# CARTEA URANTIA

## INTRODUCERE

În minţile muritorilor de pe Urantia — acesta fiind numele lumii voastre — există o mare confuzie în ceea ce priveşte semnificaţia unor termeni cum ar fi Dumnezeu, divinitate, şi deitate. Fiinţele umane sunt şi mai confuze în ceea ce priveşte relaţiile personalităţilor divine desemnate de aceste numeroase nume.

Datorită acestei sărăcii conceptuale însoţite de o atât de mare confuzie ideatică, am fost însărcinat să formulez această expunere introductivă pentru a explica semnificaţiile care ar trebui să fie ataşate anumitor simboluri verbale, aşa cum ar putea fi ele folosite de acum înainte în capitolele pe care corpul revelatorilor adevărului din Orvonton a fost autorizat să le traducă în limba engleză de pe Urantia. În efortul nostru de a extinde conştiinţa cosmică şi de a intensifica percepţia spirituală, este extrem de dificil să prezentăm nişte concepte lărgite şi un adevăr înaintat atunci când suntem limitaţi de folosirea unui limbaj restrâns al tărâmului. Cu toate acestea, mandatul nostru ne impune să facem toate eforturile necesare pentru a transmite semnificaţiile noastre folosind simbolurile verbale ale limbii engleze. Ni s-a recomandat să nu introducem termeni noi decât dacă nu se putea găsi în terminologia limbii engleze nici o expresie potrivită pentru ilustrarea acestor concepte noi, fie aceasta parţial sau chiar şi deformându-i mai mult sau mai puţin înţelesul.

În speranţa de a-i înlesni înţelegerea fiecărui muritor care ar putea citi cu atenţie aceste capitole şi de a evita confuzia de partea lui, socotim ca fiind înţelept să prezentăm, în acest preambul, o trecere în revistă a sensurilor care trebuie să fie ataşate numeroaselor cuvinte englezeşti ce vor fi folosite pentru a desemna Deitatea precum şi anumite concepte asociate referitoare la lucrurile, la semnificaţiile şi la valorile realităţii universale. Însă pentru a formula această Introducere de definiţii şi de limitări de terminologie este necesar să anticipăm întrebuinţarea acestor termeni în prezentările ulterioare. Prin urmare, această Introducere nu este o expunere completă în sine: este doar un îndrumar de definiţii, destinate să îi ajute pe cei care vor citi capitolele următoare referitoare la Deitate şi la universul universurilor.

Aceste capitole au fost formulate de o comisie de pe Orvonton trimisă pe Urantia în acest scop.

Lumea voastră, Urantia, este una din numeroasele planete locuite similare, care formează universul local al Nebadonului. Acest univers, împreună cu alte creații similare, formează suprauniversul Orvontonului, a cărui capitală este Uversa, locul de unde vine comisia noastră. Orvontonul este unul din cele şapte suprauniversuri evolutive ale timpului şi spațiului care învăluie universul central al Havonei, creația fără început şi fără de sfârşit a perfecțiunii divine. În inima acestui univers etern şi central se găseşte neclintita Insulă a Paradisului, centrul geografic al infinitului şi lăcaşul Dumnezeului etern. Cele şapte universuri în evoluție, împreună cu universul central şi divin, sunt numite de noi, în general, *marele univers*; acestea sunt creațiile organizate şi locuite în prezent. Ele sunt toate o parte a *maestrului univers*, care îmbrățişează de asemenea universurile spațiului exterior, nelocuite, dar aflate în curs de mobilizare.

## I.DEITATE ŞI DIVINITATE

Universul universurilor prezintă fenomene ale activității deității la diverse nivele de realități cosmice, de semnificații mentale şi de valori spirituale, însă toate aceste ministere — personale sau de un alt fel — sunt coordonate prin putere divină. DEITATEA poate fi personalizată ca Dumnezeu, fiind personală şi supra-personală în moduri care nu-i sunt pe deplin inteligibile ființei umane. Deitatea este caracterizată de calitatea unității — actuală sau potențială — pe toate nivelele supra-materiale ale realității.

Această calitate unificatoare, creaturile o înţeleg cel mai bine ca divinitate. Deitatea funcţionează pe nivelele: personal, pre-personal şi supra-personal. Deitatea totală este funcţională pe următoarele şapte nivele:

1. *Static* - Deitate conţinută în sine şi existând în sine.
2. *Potenţial* - Deitate voindu-se pe sine şi avându-şi scopul în sine.
3. *Asociativ* - Deitate personalizată în sine şi dumnezeieşte fraternă.
4. *Creativ* - Deitate care se distribuie pe sine şi se revelează în mod divin.
5. *Evolutiv* - Deitate expansivă prin sine şi identificată cu creatura.
6. *Suprem* - Deitate care face experienţa de sine şi unifică creatura cu Creatorul.

Deitate ce funcţionează pe primul nivel de identificare cu creatura în calitate de supra-controlor al spaţio-timpului marelui univers şi numită uneori supremaţia Deităţii.

7. *Ultim* — Deitate proiectându-se pe sine şi transcendând spaţio-timpul.

Deitate omnipotentă, omniscientă, şi omniprezentă. Deitate funcţionând la al doilea nivel de expresie al divinităţii unificate, ca supra-controlor eficient şi ca sprijin absonit al maestrului univers.

În comparaţie cu serviciul Deităţilor pe lângă marele univers, această funcţiune absonită în maestrul univers echivalează cu supra-controlul şi cu supra-susţinerea universale, numită uneori Ultimitatea Deităţii.

*Nivelul finit* al realităţii este caracterizat de viaţa creaturii şi de limitările temporal-spaţiale. Realităţile finite pot să nu aibă sfârşit, însă ele au întotdeauna un început — ele sunt create. Nivelul de Deitate a Supremaţiei poate fi conceput ca o funcţiune în relaţie cu existenţele finite.

*Nivelul absonit* al realităţii este caracterizat de lucruri şi de fiinţe lipsite de început şi de sfârşit şi prin transcenderea timpului şi a spaţiului. Absonitarii nu sunt creaţi; ei sunt exteriorizaţi — ei sunt, pur şi simplu. Nivelul de Deitate a Ultimităţii implică o funcţiune relativă realităţilor absonite. Pe orişice parte a maestrului univers, ori de câte ori timpul şi spaţiul sunt transcense, un astfel de fenomen absonit este un act al Ultimităţii Deităţii.

*Nivelul absolut* este lipsit de început, fără sfârşit, lipsit de timp şi de spaţiu.

De exemplu: în Paradis timpul şi spaţiul nu există; statutul temporal-spaţial al Paradisului este absolut.

Acest nivel este acela al Trinităţii, atins în mod existenţial de Deităţile Paradisului, însă acest al treilea nivel de expresie a Deităţii unificate nu este pe deplin unificat în modul experienţial. Oricare ar fi momentul, locul şi maniera în care funcţionează nivelul absolut al Deităţii, valorile şi semnificaţiile absolute ale Paradisului sunt manifeste.

Deitatea poate fi existenţială ca în Fiul Etern, experienţială ca în Fiinţa Supremă, asociativă ca în Dumnezeul Septuplu, neîmpărţită ca în Trinitatea Paradisului.

Deitatea este sursa a tot ceea ce este divin. Deitatea este divină în mod caracteristic şi invariabil, însă nu tot ceea ce este divin este neapărat Deitate, cu toate că va fi coordonat cu Deitatea şi va tinde către o anumită fază a unităţii cu Deitatea — Spirituală, mentală sau personală.

DIVINITATEA este calitatea caracteristică, unificatoare şi coordonatoare a Deităţii.

Divinitatea este inteligibilă creaturilor ca adevăr, ca frumuseţe şi ca bunătate.

Ea îşi găseşte corespondent în personalitate ca iubire, ca compasiune şi slujire.

Ea este revelată pe nivelele impersonale ca dreptate, ca putere şi ca suveranitate.

Divinitatea poate fi perfectă — completă — ca pe nivelele existenţiale şi ale creatorilor, nivele ale perfecţiunii paradisiace; sau poate fi relativă — nici perfectă, nici imperfectă — ca pe anumite nivele de relaţii existenţial-experienţiale ale Havonei.

Atunci când încercăm să concepem perfecţiunea în toate fazele şi formele relativităţii, noi întâlnim şapte tipuri posibile:

1. Perfecţiunea absolută sub toate aspectele.
2. Perfecţiune absolută în anumite faze şi perfecţiune relativă în toate celelalte aspecte.
3. Aspecte absolute, relative şi imperfecte în diverse asociaţii.
4. Perfecţiune absolută sub anumite aspecte, imperfecţiune sub toate celelalte.
5. Perfecţiune absolută în nici o direcţie, perfecţiune relativă în toate manifestările.
6. Perfecţiune absolută în nici o fază, perfecţiune relativă în unele, imperfectă în celelalte.
7. Perfecţiune absolută în nici un atribut, imperfecţiune în toate.

## II.DUMNEZEU

Creaturile muritoare evoluânde încearcă o nevoie irezistibilă de a simboliza conceptele lor finite despre Dumnezeu. Conştiinţa datoriei morale a omului şi idealismul său spiritual reprezintă un nivel de valori — o realitate experienţială — care este dificil de simbolizat.

Conştiinţa cosmică implică recunoaşterea unei Cauze Prime, singura şi unica realitate fără cauză.

Dumnezeu, Tatăl Universal, funcţionează pe trei nivele de personalitate a Deităţii, nivele de valoare sub-infinită şi de expresie relativă a divinităţii:

1. *Pre-personal* — ca în serviciul fragmentelor Tatălui, precum Ajustorii Gândirii.
2. *Personal* — ca în experienţa evolutivă a fiinţelor create şi procreate.
3. *Supra-personal* — ca în existenţa exteriorizată a anumitor fiinţe absonite şi asociate.

DUMNEZEU este un simbol verbal desemnând toate personalizările Deităţii. Termenul necesită o definire diferită pe fiecare nivel personal al funcţiunii Deităţii şi trebuie apoi re-definit în cadrul fiecăruia din aceste

nivele, deoarece acest termen poate fi folosit pentru a desemna diversele personalizări coordonate şi subordonate ale Deităţii; de exemplu, Fii Creatori Paradisiaci — părinţii universurilor locale.

Cuvântul Dumnezeu, aşa cum îl folosim noi, poate fi înţeles:

*Prin desemnare* — ca Dumnezeu Tatăl.

*Prin context* — ca atunci când este folosit la discutarea unui nivel specific al deităţii sau al unei asocieri a deităţii. Când există îndoieli în ceea ce priveşte interpretarea exactă a cuvântului Dumnezeu, ar fi de dorit să se facă referire la persoana Tatălui Universal. Termenul Dumnezeu denotă întotdeauna *personalitatea*. Cuvântul Deitate poate să se refere sau nu la personalităţi ale divinităţii.

În aceste capitole, cuvântul DUMNEZEU este folosit cu următoarele semnificaţii:

1. *Dumnezeu Tatăl* — Creator, Controlor şi Susţinător. Părintele Universal, Prima Persoană a Deităţii.

2. *Dumnezeu Fiul* — Creator Coordonat, Controlor al Spiritului şi Administrator Spiritual. Fiul Etern, a Doua Persoană a Deităţii.

3. *Dumnezeu Spiritul* — Actor Asociat, Integrator Universal, Dispensator al Minţii. Spiritul Infinit, a Treia Persoană a Deităţii.

4. *Dumnezeu Supremul* — Dumnezeul timpului şi spaţiului, în actualizare sau în evoluţie. Deitate personală realizând, în asociere, împlinirea experienţială temporal-spaţială a identităţii creatură-Creator. Fiinţa Supremă experimentează în mod personal experienţa împliniri unităţii Deităţii, ca Dumnezeu în evoluţie şi experienţial al creaturilor evolutive ale timpului şi spaţiului.

5. *Dumnezeu Septuplul* — Personalitate a Deităţii funcţionând efectiv oriunde în timp şi în spaţiu. Deităţile personale ale Paradisului şi asociaţii lor creatori, funcţionând înăuntrul frontierelor universului central şi dincolo de ele şi personalizând puterea în calitate de Fiinţă Supremă, pe primul nivel al creaturii la care se revelează, în timp şi în spaţiu, Deitatea unificatoare. Acest nivel, marele univers, este sfera în care personalităţile din Paradis coboară în spaţiu-timp, în asociere reciprocă cu creaturile evolutive care urcă în spaţio-timp.

6. *Dumnezeu Ultimul* — Dumnezeu în curs de exteriorizare din supra-timp şi din spaţiul transcens. Al doilea nivel experienţial la care se manifestă Deitatea unificatoare. Dumnezeu cel Ultim implică realizarea dobândită a sintezei valorilor supra-personale — absonite, a valorilor spaţio-timpului transcens şi a valorilor experienţiale care au fost exteriorizate; aceste valori fiind coordonate pe nivelele creative finale ale realităţii Deităţii.

7. *Dumnezeu Absolutul* — Dumnezeu care experimentează valori supra-personale transcense şi semnificaţii ale divinităţii transcense, acum existenţial ca *Absolut al Deităţii*. Aceasta este al treilea nivel de expansiune şi de expresie al Deităţii unificatoare. Pe acest nivel supercreativ, Deitatea experimentează epuizarea potenţialului personalizabil, întâlneşte plenitudinea divinităţii, şi suportă consumarea capacităţii de a se revela la nivele succesive şi progresive de personalizări diferite. Acum, Deitatea întâlneşte *Absolutul fără de calităţi*, se ciocneşte de el şi face experienţa identităţii cu el.

## III.PRIMA SURSĂ-CENTRU

Realitatea infinită şi totală este existenţială în şapte faze şi sub aspectul a şapte Absoluturi coordonate:

1. Prima Sursă-Centru.
2. A Doua Sursă-Centru.
3. A Treia Sursă-Centru.
4. Insula Paradisului.
5. Absolutul Deităţii.
6. Absolutul Universal.
7. Absolutul lipsit de atribute.

Dumnezeu, în calitate de Primă Sursă-Centru, este primordial în relaţie cu realitatea totală — categoric. Prima Sursă-Centru este atât infinită, cât şi eternă şi nu este deci limitată sau condiţionată decât de voinţă. Dumnezeu — Tatăl Universal — este personalitatea Primei Surse-Centru şi, ca atare, menţine relaţii personale de control infinit asupra tuturor surselor-centre coordonate şi subordonate. Un astfel de control este personal şi infinit în *potenţial*, chiar dacă s-ar putea să nu funcţioneze niciodată efectiv, datorită perfecţiunii funcţiunii acestor surse-centre şi a acestor personalităţi coordonate şi subordonate.

Prima Sursă-Centru este, prin urmare, primordială în toate domeniile: deificate sau nedeificate, personale sau impersonale, actuale sau potenţiale, finite sau infinite.

Fiinţă sau lucru, relativitate sau finalitate, nimic de felul acestora nu există decât în relaţie directă sau indirectă cu întâietatea Primei Surse-Centru şi în dependenţă faţă de aceasta.

*Prima Sursă-Centru* se raportează la universul după cum urmează:

1. Forţele de gravitaţie ale universurilor materiale converg în centrul de gravitaţie al Paradisului de jos. Acesta este motivul pentru care poziţia geografică a persoanei sale este fixată veşnic în relaţie absolută cu centrul de energie-forţă al planului inferior sau material al Paradisului. Însă personalitatea absolută a Deităţii există pe planul superior sau spiritual al Paradisului.
2. Forţele mentale converg în Spiritul Infinit; mintea cosmică diferenţială şi divergentă converge în cei Şapte Spirite Maestru; mintea Supremului, înfăptuindu-se ca experienţă temporal-spaţială, converge în Majeston.
3. Forţele spiritului din univers converg în Fiul Etern.
4. Capacitatea nelimitată de acţiune a deităţii rezidă în Absolutul Deităţii.
5. Capacitatea nelimitată de reacţie a infinităţii există în Absolutul fără de atribute.
6. Cele două Absoluturi — cu Atribute şi fără de Atribute — sunt coordonate şi unificate în şi prin Absolutul Universal.
7. Personalitatea Potenţială a unei fiinţe morale evolutive sau a oricărei alte fiinţe morale este centrată în personalitatea Tatălui Universal.

REALITATEA, aşa cum este ea înţeleasă de fiinţele finite, este parţială, relativă, şi vagă. Maximul de realitate a Deităţii pe deplin inteligibilă creaturilor evolutive finite este conţinut în Fiinţa Supremă. Cu toate acestea, există realităţi antecedente şi eterne, realităţi suprafinite, care sunt ancestrale în comparaţie cu această Deitate Supremă a creaturilor evolutive ale spaţio-timpului. În încercarea de a descrie originea şi natura realităţii universale, suntem nevoiţi să folosim tehnica raţionamentului din spaţio-timp pentru a atinge nivelul minţii finite. De aceea trebuie să prezentăm multe dintre evenimentele simultane din eternitate ca pe nişte operaţiuni secvenţiale.

O creatură din spaţio-timp ar considera originea şi diferenţierea Realităţii astfel: eternul şi infinitul EU SUNT a dobândit eliberarea Deităţii din lanţurile infinităţii fără de atribute prin exerciţiul liberei voinţe inerente şi eterne, iar acest divorţ de infinitatea fără de atribute a produs prima *tensiune a divinităţii absolute*. Această tensiune diferenţială a infinităţii este rezolvată de Absolutul Universal, care acţionează pentru a unifica şi coordona infinitatea dinamică a Deităţii Totale şi infinitatea statică a Absolutului fără de Atribute.

În această operaţiune originară, EU SUNT-ul teoretic a ajuns la realizarea personalităţii devenind simultan Tatăl Etern al Fiului Originar şi Eterna Sursă a Insulei Paradisului. Coexistente cu diferenţierea Fiului de Tată şi în prezenţa Paradisului au apărut persoana Spiritului Infinit şi universul central al Havonei. Odată cu apariţia Deităţii personale coexistente — Fiul Etern şi Spiritul Infinit — Tatăl s-a eliberat, în calitate de personalitate, de difuziunea sa prin ansamblul potenţialului Deităţii Totale, ceea ce altfel ar fi fost inevitabil. De atunci înainte Tatăl împlineşte întregul potenţial al Deităţii numai în asocierea de Trinitate cu cei doi egali ai săi în Deitate. În acelaşi timp, Deitatea experienţială este actualizată tot mai mult pe nivelele divine ale Supremaţiei, ale Ultimităţii şi ale Absoluităţii.

*Conceptul de EU SUNT* este o concesie filozofică pe care o facem minţii finite a omului, legate de timp şi înlănţuită de spaţiu, imposibilităţii creaturii de a înţelege existenţele din eternitate — realităţile şi relaţiile fără început şi fără sfârşit. Pentru creatura din spaţio-timp toate lucrurile trebuie să aibă un început, cu excepţia UNULUI FĂRĂ DE CAUZĂ, cauză primordială a cauzelor. De aceea, noi conceptualizăm acest nivel de valoare filozofică ca EU SUNT, învăţându-le în acelaşi timp pe toate creaturilor că Fiul Etern şi Spiritul Infinit sunt co-eterne ale lui EU SUNT; cu alte cuvinte, nu a existat nici o vreme în care EU SUNT-ul nu era *Tatăl* Fiului şi, împreună cu acesta, *Tatăl* Spiritului.

*Infinitul* este folosit pentru a denota plinătatea — finalitatea — implicată de primordialitatea Primei Surse-Centru. EU SUNT-ul *teoretic* este, pentru creatură, o extensiune filozofică a "infinităţii voinţei", însă Infinitul este un nivel de valoare *actual* (*real*) reprezentând intensiunea eternităţii adevăratei infinităţi a liberului arbitru absolut şi neîncătuşat a Tatălui Universal. Acest concept este uneori desemnat ca Infinitul-Tată.

O mare parte a confuziei încercate de toate ordinele de fiinţe, superioare şi inferioare, în eforturile lor de a descoperi Infinitul-Tată, este inerentă posibilităţilor lor limitate de înţelegere. Primordialitatea absolută a Tatălui Universal nu este evidentă pe nivelele subinfinite; prin urmare, probabil că numai Fiul Etern şi Spiritul Infinit cunosc cu adevărat Tatăl în calitate de infinitate; pentru toate celelalte personalităţi, un astfel de concept reprezintă exerciţiul credinţei.

## IV.REALITATEA UNIVERSULUI

Realitatea se actualizează în mod diferenţial pe diverse nivele ale universului; realitatea îşi are originea în şi prin voinţa infinită a Tatălui Universal şi este realizabilă în trei faze primordiale pe numeroase nivele diferite ale actualizării universului:

1.*Realitatea nedeificată* se întinde de la domeniile de energie ale nepersonalului până la tărâmurile de realitate ale valorilor nepersonalizabile ale existenţei universale şi chiar până la prezenţa Absolutului fără de Atribute.

2.*Realitatea deificată* îmbrăţişează toate potenţialele Deităţii infinite care se întind peste toate domeniile personalităţii, de la finitul cel mai jos până la infinitul cel mai elevat. Ea include astfel domeniul a tot ceea ce este personalizabil şi, mai mult, mergând până la prezenţa Absolutului Deităţii.

3.*Realitatea interasociată*. Realitatea universului se presupune fie deificată, fie nedeificată, însă pentru fiinţele subdeificate există un vast domeniu de realitate interasociată, potenţială şi în actualizare, care este greu de identificat. O mare parte a acestei realităţi coordonate este conţinută în tărâmurile Absolutului Universal.

Iată conceptul primordial al realităţii originare: Tatăl instaurează şi menţine Realitatea. *Diferenţialele* primordiale ale realităţii sunt deificatul şi nedeificatul — Absolutul Deităţii şi Absolutul fără de Atribute. *Relaţia* primordială este tensiunea dintre ele. Această tensiune a divinităţii, iniţiată de Tată este perfect rezolvată de Absolutul Universal şi eternizată în calitate de Absolut Universal.

Din punctul de vedere al timpului şi spaţiului, realitatea mai este divizibilă şi ca:

1. *Actuală şi potenţială*. Realităţi existente în plenitudinea expresiei lor în contrast cu cele care comportă o capacitate de creştere nedezvăluită. Fiul Etern este o actualitate spirituală absolută; fiinţa umană muritoare este în mare măsură un potenţial spiritual nerealizat.

2. *Absolută şi subabsolută*. Realităţile absolute sunt existenţe de eternitate. Realităţile subabsolute sunt proiectate pe două nivele: Absonite — realităţi care sunt relative atât în raport cu timpul, cât şi cu eternitatea. Finite — realităţi care sunt proiectate în spaţiu şi sunt actualizate în timp.

3. *Existenţială şi Experienţială*. Deitatea paradisiacă este existenţială, însă Supremul şi Ultimul emergente sunt experienţiale.

4. *Personală şi Impersonală*. Expansiunea Deităţii, expresia personalităţii şi evoluţia universului sunt condiţionate pentru totdeauna de actul liberului-arbitru al Tatălui, care a separat, pentru totdeauna, pe de o parte semnificaţiile şi valorile mental-spiritual-personale de actualitate şi de potenţialitate care converg în Fiul Etern şi, pe de alta, lucrurile care sunt centrate în Insula eternă a Paradisului şi care îi sunt inerente.

PARADISUL este un termen care include Absoluturile focale personale şi nepersonale ale tuturor fazelor realităţii universului. Bine determinat, Paradisul poate desemna toate formele realităţii, ale Deităţii, ale divinităţii, ale personalităţii şi ale energiei - spirituală, mentală sau materială. Toate se împărtăşesc din Paradis ca loc de origine, de funcţiune şi destin în ceea ce priveşte valorile, înţelesurile şi existenţa faptică.

*Insula Paradisului* — Paradisul, fără nici o altă însuşire, este Absolutul controlului material-gravitaţional al Primei Surse-Centru. Paradisul este lipsit de mişcare şi este singurul lucru staţionar din universul universurilor. Insula Paradisului are o amplasare în univers, însă nu are o poziţie în spaţiu. Această Insulă eternă este sursa efectivă a universurilor fizice — trecute, prezente şi viitoare. Insula nucleară de Lumină provine din Deitate, însă nu se poate spune că ea este Deitate. Creaţiile materiale nu sunt nici o parte a Deităţii; ele sunt o consecinţă a acesteia.

Paradisul nu este un creator; este un controlor unic al unor numeroase activităţi ale universului, mai mult ceva care controlează decât care reacţionează. De la un capăt la altul al universurilor materiale, Paradisul influenţează reacţiile şi conduita tuturor fiinţelor care au de-a face cu forţa, energia şi puterea, însă Paradisul în sine este unic, exclusiv şi izolat în universuri. Paradisul nu reprezintă nimic, şi nimic nu reprezintă Paradisul. El nu este o forţă, dar nici o prezenţă; este *Paradisul*, şi atât.

## V.REALITĂŢI DE PERSONALITATE

Personalitatea este un nivel al realităţii deificate şi se întinde de la nivelul muritor şi median de activare mentală superioară a adoraţiei şi înţelepciunii; ea trece prin nivelele morontial şi spiritual, şi ajunge până la

statutul de finalitate al personalităţii. Aceasta este ascensiunea evolutivă a personalităţii muritorilor şi a personalităţii creaturilor de acest tip, însă universul mai comportă numeroase alte ordine de personalităţi.

Realitatea este supusă expansiunii universale, iar personalitatea unei diversificări infinite, şi ambele sunt capabile de o coordonare aproape nelimitată cu Deitatea şi de o stabilitate eternă. În timp ce câmpul metamorfic al realităţii nonpersonale este strict limitat, nu ştim să existe nici o limită pentru evoluţia progresivă a realităţilor personalităţii.

Pe nivelele experienţiale atinse, toate ordinele sau valorile personalităţii sunt asociabile şi chiar co-creatoare. Chiar Dumnezeu şi fiinţa umană pot coexista într-o personalitate unificată, aşa cum e demonstrat atât de deplin în statutul actual al lui Cristos Mihail - Fiu al Omului şi Fiu al lui Dumnezeu.

Toate ordinele şi fazele subinfinite ale personalităţii sunt accesibile asocierii şi sunt potenţial co-creatoare. Pre-personalul, personalul şi supra-personalul sunt toate legate laolaltă printr-un potenţial reciproc de realizare coordonată, de împlinire progresivă şi de capacitate co-creatoare. Impersonalul nu se transmută însă niciodată direct în personal. Personalitatea nu este niciodată spontană; ea este darul Părintelui din Paradis. Personalitatea este supraimpusă energiei şi nu este asociată decât cu sisteme energetice vii; identitatea poate fi asociată cu arhetipuri de energie nevii.

Tatăl Universal este secretul realităţii personalităţii şi al destinului personalităţii. Fiul Etern este personalitatea absolută, secretul energiei spirituale, al spiritelor morontiale şi al spiritelor devenite perfecte. Autorul Comun este personalitatea minţii-spirit, sursa inteligenţei, a raţiunii şi a minţii universale. Insula Paradisului este însă nepersonală şi extraspirituală, fiind esenţa trupului universal, sursa şi centrul materiei fizice şi maestrul arhetip absolut al realităţii materiale universale.

Aceste calităţi ale realităţii universale sunt manifeste în experienţa umană urantiană pe următoarele nivele:

1.*Corpul*. Organismul material sau fizic al omului. Mecanismul electrochimic viu de natură şi origine animală.

2.*Mintea*. Mecanismul care gândeşte, percepe şi simte al organismului uman. Totalitatea experienţei conştiente şi inconştiente. Inteligenţa asociată vieţii emoţionale ridicându-se la nivelul spiritului prin adorare şi înţelepciune.

3.*Spiritul*. Spiritul divin care sălăşuieşte în mintea omului — Ajustorul Gândirii. Acest spirit nemuritor este pre-personal — nu este o personalitate, cu toate că este destinat să devină o parte a personalităţii creaturii muritoare care va supravieţui.

4. *Sufletul*. Sufletul omului este o dobândire experienţială. În măsura în care o creatură muritoare alege să "facă voia Tatălui care este în ceruri," spiritul care locuieşte în ea devine părintele unei *noi realităţi* în experienţa umană.. Mintea muritoare şi materială este mama acestei realităţi emergente. Substanţa acestei noi realităţi nu este nici materială, nici spirituală — ea este *morontială*. Acesta este sufletul emergent şi nemuritor destinat să supravieţuiască morţii fizice şi să înceapă ascensiunea Paradisului.

*Personalitatea*. Personalitatea omului muritor nu este nici corp, nici minte, nici spirit; ea nu este nici sufletul. Personalitatea este singura realitate invariantă în experienţa mereu schimbătoare a unei creaturi; iar ea unifică toţi ceilalţi factori asociaţi ai individualităţii. Personalitatea este darul unic conferit de Tatăl Universal energiilor vii şi asociate materiei, minţii şi spiritului, şi care supravieţuieşte odată cu supravieţuirea sufletului morontial.

*Morontia* este un termen desemnând un vast nivel intermediar dintre material şi spiritual. Ea poate desemna realităţi personale sau impersonale, energii vii sau nevii. Urzeala ţesăturii morontiei este spirituală; bătătura ei este materială.

## VI. ENERGIE ŞI ARHETIP

Numim personale toate lucrurile care reacţionează la circuitul personalităţii Tatălui. Numim spirit tot ceea ce reacţionează la circuitul spiritual al Fiului. Şi la tot ceea ce răspunde la circuitul mental al Autorului Comun îi spunem minte, mintea ca atribut al Spiritului Infinit, mintea în toate fazele sale. Numim materie — energia-materie în toate stările ei metamorfice — tot ceea ce răspunde la circuitul gravitaţiei materiale centrat în Paradisul de jos.

ENERGIE este folosit ca termen global aplicat tărâmurilor spiritual, mental şi material. Cuvântul *forţă* este folosit în general de aceeaşi manieră. *Putere* este în general limitat la desemnarea nivelului electronic al materiei, materia marelui univers care răspunde la gravitaţia liniară. Putere este folosit şi pentru a desemna suveranitatea.

Nu putem să ne conformăm definiţiilor general acceptate de voi pentru forţă, energie şi putere. Limbajul vostru este atât de sărac încât trebuie să conferim acestor termeni semnificaţii multiple.

*Energie fizică* este un termen desemnând toate fazele şi formele de mişcare, de acţiune şi de potenţial a fenomenelor .

Discutând manifestările energiei fizice, folosim în general termenii forţă cosmică, energie emergentă şi putere a Universului. Ei sunt adesea folosiţi după cum urmează :

1. *Forţa cosmică* îmbrăţişează toate energiile ce provin din Absolutul fără de Atribute, însă nereacţionând încă la gravitaţia Paradisului.

2. *Energia emergentă* îmbrăţişează energiile ce reacţionează la gravitaţia Paradisului, însă care nu reacţionează încă la gravitaţia locală sau liniară. Este nivelul pre-electronic al energiei-materie.

3. *Puterea universului* include toate formele de energie care, cu toate că răspund la gravitaţia Paradisului, sunt sensibile în mod direct la gravitaţia liniară. Acesta este nivelul electronic al energiei-materie şi al tuturor evoluţiilor sale subsecvente.

*Mintea* este un fenomen implicând prezenţa şi activitatea unui *instrument viu*, adăugat la sisteme de energie variată, şi acest fapt este adevărat la toate nivele de inteligenţă. În personalitate, mintea intervine între spirit şi materie. Prin urmare, universul este iluminat de trei tipuri de lumină: lumina materială, intuiţia intelectuală şi luminozitatea spiritului.

*Lumina* — Luminozitatea spiritului — este un simbol verbal, o figură de stil, care implică manifestarea personalităţii caracteristice a fiinţelor spirituale de diverse ordine. Această emanaţie luminoasă nu se raportează în niciun fel la intuiţia intelectuală, nici la manifestările luminii fizice.

UN ARHETIP poate să se găsească proiectat sub un aspect material, spiritual sau mental, sau ca o combinaţie a acestor energii. El poate impregna personalităţile, identităţile, entităţile sau materia nevie. Însă un arhetip este un arhetip şi rămâne un arhetip. Numai *copiile* după el sunt multiplicate.

Un arhetip poate configura energia, însă nu o controlează. Gravitaţia este singurul control al energiei-materie. Nici spaţiul, nici arhetipul nu reacţionează la gravitaţie, însă nu există relaţie între spaţiu şi arhetip. Spaţiul nu este nici arhetip, nici arhetip potenţial. Arhetipul este o configuraţie a realităţii care şi-a plătit deja întreaga sa datorie faţă de gravitaţie. *Realitatea* unui arhetip constă în energiile sale, în mintea sa, în spiritul său sau în componentele sale materiale.

În contrast cu aspectul *totalului*, arhetipul revelează aspectul *individual* al energiei şi al personalităţii. Formele personalităţii sau ale identităţii sunt arhetipuri rezultând din energie (fizică, spirituală sau mentală), însă nu sunt inerente acesteia. Această calitate a energiei sau a personalităţii, în virtutea căreia este făcut să apară arhetipul, îi poate fi atribuită lui Dumnezeu — Deităţii — înzestrării cu forţă din Paradisului, coexistenţei personalităţii şi a puterii.

Un arhetip este un model principal, după care se fac copii. Paradisul Etern este absolutul arhetipurilor. Fiul Etern este arhetipul personalităţii. Părintele Universal este sursa ancestrală directă a amândurora. Însă Paradisul nu conferă arhetip iar Fiul nu poate conferi personalitatea.

## VII. FIINŢA SUPREMĂ

Mecanismul Deităţii al maestrului univers este dublu în ceea ce priveşte relaţiile de eternitate. Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul, Dumnezeu Spiritul sunt eterni — sunt fiinţe existenţiale — în timp ce Dumnezeu Supremul, Dumnezeu Ultimul, Dumnezeu Absolutul sunt personalităţii ale Deităţii *în curs de actualizare*. Ele sunt dintr-o epocă posterioară Havonei în sferele spaţio-timpului şi în cele ale spaţio-timpului trascense ale maestrului univers în expansiune evolutivă. Aceste personalităţi ale Deităţii care se actualizează sunt viitoruri eterne din momentul în care, şi în măsura în care, ele personalizează puterea în universurile crescătoare, prin tehnica actualizării experienţiale a potenţialelor creative-asociative ale Deităţilor eterne ale Paradisului.

Deitatea este aşadar duală în prezenţa sa:

1. *Existenţială* — Fiinţe de existenţă eternă, trecută, prezentă şi viitoare.

2. *Experienţială* — Fiinţe actualizându-se în prezentul posthavonian, însă a căror existenţă va fi fără sfârşit pe parcursul întregii eternităţi viitoare.

Tatăl, Fiul şi Spiritul sunt existenţiali — existenţiali în actualitate (chiar dacă toate potenţialele sunt presupuse experienţiale). Supremul şi Ultimul sunt în întregime experienţiali. Absolutul Deităţii este experienţial în actualizare, însă existenţial în potenţialitate. Esenţa Deităţii este eternă, însă doar cele trei persoane originare

ale Deităţii sunt eterne în mod categoric. Toate celelalte personalităţi ale Deităţii au o origine, însă destinul lor este etern.

După ce a împlinit expresia Deităţii existenţiale de sine în Fiu şi în Spirit, Tatăl împlineşte acum expresia experienţială pe nivele de Deitate până acum impersonale şi relevate ca Dumnezeu Supremul, ca Dumnezeu Ultimul şi ca Dumnezeu Absolutul. Însă aceste Deităţi experienţiale nu sunt în întregime existente în prezent; ele sunt în plin proces de actualizare.

D*umnezeu Supremul* din Havona este reflectarea spiritului personal al Deităţii trinitare din Paradis. Acum, această relaţie asociativă a Deităţii efectuează o expansiune exterioară creatoare în Dumnezeu Septuplul şi se sintetizează în marele univers în puterea experienţială a Atotputernicului Suprem. Deitatea Paradisului, existenţială în calitate de trei persoane, evoluează astfel experienţial în două faze de Supremaţie, pe când cele două faze unifică personalitatea şi puterea într-un singur Domn, Fiinţa Supremă.

Tatăl Universal împlineşte eliberarea sa voluntară de legăturile infinităţii şi de lanţurile eternităţii prin tehnica trinitizării, personalizarea ca treime a Deităţii. Chiar şi acum, Fiinţa Supremă evoluează ca unificare a personalităţii subeterne a septuplei manifestări a Deităţii în segmentele de spaţio-timp ale marelui univers.

*Fiinţa Supremă* nu este un creator direct, cu excepţia faptului că ea este tatăl Majestonului, însă este coordonatorul-sintetizator din universul tuturor activităţilor Creator-creatură. Fiinţa Supremă, actualizându-se acum în universurile evolutive, este Deitatea care corelează şi sintetizează divinitatea spaţio-timpului, Deitatea trinitară a Paradisului în asociere experienţială cu Creatorii Supremi ai timpului şi ai spaţiului. Când va fi devenit actualizată, această Deitate evolutivă va constitui fuziunea eternă a finitului şi infinitului — uniunea perpetuă şi indisolubilă a puterii experienţiale şi a personalităţii spiritului.

Orice realitate finită a spaţio-timpului, aflată sub impulsul director al Fiinţei Supreme este angajată într-o mobilizare mereu ascendentă şi o unificare pe cale de perfecţionare (sinteză personalitate-putere) a tuturor fazelor şi valorilor realităţii finite, în asociere cu diferite faze ale realităţii Paradisului, având scopul subsecvent de a se lansa în încercarea de a atinge nivelurile absonite de împlinire a supracreaturilor.

## VIII. DUMNEZEU SEPTUPLUL

Pentru a compensa caracterul finit al statutului creaturilor şi pentru a atenua limitările lor de concept, Părintele Universal a stabilit pentru creaturile evolutive o apropiere septuplă de Divinitate:

1. Fiii Creatori ai Paradisului.
2. Stegarii Timpurilor.
3. Cele Şapte Spirite Maestru.
4. Fiinţa Supremă.
5. Dumnezeu Spiritul.
6. Dumnezeu Fiul.
7. Dumnezeu Tatăl.

Această personalizare septuplă a Deităţii în timp şi spaţiu şi pentru cele şapte suprauniversuri, face fiinţa muritoare capabilă să atingă prezenţa lui Dumnezeu, care este spirit. Această Deitate septuplă, personalizând uneori puterea pentru creaturile spaţio-timpului în Fiinţa Supremă, este Deitatea funcţională a creaturilor muritoare evolutive ale carierei de ascensiune a Paradisului. O astfel de carieră de descoperire experienţială a realizării lui Dumnezeu începe prin recunoaşterea divinităţii Fiului Creator al universului local, se înalţă cu ajutorul Stegarilor Timpurilor ai suprauniversului şi prin intermediul persoanei unuia din cele Şapte Spirite mergând până la realizarea descoperirii şi a recunoaşterii personalităţii divine a Tatălui Universal al Paradisului.

Marele univers este tărâmul triplu al Deităţii Trinităţii Supremaţiei, al Dumnezeului Septuplu şi al Fiinţei Supreme. Dumnezeu Supremul este potenţial în Trinitatea Paradisului din care îşi extrage personalitatea şi atributele sale spirituale. Însă, în prezent, el se actualizează în Fiii Creatori, Stegarii Timpurilor şi Spiritele Maestru, din care el derivă puterea sa de Atotputernic asupra suprauniversurilor timpului şi spaţiului. Această manifestare de putere a Dumnezeului imediat al creaturilor evolutive se dezvoltă de fapt în spaţio-timp, împreună cu ele şi într-o manieră concomitentă. Atotputernicul Suprem evoluând la nivelul valorii activităţilor nepersonale şi persoana spirituală a Dumnezeului Suprem *sunt o singură realitate* — Fiinţa Supremă.

În asocierea Deităţii Dumnezeului Septuplu, Fiii Creatori asigură mecanismul prin care muritorul devine nemuritor şi finitul atinge îmbrăţişarea infinitului. Fiinţa Supremă oferă tehnica pentru mobilizarea personalităţii-putere, sinteza divină a *tuturor* acestor multiple operaţiuni, dând astfel posibilitate finitului să atingă absonitul, şi

prin alte actualizări viitoare posibile, să încerce să atingă Ultimul. Fiii Creatori şi Divinii lor Slujitori asociaţi participă la această mobilizare supremă, însă Stegarii Timpurilor şi Cele Şapte Spirite Maestru sunt probabil instalaţi veşnic ca administratori permanenţi în marele univers.

Funcţiunea Dumnezeului Septuplu datează de la organizarea celor şapte suprauniversuri şi se va extinde probabil în funcţie de evoluţia viitoare a creaţiilor spaţiului exterior. Organizarea acestor universuri viitoare ale nivelelor de spaţiu primar, secundar, terţiar şi cuaternar de evoluţie progresivă va asista neîndoielnic la inaugurarea unei abordări transcendente şi absonite a Deităţii.

## IX. DUMNEZEU ULTIMUL

Aşa cum Fiinţa Supremă evoluează progresiv, plecând de la înzestrarea antecedentă a divinităţii inerente potenţialului de energie şi de personalitate al marelui univers care îl înglobează, tot astfel Dumnezeu Ultimul iese la iveală din potenţialele de divinitate care se află în domeniile spaţio-timpului transcens ale universului maestru. Actualizarea Deităţii Ultime marchează unificarea absonită a primei Trinităţi experienţiale şi indică expansiunea Deităţii pe cale de unificare pe al doilea nivel de autorealizare creativă. Aceasta constituie echivalentul în personalitate-putere al actualizării Deităţii experienţiale a universului corespunzând realităţilor absonite paradisiace pe nivele în curs de exteriorizare a valorilor spaţio-timpului transcens. Completarea unei astfel de dezvoltări experienţiale are drept scop stabilirea unui destin ultim de slujire pentru toate creaturilor spaţio-timpului care au atins nivele absonite prin realizarea desăvârşită a Fiinţei Supreme şi prin mijlocirea Dumnezeului Septuplu.

*Dumnezeu Ultimul* desemnează Deitatea personală ce funcţionează pe nivelele de divinitate ale absonitului şi pe sferele supra-timpului şi ale spaţiului transcens al universului. Ultimul este o exteriorizare supersupremă a Deităţii. Supremul este unificarea Trinităţii Paradisului înţeleasă de fiinţele finite. Ultimul este unificarea Trinităţii înţeleasă de fiinţele absonite.

Prin mecanismul Deităţii evolutive, Tatăl Universal este de fapt angajat în *acţiunea* formidabilă şi uluitoare a focalizării personalităţii şi a mobilizării puterii valorilor realităţii divine a finitului, a absonitului şi chiar şi a absolutului, pe nivele lor de semnificaţie universală respective.

Primele trei Deităţi din Paradis ale eternului trecut — Tatăl Universal, Fiul Etern, Spiritul Infinit — trebuie, în viitorul etern, să primească o completare la personalitate prin actualizarea experienţială a Deităţilor evolutive asociate — Dumnezeu Supremul, Dumnezeu Ultimul şi poate Dumnezeu Absolutul.

Dumnezeu Supremul şi Dumnezeu Ultimul, dezvoltându-se acum în universurile experienţiale, nu sunt existenţiali — ei nu sunt eterni în trecut, ci eterni numai în viitor, eterni condiţionaţi spaţio-temporal şi condiţionaţi transcendental. Ei sunt Deităţi cu înzestrare supremă, ultimă şi poate suprem-ultimă, însă au cunoscut origini istorice în univers. Ei nu vor avea niciodată un sfârşit, însă personalitatea lor a avut un început. Ei sunt, într-adevăr, actualizări de potenţiale eterne şi infinite ale Deităţii, însă nu sunt ei înşişi nici eterni în mod categoric, nici infiniţi.

## X. DUMNEZEU ABSOLUTUL

Realitatea eternă a *Absolutului Deităţii* posedă numeroase caracteristici care nu pot fi pe deplin explicate minţii finite din spaţio-timp. Însă actualizarea *Dumnezeului Absolut* ar fi consecinţa unificării celei de-a doua Trinităţi experienţiale, Trinitatea Absolută. Aceasta ar constitui realizarea experienţială a Divinităţii Absolute, unificarea semnificaţiilor absolute pe nivele absolute. Însă nu suntem siguri că sunt înglobate toate valorile absolute, deoarece nu am fost niciodată înştiinţaţi că Absolutul Calificat ar fi echivalentul Infinitului. Destinele supra-ultime sunt implicate în semnificaţiile absolute şi în spiritualitatea infinită, iar fără împlinirea ambelor realităţi, nu putem stabilii valori absolute.

Dumnezeu Absolutul este ţelul realizării şi al împlinirii tuturor fiinţelor superabsonite. Însă potenţialul de putere şi de personalitate al Absolutului Deităţii transcende conceptul nostru şi ezităm să discutăm despre aceste realităţi care sunt atât de departe de actualizarea experienţială.

## XI. CELE TREI ABSOLUTURI

Când gândirea conjugată a Părintelui Universal şi a Fiului Etern, funcţionând în Dumnezeul Acţiunii, a stabilit creaţia universului central şi divin, Tatăl a urmat exprimarea gândirii sale în cuvântul Fiului său şi în actul Executantului lor Comun, diferenţiind prezenţa sa din Havona de potenţialele infinităţii. Iar aceste potenţiale ale infinităţii nerevelate rămân ascunse în spaţiul din Absolutul fără de Atribute şi înfăşurate prin putere divină în Absolutul Deităţii, în timp ce acestea două din urmă devin una în funcţionarea Absolutului Universal, unitatea-infinitate nerevelată a Tatălui Paradisului.

Atât putinţa forţei cosmice, cât şi putinţa forţei spiritului sunt pe cale de revelare-realizare progresivă, pe măsură ce întreaga realitate este îmbogăţită prin creştere experienţială şi prin corelarea experienţialului cu existenţialul de către Absolutul Universal. În virtutea prezenţei precumpănitoare a Absolutului Universal, Prima Sursă Centru realizează o extindere a puterii experienţiale, se bucură de identificarea cu creaturile sale evolutive şi dobândeşte expansiunea Deităţii experienţiale pe nivelele Supremaţiei, al Ultimităţii şi al Absolutului.

Când nu este posibil să se distingă pe deplin Absolutul Deităţii de Absolutul fără de Atribute, se presupune atunci funcţiunea lor combinată sau prezenţa lor coordonată şi asta se va numi acţiune a Absolutului Universal.

1. *Absolutul Deităţii* pare a fi atotputernicul activator, în timp ce Absolutul fără de Atribute pare a fi mecanicul pe deplin eficient al universului universurilor, şi chiar al altor nenumărate universuri suprem unificate şi definitiv coordonate, create, în curs de creare sau care rămân încă de creat.

Absolutul Deităţi nu poate reacţiona într-o manieră subabsolută la nici o situaţie din univers, sau cel puţin nu o face. În toate împrejurările, acest Absolut pare întotdeauna să răspundă în termeni implicând bunăstarea lucrurilor şi a fiinţelor întregii creaţii, nu numai în starea sa prezentă de existenţă, ci şi în vederea posibilităţilor infinite ale întregii eternităţi viitoare.

Absolutul Deităţii este acel potenţial care a fost separat de realitatea totală şi infinită prin libera alegere a Părintelui Universal şi în care toate au loc activităţile de divinitate — existenţiale şi experienţiale. Acesta este Absolutul *Calificat,* în contrast cu Absolutul *Necalificat*. Însă Absolutul Universal se supraadaugă ambelor în sfera întregului potenţial absolut.

2. *Absolutul Necalificat* este nepersonal, extradivin şi nedeificat. Absolutul Necalificat este deci lipsit de personalitate, de divinitate şi de orice prerogative de creator. Nici un fapt sau adevăr, nici o experienţă sau revelaţie, nici o filozofie sau absonitate nu sunt capabile să pătrundă natura şi caracterul acestui Absolut fără atribute din univers.

Să precizăm cu claritate că Absolutul Necalificat este *o realitate pozitivă* impregnând marele univers, care se extinde după cât se pare, cu o prezenţă spaţială egală, peste, în şi în afara activităţilor forţei şi a evoluţiilor premateriale ale vertiginoaselor întinderi de spaţiu situate dincolo de cele şapte universuri. Absolutul Necalificat nu este un simplu negativism conceptut de filozofie şi întemeiat pe sofisme metafizice ipotetice referitoare la caracterul universal, dominant şi primar al necondiţionatului şi al necalificatului. Absolutul Necalificat este un supracontrol pozitiv al universului în infinitate. Acest supracontrol este nelimitat în forţa de spaţiu, însă este net condiţionat de prezenţa vieţii, a minţii, a spiritului şi a personalităţii. Mai mult, el este condiţionat de reacţiile de voinţă şi de ordinele provenite de la Trinitatea Paradisului.

Noi suntem convinşi că Absolutul fără de Atribute nu este o influenţă nediferenţiată ce impregnează totul, comparabilă fie cu concepţiile panteiste ale metafizicii, fie cu ipoteza ştiinţifică mai veche a eterului. Absolutul fără de Atribute este nelimitat în forţă şi condiţionat de Deitate, însă noi nu percepem pe deplin relaţia acestui absolut cu realităţile spiritului din universuri.

3. *Absolutul Universal*, aşa cum deducem noi în mod logic, era inevitabil în actul de liber arbitru absolut al Tatălui Universal atunci când a diferenţiat realităţile universului în valori deificate şi valori nedeificate — personalizabile şi nepersonalizabile. Absolutul Universal este fenomenul de Deitate indicând că tensiunea creată prin actul de liber arbitru, care diferenţiază astfel realitatea universului, este soluţionată. El funcţionează în calitate de coordonator asociativ al totalului general al potenţialităţilor existenţiale.

Prezenţa-tensiune a Absolutului Universal semnifică ajustarea diferenţialului între realitatea deităţii şi realitatea nedeificată. Acest diferenţial este inerent separării între dinamica divinităţii dispunând de liber arbitru, pe de o parte, şi statica infinităţii necalificate, pe de alta.

Amintiţi-vă întotdeauna: infinitatea potenţială este absolută şi inseparabilă de eternitate. Infinitatea actuală în timp nu poate niciodată fi decât parţială şi trebuie deci să fie neabsolută. Infinitatea de personalitate actuală nu poate nici ea să fie absolută, decât în Deitatea fără de atribute. Şi diferenţialul de potenţial de infinitate dintre Absolutul Necalificat şi Absolutul Deităţii este ceea ce face ca Absolutul Universal să fie etern. Acest lucru face

cosmic posibil să avem universuri materiale în spaţiu şi spiritualmente posibil să avem personalităţi finite în timp.

În cosmos, finitul nu poate coexista cu Infinitul decât ca urmare a prezenţei asociative a Absolutului Universal care echilibrează cu atâta desăvârşire tensiunile dintre timp şi eternitate, dintre finit şi infinit, dintre potenţialul realităţii şi actualitatea realităţii, dintre Paradis şi spaţiu, dintre om şi Dumnezeu. În mod asociativ, Absolutul Universal constituie identificarea zonei de realitate evolutivă progresivă care există în universurile spaţio-timpului şi în cele transcendente spaţio-timpului în care se manifestă Deitatea subinfinită.

Absolutul Universal este potenţialul Deităţii statice-dinamice realizabilă funcţional pe nivelele de timp-eternitate sub forma valorilor finite-absolute susceptibile de o abordare experienţială-existenţială. Acest aspect de neînţeles al Deităţii poate fi static, potenţial şi asociativ, însă din punct de vedere experienţial el nu este nici creativ, nici evolutiv în ceea ce priveşte personalităţile inteligente funcţionând acum în universul univers.

*Absolutul*. Cele două Absoluturi — cu şi fără atribute — deşi par a funcţiona într-o manieră atât de divergentă, când sunt observate de creaturi mentale, sunt perfect şi divin unificate în şi prin Absolutul Universal. În ultimă analiză şi în înţelegere finală, cele trei nu sunt decât un singur Absolut. Pe nivelele subinfinite, ele sunt diferenţiate în mod funcţional, dar, în infinitate, ele sunt UNUL.

Noi nu folosim niciodată termenul "Absolut" ca o negaţie a indiferent ce, nici ca un refuz al vreunui lucru. Noi nu considerăm Absolutul Universal nici ca pe ceva determinându-se pe sine, vreun soi de Deitate panteistă şi impersonală. În tot ceea ce ţine de personalitatea din univers, Absolutul este strict limitat de Trinitate şi dominat de Deitate.

## XII.TRINITĂŢILE

Trinitatea originară şi eternă a Paradisului este existenţială şi era inevitabilă. Această Trinitate fără început era inerentă faptului că voinţa fără limită a Tatălui a diferenţiat personalul de nepersonal. Ea a devenit faptică atunci când voinţa sa personală a coordonat aceste realităţi duale prin intermediul facultăţii mentale. Trinităţile posterioare Havonei sunt experienţiale. Ele sunt inerente în creaţia a două nivele subabsolute şi evolutive de manifestare de personalitate-putere din universul maestru.

*Trinitatea Paradisului* — uniunea eternă în Deitate a Tatălui Universal, a Fiului Etern şi a Spiritului Infinit — este existenţială în actualitate, însă toate potenţialele sunt experienţiale. De aceea, această Trinitate constituie singura realitate a Deităţii îmbrăţişând infinitatea, şi tot de aceea se produc fenomenele universale ale actualizării Dumnezeului cel Suprem, a Dumnezeului cel Ultim şi a Dumnezeului cel Absolut.

Prima şi a doua Trinitate experienţială, Trinităţile Posthavoniene, nu pot fi infinite, deoarece ele îmbrăţişează *Deităţi derivate*, Deităţi dezvoltate prin actualizarea experienţială a realităţilor create sau exteriorizate de către Trinitatea existenţială a Paradisului. Infinitatea divinităţii este în permanenţă îmbogăţită, dacă nu lărgită, de caracterul finit şi absonit al experienţei creaturii şi a Creatorului.

Trinităţile sunt adevăruri de relaţii şi de fapte de manifestare coordonată a Deităţii. Funcţiunile Trinităţii înglobează realităţile Deităţii, iar realităţile Deităţii încearcă întotdeauna să se realizeze şi să se manifeste în personalizare. Dumnezeu Supremul, Dumnezeu Ultimul şi chiar Dumnezeu Absolutul sunt deci inevitabilităţi divine. Aceste trei Deităţi experienţiale erau potenţiale în Trinitatea existenţială, Trinitatea Paradisului. Însă emergenţa lor în univers ca personalităţi de putere depinde, pe de o parte, de propria lor funcţionare experienţială în universul de putere şi de personalitate şi, pe de altă parte, de împlinirile experienţiale ale Creatorilor şi ale Trinităţilor posterioare Havonei.

Cele două Trinităţi Posthavoniene, Trinităţile experienţiale ale Celui Ultim şi ale Celui Absolut nu sunt încă pe deplin manifestate. Ele sunt în curs de realizare în univers. Aceste asocieri de Deităţi pot fi descrise după cum urmează:

1. *Trinitatea Ultimă*, care evoluează în prezent, va fi în cele din urmă compusă din Fiinţa Supremă, din Personalităţile Creatoare Supreme, şi din Arhitecţii absoniţi ai Maestrului Univers aceşti unici planificatori ai universului care nu sunt nici creatori, nici creaturi. În cele din urmă şi în mod inevitabil, Dumnezeu cel Ultim va dobândi, ca o consecinţă, la nivelul Deităţii, puterea şi personalitatea unificării acestei Trinităţi Ultime experienţiale în cadrul în expansiune, aproape nelimitat, al universului maestru.

2. *Trinitatea Absolută* — A doua trinitate experienţială — în prezent în curs de actualizare, se va constitui din Dumnezeu Supremul, din Dumnezeu Ultimul şi din Consumatorul nerevelat al Destinului Universului. Această Trinitate funcţionează pe cele două nivele personale şi supra-personale, şi chiar până la frontierele nepersonalului, iar unificarea sa în universalitate va face Deitatea Absolută experienţială.

Trinitatea Ultimă se unifică în mod experienţial întregindu-se, însă ne îndoim cu adevărat că o astfel de unificare, atât de completă, ar fi posibilă pentru Trinitatea Absolută. Cu toate acestea, conceptul nostru de Trinitate eternă a Paradisului ne aduce mereu în minte faptul că trinitizarea Deităţii poate înfăptui ceea ce în alt chip ar fi de neînfăptuit. Noi postulăm astfel apariţia, la timpul potrivit, a *Supremului-Ultim* şi posibila factualizare-trinitizare a Dumnezeului Absolut.

Filozofii universului postulează o *Trinitate a Trinităţii*, o Trinitate Infinită existenţial-experienţială, însă ei sunt incapabili să aibă în vedere personalizarea sa, care ar echivala poate cu persoana Tatălui Universal la nivelul conceptual al lui EU SUNT. Însă, independent de toate acestea, Trinitatea originară a Paradisului este potenţial infinită, deoarece Părintele Universal este efectiv infinit.

## *MULŢUMIRI*

Expunerile care urmează portretizează caracterul Tatălui Universal şi natura asociaţiilor săi din Paradis. Ele încearcă în acelaşi timp să descrie universul central perfect şi cele şapte suprauniversuri care îl înconjoară. Formulându-le trebuie să fim călăuziţi în mod constant de îndrumările conducătorilor suprauniversului; pe parcursul eforturilor noastre pentru a revela adevărul şi a coordona cunoştinţele esenţiale, ei ne îndeamnă să dăm întâietate conceptelor umane celor mai elevate care există în domeniul subiectelor de prezentat. Noi nu putem recurge la revelaţia pură decât dacă conceptul de prezentat nu a fost exprimat anterior în mod adecvat de către mintea umană.

Revelaţiile planetare succesive ale adevărului divin înglobează în mod invariabil conceptele existente cele mai elevate ale valorilor spirituale ca pe o parte a coordonării noi şi sporite a cunoştinţelor planetare. Ca urmare, pentru a-l prezenta pe Dumnezeu şi pe asociaţii săi din univers, noi am ales drept fundament al acestor capitole peste o mie de concepte umane reprezentând cunoaşterea planetară cea mai înaltă şi cea mai evoluată a valorilor spirituale şi a semnificaţiilor universului. Când aceste concepte umane, luate de la muritorii din trecut şi din prezent care-l cunoşteau pe Dumnezeu, vor fi inadecvate pentru a zugrăvi realitatea aşa cum am primit noi ordin să o revelăm, noi le vom completa fără a ezita. În acest scop, noi ne vom inspira din propriile noastre cunoştinţe superioare ale realităţii şi ale divinităţii Deităţilor Paradisului şi ale universului transcendent în care se află ele.

Suntem pe deplin conştienţi de dificultăţile sarcinii noastre. Recunoaştem că este imposibil să traducem în întregime limbajul conceptelor divinităţii şi eternităţii în simbolurile din limbajul conceptelor limitate ale minţii muritorilor. Însă ştim că un fragment al lui Dumnezeu locuieşte în mintea umană şi că Spiritul Adevărului sălăşluieşte în sufletul uman. Mai mult, ştim că aceste forţe spirituale conlucrează pentru a-l face pe omul material capabil să sesizeze realităţile valorilor spirituale şi să înţeleagă filozofia semnificaţiilor universului. Însă, cu şi mai multă certitudine, ştim că aceste spirite ale Prezenţei Divine pot ajuta omul să îşi însuşească spiritual orice adevăr care ar contribui la intensificarea realităţii mereu în progresie a experienţei religioase personale — conştiinţa de Dumnezeu.

[Redactat de un Consilier Divin din Orvonton, Şef al Corpului Personalităţilor Suprauniversale însărcinate să formuleze pe Urantia adevărul privitor la Deităţile Paradisului şi la universul universurilor.]

# CARTEA URANTIA

## PRIMA PARTE

## UNIVERSUL CENTRAL ŞI SUPRAUNVERSURILE

## CAPITOLUL 1 - TATĂL UNIVERSAL

Tatăl Universal este Dumnezeul întregii creaţii, Prima Sursă-Centru a tuturor lucrurilor şi a tuturor fiinţelor. Gândiţi-vă mai întâi la Dumnezeu ca la un creator, apoi ca la un controlor, şi în cele din urmă ca la un susţinător infinit. Adevărul despre Tatăl Universal a început să fie înţeles de către omenire atunci când profetul a spus: "Tu, Dumnezeule, eşti singur, nu mai există nimeni în afară de tine. Tu ai creat cerurile şi cerurile cerurilor cu toate oştirile lor. Tu le păstrezi şi tu le controlezi. Prin Fiii lui Dumnezeu au fost făcute universurile. Creatorul se acoperă cu lumină ca de un veşmânt şi întinde cerurile ca pe o perdea." Numai conceptul de Tatăl Universal — un singur Dumnezeu în locul a mai mulţi zei — a permis fiinţei umane muritoare să înţeleagă Tatăl în calitate de creator divin şi de controlor infinit.

Miliardele de sisteme planetare au fost toate făcute pentru a fi în cele din urmă locuite de numeroase tipuri diferite de creaturi inteligente, de fiinţe care pot să-l cunoască pe Dumnezeu, să primească afecţiunea sa divină şi să-l iubească pe Dumnezeu la rândul lor. Universul universurilor este opera lui Dumnezeu şi locul de reşedinţă a feluritelor sale creaturi. "Dumnezeu a creat cerurile şi a format pământul. El a stabilit universul şi nu a creat această lume în van, el a format-o pentru a fi locuită."

Toate lumile iluminate îl recunosc şi îl adoră pe Tatăl Universal, autorul etern şi susţinătorul infinit al întregii creaţii. În nenumăratele universuri, creaturile înzestrate cu voinţă au întreprins lunga călătorie către Paradis, lupta fascinantă a aventurii eterne pentru a ajunge la Dumnezeu Tatăl. Ţelul transcendent al copiilor timpului este de a găsi Dumnezeul etern, de a înţelege natura divină, de a-l recunoaşte pe Tatăl Universal. Creaturile care îl cunosc pe Dumnezeu nu au decât o singură ambiţie supremă, o singură dorinţă arzătoare, aceea de a deveni, în propriile lor sfere, aşa cum este el în desăvârşirea sa paradisiacă de personalitate şi în sfera sa universală de justă supremaţie. De la Tatăl Universal care locuieşte în eternitate a venit porunca supremă: "Fiţi desăvârşiţi, aşa cum eu însumi sunt desăvârşit." Plini de iubire şi de compasiune, mesagerii Paradisului au purtat acest îndemn divin de-a lungul vremurilor şi a universurilor, chiar şi până la creaturi de origine animală umile ca rasele umane de pe Urantia.

Această dispoziţie magnifică şi universală de a se lupta să atingă perfecţiunea divinităţii este prima datorie, şi ar trebui să fie cea mai înaltă ambiţie, a tuturor creaturilor care se străduiesc în cadrul creaţiei Dumnezeului perfecţiunii. Această posibilitate de a atinge desăvârşirea divină este destinul final şi cert al întregului progres etern spiritual al omului.

Muritorii de pe Urantia pot prea puţin spera să fie perfecţi în sensul infinit, însă le este pe deplin posibil fiinţelor umane, aşa cum se pornesc ele la drum pe această planetă, să atingă ţelul celest şi divin pe care Dumnezeul infinit l-a fixat pentru muritori; şi, atunci când vor fi îndeplinit acest destin, ei vor fi, în ceea ce priveşte realizarea sinelui şi împlinirea mentală, la fel de compleţi în sfera lor de perfecţiune divină ca Dumnezeu însuşi în sfera sa de eternitate şi de infinitate. O astfel de perfecţiune nu poate fi universală în sensul material, nici nelimitată în înţelegere intelectuală, nici finală în experienţă spirituală, însă ea este finală şi completă sub toate aspectele finite referitoare la divinitatea voinţei, la perfecţiunea motivaţiei personalităţii, şi conştiinţa lui Dumnezeu.

Acesta este adevăratul înţeles al poruncii divine "Fiţi desăvârşiţi, aşa cum eu însumi sunt desăvârşit", care face întotdeauna fiinţa umană muritoare să înainteze şi o cheamă către interior în această lungă şi fascinantă luptă pentru a atinge nivele tot mai înalte de valori spirituale şi de adevărate semnificaţii ale universului. Această căutare sublimă a Dumnezeului universului este aventura supremă a locuitorilor tuturor lumilor timpului şi spaţiului.

## 1. NUMELE TATĂLUI

Din toate numele sub care Dumnezeu Tatăl este cunoscut de-a lungul universului, cele care îl desemnează ca Prima Sursă-Centru a Universului sunt cele mai frecvente. Întâiul Tată este cunoscut sub nume variate în universuri diferite şi în sectoare diferite ale unui acelaşi univers. Numele pe care creaturile i le atribuie Creatorului depind mult de conceptele pe care creaturile le au despre Creator. Prima Sursă-Centru a Universului nu s-a revelat niciodată prin numele său, ci doar prin natura sa. Dacă noi credem că suntem copiii acestui Creator, este absolut firesc să sfârşim prin a-l numi Tată. Însă acesta este un nume ales de noi înşine, care provine din recunoaşterea relaţiei noastre personale cu Prima Sursă-Centru.

Tatăl Universal nu impune niciodată nici o formă de recunoaştere arbitrară, nici de adoraţie formală, nici de serviciu servil creaturilor universurilor înzestrate cu inteligenţă şi voinţă. Trebuie ca — de la sine şi în propria lor inimă — locuitorii evolutivi ai lumilor timpului şi spaţiului să-l recunoască, să-l iubească şi să-l adore de bună voie. Creatorul refuză să exercite o constrângere asupra liberului arbitru spiritual al creaturilor sale materiale sau să le forţeze să se supună. Consacrarea iubitoare a voinţei umane către îndeplinirea voinţei Tatălui este cel mai preţios dar oferit de om lui Dumnezeu. De fapt, o astfel de consacrare a voinţei creaturii constituie singurul dar cu adevărat valabil care poate fi făcut de om Tatălui din Paradis. În Dumnezeu, omul trăieşte, se mişcă şi există. Omul nu are nimic să-i dăruiască lui Dumnezeu, cu excepţia acestei alegeri de a se conforma voinţei Tatălui, iar deciziile astfel luate de creaturile dotate cu inteligenţă şi voinţă în univers constituie realitatea adevăratei adoraţii, care satisface atât de deplin natura Tatălui Creator, dominată de iubire.

Odată deveniţi cu adevărat conştienţi de Dumnezeu, când îl veţi fi descoperit cu adevărat pe Creatorul maiestuos şi veţi fi început experienţa realizării prezenţei interne a controlorului divin, atunci, în funcţie de iluminarea voastră şi în conformitate cu modul şi metoda prin care Fiii divini îl revelează pe Dumnezeu, veţi găsi un nume pentru Tatăl Universal. Acest nume va exprima într-o manieră adecvată conceptul vostru asupra Marii Surse-Centru Prime. Şi iată cum, în lumi diferite şi universuri variate, Creatorul este cunoscut sub diverse nume. În spiritul relaţiilor, ele au aceeaşi semnificaţie, însă în cuvinte şi simboluri, fiecare nume reprezintă gradul şi profunzimea cu care Dumnezeu este întronat în inimile creaturilor sale dintr-un anumit tărâm.

În apropiere de centrul universului universurilor, Tatăl Universal este în general cunoscut sub nume care pot fi considerate ca semnificând Prima Sursă. Mai departe, în afară, în universurile spaţiului, termenii folosiţi pentru a desemna Tatăl Universal semnifică de cele mai multe ori Centrul Universal. Încă şi mai departe, în creaţia înstelată, de exemplu în lumile sediu ale universului vostru local, el este cunoscut ca Sursa-Primă Creatoare şi Centrul Divin. Într-o constelaţie vecină, Dumnezeu este numit Tatăl Universurilor, într-o alta Sprijinul Infinit, iar către est Controlorul Divin. El a mai fost numit şi Tatăl Luminilor, Darul Vieţii şi Unicul Atotputernic.

Pe lumile în care un Fiu al Paradisului a trăit o viaţă de efuziune, Dumnezeu este în general cunoscut printr-un nume indicând o relaţie personală, o afecţiune tandră şi o devoţiune paternă. În sediul constelaţiei voastre, referirea la Dumnezeu se face ca Tată Universal. Pe diferite planete ale sistemului vostru local de lumi locuite, el este cunoscut în mod divers ca Tată al Taţilor, Tată al Paradisului, Tată al Havonei şi Tată al Spiritului. Cei cărora Dumnezeu le-a fost revelat prin efuziunea Fiului Paradisului sfârşesc prin a ceda apelului

sentimental al relaţiei pline de sensibilitate de asociere între creatură şi Creator şi-l numesc pe Dumnezeu "Tatăl nostru".

Pe o planetă de creaturi sexuate, într-o lume în care impulsiunile emoţionale părinteşti sunt inerente inimilor fiinţelor inteligente, cuvântul Tată devine foarte expresiv şi potrivit pentru Dumnezeul etern. Pe planeta voastră, Urantia, este mai bine cunoscut şi mai universal recunoscut sub numele de Dumnezeu. Numele care i s-a dat are puţină importanţă. Esenţialul este de a-l recunoaşte şi de a aspira la asemănarea cu el. Profeţii voştri din vechime l-au numit pe drept cuvânt "Dumnezeul veşnic," şi au vorbit despre el ca despre cel care "locuieşte în veşnicie".

## 2. REALITATEA LUI DUMNEZEU

Dumnezeu este realitatea primordială în lumea spirituală. Dumnezeu este sursa adevărului în sferele mentale. Dumnezeu acoperă totul cu umbra sa de la un capăt la altul al tărâmurilor materiale. Pentru toate inteligenţele create, Dumnezeu este o personalitate, iar pentru universul universurilor el este Prima Sursă-Centru a realităţii eterne. Dumnezeu nu se asemănă nici cu un om, nici cu o maşină. Tatăl Prim este spirit universal, adevăr veşnic, realitate infinită şi personalitate eternă.

Dumnezeul etern este infinit mai mult decât realitatea idealizată sau universul personalizat. Dumnezeu nu este pur şi simplu dorinţa supremă a omului, căutarea muritorului devenită realitate obiectivă. Dumnezeu nu este nici vreun simplu concept, potenţialul de putere a dreptăţii. Tatăl Universal nu este nici vreun sinonim al naturii sau al legii naturale personificate. Dumnezeu este o realitate transcendentă, şi nu pur şi simplu conceptul uman tradiţional al valorilor supreme. Dumnezeu nu este nici o focalizare psihologică de semnificaţii spirituale, nici "opera cea mai nobilă a omului". Se poate ca Dumnezeu să fie unul sau toate aceste concepte în mintea oamenilor, însă el este mai mult decât acestea. El este o persoană salvatoare şi un Tată iubitor pentru toţi cei care se bucură de pacea spirituală pe pământ şi care doresc cu ardoare să facă experienţa supravieţuirii personalităţii cu prilejul morţii.

Actualitatea existenţei lui Dumnezeu este demonstrată în experienţa umană prin prezenţa divină interioară, Veghetorul spiritului trimis din Paradis pentru a trăi în mintea muritoare a oamenilor, şi pentru a-i ajuta să dezvolte un suflet nemuritor destinat să supravieţuiască etern. Prezenţa acestui Ajustor divin în mintea umană este revelată prin trei fenomene experienţiale:

1. Capacitatea intelectuală de a-l cunoaşte pe Dumnezeu — conştiinţa de Dumnezeu.
2. Imboldul spiritual de a-l găsi pe Dumnezeu — căutarea lui Dumnezeu .
3. Dorinţa lăuntrică ca personalitatea să fie asemeni lui Dumnezeu — dorinţa sinceră de a face voia lui Dumnezeu.

Existenţa lui Dumnezeu nu va putea fi niciodată dovedită prin experienţe ştiinţifice, nici prin deducţii logice ale raţiunii pure. Nu putem realiza ceea ce este Dumnezeu decât în domeniile experienţei umane. Cu toate acestea, adevăratul concept al realităţii lui Dumnezeu este rezonabil pentru logică, plauzibil pentru filozofie, esenţial pentru religie şi indispensabil oricărei speranţe de supravieţuire a personalităţii.

Cei care îl cunosc pe Dumnezeu au experimentat faptul prezenţei sale. Aceşti muritori cunoscători de Dumnezeu deţin, în experienţele lor personale, singura probă pozitivă a existenţei Dumnezeului viu pe care o fiinţă umană o poate oferi alteia. Existenţa lui Dumnezeu depăşeşte complet orice posibilitate de demonstrare, dacă aceasta nu se face prin contactul între conştiinţa de Dumnezeu din mintea umană şi prezenţa lui Dumnezeu prin Ajustorul Gândirii care locuieşte în intelectul muritor şi care s-a coborât în om cu titlu de dar generos al Tatălui Universal.

Teoretic vă puteţi gândi la Dumnezeu ca fiind Creatorul, şi el este într-adevăr creatorul personal al Paradisului şi al universului central al perfecţiunii. Însă universurile timpului şi spaţiului sunt toate create şi organizate de corpurile paradisiace ale Fiilor Creatori. Tatăl Universal nu este creatorul personal al universului local al Nebadonului. Universul în care trăiţi este creaţia Fiului său Mihail. Cu toate ca Tatăl nu creează personal universurile evolutive, el le controlează în multe din relaţiile lor universale şi în anumite manifestări ale lor de energii fizice, mentale şi spirituale. Dumnezeu Tatăl este creator personal al universului Paradisului şi, în asociere cu Fiul Etern, creatorul tuturor celor celorlalţi Creatori personali ai universurilor.

În calitate de controlor fizic în universul universurilor material, Prima Sursă-Centru funcţionează în arhetipurile Insulei eterne din Paradis şi, prin intermediul acestui centru de gravitaţie absolut, Dumnezeul etern exercită un supracontrol cosmic de nivel fizic, atât în universul central, cât şi de la un capăt la altul al universului

universurilor. Ca minte, Dumnezeu funcţionează în Deitatea Spiritului Infinit. Ca spirit, Dumnezeu este manifestat în persoana Fiului Etern şi în aceea a copiilor divini ai Fiului Etern. Aceste relaţii reciproce ale Primei Surse-Centru cu Persoanele şi Absoluturile coordonate ale Paradisului nu exclud deloc acţiunea personală *directă* a Tatălui Universal în orice creaţie şi la toate nivele acesteia. Prin prezenţa spiritului său fragmentat, Tatăl Creator menţine un contact imediat cu copiii săi creaturi şi cu universurile sale create.

## 3. DUMNEZEU ESTE UN SPIRIT UNIVERSAL

"Dumnezeu este spirit." El este o prezenţă spirituală universală. Tatăl Universal este o realitate spirituală infinită. El este "singur Dumnezeu autentic, suveran, etern, nemuritor şi invizibil." Cu toate că voi sunteţi "vlăstarul lui Dumnezeu", nu trebuie să credeţi că Tatăl vă este asemănător ca formă şi înfăţişare deoarece s-a spus că aţi fost "creaţi după chipul său" — locuiţi de Veghetori de Mister trimişi din lăcaşul central al prezenţei sale eterne. Fiinţele spiritului sunt reale, cu toate că ele sunt invizibile ochilor umani şi nu au nici trup, nici sânge .

Un vizionar din vechime a spus: "Iată, el merge alături de mine, şi nu-l văd. El îşi continuă drumul, însă nu-l pot percepe". Noi putem observa constant lucrările lui Dumnezeu, putem fi extrem de conştienţi de dovezilor materiale ale conduitei sale maiestuoase, însă foarte rar putem să contemplăm manifestarea vizibilă a divinităţii sale, necum să percepem prezenţa spiritului pe care l-a delegat pentru a locui în fiinţa umană .

Dacă Tatăl Universal este invizibil, acest lucru nu se datorează faptului că el se ascunde de creaturile inferioare care au handicapuri materiale şi înzestrări spirituale limitate. Situaţia este mai degrabă următoarea: "Voi nu puteţi să-mi vedeţi chipul, căci nici un muritor nu poate să mă vadă şi totodată să mai trăiască." Nici o fiinţă umană materială nu ar putea să contemple spiritul lui Dumnezeu şi să îşi păstreze existenţa sa de muritor. Grupurilor inferioare de fiinţe spirituale şi tuturor ordinelor de personalităţi materiale le este imposibil să se apropie de gloria şi de strălucirea spirituală a prezenţei personalităţii divine. Luminozitatea spirituală a prezenţei personale a Tatălui este "o lumină de care nici un om muritor nu se poate apropia, pe care nici o creatură materială nu a văzut-o şi nu o poate vedea." Însă nu este necesar să-l vedem pe Dumnezeu cu ochii trupului pentru a-l distinge prin viziunea-credinţă a minţii spiritualizate.

Tatăl Universal împărtăşeşte pe deplin natura sa spirituală cu sinele său coexistent, Fiul Etern al Paradisului. Tot astfel Tatăl şi Fiul împărtăşesc amândoi, pe deplin şi categoric, spiritul universal şi etern cu coordonatul lor de personalitate comun, Spiritul Infinit. În el însuşi şi prin el însuşi, spiritul lui Dumnezeu este absolut. În Fiu, el este fără atribute. În Spirit, el este universal. În ei toţi şi prin ei toţi, el este infinit.

Dumnezeu este un spirit universal. Dumnezeu este persoană universală. Realitatea personală supremă a creaţiei finite este spirit. Realitatea ultimă a cosmosului personal este spiritul absonit. Numai nivelele infinităţii sunt absolute şi numai pe astfel de nivele există finalitate a unei unităţi între materie, minte şi spirit.

În universuri, Dumnezeu Tatăl este potenţial supracontrolorul materiei, al minţii şi al spiritului. În imensitatea creaţiei sale, Dumnezeu are direct relaţii cu personalităţile înzestrate cu voinţă numai prin intermediul vastului său circuit de personalitate. Însă, în afara Paradisului, nu poate fi contactat decât în prezenta entităţilor sale fragmentate, voinţa lui Dumnezeu departe în universuri. Acest spirit al Paradisului, care locuieşte în mintea muritorilor timpului şi care susţine evoluţia sufletului nemuritor al creaturii supravieţuitoare, are aceeaşi natură şi aceeaşi divinitate ca Tatăl Universal. Însă mintea acestor creaturi evolutive îşi are originea în universurile locale şi trebuie să dobândească perfecţiunea divină desăvârşind transformările experienţiale de împlinire spirituală. Acestea se produc inevitabil atunci când o creatură a ales să facă voia Tatălui care este în ceruri.

În experienţa lăuntrică a omului, mintea se îmbină cu materia. O astfel de minte legată de materie nu poate supravieţui decesului muritorului. Pentru a adopta tehnica de supravieţuire, trebuie să se efectueze ajustările voinţei umane şi transformările minţii muritoare prin care un intelect conştient de Dumnezeu se lasă învăţat treptat şi, în cele din urmă, condus de spirit. Din această evoluţie a minţii omeneşti de la asocierea cu materia la uniunea cu spiritul, rezultă o transmutare a fazelor potenţial spirituale ale minţii muritoare în realităţi morontiale ale sufletului nemuritor. Mintea umană subjugată materiei este sortită să devină din ce în ce mai materială şi, în consecinţă, să sufere în cele din urmă anihilarea personalităţii. Mintea care s-a lăsat dominată de spirit este sortită să devină din ce în ce mai spirituală şi să atingă în cele din urmă unitatea ultimă cu spiritul divin care supravieţuieşte şi o călăuzeşte, şi în felul acesta să atingă supravieţuirea şi veşnicia existenţei personalităţii.

Eu vin din Etern şi m-am întors de nenumărate ori în prezenţa Tatălui Universal. Cunosc actualitatea şi personalitatea Primei Surse-Centru, Tatăl Etern şi Universal. Ştiu că Marele Dumnezeu, fiind absolut, etern şi infinit, este de asemenea bun, divin şi îngăduitor. Cunosc adevărul marilor afirmaţii: "Dumnezeu este spirit" şi "Dumnezeu este iubire," şi aceste două însuşiri sunt revelate universului în modul cel mai desăvârşit în Fiul Etern.

## 4. MISTERUL LUI DUMNEZEU

Infinitatea perfecţiunii lui Dumnezeu este de aşa natură încât face din el veşnic un mister. Şi cel mai mare dintre misterele insondabile ale lui Dumnezeu este fenomenul locuirii divine în mintea muritoare. Felul în care Tatăl Universal sălăşluieşte împreună cu creaturile timpului este cel mai profund dintre toate misterele universului. Prezenţa divină în mintea omului este misterul misterelor.

Corpurile fizice ale muritorilor sunt "templele lui Dumnezeu". "Cu toate că Fiii Creatori Suverani se apropie de creaturile din lumile lor locuite şi "îi atrag pe toţi oamenii la ei", deşi ei "rămân în pragul" conştiinţei "şi bat" şi se bucură să intre la toţi cei care acceptă "să-şi deschidă porţile inimii", cu toată existenţa acestei comuniuni personale intime dintre Fiii Creatori şi creaturile lor muritoare, nu este totuşi mai puţin adevărat că muritorii au ceva de la Dumnezeu însuşi care locuieşte efectiv în ei. Trupurile lor sunt temple de la el.

Când veţi fi terminat aici jos, când vă veţi fi încheiat parcursul terestru în forma voastră temporară, când veţi fi sfârşit călătoria voastră de încercare din trup, când ţărâna care compune tabernacului muritor se va fi "întors în pământul de unde provine", atunci, conform revelaţiei, "Spiritul care vă locuieşte se va întoarce la Dumnezeul care l-a dăruit". Un fragment din Dumnezeu, o parte integrantă a divinităţii se află în fiecare fiinţă muritoare a acestei planete. Acest fragment nu vă aparţine încă printr-un drept de posesie, însă el este menit anume pentru a fi una cu voi dacă supravieţuiţi existenţei muritoare.

Noi suntem confruntaţi în mod constant cu acest mister al lui Dumnezeu. Rămânem uluiţi în faţa desfăşurării tot mai largi a nemărginitei panorame a adevărului cu privire la infinita sa bunătate, la inepuizabila sa compasiune, incomparabila sa înţelepciunea şi superbul său caracter.

Misterul divin rezidă în diferenţa intrinsecă dintre finit şi infinit, între temporal şi etern, între creatura din spaţio-temporală şi Creatorul Universal, între material şi spiritual, între imperfecţiunea omului şi perfecţiunea Deităţii din Paradis. Dumnezeul iubirii universale se manifestă în mod infailibil fiecăreia dintre creaturile sale în deplina măsură a capacităţii acestei creaturi de a pricepe spiritualmente calităţile adevărului, ale frumuseţii şi ale bunătăţii divine.

Oricărei fiinţe spirituale şi oricărei creaturi muritoare, în fiecare sferă şi în fiecare lume a universului universurilor, Tatăl Universal le revelează tot ceea ce poate fi distins sau înţeles din sinele său milostiv şi divin de către aceste fiinţe spirituale şi creaturi muritoare. Dumnezeu nu face deosebire de persoane, indiferent că sunt spirituale sau că sunt materiale. Prezenţa divină de care se bucură, la un moment dat, fiecare copil al universului, nu este limitată decât de capacitatea acestei creaturi de a primi şi discerne actualităţile spirituale ale lumii supramateriale.

Ca realitate în experienţa spirituală umană, Dumnezeu nu este un mister. Însă când se încearcă să i se explice minţii muritoare de ordin material realităţile lumii spiritului apare misterul. Aceste mistere sunt atât de subtile şi de profunde, încât un muritor cunoscător de Dumnezeu poate reuşi miracolul filozofic al recunoaşterii Infinitului prin finit doar pricepându-le prin credinţă, şi tot astfel pot şi muritorii care evoluează în lumile materiale ale timpului şi ale spaţiului să îl distingă pe Dumnezeul etern.

## 5. PERSONALITATEA TATĂLUI UNIVERSAL

Nu lăsaţi ca măreţia lui Dumnezeu, infinitatea sa, să-i întunece sau să-i eclipseze personalitatea. "Cel care a plăsmuit urechea nu va auzi el oare? Cel care a format ochiul nu va vedea?" Tatăl Universal este apogeul personalităţii divine. El este originea şi destinul personalităţii pe parcursul întregii creaţii. Dumnezeu este infinit

şi personal totodată. El este o personalitate infinită. Tatăl este într-adevăr o personalitate, cu toate că infinitatea personalităţii sale îl plasează pentru totdeauna dincolo de deplina înţelegere a fiinţelor materiale şi finite.

Dumnezeu este mult mai mult decât o personalitate după cum este ea înţeleasă de mintea umană. El depăşeşte cu mult chiar şi orice concept al unei suprapersonalităţi. Însă este absolut inutil să discutăm aceste concepte de neînţeles asupra personalităţii divine cu mintea creaturilor materiale al căror concept cel mai elevat asupra realităţii fiinţei constă în ideea şi în idealul de personalitate. Cel mai înalt concept ce-i este posibil unei creaturi materiale asupra Creatorului Universal este înglobat în idealurile spirituale ale ideii exaltate de personalitate divină. De aceea, deşi s-ar putea să ştiţi că Dumnezeu trebuie să fie mult mai mult decât concepţia umană asupra personalităţii, voi cunoaşteţi de asemenea bine faptul că Tatăl Universal nu poate cu nici un chip să fie mai puţin decât o personalitate eternă, infinită, autentică, bună şi frumoasă.

Dumnezeu nu i se ascunde nici uneia dintre creaturile sale. El le este inabordabil unor atât de numeroase ordine de fiinţe numai pentru că el "stă într-o lumină de care nu se poate apropia nici o creatură materială." Imensitatea şi măreţia personalităţii divine depăşesc sfera de cuprindere a minţii nedesăvârşite a muritorilor evolutivi. Dumnezeu "măsoară apele în căuşul palmei sale, şi un Univers cu palma mâinii sale. El este cel care stă pe orbita pământului, şi tot el este cel care trage cerurile ca pe o perdea şi le desfăşoară ca pe un univers care să fie locuit." "Ridicaţi ochii la cer şi vedeţi cine a creat toate aceste lucruri, cine ştie lumile lor după număr şi le cheamă pe toate după numele lor." Este deci adevărat că "lucrurile invizibile ale lui Dumnezeu se înţeleg parţial prin lucrurile care sunt făcute." Astăzi, şi aşa cum sunteţi, trebuie să distingeţi Făuritorul invizibil prin intermediul creaţiei sale multiple şi diverse, cât şi prin revelaţia şi serviciul Fiilor săi şi al numeroşilor lor subordonaţi.

Cu toate că muritori materiali nu pot vedea persoana lui Dumnezeu, ei ar trebui să se bucure în încredinţarea că el este o persoană. Acceptaţi prin credinţă adevărul care spune de Tatăl Universal că ar iubi atât de mult lumea încât a prevăzut progresul spiritual etern al umililor săi locuitori. "El îşi găseşte bucuria în copiii săi." Dumnezeu nu este lipsit de nici unul din aceste atribute supraumane şi divine care constituie o personalitate de creator perfectă, eternă, iubitoare şi infinită.

În creaţiile locale, (cu excepţia personalului suprauniversurilor), Dumnezeu nu are manifestare personală sau locală, decât prin intermediul Fiilor Creatori ai Paradisului, care sunt părinţii lumilor locuite şi suveranii universurilor locale. Dacă o fiinţa creată ar avea o credinţă desăvârşită, ea ar şti negreşit că, văzând un Fiu Creator, l-a văzut pe Tatăl Universal. Căutând Tatăl, ea nu ar cere şi nici nu s-ar aştepta să vadă altceva decât Fiul. Pur şi simplu, omul muritor nu poate să-l vadă pe Dumnezeu până când nu împlineşte o transformare spirituală completă şi nu atinge efectiv Paradisul.

Natura Fiilor Creatori din Paradis nu înglobează toate potenţialele lipsite de atribute ale absoluităţii universale a naturii infinite, a Primei Surse Centru, însă Tatăl Universal este prezent prin putere *divină* sub toate aspectele în Fiii Creatori. Tatăl şi Fiii săi sunt una. Aceşti Fii Paradisiaci ai ordinului Mihaililor sunt personalităţi perfecte şi sunt chiar modelul tuturor personalităţilor unui univers local, de la Strălucitoarea Stea a Dimineţii până la creaturile umane cele mai umile ale evoluţiei animale progresive.

Fără Dumnezeu, şi în absenţa măreţei sale persoane centrale, nu ar exista nici o personalitate în tot vastul univers al universurilor. *Dumnezeu este personalitate*.

Cu toate că Dumnezeu este o putere eternă, o prezenţă maiestuoasă, un ideal transcendent şi un spirit glorios, cu toate că este toate acestea şi infinit mai mult, el este nu mai puţin veşnic şi cu adevărat o personalitate perfectă a Creatorului, o persoană care poate "să cunoască şi să fie cunoscută," care poate "să iubească şi să fie iubită," şi care se poate arăta prieten cu noi; în acelaşi timp voi puteţi fi cunoscuţi ca prietenul lui Dumnezeu, aşa cum şi alte fiinţe umane au fost cunoscute. El este un spirit real şi o realitate spirituală.

Atâta timp cât noi îl vedem pe Tatăl Universal revelat pretutindeni în universul său, cât timp îl desluşim locuind în miriadele sale de creaturi, cât timp îl contemplăm în persoana Fiilor săi Suverani, cât timp continuăm să-i simţim prezenţa divină pe ici, pe colo, pe aproape şi la depărtare, haideţi să nu punem la îndoială şi să nu contestăm primordialitatea personalităţii sale. În ciuda imensităţii tuturor acestor repartizări, Dumnezeu rămâne o adevărată persoană şi menţine perpetuu o legătură personală cu multitudinea nenumărată a creaturilor sale dispersate de la un capăt la altul al universului universurilor.

Ideea personalităţii Tatălui Universal este un concept de Dumnezeu lărgit şi mai adevărat, care a parvenit omenirii în principal prin revelaţie. Raţiunea, înţelepciunea şi experienţa religioasă presupun şi implică toate personalitatea lui Dumnezeu, însă nu o validează în întregime. Chiar şi Ajustorul Gândirii interior este pre-personal. Adevărul şi maturitatea unei religii sunt direct proporţionale cu conceptul ei asupra personalităţii

infinite a lui Dumnezeu, şi cu gradul ei de înţelegere a unităţii absolute a Deităţii. Ideea unei Deităţi personale devine deci măsura maturităţii religioase, după ce religia a formulat în prealabil conceptul unităţii lui Dumnezeu.

Religia primitivă avea o multitudine de zei personali, şi ei erau formaţi după chipul omului. Revelaţia afirmă validitatea conceptului personalităţii lui Dumnezeu, ceea ce nu este decât o simplă posibilitate în postulatul ştiinţific al unei Cauze Prime şi nu este sugerat decât provizoriu în ideea filosofică de Unitate Universală. O persoană poate începe să înţeleagă unitatea lui Dumnezeu numai prin intermediul personalităţii. Dacă se neagă personalitatea Primei Surse-Centru, atunci nu mai rămâne decât o alternativă filosofică: materialism sau panteism.În contemplarea Deităţii, conceptul de personalitate trebuie să fie detaşat de ideea de corporalitate. Un corp material nu-i este indispensabil pentru personalitate nici omului, nici lui Dumnezeu. Eroarea corporalităţii este vădită în ambele extreme ale filozofiei umane. În materialism, de vreme ce omul îşi pierde trupul la moarte, el încetează să mai existe ca personalitate. În panteism, Dumnezeu nu este o persoană, odată ce nu are corp. Tipul suprauman de personalitate progresivă funcţionează într-o uniune a minţii şi a spiritului.

Personalitatea nu este pur şi simplu un atribut a lui Dumnezeu. Ea reprezintă mai degrabă totalitatea naturii infinite coordonate şi a voinţei divine unificate, perfect exprimată în eternitate şi în universalitate. În sens suprem, personalitatea este revelaţia lui Dumnezeu universului universurilor.

Dumnezeu, fiind etern, universal, absolut şi infinit, nu creşte în cunoaştere şi nu sporeşte în înţelepciune. Dumnezeu nu dobândeşte experienţă, după cum s-ar putea concluziona sau înţelege de către fiinţa umană finită. Însă, în domeniile propriei sale personalităţi eterne, el se bucură cu adevărat de aceste expansiuni continue ale realizării de sine, care sunt, într-o anumită măsură, comparabile şi analoage cu dobândirea unei experienţe noi de către creaturile finite ale lumilor evolutive.

Perfecţiunea absolută a Dumnezeului infinit l-ar face să sufere limitările înfiorătoare ale finalităţii fără de atribute a perfecţiunii dacă nu ar exista faptul că Tatăl Universal participă direct la lupta personalităţii tuturor sufletelor imperfecte ale vastului univers care caută, cu ajutorul divin, să facă ascensiunea până la lumile de sus perfecte din punct de vedere spiritual. Această experienţă progresivă a fiecărei fiinţe spirituale şi a fiecărei creaturi muritoare din întregul univers al universurilor face parte din conştiinţa Deităţii tot mai lărgită a Tatălui cu privire la cercul divin şi nesfârşit al realizării perpetue de sine.

Este literalmente adevărat că: "În toate durerile voastre, el este îndurerat." "În toate triumfurile voastre, el triumfă în voi şi cu voi." Spiritul său divin pre-personal este realmente o parte din voi. Insula Paradisului răspunde la toate metamorfozele fizice ale universului universurilor. Fiul Etern include toate imboldurile spiritului din întreaga creaţie. Autorul Comun înglobează toate expresiile mentale ale cosmosului în expansiune. Tatăl Universal realizează în plenitudinea conştiinţei divine întreaga experienţă individuală dobândită pe parcursul luptelor progresive susţinute de forţele mentale în creştere şi de spiritele ascendente ale fiecărei entităţi, fiinţe şi personalităţi din ansamblul creaţiei evolutive a timpului şi spaţiului. Şi toate acestea sunt literalmente adevărate, deoarece "în El trăim cu toţii, ne mişcăm cu toţii şi ne avem cu toţii existenţa."

## 6. PERSONALITATEA ÎN UNIVERS

Personalitatea umană este umbra-imagine proiectată în timp-spaţiu de personalitatea divinului Creator. Or, nici o actualitate nu ar putea fi înţeleasă în mod convenabil prin examinarea umbrei sale. Ar trebui interpretate umbrele în funcţie de adevărata substanţă.

Pentru ştiinţă, Dumnezeu este o cauză, pentru filozofie, el este o idee, iar pentru religie, el este o persoană, chiar Tatăl celest şi iubitor. Pentru savanţi, Dumnezeu este o forţă primordială, pentru filozofi, o ipoteză a unităţii, pentru persoanele religioase, o experienţă spirituală vie. Omul are un concept necorespunzător asupra personalităţii Tatălui Universal, şi acest concept nu poate fi dezvoltat decât prin progresul spiritual al oamenilor din univers. El va deveni cu adevărat adecvat doar atunci când pelerinii timpului şi spaţiului vor atinge în cele din urmă, în Paradis, îmbrăţişarea Dumnezeului viu.

Nu uitaţi niciodată că punctele de vedere asupra personalităţii aşa cum este ea concepută de Dumnezeu şi de om sunt la antipozi unul faţă de altul. Omul consideră şi înţelege personalitatea privind de la finit spre infinit, în timp ce Dumnezeu priveşte de la infinit spre finit. Personalitatea omului este de tipul cel mai jos. Cea a lui Dumnezeu este cea mai elevată. Ea este chiar supremă, ultimă, şi absolută. Prin urmare, conceptele mai bune asupra personalităţii divine au trebuit să aştepte cu răbdare apariţia unor idei mai potrivite asupra personalităţii

umane, şi în special o revelaţie superioară a personalităţii divine şi umane deopotrivă în viaţa de fuziune de pe Urantia a lui Mihail, Fiul Creator.

Spiritul divin pre-personal care locuieşte în mintea umană aduce, prin însăşi prezenţa sa, dovada valabilă a existenţei lui reale, însă conceptul personalităţii divine nu poate fi priceput decât prin clarviziunea spirituală care rezultă dintr-o experienţă religioasă personală şi autentică. Orice persoană, umană sau divină, poate fi cunoscută şi înţeleasă chiar făcând abstracţie de reacţiile externe sau de prezenţa materială a acestei persoane.

Pentru o prietenie între două persoane, este esenţial un anumit grad de afinitate morală şi de armonie spirituală. O personalitate iubitoare cu greu se poate dezvălui unei persoane lipsite de iubire. Şi ca să se apropie de cunoaşterea unei personalităţi divine, un om trebuie să consacre în întregime în acest efort toate darurile personalităţii cu care este înzestrat. O dedicare parţială şi fără entuziasm va fi ineficientă.

Cu cât un om se înţelege mai bine pe sine însuşi şi apreciază astfel valorile personalităţii tovarăşilor săi, cu atât mai mare va fi setea lui de a cunoaşte Personalitatea Originară şi cu atât mai mare va fi ardoarea acestui om cunoscător de Dumnezeu în strădania lui de a deveni asemănător Personalităţii Originare. Se pot discuta părerile despre Dumnezeu, însă experienţa în el şi cu el există mai presus şi dincolo de orice controversă umană şi de simpla logică intelectuală. Omul care îl cunoaşte pe Dumnezeu îşi descrie experienţele spirituale nu pentru a-i convinge pe cei necredincioşi, ci pentru a-i edifica şi a-i satisface reciproc pe cei credincioşi.

A admite faptul că universul poate fi cunoscut şi că este inteligibil înseamnă a admite că el este construit de o minte şi dirijat de o personalitate. Mintea omului poate să perceapă dintr-o altă minte, fie ea umană sau supraumană, numai fenomenele mentale. Dacă personalitatea omului poate face experienţa universului, este pentru că există o minte divină şi o personalitate actuală ascunse pe undeva în acel univers.

Dumnezeu este spirit — personalitate spirituală. Omul este de asemenea un spirit — personalitate spirituală potenţială. Isus din Nazaret a atins deplina realizare a acestui potenţial al personalităţii spirituale în experienţa umană. Iată de ce viaţa în care el a îndeplinit voia Tatălui a devenit pentru om revelaţia deplină şi ideală a personalităţii lui Dumnezeu. Cu toate că nu se poate pricepe personalitatea Tatălui Universal decât într-o experienţă religioasă efectivă, viaţa terestră a lui Isus ne inspiră prin demonstrarea perfectă a unei astfel de realizări şi a unei astfel de revelaţii a personalităţii lui Dumnezeu într-o experienţă cu adevărat omenească.

## 7. VALOAREA SPIRITUALĂ A CONCEPTULUI PERSONALITĂŢII

Când Isus vorbea despre "Dumnezeul viu," el se referea la o Deitate personală, Tatăl Universal care este în ceruri. Conceptul personalităţii Deităţii înlesneşte - comuniunea; el favorizează o adorare inteligentă; el dezvoltă o încredere însufleţitoare. Între lucrurile nepersonale poate exista interacţiune, dar nu comuniune. Nu ne putem bucura de o relaţia de comuniune tată-fiu, precum este aceea dintre Dumnezeu şi om, nu ne putem bucura decât dacă amândoi sunt persoane. Doar personalităţile pot comunica una cu alta, cu toate că această comuniune personală poate fi mult facilitată tocmai de prezenţa unei entităţi impersonale ca Ajustorul Gândirii.

Omul nu realizează uniunea sa cu Dumnezeu aşa cum o picătură de apă ar putea să îşi găsească unitatea cu oceanul. Omul atinge uniunea divină printr-o comuniune spirituală reciprocă şi progresivă, prin raporturi de personalitate cu un Dumnezeu personal, câştigând tot mai mult în natură divină, conformându-se din toată inima şi în mod inteligent voinţei divine. O relaţie atât de sublimă nu poate exista decât între personalităţi.

Conceptul de adevăr se poate, cât de cât, să fie gândit separat de personalitate, iar conceptul de frumuseţe poate să existe fără personalitate, însă conceptul de bunătate divină nu este de înţeles decât în relaţie cu personalitatea. Doar o *persoană* poate iubi şi poate fi iubită. Chiar şi frumuseţea şi adevărul ar fi detaşate de speranţa de supravieţuire dacă nu ar fi însuşiri ale unui Dumnezeu Personal, un Tată iubitor.

Nu putem înţelege pe deplin cum de Dumnezeu poate fi primordial, invariant, atotputernic şi perfect, şi în acelaşi timp înconjurat de un univers mereu schimbător şi aparent limitat de legi, un univers de imperfecţiuni relative în evoluţie constantă. Însă noi putem *cunoaşte* acest adevăr în propria noastră experienţă personală, căci noi ne păstrăm cu toţii identitatea personalităţii şi unitatea voinţei, în ciuda schimbărilor constante din noi înşine şi din mediul nostru deopotrivă. Însă noi putem *cunoaşte* acest adevăr în propria noastră experienţă personală, deoarece noi păstrăm cu toţii identitatea personalităţii noastre şi a unităţii voinţei noastre, în ciuda schimbărilor constante atât în noi înşine cât şi în mediul nostru.

Nici matematica, nici logica, nici filozofia nu pot pricepe realitatea ultimă a universului; acolo poate ajunge doar experienţa personală prin conformarea progresivă la voinţa divină a unui Dumnezeu personal. Nici

ştiinţa, nici filozofia, nici teologia nu pot valida personalitatea lui Dumnezeu. Numai experienţa personală a fiilor Tatălui celest prin credinţă poate aduce realizarea actuală şi spirituală a personalităţii lui Dumnezeu.

Cele mai înalte conceptele asupra personalităţii din univers implică: identitate, conştiinţă de sine, voinţă proprie şi posibilitate de a se revela. Iar aceste caracteristici mai şi implică fraternitatea cu personalităţi egale şi diferite, aşa cum există în asocierile de personalităţi ale Deităţilor Paradisului. Unitatea absolută a acestor asocieri este atât de perfectă, încât divinitatea se recunoaşte prin indivizibilitatea sa, prin unitatea sa. "Domnul Dumnezeu este *unul*." Indivizibilitatea personalităţii nu-l împiedică pe Dumnezeu să dăruiască din spiritul său, pentru ca el să trăiască în inima oamenilor muritori. Indivizibilitatea personalităţii unui părinte uman nu împiedică reproducerea de fii şi fiice muritori.

Acest concept al indivizibilităţii laolaltă cu acela al unităţii implică transcenderea timpului şi a spaţiului de către Ultimitatea Deităţii; aşadar, nici timpul şi nici spaţiul nu pot fi absolute sau infinite. Prima Sursă-Centru este această infinitate care transcende într-un mod categoric orice minte, orice materie, şi orice spirit.

Faptul Trinităţii Paradisului nu încalcă în nici un fel adevărul unităţii divine. Cele trei Deităţi ale Paradisului sunt una în toate reacţiile realităţii universale şi în toate relaţiile cu creaturile. Existenţa acestor trei persoane eterne nu violează nici adevărul indivizibilităţii Deităţii. Îmi dau pe deplin seama că nu am nu am la dispoziţie nici un limbaj adecvat pentru a expune cu claritate minţii muritoare modul în care aceste probleme ale universului ni se prezintă nouă. Însă nu vă descurajaţi; nici măcar personalităţilor înalte, aparţinând grupului meu de fiinţe paradisiace, totalitatea acestor lucruri nu le este pe deplin clară. Amintiţi-vă întotdeauna că aceste adevăruri profunde referitoare la Deitate se vor clarifica din ce în ce mai mult pe măsură ce mintea noastră se spiritualizează pe parcursul epocilor succesive ale lungii ascensiuni a muritorilor către Paradis.

[Prezentat de un Consilier Divin, membru al unui grup de personalităţi celeste desemnate de Luminătorii Vremurilor de pe Uversa, sediul celui de-al şaptelea suprauniversului, să supravegheze, în revelaţia care va urma, părţile referitoare la problemele care depăşesc frontierele universului local al Nebadonului. Am misiunea să semnez aceste capitole descriind natura şi atributele lui Dumnezeu, pentru că reprezint cea mai înaltă sursă de informaţie disponibilă în acest sens pe oricare din lumile locuite. Am servit în calitate de Consilier Divin în fiecare din cele şapte universuri şi am locuit mult timp în Paradis, în centrul tuturor lucrurilor. De multe ori, m-am desfătat în plăcerea supremă de a mă afla în prezenţa personală imediată a Tatălui Universal. Descriu realitatea şi adevărul naturii Tatălui şi a atributelor sale cu o autoritate indiscutabilă. Ştiu bine despre ce vorbesc.]

# CARTEA URANTIA

## PRIMA PARTE - UNIVERSUL CENTRAL ŞI SUPRAUNVERSURILE

## CAPITOLUL 2 - NATURA LUI DUMNEZEU

În măsura în care conceptul uman cel mai elevat posibil despre Dumnezeu este conţinut în ideea şi în idealul uman al unei personalităţi primordiale şi infinite, este îngăduit şi s-ar putea vădi util să studiem anumite

caracteristici ale naturii divine care constituie caracterul Deităţii. Cea mai bună modalitate de a înţelege natura lui Dumnezeu este revelaţia Tatălui aşa cum Mihail din Nebadon a dezvoltat-o în multiplele sale învăţături şi în magnifica sa viaţă umană întrupată. Omul poate de asemenea să înţeleagă mai bina natura divină dacă se consideră pe sine copil al lui Dumnezeu şi dacă îl venerează pe Creatorul Paradisului ca pe un adevărat Tată spiritual.

Putem studia natura lui Dumnezeu într-o revelaţie a ideilor supreme, putem considera caracterul divin ca pe o portretizare de idealuri celeste, însă, din toate aceste revelaţii ale naturii divine, cea mai lămuritoare şi cea mai edificatoare din punct de vedere spiritual se poate găsi în înţelegerea vieţii religioase a lui Isus din Nazaret dinainte de atingerea deplinei conştiinţe a divinităţii sale şi de după aceea. Dacă viaţa încarnată a lui Mihail este luată ca fundal al revelaţiei lui Dumnezeu pentru om, putem atunci încerca să formulăm în simboluri verbale umane anumite idei şi idealuri referitoare la natura divină care ar putea contribui la o mai mare clarificare şi unificare a conceptului uman despre natura şi caracterul personalităţii Tatălui Universal.

În toate eforturile noastre pentru a lărgi şi spiritualiza conceptul uman de Dumnezeu, suntem extrem de handicapaţi de capacitatea limitată a minţii umane. Noi suferim, de asemenea, de un serios neajuns în executarea misiunii noastre de pe urma limitărilor de limbaj şi a sărăciei materialelor utilizabile pentru ilustrări sau pentru comparaţii. Aceasta ne încurcă în eforturile noastre de a zugrăvi valori divine şi de a prezenta semnificaţii spirituale minţii finite şi muritoare a oamenilor. Toate încercările noastre de extindere a conceptului uman de Dumnezeu ar fi aproape zadarnice dacă mintea umană n-ar fi locuită de Ajustorul dăruit de Tatăl Universal şi dacă n-ar fi fost pătrunsă de Spiritul Adevărului al Fiului Creator. Contând aşadar pe prezenţa acestor spirite divine în inima omului pentru a mă ajuta să lărgesc conceptul de Dumnezeu, eu mă angajez cu bucurie în executarea sarcinii mele de a încerca să zugrăvesc mai bine natura lui Dumnezeu pentru mintea umană.

## 1. INFINITATEA LUI DUMNEZEU

"Atingând Infinitul, nu-l putem descoperi. Urmele paşilor divini nu sunt cunoscute." "Întinderea lui Dumnezeu este infinită, iar mărirea sa este de necercetat." Lumina orbitoare a prezenţei Tatălui este atât de mare încât pentru umilele sale creaturi el pare "a locui în întunericul cel mai adânc". Nu numai că gândurile şi planurile sale sunt insondabile, însă "el face şi nenumărate lucruri mari şi minunate". "Dumnezeu este mare. Noi nu-l înţelegem şi nu putem socoti numărul anilor săi". "Va locui oare Dumnezeu cu adevărat pe pământ? Iată, cerul (universul) şi cerul cerurilor (universul universurilor) nu-l pot cuprinde". "Cât sunt de nepătruns judecăţile sale, iar căile sale de nedescoperit!"

"Nu există decât un singur Dumnezeu, Părintele Infinit, care este totodată un Creator fidel." "Creatorul divin este deopotrivă Repartizatorul Universal, sursa şi destinul sufletelor. El este Sufletul Suprem, Mintea Primordială şi Spiritul Nemărginit al oricărei creaţii." "Marele Controlor nu face greşeli. El răspândeşte măreţie şi glorie." "Dumnezeul Creator este total lipsit de teamă şi de antipatie. El este nemuritor, etern, existând prin sine, divin şi generos." "Cât de pur şi de frumos, cât de profund şi de insondabil este Străbunul celest al tuturor lucrurilor." "Infinitul este excelent prin faptul că se face cunoscut oamenilor. El este începutul şi sfârşitul, Tatăl oricărui ţel bun şi perfect." "Cu Dumnezeu toate lucrurile sunt posibile. Creatorul Etern este cauza cauzelor."

Cu toate că personalitatea lui veşnică şi universală se manifestă printr-o infinitate de manifestări minunate, Tatăl este conştient în mod necondiţionat de propria sa infinitate şi de eternitatea sa. Tot astfel, el îşi cunoaşte pe deplin perfecţiunea şi puterea. În afară de coordonaţii săi divini, el este singura fiinţă din univers a cărei aprecieri asupra sieşi este perfectă, corectă şi completă.

Tatăl face constant şi infailibil faţă nevoilor ce rezultă din variaţiile care i se cer pe măsură ce se efectuează, din timp în timp, schimbările în diversele secţiuni ale principalului său univers. Marele Dumnezeu se cunoaşte şi se înţelege pe sine. El este infinit conştient de toate atributele sale primordiale de perfecţiune. Dumnezeu nu este nici un accident cosmic, nici un experimentator al universului. Suveranii Universului pot să se angajeze în aventuri. Părinţii de Constelaţii pot face experienţe. Şefii sistemelor de lumi pot să se lase antrenaţi. Însă Tatăl Universal vede sfârşitul încă de la început; planul său divin şi ţelul său etern îmbrăţişează şi înţeleg efectiv toate experienţele şi aventurile tuturor subordonaţilor săi din toate lumile, sistemele şi constelaţiile tuturor universurilor din vastele sale tărâmuri.

Nici un lucru nu este nou pentru Dumnezeu şi nici un eveniment cosmic nu se întâmplă ca o surpriză; Dumnezeu locuieşte în cercul eternităţii. Zilele sale nu au nici început, nici sfârşit. Pentru Dumnezeu nu există

nici trecut, nici prezent, nici viitor. Totalitatea timpului este prezentă în orice clipă. El este marele şi singurul EU SUNT.

Tatăl Universal este infinit în toate atributele sale, într-un mod absolut şi necondiţionat. Acest fapt în sine şi prin sine îl separă de orice comunicare personală directă cu fiinţe materiale finite şi cu alte inteligenţe inferioare create.

Contactele şi comunicările cu multiplele sale creaturi necesită deci dispozitive care au fost clasificate în trei categorii. În primul rând, personalitatea Fiilor Paradisiaci ai lui Dumnezeu care, cu toate că este perfectă în divinitate, participă adesea la natura trupului şi a sângelui chiar a raselor planetare, devenind una din voi şi una cu voi; în felul acesta, ca să spunem aşa, Dumnezeu devine om, după cum s-a întâmplat cu coborârea lui Mihail, care a fost numit când Fiu al lui Dumnezeu când Fiu al Omului. În al doilea rând, există personalităţile Spiritului Infinit, diversele ordine ale oştirilor serafice şi ale altor inteligenţe celeste, care se apropie de fiinţele materiale de origine umilă, dându-le ajutor şi servindu-le pe atât de multe căi. Şi, în al treilea rând, există Veghetorii impersonali de Mister, Ajustorii Gândirii, darul efectiv al marelui Dumnezeu însuşi, trimişi pentru a locui în fiinţe cum sunt oamenii de pe Urantia, şi aceasta fără nici un avertisment sau explicaţie.

Din înălţimile gloriei, ei se coboară nesfârşită pentru a onora şi locui umilele minţi ale muritorilor, care posedă în realitate sau în potenţial capacitatea de a fi conştienţi de Dumnezeu.

În acest fel, şi în multe altele, prin mijloace care vă sunt necunoscute şi depăşesc în întregime înţelegerea finită, Tatăl Paradisului coboară în mod voluntar infinitatea sa cu iubire, o modifică, o diluează şi o atenuează pentru a putea să se apropie de mintea finită a copiilor săi creaţi. Astfel, printr-o serie de repartizări de personalităţii din ce în ce mai puţin absolute, Tatăl infinit se poate bucura de un contact restrâns cu diversele inteligenţe ale numeroaselor domenii din vastul său univers.

Toate aceste lucruri le-a făcut, le face şi le va continua să le facă, fără a-şi îndrepta câtuşi de puţin atenţia asupra faptului şi realităţii infinităţii sale, eternităţii sale şi primordialităţii sale. Iar toate aceste lucruri sunt absolut adevărate, în ciuda dificultăţii de a le înţelege, în ciuda misterului care le învăluie şi în ciuda imposibilităţii pentru creaturile asemănătoare locuitorilor Urantiei de a le sesiza în întregime.

Datorită faptului că Tatăl Prim este infinit în planurile sale şi etern în ţelurile sale, există o imposibilitate inerentă a oricărei fiinţe finite de a sesiza vreodată sau a înţelege în plenitudinea lor aceste planuri şi ţeluri divine. Omul muritor nu poate întrevedea scopurile Tatălui decât ici şi colo, din timp în timp, pe măsură ce ele sunt revelate în raport cu execuţia planului de ascensiune a creaturilor, pe nivelele sale succesive de progres în univers. Cu toate că omul nu poate înţelege în totalitatea sa ce înseamnă infinitatea, este absolut sigur că Tatăl infinit înţelege pe deplin şi învăluie cu iubire natura finită a tuturor copiilor săi în toate universurile.

Părintele împărtăşeşte divinitatea şi eternitatea cu un mare număr de fiinţe superioare din Paradis, însă noi ne întrebăm dacă împărtăşeşte pe deplin infinitatea şi primordialitatea universală rezultată, cu altcineva decât asociaţii săi coordonaţi ai Trinităţii din Paradis. Infinitatea personalităţii trebuie să înglobeze neapărat orice finitudine a personalităţii, de unde şi adevărul - un adevăr literal - a învăţăturii care spune "În El noi trăim, ne mişcăm şi ne avem existenţa". Fragmentul de pură Deitate a Tatălui Universal care locuieşte omul muritor este o parte a infinităţii, a Marii Prime Surse-Centru, Părintele Părinţilor.

## 2. PERFECŢIUNEA ETERNĂ A TATĂLUI

Chiar şi profeţii voştri din vechime înţelegeau natura circulară eternă, fără început şi sfârşit, a Tatălui Universal. Dumnezeu este literalmente veşnic prezent în universul universurilor. El locuieşte în clipa prezentă cu întreaga sa maiestate absolută şi măreţie eternă. "Tatăl are viaţă în sine însuşi şi această viaţă este viaţă veşnică." De-a lungul eternităţii vremurilor, Tatăl a fost cel "care a dat viaţă la toate." În integritatea divină există o perfecţiune infinită. "Eu sunt Domnul; eu nu mă schimb." Cunoaşterea noastră asupra universului universurilor revelează nu numai că el este Tatăl luminilor, dar şi că, în modul în care conduce problemele interplanetare, "nu există nici variabilitate, nici umbră de schimbare." El "proclamă sfârşitul încă de la început." El spune: "Ţelul meu va dăinui. Voi duce la bun sfârşit tot ceea ce îmi place" "conform ţelului etern pe care l-am stabilit în Fiul meu." Astfel, planurile şi scopurile Primei Surse-Centru sunt la fel cu ea însăşi, eterne, perfecte şi pe veci neschimbătoare.

Există o deplinătate finală şi o perfectă plenitudine în ordinele Tatălui. "Tot ceea ce face Dumnezeu va dăinui pe vecie. Nu mai este nimic de adăugat şi nimic de luat." Tatăl Universal nu se căieşte de intenţiilor sale originare de înţelepciune şi perfecţiune. Planurile sale sunt ferme, părerea sa este imuabilă, iar acţiunile sale sunt divine şi infailibile. "În viziunea sa, o mie de ani sunt ca ziua de ieri care s-a dus şi ca o veghe în noapte." Perfecţiunea divinităţii şi întinderea eternităţii sunt pentru totdeauna mai presus de deplina cuprindere a minţii delimitate şi restrânse a muritorilor.

Reacţiile unui Dumnezeu imuabil, în executarea planului său etern pot să varieze în funcţie de atitudinea schimbătoare şi de mintea nestatornică a inteligenţelor sale create. Altfel spus, aceste reacţii pot varia în aparenţă şi superficial. Însă, mai jos de suprafaţă şi sub orice manifestări exterioare, intenţia invariantă, planul perpetuu al eternului Dumnezeu rămâne încă mereu prezent.

În afară, în universuri, perfecţiunea nu poate fi decât un termen relativ, însă, în universul central şi mai ales în Paradis, perfecţiunea este nedivizată; în anumite faze, ea este chiar absolută. Manifestările Trinităţii aduc variaţie spectacolului perfecţiunii divine, însă nu o atenuează.

Perfecţiune primordială a lui Dumnezeu nu constă într-o presupusă dreptate, ci mai degrabă în perfecţiunea inerentă bunătăţii naturii sale divine. El este final, complet şi perfect. Nimic nu lipseşte frumuseţii şi perfecţiunii caracterului său just. Şi întreaga orânduire a existenţelor vii de pe lumile spaţiului este centrată în planul divin de ridicare a tuturor creaturilor înzestrate cu voinţă până la un destin înalt, experienţa împărtăşirii perfecţiunii paradisiace a Tatălui. Dumnezeu nu este nici centrat pe sine, nici conţinut în sine. El nu conteneşte a se revărsa peste creaturile conştiente de ele însele din vastul univers al universurilor.

Dumnezeu este veşnic şi infinit perfect. El nu poate să cunoască personal imperfecţiunea ca pe o experienţă proprie, însă el împărtăşeşte realmente conştiinţa întregii experienţe a imperfecţiunii tuturor creaturilor care luptă în universurile evolutive ale tuturor Fiilor Creatori ai Paradisului. Atingerea personală şi eliberatoare a Dumnezeului perfecţiunii învăluie cu umbra sa inima tuturor muritorilor care s-au ridicat până la nivelul universal al discernământului moral, şi pune în circuit naturile lor. În felul acesta, cât şi prin contactele prezenţei sale divine, Tatăl Universal participă efectiv la experienţele pe care toate fiinţele morale din tot universul le fac *cu* imaturitate şi imperfecţiune de-a lungul carierei lor evolutive.

Limitările umane, răul potenţial, nu sunt parte a naturii divine. Însă experienţa muritoare *cu* răul şi toate relaţiile umane cu el fac cu siguranţă parte dintr-o realizare de sine mereu mai extinsă a lui Dumnezeu prin intermediul copiilor timpului - creaturile învestite cu responsabilitate morală care au fost create sau dezvoltate de fiecare din Fiii Creatori ce ies din Paradis.

## 3. JUSTEŢE ŞI DREPTATE

Dumnezeu este drept; prin urmare, el este just. "Domnul este drept în toate căile sale." "Nu am făcut fără motiv tot ceea ce am făcut, spune Domnul." "Judecata Domnului este cu totul adevărată şi dreaptă." Justeţea Tatălui Universal nu poate fi influenţată de faptele şi de realizările creaturilor sale, "căci nu există nedreptate în Domnul nostru Dumnezeu, nici deosebire de persoane, nici acceptare de daruri."

Cât este de inutil şi de pueril să se pretindă de la un asemenea Dumnezeu să îşi modifice hotărârile sale imuabile, pentru a evita justele consecinţe ale operării înţeleptelor lui legi naturale şi ale justelor lui porunci spirituale. "Nu vă amăgiţi. Dumnezeu nu se ia în derâdere, căci ce va semăna un om, aia va şi culege." Este adevărat, chiar şi atunci când această dreptate face să se strângă recolta faptelor rele, această dreptate divină este întotdeauna moderată de îndurarea. Înţelepciunea infinită este arbitrul etern care determină proporţiile de dreptate şi de milostenie care vor fi împărţite în orice circumstanţă dată. Ceea mai mare pedeapsă (care este în realitate o consecinţă inevitabilă) pentru nelegiuire şi pentru rebeliune deliberată contra guvernării lui Dumnezeu, este pierderea existenţei ca supus individual al acelei guvernări. Rezultatul final al păcatului intenţionat este anihilarea. În ultimă analiză, indivizii care sunt identificaţi cu păcatul s-au distrus pe ei înşişi, devenind întru totul ireali prin faptul că au adoptat inechitatea. Cu toate acestea, dispariţia efectivă a acestor creaturi este întotdeauna amânată până când rânduiala stabilită a dreptăţii curentă în universul respectiv a consimţit pe deplin la aceasta.

Încetarea existenţei este de obicei decretată la judecata regatului sau a regatelor, care are loc într-o epoă de distribuire. Pe o lume aşa cum este Urantia, ea are loc la sfârşitul unei distribuiri planetare. În astfel de momente, încetarea existenţei poate fi decretată prin acţiunea coordonată a tuturor tribunalelor de jurisdicţie, mergând de la consiliul planetar, trecând prin curţile Fiului Creator, până la tribunalele judecăţii ale Celor Îmbătrâniţi de Zile.

Decizia de disoluţie pleacă de la curţile superioare ale suprauniversului ca urmare a unei confirmări neîntrerupte a acuzaţiei provenind din sfera de rezidenţă a răufăcătorului. Şi apoi, când sentinţa de anihilare a fost confirmată sus, execuţia are loc printr-un act direct al judecătorilor care se găsesc în sediul suprauniversului şi care activează de acolo.

Când această sentinţă este definitiv confirmată, fiinţa identificată cu păcatul devine instantaneu ca şi cum nu existase. O astfel de soartă nu comportă nici o reînviere; ea este perpetuă şi eternă. Factorii energetici vii ai identităţii se dizolvă, prin transformările timpului şi prin metamorfozele spaţiului, în potenţialele cosmice din care au apărut anterior. Cât despre personalitatea celui nelegiuit, ea se găseşte privată de un vehicul vital continuu din pricina nereuşitei creaturii în alegerile şi în deciziile finale care i-ar fi asigurat viaţa eternă. Când îmbrăţişarea continuă a păcatului de către mintea asociată culminează în autoidentificarea completă cu nelegiuirea, atunci, după încetarea vieţii şi disoluţia cosmică, această personalitate izolată este absorbită în suprasufletul creaţiei şi devine o fracţiune a experienţei evolutive a Fiinţei Supreme. Ea nu mai apare niciodată ca personalitate. Identitatea sa devine ca şi cum n-ar fi existat niciodată. Dacă este vorba de o personalitate locuită de un Ajustor, valorile spirituale ale experienţei supravieţuiesc în realitatea Ajustorului care continuă să existe.

Cu prilejul oricărei dispute din univers dintre două nivele actuale de realitate, personalitatea de pe nivelul superior sfârşeşte prin a triumfa asupra celeia de nivel inferior. Acest rezultat inevitabil al controverselor universului este inerent faptului că divinitatea calităţii egalează gradul realităţii sau al actualităţii oricărei creaturi înzestrate cu voinţă. Răul nediluat, greşeala totală, păcatul voit şi nelegiuirea neatenuată sunt inerent şi automat fatale. Astfel de atitudini de irealitate cosmică nu pot supravieţui în univers decât din cauza unei toleranţe îngăduitoare provizorii, aşteptând ca mecanismele tribunalelor universale de judecată pe cale directă să fi acţionat determinând ceea ce este just şi descoperind ceea ce este echitabil.

Regula Fiilor Creatori din universurile locale constă în a crea şi a spiritualiza. Aceşti Fii se dedică executării efective a planului paradisiac de ascensiune progresivă a muritorilor, reabilitării rebelilor şi a răugânditorilor. Însă, când toate aceste eforturi mărinimoase au fost definitiv respinse, hotărârea finală de disoluţie este executată de forţe ce acţionează sub jurisdicţia Celor Îmbătrâniţi de Zile.

## 4.ÎNDURAREA DIVINĂ

Îndurarea este pur şi simplu justiţie temperată de acel soi de înţelepciune care izvorăşte din perfecta cunoaştere şi completa recunoaştere a slăbiciunii naturale a creaturilor finite şi a neajunsurilor datorate mediului lor. "Dumnezeul Nostru este plin de compasiune, mărinimos, îndurător şi plin de milostenie." De aceea "oricine va face apel la Domnul va fi salvat," " căci el va ierta cu prisosinţă." "Îndurarea Domnului merge din veşnicie în veşnicie." Da, "îndurarea dăinuie de-a pururea". "Eu sunt Domnul care aplică bunăvoinţa afectuoasă, judecata şi dreptatea pe pământ, căci în aceste lucruri îmi găsesc plăcerea." "Nu îi rănesc cu plăcere şi nici nu îi fac să sufere pe copiii oamenilor," deoarece sunt "Tatăl cel plin de îndurare şi Dumnezeul oricărei consolări."

Dumnezeu este binevoitor din fire, compătimitor prin natura sa şi mereu plin de milă. Nu este niciodată necesar să facem apel la vreun fel de influenţă pentru a obţine bunăvoinţa sa afectuoasă. Nevoia creaturilor este în întregime suficientă pentru a da liber curs tandrei sale compătimiri şi graţiei sale salvatoare. De vreme ce Dumnezeu ştie totul despre copiii săi, îi este uşor să-i ierte. Cu cât omul îl înţelege mai bine pe semenul său, cu atât îi este mai uşor să îl ierte şi chiar să îl iubească.

Numai discernământul unei înţelepciuni infinite îi dă posibilitatea unui Dumnezeu al dreptăţii să acorde atât dreptate, cât şi compasiune în oricare dintre situaţiile universului. Tatăl ceresc nu este niciodată sfâşiat de atitudini contradictorii faţă de copiii săi din univers. Dumnezeu nu este niciodată victima antagonismelor în modul său de a vedea. Atotcunoaşterea lui Dumnezeu dirijează infailibil liberul său arbitru în alegerea conduitei sale în univers pentru a satisface perfect, simultan, şi egal cerinţele tuturor atributelor sale divine şi calităţile infinite ale naturii sale eterne.

Îndurarea este vlăstarul natural şi inevitabil al bunătăţii şi al iubirii. I-ar fi imposibil naturii bune a unui Tată iubitor să refuze înţeleapta acordare a graţiei fiecărui membru al fiecărui grup al copiilor săi din univers. Justiţia eternă şi îndurarea divină îmbinate constituie ceea ce în experienţa umană s-ar numi *nepărtinire*.

Îndurarea divină reprezintă o tehnică nepărtinitoare pentru ajustarea nivelelor de perfecţiune şi de imperfecţiune ale universului. Îndurarea este justiţia Supremaţiei adaptată la situaţiile finitului în evoluţie, dreptatea eternităţii modificată pentru a face faţă intereselor superioare şi bunăstării universale a copiilor

timpului. Îndurarea nu este o violare a dreptăţii, ci mai degrabă o interpretare comprehensivă a exigenţelor justiţiei supreme, atunci când ea este imparţial aplicată fiinţelor spirituale subordonate şi creaturilor materiale din universurile evolutive. Îndurarea este justiţia Trinităţii Paradisului, aplicată cu înţelepciune şi cu iubire multiplelor inteligenţe ale creaţiilor timpului şi spaţiului, aşa cum această justiţie este formulată de înţelepciunea divină şi determinată de mintea atotcunoscătoare şi de liberul arbitru suveran al Tatălui Universal şi al tuturor Creatorilor săi asociaţi.

## 4.IUBIREA LUI DUMNEZEU

"Dumnezeu este iubire." Drept urmare, singura sa atitudine personală faţă de problemele universului este întotdeauna o reacţie de afecţiune divină. Tatăl ne iubeşte îndeajuns de mult ca să ne dea din viaţa sa. "El face ca soarele său să răsară asupra celor răi şi a celor buni şi trimite ploaia sa asupra celor drepţi şi a celor nedrepţi."

Este greşit a crede că Dumnezeu este făcut să-i iubească pe copiii săi datorită sacrificiilor Fiilor săi sau intervenţiei creaturilor sale subordonate, "căci însuşi Tatăl vă iubeşte." Tocmai ca urmare a acestei afecţiuni paterne, Dumnezeu trimite pe minunaţii Ajustori să locuiască minţile oamenilor. Iubirea lui Dumnezeu este universală. "Cine vrea, poate să vină." El ar vrea" să-i vadă pe toţi oamenii salvaţi şi ajunşi la cunoaşterea adevărului." "El nu doreşte ca nici unul dintre ei să piară."

Creatorii sunt primii tentaţi să salveze omul de rezultatele dezastruoase ale încălcărilor prosteşti ale legilor divine. Prin natură, iubirea lui Dumnezeu este o afecţiune paternă. Deci, uneori "el ne dojeneşte spre folosul nostru, pentru ca noi să ne putem împărtăşi din sfinţenia sa." Chiar şi toiul probelor voastre dure, aduceţi-vă aminte că "în toate suferinţele, el suferă odată cu noi."

Dumnezeu este divin binevoitor faţă de păcătoşi. Când rebelii revin pe calea dreaptă, ei sunt primiţi cu compasiune, "deoarece Dumnezeu va ierta din abundenţă." " Eu sunt cele care şterge păcatele voastre de dragul meu şi nu îmi voi aminti de păcatele voastre." "Vedeţi ce fel de iubire ne-a acordat Tatăl, pentru ca noi să fim numiţi fiii lui Dumnezeu."

La urma urmei, cea mai mare dovadă a bunătăţii lui Dumnezeu precum şi raţiunea supremă de a-l iubi este darul Tatălui care locuieşte în noi - Ajustorul care aşteaptă cu atâta răbdare ceasul în care el şi voi veţi fi făcuţi una, pe vecie. Cu toate că nu îl puteţi găsi pe Dumnezeu prin căutare, dacă vă veţi supune îndrumărilor spiritului lăuntric, veţi fi neabătut călăuziţi pas cu pas, viaţă după viaţă, prin universuri şi prin epoci succesive, până când veţi sta în cele din urmă în prezenţa personalităţii paradisiace a Tatălui Universal.

Câtă nechibzuinţă din partea voastră să nu-l adoraţi pe Dumnezeu numai pentru că limitările naturii umane şi neajunsurile creaţiei voastre materiale vă împiedică să îl vedeţi. Între voi şi Dumnezeu este o distanţă imensă (de spaţiu fizic) de străbătut. Există de asemenea o mare prăpastie, cauzată de diferenţe spirituale, care trebuie trecută. Însă, indiferent de tot ceea ce vă separă fizic şi spiritual de prezenţa personală a Dumnezeului din Paradis, opriţi-vă şi meditaţi asupra faptului solemn că Dumnezeu trăieşte în voi. În felul său propriu, el a construit deja un pod peste abis. El a trimis ceva din el, spiritul său, pentru a trăi în voi şi a suferi împreună cu voi în timp ce vă urmaţi cariera eternă în univers.

Găsesc uşor şi agreabil să ador pe cineva care este atât de mare şi în acelaşi timp se dezvăluie cu atâta afecţiune unei slujiri înălţătoare pe lângă umilele sale creaturi. Este firesc să iubesc pe cineva care are atâta putere de a crea şi de a-şi controla creaţia şi care, totuşi, este atât de desăvârşit în bunătatea lui şi atât de statornic în bunăvoinţa sa afectuoasă care ne acoperă cu umbra ei. Cred că l-aş iubi pe Dumnezeu tot atât de mult şi dacă nu ar fi fost atât de mare şi atât de puternic, câtă vreme ar fi atât de bun şi atât de îndurător. Cu toţii îl iubim pe Tatăl, mai mult pentru natura sa decât pentru nemaiîntâlnitele sale atribute.

Atunci când îi observ pe Fiii Creatori şi pe administratorii lor subordonaţi luptând cu atâta bărbăţie contra multiplelor dificultăţi ale timpului, inerente evoluţiei universurilor spaţiului, descopăr că port acestor conducători secundari ai universurilor o mare şi profundă afecţiune. La urma urmei, cred că toţi, inclusiv muritorii tărâmurilor, îl iubim pe Tatăl Universal şi pe toate celelalte fiinţe divine şi umane, deoarece ne dăm seama că aceste personalităţi ne iubesc cu adevărat. Experienţa de a iubi este într-o mare măsură un răspuns direct la experienţa de a fi iubit. Ştiind că Dumnezeu mă iubeşte, ar trebui să continui să îl iubesc în mod suprem, chiar dacă ar fi văduvit de toate atributele sale de supremaţie, de ultimitate şi de absoluitate.

Iubirea Tatălui ne urmează acum şi de-a lungul întregului cerc fără de sfârşit al epocilor eterne. Atunci când meditez asupra naturii iubitoare a lui Dumnezeu, nu există decât o singură reacţie personală, raţională şi naturală: l-aţi iubi tot mai mult pe Făuritorul vostru; aţi dărui lui Dumnezeu o afecţiune analoagă celei pe care un

copil i-o oferă unui părinte pământesc. În realitate, la fel cum un părinte - un tată real, un tată autentic - îşi iubeşte copiii, tot astfel, Tatăl Universal îşi iubeşte fiii şi fiicele pe care i-a creat şi caută în mod permanent bunăstarea lor.

Însă iubirea lui Dumnezeu este o afecţiune părintească, inteligentă şi prevăzătoare. Iubirea divină funcţionează în asociere unificată cu înţelepciunea divină şi cu toate celelalte caracteristici infinite ale naturii perfecte a Tatălui Universal. Dumnezeu este iubire, însă iubirea nu este Dumnezeu. În atribuirea Ajustorilor Gândirii se observă cea mai mare manifestare a iubirii divine faţă de fiinţele muritoare. Însă în viaţa de fuziune a Fiului său Mihail, în viaţa spirituală ideală pe care a trăit-o pe pământ, veţi vedea cea mai mare revelaţie a iubirii Tatălui. Ajustorul lăuntric este acela care individualizează iubirea lui Dumnezeu pentru fiecare suflet uman.

Uneori aproape că sunt îndurerat să mă văd nevoit să zugrăvesc afecţiunea divină a Tatălui celest pentru copiii săi în univers folosindu-mă de simbolul verbal omenesc al *iubirii*. Acest termen implică fără îndoială conceptul cel mai elevat al oamenilor pentru relaţiile umane de respect şi devoţiune, însă el desemnează prea adesea o parte cu totul josnică a relaţiilor umane. Este absolut impropriu să se desemneze aceste raporturi folosind acelaşi cuvânt ca acela folosit pentru a indica incomparabila afecţiune a Dumnezeului viu pentru creaturile sale din univers. Este păcat că nu mă pot servi de un termen exclusiv şi celest care ar transmite minţii umane adevărata natură şi semnificaţia minunat de frumoasă a afecţiunii divine a Tatălui din Paradis.

Când oamenii pierd din vedere iubirea unui Dumnezeu personal, împărăţia lui Dumnezeu devine doar împărăţia binelui. În ciuda unităţii infinite a naturii divine, iubirea este caracteristica dominantă a tuturor raporturilor personale a lui Dumnezeu cu toate creaturile sale.

## 6.BUNĂTATEA LUI DUMNEZEU

Noi putem vedea frumuseţea divină în universul fizic, putem discerne adevărul etern în lumea intelectuală, însă bunătatea lui Dumnezeu nu se descoperă decât în lumea spirituală a experienţei religioase personale. Religia, în esenţa sa veritabilă, este o credinţă făcută din încredere în bunătatea lui Dumnezeu. În filozofie, Dumnezeu ar putea fi mare şi absolut şi, într-un fel, chiar inteligent şi personal. Însă, în cadrul religiei, trebuie ca Dumnezeu să fie de asemenea moral; el trebuie să fie bun. S-ar putea ca omul să se teamă de un Dumnezeu mare, însă el nu are încredere decât într-un Dumnezeu bun, şi doar pe un astfel de Dumnezeu poate iubi. Această bunătate al lui Dumnezeu face parte din personalitatea lui Dumnezeu şi deplina sa revelaţie nu apare decât în experienţa religioasă personală a fiilor care cred în Dumnezeu.

Religia implică faptul că lumea superioară a naturii spirituale cunoaşte nevoile fundamentale ale lumii umane şi răspunde acestora. Religia evolutivă poate deveni etică, însă numai religia revelată devine cu adevărat şi în mod spiritual morală. Străvechiul concept că Dumnezeu este o Deitate dominată de o moralitate regală a fost înălţat de Isus până la nivelul care atinge cu atât delicateţe moralitatea familială intimă din relaţia părinte-copii. Nu există nimic mai tandru, nici mai frumos în experienţa muritorilor.

"Bogăţia frumuseţii lui Dumnezeu îl conduce pe omul rătăcit către căinţă." "Orice dar de folos, orice dar perfect provin din Tatăl luminilor." "Dumnezeu este bun, el este eternul refugiu al sufletului oamenilor." "Domnul Dumnezeu este milostiv şi mărinimos. El este îndurător şi debordează de bunătate şi adevăr." "Gustaţi şi aflaţi că Domnul este bun! Binecuvântat este omul care i se dăruieşte lui." "Domnul este mărinimos şi plin de compasiune. El este Domnul salvării." "El vindecă inimile frânte şi îngrijeşte rănile sufletului. El este atotputernicul binefăcător al omului."

Conceptul de Dumnezeu ca rege-judecător a dezvoltat un înalt model moral şi a creat un popor care, ca grup, respectă legea. Cu toate acestea, credincioşii individuali au rămas într-o nefericită poziţie de nesiguranţă vizavi de statutul lor în timp şi în eternitate. Ultimii profeţi evrei proclamau că Dumnezeu era un Tată pentru Israel. Isus l-a revelat pe Dumnezeu ca Tată al fiecărei fiinţe umane. Întregul concept muritor al lui Dumnezeu este pus într-o lumină transcendentă prin viaţa lui Isus. Lipsa de egoism este inerentă iubirii părinţilor, Dumnezeu nu iubeşte *la fel cu* un tată, ci *în calitate* de tată. El este Tatăl paradisiac al fiecărei personalităţi a universului.

Justeţea implică faptul că Dumnezeu este sursa legii morale a universului. Adevărul îl pune în lumină pe Dumnezeu ca revelator, ca învăţător. Însă iubirea dăruieşte afecţiune şi o doreşte cu ardoare; ea caută o comuniune înţelegătoare, aşa cum există între părinţi şi copii. Se poate ca dreptatea să fie gândirea divină, însă iubirea este atitudinea unui tată. Unii au presupus în mod greşit că dreptatea lui Dumnezeu era de neîmpăcat cu iubirea dezinteresată a Tatălui celest. Acest fapt ar fi presupus absenţa de unitate în natura Deităţii şi ar fi condus

direct la elaborarea doctrinei ispăşirii, care este o sfidare filozofică atât a unităţii cât şi a liberului arbitru al lui Dumnezeu.

Tatăl celest plin de afecţiune, al cărui spirit locuieşte în copii săi de pe pământ, nu este o personalitate divizată - una a dreptăţii şi una a compasiunii. Nici nu mai este nevoie de un mediator pentru a obţine graţia sau iertarea Tatălui. Dreptatea divină nu este dominată de o strictă dreptate distributivă. Dumnezeul ca Tată îl transcende pe Dumnezeul ca judecător.

Dumnezeu nu este niciodată mânios, răzbunător ori supărat. Este adevărat că înţelepciunea înfrânează uneori iubirea sa, în timp ce justeţea condiţionează refuzul său de îndurarea. Iubirea sa de dreptate n-are cum să nu se manifeste şi ca o egală detestare a păcatului. Tatăl nu este o personalitate inconsecventă. Unitatea divină este perfectă. În Trinitatea Paradisului există o unitate absolută, în ciuda identităţilor eterne a coordonaţilor lui Dumnezeu.

Dumnezeu iubeşte păcătoşii şi *detestă* păcatul. Această afirmaţie este adevărată din punct de vedere filozofic, însă Dumnezeu este o personalitate transcendentă şi persoanele nu pot iubi şi urî decât alte persoane. Păcatul nu este o persoană. Dumnezeu iubeşte păcătosul, deoarece păcătosul este o realitate de personalitate (potenţial eternă), însă Dumnezeu nu dramatizează în mod personal păcatul, căci păcatul nu este o realitate spirituală; el nu este personal. Aşadar, numai dreptatea lui Dumnezeu este cea care ia la cunoştinţă de existenţa păcatului. Iubirea lui Dumnezeu salvează păcătosul. Legea lui Dumnezeu distruge păcatul. Această atitudine a naturii divine s-ar schimba în aparenţă în cazul în care păcătosul ar sfârşi prin a se identifica total cu păcatul, la fel cum aceeaşi minte muritoare se poate de asemenea identifica total cu Ajustorul spiritual care locuieşte în ea. Un muritor identificat cu păcatul ar deveni complet nespiritual în natura sa, (deci ireal din punct de vedere personal) şi ar suferi anihilarea finală a fiinţei sale. Într-un Univers progresând în realitate şi crescând în spiritualitate, irealitatea naturii unei creaturi şi chiar neîmplinirea sa nu pot exista la infinit.

În faţa lumii personalităţii, descoperim că Dumnezeu este o persoană iubitoare. În faţa lumii spirituale, este o iubire personală; în experienţa religioasă, este şi una şi alta. Iubirea identifică voinţa volitivă a lui Dumnezeu. Bunătatea lui Dumnezeu se află la baza liberului arbitru divin - tendinţa universală de a iubi, de a arăta îndurare, de a mărturisi răbdare şi de a da iertare.

## 7.ADEVĂR ŞI FRUMUSEŢE DIVINE

Orice cunoaştere finită a creaturilor şi orice înţelegere din partea lor sunt *relative*. Orice informaţie, orice cunoaştere, chiar din surse elevate nu sunt decât relativ complete, local exacte şi personal adevărate.

Faptele fizice sunt destul de uniforme, însă adevărul este un factor viu şi flexibil în filozofia universului. Personalităţile în evoluţie nu sunt decât parţial înţelepte şi relativ veridice în comunicările lor. Ele nu pot avea certitudini decât în limitele experienţei lor personale. Un astfel de lucru, care poate părea în întregime adevărat într-un loc poate să nu fie decât relativ adevărat într-un alt segment al creaţiei.

Adevărul divin, adevărul final, este uniform şi universal, însă istoria lucrurilor spirituale, aşa cum este ea povestită de numeroşi indivizi provenind din diverse sfere, poate uneori să varieze în detalii. Aceasta se datorează acestei relativităţi în plenitudinea surselor lor de cunoaştere şi în deplinătatea experienţei lor personale, cât şi lungimii şi întinderii acestei experienţe, în timp ce legile şi hotărârile, gândurile şi atitudinile Marii Prime Surse-Centru sunt veşnic, infinit şi universal adevărate; în acelaşi timp, aplicarea şi adaptarea lor la orice univers, sistem, lume şi inteligenţă create, este în acord cu planurile şi cu tehnica Fiilor Creatori, după cum activează ei în universurile lor respective. Ele se armonizează, de asemenea, cu planurile locale şi cu procedurile locale ale Spiritului Infinit şi ale tuturor celorlalte personalităţi celeste asociate.

Ştiinţa falsă a materialismului i-ar condamna pe muritori să devină proscrişi în univers. O astfel de cunoaştere parţială este potenţial rea; este cunoaşterea compusă atât din bine, cât şi din rău. Adevărul este frumos, deoarece el este nu numai complet, dar şi simetric. Când caută adevărul, omul urmăreşte ceea ce este real divin.

Filozofii comit eroarea cea mai gravă atunci când se pierd în sofismele abstractizării, în practica de a-şi concentra atenţia asupra unui aspect al realităţii şi apoi de a afirma că acest aspect izolat constituie adevărul total. Filozoful înţelept va căuta întotdeauna modelul constructiv care se găseşte înapoia oricărui fenomen al universului şi este preexistent lui. Gândirea creatorului precede în mod invariabil acţiunea creativă.

Conştiinţa intelectuală de sine permite să se descopere frumuseţea adevărului şi calitatea sa spirituală, nu numai prin coerenţa filozofică a conceptelor sale, ci mai sigur şi mai cert prin răspunsul infailibil al Spiritului

Adevărului veşnic prezent. Fericirea rezultă din recunoaşterea adevărului, deoarece ea poate fi *pusă în practică*; poate fi trăită. Decepţia şi tristeţea însoţesc eroarea, deoarece ea nu este o realitate şi nu poate fi deci realizată în experienţă. Adevărul divin se recunoaşte cel mai bine după *savoarea lui spirituală*.

Căutarea eternă este cea a unificării, a coerenţei divine. Vastul univers fizic îşi găseşte coeziunea în Insula Paradisului. Universul intelectual se contopeşte în Dumnezeul minţii, Autorul Comun. Universul spiritual este coerent în personalitatea Fiului Etern. Însă muritorii izolaţi ai spaţio-timpului îşi au coerenţa în Dumnezeu Tatăl, ca urmare a relaţiei directe între Ajustorul Gândirii lăuntric şi Tatăl Universal. Ajustorul omului este un fragment de Dumnezeu şi caută în permanenţă unificarea divină. El este o parte coerentă şi integrantă a Deităţii paradisiace a Primei Surse-Centru.

A ditinge frumuseţea supremă înseamnă a descoperi şi a integra realitatea. A distinge bunătatea divină în adevărul etern reprezintă frumuseţea ultimă. Chiar şi farmecul artei umane rezidă în armonia unităţii sale.

Marea eroare a religiei ebraice a fost aceea de a nu reuşi să asocieze bunătatea lui Dumnezeu cu adevărurile faptice ale ştiinţei şi cu frumuseţea atrăgătoare a artei. În timp ce civilizaţia progresa, religia urma o cale nesocotită: punea un accent excesiv pe bunătatea lui Dumnezeu, excluzându-i în mod relativ adevărul şi neglijându-i frumuseţea. Atunci, anumite tipuri de oameni au avut tendinţa de a refuza din ce în ce mai mult conceptul abstract şi disociat al bunătăţii izolate. Religia modernă insistă prea mult asupra unei morale izolate, care nu reuşeşte să reţină devoţiunea şi loialitatea a numeroase fiinţe umane din secolul al XX-lea. Ea s-ar reabilita dacă, pe lângă comandamentele sale morale, ar lua în considerare în egală măsură adevărurile ştiinţei, ale filozofiei şi ale experienţei spirituale, ale frumuseţii creaţiei fizice, ale încântării artei intelectuale şi ale măreţiei împlinirii caracterelor autentice.

Provocarea religioasă a epocii prezente este adresată bărbaţilor şi femeilor înzestraţi cu clarviziune spirituală, prevăzători şi orientaţi către viitor, care vor îndrăzni să construiască o filozofie nouă şi atrăgătoare a vieţii emanând din conceptele moderne ale adevărului cosmic, ale frumuseţii universului şi ale bunătăţii divine minunat amplificate şi integrate. O astfel de viziune nouă şi dreaptă a moralităţii va atrage tot ceea ce este bun în mintea oamenilor şi va lansa o provocare către tot ceea ce este mai bun în sufletul lor. Adevărul, frumuseţea şi bunătatea sunt realităţi divine şi, pe măsură ce omul urcă scara vieţii spirituale, aceste calităţi supreme ale Eternului se coordonează şi se unifică din ce în ce mai mult în Dumnezeu, care este iubire.

Orice adevăr - material, filozofic sau spiritual - este şi frumos şi bun. Orice frumuseţe reală - artă materială sau simetrie spirituală - este atât adevărată, cât şi bună. Orice bunătate autentică - indiferent că este vorba de moralitate personală, de echitate socială sau de ajutor divin - este deopotrivă de adevărată şi de frumoasă. Sănătatea fizică, sănătatea mentală şi fericirea sunt integrări ale adevărului, ale frumuseţii şi bunătăţii, amestecate în experienţa umană. Aceste nivele de trăire eficientă sunt atinse unificând sistemele de energie, sistemele de idei şi sistemele de spirit.

Adevărul este coerent, frumuseţea este atrăgătoare, bunătatea este stabilizatoare. Iar atunci când aceste trei valori ale realităţii sunt coordonate în experienţa personală, rezultă o înaltă calitate a iubirii, înrâurită de înţelepciune şi modificată de loialitate. Adevăratul scop al oricărei educaţii în univers este de a-i coordona mai bine pe copiii izolaţi ai lumilor cu cele mai mari realităţi ale experienţei lor crescătoare. Realitatea este finită la nivel uman, ea fiind infinită şi eternă la nivele superioare şi divine.

[Prezentat de un Consilier Divin acţionând prin autoritatea Îmbătrâniţilor de Zile de pe Uversa].

# CARTEA URANTIA

## PRIMA PARTE - UNIVERSUL CENTRAL ŞI SUPRAUNVERSURILE

## CAPITOLUL 3 - ATRIBUTELE LUI DUMNEZEU

Dumnezeu este prezent pretutindeni; Tatăl Universal guvernează cercul eternităţii. În universurile locale însă, el guvernează prin persoanele Fiilor săi Creatori Paradisiaci, la fel cum dăruieşte viaţă prin intermediul acestor Fii. "Dumnezeu ne-a dăruit viaţa eternă, iar această viaţă este în Fiii săi." Aceşti Fii Creatori ai lui Dumnezeu sunt expresia personală de sine însuşi în sectoarele timpului şi pentru copiii planetelor care se rotesc în universurile evolutive ale spaţiului.

Fiii lui Dumnezeu intens personalizaţi pot fi distinşi cu claritate de ordinele inferioare ale inteligenţelor create. Ei compensează astfel invizibilitatea Tatălui care este infinit şi, prin urmare, mai dificil de recunoscut. Fiii Creatori Paradisiaci ai Tatălui Universal reprezintă o revelaţie a unei fiinţe care, altfel, ar fi invizibilă, din cauza caracterului absolut şi infinit, inerent cercului eternităţii şi al personalităţilor Deităţilor Paradisului.

Capacitatea de a crea nu reprezintă deloc un atribut al lui Dumnezeu; ea este mai degrabă ansamblul naturii sale în acţiune. Iar această funcţiune universală de creaţie este veşnic manifestată, tot aşa cum este şi condiţionată şi controlată de toate atributele coordonate ale realităţii infinite şi divine a Primei Surse-Centru. Avem sincere îndoieli asupra faptului că o caracteristică oarecare a naturii divine ar putea să fie considerată ca fiind anterioară altora. Dacă ar fi astfel, atunci natura creatoare a lui Dumnezeu ar avea întâietate asupra tuturor celorlalte caracteristici, activităţi şi atribute. Iar facultatea creatoare a Deităţii culminează în adevărul universal al Paternităţii lui Dumnezeu.

### 1.OMNIPREZENŢA LUI DUMNEZEU

Aptitudinea Tatălui Universal de a fi prezent pretutindeni în acelaşi timp constituie omniprezenţa sa. Doar Dumnezeu poate fi în două locuri sau într-o multitudine de locuri în acelaşi timp. Dumnezeu este prezent simultan "sus în ceruri şi jos pe pământ". Psalmistul exclama: "Unde să mă îndepărtez de spiritul tău?" " Unde să fug de prezenţa ta?"

"Eu sunt un Dumnezeu aflat atât la îndemână cât şi în depărtare," spune Domnul. "Nu umplu eu cerul şi pământul?" Tatăl Universal este prezent simultan în toate părţile şi în toate inimile vastei sale creaţii. El este "plenitudinea celui care umple totul şi este în toate," şi "care face totul în toate". Mai mult, conceptul

personalităţii sale este de aşa natură încât "cerul (universul) şi cerul cerurilor (universul universurilor) nu îl pot cuprinde." Este literalmente adevărat că Dumnezeu este totul şi în toate. Însă nici măcar aceasta nu este *totalitatea* lui Dumnezeu. Infinitul poate fi revelat în cele din urmă numai în infinitate; cauza nu poate fi niciodată pe deplin înţeleasă printr-o analiză a efectelor. Dumnezeul viu este cu mult mai mare decât totalitatea creaţiei care a luat fiinţă ca rezultat al actelor creatoare ale voinţei sale nemărginite. Dumnezeu este revelat în întregul cosmos, însă cosmosul nu va putea niciodată să delimiteze sau să înglobeze în sânul lui eternitatea infinităţii lui Dumnezeu.

Prezenţa Tatălui străbate neîncetat Universul Principal. "El iese la iveală de la marginea cerurilor şi circulă până la capătul lor, şi nimic nu este ascuns luminii sale."

Nu numai creatura există în Dumnezeu, dar şi Dumnezeu trăieşte în creatură. "Ştim că ne aflăm în el pentru că el trăieşte în noi; el ne-a dăruit spiritul lui. Acest dar de la Tatăl Paradisului este însoţitorul nedespărţit al omului." "El este Dumnezeul mereu prezent şi atotpătrunzător." "Spiritul Tatălui etern este ascuns în mintea oricărui copil muritor." "Omul continuă să caute un prieten, în timp ce tocmai acel prieten trăieşte în propria sa inimă." "Adevăratul Dumnezeu nu este departe, el este parte din noi, spiritul său vorbeşte dinăuntrul nostru." "Tatăl trăieşte în copil. Dumnezeu este întotdeauna cu noi . El este spiritul călăuzitor al destinului etern."

S-a spus, pe bună dreptate, despre rasa umană: "Sunteţi ai lui Dumnezeu", căci "cel care rămâne în iubire rămâne în Dumnezeu, iar Dumnezeu în el." Chiar şi în acţiunile voastre greşite voi chinuiţi darul lăuntric al lui Dumnezeu, deoarece Ajustorul Gândirii suportă consecinţele relei gândirii odată cu mintea umană în care este prizonier.

Omniprezenţa lui Dumnezeu este, de fapt, o parte din natura sa infinită. Spaţiul nu reprezintă o barieră pentru Deitate. Prezenţa lui Dumnezeu în perfecţiunea sa şi în infinitatea sa se pot distinge numai în Paradis şi în universul central. El nu este deci prezent sub o formă observabilă în creaţiile care înconjoară Havona, deoarece Dumnezeu şi-a limitat prezenţa sa directă şi efectivă pentru a recunoaşte suveranitatea şi prerogativele divine ale creatorilor şi ale conducătorilor coordonaţi ai universurilor timpului şi spaţiului. Prin urmare, conceptul prezenţei divine trebuie să permită un câmp larg de modalităţi şi de canale de manifestare, cuprinzând prezenţa circuitelor Fiului Etern, ale Spiritului Infinit şi ale Insulei Paradisului. Tot astfel, nu este întotdeauna posibil să se facă o distincţie între prezenţa Tatălui Universal şi acţiunile eternilor săi coordonaţi şi agenţi, atât de bine îndeplinesc aceştia toate cerinţele infinite ale ţelului său neschimbat. Însă nu tot aşa este cu circuitul personalităţii şi cu Ajustorii; în acest caz, Dumnezeu acţionează în mod unic, direct şi exclusiv.

Controlorul Universal este potenţial prezent în circuitele de gravitaţie ale Insulei Paradisului, în toate părţile universului, în orice clipă şi în acelaşi grad, corespunzător masei, răspunzând cerinţelor fizice pentru această prezenţă, şi datorită naturii inerente a oricărei creaţii care face ca toate lucrurile să adere la el şi să rămână în el. Tot astfel este Prima Sursă-Centru potenţial prezentă în Absolutul Necalificat, depozitarul universurilor necreate ale eternului viitor. Dumnezeu pătrunde astfel potenţial universurile fizice ale trecutului, ale prezentului şi ale viitorului. El reprezintă fundamentul primordial al coerenţei aşa-numitei creaţii materiale. Acest potenţial nespiritual al Deităţii devine actual ici şi colo, pe întregul nivel al existenţelor fizice, prin intruziunea inexplicabilă a unora dintre intermediarii săi exclusivi în câmpul de acţiune al universului.

Prezenţa mentală a lui Dumnezeu este corelată cu mintea absolută a Autorului Comun, Spiritul Infinit; în creaţiile finite ea este însă percepută mai bine în funcţionarea atotprezentă a minţii cosmice a Spiritelor Maestru ale Paradisului. Aşa cum Prima Sursă-Centru este potenţial prezentă în circuitele mentale ale Autorului Comun, tot astfel ea e potenţial prezentă în tensiunile Absolutului Universal. Mintea ordinului uman este însă un dar al Fiicelor Autorului Comun, Divinele Slujitoare ale universurilor în evoluţie.

Spiritul mereu prezent al Tatălui Universal este coordonat cu funcţiunea prezenţei spiritului universal al Fiului Etern şi cu potenţialul divin perpetuu al Absolutului Deităţii. Însă nici activitatea spirituală a Fiului Etern şi a Fiilor săi Paradisiaci nici efuziunile minţii Spiritului Infinit nu par să excludă acţiunea directă a Ajustorilor Gândirii, fragmentele lăuntrice ale lui Dumnezeu din inimile creaturilor, copiii săi.

În ceea ce priveşte prezenţa lui Dumnezeu pe o planetă, pe un sistem, pe o constelaţie sau pe un univers, gradul acestei prezenţe din orice unitate de creaţie de acest fel se măsoară prin gradul prezenţei în evoluţie a Fiinţei Supreme. El este determinat de recunoaşterea în masă a lui Dumnezeu şi de loialitatea faţă de el din partea vastei orânduiri a universului, coborând până la sistemele şi la planetele însele. Prin urmare, uneori speranţa de a conserva şi păstra aceste faze ale preţioasei prezenţe a lui Dumnezeu face ca, atunci când unele planete (sau chiar sisteme) s-au cufundat adânc în întunericul spiritual, ele să fie oarecum puse în carantină, sau parţial izolate de interacţiunea cu unităţile mai mari ale creaţiei. Şi toate acestea, aşa cum se întâmplă şi pe

Urantia, reprezintă o reacţie spirituală defensivă a majorităţii lumilor care se apără, pe cât posibil, pentru a nu suferi de izolarea care rezultă din acţiunile separatoare comise de o minoritate încăpăţânată, rea şi rebelă.

În timp ce Tatăl înglobează părinteşte în circuitele sale pe toţi fiii săi - toate personalităţile - influenţa sa în ei este limitată de îndepărtarea originii lor de a Doua şi de a Treia Persoană a Deităţii şi este sporită pe măsură ce realizarea destinului lor se apropie de astfel de nivele. *Faptul* prezenţei lui Dumnezeu în mintea unei creaturi este determinat de prezenţa sau de absenţa interioară a unui fragment al Tatălui, cum ar fi un Veghetor de Mister. Prezenţa sa *efectivă* este însă determinată de gradul de cooperare acordat acestor Ajustori Interiori de minţile în care locuiesc.

Fluctuaţiile prezenţei Tatălui nu se datorează variabilităţii lui Dumnezeu. Tatăl nu se retrage în solitudine pentru că a fost subestimat, afecţiunea sa nu este înstrăinată din cauză că faptelor o creatură a acţionat greşit. Fiind înzestrate cu puterea de a alege (în ceea ce Îl priveşte pe El), copiii săi sunt mai degrabă cei care, exercitându-şi respectiva alegere, determină în mod direct gradul şi limitările influenţei divine a Tatălui în propriile lor inimi şi suflete. Tatăl s-a revărsat fără rezerve pe sine asupra noastră, fără limite şi fără favoruri. El nu face deosebire de persoane, de planete, de sisteme sau de universuri. În sectoarele timpului, el nu conferă onoruri diferenţiate decât personalităţilor paradisiace ale Dumnezeului Septuplu, creatorii coordonaţi ai universurilor finite.

## 2.PUTEREA INFINITĂ A LUI DUMNEZEU

Toate universurile ştiu că "Domnul Dumnezeu atotputernic domneşte." Problemele acestei lumi şi ale celorlalte sunt supravegheate prin putere divină. "El acţionează după voia sa în oastea cerurilor şi printre locuitorii pământului." Este un adevăr etern că "nu există nici o putere în afară de a lui Dumnezeu."

În limitele a ceea ce este compatibil cu natura divină, este literalmente adevărat că "cu Dumnezeu toate lucrurile sunt cu putinţă." Procesele evolutive prelungite al popoarelor, ale planetelor şi ale universurilor sunt controlate cu desăvârşire de creatorii şi de administratorii universurilor şi se desfăşoară în acord cu ţelul etern al Tatălui Universal, urmându-şi cursul în armonie şi în ordine şi conformându-se preaînţeleptului plan al lui Dumnezeu. Există doar un singur legislator. El susţine lumile în spaţiu şi pune universurile în mişcare pe orbita nesfârşită a circuitului etern.

Dintre toate însuşirile divine, cea mai bine înţeleasă este omnipotenţa sa, îndeosebi aşa predomină ea în universurile materiale. Privit ca un fenomen nespiritual, Dumnezeu este energie. Această afirmare a unui fapt fizic este sprijinită pe adevărul de neînţeles că Prima Sursă-Centru este cauza primordială a fenomenelor fizice universale din tot spaţiul. Din această activitate divină derivă întreaga energie fizică şi toate celelalte manifestări materiale. Lumina, adică lumina fără căldură, este tot una dintre manifestările non-spirituale ale Deităţilor. Şi mai există o formă de energie non-spirituală, care este practic necunoscută pe Urantia, căci este încă nerecunoscută.

Dumnezeu controlează întreaga putere; el a făcut "o cale pentru fulger." El a ordonat circuitele tuturor energiilor. El a decretat ora şi modul de manifestare al tuturor formelor energiei-materii. Şi toate aceste lucruri sunt ţinute pentru totdeauna în perpetua sa îmbrăţişare - în controlul gravitaţional cu centrul în Paradisul inferior. Lumina şi energia Dumnezeului etern se rotesc astfel pentru totdeauna în jurul circuitului său maiestuos, format din procesiunea nesfârşită dar ordonată a roiurilor de stele care compun universul universurilor. Întreaga creaţie se învârteşte veşnic în jurul Personalităţii Paradisiace, centru al tuturor lucrurilor şi fiinţelor.

Omnipotenţa Tatălui este legată de predominanţa omniprezentă a nivelului absolut, în timp ce cele trei energii, materială, mentală şi spirituală nu se pot distinge în apropierea sa - Sursa tuturor lucrurilor. Mintea creaturii, care nu este nici monota Paradisului, nici Spiritul Paradisului, nu corespunde decât Tatălui Universal. Dumnezeu se *adaptează* la mintea imperfecţiunii - cu muritorii de pe Urantia, prin intermediul Ajustorilor Gândirii.

Tatăl Universal nu este o forţă tranzitorie sau o putere schimbătoare, ori o energie fluctuantă. Puterea şi înţelepciunea Tatălui sunt pe deplin adecvate pentru a face faţă tuturor cerinţelor universului. Aşa cum apar situaţiile critice în cadrul experienţei umane, el le-a prevăzut pe toate şi, prin urmare, nu reacţionează cu detaşare la problemele universului, ci mai degrabă potrivit dictatelor înţelepciunii eterne şi în concordanţă cu toate hotărârile judecăţii infinite. În ciuda aparenţelor, puterea lui Dumnezeu nu funcţionează în univers ca o forţă oarbă.

Se ivesc uneori situaţii în care se pare că au fost stabilite reguli de urgenţă, în care legile naturale au fost suspendate, când unele neadaptări au fost recunoscute şi se face un efort pentru a restabili situaţia, însă nu este aşa. Aceste concepte despre Dumnezeu îşi au originea în orizontul mărginit al punctului vostru de vedere, în caracterul finit al înţelegerii voastre şi în domeniul limitat al viziunii voastre; o astfel de neînţelegere a lui Dumnezeu se datorează profundei ignoranţe în care vă aflaţi în ceea ce priveşte existenţa legilor superioare ale împărăţiei, dimensiunea caracterului Tatălui, infinitatea atributelor sale şi realitatea liberului său arbitru.

Creaturile planetare locuite de spiritul lui Dumnezeu şi dispersate prin universurile spaţiului sunt atât de aproape de a fi infinite ca număr şi ca ordine, intelectele lor sunt atât de diverse, minţile lor sunt atât de mărginite şi uneori atât de grosiere, viziunea lor este atât de îngustă şi de îngrădită, încât este aproape imposibil să se formuleze legi generale care să exprime adecvat atributele infinite ale Tatălui şi care să le rămână în acelaşi timp cât de cât inteligibile acestor inteligenţe create. De aceea, vouă, creaturilor, multe dintre acţiunile Creatorului atotputernic vi se par arbitrare, detaşate, şi nu de puţine ori necruţătoare şi crude. Vă asigur însă din nou că nu este aşa. Acţiunile lui Dumnezeu sunt toate intenţionate, inteligente, pline de înţelepciune, blânde şi veşnic vizând cel mai mare bine, nu întotdeauna al unei fiinţe individuale, al unei rase individuale sau al unei planete individuale; ori chiar al unui univers individual; ele sunt însă îndreptate spre bunăstarea şi binele tuturor celor interesaţi, de la cei mai mici la cei mai mari. În epocile timpului, se întâmplă ca bunăstarea unei părţi să pară că se deosebeşte de cea a întregului; în cercul eternităţii, astfel de deosebiri aparente sunt inexistente.

Noi facem cu toţii parte din familia lui Dumnezeu şi, de aceea, trebuie ca uneori să participăm la disciplina familiei. Multe din acţiunile lui Dumnezeu care ne tulbură atât de mult şi ne derutează reprezintă rezultatul hotărârilor şi al deciziilor finale ale înţelepciunii totale, împuternicindu-l pe Autorul Comun să execute alegerea voinţei infailibile a minţii infinite şi să impună deciziile personalităţii perfecţiunii, a cărei privire de ansamblu, viziune, şi solicitudine îmbrăţişează bunăstarea eternă cea mai elevată a imensei şi a cuprinzătoarei sale creaţii.

Punctul vostru de vedere izolat, fragmentar, finit, grosier, şi extrem de materialist, precum şi limitele inerente naturii fiinţei voastre, constituie un handicap care vă împiedică să vedeţi, să înţelegeţi sau să cunoaşteţi înţelepciunea şi bunăvoinţa a numeroase acte divine, care vouă vi se par pline de o cruzime zdrobitoare şi caracterizate de o indiferenţă totală faţă de confortul şi bunăstarea semenilor voştri, faţă de fericirea planetară şi de prosperitatea lor personală. Numai din cauza limitelor viziunii umane, numai din cauza intelectului vostru mărginit şi a capacităţii voastre de pătrundere limitate, voi înţelegeţi în mod greşit motivele lui Dumnezeu şi îi denaturaţi intenţiile. În lumile în evoluţie apar însă multe lucruri care nu nu sunt înfăptuirea personală a Tatălui Universal.

Omnipotenţa divină este coordonată perfect cu celelalte atribute ale personalităţii lui Dumnezeu. Puterea lui Dumnezeu în manifestările lui spirituale din cadrul universului este limitată, de regulă, de numai trei condiţii sau situaţii:

1.De natura lui Dumnezeu, îndeosebi de iubirea sa infinită, de adevăr, de frumuseţe şi de bunătate.

2.De voinţa lui Dumnezeu, de ajutorul lui mărinimos şi de relaţiile lui paterne cu personalităţile universului.

3.De legea lui Dumnezeu, de dreptatea şi de justeţea eternei Trinităţi a Paradisului

Dumnezeu este nelimitat în puterea sa, divin în natura sa, final în voinţa sa, infinit în atributele sale, etern în înţelepciunea sa şi absolut în realitatea sa. Toate aceste caracteristici ale Tatălui Universal sunt însă unificate în Deitate şi exprimate în mod universal în Trinitatea Paradisului şi în Fiii Divini ai Trinităţii. Altminteri, în afara Paradisului şi a Universului central al Havonei, tot ceea ce ţine de Dumnezeu este limitat de prezenţa evolutivă a Supremului, condiţionat de prezenţa în curs de actualizare a Ultimului şi coordonat de cele trei Absoluturi existenţiale - Absolutul Deităţii, Absolutul Universal şi Absolutul Necalificat. Şi prezenţa lui Dumnezeu este limitată astfel pentru că aceasta e voia lui Dumnezeu.

## 3.CUNOAŞTEREA UNIVERSALĂ A LUI DUMNEZEU

"Dumnezeu cunoaşte toate lucrurile." "Mintea divină este conştientă de toate gândurile creaţiei şi familiară cu ele. Cunoaşterea sa în ceea ce priveşte evenimentele este universală şi perfectă. Entităţile divine care emană din el sunt o parte din el; cel care "precumpăneşte norii" este totodată "perfect în cunoaştere."

"Ochii Domnului sunt în fiecare loc." Marele vostru învăţător a spus, despre neînsemnatele vrăbii: "Nici una dintre ele nu va cădea la pământ fără de ştirea Tatălui meu" şi, de asemenea, "Până şi firele de păr din cap vă sunt numărate." "El spune câte stele sunt şi le dă la toate un nume."

Tatăl Universal este singura personalitate din întregul univers care cunoaşte efectiv numărul stelelor şi al planetelor din spaţiu. Toate lumile din fiecare univers sunt în permanenţă înlăuntrul conştiinţei lui Dumnezeu. El mai spune: "Am văzut desigur mâhnirea oamenilor mei, le-am auzit plânsetele şi le cunosc suferinţele." Căci "Domnul se uită din ceruri; el îi priveşte pe toţi fiii oamenilor; de acolo, de unde locuieşte, el îi vede toţi locuitorii pământului." Fiecare copil al creaţiei poate într-adevăr să zică: "El ştie calea pe care o apuc şi, după ce mă va fi încercat, voi ieşi la fel ca aurul." "Dumnezeu cunoaşte căderile şi înălţările noastre; el ne înţelege gândurile de departe şi toate căile noastre îi sunt cunoscute." "Toate lucrurile sunt dezgolite şi deschise ochilor celui cu care avem de a face." Şi pentru fiecare fiinţă umană ar trebui să aducă o adevărată consolare înţelegerea că el "cunoaşte alcătuirea voastră; el îşi aminteşte că sunteţi doar pulbere." "Vorbind despre Dumnezeul viu, Isus spunea: "Tatăl vostru ştie care vă este nevoia chiar înainte de a-i cere."

Dumnezeu are o putere nelimitată de a cunoaşte toate lucrurile; conştiinţa sa este universală. Circuitul său personal îmbrăţişează toate personalităţile, iar ceea ce cunoaşte el despre creaturile sale, chiar şi despre cele inferioare, este completat indirect de seria descendentă a Fiilor divini şi direct prin intermediul Ajustorilor de Gândire lăuntrici. Şi, mai mult, Spiritul Infinit este în permanenţă prezent pretutindeni.

Nu ştim cu deplină certitudine dacă Dumnezeu alege sau nu să cunoască dinainte cazurile de păcat. Chiar dacă Dumnezeu ar cunoaşte dinainte actele de liber arbitru ale copiilor săi, o astfel de previziune nu ar abroga în cele din urmă liberul lor arbitru. Un lucru este sigur: Dumnezeu nu este niciodată luat prin surprindere.

Omnipoteţa nu implică puterea de a face ceea ce e de nefăcut, actul nedumnezeiesc. După cum nici atotcunoaşterea nu implică cunoaşterea a ceea ce este de necunoscut. Asemenea afirmaţii pot însă fi cu greu făcute inteligibile minţii finite. Greu poate creatura înţelege întinderea şi limitările voinţei Creatorului.

## 4.CARACTERUL NELIMITAT AL LUI DUMNEZEU

Faptul că Dumnezeu se revarsă peste universuri pe măsură ce sunt înfiinţate nu diminuează în nici un fel potenţialul de putere sau rezerva de înţelepciune, care continuă să rămână şi să se odihnească în personalitatea centrală a Deităţii. În potenţialul de forţă, de înţelepciune şi de iubire, Tatăl nu şi-a împuţinat niciodată din ceea ce a avut, nici nu a fost văduvit de vreunul din atributele glorioasei sale personalităţi pentru faptul de a se fi dăruit fără măsură Fiilor Paradisului, creaţiilor sale subordonate, şi diverselor creaturi ale acestora.

De fiecare dată când este creat un nou univers, este nevoie de o nouă ajustare a gravitaţiei; însă chiar dacă creaţia ar continua la nesfârşit, veşnic, chiar şi până la inifinitate, astfel încât creaţia materială ar exista fără de limite, chiar şi atunci s-ar constata că puterea de control şi de coordonare care există în Insula Paradisului rămâne suficientă ori adecvată pentru stăpânirea, controlul şi coordonarea unui astfel de univers infinit. Şi, ca urmare a acestei revărsări de forţă şi de putere nelimitate peste un univers nemărginit, Infinitul ar fi supraîncărcat cu acelaşi grad de forţă şi de energie. Absolutul Necalificat ar fi tot nediminuat. Dumnezeu ar avea încă acelaşi potenţial infinit, ca şi cum forţa, energia, şi puterea lui nu ar fi fost niciodată răspândite pentru a înzestra univers după univers.

La fel şi cu înţelepciunea: Faptul că mintea este atât de liber distribuită gândirii de pe diversele tărâmri nu sărăceşte în nici un fel sursa centrală a înţelepciunii divine. Pe măsură ce universurile se înmulţesc, iar fiinţele din aceste ţinuturi sporesc la număr până la limitele imaginabilului, chiar dacă mintea continuă să fie acordată la nesfârşit acestor fiinţe de rang superior şi de rang inferior, personalitatea centrală a lui Dumnezeu va continua să conţină aceeaşi minte eternă, infinită şi pe deplin înţeleaptă.

Faptul că trimite de el însuşi mesageri spirituali pentru a locui în bărbaţii şi în femeile din lumea voastră şi din alte lumi nu diminuează cu nimic aptitudinea sa de a funcţiona ca un spirit personalitate divin şi atotputernic; şi nu este absolut nici o limită pentru mărimea şi numărul unor astfel de Monitori ai spiritului care îi poate trimite Dumnezeu. Această dăruire de sine faţă de creaturile sale le deschide muritorilor înzestraţi prin putere divină o posibilitate viitoare nelimitată şi aproape de neconceput de existenţe succesive şi progresive. Iar această exuberantă distribuire de sine, sub forma acestor entităţi spirituale tutelare, nu diminuează în nici un fel înţelepciunea şi perfecţiunea adevărului şi a cunoaşterii care se află în persoana Tatălui atotcunoscător, atotputernic şi infinit de atotînţelegător.

Pentru muritorii aflaţi în timp, există un viitor, însă Dumnezeu locuieşte în eternitate. Cu toate că vin chiar de lângă locul în care se găseşte Deitatea, nu aş putea pretinde că vorbesc cu o înţelegere perfectă despre caracterul infinit al multora dintre atributele divine. Doar infinitatea minţii poate înţelege pe deplin infinitatea existenţei şi eternitatea acţiunii.

Oamenii muritorii nu au absolut deloc posibilitatea de a cunoaşte infinitatea Tatălui ceresc. Mintea finită nu poate concepe pe deplin un adevăr absolut sau un fapt absolut de felul acesta. Însă aceeaşi fiinţă umană finită poate să *simtă* efectiv - să experimenteze literalmente - impactul deplin şi nediminuat al acestei IUBIRI infinite a Tatălui. O astfel de iubire poate fi cu adevărat experimentată, însă în timp ce calitatea experienţei este nelimitată, cantitatea ei este strict limitată de capacitatea omului de a primi din punct de vedere spiritual şi de capacitatea asociată acesteia de a-l iubi pe Tată la rândul lui.

Aprecierea finită a calităţilor infinite transcende de departe capacităţile limitate de logică ale creaturilor, datorită faptului că omul muritor este creat după chipul lui Dumnezeu - un fragment de infinitate trăieşte în el. De aceea, dacă omul vrea să se apropie de Dumnezeu pe cât se poate de mult şi de afectuos, el trebuie să o facă prin iubire, căci Dumnezeu este iubire. Iar totalitatea acestei relaţii unice reprezintă o experienţă efectivă de sociologie cosmică, raporturile între Creator şi creatură, afecţiunea între Tată şi copil.

## 4. GUVERNAREA SUPREMĂ A TATĂLUI

În contactele sale cu creaţiile posterioare Havonei, Tatăl Universal nu îşi exercită puterea infinită şi autoritatea finală prin transmitere directă, ci mai degrabă prin intermediul Fiilor săi şi a personalităţilor subordonate acestora. Iar Dumnezeu face toate acestea după voia sa liberă. Dacă s-ar ivi prilejul şi dacă mintea divină ar decide astfel, orice putere delegată ar putea fi exercitată în mod direct. Dar, ca regulă generală, o astfel de acţiune are loc numai dacă personalitatea delegată nu a reuşit să satisfacă pe deplin încrederea divină. În asemenea momente, în faţa unei asemenea slăbiciuni şi în limitele rezervei de putere şi de potenţial divin, Tatăl acţionează din proprie iniţiativă şi în acord cu preceptele pe care le-a ales el însuşi. În această alegere el manifestă în permanenţă o perfecţiune infailibilă şi o înţelepciune infinită.

Tatăl guvernează prin intermediul Fiilor săi; coborând scara ierarhică a organizării universale găsim un lanţ neîntrerupt de conducători, care se încheie cu Prinţii Planetari, care conduc destinele sferelor evolutive din vastele domenii ale Tatălui. Exclamaţiile următoare nu sunt doar expresii poetice: "Pământul aparţine Domnului în întreaga sa plenitudine." " El înlătură regii şi el aduce regii la putere." "Cei Preaînalţi domnesc în regatele oamenilor."

În chestiunile privitoare la inima oamenilor, se poate ca Tatăl Universal să nu îşi afle loc întotdeauna; însă în conduita şi în destinul unei planete, planul divin este cel care prevalează; ţelul etern al înţelepciunii şi al iubirii triumfă.

Isus a spus: " Tatăl meu, care mi i-a dat, este mai mare decât toţi; şi nimeni nu este în stare să îi smulgă din mâna Tatălui meu." În timp ce aruncaţi o privire asupra multiplelor lucrări ale lui Dumnezeu şi contemplaţi uimitoarea imensitate a creaţiei sale aproape nelimitate, s-ar putea să ezitaţi a-i concepe întâietatea, însă voi nu ar trebui să refuzaţi a-l accepta pe Dumnezeu întronat în siguranţă şi pe vecie în centrul paradisiac al tuturor lucrurilor şi ca Tată binefăcător al tuturor fiinţelor inteligente. Nu există decât "un singur Dumnezeu şi Tată al tuturor, şi care este deasupra tuturor şi în toţi," "iar el este înainte de toate lucrurile şi toate lucrurile rămân în el."

Incertitudinile vieţii şi vicisitudinile existenţei nu contrazic în nici un fel conceptul suveranităţii universale a lui Dumnezeu. Viaţa oricărei creaturi evolutive este asaltată de anumite *inevitabilităţi*, printre care:

1. Este oare *curajul* - tăria de caracter - de dorit? Atunci ar trebui ca omul să fie crescut într-un mediu în care să fie nevoie să înfrunte încercări dure şi să facă faţă la decepţii.

2. Este oare *altruismul* - servirea aproapelui - de dorit? Atunci trebuie ca experienţele vieţii să ducă la întâlnirea cu situaţii de inegalitate socială.

3.Este oare *speranţa* - nobleţea încrederii - de dorit? Existenţa umană trebuie atunci să fie confruntată mereu cu lipsa de siguranţă şi cu incertitudini recurente.

4.Este oare *credinţa* - confirmarea supremă a gândirii umane - de dorit? Atunci mintea umană trebuie să se pomenească în acea situaţie stânjenitoare în care cunoaşte mereu mai puţin pe lângă ceea ce poate să creadă.

5.Este oare *iubirea de adevăr* — cu acceptarea de a o urma oriunde ar duce - de dorit? Omul trebuie să crească atunci într-o lume în care eroarea este prezentă, iar falsitatea întotdeauna posibilă.

6.Este oare *idealismul* - apariţia conceptului de divin - de dorit? Atunci omul trebuie să lupte într-un mediu de bunătate şi de frumuseţe relative, într-un cadru care stimulează tendinţa de nestăvilit către lucruri mai bune.

7. Este oare *loialitatea* - devotamentul faţă de datoria superioară - de dorit? Omul trebuie să îşi urmeze atunci calea printre posibilităţile de trădare şi părăsire. Valoarea devoţiunii faţă de datorie constă în pericolul implicit al erorii .

8. Este *lipsa de egoism* - spiritul uitării de sine - de dorit? Omul muritor trebuie atunci să trăiască faţă în faţă cu cerinţele permanente ale unui eu care doreşte neîncetat recunoaştere şi renume. Omul nu ar putea alege în mod dinamic viaţa divină dacă nu ar exista o viaţă a eului de care să se dezbare. Omul nu ar putea niciodată să se bucure de justeţea salvării sale dacă nu ar fi fost răul potenţial prin contrast cu care să fie exaltat şi diferenţiat binele.

9.Este *plăcerea* - satisfacţia fericirii - de dorit? Omul trebuie să trăiască atunci într-o lume în care alternativa durerii şi probabilitatea suferinţei să fie posibilităţi de experienţă mereu prezente.

În întregul univers, fiecare unitate este considerată ca o parte a întregului. Supravieţuirea fragmentului depinde de cooperarea cu planul şi cu ţelul întregului, de dorinţa sinceră şi de consimţământul perfect de a îndeplini voia divină a Tatălui. Singura lume evolutivă lipsită de eroare, de posibilitatea unei judecăţi neînţelepte, ar fi o lume lipsită de inteligenţă *liberă*. În universul Havonei există un miliard de lumi perfecte împreună cu locuitorii lor perfecţi, însă omul aflat în evoluţie trebuie să fie failibil dacă este să fie liber. Posibilitatea judecăţii eronate (a răului) devine păcat numai atunci când voinţa umană îşi însuşeşte în mod conştient şi îmbrăţişează cu bună ştiinţă o judecată imorală intenţionată.

Aprecierea deplină a adevărului, a frumuseţii şi a bunătăţii este inerentă perfecţiunii universului divin. Locuitorii lumii Havonei nu au nevoie de potenţialul nivelelor de valoare relativă pentru a le stimula alegerea. Aceste fiinţe perfecte sunt capabile să identifice şi să aleagă binele în absenţa oricăror situaţii morale care să facă contrast şi care să stimuleze gândirea. Toate aceste fiinţe perfecte posedă natura lor morală şi starea lor spirituală prin însăşi virtutea existenţei lor. Ele nu au avansat prin intermediul experienţei decât în limitele statutului lor inerent. Omul muritor îşi câştigă până şi statutul său de candidat la ascensiune prin propria sa credinţă şi prin propria sa speranţă. Toate lucrurile divine pricepute de mintea umană şi dobândite de sufletul uman reprezintă o încununare a experienţei. Ele sunt *realităţi* ale experienţei personale şi deci posesiuni unice, spre deosebire de bunătatea şi de justeţea inerente personalităţilor infailibile ale Havonei.

Creaturile Havonei sunt brave din fire, însă nu sunt curajoase în sensul omenesc. Ele au născute prietenoase şi pline de consideraţie, însă nu sunt altruiste într-un fel omenesc. Ele se aşteaptă la un viitor plăcut, însă speranţa lor nu este intensă precum a muritorilor încrezători aflaţi pe sferele evolutive nesigure. Ele au încredere în stabilitatea universului, însă sunt cu totul străine de credinţa salvatoare prin intermediul căreia omul muritor se ridică de la statutul de animal până la porţile Paradisului. Ele iubesc adevărul, însă nu ştiu nimic despre însuşirile lui de salvator al sufletului; sunt idealiste, însă aşa s-au născut ele; nu-şi dau câtuşi de puţin seama de extazul de a deveni astfel prin alegeri exaltante. Ele sunt loiale, însă nu au experimentat niciodată emoţia vie a devotamentului sincer şi inteligent faţă de datorie în opoziţie cu tentaţiile greşelii. Ele sunt lipsite de egoism, însă n-au atins niciodată acest nivel al experienţei prin victoria magnifică asupra egoului beligerant. Ele se bucură de plăcere, însă nu înţeleg savoarea plăcerii dată de scăparea de potenţialul durerii.

## 6.ÎNTÂIETATEA TATĂLUI

Cu un dezinteres divin şi cu o generozitate desăvârşită, Tatăl Universal renunţă la autoritate şi dă împuterniciri, însă rămâne primordial. Mâna sa este pe mânerul puternic al împrejurărilor de pe tărâmurile universului. El şi-a rezervat toate hotărârile finale şi mânuieşte în mod infailibil atotputernicul sceptru de veto al planului său etern cu o autoritate indiscutabilă asupra bunăstării şi a destinului vastei creaţii care se învârte şi se roteşte perpetuu.

Suveranitatea lui Dumnezeu este nelimitată; este un fapt fundamental al oricărei creaţii. Universul nu era inevitabil. El nu este un accident, dar nici ceva care există prin sine. Universul este o lucrare de creaţie şi, de aceea, în întregime supus voinţei Creatorului. Voinţa lui Dumnezeu este adevărul divin, iubirea vie; aşadar, creaţiile perfectibile ale universurilor evolutive sunt caracterizate prin bunătate - apropierea de divinitate; prin răul potenţial - îndepărtarea de divinitate.

Toate filozofiile religioase ajung, mai devreme sau mai târziu, la conceptul unei guvernări universale unificate, al unui unic Dumnezeu. Cauzele universului nu pot fi inferioare efectelor universului. Sursa curenţilor vieţii universale şi ai minţii cosmice trebuie să se găsească mai presus de nivelele manifestării lor. Mintea umană

nu poate fi explicată în mod coerent prin termenii ordinelor inferioare de existenţă. Mintea umană poate fi înţeleasă cu adevărat doar prin recunoaşterea realităţii unor ordine mai înalte de gândire şi de voinţă intenţionată. Nu putem explica omul ca fiinţă morală fără recunoaşterea realităţii Tatălui Universal.

Filozofii mecanicişti profesează respingerea ideii unei voinţe universale şi suverane, respectând în acelaşi timp în mod profund însăşi activitatea respectivei voinţe, suverană în elaborarea legilor universului. Ce omagiu involuntar aduce filozoful mecanicist Creatorului legilor când consideră că astfel de legi acţionează şi se explică de la sine!

Este o mare gafă aceea de a-l umaniza pe Dumnezeu, mai puţin în cadrul conceptului Ajustorului de Gândire interior, însă nici măcar acest fapt nu este atât de prostesc ca acela de a *mecaniciza* complet ideea Primei Mari Surse-Centru.

Suferă oare Tatăl Paradisului? Nu ştiu. Este însă sigur că Fii Creatori pot suferi, şi uneori suferă, chiar asemenea muritorilor. Fiul Etern şi Spiritul Infinit suferă într-un sens modificat. Cred că Tatăl Universal poate suferi, însă nu pot înţelege *cum*: poate prin intermediul circuitului personalităţii sau prin individualitatea Ajustorilor Gândirii şi a altor efuziuni ale naturii sale eterne. El a spus despre rasele muritoare: "În toate durerile voastre, eu sunt cel îndurerat." El experimentează neîndoielnic o înţelegere părintească şi plină de simpatie; s-ar putea ca el să sufere cu adevărat, însă nu înţeleg natura acestei suferinţe.

Conducătorul infinit şi etern al universului universurilor este putere, formă, energie, proces, arhetip, principiu, prezenţă şi realitate idealizată. Însă este şi mai mult de atât. El este personal, exercită o voinţă suverană, experimentează conştiinţa divinităţii sale, execută ordinele unei minţi creatoare, urmăreşte satisfacţia de a realiza un ţel etern, şi manifestă iubirea şi afecţiunea unui Tată faţă de copiii săi din univers. Toate aceste trăsături mai personale ale Tatălui pot fi mai bine înţelese observându-le aşa cum au fost revelate în viaţa de dăruire a lui Mihail, Fiul vostru Creator, pe când era încarnat pe Urantia.

Dumnezeu Tatăl iubeşte oamenii. Dumnezeu Fiul serveşte oamenii. Dumnezeu Spiritul inspiră copiii universului în aventura mereu ascendentă de a-l găsi pe Dumnezeu Tatăl pe căile stabilite de Dumnezeu Fiii prin intermediul şi graţia Dumnezeului Spirit.

[Fiind Consilierul Divin desemnat pentru a prezenta revelaţia Tatălui Universal, am continuat cu această declaraţie despre atributele Deităţii.]

# CARTEA URANTIA

## PRIMA PARTE - UNIVERSUL CENTRAL ŞI SUPRAUNVERSURILE

# CAPITOLUL 4 - RELAŢIILE LUI DUMNEZEU CU UNIVERSUL

Relativ la fenomenele materiale, intelectuale şi spirituale ale universului de universuri Tatăl Universal are un plan etern, pe care îl pune constant în practică. Dumnezeu a creat universurile din voia sa liberă şi suverană, şi el le-a creat în acord cu ţelul său veşnic şi infinit înţelept. Cu excepţia Deităţii Paradisului şi a asociaţilor lor cei mai elevaţi, ne îndoim că este cineva care să ştie cu adevărat multe lucruri despre planul etern al lui Dumnezeu. Chiar şi cetăţenii sus puşi din Paradis au opinii foarte diverse asupra naturii ţelului etern al Deităţilor.

Se poate deduce cu uşurinţă că prin crearea universului central perfect al Havonei ţelul era pur şi simplu satisfacerea naturii divine. Havona poate servi ca creaţie model pentru toate celelalte universuri şi ca şcoală de ucenicie finală pentru pelerinii timpului în drumul lor către Paradis. Cu toate acestea, o astfel de creaţie celestă trebuie să existe iniţial pentru plăcerea şi satisfacţia Creatorilor perfecţi şi infiniţi.

Uimitorul plan de perfecţionare a muritorilor evolutivi şi, după ce au atins Paradisul şi Corpul Finalităţii, de asigurare a unei instruiri suplimentare în vederea unor lucrări viitoare nedezvăluite, pare să fie, în prezent, de cel mai mare interes pentru cele şapte universuri cu numeroasele lor subdiviziuni. Însă acest plan de ascensiune pentru spiritualizarea şi instruirea muritorilor din timp şi spaţiu nu este deloc ocupaţia exclusivă a inteligenţelor universale. Într-adevăr, există numeroase alte activităţii captivante care ocupă timpul şi înrolează energiile oştirilor cereşti.

## 1. ATITUDINEA TATĂLUI ÎN UNIVERS

De-a lungul epocilor, locuitorii Urantiei au înţeles greşit providenţa lui Dumnezeu. Există un plan providenţial divin pentru lumea voastră, însă acesta nu este ajutorul pueril, arbitrar şi material, după cum şi l-au închipuit numeroşi muritori. Providenţa lui Dumnezeu constă din activităţile împletite ale fiinţelor celeste şi ale spiritelor divine care, în armonie cu legea cosmică, trudesc fără încetare pentru onoarea lui Dumnezeu şi pentru progresul spiritual al copiilor săi din univers.

Oare nu puteţi voi avansa, în ceea ce priveşte conceptul vostru asupra manierei lui Dumnezeu de a se purta cu oamenii, până la acel nivel la care să recunoaşteţi că *progres* este parola universului? Vreme de îndelungate epoci, rasa umană a luptat pentru a atinge statutul ei prezent. De-a lungul tuturor acestor milenii, Providenţa lucra la planul evoluţiei progresive. Cele două idei nu sunt opuse în practică, ci doar în conceptele eronate ale omului. Providenţa divină nu se ridică niciodată contra adevăratului progres uman temporal sau spiritual. Providenţa este întotdeauna în conformitate cu natura perfectă şi invariantă a Legiuitorului suprem.

"Dumnezeu este statornic" şi "toate poruncile sale sunt juste". "Fidelitatea sa este stabilită tocmai din ceruri." "O, Doamne, cuvântul tău este fixat pentru totdeauna în ceruri. Statornicia ta atinge toate generaţiile. Tu ai instaurat pământul şi el rămâne." " El este un Creator fidel."

Nu există limitări pentru forţele şi personalităţile de care se poate servi Tatăl pentru a face să i se urmeze planul şi a susţine pe creaturile sale. "Dumnezeul etern este refugiul nostru, şi dedesubt sunt braţele eterne " "Cel care locuieşte în sălaşul tainic al Preaînaltului va rămâne în umbra Atotputernicului." "Luaţi seama, niciodată cel care ne ocroteşte nu va adormi sau aţipi." "Noi ştim că toate lucrurile lucrează împreună pentru binele celor care îl iubesc pe Dumnezeu," "căci ochii Domnului sunt ţinuţi asupra celor drepţi şi urechile sale sunt deschise rugăciunilor lor."

Dumnezeu susţine "toate lucrurile prin cuvântul puterii sale." Şi, când noi lumi se nasc, el "îşi trimite Fiii, şi ele sunt create." Nu numai că Dumnezeu le creează, dar şi "le păstrează pe toate". Dumnezeu susţine constant toate lucrurile materiale şi toate fiinţele spirituale. Universurile sunt stabile pe veci. Există stabilitate în mijlocul unei aparente instabilităţi. Există o ordine şi o siguranţă subiacente în mijlocul frământărilor de energie şi al cataclismelor fizice de pe tărâmurile stelare.

Tatăl Universal nu s-a retras de la conducerea universului. El nu este o Deitate inactivă. Dacă Dumnezeu ar renunţa să mai fie susţinătorul prezent al întregii creaţii, imediat s-ar produce o prăbuşire universală. În afară de Dumnezeu, nu ar mai fi nici un lucru ca *realitatea*. În chiar momentul acesta, ca şi de-a lungul vremurilor îndepărtate ale trecutului şi în eternul viitor, Dumnezeu îşi continuă în rolul său de sprijin. Îmbrăţişarea divină cuprinde întregul cerc al eternităţii. Universul nu este întors ca un mecanism de ceas, care merge cât merge şi apoi se opreşte. Toate lucrurile sunt în mod constant reînnoite. Tatăl iradiază fără încetare energie, lumină şi viaţă. Lucrarea lui Dumnezeu este atât materială, cât şi spirituală. "El se întinde la nordul peste spaţiul gol şi atârnă Pământul de neant."

O fiinţă din ordinul meu este capabilă să descopere armonia ultimă şi să detecteze o coordonare adâncă şi de mare întindere în problemele administrative curente ale universului. Numeroase evenimente pe care mintea umană le consideră disparate şi întâmplătoare, îi apar ordonate şi constructive înţelegerii mele, însă sunt foarte multe lucruri care se întâmplă în universuri şi pe care nu le înţeleg pe deplin. Am studiat mult şi sunt mai mult sau mai puţin familiar cu forţele, cu energiile, cu activităţile mentale, cu morontia, cu spiritele şi cu personalităţile recunoscute ale universurilor locale şi ale suprauniversurilor. Am o înţelegere de ansamblu a modului în care operează aceşti agenţi şi aceste personalităţi şi cunosc foarte îndeaproape lucrările inteligenţelor spirituale acreditate ale marelui univers. Cu toată cunoaşterea mea a fenomenelor universale, sunt confruntat în mod constant cu reacţii cosmice pe care nu le pot pătrunde pe deplin. Întâmpin continuu concursuri aparent fortuite de interasocieri de forţe, de energii, de intelecte şi de spirite, pe care nu izbutesc să le explic satisfăcător.

Am deplina competenţă de a retrasa şi analiza desfăşurarea oricărui fenomen care rezultă direct din activităţile Tatălui Universal, ale Fiului Etern şi ale Spiritului Infinit şi, într-o mare măsură, ale Insulei Paradisului. Nedumerirea mea este prilejuită de întâlnirea a ceea ce pare a fi desfăşurarea activităţii coordonatelor lor misterioase, cele trei Absolute de potenţialitate. Aceste Absolute par să înlocuiască materia, să transceandă mintea şi să intervină asupra spiritului. Sunt în constant tulburat şi adesea nedumerit de inaptitudinii mele de a înţelege aceste tranzacţii complexe, pe care le atribui prezenţei şi acţiunilor Absolutului Necalificat, ale Absolutului Deităţii şi ale Absolutului Universal.

Aceste absolute sunt probabil prezenţele nerevelate cu totul care, afară în univers, în fenomenele de putere spaţială şi în funcţiunile altor supraultimităţi fac să le fie imposibil fizicienilor, filozofilor şi chiar persoanelor religioase să prezică cu certitudine cum vor răspunde fundamentele forţei, ale conceptului sau ale spiritului la necesităţile unei situaţii de realitate complexă care implică ajustări supreme şi valori ultime.

Există, de asemenea, o unitate organică în universul timpului şi spaţiului, care pare să susţină întreaga ţesătură a evenimentelor cosmice. Această prezenţă vie a Fiinţei Supreme în evoluţie, această Imanenţă a Incompletului Proiectat, se manifestă inexplicabil din când în când prin ceea ce apare ca fiind o coordonare surprinzător de întâmplătoare a unor evenimente universale care aparent n-au nici o legătură între ele. Aceasta trebuie să fie funcţia Providenţei - tărâmul Fiinţei Supreme şi al Autorului Comun.

Eu sunt înclinat să cred că acest vast control, în general de nerecunoscut, al coordonării şi al interasocierii tuturor fazelor şi formelor activităţii universului, este cel care face ca un amestec atât de variat şi aparent atât de disperat de confuz de fenomene fizice, mentale şi spirituale să se desfăşoare atât de infailibil pentru gloria lui Dumnezeu şi pentru binele oamenilor şi al îngerilor.

Însă, într-un sens mai larg, "accidentele" aparente ale cosmosului fac fără îndoială parte din epopeea finită a aventurii din spaţio-timp a Infinitului care manipulează veşnic Absoluturile.

## 2. DUMNEZEU ŞI NATURA

Într-un sens limitat, natura este veşmântul fizic al lui Dumnezeu. Conduita sau acţiunea lui Dumnezeu este condiţionată şi provizoriu modificată de planurile experimentale şi de modelele evolutive ale unui univers local, ale unei constelaţii, ale unui sistem sau ale unei planete. Dumnezeu acţionează în acord cu o lege bine definită, invariantă şi imuabilă, în toată vasta întindere a universului principal. Însă el modifică tiparele acţiunii sale pentru a contribui la coordonarea şi echilibrarea conduitei fiecărui univers, a fiecărei constelaţii, a fiecărui sistem, a fiecărei planete şi a fiecărei personalităţi în acord cu obiectivele, cu ţelurile şi cu planurile locale ale proiectelor finite de dezvoltare evolutivă.

Natura, aşa cum o înţeleg muritorii, prezintă deci fundamentul subiacent şi fundalul fundamental ale unei Deităţi invariante şi ale legilor sale imuabile, cu manifestări influenţate de împrejurările locale. Acestea provoacă modificări, fluctuaţii şi răsturnări de situaţii odată cu punerea în aplicare a planurilor, a ţelurilor, a modelelor şi a condiţiilor locale care au fost inaugurate şi executate de forţele şi de personalităţile universului local, ale constelaţiei, ale sistemului şi ale planetei. De exemplu, îndată ce legile lui Dumnezeu au fost decretate pentru Nebadon, ele sunt modificate potrivit planurilor stabilite de Fiul Creator şi de Spiritul Creativ ai acestui univers local. Pe lângă toate acestea, acţiunea acestor legi a fost influenţată mai departe de erorile, de defectele şi de insurecţiile anumitor fiinţe aflate pe planeta voastră şi aparţinând sistemului planetar al Sataniei din care voi faceţi parte.

Natura este rezultanta timp-spaţiu a doi factori cosmici: în primul rând, invariabilitatea, perfecţiunea şi rectitudinea Deităţii Paradisului, şi în al doilea rând, planurile experimentale, stângăciei în executare, greşelile

insurecţionale, dezvoltarea incompletă şi imperfecţiunea în înţelepciunea creaturilor extraparadisiace, de la cea mai înaltă până la cea mai măruntă. Natura comportă deci un fir al perfecţiunii uniform, imuabil, maiestuos şi minunat, venind din cercul eternităţii. Însă, în fiecare univers, pe fiecare planetă şi în fiecare viaţă individuală, această natură este modificată, condiţionată şi uneori disparată de acţiunile, de erorile şi de neloialităţile creaturilor, ale sistemelor şi ale universurilor evolutive. Trebuie deci ca natura să fie întotdeauna într-o stare schimbătoare şi chiar capricioasă cu toate că, în profunzime, ea este stabilă şi variată în funcţie de procedurile puse în aplicare într-un univers local.

Natura este perfecţiunea Paradisului divizată de neplenitudinea, de răul şi de păcatul universurilor nedesăvârşite. Acest coeficient exprimă deci atât perfectul, cât şi parţialul, atât eternul, cât şi temporalul. Evoluţia continuă modifică natura, sporind conţinutul perfecţiunii Paradisului şi reducând conţinutul răului, al erorii şi al disarmoniei realităţii relative.

Dumnezeu nu este personal prezent nici în natură, nici în vreo altă forţă a naturii, căci fenomenul naturii este suprapunerea imperfecţiunilor evoluţiei progresive şi, uneori, a consecinţelor unei rebeliunii insurecţionale, peste fundamentele paradisiace ale legii universale a lui Dumnezeu. Aşa cum apare ea pe o lume ca Urantia, natura nu poate fi niciodată expresia adecvată, reprezentarea autentică, portretul fidel al unui Dumnezeu infinit şi perfect înţelept.

În lumea voastră, natura reprezintă legile perfecţiunii condiţionate de planurile evolutive ale universului local. Ce parodie este să te închini naturii doar pentru că, într-un sens anume, limitat, ea este impregnată de Dumnezeu; pentru că este o fază a puterii universale, deci divină! Natura este totodată manifestarea proceselor neîncheiate, incomplete, imperfecte ale dezvoltării, ale creşterii şi ale progresului unei experienţe a universului în evoluţie cosmică.

Defectele aparente ale lumii naturale nu indică nici un fel de defecte corespondente în caracterul lui Dumnezeu. Aceste imperfecţiuni observate reprezintă mai degrabă timpi de oprire inevitabili în desfăşurarea constantă a spectacolului în care se zugrăveşte infinitul. Aceste întreruperi defectuoase ale continuităţii perfecte sunt tocmai cele care dau posibilitate minţii finite a oamenilor materiali să îşi facă o imagine fugară asupra realităţii divine în timp şi spaţiu. Manifestările materiale ale divinităţii apar ca defectuoase minţii evolutive a oamenilor numai pentru că omul muritor persistă în a nu privi fenomenele naturii decât prin ochii lor trupeşti, vederea umană, neajutată de mota morontială sau de revelaţie, substitutul ei compensator în lumile timpului.

Iar natura este disparată, chipul ei magnific este brăzdat de riduri, trăsăturile ei sunt împietrite de revolta, de conduita greşită şi de gândurile rele ale miriadelor creaturi care fac parte din natură, şi care au contribuit la desfigurarea ei în timp. Nu, natura nu este Dumnezeu. Natura nu este un obiect de adorare.

## 2. CARACTERUL NESCHIMBĂTOR AL LUI DUMNEZEU

Mult prea mult s-au gândit oamenii la Dumnezeu ca la ceva asemănător lor. Dumnezeu nu este, nu a fost niciodată, şi nu va fi niciodată gelos pe un om sau pe vreo altă fiinţă din universul de universuri. Dumnezeu ştie că Fiul Creator avea intenţia să facă din om capodopera creaţiei planetare, să-l facă să conducă întregul pământ, iar faptul de a vedea omul dominat de pasiunile sale cele mai joase, închinându-se în faţa idolilor de lemn, de piatră sau de aur, sau în faţa ambiţiei egoiste, acest spectacol sordid îl stârneşte pe Dumnezeu şi pe Fiii săi să fie geloşi *pentru* om, însă niciodată pe om.

Dumnezeul etern este incapabil de furie şi de mânie în sensul omenesc al acestor emoţii şi aşa cum înţeleg oamenii acest gen de reacţii. Aceste sentimente sunt vulgare şi de dispreţuit, prea puţin demne de a fi numite umane, şi cu atât mai puţin divine. Astfel de atitudini sunt pe deplin străine naturii perfecte şi caracterului mărinimos al Tatălui Universal.

O parte, o foarte mare parte a dificultăţilor avute de muritorii de de pe Urantia în înţelegegerea lui Dumnezeu provine din consecinţele grele ale rebeliunii lui Lucifer şi ale trădării lui Caligastia. Pe lumile neizolate de păcat, rasele evolutive pot să-şi facă idei mult mai bune asupra Tatălui Universal. Ele suferă mai puţin de confuzie, de deformare şi de pervertire în conceptele lor.

Dumnezeu nu se căieşte pentru ceea ce a făcut, pentru ceea ce face acum, sau pentru ceea ce va face în viitor. El este infinit de înţelept şi Atotputernic deopotrivă. Înţelepciunea omului se naşte şi creşte din încercările şi din greşelile experienţei umane. Înţelepciunea lui Dumnezeu rezidă în perfecţiunea necalificată a infinitei sale clarviziuni universale, şi această recunoaştere divină dirijează efectiv liberul arbitru creator.

Tatăl Universal nu face nimic care să cauzeze apoi amărăciune sau regrete, însă prin alegerea lor nefericită, creaturile înzestrate cu voinţă, care au fost formate după planurile Personalităţilor sale Creatoare din universurile exterioare, ajung uneori să pricinuiescă emoţii de mâhnire divină. părinţilor lor Creatori. Însă, cu toate că Tatăl nici nu face greşeli, nici regrete nu are şi nici amărăciuni nu încearcă, el este o fiinţă înzestrată cu o afecţiune paternă. Inima sa este neîndoielnic îndurerată atunci când copiii săi nu ajung la nivele spirituale pe care sunt capabili să le atingă cu ajutorul care le-a fost acordat cu atâta mărinimie de planurile de împlinire spirituală şi de modul de ascensiune al muritorilor pus în aplicare în universuri.

Bunătatea infinită a Tatălui depăşeşte înţelegerea mentalului finit din timp. Pentru a expune efectiv toate fazele de bunătate relativă, trebuie întotdeauna să se permită un contrast cu un rău (nu cu un păcat) care să servească de comparaţie. Capacitatea de imperfectă de intuire a muritorilor poate distinge perfecţiunea bunătăţii divine numai pentru că aceasta se găseşte asociată în relaţie de contrast cu imperfecţiunea relativă a relaţiilor de timp şi de materie în mişcările din spaţiu.

Caracterul lui Dumnezeu este infinit suprauman. De aceea, trebuie ca o astfel de natură divină să fie personalizată, precum în Fiii divini, chiar şi mai înainte de a putea fi înţeleasă, cu ajutorul credinţei, de mintea finită a omului.

## 3. REALIZAREA LUI DUMNEZEU

În întregul univers al universurilor, Dumnezeu este singura fiinţă staţionară, conţinută în sine şi neschimbătoare, neavând nici exterior, nici dincolo, nici trecut, nici viitor. Dumnezeu este energie intenţională (spirit creator) şi voinţă absolută, iar aceste calităţi există prin ele însele şi sunt universale.

De vreme ce Dumnezeu există prin el însuşi, el este absolut independent. Însăşi identitatea lui Dumnezeu este ostilă schimbării. "Eu, Domnul, nu mă schimb". Dumnezeu este imuabil, dar până ce nu atingeţi statutul Paradisului nici măcar nu începeţi să înţelegeţi cum trece Dumnezeu de la simplitate la complexitate, de la identitate la variaţie, de la repaus la mişcare, de la infinitate la finitudine, de la divin la uman şi de la unitate la dualitate şi triunitate. Şi Dumnezeu poate modifica astfel manifestările absoluităţii sale, deoarece invariabilitatea divină nu implică imobilitate. Dumnezeu are voinţă, el *este* voinţă.

Dumnezeu este fiinţa care se determină absolut prin sine. Reacţiile sale în univers nu au limite, în afară de cele pe care şi le impune el însuşi. Acţiunile sale de liber arbitru nu sunt condiţionate decât de acele calităţi divine şi atribute perfecte care sunt caracteristicile inerente naturii sale eterne. Legătura între Dumnezeu şi univers este deci aceea a unei fiinţe de bunătate finală, căreia i se adaugă o liberă voinţă de infinitate creatoare.

Tatăl Absolut este creatorul universului central şi perfect, şi Tatăl tuturor celorlalţi Creatori. Dumnezeu împărtăşeşte, cu oamenii şi cu alte fiinţe, personalitatea, bunătatea, şi numeroase alte caracteristici, însă infinitatea de voinţă este a lui şi numai a lui. Dumnezeu nu este limitat în acţiunile sale creatoare decât de sentimentele naturii sale eterne şi de preceptele înţelepciunii sale infinite. Dumnezeu nu alege personal decât ceea ce este infinit perfect, de unde şi perfecţiunea celestă a universului central; cu toate că Fiii Creatori împărtăşesc pe deplin divinitatea sa şi chiar anumite faze ale absoluităţii sale, ei nu sunt deloc limitaţi de finalitatea de înţelepciune care conduce infinitatea voinţei Tatălui. În consecinţă, voinţa creatoare devine încă şi mai activă, în întregime divină şi aproape ultimă, dacă nu absolută, la Fiii săi din ordinul Mihaililor. Tatăl este infinit şi etern, însă dacă s-ar nega faptul că ar putea să se limiteze el însuşi în mod voluntar, aceasta ar nega conceptul însăşi al absoluităţii voinţei sale.

Absoluitatea lui Dumnezeu impregnează toate cel şapte nivele ale realităţii universului, şi totalitatea acestei naturi absolute este supusă relaţiei între Creator şi familia sa universală de creaturi. Este posibil ca precizia să caracterizeze dreptatea trinitară în universul universurilor. Însă, în toate vastele lui relaţii familiale cu creaturile timpului, Dumnezeul universurilor este guvernat de *sentimentul divin*. Din toate punctele de vedere - veşnic - Dumnezeul infinit este un *Tată*. Dintre toate titlurile posibile după care ar putea fi cunoscut cum trebuie, eu am primit ordinul de a-l portretiza pe Dumnezeul întregii creţii ca fiind Tatăl Universal.

În Dumnezeu Tatăl, actele de liber arbitru nu sunt nici guvernate de puterea sa, nici guvernate doar de intelect. Personalitatea divină se defineşte ca un spirit şi se manifestă faţă de universuri ca iubire. În consecinţă, în toate relaţiile sale personale cu personalităţile create ale universurilor, Prima Sursă-Centru este întotdeauna şi în mod consecvent un Tată iubitor. Dumnezeu este un Tată în sensul cel mai elevat al termenului. El este veşnic motivat de idealismul perfect al iubirii divine, şi această natură tandră îşi găseşte cea mai puternică expresie şi cea mai mare satisfacţie în a iubi şi în a fi iubit.

În ştiinţă, Dumnezeu este Prima Cauză; în religie, el este Tatăl universal şi iubitor; în filozofie, este unica fiinţă care există prin sine, nedepinzând de nici o altă fiinţă pentru existenţa sa, însă conferind salutar existenţă reală tuturor lucrurilor şi tuturor celorlalte fiinţe. Revelaţia este totuşi necesară pentru a arăta că această Cauză Primă a ştiinţei şi Unitatea autonomă a filozofiei sunt Dumnezeul religiei, plin de îndurare şi de bunătate şi angajat să-i facă pe copiii săi pământeşti să supravieţuiască veşnic.

Noi căutăm cu insistenţă conceptul de Infinit, însă noi venerăm ideea-experienţă de Dumnezeu, capacitatea noastră de a pricepe în orice loc şi în orice moment factorii de personalitate şi de divinitate ai conceptului nostru cel mai elevat despre Deitate.

Conştiinţa de a fi dus o viaţă victorioasă pe pământ se naşte din credinţa unei creaturi confruntate cu teribilul spectacol al limitării umane, când la fiecare episod recurent al existenţei sale şi fără a ezita niciodată, ea îndrăzneşte să proclame această provocare: Chiar şi dacă nu pot face lucrul aceasta, în mine trăieşte cineva care poate să o facă şi o va face - o parte din Absolutul-Tată al universului universurilor. Aceasta este "victoria care triumfă asupra lumii, credinţa voastră însăşi."

## 5.IDEI GREŞITE DESPRE DUMNEZEU

Tradiţia religioasă este istoria imperfect păstrată a experienţei oamenilor care l-au cunoscut pe Dumnezeu în vremurile apuse. Însă nu ne putem bizui pe aceste scrieri pentru a călăuzi o viaţă religioasă sau pentru a dispune de o sursă de informaţii veridice în ceea ce-l priveşte pe Tatăl Universal. Aceste credinţe vechi au fost invariabil denaturate deoarece oamenii primitivi erau întemeietori de mituri.

Pe Urantia, una din cele mai mari surse de confuzie în ceea ce priveşte natura lui Dumnezeu provine din faptul că propriile voastre cărţi sacre nu au reuşit să facă o distincţie netă între personalităţile Trinităţii Paradisului, nici între Deitatea Paradisului şi creatorii şi administratorii universurilor locale. Pe parcursul dispensărilor trecute de înţelegere parţială, preoţii şi profeţii voştri nu au ştiut să stabilească clar distincţia dintre Prinţii Planetari, Suveranii de Sisteme, Părinţii Constelaţiilor, Fiii Creatori, Şefii Superuniversurilor, Fiinţa Supremă şi Tatăl Universal. Numeroase mesaje ale personalităţilor subordonate, cum ar fi Purtătorii Vieţii, şi ale diverselor ordine de îngeri, au fost prezentate în scrierile voastre ca venind de la Dumnezeu însuşi. Viaţa religioasă de pe Urantia confundă încă personalităţile asociate Deităţii cu Tatăl Universal însuşi, astfel încât toate sunt aduse sub o singură şi aceeaşi denumire.

Locuitorii Urantiei continuă să sufere de pe urma influenţei conceptelor primitive despre Dumnezeu. Zeii care se înfurie odată cu furtuna, care zguduiesc pământul în mânia lor şi îi lovesc pe oameni în crizele lor, care aplică judecăţile lor din nemulţumire în epocile de foamete şi de inundaţie - aceştia sunt zeii religiilor primitive. Ei nu sunt Zeii vii care guvernează universul. Astfel de concepte sunt relicve ale timpului în care oamenii presupuneau că universul este sub conducerea şi sub dominaţia capriciilor acelor zei imaginari. Însă omul muritor începe să realizeze că trăieşte sub un regim al legii şi al ordinii comparative în ceea ce priveşte politica administrativă şi conduita Creatorilor Supremi şi a Controlorilor Supremi.

Ideea barbară de a îmblânzi un Zeu mânios, de a îmbuna un Domn ofensat, de a câştiga favorurile Deităţii prin sacrificii, prin penitenţe şi chiar prin vărsare de sânge, reprezintă o religie total puerilă şi primitivă, o filozofie nedemnă de o epocă iluminată de ştiinţă şi de adevăr. Astfel de credinţe sunt absolut detestabile pentru fiinţele celeste şi pentru şefii divini care servesc şi domnesc în universuri. Este un afront la adresa lui Dumnezeu a crede, a susţine sau a propovădui că trebuie să se verse sânge nevinovat pentru a câştiga favorurile sale sau pentru a abate o mânie divină închipuită.

Evreii credeau că "fără vărsare de sânge nu se poate dobândi o iertare a păcatelor." Ei nu s-au putut elibera de vechea idee păgână că Dumnezeu nu s-ar putea domoli decât la vederea sângelui, cu toate că Moise a făcut un salt distinct înainte atunci când a interzis sacrificiile umane şi le-a înlocuit cu sacrificii ceremoniale de animale, potrivite mentalităţii primitive a discipolilor săi care erau nişte beduini infantili.

Dăruirea unui Fiu al Paradisului lumii voastre era inerentă încheierii unei vârste planetare. Ea era inevitabilă, şi nu a fost făcută neapărat în scopul de a câştiga favorurile lui Dumnezeu. S-a nimerit, totodată, ca această dăruire să reprezinte actul final personal al unui Fiu Creator în lunga aventură de câştigare prin experienţă a suveranităţii asupra universului său. Oamenii au fost învăţaţi că inima paternă a lui Dumnezeu, în toată răceala şi asprimea ei austeră, era atât de neatinsă de nefericirile şi de suferinţele creaturilor sale, încât tandra sa mărinimie nu aveau cum să se manifeste până să-l fi văzut pe Fiul său ireproşabil sângerând şi murind pe crucea Calvarului! Ce parodie a caracterului infinit al lui Dumnezeu !

Însă locuitorii Urantiei trebuie să găsească modalitatea de a se elibera de aceste vechi greşeli şi de aceste superstiţii păgâne legate de natura Tatălui Universal. Revelaţia adevărului despre Dumnezeu este în cursde manifestare. Rasa umană este destinată să îl cunoască pe Tatăl Universal în toată frumuseţea sa de caracter şi în toată minunăţia însuşirilor sale descrise atât de magnific de Fiul Creator care a locuit pe Urantia ca Fiu al Omului şi Fiu al lui Dumnezeu.

[Prezentat de un Consilier Divin de pe Uversa.]

# CARTEA URANTIA

## PRIMA PARTE - UNIVERSUL CENTRAL ŞI SUPRAUNVERSURILE

## CAPITOLUL 5 - RELAŢIA LUI DUMNEZEU CU INDIVIDUL

Dacă mintea finită a omului nu este în stare să înţeleagă cum poate coborî un Dumnezeu atât de mare şi maiestuos ca Tatăl Universal din lăcaşul său etern de perfecţiune infinită pentru a fraterniza cu creatura umană individuală, trebuie atunci ca intelectul finit să îşi întemeieze asigurarea sa de comuniune divină pe adevărul faptului că se află un fragment real al Dumnezeului viu în intelectul oricărui muritor de pe Urantia înzestrat cu o minte normală şi cu o conştiinţă morală. Ajustorii Gândirii interiori sunt o fracţiune a Deităţii eterne a Tatălui Paradisiac. Când sufletul uman contemplă această prezenţă de realitate spirituală, omul nu are nevoie să meargă dincolo de propria sa experienţă interioară pentru a-l găsi pe Dumnezeu şi a se strădui să intre în comuniune cu el.

Dumnezeu a distribuit infinitatea naturii sale eterne în toate realităţile existenţiale ale celor şase coordonaţi absoluţi ai săi, însă, în orice moment, el poate stabili un contact personal cu orice parte, cu orice fază şi cu orice

fel de creaţie, prin intermediul fragmentelor sale prepersonale. Dumnezeul etern şi-a rezervat de asemenea prerogativele de a conferi personalitate divinilor Creatori şi creaturilor vii ale universului de universuri, în timp ce şi-a rezervat mai departe prerogativele de a menţine un contact direct şi patern cu toate aceste fiinţe personale prin intermediul circuitului personalităţii.

## 1. CALEA CĂTRE DUMNEZEU

Incapacitatea creaturilor finite de a se apropia de Tatăl infinit nu este inerentă unei îndepărtări a Tatălui, ci caracterului finit şi limitărilor materiale ale fiinţelor create. Imensitatea deosebirii spirituale dintre cea mai înaltă personalitate de existenţă universală şi grupurile inferioare de inteligenţe create este de neconceput. Dacă ar fi posibil ca aceste inteligenţe de ordin inferior să fie transportate instantaneu în prezenţa Tatălui însuşi, ele nu ar şti că se află acolo. Acolo ar fi la fel de inconştiente de prezenţa Tatălui Universal ca şi în situaţia lor prezentă. Stă un drum foarte lung înaintea oamenilor muritori, până ca ei să poată cere cu temei, şi cu şanse de reuşită, un bilet de liberă trecere în prezenţa Tatălui Universal din Paradis. Din punct de vedere spiritual, trebuie ca un om să fi fost ridicat şi metamorfozat de numeroase ori înainte de a putea atinge un nivel care îi va da viziunea spirituală susceptibilă să îl facă să vadă chiar şi numai un singur spirit din cele Şapte Spirite Maestru.

Tatăl nostru nu se ascunde, el nu trăieşte într-o retragere arbitrară. El a mobilizat resursele înţelepciunii divine într-un efort nesfârşit de a se revela copiilor domeniilor sale universale. O măreţie infinită şi o generozitate inexprimabilă împreunate cu maiestatea iubirii sale sunt ceea ce îl face să năzuiască la asocierea cu el a fiecărei creaturi în stare să îl înţeleagă, să îl iubească, sau să se apropie de el. Prin urmare, limitările care vă sunt inerente, inseparabile de personalitatea voastră finită şi de existenţa voastră materială, sunt cele care determină timpul, locul şi circumstanţele în care veţi putea să atingeţi ţelul călătoriei de ascensiune a muritorilor şi să staţi în prezenţa Tatălui, în centrul tuturor lucrurilor.

Cu toate că, pentru a vă apropia de prezenţa Tatălui Paradis, trebuie să atingeţi nivelele finite cele mai înalte ale progresului în spirit, ar trebui să vă bucuraţi la recunoaşterea posibilităţii mereu prezente de a intra într-o comuniune imediată cu spiritul dăruit al Tatălui, care este atât de intim asociat cu sufletul vostru interior şi cu eul vostru în curs de spiritualizare.

Muritorii tărâmurilor timpului şi spaţiului se pot deosebi foarte mult în aptitudinile inerente şi în înzestrarea intelectuală, pot beneficia de medii excepţional de favorabile promovării sociale şi progresului moral sau, dimpotrivă, pot suferi de o absenţă aproape completă de ajutor uman pentru cultură şi pentru un aşa-zis progres în artele civilizaţiei. Însă posibilităţile de progres spiritual în cariera de ascensiune sunt egale pentru toţi. Se ating nivele tot mai înalte de clarviziune spirituală şi de semnificaţie cosmică într-un mod cu totul independent de inegalităţile socio-morale din mediile materiale diversificate ale lumilor evolutive.

Oricare ar fi diferenţele dintre muritorii de pe Urantia în şansele şi înzestrările lor intelectuale, sociale, economice, şi chiar morale, nu uitaţi că înzestrarea lor spirituală este uniformă şi unică. Cu toţii se bucură de aceeaşi prezenţă divină a darului venit de la Tată şi toţi sunt deopotrivă de privilegiaţi de a putea căuta o comuniune personală intimă cu acest spirit interior de origine divină. Toţi sunt egali în putinţa de a alege să accepte îndrumarea spirituală uniformă a acestor Veghetori de Mister.

Dacă pe plan spiritual omul muritor este motivat din toată inima şi se consacră fără rezerve facerii voii Tatălui, atunci, de vreme ce este atât de categoric şi de efectiv înzestrat din punct de vedere spiritual cu un Ajustor divin interior, în experienţa acestui individ nu se poate să nu se materializeze conştiinţa sublimă a cunoaşterii de Dumnezeu şi încredinţarea celestă de supravieţuire pentru a-l putea găsi pe Dumnezeu făcând experienţa progresivă de a deveni tot mai asemănător cu el.

Pe plan spiritual omul este locuit de un Ajustor al Gândirii care supravieţuieşte. Dacă o astfel de minte umană este motivată sincer şi spiritual, dacă acest suflet uman doreşte să-l cunoască pe Dumnezeu şi să devină asemenea lui, să vrea în mod cinstit să facă voia Tatălui, atunci nici o influenţă negativă de frustrare, nici o putere pozitivă de interferenţă posibilă nu ar putea împiedica acest suflet motivat prin putere divină de la ascensiunea în siguranţă până la porţile Paradisului.

Tatăl doreşte ca toate creaturile sale să fie în comuniune personală cu el. Există, în Paradis, un loc pentru a-i primi pe toţi cei care au un statut de supravieţuire şi o natură spirituală care face posibilă o asemenea împlinire. De aceea, în filozofia voastră trebuie să se înscrie, odată pentru totdeauna, afirmaţiile următoare: pentru fiecare dintre voi şi pentru noi toţi, Dumnezeu este abordabil, Tatăl este accesibil, calea este deschisă. Forţele iubirii divine, precum şi căile şi mijloacele administrării divine sunt toate împletite într-un efort pentru a

ajuta, în toate universurile, orice inteligenţă care este demnă să se ridice până în prezenţa Tatălui Universal din Paradis.

Prezenţa şi personalitatea Infinitului nu îşi pierd realitatea doar pentru că este necesar un timp considerabil pentru a-l atinge pe Dumnezeu. Ascensiunea voastră face parte din circuitul celor şapte suprauniversuri. Cu toate că îi faceţi înconjurul de nenumărate ori, voi puteţi să vă aşteptaţi, în spirit şi în statut, să circulaţi întotdeauna către interior. Puteţi conta pe faptul că veţi fi transferaţi, din sferă în sferă, de la circuitele exterioare mereu mai aproape de centrul interior. Nu vă îndoiţi de faptul că, într-o zi, vă veţi găsi în prezenţa divină şi centrală a lui Dumnezeu şi îl veţi vedea (la figurat vorbind) faţă în faţă. Este vorba efectiv de atingerea nivelelor spirituale actuale, şi aceste nivele îi sunt accesibile oricărei fiinţe care a fost locuită de un Veghetor de Mister, şi care a efectuat ulterior fuziunea sa eternă cu acest Ajustor al Gândirii.

Dumnezeu nu locuieşte într-o ascunzătoare spirituală, însă prea multe din creaturile sale s-au ascuns în negura propriilor lor decizii încăpăţânate. Deocamdată ele s-au separaat de comuniunea cu spiritul său şi cu spiritul Fiului său prin a fi ales propriile lor căi strâmbe şi prin a se fi lăsat antrenate de indulgenţa minţii lor intolerante şi a naturii lor nespirituale.

Omul muritor se poate apropia de Dumnezeu şi poate renunţa în repetate rânduri să facă voia divină, şi aceasta atât timp cât el păstrează puterea de a alege. Pierderea sa finală nu este decisă până ce el n-a pierdut puterea de a alege voia Tatălui. Tatăl nu îşi închide niciodată inima la nevoile şi la cerinţele copiilor săi. Numai că vlăstarele lui îşi închide inima pentru totdeauna la puterea de atracţie a Tatălui atunci când ele pierd final şi definitiv dorinţa de a face voia lui divină - care este aceea de a-l cunoaşte şi de a-i fi asemenea. Paralel, destinul etern al omului este asigurat atunci când fuziunea sa cu Ajustorul proclamă universului că acest ascender a realizat alegerea finală şi irevocabilă de a trăi voinţa lui Dumnezeu.

Marele Dumnezeu stabileşte un contact direct cu omul muritor, dându-i din sinea sa infinită, eternă şi incomprehensibilă o fracţiune care va trăi şi locui în el. Dumnezeu s-a angajat în aventura eternă odată cu omul. Dacă vă conformaţi îndrumărilor forţelor spirituale din voi, şi celor din preajma voastră, nu aveţi cum să nu atingeţi înaltul destin pe care un Dumnezeu iubitor l-a instaurat ca ţel universal pentru creaturile care se ridică în lumile evolutive ale spaţiului.

## 2. PREZENŢA LUI DUMNEZEU

Prezenţa fizică a Infinitului este realitatea universului material. Prezenţa în minte a Deităţii trebuie să se determine după profunzimea experienţei intelectuale a individului şi după nivelul evolutiv al personalităţii. Cât despre prezenţa spirituală a Divinităţii, este absolut necesar ca ea să fie diferenţială în univers. Ea este determinată de capacitatea spirituală de receptivitate şi de gradul în care voinţa creaturii este consacrată facerii voii divine.

Dumnezeu trăieşte în fiecare dintre fiii săi născuţi din spirit. Fiii Paradisului au întotdeauna acces la prezenţa lui Dumnezeu, "la dreapta Tatălui", şi toate personalităţile sale create pot ajunge "la pieptul Tatălui". Aceasta se referă la circuitul personalităţii, indiferent de timpul, de locul, şi de modul în care este contactată, însă poate fi vorba şi de un contact conştient şi personal şi de o comuniune cu Tatăl Universal, fie în lăcaşul său central, fie într-un alt loc desemnat, cum ar fi una din cele şapte sfere sacre ale Paradisului.

Cu toate acestea, prezenţa divină nu se poate descoperi nicăieri în natură, nici chiar în viaţa muritorilor cunoscători de Dumnezeu, cu aceeaşi plenitudine şi cu aceeaşi certitudine ca în comuniunea pe care o încercaţi cu Veghetorul lăuntric de Mister, Ajustorul Gândirii din Paradis. Ce greşeală să visezi la un Dumnezeu îndepărtat în ceruri când spiritul Tatălui Universal trăieşte în propria voastră minte!

Graţie acestui fragment de Dumnezeu care locuieşte în voi, şi pe măsură ce înaintaţi în armonia voastră cu îndrumările spirituale ale Ajustorului, se face că voi puteţi spera tot mai mult să distingeţi prezenţa şi puterea transformatoare ale unor alte influenţe spirituale care vă înconjoară şi vin peste voi, fără a funcţiona ca parte integrantă din voi înşivă. Faptul că din punct de vedere intelectual nu sunteţi conştienţi de un contact strâns şi intim cu Ajustorul interior nu contrazice câtuşi de puţin o experienţă atât de elevată. Proba fraternităţii cu Ajustorul divin constă în întregime în natura şi în extinderea roadelor spiritului care produc experienţa vieţii credinciosului individual. "Îi veţi cunoaşte după roadele lor".

Pentru mintea materială sărăcăcios spiritualizată a omului muritor, este extrem de dificil să atingă prin experienţă o conştiinţă notabilă a activităţilor spirituale a entităţilor divine cum ar fi Ajustorii din Paradis. Pe măsură ce sufletul creat împreună de minte şi Ajustor îşi afirmă progresiv existenţa, se produce o nouă fază de

conştiinţă de suflet capabilă să resimtă prin experienţă prezenţa Monitorilor de Mister şi să recunoască directivele lor spirituale şi celelalte activităţi supramateriale ale lor.

Întreaga experienţă a comuniunii cu un Ajustor implică un statut moral, nişte mobiluri mentale şi o experienţă spirituală. Realizarea de sine a unei astfel de împliniri este limitată în principal, chiar dacă nu exclusiv, la domeniul conştiinţei sufletului. Însă dovezile se produc din abundenţă prin manifestările roadelor spiritului în viaţa tuturor celor care iau astfel contact cu spiritul interior.

## 3. ADEVĂRATA SLĂVIRE

Din punct de vedere universal, Deităţile Paradisului sunt ca una singură, însă în relaţiile lor cu fiinţe ca acelea care locuiesc pe Urantia ele sunt totodată trei persoane distincte şi separate. Există o diferenţă între Divinităţi din punctul de vedere al chemărilor personale, al comuniunii şi al altor relaţii intime. În sensul cel mai elevat, noi îl slăvim pe Tatăl Universal şi numai pe el. Este adevărat că îl putem slăvi şi îl slăvim efectiv pe Tată aşa cum se manifestă el în Fiii săi Creatori, însă Tatăl este, direct sau indirect, cel care este slăvit şi venerat.

Rugăminţile de tot felul ţin de domeniul Fiului Etern şi organizaţiei spirituale a Fiului. Rugăciunile, toate comunicările formale, totul, în afară de adorarea şi de venerarea Tatălui Universal, sunt treburi care sunt de competenţa unui univers local. În general, ele nu depăşesc limitele jurisdicţionale ale unui Fiu Creator. Dar venerarea este cu siguranţă încircuitată şi transmisă persoanei Creatorului prin funcţionarea circuitului personalităţii Tatălui. Credem, printre altele, că această înregistrare a omagiului unei creaturi locuite de un Ajustor este înlesnită de prezenţa Tatălui în spirit. Există o imensă sumă de dovezi pentru a demonstra această credinţă. Ştiu că toate ordinele de fragmente ale Tatălui sunt împuternicite să înregistreze în mod valabil, în prezenţa Tatălui Universal, slăvirea de bună credinţă a supuşilor lor. Fără îndoială, Ajustorii se folosesc şi de canale prepersonale directe de comunicare cu Dumnezeu. Ei sunt capabili totodată să utilizeze circuitele de gravitaţie spirituală ale Fiului Etern.

Slăvirea îşi este de ajuns sieşi. Rugăciunea încorporează un element de interes pentru sine sau pentru o altă făptură. Aceasta este marea diferenţă între slăvire şi rugăciune. Adevărata slăvire nu comportă absolut nici o cerere pentru sine, nici vreun alt element de interes personal. Noi îl venerăm pur şi simplu pe Dumnezeu datorită concepţiei noastre despre ceea ce este el. Venerarea nu cere nimic şi nu speră nimic pentru cel care venerează. Noi nu venerăm Tatăl pentru că am putea să ne alegem cu ceva din această veneraţie. Noi îi arătăm această devoţiune şi ne angajăm în această adorare printr-o reacţie naturală şi spontană, recunoscând personalitatea incomparabilă a Tatălui, şi datorită naturii sale demne de a fi iubită şi a atributelor sale adorabile.

În clipa când se introduce în adorare un element de interes personal, devoţiunea trece de la adorare la rugăciune, şi ar fi mai indicat să i se adreseze persoanei Fiului Etern sau a Fiului Creator. Însă, în practica experienţei religioase, nu există nici un motiv pentru a nu adresa rugăciunea lui Dumnezeu Tatăl ca parte a unei adorări sincere.

Atunci când vă ocupaţi de problemele practice ale vieţii voastre de zi cu zi, voi sunteţi în mâinile personalităţilor spirituale care îşi au originea în a Treia Sursă Centru; voi cooperaţi cu agenţii Autorului Comun. Şi aşa că voi îl slăviţi pe Dumnezeu; vă rugaţi la Fiu şi intraţi în comuniune cu el; şi vă ocupaţi de detaliile şederii pământeşti în legătură cu inteligenţele Spiritului Infinit care acţionează asupra lumii voastre şi în întregul vostru univers.

Fiii Creatori sau Suverani care dirijează destinele universurilor locale ţin loc atât Tatălui Universal, cât şi Fiului Etern al Paradisului. Aceşti Fii ai Universului primesc în numele Tatălui adoraţia de slăvire şi îşi pleacă urechea la cererile supuşilor lor solicitanţi de la un capăt la altul al creaţiilor lor respective. În practică, şi în toate privinţele, un Fiu Mihail este Dumnezeu pentru copiii universului său local. El este personalizarea Tatălui Universal şi a Fiului Etern în universul local. Spiritul Infinit menţine un contact personal cu copiii acestor tărâmuri prin Spiritele Universului, asociaţii administrativi şi creativi ai Fiilor Creatori din Paradis.

Adorarea sinceră implică mobilizarea tuturor puterilor personalităţii umane sub dominaţia sufletului în evoluţie, şi subordonarea lor îndrumărilor divine ale Ajustorului Gândirii asociat. Mintea supusă limitărilor materiale nu poate niciodată deveni suprem conştientă de semnificaţia reală a unei adevărate adorări. Realizarea de către om a realităţii experienţei adorării este determinată mai ales de nivelul de dezvoltare al sufletului său muritor în evoluţie. Creşterea spirituală a sufletului are loc întru totul independent de conştiinţa intelectuală de sine.

Experienţa adorării constă în încercarea sublimă a Ajustorului asociat de a comunica Tatălui Divin dorinţele inexprimabile şi aspiraţiile de nespus ale sufletului uman, creat în comun de mintea umană care îl caută pe Dumnezeu şi de Ajustorul nemuritor care îl revelează pe Dumnezeu. Adorarea este, prin urmare, acţiunea de consimţire a minţii materiale la încercarea sinelui său care spiritualizează, sub îndrumarea spiritului asociat, de a comunica cu Dumnezeu în calitate de fiu al Tatălui Universal prin credinţă. Mintea muritoare consimte să venereze; sufletul muritor năzuieşte să venereze şi începe să preia iniţiativa; prezenţa Ajustorului divin dirijează această venerare spre folosul minţii muritoare şi al sufletului nemuritor în evoluţie. În ultimă analiză, adevărata venerare devine o experienţă realizată pe patru nivele cosmice: intelectual, morontial, spiritual şi personal. Ea reprezintă conştiinţa minţii, a sufletului şi a spiritului şi unificarea lor în personalitate.

## 4. DUMNEZEU ÎN RELIGIE

Moralitatea religiilor evolutive *mână* pe oameni înainte în căutarea lui Dumnezeu prin putere motivaţională a fricii. Religiile revelaţiei *îmbie* pe oameni să caute un Dumnezeu al iubirii datorită faptului că ei încearcă năzuinţa de a deveni asemenea lui. Însă religia nu este doar un sentiment pasiv de "dependenţă absolută" şi de "certitudine a supravieţuirii". Este o experienţă vie şi dinamică a atingerii divinităţii întemeiată pe slujirea omenirii.

Marele serviciu imediat al religiei autentice constă în stabilirea unei unităţi permanente în experienţă umană, o pace durabilă şi o încredinţare profundă. La oamenii primitivi, chiar şi politeismul este o unificare relativă a conceptului în evoluţie al Deităţii. Politeismul este monoteismul în formare. Mai devreme sau mai târziu, Dumnezeu este destinat să fie înţeles ca fiind realitatea valorilor, substanţa semnificaţiilor şi viaţa adevărului.

Dumnezeu nu este doar cel care determină destinul, el *este* destinaţia eternă a omului. Toate activităţile umane nereligioase încearcă să aplece universul către denaturanta servire de sine. Indivizii cu adevărat religioşi caută să-şi identifice sinele cu universul şi să dedice apoi activităţile acestui sine unificat servirii familiei universale a semenilor lor, umani şi supraumani.

Domeniile filozofiei şi artei se interpun între activităţile religioase şi nereligioase ale sinelui uman. Prin artă şi filozofie, gânditorii materialişti sunt atraşi către contemplarea realităţilor spirituale şi a valorilor universale de semnificaţii eterne.

Toate religiile propovăduiesc slăvirea Deităţii şi vreo doctrină de salvare umană. Religia budistă promite salvarea de suferinţă, pacea veşnică. Religia iudaică promite salvarea de greutăţi, prosperitatea bazată pe justeţe. Religia greacă promitea salvarea de disarmonie şi de urâţenie şi realizarea frumuseţii. Creştinismul promite salvarea de păcat, sfinţenia. Mahomedanismul promite eliberarea de stricteţea normelor morale ale iudaismului şi ale creştinismului. Religia lui Isus *este* salvarea de sine, izbăvirea de relele care decurg din izolarea creaturii în timp şi în eternitate.

Evreii îşi bazau religia pe bunătate, grecii şi-o fundamentau pe frumuseţe, şi ambele religii căutau adevărul. Isus a revelat un Dumnezeu al iubirii, şi iubirea înglobează în întregime adevărul, frumuseţea şi bunătatea.

zoroastrienii aveau o religie a moralei, hinduşii o religie a metafizicii, confucianiştii o religie a eticii. Isus a trăit o religie a *servirii*. Toate aceste religii sunt de valoare prin aceea că sunt apropieri valabile de religia lui Isus. Religia este destinată să devină realitatea unificării spirituale a tot ceea ce este bun, frumos şi adevărat în experienţa umană.

Religia greacă avea o lozincă universală: "Cunoaşte-te pe tine însuţi". Centrul învăţăturii evreilor era "Cunoaşteţi-l pe Dumnezeul vostru". Creştinii predică o evanghelie îndreptată spre "Cunoaşterea Domnului Isus Christos." Isus a proclamat vestea cea bună "Cunoaşteţi-l pe Dumnezeu şi cunoaşteţi-vă pe voi înşivă ca Fii ai lui Dumnezeu." Aceste concepte diferite asupra scopului religiei determină atitudinea unui individ în diverse situaţii ale vieţii sale şi lasă să întrevadă profunzimea veneraţiei sale şi natura obiceiurilor sale personale de rugăciune. Putem determina statutul spiritual al oricărei religii după natura rugăciunilor ei.

Conceptul unui Dumnezeu semiuman şi gelos este o tranziţie inevitabilă de la politeism la monoteismul sublim. Cel mai înalt nivel al unei religii pur evolutive este atins într-un antropomorfism exaltat. Conceptul antropomorfismului a fost înălţat de creştinism de la idealul uman până la conceptul transcendent şi divin al persoanei lui Cristos glorificat. Este antropomorfismul cel mai înalt pe care oamenii îl vor putea concepe vreodată.

Conceptul creştin de Dumnezeu tinde să combine trei învăţături separate:

1. *Conceptul ebraic* - Dumnezeu ca apărător a valorilor morale, un Dumnezeu al dreptăţii.
2. *Conceptul grec* - Dumnezeu ca unificator, un Dumnezeu al înţelepciunii.
3. *Conceptul lui Isus* - Dumnezeu ca un prieten viu, un Tată iubitor, prezenţa divină.

Este deci evident că teologia compozită creştină întâmpină mari dificultăţi în atingerea coerenţei. Aceste dificultăţi sunt încă agravate datorită faptului că doctrinele creştinismului primitiv erau în general fondate pe experienţa religioasă a trei persoane diferite, Filon din Alexandria, Isus din Nazaret şi Paul din Tarse.

Când studiaţi viaţa religioasă a lui Isus, vizualizaţi-o în mod pozitiv. Nu vă gândiţi prea mult la faptul că el era fără de păcat, ci gândiţi-vă mai degrabă la dreptatea sa, la servirea sa plină de iubire. Conceptul ebraic de Tată celest dădea la iveală o iubire pasivă. Isus a ridicat iubirea pasivă dezvăluită în conceptul ebraic de Tată ceresc la afecţiunea mai înaltă şi mult mai *activă* şi iubitoare a unui Dumnezeu pentru făpturile sale, Dumnezeu care este Tatăl tuturor indivizilor, chiar şi al răufăcătorilor.

## 5. CONŞTIINŢA DE DUMNEZEU

Originea moralităţii se găseşte în raţiunea conştiinţei de sine. Moralitatea este supraanimală, însă în întregime evolutivă. Evoluţia umană îmbrăţişează în desfăşurarea sa toate înzestrările antecedente dăruirii Ajustorilor şi revărsării Spiritului Adevărului. Atingând însă nivelele moralităţii, omul nu este scutit de luptele efective ale vieţii de muritor; mediul fizic în care trăieşte comportă lupta pentru existenţă; anturajul social necesită ajustări de etică; situaţiile morale cer ca el să facă alegeri în sferele cele mai înalte ale raţiunii, experienţa spirituală (realizarea lui Dumnezeu) cere ca el să-l găsească şi să se străduiască sincer să îi semene.

Religia nu se bazează nici pe faptele ştiinţei, nici pe obligaţiile societăţii, nici pe ipotezele filozofiei, nici pe îndatoririle pe care le implică morala. Religia este un domeniu independent de răspuns al oamenilor la situaţiile vieţii, şi ea apare infailibil în toate stadiile de dezvoltare umane posterioare moralei. Religia poate impregna cele patru nivele ale realizării valorilor şi ale bucuriei fraternităţii universale: nivelul fizic sau material al autoconservării, nivelul social sau emoţional al fraternităţii, nivelul raţiunii morale sau a datoriei şi nivelul spiritual în care există conştiinţa comuniunii universale prin adorare divină.

Savantul care caută faptele îl concepe pe Dumnezeu ca fiind Cauza Primă, un Dumnezeu al forţei. Artistul care exprimă emoţia îl vede pe Dumnezeu ca fiind idealul frumuseţii, un Dumnezeu al esteticii. Filosoful care raţionează înclină uneori să afirme principiul unui Dumnezeu al unităţii universale, adică Deitate Panteistă. Persoana religioasă încrezătoare crede într-un Dumnezeu care întreţine supravieţuirea, Tatăl din Ceruri, Dumnezeul iubirii.

Conduita morală precede întotdeauna religia evolutivă, şi ea face parte chiar şi din religia revelată, însă nu este niciodată totalitatea experienţei religioase. Servirea socială este rezultatul gândirii morale şi al trăirii religioase. Moralitatea nu conduce biologic la nivele superioare ale experienţei religioase. Adorarea frumosului abstract nu este slăvirea lui Dumnezeu, nici exaltarea naturii, nici respectul pentru unitate nu sunt slăvirea lui Dumnezeu.

Religia evolutivă este mama ştiinţei, a artei şi a filozofiei, care au ridicat omul la nivelul receptivităţii la religia revelată, inclusiv la dăruirea Ajustorilor şi la venirea Spiritului Adevărului. Tabloul evolutiv al existenţei umane începe şi se sfârşeşte cu religia, însă cu calităţi foarte diferite ale religiei, una evolutivă şi biologică, alta revelatoare şi periodică. Şi astfel, în timp ce religia este normală şi naturală pentru om, ea mai este şi opţională totodată. Omul nu trebuie să fie religios împotriva voii sale.

Experienţa religioasă fiind esenţialmente spirituală nu poate fi pe deplin înţeleasă de mintea materială, de unde şi rolul teologiei, care este psihologia religiei. Doctrina esenţială a realizării de către om a lui Dumnezeu creează un paradox în înţelegerea finită. Îi este aproape imposibil logicii umane şi raţiunii finite să armonizeze conceptul imanenţei divine - un Dumnezeu lăuntric şi parte din fiecare individ, cu ideea transcendenţei lui Dumnezeu - dominaţia divină a universului universurilor. Aceste două concepte esenţiale ale Deităţii trebuie să fie unificate prin priceperea, prin credinţă, a conceptului de transcendenţă a unui Dumnezeu personal şi prin realizarea prezenţei interioare a unui fragment din acest Dumnezeu cu scopul de a justifica o adorare inteligentă şi a valida speranţa într-o supravieţuire personală. Dificultăţile şi paradoxurile religiei sunt inerente faptului că realităţile religiei depăşesc complet capacităţile de înţelegere intelectuală a muritorilor.

Omul muritor extrage trei mari satisfacţii din experienţa sa religioasă, chiar şi în zilele trecerii sale temporale pe pământ.

1.Din punct de vedere *intelectual*, el dobândeşte satisfacţia unei conştiinţe umane mai bine unificate.

2.Din punct de vedere *filosofic*, el se bucură să-şi vadă justificate idealurile sale de valori morale.

3.Din punct de vedere *spiritual*, el se dezvoltă în experienţa de prietenie divină şi în satisfacţiile spirituale ale adevăratei adoraţii.

Conştiinţa de Dumnezeu, aşa cum o încearcă muritorii în evoluţie ai tărâmurilor, trebuie să constea în trei factori variabili, trei nivele diferenţiale de realizare a realităţii. Există, mai întâi, conştiinţa mentală - înţelegerea *ideii* de Dumnezeu. Urmează apoi conştiinţa sufletului - realizarea *idealului* de Dumnezeu. La urmă, începe să răsară conştiinţa spiritului - realizarea *realităţii spirituale* a lui Dumnezeu. Prin unificarea acestor factori ai realizării divine, oricât de incompletă ar fi ea, personalitatea muritoare răspândeşte constant, peste toate nivelele conştiente, o realizare a *personalităţii* lui Dumnezeu. La muritorii care au atins Corpul Finalităţii, toate acestea vor conduce la timpul cuvenit la realizarea *supremaţiei* lui Dumnezeu şi vor putea după aceea să ducă la realizarea *ultimităţii* lui Dumnezeu, la o fază a supraconştiinţei absonite a Tatălui din Paradis.

Experienţa conştienţei de Dumnezeu rămâne aceeaşi de la generaţie la generaţie. Însă cu fiecare epocă mai avansată în cunoaşterea umană, conceptul filosofic şi definiţiile teologice despre Dumnezeu *trebuie* să se schimbe. Cunoaşterea lui Dumnezeu sau conştiinţa religioasă este o realitate universală, însă, oricât de valabilă (reală) ar fi experienţa religioasă, ea trebuie să accepte a se supune unei critici inteligente şi unei interpretări filosofice rezonabile. Ea nu trebuie să caute să rămână un lucru izolat de totalitatea experienţei umane.

Supravieţuirea eternă a personalităţii depinde în întregime de alegerea minţii muritoare, ale cărei decizii determină potenţialul de supravieţuire al sufletului nemuritor. Când mintea îl crede pe Dumnezeu, când sufletul îl cunoaşte pe Dumnezeu şi când, odată cu Ajustorul susţinător, toţi îl *doresc* pe Dumnezeu, atunci supravieţuirea este asigurată. Nici limitările intelectului, nici îngrădirea învăţământului, nici privarea de cultură, nici sărăcia stării sociale, nici chiar un standard moral inferior, care sunt rezultatul unei lipse nefericite a avantajelor educative, culturale şi sociale, nu pot infirma prezenţa spiritului divin în indivizii privaţi astfel de şansă şi dezavantajaţi din punct de vedere uman, însă credincioşi. Prezenţa lăuntrică a Veghetorului de Mister constituie începutul şi asigură posibilitatea potenţialului de creştere şi de supravieţuire al sufletului nemuritor.

Aptitudinea părinţilor muritori de a procrea nu se bazează pe situaţia lor educativă, culturală, socială sau economică. Uniunea factorilor parentali în condiţii naturale este întru totul suficientă pentru a sădi un vlăstar. O minte umană care discerne binele şi răul, care posedă capacitatea de a-l adora pe Dumnezeu, în uniune cu un Ajustor divin, reprezintă pentru un muritor tot ceea ce se cere pentru a declanşa şi favoriza producerea sufletului său nemuritor cu calităţile sale de supravieţuire, cu condiţia ca un atare individ înzestrat cu spirit să-l caute pe Dumnezeu, să dorească sincer să-i fie asemănător, şi să aleagă cu onestitate să facă voia Tatălui din ceruri.

## 6. DUMNEZEUL PERSONALITĂŢII

Tatăl Universal este Dumnezeul personalităţilor. De la muritorii şi creaturile materiale cel mai umile, care se bucură de un statut de personalitate, până la cele mai înalte persoane având demnitatea de creator şi un statut divin, domeniul personalităţii universale îşi are centrul şi circumferinţa în Tatăl Universal. Dumnezeu Tatăl este distribuitorul şi păstrătorul fiecărei personalităţi. Iar Tatăl din Paradis este deopotrivă şi destinul acelor personalităţi finite care aleg cu toată inima să facă voia divină, care îl iubesc pe Dumnezeu şi năzuiesc să-i fie asemenea.

Personalitatea este unul din misterele nepătrunse ale universului. Noi suntem capabili să formăm concepte adecvate asupra factorilor care intră în compunerea diverselor ordine şi nivele de personalitate, însă nu înţelegem pe deplin natura reală a personalităţii însăşi. Percepem cu claritate numeroşii factori care, odată puşi laolaltă, constituie vehiculul personalităţii umane, însă nu pricepem pe deplin natura şi semnificaţia acestei personalităţi finite.

Personalitatea este potenţială în toate creaturile înzestrate cu o minte, de la minimul de conştiinţă de sine până la maximul de conştiinţă de Dumnezeu. Însă faptul singur al înzestrării cu o minte nu este personalitatea, după cum nici spiritul sau energia fizică nu sunt. Personalitatea este calitatea şi valoarea realităţii cosmice care este conferită exclusiv de Dumnezeu Tatăl acestor sisteme vii, în care energiile materiei, ale minţii şi ale spiritului sunt asociate şi coordonate. De asemenea, personalitatea nu este o înfăptuire progresivă. Personalitatea poate fi materială sau spirituală, însă ea există sau nu există. Altfel decât printr-un act direct al Tatălui din Paradis, ceea ce este altceva-decât-personal nu atinge niciodată nivelul personal.

Atribuirea personalităţii este funcţiunea exclusivă a Tatălui Universal. El personalizează sistemele energetice vii, pe care le înzestrează cu atributele unei conştiinţe creative relative şi cu controlul prin liber arbitru al acestor atribute. Nici o personalitate nu este separată de Dumnezeu Tatăl şi nici una nu există decât pentru Dumnezeu Tatăl. Atributele fundamentale ale individualităţii umane, cum ar fi Ajustorul absolut, nucleul personalităţii umane, sunt conferite de Tatăl Universal acţionând în domeniul său exclusiv personal al serviciului cosmic.

Ajustorii de statut prepersonal locuiesc în numeroase tipuri de creaturi muritoare. Ei asigură acestor fiinţe posibilitatea de a supravieţui morţii fizice şi de a se personaliza în calitate de creaturi morontiale cu potenţial pentru înfăptuirile ultime ale spiritului. Căci, atunci când mintea unei creaturi înzestrate cu personalitate este locuită de un fragment al spiritului Dumnezeului Etern, darul prepersonal al Tatălui personal, atunci acea personalitate finită posedă potenţialul divinului şi al eternului şi aspiră la un destin înrudit cu Ultimul, tinzând chiar către o realizare a Absolutului.

Capacitatea de a atinge personalitatea divină este inerentă Ajustorului prepersonal; capacitatea de a atinge personalitate umană este potenţială în zestrea mentalului cosmic al fiinţei umane; însă personalitatea experienţială a omului muritor este observabilă ca realitate activă şi funcţională numai după ce vehiculul material al vieţii sale a fost atins de divinitatea eliberatoare a Tatălui Universal. Ea este atunci lansată pe mările experienţei ca o personalitate conştientă de sine şi (relativ) capabilă de a se determina şi de a se crea pe sine. Sinele material este cu adevărat *personal fără nici o restricţie*.

Eul material posedă o personalitate şi o identitate, o identitate temporară. Ajustorul prepersonal al spiritului are de asemenea o identitate, o identitate eternă. Această personalitate materială şi această prepersonalitate spirituală sunt capabile să-şi unească atributele lor creatoare astfel încât să dea naştere identităţii supravieţuitoare a sufletului nemuritor.

După ce a avut astfel grijă de creşterea sufletului nemuritor şi a eliberat sinele lăuntric al omului de lanţurile care îl făceau să depindă în mod absolut de cauze anterioare, Tatăl se ţine deoparte. Astfel, omul a fost eliberat de lanţurile legii cauzei şi a efectului, cel puţin în ceea ce priveşte destinul său etern, iar sufletul, sinele nemuritor, are ceea ce îi trebuie pentru a creşte; îi revine acum fiinţei umane însăşi să voiască sau să inhibeze crearea acestui sine supravieţuitor şi etern pe care are posibilitatea să-l aleagă. Nici o altă fiinţă, nici o forţă, nici un creator sau agent din vastul univers de universuri nu pot interfera, în nici o măsură, cu suveranitatea absolută a liberului arbitru uman care operează în domeniile opţiunii cu privire la destinul etern al personalităţii muritorului care alege. În ceea ce priveşte supravieţuirea eternă, Dumnezeu a hotărât suveranitatea voinţei materiale şi umane, şi această hotărâre este absolută.

Dăruirea cu personalitate eliberează relativ creaturile de reacţia servilă la cauze anterioare, iar personalităţile tuturor acestor fiinţe morale, evolutive sau de altă natură, sunt centrate în personalitatea Tatălui Universal. Ele sunt totdeauna atrase înspre prezenţa sa din Paradis de către acea înrudirea de fiinţă care constituie vastul şi universalul cerc al familiei şi circuit fratern al Dumnezeului etern. Există o înrudire de spontaneitate divină în orice personalitate.

Circuitul personalităţii universului universurilor îşi are centrul în persoana Tatălui Universal, iar Tatăl din Paradis este conştient personal de toate personalităţile de pe toate nivelele de existenţă unde există conştiinţă de sine şi este totodată în contact cu ele. Şi această conştiinţă de personalitatea întregii creaţii există independent de misiunea Ajustorilor Gândirii.

Orice gravitaţie este pusă în circuit în Insula Paradisului, orice minte este încircuitată în Autorul Comun, iar orice spirit, în Fiul Etern; tot astfel, orice personalitate este încircuitată în prezenţa personală a Tatălui Universal, iar acest circuit îi transmite infailibil Personalităţii Originare şi Eterne adorarea tuturor personalităţilor.

Cât despre personalităţile care nu sunt locuite de un Ajustor, atributul libertăţii de alegere le este dăruit tot de Tatăl Universal, iar astfel de persoane sunt îmbrăţişate, la fel cu celelalte, în marele circuit al iubirii divine, circuitul personalităţii Tatălui Universal. Dumnezeu asigură suveranitatea de alegere a tuturor personalităţilor autentice. Nici o creatură personală nu poate fi constrânsă să se angajeze în aventura eternă. Poarta eternităţii nu se deschide decât ca răspuns la libera alegere a fiilor înzestraţi cu liber arbitru ai Dumnezeului liber în voinţa sa.

Şi toate acestea reprezintă eforturile mele de a prezenta relaţia Dumnezeului viu cu copiii timpului. Şi acum, când totul e spus şi făcut, eu nu pot face altceva mai util decât să repet că Dumnezeu este Tatăl vostru în univers, iar voi sunteţi cu toţii copiii săi planetari.

[Acest capitol este al cincilea şi ultimul din seria referitoare la Tatăl Universal prezentată de un Consilier Divin de pe Uversa.]

# CARTEA URANTIA

## PRIMA PARTE - UNIVERSUL CENTRAL ŞI SUPRAUNVERSURILE

## CAPITOLUL 6 - FIUL ETERN

Fiul etern este expresia finală şi desăvârşită a "întâiului" concept personal şi absolut al Tatălui Universal. În consecinţă, în toate circumstanţele în care Tatăl se exprimă într-o manieră personală şi absolută, el o face prin Fiul său Etern, care a fost întotdeauna, este acum şi va fi întotdeauna Cuvântul divin şi viu. Acest Fiu Etern rămâne în centrul tuturor lucrurilor, în asociere cu prezenţa personală şi imediat învăluitoare a Tatălui Universal şi Etern.

Pentru a avea acces la canalele de gândire ale intelectului uman vorbim despre "întâiul" gând al lui Dumnezeu şi facem aluzie la o imposibilă origine a Fiului Etern în timp. Asemenea deformări de limbaj reprezintă cele mai mari eforturi ale noastre de stabilire a unui compromis care să permită contactul cu mintea creaturilor muritoare legate de timp. În sensul secvenţial, Tatăl Universal nu ar fi putut niciodată să aibă un prim gând, nici Fiul Etern să aibă un început. Însă eu am fost instruit să-i zugrăvesc minţii muritoare limitate de timp realităţile eternităţii, servindu-mă de aceste simboluri ale gândirii, şi de a desemna relaţiile eternităţii prin aceste concepte temporale de secvenţă.

Fiul Etern este personalizarea spirituală a conceptului universal şi infinit al Tatălui Paradisului relativ la realitatea sa divină, la spiritul său necalificat şi la personalitatea sa absolută. Şi în chipul acesta Fiul constituie revelaţia divină a identităţii de creator a Tatălui Universal. Personalitatea perfectă a Fiului dezvăluie că Tatăl este efectiv sursa eternă şi universală a tuturor valorilor şi semnificaţiilor a ceea ce este spiritual, voliţional, intenţional şi personal.

În efortul nostru de a-i înlesni minţii finite din timp să-şi formeze un concept secvenţial al relaţiilor dintre fiinţele infinite şi eterne ale Trinităţii Paradisului, noi ne folosim de o astfel de înlesnire în formarea unei concepţii pentru a ne referi la "primul concept personal, universal şi infinit al Tatălui." Îmi este imposibil să-i transmit minţii umane o idee adecvată a relaţiilor eterne dintre Deităţi. De aceea folosesc nişte termeni care îi vor da minţii finite o oarecare idee despre relaţiile acestor fiinţe eterne în epocile subsecvente ale timpului. Noi credem că Fiul a izvorât din Tată. Suntem învăţaţi că ambii sunt în mod necondiţionat eterni. Se pare, aşadar, că nici o creatură din timp nu va putea să înţeleagă vreodată pe deplin acest mister al unui Fiu care este provenit din Tată, şi care este în acelaşi timp un veşnic coordonat al Tatălui însuşi.

### 1.IDENTITATEA FIULUI ETERN

Fiul Etern este Fiul originar şi unic zămislit de Dumnezeu. El este Dumnezeu Fiul, a Doua Persoană a Deităţii şi creatorul asociat al tuturor lucrurilor. La fel cum Tatăl este Prima Mare Sursă-Centru, tot aşa Fiul este a Doua Mare Sursă-Centru.

Fiul Etern este centrul spiritual şi administratorul divin al guvernului spiritual al universului universurilor. Tatăl Universal este mai întâi un creator, şi după aceea un controlor. Fiul Etern este mai întâi un cocreator, şi după aceea un *administrator spiritual*. "Dumnezeu este spirit", iar Fiul este o revelare personală a acestui spirit. Prima Sursă-Centru este Absolutul Voliţional. A Doua Sursă Centru este Absolutul Personalităţii.

Tatăl Universal nu acţionează niciodată în calitate de creator, afară decât împreună cu Fiul sau cu acţiunea coordonată a Fiului. Dacă autorul Noului Testament s-ar fi referit la Fiul Etern, el ar fi exprimat adevărul atunci când a spus: "La început era Cuvântul, şi Cuvântul era cu Dumnezeu, şi Cuvântul era Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin el, şi nimic din ceea ce a fost făcut nu a fost făcut fără el."

Când un Fiu al Fiului Etern a apărut pe Urantia, cei care au fraternizat cu această fiinţă divină sub formă umană au vorbit despre ea ca despre "Cel care era de la început, pe care l-am înţeles, pe care l-am văzut cu ochii noştri, pe care l-am privit, pe care l-am atins cu mâinile noastre, însăşi Cuvântul vieţii". Iar acest Fiu de dar provenea de la Tată tot atât de mult ca şi Fiul Original. Se face aluzie la acest fapt într-una din rugăciunile sale pământeşti: "Şi acum, o, Tată, preamăreşte-mă cu sinele tău, cu slava pe care o aveam alături de tine dinainte ca lumea aceasta să fie."

Fiul Etern este cunoscut sub diverse nume în diferitele universuri. În universul central, este numit Sursa Coordonată, Cocreatorul şi Absolutul Asociat. Pe Uversa, sediul suprauniversului vostru, noi desemnăm Fiul ca Centru al Spiritului Coordonat şi ca Etern Administrator al Spiritului. Pe Salvington, sediul universului vostru local, Fiul este cunoscut ca Sursă-Centru Eternă Secundă. Melchizedekii îl numesc Fiul Fiilor. În lumea voastră, dar nu în sistemul vostru de sfere locuite, Fiul Originar a fost confundat cu un Fiu Creator coordonat, Mihail din Nebadon, care s-a coborât pe sine peste rasele muritoare de pe Urantia.

Cu toate că orice Fiu al Paradisului poate fi pe drept cuvânt numit Fiu al lui Dumnezeu, noi avem obiceiul de a-i rezerva denumirea de "Fiu Etern" Fiului Originar, Cea de a Doua Sursă-Centru, cocreator cu Tatăl Universal al universului central putere şi de perfecţiune, şi cocreator al tuturor celorlalţi Fii divini izvorâţi din Deităţi infinite.

## 2.NATURA FIULUI ETERN

Fiul Etern este statornic şi absolut vrednic de încredere, tot atât de mult cât şi Tatăl Universal. El este, de asemenea, la fel de spiritual ca Tatăl, şi tot un spirit cu adevărat nelimitat. Vouă, cei de origine umilă, Fiul vi se va părea a fi mai personal, de vreme ce vă va fi cu un pas mai aproape decât Tatăl Universal în ceea ce priveşte accesibilitatea.

Fiul Etern este Cuvântul etern al lui Dumnezeu. El este în întregime asemănător Tatălui. În realitate, Fiul Etern *este* Dumnezeu Tatăl aşa cum se manifestă el personal universului universurilor. Şi aşa a fost şi este şi pentru totdeauna va fi adevărat despre Fiul Etern şi despre toţi Fiii săi Creatori coordonaţi: "Cine l-a văzut pe Fiu a văzut Tatăl".

În natura lor, Fiul şi Tatăl spiritual sunt în întregime asemănători. Când îl adorăm pe Tatăl Universal, noi îi adorăm efectiv în acelaşi timp pe Dumnezeu Fiul şi pe Dumnezeu Spiritul. În sensul divin, Dumnezeu Fiul este tot atât de real şi de etern în natură ca şi Dumnezeu Tatăl.

Fiul nu numai că posedă toată justeţea infinită şi transcendentă a Tatălui, dar şi reflectă toată sfinţenia de caracter a Tatălui. Fiul împărtăşeşte perfecţiunea Tatălui şi împărtăşeşte cu el responsabilitatea de a ajuta toate creaturile de imperfecţiune în eforturile lor spirituale de a atinge perfecţiunea divină.

Fiul Etern posedă întregul caracter de divinitate al Tatălui şi toate atributele sale de spiritualitate. Fiul *este* plenitudinea absoluităţii lui Dumnezeu, în personalitate şi în spirit, şi Fiul revelează aceste calităţi în conducerea sa personală a guvernării spirituale a universului universurilor.

Dumnezeu este într-adevăr un spirit universal. Dumnezeu este spirit, şi această natură spirituală a Tatălui este focalizată şi personalizată în Deitatea Fiului Etern. În Fiu toate calităţile spirituale sunt aparent foarte mult dezvoltate de diferenţierea faţă de universalitatea Primei Surse Centru. Şi, la fel cum Tatăl împărtăşeşte natura sa spirituală cu Fiul, tot astfel amândoi împărtăşesc spiritul divin cu Autorul Comun, Spiritul Infinit, cu tot atâta plenitudine şi lipsă de rezervă.

În iubirea de adevăr şi în crearea de frumos, Tatăl şi Fiul sunt egali, atâta doar că Fiul *pare* a se consacra mai mult realizării frumuseţii exclusiv spirituale a valorilor universale.

În bunătatea divină eu nu disting nici o deosebire între Tată şi Fiu. Tatăl îşi iubeşte copiii din univers precum un tată. Fiul Etern priveşte la toate creaturile atât ca un tată, cât şi ca un frate.

## 3.GRIJA IUBIRII TATĂLUI

Fiul împărtăşeşte justiţia şi justeţea Trinităţii, însă umbreşte aceste trăsături de divinitate prin personalizarea infinită a iubirii şi a îndurării Tatălui. Fiul este pentru univers revelaţia iubirii divine universului. Aşa cum Dumnezeu este iubire, tot aşa este Fiul milostenie. Fiul nu poatea iubi mai mult decât Tatăl, însă poate arăta îndurare creaturilor şi într-un alt chip, căci nu numai că el este un creator primordial precum Tatăl, dar este şi Fiul Etern al aceluiaşi Tată, împărtăşind prin aceasta experienţa de filiaţie a tuturor celorlalţi fii ai Tatălui Universal.

Fiul Etern este marele slujitor al milosteniei pe lângă întreaga creaţie. Milostenia este esenţa caracterului spiritual al Fiului. Când mandatele Fiului Etern sunt emise pe circuitele spiritului ale celei de-a Doua Surse-Centru, ele sunt în ton cu notele milosteniei.

Pentru a înţelege iubirea Fiului Etern, trebuie mai întâi să percepeţi sursa sa divină, Tatăl, care *este* iubire, şi apoi să vedem dezvăluirea acestei afecţiuni infinite în vasta grijă a Spiritului Infinit şi a oştirii sale aproape nelimitate de personalităţi tutelare.

Slujirea Fiului Etern este consacrată revelării Dumnezeului iubirii universului universurilor. Acest Fiu divin nu este angajat în sarcina nedemnă de a încerca să îl convingă pe îngăduitorul său Tată să le iubească pe umilele sale creaturi şi să se arate îndurător cu răufăcătorii timpului. Cât e de greşit a vi-l închipui pe Fiul Etern rugându-se de Tatăl Universal să se arate îndurător faţă de umilele sale creaturi din lumile materiale ale spaţiului! Asemenea concepte de Dumnezeu sunt grosolane şi groteşti. Ar trebui mai degrabă să realizaţi că toate intervenţiile pline de îndurare ale Fiilor lui Dumnezeu sunt o revelaţie directă a inimii pline de iubire universală şi de compasiune infinită a Tatălui. Iubirea Tatălui este sursa reală şi eternă a compătimirii Fiului.

Dumnezeu este iubire, Fiul este compătimire. Compătimirea este iubirea aplicată, iubirea Tatălui în acţiune în persoana Fiului său Etern. Iubirea acestui Fiu universal este tot atâta de universală. Aşa cum este ea înţeleasă, iubirea, pe o planetă sexuată, iubirea lui Dumnezeu se compară mai mult cu iubirea unui Tată, pe când iubirea Fiului Etern se aseamănă mai mult cu afecţiunea unei mame. Primitive, într-adevăr, sunt astfel de ilustrări, însă eu le folosesc cu speranţa de a transmite minţii umane ideea că există o diferenţă între iubirea Tatălui şi iubirea Fiului, nu de conţinut divin, ci de calitate şi de tehnică de expresie.

## 4.ATRIBUTELE FIULUI DIVIN

Fiul Etern motivează nivelul spiritual al realităţii cosmice; puterea spirituală a Fiului este absolută în raport cu toate actualităţile universului. El exercită un control desăvârşit asupra interasocierii tuturor energiilor spirituale nediferenţiate şi a tuturor activităţilor spirituale actualizate prin intermediul stăpânirii lui absolute a gravitaţiei spiritului. Orice spirit pur nefragmentat şi toate fiinţele şi valorile spirituale răspund la puterea de atracţie infinită a Fiului originar din Paradis. Dacă eternul viitor ar fi să asiste la apariţia unui univers nemărginit, gravitaţia spiritului şi puterea de spirit a Fiului Originar s-ar vădi cu totul adecvate pentru controlul spiritual şi administrarea efectivă a unei astfel de creaţii fără hotare.

Fiul este omnipotent numai în domeniul spiritual. În eterna economie a administrării universului, nu se întâlneşte niciodată repetetarea irositoare şi inutile a funcţiunilor. Deităţile nu se dedau unei duplicări superflue a serviciului lor din univers.

Omniprezenţa Fiului Originar constituie unitatea spirituală a universului universurilor. Coeziunea spirituală a întregii creaţii se bazează pe prezenţa activă pretutindeni a spiritului divin al Fiului Etern. Când ne imaginăm prezenţa spirituală a Tatălui, găsim dificil să o diferenţiem în gândirea noastră de prezenţa spirituală a Fiului Etern. Spiritul Tatălui se află veşnic în spiritul Fiului.

Tatăl trebuie să fie spiritualmente omniprezent, însă această omniprezenţă pare inseparabilă de activităţile de pretutindeni ale Fiului Etern. Cu toate acestea, noi credem cu adevărat că, în toate situaţiile de natură spirituală dublă care comportă prezenţa Tatălui-Fiu, spiritul Fiului este coordonat cu cel al Tatălui.

În contactul său cu personalităţile, Tatăl acţionează prin circuitul personalităţii. În contactul personal şi detectabil cu creaţia spirituală, el apare în fragmentele Deităţii sale totale, şi aceste fragmente ale Tatălui au o funcţiune solitară, unică şi exclusivă oricând şi oriunde apar ele în universuri. În toate aceste situaţii, spiritul Fiului este coordonat cu funcţiunea spirituală a prezenţei fragmentate a Tatălui Universal.

Din punct de vedere spiritual, Fiul Etern este omniprezent. Spiritul Fiului Etern este cu toată certitudinea cu voi şi în jurul vostru, însă nu în voi şi ca o parte din voi, ca Veghetorul de Mister. Acest fragment interior al Tatălui ajustează mintea umană la atitudini progresiv divine; astfel, această minte care se înalţă răspunde tot mai bine puterii spirituale de atracţie a atotputernicului circuit gravitaţional de spirit al celei de a Doua Surse-Centru.

Fiul originar este universal şi spiritual conştient de sine însuşi. În înţelepciune, Fiul este pe deplin egal cu Tatăl. În domeniile cunoaşterii, ale omniscienţei, noi nu putem distinge între Prima şi a Doua Sursă. Ca ţi Tatăl, Fiul ştie totul; el nu este niciodată surprins de nici un eveniment din univers; el înţelege sfârşitul încă dintru început.

Tatăl şi Fiul cunosc realmente numărul şi amplasarea tuturor spiritelor şi ale tuturor fiinţelor spiritualizate din universul universurilor. Nu numai că Fiul cunoaşte toate lucrurile în virtutea propriului său spirit omniprezent, dar, deopotrivă cu Tatăl şi cu Autorul Comun, el are deplină cunoştinţă de vasta inteligenţă reflectivă a Fiinţei Supreme, inteligenţă care este conştientă tot timpul de toate cele ce se întâmplă în toate lumile celor şapte suprauniversuri. Iar omnisciinţa Fiului din Paradis este asigurată şi pe alte căi.

Fiul Etern, în calitate de personalitate spirituală iubitoare, îndurătoare şi tutelară este pe deplin şi infinit egal cu Tatăl Universal. Cât despre toate contactele sale personale pline de îndurare şi de afecţiune cu fiinţele ascendente ale tărâmurilor inferioare, Fiul Etern este la fel de mărinimos şi de plin de consideraţie, la fel de răbdător şi de îndurător ca şi Fii săi paradisiaci din universurile locale, aceşti Fii care se lasă atât de frecvent peste lumile evolutive ale timpului.

Nu are rost să vorbim mai mult despre atributele Fiului Etern. Cu excepţiile semnalate, este necesar să studiem atributele spirituale ale lui Dumnezeu Tatăl numai pentru a înţelege şi a evalua corect atributele lui Dumnezeu Fiul.

## 5.LIMITĂRILE FIULUI ETERN

Fiul Etern nu acţionează personal în domeniile fizice. Pe nivelele de ajutor dat minţii fiinţelor create, el nu operează decât prin Autorul Comun. Altfel însă, aceste condiţii nu îl limitează în nici un fel pe Fiul Etern în deplina şi libera exercitare a tuturor atributelor divine de omniscienţă, de omniprezenţă şi de omnipotenţă *spirituale*.

Fiul Etern nu impregnează personal potenţialele de spirit inerente infinităţii Absolutului Deităţii. Însă, pe măsură ce aceste potenţiale devin actuale, ele cad sub atotputernica dominaţie a circuitului gravitaţional spiritual al Fiului.

Personalitatea este darul exclusiv al Tatălui Universal. Fiul Etern îşi trage personalitatea din Tată, însă el nu conferă personalitate fără Tată. Fiul dă naştere unei vaste oştiri de spirite, însă aceste derivaţii nu sunt personalităţi. Atunci când Fiul creează personalităţi, el o face în conjuncţie cu Tatăl sau cu Creatorul Comun care poate acţiona în locul Tatălui în acest gen de relaţii. Fiul Etern este astfel un cocreator de personalităţi, însă nu conferă personalitate nici unei fiinţe; el însuşi, de unul singur, nu creează niciodată fiinţe personale. Totuşi, această limitare nu îl privează pe Fiu de aptitudinea de a crea tot felul de tipuri de realitate altfel-decât-personale.

Fiul Etern este limitat în transmiterea prerogativelor de creator. Tatăl, eternizându-l pe Fiul Original, i-a conferit puterea şi privilegiul de a se alătura ulterior Tatălui în actul divin de a mai produce şi alţi Fii care să posede atribute creatoare. Ei au făcut aceasta şi îl mai fac încă. Însă, odată ce aceşti Fii coordonaţi au fost produşi, se pare că prerogativele creatoare nu sunt transmisibile mai departe. Fiul Etern nu transmite facultatea creatoare decât primei personalizări directe. De aceea, atunci când Tatăl şi Fiul se unesc pentru a personaliza un Fiu Creator, ei izbutesc în scopul lor. Însă Fiul Creator astfel adus în existenţă nu este niciodată apt să transmită sau să delege prerogativele creatoare diverselor ordine de Fii pe care le poate crea la rândul său, deşi se poate vedea apărând la Fiii superiori ai universurilor locale o reflectare foarte limitată a atributelor creatoare ale unui Fiu Creator.

Fiul Etern, în calitate de fiinţă infinită şi exclusiv personală, nu poate să îşi fragmenteze natura. El nu poate nici să distribuie, nici să confere părţi individualizate din sinea sa altor persoane sau entităţi, aşa cum fac Tatăl Universal şi Spiritul Infinit. Însă Fiul se poate revărsa pe sine, ceea ce şi face, ca spirit iluminat pentru a scălda întreaga creaţie şi a atrage fără încetare către el toate personalităţile spiritului şi toate realităţile spirituale.

Amintiţi-vă întotdeauna că Fiul este portretul personal al Tatălui spiritual pentru întreaga creaţie. Fiul este personal şi numai personal în sensul Deităţii. O astfel de personalitate divină şi absolută nu ar putea fi

dezintegrată sau fragmentată. Dumnezeu Tatăl şi Dumnezeu Spiritul sunt cu adevărat personali însă, pe lângă faptul de a fi astfel de personalităţi ale Deităţii, ei sunt şi tot ceea ce mai există.

Cu toate că Fiul Etern nu poate participa personal la crearea Ajustorilor Gândirii, el a făcut totuşi parte din consiliu cu Tatăl Universal în eternul trecut. El a aprobat planul şi a promis o cooperare permanentă atunci când Tatăl, proiectând acordarea Ajustorilor Gândirii, a propus Fiului: "Să facem omul muritor după propria noastră imagine." Şi, la fel cum fragmentul de spirit al Tatălui sălăşluieşte în voi, tot aşa vă învăluie prezenţa din spirit a Fiului, şi amândoi lucrează perpetuu ca unul singur la înnobilarea voastră spirituală.

## 6.MINTEA SPIRITULUI

Fiul Etern este spirit şi posedă o minte, însă nu o minte şi un spirit pe care mintea umană le-ar putea înţelege. Un muritor poate percepe mintea la nivele finite, cosmice, materiale şi personale. Omul observă fenomene mentale şi la organismele vii care funcţionează pe un nivel subpersonal (animal), însă îi este greu să priceapă natura minţii atunci când ea este asociată cu unele fiinţe supramateriale şi este parte din personalităţi exclusiv spirituale. Cu toate acestea, mintea cere definiţii diferite atunci când se referă la nivelul spiritual de existenţă şi atunci când este folosită pentru a marca funcţiuni spirituale de inteligenţă. Tipul de minte care este direct legat de spirit nu se compară nici cu mintea care coordonează spiritul şi materia, nici cu cea care nu este legată decât de materie.

Spiritul este întotdeauna conştient, înzestrat cu o minte şi posedă variate faze de identitate. Fără o minte, într-o fază sau alta, nu ar exista nici o conştiinţă spirituală în fraternitatea fiinţelor spiritului. Echivalentul minţii, aptitudinea de a cunoaşte şi de a fi cunoscut, îi este ceva firesc Deităţii. Deitatea poate fi personală, prepersonală, subpersonală sau impersonală, însă nu este niciodată lipsită de minte, adică are cel puţin capacitatea de a comunica cu fiinţe, cu personalităţi sau cu entităţi similare.

Mintea Fiului Etern este asemănătoare celei a Tatălui, însă deosebită de orice alte minţi din univers şi, împreună cu mintea Tatălui, ea este ancestrul vastelor şi diverselor minţi ale Creatorului Comun. Mintea Tatălui şi a Fiului, acel intelect care este ancestral în raport cu mintea absolută a celei de-a Treia Surse-Centru, este pote cel mai bine înfăţişată în premintea unui Ajustor al Gândirii, căci, deşi aceste fragmente de la Tată sunt în întregime în afara circuitelor de minte ale Autorului Comun, au totuşi o oarecare formă de preminte: ele cunosc şi sunt deopotrivă cunoscute; ele se bucură de echivalentul gândirii umane.

Fiul Etern este în întregime spiritual. Omul este aproape-aproape în întregime material. De aceea, numeroase lucruri ce ţin de personalitatea spirituală a Fiului Etern, de cele şapte sfere spirituale ale sale care înconjoară Paradisul, şi de natura creaţiilor impersonale ale Fiului din Paradis, vor trebui să aştepte ca voi să fi dobândit statutul spiritual care va urma împlinirii ascensiunii voastre morontiale a universului local din Nebadon. Atunci, pe când veţi traversa suprauniversul şi vă veţi continua calea către Havona, numeroase mistere ascunse în spirit se vor clarifica pe măsură ce veţi începe să fiţi înzestraţi cu "o minte a spiritului" - clarviziunea spirituală.

## 7.PERSONALITATEA FIULUI ETERN

Fiul Etern este aceea personalitate infinită, din ale cărei lanţuri de personalitate necalificată Tatăl a scăpat prin tehnica trinitizării şi prin virtutea căreia el a continuat mereu de atunci încoace să se reverse cu prisosinţă şi ls nesfârşit peste universul ei tot mai întins de Creatori şi de creaturi. Fiul este *personalitate absolută*; Dumnezeu este *personalitate paternă* - sursa de personalitate, împărţitorul de personalitate, cauză a personalităţii. Orice fiinţă personală îşi trage personalitatea din Tatăl Universal, întocmai cum Fiul Originar îşi trage veşnic personalitatea din Tatăl Paradisului.

Personalitatea Fiului Paradisiac este absolută şi pur spirituală, iar această personalitate absolută este, de asemenea, arhetipul divin şi etern, mai întâi al acordării de personalitate Autorului Comun de către Tată şi, ulterior, a acordării de personalitate miriadelor sale de creaturi din tot cuprinsul întinsului univers.

Fiul Etern este cu adevărat un slujitor mărinimos, un spirit divin, o putere spirituală şi o personalitate reală. Fiul este natura spirituală şi personală a lui Dumnezeu manifestată universurilor - suma şi substanţa Primei Surse-Centru, despuiată de tot ceea ce este nepersonal, extradivin, nespiritual şi pur potenţial. Însă este imposibil să îi transmitem minţii umane o imagine în cuvinte a frumuseţii şi a măreţiei personalităţii celeste a Fiului Etern. Tot ceea ce tinde să obscureze Tatăl Etern lucrează cu o influenţă aproape egală la împiedicarea recunoaşterii

conceptuale a Fiului Etern. Trebuie să aşteptaţi ajungerea voastră în Paradis, şi atunci o să înţelegeţi voi de ce n-am fost eu în stare să descriu caracterul acestei personalităţi absolute pe înţelesul minţii finite.

## 8.REALIZAREA FIULUI ETERN

În ceea ce priveşte identitatea, natura şi alte atribute ale personalităţii, Fiul Etern este egalul deplin al Tatălui Universal, complementul său perfect, eterna sa contrapondere. În acelaşi sens în care Dumnezeu este Tatăl Universal, Fiul est Mama Universală, iar noi toţi, umili sau mari, alcătuim familia lor universală.

Pentru a aprecia caracterul Fiului, ar trebui să studiaţi revelaţia caracterului divin al Tatălui. Ei sunt una, dintotdeauna şi de nedespărţit. Ca personalităţi divine ei sunt practic de nedistins de către ordinele de inteligenţe inferioare. Pentru cei a căror origine este în actele creative ale Deităţilor înseşi, recunoaşterea separată a Tatălui şi a Fiului este mai puţin dificilă. Fiinţele native din universul central şi din Paradis disting Tatăl şi Fiul nu numai ca pe o singură unitate personală de control universal, dar şi ca pe două personalităţi separate operând în domenii definite ale administrării universului.

În calitate de persoane, voi îl puteţi concepe pe Tatăl Universal şi pe Fiul Etern ca individualităţi separate, căci aşa şi sunt într-adevăr. Însă în administrarea universurilor ei sunt atât de împletiţi şi de strâns legaţi unul de altul, încât nu este întotdeauna posibil să se distingă între ei. Când, în treburile universului, Tatăl şi Fiul sunt întâlniţi în interasocieri confuze, nu este întotdeauna benefic să se încerce să se izoleze operaţiunile lor. Voi doar amintiţi-vă că Dumnezeu este gândirea iniţiatoare, iar Fiul, cuvântul expresiv. În fiecare univers local, această inseparabilitate este personalizată în divinitatea Fiului Creator, care îl reprezintă atât pe Tată, cât şi pe Fiu pe lângă creaturile a zece milioane de lumi locuite.

Fiul Etern este infinit, însă ni-l putem apropia prin persoanele Fiilor săi Paradisiaci şi prin grija plină de răbdare a Spiritului Infinit. Fără serviciul dăruirii de sine al Fiilor Paradisului şi fără grija plină de iubire a creaturilor Spiritului Infinit, fiinţele de origine materială cu greu ar mai putea avea spera să ajungă la Fiul Etern. Şi este tot atât de adevărat că având ajutorul şi îndrumarea acestor agenţi celeşti, muritorii conştienţi de Dumnezeu vor ajunge într-adevăr în Paradis şi vor sta cândva în prezenţa personală a acestui maiestuos Fiu al Fiilor.

Cu toate că Fiul Etern este arhetipul la care trebuie să ajungă personalităţile muritoare, vă este mai uşor să pricepeţi realitatea atât a Tatălui cât şi a Spiritului, deoarece Tatăl este atribuitorul efectiv al personalităţii voastre umane, iar Spiritul Infinit este sursa absolută a minţii voastre muritoare. Însă, pe măsură ce urcaţi pe calea progresului spiritual care duce în Paradis, personalitatea Fiului Etern vă va deveni tot mai reală, iar realitatea minţii sale infinit spirituale va deveni mai uşor de disctins de către mintea voastră spiritualizată progresiv.

Conceptul de Fiului Etern nu va putea niciodată să strălucească în mintea voastră materială sau în mintea morontială subsecventă. Şi până nu vă veţi spiritualiza şi nu veţi începe ascensiunea voastră de spirit, înţelegerea de către voi a personalităţii Fiului Etern nu va începe să devină la fel de vie ca şi conceptul vostru asupra personalităţii Fiului Creator originar din Paradis care, în persoană şi ca persoană, s-a încarnat odinioară pe Urantia şi a trăit acolo ca un om printre oameni.

În orice experienţă din universul vostru local trebuie ca Fiul Creator, căruia oamenii pot să-i înţeleagă personalitatea, să compenseze incapacitatea voastră de a pricepe deplina semnificaţie a Fiului Etern din Paradis, care este spiritual într-un mod mai exclusiv, dar totuşi personal. Atunci când vă înălţaţi trecând prin Orvonton şi Havona şi lăsaţi în urmă imaginea vie şi profundele amintiri ale Fiului Creator al universului vostru local, depăşirea experienţei voastre materiale şi morontiale va fi compensată de concepte mereu mai largi şi de o înţelegere tot mai intensă a Fiului Etern al Paradisului, a cărui realitate şi apropiere va creşte întruna pe măsură ce veţi progresa către Paradis.

Fiul Etern este o mare şi glorioasă personalitate. Cu toate că mintea umană şi materială nu are puterea de a sesiza actualitatea personalităţii unei asemenea fiinţe infinite, nu vă îndoiţi, ea este o persoană. Ştiu despre ce vorbesc. Am stat în prezenţa divină a acestui Fiu Etern de nenumărate ori şi am pornit apoi în călătorie prin univers pentru a îndeplini mărinimoasele sale porunci.

[Compus de un Consilier Divin desemnat să formuleze acest capitol care îl descrie pe Fiul Etern al Paradisului.]

# CARTEA URANTIA

## PRIMA PARTE - UNIVERSUL CENTRAL ŞI SUPRAUNVERSURILE

## CAPITOLUL 7 - POZIŢIA FIULUI ETERN FAŢĂ DE UNIVERS

Fiul Originar este mereu preocupat de executarea aspectelor spirituale ale planului etern al Tatălui, aşa cum se derulează el progresiv în fenomenele universurilor în evoluţie, cu multiplele lor grupuri de fiinţe vii. Nu înţelegem pe deplin acest plan etern, însă nu încape îndoială că Fiul Paradisului îl înţelege.

Fiul este asemănător Tatălui în sensul că încearcă să dea din sine tot ce-i este cu putinţă acestor Fii coordonaţi şi Fiilor lor subordonaţi. Iar Fiul împărtăşeşte natura autodistribuitoare a Tatălui, în revărsarea sa abundentă peste Spiritul Infinit, executantul lor comun.

Ca suţinătoare a realităţilor spirituale, a Doua Sursă-Centru este contraponderea eternă a Insulei Paradisului care susţine atât de magnific toate lucrurile materiale. Aşa se revelează ea, Prima Sursă-Centru, în frumuseţea materială a minunatelor arhetipuri ale Insulei centrale şi în valorile spirituale ale personalităţii dumnezeieşti a Fiului Etern.

Fiul Etern este adevăratul susţinător al vastei creaţii de realităţi ale spiritului şi de fiinţe spirituale. Lumea spiritului este obiceiul, conduita personală a Fiului, iar realităţile impersonale de natură spirituală răspund întotdeauna la voinţa şi la intenţia personalităţii perfecte a Fiului Absolut.

Totuşi, Fiul nu este personal răspunzător de conduita tuturor personalităţilor spirituale. Voinţa creaturilor personale este relativ liberă, şi prin urmare ea determină acţiunile acestor fiinţe voliţionale. Aşadar lumea spirituală a liberului arbitru nu reprezintă întotdeauna cu adevărat caracterul Fiului Etern, după cum nici natura de pe Urantia nu revelează cu adevărat perfecţiunea şi imutabilitatea Paradisului şi a Deităţii. Oricare ar fi caracteristicile actelor de liber arbitru ale unui om sau ale unui înger, deţinerea eternă de către Fiu a controlului gravitaţiei universale a tuturor realităţilor spirituale continuă să fie absolută.

### 1.CIRCUITUL GRAVITATIEI SPIRITULUI

Tot ceea ce s-a transmis cu privire la imanenţa lui Dumnezeu, la omniprezenţa, la omnipotenţa şi la omniscienţa lui este deopotrivă de adevărat şi în legătură cu Fiul în domeniile spirituale. Gravitaţia pură şi universală de spirit a întregii creaţii, acest circuit exclusiv spiritual, duce de-a dreptul înapoi la persoana celei de-a Doua Surse-Centru din Paradis. El deţine controlul şi acţiunea acelei dominaţii spirituale, veşnic prezente şi infailibile, asupra tuturor valorilor autentice ale spiritului. Astfel exercită Fiul Etern o suveranitate spirituală absolută. El ţine literalmente în căuşul mâinii sale, ca să zicem aşa, toate realităţile spiritului şi toate valorile spiritualizate. Controlul gravitaţiei spirituale universale *este* suveranitatea spirituală universală.

Acest control gravitaţional al lucrurilor spirituale se exercită independent de timp şi de spaţiu. De aceea, energia spiritului este nediminuată prin transmisia ei. Gravitaţia spirituală nu este niciodată întârziată de timp nici micşorată de spaţiu. Ea nu descreşte proporţional cu pătratul distanţei la care este transmisă. Circuitele puterii spirituale pure nu sunt înfrânate de masa creaţiei materiale. Această transcendere a timpului şi spaţiului de către energiile spiritului pur este inerentă absoluităţii Fiului. Ea nu se datorează intervenţiei forţelor de antigravitaţie ale celei de-a Treia Sursă-Centru.

Realităţile spiritului reacţionează la puterea de atracţie a centrului de gravitaţie spiritual în acord cu valoarea lor calitativă, gradul actual al naturii lor spirituale. Substanţa spiritului (calitatea) este tot atât de sensibilă la gravitaţia spiritului pe cât este de sensibilă energia organizată a materiei fizice (cantitatea) la gravitaţia fizică. Valorile spirituale şi forţele spiritului sunt *reale*. Din punctul de vedere al personalităţii, spiritul este sufletul creaţiei. Materia este corpul ei fizic efemer.

Reacţiile şi fluctuaţiile gravitaţiei spirituale sunt întotdeauna conforme conţinutului de valori spirituale, statutului spiritual calitativ al unui individ sau al unei lumi. Această putere de atracţie răspunde instantaneu valorilor inter şi intra spirituale ale oricărei situaţii din univers sau ale oricărei condiţii planetare. De fiecare dată când o realitate spirituală se actualizează în universuri, această schimbare necesită o reajustare imediată şi instantanee a gravitaţiei spiritului. Un spirit nou ca acesta face efectiv parte din cea de-a Doua Sursă-Centru. Şi,

la fel de sigur, dacă un muritor devine o fiinţă spiritualizată, el va atinge Fiul Spiritual, centrul şi sursa gravitaţiei spiritului.

Puterea de atracţie spirituală a Fiului este inerentă, într-un grad mai mic, la numeroase ordine paradisiace de filiaţie, căci există realmente, în interiorul circuitului absolut de gravitaţie a spiritului, acele sisteme locale de atracţie spirituală care funcţionează în unităţile secundare ale creaţiei. Aceste focalizări subabsolute ale gravitaţiei spiritului fac parte din divinitatea personalităţilor din timp şi din spaţiu ale Creatorului şi ele sunt în corelaţie cu supracontrolul experienţial emergent din Fiinţa Supremă.

Gravitaţia spiritului şi sensibilitatea la atracţia ei operează nu numai asupra universului ca întreg, ci şi între indivizi şi grupuri de indivizi. Există o coeziune spirituală între persoanele spirituale şi spiritualizate din întreaga lume, de orice rasă, din orice naţiune sau din orice grup de credincioşi. Există o atracţie directă de natură spirituală între persoane de orientare spirituală şi având gusturi şi năzuinţe asemănătoare. Termenul de *spirite înrudite* nu este chiar întru totul o figură de retorică.

Ca şi gravitaţia materială a Paradisului, gravitaţia spirituală a Fiului Etern este absolută. Păcatul şi rebeliunea pot interfera cu operaţiunile circuitelor unui univers local, însă nimic nu poate suspenda gravitaţia spirituală a Fiului Etern. Rebeliunea lui Lucifer a produs numeroase schimbări în sistemul vostru de lumi locuite şi pe Urantia, dar nu observăm că punerea în carantină spirituală a planetei voastre, fapt care a rezultat ulterior, ar fi afectat câtuşi de puţin prezenţa şi funcţiunea nici a spiritului omniprezent al Fiului Etern, nici a circuitului de gravitaţie spirituală care îi este asociat.

Toate reacţiile circuitului de gravitaţie spirituală al marelui univers sunt previzibile. Noi recunoaştem toate acţiunile şi reacţiunile spiritului omniprezent al Fiului Etern şi constatăm că se poate bizui pe ele. După nişte legi bine cunoscute, noi putem măsura gravitaţia spirituală şi chiar facem asta, întocmai cum oamenii încearcă să determine prin calcul funcţionarea gravitaţiei fizice finite. Spiritul Fiului reprezintă un răspuns invariant la toate lucrurile, la toate fiinţele şi la toate persoanele spirituale; şi acest răspuns este întotdeauna conform cu gradul de actualitate (gradul calitativ de realitate) a tuturor acestor valori spirituale.

Însă, pe lângă această funcţiune foarte fiabilă şi previzibilă a prezenţei spirituale a Fiului Etern, mai întâlnim şi fenomene ale căror reacţii nu sunt tot atât de previzibile. Aceste fenomene indică probabil acţiunea coordonată a Absolutului Deităţii în domeniile de potenţiale spirituale emergente. Noi ştim că prezenţa în spirit a Fiului Etern este influenţa unei personalităţi maiestoase şi infinite, însă cu greu considerăm ca fiind personale reacţiile asociate cu înfăptuirile pe care le atribuim Absolutului Deităţii.

Contemplaţi din punctul de vedere al personalităţii şi de către persoane, Fiul Etern şi Absolutul Deităţii par să se raporteze în felul următor: Fiul Etern domină sfera valorilor spirituale actuale, în timp ce Absolutul Deităţii pare să impregneze vastul domeniu al valorilor spirituale potenţiale. Orice valoare actuală de natură spirituală îşi găseşte adăpost în raza de gravitaţie a Fiului Etern; însă, dacă este potenţială, ea îşi găseşte locul, aparent, în prezenţa Absolutului Deităţii.

Spiritul pare să se ivească din potenţialele Absolutului Deităţii; Spiritul în evoluţie îşi găseşte corelaţia în atracţia experienţială şi incompletă a Supremului şi a Ultimului. Spiritul îşi găseşte în cele din urmă destinaţia finală în controlul absolut al gravitaţiei spirituale a Fiului Etern. Acesta pare să fie ciclul spiritului experienţial, însă spiritul existenţial este inerent celei de-a Doua Surse-Centru infinite.

## 2.ADMINISTRAREA FIULUI ETERN

În Paradis, prezenţa şi activitatea personală a Fiului Originar sunt profunde şi, în sensul spiritual, absolute. De cum ieşim din Paradis prin Havona şi intrăm pe tărâmurile celor şapte suprauniversuri, noi detectăm tot mai puţin din activitatea personală a Fiului Etern. În universurile post-havoniene, prezenţa Fiului Etern este personalizată în Fii Paradisului, condiţionată de realităţile experienţiale ale Suprem şi ale Ultimului şi coordonată cu nelimitatul potenţial de spirit al Absolutului Deităţii.

În universul central, activitatea personală a Fiului Originar se poate distinge în subtila armonie spirituală a creaţiei eterne. Havona este atât de minunat de perfectă, încât statutul spiritual şi stările de energie ale acestui univers model sunt în echilibru perfect şi perpetuu.

Fiul nu este prezent personal în suprauniversuri şi nu locuieşte în acestea; în aceste creaţii el menţine doar o reprezentare suprapersonală. Aceste manifestări de spirit ale Fiului nu sunt personale. Ele nu sunt în circuitul personalităţii al Tatălui Universal. Noi nu cunoaştem nici un termen mai bun pentru a le desemna decât acela de *suprapersonalităţi*; şi ele sunt fiinţe finite; nu sunt nici absonite, nici absolute.

Administrarea Fiului Etern în suprauniversuri, fiind exclusiv spirituală şi suprapersonală, nu este perceptibilă de personalităţile creaturilor. Cu toate acestea, imboldul spiritual al influenţei personale a Fiului impregnează totul şi se întâlneşte în toate fazele de activitate şi în toate sectoarele domeniilor Celor Îmbătrâniţi de Zile. Cu toate acestea, în universurile locale, noi observăm că Fiul Etern este prezent personal în persoana Fiilor Paradisiaci. Aici, Fiul infinit funcţionează în mod spiritual şi creativ în persoanele maiestuosului corp ai Fiilor Creatori coordonaţi.

## 3.RELAŢIA FIULUI ETERN CU INDIVIDUL

În ascensiunea universului local, muritorii timpului îl consideră pe Fiul Creator ca fiind reprezentantul personal al Fiului Etern. Însă atunci când încep să avanseze în regimul de instruire al suprauniversului, pelerinii timpului sesizează tot mai mult prezenţa dumnezeiască a spiritului inspirator al Fiului Etern, şi ei sunt în măsură să beneficieze de absorbţia acestui ajutor de energizare spirituală. În Havona, ascenderii devin şi mai conştienţi de îmbrăţişarea plină de iubire a spiritului atotpătrunzător a Fiului Originar. În nici un stadiu de pe tot parcursul ascensiunii muritorilor Spiritul Fiului Etern nu locuieşte în mintea sau în sufletul pelerinilor timpului, însă binefacerea sa este mereu aproape şi întotdeauna atentă la bunăstarea şi la siguranţa spirituală a copiilor timpului care se înalţă.

Atracţia gravitaţiei spirituale a Fiului Etern constituie secretul inerent al ascensiunii în Paradis a sufletelor umane care supravieţuiesc. Atracţia nedezminţită a gravitaţiei spirituale a Fiului Etern menţine toate valorile spirituale autentice şi pe toţi indivizii de bună credinţă spiritualizaţi. De exemplu, mintea muritoare debutează în cariera ei ca un mecanism material şi este în cele din urmă reculeasă în Corpul Finalităţii ca o existenţă de spirit făcută aproape perfectă, devenind în mod progresiv mai puţin supusă gravitaţiei materiale şi în mod corespunzător mai sensibilă, în decursul acestei experienţe, la îndemnul presant către interior al gravitaţiei spiritului. Circuitul gravitaţiei spiritului trage literalmente de sufletul oamenilor către Paradis.

Circuitul gravitaţiei spiritului este canalul de bază pentru transmiterea rugăciunilor sincere ale unei inimi omeneşti credincioase de la nivelul conştiinţei umane până la conştiinţa efectivă a Deităţii. Ceea ce reprezintă o adevărată valoare spirituală în rugăminţile voastre va fi recepţionat de circuitul universal al gravitaţiei spiritului şi va trece imediat şi simultan la toate personalităţile divine competente. Fiecare dintre ele se va ocupa de ceea ce ţine de sfera ei personală de activitate. Aşadar, în experienţa voastră religioasă practică, atunci când vă adresaţi rugăminţile, faptul că îl vizualizaţi pe Fiul Creator al universului vostru local ori că îl vizualizaţi pe Fiul Etern din centrul tuturor lucrurilor, este irelevant.

Operaţiunea discriminatorie a circuitului gravitaţiei spiritului ar putea fi comparată cu funcţiunile circuitelor nervoase ale corpului material uman. Senzaţiile se propagă către interior pe căile neurale. Unele sunt reţinute de centrii spinali automaţi inferiori care reacţionează la ele. Altele ajung la centrii mai puţin automaţi, dar condiţionaţi de deprinderi, ai creierului inferior, în vreme ce mesajele vitale care intră străbat fulgerător aceşti centri subordonaţi şi sunt imediat înregistrate în nivelele superioare ale conştiinţei umane.

Dar cu cât mai desăvârşită este magnifica tehnică a lumii spirituale! Dacă din conştiinţa voastră izvorăşte ceva care comportă o valoare spirituală supremă, de îndată ce exprimaţi lucrul acela, nici o putere din univers nu poate împiedica ca străfulgerarea lui până la Personalitatea Spirituală Absolută a întregi creaţii.

Dimpotrivă, dacă rugile voastre sunt pur materiale şi în întregime egocentrate, nu există nici un plan potrivit căruia aceste rugăciuni nedemne să găsească vreun adăpost în circuitul spiritual al Fiului Etern. Conţinutul oricărei rugăminţi "nedictate de spirit" nu-şi găseşte nici un loc în circuitul spiritual universal. Aceste cereri pur egoiste şi materialiste se veştejesc şi mor. Ele nu se înalţă în circuitul adevăratelor valori ale spiritului. Cuvintele respective seamănă cu "alămurile care răsună şi cu talgerele care ţiuie."

Gândirea motivată, conţinutul spiritual, sunt cele care validează ruga omenească. Cuvintele sunt fără valoare.

## 4.PLANURILE DE PERFECŢIUNE DIVINĂ

Fiul Etern este în permanentă legătură cu Tatăl în îndeplinirea cu succes a *planului divin de progres*, planul universal pentru crearea, evoluţia, ascensiunea şi desăvârşirea creaturilor înzestrate cu voinţă. Şi, în materie de fidelitate divină, Fiul este egalul etern al Tatălui.

Tatăl şi Fiul acţionează ca unul singur în întocmirea şi în îndeplinirea acestui plan gigantic de împlinire care să le înalţe pe fiinţele materiale ale timpului la perfecţiunea eternităţii. Acest proiect de înălţare spirituală a sufletelor ascendente ale spaţiului este o creaţie comună a Tatălui şi a Fiului care sunt, cu cooperarea Spiritului Infinit, angajaţi în executarea laolaltă a planului lor divin.

Acest plan divin de atingere a perfecţiunii cuprinde trei întreprinderi unice, deşi minunat îmbinate, de aventură universală.

1. *Planul de Dobândire Progresivă*. Acesta este planul de ascensiune evolutivă al Tatălui Universal, un program acceptat fără rezervă de Fiul Etern atunci când a fost de acord cu propunerea Tatălui: "Să facem creaturi muritoare după chipul nostru." Această luare de măsuri pentru înălţarea creaturilor timpului implică acordarea de către Tată a Ajustorilor Gândirii şi înzestrarea creaturilor muritoare cu prerogativele personalităţii.

2. *Planul de Autorevărsare*. Planul universal care urmează este marea întreprindere de revelaţie a Tatălui de către Fiul Etern cu Fiii lui coordonaţi. Aceasta este propunerea Fiului Etern şi ea constă în revărsarea de către el a Fiilor lui Dumnezeu peste creaţiile evolutive, pentru a personaliza şi a actualiza, acolo, pentru a întrupa şi a face reale iubirea Tatălui şi compătimirea Fiului pentru creaturile din toate universurile. Inerent planului de revărsare de sine, şi ca o verigă provizorie a acestei administraţii a iubiră, Fiii Paradisului acţionează pentru reabilitarea a ceea ce voinţa deviată a creaturilor a pus în pericol spiritual. Oricând şi oriunde se produce o întârziere în funcţionarea planului de dobândire progresivă, de-ar fi cumva ca vreo rebeliune să tulbure sau să complice această întreprindere, atunci dispoziţiile de urgenţă ale planului de revărsare intră imediat în vigoare. Fiii Paradisului sunt angajaţi şi gata să activeze ca mântuitori, să pătrundă tocmai în domeniile rebeliunii şi să restaureze în acestea statutul spiritual al sferelor. Şi acest serviciu eroic chiar a fost înfăptuit pe Urantia de un Fiu Creator coordonat, în legătură cu cariera sa de revărsare experienţială de dobândire a suveranităţii.

3. *Planul de Susţinere prin Compătimire*. Când planul de dobândire şi planul de revărsare au fost formulate şi proclamate, Spiritul Infinit, de unul singur şi cu de la sine putere, a proiectat şi a pus în aplicare extraordinara întreprindere universală de intervenţie a compătimirii. Acesta este serviciul atât de esenţial funcţionării efective şi practice ambelor planuri, cel de realizare şi cel de revărsare, iar personalităţile celei de-a Treia Surse-Centru participă toate la spiritul ajutorului plin de compasiune care face atât de mult parte din natura celei de-a Treia Persoane a Deităţii. Nu numai în creare, ci şi în administrare, Spiritul Infinit acţionează cu adevărat şi literalmente ca executiv comun al Tatălui şi al Fiului.

Fiul Etern este mandatarul personal, păzitorul divin al planului universal al Tatălui pentru ascensiunea creaturilor. După ce a promulgat mandatul universal "Fiţi desăvârşiţi, aşa cum eu însumi sunt desăvârşit", Tatăl a încredinţat executarea acestei grandioase întreprinderi Fiului Etern. Iar Fiul Etern împărtăşeşte susţinerea acestei întreprinderi dumnezeieşti cu coordonatul său divin, Spiritul Infinit. Atâta de efectivă este cooperarea Deităţilor în munca de creaţie, de control, de evoluţie, de revelaţie şi de susţinere şi, dacă se cere, de restaurare şi de reabilitare.

## 5.SPIRITUL DE EFUZIUNE

Fiul Etern s-a alăturat fără nici o rezervă Tatălui Universal la difuzarea în toată creaţia a acestui îndemn formidabil: "Fiţi desăvârşiţi, aşa cum Tatăl vostru din Havona este desăvârşit." Şi, de atunci încoace, acea invitaţie-poruncă a motivat toate planurile de supravieţuire şi toate proiectele de revărsare ale Fiului Etern şi ale vastei sale familii de Fii coordonaţi şi asociaţi. Şi în chiar aceste revărsări, Fiii lui Dumnezeu au devenit, pentru toate creaturile evoluţiei, "calea, adevărul şi viaţa ."

Fiul Etern nu poate stabili un contact direct cu fiinţele umane aşa cum o face Tatăl prin dăruirea Ajustorilor Gândirii prepersonali. Însă Fiul Etern se apropie efectiv de personalităţile create printr-o serie descendentă gradată de filiaţii divine, până când este în măsură să stea în prezenţa omului, uneori chiar şi ca om.

Natura pur personală a Fiului Etern este incapabilă de fragmentare. Fiul Etern lucrează ca o influenţă spirituală sau ca o persoană, niciodată altfel. Fiului îi este imposibil să devină o fracţiune a experienţei unei creaturi, în sensul în care participă la aceasta Tatăl-Ajustor, însă Fiul Etern compensează această limitare prin tehnica revărsării. Experienţa entităţilor fragmentate înseamnă pentru Tatăl Universal ceea ce înseamnă experienţele de încarnare ale Fiilor Paradisului pentru Fiul Etern.

Fiul Etern nu vine la muritori ca şi voinţa divină, Ajustorul Gândirii care locuieşte în mintea umană, însă Fiul Etern a venit efectiv la oamenii muritori de pe Urantia atunci când *personalitatea* divină a Fiului său, Mihail din Nebadon, s-a încarnat în natura umană a lui Isus din Nazaret. Pentru a împărtăşi experienţa personalităţilor create, Fiii Paradisiaci ai lui Dumnezeu trebuie să îşi asume chiar naturile unor astfel de creaturi şi să îşi încarneze personalitatea lor divină ca şi creaturile însele. Încarnarea, secretul Sonaringtonului, este tehnica Fiului de scăpare din lanţurile absolutismului personalităţii, care altfel l-ar înlănţui în întregime.

Cu multă, multă vreme în urmă Fiul Etern s-a revărsat peste fiecare din circuitele creaţiei centrale pentru iluminarea şi avansarea tuturor locuitorilor şi pelerinilor Havonei, inclusiv a pelerinilor ascendenţi ai timpului. În nici una dintre aceste şapte revărsări el nu a acţionat nici ca un ascender, nici ca un havonian. El exista ca sine însuşi. Experienţa sa a fost unică. Ea nu a fost *cu* un om, nici *ca* un om sau ca vreun alt pelerin, însă într-un anumit fel asociativă în sensul suprapersonal.

El nu a trecut nici prin repausul care intervine între circuitul interior al Havonei şi ţărmurile Paradisului. Nu-i este posibil lui, o fiinţă absolută, să suspende conştiinţa de personalitate, căci în el se concentrează toate liniile de gravitaţiei spirituală. De-a lungul vremurilor acestor revărsări lăcaşul paradisiac central al luminozităţii spirituale şi-a păstrat strălucirea, iar dominaţia Fiului asupra gravitaţiei spirituale universale a rămas nediminuată.

Revărsările Fiului Etern în Havona nu intră în orizontul imaginaţiei umane; ele au fost transcendentale. Atunci şi ulterior, el a contribuit la experienţa întregii Havone, însă noi nu ştim dacă a adăugat ceva presupusei lui capacităţi experienţiale a naturii lui existenţiale. Aceasta ar cădea în misterul revărsării Fiilor Paradisului. Noi credem, totuşi, că orice a dobândit Fiul Etern, în cursul acestor misiuni de autorevărsare, el încă mai păstrează, însă nu ştim ce anume.

Oricât de greu ne-ar fi să înţelegem autorevărsările celei de a Doua Persoane a Deităţii, noi înţelegem bine autorevărsarea în Havona a unui Fiu al Fiului Etern care a trecut literalmente prin circuitele universului central şi a împărtăşit efectiv acele experienţe care constituie pregătirea unui ascender pentru a atinge Deitatea. Este vorba de Mihail cel Originar, primul născut dintre Fiii Creatori. El a trecut prin experienţele vieţii pelerinilor ascendenţi, din circuit în circuit, traversând personal cu ei câte o etapă a fiecărui cerc din vremurile lui Grandfanda, primul dintre toţii muritori care au ajuns în Havona.

Orice altceva ar mai fi revelat acest Mihail originar, el a făcut reală pentru creaturile Havonei revărsarea transcendentă a Fiului Mamă Originar. Atât de reală, încât de atunci şi pentru totdeauna, fiecare pelerin al timpului care se trudeşte în aventura de parcurgere circuitelor Havonei, este însufleţit şi întărit de certitudinea că Fiul Etern al lui Dumnezeu a abdicat de şapte ori de la puterea şi de la gloria Paradisului pentru a participa la experienţele pelerinilor timpului-spaţiu de pe cele şapte circuite de împlinire progresivă ale Havonei.

Fiul Etern este inspiraţia exemplară pentru toţi Fiii lui Dumnezeu în intervenţiile lor de revărsare pe tot cuprinsul universurilor timpului şi spaţiului. Fiii Creatori coordonaţi şi Fiii Magistrali asociaţi, laolaltă cu alte ordine nedezvăluite de filiaţie, împărtăşesc cu toţii această minunată bunăvoinţă de a se dărui diverselor ordine de viaţă ale creaturilor, şi la fel cu creaturile înseşi. De aceea, în spirit şi datorită înrudirii lor prin natură precum şi faptului originii lor, devine adevărat că, prin revărsarea fiecărui Fiu al lui Dumnezeu peste lumile spaţiului, în şi prin şi cu aceste revărsări, Fiul Etern s-a dăruit pe sine creaturilor volitive inteligente ale universului.

În spirit şi în natură, dacă nu în toate atributele sale, fiecare Fiu Paradisiac este, din punct de vedere divin, o portretizare perfectă a Fiului Originar. Este literalmente adevărat că cine a văzut un Fiu al Paradisului, l-a văzut pe Fiul Etern al lui Dumnezeu.

## 6.FII PARADISIACI AI LUI DUMNEZEU

Lipsa unei cunoaşteri a multiplilor Fii ai lui Dumnezeu este o sursă de mare confuzie pe Urantia. Iar această ignoranţă persistă în faţa unor unor declaraţii precum darea de seamă a unei consfătuiri tainice a acestor personalităţi divine: "Când Fiii lui Dumnezeu au proclamat bucuria şi când toate Stelele de Dimineaţă cântau împreună". La fiecare mileniu de timp standard al unui sector, diversele ordine de Fii divini se reunesc pentru conclavurile lor periodice.

Fiul Etern este sursa personală a adorabilelor atribute de milostenie şi de servire care le caracterizează cu atâta prisosinţă pe toate ordinele de Fii descendenţi ai lui Dumnezeu care activează pe tot cuprinsul creaţiei. Fiul Etern transmite infailibil întreaga natură divină, dacă nu toată infinitatea de atribute, Fiilor Paradisului care ies din Insula eternă pentru a releva caracterul său divin universului universurilor.

Fiul Originar şi Etern este vlăstarul-persoană al "primului" gând desăvârşit şi infinit al Tatălui Universal. De fiecare dată când Tatăl Universal şi Fiul Etern proiectează în comun un gând personal nou, original, identic, unic şi absolut, această idee creatoare este în mod perfect şi definitiv personalizată, în chiar clipa aceea, în fiinţa şi personalitatea unui *Fiu Creator* nou şi original. În natură spirituală, în înţelepciune divină şi în putere creatoare coordonată, aceşti Fii Creatori sunt potenţial egali lui Dumnezeu Tatăl şi lui Dumnezeu Fiul.

Fiii Creatori pleacă din Paradis în universurile timpului şi, odată cu cooperarea agenţilor controlori şi creatori ai celei de-a Treia Surse-Centru, ei desăvârşesc organizarea universurilor locale de evoluţie progresivă. Aceşti Fii nici nu se ocupă nici nu se preocupă de controlul central şi universal al materiei, de cel al minţii şi de ce al spiritului. Ei sunt deci limitaţi în actele lor creatoare de preexistenţa, prioritatea şi primordialitatea Prime Surse-Centru şi a Absolutelor sale coordonate. Aceşti Fii pot administra numai ceea ce ei aduc în existenţă. Administrarea absolută este inerentă priorităţii existenţei şi inseparabilă de eternitatea prezenţei. Tatăl rămâne primordial în universuri.

Aşa cum aceşti Fii Creatori sunt personalizaţi de Tată şi de Fiu, la fel şi *Fiii Magistrali* sunt personalizaţi de Fiu şi de Spirit. Aceştia sunt Fii care, în experienţele de încarnare ca creaturi, câştigă dreptul de a servi ca judecători de supravieţuire în creaţiile timpului şi spaţiului.

Tatăl, Fiul şi Spiritul se unesc de asemenea pentru a personaliza pe abilii *Fiii Învăţători ai Trinităţii*, care cutreieră marele univers ca maeştrii celeşti ai tuturor personalităţilor umane şi divine. Şi există numeroase alte ordine de filiaţii paradisiace care nu au fost aduse în atenţia muritorilor de pe Urantia.

Între Fiul-Mamă Originar şi aceste de Fii ai Paradisului, răspândiţi pretutindeni în creaţie, există un canal de comunicare direct şi exclusiv, canal a cărui funcţiune este inerentă calităţii de înrudire spirituală care îi uneşte prin legături de asociere spirituală aproape absolută. Acest circuit interfilial este în întregime diferit de circuitul universal al gravitaţiei spiritului care converge de asemenea în persoana celei de-a Doua Surse-Centru. Toţi Fiii lui Dumnezeu proveniţi din persoanele Deităţilor Paradisului sunt în comunicare directă şi constantă cu Fiul-Mamă Etern. Iar această comunicare este instantanee; ea este independentă de timp, deşi condiţionată uneori de spaţiu.

Nu numai că Fiul Etern cunoaşte perfect în tot timpul statutul, gândurile şi multiplele activităţi ale tuturor ordinelor de filiaţie paradisiacă, dar el are, în tot timpul, şi o cunoaştere perfectă a tot ceea ce are o valoare spirituală în inima tuturor creaturilor creaţiei primare centrale a eternităţii şi a creaţiilor temporale secundare ale Fiilor Creatori coordonaţi.

## 7. REVELAŢIA SUPREMĂ A TATĂLUI

Fiul Etern sete o revelaţie completă, exclusivă, universală şi finală a spiritului şi personalităţii Tatălui Universal. Trebuie ca toată cunoaşterea Tatălui şi toate informaţiile referitoare la el să provină de la Fiul Etern şi de la Fiii săi Paradisiaci. Fiul Etern vine din veşnicie şi este în întregime şi fără nici o limitare spirituală una cu Tatăl. În personalitate divină, ei sunt coordonaţi; în natură spirituală sunt egali; în divinitate sunt identici.

În persoana Fiului, din fire, caracterul lui Dumnezeu n-ar mai avea cum să fie îmbunătăţit, căci Tatăl divin este infinit de perfect, însă acel caracter şi personalitate sunt amplificate, prin despuierea de ceea ce nu este nici spiritual, nici personal, pentru a fi revelate creaturilor. Prima Sursă-Centru este cu mult mai mult decât o personalitate, însă toate calităţile de spirit ale personalităţii paterne a Primei Surse-Centru sunt spiritual prezente în personalitatea absolută a Fiului Etern.

Fiul Primordial şi Fiii săi sunt angajaţi în a aduce, întregii creaţii, o revelaţie universală a naturii spirituale şi personale a Tatălui. În universul central, în suprauniversuri, în universurile locale, sau pe planetele locuite, cel care îl revelează pe Tatăl Universal oamenilor şi îngerilor este un Fiu al Paradisului. Fiul Etern şi Fii săi dezvăluie drumul creaturii către Tatăl Universal. Chiar şi noi, care suntem de înaltă origine, îl înţelegem mult mai bine pe Tatăl nostru pe măsură ce studiem revelarea caracterului şi a personalităţii lui în Fiul Etern şi în Fiul Fiului Etern.

Tatăl se coboară la voi ca personalitate numai prin Fiii divini ai Fiului Etern; iar voi atingeţi Tatăl pe aceeaşi cale vie. Voi urcaţi la Tată conduşi fiind de acest grup de Fii divini. Iar aceasta rămâne adevărat, cu toate că personalitatea voastră este ea însăşi un dar direct al Tatălui Universal.

În toate aceste activităţi extinse ale vastei administrări spirituale a Fiului Etern, nu uitaţi că Fiul este o persoană într-un mod tot atât de real şi de actual cum este şi Tatăl. Într-adevăr, pentru fiinţele care au fost cândva

umane, ar fi mai uşor să se apropie de Fiul Etern decât de Tatăl Universal. În progresul pelerinilor timpului prin circuitele Havonei, voi veţi fi capabili să ajungeţi la Fiu cu mult înainte de a fi pregătiţi să distingeţi Tatăl.

Ar trebui să înţelegeţi mai bine caracterul şi natura compătimitoare a Fiului Etern al compătimirii pe măsura adâncirii meditaţiei asupra revelării acestor atribute divine care a fost făcută în servirea plină de iubire de către însuşi Fiul vostru Creator, odinioară Fiu al Omului pe pământ, acum suveran înălţat al universului vostru local - Fiul Omului şi Fiul lui Dumnezeu.

[Redactat de un Consilier Divin însărcinat să formuleze această expunere descriindu-l pe Fiul Etern al Paradisului.]

# CARTEA URANTIA

## PRIMA PARTE - UNIVERSUL CENTRAL ŞI SUPRAUNVERSURILE

## CAPITOLUL 8 - SPIRITUL INFINIT

Cândva în eternitate, atunci când "primul" gând infinit şi absolut al Tatălui Universal găseşte în Fiul Etern un cuvânt atât de perfect şi de potrivit pentru expresia sa divină, urmează acolo dorinţa supremă atât a Dumnezeului-Gând, cât şi a Dumnezeului-Cuvânt de a avea un agent universal şi infinit de exprimare reciprocă şi de acţiune comună.

În zorile eternităţii, atât Tatăl, cât şi Fiul devin amândoi infinit de înştiinţaţi de interdependenţa lor reciprocă, de unitatea lor eternă şi absolută. Prin urmare, ei încheie o înţelegere infinită şi veşnică de asociere divină. Această convenţie fără sfârşit este făcută pentru executarea conceptelor lor îmbinate pe tot cuprinsul cercului eternităţii. Şi de la acest eveniment al eternităţii Tatăl şi Fiul continuă această uniune divină.

Ne aflăm acum faţă în faţă cu originea eternă a Spiritului Infinit, a Treia Persoană a Deităţii. În chiar clipa în care Dumnezeu Tatăl şi Dumnezeu Fiul concep în comun o asociere identică şi infinită — executarea unui plan-gând absolut — chiar în momentul acela vine în existenţă, înzestrat cu toate atributele sale, Spiritul Infinit.

Expunând astfel ordinea originii Deităţilor, eu doar încerc să vă dau posibilitatea să vă gândiţi la relaţiile lor. În realitate, ele sunt tustrele existente de o veşnicie; ele sunt existenţiale. Ele nu nici început nici sfârşit în timp. Ele sunt coordonate, supreme, ultime, absolute şi infinite. Ele sunt şi au fost dintotdeauna şi vor fi întotdeauna. Şi ele sunt trei persoane distinct individualizate, însă asociate pe vecie, Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul şi Dumnezeu Spiritul.

## 1.DUMNEZEUL ACŢIUNII

În veşnicia trecutului, odată cu personalizarea Spiritului Infinit, ciclul divin al personalităţii devine perfect şi complet. Dumnezeul Acţiunii este existent, iar vasta scenă a spaţiului este pregătită pentru formidabila dramă a creaţiei — aventura universală — panorama divină a veşniciilor.

Primul act al Spiritului Infinit este cercetarea şi recunoaşterea părinţilor săi divini, Tatăl-Tată şi Fiul-Mamă. El, Spiritul, îi identifică clar pe amândoi. El este pe deplin conştient de personalităţile lor separate şi de atributele lor infinite, precum şi de natura lor conjugată şi de acţiunea lor unificată. Pe urmă, şi de bună voie, cu o bună voinţă transcendentă şi o spontaneitate inspiratoare, a Treia Persoană a Deităţii, cu toată egalitatea ei cu Prima şi a Doua Persoană, se angajează să fie pe vecie fidelă lui Dumnezeu Tatăl şi recunoaşte că depinde veşnic de Dumnezeu Fiul.

Inerent naturii acestei tranzacţii şi recunoaşterii reciproce a independenţei personalităţii fiecăreia dintre aceste Deităţi şi a uniunii executive a tuturor celor trei, ciclul eternităţii este stabilit. Trinitatea Paradisului este existentă. Scena spaţiului universal este pregătită pentru multipla panoramă fără de sfârşit a desfăşurării creatoare a planului Tatălui Universal prin personalitatea Fiului Etern şi prin acţiunile Dumnezeului Acţiunii, agentul executiv al înfăptuirilor realităţii asocierii creatoare Tată-Fiu.

Dumnezeul Acţiunii intră în acţiune şi astfel sunt stârnite valurile inerte ale spaţiului. Un miliard de sfere perfecte iau fulgerător viaţă. Înainte de această clipă ipotetică de eternitate, energiile spaţiului inerente Paradisului sunt existente şi potenţial pregătite să funcţioneze, însă nu au o existenţă actuală; gravitaţia fizică nu poate nici ea să fie măsurată altfel decât prin reacţia acestor realităţi materiale la neîncetata ei atracţie. Nu există nici un univers material în acest moment (presupus) veşnic îndepărtat, însă în chiar momentul în care un miliard de lumi se materializează, se vădeşte o gravitaţie suficientă şi adecvată pentru a le menţine sub eterna dominaţie a Paradisului.

Acum ia fulgerător fiinţă a doua formă de energie, prin creaţia Dumnezeilor, iar acest spirit în revărsare este prins imediat de gravitaţia spirituală a Fiului Etern. Astfel, universul, dublu îmbrăţişat de gravitaţie, este atins de energia infinită şi cufundat în spiritul divinităţii. Terenul vieţii este în felul acesta pregătit pentru conştiinţa minţii, făcută manifestă în circuitele inteligenţei asociate Spiritului Infinit.

Tatăl acţionează asupra acestor germeni de existenţă potenţială răspândiţi pe tot cuprinsul creaţiei centrale a Dumnezeilor, şi aşa apare personalitatea creaturilor. Atunci, prezenţa Deităţilor Paradisiace umple întregul spaţiu organizat şi începe efectiv să atragă toate fiinţele şi toate lucrurile către Paradis.

Spiritul Infinit se eternizează concomitent cu naşterea lumilor Havonei, acest univers central fiind creat de el, cu el şi în el pentru a se supune conceptelor conjugate şi voinţei unite a Tatălui şi a Fiului. A Treia Persoană se deifică prin chiar acest act de creaţie asociată şi devine astfel pentru totdeauna Creatorul Comun.

Aşa sunt marile şi solemnele momente de expansiune creatoare a Tatălui şi a Fiului, prin şi în acţiunea asociatului lor comun, a agentului lor exclusiv de execuţie, a Treia Sursă-Centru. Nu există arhive referitoare la aceste vremuri pline de frământări. Nu dispunem decât de slabe dezvăluiri ale Spiritului Infinit ca să putem justifica aceste puternice operaţiuni. Şi el confirmă pur şi simplu faptul că universul central, cu tot ceea ce îi aparţine, a devenit etern odată cu atingerea de către Spiritul Etern a personalităţii şi a existenţei conştiente.

Pe scurt, Spiritul Infinit atestă faptul că, de vreme ce el este etern, tot aşa este şi universul central. Acesta este punctul de plecare tradiţional al istoriei universului universurilor. Nu se ştie absolut nimic şi nici nu există arhive referitoare la vreun un eveniment sau la vreo operaţiune anterioare acestei formidabile izbucniri de energie creatoare şi de înţelepciune administrativă care a cristalizat imensul univers ce există şi funcţionează atât de minunat în centrul tuturor lucrurilor. Dincolo de acest eveniment se întind nepătrunsele operaţiuni ale eternităţii şi profunzimile infinităţii — misterul absolut.

Şi astfel, originea secvenţială a celei de-a Treia Surse-Centru, noi i-o descriem minţii legate de timp şi condiţionate de spaţiu a creaturilor muritoare ca fiind o condescendenţă interpretativă. Mintea omenească trebuie să aibă un punct de plecare pentru încât a-şi putea reprezenta istoria universului, şi am fost desemnat să ofer această tehnică de abordare a conceptului istoric de eternitate. În mintea materială, logica cere o Cauză Primă. Noi postulăm deci faptul că Tatăl Universal este Sursa Primă şi Centrul Absolut al întregii creaţii. Totodată, noi le propovăduim minţilor tuturor creaturilor că Fiul şi Spiritul sunt coeterni cu Tatăl în toate fazele istoriei universale şi în toate domeniile activităţii creatoare. Şi asta o facem fără să neglijăm în nici un sens realitatea şi eternitatea Insulei Paradisului şi a Absolutelor, cel Necalificat, cel Universal şi cel al Deităţii.

Este de ajuns şi că mintea materială a copiilor timpului ajunge să îl conceapă pe Tatăl în eternitate. Noi ştim că pentru orice copil cea mai bună cale de a se raporta la realitate este prin stăpânirea relaţiilor din situaţia părinte-copil, şi prin lărgirea acestui concept ulterior până la îmbrăţişarea familiei ca un tot. Cu timpul, mintea în creştere a copilului va fi capabilă să se adapteze la conceptul de relaţii de familie, la relaţiile comunităţii, ale rasei şi ale lumii, şi apoi la acelea ale universului, ale suprauniversului, şi chiar şi ale universului universurilor.

## 2. NATURA SPIRITULUI INFINIT

Creatorul Comun există dintotdeauna, şi este în întregime şi în mod categoric una cu Tatăl Universal şi cu Fiul Etern. Spiritul Infinit reflectă nu numai desăvârşirea naturii Tatălui Paradisiac, ci şi natura Fiului Originar.

A Treia Sursă-Centru este cunoscută sub diverse denumiri: Spiritul Universal, Călăuza Supremă, Creatorul Comun, Executorul Divin, Mintea Infinită, Spiritul Spiritelor, Spiritul-Mamă din Paradis, Autorul Comun, Coordonatorul Final, Spiritul Atotprezent, Inteligenţa Absolută, Acţiunea Divină, iar pe Urantia ea este confundată uneori cu mintea cosmică.

Este cât se poate de nimerit ca Spiritul Infinit să fie numit a Treia Persoană a Deităţii, deoarece Dumnezeu este spirit. Însă creaturile materiale au tendinţa să comită eroarea de a considera materia ca o realitate fundamentală, iar mintea şi spiritul ca postulate care îşi au rădăcina în materie. Ele vor înţelege mai bine a Treia Sursă-Centru dacă o vor numi Realitatea Infinită, Organizatorul Universal sau Coordonatorul Personalităţilor.

Ca revelaţie universală a divinităţii, Spiritul Infinit este insondabil şi în întregime dincolo de limitele înţelegerii umane. Pentru a presimţi caracterul absolut al Spiritului, vă este suficient să contemplaţi infinitatea Tatălui Universal şi să fiţi plini de respect în faţa eternităţii Fiului Originar.

Există, într-adevăr, mult mister în persoana Spiritului Infinit însă nu atât de mult ca în Tată şi în Fiu. Dintre toate aspectele naturii Tatălui, infinitatea sa este dezvăluită de Autorul Comun într-un chip cât se poate de frapant. Chiar dacă universul principal s-ar extinde în cele din urmă până la infinitate, prezenţa spirituală, controlul energetic şi potenţialul minte al Autorului Comun s-ar vădi potrivite pentru a face faţă cerinţelor acestei creaţii nelimitate.

Cu toate că el împărtăşeşte în toate privinţele perfecţiunea, dreptatea şi iubirea Tatălui Universal, Spiritul Infinit înclină către natura compătimitoare a Fiului Etern, devenind astfel slujitorul compătimitor al Deităţilor Paradisului pe lângă marele univers. Mereu şi dintotdeauna — în mod universal şi veşnic — Spiritul este un slujitor al compătimirii, căci, la fel cum Fiii divini revelează iubirea lui Dumnezeu, Spiritul Divin descrie compătimirea lui Dumnezeu.

Spiritul nu ar putea să aibă mai multă bunătate decât Tatăl, de vreme ce toată bunătatea îşi are originea în Tată, însă în actele Spiritului putem să înţelegem cu atât mai bine această bunătate. Fidelitatea Tatălui şi statornicia Fiului sunt făcute foarte reale pentru fiinţele spirituale şi pentru creaturile materiale ale sferelor prin ocrotirea iubirii şi prin serviciul continuu al personalităţilor Spiritului Infinit.

Creatorul Comun moşteneşte toată frumuseţea de gândire Tatălui şi tot caracterul de adevăr al Tatălui. Iar aceste trăsături sublime de divinitate sunt coordonate pe nivelele cvasisupreme ale minţii cosmice care este subordonată înţelepciunii eterne şi infinite a minţii necondiţionate şi nemărginite a celei de-a Treia Surse-Centru.

## 4. POZIŢIA SPIRITULUI FAŢĂ DE TATĂ ŞI FIU

Fiul Etern este cuvântul ce exprimă "primul" gând absolut şi infinit al Tatălui Universal; tot astfel, Autorul Comun este executarea perfectă a "primului" concept creator complet sau plan pentru o acţiune conjugată a

asocierii de personalitate Tată-Fiu, făcută dintr-o uniune absolută gând-cuvânt. A Treia Sursă Centru se eternizează concomitent cu creaţia centrală provenită din Cuvântul creator şi, singură printre universuri, această creaţie centrală se bucură de o existenţă eternă.

Din moment ce a Treia Sursă este personalizată, Prima Sursă nu mai participă personal la crearea universului. Tatăl Universal delegă tot ceea ce este posibil Fiului său Etern. Tot aşa, Fiul Etern conferă Creatorului Comun toată autoritatea şi toată putere posibile.

Ca parteneri şi prin personalităţile lor coordonate, Fiul Etern şi Creatorul Comun au proiectat şi au modelat toate universurile care au fost aduse în existenţă după Havona. În toate creaţiile ulterioare, Spiritul întreţine aceleaşi relaţii cu Fiul precum Fiul cu Tatăl în prima creaţie centrală.

Un Fiu Creator al Fiului Etern şi un Spirit Creativ al Spiritului Infinit sunt cei care v-au creat, atât pe voi, cât şi universul vostru; şi, în timp ce Tatăl sprijină cu fidelitate tot ceea ce au organizat ei, acestor Fii ai universului şi acestor Spirite ale universului le revine să întreţină şi să susţină lucrarea lor, precum şi faptul de a le fi de ajutor creaturilor pe care le-au făcut ei înşişi.

Spiritul Infinit este agentul efectiv al Tatălui atotiubitor şi al Fiului atotcompătimitor pentru executarea proiectului lor comun de atragere către a tuturor sufletelor iubitoare de adevăr din toate lumile timpului şi spaţiului. Din clipa în care Fiul Etern a acceptat planul Tatălui său de a permite creaturilor universului să atingă perfecţiunea, imediat ce proiectul de ascensiune a devenit un plan al Tatălui-Fiu, Spiritul Infinit a devenit instantaneu administratorul comun al planului Tatălui şi al Fiului în executarea proiectului lor etern şi unificat. Şi făcând aşa, Spiritul Etern a încredinţat Tatălui şi Fiului toate resursele sale de prezenţă divină şi de personalităţi spirituale. El a dedicat *totul* formidabilului plan destinat să înalţe toate creaturile supravieţuitoare înzestrate cu voinţă până la înălţimile divine ale perfecţiunii Paradisului.

Spiritul Infinit este o revelaţie completă, exclusivă şi universală a Tatălui Universal şi a Fiului său Etern. Orice cunoaştere a asocierii Tată-Fiu trebuie să se dobândească prin Spiritul Infinit, reprezentantul asociat al uniunii divine gând-cuvânt.

Fiul Etern este singura cale de apropiere de Tatăl Universal, iar Spiritul Infinit este singurul mijloc de ajungere la Fiul Etern. Numai cu ajutorul plin de răbdare al Spiritului sunt fiinţele ascendente ale timpului în stare să descopere Fiul.

În centrul tuturor lucrurilor, Spiritul Infinit este prima Deitate a Paradisului atinsă de pelerinii ascendenţi. A Treia Persoană le învăluie pe a Doua şi a Treia, şi acesta este motivul pentru care ea trebuie să fie întotdeauna prima recunoscută de candidaţii dornici de a fi prezenţi în faţa Fiului şi a Tatălui.

Şi mai sunt şi multe alte moduri în care Spiritul îi reprezintă în egală măsură şi îi serveşte într-un mod asemănător pe Tată şi pe Fiu.

## 4.SPIRITUL DE SLUJIRE DIVINĂ

În paralel cu universul fizic în care gravitaţia Paradisului menţine coeziunea tuturor lucrurilor, există universul spiritual în care cuvântul Fiului interpretează gândirea lui Dumnezeu; iar când acest cuvânt "se face trup," el demonstrează compătimirea plină de iubire a naturii conjugate a Creatorilor asociaţi. Însă, în toată această creaţie materială şi spirituală, şi prin ea, există o vastă scenă pe care Spiritul Infinit şi vlăstarul său spiritual proclamă compătimirea, răbdarea şi permanenta afecţiune îmbinate ale părinţilor divini faţă de copiii inteligenţi pe care i-au proiectat şi format în cooperare. Esenţa caracterului divin al Spiritului este de a servi în permanenţă mintea. Şi întreaga descendenţă spirituală a Autorului Comun împărtăşeşte această dorinţă de a sluji, acest imbold divin de a servi.

Dumnezeu este iubire, Fiul este compătimire, iar Spiritul este slujire — slujirea iubirii divine şi a compătimirii nemărginite pentru întreaga creaţie inteligentă. Spiritul este personificarea iubirii Tatălui şi a compasiunii Fiului; în el, ei sunt veşnic uniţi pentru serviciul universal. Spiritul este *iubirea aplicată* creaţiei creaturilor, iubirea conjugată a Tatălui şi a Fiului.

Pe Urantia, Spiritul Infinit este cunoscut ca o influenţă omniprezentă, o prezenţă universală, însă pe Havona el trebuie cunoscut ca o prezenţă personală de ajutor actual. Aici, slujirea Spiritului Paradisului este un model exemplar şi inspirator pentru fiecare dintre Spiritele sale coordonate şi pentru personalităţile subordonate ce slujesc pe lângă fiinţele create pe lumile timpului şi spaţiului. În acest univers central divin, Spiritul Infinit a participat din plin la cele şapte apariţii transcendentale ale Fiului Etern; tot astfel, el a participat cu Fiul Mihail

originar la cele şapte manifestări de pe circuitele Havonei, şi a devenit astfel un slujitor spiritual simpatizant şi pin de înţelegere pentru fiecare dintre pelerinii timpului care traversează aceste cercuri superioare perfecte.

Când un Fiu-Creator al lui Dumnezeu acceptă să devină răspunzător pentru un univers local în proiect, personalităţile Spiritului Infinit se angajează să fie slujitoarele neobosite ale acestui Fiu Mihail imediat ce el va întreprinde misiunea sa de aventură creatoare. În special în persoanele Fiicelor Creatoare, Spiritele-Mamă ale universului local, găsim Spiritul Infinit devotat sarcinii de a favoriza ascensiunea creaturilor materiale către nivele din tot mai elevate de împlinire spirituală. Şi toată această lucrare de slujire pe lângă creaturi se efectuează în armonie desăvârşită cu intenţiile Fiilor Creatori ale acestor universuri locale, şi în strânsă asociere cu personalitatea lor.

La fel cum Fiii lui Dumnezeu sunt ocupaţi cu sarcina gigantică de revelare a personalităţii iubirii Tatălui unui univers, tot aşa şi Spiritul Infinit se consacră lucrării fără de sfârşit de revelare minţii individuale a fiecăruia dintre copiii fiecărui univers a iubirii contopite a Tatălui şi a Fiului. În creaţiile locale, Spiritul nu se coboară la rasele materiale, sub înfăţişarea trupului muritor, aşa cum o fac unii dintre Fiii lui Dumnezeu, însă Spiritul Infinit şi Spiritele lui coordonate realmente se coboară ei înşişi, trec cu bucurie printr-o serie de atenuări ale divinităţii lor, până când apar ca îngeri pentru a vă sta alături şi a vă călăuzi pe joasele cărări ale existenţei pământeşti.

Prin această serie descrescătoare, Spiritul Infinit reuşeşte efectiv să vină, ca persoană, foarte aproape de fiecare fiinţă din sferele de origine animală. Iar Spiritul face toate acestea fără să invalideze câtuşi de puţin existenţa lui ca a Treia Persoană a Deităţii la centrul tuturor lucrurilor.

Creatorul Comun este cu adevărat şi pentru totdeauna marea personalitate tutelară, slujitorul universal al compătimirii. Pentru a înţelege ajutorul Spiritului, reflectaţi la adevărul acesta: că el este portretizarea combinată a iubirii nemărginite a Tatălui şi a eternei compătimiri a Fiului. Cu toate acestea, ajutorul Spiritului nu este limitat doar la reprezentarea Fiului Etern şi a Tatălui Universal. Spiritul Infinit deţine, de asemenea, puterea de a servi creaturile tărâmului în numele lui şi după cum i se şi cuvine, a Treia Persoană este de o demnitate divină şi, de asemenea, acordă slujirea universală a compătimirii cu de la sine putere.

Pe măsură ce omul va învăţa mai mult despre slujirea afectuoasă şi neobosită exercitată de fiinţele inferioare din familia creaturilor acestui Spirit Infinit, el va admira şi va iubi cu atât mai mult natura transcendentă şi caracterul incomparabil al acestei Acţiuni conjugate a Tatălui Universal şi a Fiului Etern. În realitate, acest Spirit reprezintă "ochii Domnului care veghează asupra tuturor celor drepţi" şi "urechile divine care sunt întotdeauna deschise la rugăciunile lor."

## 5.PREZENŢA LUI DUMNEZEU

Atributul remarcabil al Spiritului Infinit este omniprezenţa. De la un capăt la celălalt al universului universurilor, se constată pretutindeni prezenţa acestui spirit care pătrunde totul şi care seamănă atât de mult cu prezenţa unei minţi universale şi divine. A Doua şi a Treia Persoană a Deităţii sunt amândouă reprezentate pe toate lumile de spiritele lor mereu prezente.

Tatăl este *infinit* şi, prin urmare, este limitat numai de voinţa sa. În atribuirea de Ajustori şi în încircuitarea personalităţii, Tatăl acţionează singur însă, în contactul forţelor spiritului cu fiinţele inteligente, el utilizează spiritele şi personalităţile Fiului Etern şi Spiritului Infinit. Din punct de vedere spiritual, el este la voia sa deopotrivă de prezent cu Fiul lui Dumnezeu sau cu Autorul Comun. El este prezent *cu* Fiul şi *în* Spirit. În mod foarte sigur, Tatăl este prezent pretutindeni, şi noi îi distingem prezenţa prin şi în toate aceste forţe, influenţe şi prezenţe diverse, însă asociate.

În scrierile voastre sacre se pare că termenul de *Spirit al lui Dumnezeu* este folosit fără distincţie atât pentru a desemna Spiritul Infinit al Paradisului, cât şi Spiritul Creativ al universului vostru local. Spiritul Sfânt este circuitul spiritual al acestei Fiice Creatoare a Spiritului Paradisiac Infinit. Spiritul Sfânt este un circuit autohton al fiecărui univers local şi este mărginit la domeniul spiritual al acestei creaţii, însă Spiritul Infinit este omniprezent.

Există numeroase influenţe spirituale, însă ele sunt toate ca *una* singură. Chiar şi activitatea Ajustorilor Gândirii, care este independentă de toate celelalte influenţe, coincide invariabil cu ajutorul spiritual al influenţelor conjugate ale Spiritului Infinit şi ale Spiritului Mamă ai unui univers local. Aceste prezenţe spirituale, aşa cum acţionează ele în viaţa urantienilor, nu pot fi disociate. Ele acţionează în mintea voastră şi asupra sufletului vostru ca un singur spirit, deşi au origini diverse. Şi, pe măsură ce dobândiţi experienţa acestui

ajutor spiritual unificat, ea devine pentru voi influenţa Supremului "care este întotdeauna în stare să prevină eşecurile voastre şi să vă prezinte neprihăniţi în faţa Tatălui de sus."

Amintiţi-vă întotdeauna că Spiritul Infinit este Autorul Comun. Şi Tatăl şi Fiul acţionează în el şi prin el; el este prezent nu numai prin el însuşi, ci şi ca Tată, ca Fiu şi ca Tată-Fiu. În recunoaşterea acestui fapt şi din multe alte raţiuni, se face adesea referire la prezenţa de spirit a Spiritului Infinit ca la "spiritul lui Dumnezeu."

Ar fi deopotrivă de logic să se facă referire la legătura oricărui fel de ajutor spiritual ca la spiritul lui Dumnezeu, căci această legătură este într-adevăr uniunea spiritelor lui Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul, Dumnezeu Spiritul şi Dumnezeu Septuplul — chiar şi a spiritului Dumnezeului Suprem.

## 6.PERSONALITATEA SPIRITULUI INFINIT

Nu lăsaţi ca universala revărsare şi vasta răspândire a celei de-a Treia Surse-Centru să eclipseze faptul personalităţii sale sau să abată în vreun alt chip atenţia de la el. Spiritul Infinit este o prezenţă a universului, o acţiune eternă, o putere cosmică, o sfântă influenţă şi o minte universală; el este toate acestea şi infinit mai mult, însă este deopotrivă o personalitate adevărată şi divină.

Spiritul Infinit este o personalitate desăvârşită şi perfectă, divinul egal şi coordonat al Tatălui Universal şi al Fiului Etern. Creatorul Comun este la fel de real şi de vizibil pentru inteligenţele superioare ale universului cum sunt şi Tatăl şi Fiul; într-adevăr, chiar mai mult, căci el este Spiritul pe care toţi ascenderii trebuie să-l atingă înainte de a putea să se apropie de Tată prin intermediul Fiului.

Spiritul Infinit, a Treia Persoană a Deităţii, are toate atributele pe care voi le ataşaţi personalităţii. El este înzestrat cu o minte absolută: "Spiritul cercetează toate lucrurile, chiar şi lucrurile adânci ale lui Dumnezeu." Spiritul este înzestrat nu numai cu minte, ci şi cu voinţă. În ceea ce priveşte revărsarea darurilor sale, s-a scris: "Însă în toate acestea lucrează unul şi acelaşi Spirit, dăruind fiecăruia în parte şi după cum îi place."

"Iubirea Spiritului" este reală, cum sunt dealtfel supărările sale; deci "nu îndureraţi Spiritul lui Dumnezeu." Fie că privim Spiritul Infinit, fie ca pe o Deitate a Paradisului, fie ca pe un Spirit Creativ al unui univers local, noi constatăm că Creatorul Comun nu este numai a Treia Sursă-Centru, ci şi o persoană divină. Această personalitate divină reacţionează şi ea la univers ca o persoană. Spiritul vă spune: "Cel care are urechi de auzit să audă ce-i spune Spiritul." "Spiritul însuşi intervine pentru voi." Spiritul exercită o influenţă directă şi personală asupra fiinţelor create, "căci toţi, fie ei cât de mulţi, care sunt conduşi de Spiritul lui Dumnezeu, aceia sunt Fiii lui Dumnezeu."

Chiar dacă observăm fenomenul ajutorului acordat de Spiritul Infinit lumilor îndepărtate ale universului, chiar dacă luăm în considerare însăşi această aceeaşi Deitate coordonatoare care acţionează în şi prin nespusele legiuni ale multiplelor fiinţe izvorâte din cea de-a Treia Sursă-Centru, chiar dacă recunoaştem omniprezenţa Spiritului, cu toate acestea, noi nu contenim a afirma că această a Treia Sursă-Centru este o persoană, Creatorul Comun al tuturor lucrurilor, al tuturor fiinţelor şi al tuturor universurilor.

În administrarea universurilor, Tatăl, Fiul şi Spiritul sunt perfecţi şi veşnic asociaţi între ei. Cu toate că fiecare dintre ei este angajat într-o slujire personală pe lângă întreaga creaţie, tustrei sunt divini şi absolut solidari într-un serviciu de creare şi de control care îi face pentru totdeauna *unul*.

În persoana Spiritului Infinit, Tatăl şi Fiul sunt prezenţi toţi deodată, permanent şi cu o desăvârşire lipsită de orice atribut, căci Spiritul este ca Tatăl şi ca Fiul şi, de asemenea, ca Tatăl şi Fiul, căci amândoi sunt unul pe vecie.

[Prezentat pe Urantia de un Consilier Divin al Uversei însărcinat de Cei Îmbătrâniţi de Zile să descrie natura şi lucrarea Spiritului Infinit].

# CARTEA URANTIA

## PRIMA PARTE - UNIVERSUL CENTRAL ŞI SUPRAUNVERSURILE

## CAPITOLUL 9 - RELAŢIA SPIRITULUI INFINIT CU UNIVERSUL

ATUNCI când Tatăl Universal şi Spiritul Infinit s-au unit în prezenţa Paradisului pentru a se personaliza, s-a produs un lucru neobişnuit. Nimic din această situaţie de eternitate nu lăsa să se întrevadă faptul că Autorul Comun se va personaliza ca o spiritualitate nelimitată coordonată cu mintea absolută şi înzestrată cu prerogative unice pentru manipularea energiei. Venirea sa în existenţa duce la eliberarea Tatălui de lanţurile perfecţiunii centralizate şi de lanţurile absolutismului personalităţii. Iar această eliberare este dezvăluită în stupefianta putere a Creatorului Comun de a crea fiinţe bine adaptate care să servească ca spirite tutelare, chiar şi pe lângă creaturilor materiale ale universului care vor evolua ulterior.

Tatăl este infinit în iubire şi în voinţă, în gândire şi intenţie spirituală; el este susţinătorul universal. Fiul este infinit în înţelepciune şi în adevăr, în expresie şi în interpretări spirituale; el este revelatorul universal. Paradisul este infinit în potenţialul lui de a înzestra cu forţă, precum şi în capacitatea de a domina energia; el este stabilizatorul universal. Autorul Comun are prerogative unice de sinteză, o capacitate infinită de a coordona toate energiile existente în univers, toate spiritele actuale din univers şi toate intelectele reale din univers; a Treia Sursă Centru este unificatorul universal al multiplelor energii şi al diverselor creaţii care sunt apărute ca nişte consecinţe ale planului divin şi ale ţelului etern al Tatălui Universal.

Spiritul Infinit, Creatorul Comun, este un slujitor divin şi universal. Spiritul împarte fără încetare compătimirea Fiului şi iubirea Tatălui, în armonie cu justiţia stabilă, invariantă şi dreaptă a Trinităţii Paradisului. Influenţa şi personalităţile sale vă sunt întotdeauna aproape; ele vă cunosc într-adevăr şi vă înţeleg cu adevărat.

În toate universurile, agenţii Autorului Comun mânuiesc fără încetare forţele şi energiile întregului spaţiu. La fel ca Prima Sursă-Centru, a Treia Sursă-Centru reacţionează atât la spiritual cât şi material. Autorul Comun este revelaţia unităţii lui Dumnezeu în care subzistă toate lucrurile - lucruri, semnificaţii şi valori; energii, facultăţi mentale şi spirite.

Spiritul Infinit impregnează tot spaţiul; el locuieşte în cercul eternităţii; iar Spiritul, la fel ca Tatăl şi Fiul, este absolut perfect şi neschimbător.

### 1.ATRIBUTELE CELEI DE-A TREIA SURSE-CENTRU

A Treia Sursă-Centru este cunoscută sub numeroase nume, toate desemnând relaţii şi recunoscând funcţiuni. În calitate de Dumnezeu Spirit, ea este personalitatea coordonată şi egalul divin al lui Dumnezeu Fiul şi al lui Dumnezeu Tatăl. În calitate de Spirit Infinit, ea este o influenţă spirituală omniprezentă. În calitate de

Manipulator Universal, ea este predecesorul creaturilor care controlează puterea şi activatorul forţelor cosmice ale spaţiului. În calitate de Autor Comun, ea este co-reprezentantul şi partenerul executiv al Tatălui Fiu. În calitate de Minte Absolută, ea este sursa intelectului pe tot cuprinsul universului. În calitate de Dumnezeu la Acţiunii, ea este predecesorul aparent al mişcării, al schimbării şi al relaţiilor.

Unele din atributele celei de-a Treia Surse-Centru sunt provenite de la Tată, altele de la Fiu, în timp ce prezenţa activă şi personală a altora nu este observată nici la Tată, nici la Fiu. Acestea din urmă nu pot fi deloc explicate decât presupunând că asocierea Tată-Fiu, care eternizează cea de-a Treia Sursă-Centru, funcţionează uniform, la unison, recunoscând faptul etern al absoluităţii Paradisului. Creatorul Comun incorporează în plenitudinea lor conceptele conjugate şi infinite ale Primei şi celei de-a Doua Persoane a Deităţii.

Când îl consideraţi pe Tată ca fiind un creator originar şi pe Fiu ca un administrator spiritual, ar trebui să vă gândiţi la a Treia Sursă-Centru ca la un coordonator universal, un serviciu de cooperare nelimitată. Autorul Comun este corelatorul întregii realităţi actuale. El este Deitatea deţinătoare a gândirii Tatălui şi a cuvântului Fiului, şi, când acţionează, este veşnic atent la absoluitatea materială a Insulei centrale. Trinitatea Paradisului a prescris ordinea universală a *progresului,* iar providenţa lui Dumnezeu este domeniul Creatorului Comun şi al Fiinţei Supreme în evoluţie. Nici o realitate actuală sau pe cale de actualizare nu poate evita, până la urmă, o relaţie cu a Treia Sursă-Centru.

Tatăl Universal domneşte peste împărăţiile preenergiei, prespiritului şi ale personalităţii; Fiul Etern domină sferele activităţilor spirituale. Prezenţa Insulei Paradisului unifică domeniile energiei fizice şi ale puterii materializatoare. Autorul Comun activează nu numai ca un spirit infinit reprezentând Fiul, ci de asemenea ca un manipulator universal de forţe şi de energii ale Paradisului, aducând astfel în existenţă mintea universală şi absolută. Autorul Comun funcţionează în tot marele univers ca o personalitate pozitivă şi distinctă, îndeosebi în sferele superioare ale valorilor spirituale, ale relaţiilor dintre materie şi energie, şi ale adevăratelor semnificaţii mentale. El funcţionează în mod specific oriunde şi ori de câte ori energia şi spiritul se asociază şi reacţionează unul la altul. El domină cu mintea sa toate reacţiile, exercită o mare putere în lumea spirituală şi desfăşoară o puternică influenţă asupra energiei şi a materiei. În tot acest timp, a Treia Sursă exprimă natura Primei Surse-Centru.

A Treia Sursă-Centru împărtăşeşte cu desăvârşire şi categoric omniprezenţa Primei Surse-Centru şi ea este uneori numită Spiritul Omniprezent. Dumnezeul minţii împărtăşeşte într-un mod specific şi foarte personal cunoaşterea de sine a Tatălui Universal şi a Fiului său Etern. Spiritul cunoaşte totul în mod profund şi complet. Creatorul Comun manifestă anumite faze ale omnipotenţei Tatălui Universal, însă nu este efectiv omnipotent decât în domeniul minţii. A Treia Persoană a Deităţii este centrul intelectual şi administratorul universal al domeniilor minţii. Aici, el este absolut, suveranitatea lui este categorică.

Autorul Comun pare a găsi mobilurile sale în asocierea Tată-Fiu, însă toate acţiunile sale par a !recunoaşte relaţia Tată-Paradis. În anumite momente şi în anumite funcţiuni, el pare a încheia dezvoltarea incompletă a Deităţilor experienţiale - Dumnezeu Supremul şi Dumnezeu Ultimul.

Şi acesta este locul în care se găseşte un mister infinit: infinitul revelează simultan infinitatea sa în Fiu şi sub forma Paradisului, şi atunci este adusă la viaţă o fiinţă egală lui Dumnezeu în divinitate, care reflectă natura spirituală şi este capabilă să facă activ arhetipul Paradisului, o fiinţă provizoriu subordonată în suveranitate, dar sub multe aspecte, aparent cea mai înzestrată cu felurite talente în *acţiune*. Şi această superioritate aparentă în acţiune se descoperă într-o însuşire a celei de-a Treia Surse-Centru care este superioară chiar şi gravitaţiei fizice - manifestarea universală a Insulei Paradisului.

Pe lângă acest supracontrol al energiei şi al lucrurilor fizice, Spiritul Infinit este înzestrat în mod magnific cu acele însuşiri care sunt răbdarea, compătimirea şi iubire, care se revelează cu atâta graţie în serviciul său spiritual. Spiritul este suprem capabil să nutrească iubirea şi să domine dreptatea prin îndurare. Dumnezeu Spiritul deţine întreaga binecuvântare celestă şi afecţiune plină de compătimire a Fiului Originar şi Etern. Universul originii voastre este călit între nicovala dreptăţii şi ciocanul suferinţei, însă cei care ţin acest ciocan sunt copii ai compătimirii şi îndurării, vlăstarele spirituale ale Spiritului Infinit.

## 2. SPIRITUL OMNIPREZENT

Dumnezeu este spirit în trei sensuri: este spirit el însuşi; în Fiul său, apare ca spirit fără nici o restricţie, iar la Autorul Comun ca un spirit aliat minţii. Pe lângă aceste realităţi spirituale, noi credem că putem distinge şi

nivele de fenomene de spirit experienţiale - spiritele Fiinţei Supreme, ale Deităţii Ultime şi ale Absolutului Deităţii.

Spiritul Infinit este la fel de mult un complement al Fiului Etern, pe cât Fiul Etern este un complement al Tatălui Universal. Fiul Etern este o personalizare spiritualizată a Tatălui; Spiritul Infinit este o spiritualizare personalizată a Fiului Etern şi a Tatălui Universal.

Există numeroase linii de forţă spirituală deschise şi surse de putere supramaterială care leagă direct populaţia Urantiei de Deităţile Paradisului. Există legătura directă a Ajustorilor Gândirii cu Tatăl Universal, influenţa generală a impulsului gravitaţiei spirituale a Fiului Etern, şi prezenţa spirituală a Creatorului Comun. Există o diferenţă de funcţiune între spiritul Fiului şi spiritul Spiritului. În slujirea sa spirituală, a Treia Persoană poate activa ca minte plus spirit, sau doar ca spirit.

În afară de aceste prezenţe paradisiace, urantienii mai beneficiază de influenţe şi de activităţi spirituale ale universului local şi ale suprauniversului, cu desfăşurarea lor aproape infinită de personalităţi iubitoare care le conduc întotdeauna către idealurile divinităţii şi către ţelul perfecţiunii supreme, ascendent şi către interior pe fiinţele cu intenţii sincere şi cu inima cinstită.

Noi *cunoaştem* prezenţa spiritului universal al Fiului Etern - putem să o recunoaştem în mod infailibil. În ceea ce priveşte prezenţa Spiritului Infinit, a Treia Persoană a Deităţii, chiar şi omul muritor poate să o cunoască, deoarece creaturile materiale pot efectiv să simtă efectul binefăcător al acestei influenţedivine care funcţionează ca revărsare a Spiritului Sfânt al universului local peste rasele omenirii. Într-o anumită măsură, fiinţele umane pot totodată deveni conştiente de Ajustor - prezenţa impersonală a Tatălui Universal. Aceste spirite divine care lucrează la înnobilarea oamenilor şi la spiritualizarea lor acţionează toate la unison şi în perfectă cooperare. Ele sunt ca unul singur în îndeplinirea spirituală a planurilor de înălţare a muritorilor şi de conducere a lor la perfecţiune.

## 3.MANIPULATORUL UNIVERSAL

Insula Paradisului este sursa şi substanţa gravitaţiei fizice, şi acest lucru ar trebui să fie de ajuns ca să vă înveţe că gravitaţia este unul din lucrurile cele mai *reale* şi mereu fiabile în ansamblul fizic al universului universurilor. Gravitaţia nu poate fi modificată sau anulată decât de forţele şi energiile controlate în comun de Tată şi de Fiu, şi pe care le-au încredinţat persoanei Celei de-a Treia Surse-Centru cu care sunt asociate în mod funcţional.

Spiritul Infinit posedă o putere unică şi stupefiantă, *antigravitaţia*. Această putere nu este funcţional prezentă (observabilă) nici în Tată, nici în Fiu. Aptitudinea inerentă a celei de-a Treia Surse de a rezista la atracţia gravitaţională materială se vădeşte în reacţiile personale ale Autorului Comun la anumite faze de relaţii ale universului. Iar acest atribut unic este transmisibil anumitor înalte personalităţi ale Spiritului Infinit.

Antigravitaţia poate anula gravitaţia într-un cadru local; ea face parte din activitatea prezenţei unei forţe contrare echivalente. Ea nu operează decât asupra gravitaţiei materială şi nu este o acţiune a minţii. Fenomenul unui giroscop ce rezistă gravitaţiei este un frumos exemplu al *efectului* antigravitaţiei, însă fără valoare în ilustrarea *cauzei* antigravitaţiei.

Autorul Comun expune şi alte puteri capabile să realizeze transcendenţa forţei şi să neutralizeze energia. Aceste puteri acţionează încetinind energia până în punctul ei de materializare, şi prin alte tehnici necunoscute de voi.

Creatorul Comun nu este nici energia, nici sursa energiei, nici destinul energiei; el este *manipulatorul* energiei. Creatorul Comun este acţiune - mişcare, schimbare, modificare, coordonare, stabilizare şi echilibru. Energiile supuse controlului indirect sau direct al Paradisului răspund prin natura lor acţiunilor celei de-a Treia Surse-Centru şi multiplilor săi agenţi.

Universul universurilor este străbătut de creaturile celei de-a Treia Surse-Centru însărcinate cu controlul puterii: controlori fizici, canalizatori de putere, centre de putere, şi alţi reprezentanţi ai Dumnezeului Acţiune care se ocupă cu reglarea şi stabilizarea energiilor fizice. Aceste creaturi, unice în felul lor în ceea ce priveşte funcţiunile lor fizice, posedă toate diverse atribute de control al puterii, cum ar fi antigravitaţia, de care ele se folosesc în eforturile lor de stabilire a echilibrului fizic al materiei şi al energiilor marelui univers.

Toate aceste activităţi materiale ale Dumnezeului Acţiunii par a pune !în legătură funcţiunea sa cu Insula Paradisului, şi într-adevăr, agenţii de putere ţin !cont de absoluitatea Insulei eterne, şi chiar depind de ea. Însă Autorul Comun nu acţionează nici în numele Paradisului, nici pentru a răspunde Paradisului. El acţionează

personal pentru Tată şi Fiu. Paradisul nu este o persoană. Acţiunile nepersonale, impersonale sau altele decât cele personale ale celei de-a Treia Surse-Centru sunt toate acţiuni volitive ale Autorului Comun însuşi; acestea nu sunt nici reflectări, nici derivate, nici repercusiuni a indiferent ce altceva.

Paradisul este arhetipul infinităţii; Dumnezeul Acţiunii este însufleţitorul acestui arhetip. Paradisul este punctul de sprijin material al infinităţii; agenţii celei de-a Treia Surse-Centru sunt levierele de inteligenţă care motivează nivelul material şi insuflă spontaneitatea în mecanismele creaţiei fizice.

## 5. MINTEA ABSOLUTĂ

A Treia Sursă-Centru are o natură intelectuală distinctă de atributele sale fizice şi spirituale. Această natură nu poate fi contactată, însă ea este asociabilă - intelectual, fără a fi astfel în mod personal. Putem să o distingem de atributele fizice şi de caracterul spiritual al celei de-a Treia Persoane pe nivelele de funcţionare mental, însă, pentru personalităţile care caută să o distingă, această natură nu funcţionează niciodată independent de orice manifestare fizică sau spirituală.

Mintea absolută este mintea celei de-a Treia Persoane; ea este inseparabilă de personalitatea Dumnezeului Spirit. La fiinţele în activitate, mintea nu este separată de energie, de spirit sau de amândouă. Mintea nu este inerentă energiei; energia este receptivă şi reactivă la minte. Mintea se poate supraimpune energiei, însă conştiinţa nu este inerentă nivelului pur material. Nu este nevoie absolut deloc ca mintea să se adauge spiritului pur, deoarece spiritul este prin natura sa conştient şi capabil să se identifice. Spiritul este întotdeauna inteligent şi, într-un fel, *înzestrat cu minte*. Poate fi vorba de cutare sau de cutare minte, de premintal sau de supramental sau chiar de minte a spiritului, însă facultatea respectivă echivalează cu gândirea şi cunoaşterea. Pătrunderea spiritului transcende, se suprapune şi antedatează teoretic conştiinţa minţii.

Creatorul Comun nu este absolut decât în domeniul minţii, în domeniile inteligenţei universale. Mintea celei de-a Treia Surse-Centru este infinită; ea transcende complet circuitele mentale active şi funcţionale ale universului universurilor. Înzestrarea mentală a celor şapte suprauniversuri provine de la cele Şapte Spirite Maestru, personalităţile primare ale Creatorului Comun. Aceste Spirite Maestru distribuie minte marelui univers ca minte cosmică, iar universul vostru local este pătruns de varianta nebadoniană a tipului de minte cosmică de pe Orvonton.

Mintea infinită ignoră timpul, mintea ultimă transcende timpul, mintea cosmică este condiţionată de timp. Acelaşi lucru este valabil şi cu spaţiul: Mintea Infinită este independentă de spaţiu, însă, pe măsură ce coboară din infinit către nivelele adjuvante ale minţii, trebuie ca intelectul să ţină din ce în ce mai mult seama de faptul şi de limitările spaţiului.

Forţa cosmică reacţionează la minte, la fel cum mintea cosmică reacţionează la spirit. Spiritul este ţelul divin şi mintea spiritului este ţelul divin în acţiune. Energia este lucrul, mintea este semnificaţia, spiritul este valoarea. Chiar în timp şi spaţiu, mintea stabileşte între energie şi spirit relaţii relative care sugerează o înrudire reciprocă în eternitate.

Mentalul transmută valorile spiritului în semnificaţii ale intelectului. Voinţa are puterea de a face să se fructifice semnificaţiile minţii atât în domeniile materiale cât şi spirituale. Ascensiunea în Paradis implică o creştere relativă şi diferenţială în spirit, în minte şi în energie. Personalitatea este unificatorul acestor componente ale individualităţii experienţiale.

## 5.MINISTERUL MINŢII

A Treia Sursă-Centru este infinită în minte. Chiar dacă universul ar trebui să crească până la infinitate, potenţialul minţii Spiritului ar rămâne adecvat pentru a înzestra un număr nelimitat de creaturi cu o minte pertinentă şi alte atribute prealabile ale intelectului.

În domeniul *minţii create*, a Treia Persoană, împreună cu asociaţii săi coordonaţi şi subordonaţi, guvernează în mod suprem. Tărâmurile minţii creaturilor îşi au originea exclusivă în a Treia Sursă-Centru; ea este dezlegătorul minţii. Chiar fragmentele Tatălui găsesc imposibil să locuiască în mintea oamenilor înainte ca drumul să fi fost convenabil pregătit pentru ei prin acţiunea mentală şi funcţiunea spirituală a Spiritului Infinit.

Mintea posedă calitatea unică de a putea fi conferită unei atât de vaste diversităţi a vieţii. Prin creatorii ei şi prin creaturile ei asociate, a Treia Sursă-Centru îşi aduce ajutorul ei oricărei minţi de pe orice sferă. Ea vine în ajutorul intelectelor umane şi subumane prin adjuvanţii universului local şi prin intermediul controlorilor fizici;

ea vine chiar şi în ajutorul entităţilor celor mai umile şi inapte în a experimenta, aflate printre tipurile cele mai primitive de fiinţe vii. Iar orientarea minţii este întotdeauna un minister al personalităţilor minţii-spirit sau al minţii-energie.

Datorită faptului că a Treia Persoană a Deităţii este sursa minţii, este absolut firesc ca creaturile evoluţionare volitive să găsească mai uşor să formeze concepte comprehensibile în ceea ce priveşte Spiritul Infinit decât în ceea ce priveşte Fiul Etern sau Tatăl Universal. Realitatea Creatorului Asociat se dezvăluie imperfect prin existenţa însăşi a minţii umane. Creatorul Comun este strămoşul minţii cosmice, iar mintea omului este un circuit individualizat, o porţiune impersonală a acestei minţii cosmice, aşa cum a fost ea difuzată într-un univers local de către o Fiică Creatoare provenită din a Treia Sursă-Centru.

Deoarece a Treia Persoană este sursa minţii, nu trebuie să se tragă concluzia că toate fenomenele mentale sunt divine. Intelectul uman îşi are rădăcina în originea materială a raselor animale. Inteligenţa universală nu este o adevărată revelaţie a lui Dumnezeu, care este minte, tot astfel cum natura fizică nu este o adevărată revelaţie a frumuseţii şi armoniei Paradisului. Perfecţiunea este în natură, însă natura nu este perfectă. Creatorul Comun este sursa minţii, însă mintea nu este Creatorul Comun.

Pe Urantia, mintea este un compromis între esenţa perfecţiunii gândirii şi mentalitatea în evoluţie a naturii voastre umane imature. Planul conceput pentru evoluţia voastră intelectuală este într-adevăr de o perfecţiune sublimă, însă voi sunteţi foarte departe de acest scop divin în timp ce funcţionaţi în tabernaculele trupului. Mintea are într-adevăr o origine divină şi, cu siguranţă, un destin divin. Însă mintea voastră umană nu este încă dotată cu demnitate divină.

Prea adesea, mult prea adesea, vă risipiţi mintea prin lipsă de sinceritate şi o împietriţi prin lipsă de dreptate; o supuneţi fricii animale şi o deformaţi prin anxietăţi inutile. De asemenea, cu toate că sursa minţii este divină, mintea, aşa cum o cunoaşteţi în lumea voastră ascensională, nu poate deloc deveni obiectul unei mari admiraţii şi cu atât mai puţin obiect de adorare sau de cult. Contemplarea intelectului uman imatur şi inactiv nu ar trebui să conducă decât la reacţii de umilinţă.

## 6. CIRCUITUL DE GRAVITAŢIE MENTALĂ

A Treia Sursă-Centru, inteligenţa universală, este personal conştientă de orice *mental*, de orice intelect, în întreaga creaţie, şi ea menţine un contact personal şi perfect cu toate creaturile fizice, morontiale şi spirituale înzestrate cu minte în vastele universuri. Toate aceste activităţi mentale sunt sesizate în circuitul absolut al gravitaţiei mentale care se focalizează în a Treia Sursă-Centru şi face parte din conştiinţa personală a Spiritului Infinit.

La fel cum Tatăl atrage orice personalitate la el însuşi, şi la fel cum Fiul atrage orice realitate spirituală, tot astfel Autorul Comun exercită o putere de atracţie asupra oricărei minţii. El domină şi controlează fără rezervă circuitul mental universal. Toate valorile intelectuale adevărate şi sincere, toate gândurile divine şi ideile perfecte sunt infailibil atrase în acest circuit absolut al minţii.

Gravitaţia mentală poate opera independent de gravitaţiile materială şi spirituală însă, întotdeauna şi pretutindeni, când acestea două din urmă impietează una asupra celeilalte, gravitaţia mentală este cea care funcţionează. Când ele sunt asociate toate trei, gravitaţia personalităţii poate îmbrăţişa creatura materială - fizică sau morontială, finită sau absonită. Însă, independent de aceasta, dotarea mentală, chiar la fiinţele impersonale, le califică pentru a gândi şi le dotează cu conştiinţă în ciuda absenţei totale a personalităţii.

Individualitatea având demnitate de personalitate, umană sau divină, nemuritoare sau potenţial nemuritoare, nu îşi are, cu toate acestea, originea nici în spirit, nici în minte, nici în materie; este darul Tatălui Universal. Interacţiunea spiritului, minţii, şi a gravitaţiei materiale nu este nici ea o condiţie prealabilă pentru apariţia gravitaţiei personalităţii. Circuitul Tatălui poate îmbrăţişa o fiinţă mentală- materială insensibilă la gravitaţia spiritului, sau poate include o fiinţă minte-spirit insensibilă la gravitaţia materială. Operaţiunea gravitaţiei personalităţii este întotdeauna un act volitiv al Tatălui Universal.

În timp ce mintea este asociată energiei la fiinţele pur materiale şi asociată spiritului la personalităţile pur spirituale, nenumărate ordine de personalităţi, inclusiv cele umane, posedă o minte asociată atât energiei cât şi spiritului. Aspectele spirituale ale minţii creaturilor reacţionează infailibil la atracţia gravitaţiei spiritului Fiului Etern. Caracteristicile materiale răspund la impulsul gravitaţional al universului material.

Atunci când mintea cosmică nu este asociată nici cu energia nici cu spiritul, ea nu este supusă nici exigenţelor gravitaţionale ale circuitelor materiale nici celor ale circuitelor spirituale. Mintea pură nu suportă

decât influenţa gravitaţională universală a Autorului Asociat. Mintea pură este aproape părintele minţii infinite, iar mintea infinită (coordonatorul teoretic al absoluturilor spiritului şi energiei) este în aparenţă o lege prin sine.

Cu cât mai mare este divergenţa între spirit şi energie, cu atât mai bine putem observa funcţiunea minţii. Cu cât există mai puţină diversitate între energie şi spirit, cu atât funcţiunea minţii este mai puţin observabilă. Funcţiunea maximă a minţii cosmice se găseşte aparent în universurile temporale ale spaţiului. Mintea pare a funcţiona în acestea într-o zonă intermediară între energie şi spirit, însă acest lucru nu este adevărat pentru nivelele superioare ale mentalului. În Paradis, energia şi spiritul sunt, în mod esenţial, una.

Circuitul gravitaţiei mentale este fiabil; el emană din a Treia Persoană a Deităţii Paradisului. Însă nu orice funcţiune observabilă a minţii este previzibilă. În orice creaţie cunoscută există, în paralel cu acest circuit al mentalului, o prezenţă puţin înţeleasă a cărei funcţiune este imprevizibilă. Noi credem că această imposibilitate de a prevedea trebuie să fie atribuită în parte funcţiunii Absolutului Universal. Ceea ce este această funcţiune, noi nu ştim. Ceea ce o pune în acţiune, noi nu putem decât să deducem. În ceea ce priveşte relaţiile sale cu creaturile, nu putem decât să speculăm.

Anumite faze ale imprevizibilităţii minţii finite se pot datora incompletitudinii Fiinţei Supreme; şi există o vastă zonă de activităţi în care Autorul Comun şi Absolutul Universal sunt poate tangente. Numeroase lucruri referitoare la minte sunt necunoscute, însă noi suntem siguri de aceasta: Spiritul Infinit este, pentru toate creaturile, expresia perfectă a minţii Creatorului, iar Fiinţa Supremă este expresia evoluândă a minţii tuturor creaturilor către Creatorul lor.

## 7. REFLEXIVITATEA UNIVERSULUI

Autorul Comun este capabil să coordoneze toate nivelele de actualitate universală, astfel încât să facă posibilă recunoaşterea simultană a minţii, a materialului şi spiritualului. Este fenomenul de *reflexivitate a universului*, această putere excepţională şi inexplicabilă de a vedea, a auzi, a percepe şi a cunoaşte toate lucrurile pe măsură ce ele se întâmplă într-un întreg suprauniverse, şi apoi de a focaliza prin reflexivitate, într-un punct dorit oarecare, toate aceste informaţii şi toate aceste cunoştinţe. Acţiunea reflexivităţii este demonstrată în mod perfect pe fiecare din lumile sediu ale celor şapte suprauniversuri. Ea operează de asemenea de la un capăt la altul al sectoarelor superuniversurilor, şi în interiorul frontierelor universurilor locale. Reflexivitatea se focalizează în cele din urmă asupra Paradisului.

Fenomenul reflexivităţii, aşa cum îl putem observa pe lumile sediu ale suprauniversului în stupefiantele realizări ale personalităţilor gânditoare care staţionează acolo, reprezintă interasocierea cea mai complexă a tuturor fazelor de existenţă observabile în ansamblul creaţiei. Putem retrasa originea liniilor spiritului până la Fiu, aceea a energiei fizice până în Paradis şi pe aceea a mentalului până la a Treia Sursă; însă, în fenomenul extraordinar al reflexivităţii universului, există o fuziune unică şi excepţională a celor trei. Ele sunt asociate astfel pentru a permite conducătorilor universului să fie informaţi instantaneu de condiţii îndepărtate, chiar în clipa în care ele se produc.

Noi înţelegem o bună parte a tehnicii reflexivităţii, însă există numeroase din fazele ei care sunt pur şi simplu deconcertante. Noi ştim că Autorul Comun este centrul universal al circuitului minţii, că este strămoşul minţii cosmice şi că mintea cosmică operează sub denumirea de gravitaţie mentală absolută a celei de-a Treia Surse-Centru. Noi ştim, printre altele, că circuitele mentalului cosmic au influenţă asupra nivelelor intelectuale ale tuturor existenţelor cunoscute. Ele conţin informaţiile date din spaţiul universal, şi la fel de sigur ele se focalizează în cele Şapte Spirite Maestru, după care converg în a Treia Sursă-Centru.

Relaţiile între mintea cosmică finită şi mintea divină absolută par a fi pe cale de a evolua în mintea experienţială a Supremului. Suntem învăţaţi că, la începutul timpurilor, această minte experienţială a fost atribuită Fiinţei Supreme de Spiritul Infinit. Noi deducem că anumite trăsături ale fenomenului reflexivităţii nu pot să se explice decât presupunând activitatea Minţii Supreme. Dacă Supremul nu este influenţat prin reflexivitate, noi suntem puşi în încurcătură când sunt de explicat operaţiunile complexe şi infailibile ale acestei conştiinţe a cosmosului.

Se pare că reflexivitatea este atotcunoaşterea limitată la experienţa finită şi poate reprezenta emergenţa prezenţei-conştiinţe a Fiinţei Supreme. Dacă această ipoteză este exactă, atunci utilizarea reflexivităţii sub una din fazele ei echivalează cu un contact parţial cu conştiinţa Supremului.

## 8. PERSONALITĂŢI ALE SPIRITULUI INFINIT

Spiritul Infinit posedă deplina putere de a transmite numeroase din puterile şi prerogativele sale personalităţilor sale şi agenţilor coordonaţi şi subordonaţi.

Primul act de creaţie al Deităţii Spiritului Infinit, operând în afara Trinităţii, însă sub o formă oarecare de asociere nerevelată împreună cu Tatăl şi Fiul, s-a personalizat în existenţa celor Şapte Spirite Maestru ale Paradisului, repartizatorii Spiritului Infinit pentru univers.

Nu există reprezentant direct al celei de-a Treia Surse-Centru în sediile suprauniversului. Fiecare din cele şapte creaţii depinde de unul dintre Spiritele Maestru ale Paradisului, care acţionează prin cele Şapte Spirite gânditoare situate în capitala acestui suprauniver.

Acţiunea subsecventă a creaţiei continuă a Spiritului Infinit se revelează din când în când în producerea Spiritelor Creative. De fiecare dată când Tatăl Universal şi Fiul Etern devin părinţi ai unui Fiu Creator, Spiritul Infinit devine strămoşul unui Spirit Creativ al universului local, care devine strâns asociat cu acest Fiu Creator în toate experienţele subsecvente ale Universului.

La fel cum este necesar să se distingă între Fiul Etern şi Fiii Creatori, tot astfel trebuie să se facă diferenţa între Spiritul Infinit şi Spiritele Creative, coordonatele Fiilor Creatori în universurile locale. Un Spirit Creativ reprezintă pentru un univers local ceea ce Spiritul Infinit reprezintă pentru creaţia totală.

A Treia Sursă-Centru este reprezentată în marele univers de o vastă desfăşurare de spirite tutelare, de mesageri, de educatori, de judecători, de ajutoare şi de consilieri, cât şi de supraveghetorii anumitor circuite de natură fizică, morontială şi spirituală. Aceste fiinţe nu sunt în întregime personalităţi în sensul strict al termenului. Personalitatea la creaturile de tip finit este caracterizată de:

1. Conştiinţa subiectivă de sine.

2. Reacţia obiectivă la circuitul personalităţii Tatălui.

Există personalităţi de creatori şi personalităţi de creatură, şi în plus faţă de aceste două tipuri fundamentale, există *personalităţi ale celei de-a Treia Surse-Centru*, fiinţe care sunt personale faţă de Spiritul Infinit, însă care nu sunt personale în mod necondiţionat faţă de creaturi. Aceste personalităţi ale celei de-a Treia Surse-Centru nu fac parte din circuitul personalităţii Tatălui. Personalităţile Primei Surse şi ale celei de-a Treia sunt reciproc contactabile. Orice personalitate este contactabilă

Tatăl conferă personalitatea prin libera sa voinţă personală. Nu putem să deducem de ce o face şi nu ştim cum o face. Nu ştim nici de ce a Treia Sursă atribuie personalităţi neprovenite din Tată, însă Spiritul Infinit face aceasta de la sine, în conjuncţie creatoare cu Fiul Etern, şi pe numeroase căi necunoscute vouă. Spiritul Infinit poate, de asemenea, să acţioneze pentru Tată, conferind personalităţi de tipul Primei Surse.

Există numeroase tipuri de personalităţi ale celei de-a Treia Surse. Spiritul Infinit atribuie personalitate de tipul celei de-a Treia Surse la numeroase grupuri care nu sunt incluse în circuitul personalităţii Tatălui, ca anumiţi directori de putere. Tot astfel, Spiritul Infinit tratează ca personalităţi numeroase grupuri de fiinţe cum ar fi Spiritele Creative, care formează o clasă în sine în relaţiile lor cu creaturile puse în circuit de Tată.

Personalităţile celei de-a Treia Surse cât şi cele ale Primei Surse sunt înzestrate cu tot ceea ce oamenii asociază cu conceptul personalităţii, şi cu mai multe atribute încă. Ele au o minte îmbrăţişând memoria, raţiunea, judecata, imaginaţia creatoare, asociaţiile de idei, deciziile, alegerile, precum şi numeroase puteri intelectuale suplimentare în întregime necunoscute muritorilor. Cu câteva excepţii, ordinele de personalităţi care vă sunt revelate posedă o formă şi o individualitate distincte; sunt fiinţe reale. Majoritatea lor este vizibilă tuturor ordinelor de spirite existente.

Chiar şi voi veţi ajunge să îi vedeţi asociaţii voştri spirituali ai ordinelor inferioare imediat ce veţi fi eliberaţi de viziunea limitată a ochilor voştri materiali şi veţi fi înzestraţi cu o formă morontială cu sensibilitate crescută la realitatea lucrurilor spirituale.

*Familia funcţională a celei de-a Treia Surse-Centru*, aşa cum este revelată în aceste expuneri, se împarte în trei mari grupuri:

I.*Spiritele supreme*. Un grup de origine compozită care îmbrăţişează printre altele ordinele următoare:

1.Cele Şapte Spirite Maestru ale Paradisului.

2.Spiritele Gânditoare ale Suprauniversului.

3.Spiritele Creative ale Universurilor Locale.

II. *Dirijorii de Putere*. Un grup de creaturi şi de agenţi de control care operează în întregul spaţiu organizat.

III. *Personalităţile Spiritului Infinit*. Această desemnare nu implică neapărat că aceste fiinţe sunt personalităţi ale celei de-a Treia Surse, cu toate că unele din ele sunt unice în calitate de creaturi volitive. Le grupăm în general în trei clasificări majore:

1.Personalităţile Superioare ale Spiritului Infinit.

2.Oştirile Mesagerilor Spaţiului.

3.Spiritele Tutelare al Timpului.

Aceste grupuri servesc în Paradis, în universul central sau rezidă în suprauniversuri; ele înglobează ordine care funcţionează în universurile locale, chiar pe constelaţii, sisteme şi planete.

Personalităţile spirituale aparţinând vastei familii a Spiritului Divin şi Infinit sunt dedicate pentru totdeauna serviciului tutelar al iubirii lui Dumnezeu şi compasiunii Fiului către toate creaturile inteligente ale lumilor evoluţionare ale timpului şi spaţiului. Aceste fiinţe spirituale constituie scara vie prin care muritorii se ridică din haos până la glorie.

[Revelat pe Urantia de un Consilier Divin de pe Uversa însărcinat de Cei Îmbătrâniţi de Zile să descrie natura şi munca Spiritului Infinit.]

# CARTEA URANTIA

## PRIMA PARTE - UNIVERSUL CENTRAL ŞI SUPRAUNVERSURILE

## CAPITOLUL 10 - TRINITATEA PARADISULUI

Trinitatea Paradisiacă a Deităţilor eterne îi uşurează Tatălui scăparea de absolutismul personalităţii. Trinitatea asociază perfect expresia nelimitată a voinţei infinite personale a lui Dumnezeu cu absoluitatea Deităţii. Fiul Etern şi feluriţii Fii de origine divină, împreună cu Autorul Comun şi cu copiii acestuia din univers, îi îngăduie efectiv Tatălui să se elibereze de limitări care altfel ar fi inerente primordialităţii, perfecţiunii, invarianţei, eternităţii, universalităţii, absoluităţii şi infinităţii sale.

Trinitatea Paradisului asigură în mod eficient deplina expresie şi perfecta revelaţie a naturii eterne a Deităţii. Fiii Staţionari ai Trinităţii prilejuiesc în acelaşi mod o revelaţie deplină şi perfectă a dreptăţii divine. Trinitatea este unitatea Deităţii, şi această unitate se sprijină veşnic pe temeliile absolute ale unităţii divine a celor trei personalităţi originare, coordonate şi coexistente: Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul şi Dumnezeu Spiritul.

Plecând de la situaţia prezentă pe cercul eternităţii, şi privind în urmă în trecutul nesfârşit, noi nu putem descoperi decât o singură inevitabilitate ineluctabilă în chestiunile universului, iar aceasta este Trinitatea Paradisului. Socotesc că Trinitatea era inevitabilă. După cum văd eu trecutul, prezentul şi viitorul timpului, consider că nimic altceva din tot universul universurilor nu a fost inevitabil. Prezentul univers principal, văzut în retrospectivă sau în prospectivă, este de neînchipuit fără Trinitate. Ţinând seama de Trinitatea Paradisului, putem admite alternative sau chiar şi multiple moduri de a face toate lucrurile, însă, fără Trinitatea Tatălui, a Fiului şi a Spiritului, noi suntem incapabili să concepem cum ar fi putut reuşi Infinitul o personalizare triplă şi coordonată în faţa unităţii absolute a Deităţii. Nici un alt concept al creaţiei nu se ridică la înălţimea statutului Trinităţii, în care desăvârşirea absoluităţii inerente unităţii Deităţii este îmbinată cu plenitudinea eliberării voluntare inerente triplei personalizări a Deităţii.

### 1.PRIMA SURSĂ-CENTRU CARE SE DISTRIBUIE PE SINE

S-ar părea că Tatăl a iniţiat în veşnicia trecutului o politică de profundă distribuire de sine. În natura generoasă, iubitoare şi prietenoasă a Tatălui Universal există ceva care îl determină să nu îşi rezerve pentru sine însuşi decât exerciţiul puterilor şi al autorităţii pe care le socoteşte aparent imposibil de delegat sau de conferit.

Tatăl Universal s-a despuiat constant de fiecare parte a sa pe care se putea conferi oricărui alt Creator sau oricărei alte creaturi. El a delegat Fiilor săi divini şi inteligenţelor lor asociate toate puterile şi întreaga autoritate care puteau fi delegate. El a transferat efectiv Fiilor săi Suverani, în universurile lor respective, toate prerogativele autorităţii administrative care erau transferabile. În treburile unui univers local, el a făcut pe fiecare Fiu Creator Suveran tot de perfect, de competent şi de plin de autoritate pe cât este Fiul Etern în universul central şi originar. Cu demnitatea şi sanctitatea pe care le comportă posedarea unei personalităţi, el a împărţit, a dăruit efectiv tot ce avea el însuşi, toate atributele sale, toate lucrurile de care se putea dispensa, în orice fel, în toate locurile, în favoarea tuturor persoanelor, şi aceasta în toate universurile, în afară de cel al lăcaşului său central.

Personalitatea divină nu este egocentrată. Distribuirea de sine şi împărtăşirea personalităţii caracterizează individualitatea liberului arbitru divin. Creaturile aspiră la asocierea cu alte creaturi personale; Creatorii sunt incitaţi să împărtăşească divinitatea cu copiii universului lor; personalitatea Infinitului este revelată în calitate de Tată Universal împărtăşind realitatea fiinţei şi egalitatea sinelui cu două personalităţi coordonate, Fiul Etern şi Autorul Comun.

Pentru a dobândi o oarecare cunoaştere a personalităţii Tatălui şi a atributelor sale divine, noi depindem întotdeauna de revelaţiile Fiului Etern. În realitate, atunci când s-a îndeplinit actul comun de creaţie, când a Treia Persoană a Trinităţii s-a ivit în existenţă ca personalitate şi a dus la îndeplinire conceptele conjugate ale părinţilor ei divini, Tatăl a încetat să existe în calitate de personalitate lipsită de atribute. Odată cu venirea în existenţă a Autorului Comun şi cu materializarea nucleului central al creaţiei, au avut loc anumite schimbări pe

vecie. Dumnezeu s-a dăruit ca personalitate absolută Fiului său Etern. Acesta este modul în care Tatăl a oferit "personalitatea infinităţii" unicului său Fiu născut, astfel încât amândoi conferă "personalitatea asociată" a uniunii lor eterne Spiritului Infinit.

Din aceste motive, şi pentru alte motive care depăşesc capacitatea conceptuală a minţii finite, creaturilor umane le este extrem de dificil să înţeleagă infinitatea personalităţii paterne a lui Dumnezeu altfel decât sub aspectul în care ea este universal revelată în Fiul Etern, iar odată cu Fiul ea este universal activă în Spiritul Infinit.

Din moment ce Fiii Paradisiaci ai lui Dumnezeu vizitează lumile evolutive, şi uneori chiar şi locuiesc sub înfăţişarea trupească muritoare şi din moment ce aceste revărsări le dau muritorilor posibilitatea să cunoască efectiv ceva din natura şi din caracterul personalităţii divine, creaturile sferelor planetare trebuie deci să-şi îndrepte atenţia spre revărsările acestor Fii ai Paradisului pentru a obţine informaţi sigure şi demne de încredere despre Tată, despre Fiu şi despre Spirit.

## 2. PERSONALIZAREA DEITĂŢII

Prin tehnica trinitizării, Tatăl se despoaie de personalitatea spirituală lipsită de calificative care este Fiul însă, făcând acest lucru, el se constituie drept Tată al acestui Fiu, şi astfel intră în posesia capacităţii nelimitate de a deveni Tatăl divin al tuturor creaturilor volitive inteligente create ulterior, sau exteriorizate, sau aparţinând altor tipuri personalizate. Ca *personalitate absolută şi necalificată*, Tatăl nu poate acţiona decât prin Fiu şi cu el; însă, ca *Tată personal*, el continuă să confere personalitatea sub multitudinea diversă a diferitelor nivele de creaturi volitive inteligente, şi el menţine pentru totdeauna relaţii personale de asociere plină de iubire cu această vastă familie de copii ai universului.

După ce Tatăl a dăruit personalităţii Fiului propria-i sa plenitudine, şi când acest act de dăruire de sine este desăvârşit şi perfect, partenerii eterni fac apel la natură şi la puterea infinită care există astfel în uniunea Tată-Fiu şi răspândesc astfel împreună aceste calităţi şi atribute care constituie tot o altă fiinţă ca ei înşişi; iar această personalitate asociată, Spiritul Infinit, completează personalizarea existenţială a Deităţii.

Fiul este indispensabil paternităţii lui Dumnezeu. Spiritul este indispensabil fraternităţii celei de-a Doua şi celei de-a Treia Persoane. Sunt necesare minim trei persoane pentru a forma un grup social, însă acesta este cea mai palidă din toată mulţimea de raţiuni de a crede în inevitabilitatea Autorului Comun.

Prima Sursă-Centru este infinita *personalitate-tată*, personalitatea-sursă nelimitată. Fiul Etern este *absolutul-personalitate* lipsit de orice calitate, această fiinţă divină care reprezintă, peste timp şi peste eternitate, revelaţia perfectă a naturii personale a lui Dumnezeu. Spiritul Infinit este *personalitatea comună,* unica consecinţă personală a veşnicei uniunii Tată-Fiu.

Personalitatea Primei Surse-Centru este personalitatea infinităţii minus personalitatea absolută a Fiului Etern.Personalitatea celei de-a Treia Surse-Centru este supraconsecinţa uniunii dintre personalitatea-Tată eliberată şi personalitatea-Fiu absolută.

Tatăl Etern, Fiul Universal şi Spiritul Infinit sunt persoane unice. Nici una nu este o copie; fiecare este originală; toate trei sunt unite.

Singur Fiul Etern încearcă plenitudinea divinei relaţii de personalitate, conştiinţa filiaţiei lui cu Tatăl şi a paternităţii faţă de Spirit, precum şi a egalităţii lui divine cu Tatăl-predecesor şi Spiritul-asociat. Tatăl cunoaşte experienţa de a avea un Fiu care este egalul său, însă el nu cunoaşte antecedente ancestrale. Fiul Etern are experienţa filiaţiei, recunoaşte ascendenţa personalităţii, şi totodată Fiul este conştient de a fi co-părinte pentru Spiritul Infinit. Spiritul Infinit este conştient de dubla ascendenţa a personalităţii, însă nu este părinte pentru o personalitate a unei Deităţi coordonate. Odată cu Spiritul, ciclul existenţial al personalizării Deităţii este încheiat. Personalităţile primare provenite din a Treia Sursă-Centru sunt existenţiale; ele sunt în număr de şapte.

De origine eu sunt din Trinitatea Paradisului. Cunosc Trinitatea ca Deitate unificată. Mai ştiu şi că Tatăl, Fiul şi Spiritul există şi acţionează după cele trei capacităţi ale lor personale definite. Cunosc fără îndoială nu numai că ei acţionează în mod personal şi colectiv, ci şi că ei îşi coordonează înfăptuirile în variate grupări, astfel încât, în cele din urmă, acţionează sub şapte capacităţi diferite, singure sau mai multe la un loc. Şi, cum aceste şapte asocieri epuizează posibilităţile pentru această combinare a divinităţii, este inevitabil ca realităţile universului să apară în şapte variante de valori, de semnificaţii şi de personalităţi.

## 3. CELE TREI PERSOANE ALE DEITĂŢII

Cu toate că nu există decât o singură Deitate, există trei personalizări pozitive şi divine ale Deităţii. În ceea ce priveşte Ajustorii divini cu care a fost înzestrat omul, Tatăl a spus: "Să facem omul după chipul nostru". Această referinţă la acţiuni şi la faptele Deităţii plurale apare de în repetate rânduri prin scrierile de pe Urantia, demonstrând clar că se recunoaşte existenţa şi activitatea celor trei Surse-Centru.

Suntem învăţaţi că Tatăl şi Fiul întreţin ambii aceleaşi relaţii de egalitate cu Tatăl în asocierea Trinităţii. Fără îndoială că ei fac asta în eternitate şi ca Deităţi, însă, în timp şi ca personalităţi, ei dezvăluie cu siguranţă relaţii de natură foarte variată. Privind din Paradis afară la universuri, aceste relaţii par într-adevăr foarte asemănătoare însă, atunci când sunt văzute din domeniile spaţiului, ele apar ca fiind întru totul diferite.

Fiii divini sunt într-adevăr "Cuvântul lui Dumnezeu," însă copiii Spiritului sunt cu adevărat "Faptele lui Dumnezeu". Dumnezeu vorbeşte prin Fiu şi, împreună cu Fiul, el acţionează prin Spiritul Infinit, în timp ce, în toate activităţile universului, Fiul şi Spiritul sunt minunat de fraterni şi lucrează ca doi fraţi egali, cu admiraţie şi iubire pentru un tată comun onorat şi respectat dumnezeieşte.

Tatăl, Fiul şi Spiritul sunt cu siguranţă egali în natură şi coordonaţi în existenţă, însă există diferenţe inconfundabile în înfăptuirile lor universale şi, când acţionează singură, o persoană a Deităţii este aparent limitată în absoluitatea sa.

Înainte de a se fi despuiat de bună voie de personalitatea, de puterile şi de atributele care constituie Fiul şi Spiritul, Tatăl Universal spera să fi fost (din punct de vedere filosofic) o Deitate incalificabilă, absolută şi infinită. Însă această teoretică Primă-Sursă Centru fără Fiu nu ar fi putut în nici un sens al cuvântului să fi fost considerată ca *Tată Universal*; paternitatea nu este reală fără filiaţie. Mai mult, pentru ca Tatăl să fi fost absolut în sensul total, trebuie ca el, într-un moment îndepărtat în veşnicie, să fii existat singur. Însă nu a existat niciodată o asemenea existenţă solitară; Fiul şi Spiritul sunt amândoi co-eterni cu Tatăl. Prima Sursă-Centru a fost dintotdeauna, şi va fi de-a pururea Tatăl Etern al Fiului Originar şi, împreună cu Fiul, Străbunul Etern al Spiritului Infinit.

Noi observăm că Tatăl s-a despuiat de toate manifestările directe de absoluitate, în afară de paternitatea absolută şi de voinţa absolută. Noi nu ştim dacă voinţa este un atribut inalienabil al Tatălui: putem doar să remarcăm că, de voinţa sa, el *nu* s-a despuiat. O asemenea infinitate de voinţă trebuie să fi fost veşnic inerentă Primei Surse-Centru.

Conferind absoluitatea de personalitate Fiului Etern, Tatăl Universal se desface din lanţurile absolutismului de personalitate însă, făcând astfel, el face un pas care duce pentru totdeauna la imposibilitatea sa de a acţiona singur ca absolut-personalite. Şi, odată cu personalizarea finală a Deităţii coexistente - Autorul Asociat - apare interdependenţa trinitară critică a celor trei personalităţi divine în ce priveşte funcţionarea totală a Deităţii în absolut.

Dumnezeu este Absolutul-Tată al tuturor personalităţilor din universul universurilor. În mod personal, Tatăl este absolut în libertatea sa de a acţiona, însă, în universurile timpului şi spaţiului, cele făcute, cele în plina facere şi cele necreate încă, Tatăl nu este în mod vădit absolut ca Deitate totală altfel decât în Trinitatea Paradisului.

Prima Sursă-Centru operează în afara Havonei, în universurile fenomenale, după cum urmează:

1. În calitate de creator, prin Fiii Creatori, nepoţii ei.
2. În calitate de controlor, prin centrul de gravitaţie al Paradisului.
3. Ca spirit, prin Fiul Etern.
4. Ca minte, prin Creatorul Asociat.
5. Ca Tată, ea menţine un contact părintesc cu toate creaturile prin circuitul personalităţii sale.
6. Ca persoană, ea acţionează *direct* în toată creaţia prin fragmentele sale exclusive - în oameni prin Ajustorii Gândirii
7. Ca Deitate totală, ea acţionează numai în Trinitatea Paradisului.

Toate aceste renunţări şi delegări de jurisdicţie din partea Tatălui Universal sunt pe deplin voluntare şi auto-impuse. Atotputernicul Tată îşi asumă cu un anume scop aceste limitări de autoritatea în univers.

Fiul Etern pare să acţioneze în unitate cu Tatăl în toate aspectele spirituale, mai puţin în manifestările fragmentelor de Dumnezeu şi în alte activităţi prepersonale. Dar el nu este nici prea tare identificat cu activităţile intelectuale ale creaturilor materiale, nici cu activităţile energiei din universurile materiale. În calitate de absolut, Tatăl operează ca o persoană şi numai în domeniul universului spiritual.

Spiritul Infinit este uimitor de universal şi este incredibil de priceput în toate operaţiunile sale. El lucrează în sferele minţii, ale materiei şi ale spiritului. Autorul Comun reprezintă asocierea Tată-Fiu, însă el acţionează şi prin sine însuşi. El nu este direct interesat nici de gravitaţia fizică, nici de gravitaţia spirituală, nici de circuitul personalităţii, însă participă, mai mult sau mai puţin, la toate celelalte activităţi din univers. Deşi aparent Spiritul Infinit este dependent de trei mijloace de control ale gravitaţie existenţiale şi absolute, el pare să exercite trei moduri de supracontrol. Această triplă înzestrare este folosită în multe feluri pentru a transcende şi după cât se pare pentru a neutraliza manifestările forţelor şi energiilor primare, mergând până la limitele superultime ale absoluităţii. În anumite situaţii, aceste supracontroale transcend în mod absolut chiar şi manifestările primordiale ale realităţii cosmice.

## 5. UNITATEA TRINITARĂ A DEITĂŢII

Dintre toate asocierile absolute, Trinitatea Paradisului (prima trinitate) este unică ca asociere exclusivă de Deitate personală. În raport cu Dumnezeu şi cu cei care îl pot cunoaşte, Dumnezeu acţionează numai ca un Dumnezeu; însă, ca Deitate absolută, el nu acţionează decât în Trinitatea Paradisului şi în raport cu totalitatea universului.

Deitatea Eternă este perfect unificată; cu toate acestea, există trei persoane ale Deităţii perfect individualizate. Trinitatea Paradisului face posibilă exprimarea simultană a întregii diversităţi a trăsăturilor de caracter şi a puterilor infinite ale Primei Surse-Centru şi ale eternilor săi coordonaţi şi totodată a întregii unităţi divine a funcţiunilor universale a Deităţii indivizibile.

Trinitatea este o asociere de persoane infinite funcţionând în mod impersonal, însă fără a contraveni personalităţii. Ilustrarea noastră este simplă, grosolană: un tată, un fiu şi un nepot ar putea forma o entitate corporativă care ar fi nepersonală, şi cu toate acestea supusă voinţelor lor personale.

Trinitatea Paradisului este *reală*. Ea există ca uniune de Deitate a Tatălui, a Fiului şi a Spiritului; şi totuşi, Tatăl, Fiul sau Spiritul, sau numai câte doi dintre ei, pot acţiona în raport cu această aceeaşi Trinitate a Paradisului. Tatăl, Fiul şi Spiritul pot să colaboreze într-un mod ne-trinitar, dar nu ca trei Deităţi. Ca persoane, ei pot colabora după cum le este voia, însă aceasta nu este Trinitatea.

Amintiţi-vă necontenit că ceea ce face Spiritul Infinit este funcţiunea Autorului Comun. Atât Tatăl, cât şi Fiul funcţionează în el, prin el şi ca el. Însă n-ar avea rost să încercăm a elucida misterul Trinităţii: trei ca unul şi în unul, şi apoi unul ca doi şi acţionând pentru doi.

Trinitatea este atât de legată de toate treburile din universului încât trebuie să se ţină seama de ea în încercările noastre de a explica totalitatea oricărui eveniment cosmic izolat sau a oricărei relaţii de personalitate. Trinitatea funcţionează pe toate nivelele cosmosului, pe când omul muritor este limitat la nivelul finit; de aceea omul trebuie să se mulţumească cu un concept finit al Trinităţii ca Trinitate.

Ca muritori întrupaţi, voi trebuie să priviţi Trinitatea în acord cu iluminarea voastră individuală şi în armonie cu reacţiile minţii voastre şi ale sufletului vostru. Nu puteţi să ştiţi decât foarte puţine lucruri despre absoluitatea Trinităţii, însă, pe parcursul ascensiunii voastre către Paradis, veţi încerca de nenumărate ori mirarea în faţa revelaţiilor succesive şi a descoperirilor neaşteptate ale supremaţiei şi ale ultimităţii Trinităţii, dacă nu a absoluităţii.

## 6. FUNCŢIUNI ALE TRINITĂŢII

Deităţile personale au însuşiri, însă nu prea ar avea relevanţă să se vorbească despre Trinitate ca având însuşiri. Mai potrivit ar fi să considerăm această asociere de fiinţe divine ca având *funcţiuni*, cum ar fi administrarea justiţiei, atitudinile de totalitate, acţiunea coordonată şi supracontrolul cosmic. Aceste funcţiuni sunt active în mod suprem, ultime şi (în limitele Deităţii) absolute în măsura în care se referă la toate relaţiile vii ale valorii personalităţii.

Funcţiunile Trinităţii Paradisului nu sunt pur şi simplu suma aparentei înzestrării cu divinitate din partea Tatălui plus acele însuşiri specializate unice din existenţa personală a Fiului şi a Spiritului. Rezultatul asocierii trinitare a celor trei Deităţi ale Paradisului antrenează evoluţia, exteriorizarea şi deitizarea de noi puteri, semnificaţii, valori şi capacităţi de revelaţie, de acţiune şi de administrare universale. Asocierile vii, familiile umane, grupurile sociale sau Trinitatea Paradisului nu sporesc prin simple adunări aritmetice. Potenţialul grupului depăşeşte întotdeauna cu mult simpla sumă a însuşirilor indivizilor care îl compun.

Trinitatea menţine o atitudine unică în calitatea ei de Trinitate faţă de universul întreg al trecutului, al prezentului şi al viitorului. Iar funcţiunile Trinităţii pot fi examinate cel mai bine în atitudinea Trinităţii faţă de univers. Aceste atitudini sunt simultane şi pot fi multiple faţă de orice situaţie sau eveniment izolate.

1.*Atitudinea faţă de finit.*Maxima auto-limitare a Trinităţii este atitudinea ei faţă de finit. Trinitatea nu este o persoană, după cum nici Fiinţa Supremă nu este personalizează exclusivă a Trinităţii, însă Supremul este cea mai mare apropiere de o focalizare a personalităţii-putere a acestei Trinităţi şi pe care o pot înţelege creaturile finite. De aceea se vorbeşte, câteodată, de Trinitatea aflată în raport cu finitul ca de Trinitatea Supremaţiei.

2.*Atitudinea faţă de Absonit*. Trinitatea Paradisului ia în considerare acele nivele ale existenţei care sunt mai mult decât finite însă mai puţin decât absolute, iar această relaţie este uneori denumită Trinitatea Ultimităţii. Nici Ultimul, nici Supremul nu reprezintă total Trinitatea Paradisului, însă, într-un sens restrictiv şi pentru nivelele lor respective, fiecare pare să reprezinte Trinitatea aflată în cursul erelor ei prepersonale în care se dezvoltă puterea experienţială.

3. *Atitudinea Absolută* a Trinităţii Paradisului se raportează la existenţe absolute şi culminează în acţiunea Deităţii totale.

Trinitatea Infinită implică acţiunea coordonată a tuturor relaţiilor de trinitate ale Primei Surse-Centru - nedeificate precum şi deificate - şi, de aceea, le este foarte greu personalităţilor să o priceapă. În contemplarea Trinităţii ca infinit, nu neglijaţi cele şapte triunităţi; prin aceasta se pot evita anumite dificultăţi de înţelegere şi se pot rezolva parţial anumite paradoxuri.

Totuşi, eu nu dispun de un limbaj care să îmi permită să transmit minţii umane limitate întregul adevărul şi semnificaţia eternă a Trinităţii Paradisului, nici natura interasocierii perpetue a acestor trei fiinţe de o infinitate perfectă.

## 7. FIII STAŢIONARI AI TRINITĂŢII

Orice lege îşi are originea în Prima Sursă-Centru; *ea este legea*. Administrarea legii spirituale este inerentă celei de-a Doua Surse-Centru. Revelarea legii, promulgarea şi interpretarea statutelor divine, este funcţiunea celei de-a Treia Surse-Centru. Aplicarea legii, justiţia, ţine de domeniul Trinităţii Paradisului şi ea este îndeplinită de anumiţi Fii ai Trinităţii.

Justiţia este inerentă suveranităţii universale a Trinităţii Paradisului, însă bunătatea, îndurarea şi adevărul formează slujba universală a personalităţilor divine a căror uniune în Deitate constituie Trinitatea. Justiţia nu este atitudinea Tatălui, a Fiului sau a Spiritului. Dreptatea este atitudinea trinitară a acestor personalităţi de iubire, de îndurare şi de slujire. Nici una dintre Deităţile Paradisului nu asigură de una singură administrarea dreptăţii. Dreptatea nu este niciodată o atitudine personală, ea este întotdeauna o funcţiune plurală.

*Mărturia*, întemeiată pe echitate (dreptate în armonie cu îndurare) este furnizată de personalităţile celei de-a Treia Surse-Centru, reprezentantele comune ale Tatălui şi ale Fiul pe toate domeniile şi pentru mintea creaturilor inteligente din toată creaţia.

*Judecata*, aplicarea finală a dreptăţii în conformitate cu mărturiilor depuse de personalităţile Spiritului Infinit, este lucrarea Fiilor Staţionari ai Trinităţii; aceste fiinţe participă la natura trinitară a uniunii Tatălui, Fiului şi Spiritului.

Acest grup de Fii Staţionari ai Trinităţii cuprinde următoarele personalităţi:

1.Secretele Trinitizate ale Supremaţiei.
2.Eternii Zilelor.
3.Îmbătrâniţii Zilelor.
4.Perfecţiunile Zilelor.
5.Recenţii Zilelor.
6.Uniunile Zilelor.
7.Fidelii Zilelor.
8.Desăvârşitorii de Înţelepciune.
9.Consilierii Divini.
10.Cenzorii Universali.

Se nimereşte ca eu să aparţin celui de-al zecelea ordin din grupul acesta, Cenzorii universali; noi suntem copiii celor trei Deităţii ale Paradisului funcţionând ca Trinitate. Aceste ordine nu reprezintă atitudinea Trinităţii într-un sens universal; ele nu reprezintă această atitudine colectivă a Deităţii decât în domeniile judecăţii

executive - justiţia. Ele au fost anume desemnate de Trinitate exact pentru munca care li s-a încredinţat, şi reprezintă Trinitatea doar în funcţiunile pentru care ele au fost personalizate.

Cei Îmbătrâniţi de Zile şi asociaţii lor de origine trinitară împart judecata dreaptă de supremă echitate celor şapte suprauniversuri. În universul central, aceste funcţiuni nu există decât teoretic; echitatea se evidenţiază în perfecţiune, iar perfecţiunea Havonei exclude orice posibilitate de disarmonie.

Justiţia este ideea colectivă asupra dreptăţii; îndurarea este expresia personală a acesteia. Îndurarea este atitudinea de iubire. Acţiunea legii se caracterizează prin precizie; judecata divină este sufletul echităţii, mereu conformându-se justiţiei Trinităţii, mereu îndeplinind iubirea divină Tatălui. Când sunt pe deplin percepute şi complet înţelese, echitatea Trinităţii şi iubirea plină de îndurare a Tatălui Universal coincid. Însă oamenilor le lipseşte această înţelegere deplină a justiţiei divine. Astfel, în Trinitate, aşa este ea văzută de oameni, personalităţile Tatălui, Fiului şi Spiritului se ajustează pentru a coordona slujirea iubiri şi a legii în universurile experienţiale ale timpului.

## 8. SUPRACONTROLUL SUPREMAŢIEI

Prima, a Doua şi a Treia Persoană a Deităţii sunt egale între ele şi toate trei sunt una. "Domnul Dumnezeul nostru este un Dumnezeu unic. Există o perfecţiune a scopului şi o unitate de execuţie în Trinitatea divină a Deităţilor eterne. Tatăl, Fiul şi Autorul comun sunt cu adevărat şi dumnezeieşte unul singur. A fost scris, într-adevăr: "Eu sunt primul şi tot eu sunt ultimul, şi în afară de mine nu mai este nici un alt Dumnezeu."

După felul cum le apar lucrurile muritorilor pe nivelul finit, Trinitatea Paradisului, ca Fiinţă Supremă, este preocupată numai de totalitate - planetă totală, univers total, suprauniversul total, mare univers total. Această atitudine de totalitate există pentru că Trinitatea este totalitatea Deităţii precum şi din multe alte motive.

Fiinţa Supremă este ceva mai puţin şi mai altfel decât Trinitatea ce funcţionează în universurile finite; însă, în anumite limite şi pe parcursul prezentei ere de incompletă putere-personalizare, această Deitate evolutivă chiar pare să reflecte atitudinea Trinităţii de Supremaţie. Tatăl, Fiul şi Spiritul nu lucrează personal cu Fiinţa Supremă, însă, pe parcursul prezentei vârste a universului, ei colaborează cu ea în calitate de Trinitate. Noi înţelegem că ei întreţin o relaţie asemănătoare şi cu Ultimul. Noi facem adesea presupuneri cu privire la ceea ce au să fie relaţiile personale între Deităţile Paradisului şi Dumnezeul Suprem când acesta din urmă îşi va fi încheiat evoluţia, dar în realitate nu ştim.

Noi nu socotim că supracontrolul Supremaţiei poate să fie în întregime previzibil. Mai mult, această imprevizibilitate pare caracterizată de o anumită nedesăvârşire în dezvoltare, care este fără îndoială o marcă distinctivă a neplenitudinii Supremului şi de incompletitudine a reacţiei finite faţă de Trinitatea Paradisului.

Mintea umană se poate gândi pe dată la o mie şi una de lucruri - evenimente fizice catastrofale, accidente îngrozitoare, dezastre oribile, boli dureroase şi flageluri mondiale — şi să se întrebe dacă astfel de calamităţi sunt legate de manevrele necunoscute ale acestei funcţionări probabile ale Fiinţei Supreme. Sincer vorbind, noi nu ştim asta; noi nu suntem cu adevărat siguri. Însă, cu scurgerea timpului, noi observăm că aceste situaţii dificile şi mai mult sau mai puţin misterioase se rezolvă *întotdeauna* pentru bunăstarea şi progresul universului. Se poate ca împrejurările existenţei şi vicisitudinile inexplicabile ale trăirii să fie toate întreţesute într-un model semnificativ de înaltă valoare prin funcţiunea Supremului şi prin supracontrolul Trinităţii.

În calitate de fiu al lui Dumnezeu, voi puteţi distinge atitudinea personală de iubire a Dumnezeului Tată în toate acţiunile sale. Însă voi nu veţi înţelege întotdeauna câte acte universale ale Trinităţii Paradisului contribuie la binele muritorilor individuali de pe lumile evolutive ale spaţiului. Pe parcursul progresului eternităţii, acţiunile Trinităţii se vor revela ca pe deplin pline de înţeles şi de consideraţie, însă ele nu le vor apărea întotdeauna ca atare creaturilor timpului.

## 8.TRINITATEA DINCOLO DE FINIT

Multe adevăruri şi fapte referitoare la Trinitatea Paradisului pot să fie înţelese, fie şi parţial, numai recunoscând o funcţiune care transcende finitul.

Ar fi inoportun să discutăm funcţiunile Trinităţii Ultimităţii, însă putem dezvălui faptul că Dumnezeu Ultimul este manifestarea Trinităţii aşa cum o înţeleg Transcendentalii. Noi avem tendinţa să credem că unificarea maestrului univers este actul de exteriorizare al Ultimului şi că el reflectă probabil anumite faze, însă

nu pe toate, ale supracontrolului absonit al Trinităţii Paradisului. Ultimul este o manifestare calificată a Trinităţii în relaţie cu absonitul, însă doar în sensul că Supremul reprezintă astfel parţial Trinitatea în raport cu finitul.

Tatăl Universal, Fiul Etern şi Spiritul Infinit sunt într-un anumit sens personalităţile constituante ale Deităţii totale. Uniunea lor în Trinitatea Paradisului şi funcţiunea absolută a Trinităţii este echivalentă cu funcţiunea Deităţii totale. Şi această împlinire a Deităţii transcende atât finitul cât şi absonitul.

În timp ce, câte una, nici una dintre persoanele Deităţii Paradisului nu umple întregul potenţial al Deităţii, colectiv ele o fac toate trei. Trei persoane infinite par a constitui numărul minim de fiinţe necesare pentru a activa potenţialul prepersonal şi existenţial al Deităţii totale - Absolutul Deităţii .

Noi îi cunoaştem pe Tatăl Universal, pe Fiul Etern şi pe Spiritul Infinit ca persoane, însă eu nu cunosc personal Absolutul Deităţii. Îl iubesc şi venerez pe Dumnezeu Tatăl; respect şi onorez Absolutul Deităţii.

Am petrecut odată într-un univers în care un anumit grup de fiinţe propovăduiau că, în eternitate, finalitarii vor deveni în cele din urmă copii ai Absolutului Deităţii. Însă refuz să accept această soluţie a misterului în care este învăluit viitorul finalitarilor.

Corpul Finalităţii cuprinde, printre alţii, pe muritorii timpului şi spaţiului care au atins perfecţiunea în tot ceea ce ţine de voia lui Dumnezeu. În calitate de creaturi şi în limitele capacităţii creaturilor, ei îl cunosc pe deplin şi cu adevărat pe Dumnezeu. Găsindu-l astfel pe Dumnezeu ca Tată al tuturor creaturilor, trebuie ca la un moment dat aceşti finalitari să înceapă a-l căuta pe Tatăl suprainfinit. Însă această căutare implică faptul că trebuie sesizată natura absonită a atributelor şi a caracterului ultim al Tatălui Paradisului. Eternitatea va dezvălui dacă o asemenea împlinire este posibilă, însă noi suntem convinşi că, chiar dacă aceşti finalitari ar sesiza acest atribut ultim al divinităţii, ar fi probabil incapabili să atingă nivelele supraultime ale Deităţii absolute.

Poate că finalitarii vor atinge parţial Absolutul Deităţii, însă, chiar şi cazul acesta, ei ar rămâne încă în veşnicia eternităţilor problema Absolutului Universal care va continua să intrige, să mistifice, să deconcerteze şi să îi provoace pe finalitari în ascensiunea şi în progresul lor. În realitate, noi percepem că insondabilitatea relaţiilor cosmice ale Absolutului Universal va tinde să ia proporţii pe măsură ce universurile materiale şi administrarea lor spirituală vor continua să se extindă.

Numai infinitatea îl poate dezvălui pe Tatăl Infinit.

[Garantat de un Cenzor Universal acţionând prin autoritatea Celor Îmbătrâniţi de Zile aflaţi pe Uversa.]

# CARTEA URANTIA

## PRIMA PARTE - UNIVERSUL CENTRAL ŞI SUPRAUNVERSURILE

## CAPITOLUL 11 - INSULA ETERNĂ A PARADISULUI

Paradisul este centrul etern al universului universurilor şi totodată sălaşul Tatălui Universal, al Fiul Etern şi al Spiritul Infinit, precum şi al coordonaţilor şi asociaţilor lor divini. Această Insulă centrală este cel mai mare corp organizat de realitate cosmică din întregul univers principal. Paradisul este atât o sferă materială, cât şi un lăcaş spiritual. Întreaga creaţie inteligentă a Tatălui Universal îşi are domiciliu în aşezări materiale; de aceea trebuie ca şi centrul lor de control absolut să fie material şi fizic deopotrivă. Şi mai trebuie să repetăm că lucrurile de spirit şi fiinţele spirituale sunt *reale*.

Frumuseţea materială a Paradisului constă în splendoarea perfecţiunii sale fizice; măreţia Insulei lui Dumnezeu se vădeşte în minunatele împliniri intelectuale şi dezvoltări mintale ale locuitorilor ei; gloria Insulei centrale se vede în infinita înzestrare a personalităţii spirituale divine - lumina vieţii. Însă profunzimile

frumuseţii spirituale şi minunile acestui splendid ansamblu sunt cu totul dincolo de înţelegerea minţii finite a creaturilor materiale. Slava şi splendoarea spirituală a locaşului divin sunt inaccesibile înţelegerii muritorilor. Iar Paradisul există de o veşnicie; nu există nici consemnări, nici tradiţii referitoare la originea acestei Insule nucleare de Lumină şi de Viaţă .

## 1.REŞEDINŢA DIVINĂ

Paradisul serveşte multor scopuri în administrarea domeniilor universale însă, pentru fiinţele create, el există în principal ca loc de şedere al Deităţii. Prezenţa personală a Tatălui Universal se află chiar la centrul suprafeţei superioare a acestui aşezământ aproape circular, însa nu sferic, al Deităţilor. Această prezenţă în Paradis a Tatălui Universal este înconjurată imediat de prezenţa personală a Fiului Etern, iar amândoi sunt înveşmântaţi în slava de nedescris a Spiritului Infinit.

Dumnezeu locuieşte, a locuit şi va locui veşnic în acest acelaşi locaş central şi etern. Acolo l-am găsit întotdeauna şi splendid îl vom găsi tot acolo. Tatăl Universal este focalizat în mod cosmic şi personalizat în mod spiritual şi locuitor geografic în acest centru al universului universurilor.

Noi cunoaştem cu toţii calea directă de urmat pentru a-l găsi pe Tatăl Universal. Voi nu sunteţi în stare să înţelegeţi mare lucru despre domiciliul divin din cauza îndepărtării lui de voi şi a imensităţii spaţiului dintre voi; însa aceia care pot pricepe semnificaţia acestor distanţe enorme cunosc cu la fel de multă siguranţă şi la fel de literal aşezarea şi domiciliul lui Dumnezeu aşa cum cunoaşteţi aşezarea oraşelor New York, Londra, Roma sau Singapore, oraşe clar situate geografic pe Urantia. Dacă aţi fi un navigator inteligent, având pe mână un vapor, cu o hartă marinărească şi cu un compas, aţi putea cu uşurinţă să găsiţi aceste oraşe. Tot astfel, dacă aţi avea timpul şi mijloacele de trecere, daca aţi fi pregătiţi din punct de vedere spiritual, şi dacă aţi avea călăuzirea necesară, voi aţi putea fi conduşi prin universuri şi universuri, călătorind mereu către interior prin tărâmurile stelare, din circuit în circuit, până când vă veţi pomeni, în cele din urmă în faţa strălucirii centrale a slavei spirituale a Tatălui Universal. Dacă sunteţi înzestraţi cu tot ceea ce este necesar pentru călătorie, este tot atât de posibil să găsiţi prezenţa personală a Tatălui în centrul tuturor lucrurilor, pe cât este şi faptul de a găsi oraşele îndepărtate de pe propria voastră planetă. Faptul că voi nu aţi vizitat aceste locuri nu contrazice deloc realitatea sau existenţa lor efectivă. Faptul că atât de puţine creaturi ale universului l-au găsit pe Dumnezeul din Paradis nu contrazice nici realitatea existenţei sale, nici prezenţa efectivă a persoanei sale spirituale la centrul tuturor lucrurilor.

Tatăl este veşnic de găsit în acest aşezământ central. Dacă s-ar mişca de acolo, acest lucru ar provoca o catastrofă universală, căci în acest centru rezidenţial converg liniile de gravitaţie încă de la începuturile creaţiei. Noi fie că mergem înapoi pe circuitul personalităţii, prin universuri, fie că urmărim personalităţile călătorind în interior către Tată; ori trasăm din nou liniile de gravitaţie materială până în Paradisul inferior, ori urmăm mareele ciclice ale forţei cosmice şi retrasăm liniile de gravitaţie spirituală până la Fiul Etern; noi ori urmăm procesiunea centripetă a Fiilor Paradisiaci ai lui Dumnezeu şi retrasăm circuitele mentale, ori ne luăm după miliardele şi miliardele de fiinţe celeste ce izvorăsc din Spiritul Infinit - prin oricare dintre aceste practici sau prin toate laolaltă noi suntem conduşi de-a dreptul înapoi în preajma Tatălui, în locaşul său central. Aici este Dumnezeu, personal, literalmente şi efectiv prezent. Şi, din fiinţa sa infinită se revarsă apele vieţii, ale energiei şi ale personalităţii în toate universurile.

## 2. NATURA INSULEI ETERNE

Din moment ce începeţi să sesizaţi imensitatea universului material perceptibil chiar şi din aşezarea voastră astronomică, poziţia voastră spaţială în sistemele stelare, ar trebui atunci să vă devină evident faptul că un univers material aşa de imens trebuie să aibă o capitală pe măsura sa şi demnă de el, un sediu central de aceeaşi măsură cu nobleţea şi infinitudinea Conducătorului universal al acestei vaste şi colosale creaţii de tărâmuri materiale şi de fiinţe vii.

Ca formă Paradisul se deosebeşte de corpurile locuite ale spaţiului: el nu este sferic, el este de formă eliptică, axa sa nord-sud fiind cu o şesime mai mare decât axa sa est-vest. Insula Centrală este esenţialmente plată, iar distanţa dintre suprafaţa superioară şi suprafaţa inferioară este a zecea parte a diametrului est-vest.

Aceste diferenţe în dimensiuni, văzute în legătură cu statutul ei staţionar şi cu o mai puternică presiune de radiaţie de energie-forţă în extremitatea nord a Insulei, fac posibilă stabilirea de direcţii absolute în universul principal.

Insula centrală este divizată geografic în trei domenii de activitate:

1.Paradisul de Sus.

2.Paradisul Periferic.

3.Paradisul de Jos.

Noi vorbim desprea acea parte superioară care este ocupată de activităţile de personalitate ca fiind partea de sus, iar despre cea opusă ca fiind partea de jos. Periferia Paradisului serveşte unor activităţi care nu sunt nici strict personale, nici nepersonale.

Trinitatea pare să domine planul personal sau de sus, iar Absolutul Necalificat planul de jos sau impersonal. Cu greu ne putem închipui Absolutul Necalificat ca pe o persoană, însă ne gândim cu adevărat la prezenţa spaţială funcţională a acestui Absolut ca fiind focalizată asupra Paradisului de jos.

Insula Eternă este compusă dintr-o singură formă de materializare - din sisteme staţionare de realitate. Această substanţă fizică a Paradisului este o organizare omogenă de putere a spaţiului pe care nu o găsim în nici o altă parte în tot vastul univers al universurilor. Ea a primit numeroase nume în diferitele universuri şi, cu mult timp în urmă, Melchizedekii din Nebadon au denumit-o *absolutul*. Această materie sursă a Paradisului nu este nici moartă, nici vie; ea este expresia originară nespirituală a Primei Surse-Centru; ea este *Paradisul,* iar Paradisul nu are nici o copie.

Ni se pare că Prima Sursă-Centru a concentrat în Paradis întregul potenţial absolut al realităţii cosmice ca parte a tehnicii sale de a se elibera de limitările infinităţii, ca un mijloc de a face posibilă creaţia subinfinită, chiar şi pe aceea spaţio-temporală. Însă nu rezultă că Paradisul este limitat în timp-spaţiu doar pentru că universul universurilor dovedeşte aceste însuşiri. Paradisul există fără timp şi nu este localizat în spaţiu.

În mare, după câte se pare spaţiul îşi are originea chiar sub Paradisul de Jos, iar timpul chiar deasupra Paradisului de Sus. Timpul, aşa cum îl înţelegeţi voi, nu este o caracteristică a existenţei Paradisului, cu toate că cetăţenii Insulei centrale sunt pe deplin conştienţi de succesiunea netemporală a evenimentelor. Mişcarea nu este intrinsecă Paradisului; ea este voluntară. Însă conceptul de distanţă, chiar şi acela de distanţă absolută, este foarte bogat în semnificaţii, de vreme ce se poate aplica unor aşezări relative de pe Paradis. Paradisul este nespaţial şi, de aceea, suprafeţele lui sunt absolute şi prin aceasta folositoare, în multe feluri dincolo de conceptele minţii muritorilor.

## 3. PARADISUL DE SUS

Pe Paradisul de Sus există trei sfere mari de activitate, *prezenţa Deităţii, Sfera Preasfântă* şi *Zona Sfântă*. Vasta regiune imediat înconjurătoare a prezenţei Deităţilor este ţinută de o parte în calitate de Sfera Preasfântă şi rezervată funcţiunilor de adorare, de trinitizare şi de împlinire spirituală superioară. În această zonă, nu există nici structuri materiale, nici creaţii pur intelectuale; ele nu ar putea exista acolo. N-are rost să încerc să-i descriu minţii umane natura divină şi splendida măreţie a Sferei Preasfinte a Paradisului. Acest tărâm este în întregime spiritual, iar voi sunteţi aproape în întregime materiali. Pentru o fiinţă pur materială, o realitate pur spirituală este aparent inexistentă.

Deşi nu există materializări fizice în zona Celei Preasfinte, există totuşi numeroase amintiri ale zilelor voastre materiale în sectoarele Ţinutului Sfânt şi chiar şi mai multe în zonele istorice reminiscenţe ale Paradisului periferic.

Zona Sfântă, regiunea înconjurătoare sau rezidenţială, este împărţită în şapte zone concentrice. Paradisul este uneori denumit "Casa Tatălui," de vreme ce acesta este reşedinţa sa eternă, iar cele şapte zone sunt adesea numite "lăcaşurile paradisiace ale Tatălui." Prima zona, cea interioară, este ocupată de Cetăţenii Paradisului şi cei de origine din Havona care se găsesc în sejur în Paradis. Zona următoare, a doua, este regiunea de rezidenţă a nativilor celor şapte suprauniversuri ale timpului şi spaţiului. O parte a acestei zone secunde este subdivizată în şapte diviziuni imense, formând locaşul paradisiac al fiinţelor spirituale şi al creaturilor ascendente care provin din universurile de progres evolutiv. Fiecare din aceste sectoare este exclusiv consacrat bunăstării şi avansării personalităţilor unui singur suprauniverse, însă resursele pe care le oferă depăşesc aproape infinit nevoile celor şapte suprauniversuri actuale.

Fiecare din cele şapte sectoare ale Paradisului este subdivizat în unităţi rezidenţiale capabile să reprezinte sediul unui miliard de grupuri active de indivizi glorificaţi. O mie din aceste unităţi constituie o divizie. O sută de mii de divizii sunt egale cu o congregaţie. Zece milioane de congregaţii constituie o adunare. Un miliard de adunări formează o mare unitate. Iar această serie ascendentă continuă cu a doua mare unitate, a treia, şi aşa mai departe, până la a şaptea mare unitate; şapte mari unităţi formează unităţile maestru, iar şapte din aceste unităţi maestru constituie o unitate superioară, ş.a.m.d., înmulţit cu şapte, expansiunea unităţilor ascendente continuă cu unităţile superioare, supersuperioare, celeste şi superceleste, până la unităţile supreme. Însă nici chiar acestea nu utilizează întregul spaţiu disponibil. Acest număr stupefiant de desemnări rezidenţiale în Paradis, un număr care depăşeşte conceptele voastre, ocupă cu mult mai puţin de unu la sută din zona afectată Ţinutului Sfânt. Există încă mult spaţiu pentru cei care călătoresc către interior şi chiar pentru cei care nu vor începe ascensiunea Paradisului înaintea epocilor eternului viitor.

## 4.PARADISUL PERIFERIC

Insula centrală se încheie în mod abrupt la periferia sa, însă dimensiunile sale sunt atât de enorme încât unghiul său terminal este relativ indiscernabil în interiorul unei zone circumscrise oarecare. Suprafaţa periferică a Paradisului este ocupată în parte de câmpurile de aterizare şi de plecare a diverselor grupuri de personalităţi spirituale. Cum zonele spaţiului de nepătruns mărginesc în întregime periferia, toate transporturile de personalităţi cu destinaţia Paradis aterizează în aceste regiuni. Paradisul de Sus şi Cel de Jos nu sunt abordabile nici pentru supernafimii transportori, nici pentru celelalte tipuri de entităţi care străbat spaţiul.

Cei Şapte Maeştri Spirite îşi au sediul personal de putere şi autoritatea pe cele şapte sfere ale Spiritului care gravitează în jurul Paradisului, în spaţiul situat între globurile strălucitoare ale Fiului şi circuitul interior al lumilor Havonei, însă ei menţin un sediu cămin de forţă pe periferia Paradisului. Aici, prezenţa celor şapte Dirijori Supremi de Putere circulă lent şi marchează amplasarea celor şapte staţii din care anumite energii ale Paradisului ţâşnesc ca nişte fulgere către cele şapte suprauniversuri.

Aici, pe Paradisul periferic, se găsesc enormele arii de expunere istorice si profetice afectate Fiilor Creatori, care sunt consacraţi universurilor locale ale timpului şi spaţiului. Există exact şapte miliarde din aceste amplasamente istorice instalate sau în rezervă, însă ansamblul acestor dispozitive reunite nu ocupă deloc decât patru la sută din porţiunea zonei periferice care le este afectată. Noi deducem că aceste vaste rezerve aparţin creaţiilor care vor găsi ulterior spaţiul lor dincolo de frontierele celor şapte suprauniversuri cunoscute la ora actuală şi locuite.

Porţiunea Paradisului care a fost desemnată pentru folosirea universurilor existente nu este utilizată decât în proporţie de unu până la patru la sută, în timp ce întinderea afectată acestor activităţi este aproape de un milion mai mare decât cea care i-ar fi efectiv necesară. Paradisul este destul de mare pentru a face faţă activităţilor unei creaţii aproape infinite.

Însă orice tentativă suplimentară pentru a vă face să vă imaginaţi gloria Paradisului ar fi inutilă. Trebuie să aşteptaţi şi să vă înălţaţi în vreme ce aşteptaţi, căci în adevăr, "Ochiul nu a văzut, urechea nu a auzit şi mintea muritorilor nu a perceput lucrurile pe care Tatăl Universal le-a pregătit pentru cei care vor supravieţui vieţii trupului, în lumile timpului şi spaţiului."

## 5.PARADISUL DE JOS

În ceea ce priveşte Paradisul de Jos, noi ştim numai ceea ce este revelat; personalităţile nu locuiesc acolo. Nu are nici o legătură cu treburile inteligenţelor spirituale, şi nici Deitatea Absolută nu activează acolo. Noi suntem informaţi că toate circuitele de energie fizică şi de forţă cosmică îşi au originea în Paradisul de Jos, şi că acesta este constituit după cum urmează:

1.Chiar dedesubtul locaşului Trinităţii, în porţiunea centrală a Paradisului de Jos, se găseşte Zona necunoscută şi nerevelată a Infinităţii.

2.Aceasta zonă este înconjurată direct de o arie nedenumită.

3.Ocupând bordura exterioară a suprafeţei inferioare, se găseşte o regiune având de a face în principal cu puterea spaţiului şi cu energia-forţă. Activităţile acestui vast centru eliptic de forţă nu sunt asimilabile cu nici una din funcţiunile cunoscute ale unei triunităţi, însă încărcătura de forţă primordială a spaţiului pare a fi focalizată în această regiune. Acest centru constă din trei zone eliptice concentrice. Zona interioară este punctul focal al

activităţilor de energie-forţă a Paradisului însuşi. Zona exterioară este foarte identificabilă cu funcţiunile Absolutului Necalificat, însă noi suntem nelămuriţi în ceea ce priveşte funcţiunile spaţiale ale zonei mediane.

*Zona interioară* acestui centru de forţă pare a acţiona ca o gigantică inimă, ale cărei pulsaţii dirijează curenţii până la limitele extreme ale spaţiului fizic. Ea dirijează şi modifică energiile-forţă, însă nu le acţionează deloc. Prezenţa-presiune a acestei forţe primordiale este net mai mare în extremitatea nord a centrului Paradisului decât în regiunile sudice; această diferenţă este uniform înregistrată. Forţa mamă a spaţiului pare să intre prin sud şi să iasă prin nord, sub acţiunea vreunui sistem circulator necunoscut însărcinat cu difuziunea acestei forme fundamentale de energie-forţă. Din timp în timp, există şi diferenţe notabile de presiune între est şi vest. Forţele emanând în această zonă interioară nu reacţionează la gravitaţia fizică observabilă, însă se supun întotdeauna gravitaţiei Paradisului.

*Zona mediană* a centrului de forţă înconjoară imediat aria precedentă. Această zonă mediană ar părea statică, mai puţin dilatarea şi contracţia sa în mijlocul a trei cicluri de activitate. Cea mai slabă din aceste pulsaţii se efectuează în direcţia est-vest, iar următoarea într-o direcţie nord-sud, în timp ce cea mai puternică fluctuaţie se efectuează în toate direcţiile într-o expansiune şi o contracţie generalizate. Funcţiunea acestei arii mediane nu a fost niciodată identificată cu adevărat, însă ea trebuie să aibă un rol în ajustările reciproce între zona interioară şi zona exterioară a centrului de forţă. Mulţi cred că zona mediană este mecanismul de control al spaţiilor intermediare în care zone liniştite separă nivelele de spaţii succesive ale maestrului univers, însă nu există nici o probă sau revelaţie pe care să se bazeze această afirmaţie. Această deducţie derivă din cunoaşterea că această arie mediană are anumite raporturi cu funcţionarea mecanismului spaţiului nepătruns al maestrului univers.

*Zona exterioară* este cea mai vastă şi cea mai activă din cele trei centuri eliptice concentrice de potenţial de spaţiu neidentificat. Această arie este un loc de activităţi despre care nu avem nici o idee, punctul central al unui circuit de emanaţii care se duc în toate direcţiile spaţiului, până la limitele extreme ale celor şapte suprauniversuri şi care continuă dincolo pentru a se întinde peste unor enorme şi incomprehensibile domenii ale spaţiului exterior. Această prezenţă spaţială este pe deplin impersonală, cu toate că pe o cale necunoscută ea pare să răspundă direct voinţei şi îndrumărilor Deităţilor infinite atunci când ele acţionează în calitate de Trinitate. Se crede că este vorba de focalizarea centrală, centrul paradisiac al prezenţei spaţiale a Absolutului Necalificat.

Toate formele de forţă şi toate fazele de energie par încircuitate. Ele circulă peste tot în universuri şi revin pe căi precise. În ceea ce priveşte emanaţiile zonei active ale Absolutului Necalificat, ele par să sosească sau să plece - niciodată ambele deodată. Pulsaţiile acestei zone exterioare se efectuează în funcţie de cicluri foarte lungi, de proporţii gigantice. Timp de peste un miliard de ani măsuraţi pe Urantia forţa-spaţiu a acestui centru este dirijată către exterior; apoi, pe parcursul unei durate similare, ea este dirijată către interior; iar manifestările forţei spaţiului acestui centru sunt universale; ele se întind în întregul spaţiu penetrabil.

Întreaga forţă fizică, întreaga energie şi întreaga materie sunt una. Întreaga energie-forţă este provenită originar din Paradisul de Jos şi ea se va întoarce acolo în cele din urmă, după ce şi-a completat circuitul în spaţiu. Însa toate energiile şi toate organizările materiale ale universului universurilor nu sunt toate venite din Paradisul de Jos în prezenta lor stare fenomenală; spaţiul este matricea mai multor forme de materie şi de prematerie. Cu toate că zona exterioară a centrului de forţă a Paradisului este sursa energiilor spaţiului, spaţiul nu îşi are originea acolo. Spaţiul nu este nici forţă, nici energie, nici putere. Pulsaţiile acestei zone nu explică nici respiraţia spaţiului, însă fazele de intrare şi de ieşire ale acestei zone sunt sincronizate cu ciclurile de expansiune-contracţie ale spaţiului, care durează două miliarde de ani.

## 6.RESPIRAŢIA SPAŢIULUI

Noi nu cunoaştem mecanismul efectiv al respiraţiei spaţiului; noi observăm pur şi simplu că întregul spaţiu este alternativ în contracţie şi în expansiune. Această respiraţie afectează atât expansiunea orizontală a spaţiului pătruns cât şi extensiile verticale ale spaţiului nepătruns care există în vastele rezervoare ale spaţiului din partea de jos şi cea aflată deasupra Paradisului. Pentru a încerca să ne imaginăm forma volumetrică a acestor rezervoare de spaţiu, puteţi să vă gândiţi la o clepsidră.

Pe măsură ce universurile extensiei orizontale ale spaţiului penetrat se dilată, rezervoarele extensiei verticale ale spaţiului nepătruns se contractă şi apoi invers. Există o confluenţă a spaţiului pătruns şi nepătruns până deasupra Paradisului de Jos. Cele două tipuri de spaţiu curg prin canale regulatoare care le transmută şi în care se operează modificări făcând penetrabil spaţiul nepătruns şi reciproc, în ciclurile de contracţie şi de expansiune ale cosmosului.

Spaţiul "nepătruns" semnifică spaţiul nepătruns de aceste forţe, energii, puteri şi prezenţe despre care ştim că există în spaţiul penetrat. Nu ştim dacă spaţiul vertical (rezervor) este menit să funcţioneze întotdeauna ca contrapondere a spaţiului orizontal (univers); nu ştim dacă există o intenţie creatoare în ceea ce priveşte spaţiul nepătruns. În realitate, noi ştim foarte puţin în ceea ce priveşte rezervoarele spaţiului; ştim doar că ele există şi că par să contrabalanseze ciclurile de expansiune-contracţie spaţiale ale universului universurilor.

Fazele ciclurilor de respiraţie ale spaţiului durează ceva mai mult de un miliard de ani pe Urantia. Pe parcursul unei faze, universurile sunt în expansiune; pe parcursul fazei următoare ele se contractă. Spaţiul penetrat se apropie acum de punctul median al fazei sale de expansiune, în timp ce spaţiul nepătruns se apropie de punctul median al fazei sale de contracţie, şi noi suntem informaţi că în prezent limitele extreme ale celor două extensiuni ale spaţiului sunt, teoretic, aproape echidistante de Paradis. Rezervoarele spaţiului nepătruns se întind acum pe verticală deasupra Paradisului de Sus şi dedesubtul Paradisului de Jos la fel de departe ca spaţiile penetrate ale universului care se întind orizontal la exteriorul Paradisului periferic până la al patrulea nivel al spaţiului exterior şi chiar mai departe.

Timp de un miliard de ani măsuraţi pe Urantia, aceste rezervoare ale spaţiului se contractă, în timp ce universul principal şi activităţile energetice ale întregului spaţiu orizontal sunt în expansiune. Trebuie deci ceva mai mult de doua miliarde de ani măsuraţi pe Urantia pentru a completa întregul ciclu de expansiune-contracţie.

## 7.FUNCŢIUNILE SPAŢIALE ALE PARADISULUI

Spaţiul nu există pe nici una din suprafeţele Paradisului. Dacă am "privi" direct la zenit de la suprafaţa Paradisului de Sus, nu am vedea nimic altceva decât un du-te vino al spaţiului nepătruns sau plecând; în acest moment el soseşte. Spaţiul nu atinge Paradisul; numai zonele liniştite ale *spaţiului median* ajung în contact cu Insula centrală.

Paradisul este nucleul efectiv imobil al zonelor comparativ liniştite, care există între spaţiul pătruns şi spaţiul nepătruns. Geografic, aceste zone par a fi o extensie relativă a Paradisului, însă se produc probabil câteva mişcări. Ştim foarte puţine lucruri despre ele, însă observăm că aceste zone de mişcare spaţial încetinită separă spaţiul penetrat şi spaţiul nepătruns. Zone similare au existat între diversele nivele ale spaţiului penetrat, însă ele au devenit mai puţin liniştite.

Profilul unei secţiuni verticale a spaţiului total ar fi ceva de genul unei cruci tip Malta ale cărei braţe orizontale ar reprezenta spaţiul penetrat (universul) iar braţele verticale spaţiul nepătruns (rezervorul). Ariile aflate între cele patru braţe le separă cam la fel ca zonele unui spaţiu median care separă spaţiul penetrat de spaţiul nepătruns. Aceste zone liniştite ale spaţiului median devin din ce în ce mai vaste pe măsură ce distanţa lor de Paradis creşte; în cele din urmă, ele înconjoară marginile întregului spaţiu şi închid în mod ermetic atât rezervoarele spaţiului, cât şi totalitatea extensiei orizontale a spaţiului penetrat.

Spaţiul nu este nici o stare subabsolută în interiorul Absolutului Necalificat, nici prezenţa acestui Absolut, nici o funcţiune a Ultimului. Este un dar al Paradisului. Noi credem că spaţiul marelui univers şi acela al tuturor regiunilor exterioare este efectiv pătruns de puterea spaţiului ancestral a Absolutului Necalificat. Acest spaţiu penetrat se întinde orizontal către exterior, din apropierea Paradisului periferic până la al patrulea nivel al spaţiului exterior şi dincolo de periferia universului principal; însă cât de departe se întinde, asta nu ştim.

Dacă vă imaginaţi un plan în formă de V, finit însă neînchipuit de mare, situat în unghi drept faţă de cele doua suprafeţe superioare şi inferioare ale Paradisului şi al cărui punct ar fi aproape tangent cu periferia Paradisului, iar apoi dacă aţi vizualiza acest plan în revoluţie eliptică în jurul Paradisului, atunci această revoluţie ar delimita într-un mod brutal volumul spaţiului penetrat.

Există o limită superioară şi o limită inferioară a spaţiului orizontal faţă de orice amplasament în univers. Dacă am putea merge destul de departe în unghi drept faţă de planul Orvontonului, fie în sus fie în jos, am întâlni în cele din urmă limita inferioară sau superioară a spaţiului penetrat. În interiorul dimensiunilor cunoscute ale universului principal, aceste limite se îndepărtează din ce în ce mai mult una de alta pe măsură ce distanţa de Paradis creşte. Spaţiul se restrânge, şi se restrânge ceva mai repede decât planul creaţiei, adică acela al universurilor.

Zonele relativ liniştite dintre nivelele spaţiului, ca aceea care separă cele şapte suprauniversuri ale primului nivel de spaţiul exterior, sunt enorme regiuni eliptice în care activităţile spaţiale sunt în repaus. Aceste zone separă vastele galaxii care se învârt cu mare viteză în procesiunea ordonată în jurul Paradisului. Puteţi vizualiza primul nivel al spaţiului exterior, în care nenumărate universuri sunt acum în curs de formare, ca o vastă

procesiune de galaxii învârtindu-se în jurul Paradisului, limitată în sus şi în jos de zonele liniştite ale spaţiului median şi mărginite în interior şi exterior de zonele spaţiului relativ liniştite.

Un nivel al spaţiului funcţionează deci ca o regiune eliptică de mişcare înconjurată din toate părţile de o linişte relativă. Aceste relaţii între mişcare şi repaus constituie o cale de spaţiu curb de minimă rezistenţă la mişcare. Această cale este urmată universal de forţa cosmică şi energia emergentă pe parcursul circulaţiei lor fără sfârşit în jurul Insulei Paradisului.

Această zonare alternativă a universului principal, însoţită de fluxul alternativ al galaxiilor în sensul acelor de ceasornic şi în sens invers, este un factor de stabilizare al gravitaţiei fizice destinat să împiedice ca presiunea gravitaţiei să nu se accentueze până în punctul în care ar produce un efect de dezagregare şi de dispersare. Acest dispozitiv exercită o influenţă antigravitaţională şi acţionează ca o frână asupra vitezelor care, altfel, ar fi primejdioase.

## 8.GRAVITAŢIA PARADISULUI

Atracţia ineluctabilă a gravitaţiei atinge efectiv toate lumile din toate universurile întregului spaţiu. Gravitaţia este constrângerea atotputernică a prezenţei fizice a Paradisului. Gravitaţia este coarda omnipotentă la care sunt acroşate stelele strălucitoare, sorii scânteietori şi sferele care se învârt şi care constituie veşmântul fizic universal al Dumnezeului etern, care este totul, care umple toate lucrurile şi în care toate lucrurile subzistă.

Centrul şi punctul focal al gravitaţiei materiale absolute este Insula Paradisului, completată de corpurile de gravitaţie obscure care încercuiesc Havona şi echilibrată de rezervoarele spaţiului situate deasupra şi dedesubt. Toate emanaţiile cunoscute ale Paradisului de Jos răspund inevitabil şi infailibil la atracţia gravitaţiei centrale operând asupra circuitelor nesfârşite ale nivelelor eliptice ale spaţiului maestrului univers. Tendinţa epocilor, curbura cercului şi ciclul marii elipse caracterizează toate formele cunoscute ale realităţii cosmice.

Spaţiul nu răspunde la gravitaţie, dar acţionează asupra gravitaţiei ca un echilibror. Fără perna spaţiului, un efect exploziv ar îndepărta toate corpurile spaţiale învecinate. Spaţiul penetrat exercită, de asemenea, o influenţă de antigravitaţie asupra gravitaţiei fizice sau liniare; spaţiul poate efectiv neutraliza acţiunea gravitaţiei fără a putea, totuşi, s-o întârzie. Gravitaţia absolută este gravitaţia Paradisului. Gravitaţia locală sau liniară aparţine stadiului electric al energiei sau al materiei. Ea operează în interiorul universului central, al suprauniversurilor şi al universurilor exterioare, în toate locurile în care a avut loc o materializare corespunzătoare.

Forme de forţă cosmică, de energie fizică, de putere a universului şi a diverselor materializări fac să apară trei stadii generale, cu toate că nu pe perfect delimitate, de reacţie la gravitaţia Paradisului:

1.*Stadiile de Pregravitaţie* (*Forţa*). Este primul pas în individualizarea puterii spaţiului în forme preenergetice ale forţei cosmice. Această stare este analoagă conceptului de sarcină-forţă primordială a spaţiului, pe care o numim uneori *energie pură sau segregată*.

2.*Stadiile Gravitaţiei* (*Energie*). Această modificare a sarcinii-forţă a spaţiului este produsă de acţiunea organizatorilor forţei Paradisului. Ea semnalează apariţia sistemelor de energie răspunzând la atracţia gravitaţiei Paradisului. Această energie emergentă este neutră în mod originar însă, după noi metamorfoze, ea arată calităţi aşa zise pozitive şi negative; noi numim aceste stadii *ultimata*.

3.Stadiile *Postgravitaţiei* (*Puterea universului*). În acest stadiu, *energia materie lasă să se vadă că ea răspunde la controlul gravitaţiei liniare. În universul central, aceste sisteme fizice sunt organizări triple numite triata*. Sunt sistemele de supraputere dând naştere la creaţii ale spaţiului şi timpului. Sistemele fizice ale suprauniversului sunt mobilizate de Directorii de Putere ai Universului şi asociaţii lor. Aceste organizări materiale au o constituţie dublă şi se numesc *gravita*. Corpurile de gravitaţie întunecate care înconjoară Havona nu sunt făcute nici din triata nici din gravita; puterea lor de atracţie denotă cele două forme de gravitaţie fizică, liniară şi absolută.

Puterea spaţiului nu este supusă interacţiunii nici unei forme de gravitaţie. Această dotare primitivă a Paradisului nu este un nivel actual al realităţii, însa ea este ancestrală tuturor realităţilor nespirituale funcţional relative - tuturor manifestărilor energiei-forţă şi organizării puterii şi a materiei. Puterea spaţiului este un termen dificil de definit. El nu desemnează "ceea ce este ancestral spaţiului"; semnificaţia sa ar trebuie să evoce ideea puterilor şi potenţialelor care există în spaţiu. Putem concepe oarecum că el include toate potenţialele şi influenţele absolute care emană din Paradis şi constituie prezenţa spaţială a Absolutului Necalificat.

Paradisul este sursa absolută şi eternul punct focal al întregii energii-materii din universul universurilor. Absolutul Necalificat revelează, reglementează şi interpune ceea ce îşi are sursa şi originea în Paradis. Prezenţa

universală a Absolutului Necalificat pare să echivaleze cu conceptul că extensia este potenţial infinită, că ea este o tensiune elastică a prezenţei Paradisului. Acest concept ne ajută să pricepem faptul că totul este supus unei atracţii către interior, către Paradis. Acest exemplu este grosolan, însă poate fi totuşi util. El explică şi de ce gravitaţia acţionează întotdeauna prin prioritate în planul perpendicular masei, fenomen denotând că dimensiunile Paradisului şi creaţiile care îl înconjoară sunt diferenţiale.

## 9.CARACTERUL UNIC AL PARADISULUI

Paradisul este unic, în sensul că este un domeniu de origine primordială şi scopul final al destinului pentru toate personalităţile spirituale. Este adevărat că fiinţele spirituale inferioare nu sunt toate imediat destinate Paradisului; cu toate acestea, Paradisul rămâne întotdeauna ţelul dorit al tuturor personalităţilor supramateriale.

Paradisul este centrul geografic al infinităţii. El nu este o fracţiune a creaţiei universale, nici chiar o veritabilă parte a eternului univers al Havonei. Noi ne referim în mod comun la Insula centrală ca aparţinând universului divin, însă aceasta nu este realitatea. Paradisul este o existenţă eternă şi exclusivă.

În eternitatea trecutului, atunci când Tatăl universal a dat o expresie personală infinită a sinelui său spiritual în fiinţa Fiului Etern, el a revelat simultan potenţialul de univers al eului său nepersonal în calitate de Paradis. Paradisul nepersonal şi nespiritual pare a fi fost corolarul inevitabil al voii şi al faptei Tatălui făcându-l etern pe Fiul Originar. Astfel a proiectat Tatăl realitatea în două faze actuale - cea personală şi cea nepersonală, cea spirituală şi cea nespirituală. Tensiunile între aceste faze, în faţa voinţei comune de a acţiona a Tatălui şi a Fiului, au dat existenţă Autorului Comun şi universului central al lumilor materiale şi al fiinţelor spirituale.

Atunci când realitatea este diferenţiată în personal şi nepersonal (Fiu Etern şi Paradis), nu prea este potrivit să se numească "Deitate" ceea ce este nepersonal, cel puţin pentru că acest nepersonal este calificat într-un anume fel. Energia şi repercusiunile materiale ale acţiunilor Deităţii nu pot fi deloc numite Deitate. Deitatea poate fi cauza multor lucruri care nu sunt Deitate, iar Paradisul nu este o Deitate: el nu este nici conştient în sensul în care muritorii ar putea înţelege cumva acest termen.

Paradisul nu este ancestral nici unei fiinţe sau entităţi vii; el nu este un creator. Personalitatea şi relaţiile minte-spirit sunt *transmisibile*, însă arhetipurile nu. Modelele nu sunt niciodată reflectări; ele sunt copii-reproduceri. Paradisul este absolutul arhetipurilor. Havona este o etalare a acestor potenţiale în actualitate.

Reşedinţa lui Dumnezeu este centrală şi eternă, glorioasă şi ideală. Locaşul său este arhetipul splendid al tuturor lumilor-sediu din universuri; iar universul central al locuinţei sale imediate este arhetipul tuturor universurilor pentru idealurile lor, organizările lor şi destinul lor ultim.

Paradisul este sediul universal al tuturor activităţilor referitoare la personalitate şi sursa-centru a tuturor manifestărilor de forţă ale spaţiului şi energiei. Tot ceea ce a fost, ce este acum şi ce va fi, a venit, vine acum sau va veni mai târziu din acest loc central unde locuiesc Zeii eterni. Paradisul este centrul întregii creaţii, sursa tuturor energiilor şi locul primordial de origine al tuturor personalităţilor.

La urma urmei, lucrul cel mai important pentru muritori referitor la Paradisul etern este faptul că această locuinţă perfectă a Tatălui Universal este destinul real şi îndepărtat al sufletelor nemuritoare ale fiilor muritori şi materiali ai lui Dumnezeu, creaturile ascendente ale lumilor evolutive ale timpului şi spaţiului. Orice muritor cunoscându-l pe Dumnezeu şi alegând cariera de împlinire a voii Tatălui s-a angajat deja pe lunga cale a Paradisului, cale de cercetare a divinităţii şi de ajungere la desăvârşire. Şi, când o astfel de fiinţă de origine animală se ridică până la Paradis şi stă în faţa Zeilor, după ce s-a ridicat din sferele inferioare ale spaţiului, aşa cum o mulţime nenumărată de alte fiinţe fac la fel, acest demers reprezintă realitatea unei transformări spirituale aflată la limitele supremaţiei.

[Prezentat de un Desăvârşitor al Înţelepciunii însărcinat de Cei Îmbătrâniţi de Zile de pe Uversa să realizeze această expunere .]

# CARTEA URANTIA

## PRIMA PARTE - UNIVERSUL CENTRAL ŞI SUPRAUNVERSURILE

## CAPITOLUL 12 - UNIVERSUL UNIVERSURILOR

IMENSITATEA vastei creaţii a Tatălui Universal este cu totul dincolo de tot ce poate cuprinde imaginaţia finită; enormitatea universului principal clatină până şi conceptul ordinului meu de fiinţă. Mintea muritoare poate însă învăţa numeroase lucruri despre planul şi aranjarea universurilor. Puteţi dobândi noţiuni despre organizările fizice şi despre minunata lor administrare. Puteţi afla numeroase lucruri despre diversele grupuri de fiinţe inteligente care populează cele şapte suprauniversuri ale timpului şi universul central al eternităţii.

În principiu, adică în etern potenţial, noi concepem creaţia materială ca infinită, deoarece Tatăl Universal este efectiv infinit; cu toate acestea, pe măsură ce studiem şi observăm creaţia materială totală, noi ştim ea este limitată în orice moment din timp, cu toate că, pentru mintea voastră finită, ea este comparativ nelimitată, practic nemărginită. Din studiul legilor fizice şi din observaţiile tărâmurilor stelare, noi suntem convinşi că Creatorul infinit nu a manifestat încă finalitatea expresiei sale cosmice, adică o mare parte a potenţialului cosmic al Infinitului este conţinută încă în el însuşi şi nerevelată. Pentru fiinţele create, universul principal poate părea aproape infinit, însă el este departe de a se sfârşit; creaţia materială comportă încă limite fizice, iar revelaţia experienţială a ţelului etern este încă în progres.

### 1.NIVELE DE SPAŢIU ALE UNIVERSULUI PRINCIPAL

Universul universurilor nu este nici un plan infinit, nici un cub nelimitat, nici un cerc lipsit de frontiere; el are, cu siguranţă, dimensiuni. Legile organizării şi ale administrării dovedesc într-un mod concludent că tot acest vast agregat de energie-forţă şi de putere-materie funcţionează în cele din urmă ca o unitate spaţială, ca un întreg organizat şi coordonat. Comportamentul observabil al creaţiei materiale constituie proba că există un univers fizic cu limite definite. Proba decisivă că universul este atât circular cât şi delimitat este adusă de faptul bine cunoscut (pentru noi) că toate formele energiei fundamentale se întorc pe traiectoria curbă a nivelelor spaţiului universului principal, supunându-se atracţiei neîncetate şi absolute a gravitaţiei Paradisului.

Nivele spaţiale succesive ale universului principal constituie diviziunile majore ale spaţiului pătruns, ale creaţiei totale, organizate şi parţial locuite, sau aşteptând să fie organizată şi locuită. Dacă universul principal nu ar fi fost o serie de nivele eliptice de spaţiu oferind o ultimă rezistenţă la mişcare, alternând cu zone de linişte relativă, noi credem că ar fi fost posibil să observăm anumite energii cosmice răspândindu-se la infinit, în linie dreaptă, în spaţiul virgin.

Însă noi nu găsim niciodată o forţă sau o energie sau o materie care să se comporte astfel; ele se rotesc întotdeauna înaintând pe traiectorii de mari circuite ale spaţiului.

Plecând din Paradis către exterior prin întinderea pe orizontală a spaţiului pătruns, universul principal există în şase elipse concentrice, nivelele de spaţiu care înconjoară Insula centrală:

1.Universul Central-Havona.
2.Cele Şapte Universuri.
3.Primul Nivel al Spaţiului Exterior.
4.Al Doilea Nivel al Spaţiului Exterior.
5.Al Treilea al Spaţiului Exterior.
6.Al Patrulea Nivel al Spaţiului Exterior.

*Havona,* universul central, nu este o creaţie a timpului; este o existenţă eternă. Acest univers fără început sau sfârşit este constituit într-un miliard de stele de o perfecţiune sublimă şi este înconjurat de enorme corpuri de gravitaţie întunecate. Centrul Havonei se găseşte în Insula Paradisului, staţionară şi absolut stabilizată, înconjurată de cei douăzeci şi unu de sateliţi ai ei. Din cauza enormelor mase ale corpurilor de gravitaţie obscure care circulă la marginea universului central, conţinutul masic al acestui univers central depăşeşte considerabil totalul maselor cunoscute al ansamblului celor şapte sectoare ale marelui univers.

*Sistemul Paradis-Havona*, eternul univers care încercuieşte Insula eternă, constituie nucleul perfect şi etern al universului principal; ansamblul celor şapte suprauniversuri şi toate regiunile spaţiului exterior se mişcă pe orbite stabilite în jurul giganticului conglomerat central al sateliţilor Paradisului şi al sferelor Havonei.

*Cele Şapte suprauniversuri* nu sunt organizări fizice primare; nicăieri frontierele lor nu fragmentează o familie nebulară sau nu traversează un univers local, o unitate creativă primordială. Fiecare supraunivers este pur şi simplu, într-un spaţiu geografic, o îngrămădire care cuprinde aproximativ o şeptime din creaţia posthavoniană organizată şi parţial locuită. Ele sunt aproape echivalente în ceea ce priveşte numărul universurilor locale pe care le conţin şi în ceea ce priveşte spaţiul pe care-l îmbrăţişează. *Nebadon,* universul vostru local, este una din cele mai recente creaţii ale *Orvontonului,* cel de-al şaptelea supraunivers.

*Marele Univers* este o creaţie în prezent organizată şi locuită. El este compus din şapte suprauniversuri, cu un potenţial evolutiv cumulat de aproximativ şapte miliarde de planete locuite, fără a număra sferele eterne ale creaţiei centrale. Această estimare cu titlu de încercare nu cuprinde însă sferele arhitecturale administrative şi nu include nici grupurile exterioare ale universurilor neorganizate. Oprirea aparent neregulată a marelui univers, periferia sa inegala şi neîmplinită conjugată cu starea deosebit de agitată a întregului teren astronomic, sugerează observatorilor noştri că până şi cele şapte universuri sunt încă incomplete. Atunci când pornim dinspre interior, de la centrul divin, către exterior în orice direcţie, ajungem până la limitele exterioare ale creaţiei organizate şi locuite; ajungem la limitele exterioare ale marelui univers. Şi, aproape de această frontieră exterioară, într-un colţ îndepărtat al acestei magnifice creaţii, universul vostru local îşi urmează existenţa sa dinamică.

*Nivelele de Spaţiu Exterior*. Departe în spaţiu, la o distanţă enormă de cele şapte suprauniversuri locuite, se grupează circuite de forţe şi energii de materializare de o incredibilă şi uluitoare imensitate. Între circuitele energiei celor şapte suprauniversuri şi această gigantică centură exterioară de forţe în activitate, există o zonă de spaţiu comparativ calmă a cărei lărgime variază, însă reprezintă în medie patru sute de mii de ani-lumină. Aceste zone ale spaţiului sunt lipsite de praf stelar — de ceaţă cosmică. Aceia dintre noi care studiază aceste fenomene au îndoieli în privinţa statutului forţelor spaţiului existent în această zonă de calm relativ înconjurând cele şapte suprauniversuri. Însă, la aproximativ o jumătate de milion de ani-lumină dincolo de periferia prezentului mare univers, noi observăm începuturile unei zone de activitate energetică incredibilă al cărei volum şi intensitate cresc pe o distanţă de mai mult de douăzeci şi cinci de milioane de ani-lumină. Aceste formidabile roţi de forţe energetice sunt situate pe primul nivel al spaţiului exterior, o centură continuă de activitate cosmică care înconjoară totalitatea creaţiei cunoscute, organizate şi locuite.

Activităţi încă şi mai mari au loc dincolo de aceste regiuni, căci fizicienii de pe Uversa au detectat semne premergătoare ale manifestărilor forţei aflate la peste cincizeci de milioane de ani-lumină dincolo de regiunea cea mai exterioară a fenomenelor primului nivel al spaţiului exterior. Aceste activităţi presupun indubitabil organizarea de creaţii materiale pe al doilea nivel al spaţiului exterior al universului principal.

Universal central este creaţia eternităţii; cele şapte suprauniversuri sunt creaţia timpului; cele patru nivele ale spaţiului exterior sunt indiscutabil destinate să elaboreze exteriorizarea ultimităţii creaţiei. Anumiţi gânditori susţin că Infinitul nu va putea niciodată să atingă deplina sa expresie dincolo de infinitate. Ei postulează deci o creaţie adiţională şi nerevelată dincolo de cel de-al patrulea nivel, nivelul extrem al spaţiului exterior, posibilitatea unui univers al infinităţii, mereu crescător şi nesfârşindu-se niciodată. În mod teoretic, noi nu ştim cum să limităm infinitatea Creatorului nici infinitatea potenţială a creaţiei, însă considerăm universul principal, aşa cum există şi după cum este administrat, ca având limitări, ca fiind net delimitat şi îngrădit la marginile sale exterioare, de spaţiul deschis.

## 2.DOMENIILE ABSOLUTULUI NECALIFICAT

Atunci când astronomii de pe Urantia scrutează cu telescoapele lor tot mai puternice întinderile misterioase ale spaţiului exterior şi atunci când observă uimitoarea evoluţie a universurilor fizice aproape nenumărate, ei ar trebui să realizeze că percep măreaţa execuţie a planurilor insondabile ale Arhitecţilor Universului principal. Este adevărat că suntem în posesia unor dovezi care sugerează influenţa prezenţei anumitor personalităţi paradisiace colo şi colo în imensele manifestări ale energiei care caracterizează actual aceste regiuni exterioare; cu toate acestea, dintr-un punct de vedere mai larg, regiunile spaţiului care se întind dincolo de frontierele exterioare ale celor şapte suprauniversuri sunt în general recunoscute ca intrând în constituţia domeniului Absolutului Necalificat.

Cu toate că ochiul uman lipsit de ajutor nu poate vedea decât două sau trei nebuloase în afară de frontierele suprauniversului Orvontonului, telescoapele voastre vă dezvăluie literalmente milioane şi milioane dintre aceste universuri fizice în curs de formare. Cea mai mare parte a ţinuturilor stelare expuse astăzi cercetării vizuale a telescoapelor voastre se găsesc în Orvonton, însă, cu tehnica fotografică, telescoapele voastre cele mai puternice penetrează cu mult dincolo de frontierele marelui univers, în domeniile spaţiului exterior, în care nenumărate universuri sunt pe cale de organizare. Şi există încă multe alte milioane de universuri aflate dincolo de puterea de penetrare a instrumentelor pe care le posedaţi acum.

Într-un viitor nu prea îndepărtat, noi telescoape vor revela privirilor uluite ale astronomilor de pe Urantia cel puţin 375 milioane de noi galaxii în întinderile îndepărtate ale spaţiului exterior. În acelaşi timp, aceste telescoape mai puternice vor dezvălui că numeroase insule universale care fuseseră înainte situate în spaţiul exterior, fac de fapt parte din sistemul galactic al Orvontonului. Cele şapte suprauniversuri sunt încă pe cale de a creşte; periferia fiecăruia suportă o extindere treptată; se stabilizează şi se organizează noi nebuloase; iar unele dintre nebuloasele pe care astronomii de pe Urantia le consideră ca extragalactice se găsesc în realitate la extremitatea Orvontonului şi îşi urmează călătoria împreună cu noi.

Locuitorii de pe Uversa care studiază stelele observă că marele univers este înconjurat de predecesorii unei serii de îngrămădiri de stele şi de planete care încercuiesc complet creaţia actualmente locuită la fel ca nişte cercuri concentrice de universuri exterioare nenumărate. Fizicienii de pe Uversa calculează că energia şi materia acestor regiuni exterioare neexplorate sunt deja de mai multe ori superioare totalului masei materiale şi al sarcinilor de energie conţinute în toate cele şapte suprauniversuri. Noi suntem informaţi că metamorfoza forţei cosmice în aceste nivele ale spaţiului exterior este o funcţiune a organizatorilor de forţă ai Paradisului. Mai ştim şi că aceste forţe sunt ancestrale energiilor fizice care animă în prezent marele univers. Cu toate acestea, directorii de putere de pe Orvonton nu au cu nimic de-a face cu aceste ţinuturi îndepărtate, iar mişcările de energie internă nu sunt nici ele legate într-un mod desluşit de circuitele de putere a creaţiilor organizate şi locuite.

Noi ştim foarte puţine despre semnificaţia acestor formidabile fenomene ale spaţiului exterior. O viitoare creaţie mai mare este în curs de formare. Putem observa imensitatea sa, îi putem distinge întinderea şi putem simţi dimensiunile ei maiestuoase, însa altfel nu ştim cu mult mai mult decât astronomii de pe Urantia despre aceste domenii. După câte ştim, nu există în această centură exterioară de nebuloase, de sori şi de planete nici fiinţe materiale de ordinul fiinţelor umane, nici îngeri sau alte creaturi spirituale. Acest domeniu îndepărtat este în afara jurisdicţiei şi administraţiei guvernelor suprauniversurilor.

Pe tot cuprinsul Orvontonului se crede că este în gestaţie un nou tip de creaţie, un ordin de universuri destinat să devină scena activităţilor viitoare ale Corpurilor Finalităţii care se adună. Şi în caz că ipotezele noastre sunt corecte, viitorul nelimitat poate să vă rezerve aceleaşi spectacole captivante ca trecutul nelimitat pentru strămoşii şi predecesorii voştri.

## 3.GRAVITAŢIA UNIVERSALĂ

Toate formele de energie-forţă — materiale, mentale sau spirituale — sunt supuse în mod egal constrângerilor, prezenţelor universale pe care le numim gravitaţie. Personalitatea este şi ea sensibilă la gravitaţiei — la circuitul exclusiv al Tatălui; însă, cu toate ca acest circuit este rezervat doar Tatălui, el nu este exclus din alte circuite. Tatăl Universal este infinit şi acţionează asupra *tuturor* celor patru circuite de gravitaţie absolută în universul principal:

1.Gravitaţia Personalităţii Tatălui Universal.
2.Gravitaţia Spiritului Fiului Etern.
3.Gravitaţia Mentală a Autorului Comun.
4. Gravitaţia Cosmică a Insulei Paradisului.

Aceste patru circuite nu sunt conectate la centrul de forţă din Paradisul de Jos; ele nu sunt circuite de forţă, nici de energie, nici de putere. Sunt circuite absolute de *prezenţă* şi, spre deosebire de Dumnezeu, ele sunt independente de timp şi de spaţiu.

Sub acest raport este interesant să notăm anumite observaţii făcute pe Uversa în cursul recentelor milenii de către corpul de cercetători care se ocupă de gravitaţie. Acest grup expert de lucrători a ajuns la următoarele concluzii în ceea ce priveşte diferitele sisteme de gravitaţie ale universului principal:

1.*Gravitaţia Fizică*. Socotind capacitatea gravitaţiei fizice a marelui univers şi formulând o estimare a totalului său, ei au efectuat în mod laborios o comparare a rezultatului lor cu totalul estimat al prezenţei gravitaţiei absolute care activează acum. Aceste calcule indică faptul că acţiunea totală a gravitaţiei în marele univers nu reprezintă decât o foarte mică fracţiune a atracţiei gravitaţiei Paradisului calculată pe baza reacţiei de gravitaţie a unităţilor fizice a materiei universale. Aceşti investigatori au ajuns la concluzia uimitoare că universul central şi cele şapte universuri care-l înconjoară nu se folosesc în prezent decât de cinci procente din funcţionarea activă a influenţei gravitaţiei absolute a Paradisului. În alte cuvinte: la ora actuală, aproximativ nouăzeci şi cinci la sută din acţiunea activă a gravitaţiei cosmice a Paradisului, evaluată conform acestei teorii a totalităţii, este ocupată cu controlul sistemelor materiale situate dincolo de frontierele prezentelor universuri organizate. Aceste calcule se referă toate la gravitaţia absolută; gravitaţia liniară este un fenomen de interacţiune calculabil numai cunoscând gravitaţia efectivă a Paradisului.

2. *Gravitaţia Spirituală*. Prin aceeaşi tehnică de estimare comparativă şi de calcul, aceşti cercetători au explorat capacitatea prezentă de reacţie la gravitaţia spiritului. Cu colaborarea Mesagerilor Solitari şi a altor personalităţi spirituale, ei au reuşit să facă totalul gravitaţiei spirituale active a celei de a Doua Surse-Centru. Şi este deosebit de instructiv să notăm ca ei au găsit aproape aceeaşi valoare pentru prezenţa efectivă şi funcţională a gravitaţiei spiritului în marele univers ca şi cea pentru valoarea presupusă pe care au admis-o pentru totalul gravitaţiei active a spiritului. În alte cuvinte: la ora actuală, practic întreaga gravitaţie a Fiului Etern, calculată conform acestei teorii a totalităţii, este observabilă în funcţionarea ei în marele univers. Dacă aceste rezultate sunt demne de încredere, putem trage concluzia că universurile care evoluează în spaţiul exterior sunt la ora actuală în întregime nespirituale. Şi dacă este aşa, acest lucru explică satisfăcător de ce fiinţele înzestrate cu spirit posedă atât de puţine sau chiar deloc dintre toate aceste învăţături despre aceste vaste manifestări de energie, cu excepţia cunoaşterii faptului existenţelor fizice.

3.*Gravitaţia Mentală*. Cu ajutorul aceloraşi principii de calcul comparativ, aceşti experţi au atacat problema prezenţei şi a reacţiei gravitaţiei mentale. Ei au obţinut unitatea mentală de estimare făcând media acestor trei tipuri materiale şi a trei tipuri spirituale de mentalitate, cu toate că tipul minte întâlnit la directorii de putere şi la asociaţii lor a fost revelat ca un factor perturbator în efortul de a se ajunge la o unitate fundamentală care să permită să se calculeze gravitaţia mentală. Nu s-au întâmpinat mari piedici în estimarea capacităţii funcţionale a gravitaţiei mentale a celei de a Treia Surse-Centru la ora actuală, conform acestei teorii a totalităţii. Cu toate că în acest exemplu rezultatele nu sunt atât de concludente ca pentru estimările gravitaţiei fizice şi spirituale, ele sunt prin comparaţie foarte instructive şi chiar curioase. Aceşti cercetători au dedus că aproximativ nouăzeci şi cinci la sută din reactivitatea gravitaţiei mentale la atracţia intelectuală a Autorului Comun îşi are originea în marele univers aşa cum există el. Acest fapt sugerează posibilitatea ca activităţile mentale să fie implicate în conexiune cu activităţile fizice observabile în curs de progres în toate domeniile spaţiului exterior. Cu toate că această estimare este probabil departe de a fi exactă, ea se acordă în principiu cu credinţa noastră că organizatorii de forţă inteligenţi dirijează în prezent evoluţia pe nivelele spaţiului exterior dincolo de limitele prezente ale marelui univers. Oricare ar fi natura acestei inteligenţe ipotetice, ea nu pare a fi sensibilă la gravitaţia spiritului.

Însă toate aceste calcule sunt, în cel mai bun caz, estimări bazate pe legi presupuse. Noi credem că ele sunt destul de fiabile. Chiar şi dacă s-ar localiza câteva fiinţe spirituale în spaţiul exterior, prezenţa lor colectivă nu ar influenţa în mod notabil nişte calcule ce implică măsurători atât de colosale.

*Gravitaţia Personalităţii* nu este calculabilă. Recunoaştem circuitul, însă nu putem măsura realităţile calitative sau cantitative care sunt sensibile la ea.

# 4.SPAŢIU ŞI MIŞCARE

Toate unităţile de energie cosmică sunt într-o mişcare de revoluţie primară, angajate în execuţia misiunii lor în timp ce se învârt în jurul orbitei universale. Universurile spaţiului, la fel ca şi sistemele şi lumile care le compun, sunt toate sfere care se învârt deplasându-se de-a lungul circuitelor nesfârşite ale nivelelor spaţiului universului principal. Nu există absolut nimic staţionar în universul principal, afară de centrul însuşi al Havonei, eterna Insulă a Paradisului, centrul gravitaţiei.

Absolutul Necalificat este în mod funcţional limitat la spaţiu, însă noi nu avem aceeaşi certitudine în legătură cu relaţia acestui Absolut cu mişcarea. Îi este mişcarea inerentă? Nu ştim. Noi ştim că mişcarea nu este inerentă spaţiului; nici chiar mişcările *de* spaţiu nu sunt intrinseci. Însă noi nu suntem la fel de siguri asupra raporturilor Necalificatului cu mişcarea. Cărei persoană sau cărui lucru i se datorează cu adevărat activităţile de transmutări ale energiei-forţă care se desfăşoară acum dincolo de frontierele celor şapte suprauniversuri? În ceea ce priveşte originea mişcării, noi avem următoarele opinii:

1.Noi credem că Autorul Comun este iniţiatorul mişcării *în* spaţiu.

2. Dacă Autorul Comun este cel care produce mişcările spaţiului, noi nu putem dovedi.

3. Absolutul Universal nu dă naştere unei mişcări iniţiale, însă el egalizează şi controlează toate tensiunile datorate mişcării.

În spaţiul exterior, organizatorii de forţe sunt aparent cei răspunzători de producerea giganticelor roţi ale universului care sunt în prezent în curs de evoluţie stelară, însă aptitudinea lor de a funcţiona astfel trebuie să fi fost făcută posibilă de o oarecare modificare a prezenţei spaţiale a Absolutului Necalificat.

Din punct de vedere uman, spaţiul este neant-negativ; el nu există decât în raport cu ceva pozitiv şi nespaţial. Şi totuşi, spaţiul este real. El conţine şi condiţionează mişcarea. Chiar şi se mişcă. În general, putem clasifica mişcările spaţiului după cum urmează:

1. Mişcarea primară — respiraţia spaţiului, mişcarea spaţiului însuşi.

2. Mişcarea secundară — rotaţiile în sensuri alternative ale nivelurilor succesive ale spaţiului.

3. Mişcările relative — relative în sensul că nu sunt evaluate luând Paradisul drept punct de referinţă. Mişcarea primară şi cea secundară sunt absolute, mişcări în raport cu Paradisul imobil.

4. Mişcarea compensatoare sau corelativă destinată să coordoneze toate celelalte mişcări.

Revelând numeroase mişcări relative şi absolute din spaţiu, relaţia actuală a soarelui vostru cu planetele lui asociate pare să producă asupra astronomilor voştri observatori impresia că sunteţi comparativ staţionari în spaţiu şi că roiurile şi curentele stelare care vă înconjoară sunt angajate într-un zbor către exterior la viteze mereu crescătoare pe măsură ce calculele voastre ating spaţii mai îndepărtate. Însă nu se întâmplă astfel. Voi omiteţi să recunoaşteţi că creaţiile fizice ale întregului spaţiu pătruns sunt acum în expansiune uniformă către exterior. Creaţia voastră locală proprie (Nebadonul) participă la această mişcare de expansiune universală. Totalitatea celor şapte suprauniversuri participă la cicluri de câte două miliarde de ani de respiraţie a spaţiului, laolaltă cu regiunile exterioare ale universului principal.

Când universurile se dilată şi se contractă, masele materiale ale spaţiului pătruns se deplasează alternativ cu sau împotriva atracţiei gravitaţiei Paradisului. Munca efectuată în deplasarea masei energiei materiale a creaţiei este munca *spaţiului*, iar nu munca *energiei- putere*.

Cu toate că estimările voastre spectroscopice ale vitezelor astronomice sunt destul de fiabile atunci când se aplică domeniilor stelare aparţinând propriului vostru suprauniverse şi suprauniversurilor asociate, calculele voastre nu sunt deloc fiabile atunci când se referă la domenii ale spaţiului exterior. Liniile spectrale sunt deplasate de la normal către violet de către o stea care se apropie şi către roşu de o stea care se îndepărtează. Numeroase influenţe se interpun pentru a face să apară faptul că viteza de recesiune a universurilor exterioare creşte cu peste o sută şaizeci de kilometri pe secundă pentru fiecare milion de ani-lumină care se adaugă la distanţa sa. Această metodă de calcul ulterioară perfecţionării telescoapelor celor mai puternice va face ca din sectorul vostru de univers să pară că aceste sisteme stelare mult îndepărtate sunt în zbor la o viteză incredibilă, de peste cincizeci de mii de kilometri pe secundă. Însă această viteză aparentă de recesiune nu este reală; ea rezultă din numeroşi factori eronaţi, incluzând unghiurile de observare şi alte distorsiuni ale spaţiului-timp.

Însă cea mai importantă dintre aceste distorsiuni provine din faptul că vastele universuri ale spaţiului exterior situate în domeniile aflate în vecinătatea domeniilor celor şapte suprauniversuri par a efectua rotaţia lor în sens invers celei făcute de marele univers. Altfel spus, aceste miliarde de nebuloase, de sori şi de sfere care îi înconjoară se învârt acum în jurul creaţiei centrale în sensul acelor de ceasornic. Cele şapte suprauniversuri se

rotesc însă în sens invers în jurul Paradisului. Se pare că al doilea univers exterior de galaxii, la fel ca şi cele şapte suprauniversuri, se roteşte în jurul Paradisului în sens invers acelor de ceasornic. Astronomii observatori de pe Uversa cred că descoperă dovada că mişcările relative se efectuează într-o a treia centură a spaţiului extrem de îndepărtată şi că aceste mişcări încep să manifeste tendinţe de orientare în sensul acelor unui ceasornic.

Este probabil ca aceste sensuri alternative ale unor procesiuni spaţiale succesive ale universului să aibă legătură cu tehnica de gravitaţie universală folosită de Absolutul Universal în interiorul universului principal, tehnică ce constă în coordonarea forţelor şi în egalizarea tensiunilor spaţiale. Mişcarea, la fel ca şi spaţiul, este un complementar sau un echilibror al gravitaţiei.

## 5. SPAŢIU ŞI TIMP

Ca şi spaţiul, timpul este o revărsare a Paradisului, însă nu în acelaşi sens, ci doar într-un mod indirect. Timpul vine în virtutea mişcării şi datorită faptului că mintea este prin natură conştientă de secvenţialitate. Din punct de vedere practic, mişcarea este esenţială pentru timp, însă nu există unitate de timp universală bazată pe mişcare, decât în măsura în care ziua standard a Paradisului-Havona este recunoscută în mod arbitrar ca atare. Faptul că respiraţia spaţiului ar fi totală, distruge valoarea sa locală ca sursă a timpului.

Spaţiul nu este infinit, cu toate că îşi are originea în Paradis; el nu este absolut, deoarece este pătruns de Absolutul Necalificat. Noi nu cunoaştem limitele absolute ale spaţiului, însă ştim bine că absolutul timpului este eternitatea.

Timpul şi spaţiul nu sunt inseparabile decât în creaţiile spaţiului-timp, în cele şapte suprauniversuri. Spaţiul netemporal (spaţiul fără timp) există teoretic, însă singura localizare cu adevărat netemporală este *aria* Paradisului. Timpurile nespaţiale (timpuri fără spaţiu) există în minte la nivelul funcţional al Paradisului.

Zonele relativ imobile ale spaţiului median care se suprapun cu Paradisul şi separă spaţiul pătruns de spaţiul nepătruns sunt zonele de tranziţie între timp şi eternitate. Este deci necesar ca pelerinii Paradisului să devină inconştienţi pe durata acestui tranzit până când acesta va ajunge să culmineze în obţinerea cetăţeniei Paradisului. *Vizitatorii* conştienţi de timp pot merge în Paradis fără să adoarmă astfel, însă ei rămân creaturi ale timpului.

Raporturile cu timpul au nevoie de mişcare în spaţiu pentru a exista, însă conştiinţa de timp nu are nevoie. Secvenţialitatea poate să producă o conştientizare a timpului, chiar şi în absenţa mişcării. Mintea umană este mai puţin legată de timp decât de spaţiu din cauza naturii inerente a minţii. Chiar şi pe durata zilelor vieţii terestre în trup, cu toate că mintea umană este strict legată de spaţiu, imaginaţia creatoare umană este comparativ liberă de timp. Însă timpul în sine nu este în mod genetic o calitate a minţii.

Există trei nivele diferite de cunoaştere a timpului:

1.Timpul perceput de minte — conştiinţa succesiunii, mişcarea şi un simţ al duratei.

2.Timpul perceput de spirit — percepţia mişcării către Dumnezeu şi conştiinţa mişcării de ascensiune către nivele de divinitate crescândă.

3. Personalitatea *creează* un simţ unic al timpului din intuirea Realităţii, plus o conştiinţă a prezenţei şi o percepţie a duratei.

Animalele nespirituale nu cunosc decât trecutul şi trăiesc în prezent. Omul locuit de spirit are puteri de previziune (intuiţie); ei pot vizualiza viitorul. Doar atitudinile progresive şi orientate înainte sunt reale în mod personal. Etica statică şi moralitatea tradiţională nu depăşesc decât foarte puţin animalitatea. Stoicismul nu este nici el o înaltă realizare de sine. Eticheta şi morala devin cu adevărat umane atunci când sunt dinamice şi progresive, însufleţite de realitate universală.

Personalitatea umană nu este doar o concomitenţă cu evenimentele din timp şi spaţiu; şi personalitatea umană poate acţiona, la rândul ei, în calitate de cauză cosmică a acestor evenimente.

## 6. SUPERCONTROLUL UNIVERSAL

Universul este nestatic. Stabilitatea nu este rezultatul inerţiei, ci mai degrabă produsul energiilor echilibrate, al cooperării mentale, al morontialelor coordonate, al supracontrolului spiritului şi al unificării personalităţii. Stabilitatea este în întregime şi întotdeauna proporţională cu divinitatea.

În controlul fizic al universului principal, Tatăl Universal îşi exercită prioritatea şi întâietatea prin intermediul Insulei Paradisului. Dumnezeu este absolut în administrarea spirituală a cosmosului prin persoana Fiului Etern. În domeniile minţii, Tatăl şi Fiul activează prin coordonare cu Autorul Comun.

A Treia Sursă-Centru ajută la menţinerea echilibrului şi a coordonării sistemului conjugat al energiilor şi organizărilor fizice şi spirituale prin caracterul absolut al controlului său asupra minţii cosmice şi prin exerciţiul complementelor sale înnăscute de gravitaţie universală fizică şi spirituală. În toate împrejurările în care se stabileşte o legătură între material şi spiritual, un astfel de fenomen minte reprezintă un act al Spiritului Infinit. Numai mintea poate asocia forţele şi energiile fizice ale nivelului material cu puterile şi fiinţele spirituale ale nivelului spiritului.

De fiecare dată când contemplaţi fenomene universale, asiguraţi-vă că luaţi în considerare interacţiunile energiilor fizice, intelectuale şi spirituale. Şi luaţi bine seama la fenomenele neaşteptate însoţind unificarea lor de personalitate şi fenomenelor imprevizibile ce rezultă din acţiunile şi reacţiunile Deităţii experienţiale şi ale Absolutelor.

Universul este extrem de previzibil doar în sensul cantitativ, sau al măsurării gravitaţiei. Nici chiar forţele fizice primordiale nu reacţionează la gravitaţia liniară, după cum nici semnificaţiile mentale superioare şi adevăratele valori spirituale ale realităţilor ultime ale universului. În mod calitativ, universul nu este foarte previzibil cu privire la noile asocieri de forţe, fie ele fizice, mentale sau spirituale; cu toate acestea, multe dintre aceste combinaţii de energii sau de forţe devin parţial previzibile atunci când le supunem observaţiei critice. Atunci când materia, mintea şi spiritul sunt unificate de personalitatea unei creaturi, noi suntem incapabili să prezicem complet deciziile acestei fiinţe înzestrate cu liber arbitru.

Toate fazele forţei primordiale, spiritul în devenire şi alte ultimităţi nonpersonale par a reacţiona în acord cu legi relativ stabile, dar necunoscute. Aceste faze sunt caracterizate printr-o latitudine a înfăptuirii şi printr-o elasticitate a reacţiei care adesea sunt derutante când sunt întâlnite în fenomenele unei situaţii circumscrise şi izolate. Cum se explică această imprevizibilă libertate de reacţie demonstrată de aceste actualităţi ale universurilor emergente? Aceste date imprevizibile, necunoscute şi insondabile — fie că ţin de comportamentul unei unităţi primordiale de forţă, reacţia unui nivel minte neidentificat, fie că ţin de fenomene ale unui vast preunivers în formare în domeniile spaţiului exterior — revelează probabil activităţile Ultimului şi împlinirile prezenţei Absolutelor, care antedatează funcţiunile tuturor Creatorilor universului.

Nu ştim realmente, dar presupunem că o varietate atât de uimitoare de aptitudini şi o coordonare atât de profundă semnifică faptul că Absolutele sunt prezente şi acţionează. Noi deducem că o astfel de diversitate de reacţii în faţa unei cauzalităţi aparent uniforme revelează reacţiile Absolutelor nu numai la cauzalitatea imediată şi de situaţie, ci şi la orice alte cauzalităţi aferente de pe cuprinsul întregului maestru univers.

Indivizii au îngerii lor păzitori de destin. Planetele, sistemele, constelaţiile, universurile şi suprauniversurile au fiecare şefii lor respectivi care lucrează pentru binele domeniilor lor. Havona, şi chiar marele univers, sunt vegheate de cei cărora le-au fost încredinţate aceste responsabilităţi. Însă cine asigură şi supraveghează necesităţile fundamentale ale universului principal în ansamblul său, de la Paradis până la al patrulea şi cel din urmă nivel de spaţiu exterior? Din punct de vedere existenţial probabil că o asemenea supraveghere i se poate atribui Trinităţii Paradisului, însă, dacă ne plasăm în punctul de vedere experienţial, vedem că apariţia universurilor posthavoniene depinde de:

1.Absolute în ceea ce priveşte potenţialul.
2.Cel Ultim în ceea ce priveşte direcţia.
3.Cel Suprem în ceea ce priveşte coordonarea evolutivă.
4.Arhitecţii Universului principal în ceea ce priveşte administrarea anterioară apariţiei şefilor specifici.

Absolutul Necalificat penetrează întregul spaţiu. Noi nu distingem cu perfectă claritate statutul exact al Absolutului Deităţii şi al Absolutului Universal, însă ştim că acesta din urmă acţionează oriunde acţionează Absolutul Deităţii şi Absolutul Necalificat. Absolutul Deităţii se poate să fie prezent în mod universal, însă nu poate fi deloc prezent în mod spaţial. Cel Ultim este prezent în spaţiu, acum, sau va fi la un moment dat, până la limitele exterioare ale celui de-al patrulea nivel al spaţiului exterior. Avem îndoieli că Cel Ultim va trebui vreodată să fie spaţial prezent dincolo de periferia universului principal, însă, dincoace de această limită, Cel Ultim este pe cale de a integra progresiv organizarea creatoare a potenţialelor celor trei Absolute.

## 7.PARTEA ŞI TOTUL

Există o lege inexorabilă şi impersonală, operativă în orice timp şi în orice spaţiu, cu aplicare asupra oricărei realităţi, indiferent de natura ei; această lege echivalează cu funcţia unei providenţe cosmice. Îndurarea caracterizează atitudinea iubirii lui Dumnezeu pentru indivizi; imparţialitatea motivează atitudinea lui Dumnezeu faţă de ansamblu. Voia lui Dumnezeu nu primează în mod necesar în parte — în inima unei anumite personalităţi — însă voinţa sa guvernează efectiv întregul, universul universurilor.

În toate raporturile lui Dumnezeu cu toate fiinţele sale, este adevărat că legile sale nu sunt în mod intrinsec arbitrare. Pentru voi, cu viziunea voastră limitată şi cu punctul vostru de vedere finit, acţiunile lui Dumnezeu trebuie să pară deseori dictatoriale şi arbitrare. Legile lui Dumnezeu sunt pur şi simplu obiceiurile lui Dumnezeu, felul lui de a face în mod repetat anumite lucruri; şi el le face întotdeauna pe toate bine. Voi remarcaţi că Dumnezeu face acelaşi lucru în acelaşi fel, în repetate rânduri, pur şi simplu pentru că, în împrejurările date, este cea mai bună cale de a face acel lucru anume. Ori, cea mai bună cale este calea justă, şi de aceea înţelepciunea infinită impune întotdeauna ca lucrul să fie făcut în acel mod precis şi desăvârşit. Ar trebui, de asemenea, să vă amintiţi că natura nu este actul exclusiv al Deităţii; sunt prezente şi alte influenţe în fenomenele pe care omul le numeşte natură.

Natura divină detestă faptul de a suferi vreo deteriorare, de orice fel ar fi, sau să îngăduie vreodată ca un act pur personal să fie executat într-un mod ordinar. Să fie totuşi clar că, *dacă*, în divinitatea oricărei situaţii, în împrejurările extreme şi în cazurile în care cursul înţelepciunii supreme ar putea indica necesitatea unei conduite diferite — dacă nevoile de perfecţiune, ca urmare a unei anumite raţiuni, ar putea dicta o altă modalitate de reacţiune, una mai bună — atunci şi acolo Dumnezeu cel atoateînţelegător ar acţiona în felul acela mai bun şi mai potrivit cu putinţă. Aceea ar fi expresia unei legi mai înalte; nu anularea unei legi mai puţin elevate.

Dumnezeu nu este un sclav al obişnuinţei, al cronicităţii repetării propriilor sale acte voluntare. Nu există conflict între legile Infinitului. Ele sunt toate perfecţiuni ale naturii infailibile a lui Dumnezeu, ele sunt toate acte de necontestat care exprimă decizii impecabile. Legea este reacţia neschimbătoare a unei minţi infinite, perfecte şi divine. Acţiunile lui Dumnezeu sunt toate voluntare, deşi sunt aparent identice. În Dumnezeu "nu există nici variaţie, nici umbră de schimbare". Însă tot ceea ce poate fi spus cu adevărat despre Tatăl Universal nu poate fi afirmat cu aceeaşi certitudine şi despre toate inteligenţele sale subordonate sau despre creaturile sale evolutive.

Pentru că Dumnezeu este neschimbător, de aceea puteţi voi să vă încredinţaţi că, în toate împrejurările obişnuite, el va face acelaşi lucru în acelaşi mod identic şi obişnuit. Dumnezeu este asigurarea stabilităţii pentru toate lucrurile şi pentru toate fiinţele create. El este Dumnezeu şi deci nu se schimbă.

Toată această statornicie a conduitei şi această uniformitate de acţiune sunt personale, conştiente şi cât se poate de voluntare, deoarece Dumnezeul Preaînalt nu este un sclav neputincios al propriei sale perfecţiuni şi a infinităţii sale. Dumnezeu nu este o forţă automată acţionând de la sine; el nu este o putere servilă legată de lege. Dumnezeu nu este nici vreo ecuaţie matematică ori vreo formulă chimică. El este o personalitate primordială şi cu o voinţa liberă. El este Tatăl Universal, o fiinţă supraîncărcată cu personalitate şi sursa universală a oricărei personalităţi de creaturi.

Voia lui Dumnezeu nu predomină în mod uniform în inima muritorilor materiali care-l caută pe Dumnezeu, însă, dacă lărgim cadrul timpului dincolo de clipa prezentă pentru a îngloba ansamblul începuturilor vieţii, atunci putem înţelege din ce în ce mai bine voinţa lui Dumnezeu prin roadele spirituale provenite din viaţa copiilor lui Dumnezeu călăuziţi de spirit. Iar apoi, dacă lărgim şi mai mult viaţa umană pentru a include experienţa morontială, observăm că voinţa divină străluceşte tot mai luminoasă în actele spiritualizatoare ale creaturilor timpului care au început să guste divinele delicii oferite de relaţiile personalităţii omului cu personalitatea Tatălui Universal.

Paternitatea lui Dumnezeu şi fraternitatea oamenilor prezintă paradoxul părţii şi al întregului la nivelul personalităţii. Dumnezeu îl iubeşte pe *fiecare* individ ca pe un copil distinct al familiei sale celeste. În acelaşi timp, Dumnezeu iubeşte astfel pe *toţi* indivizii; el nu face deosebire de persoană şi universalitatea iubirii sale face să se nască o relaţie de grup, fraternitatea universală.

Iubirea Tatălui o individualizează în mod absolut pe fiecare personalitate ca pe un copil unic al Tatălui Universal, un copil fără pereche în infinitate, o creatură volitivă fără seamăn în întreaga eternitate. Iubirea Tatălui slăveşte pe fiecare copil al lui Dumnezeu, iluminând pe fiecare membru al familiei celeste, făcând categoric să rezulte natura unică a fiecărei fiinţe personale care se detaşează pe nivelele impersonale situate în afara circuitului fratern al Tatălui care nostru al tuturor. Iubirea lui Dumnezeu descrie într-un mod uluitor valoarea transcendentă a fiecărei creaturi înzestrate cu voinţă şi revelează în mod infailibil valoarea elevată pe care Tatăl Universal o atribuie fiecăruia dintre copiii săi, de la cea mai înaltă personalitate creatoare a statutului paradisiac

până la personalitatea cea mai umilă, înzestrată cu demnitate voluntară, dintre triburile sălbatice ale oamenilor de la începuturile speciei umane de pe o lume evolutivă a timpului şi spaţiului.

Însăşi această iubire a lui Dumnezeu pentru indivizi face să se nască familia divină a tuturor indivizilor, fraternitatea universală a copiilor Tatălui Paradisiac înzestraţi cu liber arbitru. Iar această fraternitate, fiind universală, este o relaţie a întregului. Atunci când fraternitatea este universală, ea revelează nu relaţiile dintre *fiecare,* ci relaţiile dintre *toţi*. Fraternitatea este o relaţie de ansamblu şi revelează în consecinţă calităţile întregului în opoziţie cu calităţile părţii.

Fraternitatea constituie o relaţie de fapt între toate personalităţile din existenţa universală. Nici o persoană nu ar putea scăpa de binefacerile sau sancţiunile care pot surveni ca rezultat al relaţiilor cu alte persoane. Partea profită sau suferă în raport cu întregul. Efortul just al fiecărui om le este profitabil tuturor oamenilor; greşeala sau răul comise de fiecare om sporesc chinurile tuturor oamenilor. După cum se mişcă partea, tot aşa se mişcă întregul. După cum progresează întregul, tot aşa şi partea. Vitezele relative ale părţii şi ale întregului determină dacă partea este trasă înapoi de inerţia întreg1ului sau purtată înainte de forţa vie a fraternităţii cosmice.

Este un mister că Dumnezeu este o fiinţă înalt personală şi conştientă de sine, care dispune de un cartier general rezidenţial şi care este totodată personal prezent într-un atât de vast univers şi în contact personal cu un număr de fiinţe aproape infinit. Faptul că acest fenomen este un mister ce depăşeşte puterea de pătrundere a oamenilor nu ar trebui câtuşi de puţin să slăbească credinţa voastră. Nu lăsaţi nici grandoarea infinităţii, nici imensitatea eternităţii, nici splendoarea şi gloria caracterului incomparabil al lui Dumnezeu să vă pună la încercare, să vă facă să şovăiţi sau să vă descurajaţi, deoarece Tatăl nu este foarte departe de nici unul dintre voi; el locuieşte în voi şi literalmente în el ne aflăm cu toţi mişcarea, viaţa efectivă şi adevărata fiinţă.

Chiar dacă Tatăl Paradisului acţionează prin creatorii săi divini şi copiii săi creaţi, el se bucură de asemenea de contactul interior cel mai intim cu voi, un contact atât de sublim şi atât de înalt personal încât depăşeşte chiar şi propria mea înţelegere. Este vorba de această misterioasă comuniune a unui fragment al Tatălui cu sufletul lui uman şi cu mintea muritoare în care el locuieşte efectiv. Ştiind că voi aveţi cunoştinţă de aceste daruri ale lui Dumnezeu, voi ştiţi deci că Tatăl este în contact intim nu numai cu asociaţii săi divini, ci şi cu copiii săi muritori evolutivi din timp. Într-adevăr, Tatăl rămâne în Paradis, însă prezenţa sa divină locuieşte totodată în mintea oamenilor.

Chiar dacă Spiritul unui Fiu este ceea ce a revărsat el peste orice trup, chiar dacă un Fiu a rămas cu voi sub înfăţişarea trupului muritor, serafimii vă păzesc şi vă călăuzesc personal; însă cum ar putea una dintre aceste fiinţe divine a celui de-al Doilea sau a celui de-al Treilea Centru să spere vreodată să vă vină aproape sau să vă înţeleagă tot atât de bine ca Tatăl, care a dat o parte din el însuşi pentru a fi în voi, pentru a fi sinele vostru real şi divin, şi chiar etern?

## 8.MATERIE, MINTE ŞI SPIRIT

"Dumnezeu este Spirit", dar Paradisul nu. Universul material este întotdeauna arena în care au loc toate activităţile spirituale. Fiinţele spirituale şi ascenderii spirituali trăiesc şi lucrează pe sfere fizice de realitate materială.

Darul forţei cosmice, domeniul gravitaţiei cosmice, este funcţiunea Insulei Paradisului. Întreaga energie-forţă originară provine din Paradis şi materia destinată să formeze nenumărate universuri circulă în prezent în universul principal sub forma unei prezenţe a supragravitaţiei care constituie sarcina-forţă a spaţiului patruns.

Oricare ar fi transformările sale în spaţiile exterioare, după ce a ieşit din Paradis, forţa îşi continuă călătoria rămânând supusă atracţiei nesfârşite, mereu prezentă şi infailibilă a Insulei eterne, rotindu-se la infinit, de la sine şi cu fidelitate, de-a lungul eternelor căi ale spaţiului universurilor. Energia fizică este unica realitate care este sinceră şi statornică în supunerea sa la legea universală. Numai în domeniile voinţei creaturii există o deviere de la căile divine şi de la planurile originare. Puterea şi energia sunt dovezile universale că Insula centrală a Paradisului este stabilă, constantă şi eternă.

Revărsarea spiritului şi spiritualizarea personalităţilor, domeniul gravitaţiei spirituale, sunt ţinutul Fiului Etern. Iar această gravitaţie a spiritului Fiului atrage întotdeauna către ea realităţile spirituale şi este la fel de reală şi de absolută ca atotputernica constrângere materială a Insulei Paradisului. Însă omul cu minte materială este, din fire, mai obişnuit cu manifestările materiale de natură fizică decât cu operaţiunile la fel de reale şi puternice de natură spirituală, pe care doar clarviziunea spirituală a sufletului le poate distinge.

Pe măsură ce mintea unei personalităţi a universului devine mai spirituală — mai asemănătoare cu Dumnezeu — ea răspunde mai puţin la gravitaţia materială. Realitatea măsurată de răspunsul său la gravitaţia fizică este antiteza realităţii determinate de calitatea conţinutului ei spiritual. Acţiunea gravitaţiei fizice determină cantitativ energia nespirituală; acţiunea gravitaţiei spirituale măsoară cantitativ energia vie a divinităţii.

Ceea ce este Paradisul pentru creaţia fizică şi ceea ce este Fiul Etern pentru universul spiritual, Autorul Comun este pentru tărâmurile minţii — universul inteligent al fiinţelor şi personalităţilor materiale, morontiale şi spirituale.

Autorul Comun reacţionează atât la realităţile materiale şi spirituale şi devine deci în mod inerent slujitorul universal pentru toate fiinţele inteligente, acestea putând reprezenta o uniune a fazelor materiale şi spirituale ale creaţiei. Revărsarea inteligenţei, ajutorul adus materiei şi spiritualului prin fenomenul minţii, este domeniul exclusiv al Autorului Comun, care devine astfel partenerul minţii spirituale, esenţa minţii morontiale şi substanţa minţii materiale a creaturii evolutive a timpului.

Mintea este tehnica prin care realităţile spiritului devin realităţi de experienţă pentru personalităţile create. Şi, în ultimă analiză, posibilităţile unificatoare ale minţii umane însăşi, aptitudinea de a coordona lucrurile, ideile şi valorile, sunt supramateriale.

Cu toate că nu îi este posibil minţii muritoare să înţeleagă cele şapte nivele ale realităţii cosmice relative, intelectul uman ar trebui să poată pricepe în mare parte semnificaţia trei nivele funcţionale ale realităţii finite:

1. *Materia*. Energie organizată supusă gravitaţiei liniare, mai puţin atunci când este modificată de mişcare şi condiţionată de minte.

2. *Mintea*. Conştiinţa organizată care nu este în întregime supusă gravitaţiei materiale şi care devine cu adevărat liberă atunci când este modificată de spirit.

3. *Spiritul*. Cea mai înaltă realitate personală. Adevăratul spirit nu este supus gravitaţiei materiale, însă devine în cele din urmă influenţa motivatoare a tuturor sistemelor evolutive de energie care posedă demnitatea personalităţii.

Scopul existenţei tuturor personalităţilor este spiritul; manifestările materiale sunt relative, iar mintea cosmică intervine între aceste opozite universale. Revărsarea minţii şi slujirea spiritului sunt munca persoanelor asociate Deităţii, Spiritului Infinit şi Fiului Etern. Realitatea Deităţii totale nu este minte, ci minte-spirit — spirit-minte unificate de personalitate. Cu toate acestea, absolutele spiritului şi ale lucrurilor converg ambele în persoana Tatălui Universal.

În Paradis, cele trei energii, fizică, mentală şi spirituală, sunt coordonate. În cosmosul evolutiv, energia-materie domină, mai puţin în cazul personalităţii în care spiritul luptă pentru a controla prin intermediul minţii. Spiritul este realitate fundamentală a experienţei personalităţii tuturor creaturilor, deoarece Dumnezeu este spirit. Spiritul este neschimbător şi, în consecinţă, în toate relaţiile personale, el transcende atât mintea, cât şi materia, care sunt variabile experienţiale de dobândire progresivă.

În evoluţia cosmică, materia devine o umbră filozofică proiectată de minte în prezenţa luminozităţii spirituale a iluminării divine, însă acest fapt nu invalidează realitatea energiei-materii. Mintea, materia şi spiritul sunt deopotrivă de reale, însă nu au o valoare egală pentru personalitatea care caută să atingă divinitatea. Conştiinţa divinităţii este o experienţă spirituală progresivă.

Cu cât este mai mare strălucirea personalităţii spirituale (Tatăl din univers, fragmentul personalităţii spirituale potenţial în creatura individuală) cu atât mai mare este umbra proiectată de mintea intermediară asupra veşmântului său material. În timp, corpul oamenilor este tot atât de real ca mintea sau ca spiritul lor, însă, în moarte, mintea (identitatea) şi spiritul supravieţuiesc, pe câtă vreme corpul nu supravieţuieşte. O realitate cosmică poate să nu existe în experienţa unei personalităţi. De aceea, figura voastră de retorică greacă — materia este umbra substanţei spirituale mai reale — are într-adevăr o semnificaţie filozofică.

## 9.REALITĂŢI PERSONALE

Spiritul este realitatea personală fundamentală în univers, iar personalitatea este fundamentală pentru orice experienţă progresivă cu realitatea spirituală. Toate fazele experienţei personalităţii de pe toate nivele succesive de înaintare universală abundă în indicii care conduc la descoperirea realităţilor personale atrăgătoare. Adevăratul destin al oamenilor constă în a crea ţeluri noi şi spirituale şi apoi în a răspunde la atracţiile cosmice ale acestor scopuri celeste de valoare nematerială.

Iubirea este secretul asocierilor benefice între personalităţi. Un singur contact nu este de ajuns pentru a cunoaşte cu adevărat o persoană. Nu putem aprecia muzica prin deducţii matematice, cu toate că muzica este o formă de ritm matematic. Numărul alocat unui abonat telefonic nu identifică în nici un fel personalitatea acelui abonat şi nu dă nici un indiciu asupra caracterului său.

Matematica, ştiinţa materială, este indispensabilă pentru a discuta în mod inteligibil aspecte materiale ale universului, însă cunoaşterea ei nu este în mod necesar parte a unei realizări mai elevată a adevărului sau parte a unei aprecieri personale a realităţilor spirituale. Nu numai în domeniile vieţii, ci şi în lumile energiei fizice, suma a doi sau mai mulţi factori reprezintă adesea ceva mai *mult* decât suma consecinţelor previzibile ale acestei combinaţii, sau un lucru *diferit*. Toată ştiinţa a matematicii, întreg domeniul filozofiei, fizica şi chimia cele mai avansate nu pot nici să prezică, nici să ştie că uniunea a doi atomi gazoşi de hidrogen cu un atom de oxigen ar produce o substanţă nouă şi calitativ superioară — apa lichidă. Prin ea însăşi, constatarea acestui fenomen fizico-chimic ar fi trebuit să împiedice dezvoltarea filozofiei materialiste şi a cosmologiei mecanice.

Analiza tehnică nu revelează ceea ce pot face o persoană sau un lucru. Apa, de exemplu, este folosită în mod efectiv la stingerea focului. Faptul că apa stinge focul este un fapt de experienţă cotidiană, însă această proprietate a apei nu ar fi putut niciodată fi revelată prin analiză. Analiza determină că apa este compusă din hidrogen şi oxigen; un studiu mai aprofundat al acestor elemente arată că oxigenul este suportul real al combustiei şi că hidrogenul se va arde de la sine.

Religia voastră devine reală deoarece se ridică din sclavia temerii şi din constrângerile superstiţiilor. Filozofia voastră luptă pentru a se emancipa de dogme şi de tradiţie. Ştiinţa voastră se angajează în lupta milenară între adevăr şi eroare, luptând totodată pentru a elibera omul de lanţurile abstracţiei, de robia matematicii şi de orbirea relativă a materialismului mecanicist.

Muritorii au un nucleu format din spirit. Mintea este un sistem de energie personală existent în jurul unui nucleu divin de spirit şi funcţionând într-un mediu material. Această relaţie vie dintre mintea personală şi spirit constituie potenţialul universal al personalităţii eterne. Dificultăţi reale, decepţiile îndelungate, înfrângerile grave sau moartea inevitabilă nu pot surveni decât dacă conceptele egocentrice pretind să şteargă complet puterea guvernării nucleului spiritual central, prin aceasta dezbinând planul cosmic de identitate a personalităţii.

[Prezentat de un Desăvârşitor al Înţelepciunii acţionând prin autoritatea Celor Îmbătrâniţi de Zile].

# CARTEA URANTIA

## PRIMA PARTE - UNIVERSUL CENTRAL ŞI SUPRAUNVERSURILE

## CAPITOLUL 13 - SFERELE SACRE ALE PARADISULUI

ÎNTRE Insula centrală a Paradisului şi cel mai central dintre circuitele planetare de pe Havona se intercalează în spaţiu trei circuite minore de sfere speciale. Circuitul interior este compus din şapte sfere secrete ale Tatălui Universal; al doilea grup este format de cele şapte lumi luminoase ale Fiului Etern, iar la exterior se găsesc cele şapte imense sfere ale Spiritului Infinit, lumile constituind sediul administrativ al Celor Şapte Spirite Maestru.

Aceste trei circuite septuple ale Tatălui, Fiului şi Spiritului sunt sfere de splendoare de nedepăşit şi de glorie inimaginabilă. Chiar şi materialele construcţiei lor fizice sunt de un ordin care nu vă este revelat. Materialele fiecărui circuit sunt diverse, şi fiecare lume a fiecărui circuit este diferită, mai puţin cele şapte lumi ale Fiului, care au toate aceeaşi constituţie fizică. Aceste douăzeci şi una de lumi sunt toate sfere enorme şi fiecare grup de şapte este eternizat în mod diferit. Pe cât o ştim noi, ele au existat întotdeauna; la fel ca şi Paradisul, ele sunt eterne. Nu există nici arhive nici tradiţii asupra originii lor.

Cele şapte sfere secrete ale Tatălui Universal circulă în jurul Paradisului, foarte aproape de Insula eternă; ele reflectă puternic luminozitatea spirituală a strălucirii centrale a Deităţilor eterne. Ele răspândesc această lumină de glorie divină asupra întregului Paradis şi chiar asupra celor şapte circuite ale Havonei.

Energiile impersonale de luminozitate spirituală îşi au originea tocmai pe cele şapte lumi sacre ale Fiului Etern. Nici o fiinţă personală nu poate să locuiască pe nici unul dintre aceste şapte tărâmuri strălucitoare care iluminează cu glorie spirituală tot Paradisul şi toată Havona şi dirijează pura luminozitate a spiritului către cele şapte suprauniversuri. Aceste sfere strălucitoare ale celui de-al doilea circuit emit, de asemenea, lumina lor (lumină fără căldură) către Paradis şi către miliardul de lumi al celor şapte circuite ale universului central.

Cele şapte lumi ale Spiritului Infinit sunt ocupate de Cele Şapte Spirite Maestru care prezidează destinele celor şapte suprauniversuri şi transmit iluminarea spirituală a celei de a Treia Persoane a Deităţii acestor creaţii a timpului şi spaţiului. Havona întreagă, însa nu şi Insula Paradisului, este scăldată în aceste influenţe spiritualizatoare.

Cu toate că lumile Tatălui sunt sfere de statut ultim pentru cei care au fost înzestraţi cu personalitate de către Tată, nu aceasta este funcţiunea lor exclusivă. Numeroase fiinţe şi entităţi, altele decât personale, locuiesc pe aceste lumi. Fiecare lume a circuitului Tatălui şi a circuitului Spiritului adăposteşte un tip distinct de locuitori permanenţi. Însă noi credem că lumile Fiului sunt locuite de aceste tipuri uniforme de fiinţe diferite de cele personale. Fragmentele Tatălui fac parte din nativii Diviningtonului. Celelalte ordine au drept de cetăţenie permanent, însă nu vă sunt revelate.

Cei douăzeci şi unu de sateliţi ai Paradisului servesc numeroaselor ţeluri, care nu sunt revelate în aceste expuneri, atât în universul central, cât şi în suprauniversuri.

Voi nu sunteţi capabili să înţelegeţi decât prea puţin din viaţa acestor sfere. Nu puteţi obţine o abordare valabilă, nici măcar una sumară a naturii şi funcţiuni lor; miile de activităţi care nu vă sunt revelate continuă. Aceste douăzeci şi una de sfere înglobează *potenţialele* funcţiunii universului principal. Aceste capitole nu permit decât să facă posibilă întrezărirea anumitor activităţi circumscrise aparţinând prezenţei vaste a marelui univers; sau mai degrabă, a unuia din cele şapte sectoare ale marelui univers.

## 1.CELE ŞAPTE LUMI SACRE ALE TATĂLUI

Circuitul sferelor vieţii sacre a Tatălui conţine singurele secrete inerente personalităţii în universul universurilor. Aceşti sateliţi ai Paradisului, formând circuitul cel mai central din cei trei, reprezintă singurele domenii interzise din universul central care sunt preocupate de personalitate. Paradisul de jos şi lumile Fiului sunt, de asemenea, închise personalităţilor, însă aceste două domenii nu se preocupă nicicum direct de personalitate.

Lumile Paradisiace ale Tatălui sunt dirijate de ordinul mai elevat al Fiilor Staţionari ai Trinităţii, Secretele Supremaţiei Trinitizate. Despre lumile acestea există puţine lucruri despre care pot vorbi; iar din multiplele lor activităţi sunt autorizat să dezvălui şi mai puţin. Asemenea informaţii le privesc numai pe fiinţele care au activităţi acolo, precum şi pe cele care sosesc. Cu toate că sunt puţin familiarizat cu şase dintre aceste lumi speciale, nu am aterizat niciodată pe Divinington; această lume îmi este total interzisă.

Una dintre raţiunile pentru care aceste lumi sunt secrete este aceea că fiecare dintre aceste sfere sacre beneficiază de o reprezentare sau de o manifestare specială a Deităţilor care compun Trinitatea Paradisului. Nu este vorba de o personalitate, ci de o prezenţă unică a Divinităţii, pe care o pot aprecia şi înţelege doar grupurile speciale de inteligenţe care locuiesc pe fiecare sferă specifică, sau susceptibile de a fi admise acolo. Secretele Supremaţiei Trinitizate sunt agenţii personali ai acestor prezenţe specializate personale şi impersonale ale Divinităţii; iar Secretele Supremaţiei sunt fiinţe înalt personale, splendid înzestrate şi magnific apte scopului lor exaltat şi dificil.

1.DIVININGTON. Într-un sens cu totul special, această lume este "sânul Tatălui", sfera de comuniune personală a Tatălui Universal, iar acolo există o manifestare specială a divinităţii sale. Divinington este locul de întâlnire Paradisiacă a Ajustorilor Gândirii, însă este şi căminul multor altor entităţi, personalităţi şi fiinţe diverse, care îşi au originea în Tatăl Universal. Există în afara Fiului Etern numeroase personalităţi provenite direct din acţiunile solitare ale Tatălui Universal. Doar fragmentele Tatălui şi personalităţile, precum şi alte fiinţe care se trag direct şi exclusiv din Tatăl Universal fraternizează şi activează în acest locaş.

*Secretele Diviningtonului* cuprind secretul manifestării şi al misiunii Ajustorilor Gândirii. Natura lor, originea lor, şi tehnica contactului lor cu umilele creaturi ale lumilor evolutive sunt secrete ale acestei sfere paradisiace. Aceste uimitoare operaţiuni nu corespund personal celorlalte, şi de aceea Deităţile socotesc oportun să nu ne lase să înţelegem pe deplin anumite trăsături ale acestui mare serviciu divin. În măsura în care noi

intrăm în contact cu această fază a activităţii divine, ne este acordată deplina cunoaştere a operaţiunilor, însă noi nu suntem complet informaţi în ceea ce priveşte detaliile intime ale acestei mari fuziuni.

Această sferă conţine, de asemenea, secretele naturii, ţelul activităţilor tuturor celorlalte forme de fragmente ale Tatălui, Mesagerii Gravitaţiei şi o mulţime de alte fiinţe care nu vă sunt revelate. Este foarte posibil ca, în cazul în care adevărurile care îmi sunt ascunse, în ceea ce priveşte Diviningtonul, mi-ar fi revelate, ele nu ar face decât să mă tulbure şi să mă handicapeze în munca mea actuală. De altfel, ele depăşesc poate capacitatea de concepţie a fiinţelor din ordinul meu.

2.SONARINGTON. Această sferă este "sânul Fiului", lumea receptoare personală a Fiului Etern. Este cartierul general Paradisiac al Fiilor lui Dumnezeu ascendenţi şi descendenţi începând cu momentul în care au fost pe deplin acreditaţi şi definitiv confirmaţi. Această lume este căminul paradisiac pentru toţi Fiii Fiului Etern şi pentru cei ai Fiilor săi asociaţi şi coordonaţi. Există numeroase ordine de filiaţie divină ataşate acestui lăcaş celest care nu au fost revelate muritorilor, dat fiind faptul că ei nu sunt influenţaţi de planurile programului de ascensiune care reglementează progresul spiritual uman din universuri şi până în Paradis.

*Secretele Sonaringtonului* includ secretul întrupării Fiilor divini. Când un Fiu Divin devine Fiu al Omului, când el este realmente născut dintr-o femeie, aşa cum a fost cazul pe lumea voastră acum o mie nouă sute de ani, este vorba de un mister universal. Acest mister se reproduce constant în toate activităţile şi este un secret al Sonaringtonului referitor la filiaţia divină. Ajustorii sunt un mister al lui Dumnezeu Tatăl. Întruparea Fiilor divini este un mister al lui Dumnezeu Fiul; este un secret închis în al şaptelea sector al Sonaringtonului, un domeniu în care pot penetra doar cei care au trecut personal prin această experienţă unică. Singurele care sunt aduse în focarul atenţiei voastre sunt fazele întrupării referitoare la cariera voastră ascensională. Misterul întrupării Fiului Paradisului comportă numeroase alte faze, anumite tipuri de Fii nerevelaţi efectuează misiuni de serviciu universal despre care nu vi s-a spus nimic. Iar Sonaringtonul comportă şi alte mistere.

3.SPIRITINGTON. Această lume este "sânul Spiritului", cămin Paradisiac al fiinţelor superioare care reprezintă exclusiv Spiritul Infinit. Aici se reunesc Cele Şapte Spirite Maestru şi unii descendenţi ai lor venind din toate universurile. Întâlnim, de asemenea, în acest domeniu celest numeroase ordine nerevelate de personalităţi spirituale. Este vorba de fiinţe afectate multiplelor activităţi ale universului, neasociate planurilor destinate să ridice creaturile muritoare din timp până la nivelele eternităţii Paradisului.

*Secretele Spiritingtonului* conţin misterele impenetrabile ale reflexivităţii. Noi vă vorbim de fenomenul vast şi universal al reflexivităţii, mai special decât se produce pe lumile sediu ale celor şapte suprauniversuri, însă noi nu explicăm niciodată complet acest fenomen, deoarece nici chiar noi nu îl înţelegem în întregime. Noi ştim ceva, în bună parte, însă numeroase detalii fundamentale rămân încă pline de mister pentru noi. Reflexivitatea este un secret al Dumnezeului Spirit. Voi aţi fost instruiţi asupra funcţiilor reflexivităţii în raport cu planul de ascensiune a supravieţuirii muritorilor şi lucrurile se întâmplă întocmai; însă reflexivitatea este, de asemenea, un factor indispensabil desfăşurării normale a multor alte faze ale activităţilor universale. Această înzestrare a Spiritului Infinit este utilizată şi pe alte canale decât cele care servesc la culegerea învăţămintelor şi răspândirea informaţiilor. Iar Spiritingtonul conţine şi alte secrete.

4.VICEGERINGTONUL. Această planetă este "sânul Tatălui şi al Fiului" şi sfera secretă a anumitor fiinţe nerevelate provenite din actele Tatălui şi Fiului. Este, de asemenea, căminul Paradisiac a numeroase fiinţe glorificate a căror ascendenţă este complexă, cele ale căror origini sunt complicate din cauza numeroaselor tehnici variate puse în mişcare în cele şapte universuri. Numeroase grupuri de fiinţe a căror identitate nu a fost revelată muritorilor de pe Urantia se reunesc pe această lume.

*Secretele Vicegeringtonului* le înglobează pe cele ale trinitizării, iar trinitizarea este secretul autorităţii care permite să se reprezinte Trinitatea, să se acţioneze ca locţiitor al Zeilor. Autoritatea pentru a reprezenta Trinitatea nu este ataşată decât fiinţelor, revelate sau nerevelate, care sunt trinitizate, create, exteriorizate, sau eternizate de către două persoane ale Trinităţii Paradisului sau de către toate trei împreună. Atunci când personalităţile au fost aduse la existenţă prin actele trinitizante ale anumitor tipuri de creaturi glorificate, ele nu reprezintă nimic mai mult decât potenţialul conceptului mobilizat în această trinitizare, însă ele se pot eleva pe calea îmbrăţişării Deităţii, care este deschisă tuturor creaturilor din specia lor.

Fiinţele netrinitizate nu înţeleg pe deplin tehnica de trinitizare prin doi sau trei Creatori sau prin anumite creaturi. Voi nu veţi înţelege niciodată total un astfel de fenomen decât dacă în viitorul îndepărtat al carierei voastre glorificate, veţi încerca şi veţi reuşi această aventură. Altfel aceste secrete ale Vicegeringtonului vă vor fi întotdeauna pe deplin inaccesibile. Însă pentru mine, care sunt o fiinţă elevată provenită din trinitate, toate

sectoarele Vicegerinctonului îmi sunt deschise. Înţeleg pe deplin secretul originii mele şi al destinului meu şi îl păstrez cu aceiaşi desăvârşire şi religiozitate.

Există şi alte forme şi faze de trinitizare asupra cărora atenţia popoarelor de pe Urantia nu a fost atrasă. Sub aspectul lor personal, aceste experienţe sunt bine protejate în sectorul secret al Vicegeringtonului.

5.SOLITARINGTONUL. Această lume este "sânul Tatălui şi al Spiritului". El este locul de întâlnire al unei magnifice oştiri de fiinţe nerevelate provenite din actele conjugate ale Tatălui Universal şi ale Spiritului Infinit. Aceste fiinţe, pe lângă ceea ce moştenesc în Spirit, împărtăşesc şi din trăsăturile Tatălui.

Solitaringtonul este, de asemenea, căminul Mesagerilor Solitari şi al altor personalităţi aparţinând acestor ordine supraîngereşti. Voi ştiţi de foarte puţine dintre aceste fiinţe; există un număr imens de ordine nerevelate pe Urantia. Faptul că mesagerii solitari sau asociaţii lor supraîngereşti sunt domiciliaţi pe a cincia lume nu implică în mod necesar că Tatăl a intervenit la vreun nivel în sectorul lor de creaţie, însă, în această epocă a Universului, le cunoaşte bine funcţiile. Pe parcursul prezentei epoci a universului sfera în cauză este, de asemenea, aceea a statutului Directorilor de Putere ai Universului.

Există şi numeroase alte ordine de personalităţi ale spiritului, fiinţe necunoscute muritorilor, care consideră Solitaringtonul ca sfera căminului lor paradisiac. Trebuie să ne amintim că toate diviziunile şi toate nivelele de activităţi universale sunt tot atât de bine prevăzute cu servicii spirituale ca şi domeniul ocupat cu ajutarea omului muritor în ascensiunea sa către destinul său divin din Paradis.

*Secretul Solitaringtonului*. În plus faţă de anumite secrete ale trinitizării, această lume deţine secretul raporturilor personale între Spiritul Infinit şi anumiţi descendenţi superiori ai celei de a Treia Surse Centru. Solitaringtonul conţine misterul asocierii intime a numeroase ordine nerevelate cu spiritele Tatălui, Fiului şi Spiritului, cu triplul spirit al Trinităţii şi spiritele Supremului, Ultimului şi Supremului-Ultim.

6.SERAFINGTONUL. Această sferă este "sânul Fiului şi Spiritului" şi este lumea care serveşte drept cămin mulţimii imense de fiinţe nerevelate create de Fiu şi Spirit. Este, de asemenea, sfera de destin a tuturor ordinelor tutelare, a armatelor de îngeri, formate din supernafimi, seconafimi şi serafimi. Există, de asemenea, în universul central şi în universurile exterioare, numeroase ordine de spirite minunate care nu sunt "spirite tutelare pentru cei care vor moşteni mântuirea". Toţi aceşti lucrători ai spiritului în domeniile şi nivelele de activitate universale consideră Serafingtonul ca fiind căminul lor Paradisiac.

*Secrete Serafingtonului* conţin un triplu mister şi nu pot face referire decât la unul dintre ele, misterul transporturilor serafice. Diverse ordine de serafimi şi de fiinţe spirituale aliate posedă facultatea de a înveşmânta în formele lor spirituale toate ordinele de personalităţi nemateriale şi să le transporte pe lungi trasee interplanetare. Acesta este un secret închis în sectoarele sacre ale Serafingtonului. Serafimii transportori înţeleg aceste mistere, însă nu ni le comunică nouă celorlalţi, sau poate că nu pot să o facă. Celelalte mistere ale Serafingtonului se referă la experienţele personale ale anumitelor tipuri de slujitori spirituali nerevelaţi încă muritorilor. Noi evităm să discutăm secretele acestor fiinţe atât de apropiate, deoarece voi puteţi aproape înţelege aceste ordine de existenţă vecine, iar dacă am oferi cunoştinţele noastre, chiar şi parţiale, în ceea ce priveşte aceste fenomene, acest lucru ar părea ca un abuz de încredere.

7.ASCENDINGTONUL. Această lume unică este "pieptul Tatălui, al Fiului şi al Spiritului", locul de întâlnire al creaturilor ascendente din spaţiu, sfera de primire a pelerinilor timpului care trec prin universul Havonei pe calea lor către Paradis. Ascendingtonul este realmente căminul paradisiac al sufletelor ascendente ale timpului şi spaţiului până când ele ating statutul Paradisului. Voi muritorii, veţi petrece cea mai mare parte a "vacanţelor" voastre de pe Havona pe Ascendington. Pe parcursul vieţii voastre pe Havona, Ascendingtonul va juca pentru voi acelaşi rol pe care directorii de retrospecţie îl au pe parcursul ascensiunii voastre din universul local şi din suprauniverse. Veţi fi ocupaţi cu mii de activităţi care depăşesc anvergura imaginaţiei umane. Şi, la fel ca în fiecare dintre aceste etape precedente ale ascensiunii voastre către Dumnezeu, eul vostru uman va pune aici bazele unor noi relaţii cu eul vostru divin.

*Secretele Ascendingtonului* conţin misterul formării treptate şi sigure, în mintea materială şi muritoare, a unei contraponderi spirituale şi potenţial nemuritoare a caracterului şi identităţii. Acest fenomen este unul dintre cele mai neliniştitoare mistere a universului; mai exact, evoluţia unui suflet nemuritor în mintea unei creaturi muritoare şi materiale.

Voi nu veţi înţelege niciodată complet această misterioasă operaţiune înainte de a atinge Ascendingtonul. Şi aceasta este motivul pentru care întregul Ascendington va fi deschis privirilor voastre uimite. A şaptea parte din Ascendington îmi este interzisă — este vorba de sectorul care se ocupă de însuşi acest secret care este (sau va fi) posesiunea sau experienţa exclusivă a tipului vostru de fiinţe. Această experienţă aparţine ordinului vostru

uman de existenţă. Ordinul meu de personalitate nu este direct legat de astfel de operaţiuni. În consecinţă, mie îmi este interzisă această experienţă şi vouă vă va fi în cele din urmă revelată. Însă şi chiar şi după ce vă va fi revelată, veţi păstra întotdeauna secretul dintr-un anumit motiv. Voi nu-l veţi revela, nici nouă, nici unui alt ordin de fiinţe. Noi suntem la curent în ceea ce priveşte fuziunea eternă a unui Ajustor divin cu un suflet nemuritor de origine umană, însă finalitarii ascendenţi cunosc această experienţă ca o realitate absolută.

## 2.RELAŢII CU LUMILE TATĂLUI

Aceste lumi-cămine de diverse ordine de fiinţe spirituale sunt sfere imense şi uluitoare, care egalează Paradisul în frumuseţea lor incomparabilă şi gloria lor splendidă. Sunt lumi de întâlniri, sfere de reuniuni, care servesc ca adrese cosmice permanente. În calitate de finalitari, voi veţi fi domiciliaţi în Paradis, însă Ascendingtonul este cel care va fi tot timpul adresa căminului vostru, chiar şi atunci când veţi începe să slujiţi în spaţiul exterior. De-a lungul întregii eternităţi, voi veţi considera Ascendingtonul în ca fiind un cămin al amintirilor voastre afective şi al reminiscenţelor voastre. Atunci când veţi deveni fiinţe ale spiritului aparţinând celui de al şaptelea stadiu, este posibil să renunţaţi la statutul vostru de locuitori ai Paradisului.

Dacă universurile exterioare sunt în curs de formare, dacă ele trebuie să fie locuite de creaturi ale timpului înzestrate cu potenţialul ascensiunii, atunci noi deducem că aceşti copii ai viitorului vor fi, de asemenea, meniţi să vadă Ascendingtonul ca fiind căminul lor Paradisiac.

Ascendingtonul este singura sferă sacră care va fi deschisă fără rezervă inspecţiei voastre înainte de a sosi în Paradis. Vicegeringtonul este singura sferă sacră care va fi deschisă necondiţionat examinării mele. Cu toate că secretele sale se referă la originea mea, nu consider Vicegeringtonul ca fiind căminul meu. În această epocă a universului, fiinţele provenite din Trinitate şi fiinţele trinitizate nu sunt aceleaşi.

Fiinţele provenite din Trinitate nu împărtăşesc complet lumile Tatălui; singurul lor lăcaş este pe Insula Paradisului, în imediata apropiere a Sferei Preasfinte. Ele apar adesea pe Ascendington, "în sânul Tatălui-Fiu-Spirit", unde fraternizează cu tovarăşii lor veniţi din umilele lumi ale spaţiului.

Voi aţi putea presupune că Fiii Creatori, fiind proveniţi din Tatăl-Fiu, consideră Vicegeringtonul ca fiind căminul lor, însă nu este cazul în această epocă a universului dominată de activităţile Dumnezeului Septuplu. Şi există numeroase probleme asemănătoare care vă vor face să rămâneţi perplecşi, deoarece cu siguranţă veţi întâmpina numeroase dificultăţi în înţelegerea acestor lucruri atât de apropiate de Paradis. Cu cunoştinţele voastre limitate, voi nu puteţi nici să rezolvaţi această problemă prin raţionament. Şi dacă aţi şti mai multe despre lumile Tatălui, voi a-şi întâmpina pur şi simplu mai multe dificultăţi până când veţi şti *totul* despre aceste lumi. Statutul uneia dintre aceste lumi secrete se dobândeşte atât prin servire cât şi prin natura de origine, iar epocile succesive ale universului pot realmente să redistribuie unele dintre aceste grupări de personalitate.

Lumile circuitului interior sunt într-adevăr lumi de fraternitate sau de statut mai mult decât sfere de rezidenţă efectivă. Muritorii vor atinge un anumit statut pe fiecare dintre lumile Tatălui, mai puţin una. De exemplu: atunci când voi muritori veţi atinge Havona, veţi primi autorizarea de a pleca pe Ascendington, unde veţi fi foarte bine veniţi, însă nu veţi avea permisiunea de a vizita celelalte şase lumi sacre. Ca urmare a trecerii voastre prin regimul Paradisului, şi după ce veţi fi fost admişi în Corpul Finalităţii, veţi primi permisiunea de a merge pe Sonarington, deoarece sunteţi atunci atât Fii ai lui Dumnezeu cât şi ascendenţi, şi chiar mai mult. Însă va exista întotdeauna o şeptime din Sonarington care nu va fi deschisă inspecţiei voastre, sectorul care conţine întrupările Fiilor divini. Aceste secrete nu au fost niciodată revelate fiilor ascendenţi ai lui Dumnezeu.

În cele din urmă, veţi avea deplin acces la Ascendington şi acces relativ la alte sfere ale Tatălui, în afară de Divinington. Însă, chiar şi cu permisiunea de a ateriza pe cinci alte sfere secrete, după ce veţi fi devenit un finalitar, nu veţi fi autorizaţi să vizitaţi toate sectoarele acestor lumi. Nu vă va fi permis nici să aterizaţi pe ţărmurile Diviningtonului, în "sânul Tatălui", însă veţi sta cu siguranţă de nenumărate ori "la dreapta Tatălui". În întreaga eternitate, nu se vor ivi niciodată împrejurări care să necesite prezenţa voastră pe lumea Ajustorilor Gândirii.

Aceste lumi de întâlnire ale vieţii în spirit sunt teritorii interzise în măsura în care ni se cere să nu punem condiţii cu privire la trecerea în acele faze ale acestor sfere care sunt complet în afara domeniilor noastre de experienţă. Voi puteţi deveni o creatură perfectă, ca Tatăl Etern care este perfect în Deitate, însă nu trebuie să cunoaşteţi toate secretele de experienţă ale tuturor celorlalte ordine de personalităţi universale. Atunci când Creatorul împărtăşeşte cu creatura sa un secret experienţial al personalităţii, Creatorul păstrează acest secret cu o veşnică fidelitate.

Toate aceste secrete sunt încredinţate pentru a fi cunoscute de ansamblul Secretelor Supremaţiei Trinitizate. Aceste fiinţe nu sunt pe deplin cunoscute decât de grupurile lumilor lor speciale; ele sunt puţin înţelese de celelalte ordine. După ce veţi fi atins Paradisul, veţi cunoaşte şi veţi iubi cu ardoare cele zece Secrete ale Supremaţiei care conduc Ascendingtonul. Mai puţin pentru Divinington, veţi ajunge, de asemenea, să înţelegeţi parţial Secretele Supremaţiei pe celelalte lumi ale Tatălui, însă nu la fel de perfect ca pe Ascendington.

Aşa cum sugerează numele, Secretele Supremaţiei Trinitizate sunt legate la Suprem; ele sunt legate, de asemenea, la Ultim şi la viitorul Suprem-Ultim. Aceste secrete ale Supremaţiei sunt secretele Supremului şi, de asemenea, secretele Ultimului, şi chiar secretele Supremului Ultim.

## 3.LUMILE SACRE ALE FIULUI ETERN

Cele şapte sfere luminoase ale Fiului Etern sunt lumile celor şapte faze de existenţă pur spirituală. Aceste globuri strălucitoare sunt sursa triplei lumini a Paradisului şi Havonei, iar influenţa lor este limitată în mare, însă nu în întregime, la universul central.

Personalitatea este absentă pe aceşti sateliţi ai Paradisului; este motivul pentru care nu putem expune personalităţilor muritoare şi materiale decât foarte puţine lucruri referitoare la aceste lăcaşuri ale spiritului pur. Suntem învăţaţi că aceste lumi sunt pline de viaţă diferită de cea personală a fiinţelor Fiului Etern. Noi deducem că aceste entităţi sunt regrupate în vederea unui serviciu în noile universuri aflate în proiect în spaţiul exterior. Filozofii Paradisului susţin că fiecare ciclu al Paradisului (aproximativ două miliarde de ani măsuraţi pe Urantia) vede crearea rezervelor suplimentare ale acestor ordine pe lumile secrete ale Fiului Etern.

După câte ştiu, nici o personalitate nu a mers niciodată pe nici una dintre aceste sfere ale Fiului Etern. Pe parcursul lungii mele experienţe în interiorul şi exteriorul Paradisului, nu am fost niciodată însărcinat să vizitez una dintre aceste lumi. Nici chiar personalităţile co-create de Fiul Etern nu merg acolo. Noi deducem că toate tipurile de spirite impersonale, indiferent care ar fi originea lor, sunt admise în aceste lăcaşuri ale spiritului. Cum eu sunt o persoană şi cum am o formă spirituală, o astfel de lume mi-ar părea cu siguranţă goală şi deşartă, chiar dacă mi-ar fi permis s-o vizitez. Înaltele personalităţi spirituale nu satisfac curiozităţi fără scop, şi nu se angrenează în aventuri complet inutile. Perpetuu se prezintă prea multe aventuri care sunt atât proprii să stimuleze curiozitatea cât şi semnificative pentru a putea să ne angrenăm în acest gen de proiecte inutile sau iluzorii.

## 4.LUMILE SPIRITULUI INFINIT

Între circuitul interior al Havonei şi strălucitoarele sfere ale Fiului Etern circulă cele şapte globuri ale Spiritului Infinit, lumi locuite de descendenţa Spiritului Infinit, de fiii trinitizaţi ai personalităţilor create glorificate şi de alte tipuri de fiinţe nerevelate însărcinate să administreze efectiv numeroasele întreprinderi alte diverselor domenii ale activităţii universale.

Cele şapte Spirite Maestru sunt reprezentanţii supremi şi ultimi ai Spiritului Infinit. Ei îşi menţin punctele lor de ataşament personal, nucleele lor de putere pe periferia Paradisului, însă toate operaţiunile referitoare la controlul şi direcţia marelui univers sunt conduse pe şi de pe aceste sfere administrative speciale ale Spiritului Infinit. Cele Şapte Spirite Maestru sunt efectiv volantul regulator minte-spirit al universului, o putere centralizată atotcuprinzătoare, înglobând totul şi coordonând totul.

Plecând de la aceste şapte sfere speciale, Maeştrii Spirite acţionează pentru a echilibra şi stabiliza circuitele mentalului cosmic ale marelui univers. Ei au, de asemenea, de a face cu atitudinile şi prezenţele spirituale diferenţiale ale Deităţilor în întregul mare univers. Reacţiile fizice sunt uniforme, invariante şi mereu instantanee şi automate. Însă prezenţa spirituală experienţială se adaptează la condiţiile subiacente sau stările de receptivitate spirituale inerente fiecărei minţi individuale a împărăţiilor.

La nivel fizic autoritatea, prezenţa şi funcţiunea sunt invariante în toate universurile, mici sau mari. La nivelul prezenţei spirituale, există un factor sau o reacţie variabilă; este fluctuaţia diferenţială în maniera în care creaturile înzestrate cu voinţă o recunosc şi o primesc. Prezenţa spirituală a Deităţii existenţiale şi absolute nu este influenţată cu nici un chip de atitudinea loială sau neloială a fiinţelor create. Dimpotrivă, este în acelaşi timp adevărat că prezenţa funcţională a Deităţii subabsolute şi experienţiale este net şi direct influenţată de deciziile, alegerile şi atitudinile voluntare ale acestor creaturi finite, de fidelitatea şi devoţiunea fiecărei fiinţe, planete,

sistem, constelaţie sau univers. Însă această prezenţă spirituală a divinităţii nu este nici capricioasă nici arbitrară; varianta sa experienţială este inerentă liberului arbitru cu care creaturile personale sunt înzestrate.

Ceea ce determină diferenţialul prezenţei spirituale există în propria voastră inima şi în propria voastră minte şi constă în propria voastră manieră de a alege, în deciziile minţii voastre şi în determinarea propriei voastre voinţe. Acest diferenţial este inerent reacţiilor liberului arbitru al fiinţelor personale inteligente, Tatăl Universal ordonând ca aceste fiinţe să exercite o libertate de alegere. Iar Deităţile ţin întotdeauna în mod fidel cont de fluxul şi refluxul spiritelor lor pentru a face faţă la condiţiile şi pentru a satisface exigenţele acestui diferenţial în alegerea creaturilor. Uneori ele îşi difuzează şi mai mult prezenţa pentru a răspunde celor care o doresc sincer, alteori ele se retrag de pe scenă atunci când creaturile lor iau decizii adverse, exercitând libertatea de alegere care le-a fost în mod divin conferită. Acesta este modul în care spiritul divinităţii se supune în mod umil alegerilor creaturilor din împărăţii.

Reşedinţele administrative ale Celor Şapte Spirite Maestru sunt, în realitate, cartierele generale Paradisiace ale celor şapte suprauniversuri şi segmente ale spaţului exterior care le sunt legate. Fiecare Maestru Spirit prezidează un suprauniversuri, şi fiecare dintre aceste şapte lumi este exclusiv atribuită unui Maestru Spirit. Nu există literalmente nici o fază a administrării subparadisiace a celor şapte suprauniversuri la care aceste lumi administrative să nu contribuie. Ele nu sunt atât de exclusive ca sferele Tatălui sau acelea ale Fiului. Cu toate că statutul lor de rezidenţă este rezervat nativilor lor şi celor care lucrează acolo, aceste şapte planete administrative sunt întotdeauna deschise tuturor fiinţelor care doresc să le viziteze şi chiar pot dispune de mijloacele de transport necesare.

Pentru mine, aceste lumi administrative sunt punctele cele mai interesante şi cele mai misterioase din afara Paradisului. În nici un alt loc al vastului univers nu putem observa activităţi atât de variate, implicând atât de multe fiinţe vii diferite şi atingând atâtea nivele diverse, cu ocupaţii simultan materiale, intelectuale şi spirituale. În timpul perioadele de libertate care îmi sunt acordate între misiunile mele, dacă am şansa să fiu în Paradis sau pe Havona, mă duc în general pe una dintre aceste lumi afectate Celor Şapte Spirite Maestru, pentru ca mintea mea să fie inspirată la vederea acestor spectacole de iniţiativă, devoţiune, fidelitate, înţelepciune şi eficienţă. În nici o altă parte nu pot să observ o atât de uimitoare interasociere de împliniri de personalităţi pe ansamblul celor şapte nivele de realitate universală. Şi sunt întotdeauna stimulat de activităţile celor care ştiu atât de bine cum să îşi facă munca şi care găsesc o plăcere atât de completă în îndeplinirea ei.

[Prezentat de un Desăvârşitor al Înţelepciunii desemnat pentru această funcţiune de Cei Îmbătrâniţi de Zile de pe Uversa.]

# CARTEA URANTIA

## PRIMA PARTE - UNIVERSUL CENTRAL ŞI SUPRAUNVERSURILE

## CAPITOLUL 14 - UNIVERSUL CENTRAL ŞI DIVIN

UNIVERSUL perfect şi divin ocupă centrul întregii creaţii; el este nucleul etern în jurul căruia se învârte imensa creaţie a timpului şi spaţiului. Paradisul este gigantica Insulă nucleară de stabilitate absolută care rămâne imobilă în însăşi inima magnificului univers etern. Această familie planetară centrală se numeşte Havona şi se găseşte foarte departe de universul local al Nebadonului. Dimensiunile sale sunt enorme şi masa sa aproape incredibilă. Ea este formată dintr-un milion de sfere de o frumuseţe inimaginabilă şi de o splendoare superbă, însă adevăratele dimensiuni ale acestei vaste creaţii depăşesc în realitate limitele înţelegerii minţii umane.

Este unic agregat de lumi care sunt perfect ancorate şi fixate în siguranţă. Este un univers în întregime creat şi perfect; el nu s-a dezvoltat prin evoluţie. Este nucleul etern al perfecţiunii, în jurul căruia se învârte interminabila procesiune a universurilor care constituie prodigioasa experienţă evolutivă, aventura îndrăzneaţă a Fiilor Creatori ai lui Dumnezeu, care aspiră să reproducă în timp şi în spaţiu universul model, idealul de împlinire divină, de finalitate supremă, de realitate ultimă şi de perfecţiune eternă.

### 1. SISTEMUL PARADIS-HAVONA

De la periferia Paradisului şi până la frontierele interioare ale celor şapte suprauniversuri se găsesc următoarele şapte condiţii de spaţiu şi de mişcare:

1.Zonele liniştite ale spaţiului median care ating Paradisul.

2.Procesiunea în sensul acelor de ceasornic a celor trei circuite ale Paradisului şi a celor şapte circuite ale Havonei.

3.Zona de spaţiu semiliniştită, formând separarea între circuitele Havonei şi corpurile de gravitaţie obscure ale universului central.

4.Centura interioară a corpurilor de gravitaţie obscure care se deplasează în sens invers acelor de ceasornic.

5.A doua zonă de spaţiu, unică în felul său, care divizează cele două parcursuri de corpurile de gravitaţie obscure.

6.Centura exterioară a corpurilor de gravitaţie obscure, care se învârt în jurul Paradisului în sensul acelor de ceasornic.

7.O a treia zonă de spaţiu — o zonă semiliniştită — formând separarea între centura exterioară a corpurilor de gravitaţie obscure şi circuitele interioare ale celor şapte suprauniversuri.

Miliardul de lumi ale Havonei este dispus în şapte circuite concentrice care înconjoară imediat cele trei circuite ale sateliţilor Paradisului. Există mai mult de treizeci şi cinci de milioane dintre aceste lumi în circuitul cel mai apropiat de Paradis, şi există în plus două sute patruzeci şi cinci de milioane în circuitul cel mai îndepărtat, precum şi cantităţi proporţionale în circuitele intermediare. Fiecare circuit este diferit, însă toate sunt perfect echilibrate şi delicat organizate, fiecare dintre ele este impregnat de o reprezentare specializată a

Spiritului Infinit, unul dintre cele Şapte Spirite ale Circuitelor. În plus faţă de alte funcţiuni, acest Spirit impersonal coordonează conduita afacerilor celeste în fiecare circuit.

Circuitele planetare ale Havonei nu se suprapun; lumile lor se urmează unele pe altele într-o procesiune liniară ordonată. Universul central se învârte în jurul Paradisului într-un singur plan vast format din zece unităţi concentrice stabilizate; cele trei circuite ale sferelor Paradisului şi cele şapte circuite ale lumilor Havonei. Considerate fizic, circuitele Paradisului şi ale Havonei nu formează decât un singur şi acelaşi sistem; noi le distingem pentru a face să iasă la iveală separarea lor funcţională şi administrativă .

În Paradis timpul nu există; secvenţa de evenimente succesive este inerentă conceptului nativilor Insulei centrale. Însă timpul este legat la circuitele Havonei şi la numeroase fiinţe de origine celestă sau terestră care locuiesc acolo. Fiecare lume a Havonei are propriul ei timp local, determinat de circuitul ei. Toate lumile unui circuit au un an de aceeaşi lungime, deoarece se învârt uniform în jurul Paradisului, iar lungimea acestui an descreşte de la circuitul cel mai exterior până la cel mai interior.

În ceea ce priveşte timpul circuitelor Havonei, există ziua standard a Paradisului-Havona şi alte unităţi de timp determinate pe cei şapte sateliţi Paradisiaci ai Spiritului Infinit şi comunicate de acolo. Ziua standard a Paradisului-Havona este bazată pe lungimea de timp necesară pentru ca planetele rezidenţiale ale primului circuit, sau circuitul interior al Havonei, să realizeze o revoluţie în jurul Insulei Paradisului. Cu toate că viteza lor este enormă, deoarece ele sunt situate între corpurile de gravitaţie obscure şi giganticul Paradis, sunt necesari aproape o mie de ani acestor sfere să-şi completeze circuitul. Voi aţi citit adevărul fără a o şti atunci când ochii voştri au zărit propoziţia: "o mie de ani sunt ca o zi pentru Domnul şi ca o veghe în noapte". O zi a Paradisului-Havona corespunde exact unei mii de ani, a prezentului calendar de pe Urantia care comportă ani bisextili, mai puţin şapte minute trei secunde şi o optime de secundă.

Ziua Paradisului-Havona este măsura comună a timpului pentru cele şapte suprauniversuri, cu toate că fiecare dintre ele îşi menţine standardele sale interne de timp.

La periferia acestui imens univers central, cu mult dincolo de a şaptea centură a lumilor Havonei, circulă un număr incredibil de enorme corpuri de gravitaţie obscure. Aceste nenumărate mase obscure nu seamănă cu nimic sub numeroase aspecte celorlalte corpuri ale spaţiului; ele sunt foarte diferite chiar şi ca formă. Aceste corpuri de gravitaţie obscure nu reflectă lumina şi nici nu o absorb; ele nu reacţionează la energia fizică a luminii, ele înconjoară şi înfăşoară Havona atât de complet încât o ascund vederii universurilor locuite ale timpului şi spaţiului, chiar şi celor care sunt apropiate.

Marea centură de corpuri de gravitaţie obscură este divizată în două circuite eliptice egale printr-o intruziune unică a spaţiului. Centura exterioară se învârte în sensul acelor de ceasornic, iar centura interioară în sens invers. Aceste direcţii alternative de mişcare, cuplate cu masa extraordinară a corpurilor obscure contrabalansează liniile de gravitaţie ale Havonei cu o astfel de eficienţă încât ele fac din universul central o creaţie fizic echilibrată şi perfect stabilizată.

Procesiunea interioară a corpurilor de gravitaţie obscure se efectuează conform unui dispozitiv tubular, format din trei grupări circulare. O tăietură transversală a acestui circuit ar face să iasă la iveală trei cercuri concentrice de densitate aproape egală. Circuitul exterior al corpurilor de gravitaţie obscură este dispus vertical; el este de o înălţime de zece mii de ori mai mare decât aceea a circuitului interior. Axa mare a circuitului exterior este de cincisprezece mii de ori mai lungă decât axa sa mică.

Spaţiul intermediar între cele două circuite ale corpurilor de gravitaţie este *unică* în sensul că nu putem găsi nimic asemănător în întregul univers al universurilor. Această zonă este caracterizată de enorme mişcări ondulatorii în sensul vertical şi ea este sediul unor formidabile activităţi energetice de un ordin necunoscut.

După părerea noastră, nimic asemănător corpurilor de gravitaţie obscure ale universului central nu va caracteriză evoluţia viitoare a nivelelor spaţiului exterior; noi considerăm aceste procesiuni alternate ale prodigioaselor corpuri echilibratoare ale gravitaţiei, ca unice în universul maestru.

## 2. CONSTITUŢIA HAVONEI

Fiinţele spirituale nu locuiesc un spaţiu nebulos, ele nu rămân în lumi eterate. Ele sunt domiciliate pe veritabile sfere de natură materială, lumi la fel de reale ca acelea în care trăiesc muritorii. Lumile Havonei sunt efectiv fizice, cu toate că substanţa lor fizică diferă de organizarea materială a planetelor celor şapte suprauniversuri.

Realităţile fizice ale Havonei reprezintă un ordin de organizare energetică radical diferit de tot ceea ce prevalează în universurile evolutive ale spaţiului. Energiile Havonei sunt triple, în timp ce unităţile suprauniversale ale energiei-materii conţin o sarcină de energie dublă, cu toate că una din formele de energie există sub fazele pozitive şi negative. Creaţia universului central este triplă (Trinitate); creaţia unui univers local (în mod direct) este dublă, fiind datorată unui Fiu Creator şi un Spirit Creativ.

Materialele Havonei comportă exact o mie de elemente chimice de bază, plus funcţiunea echilibrată a şapte forme de energie havoniană. Fiecare dintre aceste energii fundamentale manifestă şapte faze de excitare, astfel încât nativii Havonei răspund la patruzeci şi nouă de stimuli pentru senzaţii diferite. În alţi termeni, dintr-un punct de vedere pur fizic, nativii universului central dispun de patruzeci şi nouă de forme specializate de simţ. Simţurile morontiale sunt în număr de şaizeci şi două, iar reacţiile de ordin spiritual superior variază la diferitele tipuri de fiinţe între şapte zeci şi două sute zece.

Nici una dintre fiinţele fizice ale universului central nu ar fi vizibilă pentru urantieni. Nici un stimul fizic al acestor lumi îndepărtate nu ar suscita o reacţie în organele voastre de simţ grosiere. Dacă un muritor de pe Urantia ar putea fi transportat pe Havona, el ar fi surd, orb şi complet lipsit de orice altă reacţie senzorială; el nu ar putea trăi decât ca o fiinţă limitată conştientă de sine, însă privată de orice stimul venind din mediu şi de orice reacţie corespunzătoare.

Numeroase fenomene fizice şi reacţii spirituale care se produc în creaţia centrală sunt necunoscute pe lumile cum ar fi Havona. Organizarea fundamentală a unei creaţii triple nu seamănă deloc cu constituţia dublă a universurilor create ale timpului şi ale spaţiului.

Toate legile naturale sunt coordonate aici pe o bază care diferă în întregime de sistemele cu energie duală ale creaţiilor în evoluţie. Întregul univers central este organizat conform unui sistem triplu de control perfect şi simetric. În întregul ansamblu al sistemului Paradis-Havona, un echilibru perfect este menţinut între toate realităţile cosmice şi toate forţele spirituale. Paradisul, cu controlul său absolut asupra creaţiei materiale, reglează şi menţine perfect energiile fizice ale acestui univers central. Fiul Etern susţine într-un mod absolut perfect statutul spiritual al tuturor fiinţelor care locuiesc Havona, ca parte a controlului său universal de spirit. În Paradis, nimic nu este experimental; sistemul Paradis-Havona este o unitate de perfecţiune creatoare.

Gravitaţia spirituală universală a Fiului Etern este uimitor de activă în întregul Univers central. Toate valorile spiritului şi personalităţile spirituale sunt constant atrase în interior către reşedinţa Zeilor. Acest impuls către Dumnezeu este intens şi ineluctabil. Ambiţia de a-l atinge pe Dumnezeu este mai marcată în universul central, nu pentru că gravitaţia spirituală este mai puternică aici decât în universurile exterioare, ci pentru că fiinţele care au atins Havona sunt mai deplin spiritualizate şi în consecinţă răspund mai mult la acţiunea atracţiei întotdeauna prezentă a gravitaţiei spiritului universal a Fiului Etern.

Similar, Spiritul Infinit atrage toate valorile intelectuale către Paradis. În întregul univers central, gravitaţia mentală a Spiritului Infinit funcţionează în legătură cu gravitaţia Spiritului Fiului Etern. Împreună, cele două constituie stimularea conjugată a sufletelor ascendente pentru a-l găsi pe Dumnezeu, pentru a atinge Deitatea, pentru a ajunge în Paradis şi a-l cunoaşte pe Tatăl.

Havona este un univers spiritual perfect şi fizic stabil. Controlul şi stabilitatea echilibrată a universului central par a fi perfecte. Tot ceea ce este fizic sau spiritual este perfect previzibil, însă fenomenele mentale şi voinţa personalităţilor nu sunt. Noi deducem efectiv că păcatul este imposibil aici, însă afirmând aceasta noi ne bazăm pe faptul că nativii Havonei dotaţi cu liber arbitru nu au fost niciodată vinovaţi de a fi transgresat voinţa Deităţii. De întreaga eternitate, aceste fiinţe celeste au fost constant loiale către Eternii de Zile. Păcatul nu a apărut nici la vreo creatură intrată ca pelerin în Havona. Nu a existat niciodată exemplu de rea purtare la vreo creatură din nici un grup de personalităţi create sau admise în universul central al Havonei. Metodele şi mijloacele de selecţie în universurile timpului sunt atât de perfecte şi divine încât nici o eroare nu s-a produs vreodată în istoria Havonei. Nici o greşeală nu a fost niciodată comisă. Nici un suflet ascendent nu a fost vreodată admis prematur în universul central.

## 3. LUMILE HAVONEI

În ceea ce priveşte guvernarea universului central, aceasta nu există. Havona este atât de perfectă, încât nici un sistem intelectual de guvernare nu este necesar. Nu există nici tribunale constituite în mod regulat, nici adunări legislative. Havona nu are nevoie decât de o direcţie administrativă. Aici putem observa idealurile elevate ale unui veritabil guvern *autonom*.

Nu există nici o nevoie de guvernare la aceste inteligenţe perfecte sau aproape perfecte. Reglementările le sunt inutile, deoarece acestea sunt fiinţe născute perfecte, amestecate cu creaturi evolutive care au trecut de mult timp prin sita tribunalelor supreme ale suprauniversurilor.

Administrarea Havonei nu este automată, însă ea este perfect minunată şi divin eficientă. Ea este în principal planetară şi conferită Eternilor de Zile rezidenţi, fiecare sferă a Havonei fiind dirijată de una dintre aceste personalităţi de origine trinitară. Eternii de Zile nu sunt creatori, însă ei sunt administratori perfecţi. Ei învaţă cu o abilitate perfectă şi dirijează copiii lor planetari cu o înţelepciune atât de perfectă încât ea frizează absolutul.

Miliardul de sfere ale universului central constituie lumea educativă a înaltelor personalităţi native ale Paradisului şi ale Havonei şi serveşte printre altele drept teren de încercare final pentru creaturile ascendente ale lumilor evolutive ale timpului. În execuţia marelui plan al Tatălui Universal pentru ascensiunea creaturilor, pelerinii timpului sunt depuşi pe lumile de recepţie ale circuitului exterior, al şaptelea, după care, ca urmare a intensificării antrenamentului lor şi al lărgirii experienţei lor, ei sunt progresiv promovaţi către interior, planetă cu planetă, cerc cu cerc, până ce ating în cele din urmă Deităţile şi ajung să locuiască în Paradis.

În prezent, cu toate că sferele celor şapte circuite sunt menţinute în întreaga lor glorie celestă, numai unu la sută din întreaga capacitate planetară este utilizată să promoveze planul universal al Tatălui pentru ascensiunea muritorilor. Aproximativ a zecea parte dintr-o sutime din suprafaţa acestor enorme lumi este afectată vieţii şi activităţilor Corpului Finalităţii, compus din fiinţe eterne ancorate în lumină şi viaţă care locuiesc adesea pe lumile Havonei şi îşi exercită serviciul. Aceste fiinţe elevate îşi au reşedinţa personală în Paradis.

Construcţia planetară a sferelor Havonei diferă în întregime de acea a lumilor evolutive şi a sistemelor spaţiului. În nici o altă parte în marele univers nu convine să se utilizeze sfere atât de enorme ca lumi locuite. Este constituţia lor fizică trinitară, cuplată cu efectul echilibror al imenselor corpuri de gravitaţie obscure, care face posibil să se egalizeze atât de perfect forţele fizice şi să echilibreze atât de delicat diversele forţe atractive ale acestei prodigioase creaţii. Antigravitaţia este elementul folosit pentru a organiza funcţiunile materiale şi activităţile spirituale ale acestor lumi colosale.

Arhitectura, iluminarea şi încălzirea, precum şi înfrumuseţarea biologică şi artistică a sferelor Havonei, depăşesc cu mult imaginaţia umană în ceea ce poate avea mai dezvoltat. Nu putem să vă dăm numeroase detalii asupra Havonei. Pentru a înţelege frumuseţea şi magnificenţa acestui univers, trebuie să-l vedeţi. Însă există adevărate lacuri şi adevărate râuri pe aceste lumi perfecte.

Spiritual, aceste lumi sunt ideal dispuse şi corespunzătoare scopului lor de a găzdui numeroasele feluri de fiinţe diferite care funcţionează în universul central. Un mare număr de activităţi au loc pe aceste lumi magnifice, care depăşesc de departe înţelegerea umană.

## 4. CREATURILE UNIVERSULUI CENTRAL

Pe lumile Havonei, există şapte forme fundamentale de lucruri şi de fiinţe vii, şi fiecare dintre aceste forme fundamentale există sub trei faze distincte. Fiecare dintre aceste trei faze este separată în şaizeci şi două de diviziuni majore, şi fiecare diviziune majoră este compusă dintr-o mie de diviziuni minore, cu alte subdiviziuni, şi aşa mai departe. Aceste grupuri de viaţă fundamentale pot fi clasificate după cum urmează:

1. Material.
2. Morontial.
3. Spiritual.
4. Absonit.
5. Ultim.
6. Co-absolut.
7. Absolut.

Decrepitudinea şi moartea nu fac parte din ciclul vieţii pe lumile Havonei. În universul central, creaturile vii inferioare suportă transmutarea materializării. Ele îşi schimbă forma şi manifestarea, însă nu se dizolvă prin decrepitudine şi prin moartea celulelor lor.

Nativii Havonei sunt toţi descendenţi ai Trinităţii Paradisului. Ei nu au creaturi în calitate de strămoşi şi nu se reproduc. Nu am putea descrie creaţia acestor cetăţeni ai universului central care nu a fost niciodată creat. Întreaga istorie a creaţiei Havonei este o tentativă pentru a face temporal şi spaţial un fapt al eternităţii care nu are relaţie cu timpul şi spaţiul aşa cum sunt concepute de oameni. Însă trebuie să concedem filozofiei umane un

punct de plecare, deoarece chiar şi personalităţile situate foarte sus faţă de nivelul uman au nevoie de un concept de "început". Cu toate acestea, sistemul Paradis-Havona este etern.

Nativii Havonei trăiesc pe miliardul de sfere ale universului central la fel cum alte feluri de cetăţeni permanenţi locuiesc sferele lor respective de nativitate. La fel cum ordinul material de filiaţie întreţine economia materială, intelectuală şi spirituală a unui miliard de sisteme locale într-un suprauniverse, tot astfel, într-un sens mai larg, nativii Havonei trăiesc şi lucrează pe miliardul de lumi ale universului central. Poate aţi putea să consideraţi aceşti havonieni în calitate de creaturi materiale, în sensul în care am putea înţelege cuvântul "material" pentru a descrie realităţile fizice ale universului divin.

Havona posedă o viaţă indigenă care are o semnificaţie în sine şi prin sine. Havonienii îşi oferă serviciul de nenumărate maniere descendenţilor din Paradis şi ascendenţilor din suprauniversuri, însă ei trăiesc de asemenea vieţi care sunt unice în universul central şi au o semnificaţie relativă cu totul separată de Paradis sau de suprauniversuri.

La fel cum adorarea fiilor prin credinţă pe lumile evolutive contribuie la satisfacerea iubirii Tatălui Universal, tot astfel adoraţia exaltată a creaturilor de pe Havona satisface saţietatea idealurilor perfecte de frumuseţe şi adevăr divine. În timp ce muritorii se străduiesc să facă voinţa lui Dumnezeu, aceste fiinţe ale universului central trăiesc pentru a satisface idealurile Trinităţii Paradisului. Prin însăşi natura lor, ele *sunt* voinţa lui Dumnezeu. Oamenii se bucură de bunătatea lui Dumnezeu, Havonienii exultă în frumuseţea divină, şi ambii beneficiază de salvarea eliberatoare a adevărului viu.

Havonienii au atât destine pe care le aleg pentru prezent cât şi destine nerevelate pentru viitor. Şi există o înaintare specială pentru nativii universului central, o înaintare care nu implică nici ascensiunea lor în Paradis, nici penetrarea lor în suprauniversuri. Putem încerca să sugerăm după cum urmează această înaintare către un statut superior pe Havona :

1. Progresul experienţial către exterior, de la primul la al şaptelea circuit.
2. Progresul către interior, de la al şaptelea la primul circuit.
3. Progresul intern într-un circuit — progresul pe lumile interioare ale unui circuit dat.

În plus faţă de nativii Havonei, populaţia universului central înglobează numeroase clase de fiinţe modelate pentru diverse grupuri ale universului — consilieri, directori şi educatori ai semenilor lor şi pentru semenii lor din întreaga creaţie. Toate fiinţele, în toate universurile, sunt formate pe modelul vreunei creaturi arhetipale trăind pe una din cele o mie de milioane de lumi ale Havonei. Chiar şi muritorii timpului găsesc scopul şi idealurile lor de existenţă de creatură pe circuitele exterioare ale acestor sfere modele ale cerului.

Apoi există fiinţele care au atins Tatăl Universal, care sunt calificate pentru a pleca şi a veni, şi care sunt trimise ici şi colo în universuri pentru misiuni de serviciu. Şi, în fiecare lume a Havonei, vom găsi candidaţi la împlinire, cei care au atins fizic universul central, însă nu au realizat încă dezvoltarea spirituală permiţându-le să pretindă rezidenţa în Paradis.

Spiritul Infinit este reprezentat pe lumile Havonei printr-o mulţime de personalităţi, fiinţe de graţie şi de glorie, care reglementează detaliile problemelor intelectuale şi spirituale complexe ale universului central. Pe aceste lumi de perfecţiune divină, ele împlinesc munca specifică conduitei normale a acestei vaste creaţii. Printre altele, ele îndeplinesc numeroasele ţeluri de a instrui, educa şi ajuta numărul imens de creaturi ascendente care s-au ridicat până la glorie plecând din lumile tenebroase ale spaţiului.

Numeroase grupuri de fiinţe native ale sistemului Paradis-Havona nu sunt cu nici un chip asociate direct cu planul de ascensiune permiţând creaturilor să atingă perfecţiunea; de aceea, ele nu figurează în clasificările de personalităţi prezentate raselor muritoare. Noi nu menţionăm aici decât grupurile majore de fiinţe supraumane şi ordinele direct interesate în experienţa voastră de supravieţuire.

Havona mişună de viaţă sub toate fazele sale de fiinţe inteligente, care caută acolo, în efortul lor de a atinge nivele mai înalte ale realizării divinităţii, să se ridice din circuitele inferioare spre circuitele superioare, şi care caută o apreciere lărgită a semnificaţiilor supreme, a valorilor ultime şi a realităţii absolute.

## 5. VIAŢA PE HAVONA

Pe Urantia, voi treceţi printr-o probă scurtă şi intensă pe parcursul vieţii voastre iniţiale de existenţă materială. Pe lumile locuinţelor şi trecând prin sistemul vostru, constelaţia voastră şi universul local, atingeţi fazele morontiale de ascensiune. Pe lumile educative ale suprauniversurilor, traversaţi veritabile stadii spirituale de progres şi vă pregătiţi pentru tranzitul final către Havona. Pe cele şapte circuite ale Havonei, împlinirile

voastre sunt intelectuale, spirituale şi experienţiale. Şi, pe fiecare dintre lumile fiecăruia dintre aceste circuite, trebuie să îndepliniţi un obiectiv specific.

Pe lumile divine ale universului central, viaţa este atât de bogată şi de plină, atât de completă şi de umplută, încât transcende în întregime conceptul uman a tot ceea ce o fiinţă creată ar putea vreodată experimenta. Activităţile sociale şi economice ale acestei creaţii eterne nu seamănă deloc cu ocupaţiile creaturilor materiale trăind pe lumi evolutive ca Urantia. Chiar şi tehnica de gândire de pe Havona este diferită de procesul de gândire de pe Urantia.

Regulamentele în vigoare în universul central îi sunt corespunzătoare şi inerente într-un mod natural; regulile de conduită nu sunt arbitrare. Rezultă din toate obligaţiile impuse din Havona că ele sunt motivate de justeţe şi conforme dreptăţii. Iar aceşti doi factori conjugaţi echivalează cu ceea ce am numi *echitate* pe Urantia. Când sosiţi pe Havona, voi aveţi pur şi simplu firesc plăcerea de a face lucrurile în modul în care ele trebuie să fie făcute .

Atunci când fiinţe inteligente ating pentru prima dată universul central, ele sunt primite şi domiciliate pe lumea pilot a celui de-al şaptelea circuit al Havonei. Pe măsură ce noii sosiţi progresează spiritual şi ajung să înţeleagă identitatea Spiritului Maestru şi a suprauniversurilor lor, sunt transferate în al şaselea cerc. (De altfel, aceste cercuri de progres în mintea umană au fost denumite astfel după aceste dispozitive ale universului central). După ce au ajuns la o realizare a Supremaţiei, care le pregăteşte pentru aventura Deităţii, ascendenţii sunt aduşi în al cincilea circuit, iar atunci când ating Spiritul Infinit, sunt transferaţi în al patrulea. După ce vor fi atins Fiul Etern, ei sunt dirijaţi pe al treilea, şi când au recunoscut Tatăl Universal, ei merg să locuiască pe al doilea circuit al lumilor; ei se familiarizează cu multitudinea Paradisului. Sosirea pe primul circuit al Havonei semnifică faptul că aceşti candidaţi ai timpului au fost admişi în serviciul Paradisului. O perioadă de timp nedeterminată, depinzând de lungimea şi de natura ascensiunilor lor de creaturi, ei vor întârzia pe acest circuit interior de împlinire spirituală progresivă. Din acest circuit interior, pelerinii ascendenţi trec la reşedinţa interioară a Paradisului şi sunt admişi în Corpul Finalităţii.

Pe parcursul sejurului vostru pe Havona ca pelerini ai ascensiunii, vă va fi permis să vizitaţi liber lumile circuitului la care aţi fost afectaţi. Voi puteţi de asemenea să vă întoarceţi pe planetele circuitelor pe care le-aţi traversat deja. Şi toate acestea sunt posibile celor care locuiesc pe cercurile Havonei, fără ca ei să aibă nevoie să fie transportaţi de supernafimi. Pelerinii timpului pot să se echipeze ei înşişi pentru a traversa spaţiul "cucerit", însă ei trebuie să facă recurs la o tehnică impusă pentru a traversa spaţiul pe care nu l-au cucerit; un pelerin nu poate nici părăsi Havona, nici să avanseze dincolo de circuitul la care este afectat fără ajutorul unui supernafim transportor.

Există o originalitate liniştitoare în această vastă creaţie centrală. Pe lângă organizarea fizică a materiei şi constituţia de bază a ordinelor fundamentale a fiinţelor inteligente şi altor lucruri vii, lumile Havonei nu au nimic în comun între ele. Fiecare dintre aceste planete este o creaţie originală, unică şi exclusivă, fiecare planetă este o producţie incomparabilă, superbă şi perfectă. Iar această diversitate de individualităţi se întinde la toate caracteristicile aspectelor fizice, intelectuale şi spirituale ale existenţei planetare. Fiecare dintre aceste sfere de perfecţiune în număr de un miliard a fost dezvoltată şi înfrumuseţată conform planurilor Eternului de Zile rezident. Şi tocmai acesta este motivul pentru care nu pot fi găsite două lumi asemănătoare.

Nu înainte de a fi traversat ultimul din circuitele Havonei şi vizitat ultima din lumile Havonei tonicul aventurii şi stimularea curiozităţii vor dispărea din carierele voastre. Şi atunci, impulsul, ţâşnirea înaintea eternităţii, va înlocui înaintaşul său, atracţia aventurii timpului.

Monotonia este un semn de imaturitate a imaginaţiei creatoare şi a inactivităţii coordonării intelectului cu darurile spirituale. Atunci când un muritor ascendent începe să exploreze aceste lumi celeste, el a atins deja maturitatea emoţională, intelectuală şi socială, dacă nu spirituală.

Atunci când avansaţi din circuit în circuit în Havona, nu numai că veţi fi confruntaţi cu schimbări la care nici măcar nu aţi visat, însă uimirea voastră va fi inexprimabilă, chiar şi în interiorul fiecărui circuit, atunci când progresaţi de la o planetă la alta. Fiecare dintre această o mie de milioane de lumi de studiu este o veritabilă universitate a surprizelor. Cei care traversează aceste circuite şi parcurg aceste lumi gigantice încearcă o uimire continuă şi o mirare fără sfârşit. Monotonia nu face parte din cariera Havonei.

Iubirea aventurii, curiozitatea şi teama de monotonie — aceste trăsături inerente naturi umane în evoluţie — nu au fost puse acolo doar pentru a agasa şi a vă plictisi pe parcursul scurtului vostru sejur pe pământ, ci mai degrabă pentru a vă sugera că moartea nu este decât începutul unei cariere de aventuri fără sfârşit, viaţa perpetuă de anticipări, o eternă călătorie de descoperiri.

Curiozitatea — spiritul de investigaţie, nevoia de a descoperi, impulsul de a explora — fac parte din darurile înnăscute şi divine ale creaturilor evolutive ale spaţiului. Aceste impulsuri naturale nu v-au fost date pur şi simplu pentru a fi frustraţi şi refulaţi. Este adevărat că adesea trebuie să restrângeţi aceste impulsuri ambiţioase pe parcursul scurtei voastre vieţi terestre şi să suportaţi numeroase decepţii, însă speranţele voastre sunt destinate să fie pe deplin realizate şi glorios satisfăcute pe parcursul lungilor epoci care urmează.

## 6. SCOPUL UNIVERSULUI CENTRAL

Havona celor şapte circuite are activităţi imens de întinse. În mare, putem să le descriem după cum urmează:

1. Activităţi havoniene.
2. Activităţi paradisiace.
3. Activităţi finite-ascendente — evolutive Suprem-Ultime.

Numeroase activităţi superfinite se exercită în universul havonian al epocii prezente, într-o incredibilă diversitate de faze absonite şi alte funcţionări mentale şi spirituale. Este posibil ca universul central să servească numeroaselor ţeluri care nu îmi sunt revelate, deoarece el funcţionează în numeroase maniere care depăşesc înţelegerea minţii create. Mă voi strădui cu toate acestea să descriu cum această creaţie perfectă contribuie să satisfacă şapte ordine de inteligenţe universale şi să contribuie la nevoile lor.

1. *Tatăl Universal* — Prima Sursă-Centru. Dumnezeu Tatăl extrage o satisfacţie parentală supremă din perfecţiunea creaţiei centrale. El se bucură de experienţa plenitudinii iubirii pe nivele apropiate de egalitate. Creatorul perfect este satisfăcut divin de adorarea creaturilor perfecte.

Havona îi oferă Tatălui satisfacţia supremă a împlinirii; perfecţiunea realizată în Havona compensează întârzierea impusă de spaţiu-timp impulsului etern al expansiunii infinite.

Tatăl se bucură de faptul că frumuseţea divină a Havonei corespunde celei proprii. Mintea divină se mulţumeşte să ofere un model perfect de armonie schiţată tuturor universurilor în evoluţie.

Tatăl nostru contemplă universul central cu o plăcere perfectă, deoarece această creaţie revelează demn realitatea spirituală a tuturor personalităţilor universului universurilor.

Dumnezeul universurilor înfăţişează favorabil Havona şi Paradisul ca eternul nucleu de putere pentru toate expansiunile ulterioare ale universului în timp şi spaţiu.

Tatăl Etern consideră cu o satisfacţie fără sfârşit creaţia Havonei ca un scop demn şi atrăgător pentru candidaţii ascendenţi ai timpului, micii săi copii muritori ai spaţiului ajungând în căminul etern al Tatălui lor Creator. Iar Dumnezeu este plin de plăcere către universul Paradis-Havona în calitate de cămin central al Deităţii şi al familiei divine.

2. *Fiul Etern* — a Doua Sursă-Centru. Fiului Etern, magnifica creaţie centrală îi aduce dovada eternă că asocierea familiei divine -Tată, Fiu şi Spirit — este eficientă. Este fundamentul spiritual şi material al unei încrederii absolute în Tatăl Universal.

Havona furnizează Fiului Etern o bază aproape nelimitată pentru realizarea mereu crescătoare a puterii spiritului. Universul central a oferit Fiului Etern cadrul în care acesta a putut să demonstreze, cu certitudine şi siguranţă, spiritul şi tehnica slujirii manifestării pentru a instrui pe Fiii săi Paradisiaci asociaţi.

Havona este realitatea pe care se bazează controlul gravitaţiei de spirit al universului universurilor de către Fiul Etern. Acest univers procură Fiului împlinirea dorinţei sale părinteşti, reproducerea spirituală.

Lumile Havonei şi locuitorii lor perfecţi sunt demonstraţia iniţială şi etern finală că Fiul este Cuvântul Tatălui. Astfel, conştiinţa Fiului ca complement infinit al Tatălui este perfect satisfăcută.

Iar acest univers oferă ocazia de a realiza o fraternitate reciprocă în egalitatea între Tatăl Universal şi Fiul Etern, ceea ce constituie proba perpetuă că fiecare dintre ei este o personalitate infinită.

3. *Spiritul Infinit* — a Treia Sursă-Centru. Universul Havonei aduce Spiritul Infinit ca probă că el este Autorul Comun, reprezentantul infinit al unităţii Tată-Fiu. În Havona, Spiritul Infinit îşi extrage satisfacţia sa conjugată de a opera ca activitate creatoare bucurându-se în acelaşi timp de satisfacţia coexistenţei absolute cu această împlinire divină.

În Havona, Spiritul Infinit a găsit un cadru în care poate demonstra aptitudinea sa şi slujirea sa ca instrument potenţial al compasiunii. În această creaţie perfectă, Spiritul a făcut o repetiţie generală a aventurii sale de slujire pe universurile evolutive.

Această creaţie perfectă a oferit Spiritului Infinit ocazia de a participa la administrarea universurilor cu cei doi părinţi divini ai săi — administrarea unui univers ca descendent Creator-asociat, pregătindu-se astfel la administrarea asociată a universurilor locale în calitate de Spirite Creative asociate Fiilor Creatori.

Lumile Havonei sunt laboratorul minte al creatorilor minţii cosmice şi suporturile oricărei minţi de creaturi care există. Mintea este diferită pe fiecare dintre lumile Havonei şi serveşte drept model intelectelor tuturor creaturilor spirituale şi materiale.

Aceste lumi perfecte sunt şcoli superioare de formare a minţii pentru toate fiinţele destinate societăţii Paradisului. Ele au oferit Spiritului nenumărate ocazii de a testa tehnica de tutelă mentală pentru personalităţile de încredere şi de bun consiliu.

Havona compensează pentru Spiritul Infinit munca sa întinsă şi generoasă în universurile spaţiului. Havona este un loc restrâns şi un cămin perfect pentru neobositul Slujitor al Minţii timpului şi spaţiului.

4. *Fiinţa Supremă* — unificarea evolutivă a Deităţii experienţiale. Creaţia Havonei este dovada eternă şi perfectă a realităţii spirituale a Fiinţei Supreme. Această creaţie perfectă revelează natura spirituală, perfectă şi simetrică a Dumnezeului Suprem, înainte de a fi început sinteza putere-personalitate a reflectărilor finite a Deităţilor Paradisului în universurile experienţiale ale timpului şi spaţiului.

În Havona, potenţialele de putere ale Atotputernicului sunt unificate cu natura spirituală a Supremului. Această creaţie centrală este expresia unităţii Supremului în eternul viitor.

Havona este o lume perfectă a potenţialului de universalitate a Supremului. Acest univers descrie sub formă împlinită perfecţiunea viitoare a Supremului şi dă o idee a potenţialului Ultimului.

Havona arată finalitatea valorilor de spirit existând sub formă de creaturi volitive vii înzestrate cu un control suprem şi perfect de sine; cu o minte existând ca un echivalent ultim al spiritului; a realităţii şi a unităţii inteligenţei având un potenţial nelimitat.

5. *Fiii Creatori Coordonaţi*. Havona este terenul de antrenament educativ în care Mihailii Paradisului sunt pregătiţi pentru aventurile ulterioare în creaţia universurilor. Acest univers central divin şi perfect este un model pentru toţi Fii Creatori. Ei se străduiesc să facă să atingă, în cele din urmă, la propriile lor universuri, aceste nivele de perfecţiune a Paradisului şi a Havonei.

Un Fiu Creator foloseşte creaturi din Havona ca posibile modele de personalitate pentru proprii săi copii muritori şi pentru fiinţele sale spirituale. Mihailii şi alte ordine ale Fiilor Paradisiaci consideră Paradisul şi Havona ca destinul divin al copiilor timpului.

Fiii Creatori ştiu că această creaţie centrală este sursa reală a supracontrolului universal indispensabil care stabilizează şi unifică universurile lor locale. Ei ştiu că în Havona se găseşte prezenţa personală a influenţei mereu prezente a Supremului şi Ultimului.

Havona şi Paradisul sunt sursa de putere creatoare ale unui Fiu Mihail. Acesta este locul în care locuiesc fiinţele care cooperează cu el în crearea unui univers. Din Paradis vin Spiritele-Mamă ale Universului, cocreatoarele universurilor locale.

Fiii din Paradis consideră creaţia centrală ca lăcaşul divinilor lor părinţi — căminul lor. Este locul în care le place să se întoarcă din timp în timp.

6. *Fiii Tutelari Coordonaţi*. Spiritele-Mamă ale Universului, cocreatoarele universurilor locale, îşi primesc educaţia prepersonală pe lumile Havonei, în asociere strânsă cu Spiritele Circuitelor. În universul central, Fiicele Spirituale ale universului local au fost instruite cu precizie asupra metodelor de cooperare cu Fiii Paradisului, rămânând în mod constant supuse voinţei Tatălui.

Pe lumile Havonei, Spiritul şi Fiicele Spiritului găsesc modelele mentale pentru toate grupurile lor de inteligenţe spirituale şi materiale. Creaturile pe care Spiritul-Mamă al unui Univers le concepe împreună cu un Fiu Creator asociat vor găsi într-o zi destinul lor în acest univers central.

Mama Creativă a Universului îşi aminteşte de Paradis şi de Havona ca de locul originii sale şi căminul Spiritului-Mamă Infinit, spaţiul prezenţei personalităţii Minţii Infinite.

De asemenea, din acest univers central a venit protejarea prerogativelor personale de cocreator pe care un Slujitor Divin al Universului îl foloseşte în complement faţă de munca unui Fiu creând creaturi vii înzestrate cu voinţă.

În cele din urmă, deoarece este improbabil ca aceste fiice spirituale ale Spiritului-Mamă Infinit să se întoarcă vreodată la căminul lor din Paradis, ele se bucură de o mare satisfacţie folosind fenomenul universal al reflexivităţii asociat Fiinţei Supreme în Havona şi personalizat în Majeston în Paradis.

7. *Muritorii evolutivi ai carierei ascendente*. Havona este căminul modelului personalităţii tuturor tipurilor de muritori şi căminul tuturor personalităţilor supraumane asociate muritorilor, fără a fi native creaţiilor timpului. Aceste lumi furnizează stimuli tuturor impulsurilor umane către îndeplinirea adevăratelor valori ale spiritului pe nivelele de realitate cele mai elevate pe care le putem concepe. Havona este scopul educaţiei preparadisiace a tuturor ascendenţilor muritori. Muritorii ating Deitatea preparadisiacă — Fiinţa Supremă. Havona se ridică în faţa tuturor creaturilor volitive ca poartă permiţând intrarea în Paradis şi atingerea lui Dumnezeu.

Paradisul este căminul, iar Havona atelierul şi terenul de joacă al finalitarilor. Şi orice muritor cunoscându-l pe Dumnezeu doreşte cu ardoare să fie un finalitar.

Universul central nu este numai destinul fixat pentru oameni, ci şi punctul de plecare al carierei eterne a finalitarilor când ei vor fi ulterior lansaţi în aventura nerevelată şi universală de a explora prin experienţă infinitatea Tatălui Universal.

Havona va continua indubitabil să funcţioneze cu o semnificaţie absonită, chiar de-a lungul epocilor viitoare ale universului care vor asista poate la tentativele pelerinilor spaţiului pentru a-l găsi pe Dumnezeu pe nivele superfinite. Havona este de asemenea destinată să servească ca univers educativ fiinţelor absonite. Va fi probabil şcoala terminală atunci când cele şapte suprauniversuri vor funcţiona ca o şcoală intermediară pentru diplomaţii şcolilor primare ale spaţiului exterior. Noi împărtăşim opinia că potenţialele eternului Havona sunt cu adevărat nelimitate, că universul central are eterna capacitate de a servi ca univers educativ experienţial pentru toate tipurile de fiinţe create, trecute, prezente şi viitoare.

[Prezentat de un Desăvârşitor al Înţelepciunii însărcinat cu această misiune de Cei Îmbătrâniţi de Zile de pe Uversa.]

# CARTEA URANTIA

## PRIMA PARTE - UNIVERSUL CENTRAL ŞI SUPRAUNVERSURILE

## CAPITOLUL 15 - CELE ŞAPTE SUPRAUNIVERSURI

Pentru Tatăl Universal — în calitate de Tată — universurile sunt practic inexistente; el se ocupă de personalităţi, este Tatăl personalităţilor. Pentru Fiul Etern şi pentru Spiritul Infinit - în calitate de creatori parteneri - universurile sunt localizate şi individuale sub suveranitatea asociată a Fiilor Creatori şi a Spiritelor Creative. Pentru Trinitatea Paradisului, în afară de Havona, mai există doar şapte universuri locuite, cele şapte suprauniversuri care deţin puterea peste cercul primului nivel al spaţiului de după Havona. Cele Şapte Spirite Maestru emit razele lor de influenţă de pe Insula Centrală, făcând astfel din vasta creaţie o roată gigantică, al cărei butuc este eterna Insulă a Paradisului, cele şapte spiţe sunt radiaţiile Celor Şapte Spirite Maestru, iar obada regiunile exterioare ale marelui univers.

Planul septuplu de guvernare şi de organizare a suprauniversurilor a fost întocmit pe la începuturile materializării creaţiei universale. Atunci prima creaţie posthavoniană a fost divizată în şapte segmente colosale şi totodată s-au proiectat şi s-au construit lumile-sediu ale guvernelor acestor suprauniversuri. Planul prezent de administrare există aproape de-o veşnicie, şi pe drept cuvânt conducătorii acestor şapte suprauniversuri sunt numiţi Cei Îmbătrâniţi de Zile.

Nu prea sper să vă spun mare lucru din tot vastul volum de cunoştinţe referitoare la suprauniversuri, însă pe toate aceste tărâmuri este operaţională o tehnică pentru controlul inteligent al forţelor fizice şi spirituale; prezenţele gravitaţiei universale funcţionează aici cu o putere maiestuoasă şi cu o armonie perfectă. Este important să vă faceţi mai întâi o idee potrivită asupra alcătuirii fizice şi a organizării materiale a domeniilor suprauniversale; veţi fi atunci mai bine pregătiţi să pricepeţi minunata organizare realizată pentru guvernarea lor spirituală şi pentru progresul intelectual al creaturilor volitive care se găsesc pe miliardele de planete locuite, împrăştiate peste tot în aceste şapte suprauniversuri.

## 1. NIVELUL DE SPAŢIU AL SUPRAUNIVERSULUI

În cadrul restrâns ar arhivelor, al observaţiilor şi al amintirilor generaţiilor care se desfăşoară pe o perioadă de un milion sau de un miliard din anii voştri scurţi, şi având în vedere toate raţiunile şi scopurile practice, putem spune că Urantia şi universul local căruia îi aparţine trăieşte la ora actuală aventura unei lungi explorări într-un nivel spaţial neexplorat. Însă, potrivit arhivelor de pe Uversa şi având în vedere coincidenţa cu unele observaţii mai vechi, în armonie cu experienţele şi cu calculele mai avansate ale ordinului nostru, apoi ca urmare a unor concluzii întemeiate pe toate acestea, precum şi pe alte descoperiri, noi ştim că lumile sunt angajate într-o mişcare procesională ciclică ordonată, bine definită, perfect controlată rotindu-se cu o măreţie maiestuoasă în jurul Primei Surse-Centru şi a universului ei rezidenţial.

Noi am descoperit deja de multă vreme că cele şapte universuri traversează o mare elipsă, un cerc gigantic şi alungit. Sistemul vostru solar şi celelalte lumi ale timpului nu se aruncă înainte, fără hartă şi compas, într-un spaţiu neexplorat. Universul local căruia îi aparţine sistemul vostru urmează o traiectorie definită şi bine înţeleasă, în sens invers acelor de ceasornic, în jurul vastului vârtej care înconjoară universul central. Această cale cosmică este bine trasată, şi este cunoscută de observatorii stelelor suprauniversurilor tot atât de bine cum sunt şi orbitele planetelor sistemului vostru solar observate de astronomii de pe Urantia.

Urantia este situată într-un univers local şi într-un un suprauniversul care nu sunt pe deplin organizate, iar universul vostru local se găseşte în apropierea imediată a numeroase creaţii fizice doar parţial împlinite. Voi aparţineţi unuia dintre universurile relativ recente. Însă acum voi nu vă aruncaţi nebuneşte în spaţiul neumblat şi nu bâjbâiţi orbeşte prin regiuni necunoscute. Voi urmaţi un calea ordonată şi predeterminat a nivelului spaţiului suprauniversurilor. Treceţi acum exact prin acelaşi spaţiu pe care sistemul vostru planetar sau predecesorii săi l-au traversat cu multe epoci în urmă şi, cândva, în viitorul îndepărtat, sistemul vostru sau succesorii lui, vor traversa din nou acelaşi spaţiu pe care îl străbateţi astăzi atât de rapid.

În epoca prezentă şi după cum este privită direcţia de pe Urantia, suprauniversul numărul unu se roteşte aproape spre nord; el se află pe direcţia est, şi aproape în opoziţie cu reşedinţa paradisiacă a Marilor Surse-Centru şi a universului central al Havonei. Această poziţie, precum şi cea corespondentă ei, cea din vest, reprezintă punctul în care sferele timpului se apropie cel mai mult de Insula eternă. Suprauniversul numărul doi se găseşte în nord şi se pregăteşte să se rotească către est, în timp ce numărul trei ocupă segmentul cel mai septentrional al marii căi a spaţiului, amorsând deja curba care-l va conduce să alunece spre sud. Numărul patru îşi urmează zborul pe o linie comparativ dreaptă spre sud, regiunile sale avansate apropiindu-se acum de zona aflată în opoziţia cu Marile Centre. Numărul cinci aproape că şi-a părăsit poziţia sa din partea opusă Centrului

Centrelor şi continuă pe traiectoria direct meridională, precedând rotaţia înspre est. Numărul şase ocupă cea mai mare parte a curbei meridionale, segment din care suprauniversul vostru aproape că a ieşit.

Universul vostru local al Nebadonului aparţine Orvontonului, al şaptelea suprauniversul, care se roteşte între suprauniversul numărul unu şi şase, care nu de multă vreme a luat (potrivit felului nostru de calculare timpului) o curbă dinspre sud-est a nivelului de spaţiu al suprauniversurilor. Astăzi sistemul solar căruia îi aparţine Urantia a depăşit de câteva miliarde de ani curbura sudică, cu atât de mult încât, acum, voi înaintaţi dincolo de turnura sud-est şi vă deplasaţi rapid pe lunga traiectoria comparativ rectilinie din către nord. De-a lungul a nenumărate epoci, Orvontonul va urma acest curs atât de apropiat de direcţia nordică.

Urantia aparţine unui sistem excentric care s-a depărtat bine de limitele exterioare ale universului vostru local, iar universul local este pe cale de a traversa periferia Orvontonului. Dincolo de voi mai există şi alt-ii, însă voi sunteţi destul de îndepărtaţi, în spaţiu, de sistemele fizice care se rotesc pe marea orbită aflată în apropiere relativă de Marea Sursă Centru.

## 2.ORGANIZAREA SUPRAUNIVERSURILOR

Numai Tatăl Universal cunoaşte amplasarea şi numărul efectiv al lumilor din locuite în spaţiu; el are un nume pentru toate şi le ştie numărul. Nu pot să dau decât numărul aproximativ al planetelor locuite sau locuibile, deoarece anumite universuri locale au mai multe lumi potrivite pentru viaţa inteligentă decât au altele. Pe de altă parte, nu toate universurile locale proiectate au fost organizate. Iată de ce eu fac o estimare doar pentru a vă da o idee asupra imensităţii creaţiei materiale.

Există şapte suprauniversuri în marele univers, aproximativ după cum urmează :

1.*Sistemul*. Unitatea de bază a supraguvernului este formată din aproximativ o mie de lumi locuite sau locuibile. Sori înflăcăraţi, lumi reci, planete prea apropiate de sori fierbinţi, precum şi alte sfere neadecvate locuirii de către creaturi nu sunt incluse în grupul acesta. Numim sistem acest ansamblu de o mie de lumi apte să întreţină viaţa, însă, în sistemele tinere, doar un număr relativ restrâns dintre aceste lumi pot fi locuite. Fiecare planetă locuită este condusă de un Prinţ Planetar; fiecare sistem local are ca sediu central o sferă arhitecturală şi este guvernat de un Suveran Sistemic.

2.*Constelaţia*. O sută de sisteme (aproximativ 100.000 de planete locuibile) alcătuiesc o constelaţie. Fiecare constelaţie ca sediu are o sferă arhitecturală şi este condusă de trei Fii din ordinul Vorondandekilor, cei Preaînalţi. Fiecărei constelaţii îi este, de asemenea, ataşat ca observator un Fidel al Zilelor, ambasador al Trinităţii Paradisului.

3.*Universul Local*. O sută de constelaţii (aproximativ 10 milioane de planete locuibile) constituie un univers local. Fiecare univers local are drept sediu o magnifică lume arhitecturală şi este condus de unul dintre Fiii lui Dumnezeu Creatori coordonaţi din ordinul Mihaililor. Fiecare univers este binecuvântat de prezenţa unei Uniuni a Zilelor, o reprezentantă a Trinităţii Paradisului.

4.*Sectorul minor*. O sută de universuri locale (aproximativ un miliard de planete locuibile) constituie un sector minor al guvernării suprauniversului. Fiecare sector minor are o minunată lume-sediu de unde conducătorii săi, Recenţii Zilelor, administrează treburile acestui sector minor. Există câte trei Recenţi ai Zilelor, Personalităţi Supreme ale Trinităţii, în sediul fiecărui sector minor.

5.*Sectorul major*. O sută de sectoare minore (aproximativ 100 de miliarde de planete locuibile) formează un sector major. Fiecare sector major are un sediu superb, condus de trei Perfecţiuni ale Zilelor, Personalităţi Supreme ale Trinităţii.

6.*Suprauniversurile*. Zece sectoare majore (aproximativ 1.000 de miliarde de planete locuibile) constituie un suprauniversul. Fiecare suprauniversul este are o lume sediu imensă şi glorioasă, şi condusă de trei Îmbătrâniţi de Zile.

7.*Marele univers*. Şapte suprauniversuri alcătuiesc prezentul mare univers organizat, constând în şapte miliarde de lumi locuibile, plus sferele arhitecturale şi miliardul de sfere locuite ale Havonei. Suprauniversurile sunt conduse şi administrate indirect şi în mod reflexiv din Paradis de Cele Şapte Spirite Maestru. Miliardul de lumi ale Havonei este administrat direct de Eternii de Zile, câte una dintre aceste Personalităţi Supreme ale Trinităţii prezidând asupra fiecăreia dintre aceste sfere perfecte.

Excluzând sferele Paradisului-Havona, planul organizării universului comportă următoarele unităţi :

Suprauniversul ........................................................................... 7

Sectoarele majore ....................................................................... 70

Sectoarele minore.......................................................................7.000
Universurile locale ................................................................…..700.000
Constelaţiile...........................….............................................70 milioane
Sistemele locale.............................................….................7 miliarde
Planetele locuite .............................................…............7.0000 miliarde
Fiecare dintre cele şapte suprauniversuri este constituit aproximativ după cum urmează :
Un sistem conţine (aproximativ) ..........................................1.000 de lumi
O constelaţie (o sută de sisteme)...........…........................100.000 de lumi
Un univers (o sută de constelaţii)...........…..................10 milioane de lumi
Un sector minor (o sută de universuri).....….......................1 miliard de lumi
Un sector major (o sută de sectoare minore )..............100 miliarde de lumi
Un suprauniveres (10 sectoare majore )...................1.000 miliarde de lumi

Toate aceste estimări sunt cele mai bune aproximări, căci apar constant noi sisteme, în timp ce alte organizări ies temporar din existenţa materială.

## 3.SUPRAUNIVERSUL ORVONTONULUI

Practic toate domeniile stelare vizibile de pe Urantia cu ochiul liber aparţin celei de a şaptea secţiuni a marelui univers, suprauniversul Orvontonului. Vastul sistem de stele al Căii Lactee reprezintă nucleul central al Orvontonului şi se găseşte foarte departe de frontierele universului vostru local. Acest mare agregat de sori, de insule întunecate ale spaţiului, de stele duble, de îngrămădiri globulare, de nori stelari, de nebuloase spirale sau de un alt fel, precum şi miliardele de planete individuale, formează o grupare ovală alungită, un profil de turn de veghe, înglobând aproximativ o şeptime din universurile evolutive locuite.

De pe poziţia astronomică a Urantiei, privind Calea Lactee prin secţiunea transversală a sistemelor din preajma ei, observăm că sferele Orvontonului călătoresc pe un vast plan alungit a cărui lărgime este mai mare decât adâncimea, iar a cărui lungime este mult mai mare decât lăţimea.

Observarea a ceea ce numim Calea Lactee revelează că densitatea stelară a Orvontonului este comparativ mai mare când privim cerul într-un anumit plan, în timp ce ea se diminuează de fiecare parte a acestui plan; numărul de stele şi alte sfere descreşte când ne îndepărtăm de planul principal al suprauniversului nostru material. Atunci când unghiul de observaţie este propice, aruncându-vă privirea prin corpul principal al acestei regiuni de densitate maximă, vă uitaţi în acelaşi timp la universul rezidenţial, centrul tuturor lucrurilor.

Dintre cele zece sectoare majore ale Orvontonului, opt au fost vag identificate de astronomii urantieni. Este dificil să se recunoască separat celelalte două, deoarece sunteţi nevoiţi să priviţi aceste fenomene din interior. Dacă aţi putea examina suprauniversul Orvontonului dintr-un loc foarte îndepărtat din spaţiu, a-ţi recunoaşte imediat cele zece sectoare majore ale celei de-a şaptea galaxii.

Centrul de rotaţie al sectorului vostru minor este situat foarte departe în enormul şi densul nor stelar al Săgetătorului, în jurul căruia se deplasează universul vostru local şi creaţiile care îi sunt asociate. Iar de o parte şi de alta a vastului sistem subgalactic al Săgetătorului puteţi observa două mari curente de nori stelari care se ridică sub forma unor magnifice spirale stelare

Nucleul sistemului fizic căruia îi aparţine soarele vostru şi planetele sale asociate este centrul a ceea ce a fost cândva nebuloasa Andronover. Această nebuloasă ancestrală spirală a fost uşor deformată de dislocările de gravitaţie care au însoţit naşterea sistemului vostru solar, care au fost cauzate de apropierea unei mari nebuloase din vecinătate. Această cvasicoliziune a transformat Andronover într-un agregat aproape globular, fără să distrugă în întregime dubla procesiune de sori şi a grupărilor lor fizice asociate. Sistemul vostru solar ocupă acum o poziţie destul de centrală pe unul dintre braţele acestei spirale deformate, aflat aproape la jumătatea distanţei dintre centrul şi marginea exterioară a curentului de stele.

Sectorul Săgetătorului şi toate celelalte sectoare şi diviziuni ale Orvontonului se rotesc în jurul Uversei, şi o parte a confuziei observatorilor de stele de pe Urantia este pricinuită de iluzia optică şi de deformărilor relative produse de multiplele mişcări de revoluţie care urmează :

1.Revoluţia Urantiei în jurul soarelui său.

2.Circuitul sistemului vostru solar în jurul nucleului vechii nebuloase Andronover.

3.Rotaţia familiei stelare a nebuloasei Andronover şi a grupurilor asociate în jurul centrului complex de rotaţie-gravitaţie a norului de stele al Nebadonului.

4.Traiectoria norului stelar local al Nebadonului şi a creaţiilor sale asociate în jurul centrului sectorului lor minor, centru situat în Săgetător.

5.Rotaţia celor o sută de sectoare minore, inclusiv Săgetătorul, în jurul sectorului lor major.

6.Învârtirea celor zece sectoare majore, aşa zisele trene de stele, în jurul Uversei, lumea sediu a Orvontonului.

7.Mişcarea Orvontonului şi a celor şase suprauniversuri asociate în jurul Paradisului şi a Havonei, procesiune în sens invers acelor de ceasornic la nivelul spaţiului suprauniversurilor.

Aceste mişcări multiple sunt de diverse ordine. Căile spaţiale ale planetei voastre şi ale sistemului vostru solar sunt genetice, adică inerente originii lor. Mişcarea absolută a Orvontonului în sens invers acelor de ceasornic este tot genetică, inerentă planurilor arhitecturale ale universului maestru. Însă mişcările intermediare sunt de origine complexă; pe de o parte, ele derivă din segmentarea constitutivă a energiei materiei în supraunivers, iar pe de altă parte sunt produse de acţiunea inteligentă şi intenţională a organizatorilor de forţă Paradisului.

Universurile locale sunt mai vecine unele cu altele atunci când se apropie de Havona; circuitele sunt mai numeroase şi se suprapun din ce în ce mai mult, strat peste strat. Însă, la o distanţă mai mare de centrul etern, există din ce în ce mai puţine sisteme, straturi, circuite şi universuri.

## 4.NEBULOASELE - STRAMOŞII UNIVERSURILOR

Cu toate că creaţia şi organizarea universului rămân întotdeauna sub controlul Creatorilor infiniţi şi al asociaţilor lor, orice fenomen se desfăşoară conform unei tehnici ordonate şi conform legilor gravitaţiei-forţă, energiei şi materiei. Însă un element misterios este asociat sarcinii-forţă universale a spaţiului. Noi înţelegem foarte bine organizarea creaţiilor materiale plecând de la stadiul ultimatonic, însă nu înţelegem pe deplin naşterea cosmică a ultimatonilor. Noi suntem convinşi că aceste forţe ancestrale îşi au originea în Paradis, deoarece ele se rotesc perpetuu în spaţiul străbătut, urmând exact traseul giganticelor contururi ale Paradisului. Cu toate că ea nu răspunde gravitaţiei Paradisului, această sarcină-forţă a spaţiului, predecesor al întregii materializări, reacţionează întotdeauna la prezenţa Paradisului de Jos; ea este aparent pusă în circuit în interiorul şi în exteriorul centrului Paradisului de Jos.

Organizatorii forţei Paradisului transmută puterea spaţiului în forţă primordială, şi fac să evolueze acest potenţial prematerial în manifestări de energii primare şi secundare ale realităţii fizice. Când această energie atinge nivelele la care răspunde gravitaţiei, intră în acţiune directorii de putere şi asociaţii lor din regimul suprauniversal şi îşi încep manipulările lor fără sfârşit destinate să stabilească multiplele circuite de putere şi canale de energie ale universurilor spaţiului şi timpului. Astfel apare materia fizică în spaţiu, şi atunci cadrul este pregătit pentru a se începe organizarea universului.

Această segmentare a energiei este un fenomen care nu a putut fi clarificat niciodată de către fizicienii de pe Nebadon. Principala lor dificultate constă în faptul că organizatorii forţei din Paradis sunt relativ inaccesibili, deoarece directorii de putere vii, cu toate că sunt competenţi pentru a se ocupa de energia spaţială, nu au nici cea mai vagă idee asupra originii energiilor pe care le manipulează cu atât de multă pricepere şi îndemânare.

Organizatorii de forţă ai Paradisului sunt la originea nebuloaselor. Ei sunt capabili să dea naştere în jurul prezenţei lor spaţiale la formidabili cicloni de forţă care, odată formaţi, nu pot fi opriţi, nici limitaţi până când aceste forţe care impregnează totul nu sunt mobilizate pentru a face să apară în cele din urmă unităţile ultimatonice ale materiei universale. Aşa sunt aduse în existenţă nebuloasele spirale sau de orice alt gen, roţile mamă ale sorilor cu origine directă şi ale diversele lor sisteme. În spaţiul exterior, putem percepe zece forme diferite de nebuloase, zece faze de evoluţie universală primară, şi aceste vaste roţi de energie au avut aceeaşi origine ca aceea a celor şapte suprauniversuri.

Există mari diferenţe în mărimea nebuloaselor, precum şi în numărul total şi în masa de agregare a descendenţilor lor stelari şi planetari. O nebuloasă formatoare de sori situată la nord de frontierele Orvontonului, însă în interiorul nivelului spaţial al suprauniversurilor, a dat deja naştere la patruzeci de mii de sori, şi roata mamă continuă să proiecteze sori dintre care majoritatea au mărimea soarelui vostru. Unele din cele mai mari nebuloase ale spaţiului exterior dau naştere unui număr de sori de până la o sută de milioane.

Nebuloasele nu sunt în legătură directă cu nici una dintre unităţile administrative cum ar fi sectoarele minore sau universurile locale, cu toate că anumite universuri locale au fost organizate cu produsele unei singure nebuloase. Fiecare univers local îmbrăţişează exact o sutime din sarcina totală de energie a unui suprauniverss,

independent de relaţiile nebulare, deoarece energia nu este organizată de nebuloasă — ea este distribuită în mod universal.

Nu toate nebuloasele spirale sunt angajate în formarea de sori. Unele au păstrat controlul multora dintre descendenţii lor stelari separaţi, iar aparenţa lor de spirală rezultă din faptul că sorii lor ies din braţul nebular în formaţie restrânsă, însă se întorc în aceasta pe căi diverse. Acest fapt uşurează observarea lor într-un singur punct, când sunt la un loc, însă îngreunează observarea lor atunci când sunt larg răspândiţi pe diversele lor căi de întoarcere, mai departe şi în afara braţului nebuloasei. Nu există prea multe nebuloase formatoare de sori care să fie în prezent active în Orvonton, cu toate că Andromeda, care este în afara suprauniversului locuit, este foarte activă. Această nebuloasă foarte îndepărtată este vizibilă cu ochiul liber; atunci când o priviţi, opriţi-vă pentru a vă gândi că lumina care ajunge la voi a părăsit aceşti sori îndepărtaţi de aproape un milion de ani.

Galaxia Căii Lactee este compusă din un uriaş număr de nebuloase care au fost spirale şi din alte nebuloase, dintre care multe şi-au păstrat configuraţia de la începuturi. Însă, ca urmare a catastrofelor interne şi a atracţiilor externe, multe au trecut prin prefaceri şi prin deformări de aşa natură încât aceste enorme conglomerate apar ca gigantice mase luminoase de sori strălucitori, cum ar fi, de pildă, Norul lui Magellan. Tipul globular de îngrămădire de stele predomină în vecinătatea limitelor exterioare a Orvontonului.

Trebuie să considerăm imenşii nori stelari ai Orvontonului ca pe conglomerate individuale de materie, comparabile cu nebuloasele separate pe care le putem observa în regiunile spaţiului exterioare galaxiei Căii Lactee. Cu toate acestea, mulţi dintre presupuşii nori stelari ai spaţiului nu sunt formaţi decât din materie gazoasă. Potenţialul de energie al acestor nori de gaze stelare este incredibil de colosal; şi o parte este recuperată de sorii vecini şi retrimisă în spaţiu sub formă de emanaţii solare.

## 5.ORIGINEA CORPURILOR SPAŢIALE

Cea mai mare parte a masei conţinută în sorii şi în planetele unui suprauniver provine din roţile nebulare. O porţiune foarte mică din masa suprauniversurilor este organizată prin acţiunea directă a directorilor de putere (cum este în construcţia sferelor arhitecturale); cu toate acestea, în spaţiul deschis, se naşte o cantitate constant variabilă de materie.

În ceea ce priveşte originea lor, majoritatea sorilor, a planetelor şi a altor sfere se pot încadra într-una dintre cele zece grupuri următoare:

1.*Inele de Contracţie Concentrice*. Nu toate nebuloasele sunt spirale. Numeroase nebuloase imense suportă o condensare sub formă de inele multiple în loc de a se diviza într-un sistem de stele duble, sau de a evolua în spirală. Pe lungi perioade de vreme, aceste nebuloase par ca enormi sori centrali înconjuraţi de un mare număr de nori gigantici semănând cu formaţiile materiale inelare.

2.*Stelele Turbionare* cuprind acei sori care sunt aruncaţi afară de pe marile roţi mamă de gaz la o înaltă temperatură. Ele nu sunt aruncate sub formă de inele, ci în procesiuni la dreapta şi la stânga. Există stele turbionare provenite din nebuloase diferite de cele spirale.

3.*Planete de Explozie Gravitaţională*. Când un soare este născut dintr-o nebuloasă spirală sau barată, el este destul de adesea proiectat la o distanţă considerabilă. Un astfel de soare este în principal gazos şi, ulterior, după ce s-a răcit puţin şi s-a condensat, se poate întâmpla să alunge pe lângă vreo masă enormă de materie, vreun soare gigantic sau de o insulă întunecată a spaţiului. Distanţa de apropiere poate fi insuficientă pentru a se traduce într-o coliziune, însă cu toate acestea suficientă pentru a permite forţei de atracţie gravitaţionale a corpului mai mare să provoace convulsii mareice pe corpul mai mic, ceea ce dă naştere la o serie de ridicări sub formă de maree care au loc simultan pe cele două feţe opuse ale soarelui în convulsie. La apogeul lor, aceste erupţii explozive produc o serie de conglomerate de materie de diverse mărimi, care pot fi proiectate dincolo de zona de recuperare a gravitaţiei soarelui în erupţie. Aceste conglomerate se stabilizează atunci pe orbitele lor proprii în jurul unuia din cele două corpuri celeste implicate în episod. Mai târziu, alcătuirile mai mari de materie se contopesc şi atrag progresiv spre ele corpuri mai mici. Acesta este modul în care sunt aduse la existenţă multe dintre planetele solide ale sistemelor secundare. Sistemul vostru solar are tocmai o astfel de origine,

4.*Fiicele Planetare Centrifugale*. În anumite stadii ale dezvoltării lor şi dacă viteza lor de rotaţie se accelerează considerabil, anumiţi sori enormi încep să arunce în exterior anumite cantităţi de materie, care pot apoi să fie reunite pentru a forma mici lumi continuând să se învârtă în jurul soarelui care le-a dat naştere.

5.*Sferele Deficiente în Gravitaţie*. Există o limită critică a dimensiunii stelelor individuale. Când un soare atinge această limită, el este nu poate decât să se scindeze, dacă nu îşi încetineşte viteza de rotaţie. Intervine

atunci fisiunea solară, şi se naşte o nouă stea dublă din această categorie. Ulterior se pot forma numeroase mici planete ca subproduse ale acestei gigantice dislocări.

6.*Stelele de Contracţie*. În micile sisteme, se întâmplă ca planeta mai mare exterioară să atragă către ea lumile vecine, în timp ce planetele mai apropiate de soare să îşi înceapă zborul final. În sistemul vostru solar, această fază finală ar semnifica reclamarea de către soare a celor patru planete interioare, în timp ce planeta majoră, Jupiter, ar fi mult mărită prin captarea lumilor rămase. Un astfel de sfârşit pentru un sistem solar ar duce la producerea a doi sori adiacenţi însă inegali, unul dintre tipurile de formare a stelelor duble. Acest gen de catastrofă este foarte rar, mai puţin la extremitatea conglomeratelor stelare ale suprauniversurilor.

7.*Sferele cumulative*. Plecând de la imensele cantităţi de materie ce circulă prin spaţiu, pot să se formeze lent mici planete. Ele cresc prin adaosuri meteorice şi prin coliziuni minore. În anumite sectoare ale spaţiului, condiţiile favorizează aceste forme de naştere planetară. Multe lumi locuite au fost formate astfel.

Unele dintre insulele dense şi întunecoase provin direct dintr-un conglomerat de energie transmutantă în spaţiu. Un alte grup dintre aceste insule întunecoase s-a născut prin acumularea de enorme cantităţi de materie rece, de simple fragmente şi de meteoriţi ce circulă în spaţiu. Aceste agregate de materie nu au fost niciodată calde şi, în afară de densitatea lor, compoziţia este foarte asemănătoare celei a Urantiei.

8.*Sori consumaţi*. Unele din insulele obscure ale spaţiului sunt sori izolaţi consumaţi, care au emis întreaga lor energie disponibilă. Aceste organizări de materie sunt aproape de condensarea totală, de o consolidare practic completă. Sunt necesare epoci şi epoci pentru aceste mase atât de enorme de materie foarte condensată pentru a fi încărcate în circuitele spaţiului şi pregătite astfel pentru noi cicluri de funcţionare în univers, ca urmare a unei coliziuni sau unui alt eveniment cosmic la fel de reînsufleţitor.

9.*Sfere de Coliziune*. În regiunile în care îngrămădirile sunt dense, coliziunile nu sunt rare. Aceste ajustări astronomice sunt însoţite de imense modificări ale energiei şi de transmutări ale materiei. Coliziunile implică sori morţi care contribuie particular la crearea fluctuaţiilor de energie foarte întinse. Anvergura colizională constituie adesea nuclee materiale pentru formarea ulterioară a corpurilor planetare adaptate habitatului muritorilor.

10.*Lumile Arhitecturale*. Sunt lumi construite conform planurilor şi specificărilor în vederea unui scop special. Este cazul Salvingtonului, sediul universului vostru local şi al Uversei, sediul guvernării suprauniversului nostru.

Există numeroase alte tehnici pentru a elabora sori şi a separa planete, însă procesele citate lasă să se întrezărească metodele prin care marea majoritate a sistemelor stelare şi a familiilor planetare este adusă la existenţă. Dacă am vrea să expunem toate tehnicile variate implicate în metamorfozele stelare şi evoluţiile planetare, ar trebui să descriem aproape o sută de moduri diferite pentru a forma stele sau a aduce la viaţă planete. Pe măsură ce astronomii voştri vor scruta cerurile, ei vor observa fenomene indicative ale tuturor acestor moduri de evoluţie stelară, însă ei vor descoperi rar proba că se formează mici amestecuri de materie neluminoasă servind planetele locuite, care sunt sferele cele mai importante ale vastei creaţii materiale.

## 6.SFERELE SPAŢIULUI

Independent de originea lor, putem clasifica diversele sfere ale spaţiului în diviziuni majore după cum urmează:

1.Sorii — stelele spaţiului.
2.Insulele întunecate ale spaţiului.
3.Corpurile spaţiale minore — comete, meteori şi corpuri meteoritice.
4.Planetele, inclusiv lumile locuite.
5.Sferele arhitecturale — lumile construite la comandă.

Cu excepţia planetelor arhitecturale, toate corpurile spaţiale au o origine evolutivă, în sensul că nu au fost aduse în existenţă printr-un ordin al Deităţii, însă actele creatoare ale lui Dumnezeu s-au derulat conform unei tehnici a spaţiului-timp prin acţiunea numeroaselor inteligenţe ale Deităţii, create şi exteriorizate.

*Sorii*. Sunt stele ale spaţiului în toate diversele lor stadii de existenţă. Anumiţi sori sunt sisteme spaţiale care evoluează solitar. Alţii sunt stele duble, sisteme planetare pe cale de contracţie sau de dispariţie. Stelele spaţiului există sub cel puţin o mie de stări sau stadii diferite. Vouă vă sunt familiari sorii care emit lumină însoţită de căldură, însă mai există şi alţi sori care strălucesc fără căldură.

Un soare obişnuit emite lumină şi căldură timp de miliarde şi miliarde de ani, fapt ce ilustrează imensa rezervă de energie constituită în fiecare unitate de materie. Energia actuală înmagazinată în aceste particule

invizibile de materie fizică este aproape inimaginabilă, iar această energie devine aproape în întregime disponibilă sub formă de lumină atunci când este supusă enormei presiuni calorice şi altor activităţi energetice asociate care domnesc în interiorul sorilor strălucitori. Alte condiţii permit, de asemenea, acestor sori să transforme şi să emită o mare parte a energiei spaţiale care vine la ei prin circuitele spaţiului stabilite. Numeroase faze ale energiei fizice şi toate formele de materie sunt atrase de dinamul solar şi ulterior redistribuite de el. Astfel, sorii servesc unor accelerări locale ale circulaţiei energiei acţionând ca centrale electrice automate de control.

Suprauniversul Orvontonului este luminat şi încălzit de peste zece miliarde de sori strălucitori care sunt stele observabile din sistemul vostru astronomic. Mai mult de două miliarde dintre ele sunt prea îndepărtate sau prea mici pentru a fi văzute vreodată de pe Urantia. Însă, în universul maestru, există tot atâţia sori câte picături de apă în oceanele lumii voastre.

*Insulele Întunecate ale Spaţiului*. Sunt sori morţi şi alte mari agregate de materie lipsite de lumină şi de căldură. Insulele obscure au uneori o masă enormă; ele exercită o puternică influenţă asupra echilibrului universului şi a manipulării energiei. Densitatea anumitor mase imense este aproape incredibilă. Şi această mare concentrare de masă permite insulelor întunecate să funcţioneze ca puternici regulatori ţinând sub control eficient marile sisteme vecine. Ele deţin puterea de a echilibra gravitaţia în numeroase constelaţii. Numeroase sisteme fizice, care altfel ar cădea rapid până în apropierea sorilor apropiaţi în care ar fi distruse, sunt menţinute în siguranţă în controlul gravitaţional al acestor întunecate insule păzitoare. Din cauza acestei funcţiuni putem să le localizăm cu precizie. Noi am măsurat forţa de atracţie a corpurilor luminoase, şi aceasta ne permite să calculăm dimensiunea şi amplasarea exactă a insulelor întunecate ale spaţiului, care funcţionează atât de eficient pentru a menţine stabil un anumit sistem pe traiectoria sa.

*Corpuri Spaţiale Minore*. Meteorii şi alte mici particule de materie care circulă şi evoluează în spaţiu constituie un enorm conglomerat de energii şi de substanţă materială.

Numeroase comete sunt rămăşiţele necontrolate şi nestabilite ale roţilor mamă solare şi sunt aduse progresiv sub controlul soarelui central care le guvernează. Cometele au, de asemenea, multe alte origini. Coada unei comete se orientează către polul opus corpului sau soarelui care o atrage, din cauza reacţiei electrice a gazelor sale extrem de diluate şi a presiunii efective a luminii şi a altor energii care vin de la soare. Acest fenomen constituie una dintre probele pozitive ale realităţii luminii şi a energiilor ei asociate; el demonstrează că lumina are masă. Lumina este o substanţă reală, ea nu este pur şi simplu o mişcare ondulatorie a unui eter ipotetic.

*Planetele*. Sunt mari conglomerate de materie care urmează o orbită în jurul unui soare sau al unui alt corp spaţial. Ca mărime sunt cuprinşi între corpurile meteoritice şi enormele sfere gazoase, lichide sau solide. Atunci când se află într-o relaţie corespunzătoare cu un soare apropiat, lumile reci, alcătuite prin îmbinarea materialelor plutitoare din spaţiu, formează planetele ideale pentru a găzdui locuitori inteligenţi. În general, sorii morţi nu sunt potriviţi vieţii; ei sunt de obicei prea îndepărtaţi de un soare viu şi strălucitor, şi de altfel sunt mult prea masivi; la suprafaţa lor gravitaţia este enormă.

În suprauniversul vostru nu există decât o planetă rece din patruzeci care să fie locuibilă de fiinţe din ordinul vostru; şi, bineînţeles, sorii supraîncălziţi şi lumile înconjurătoare nu sunt în stare să găzduiască o viaţă superioară. În sistemul vostru solar, numai trei plante sunt în prezent potrivite pentru a găzdui viaţa. Prin mărimea, prin densitatea şi prin localizarea ei, Urantia este în multe privinţe ideală pentru habitatul uman.

Legile comportării energiei fizice sunt esenţialmente universale, însă influenţele locale joacă un mare rol în condiţiile fizice care prevalează pe planete individuale şi în sisteme locale. Nenumăratele lumi ale spaţiului sunt caracterizate de o varietate aproape infinită de creaturi şi de alte manifestări vii. Cu toate acestea, există anumite puncte de asemănare într-un grup de lumi asociate unui sistem ordonat şi există, de asemenea, un model universal al vieţii inteligente. Există relaţii fizice între sistemele planetare care aparţin aceluiaşi circuit fizic şi care se urmează îndeaproape în mişcarea lor interminabilă în jurul orbitei universurilor.

## 7.SFERELE ARHITECTURALE

Guvernarea fiecărui supraunivers rezidă în apropierea centrului universurilor evolutive din segmentul său de spaţiu. El ocupă o lume făcută să comande şi populată de personalităţi acreditate. Aceste lumi- sediu sunt sfere arhitecturale, corpuri spaţiale construite specific pentru scopul lor special. Cu toate că ele primesc lumină de la sorii vecini, ele sunt luminate şi încălzite independent. Fiecare dispune de un soare care emite lumină rece,

la fel ca sateliţii Paradisului, şi fiecare primeşte căldură prin circulaţia anumitor curenţi de energie, aproape de suprafaţa sferei lor. Aceste lumi-sediu aparţin unuia din sistemele principale situate în apropierea centrului astronomic al suprauniversului lor respectiv.

Timpul este standardizat în sediul suprauniversurilor. Ziua standard de pe Orvonton echivalează aproape cu treizeci de zile de pe Urantia, iar anul de pe Orvonton are o sută de zile standard. Acest an de pe Uversa este standard în întreg al şaptelea suprauniversului, iar durata sa este mai mică cu douăzeci şi două de minute faţă de trei mii de zile urantiene, aceasta reprezentând aproximativ opt ani şi o cincime din anii voştri.

Lumile-sediu ale celor şapte suprauniversuri participă la natura şi la splendoarea Paradisului, arhetipul lor central de perfecţiune. În realitate, toate lumile-sediu sunt paradisiace. Sunt efectiv lăcaşuri celeste a căror dimensiune materială, frumuseţe morontială şi glorie spirituală merg în mod crescător de la Jerusem până la Insula centrală. Şi toţi sateliţii acestor lumi sediu sunt, deopotrivă, sfere arhitecturale.

Diversele lumi-sediu au parte de toate fazele creaţiei materiale şi spirituale. Toate ordinele de fiinţe materiale, morontiale şi spirituale sunt la ele acasă pe aceste lumi, locuri de întâlnire ale universurilor. Atunci când creaturile muritoare realizează ascensiunea universului, trecând din domeniul material în domeniul spiritual, ele nu îşi pierd niciodată aprecierea nivelurilor lor anterioare de existenţă, şi nici plăcerea pe care au obţinut-o dintre acestea.

*Jerusem*, sediul sistemului vostru local al Sataniei, are cele şapte lumi de cultură de tranziţie, dintre care fiecare este înconjurată de şapte sateliţi. Printre aceşti patruzeci şi nouă de sateliţi se găsesc cele şapte lumi casă de detenţie morontială, prima reşedinţă a oamenilor după moarte. În sensul în care s-a folosit cuvântul cer pe Urantia, el a desemnat uneori aceste şapte lumi casă, prima lume casă fiind numită primul cer, ş.a.m.d. până la al şaptelea.

*Edentia*, sediul constelaţiei voastre din Norlatiadek, are şaptezeci de sateliţi de cultivare şi de pregătire sociale. Ascenderii stau pe acestea după încheierea regimului Jerusemului, în care personalitatea este mobilizată, unificată şi realizată.

*Salvingtonul*, capitala Nebadonului, universul vostru local, este înconjurat de zece grupuri universitare de patruzeci şi nouă de sfere fiecare. Aici oamenii sunt spiritualizaţi după ce au fost făcuţi sociabili pe constelaţia lor.

*Uminor a treia*, sediul Ensei, sectorul vostru minor, este înconjurat de cele şapte sfere pe care se studiază fizica superioară a vieţii ascendente.

*Umajor a cincia*, sediul Splandonului, sectorul vostru major, este înconjurat de şaptezeci de sfere de învăţământ intelectual superior ale suprauniversurilor.

*Uversa*, sediul Orvontonului, suprauniversul vostru, este imediat înconjurat de cele şapte universităţi superioare de înaltă educaţie spirituală pentru creaturile volitive ascendente. Fiecare dintre aceste şapte grupuri de sfere minunate se constituie din şaptezeci de lumi specializate conţinând mii şi mii de instituţii şi de organizaţii complet consacrate educaţiei universale şi culturii spirituale în care pelerinii timpului sunt reeducaţi şi reexaminaţi pentru a-şi pregăti lunga călătorie până la Havona. Pelerinii timpului care sosesc sunt întotdeauna primiţi pe aceste lumi asociate, însă absolvenţii sunt detaşaţi pe Havona întotdeauna direct de pe ţărmurile Uversei.

Uversa serveşte drept sediu spiritual şi administrativ pentru aproximativ o mie de miliarde de lumi locuite sau locuibile. Gloria, splendoarea şi perfecţiunea capitalei Orvontonului depăşesc toate lumile creaţiei spaţiului-timp.

Dacă toate universurile locale în stare de proiect şi părţile lor componente ar fi realizate, ar exista ceva mai puţin de cinci sute miliarde de lumi arhitecturale în cele şapte suprauniversuri.

## 8.CONTROL ŞI REGLARE A ENERGIEI

Sferele-sediu ale suprauniversurilor sunt în aşa fel construite astfel încât ele pot funcţiona ca regulatori eficienţi de energie-putere pentru diversele lor sectoare; ele servesc ca puncte focale pentru a dirija energia către universurile locale care depind de ele. Ele exercită o puternică influenţă asupra echilibrului şi a controlului energiilor fizice care circulă prin spaţiul organizat.

Alte funcţiuni regulatoare sunt exercitate de centrii de putere şi de controlorii fizici ai suprauniversurilor, care sunt entităţi inteligente vii şi semi-vii constituite în mod expres pentru aceasta. Aceşti centrii şi controlori de putere sunt dificil de înţeles; ordinele inferioare ale acestor entităţi nu sunt volitive, nu posedă voinţă, nu aleg;

funcţiunile lor sunt foarte inteligente, însă aparent automate şi inerente organizării lor înalt specializate. Centrii de putere şi controlorii fizici ai suprauniversurilor preiau controlul parţial şi dirijarea celor treizeci de sisteme energetice care formează sistemul gravitei. Circuitele energiei fizice administrate de centrele de putere de pe Uversa cer ceva mai mult de 968 de milioane de ani pentru a face turul suprauniversului.

Energia în evoluţie are substanţă; ea are greutate, cu toate că greutatea este întotdeauna relativă şi depinde de viteza de rotaţie, de masă şi de antigravitaţie. Masa materiei tinde să încetinească viteza energiei. În ceea ce priveşte viteza energiei prezente într-un sistem oarecare, ea reprezintă înzestrarea iniţială de viteză, mai puţin încetinirea datorată maselor întâlnite în drumul ei, apoi funcţiunea reglatoare a controlorilor vii de energie din suprauniversuri şi influenţa fizică a corpurilor celeste vecine foarte calde sau puternic încărcate.

Planul universal de menţinere a echilibrului dintre materie şi energie cere ca unităţile materiale inferioare să fie perpetuu construite sau distruse. Directorii de Putere ai Universului au facultatea de a condensa şi a reţine, sau de dilata şi a elibera cantităţi variabile de energie.

Dată fiind o durată suficientă de influenţe de întârziere, gravitaţia ar sfârşi prin a converti întreaga energie în materie dacă nu ar intra în joc doi factori: în primul rând, influenţele antigravitaţionale ale controlorilor energiei, şi în al doilea rând faptul că materia organizată tinde să se dezagrege în anumite circumstanţe prevalând în stelele foarte calde, precum şi în anumite condiţii particulare întâlnite în spaţiu în apropierea corpurilor reci de materie condensată puternic încărcate.

Când o masă devine supraagregată şi ameninţă să dezechilibreze energia, să epuizeze circuitele puterii fizice, intervin controlorii fizici, mai puţin în cazul în care tendinţa proprie gravitaţiei de a supramaterializa energia nu este învinsă ca urmare a unei coliziuni între giganţii morţi ai spaţiului, ceea ce disipă complet într-o clipă acumulările datorate gravitaţiei. Pe parcursul acestor episoade colizionale, enorme mase de materie sunt brusc transformate în energie de forma cea mai rară, şi este reluată din nou lupta pentru echilibrul universal. În cele din urmă, cele mai mari sisteme fizice se stabilizează, devin ancore din punct de vedere fizic şi sunt lansate în circuitele echilibrate bine stabilite ale suprauniversurilor. După acest eveniment, nu mai survin coliziuni şi nici alte catastrofe devastatoare în sistemele astfel stabilite.

Pe parcursul perioadelor în care energia este excedentară, se produc perturbări de putere şi fluctuaţii de temperatură însoţite de manifestări electrice. Pe parcursul perioadelor de deficienţă de energie, materia manifestă tendinţe sporite de a se agrega, de a se condensa şi a scăpa oricărui control în circuitele cel mai delicat echilibrate; rezultă astfel ajustări prin maree sau coliziuni care stabilesc rapid echilibrul între energia circulantă şi materia mai puţin stabilizată fizic. Unul dintre scopurile observatorilor celeşti ai stelelor constă în a prevedea şi a înţelege comportamentul probabil al sorilor strălucitori şi al insulelor întunecate din spaţiu.

Noi suntem capabili să recunoaştem cea mai mare parte a legilor ce guvernează echilibrul universurilor şi să facem numeroase preziceri cu privire la stabilitatea sa. Previziunile noastre sunt valabile în practică, însă noi suntem întotdeauna confruntaţi cu anumite forţe care nu relevă în întregime legi pe care le cunoaştem asupra controlului energiei şi comportamentului materiei. Devine din ce în ce mai dificil să prevedem fenomenele fizice pe măsură ce ne îndepărtăm de Paradis în univers. Când ieşim dintre graniţele în care Directorii Paradisului administrează personal, ne devine din ce în ce mai puţin posibil să facem calcule conform standardelor stabilite şi experienţei dobândite referitor la observaţii care ţin exclusiv de fenomenele fizice ale sistemelor astronomice apropiate. Chiar şi în domeniul celor şapte suprauniversuri, noi trăim în mijlocul acţiunilor de forţă şi al reacţiunilor de energie care străbat toate domeniile noastre şi se extind în echilibru unificat până în toate regiunile spaţiului exterior.

Cu cât ne îndepărtăm mai mult, cu atât suntem mai siguri să întâlnim aceste fenomene variabile şi imprevizibile care caracterizează atât de infailibil insondabilele înfăptuiri de prezenţă ale Absolutelor şi ale Deităţilor experienţiale. Iar aceste fenomene trebuie să indice un anumit supracontrol universal al tuturor lucrurilor.

Suprauniversul Orvontonului pare în prezent să se descarce; universurile exterioare par să acumuleze energie în vederea activităţilor viitoare fără precedent; universul central al Havonei este permanent stabilizat. Gravitaţia şi absenţa căldurii (frigul) organizează materia şi o menţin laolaltă: căldura şi antigravitaţia dezagregă materia şi disipă energia. Directorii de putere vii şi organizatorii de forţă sunt secretul controlului special şi direcţia inteligentă a metamorfozelor fără sfârşit pe parcursul cărora universurile se fac, se desfac şi se refac. Nebuloasele pot să se disperseze, sori pot să se consume, sistemele pot să dispară şi planetele să piară. Însă universurile nu se epuizează.

## 9.CIRCUITELE SUPRAUNIVERSURILOR

Circuitele universale ale Paradisului străbat efectiv domeniile celor şapte suprauniversuri. Aceste circuite de prezenţă sunt gravitaţia personalităţii Tatălui Universal, gravitaţia spirituală a Fiului Etern, gravitaţia mentală a Autorului Comun şi gravitaţia materială a Insulei eterne.

În plus faţă de aceste circuite universale ale Paradisului şi în plus faţă de împlinirile prezenţei Absolutelor şi a Deităţilor experienţiale, nu există, în nivelul spaţiului suprauniversurilor, decât două diviziuni de circuite de energie sau de separaţie de putere: circuitele suprauniversurilor şi circuitele suprauniversurilor locale.

*Circuitele Suprauniversurilor sunt următoarele* :

1.Circuitul inteligenţei unificatoare al unuia dintre cele Şapte Spirite Maestru ale Paradisului. Acest circuit minte cosmic este limitat la un singur supraunivers.

2. Circuitul serviciului reflexiv al celor şapte Spirite Reflexive din fiecare supraunivers.

3.Circuitele secrete ale Monitorilor de Mister, interasociaţi într-un anumit fel din Divinington, apoi dirijaţi către Tatăl Universal pe Paradis.

4.Circuitul de comuniune dintre Fiul Etern şi Fiii săi Paradisiaci.

5.Prezenţa instantanee a Spiritului Infinit.

6.Teledifuziunile Paradisului, comunicările spaţiale ale Havonei.

7.Circuitele de energie ale centrelor de putere şi ale controlorilor fizici.

*Circuitele Universurilor Locale sunt următoarele* :

1.Spiritul de manifestare al Fiilor Paradisului, Consolatorul lumilor de manifestare. Spiritul Adevărului, Spiritul lui Mihail pe Urantia.

2.Circuitul Divinelor Slujitoare, Spiritele Mamă ale universurilor locale, Spiritul Sfânt al lumii voastre.

3.Circuitul slujitorului de inteligenţă al unui univers local cuprinzând prezenţa spiritelor mentale adjuvante cu funcţiunile lor diversificate.

Când într-un univers local se desfăşoară o astfel de armonie spirituală, când circuitele sale individuale şi conjugate devin de nedistins de cele ale suprauniversurilor, când o astfel de identitate de funcţiune şi de unitate de slujire prevalează efectiv, atunci universul local trece imediat în circuitele stabilite ale luminii şi ale vieţii; el devine imediat pregătit pentru a face parte din confederaţia spirituală a uniunii perfecţionate a supracreaţiei. Iată condiţiile necesare pentru a fi admis la consiliul Îmbătrâniţilor de Zile şi a deveni membru al confederaţiei suprauniversale:

1.*Stabilitate Fizică*. Stelele şi planetele unui univers local trebuie să fie în echilibru; perioadele de metamorfoze stelare instantanee trebuie să fie depăşite. Universul trebuie să înainteze pe o traiectorie clară; trebuie ca orbita sa să fie fixată cu siguranţă şi definitiv.

2.*Loialitate Spirituală*. Suveranul Fiu al lui Dumnezeu care prezidează peste treburile unui astfel de univers local trebuie să fie universal recunoscut şi servit cu loialitate. Trebuie ca o stare de cooperare armonioasă să fi luat naştere între planete, sisteme şi constelaţiile individuale ale întregului univers local.

Universul vostru local nu este nici măcar considerat ca aparţinând ordinului fizic stabil al suprauniversului, şi cu atât mai puţin ca membru recunoscut al familiei spirituale recunoscute de supraguvern. Cu toate că Nebadonul nu are încă o reprezentare pe Uversa, noi care facem parte din guvernarea suprauniversală suntem trimişi din timp în timp în misiune specială pe lumile sale, aşa cum am venit eu direct de pe Uversa pe Urantia. Noi oferim orice asistenţă posibilă conducătorilor şi şefilor voştri pentru a rezolva problemele lor dificile; noi dorim să vedem universul vostru calificat pentru a fi pe deplin admis în creaţiile asociate ale familiei suprauniversale.

## 10.ŞEFII SUPRAUNIVERSURILOR

Cartierele generale ale suprauniversurilor sunt sediile înaltului guvern spiritual al domeniilor spaţiului-timpului. Ramura executivă a supraguvernului îşi are originea în Consilierii Trinităţii, şi ea este condusă în primul rând de unul dintre Cele Şapte Spirite Maestru de supraveghere supremă. Aceste fiinţe sunt instalate în posturi de autoritate paradisiacă şi administrează suprauniversul prin intermediul celor Şapte Administratori Supremi staţionaţi pe cele şapte lumi speciale ale Spiritului Infinit, sateliţi cei mai exteriori ai Paradisului.

Cartierele generale ale suprauniversurilor sunt locuri în care locuiesc Spiritele Reflexive şi Ajutoarele-Imagini Reflexive. Din poziţia lor mediană, aceste fiinţe minunate conduc imensele lor operaţii de reflexivitate, aducând astfel ajutorul lor universului central situat deasupra lor şi universurilor locale situate dedesubt.

Fiecare supraunivers este condus de trei Străvechi de Zile, şefi executivi asociaţi ai supraguvernului. În branşa sa executivă, personalul guvernului suprauniversal este format din şapte grupe diferite:

1.Cei Îmbătrâniţi de Zile.
2.Desăvârşitorii Înţelepciunii.
3.Consilierii Divini.
4.Cenzorii Universali.
5.Puternicii Mesageri.
6.Cei Ridicaţi în Autoritate.
7.Cei Fără de Nume şi de Număr.

Cei trei Străvechi de Zile sunt imediat asistaţi de un corp de un miliard de Desăvârşitori ai Înţelepciunii cu care sunt asociate trei miliarde de Consilieri Divini. Un miliard de Cenzori Universali sunt ataşaţi administraţiei fiecărui suprauniversul. Membrii acestor trei grupuri sunt Personalităţi Trinitare Coordonate avându-şi originea directă şi divină în Trinitatea Paradisului.

Cele trei alte ordine, Puternicii Mesageri, Cei Ridicaţi în Autoritate şi Cei Fără de Nume şi de Număr, sunt muritori ascendenţi glorificaţi. Membrii primului dintre aceste ordine se ridică prin regimul ascendent şi trec prin Havona în zilele lui Grandfanda. Atingând Paradisul, ei au fost înrolaţi în Corpul Finalităţii, îmbrăţişaţi de Trinitatea Paradisului, şi apoi afectaţi serviciului celest al Îmbătrâniţilor de Zile. Considerate drept clase, aceste trei ordine sunt cunoscute ca Fii de Îndeplinire Trinitizaţi; originea lor este duală, însă acum ei sunt în serviciul Trinităţii. Acesta este modul în care branşa executivă a guvernului suprauniversului a fost lărgită pentru a include copiii glorificaţi şi deveniţi perfecţi ai lumilor evolutive.

Consiliul coordonat al suprauniversurilor este compus din şapte grupuri administrative citate anterior şi din şefi de sectoare şi alţi inspectori regionali după cum urmează:

1.Perfecţiunile de Zile — şefii de sectoare ai suprauniversului.
2.Recenţii de Zile — directorii sectoarelor minore ai suprauniversului.
3.Uniunile de Zile — consilierii paradisiaci ai şefului universului local.
4.Fidelii de Zile — consultanţi paradisiaci ai celor Preaînalţi şefi ai guvernelor constelaţiilor.
5.Fii Instructori ai Trinităţii care pot să se găsească în serviciul cartierului general al suprauniversului.
6.Eternii de Zile care se găsesc prezenţi în cartierul general al suprauniversului.
7.Cele şapte Ajutoare — Imagini Reflexive — purtătorii de cuvânt ai celor şapte Spirite Reflexive reprezentând prin ele Cele Şapte Spirite Maestru ale Paradisului.

Ajutoarele Imaginii Reflexive activează de asemenea ca reprezentanţi ai unui număr grupat de fiinţe care sunt influente în guvernările suprauniversului, însă care din diverse motive nu exercită la ora actuală deplina activitate a aptitudinilor lor individuale. Cuprinse în acest grup sunt: manifestarea personalităţii suprauniversale a Fiinţelor Supreme în curs de evoluţie, Supraveghetorii Necalificaţi ai Supremului, Locţiitorii Calificaţi ai Ultimului, agenţii de legătură nedenumiţi, reflexivii Majestonului, şi spiritele suprapersonale reprezentative ale Fiului Etern.

Aproape în orice moment, este posibil să găsim, pe lumile sediu ale suprauniversurilor, reprezentanţi din toate grupurile de fiinţe create. Munca tutelară curentă a suprauniversurilor este efectuată de puternicii seconafimi şi de alţi membri ai vastei familii a Spiritului Infinit. În munca acestor minunate centre de administrare, de control, de slujire şi de judecată executivă a suprauniversurilor, inteligenţele tuturor sferelor de viaţă universale sunt aliate într-o servire efectivă, o administrare înţeleaptă, o slujire plină de iubire şi o judecată dreaptă.

Suprauniversurile nu întreţin nici un fel de reprezentare prin ambasade; ele sunt complet izolate unele de altele. Ele nu îşi cunosc problemele reciproce decât prin camera de compensare a Paradisului menţinută de Cele Şapte Spirite Maestru. Şefii suprauniversurilor lucrează în consiliile înţelepciunii divine pentru bunăstarea propriului lor suprauniversul, fără a se preocupa de ceea ce se poate întâmpla în alte secţiuni ale creaţiei universale. Această izolare a suprauniversurilor va persista până în momentul în care coordonarea lor se va fi realizat, în sensul că suveranitatea personalităţii Fiinţei Supreme evoluând prin experienţă va fi mai completă ca stare de fapt.

## 11.ADUNAREA DELIBERATOARE

Pe lumi cum este Uversa fiinţele ce reprezintă autocraţia perfecţiunii şi democraţia evoluţiei se întâlnesc faţă în faţă. Branşa executivă a supraguvernului este provenită din împărăţiile perfecţiunii; branşa legislativă iese din înflorirea universurilor evolutive.

Adunarea deliberativă a suprauniversurilor este limitată la lumea-sediu. Acest consiliu legislativ sau consultativ constă din şapte camere; pentru fiecare dintre ele, fiecare univers local admis la consiliul suprauniversului alege un reprezentant indigen. Consiliile superioare ale universurilor locale aleg aceşti reprezentanţii printre ascendenţii pelerini diplomaţi de pe Orvonton care locuiesc provizoriu pe Uversa şi sunt acreditaţi pentru a fi transportaţi către Havona. Durata medie a serviciului lor este aproximativ o sută de ani ai timpului standard suprauniversal.

Nu am cunoscut niciodată un dezacord între administratorii Orvontonului şi adunarea de pe Uversa. Deocamdată niciodată, în istoria suprauniversului nostru, corpul deliberativ nu a votat o recomandare pe care diviziunea executivă a supraguvernului să ezite să o pună în aplicare. Cea mai perfectă armonie şi cel mai complet acord de muncă nu au încetat să prevaleze între ele, ceea ce demonstrează că fiinţele evolutive pot într-adevăr să atingă înălţimile unei înţelepciuni devenite perfecte şi care le dă aptitudinea de a frecventa personalităţile de origine perfectă şi de natură divină. Prezenţa adunărilor deliberative în sânul suprauniversului revelează înţelepciunea şi lasă să se întrevadă triumful ultim al întregului vast concept evolutiv al Tatălui Universal şi al Fiului său Etern.

## 12.TRIBUNALELE SUPREME

Când vorbim despre ramurile executive şi deliberative ale guvernului Uversei, analogia cu anumite forme de guvern civil de pe Urantia ar putea să vă facă să vă gândiţi că avem şi o a treia diviziune, ramura judiciară, şi chiar o avem, însă ea nu are funcţionari speciali. Curţile noastre sunt constituite după cum urmează: după natura şi gravitatea cazului, ele sunt prezidate de un Străvechi de Zile, un Desăvârşitor al Înţelepciunii sau un Consilier Divin. Dovezile în favoarea sau defavoarea unui individ, unei planete, unui sistem, unei constelaţii sau unui univers sunt prezentate şi interpretare de Cenzori. Apărarea copiilor timpului şi a planetelor evolutive este asigurată de Puternicii Mesageri, observatori oficiali ai guvernului suprauniversal de lângă universurile şi sistemele locale. Atitudinea guvernului superior este descrisă de Cei Înalţi în Autoritate. De obicei, verdictul este formulat de o comisie mai mult sau mai puţin numeroasă compusă pe jumătate din fiinţe Lipsite de Nume şi Număr şi pe jumătate dintr-un grup de personalităţi înţelegătoare alese din adunarea deliberativă.

Curţile Îmbătrâniţilor de Zile sunt înaltele curţi de casaţie pentru judecata spirituală a tuturor universurilor care depind de acestea. Fiii Suverani ai universurilor locale sunt supremi în domeniul lor propriu. Mai puţin pentru cazul care implică nimicirea creaturilor volitive, ele nu depind de supraguvern decât în măsura în care îi supun voluntar unele chestiuni pentru a primi sfatul sau judecata Îmbătrâniţilor de Zile. Ordonanţele de judecată sunt emise în universurile locale, însă sentinţele comportând anihilarea creaturilor înzestrate cu voinţă sunt întotdeauna formulate în sediul suprauniversurilor şi executate de acolo. Fiii universurilor locale pot să decreteze supravieţuirea omului muritor, însă doar Cei Îmbătrâniţi de Zile pot să pronunţe o judecată executorie în ceea ce priveşte chestiunile de viaţă şi de moarte eterne.

În toate problemele care nu necesită o comparare sau o aducere de probe, Cei Îmbătrâniţi de Zile sau asociaţii lor iau deciziile, iar reglementările lor sunt întotdeauna unanime. Avem de-a face aici cu consilii ale perfecţiunii. Nu există nici dezacord, nici opinie minoritară în deciziile acestor tribunale de o excelenţă supremă.

Cu câteva rare excepţii, supraguvernele exercită jurisdicţia lor asupra tuturor lucrurilor şi a tuturor fiinţelor de pe domeniile lor respective. Reglementările şi deciziile autorităţilor suprauniversale sunt fără apel, deoarece ele reprezintă opiniile concordante ale Îmbătrâniţilor de Zile şi ale Spiritului Maestru care, din Paradis, prezidează destinul suprauniversului interesat.

## 13.GUVERNELE SECTOARELOR

Un *sector major* conţine aproape a zecea parte a unui suprauniverse; ele sunt constituite din o sută de sectoare minore, zece mii de universuri locale, şi aproximativ o sută de miliarde de lumi locuibile. Aceste sectoare majore sunt administrate de trei Perfecţiuni de Zile, Personalităţi Supreme ale Trinităţii.

Tribunalele Perfecţiunilor de Zile sunt constituite aproape la fel ca cele ale Îmbătrâniţilor de Zile, atâta doar că ele nu judecă spiritual împărăţiile. Munca de guvernare a sectoarelor majore se referă în principal la statutul intelectual al vastei creaţii. Pentru a vă face o imagine despre tribunalele Îmbătrâniţilor de Zile, sectoarele majore reţin, judecă, repartizează şi clasifică toate problemele de importanţă universală de natură curentă şi administrativă atunci când ele nu privesc direct nici administrarea spirituală a domeniilor, nici execuţia planurilor stabilite de Conducătorii Paradisului pentru ascensiunea muritorilor. Personalul guvernului unui sector major nu diferă de acela al suprauniversului.

La fel cum magnificii sateliţi de pe Uversa se ocupă de pregătirea voastră spirituală finală pentru Havona, tot astfel cei şaptezeci de sateliţi de pe Umajor a cincia sunt consacraţi dezvoltării voastre şi instrucţiei voastre intelectuale de ordin suprauniversal. Din întregul Orvonton se reunesc aici înţelepţii care lucrează neobosit să pregătească muritorii timpului în vederea înaintării ulterioare către cariera eternităţii. Cea mai mare parte a instrucţiei muritorilor ascendenţi este dată pe cele şapte zeci de lumi de studiu.

Guvernele *sectoarelor minore* sunt prezidate de trei Recenţi de Zile. Administrarea lor se ocupă în principal de controlul, de unificarea şi de stabilizarea fizică a universurilor locale ale unui sector, cât şi cu coordonarea curentă a administrării lor. Fiecare sector minor înglobează până la o sută de universuri locale, zeci mii de constelaţii şi un milion de sisteme, adică aproximativ un miliard de lumi locuibile.

Lumile-sediu ale sectoarelor minore reprezintă marele loc de întâlnire al Maeştrilor Controlori Fizici. Aceste lumi sediu sunt înconjurate de cele şapte sfere de instrucţie care constituie şcolile pregătitoare ale suprauniversurilor şi sunt centrele în care se dobândesc cunoştinţe fizice şi administrative referitoare la universul universurilor.

Administratorii guvernelor sectoarelor minore sunt plasaţi sub jurisdicţia imediată a şefilor sectorului major. Recenţii de Zile primesc toate raporturile observaţiilor şi coordonează toate recomandările care trebuie să parvină suprauniversului provenind pe de o parte de la Uniunile de Zile care staţionează, ca observatori şi consilieri ai Trinităţii, pe sferele sediu ale universurilor locale, şi pe de altă parte de la Fidelii de Zile, care sunt în mod asemănător ataşaţi consiliilor celor Foarte Înalţi de pe lumile sediu ale constelaţiei. Toate aceste rapoarte sunt transmise Perfecţiunilor de Zile pe sectoarele majore, pentru a fi trecute apoi în curţile Îmbătrâniţilor de Zile. Astfel, regimul Trinităţii se întinde de la constelaţiile universurilor locale până în sediul suprauniversului. Nu există reprezentanţi ai Trinităţii în sediul sistemelor locale.

## 14.SCOPUL SUPRAUNIVERSURILOR

Evoluţia celor şapte suprauniversuri face să apară şapte scopuri majore. Nici un scop major de evoluţie suprauniversală nu îşi va găsi plenitudinea de expresie decât într-unul dintre cele şapte suprauniversuri, şi de aceea fiecare suprauniverse are o funcţiune specială şi o natură unică.

Orvontonul, cel de al şaptelea suprauniverse, celui căruia îi aparţine universul vostru local, este cunoscut mai ales pentru imensa şi prodigioasa manifestare a ajutorului plin de compasiune pe lângă muritorii tărâmurilor. El este renumit pentru maniera în care face dovada unei justiţii temperate de compasiune şi prin care exercită o putere condiţionată de răbdare, în timp ce sacrificiile timpului sunt liber făcute pentru a asigura stabilizarea eternităţii. Orvontonul este, în univers, demonstrarea iubirii şi îndurării.

Este totuşi foarte dificil să descriem concepţia noastră asupra adevăratei naturi a scopului evolutiv care se dezvăluie în Orvonton, însă asta se poate sugera prin a spune că noi încercăm, faţă de subiectul acestei supracreaţii, următorul sentiment: cele şase scopuri specifice evoluţiei cosmice, aşa cum se manifestă ele în cele şase supracreaţii asociate, se interasociază aici pentru a degaja o semnificaţie a întregului. De aceea, noi am presupus câteodată că plecând de pe Uversa şi în viitorul îndepărtat, personalizarea evoluată şi împlinită a Dumnezeului Suprem va guverna cele şapte suprauniversuri devenite perfecte şi o va face cu toată măreţia experienţială a puterii suverane atotputernice la care va fi fost ajuns atunci.

Orvontonul este unic şi individual în destinul său, şi este la fel pentru cele şase suprauniversuri asociate. Numeroase lucruri care se întâmplă în Orvonton nu sunt dealtfel revelate, şi printre caracteristicile nerevelate ale vieţii Orvontonului sunt numeroase acelea care trebuie să îşi găsească expresia cea mai desăvârşită în alte suprauniversuri. Cele şapte scopuri ale evoluţiei suprauniversale acţionează în ansamblul celor şapte

suprauniversuri, nici o supracreaţie nu va da expresie deplină decât unuia dintre aceste scopuri. Pentru a înţelege şi mai mult aceste ţeluri suprauniversale, ar trebui să vă revelaţi numeroase lucruri pe care nu le sesizaţi şi, chiar şi atunci, nu veţi înţelege decât foarte puţin. Ansamblul aceste expuneri nu dă decât o percepţie fugitivă a imensei creaţii din care lumea voastră şi sistemul vostru local fac parte.

Lumea voastră se numeşte Urantia, şi poartă numărul 606 în grupul planetar sau sistemul Sataniei, care conţine în prezent 619 lumi locuite. Mai mult de alte două sute de planete ale acestui sistem evoluează favorabil pentru a deveni lumi locuite într-un viitor încă nedeterminat.

Satania poartă numărul 24 în constelaţia Norlatiadek şi posedă o lume sediu numită Jerusem. Constelaţia voastră, Norlatiadek, este compusă din o sută de sisteme locale; ea are o lume sediu numită Edentia. Norlatiadek poartă numărul 70 în universul local al Nebadonului. Universul local al Nebadonului este compus din o sută de constelaţii, posedă o capitală cunoscută sub numele de Salvington, şi poartă numărul 84 în sectorul minor al Ensei.

Sectorul minor al Ensei este compus din o sută de universuri locale, şi are o capitală numită Uminor a treia. Acest sector minor poartă numărul 3 în sectorul major al Splandonului. Splandonul este compus din o sută de sectoare minore şi are o capitală numită Umajor a cincia. Este al cincilea sector major al suprauniversului Orvontonului, al şaptelea segment al marelui univers. Voi puteţi astfel să situaţi planeta voastră în planul de organizare şi administrare al universului universurilor.

În marele univers, lumea voastră, Urantia, are numărul 5.342.482.337.666. Este numărul ei de înregistrare de pe Uversa şi în Paradis, numărul vostru în catalogul lumilor locuite. Cunosc numărul ei de înregistrare evolutiv sferă fizică, însă acest număr este atât de extraordinar de elevat încât îşi pierde orice semnificaţie practică pentru mintea umană.

Planeta voastră este un membru al unui cosmos imens. Voi aparţineţi unei familii aproape infinite de lumi, însă sfera voastră este administrată cu la fel de multă precizie şi întreţinută cu la fel de multă iubire ca şi cum ea ar fi singura lume locuită existentă.

[Prezentat de un Cenzor Universal venind de pe Uversa]

# CARTEA URANTIA

## PRIMA PARTE - UNIVERSUL CENTRAL ŞI SUPRAUNVERSURILE

## CAPITOLUL 16 - CELE ŞAPTE SPIRITE MAESTRU

Cele Şapte Spirite Maestru ale Paradisului sunt personalitâţile primare ale Spiritului Infinit. În acest act creativ septuplu de dedublare de sine, Spiritul Infinit a epuizat posibilitâţile matematice de asociere inerente existenţei factuale a trei persoane ale Deitâţii. Dacâ ar fi fost posibil sâ se producâ un numâr mai mare de Spirite Maestru, atunci s-ar fi creat; cu toate acestea, existâ doar şapte posibilitâţi de asociere, şi numai şapte, inerente celor trei Deitâţi. Aceasta explicâ de ce funcţionarea universului este scindatâ în şapte mari diviziuni şi de ce numârul şapte reprezintâ o bazâ fundamentalâ a organizârii şi administrârii sale.

Originea celor Şapte Spirite Maestru provine din urmâtoarele şapte similitudini din care îşi extrag caracteristicile individuale:

1.Tatâl Universal.
2.Fiul Etern.
3.Spiritul Infinit.
4.Tatâl şi Fiul.
5.Tatâl şi Spiritul.
6.Fiul şi Spiritul.
7.Tatâl, Fiul şi Spiritul.

Noi ştim foarte puţin despre acţiunea Tatâlui şi a Fiului în creaţia Celor Şapte Spirite Maestru. Aparent, ei au fost aduşi în existenţâ prin acţiunile personale ale Spiritului Infinit, însâ noi am fost clar informaţi câ Tatâl şi Fiul au participat la crearea lor.

Prin caracterul şi prin natura spiritului, aceste Şapte Spirite ale Paradisului sunt identice, însâ, sub toate celelalte aspecte ale identitâţii, ele sunt foarte neasemânâtoare, iar rezultatele activitâţilor lor în suprauniversuri sunt de aşa naturâ încât diferenţele individuale se disting infailibil. Toate planurile subsecvente ale acelor şapte segmente ale marelui univers, şi chiar ale segmentelor corelative ale spaţiului exterior, au fost condiţionate de o diversitate diferitâ de cea spiritualâ a acestor Şapte Spirite Maestru de supraveghere supremâ şi ultimâ.

Spiritele Maestru au nenumârate funcţiuni, însâ domeniul lor specific la ora actualâ este supravegherea centralâ a celor şapte suprauniversuri. Fiecare Maestru Spirit întreţine un enorm sediu focal de forţâ, care circulâ lent în jurul periferiei Paradisului, râmânând mereu în opoziţie cu suprauniversul din care acest Maestru Spirit asigurâ supravegherea directâ. Ei se menţin astfel în punctul focal de control de putere specializat al suprauniversului lor şi de distribuţie segmentarâ a energiei care le corespunde. Liniile radiale care marcheazâ frontierele fiecârui supraunivers converg efectiv în cartierul general paradisiac al Spiritului Maestru care îl supravegheazâ.

### 1. POZIŢIA FAŢÂ DE DEITATEA TRIUNICÂ

Creatorul Comun, Spiritul Infinit, este necesar pentru a completa personalizarea triunicâ a Deitâţii nedivizate. Aceastâ triplâ personalizare a Deitâţii are prin natura ei posibilitatea de a se exprima individual şi în mod asociativ în şapte feluri. De aceea, planul ulterior pentru a crea universuri locuite de fiinţe inteligente şi potenţial spirituale, exprimând pe deplin Tatâl, Fiul şi Spiritul, a fâcut ineluctabilâ personalizarea Celor Şapte Spirite Maestru. Noi am fost conduşi sâ vorbim de tripla personalizare a Deitâţii ca de *inevitabilitatea absolutâ* şi considerâm apariţia celor Şapte Spirite Maestru ca *inevitabilitate subabsolutâ*.

Nu am putea spune câ Cele Şapte Spirite Maestru ar fi expresia Deitâţii *triple,* însâ ele sunt portretul etern al Deitâţii *septuple*, funcţiile activâ şi asociativâ a celor trei persoane ale Deitâţii de existenţâ eternâ. Cu ajutorul acestor Şapte Spirite Maestru, în ele, şi prin ele, Tatâl Universal, Fiul Etern sau Spiritul Infinit, sau orice asociere cuprinzând câte douâ dintre ele, sunt capabile sâ acţioneze ca atare. Atunci când Tatâl, Fiul şi Spiritul acţioneazâ împreunâ, ele pot acţiona şi acţioneazâ realmente prin Spiritul Maestru numârul şapte, însâ nu ca Trinitate. Separat şi colectiv, Spiritele Maestru reprezintâ toate funcţiunile posibile ale Deitâţii, pe cele simple şi pe cele multiple, însâ nu şi pe cele colective sau pe acelea ale Trinitâţii. Al Şaptea Spirit Maestru este personal nefuncţional faţâ de Trinitatea Paradisului, şi tocmai acesta este motivul pentru care el poate spera s-â acţioneze *personal* pentru Fiinţa Supremâ.

Însâ, când Cele Şapte Spirite Maestru îşi pârâsesc sediul lor de putere personal şi de autoritate suprauniversalâ pentru a se reuni în preajma Autorului Comun în prezenţa triunicâ a Deitâţii Paradisului, imediat ele reprezintâ colectiv puterea, înţelepciunea şi autoritatea funcţionale ale Deitâţii indivizibile — Trinitatea — pentru şi în universuri în evoluţie. Aceastâ uniune paradisiacâ a expresiei primordiale septuple a Deitâţii cuprinde realmente, îmbrâţişeazâ literalmente, toate atributele şi atitudinile celor trei Deitâţi eterne în Supremaţie şi Ultimitate. Pentru toate scopurile practice, Cele Şapte Spirite Maestru îmbrâţişeazâ atunci domeniul funcţional al Supremului-Ultim pentru universul maestru şi în universul maestru.

Atât cât putem sâ distingem, aceste Şapte Spirite sunt asociate activitâţilor divine a trei persoane eterne ale Deitâţii. Noi nu descoperim nici o probâ câ ele sunt asociate direct la prezenţele funcţionale ale celor trei faze eterne ale Absolutului. Atunci când sunt asociaţi, Maeştrii Spirite reprezintâ Deitâţile Paradisului în ceea ce putem noi concepe în mare ca domeniu finit al acţiunii. Este posibil ca acest domeniu sâ îmbrâţişeze numeroase activitâţi ultime, însâ *nu* absolute.

## 2.POZIŢIA FAŢÂ DE SPIRITUL INFINIT

La fel cum Fiul Etern şi Originar este revelat prin persoanele în numâr tot mai mare ale Fiilor Divini, tot astfel Spiritul Infinit şi Divin este revelat prin canalul Celor Şapte Spirite Maestru şi al grupurilor lor de spirite asociate. În centrul centrelor, Spiritul Infinit este accesibil, însâ cei care ating Paradisul nu sunt toţi imediat capabili sâ distingâ personalitatea şi prezenţa sa diferenţiatâ. Dimpotrivâ, toţi cei care ating universul central pot intra în comuniune, şi de fapt intrâ în comuniune imediat, cu unul dintre Cele Şapte Spirite Maestru, cel care prezideazâ suprauniversul de origine al pelerinului spaţial nou sosit.

Tatâl Paradisului nu vorbeşte universului universurilor decât prin intermediul Fiului sâu, în timp ce el şi Fiul nu acţioneazâ împreunâ decât prin intermediul Spiritului Infinit. În afara Paradisului şi a Havonei, Spiritul Infinit nu *vorbeşte* decât prin vocea Celor Şapte Spirite Maestru.

Spiritul Infinit exercitâ o influenţâ de *prezenţâ personalâ* în interiorul limitelor sistemului Paradis-Havona; altfel, prezenţa sa spiritualâ personalâ se manifestâ şi prin intermediul unuia dintre Cele Şapte Spirite Maestru. Acesta este motivul pentru care, pe o lume sau la un individ dat, prezenţa spiritualâ suprauniversalâ a celei de-a Treia Surse-Centru este condiţionatâ de natura unicâ a Spiritului Maestru care supravegheazâ segmentul interesat al creaţiei. Invers, liniile conjugate de forţâ şi de inteligenţâ spirituale trec interior câtre a Treia Persoanâ a Deitâţii prin canalul Celor Şapte Spirite Maestru.

Cele Şapte Spirite Maestru au toţi la un loc atributele supreme ultime ale celei de a Treia Surse-Centru. Cu toate câ fiecare dintre ele individual au aceastâ înzestrare, numai laolaltâ manifestâ atributele de omnipotenţâ, de omniscienţâ şi de omniprezenţâ. Nici unul dintre ele nu poate acţiona într-un mod atât de universal; ca indivizi şi în exercitarea puterii sale de supremaţie şi ultimitate, fiecare dintre ele este personal limitat la suprauniversul pe care-l supravegheazâ direct.

Tot ceea ce va fost spus în legâturâ cu divinitatea şi personalitatea Autorului Comun se aplicâ în mod egal şi deplin Celor Şapte Spirite Maestru, care împarte atât de eficient Spiritul Infinit celor şapte segmente ale marelui univers în acord cu înzestrarea lor divinâ şi dupâ felul naturii lor diferite şi individual unice. S-ar potrivi

aşadar sâ aplicâm grupului lor colectiv de şapte toate numele Spiritului Infinit sau unul dintre ele. Colectiv, ele nu fac decât una cu Creatorul Comun pe toate nivelele subabsolute.

## 3.IDENTITATE ŞI DIVERSITATE A MAEŞTRILOR SPIRITE

Cele Şapte Spirite Maestru sunt fiinţe de nedescris, însâ în mod distinct şi net personale. Ele au nume, însâ noi preferâm sâ le prezentâm prin numâr. Ca personalizâri primare ale Spiritului Infinit, ele sunt asemânâtoare, însâ ca expresii primare a celor şapte asocieri posibile ale Deitâţii triunice, ele sunt esenţial diferite în naturâ, iar aceastâ diversitate de naturâ determinâ diferenţialul conduitei lor suprauniversale. Aceste Şapte Spirite Maestru pot fi descrise dupâ cum urmeazâ:

*Spiritul Maestru Numârul Unu*. Într-un mod special, acest Spirit este reprezentarea directâ a Tatâlui Paradisului. El este o manifestare specificâ şi eficientâ a puterii, iubirii şi înţelepciunii Tatâlui Universal. El este asociatul apropiat şi consilierul celest al şefilor Monitorilor de Mister, fiinţa care prezideazâ Colegiul Ajustorilor Personalizaţi de pe Divinington. În toate asocierile Celor Şapte Spirite Maestru, Spiritul Maestru Numârul Unu este întotdeauna cel care vorbeşte pentru Tatâl Universal.

Acest Spirit prezideazâ primul suprаunivers şi, cu toate câ el manifestâ infailibil natura divinâ a unei personalizâri primare a Spiritului Infinit, el pare a semâna mai mult cu Tatâl Universal prin caracterul sâu. El este întotdeauna în legâturâ personalâ cu Spiritele Reflexive din sediul primului suprаunivers.

*Spiritul Maestru Numârul Doi*. Acest Spirit descrie în mod adecvat natura incomparabilâ şi caracterul încântâtor al Fiului Etern, primul nâscut din întreaga creaţie. El este întotdeauna în strânsâ asociere cu toate ordinele de Fii ai lui Dumnezeu de fiecare datâ când acestora li se întâmplâ sâ locuiascâ în universul de reşedinţâ ca indivizi sau într-o adunare comunâ. În toate reuniunile Celor Şapte Spirite Maestru, el vorbeşte întotdeauna pentru Fiul Etern şi în numele sâu.

Acest Spirit dirijeazâ destinele suprauniversului numârul doi şi guverneazâ acest vast domeniu aproape aşa cum ar face-o Fiul Etern. El este întotdeauna în legâturâ cu cele şapte Spirite Reflexive locuind în capitala celui de-al doilea suprаunivers.

*Spiritul Maestru Numârul Trei*. Aceastâ personalitate spiritualâ seamânâ în special cu Spiritul Infinit. Acest Spirit Maestru dirijeazâ mişcârile şi lucrârile unui mare numâr de înalte personalitâţi ale Spiritului Infinit. El prezideazâ reuniunile lor şi este strâns asociat cu toate personalitâţile care îşi atrag exclusiv originea din a Treia Sursâ-Centru. Atunci când Cele Şapte Spirite Maestru sunt în consiliu, Spiritul Maestru Numârul Trei este întotdeauna cel care vorbeşte pentru Spiritul Infinit.

Acest Spirit este râspunzâtor de al treilea suprаunivers şi administreazâ problemele acestui segment aproape aşa cum ar face-o Spiritul Infinit. El este întotdeauna în legâturâ cu Spiritele Reflexive din sediul celui de-al treilea suprаunivers.

*Spiritul Maestru Numârul Patru*. Împârtâşind naturile conjugate ale Tatâlui şi ale Fiului, acest Spirit Maestru este influenţa determinantâ cu privire la politica şi procedura Tatâlui-Fiu în consiliile Celor Şapte Spirite Maestru. Acest Spirit este şeful care dirijeazâ şi sfâtuieşte fiinţele ascendente care au atins Spiritul Infinit şi au devenit astfel candidaţi calificaţi pentru a-l vedea pe Fiu şi pe Tatâ. El stimuleazâ dezvoltarea imensului grup de personalitâţi care îşi au originea în Tatâ şi în Fiu. Atunci când devine necesar sâ fie reprezentat Tatâl şi Fiul în asocierile Celor Şapte Spirite Maestru, cel care vorbeşte este întotdeauna Spiritul Maestru Numârul Patru.

Acest Spirit stimuleazâ dezvoltarea celui de-al patrulea segment al marelui univers, potrivit felului sâu particular de a asocia atributele Tatâlui Universal şi ale Fiului Etern. El este întotdeauna în legâturâ personalâ cu Spiritele Reflexive din sediul celui de-al patrulea suprаunivers.

*Spiritul Maestru Numârul Cinci*. Aceastâ personalitate divinâ, care uneşte cu atât de multâ bucurie caracterele Tatâlui Universal şi ale Spiritului Infinit, este consilierul imensului grup de fiinţe cunoscut ca directori de putere, centre de putere şi controlori fizici. Acest Spirit stimuleazâ de asemenea dezvoltarea tuturor personalitâţilor care îşi trag originea din Tatâ şi din Autorul Comun. În consiliul Celor Şapte Spirite Maestru, când atitudinea Tatâlui Spirit este în discuţie, întotdeauna Spiritul Maestru Numârul Cinci este cel care ia cuvântul.

Acest Spirit dirijeazâ bunâstarea celui de-al cincilea suprаunivers într-un mod care sugereazâ acţiunea conjugatâ a Tatâlui Universal şi a Spiritului Infinit. El este întotdeauna în legâturâ cu Spiritele Reflexive din sediul celui de-al cincilea suprаunivers.

*Spiritul Maestru Numârul Şase*. Aceastâ fiinţâ divinâ pare a descrie caracterul conjugat al Fiului Etern şi al Spiritului Infinit. De fiecare datâ când fiinţele create în asociere de Fiu şi de Spirit se reunesc în universul central, acest Spirit Maestru este cel care le este sfetnic. Şi, în consiliile Celor Şapte Spirite Maestru, de fiecare datâ când devine necesar sâ se vorbeascâ atât pentru Fiul Etern cât şi pentru Spiritul Infinit, cel care râspunde este Spiritul Maestru Numârul Şase.

Acest Spirit dirijeazâ problemele celui de-al şaselea supraunivers aproape aşa cum ar face-o Fiul Etern şi Spiritul Infinit. El este întotdeauna în legâturâ cu Spiritele Reflexive din sediul celui de-al şaselea supraunivers.

*Spiritul Maestru Numârul Şapte*. Spiritul care conduce al şaptelea supraunivers este un portret fidel, unic în felul sâu, al Tatâlui Universal, Fiului Etern şi Spiritului Infinit. Al Şaptelea Spirit Maestru, consilierul stimulant al dezvoltârii tuturor fiinţelor de origine triunicâ, este de asemenea consilierul şi directorul tuturor pelerinilor ascendenţi de pe Havona, aceste fiinţe umile care au atins curţile gloriei cu ajutorul conjugat al Tatâlui, Fiului şi Spiritului.

Al Şaptea Spirit Maestru nu este reprezentantul organic al Trinitâţii Paradisului, însâ este un fapt stabilit câ natura sa personalâ şi spiritualâ *este* portretul Autorului Comun realizat în proporţii egale din trei persoane infinite a câror uniune în Deitate este Trinitatea Paradisului, şi a cârei funcţie ca atare *este* sursa naturii personale şi spirituale a Dumnezeului Suprem. În consecinţâ, al Şaptelea Spirit Maestru întreţine o relaţie personalâ şi organicâ cu persoana spiritualâ în evoluţie a Supremului. Acesta este motivul pentru care, în consiliile superioare ale Maeştrilor Spirite, atunci când devine necesar sâ se dea votul cu privire la atitudinea conjugatâ a Tatâlui, Fiului şi a Spiritului, sau sâ se descrie atitudinea spiritualâ a fiinţei Supreme, Spiritul Maestru Numârul Şapte este cel care intrâ în acţiune. El devine astfel, de la sine, conducâtorul care guverneazâ consiliul paradisiac al Celor Şapte Spirite Maestru.

Nici unul dintre cele Şapte Spirite nu reprezintâ organic Trinitatea Paradisului, însâ când ele se unesc în Deitate septuplâ, aceastâ uniune în sensul deitâţii — însâ nu în sens personal — echivaleazâ cu un nivel funcţional asociabil funcţiunilor Trinitâţii. În acest sens "Spiritul Septuplu" poate sâ se asocieze funcţional cu Trinitatea Paradisului. De asemenea, în acest sens Spiritul Maestru Numârul Şapte vorbeşte uneori pentru a confirma atitudinile Trinitâţii, sau mai degrabâ acţioneazâ ca purtâtor de cuvânt al atitudinii uniunii de Spirit Septuple cu privire la atitudinea uniunii Deitâţii triunice, atitudinea Trinitâţii Paradisului.

Multiplele funcţii ale celui de-al Şaptelea Spirit Maestru încep astfel cu un portret care îmbinâ *naturile personale* ale Tatâlui, Fiului şi ale Spiritului, trec printr-o reprezentare a *atitudinii personale* a Dumnezeului Suprem, şi merg pânâ la a revela *atitudinea deitâţii* Trinitâţii din Paradis. Iar sub anumite raporturi acest Spirit care prezideazâ exprimâ similar *atitudinile* Ultimului şi Supremului-Ultim.

Spiritul Maestru Numârul Şapte este cel care, cu aptitudinile sale multiple, vegheazâ personal la progresul candidaţilor în ascensiunea lor în lumile timpului în încercârile lor de a înţelege Deitatea indivizibilâ a Supremaţiei. O astfel de înţelegere implicâ faptul câ respectivii candidaţi trebuie sâ sesizeze suveranitatea existenţialâ a Trinitâţii Supremaţiei, astfel coordonatâ cu un concept de suveranitate experienţialâ crescutâ a Fiinţei Supreme, încât sâ constituie înţelegerea de câtre creaturâ a unitâţii Supremaţiei. Realizarea de câtre creaturâ a acestor trei factori echivaleazâ cu înţelegerea havonianâ a realitâţii Trinitâţii; ceea ce conferâ pelerinilor timpului aptitudinea de a penetra în cele din urmâ Trinitatea, de a descoperi cele trei persoane infinite ale Deitâţii.

Inaptitudinea pelerinilor Havonei de a gâsi complet pe Dumnezeul Suprem este compensatâ de al Şaptelea Maestru Spirit, a cârui naturâ triunicâ reveleazâ într-un mod atât de particular persoana spiritualâ a Supremului. Pe parcursul prezentei ere a universului, în care nu putem contacta persoana Supremului, Spiritul Maestru Numârul Şapte funcţioneazâ în locul lui Dumnezeu pentru creaturile ascendente în materie de relaţii personale. El este acel spirit înalt pe care toţi ascenderii cu siguranţâ îl vor recunoaşte şi îl vor înţelege într-un fel sau altul atunci când vor atinge centrele de glorie.

Acest Maestru Spirit este întotdeauna în legâturâ cu Spiritele Reflexive de pe Uversa, sediul celui de-al şaptelea supraunivers, propriul nostru segment al creaţiei. Maniera în care el administreazâ Orvontonul reveleazâ minunata armonie a amestecului sâu coordonat de naturi divine ale Tatâlui, Fiului şi Spiritului.

## 4.ATRIBUTE ŞI FUNCŢIUNI ALE MAEŞTRILOR SPIRITE

Cele Şapte Spirite Maestru sunt reprezentarea deplinâ a Spiritului Infinit pentru universurile evolutive. Ele reprezintâ a Treia Sursâ-Centru în relaţiile de energie, minte şi spirit. Atunci când acţioneazâ în calitate de şefi

coordonatori ai controlului administrativ universal al Autorului Comun, nu uitaţi câ ele îşi au originea în actele creatoare ale Deităţii Paradisului. Este literalmente adevârat câ aceste Şapte Spirite Maestru sunt puterea fizicâ, mintea cosmicâ şi prezenţa spiritualâ personalizatâ a Deităţii triunice "cele Şapte Spirite ale lui Dumnezeu trimise în tot universul".

Spiritele Maestru sunt unice în sensul câ funcţioneazâ pe nivelele universale ale realitâţii, mai puţin pe nivelul absolut. Ele sunt deci supraveghetori eficienţi şi perfecţi ai tuturor fazelor problemelor administrative, pe toate nivelele activitâţilor suprauniversale. Este dificil pentru mintea muritoare sâ înţeleagâ mare lucru în ceea ce priveşte rolul Spiritelor Maestru, deoarece munca lor este atât de înalt specializatâ şi, în acelaşi timp, atotcuprinzâtoare, atât de extraordinar de materialâ, şi atât de delicat spiritualâ. Aceşti creatori cu daruri variate ale minţii cosmice sunt strâmoşi ai Directorilor de Putere ai Universului şi sunt ei înşişi directorii supremi ai imensului ansamblu al creaţiei creaturilor spirituale.

Cele Şapte Spirite Maestru sunt creatorii Directorilor de Putere Universali şi ai asociaţilor lor; aceste entităţi sunt indispensabile pentru a organiza, controla şi regla energiile fizice ale marelui univers. Şi aceste Spirite Maestru vin foarte material în ajutorul Fiilor Creatori în munca de formare şi de organizare a universurilor locale.

Noi suntem incapabili sâ gâsim o legâturâ personalâ oarecare între munca energiei cosmice a Spiritelor Maestru şi funcţiunile de forţâ ale Absolutului Necalificat. Manifestârile energiei care depind de Spiritele Maestru sunt toate dirijate de la periferia Paradisului; ele nu par în nici un fel direct asociate fenomenelor de forţâ identificate cu suprafaţa inferioarâ a Paradisului.

Atunci când întâlnim activitâţile funcţionale ale diverşilor Supervizori de Putere Morontiali, noi suntem indubitabil în faţa anumitor activitâţi nerevelate ale Spiritelor Maestru. În afara acestor strâmoşi ai controlorilor fizici precum şi ai slujitorilor spirituali, cine s-ar fi putut apuca ca sâ combine şi asocieze energiile materiale şi spirituale astfel încât sâ producâ o fazâ de realitate a universului care nu exista încâ — substanţa morontialâ şi mintea morontialâ ?

O mare parte a realitâţii lumilor spirituale este de ordin morontial, fazâ a realitâţii universale total necunoscutâ pe Urantia. Ţelul existenţei personalitâţilor este spiritual, însâ creaţiile morontiale se interpun întotdeauna pentru a umple abisul între domeniile materiale de origine muritoare şi sferele suprauniversale cu un statut spiritual în continuâ înaintare. Aceasta este domeniul în care Spiritele Maestru îşi aduc marea lor contribuţie la planul de ascensiune al oamenilor câtre Paradis.

Cele Şapte Spirite Maestru au reprezentâri personale care funcţioneazâ în întregul mare univers, însâ aproape nimic nu a fost revelat în ceea ce îi priveşte, deoarece marea majoritate a acestor fiinţe subordonate nu se ocupâ direct de planul ascendent de înaintare a muritorilor pe calea perfecţiunii paradisiace. O mare parte, o foarte mare parte a activitâţii Celor Şapte Spirite Maestru, râmâne ascunsâ înţelegerii umane, deoarece ea nu corespunde direct cu nici un chip problemei voastre de ascensiune câtre Paradis.

Cu toate câ noi nu putem oferi proba formalâ, este foarte probabil ca Spiritul Maestru al Orvontonului sâ exercite o influenţâ decisivâ în urmâtoarele sfere de activitate:

1.Procedeele Purtâtorilor Vieţii ale unui univers local pentru a declanşa viaţa.

2.Activitâţile date vieţii de câtre spiritele-mentale adjuvante revârsate în lumi de câtre Spiritul Creativ al unui univers local.

3.Fluctuaţiile în manifestârile energiei desfâşurate de unitâţile de materie organizatâ râspunzând la gravitaţia liniarâ.

4.Comportamentul energiei emergente pânâ când ea este pe deplin eliberatâ de controlul Absolutului Necalificat, devenind deci sensibilâ la influenţa directâ a gravitaţiei liniare, precum şi la manipulârile Directorilor de Putere ai Universului şi a asociaţiilor lor.

5.Manifestarea spiritului tutelar şi Spiritului Creativ al unui univers local cunoscutâ pe Urantia ca Spiritul Sfânt.

6.Manifestarea ulterioarâ a spiritului Fiilor de manifestare, numitâ pe Urantia Consolatorul sau Spiritul Adevârului.

7.Mecanismul de reflexivitate al universurilor locale şi al suprauniversurilor. Nu este deloc posibil sâ se explice raţional şi nici sâ se înţeleagâ rezonabil numeroase din caracteristicile ataşate acestui fenomen extraordinar fârâ a postula activitatea Spiritelor Maestru în asociere cu Autorul Comun şi Fiinţa Supremâ.

În ciuda nereuşitelor noastre de a înţelege complet lucrârile multiple ale Celor Şapte Spirite Maestru, suntem convinşi câ, în vastul câmp al activitâţilor universale, existâ douâ domenii cu care nu au absolut nimic de

a face şi anume: manifestarea şi slujirea Ajustorilor Gândirii, precum şi funcţiunile insondabile ale Absolutului Necalificat.

## 5.POZIŢIA FAŢÂ DE CREATURI

Fiecare segment al marelui univers, fiecare univers şi fiecare dintre lumile individuale beneficiazâ de sfâtuirea şi de înţelepciunea conjugate ale tuturor Celor Şapte Spirite Maestru, însâ nu primesc amprenta personalâ decât a unuia dintre ele. Iar natura personalâ a fiecârui Spirit Maestru impregneazâ în întregime suprauniversul sâu şi îl condiţionează într-un mod unic.

Prin această influenţâ personalâ a Celor Şapte Spirite Maestru, fiecare creaturâ a tuturor ordinelor de fiinţe inteligente din afara Paradisului şi a Havonei poartâ în mod necesar marca caracteristicâ a unei individualitâţi care aminteşte de natura ancestralâ a unuia dintre aceste Şapte Spirite Maestru ai Paradisului. Cu privire la cele şapte suprauniversuri, fiecare creaturâ care îşi originea în unul dintre ele, om sau înger, va purta veşnic această marcâ de identitate natalâ.

Cele Şapte Spirite Maestru nu invadează într-un mod direct mintea materialâ a creaturilor individuale pe lumile evolutive ale spaţiului. Muritorii de pe Urantia nu resimt prezenţa personalâ a influenţei spiritual-mentale a Spiritului Maestru al Orvontonului. Dacâ acest Spirit Maestru reuşeşte sâ stabilească un contact oarecare cu mintea muritoare individualâ pe parcursul erelor evolutive primitive ale unei lumi locuite, aceasta trebuie sâ se întâmple prin intermediul Spiritului Creativ al universului local, consort şi asociat al Fiului de Dumnezeu Creator care coordonează destinele fiecârei creaţii locale. Însâ acest acelaşi Spirit Mamâ Creativ este întru-totul asemânâtor Spiritului Maestru al Orvontonului în naturâ şi în caracter.

Marca fizicâ a unui Spirit Maestru este o parte a originii materiale a oamenilor. Ei îşi trâiesc întreaga lor carierâ morontialâ sub influenţa continuâ a aceluiaşi Spirit Maestru . Nu este deloc neobişnuit faptul ca această carierâ spiritualâ ulterioarâ a unui astfel de muritor ascendent sâ nu şteargâ niciodatâ pe deplin marca specificâ a acestui acelaşi Spirit supervizor. Amprenta unui Spirit Maestru este fundamentalâ pentru însâşi existenţa tuturor stadiilor de ascensiune a muritorilor care preced Havona.

Pe parcursul experienţei vieţii lor, muritorii evolutivi fac sâ iasâ la ivealâ tendinţe de personalitate distinctive care sunt caracteristice în fiecare suprauniversul şi care exprimâ direct natura Spiritului Maestru dominant. Aceste tendinţe nu se şterg niciodatâ pe deplin, chiar şi după ce ascendenţii au suportat lunga educaţie şi disciplinâ unificatoare întâlnite pe miliardul de sfere de instrucţie ale Havonei. Nici mâcar intensa culturâ subsecventâ a Paradisului nu este suficientâ pentru a extirpa semnele de origine ale suprauniversului. De-a lungul întregii eternitâţi, un muritor ascendent va scoate la ivealâ trâsâturi amintind de Spiritul care conduce suprauniversul sâu natal. Chiar şi în Corpul Finalitâţii, atunci când dorim sâ ajungem la o relaţie de Trinitate *completâ* cu creaţia evolutivâ sau sâ descriem această relaţie, reunim întotdeauna un grup de şapte finalitari, unul dintre fiecare suprauniversul.

## 6.MINTEA COSMICÂ

Spiritele Maestru sunt sursa septuplâ a minţii cosmice, potenţialul intelectual al marelui univers. Această minte cosmicâ este o manifestare subabsolutâ a minţii celei de a Treia Surse-Centru, şi sub anumite aspecte ea este legatâ funcţional la mintea Fiinţei Supreme în evoluţie.

Pe o lume ca Urantia, noi nu întâlnim influenţa directâ a Celor Şapte Spirite Maestru în problemele raselor umane. Voi trâiţi sub influenţa imediatâ a Spiritului Creativ al Nebadonului. Cu toate acestea, tocmai aceste Spirite Maestru dominâ reacţiile fundamentale ale oricârui minţii de creaturi, deoarece ele sunt sursa actualâ a potenţialelor intelectuale şi spirituale specializate din universurile locale care sâ funcţioneze în viaţa indivizilor care locuiesc în lumile evolutive ale spaţiului şi ale timpului.

Faptul minţii cosmice explicâ înrudirea diverselor tipuri de minţi umane şi supraumane. Nu numai spiritele înrudite sunt atrase unele de altele, dar minţile înrudite sunt de asemenea foarte fraterne şi înclinate sâ coopereze una cu alta. Observâm uneori câ o minte umanâ urmează un curs uimitor de asemânâtor unei alte minţi şi se acordâ inexplicabil cu ea.

Existâ, în toate asocierile personalitâţii minţii cosmice, o calitate pe care am putea-o numi "sensibilitate la realitate". Această înzestrare cosmicâ universalâ a creaturilor cu voinţâ este cea care le împiedicâ sâ cadâ victime neputincioase afirmaţiilor apriori emise de ştiinţâ, filozofie şi religie. Această sensibilitate la realitatea minţii

cosmice râspunde la anumite faze ale realitâţii, exact cum energia-materie râspunde la gravitaţie. Ar fi chiar mai corect sâ spunem câ aceste realitâţi supramateriale conduc astfel la mintea cosmosului.

Mintea cosmicâ reacţioneazâ infailibil (recunoaşte râspunsul) de pe trei nivele de realitate a universului. Aceste râspunsuri sunt evidente prin ele însele pentru persoanele cu gândirea clarâ şi având o minte înzestratâ cu o gândire profundâ. Aceste nivele de realitate sunt urmâtoarele:

1.*Cauzalitatea* — domeniul realitâţii simţurilor fizice, ţinutul ştiinţific al uniformitâţii logice, diferenţierea între faptic şi nefaptic, concluziile gândite bazate pe reacţie cosmicâ. Este forma matematicâ de discriminare cosmicâ.

2.*Datoria* — domeniul realitâţii moralei în filozofie, cadrul raţiunii, recunoaşterea a ceea ce este relativ just sau injust. Este forma judiciarâ a discriminârii cosmice.

3.*Venerarea* — domeniul spiritual al realitâţii experienţei religioase, realizarea personalâ a comuniunii divine, recunoaşterea valorilor spiritului, asigurarea supravieţuirii eterne, ascensiunea de la statutul de slujitori ai lui Dumnezeu pânâ la bucuria şi libertatea de fii ai lui Dumnezeu. Este cea mai înaltâ forma de înţelegere a minţii cosmice, forma reverenţioasâ şi veneratoare a discriminârii cosmice.

Aceste intuiţii ştiinţifice, morale şi spirituale, aceste reacţii cosmice, sunt înnâscute în mintea cosmicâ cu care sunt înzestrate toate creaturile volitive. Experienţa vieţii nu eşueazâ niciodatâ în dezvoltarea acestor trei intuiţii cosmice. Ele constituie baza conştiinţei de sine gândirii care reflectâ. Însâ este trist sâ notâm câ atât de puţine persoane de pe Urantia îşi gâsesc plâcerea în a cultiva aceste calitâţi ale gândirii cosmice curajoase şi independente.

În manifestarea minţii universurilor locale, aceste trei percepţii interioare ale minţii cosmice constituie afirmaţiile apriori care fac posibil omului sâ acţioneze ca personalitate raţionalâ şi conştientâ de sine în domeniile ştiinţei, filozofiei şi religiei. În alţi termeni, recunoaşterea *realitâţii* acestor trei manifestâri ale Infinitului se efectueazâ printr-o tehnicâ cosmicâ de revelare de sine. Energia-materie este recunoscutâ de logica matematicâ a simţurilor, raţiunea mentalâ cunoaşte intuitiv datoria sa moralâ, iar credinţa spiritului (venerarea) este religia realitâţii experienţei spirituale. Aceşti trei factori de bazâ ai gândirii reflexive pot fi fie unificaţi şi coordonaţi în dezvoltarea personalitâţii, fie pot deveni disproporţionaţi şi virtual incoerenţi în funcţiunile lor respective. Însâ, atunci când ei sunt unificaţi, produc un caracter foarte puternic, constând în corelarea unei ştiinţe factuale, unei filozofii morale şi unei experienţe religioase autentice. Iar aceste trei intuiţii cosmice sunt cele care dau o validitate obiectivâ, o realitate a experienţei pe care omul o extrage din lucruri, semnificaţii şi valori, şi a experienţei pe care o are cu ele.

Scopul educaţiei este de a dezvolta şi de a ascuţi aceste facultâţi înnâscute ale minţii umane; scopul civilizaţiei, de a le exprima; scopul experienţei vieţii, de a le realiza; scopul religiei, de a le înnobila; iar scopul personalitâţii, de a le unifica.

## 7.MORALÂ, VIRTUTE ŞI PERSONALITATE

Inteligenţa singurâ nu poate explica natura moralâ. Moralitatea (virtutea) este înnâscutâ în personalitatea umanâ. Intuiţia moralâ, sensul datoriei, este o componentâ a înzestrârii mentale umane şi ea este asociatâ altor elemente inalienabile ale naturii umane: curiozitatea ştiinţificâ şi clarviziunea spiritualâ. Mentalitatea omului transcende de departe pe aceea a rudelor sale animale, însâ natura sa moralâ şi religioasâ este cea care o distinge în mod special de lumea animalâ.

Râspunsul selectiv al unui animal este limitat la nivelul motor al comportamentului sâu. Presupusa intuiţie a animalelor superioare se situeazâ la un nivel motor, şi nu apare de obicei decât dupâ experienţa încercârilor motoare şi a erorilor motrice. Omul este capabil sâ îşi exercite intuiţia ştiinţificâ, moralâ şi spiritualâ înainte de a explora sau experimenta ceva.

Numai o personalitate poate şti ceea ce face, înainte de a face respectivul lucru. Numai personalitâţile posedâ o intuiţie care sâ anticipe orice experienţâ. O personalitate poate privi înainte de a sâri, şi poate deci învâţa privind la fel de bine ca în cazul în care ar face efectiv saltul. Un animal nepersonal nu învaţâ în general decât fâcând saltul.

Experienţa dobânditâ de un animal îl face capabil sâ examineze diferitele maniere de a atinge un scop şi de a gâsi o metodâ fondatâ pe experienţa acumulatâ. Însâ o personalitate poate de asemenea sâ examineze scopul însuşi şi sâ îi judece validitatea, valoarea. Inteligenţa singurâ poate distinge cele mai bune modalitâţi de a atinge scopuri încâ indistincte, însâ o fiinţâ moralâ posedâ o intuiţie care îi permite sâ facâ o distincţie între scopuri

între mijloace. Iar o fiinţâ moralâ care alege virtutea nu este mai puţin inteligentâ. Ea ştie ceea ce face, de ce o face, unde merge, şi cum va ajunge acolo.

Când omul nu reuşeşte sâ distingâ scopurile eforturilor sale de muritor, el trâieşte la acelaşi nivel de existenţâ ca acela al animalelor. El nu a reuşit sâ intre în posesia avantajelor superioare ale fineţii materiale, ale discernâmântului moral şi ale clarviziunii spirituale, care fac parte integrantâ din înzestrarea sa cu mintea cosmicâ în ca fiinţâ personalâ.

Virtutea este justeţe — conformitate cu cosmosul. A numi virtuţi nu înseamnâ a le defini, ci a le trâi, a le cunoaşte. Virtutea nu este o simplâ cunoaştere, nici înţelepciune, ci mai degrabâ realitatea unei experienţe progresive pentru a atinge nivele ascendente de dezvoltare cosmicâ. În viaţa de zi cu zi a muritorilor, virtutea este realizatâ alegând în mod regulat binele mai degrabâ decât râul, iar aceastâ aptitudine de a alege este dovada câ posedâm o naturâ moralâ.

Alegerea dintre bine şi râu a omului nu este influenţatâ numai de fineţea naturii sale morale, ci de asemenea de factori cum ar fi ignoranţa, imaturitatea şi iluziile. Un simţ al proporţiei este de asemenea important în exercitarea virtuţii, câci poate fi sâvârşit râul în alegerea unui scop mai mic în locul unuia mai mare, ca urmare a distorsiuni sau a iluziei. Arta evaluârii relative sau a mâsurârii comparative intrâ în practica virtuţilor din domeniului moral.

Natura moralâ a omului ar fi neputincioasâ fârâ arta mâsurârii, a discriminârii încorporate în aptitudinea sa de a cerceta semnificaţiile. Tot astfel, alegerea moralâ ar fi inutilâ fârâ clarviziunea cosmicâ care aduce cu sine cunoaşterea valorilor spirituale. Din punct de vedere al inteligenţei, omul se ridicâ la nivelul unei fiinţe morale deoarece el este înzestrat cu personalitate.

Nu putem face niciodatâ sâ progreseze moralitatea prin lege sau prin forţâ. Ea este o problemâ personalâ şi de liber arbitru. Ea trebuie sâ se râspândeascâ prin contactul molipsitor al persoanelor care râspândesc o atmosferâ de frumuseţe moralâ cu persoane mai puţin sensibile moral, însâ în acelaşi timp doritoare într-o oarecare mâsurâ sâ facâ voinţa Tatâlui.

Actele morale sunt împliniri umane caracterizate de cea mai înaltâ inteligenţâ, dirijate de o discriminare selectivâ atât în alegerea scopurilor superioare cât şi în acela al mijloacelor morale pentru a le atinge. O astfel de conduitâ este virtuoasâ. Virtutea supremâ constâ deci în a alege din toatâ inima faptul de a face voinţa Tatâlui care este în ceruri.

## 8.PERSONALITATEA PE URANTIA

Tatâl Universal conferâ personalitate numeroaselor ordine de fiinţe care îşi au activitâţile pe diverse nivele de activitate ale universului. Fiinţele umane de pe Urantia sunt înzestrate cu o personalitate de tip muritor-finit funcţionând la nivelul fiilor ascendenţi ai lui Dumnezeu.

Cu toate câ ne-ar fi greu sâ ne apucâm sâ definim personalitatea, putem încerca sâ expunem modul în care înţelegem factorii cunoscuţi care vor constitui ansamblul energiilor materiale, mentale şi spirituale a câror interasociere constituie mecanismul în care, pe care şi din care Tatâl Universal face sâ funcţioneze personalitatea pe care a conferit-o.

Personalitatea este un dar unic de naturâ originarâ a cârei existenţâ este independentâ de sprijinul Ajustorilor Gândirii şi anterioarâ acestui sprijin. Cu toate acestea, prezenţa Ajustorului creşte efectiv manifestarea calitativâ a personalitâţii. În momentul în care Ajustorii Gândirii emanâ din Tatâ, ei sunt identici în naturâ, însâ personalitatea este variatâ, originalâ şi exclusivâ, iar manifestarea personalitâţii este printre altele condiţionatâ de natura şi calitâţile energiilor asociate ale naturii materiale, mentale şi spirituale care constituie vehiculul organic pentru manifestarea personalitâţii.

Personalitâţile pot fi asemânâtoare, însâ nu sunt niciodatâ aceleaşi. Persoanele aparţinând unei serii, unui tip, ordin sau model dat pot sâ se asemene, şi existâ unele care se aseamânâ, însâ nu sunt niciodatâ identice. Personalitatea este aceastâ caracteristicâ a individului pe care o *cunoaştem* şi care ne va permite sâ-l identificâm într-un viitor nedeterminat, independent de natura şi de întinderea schimbârilor care s-au produs în forma, mintea şi statutul sâu spiritual. Personalitatea este aceastâ parte a individului care ne permite sâ recunoaştem şi sâ identificâm pozitiv aceastâ persoanâ ca aceea pe care am cunoscut-o precedent, chiar dacâ ea s-a schimbat mult ca urmare a modificârilor în vehiculul de expresie şi de manifestare a personalitâţii sale.

Personalitatea creaturii se distinge prin douâ fenomene spontane şi caracteristice de reacţii de comportament ale muritorului: conştiinţa de sine şi liberul arbitru relativ care îi este asociat.

Conştiinţa de sine constâ în a-şi da seama intelectual de actualitatea personalitâţii. Ea include aptitudinea de a recunoaşte realitatea altor personalitâţi. Ea denotâ faptul câ fiinţa este capabilâ de o experienţâ individualizatâ în şi cu realitâţile cosmice, ceea ce echivaleazâ cu faptul de a atinge statutul de identitate în relaţiile de personalitate ale universului. Conştiinţa de sine implicâ faptul câ recunoaştem actualitatea ajutorului minţii şi realizâm independenţa relativâ a liberului arbitru creativ şi determinant.

Liber arbitru relativ care caracterizeazâ conştiinţa de sine a personalitâţii umane se gâseşte angajat în urmâtoarele cazuri:

1.Decizie moralâ, cea mai înaltâ înţelepciune.

2.Alegere spiritualâ, discernerea adevârului.

3.Iubire dezinteresatâ, serviciu frâţesc.

4.Cooperare intenţionalâ, loialitate de grup.

5.Perspicacitate cosmicâ, înţelegere a semnificaţiilor universale.

6.Consacrarea personalitâţii, devoţiunea de a face din toatâ inima voinţa Tatâlui.

7.Venerarea, atunci când se urmeazâ sincer valorile divine şi se iubeşte din toatâ inima Dâruitorul de Valori divin.

Putem considera câ personalitatea umanâ de tip Urantia funcţioneazâ într-un mecanism fizic format de modificarea planetarâ a tipului nebadonian de organism care aparţine ordinului electrochimic de activare vitalâ, şi înzestrat cu un model de reproducere pârinteascâ conform ordinului Nebadonului din seria Orvontonului a minţii cosmice. Manifestarea darului divin al personalitâţii pe un astfel de mecanism muritor înzestrat cu o minte îi conferâ demnitatea de cetâţean cosmic şi permite acestei creaturi muritoare sâ reacţioneze la recunoaşterea constitutivâ a trei realitâţi mentale fundamentale ale cosmosului:

1.Recunoaşterea matematicâ sau logicâ a uniformitâţii cauzalitâţii fizice.

2.Recunoaşterea prin raţiune a obligaţiei de a se conduce în mod moral.

3.Înţelegerea prin credinţâ a venerârii în comunitate a Deitâţii, asociatâ cu serviciul plin de iubire al omenirii.

Deplina funcţionare a acestei înzestrâri cu personalitate este începutul realizârii relaţiei pârinteşti cu Deitatea. O astfel de individualitate locuitâ de un fragment prepersonal al Dumnezeului Tatâ este, în realitate şi în fapt, un fiu spiritual al lui Dumnezeu. Nu numai câ o astfel de creaturâ reveleazâ capacitatea de a primi darul prezenţei divine, însâ ea face de asemenea sâ iasâ la ivealâ o reacţie sensibilâ la circuitul gravitaţiei personalitâţii Tatâlui Paradisiac al tuturor personalitâţilor.

## 9.REALITATEA CONŞTIINŢEI UMANE

Creatura personalâ înzestratâ cu minte cosmicâ şi locuitâ de un Ajustor posedâ facultatea înnâscutâ de a recunoaşte şi realiza realitatea energiei, realitatea minţii şi realitatea spiritului. Creatura volitivâ este astfel echipatâ pentru a distinge faptul lui Dumnezeu, legea lui Dumnezeu şi iubirea lui Dumnezeu. Separatâ de aceste trei elemente inalienabile ale conştiinţei umane, întreaga experienţâ umanâ este cu adevârat subiectivâ, cu excepţia acestei realizâri intuitive de validitate ataşatâ la *unificarea* acestor trei reacţii de recunoaştere cosmicâ a realitâţii universului.

Muritorul care-l distinge pe Dumnezeu este capabil sâ resimtâ valoarea unificârii acestor trei calitâţi cosmice în evoluţia sufletului supravieţuitor, evoluţie care este întreprinderea supremâ a omului în tabernaculul fizic în care mintea moralâ colaboreazâ cu spiritul divin interior pentru a-l face dual pe sufletul nemuritor. De la primele începuturi, sufletul este *real*; el are calitâţi de supravieţuire cosmicâ.

Dacâ omul muritor nu reuşeşte sâ supravieţuiascâ morţii naturale, valorile spirituale reale ale experienţei sale umane supravieţuiesc ca parte a experienţei continue a Ajustorului Gândirii. Valorile de personalitate ale unui astfel de nesupravieţuitor persistâ ca factor în personalitatea Fiinţei Supreme pe cale de actualizare. Aceste calitâţi persistente ale personalitâţii sunt lipsite de identitate, însâ nu de valori experienţiale acumulate pe parcursul vieţii muritoare în trup. Supravieţuirea identitâţii depinde de supravieţuirea sufletului nemuritor, de statutul morontial şi de valoarea divinâ crescâtoare. Identitatea personalitâţii supravieţuieşte în şi prin supravieţuirea sufletului.

Conştiinţa umanâ de sine implicâ recunoaşterea altor euri decât acest eu conştient, şi implicâ în plus ca o astfel de conştiinţâ sâ fie reciprocâ; ca acest eu sâ fie cunoscut dupâ felul cum cunoaşte. Aceasta se vede într-un

mod pur omenesc în viaţa în societate. Însâ voi nu puteţi fi la fel de absolut de siguri de realitatea unui însoţitor ca de realitatea prezenţei lui Dumnezeu care locuieşte în voi.

Conştiinţa socialâ nu este inalienabilâ, aşa cum este conştiinţa lui Dumnezeu; ea este o dezvoltare culturalâ şi depinde de cunoştinţe, de simboluri şi de contribuţia dotârilor constitutive ale omului — ştiinţa, moralitatea şi religia. Iar aceste daruri cosmice, socializate, constituie civilizaţia. Civilizaţiile sunt instabile deoarece nu sunt cosmice; ele nu sunt înnâscute la indivizii raselor. Trebuie sâ le susţinem prin contribuţii conjugate ale factorilor constitutivi ai omului — ştiinţa, moralitatea şi religia. Civilizaţiile apar şi dispar, însâ ştiinţa, morala şi religia supravieţuiesc întotdeauna dispariţiei lor.

Isus nu s-a limita sâ-l reveleze pe Dumnezeu omului, el a efectuat de asemenea o revelaţie nouâ câtre el însuşi şi câtre alţi oameni. În viaţa lui Isus, vedem omul la apogeul sâu. Omul devine atât de magnific real deoarece Isus încorpora numeroase elemente divine în viaţa sa, iar realizarea (recunoaşterea) lui Dumnezeu este inalienabilâ şi constitutivâ la toţi oamenii.

În afara instinctului pârintesc, dezinteresarea nu este în întregime naturalâ; nu iubim şi nu servim social într-un mod natural. Este necesarâ iluminarea prin raţiune, moralitate şi impulsul religiei (cunoaşterea lui Dumnezeu) pentru a crea un ordin social generos şi altruist. Conştiinţa pe care omul o are de propria sa personalitate, conştiinţa de sine, depinde de asemenea direct de faptul însuşi câ este spontan conştient de un altul, de atitudinea înnâscutâ de a pricepe şi a recunoaşte realitatea altor personalitâţi înlânţuindu-se de la uman la divin.

Este necesar ca o conştiinţâ socialâ dezinteresatâ sâ fie, în cele din urmâ, o conştiinţâ religioasâ dacâ ea se vrea obiectivâ; altfel, este o abstracţie filozoficâ pur subiectivâ, deci lipsitâ de iubire. Numai un individ cunoscâtor de Dumnezeu poate iubi o altâ persoanâ aşa cum se iubeşte pe sine.

Conştiinţa de sine este în esenţâ o conştiinţâ comunitarâ; Dumnezeu şi omul, Tatâl şi fiul, Creatorul şi creatura. În conştiinţa umanâ de sine, patru realizâri de realitâţi ale universului sunt latente şi inerente :

1.Câutarea cunoaşterii, logica ştiinţificâ.

2.Câutarea valorilor morale, sensul datoriei.

3.Câutarea valorilor spirituale, experienţa religioasâ.

4.Câutarea valorilor personalitâţii, aptitudinea de a recunoaşte realitatea lui Dumnezeu ca personalitate şi realizarea simultanâ a relaţiilor noastre frâţeşti cu personalitâţile semenilor noştri.

Voi deveniţi conştienţi de om ca de o creaturâ frate, pentru câ sunteţi deja conştienţi de Dumnezeu ca Tatâl vostru Creator. Paternitatea este relaţia din care extragem prin raţionament recunoaşterea fraternitâţii. Iar Paternitatea devine sau poate deveni o realitate a universului pentru toate creaturile morale, deoarece Tatâl a conferit el însuşi personalitate tuturor acestor fiinţe şi le-a încircuitat în controlul circuitului universal al personalitâţii. Noi venerâm pe Dumnezeu mai întâi pentru câ el *este*, apoi pentru câ el *este în noi*, şi în cele din urmâ pentru câ *noi suntem în el*.

Este deci oare straniu ca mintea cosmicâ sâ fie conştientâ de la sine de propria sursâ, mintea infinitâ a Spiritului Infinit, şi sâ fie în acelaşi timp conştientâ de realitatea fizicâ a vastelor universuri, de realitatea spiritualâ a Fiului Etern şi de realitatea personalitâţii Tatâlui Universal ?

[Sponsorizat de un Cenzor Universal de pe Uversa.]

## CAPITOLUL 17 - CELE ŞAPTE GRUPURI DE SPIRITE SUPREME

Cele şapte grupuri de Spirite Supreme sunt directori-coordonatori universali ai administrării celor şapte segmente ale marelui univers. Cu toate că sunt toate clasate în familia funcţională a Spiritului Infinit, următoarele trei grupuri sunt de obicei clasificate în calitate de copii ai Trinităţii Paradisului:

1.Cele Şapte Spirite Maestru.

2.Cei Şapte Agenţi Executivi Supremi.

3.Spiritele Reflexive.

Cele patru grupuri restrânse sunt aduse la existenţă prin actele creatoare ale Spiritului Infinit sau a asociaţilor săi având statut de creator:

4.Ajutoarele-Imagine Reflexive.

5.Cele Şapte Spirite ale Circuitelor.

6.Spiritele Creative ale Universurilor Locale.

7.Spiritele Mentale Adjuvante

Aceste şapte ordine sunt cunoscute pe Uversa ca fiind cele şapte grupuri de Spirite Supreme. Domeniul lor funcţional se întinde de la prezenţa personală a Celor Şapte Spirite Maestru la periferia Insulei eterne, trecând prin cei şapte sateliţi paradisiaci ai Spiritului, circuitele Havonei, guvernele suprauniversului, şi administrarea şi supravegherea universurilor locale, mergând chiar până la umilul serviciu de înlocuitori coborâţi pe tărâmurile minţii evolutive pe lumile timpului şi ale spaţiului.

Cele Şapte Spirite Maestru sunt directorii coordonatori ai acestui vast domeniu administrativ. În anumite probleme referitoare la reglementarea administrativă a puterii fizice organizate, a energiei mentale şi a ajutorului spiritului impersonal, ele acţionează personal şi direct, pe când în alte situaţii, acţionează prin diverşii lor asociaţi. În toate problemele relevante ale executivului — ordonanţe, reglementări, ajustări şi decizii administrative — Spiritele Maestru acţionează prin persoanele celor Şapte Agenţi Executivi Supremi. În universul central, Spiritele Maestru pot opera prin cele Şapte Spirite ale Circuitelor Havonei. În sediul celor şapte universuri, ei sunt revelaţi prin canalul Spiritelor Reflexive şi acţionează prin persoanele Îmbătrâniţilor de Zile, cu care sunt în comunicare personală prin Ajutoarele-Imagine Reflexivi.

Cele Şapte Spirite Maestru nu au un contact direct şi personal cu administrarea universului la un nivel inferior tribunalelor Îmbătrâniţilor de Zile. Universul vostru local este administrat ca o parte a suprauniversului nostru de Spiritul Maestru de pe Orvonton, însă funcţiunea sa faţă de fiinţele native din Nebadon este imediat umplută şi pusă în lucrare personal de Spiritul Mamă Creativ care se află în Salvington, sediul universului vostru local.

### 1.CEI ŞAPTE AGENŢI EXECUTIVI SUPREMI

Sediile executive ale Celor Şapte Spirite Maestru ocupă cei şapte sateliţi paradisiaci ai Spiritului Infinit care se învârt în jurul Insulei centrale între strălucitoarele sfere ale Fiului Etern şi circuitul interior al Havonei. Aceste sfere executive sunt plasate sub îndrumarea Agenţilor Executivi Supremi, un grup de şapte care au fost trinitizaţi de către Tată, Fiu şi Spirit conform specificărilor Celor Şapte Spirite Maestru pentru fiinţe tipic susceptibile să acţioneze ca fiind reprezentanţii lor universali.

Spirite Maestru menţin, prin aceşti Agenţi Executivi Supremi, contactul cu diversele diviziuni ale guvernelor suprauniversului. Aceşti Agenţi Executivi sunt cei care determină, într-o mare măsură, tendinţele constitutive fundamentale ale celor şapte suprauniversuri. Ei sunt uniformi şi divin perfecţi, însă posedă de asemenea personalităţi diverse. Ei nu au un şef permanent; de fiecare dată când se reunesc, unul dintre ei este ales pentru a prezida consiliul lor reunit. Ei călătoresc periodic în Paradis pentru a rămâne în consiliu cu Cele Şapte Spirite Maestru.

Cei Şapte Agenţi Executivi Supremi acţionează în calitate de coordonatori administrativi ai marelui univers. Am putea să-i numim consiliul administratorilor-directori ai creaţiei posterioare Havonei. Ei nu se ocupă

de problemele interne ale Paradisului şi îşi conduc sferele lor limitate de activitate havoniană prin cele Şapte Spirite ale Circuitelor. Altfel, există puţine limite câmpului lor de supraveghere; ei se ocupă de direcţia lucrurilor fizice, intelectuale şi spirituale; ei văd totul, aud totul, simt totul şi chiar ştiu tot ce se întâmplă în cele şapte suprauniversuri şi în Havona.

Aceşti Agenţi Executivi Supremi nu formulează nici o politică şi nu modifică procedura universului; ei se ocupă de executarea planurilor divinităţii promulgate de Cele Şapte Spirite Maestru. Ei nu se amestecă nici cu autoritatea Îmbătrâniţilor de Zile în suprauniversuri, nici cu suveranitatea Fiilor Creatori în universurile locale. Ei sunt executivii coordonatori a căror funcţiune este de a realiza politica conjugată a tuturor şefilor acreditaţi ai marelui univers.

Fiecare dintre executivi şi resursele sferei sale sunt consacraţi administrării eficiente a unui singur suprauniverse. Agentul Executiv Suprem Numărul Unu, operând asupra sferei executive numărul unu, este în întregime ocupat de problemele suprauniversului numărul unu, şi aşa mai departe, până la Agentul Executiv Suprem Numărul Şapte, care lucrează pe cel de-al şaptelea satelit paradisiac al Spiritului şi îşi consacră energia dirijării celui de-al şaptelea suprauniverse. Acest al şaptelea satelit se numeşte Orvonton, deoarece sferele paradisiace ale Spiritului poartă toate acelaşi nume ca suprauniversurile corespondente; în realitate, suprauniversurile au fost numite după ele.

Pe sfera executivă a celui de-al şaptelea suprauniverse, numărul de persoane ocupate cu bunul mers al problemelor Orvontonului depăşeşte înţelegerea umană şi îmbrăţişează practic toate ordinele de inteligenţe celeste. Toate personalităţile trimise de serviciile suprauniversurilor (mai puţin Spiritele Inspirate ale Trinităţii şi Ajustorii Gândirii) trec prin una din cele şapte lumi executive când călătoresc în univers plecând din Paradis sau mergând spre Paradis. Acolo este ţinut registrul central al tuturor personalităţilor create de a Treia Sursă-Centru şi operând în suprauniversuri. Sistemul arhivelor materiale, morontiale şi spirituale al uneia dintre aceste lumi administrative ale Spiritului Infinit stupefiază chiar şi o fiinţă aparţinând ordinului meu.

Cea mai mare parte a subordonaţilor imediaţi ai Agenţilor Executivi Supremi este compusă pe de o parte din fii trinitizaţi de personalităţile Paradisului-Havona, şi pe de altă parte de descendenţa trinitizată a muritorilor glorificaţi diplomaţi ai educaţiei multimilenare a planului de ascensiune a timpului şi a spaţiului. Şeful Consiliului Suprem al Corpului Paradisiac al Finalităţii este cel care desemnează aceşti fii trinitizaţi aleşi pentru a servi pe lângă Agenţii Executivi Supremi.

Fiecare Agent Executiv Suprem are două cabinete consultative. Copiii Spiritului Infinit în sediul fiecărui suprauniverse aleg în rangurile lor reprezentanţi pentru a servi timp de un mileniu cabinetul consultativ primar al Agentului lor Executiv Suprem. Pentru toate problemele afectând muritorii ascendenţi ai timpului, există un cabinet secundar format din muritori care au atins Paradisul şi din fii trinitizaţi de muritori glorificaţi; acest corp este ales de fiinţele în curs de perfecţionare şi ascensiune care locuiesc pasager sediile celor şapte suprauniversuri. Toţi ceilalţi conducători ai problemelor sunt numiţi de Agenţii Executivi Supremi.

Din timp în timp, au loc mari întruniri pe sateliţii paradisiaci ai Spiritului. Fii trinitizaţi afectaţi acestor lumi, precum şi ascendenţi care au atins Paradisul se reunesc cu personalităţile spirituale ale celei de-a Treia Surse-Centru în reuniuni referitoare la luptele şi triumfurile carierei de ascensiune. Aceste reuniri frăţeşti sunt întotdeauna prezidate de Agenţii Executivi Supremi.

Odată pe mileniul paradisiac, cei Şapte Agenţi Executivi Supremi părăsesc sediul lor de autoritate şi merg în Paradis unde îşi ţin conclavul lor milenar de salut universal şi de bune urări multitudinii de inteligenţe ale creaţiei. Acest eveniment memorabil are loc în prezenţa imediată a lui Majeston, şeful tuturor grupurilor de spirite reflexive. Şi ei pot astfel comunica simultan cu toţi asociaţii lor în marele univers prin funcţionarea excepţională a reflexivităţii universale.

## 2.MAJESTON — ŞEFUL REFLEXIVITĂŢII

Spiritele Reflexive sunt de origine trinitară divină. Aceste personalităţi excepţionale şi puţin misterioase sunt în număr de cinzeci. Aceste personalităţi extraordinare au fost create în grupuri de şapte, fiecare dintre aceste episoade creative rezultând dintr-o legătură a Trinităţii Paradisului cu unul dintre Maeştrii Spirite.

Această operaţiune capitală intervenită la începutul timpurilor traduce efortul iniţial al Personalităţilor Creatoare Supreme, reprezentate de Maeştrii Spirite, pentru a opera în calitate de cocreatori cu Trinitatea Paradisului. Această uniune a puterii creative a Creatorilor supremi cu potenţialele creative ale Trinităţii este însăşi sursa actualităţii Fiinţei Supreme. De aceea, atunci când ciclul creaţiei reflexive şi-a terminat cursa, când

fiecare dintre Cele Şapte Spirite Maestru şi-a găsit sincronismul creativ perfect cu Trinitatea Paradisului, şi când al patruzeci şi nouălea Spirit Reflexiv a fost personalizat, o nouă şi profundă reacţie se produce în Absolutul Deităţii. Această reacţie va atribui noi prerogative de personalitate Fiinţei Supreme şi va culmina în personalizarea lui Majeston, şeful reflexivităţii şi centrul paradisiac al lucrării celor patruzeci şi nouă de Spirite Reflexive şi ale asociaţilor lor în universul universurilor.

Majeston este o adevărată persoană, centrul personal şi infailibil al fenomenelor reflexivităţii în cele şapte suprauniversuri ale timpului şi spaţiului. El menţine un cartier general permanent în Paradis, în apropierea centrului tuturor lucrurilor, în locul de întâlnire al Celor Şapte Spirite Maestru. El se ocupă doar cu coordonarea şi menţinerea serviciului reflexivităţii în vasta creaţie. El nu este altfel implicat în administrarea afacerilor universului.

Majeston nu este inclus în repertoriul nostru al personalităţilor Paradisului, deoarece el este singura personalitate divină existentă creată de Fiinţa Supremă în legătură funcţională cu Absolutul Deităţii. El este o persoană, însă el este exclusiv, şi pare a fi automat, interesat de această unică fază a economiei universale. Funcţiunile sale nu îi dau actual nici un titlu personal în raport cu alte ordine (nereflexive) de personalităţi ale universului.

Crearea lui Majeston a marcat primul act creativ suprem al Fiinţei Supreme. Această acţiune era volitivă la Fiinţa Supremă, însă prodigioasa reacţie Absolutului Deităţii nu a fost cunoscută dinainte. De la apariţia Havonei în eternitate, universul nu a văzut niciodată înfăptuindu-se, la o scară atât de formidabilă, alinierea unei atât de gigantice puteri şi coordonarea unor imense activităţi ale spiritului în funcţionare. Răspunsul Deităţii la voinţa creativă a Fiinţei Supreme şi a asociaţilor săi a depăşit considerabil intenţiile scopurilor lor şi a depăşit cu mult previziunile concepute.

În erele viitoare, Supremul şi Ultimul ar putea atinge nivele noi de divinitate şi s-ar putea ridica la noi domenii de funcţiune ale personalităţii. Noi rămânem sub imperiul unei temeri respectuoase în faţa posibilităţilor la care aceste ere viitoare ar putea fi martore în domeniile în care se vor deitiza încă alte fiinţe neaşteptate şi nebănuite care ar poseda puteri inimaginabile de coordonare universală crescută. S-ar părea că nu există nici o limită la potenţialul de reacţie al Absolutului Deităţii faţă de această sinteză a relaţiilor între Deitatea experienţială şi Trinitatea existenţială a Paradisului.

## 3.SPIRITELE REFLEXIVE

Cele patruzeci şi nouă de Spirite Reflexive sunt de origine trinitară, însă fiecare dintre cele şapte episoade creative însoţind apariţia lor a produs un tip de fiinţe a căror natură este asemănătoare cu caracteristicile Spiritului Maestru co-ancestral. Astfel încât, ei reflectă în mod divers natura şi caracterul celor şapte combinaţii asociative posibile de caracteristici de divinitate ale Tatălui Universal, Fiului Etern şi Spiritul Infinit. Din acest motiv, este necesar să avem şapte dintre aceste Spirite Reflexive în sediul fiecărui supraunivers. Este necesar un reprezentant al fiecăruia dintre cele şapte tipuri pentru a ajunge să se reflecte perfect toate fazele şi toate manifestările posibile ale celor trei Deităţi ale Paradisului, deoarece aceste fenomene ar putea să se producă într-o parte oarecare a celor şapte suprauniversuri. În consecinţă, un membru al fiecărui tip a fost desemnat să servească în fiecare dintre suprauniversuri. Aceste grupuri de şapte Spirite Reflexive neasemănătoare menţin un cartier general în capitalele suprauniversurilor, în centrul reflexiv al fiecărui domeniu, care nu coincide cu centrul de polaritate spirituală.

Spiritele Reflexive au nume, însă denumirile lor nu sunt revelate în lumile spaţiului. Ele sunt ataşate naturii şi caracterului acestor fiinţe şi fac parte dintr-unul dintre cele şapte mistere universale ale sferelor secrete ale Paradisului.

Atributul reflexivităţii, fenomenul nivelelor mentale ale Autorului Comun, ale Fiinţei Supreme şi ale Maeştrilor Spirite, este transmisibil tuturor fiinţelor ocupate să realizeze acest vast plan de inteligenţă universală. Şi iată un mare mister; nici Maeştrii Spirite, nici Deitatea Paradisului, izolat sau colectiv, nu arată puteri de reflexivitate universală coordonată aşa cum s-au manifestat ele la cele patruzeci şi nouă de personalităţi de legătură ale lui Majeston, şi cu toate acestea ele sunt creatorii acestor fiinţe minunat înzestrate. Ereditatea divină face uneori să iasă la iveală la creatură anumite atribute indiscernabile în cazul Creatorului.

Membrii serviciului reflexivităţii, cu excepţia lui Majeston şi a Spiritelor Reflexive, sunt toţi creaturi ale Spiritului Infinit şi ale asociaţilor şi subordonaţilor săi imediaţi. Spiritele Reflexive ale fiecărui supraunivers sunt creatorii Ajutoarelor-Imagine Reflexive care le aparţin, vocile lor personale în curţile Îmbătrâniţilor de Zile.

Spiritele Reflexive nu sunt pur şi simplu agenţi care transmit; ei sunt de asemenea personalităţi care reţin. Descendenţa lor, seconafimii, sunt de asemenea personalităţi care reţin şi înregistrează. Tot ceea ce posedă o adevărată valoare spirituală este înregistrat în dublu exemplar, şi una dintre impresii este păstrată în echipamentul personal al unui membru din numeroasele ordine de personalităţii secorafice aparţinând imensului personal de Spirite Reflexive.

Arhivele oficiale ale universului sunt transmise eşaloanelor superioare la iniţiativa şi prin mijlocirea arhiviştilor angelici, însă adevăratele anale spirituale sunt reunite prin reflexivitate şi păstrate în mintea personalităţilor calificate şi corespunzătoare aparţinând familiei Spiritului Infinit. Acestea sunt arhivele *vii*, contrastând cu arhivele oficiale şi *moarte* ale universului, şi ele sunt perfect conservate în mintea vie a personalităţilor înregistratoare ale Spiritului Infinit.

Organizarea reflexivităţii este de asemenea mecanismul oricărei creaţii pentru a culege noutăţi şi a difuza decrete. Ea acţionează continuu, contrar funcţionării periodice a diverselor servicii de teledifuziune.

Orice eveniment important care se întâmplă în sediul unui univers local este reflectat spontan pe capitala suprauniversului său. Şi invers, orice eveniment semnificativ pentru universurile locale este reflectat din sediul suprauniversului către capitalele universurilor locale. Am putea crede că serviciul de reflexivitate mergând din universul timpului către suprauniversul este automat sau operând prin el însuşi, însă nu este aşa. Acest serviciu este foarte personal şi inteligent; precizia sa rezultă dintr-o perfectă cooperare a personalităţilor, şi în consecinţă nu-l putem deloc atribui împlinirilor personale de prezenţă ale Absolutelor.

Cu toate că Ajustorii Gândirii nu participă la funcţionarea sistemului universal de reflexivitate, avem toate motivele să credem că toate fragmentele Tatălui sunt perfect la curent cu aceste operaţiuni şi sunt capabile să se preleveze de conţinutul lor.

Pe parcursul prezentei ere a universului, serviciul de reflexivitate extraparadisiacă pare a fi limitat în spaţiu la periferia celor şapte suprauniversuri. Altfel, funcţiunea acestui serviciu pare a fi independentă de timp şi de spaţiu la fel ca de toate circuitele universale subabsolute pe care le cunoaştem.

În sediul fiecărui suprauniversul, organizarea reflexivă acţionează ca o unitate separată, însă în anumite ocazii speciale, sub îndrumarea lui Majeston, cele şapte organizaţii pot acţiona împreună, la unison universal, şi o fac efectiv. Acesta este cazul pe parcursul jubileelor ocazionate de ancorarea unui întreg univers local în lumină şi viaţă şi în epocile de salutări milenare ale celor Şapte Agenţi Executivi Supremi.

## 4.AJUTOARELE-IMAGINI REFLEXIVI

Cei patruzeci şi nouă de Ajutoare-Imagine Reflexive au fost creaţi de Spiritele Reflexive, şi există exact şapte Ajutoare în sediul fiecărui suprauniversul. Primul act creativ al Spiritelor Reflexive de pe Uversa a fost de a produce cele şapte Ajutoare-Imagine ale lor, fiecare Spirit Reflexiv creând propriul său Ajutor. În anumite atribute şi caracteristici, Ajutoarele-Imagini sunt reproduceri perfecte ale Spiritelor lor Mamă Reflexive; sunt dubluri virtuale, mai puţin atributul reflexivităţii. Ei sunt adevărate imagini şi funcţionează în calitate de canale de comunicare între Spiritele Reflexive şi autorităţile suprauniversurilor. Ajutoarele-Imagini nu sunt numai asistenţi; ele sunt reprezentări efective ale Spiritelor lor ancestrale respective; sunt *imagini*, şi sunt fideli numelor lor.

Spiritele Reflexive însele sunt adevărate personalităţi, însă de un astfel de ordin încât sunt de neînţeles pentru fiinţele materiale. Chiar şi pe sfera lor sediu a unui suprauniversul, aceste Spirite au nevoie de asistenţa Ajutoarelor-Imagine pentru toate raporturile lor personale cu Cei Îmbătrâniţi de Zile şi asociaţii lor. În contactele între Ajutoarele Imagini şi Cei Îmbătrâniţi de Zile, este suficient uneori un Ajutor pentru a opera acceptabil, în timp ce în alte ocazii sunt necesare două, trei, patru Ajutoare, sau chiar toate şapte, pentru a prezenta integral şi convenabil comunicările a căror transmisie le este încredinţată. Tot astfel, mesajele Ajutoarelor-Imagine sunt primite divers de unul sau doi Străvechi de Zile, sau de toţi trei, conform exigenţelor conţinutului comunicării.

Ajutoarele-Imagini servesc indefinit alături de Spiritele lor ancestrale şi au la dispoziţia lor o incredibilă armată de seconafimi pentru a le asista. Ajutoarele-Imagini nu au funcţiuni legate direct la lumile educative ale muritorilor ascendenţi. Ele sunt strâns asociate cu serviciul învăţăturilor planului universal pentru progresia muritorilor, însă voi nu intraţi personal în contact cu ei atunci când locuiţi în şcolile de pe Uversa, deoarece aceste fiinţe aparent personale sunt lipsite de voinţă; ele nu exercită puterea alegerii, ele sunt adevărate imagini reflectând în întregime personalitatea şi mintea Spiritului lor ancestral individual. În calitate de clasă, muritorii

ascendenţi nu intră în contact restrâns cu reflexivitatea. Va exista întotdeauna o fiinţă de natură reflexivă interpusă între voi şi operaţiunea efectivă a serviciului.

## 5.CELE ŞAPTE SPIRITE ALE CIRCUITELOR

Cele Şapte Spirite ale Circuitelor Havonei sunt reprezentarea impersonală asociată a Spiritului Infinit şi a Celor Şapte Spirite Maestru pe lângă cele şapte circuite ale universului central. Ei sunt slujitorii Maeştrilor Spirite din care îşi trag descendenţa colectivă. Maeştrii Spirite aduc în cele şapte suprauniversuri o individualitate administrativă distinctă şi diversificată. Prin Spiritele uniforme ale Circuitelor Havonei, ei pot asigura universului central o supraveghere spirituală unificată, uniformă şi coordonată.

Fiecare dintre cele Şapte Spirite ale Circuitelor este limitat să impregneze un singur circuit al Havonei. Ei nu se ocupă direct de regimurile guvernamentale ale Eternilor de Zile, şefii lumilor individuale ale Havonei, însă ei sunt în legătură cu cei Şapte Agenţi Executivi Supremi şi se sincronizează cu prezenţa Fiinţei Supreme în universul central. Munca lor este în întregime limitată la Havona.

Prin descendenţa lor personală, supernafimii terţiari, Spiritele Circuitelor, stabilesc contactul cu persoanele care locuiesc pe Havona. Cu toate că Spiritele Circuitelor coexistă cu Cele Şapte Spirite Maestru, funcţiunea lor de a crea supernafimi terţiari nu atinge o importanţă majoră înainte de sosirea primilor pelerini ai timpului pe circuitul exterior al Havonei, în zilele lui Grandfanda.

Avansând din circuit în circuit în Havona, veţi fi învăţaţi în ceea ce priveşte Spiritele Circuitelor, însă nu veţi ajunge să vă puneţi în comuniune personală cu ele, chiar dacă veţi recunoaşte prezenţa impersonală a influenţei lor spirituale şi veţi extrage personal plăcere din aceasta.

Relaţia între Spiritele Circuitelor şi locuitorii nativi ai Havonei seamănă mult cu cea a Ajustorilor Gândiri cu muritorii locuind lumile universurilor evolutive. Spre deosebire de Ajustorii Gândirii, Spiritele Circuitelor sunt impersonale şi se asociază minţii perfecte a fiinţelor Havonei la fel cu spiritele impersonale ale Tatălui Universal locuiesc mintea finită a omului muritor. Însă Spiritele Circuitelor nu devin niciodată o fracţiune permanentă a personalităţilor Havonei.

## 6.SPIRITELE CREATIVE ALE UNIVERSURILOR LOCALE

În ceea ce priveşte natura şi funcţiunea Spiritelor Creative ale universurilor locale, numeroase indicaţii vădesc mai degrabă expunerea asocierii lor cu Fiii Creatori pentru a organiza şi dirija creaţiile locale. Cu toate acestea, numeroase trăsături ale experienţelor acestor fiinţe minunate, anterioare universului local, îşi găsesc aici locul lor în studiul celor şapte grupuri ale Spiritelor Supreme.

Noi suntem puşi la curent cu cele şase faze ale carierei unui Spirit Mamă al universului local, şi facem numeroase speculaţii asupra probabilităţii unui al şaptelea stadiu de activitate. Aceste diverse stadii de existenţă sunt următoarele:

1.*Diferenţierea Iniţială în Paradis*. Atunci când un Fiu Creator este personalizat prin acţiunea conjugată a Tatălui Universal şi al Fiului Etern, se produce simultan la persoana Spiritului Infinit ceea ce noi numim "suprema reacţie de complement". Noi nu sesizăm natura acestei reacţii, însă noi înţelegem că ea desemnează o modificare spontană a posibilităţilor de personalizare incluse în potenţialul creativ al Creatorului Asociat. Naşterea unui Fiu Creator coordonat este semnalul naşterii, la persoana Spiritului Infinit, a potenţialului viitorului consort al universului local al acestui Fiu al Paradisului. Noi nu avem cunoştinţă de această nouă identificare prepersonală a unei entităţi, însă noi ştim că faptul îşi găseşte locul în biografia acestui Fiu Creator, înregistrat în Paradis.

2.*Educaţia Preliminară în Arta de a Crea*. Pe parcursul lungii perioade de educaţie preliminară a unui Fiu Mihail referitoare la organizarea şi administrarea universurilor, viitoarea sa consoartă suportă noi dezvoltări de entitate şi dobândeşte conştiinţa de grup a unui destin. Fără a fi siguri, noi bănuim că această entitate conştientă de grup ia cunoştinţă de spaţiu şi începe educarea preliminară necesară pentru a dobândi abilitatea spirituală indispensabilă muncii sale viitoare de colaborare cu Mihailul său complementar pentru a crea şi administra un univers.

3.*Stadiul Creaţiei Fizice*. În epoca în care misiunea de a crea este încredinţată unui Fiu Mihail de către Fiul Etern, Spiritul Maestru care conduce suprauniversul la care noul Fiu Creator este destinat să dea expresie "rugăciunii de identificare" în prezenţa Spiritului Infinit; şi, pentru prima dată, entitatea Spiritului Creativ

subsecvent apare ca diferenţiată de persoana Spiritului Infinit. Această entitate se îndreaptă direct către Spiritul Maestru care a formulat cererea şi dispare imediat din câmpul nostru de cunoaştere; ea a devenit aparent o parte din persoana acestui Maestru Spirit. Spiritul Creativ nou identificat rămâne cu Spiritul Maestru până în momentul plecării Fiului Creator pentru aventura spaţiului; atunci, Spiritul Maestru conferă noul Spirit consort în paza Fiului Creator şi specifică în acelaşi timp Spiritului consort datoria de fidelitate eternă şi de loialitate fără sfârşit. Atunci survine unul dintre episoadele cele mai profund emoţionante care pot avea loc în Paradis. Tatăl Universal vorbeşte pentru a recunoaşte uniunea eternă a Fiului Creator şi a Spiritului Creativ şi pentru a confirma anumite puteri asociate de administrare conferite de Spiritul Maestru ce are jurisdicţia asupra suprauniversului.

Fiul Creator şi Spiritul Creativ uniţi de Tată pleacă atunci pentru aventura lor de creaţie a universului. Şi ei călătoresc împreună sub această formă de asociere pe durata întregii perioade a lungii şi ardent dificilei organizări materiale a universului lor.

4.*Era Creaţiei Vieţii*. Atunci când Fiul Creator şi-a declarat intenţia de a crea viaţa, în Paradis au loc "ceremoniile de personalizare" la care participă cei Şapte Maeştrii Spirite, şi la care participă personal Spiritul Maestru supraveghetor. Este o contribuţie a Deităţii Paradisului la individualitatea Spiritului consort al Fiului Creator, şi această individualitate se manifestă universului prin fenomenul "erupţiei primare" în personalitatea Spiritului Infinit. Simultan acestui fenomen în Paradis, Spiritul consort (până acum impersonal) al Fiului Creator devine, pentru toate scopurile utile, o persoană autentică. Începând cu acest moment şi pentru totdeauna, acest Spirit-Mamă al universului local va fi considerat ca o persoană şi va menţine relaţii personale cu mulţimea de personalităţi a creaţiei vieţii care urmează.

5.*Epocile Posterioare Manifestării*. O altă şi mare schimbare se produce în cariera nesfârşită a Spiritului Creator atunci când Fiul Creator revine în sediul universului său după ce va fi împlinit cea de-a şaptea manifestare a sa şi dobândit deplina sa suveranitate universală. Cu această ocazie, şi în faţa administratorilor universului reuniţi, Fiul Creator triumfător ridică Spiritul Mamă al universului său la co-suveranitate şi recunoaşte Spiritul consort ca egal al său.

6.*Epocile Luminii şi Vieţii*. Odată ce era luminii şi a vieţii este stabilită, co-suveranul universului local intră în cea de-a şasea fază a carierei Spiritelor Creative. Însă nu ne este permis să descriem natura acestei mari experienţe. Aceste lucruri relevă despre un stadiu viitor al evoluţiei Nebadonului.

7. *Cariera Nerevelată*. Noi cunoaştem cele şase faze precedente ale carierei unui Spirit-Mamă al universului local. Este inevitabil să întrebăm: există o a şaptea carieră? Noi nu uităm că, în momentul în care finalitarii ating ceea ce pare a fi destinul final al ascensiunii lor de muritori, ei sunt clasaţi ca intrând în cariera spiritelor de al şaselea stadiu. Noi deducem că o altă carieră încă nerevelată de misiune universală îi aşteaptă finalitari;
este absolut natural ca să considerăm de asemenea Spiritele-Mamă ale Universului ca având în faţa lor o carieră nerevelată care va constituii a şaptea fază a experienţei lor personale în serviciul universului şi cooperarea fidelă cu ordinul Mihaililor Creatori.

## 7.SPIRITELE MENTALE ADJUVANTE

Aceste spirite adjuvante sunt septuplul minte al unui Spirit-Mamă al universului local pentru fiinţelor vii create împreună de un Fiu Creator şi de acest Spirit Creativ. Acest dar devine posibil în momentul în care Spiritul Creativ este ridicat la statutul prerogativelor personalităţii. Mărturia naturii şi a funcţionării celor şapte spirite mentale adjuvante aparţine la modul propriu istoriei universului vostru local al Nebadonului.

## 8.FUNCŢIUNI ALE SPIRITELOR SUPREME

Cele şapte grupuri de Spirite Supreme constituie nucleul familiei funcţionale ale celei de-a Treia Surse-Centru luate atât în calitate de Spirit Infinit cât şi în calitate de Actor Asociat. Domeniul Spiritelor Supreme se întinde de la prezenţa Trinităţii din Paradis până la funcţionarea mentală a ordinului muritorilor evolutivi pe planetele spaţiului. Aceste Spirite unifică astfel nivelele administrative descendente şi coordonează multiplele funcţiuni ale acestui personal. Când este vorba de un grup de Spirite Reflexive în legătură cu Cei Îmbătrâniţi de Zile, sau de un Spirit Creativ acţionând concertat cu un Fiu Mihail, sau de Şapte Spirite Maestru încircuitate în jurul Trinităţii Paradisului, activitatea Spiritelor Supreme se întâlneşte peste tot în universul central, în suprauniversuri şi în universurile locale. Ele lucrează la fel de bine cu personalitatea Trinităţii de ordinul "Zilelor", precum şi cu personalităţile Paradisului din ordinul "Fiilor".

Împreună cu Spiritul lor Mamă infinit, grupurile Spiritului Supreme sunt creatorii imediaţi ai vastei familii de creatori ai celei de-a Treia Surse-Centru. Toate ordinele de Spirite tutelare provin din această asociere. Supernafimii primari îşi au originea în Spiritul Infinit; fiinţele secundare ale acestui ordin sunt create de Maeştrii Spirite, iar supernafimii terţiari de cele Şapte Spirite ale circuitelor. Spiritele Reflexive acţionând colectiv sunt părinţii de parte maternă a unui ordin minunat de armate angelice, puternicii seconafimi ai serviciilor suprauniversale. Un Spirit Creativ este mama ordinelor angelice a unei creaţii locale. Cu toate că slujitoarele serafice sunt formate după modelele universului central, ele îşi au originea în fiecare univers local. Toţi aceşti creatori de spirite tutelare nu sunt asistaţi decât indirect de lăcaşul central al Spiritului Infinit, mama originară şi eternă a tuturor slujitoarelor angelice.

Cele şapte grupuri de Spirite Supreme sunt coordonatorii creaţiei locuite. Asocierea şefilor lor conducători, Cele Şapte Spirite Maestru, pare să coordoneze vastele activităţi ale Dumnezeului Septuplu:

1.Colectiv, Maeştrii Spirite sunt aproape echivalenţi nivelului de divinitate al Trinităţii al Deităţilor Paradisului.

2.Individual, ei epuizează posibilităţile de asocieri primare ale Deităţii Triunice.

3.Ca reprezentanţi diversificaţi ai Autorului Comun, ei sunt depozitarii suveranităţii spiritului-minte-putere pe care Fiinţa Supremă nu o exercită încă personal.

4.Prin Spiritele Reflexive, ei sincronizează guvernele suprauniversale ale Îmbătrâniţilor de Zile cu Majeston, centrul paradisiac al reflexivităţii universale.

5.Luând parte la individualizarea Divinelor Mistere ale universurilor locale, Maeştrii Spirite îşi aduc contribuţia la ultimul nivel al Deităţii Septuple, uniunea Fiilor Creatori şi a Spiritelor Creative ale universurilor locale.

Unitatea funcţională inerentă Autorului Comun se revelează universurilor evolutive prin Cele Şapte Spirite Maestru, personalităţile sale primare, însă în suprauniversurile perfecţionate ale viitorului, această unitate va fi cu siguranţă inseparabilă de suveranitatea experienţială a Supremului.

[Prezentat de un Consilier Divin de pe Uversa.]

# CARTEA URANTIA

## PRIMA PARTE - UNIVERSUL CENTRAL ŞI SUPRAUNVERSURILE

## CAPITOLUL 18 - PERSONALITĂŢILE SUPREME ALE TRINITĂŢII

Personalităţile Supreme ale Trinităţii sunt toate create pentru un serviciu specific. Ele sunt menite de Trinitatea divină să îndeplinească anumite sarcini specifice, şi sunt calificate pentru a servi cu perfecţiune a tehnicii şi finalitate a devoţiunii. Iată cele şapte ordine de Personalităţi Supreme ale Trinităţii:

1.Secretele Supremaţiei Trinitizate.

2.Eternii de Zile.

3.Cei Îmbătrâniţi de Zile.

4.Perfecţiunile de Zile.

5.Recenţii Zilelor.
6.Uniunile de Zile.
7.Fidelii de Zile.

Aceste fiinţe înzestrate cu perfecţiune administrativă există în număr precis şi definitiv. Creaţia lor este un eveniment trecut; nu se mai personalizează altele.

În întregul mare univers, aceste Personalităţi Supreme ale Trinităţii reprezintă politica administrativă a Trinităţii Paradisului. Ele reprezintă dreptatea şi *sunt* judecata executorie a Trinităţii Paradisului. Ele formează o linie independentă a perfecţiunii administrative, întinzându-se de la sferele paradisiace ale Tatălui până la lumile sediu ale universurilor locale şi la capitalele constelaţiilor care le compun.

Toate fiinţele de origine trinitară sunt create cu perfecţiunea Paradisului în toate atributele lor divine. Doar în domeniul experienţei, curgerea timpului a adăugat echipamentului lor pentru serviciul cosmic. Nu există niciodată vreun pericol de nesubordonare, nici risc de rebeliune cu fiinţe de origine trinitară. Ele sunt de esenţă divină, şi nu a existat niciodată o îndepărtare a lor de calea perfectă şi divină a conduitei personalităţilor.

## 1.SECRETELE SUPREMAŢIEI TRINITIZATE

Există şapte lumi în circuitul interior al sateliţilor Paradisului, şi fiecare dintre aceste lumi exaltate este prezidată de un corp de zece Secrete ale Supremaţiei Trinitizate. Nu sunt creatori, ci administratori supremi şi ultimi. Conduita problemelor acestor şapte sfere fraterne este încredinţată în întregime acestui corp de şaptezeci de directori supremi. Cu toate că aceste şapte sfere sacre, cele mai apropiate de Paradis, sunt supravegheate de descendenţii Trinităţii, acest grup de lumi este universal cunoscut în calitate de circuit personal al Tatălui Universal.

Secretele Supremaţiei Trinitizate funcţionează în grupuri de zece ca directori asociaţi şi coordonaţi ai sferelor lor respective, însă ei funcţionează de asemenea individual în domenii de responsabilitate specifice. Munca fiecăreia dintre aceste lumi speciale este împărţită în şapte departamente majore, şi unul dintre zece şefi coordonaţi prezidează fiecare dintre aceste diviziuni de activităţi specializate. Ultimele trei acţionează ca reprezentanţi personali ai Deităţii triunice pe lângă celelalte şapte, una din ele reprezentând Tatăl, o alta Fiul şi a treia Spiritul.

Cu toate că există o netă asemănare de clasă care face tipice Secretele Supremaţiei Trinitizate, ele fac să iasă la iveală de asemenea şapte caracteristici distincte de grup. Cei zece administratori supremi ai problemelor Diviningtonului reflectă caracterul şi natura personală a Tatălui Universal, şi este la fel pentru fiecare dintre cele şapte sfere ale acestui circuit: fiecare grup de zece seamănă cu Deitatea sau cu asocierea Deităţilor care caracterizează domeniul său. Cei zece administratori care dirijează Ascendingtonul reflectă naturile conjugate ale Tatălui, Fiului şi Spiritului.

Nu pot să revelez decât puţine lucruri despre munca acestor înalte personalităţi pe cele şapte lumi sacre ale Tatălui, deoarece ele sunt cu adevărat *Secretele* Supremaţiei. Nu există nimic arbitrar în secretele referitoare la apropierea Tatălui Universal, Fiului Etern sau a Spiritului Infinit. Deităţile sunt o carte deschisă pentru toţi cei care ating perfecţiunea divină, însă toate Secretele Supremaţiei nu pot fi niciodată pe deplin atinse. Noi vom fi întotdeauna incapabili să pătrundem complet domeniile care să conţină secretele personalităţii asocierii Deităţilor cu septuplul grup de fiinţe create.

Munca administratorilor supremi corespunde contactului intim şi personal al Deităţilor cu aceste şapte grupuri fundamentale de fiinţe ale universului atunci când ele sunt domiciliate pe aceste şapte lumi speciale sau în timp ce ele acţionează în marele univers; s-ar cădea deci ca aceste relaţii foarte personale şi aceste contacte extraordinare să fie păstrate cu sfinţenie secrete. Creatorii Paradisului respectă caracterul privat şi sacru al personalităţii, chiar şi la umilele lor creaturi. Şi aceasta este adevărat atât pentru indivizi cât şi pentru diversele ordine distincte ale personalităţilor.

Chiar şi pentru fiinţe care au atins înalte nivele universale, aceste lumi secrete rămân întotdeauna o probă de loialitate. Ne este dat să cunoaştem pe deplin şi personal Zeii eterni, să cunoaştem în mod voluntar caracterele lor de divinitate şi de perfecţiune, însă nu ne este acordat să pătrundem pe deplin toate relaţiile personale ale Şefilor Paradisului cu toate fiinţele lor create.

## 2.ETERNII DE ZILE

Fiecare dintre cele o mie de milioane de lumi ale Havonei este condusă de o Personalitate Supremă a Trinităţii. Aceşti şefi sunt cunoscuţi sub numele de Eterni de Zile, şi există exact un miliard, unul pentru fiecare dintre sferele Havonei. Ei sunt proveniţi din Trinitatea Paradisului, însă, la fel ca pentru Secretele Supremaţiei, nu există anale asupra originii lor. Din întreaga eternitate, aceste două grupuri de părinţi infinit de înţelepţi au guvernat lumile lor proveniţi din sistemul Paradis-Havona şi ei călătoresc fără a fi transferaţi sau însărcinaţi din nou.

Eternii de Zile sunt vizibili pentru toate creaturile volitive care locuiesc în domeniul lor. Ei prezidează adunări planetare regulate. Periodic şi prin rotaţie, ei vizitează lumile-sediu ale celor şapte suprauniversuri. Ei sunt apropiaţii părinţi şi divinii egali ai Îmbătrâniţilor de Zile care prezidează destinele celor şapte supraguverne. Atunci când un Etern de Zile este absent din sfera sa, lumea sa este condusă de un Fiu Instructor al Trinităţii.

Mai puţin în ceea ce priveşte ordinele de viaţă stabilită, cum ar fi nativii Havonei şi alte creaturi vii ale universului central, Eternii de Zile rezidenţi au dezvoltat sfera lor respectivă în completă armonie cu propriile lor idei şi idealuri. Ei vizitează reciproc planetele lor, însă nu copiază şi nu imită; ei sunt întotdeauna pe deplin originali.

Arhitectura, înfrumuseţările naturale, structurile morontiale şi creaţiile spirituale sunt exclusive şi unice pe fiecare sferă. Fiecare lume este un loc de perpetuă frumuseţe şi complet diferită de orice altă lume în universul central. Fiecare dintre voi va petrece un timp mai mult sau mai puţin considerabil pe fiecare dintre aceste sfere extraordinare şi palpitante de interes pe parcursul rutei sale interioare prin Havona către Paradis. Pe lumea voastră, este natural să se vorbească de Paradis ca situat *în sus*, însă ar fi mai exact să menţionăm scopul divin al ascensiunii ca situat către interior.

## 3.CEI ÎMBĂTRÂNIŢI DE ZILE

Când muritorii timpului au terminat cu succes stadiul lor de antrenament pe lumile educative înconjurând sediul unui univers local şi sunt ridicaţi în sferele de învăţătură ale suprauniversului lor, dezvoltarea lor spirituală a progresat până în punctul în care sunt capabili să recunoască înalţii şefi spirituali şi administratorii acestor domenii superioare, inclusiv Cei Îmbătrâniţi de Zile, şi să comunice cu ei.

Cei Îmbătrâniţi de Zile sunt toţi fundamental identici; ei fac să iasă la iveală caracterul conjugat şi natura unificată a Trinităţii. Ei posedă o individualitate şi personalităţile lor sunt diverse, însă ei nu diferă unii de alţii aşa cum se deosebesc Cele Şapte Spirite Maestru. Ele asigură o administrare uniformă celor şapte suprauniversuri, care altfel sunt diferite şi din care fiecare este o creaţie distinctă, separată şi unică. Cele Şapte Spirite Maestru au naturi şi atribute care nu se aseamănă, însă Cei Îmbătrâniţi de Zile, şefii personali ai suprauniversurilor, sunt toţi descendenţi uniformi şi supraperfecţi ai Trinităţii Paradisului.

Cele Şapte Spirite Maestru determină în cer *natura* suprauniversurilor lor respective, însă Cei Îmbătrâniţi de Zile creează legea în *administrarea* acestor suprauniversuri. Ei suprapun o uniformitate administrativă unei diversităţi creative şi asigură armonia ansamblului în faţa diferenţelor creaţiilor subiacente în cele şapte grupări segmentare ale marelui univers.

Cei Îmbătrâniţi de Zile au fost toţi trinitizaţi în acelaşi timp. Ei reprezintă inaugurarea arhivelor referitoare la personalităţile din universul universurilor, de unde şi numele lor — *Cei Îmbătrâniţi* de Zile. Atunci când veţi atinge Paradisul şi veţi răsfoi analele începuturilor lucrurilor, veţi găsi ca primă menţiune, în secţiunea tratând personalităţile, mărturia trinitizării acestor douăzeci şi unu de Îmbătrâniţi de Zile.

Aceste fiinţe elevate guvernează întotdeauna în grupuri de trei. În numeroase faze de activitate, ele călătoresc individual, în altele pot opera câte doi, însă, în sferele superioare ale administrării lor, trebuie ca să acţioneze toţi trei unit. Ele nu părăsesc niciodată personal lumile lor rezidenţiale şi nu au de ce să o facă, deoarece aceste lumi sunt punctele focale suprauniversale ale vastului sistem de reflexivitate.

Domeniile personale ale fiecărui trio de Străvechi de Zile sunt situate în căminul polarităţii spirituale al sferei cartierului lor general. Aceste sfere sunt divizate în şaptezeci de sectoare administrative şi au şaptezeci de capitale divizionare în care Cei Îmbătrâniţi de Zile rezidă din timp în timp.

În materie de putere, de câmp al autorităţii şi de limite ale jurisdicţiei, Cei Îmbătrâniţi de Zile sunt cei mai puternici şi cei mai solizi dintre toţi şefii direcţi ai creaţiilor timpului-spaţiu. În întregul vast univers al universurilor, numai ei sunt investiţi cu înalte puteri de judecată executorie finală în ceea ce priveşte extincţia eternă a creaturilor înzestrate cu voinţă. Şi trebuie ca Cei Îmbătrâniţi de Zile să participe toţi trei la decretele fără apel ale tribunalului suprem al unui suprauniviers.

Cu excepţia Deităţilor şi asociaţilor lor din Paradis, Cei Îmbătrâniţi de Zile sunt şefii cei mai perfecţi, cei mai divin dotaţi şi având cele mai mari varietăţi de aptitudini dintre toţi cei care există în timp-spaţiu. În aparenţă, ei sunt şefii supremi ai suprauniversurilor, însă ei nu au câştigat prin experienţă acest drept de a guverna; ei sunt deci destinaţi să fie înlocuiţi într-o zi de Fiinţa Supremă, suveran experienţial pentru care ei vor deveni indubitabil vice-conducători.

Fiinţa Supremă este pe cale de a parveni la suveranitatea celor şapte suprauniversuri prin serviciul ei experienţial, la fel cum un Fiu Creator câştigă prin experienţa suveranităţii universului său local. Însă pe durata epocii prezente, în care evoluţia Fiinţei Supreme este neîncheiată, Cei Îmbătrâniţi de Zile asigură supracontrolul administrativ coordonat şi perfect al universurilor evolutive ale timpului şi spaţiului. Şi toate decretele Îmbătrâniţilor de Zile sunt caracterizate de înţelepciune în originalitate şi de iniţiativă în individualitate.

## 4.PERFECŢIUNILE DE ZILE

Există exact două sute zece Perfecţiuni de Zile şi ei prezidează guvernele celor zece sectoare majore ale fiecărui suprauniverس. Ei au fost trinitizaţi în vederea misiunii speciale de a asista directorii suprauniversurilor şi domnesc ca locţiitori imediaţi şi personali ai Îmbătrâniţilor de Zile.

Trei Perfecţiuni de Zile sunt ataşate capitalei fiecărui sector major, însă, contrar Îmbătrâniţilor de Zile, nu este necesar să fie mereu prezenţi toţi trei. Unul dintre membrii trio-ului poate să absenteze din timp în timp pentru a se întreţine personal cu Cei Îmbătrâniţi de Zile în ceea ce priveşte bunăstarea regatului său.

Aceşti şefi triunici ai sectoarelor majore sunt special perfecţi în controlul detaliilor administrative, de unde şi numele lor — *Perfecţiunile* de Zile. Indicând numele acestor fiinţe din lumea spirituală, noi suntem confruntaţi cu problema de a le traduce în limbajul lor, şi este foarte dificil să se dea o traducere satisfăcătoare. Ne displace să utilizăm desemnări arbitrare, care ar fi lipsite de sens pentru voi; ne este deci adesea greu să alegem un nume corespunzător care să fie clar pentru voi, şi în acelaşi timp să reprezinte câtuşi de puţin originalul.

Perfecţiunile de Zile au un corp moderat de important de Consilieri Divini, de Desăvârşitori de Înţelepciune şi de Cenzori Universali ataşat guvernului lor. Ei dispun de un număr încă şi mai important de Puternici Mesageri, de Înălţaţi în Autoritate şi de Lipsiţi de Nume şi de Număr. Însă o mare parte a muncii curente ce se referă la problemele unui sector major este efectuată de Păzitorii Celeşti şi de Asistenţii Fiilor Înălţaţi. Aceste două grupe sunt asigurate de descendenţi trinitizaţi fie de personalităţi ale Paradisului-Havona, fie de muritori finalitari glorificaţi. Anumiţi membri aparţinând acestor două ordine de fiinţe trinitizate de creaturi sunt retrinitizaţi de Deităţile Paradisului, apoi grăbiţi pentru a ajuta la administrarea guvernelor suprauniversale.

Cea mai mare parte a Păzitorilor Celeşti şi a Asistenţilor Fiilor Înălţaţi sunt afectaţi serviciului sectoarelor majore şi minore, însă Conservatorii Trinitizaţi (serafimi şi mediani îmbrăţişaţi de Trinitate) sunt agenţii curţilor celor trei diviziuni; ei activează în tribunalele Îmbătrâniţilor de Zile, Perfecţiunilor de Zile şi Recenţilor de Zile. Ambasadorii Trinitizaţi (ascenderi muritori îmbrăţişaţi de Trinitate şi a căror natură era să fuzioneze cu Fiul sau Spiritul ) pot să se întâlnească indiferent unde într-un suprauniverس, însă marea majoritate se găseşte în serviciul sectoarelor minore.

Înainte de epoca în care planul de guvernare al celor şapte suprauniversuri a fost pe deplin dezvoltat, aproape toţi administratorii diverselor diviziuni ale acestor guverne, mai puţin Cei Îmbătrâniţi de Zile, au făcut o ucenicie de durată variabilă sub egida Eternilor de Zile, pe diversele lumi ale universului perfect al Havonei. Fiinţele trinitizate ulterior au trecut de asemenea printr-o perioadă de formare sub autoritatea Eternilor de Zile înainte de a fi ataşate serviciului Îmbătrâniţilor de Zile, Perfecţiunilor de Zile şi Recenţilor de Zile. Ei sunt toţi administratori antrenaţi, încercaţi şi experimentaţi.

Voi veţi vedea imediat Perfecţiunile de Zile atunci când veţi atinge cartierul general al Splandonului, după sejurul vostru pe lumile sectorului vostru minor, deoarece aceşti şefi exaltaţi sunt strâns asociaţi cu şaptezeci de lumi ale unui sector major care distribuie o instrucţie superioară pentru creaturile ascendente ale timpului. Perfecţiunile de Zile în persoană administrează jurământul colectiv al diplomaţilor ascendenţi ai şcolilor sectoarelor majore.

Munca pelerinilor timpului pe lumile înconjurând sediul unui sector major este în principal de natură intelectuală, contrastând cu caracterul mai fizic şi material al instrucţiei pe cele şapte sfere educative ale unui sector minor şi cu întreprinderile spirituale pe cele patru sute nouăzeci de lumi universitare ale unui sediu al suprauniversurilor.

Cu toate că voi nu sunteţi înscrişi decât pe registrele sectorului major al Splandonului, care înglobează universul local al originii voastre, va trebui să treceţi prin fiecare dintre cele zece diviziuni majore ale suprauniversului nostru. Veţi vedea toate cele treizeci de Perfecţiuni de Zile de pe Orvonton înainte de a atinge Uversa.

## 5.RECENŢII ZILELOR

Recenţii Zilelor sunt cei mai tineri administratori supremi ai suprauniversurilor; în grupuri de trei, ei prezidează problemele sectoarelor minore. În natură, ei sunt coordonaţi cu Perfecţiunile de Zile, însă în autoritate administrativă le sunt subordonaţi. Există exact douăzeci şi una de mii dintre aceste personalităţi ale Trinităţii, personal glorioase şi divin eficiente. Ele au fost create simultan şi şi-au făcut împreună educaţia în Havona sub egida Eternilor de Zile.

Recenţii Zilelor dispun de un corp de asociaţi şi de asistenţi asemănători celui Perfecţiunilor de Zile. Printre altele, le sunt ataşate un număr enorm de fiinţe celeste de diverse ordine subordonate. În administrarea sectoarelor minore, ei utilizează un mare număr de muritori ascendenţi rezidenţi, personalul coloniilor de curtoazie şi grupurile variate provenite din Spiritul Infinit.

Guvernele sectoarelor minore sunt în foarte mare măsură, deşi nu exclusiv, ocupate de marile probleme fizice ale suprauniversurilor. Sferele sectoarelor minore sunt cartierele generale ale Maeştrilor Controlori Fizici. Pe aceste lumi, ascenderii urmează studii şi experienţe referitoare la analiza activităţilor celui de-al treilea ordin al Centrelor Supreme de Putere şi ale celor şapte ordine de Maeştri Controlori Fizici.

Imediat ce regimul unui sector minor alocă un loc atât de considerabil problemelor fizice, cei trei Recenţi de Zile din acest sector sunt rareori împreună pe sfera capitală. În cea mai mare parte a timpului, unul dintre ei este plecat să se întâlnească cu Perfecţiunile de Zile din sectorul major care îi supraveghează sau absentează pentru a reprezenta pe Cei Îmbătrâniţi de Zile în Paradis, în conclavurile fiinţelor elevate de origine trinitară. Recenţii Zilelor alternează cu Perfecţiunele de Zile pentru a reprezenta Cei Îmbătrâniţi de Zile la consiliile supreme ale Paradisului. Între timp, un alt Recent de Zile poate fi plecat în turneu de inspecţie pe lumile-sediu ale universurilor locale aparţinând jurisdicţiei sale. Însă rămâne întotdeauna cel puţin unul dintre aceşti conducători în funcţiune în cartierul general al unui sector minor.

Voi veţi cunoaşte cu toţii într-o zi pe cei trei Recenţi de Zile responsabili ai Ensei, sectorul vostru minor, deoarece va trebui să treceţi prin mâinile lor pe calea voastră interioară către lumile educative ale sectoarelor majore. Pe parcursul ascensiunii voastre către Uversa, voi nu veţi trece decât printr-un singur grup de sfere educative ale unui sector minor.

## 6.UNIUNILE DE ZILE

Personalităţile Trinităţii aparţinând ordinelor "Zilelor" nu acţionează în capacitatea administrativă sub nivelul de guvernare al suprauniversurilor. În universurile locale în evoluţie, ele nu acţionează decât în calitate de consilieri şi consultanţi. Uniunile de Zile sunt un grup de personalităţi de legătură acreditate de Trinitatea Paradisului pe lângă conducătorii de origine duală ai universurilor locale. Fiecare univers local organizat şi locuit îşi vede desemnat unul dintre aceşti consilieri paradisiaci care acţionează ca reprezentant al Trinităţii şi, sub anumite raporturi, ca agent al Tatălui Universal pe lângă creaţia locală.

Există şapte sute de mii dintre aceste fiinţe în existenţă, cu toate că ele nu au primit toate o misiune. Corpul de rezervă al Uniunilor de Zile funcţionează în Paradis, în calitate de Consiliu Suprem al Ajustărilor Universale.

Într-un mod special, aceşti observatori trinitari coordonează activităţile administrative ale tuturor ramurilor guvernului universal, de la guvernele universurilor locale, trecând prin cele ale sectoarelor, până la cele ale suprauniversului, de unde numele lor — *Uniunile* de Zile. Aceştia din urmă fac un triplu raport superiorilor lor. Ei fac un raport asupra datelor pertinente de natură fizică şi semi-intelectuală Recenţilor Zilelor din sectorul lor minor; ei fac un raport asupra evenimentelor intelectuale şi cvasispirituale Perfecţiunilor de Zile din sectorul lor major; ei fac un raport asupra problemelor spirituale şi semi-paradisiace Îmbătrâniţilor de Zile în capitala suprauniversului lor.

Deoarece sunt fiinţe de origine trinitară, toate circuitele Paradisului le sunt deschise pentru intercomunicările lor şi astfel ei sunt întotdeauna în contact între ei şi cu toate personalităţile necesare, până la cele care fac parte din consiliile supreme ale Paradisului.

O Uniune de Zile nu are o relaţie organică cu guvernul universului local căruia îi este ataşată. În afara misiunii sale de observator, ea nu acţionează decât la cererea autorităţilor locale. Ea este din oficiu membră în toate consiliile primare şi în toate conclavurile importante ale creaţiei locale, însă nu participă la studiul tehnic al problemelor administrative.

Atunci când un univers local este ancorat în lumină şi în viaţă, fiinţele sale glorificate se asociază liber cu Uniunile de Zile. Aceasta activează atunci cu funcţiuni crescute în această împărăţie a perfecţiunii evolutive, însă rămâne primordial în calitate de ambasador al Trinităţii şi de Consilier al Paradisului.

Un Univers local este guvernat direct de un Fiu divin de origine de Deitate duală, însă acesta are constant alături un frate din Paradis, o personalitate originară a Trinităţii. În cazul în care un Fiu creator ar fi temporar absent din cartierul general al universului său local, conducătorii care îl înlocuiesc sunt în mare parte îndrumaţi în deciziile lor majore de sfaturile Uniunilor lor de Zile.

## 7.FIDELII DE ZILE

Aceste înalte personalităţi originare din Trinitate sunt consultanţii Paradisului pe lângă şefii celor o sută de constelaţii ale fiecărui univers local. Există şaptezeci de milioane de Fideli de Zile şi, la fel ca Uniunile de Zile, ei nu sunt toţi în serviciu. Corpul lor de rezervă în Paradis este Comisia Consultativă a Eticii şi a Autarhiei Interuniversale. Fidelii de Zile realizează permutări în serviciul lor conform ordonanţelor consiliului suprem al corpului lor de rezervă.

Tot ceea ce o Uniune de Zile este faţă de un Fiu Creator al unui univers local, Fidelii de Zile sunt faţă de Fii Vorondadek care guvernează constelaţiile acestei creaţii locale. Ei sunt suprem devotaţi şi divin fideli bunăstării constelaţiilor locale la care sunt afectaţi, de unde şi numele lor — *Fidelii* de Zile. Ei nu acţionează decât în calitate de consilieri; ei nu participă niciodată la activităţile administrative decât dacă au fost invitaţi de autorităţile constelaţiei. Ei nu se ocupă direct nici de serviciul educativ al pelerinilor ascensiunii pe sferele arhitecturale de instruire care înconjoară un sediu al constelaţiei. Toate întreprinderile acestui ordin sunt supravegheate de Fii Vorondadek.

Toţi Fidelii de Zile care activează în constelaţiile unui univers local sunt plasaţi sub jurisdicţia Uniunilor de Zile şi le dau direct rapoarte. Ei nu au un sistem vast de intercomunicare, deoarece în general ei se limitează voluntar la o asociere în interiorul frontierelor unui univers local. Orice Fidel de Zile în misiune pe Nebadon poate comunica, şi comunică de fapt, cu toţi membrii ordinului său în serviciu în acel univers local.

La fel ca Uniunile de Zile în sediul unui univers, Fidelii de Zile menţin, pe capitalele constelaţiei, reşedinţa lor personală separată de cea a directorilor administrativi ai acestor domenii. Domiciliile lor sunt relativ modeste în comparaţie cu locuinţele şefilor Vorondadeki ai constelaţiei.

Fidelii de Zile sunt ultima verigă în lungul lanţ de consultare administrativă care se întinde de la sferele sacre ale Tatălui Universal, în apropierea centrului tuturor lucrurilor, până la diviziunile primare ale universurilor locale. Regimul provenit din Trinitate se opreşte la constelaţie; nu mai există consultanţi ai Paradisului în reşedinţă permanentă nici în sistemele componente, nici pe lumile locuite. Aceste ultime unităţi administrative sunt plasate în întregime sub jurisdicţia fiinţelor native ale universurilor locale.

[Prezentat de un Consilier Divin de pe Uversa.]

# CARTEA URANTIA

## PRIMA PARTE - UNIVERSUL CENTRAL ŞI SUPRAUNVERSURILE

## CAPITOLUL 19 - FIINŢE COORDONATE DE ORIGINE TRINITARĂ

Grupul paradisiac pe care îl numim Fiinţe Coordonate de Origine Trinitară conţine Fiii Instructori ai Trinităţii (care sunt de asemenea clasaţi printre Fiii Paradisiaci ai lui Dumnezeu), trei grupuri de înalţi administratori suprauniversali, şi categoria relativ impersonală a Spiritelor Inspirate a Trinităţii. Putem chiar include, pe drept cuvânt, în această clasificare de personalităţi trinitare, nativii de pe Havona precum şi numeroasele grupuri de fiinţe care locuiesc în Paradis. Fiinţele de origine trinitară despre care vom vorbi în această expunere sunt următoarele:

1.Fiii Instructori ai Trinităţii.
2.Desăvârşitorii Înţelepciunii.
3.Consilierii Divini.
4.Cenzorii Universali.
5.Spiritele Inspirate ale Trinităţii.
6.Nativii Havonei.
7.Cetăţenii Paradisului.

Mai puţin Fiii Instructori ai Trinităţii, şi poate Spiritele Inspirate ale Trinităţii, personalităţile acestor grupe sunt în număr definit. Creaţia lor este un eveniment trecut şi depăşit.

### 1.FIII INSTRUCTORII AI TRINITĂŢII

Printre toate ordinele elevate de personalităţi celeste care v-au fost revelate, numai Fiii Instructori ai Trinităţii acţionează cu o dublă capacitate. Prin originea lor de natură trinitară, funcţiunile lor sunt aproape în

întregime consacrate serviciilor filiaţiei divine. Ei sunt fiinţele de legătură care unesc cele două margini ale abisului universal dintre personalităţile trinitare şi personalităţile de origine duală.

În timp ce Fiii Staţionari ai Trinităţii sunt numeric completeţi, numărul Fiilor Instructori creşte constant. Nu ştiu care va fi numărul lor final, însă pot indica că, pe parcursul ultimului raport periodic pe Uversa, arhivele paradisiace menţionau că erau în serviciu 21.001.624.821.

Aceste fiinţe formează singurul grup al Fiilor lui Dumnezeu care vă este revelat şi care a provenit din Trinitatea Paradisului. Ei au parcurs universul central şi suprauniversul, şi un număr considerabil dintre ei este ataşat fiecărui univers local. Ei servesc de asemenea planetele individuale aşa cum o fac ceilalţi Fii Paradisiaci ai lui Dumnezeu. Deoarece planul marelui univers nu este pe deplin manifestat, un mare număr de Fii Instructori sunt păstraţi în rezervă în Paradis, şi se oferă voluntari pentru misiuni de urgenţă şi servicii neobişnuite în toate diviziunile marelui univers, în lumile izolate ale spaţiului, în universurile locale şi suprauniversuri şi pe lumile Havonei. Ei activează de asemenea în Paradis, însă este mai bine să amânăm studiul lor detaliat până în momentul în care vom aborda discuţia asupra Fiilor Paradisiaci ai lui Dumnezeu.

Putem, cu toate acestea, nota din acest punct de vedere că Fiii Instructori sunt personalităţile coordonatoare supreme provenite din Trinitate. Într-un univers al universurilor atât de vast, există întotdeauna marele pericol de a cădea în eroarea de a avea un punct de vedere restrâns, până la răul inerent unei concepţii fragmentare a realităţii şi a divinităţii.

De exemplu: mintea umană ar încerca de obicei să abordeze filozofia cosmică descrisă în prezentele revelaţii, pornind de la simplu şi finit la complex şi infinit, de la originile umane la destinele divine. Însă această cale nu conduce la *înţelepciunea spirituală*. Este calea cea mai uşoară către o anumită formă de *cunoaştere genetică*, susceptibilă cel mult să dezvăluie pur şi simplu originea oamenilor; ea nu revelează decât foarte puţin sau nimic despre destinul lor divin.

Chiar şi în studiul evoluţiei biologice a oamenilor de pe Urantia, există grave obiecţii în abordarea prezentului lor statut şi a problemelor lor curente exclusiv pe cale istorică. Nu putem pricepe adevărata perspectivă a vreunei probleme a realităţii — umane sau divine, terestre sau cosmice — decât prin studiul şi corelarea completă şi fără prejudecăţi a trei faze ale realităţii universale: origine, istorie şi destin. Buna înţelegere a acestor trei realităţi experienţiale furnizează baza necesară unei înţelepte evaluări a statutului prezent.

Când mintea umană se apucă de urmarea tehnicii filozofice de începere de la inferior pentru a se apropia de superior, fie biologic fie teologic, există întotdeauna pericolul de a comite patru erori de raţionament:

1.Ea poate ignora total percepţia scopului evolutiv final şi îndeplinirea ţelului personal sau a destinului cosmic.

2.Ea poate comite eroarea filozofică supremă, simplificând în exces realitatea cosmică evolutivă (experienţială), ceea ce conduce la deformarea faptelor, pervertirea adevărului şi la conceperea unor destine false.

3.Studiul cauzelor este lectura aprofundată a istoriei. Însă nu este suficient să se ştie *cum* o fiinţă a devenit ceea ce este pentru a înţelege inteligent statutul ei prezent şi caracterul ei autentic.

4.Istoria singură nu reuşeşte să reveleze convenabil dezvoltarea viitoare — destinul. Originile finite sunt utile, însă doar cauzele divine revelează efectele finale. Ţelurile eterne nu se arată în începuturile temporale. Nu putem interpreta cu adevărat prezentul decât în lumina corelaţiei trecutului şi viitorului.

Prin urmare, din toate aceste motive şi din multe altele, noi folosim deci tehnica constând în abordarea omului şi a problemelor sale planetare, întreprinzând călătoria în timp-spaţiu plecând de la infinit, Sursa Centru Paradisiacă infinită eternă şi divină a oricărei realităţi de personalitate şi a oricărei existenţe cosmice.

## 2.DESĂVÂRŞITORII ÎNŢELEPCIUNII

Desăvârşitorii Înţelepciunii sunt o creaţie specializată a Trinităţii Paradisului, destinată să personifice înţelepciunea divinităţii în suprauniversuri. Există exact şapte miliarde dintre aceste fiinţe, din care un miliard sunt ataşate fiecăruia dintre cele şapte suprauniversuri.

În comun cu Consilierii Divini şi Cenzorii Universali, coordonaţii lor, Desăvârşitorii Înţelepciunii au trecut prin înţelepciunea Paradisului, înţelepciunea Havonei şi înţelepciunea sferelor paradisiace ale Tatălui, mai puţin Divinington. După aceste experienţe, Desăvârşitorii Înţelepciunii au fost numiţi permanent în serviciului Îmbătrâniţilor de Zile. Ei nu servesc nici în Paradis, nici pe lumile circuitelor Paradis-Havona; ei sunt în întregime ocupaţi cu administrarea guvernelor suprauniversurilor.

În orice loc şi în orice moment în care activează un Desăvârşitor al Înţelepciunii, înţelepciunea divină activează la rândul ei. Există actualitatea prezenţei şi perfecţiunii manifestării în cunoaşterea şi înţelepciunea pe care o comportă actele acestor puternice şi maiestuoase personalităţi. Ele nu *reflectă* înţelepciunea Trinităţii Paradisului, ele *sunt* această înţelepciune. Ele sunt sursele înţelepciunii pentru toţii instructorii în aplicarea cunoaşterii universale; ele sunt izvoare de discernământ şi surse de discriminare pentru instituţiile de învăţătură şi de discernământ în toate universurile.

Înţelepciunea are o origine dublă: ea derivă din perfecţiunea clarviziunii divine inerentă fiinţelor perfecte, şi din experienţa personală dobândită de creaturile evolutive. Desăvârşitorii Înţelepciunii *sunt* înţelepciunea divină, perfectă şi paradisiacă a clarviziunii Divine. Când asociaţii lor administrativi pe Uversa, Puternicii Mesageri, Cei Lipsiţi de Nume şi de Număr, şi cei Înălţaţi în Autoritate, acţionează împreună, ei *sunt* înţelepciunea experienţei universului. O fiinţă divină poate avea perfecţiunea cunoaşterii divine, un muritor evolutiv poate atinge la un moment dat perfecţiunea cunoaşterii ascendente, însă nici una dintre aceste fiinţe nu epuizează singură potenţialul întregii înţelepciuni posibile. În consecinţă, atunci când conduita suprauniversurilor face dezirabil să se atingă maximul de înţelepciune administrativă, aceşti Desăvârşitori ai înţelepciunii clarviziunii divine sunt întotdeauna asociaţi personalităţilor ascendente care au ajuns la înalte responsabilităţi de autoritate suprauniversală prin tribulaţiile experienţiale ale progresului evolutiv.

Desăvârşitorii Înţelepciunii vor avea întotdeauna nevoie de acest complement de înţelepciune experienţială pentru a realiza perspicacitatea lor administrativă. Însă a fost emisă ipoteza că finalitarii Paradisului ar putea poate ajunge la un nivel de înţelepciune elevat încă neatins acum, *după* ce vor fi fost admişi la un moment dat în al şaptelea stadiu al existenţei spirituale. Dacă această deducţie este exactă, atunci aceşti ascenderi evolutivi perfecţionaţi ar deveni indubitabil administratorii universului cei mai eficienţi care au fost vreodată cunoscuţi în întreaga creaţie. Cred că aceasta este înaltul destin al finalitarilor.

Varietatea aptitudinilor Desăvârşitorilor Înţelepciunii le permite să ia parte practic la toate serviciile celeste ale creaturilor ascendente. Ordinul meu de personalitate, Consilierii Divini, precum şi cel ai Desăvârşitorilor Înţelepciunii şi al Cenzorilor Universali, constituie ordinele cele mai elevate de fiinţe care se pot angaja şi se angajează efectiv în munca constând în revelarea adevărului planetelor şi sistemelor individuale, fie în stadiul lor primitiv, fie în epoca în care sunt ancorate în lumină şi viaţă. Noi luăm cu toţii contact din timp în timp cu serviciul muritorilor ascendenţi, de la planetele pe care apare viaţa, până la universurile locale şi la suprauniversul nostru, şi în special în acesta din urmă.

## 3.CONSILIERII DIVINI

Aceste fiinţe de origine trinitară sunt consiliul Deităţii pentru domeniile celor şapte suprauniversuri. Ei nu sunt *reflectarea* consiliului divin al Trinităţii; ei *sunt* acest consiliu. Există douăzeci şi una de miliarde de Consilieri în serviciu, din care trei miliarde sunt afectaţi fiecărui suprauniver.

Consilierii Divini sunt asociaţii şi egali Cenzorilor Universali şi Desăvârşitorilor Înţelepciunii, existând unul până la şapte Consilieri pe lângă fiecare Cenzor sau Desăvârşitor. Cele trei ordine participă la guvernarea Îmbătrâniţilor de Zile, inclusiv ramificaţiile sale în sectoarele majore şi minore, universurile locale, constelaţiile şi consiliile suveranilor sistemelor locale.

Noi acţionăm în calitate de indivizi, aşa cum o fac redactând această expunere, însă noi funcţionăm de asemenea în calitate de trio atunci când împrejurările ne-o cer. Atunci când ne asumăm un rol executiv, sunt întotdeauna asociaţi un Desăvârşitor al Înţelepciunii, un Cenzor Universal şi unul până la şapte Consilieri Divini.

Un Desăvârşitor al Înţelepciunii, şapte Consilieri Divini, şi un Cenzor Universal, constituie un tribunal de divinitate trinitară, corpul consultativ mobil cel mai elevat al universului timpului şi spaţiului. Aceste grupuri de nouă sunt cunoscute ca tribunale însărcinate fie să stabilească faptele, fie să reveleze adevărul, şi atunci când ele iau o decizie asupra unei probleme, este exact ca şi cum un Străvechi de Zile s-a şi pronunţat asupra problemei, deoarece, în toate analele suprauniversurilor, nu am văzut niciodată un astfel de verdict neaprobat de Cei Îmbătrâniţi de Zile.

Când cei trei Cei Îmbătrâniţi de Zile funcţionează, funcţionează Trinitatea Paradisului. Când tribunalul celor nouă ajunge la o decizie după ce a deliberat în comun, putem spune practic că au vorbit Cei Îmbătrâniţi de Zile. Acesta este modul în care Şefii Paradisului stabilesc un contact personal în materie de administrare şi de reguli de guvernare, cu lumile, sistemele şi universurile individuale.

Consilierii Divini sunt perfecţiunea consiliului divin al Trinităţii Paradisului. Noi reprezentăm, în realitate noi *suntem*, consiliul perfecţiunii. Atunci când dispunem printre altele de consilii experienţiale ale asociaţilor noştri, ascenderii evolutivi deveniţi perfecţi şi îmbrăţişaţi de Trinitate, concluziile noastre conjugate sunt nu numai complete, ci ele au şi atins plenitudinea. Când consiliul nostru unificat a fost admis, judecat, confirmat şi promulgat de un Cenzor Universal, este foarte probabil că el se învecinează cu pragul totalităţii universale. Aceste verdicte se apropie cât mai mult posibil de atitudinea absolută a Deităţii în limitele temporale şi spaţiale ale situaţiei implicate şi ale problemei respective.

Cei Şapte Consilieri Divini în legătură cu un trio evolutiv trinitizat — un Puternic Mesager, un Elevat în Autoritate şi un Lipsit de Nume şi de Număr — reprezintă cea mai bună aproximare suprauniversală pentru a fuziona punctul de vedere uman şi atitudinea divină pe nivelele cvasiparadisiace ale semnificaţiilor spirituale şi ale valorilor realităţii. O apropiere atât de strânsă a atitudinilor cosmice unificate a creaturilor şi Creatorului nu este depăşită decât la Fiii Paradisiaci de manifestare, care sunt Dumnezeu şi om în toate fazele experienţei personalităţii.

## 4.CENZORII UNIVERSALI

Există exact opt miliarde de Cenzori Universali în existenţă. Aceste fiinţe unice *sunt* judecata Deităţii. Ele nu se mărginesc să reflecte deciziile perfecţiuni; ele *sunt* judecata Trinităţii Paradisului. Nici măcar Cei Îmbătrâniţi de Zile nu judecă altfel decât în asociere cu Cenzorii Universali.

Un Cenzor este trimis pe fiecare din miliardul de lumi ale universului central, fiind ataşat administraţiei planetare a Eternului de Zile care se află acolo. Nici Desăvârşitorii Înţelepciunii, nici Consilierii Divini, nu sunt astfel ataşaţi în permanenţă administraţiilor Havonei. Noi nu înţelegem dealtfel pe deplin de ce Cenzorii Universali sunt staţionaţi în universul central. Activităţile lor nu justifică deloc desemnarea lor pe Havona. Noi bănuim deci că ei se află acolo pentru a veni în întâmpinarea nevoilor unei epoci universale viitoare, în care populaţia Havonei ar putea practic să se schimbe.

Un miliard de Cenzori sunt ataşaţi fiecăruia dintre cele şapte suprauniversuri, şi ei acţionează în toate diviziunile lor, atât în calitate individuală cât şi în asociere cu Desăvârşitorii Înţelepciunii şi Consilierii Divini. Astfel, Cenzorii acţionează pe toate nivelele marelui univers, de la lumile perfecte ale Havonei până la consiliile Suveranilor Sistemelor, şi ei fac organic parte din toate judecăţile de dezlegare ale lumilor evolutive.

În orice loc şi în orice moment în care un Cenzor Universal este prezent, judecata Deităţii este de asemenea acolo. Şi, cum aceşti Cenzori dau întotdeauna verdictele lor în legătură cu Desăvârşitorii Înţelepciunii şi Consilierii Divini, aceste decizii îmbrăţişează înţelepciunea, consiliul şi judecata unificate ale Trinităţii Paradisului. În acest trio juridic, Desăvârşitorul Înţelepciunii ar fi "Eu am fost", Consilierul Divin ar fi "Voi fi", iar Cenzorul Universal este întotdeauna "Eu sunt".

Aceşti Cenzori sunt personalităţi totalizante ale universului. Când mii de martori sau un milion şi-au adus mărturia, când vocea înţelepciunii a vorbit şi consiliul divinităţii a înregistrat, când mărturia perfecţiunii ascendente a fost adăugată, atunci Cenzorul acţionează, şi o totalizare infailibilă şi divină a tot ceea ce s-a întâmplat se găseşte imediat revelată; iar aceste expuneri reprezintă concluzia divină, suma şi substanţa unei decizii finale şi perfecte. Acesta este motivul pentru care, atunci când un Cenzor a vorbit, nimeni altcineva nu este mai calificat pentru a vorbi, deoarece Cenzorul a descris adevărata şi evidenta totalitate a tot ceea ce sa întâmplat. Când el vorbeşte, nu există nici un apel.

Înţeleg integral operaţiunile mentale ale unui Desăvârşitor al Înţelepciunii, însă nu sesizez, cu siguranţă, în întregime, procesele mentale de judecată ale unui Cenzor Universal. Mi se pare că Cenzorii formulează noi semnificaţii şi fac să se nască noi valori, asociind faptele, adevărurile şi constatările care le sunt prezentate pe parcursul unei anchete asupra problemelor universului. Pare probabil că Cenzorii Universali să fie apţi să dea interpretări originale, conjugând perspicacitatea perfectă a Creatorului şi experienţa creaturilor devenite perfecte. Această asociere a perfecţiunii Paradisului şi a experienţei universului face indubitabil să iasă la iveală o nouă valoare de ultimitate.

Însă acesta nu este sfârşitul dificultăţii noastre referitoare la funcţionarea minţii Cenzorilor Universali. După ce am ţinut cont cu atenţie de tot ceea ce ştim sau ceea ce presupunem asupra activităţii unui Cenzor într-o situaţie universală dată, noi descoperim că suntem încă incapabili să prezicem deciziile sale şi să îi prevedem verdictele. Noi determinăm cu multă precizie rezultatul probabil al unei asocieri între atitudinea unui Cenzor şi experienţa unei creaturi, însă aceste concluzii nu sunt întotdeauna previziuni exacte ale declaraţiilor unui Cenzor.

Pare probabil ca Cenzorii să fie într-un anumit fel în legătură cu Absolutul Deităţii; noi suntem incapabili să explicăm altfel un mare număr din deciziile şi ordonanţele lor.

Desăvârşitorii Înţelepciunii, Consilierii Divini, Cenzorii Universali, precum şi cele şapte ordine ale Personalităţilor Supreme ale Trinităţii, constituie cele zece grupe pe care le numim uneori *Fiii Staţionari ai Trinităţii*. Împreună, ei formează marele corp al administratorilor, conducătorilor, agenţilor executivi, consultanţilor, consilierilor şi judecătorilor Trinităţii. Numărul lor depăşeşte cu puţin treizeci şi şapte de miliarde. Două miliarde şaptezeci sunt staţionaţi în universul central, şi ceva mai mult de cinci miliarde în fiecare suprauniversa.

Este destul de dificil să descriem limitele funcţiunilor Fiilor Staţionari ai Trinităţii. Ar fi inexact să spunem că acţiunile lor se limitează la finit, deoarece anumite probleme înregistrate în suprauniversuri infirmă acest lucru. Ei acţionează pe toate nivelele administrative sau juridice ale universului în care condiţiile timpului-spaţiu o cer şi care se raportează la evoluţia trecută, prezentă şi viitoare a universului maestru.

## 5.SPIRITELE INSPIRATE ALE TRINITĂŢII

Nu aş putea să vă spun aproape nimic despre Spiritele Inspirate ale Trinităţii, deoarece ele sunt unul dintre rarele ordine în întregime secrete de fiinţe existente. Fără nici o îndoială, secretul se datorează imposibilităţilor de a se revela pe deplin, chiar şi acelora dintre noi a căror origine este atât de apropiată de sursa creaţiei lor. Ele vin în existenţă printr-un act al Trinităţii Paradisului, şi pot fi utilizate de una sau două din Deităţi, la fel de bine ca şi de cele trei luate împreună. Noi nu ştim dacă numărul acestor Spirite este complet şi fix sau creşte în mod constant, însă avem tendinţa să credem că nu este fixat.

Noi nu înţelegem pe deplin nici natura, nici conduita Spiritelor Inspirate. Ele aparţin poate categoriei spiritelor suprapersonale. Ele par a opera pe toate circuitele cunoscute şi par a acţiona destul de independent de timp şi de spaţiu. Însă noi nu cunoaştem mare lucru despre ele, decât ceea ce încercăm să deducem din caracterul lor după natura activităţilor lor, ale căror rezultate le observăm cu certitudine ici şi colo în universuri.

Sub anumite condiţii, Spiritele Inspirate pot să se individualizeze suficient pentru a fi recunoscute de fiinţele de origine trinitară. Eu le-am văzut, însă nu ar fi niciodată posibil fiinţelor celeste aparţinând ordinelor inferioare să recunoască unul dintre ele. Se produc de asemenea, din timp în timp, în conduita universurilor în evoluţie, împrejurări în care orice fiinţă de origine trinitară poate folosi direct aceste spirite pentru a îndeplini mai bine sarcinile care îi revin. Noi ştim deci că ele există şi că, în anumite condiţii, putem cere să primim asistenţa lor, şi uneori să recunoaştem prezenţa lor. Însă ele nu fac parte din organizarea manifestă şi net revelată, însărcinată să dirijeze universurile spaţiului-timp înainte ca aceste creaţii materiale să fie ancorate în lumină şi în viaţă. Aceste Spirite nu au loc care să se distingă clar în economia prezentă sau în administrarea prezentă a celor şapte suprauniversuri în evoluţie. Ele sunt un secret al Trinităţii Paradisului.

Melchizedekii Nebadonului învaţă că Spiritele Inspirate ale Trinităţii sunt destinate, într-o anumită epocă dată a eternului viitor, să înlocuiască Mesagerii Solitari, al căror număr scade încet dar sigur, ca urmare a afectării lor ca asociaţi anumitor tipuri de fii trinitizaţi.

Spiritele Inspirate sunt Spiritele solitare ale universului universurilor. În calitate de Spirite, ele seamănă mult Mesagerilor Solitari, mai puţin că aceştia din urmă sunt personalităţi distincte. Noi dobândim o mare parte a cunoştinţelor noastre despre Spiritele Inspirate prin intermediul Mesagerilor Solitari. Aceştia detectează apropierea Spiritelor Inspirate în virtutea unei sensibilităţi inerente acestei prezenţe care funcţionează la fel de infailibil ca un ac magnetic întors către polul magnetic. Când un Mesager Solitar se găseşte în apropierea unui Spirit Inspirat al Trinităţii, este conştient de un efect calitativ datorat acestei prezenţe divine; el înregistrează de asemenea un efect cantitativ foarte net, care îi permite să cunoască efectiv clasificarea sau numărul prezenţei sau prezenţelor Spiritului.

Pot menţiona un alt fapt interesant. Când un Mesager Solitar se găseşte pe o planetă a cărei locuitori au primit Ajustori ai Gândirii ca pe Urantia, el încearcă o excitare calitativă în sensibilitatea sa detectoare a prezenţelor spiritelor. În acest caz, nu există o excitaţie cantitativă, ci doar o reacţie calitativă. Când un Mesager Solitar se găseşte pe o planetă în care Ajustorii nu vin, contactul său cu nativii nu produce această reacţie. Acest fapt ne face să presupunem faptul că Ajustorii Gândirii sunt legaţi într-o anumită manieră de Spiritele Inspirate ale Trinităţii Paradisului sau sunt în contact cu ele. Ei sunt poate asociaţi cu ele în anumite faze ale muncii lor, însă noi nu ştim acest lucru cu adevărat. Ambii îşi au originea în apropierea sursei centrale a tuturor lucrurilor,

însă nu sunt fiinţe din acelaşi ordin. Ajustorii Gândirii sunt proveniţi doar din Tată; Spiritele Inspirate îşi au descendenţa în Trinitatea Paradisului.

Spiritele Inspirate nu par a face parte din planul evolutiv al planetelor sau universurilor individuale, şi cu toate acestea se pare că există câteva dintre ele aproape peste tot. Chiar în momentul în care formulez această expunere, sensibilitatea personală la prezenţa acestui ordin de spirit a Mesagerului meu Solitar asociat, a detectat, la mai puţin de opt metri de noi, chiar în această clipă, un Spirit al ordinului Inspiraţiilor având o prezenţă putere de al treilea volum. Prezenţa putere de al treilea volum ne sugerează o prezenţă probabilă a trei Spirite Inspirate operând în legătură.

Printre cele peste douăsprezece ordine de fiinţe asociate cu mine în acest moment, Mesagerul Solitar este singurul conştient de prezenţa acestor misterioase entităţi ale Trinităţii. Mai mult, atunci când suntem astfel informaţi că aceste Spirite divine sunt apropiate, noi ignorăm în întregime misiunea lor. Noi nu ştim cu adevărat dacă sunt simpli observatori care se interesează de acţiunile noastre sau dacă, într-un mod care ne este necunoscut, contribuie efectiv la succesul întreprinderii noastre.

Noi ştim că Fiii Instructori ai Trinităţii se consacră iluminării *conştiente* a creaturilor universului. Am ajuns la concluzia fermă că, prin tehnici *supraconştiente*, Spiritele Inspirate ale Trinităţii acţionează de asemenea ca instructori ai împărăţiilor. Sunt convins că o vastă sumă de cunoştinţe spirituale esenţiale, de adevăruri indispensabile unei împliniri spirituale elevate, nu pot fi primite în mod conştient. Conştiinţa de sine ar compromite efectiv certitudinea recepţiei lor. Dacă această concepţie este justă (şi toate fiinţele ordinului meu împărtăşesc acest lucru) Spiritele Inspirate au poate misiunea de a învinge această dificultate, de a umple această lacună în programul universal de iluminare morală şi de înălţare spirituală. Noi credem că aceste două tipuri de instructori proveniţi din Trinitate efectuează un fel de legătură între activităţile lor, însă în realitate nu ştim acest lucru.

Pe lumile educative ale suprauniversurilor şi pe circuitele eterne ale Havonei, am fraternizat cu muritori care se perfecţionează — sufletele ascendente şi spiritualizate ale domeniilor evolutive — însă ei nu au fost niciodată conştienţi de Spirite Inspirate, pe care Mesagerii Solitari, datorită puterilor de detecţie pe care le posedă, le semnalează din timp în timp ca foarte apropiate de noi. Am vorbit liber cu toate ordinele Fiului lui Dumnezeu, umile şi elevate, şi nici ele nu sunt conştiente de existenţa Spiritelor Inspirate ale Trinităţii. Ele pot examina, şi examinează retrospective ale experienţelor lor şi povestesc evenimente care sunt dificil de explicat dacă nu ţinem cont de acţiunea acestor Spirite. Însă, cu excepţia Mesagerilor Solitari, şi uneori cu excepţia fiinţelor provenite din Trinitate, nici un membru al familiei celeste nu a fost vreo dată conştient de apropierea Spiritelor Inspirate.

Nu cred că Spiritele Inspirate ale Trinităţii se joacă de-a v-aţi ascunselea cu mine. Ele încearcă probabil la fel de energetic să se facă cunoscute mie aşa cum încerc eu să comunic cu ele; dificultăţile şi limitările noastre trebuie să fie reciproce şi inerente naturilor noastre. Sunt convins că nu există secrete arbitrare în univers; de aceea, nu voi înceta niciodată eforturile mele de a rezolva misterul izolării acestor Spirite care aparţin ordinului meu de creaţie.

Voi muritorii, care faceţi doar primii paşi în călătoria eternă, puteţi vedea după toate acestea că trebuie să faceţi o cale lungă înainte de a progresa prin "vedere" şi prin certitudini "materiale". Dacă speraţi să avansaţi rapid şi sigur, veţi folosi mult timp credinţa şi veţi depinde de revelaţie.

## 6.NATIVII HAVONEI

Nativii Havonei sunt creaţia directă a Trinităţii Paradisului, şi numărul lor depăşeşte concepţiile minţii voastre limitate. Nu este posibil pentru Urantieni nici faptul de a concepe darurile inerente acestor creaturi perfect divine, acestor rase ale universului etern provenite din Trinitate. Voi nu vă puteţi niciodată imagina aceste creaturi glorioase; trebuie să aşteptaţi sosirea voastră pe Havona, şi atunci puteţi să îi salutaţi ca tovarăşi ai spiritului.

Pe parcursul lungului vostru sejur pe miliardul de lumi de cultură havoniană, o prietenie eternă pentru aceste fiinţe splendide se va dezvolta în voi. Şi cât de profundă este această prietenie care creşte între creaturile personale cele mai umile ale lumilor spaţiului şi aceste fiinţe personale spirituale elevate, native ale sferelor perfecte ale universului central! În lunga şi afectuoasa lor asociere cu nativii Havonei, ascenderii fac numeroase lucruri pentru a compensa starea spirituală săracă a stadiilor primitive ale progresului uman. În acelaşi timp, prin contactele lor cu pelerinii ascendenţi, Havonienii câştigă o experienţă care, în mare măsură, triumfă din

handicapul experienţial de a fi trăit întotdeauna o viaţă de perfecţiune divină. Rezultă un mare bine reciproc, atât pentru muritorii ascendenţi cât şi pentru nativii Havonei.

Nativii Havonei sunt proiectaţi în perfecţiune divină, ca toate celelalte personalităţi provenite din Trinitate; la fel ca pentru acestea, scurgerea timpului poate creşte rezervele lor de înzestrare experienţială. Însă, spre deosebire de Fiii Staţionari ai Trinităţii, Havonienii pot evolua în statut, ei pot avea un destin etern viitor nerevelat. Există, de exemplu, havonieni care transpun în fapt prin serviciu capacitatea lor de a fuziona cu un fragment al Tatălui diferit de un Ajustor, şi se califică astfel pentru a deveni membri ai Corpului Muritorilor Finalităţii. Şi există alte corpuri finalitare, a căror acces este deschis nativilor universului central.

Evoluţia statutului nativilor Havonei a dat naştere la numeroase speculaţii pe Uversa. Pe de o parte, aceşti nativi se înfiltrează constant în diversele Corpuri Paradisiace ale Finalităţii, iar pe de altă parte nu sunt creaţi noi nativi. Numărul celor care rămân în Havona se diminuează în mod continuu. Consecinţele ultime ale acestor operaţiuni nu ne-au fost niciodată revelate, însă noi nu credem că Havona va fi vreodată lipsită de nativii ei. Noi am susţinut teoria că Havonienii vor înceta poate să intre în corpul finalitarilor la un moment dat, pe parcursul epocilor în care nivele ale spaţiului exterior vor fi succesiv create. Noi am auzit de asemenea ideea că, în aceste epoci universale viitoare, universul central ar putea fi populat de un grup mixt de rezidenţi, o populaţie care nu ar cuprinde decât în parte nativii originari ai Havonei. Noi nu ştim ce ordin sau tip de creaturi ar putea fi destinat să primească statutul rezidenţial pe viitoarea Havona, însă noi ne-am gândit la:

1.Univitatias, care sunt în prezent cetăţenii permanenţi ai constelaţiilor universurilor locale.

2.Tipurilor viitoare de muritori care s-ar putea naşte pe sferele locuite ale suprauniversurilor pe parcursul înfloririi erelor luminii şi vieţii.

3.Aristocraţia spirituală sosind din universurile exterioare succesive.

Noi ştim că Havona aparţinând precedentei epoci universale era într-o oarecare măsură diferită de Havona epocii prezente. Ni se pare deci cel puţin rezonabil să presupunem că asistăm acum la lente modificări ale universului central, anticipând epocile care urmează. Un lucru este sigur: universul nu este static; numai şi numai Dumnezeu singur este neschimbător.

## 7.CETĂŢENII PARADISULUI

Numeroase grupuri de fiinţe splendide îşi au reşedinţa în Paradis; sunt cetăţenii Paradisului. Ei nu se ocupă direct de planul de perfecţionare al creaturilor volitive ascendente, şi de aceea ei nu sunt pe deplin revelaţi muritorilor de pe Urantia. Există mai mult de trei mii de ordine dintre aceste inteligenţe celeste. Ultimul lor grup a fost personalizat în acelaşi timp cu emiterea ordinului Trinităţii care promulga planul creativ al celor şapte suprauniversuri ale timpului şi spaţiului.

Cetăţenii Paradisului şi nativii Havonei sunt uneori desemnaţi cu numele colectiv de *Personalităţile Paradisului Havona*.

Acest lucru completează istoria acestor fiinţe care sunt aduse la existenţă de Trinitatea Paradisului. Nici una dintre ele nu s-a dezvăluit şi, cu toate acestea, în sensul cel mai elevat, ele sunt toate înzestrate cu liber arbitru.

Fiinţele provenite din Trinitate posedă prerogative de tranzit care le fac independente de personalităţile de transport cum ar fi serafimii. Noi posedăm toţi puterea de a ne deplasa liber şi rapid în universul universurilor. Cu excepţia Spiritelor Inspirate ale Trinităţii, noi nu putem atinge viteza aproape incredibilă a Mesageriilor Solitari, însă suntem capabili să folosim totalitatea mijloacelor de transport spaţiale, astfel încât plecând de pe o lume-sediu, putem atinge indiferent ce punct al unui supraunivers în mai puţin de un an al timpului măsurat pe Urantia. Mi-au fost necesare 109 zile ale timpului vostru pentru a veni de pe Uversa pe Urantia.

Pe aceleaşi căi, noi avem posibilitatea unei intercomunicări instantanee. Întregul nostru ordin de creaţie se găseşte în contact cu toţi indivizii cuprinşi în fiecare dintre diviziunile copiilor Trinităţii Paradisului, cu excepţia Spiritelor Inspirate.

[Prezentat de un Consilier Divin de pe Uversa.]

# CARTEA URANTIA

## PRIMA PARTE - UNIVERSUL CENTRAL ŞI SUPRAUNVERSURILE

## CAPITOLUL 20 - FIII PARADISIACI AI LUI DUMNEZEU

Conform funcţiunilor lor în suprauniversul Orvontonului, Fiii lui Dumnezeu se împart în trei categorii:

1.Fiii lui Dumnezeu Descendenţi.
2.Fiii lui Dumnezeu Ascendenţi.
3.Fiii lui Dumnezeu Trinitizaţi.

Ordinele descendente ale filiaţiei includ personalităţile de creaţie directă şi divină. Fiii ascendenţi, ca făpturi muritoare, ating acest statut participând prin experienţă la tehnica creatoare numită evoluţie. Fiii Trinitizaţi sunt un grup de origine complexă, conţinând toate fiinţele îmbrăţişate de Trinitatea Paradisului, chiar dacă ele nu sunt provenite direct din Trinitate.

### 1.FIII LUI DUMNEZEU DESCENDENŢI

Toţi Fiii lui Dumnezeu descendenţi sunt de origine elevată şi divină. Ei se dedică serviciului descendent de slujire pe lumile şi sistemele spaţiului şi timpului, pentru a facilita progresul ascensional, către Paradis, al unor creaturi de origine evolutivă — fiii lui Dumnezeu ascendenţi. Dintre numeroasele ordine de Fii descendenţi, vom descrie în această expunere şapte. Fiii care sunt proveniţi din Deităţi pe Insula centrală de Lumină şi de Viaţă sunt numiţi *Fiii Paradisiaci ai lui Dumnezeu*; ei îmbrăţişează următoarele trei ordine:

1.Fii Creatori — Mihailii.
2.Fii Magistrali — Avonalii.
3.Fii Instructori ai Trinităţii — Daynalii.

Cele patru alte ordine de filiaţie descendentă sunt cunoscute ca *Fii ai lui Dumnezeu a Universurilor Locale*.

4.Fii Melchizedeki.
5.Fii Vorondadeki.
6.Fii Lanonandeki.
7.Purtători ai Vieţii.

Melchizedekii sunt descendenţa unită a Fiului Creator, a Spiritului Creativ şi a Tatălui Melchizedek al unui univers local. Vorondadekii şi Lanonandekii sunt ambii aduşi la existenţă de un Fiu Creator şi de Spiritul său Creativ asociat. Vorondadekii sunt mai bine cunoscuţi ca Cei Preaînalţi, Părinţii Constelaţiilor, iar Lanondadekii ca Suverani ai Sistemelor şi ca Prinţi Planetari. Ordinul triplu al Purtătorilor Vieţii este adus la existenţă de un Fiu Creator şi un Spirit Creativ asociaţi unul dintre cei trei Îmbătrâniţi de Zile din suprauniversul jurisdicţiei lor. Însă natura şi activităţile acestor Fii ai lui Dumnezeu într-un univers local sunt mai bine descrise în capitolele care tratează afacerile creaţiilor locale.

Fiii Paradisiaci ai lui Dumnezeu au o origine triplă. Fiii primordiali sau Creatori sunt aduşi la existenţă de Tatăl Universal şi Fiul Etern. Fiii secundari sau Magistrali sunt copiii Fiului Etern şi Spiritului Infinit. Fiii

Instructori ai Trinităţii sunt descendenţii Tatălui, Fiului şi Spiritului. Din punctul de vedere al slujirii, închinării şi al rugăciunii, Fii Paradisiaci sunt una; spiritul lor este una şi munca lor este identică în calitate şi în deplinătate.

La fel cum ordinele paradisiace ale Zilelor au arătat că erau administratori divini, tot astfel, ordinele Fiilor Paradisului s-au revelat ca slujitori divini — creatori, slujitori, împărţitori, judecători, instructori şi revelatori ai adevărului. Ele au parcurs universul universurilor, de pe malurile Insulei eterne până la lumile locuite ale spaţiului şi timpului, şi îndeplinesc, în universul central şi suprauniversuri, multiplele servicii nemenţionate în aceste expuneri. Ei sunt în mod divers organizaţi conform naturii şi domeniului serviciului lor, însă într-un univers local, Fiii Magistrali şi Fiii Instructori servesc ambii sub îndrumarea Fiului Creator care prezidează asupra domeniului respectiv.

Fiii Creatori par a poseda o înzestrare spirituală al cărei centru este persoana lor, pe care o controlează şi pe care o pot conferi, aşa cum a făcut-o propriul vostru Fiu Creator când şi-a răspândit spiritul asupra oricărui trup muritor de pe Urantia. Fiecare Fiu Creator este înzestrat cu această putere de atracţie spirituală în propriul său târâm; există o conştiinţă personală a tuturor acţiunilor şi a tuturor emoţiilor fiecărui Fiu descendent al lui Dumnezeu care serveşte în domeniul său. Există acolo o divină reverberaţie, o duplicare în universurile locale a puterii absolute de atracţie spirituală a Fiului Etern, care îi permite o expansiune pentru a intra în contact şi a păstra legătura cu toţi Fiii săi Paradisiaci, oricare ar fi locul în care ei se găsesc în întregul univers al universurilor.

Fiii Paradisiaci Creatori nu servesc doar ca Fii în slujbele lor descendente de sprijin şi consacrare; atunci când şi-au terminat cariera lor de consacrare, fiecare dintre ei acţionează ca un Tată al universului în propria sa creaţie. În acest timp, ceilalţi Fii ai lui Dumnezeu îşi continuă serviciul lor de consacrare şi de înălţare spirituală destinat să aducă planetele una câte una la recunoaşterea voluntară a legii iubirii Tatălui Universal. Punctul culminant este atins atunci când creatura se consacră voinţei Tatălui din Paradis, iar planeta este loială suveranităţii Fiului Creator în universul său.

La un Fiu Creator cu manifestare septuplă, Creatorul şi creatura sunt contopite pentru totdeauna într-o asociere plină de înţelegere, de compătimire şi de îndurare. Întregul ordin al Mihaililor, Fiii Creatori, este atât de excepţional încât noi vom consacra următorul capitol al acestei serii studiului naturii şi activităţilor lor, în timp ce prezenta expunere se va referi în principal la două ordine restante de filiaţie paradisiacă: Fiii Magistrali şi Fiii Instructori ai Trinităţii.

## 2.FIII MAGISTRALI

De fiecare dată când un concept de existenţă, original şi absolut, formulat de Fiul Etern, se uneşte cu un ideal nou şi divin de slujire plină de iubire conceput de Spiritul Infinit, se produce un Fiu al lui Dumnezeu nou şi original, un Fiu Magistral Paradisiac. Aceşti Fii constituie ordinul Avonalilor, în opoziţie cu ordinul Mihaililor, Fiii Creatori. Cu toate că nu sunt creatori în sens personal, ei sunt strâns asociaţi cu Mihailii în întreaga lor muncă. Avonalii sunt slujitori şi judecători planetari, magistraţii domeniilor timpului-spaţiu, a tuturor raselor, pentru toate lumile şi în toate universurile.

Avem motive să credem că numărul total al Fiilor Magistrali în marele univers este de aproximativ un miliard. Este un ordin care se guvernează prin sine; el este dirijat în Paradis de către consiliul său suprem, care este compus din avonali experimentaţi, aleşi din serviciile tuturor universurilor. Însă, atunci când sunt trimişi şi împuterniciţi pe un univers local, acolo ei servesc sub îndrumarea Fiului Creator al acestui târâm.

Avonalii sunt Fiii Paradisiaci de slujire şi de consacrare pentru planetele individuale ale universurilor locale. Datorită faptului că fiecare Fiu Avonal are o personalitate exclusivă şi nu există doi asemănători, munca lor individuală este unică pe târâmurile pe care locuiesc. Ei iau adesea înfăţişarea unui trup muritor, şi uneori sunt născuţi din mame terestre pe lumi evolutive.

În plus faţă de serviciul lor pe nivelele administrative superioare, avonalii au o triplă funcţiune pe lumile locuite:

1.*Acţiuni Judiciare*. Ei acţionează la încheierea distribuirilor planetare. În timp, ei pot executa zeci sau sute dintre aceste misiuni pe fiecare lume individuală, şi pot merge de nenumărate ori pe aceeaşi lume sau pe altele pentru a face dezlegări şi ai elibera supravieţuitorii adormiţi.

2.*Misiuni Magistrale*. O vizitare planetară de acest tip are loc în general înaintea sosirii unui Fiu de consacrare. În această misiune, un avonal apare ca un adult al târâmului, printr-o tehnică de întrupare care evită

naşterea umană. Ca urmare a acestei prime şi obişnuite vizite magistrale, avonalii pot servi de mai multe ori la capacitate magistrală pe aceeaşi planetă, atât înainte cât şi după apariţia Fiului de consacrare. Pe parcursul acestor misiuni magistrale adiţionale, un avonal poate apărea sau nu sub formă materială şi vizibilă, însă în nici una dintre ele el nu se va naşte în lume ca un copil lipsit de apărare.

3.*Misiuni de Revărsare*. Fiii Avonali se revarsă cel puţin o dată asupra unei rase muritoare pe o lume evolutivă. Vizitele judiciare sunt numeroase, misiunile magistrale pot fi plurale, însă pe fiecare planetă nu apare decât un singur Fiu de manifestare. Avonalii de manifestare sunt născuţi din femei, aşa cum Mihail din Nebadon s-a întrupat pe Urantia.

De un număr nelimitat de ori în care avonalii pot servi în misiune magistrală sau în misiune de consacrare. Însă, atunci când au traversat de şapte ori această experienţă, există în general o suspensie în favoarea celor care au practicat mai puţin acest serviciu. Aceşti Fii cu experienţe multiple de manifestare sunt atunci numiţi în consiliul personal superior al unui Fiu Creator şi participă astfel la administrarea problemelor universului său local.

În întreaga lor muncă şi pe toate lumile locuite, Fiii Magistrali sunt asistaţi de două ordine de creaturi ale universurilor locale, Melchizedekii şi arhanghelii, în timp ce în misiunile lor de manifestare ei sunt însoţiţi şi de Strălucitoarele Stele de Seară născute de asemenea din creaţiile locale. În întregul efort planetar, Fiii secundari ai Paradisului, avonalii, sunt susţinuţi de puterea şi autoritatea întreagă a unui Fiu primar al Paradisului, Fiul Creator al universului local în care servesc. Pentru toate scopurile utile, munca lor pe sferele locuite este la fel de eficientă şi acceptabilă ca serviciul unui Fiu Creator pe aceste lumi locuite de muritori.

## 3.ACŢIUNI JUDECĂTOREŞTI

Avonalii sunt cunoscuţi ca Fii Magistrali deoarece sunt înalţii mesageri ai tărâmului, judecătorii dezlegărilor succesive ale lumilor timpului. Ei prezidează trezirea supravieţuitorilor adormiţi, judecă tărâmul, duc la bun sfârşit o dezlegare a justiţiei suspendată, îndeplinesc mandatele unei epoci în care compasiunea este pusă la încercare, le reatribuie creaturilor spaţiale de tutelă planetară ţeluri noi, dezlegări, şi se întorc în cartierul general al universului lor local după ce şi-au îndeplinit misiunea.

Atunci când avonalii judecă destinele unei epoci, ei decretează soarta raselor evolutive, însă, cu toate că ei pot face judecăţi anihilând identitatea creaturilor personale, ei nu execută astfel de sentinţe. Nici unul nu execută verdicte de o asemenea natură, în afara autorităţilor unui suprauniversului.

Sosirea unui avonal din Paradis pe o lume evolutivă, pe cale de a face o dezlegare şi de a inaugura o nouă eră de progres planetar, nu este neapărat o misiune magistrală sau o misiune de manifestare. Misiunile magistrale sunt uneori întrupări, iar misiunile de manifestare sunt întotdeauna astfel, adică, pentru aceste desemnări, avonalii servesc pe o planetă sub o formă materială în mod fizic. Celelalte vizite sunt "tehnice", şi în acest caz avonalul nu se încadrează pentru serviciul planetar. Dacă un Fiu Magistral nu vine ca judecător al unei dezlegări, el soseşte pe o planetă ca o fiinţă spirituală invizibilă creaturilor materiale ale tărâmului. Aceste vizite tehnice se repetă de nenumărate ori în lunga istorie a unei lumi locuite.

Fiii Avonali pot acţiona ca judecători planetari înaintea experienţei magistrale şi înaintea aceleia a manifestării. Cu toate acestea, în una sau alta dintre aceste misiuni, Fiul întrupat va judeca epoca planetară care se încheie. Tot aşa face şi un Fiu Creator, când se întrupează, sub înfăţişarea trupului muritor pe parcursul unei misiuni de manifestare. Atunci când un Fiu al Paradisului vizitează o lume evolutivă şi devine asemănător unuia din locuitorii săi, prezenţa sa termină o dezlegare şi constituie o judecată a tărâmului.

## 4.MISIUNILE DE MAGISTRAT

Înainte de apariţia planetară a unui Fiu de consacrare, o lume locuită primeşte de obicei vizita unui Avonal din Paradis în misiune magistrală. Dacă este vorba de o primă vizitare magistrală, Avonalul este întotdeauna întrupat ca o fiinţă materială. El apare pe planeta care i-a fost încredinţată ca un mascul al raselor muritoare în plină posesiune a mijloacelor sale, o fiinţă pe deplin vizibilă creaturilor muritoare ale epocii şi generaţiei sale, şi în contact fizic cu ele. Pe parcursul întregii sale întrupări magistrale, Fiul Avonal rămâne în legătură completă şi neîntreruptă cu forţele spirituale locale şi universale.

O planetă poate primi numeroase vizite magistrale, atât înainte cât şi după apariţia Fiilor de consacrare. Şi ea poate fi vizitată de multe ori de acelaşi Avonal sau de alţii, acţionând ca judecător de dezlegare, însă aceste

misiuni tehnice de judecată nu sunt nici misiuni de consacrare nici misiuni de autoritate, iar în respectivele cazuri Avonalii nu sunt niciodată întrupaţi. Chiar şi atunci când o planetă este binecuvântată de misiuni magistrale repetate, Avonalii nu se supun întotdeauna întrupării muritoare; iar atunci când servesc sub înfăţişarea trupului muritor, ei apar întotdeauna ca fiinţe adulte ale tărâmului; ei nu sunt născuţi din femei.

Atunci când sunt întrupaţi în misiunile lor de manifestare sau de autoritate, Fiii Paradisiaci au Ajustori experimentaţi, iar aceşti Ajustori sunt diferiţi pentru fiecare întrupare. Ajustorii care ocupă mintea Fiilor lui Dumnezeu nu pot niciodată spera să dobândească personalitatea prin fuziunea cu fiinţele umane-divine pe care le locuiesc, însă sunt adesea personalizaţi printr-un decret al Tatălui Universal. Aceşti Ajustori formează pe Divinington consiliul suprem al direcţiei care administrează, identifică şi trimite Monitorii de Mister pe tărâmurile locuite. Ei primesc astfel şi acreditează Ajustorii revenind în "sânul Tatălui" după disoluţia muritoare a tabernacolului lor terestru. Astfel, fidelii Ajustori ai judecătorilor lumii devin şefii exaltaţi ai spaţiului lor.

Urantia nu a primit încă niciodată un Fiu Avonal în misiune magistrală. Dacă planeta voastră ar fi urmat planul general al lumilor locuite, ea ar fi fost binecuvântată de o misiune magistrală la un moment cuprins între epoca lui Adam şi coborârea lui Cristos Mihail. Însă succesiunea regulată a Fiilor Paradisului pe planeta voastră a fost complet bulversată de apariţia Fiului vostru Creator în manifestarea sa finală acum o mie nouă sute de ani.

Urantia poate încă să fie vizitată de un Avonal însărcinat să se întrupeze în misiune magistrală, însă, în ceea ce priveşte apariţia viitoare a Fiilor Paradisului, nici măcar "îngerii din cer nu cunosc ora sau modalităţile unei astfel de vizitări". De fapt, lumea de manifestare a unui Mihail devine elevul individual şi personal al unui Maestru Fiu şi, ca atare, ea este în întregime supusă planurilor şi regulilor sale. Pentru lumea voastră, problema este încă complicată prin promisiunea de întoarcere a lui Mihail. Independent de neînţelegerile referitoare la şederea pe Urantia a lui Mihail din Nebadon, un lucru este cu siguranţă autentic — promisiunea sa de a reveni pe lumea voastră. În vederea acestei perspective, doar timpul poate revela ordinea viitoare în care Fiii Paradisiaci ai lui Dumnezeu vor vizita Urantia.

## 5.MANIFESTAREA FIILOR PARADISIACI AI LUI DUMNEZEU

Fiul Etern este Cuvântul etern al lui Dumnezeu. Fiul Etern este expresia perfectă a "primului" gând absolut şi infinit al Tatălui său etern. Când un dublură personal, sau prelungirea divină, a acestui Fiu Original pleacă pentru o misiune de manifestare în întrupare umană, devine literalmente adevărat că "Cuvântul divin s-a făcut trup" şi că fiecare Cuvânt locuieşte astfel printre umilele fiinţe de origine animală.

Pe Urantia este larg răspândită credinţa că scopul manifestării unui Fiu este de a influenţa într-un fel atitudinea Tatălui Universal. Însă voi ar trebui de asemenea să fiţi destul de luminaţi pentru a şti că acest lucru nu este adevărat. Manifestările Fiilor Avonali şi ale Mihaililor sunt una din necesităţile procesului experienţial stabilit pentru a face dintre aceşti Fii magistraţi siguri şi şefi plini de compasiune pentru popoarele şi planetele timpului şi spaţiului. Cariera de manifestare septuplă este scopul suprem al tuturor Fiinţelor Paradisiace Creatoare. Şi toţi Fiii Magistrali sunt animaţi de acelaşi spirit de servire care caracterizează atât de abundent Fiii Creatori primari şi Fiul Etern al Paradisului.

Trebuie ca un anumit ordin al Fiilor Paradisului să fie coborât pe fiecare lume locuită de muritori pentru a face posibil Ajustorilor Gândirii să locuiască în mintea tuturor fiinţelor umane normale ale acestei sfere. De fapt, Ajustorii Gândirii nu vin la *toţi* oamenii de bună credinţă înainte ca Spiritul Adevărului să fie răspândit asupra tuturor trupurilor. Iar trimiterea Spiritului Adevărului depinde de întoarcerea la cartierului său general al unui Fiu al Paradisului, care a executat cu succes o misiune de manifestare muritoare pe o lume în evoluţie.

Pe parcursul lungii istorii a unei planete locuite, au loc numeroase judecăţi de dezlegare, şi pot exista mai multe misiuni magistrale, însă de obicei un Fiu al manifestării va servi numai odată pe respectiva sferă. Venirea unui singur Fiu de manifestare este suficientă fiecărui lumi locuite, cu condiţia ca el să trăiască întreaga viaţă umană de la naştere până la moarte. Mai devreme sau mai târziu, independent de statutul său spiritual, fiecărei lumi locuite de muritori îi este destinat să primească un Fiu Magistral în misiune de manifestare, cu excepţia planetei unice a fiecărui univers local în care Fiul Creator alege să facă manifestarea sa de muritor.

Înţelegând mai bine ce este un Fiu al Manifestării, realizăm de ce Urantia prezintă atât de mult interes în istoria Nebadonului. Mica şi nesemnificativa voastră planetă interesează universul local pur şi simplu pentru că ea este lumea în care a sălăşluit în trup uman Isus din Nazaret. Ea a fost scena manifestării finale şi triumfale a Fiului vostru Creator, cadrul în care Mihail şi-a câştigat suveranitatea personală supremă asupra universului Nebadonului.

În sediul universului său local, şi în special după ce şi-a încheiat propria sa consacrare de muritor, un Fiu Creator petrece mult din timpul său cu sfătuirea şi instruirea colegiului Fiilor asociaţi, Fiilor Magistrali, şi a altora. În iubire şi devoţiune, cu o tandră compasiune şi o afectuoasă consideraţie, aceşti Fii Magistrali se revarsă pe sine asupra lumilor spaţiului. În nici un fel aceste servicii planetare nu sunt inferioare manifestării de muritori ale Mihaililor. Este adevărat că, pentru tărâmul aventurii sale finale în experienţa creaturilor, Fiul vostru Creator a ales o lume încercată de nefericiri neobişnuite. Însă niciodată o planetă nu ar putea să se găsească într-o astfel de condiţie încât consacrarea unui Fiu Creator să-i fie indispensabilă pentru a o reabilita spiritual. Orice Fiu din grupul de consacrare ar fi fost de asemenea suficient, deoarece în întreaga lor muncă pe lumile unui univers local, Fiii Magistrali sunt la fel de divin eficienţi şi infinit de înţelepţi ca fratele lor Paradisiac, Fiul Creator.

Cu toate că posibilitatea unui dezastru însoţeşte întotdeauna aceşti Fii ai Paradisului în întrupările lor de consacrare, nu am văzut încă nici un caz de eşec sau de nereuşită în misiunea de consacrare a unui Fiu Magistral sau Creator. Ei sunt toţi de origine prea apropiată de perfecţiunea absolută pentru a eşua. Ei îşi asumă pe deplin conştient riscul, ei devin cu adevărat asemănători creaturilor muritoare având trup şi sânge, şi dobândesc astfel experienţa unică a creaturii, însă în limitele observabile pentru mine, ei reuşesc întotdeauna. Ei nu ratează niciodată atingerea scopului misiunii lor de consacrare. Mărturia consacrărilor lor şi serviciilor lor planetare în întregul Nebadon formează capitolul cel mai nobil şi cel mai fascinant al istoriei universului vostru local.

## 6.CARIERELE DE CONSACRARE CA MURITORI

Metoda prin care un Fiu al Paradisului se pregăteşte pentru o întrupare de muritor ca Fiu al consacrării, şi intră în interiorul mamei sale pe planeta de consacrare, este un mister universal. Şi orice efort de a detecta acţiunea acestei tehnici sonaringtoniene este sortită unui eşec sigur. Fie ca cunoaşterea sublimă a vieţii de muritor a lui Isus din Nazaret să pătrundă în sufletele voastre, însă nu vă risipiţi gândurile în speculaţii inutile asupra modului în care s-a efectuat această misterioasă întrupare a lui Mihail din Nebadon. Să ne mulţumim cu cunoaşterea şi asigurarea că astfel de înfăptuiri îi sunt posibile naturii divine, şi să nu ne pierdem timpul în deducţii inutile în ceea ce priveşte tehnica folosită de înţelepciunea divină pentru a produce astfel de fenomene.

Într-o misiune de manifestare ca muritor, un Fiu al Paradisului se naşte întotdeauna din femeie şi este crescut ca băiat al tărâmului, aşa cum a făcut-o Isus pe Urantia. Aceşti Fii de slujire supremă trec toţi de la copilărie la tinereţe şi apoi la virilitate exact ca o fiinţă umană. Sub toate aspectele, ei devin asemănători muritorilor rasei în care s-au născut. Ei fac cereri Tatălui la fel ca şi copiii tărâmurilor pe care slujesc. Din punct de vedere material, aceşti Fii umani-divini trăiesc vieţi obişnuite, cu o singură excepţie: ei nu au descendenţi în lumea pe care locuiesc. Este o restricţie universală impusă tuturor ordinelor Fiilor de consacrare a Paradisului.

La fel cum Isus a lucrat pe lumea voastră ca fiu de tâmplar, şi alţi Fii ai Paradisului lucrează după diverse capacităţi pe planetele lor de consacrare. Este dificil să ne imaginăm o profesie care nu a fost urmată de vreun Fiu al Paradisului pe parcursul manifestării sale pe una din planetele evolutive ale timpului.

Atunci când un Fiu de consacrare a dobândit măiestrie în experienţa vieţii de muritor, atunci când a reuşit să se acorde perfect cu Ajustorul său interior, el iniţiază atunci partea misiunii sale destinată să ilumineze mintea şi să inspire sufletul fraţilor săi din trup. Ca instructori, aceşti Fii se consacră exclusiv iluminării spirituale a raselor muritorilor lumilor şederi lor.

Deşi carierele de manifestare, ca muritori, ale Mihaililor şi avonalilor sunt comparabile sub numeroase aspecte, ele nu sunt identice în întregime. Niciodată un Fiu Magistral nu proclamă: "Cine l-a văzut pe Fiu la văzut pe Tată", aşa cum a făcut Fiul vostru Creator pe parcursul întrupării sale pe Urantia. Însă, un Avonal de manifestare declară literalmente "Oricine m-a văzut l-a văzut pe Fiul Etern al lui Dumnezeu". Fiii Magistrali nu sunt descendenţii imediaţi ai Tatălui Universal şi nu se întrupează doar prin voinţa Tatălui. Ei sunt dăruiţi ca *Fii* ai Paradisului supuşi voinţei Fiului Etern al Paradisului.

Atunci când Fiii de consacrare, Creatori sau Magistrali, ajung la porţile morţii, ei reapar a treia zi. Însă nu trebuie să aveţi ideea că ei ajung întotdeauna la finalul tragic întâlnit de Fiul Creator care a locuit în lumea voastră acum o mie nouă sute de ani. Experienţa extraordinară şi deosebit de crudă prin care a trecut Isus din Nazaret a făcut ca Urantia să fie numită local "lumea crucii". Nu este necesar ca un tratament atât de inuman să fie aplicat unuia din Fiii lui Dumnezeu, şi marea majoritate a planetelor le-a oferit o primire mai respectuoasă, permiţându-le să termine cariera lor muritoare, să încheie epoca, să judece supravieţuitorii adormiţi şi să inaugureze o nouă dezlegare fără a li se provoca o moarte violentă. Trebuie ca un Fiu de manifestare să

întâlnească moartea, să treacă prin întreaga experienţă efectivă a muritorilor tărâmurilor, însă planul divin nu cere deloc ca această moarte să fie violentă sau anormală.

Când Fiii de manifestare nu sunt supuşi morţii violente, ei abandonează de bună voie viaţa lor şi trec porţiile morţii, nu pentru a satisface exigenţele unei "dreptăţi severe" sau ale unei "mânii divine", ci mai degrabă pentru a desăvârşi manifestarea, pentru "a bea paharul" carierei întrupării şi experienţei personale în tot ceea ce constituie viaţa unei creaturi, aşa cum este ea trăită pe planetele de existenţă muritoare. Manifestarea este o necesitate planetară şi universală, iar moartea fizică nu este nimic mai mult decât o parte necesară a unei misiuni de manifestare.

Când întruparea sa ca muritor s-a încheiat, Avonalul de serviciu porneşte către Paradis, este acceptat de Tatăl Universal, şi se întoarce în universul local care-i fusese încredinţat, unde este recunoscut de Fiul Creator. Apoi, Avonalul de manifestare şi Fiul Creator trimit Spiritul lor al Adevărului asociat pentru a acţiona în inima raselor muritoare care locuiesc pe lumea manifestării. În epocile de presuveranitate ale unui univers local, acesta este spiritul comun al acestor doi Fii pus în lucrare de Spiritul Creativ. El diferă puţin de Spiritul Adevărului care caracterizează epocile universului local consecutive celei de-a şaptea manifestări a unui Mihail.

Când un Fiu Creator şi-a încheiat manifestarea sa finală, Spiritul Adevărului, care a fost trimis înainte în toate lumile acestui univers local în care un Avonal şi-a realizat manifestarea, îşi schimbă natura şi devine efectiv spiritul suveranului Mihail. Acest fenomen are loc concurent cu eliberarea Spiritului Adevărului destinat să servească pe planeta manifestării muritoare a lui Mihail. După care, fiecare lume onorată de o manifestare Magistrală va primi de la septuplul Fiu Creator, în asociere cu Fiul Magistral, acelaşi Consolator spiritual pe care l-ar fi primit dacă Suveranul universului local s-ar fi întrupat personal ca Fiu al manifestării.

## 7.FIII INSTRUCTORI AI TRINITĂŢII

Aceşti Fii ai Paradisului înalt personali şi înalt spirituali sunt aduşi la existenţă de Trinitatea Paradisului. Ei sunt cunoscuţi în Havona ca ordinul Daynalilor. În Orvonton, ne referim la ei ca Fiii Instructori ai Trinităţii, numiţi astfel din cauza descendenţei lor. Pe Salvington, îi numim uneori Fiii Spirituali ai Paradisului.

Numărul Fiilor Instructori creşte în mod constant. Ultimul recensământ universal teledifuzat dădea o cifră ceva mai mare de douăzeci şi una de miliarde pentru aceşti Fii ai Trinităţii care acţionează în universul central şi suprauniversuri, fără a lua în calcul rezervele Paradisului, care conţin mai mult de o treime din Fiii Instructori ai Trinităţii existenţi.

Ordinul de filiaţie al Daynalilor nu este o parte organică a administraţiilor universale locale sau suprauniversale. Membrii săi nu sunt nici creaturi sau mântuitori, nici judecători sau conducători. Ei se ocupă cu atât mai puţin de administrarea universală ca de iluminarea morală şi de dezvoltarea spirituală. Ei sunt educatori universali, şi se consacră trezirii spirituale şi guvernării morale a tuturor tărâmurilor. Serviciul lor este intim legat la acela al personalităţilor Spiritului Infinit şi strâns asociat cu ascensiunea în Paradis al fiinţelor create.

Aceşti Fii ai Trinităţii participă la naturile conjugate ale celor trei Deităţi ale Paradisului, însă, în Havona, ei par mai degrabă să reflecte natura Tatălui Universal. În suprauniversuri, ei par a descrie natura Fiului Etern, în timp ce, în creaţiile locale, ei par a manifesta caracterul Spiritului Infinit. În toate universurile, ei sunt personificarea slujirii şi discreţiei înţelepciunii.

Spre deosebire de fraţii lor, Mihailii şi Avonalii, Paradisului, Fiii Instructori ai Trinităţii nu primesc un antrenament preliminar în universul central. Ei sunt trimişi direct în cartierele generale ale suprauniversurilor şi delegaţi acolo pentru a putea servi într-un univers local. În ajutorul acestor domenii evolutive, ei utilizează influenţa spirituală combinată a unui Fiu Creator şi a Fiilor Magistrali asociaţi, deoarece Daynalii nu posedă nici în ei înşişi nici prin ei înşişi putere de atracţie spirituală.

## 8.SLUJIREA DAYNALILOR ÎNTR-UN UNIVERS LOCAL

Fii Spirituali ai Paradisului sunt fiinţe unice de origine trinitară şi singurele creaturi ale Trinităţii atât de complet asociate conduitei universurilor de origine duală. Ei sunt afectuos devotaţi slujirii educative a creaturilor muritoare şi ordinelor inferioare de creaturi spirituale. Ei încep prin a lucra în sistemele locale. Apoi, conform experienţei lor şi împlinirilor lor, ei progresează către interior, prin slujirea lor în constelaţii, până la munca cea mai înaltă a creaţiei locale. După certificare, ei pot deveni ambasadori spirituali reprezentând universul local în care servesc.

Nu cunosc numărul exact al Fiilor Instructori în Nebadon; există câteva mii. Numeroşii şefi de departamente în şcolile Melchizedekilor aparţin acestui ordin. Ansamblul cadrelor Universităţii regulat constituite a Salvingtonului înglobează mai mult de o sută de mii de personalităţii, inclusiv aceşti Fii. Un mare număr dintre ei staţionează pe diversele lumi educative morontiale, însă nu sunt pe deplin ocupaţi cu avansarea spirituală şi intelectuală a creaturilor muritoare; ei se interesează de asemenea de instruirea fiinţelor serafice şi altor nativi ai creaţiilor locale. Numeroşi din asistenţii lor ies din rangurile fiinţelor trinitizate de creaturi.

Fiii Instructori formează facultăţile care administrează toate examenele şi organizează toate probele pentru calificarea şi certificarea tuturor fazelor subordonate ale serviciului universal, de la funcţiunile sale de santinele şi avanposturi până la cele de observatori ai stelelor. Ei fac, de-a lungul epocilor, un curs de instrucţie mergând de la programele planetare până la Colegiul superior al Înţelepciunii situat pe Salvington. Tuturor celor care încheie aceste aventuri în înţelepciune şi adevăr, muritori ascendenţi sau heruvimi ambiţioşi, li se acordă o mărturie de recunoaştere pentru eforturile şi împlinirile lor.

În toate universurile, toţii Fiii lui Dumnezeu sunt recunoscători faţă de aceşti Fii Instructori ai Trinităţii, întotdeauna fideli şi universal eficienţi. Ei sunt maeştrii exaltaţi ai tuturor personalităţilor spirituale, şi chiar instructorii loiali şi încercaţi ai Fiilor lui Dumnezeu înşişi. Însă nu pot deloc să vă dau detaliile interminabile ale responsabilităţii şi funcţiunilor Fiilor Instructori ai Trinităţii. Vastul domeniu de activitate al ordinului filial al Daynalilor va fi mai bine înţeles pe Urantia atunci când veţi fi progresat în inteligenţă, iar izolarea spirituală a planetei voastre se va fi sfârşit.

## 9.SERVICIUL PLANETAR AL DAYNAILILOR

Atunci când progresia evenimentelor pe o lume evolutivă indică faptul că timpul a venit pentru a inaugura o vârstă spirituală, Fiii Instructori ai Trinităţii se oferă întotdeauna ca voluntari pentru acest serviciu. Voi cunoaşteţi puţin Fiii acestui ordin, deoarece Urantia nu a trecut niciodată printr-o vârstă spirituală, un mileniu de iluminare cosmică. Însă Fiii Instructori vizitează de acum lumea voastră, în vederea stabilirii planurilor referitoare la proiectele lor de şedere pe sfera voastră. Ei vor fi gata să apară pe Urantia atunci când locuitorii săi se vor fi eliberat suficient de urmele de animalitate şi de lanţurile materialismului.

Fiii Instructorilor Trinităţii nu au nimic de a face cu terminarea dezlegărilor planetare. Ei nu judecă morţii şi nu transferă viii, însă, în fiecare misiune planetară, ei sunt însoţiţi de un Fiu Magistral care îndeplineşte aceste lucruri. Fiii Instructori sunt în întregime ocupaţi de inaugurarea unei epoci spirituale, de începerea erei realităţilor spirituale pe o planetă evolutivă. Ei fac manifeste contrapărţilor spirituale ale cunoaşterii materiale şi ale înţelepciunii temporale.

Fiii Instructori rămân de obicei pe planeta lor de vizitare pe parcursul a o mie de ani ai timpului planetar. Un singur Fiu Instructor prezidează domnia mileniului planetar, şi este asistat de şaptezeci de asociaţi ai ordinului său. Daynalii nu se materializează nici prin întrupare nici altfel pentru a deveni vizibili fiinţelor muritoare. De aceea, contactul cu lumea vizitării este menţinut prin Strălucitoarele Stele de Seară, personalităţi ale universului local asociate Fiilor Instructori ai Trinităţii.

Daynalii pot reveni de multe ori pe o lume locuită; ca urmare a misiunii lor finale, planeta va fi admisă în statutul stabilit al unei sfere de lumină şi de viaţă, ceea ce este scopul evolutiv al tuturor lumilor locuite de muritori pe parcursul prezentei epoci a universului. Corpul Muritorilor Finalităţii a avut mult de a face cu sferele ancorate în lumină şi viaţă, iar activităţile sale planetare sunt în relaţie cu cele ale Fiilor Instructori. În realitate, întregul ordin de filiaţie Daynal este în raport intim cu toate fazele de activitate ale finalitarilor în creaţiile evolutive ale spaţiului şi timpului.

Pe parcursul stadiilor iniţiale ale ascensiunii evolutive, Fiii Instructori ai Trinităţii par atât de complet identificaţi cu regimul de progresare muritor încât noi suntem adesea conduşi să speculăm asupra posibilităţii asocierii lor cu finalitarii în cariera nerevelată a universurilor viitoare. Noi constatăm că administratorii suprauniversurilor sunt în parte personalităţi de origine trinitară şi în parte creaturi evolutive ascendente îmbrăţişate de Trinitate. Noi credem ferm că Fiii Instructori şi finalitarii se ocupă acum cu dobândirea experienţei asocierii în timp, ceea ce ar putea fi antrenamentul preliminar în vederea unei asocieri strânse în vreun oarecare destin viitor încă nerevelat. Pe Uversa, noi credem că în epoca în care suprauniversurile vor fi definitiv ancorate în lumină şi viaţă, aceşti Fii Instructori ai Paradisului care vor fi atât de familiarizaţi cu problemele lumilor evolutive şi asociaţi atât de mult cu cariera muritorilor evolutivi, vor fi probabil transferaţi către o asociere eternă cu Corpul Paradisiac al Finalităţii.

## 10.SLUJIREA UNIFICATĂ A FIILOR PARADISULUI

Toţi Fiii Paradisiaci ai lui Dumnezeu sunt de origine şi de natură divină. Fiecare Fiu al Paradisului lucrează în favoarea fiecărei lumi exact ca şi cum Fiul care a împlinit acest serviciu ar fi primul şi unicul Fiu al lui Dumnezeu.

Fiii Paradisului sunt prezentarea divină a naturii lor în acţiune a trei persoane ale Deităţii în domeniile timpului şi spaţiului. Fiii Creatori, Magistrali, şi Instructori, sunt darurile Deităţilor eterne pentru copiii oamenilor şi pentru toate celelalte creaturi ale universului care au un potenţial de ascensiune. Aceşti Fii ai lui Dumnezeu sunt slujitori divini care se consacră neîncetat ajutorului creaturilor timpului, pentru a-şi atinge scopul spiritual elevat al eternităţii.

În Fiii Creatori, iubirea Tatălui Universal se amestecă cu compasiunea Fiului Etern şi este revelată universurilor locale în puterea creativă, slujirea plină de iubire şi suveranitatea plină de înţelegere a Mihaililor. La Fiii Magistrali, compasiunea Fiului Etern, îmbinată cu serviciul Spiritului Infinit, este revelată domeniilor evolutive în carierele Avonalilor de judecată, de slujire şi de consacrare. La Fiii Instructori ai Trinităţii, iubirea, compasiunea şi grija celor trei Deităţii ale Paradisului sunt coordonate pe nivelele de valori cele mai elevate ale timpului-spaţiu şi prezentate universului ca adevărul viu, bunătatea divină şi adevărata frumuseţe spirituală.

În universurile locale, aceste ordine de filiaţie colaborează pentru a revela Deităţile Paradisului creaturilor spaţiului. Ca Tată al unui univers local, un Fiu Creator descrie caracterul infinit al Tatălui Universal.Ca Fii ai manifestării plin de compasiune, Avonalii revelează natura incomparabilă a Fiului Etern de compasiune infinită.Ca veritabili instructori ai personalităţilor ascendente, Fiii Daynali ai Trinităţii revelează personalitatea educatoare a Spiritului Infinit. Pe parcursul cooperării lor divine perfecte, Mihailii, Avonalii şi Daynalii contribuie la actualizarea şi revelarea personalităţii şi suveranităţii lui Dumnezeu Supremul în şi pentru universurile timpului-spaţiu. În armonia activităţilor lor triunice, aceşti Fii Paradisiaci ai lui Dumnezeu activează întotdeauna în avangarda personalităţilor Deităţii. Ei urmează expansiunea fără sfârşit a divinităţii Primei Mari Surse-Centru, de la Insula eternă a Paradisului până în profunzimile necunoscute ale spaţiului.

[Prezentat de un Desăvârşitor al Înţelepciunii de pe Uversa.]

# CARTEA URANTIA

## PRIMA PARTE - UNIVERSUL CENTRAL ŞI SUPRAUNVERSURILE

## CAPITOLUL 21 - FIII CREATORI PARADISIACI

Fiii Creatori sunt constructorii şi conducătorii Universurilor Locale ale timpului şi spaţiului. Aceşti creatori şi suverani ai Universului sunt de origine duală, încorporând caracteristicile lui Dumnezeu Tatăl şi cele ale lui Dumnezeu Fiul. Însă fiecare Fiu Creator este diferit de toţi ceilalţi; fiecare este unic atât în natura sa cât şi în personalitatea sa; fiecare este "Fiul unic creat al perfectului ideal a Deităţii originii sale".

În vasta muncă destinată organizării, evoluţiei şi perfecţionării unui Univers Local aceşti Fii elevaţi beneficiază întotdeauna de susţinerea aprobatoare a Tatălui Universal. Raporturile Fiilor Creatori cu Tatăl lor din Paradis sunt emoţionante şi de o excelenţă supremă. Nu există nici îndoială că profunda afecţiune parentală a Deităţilor pentru progenitura lor divină este sursa vie a iubirii magnifice şi aproape divine pe care chiar şi părinţii muritori o împărtăşesc faţă de copiii lor.

Aceşti Fii Paradisiaci primari sunt personalizaţi ca Mihaili. Atunci când ies din Paradis pentru o fonda universurile lor, îi numim Mihaili Creatori. Atunci când sunt instalaţi în autoritatea supremă, îi numim Maeştri

Mihaili. Uneori ne referim la suveranul universului vostru din Nebadon numindu-l Cristos Mihail. Fiii Creatori domnesc întotdeauna şi etern conform "ordinului Mihaililor", numele primului fiu al ordinului lor şi al naturii lor.

Mihailul originar sau primul născut nu a suportat niciodată o întrupare ca o fiinţă materială, însă el a trecut de şapte ori prin experienţa ascensiunii spirituale a creaturilor pe cele şapte circuite ale Havonei, progresând de la sferele exterioare până la circuitul cel mai interior al creaţiei centrale. Ordinul Mihaililor cunoaşte marele univers de la o extremitate la alta; nu există experienţă esenţială suportată de un copil oarecare al timpului şi al spaţiului la care Mihailii să nu fi luat parte personal; în realitate, ei nu participă doar la natura divină ci şi la natura voastră, adică la toate naturile, de la cea mai elevată până la cea mai umilă.

Mihailul originar este şeful care prezidează Fiii primari ai Paradisului atunci când se reunesc pentru o conferinţă în centrul tuturor lucrurilor. Nu de mult, noi am înregistrat pe Uversa teledifuziunea universală a unui conclav extraordinar a cinci sute de mii de Fii Creatori, reuniţi pe Insula Eternă în prezenţa părinţiilor lor şi angajaţi în deliberări referitoare la progresul unificării şi la stabilizarea Universului Universurilor. Era vorba de un grup selecţionat de Mihaili Suverani, Fii ai celor şapte manifestări.

## 1.ORIGINEA ŞI NATURA FIILOR CREATORI

Atunci când plenitudinea ideaţiei spirituale absolute la Fiul Etern întâlneşte plenitudinea conceptului absolut al personalităţii la Tatăl Universal, când această uniune creativă este complet şi definitiv atinsă, când o astfel de identitate absolută de spirit şi o astfel de unitate infinită de concept al personalităţii se produc, atunci, chiar în acea clipă şi fără ca vreuna din Deităţile infinite să piardă indiferent ce din personalitatea sau din prerogativele sale, un nou Fiu Creator original şi în deplină posesie a mijloacelor sale vine în existenţă; este Fiul unic creat de idealul perfect şi ideea perfectă care, împreună, produc această nouă personalitate creatoare înzestrată cu putere şi perfecţiune.

Fiecare Fiu Creator este singurul descendent născut şi singurul care poate fi adus la viaţă prin perfecta uniune a conceptelor originale ale minţii infinite şi perfecte a fiecăruia dintre creatorii eterni ai universului universurilor. Nu poate niciodată să existe un alt Fiu asemănător, deoarece fiecare Fiu Creator este expresia şi încorporarea necalificată împlinită şi definitivă a totalităţii fiecărei faze, fiecărei caracteristici, fiecărei posibilităţi, fiecărei realităţi divine care poate vreodată, în întreaga Eternitate, să fie găsită în aceste potenţiale creative divine, să fie exprimată sau derivată, şi tocmai aceste potenţiale creative divine sunt cele care se unifică pentru a aduce Fiul Mihail la existenţă. Fiecare Fiu Creator este absolutul conceptelor deităţii unificate care constituie originea sa divină.

În principiu, natura divină a acestor Fii Creatori derivă de asemenea din atributele fiecărui părinte paradisiac. Ei participă toţi la plenitudinea naturii divine a Tatălui Universal şi la prerogativele creatoare ale Fiului Etern, însă când observăm execuţia practică a funcţiunilor Mihaililor în universuri, noi distingem diferenţe aparente. Anumiţi Fii Creatori par a semăna mai mult cu Dumnezeu Tatăl, alţi mai mult cu Dumnezeu Fiul. De exemplu: tendinţa administrării în universul Nebadonului sugerează că Fiul său Creator şi domnitor are o natură şi un caracter care sunt mai asemănătoare celor ale Fiului Mamă Etern. Este bine să adăugăm că anumite universuri sunt prezidate de Mihailii Paradisului care par să semene atât cu Dumnezeu Tatăl cât şi cu Dumnezeu Fiul. Aceste observaţii nu implică nici un fel de critică, ele se mărginesc să înregistreze un fapt.

Nu cunosc numărul exact al Fiilor Creatori în existenţă, însă am motive bune să cred că există mai mult de şapte sute de mii. Or, ştim că există exact şapte sute de Uniuni de Zile şi că nu se creează altele noi. Noi observăm, de asemenea, că planurile ordonate ale prezentei epoci ale universului par să indice că o Uniune de Zile trebuie să staţioneze în fiecare univers local cu titlul consultativ de ambasador al Trinităţii. Mai mult, noi notăm că numărul constant crescător al Fiilor Creatori depăşeşte deja numărul fix al Uniunilor de Zile, însă în ceea ce priveşte destinul Mihaililor aflaţi dincolo de cifra de şapte sute de mii, noi nu am fost niciodată informaţi.

## 2.CREATORII UNIVERSURILOR LOCALE

Fiii Paradisiaci de ordin primar sunt autorii planului, creatorii, constructorii şi administratorii domeniilor lor respective, universurile locale ale timpului şi spaţiului, unităţile creative de bază ale celor şapte suprauniversuri evolutive. Fiului Creator îi este permis să aleagă locul de spaţiu al viitoarei sale activităţi cosmice, însă chiar înainte de a putea începe organizarea fizică a universului său, el trebuie să treacă printr-o

lungă perioadă de observare, consacrată studiului eforturilor fraţilor săi mai în vârstă din diversele creaţi situate în suprauniversul în care se gândeşte să acţioneze. Iar înainte de toate acestea, trebuie ca Fiul Mihail să îşi fi încheiat lunga şi unica sa experienţă de observare a Paradisului şi de antrenament pe Havona.

Atunci când un Fiu Creator părăseşte Paradisul pentru a se lansa în aventura construirii unui univers, pentru a deveni şeful virtual — Dumnezeul Universului Local — al propriei sale organizaţii atunci, pentru prima dată, el se găseşte în contact intim cu a Treia Sursă-Centru şi depinde de ea în numeroase feluri. Cu toate că Spiritul Infinit rămâne cu Tatăl şi Fiul în centrul tuturor lucrurilor, el este destinat să acţioneze ca sprijin actual şi efectiv al fiecărui Fiu Creator. De aceea, fiecare Fiu Creator este însoţit de o Fiică Creatoare a Spiritului Infinit, această fiinţă destinată să devină Slujitorul Divin, Spiritul Mamă al noului univers local.

Cu această ocazie, plecarea unui Fiu Mihail eliberează pentru totdeauna prerogativele lui creatoare de legăturile cu Sursele-Centru ale Paradisului, mai puţin pentru anumite limitări inerente preexistenţei acestor Surse-Centru şi anumitor puteri şi prezenţe antecedente. Printre limitările prerogativelor creatoare, dealtfel atotputernice, ale unui Tată al universului local noi vom cita următoarele:

1.*Energia-materie* este dominată de Spiritul Infinit. Înainte de a putea crea noi forme mari sau mici, înainte de a putea încerca orice nouă transformare a energiei-materii, trebuie ca un Fiu Creator să se asigure de consimţământul şi cooperarea activă a Spiritului Infinit.

2.*Proiectele şi tipurile de creaturi* sunt controlate de Fiul Etern. Înainte ca un Fiu Creator să se poată angaja în creaţia unui nou tip de fiinţă, a unui nou proiect de creatură, trebuie ca el să se asigure de consimţământul Fiului Mamă Etern şi Originar.

3.*Personalitatea* este concepută şi conferită de Tatăl Universal.

Tipurile şi arhetipurile *minţii* sunt determinate de factorii de existenţă precedând creatura. După ce aceştia au fost asociaţi pentru a constitui o creatură (personală sau de un alt fel), mintea este înzestrarea celei de-a Treia Surse-Centru, sursa universală a călăuzirii minţii pentru toate fiinţele aflate sub nivelul Creaturilor Paradisului.

Controlul proiectelor şi a tipurilor de *spirit* depinde de nivelul manifestării lor. În ultimă analiză, proiectele de ordin spiritual sunt controlate de Trinitate sau de darurile spirituale pre-Trinitare ale personalităţilor Trinităţii — Tată, Fiu şi Spirit.

Când un astfel de Fiu perfect şi divin a luat în posesie nucleul spaţial al universului pe care l-a ales; când problemele iniţiale ale materializării universului şi ale echilibrului său aproximativ au fost rezolvate; când el a format o uniune de muncă eficientă şi operaţională cu Fiica complementară a Spiritului Infinit — atunci acest Fiu şi acest Spirit al universului iniţiază legătură lor pregătită pentru a da naştere nenumăratelor oştiri ale copiilor lor din universul local. În legătură cu acest eveniment, focalizarea Spiritului Infinit referitoare la Spiritul Creativ îşi schimbă natura şi îmbracă calităţile personale ale Spiritului Mamă ale unui univers local.

Cu toate că toţi Fiii Creatori sunt divin asemănători părinţilor lor din Paradis, nici unul nu este exact asemănător altuia; fiecare dintre ei este unic, diversificat şi original atât în *natura* cât şi în personalitatea sa. Şi cum ei sunt arhitecţii şi autorii planurilor de viaţă ale tărâmurilor respective, însăşi această diversitate asigură că şi tărâmurile lor vor fi diferite în toate formele şi fazele de existenţă vie, derivând din Mihaili — indiferent că aceste faze sunt create sau doar dezvoltate ulterior. În consecinţă, ordinele de creaturi native ale universurilor locale sunt extrem de variate. Nu există două dintre aceste universuri care să fie administrate sau locuite de autohtoni de origine duală identică în toate privinţele. În interiorul unui suprauniversal, jumătate din atributele lor inerente sunt cu totul asemănătoare, deoarece ele derivă din Spiritele Creative care sunt uniforme; cealaltă jumătate variază, deoarece ea derivă din Fiii Creatori diversificaţi. Însă creaturile provenite doar din Spiritul Creativ şi din fiinţele importate native ale universului central sau ale suprauniversului, nu prezintă aceeaşi diversitate caracteristică.

Atunci când un Fiu Mihail este absent din universul său, guvernarea sa este dirijată de prima din fiinţele născute acolo, Steaua Strălucitoare a Dimineţii, şeful executiv al universului local. Sfaturile şi poveţele Uniunilor de Zile sunt nepreţuite în acele momente. Pe parcursul acestor absenţe, un Fiu Creator poate investii Spiritul Mamă asociat cu supracontrolul prezenţei sale spirituale pe lumile locuite şi în inima copiilor săi muritori. Spiritul Mamă al unui univers local, rămâne întotdeauna în cartierul său general, de unde se întinde cu grija lui delicată şi ajutorul său spiritual până la părţile cele mai îndepărtate ale acestui domeniu evolutiv.

Prezenţa personală a unui Fiu Creator în universul său local nu este necesară pentru ca o creaţie materială stabilită să îşi urmeze mersul său regulat. Aceşti Fii pot să meargă în Paradis, iar universurile lor vor continua să se învârtă în spaţiu. Ei pot abandona frâiele puterii lor, pentru a se întrupa sub forma de copii ai timpului. Tărâmurile lor se vor roti încă în jurul centrelor lor respective. Nici o organizaţie materială nu este independentă

de controlul circuitul gravitaţiei absolute a Paradisului, nici de supracontrolul cosmic inerent prezenţei în spaţiu a Absolutului Necalificat.

## 3.SUVERANITATEA ÎN UNIVERSUL LOCAL

Un Fiu Creator primeşte spaţiul unui univers cu consimţământul Trinităţii Paradisului şi cu confirmarea Spiritului Maestru care supraveghează suprauniversul interesat. Această acţiune constituie titlul unei luări în posesie fizică, un fel de închiriere cosmică. Însă înălţarea unui Fiu Mihail de la acest stadiu iniţial şi autolimitat de dominaţie, până la supremaţia experienţială a unei suveranităţi dobândite prin el însuşi, vine să încoroneze propriile sale experienţe personale, munca de creaţie a unui univers de fuziune întrupată. Până când a ajuns la o suveranitate câştigată prin consacrare, el domneşte ca locţiitor al Tatălui Universal.

Un Fiu Creator ar putea să îşi afirme deplina sa suveranitate asupra creaţiei sale personale în orice moment, însă el alege să nu facă nimic. Dacă şi-ar asuma o suveranitate supremă necâştigată înainte de a trece prin manifestările de creatură, personalităţile Paradisului aflate în universul său local s-ar retrage. Însă acest lucru nu s-a întâmplat niciodată în nici o creaţie din timp şi din spaţiu.

Faptul de a putea crea implică plenitudinea suveranităţii, însă Mihailii aleg să o *câştige* prin experienţă, păstrând astfel deplina cooperare a tuturor personalităţilor Paradisului ataşate la administraţia universului local. Noi nu am auzit niciodată vorbindu-se de un Mihail care să fi acţionat altfel, însă ei ar putea să o facă; ei sunt adevăraţi Fii, dotaţi cu liber arbitru.

Suveranitatea unui Fiu Creator într-un univers local trece prin şase, poate şapte stadii de manifestare experienţială, care apar în ordinea următoare:

1.Suveranitatea iniţială de locotenenţă — autoritatea provizorie solitară exercitată de un Fiu Creator înainte de a dobândi calităţi personale prin Spiritul Creativ asociat.

2.Suveranitatea asociată de locotenenţă — domnia conjugată a cuplului Paradisiac ca urmare a împlinirii personalităţii Spiritului Mamă al Universului.

3.Suveranitatea crescătoare de locotenenţă — autoritatea progresivă a unui Fiu Creator pe parcursul perioadei celor şapte manifestări ale sale sub formă de creatură.

4.Suveranitatea supremă — autoritatea stabilită care urmează după desăvârşirea celei de-a şaptea manifestări. În Nebadon, suveranitatea supremă datează de la desăvârşirea manifestării lui Mihail pe Urantia. Ea există deci de ceva mai mult de o mie nouă sute de ani ai timpului vostru planetar.

5.Suveranitate supremă crescătoare — relaţiile evoluate care rezultă din fixarea în lumină şi viaţă a unei majorităţi a domeniilor creaturilor. Acest stadiu aparţine viitorului încă neatins de universul vostru local.

6.Suveranitate trinitară — exercitată după ce universul local întreg s-a stabilit în lumină şi viaţă.

7.Suveranitate nerevelată — relaţii necunoscute ale unei epoci viitoare ale universului.

Acceptând suveranitatea iniţială de locotenenţă a unui univers local în proiect, Mihailul Creator face un legământ în faţa Trinităţii de a nu-şi asuma suveranitatea supremă înainte ca cele şapte manifestări ale sale de creatură să fi fost terminate şi atestate de şefii suprauniversului său. Însă, dacă un Fiu Creator nu ar fi putut, la voinţă, să afirme această suveranitate necâştigată, legământul de a nu se afirma astfel nu ar avea nici un sens.

Chiar pe parcursul epocilor anterioare manifestărilor, un Fiu Creator guvernează domeniul său, aproape suprem, deoarece nu este nici o neînţelegere în nici una dintre părţile sale. Autoritatea limitată cu greu s-ar manifesta dacă suveranitatea nu ar fi fost niciodată provocată. Suveranitatea exercitată de un Fiu Creator pe parcursul predifuziunii într-un univers fără rebeliune nu este mai mare decât un univers în care avut loc o rebeliune; însă în primul caz limitările de suveranitate nu sunt aparente, în timp ce ele sunt în al doilea caz.

Dacă vreodată autoritatea sau administraţia unui Fiu Creator sunt contestate, atacate sau compromise, acest fiu este veşnic angajat în susţinerea, protejarea, apărarea şi, dacă este necesar, în redobândirea creaţiei sale personale. Astfel de Fii nu pot fi tulburaţi sau stingheriţi decât de fiinţe create de ei înşişi, sau de fiinţe mai elevate alese de ei înşişi. Putem deduce că "fiinţe mai elevate" a căror origine se situează la nivele superioare celor ale unui univers local au puţine şanse să stingherească un Fiu Creator, şi acest lucru este adevărat. Însă ele ar putea să o facă dacă ar dori. Virtutea este volitivă la personalităţi; dreptatea nu este automată la creaturile înzestrate cu liber arbitru.

Înainte de a-şi fi încheiat cariera de manifestare, un Fiu Creator guvernează cu anumite limitări de suveranitate pe care şi le impune, însă după terminarea serviciului său de consacrare el guvernează în virtutea experienţei sale efective în forma şi sub înfăţişarea felurilor lui creaturi. Când un Creator a locuit de şapte ori

printre creaturile sale, când cariera de consacrare este împlinită, atunci el este stabilit în suprema sa autoritate universală; el a devenit un Fiu Maestru, un şef suveran şi suprem.

Tehnica pentru a obţine suveranitatea supremă asupra unui univers local implică următoarele şapte etape experienţiale:

1.Străbaterea prin experienţă a celor şapte nivele de existenţă ale creaturii prin tehnica de manifestare întrupată chiar sub forma creaturilor nivelului respectiv.

2.Consacrarea experienţială fiecărei faze a voinţei septuple a Deităţii Paradisului, aşa cum este ea personificată în Cele Şapte Spirite Maestru.

3.Traversarea fiecăreia dintre cele şapte experienţe la nivelul creaturilor în acelaşi timp cu împlinirea uneia din cele şapte consacrări voinţei Deităţii Paradisului.

4.Pe fiecare nivel de creatură, să se descrie experimental, Deităţii Paradisului şi a tuturor inteligenţelor universului, apogeul vieţii creaturilor.

5.Pe fiecare nivel de creatură, să reveleze prin experienţă, fiinţelor de pe nivelul de manifestare şi întregului univers, o fază a voinţe septuple a Deităţii.

6.Unificarea experienţială a septuplei experienţe a creaturilor cu septupla experienţă de consacrare relevării naturii şi voinţei Deităţii.

7.Stabilirea relaţiilor noi şi mai elevate cu Fiinţa Supremă. Repercusiunea totalităţii acestei experienţe Creator-creatură, măresc realitatea suprauniversală a Dumnezeului septuplu şi suveranitatea asupra timpului-spaţiu a Atotputernicului Suprem. Ea transpune în faptă suveranitatea supremă a unui Mihail al Paradisului asupra universului său local.

Rezolvând problema suveranităţii într-un univers local, Fiul Creator nu se limitează să demonstreze propria sa competenţă de a guverna; el revelează de asemenea natura Deităţilor Paradisului şi descrie atitudinea lor septuplă. Înţelegerea finită şi aprecierea întâietăţii Tatălui de către creaturi ţine de aventura unui Fiu Creator care consimte să-şi asume forma şi experienţele creaturilor sale. Aceşti Fii primari ai Paradisului sunt adevăraţii revelatori ai naturii iubitoare şi autorităţii benefice a Tatălui, a aceluiaşi Tată care, în asociere cu Fiul şi Spiritul, este conducătorul universal al oricărei puteri, oricărei personalităţi şi oricărui guvern din ansamblul tărâmurilor universului.

## 4.DĂRUIREA MIHAILILOR

Fiii Creatori se împart în şapte grupe, conform numărului manifestărilor lor pe lângă creaturile tărâmurilor lor. Ei merg de la experienţa iniţială, trecând prin cinci sfere adiţionale de manifestare progresivă, până când ating al şaptelea şi ultimul episod al experienţei de Creator-creatură.

Manifestările avonalilor se produc întotdeauna sub înfăţişarea trupului muritor, însă cele şapte manifestări ale unui Fiu Creator implică apariţia sa pe şapte nivele de existenţă creată şi sunt legate de revelaţia a şapte expresii primare a voinţei şi naturii Deităţii. Toţi Fiii Creatori, fără excepţie, fac experienţa de a se dărui de şapte ori copiilor lor creaţi, înainte de a asuma jurisdicţia stabilă şi supremă asupra universului pe care l-au creat ei înşişi.

Cu toate că aceste şapte manifestări variază în diferitele sectoare şi universuri, ele cuprind întotdeauna aventura de fuziune ca muritor. În manifestarea finală, un Fiu Creator apare ca membru din rasele superioare ale unei planete locuite, în general în grupul rasial care conţine cele mai mari ramuri ereditare ale viţei adamice importat anterior pentru a înălţa statutul fizic al populaţiilor de origine animală. Odată doar, în cariera sa septuplă de Fiu al manifestării, un Mihail al Paradisului se naşte din femeie, ca în povestea voastră a nou-născutului din Bethleem. El nu trăieşte şi nu moare decât odată ca membru al celui mai umil ordin de creaturi evolutive înzestrate cu voinţă.

După fiecare dintre manifestările sale, un Fiu Creator se duce "la dreapta Tatălui" pentru ca acolo să dobândească acceptul Tatălui de a se manifestarea şi să primească instrucţiuni pregătitoare pentru episodul următor al serviciului universal. Ca urmare a celei de-a şaptea şi din urmă manifestări, un Fiu Creator primeşte de la Tatăl Universal autoritatea şi jurisdicţia supreme ale universului său.

Este de notorietate istorică faptul că ultimul Fiu Divin apărut pe planeta voastră era un Fiu Creator Paradisiac care încheiase şase faze ale carierei sale de manifestare. În consecinţă, atunci când el a renunţat la faptul conştiinţei vieţii întrupate pe Urantia, el a putut spune, şi chiar a făcut-o: "Totul este împlinit" — şi era literalmente împlinit. Moartea sa pe Urantia a încheiat cariera sa de manifestare; era ultima etapă pentru a împlini

jurământul sacru al unui Fiu Creator al Paradisului. Şi, atunci când această experienţă a fost dobândită, astfel de Fii sunt suverani supremi ai universului; ei nu domnesc ca locţiitori ai Tatălui, ci prin propriul lor drept şi în propriul lor nume ca "Rege al Regilor şi Domn al Domnilor". Sub rezerva anumitor excepţii citate, aceşti Fii cu manifestări septuple dispun de o supremaţie necondiţionată în universul lor de reşedinţă. În ceea ce priveşte universul său local, acest Fiu Maestru al vostru triumfător şi instalat pe tronul său a primit "toate puterile în cer şi pe pământ".

Fiii Creatori care şi-au încheiat cariera lor de manifestare sunt consideraţi ca făcând parte dintr-un ordin separat, acela al Fiilor Maestru septupli. În persoana lor, Maeştrii sunt identici cu Fiii Creatori, însă au suportat o experienţă de manifestare atât de extraordinară încât sunt consideraţi, de obicei, ca făcând parte dintr-un ordin diferit. Atunci când un Creator se încumetă să efectueze o manifestare trebuie să se producă o schimbarea reală şi permanentă. Este adevărat că Fiul de manifestare este încă tot la fel de mult un Creator însă el a adăugat naturii sale experienţa de creatură. Aceasta îl îndepărtează definitiv de nivelul divin de Fiu Creator, şi îl ridică pe planul experienţial de Fiu Maestru, o fiinţă care a câştigat pe deplin dreptul de a guverna un univers şi de a administra lumile sale. Astfel de fiinţe încorporează tot ceea ce se poate extrage din paternitatea divină, şi înglobează tot ceea ce poate rezulta din experienţa unei creaturi făcute perfecte. De ce s-ar plânge omul cu privire la modestia originii sale şi la necesitatea carierei sale evolutive, atunci când înşişi zeii trebuie să treacă printr-o experienţă echivalentă înainte de a fi consideraţi ca experienţial calificaţi şi competenţi pentru a guverna definitiv şi pe deplin tărâmurile universului lor?

## 5. POZIŢIA MAEŞTRILOR FII FAŢĂ DE UNIVERS

Puterea unui Maestru Mihail este nelimitată, deoarece ea derivă dintr-o asociere realizată cu Trinitatea Paradisului şi este de necontestat, deoarece decurge dintr-o experienţă actuală sub însăşi forma creaturilor supuse acestei autorităţi. Natura suveranităţii unui Fiu Creator septuplu este supremă din următoarele motive:

1.Ea adoptă punctul de vedere septuplu al Deităţii Paradisului.

2.Ea încorporează o atitudine septuplă a creaturilor din timp-spaţiu.

3.Ea sintetizează perfect atitudinea Paradisului şi punctul de vedere al creaturilor.

Această suveranitate experienţială include deci întreaga divinitate a Dumnezeului Septuplu, culminând cu Fiinţa Supremă. Iar suveranitatea personală a unui Fiu septuplu este asemănătoare suveranităţii viitoare a Fiinţei Supreme, care trebuie să fie împlinită într-o bună zi, deoarece ea cuprinde întregul conţinut posibil al puterii şi autorităţii pe care Trinitatea Paradisului o poate manifesta în limitele spaţiului-timp interesat.

Atunci când un Fiu Mihail împlineşte suveranitatea sa asupra universului său local, el pierde puterea şi ocazia de a crea tipuri în întregime noi de creaturi pe parcursul epocii prezente a universului. Însă faptul că un Fiu Maestru îşi pierde puterea sa de a da origine unor ordine de existenţă în întregime noi nu interferează deloc cu opera de elaborare a vieţii deja stabilite şi în curs de dezvoltare. Acest vast program de evoluţie universală continuă fără întrerupere sau îngrădire. Dobândirea suveranităţii supreme de către un Fiu Maestru nu implică responsabilitatea de a se consacra susţinerii şi administrării a ceea ce a fost deja conceput şi creat, şi care va fi produs ulterior de cei care au fost astfel concepuţi şi creaţi. Cu timpul, se poate dezvolta o evoluţie aproape fără sfârşit de fiinţe diverse, însă începând cu acest moment nu ar mai exista modele sau tipuri în întregime noi de creaturi inteligente, trăgându-şi direct originea din Fiu Maestrul. Acesta este primul pas, începutul unei administrări bine stabilite în întregul univers local.

Înălţarea unui Fiu septuplu de manifestare la suveranitatea de necontestat a universului său semnifică începutul sfârşitului lungilor epoci de incertitudine şi de confuzie relativă. Ca urmare a acestei eveniment, tot ceea ce nu are posibilitatea de a fi într-o zi spiritualizat va fi, în final, dezagregat; tot ceea ce nu are posibilitatea de a fi într-o zi coordonat cu realitatea cosmică, va fi în cele din urmă distrus. Când rezervele de nesfârşită îndurare şi de nespusă răbdare vor fi fost epuizate într-un efort pentru a câştiga fidelitatea şi devoţiunea creaturilor cu voinţă ale împărăţiilor, vor prevala atunci dreptatea şi justeţea. Dreptatea va sfârşi prin a anihila ceea ce nu a putut să fie reabilitat prin îndurare.

Maeştrii Mihaili sunt supremi în propriul lor univers local odată ce au fost instalaţi acolo ca conducători suverani. Rarele limitări ale domniei lor sunt inerente preexistenţei cosmice a anumitor forţe şi personalităţi. Altfel, aceşti Fii Maestru sunt supremi în autoritate, în responsabilitate, şi în puterea administrativă în universurile lor respective; ca Creatori şi Zei ei sunt virtual supremi în toate lucrurile. Nimic nu poate pătrunde dincolo de înţelepciunea lor în ceea ce priveşte funcţionarea unui univers dat.

După înălţarea sa la suveranitatea stabilită a unui univers local, un Mihail al Paradisului are deplinul control asupra celorlalţi Fii ai lui Dumnezeu care lucrează pe tărâmul său, şi poate guverna liber conform concepţiei asupra nevoilor tărâmurilor sale. Un Fiu Maestru poate modifica aşa cum doreşte ordinul judecăţii spirituale şi al ajustării evolutive al planetelor locuite. El stabileşte şi execută planurile propriei sale alegeri în toate problemele de nevoi planetare speciale, îndeosebi în ceea ce priveşte lumile în care a locuit ca şi creatură, şi mai mult în ceea ce priveşte lumea manifestării sale finale, planeta în care s-a încarnat sub înfăţişarea trupului muritor.

Fii Maestru par în perfectă comunicare cu lumile lor de manifestare, nu numai cu cele ale şederii lor personale, dar şi cu toate lumile în care s-a coborât un Fiu Magistral. Acest contact este menţinut de propria lor prezenţă spirituală, Spiritul Adevărului care poate să se "reverse peste orice trup". Aceşti Fii Maestru menţin de asemenea o legătură neîntreruptă cu Fiul Mamă Etern, în centrul tuturor lucrurilor. Compătimirea lor poate să se întindă de la Tatăl Universal din ceruri până la umilele rase ale vieţii planetare în tărâmurile timpului.

## 7. DESTINUL MAEŞTRILOR MIHAILI

Nimeni nu ar putea să pretindă că poate analiza cu autoritate finală fie naturile fie destinele Suveranilor Maeştri septupli ai universurilor locale; cu toate acestea, noi speculăm, cu toţii, foarte mult în aceste probleme. Suntem învăţaţi, şi noi credem, că fiecare Mihail al Paradisului este *absolutul* conceptelor de deitate duală a originii sale; el încorporează astfel fazele actuale ale infinităţii Tatălui Universal şi ale Fiului Etern. Mihailii trebuie să fie parţiali faţă de infinitatea totală, însă ei sunt probabili absoluţi faţă de fracţiunea de infinitate care se raportează la originea lor. Cu toate acestea, observând activităţile lor în prezenta vârstă a universului, noi nu detectăm nici o acţiune care să fie mai mult decât finită; toate capacităţile lor superfinite pe care noi le deducem trebuie să fie conţinute în ei şi încă nerevelate.

Împlinirea carierei de manifestare ca şi creatură şi înălţarea la suveranitatea supremă a unui univers trebuie să semnifice eliberarea completă a capacităţilor de acţiune finită a unui Mihail însoţit de apariţia unei capacităţi de slujire mai mult decât finită. În realitate, noi remarcăm referitor la acest subiect că aceşti Fii Maestru sunt atunci îngrădiţi în producerea de noi tipuri de creaturi, îngrădire neîndoielnic făcută necesară prin eliberarea de potenţialităţile lor superfinite.

Este foarte probabil ca aceste puteri creatoare latente să rămână conţinute în ei pe parcursul întregii epoci prezente a universului. Însă, la un moment dat, în viitorul îndepărtat, în universurile care sunt în prezent în curs de mobilizare în spaţiul exterior, noi credem că legătura dintre un Fiu Maestru septuplu şi un Spirit Creativ care aparţine celui de-al şaptelea stadiu ar putea să atingă nivele absonite de serviciu, însoţite de apariţia de noi lucruri, semnificaţii şi valori pe nivele transcendentale şi de semnificaţie universală ultimă.

La fel cum Deitatea Supremă este în plină actualizare datorită serviciului experienţial, tot astfel Fiii Creatorii sunt pe cale de a atinge realizarea personală a potenţialelor de divinitate paradisiacă conţinute în natura lor insondabilă. Pe Urantia, Christos Mihail a spus odată: "Eu sunt calea, adevărul şi viaţa". Şi noi credem că, în eternitate, Mihailii sunt literalmente destinaţi să fie "calea, adevărul şi viaţa" deschizând întotdeauna, pentru toate personalităţile universului, calea care merge de la divinitatea supremă, prin absonitatea ultimă, până la finalitatea de deitate eternă.

[Prezentat de un Desăvârşitor al Înţelepciunii de pe Uversa.]

# CARTEA URANTIA

## PRIMA PARTE - UNIVERSUL CENTRAL ŞI SUPRAUNVERSURILE

## CAPITOLUL 22 - FIII LUI DUMNEZEU TRINITIZAŢI

Trei grupuri de fiinţe sunt numite Fii ai lui Dumnezeu. În plus faţă de ordinele de filiaţie descendente şi ascendente, există un al treilea grup cunoscut sub numele de Fii ai lui Dumnezeu Trinitizaţi. Ordinul trinitizat de filiaţie este subdivizat în trei diviziuni primare, conform originilor numeroaselor sale tipuri de personalităţi, revelate sau nerevelate. Iată aceste diviziuni primare:

1.Fii trinitizaţi de Deitate.
2.Fii îmbrăţişaţi de Trinitate.
3.Fii trinitizaţi de creaturi.

Independent de originea lor, toţii Fiii lui Dumnezeu Trinitizaţi au în comun experienţa trinitizării, fie ca o parte a originii lor, fie ca o experienţă a îmbrăţişării de către Trinitatea atinsă ulterior. Fii Trinitizaţi de Deitate nu sunt revelaţi în aceste expuneri. Prezentarea noastră se va limita deci, la descrierea celor două grupuri rămase şi, în special, la fiii lui Dumnezeu îmbrăţişaţi de trinitate.

### 1.FIII ÎMBRĂŢIŞAŢI DE TRINITATE

Toţii fiii îmbrăţişaţi de Trinitate au o origine iniţială simplă sau duală, însă, ca urmare a îmbrăţişării lor de Trinitate, ei sunt consacraţi şi afectaţi pentru totdeauna serviciului Trinităţii. Acest corp, aşa cum este el revelat şi organizat pentru serviciul suprauniversurilor, îmbrăţişează şapte ordine de personalităţi:

1.Puternicii Mesageri.
2.Înălţaţii în Autoritate.
3.Cei Lipsiţi de Nume şi Număr.
4.Conservatorii Trinitizaţi.
5.Ambasadorii Trinitizaţi.
6.Păzitorii Celeşti.
7.Asistenţii Fiilor Înălţaţi.

Aceste şapte grupuri de personalităţi mai sunt clasificate conform originii lor, naturii lor şi funcţiunii lor în trei diviziuni majore: Fii de Împlinire Trinitizaţi, Fii de Selecţie Trinitizaţi şi Fii de Perfecţiune Trinitizaţi.

*Fiii de Împlinire Trinitizaţi* — Puternicii Mesageri, Înălţaţii în Autoritate şi cei Lipsiţi de Nume şi de Număr — sunt toţi muritori ascendenţi care au fuzionat cu Ajustorul lor şi au atins Paradisul şi Corpul Finalităţii. Însă ei nu sunt finalitari; atunci când au fost îmbrăţişaţi de Trinitate, numele lor au fost şterse de pe lista de apel a finalitarilor. Noii fii ai acestui ordin trec prin cursuri de formare specială, pe parcursul unor perioade relativ scurte, pe planetele-sediu ale circuitelor Havonei, sub îndrumarea Eternilor de Zile. După aceasta, ei sunt desemnaţi pentru serviciul Îmbătrâniţilor de Zile în cele şapte suprauniversuri.

*Fiii de Selecţie Trinitizaţi* înglobează Conservatorii Trinitizaţi şi Ambasadorii Trinitizaţi. Ei sunt recrutaţi dintre anumiţi serafimi evolutivi şi anumite creaturi mediane transferate care au traversat Havona şi au atins

Paradisul, cât şi dintre anumiţi muritori care au fuzionat cu Spiritul sau cu Fiii, şi care sunt de asemenea înălţaţi până la Insula centrală de Lumină şi de Viaţă. Ca urmare a îmbrăţişării lor de către Trinitatea Paradisului, şi după un scurt antrenament pe Havona, Fiii de Selecţie Trinitizaţi sunt desemnaţi cursurilor Îmbătrâniţilor de Zile.

*Fiii de Perfecţiune Trinitizaţi*. Păzitorii Celeşti şi coordonaţii lor, Asistenţii Fiilor Înălţaţi, includ un grup unic de personalităţi, de două ori trinitizate. Ei sunt fiii trinitizaţi de creaturi şi proveniţi din personalităţile Paradisului-Havona sau din muritori ascendenţi deveniţi perfecţi care s-au distins în Corpul Finalităţii. După ce au servit ca Agenţi Executivi Supremi ai Celor Şapte Spirite Maestru şi sub ordinele Fiilor Instructori ai Trinităţii, unii dintre aceşti fii trinitizaţi de creaturi sunt retrinitizaţi (îmbrăţişaţi) de Trinitatea Paradisului, apoi împuterniciţi pe lângă tribunalele Îmbătrâniţilor de Zile ca Păzitori Celeşti şi ca Asistenţi ai Fiilor Înălţaţi. Fii de Perfecţiune Trinitizaţi sunt afectaţi direct serviciului suprauniversurilor, fără nici un alt antrenament.

Asociaţii noştri de origine trinitară — Desăvârşitorii Înţelepciunii, Consilierii Divinii şi Cenzorii Universali — există în număr determinat, însă numărul de fii îmbrăţişaţi de Trinitate creşte constant. Cele şapte ordine de fii îmbrăţişaţi de Trinitate sunt delegaţi ca membri ai guvernului unuia din cele şapte universuri, şi numărul lor aflat în serviciul fiecărui suprauniversul este exact acelaşi; nici unul dintre ei nu şi-a neglijat vreodată datoriile. Fiinţele îmbrăţişate de Trinitate nu s-au rătăcit niciodată; ele pot poticni temporar, însă nu există nici un exemplu ca vreuna din ele să fi fost condamnată pentru ofensă faţă de guvernele suprauniversurilor. Fiii de Împlinire şi Fiii de Selecţie nu au trădat niciodată serviciul Orvontonului, însă Fiii de Perfecţiune Trinitizaţi au comis uneori erori de judecată şi au provocat astfel o confuzie trecătoare.

Sub îndrumarea Îmbătrâniţilor de Zile, cele şapte ordine funcţionează aproape ca grupuri autonome. Întinderea serviciilor lor este foarte vastă. Fiii Perfecţiunii Trinitizaţi nu părăsesc suprauniversul pe care au fost trimişi, însă asociaţii lor trinitizaţi parcurg marele univers, călătorind între lumi evolutive ale timpului şi spaţiului şi spre eterna Insulă a Paradisului. Ei pot acţiona în orice suprauniversul, însă întotdeauna ca membri ai supraguvernului desemnării lor iniţiale.

Se pare că fii îmbrăţişaţi de Trinitate au fost desemnaţi într-un mod permanent serviciului celor şapte suprauniversuri. Aceasta desemnare este sigură pentru durata prezentei epoci a universului, însă noi nu am fost niciodată informaţi că ea trebuie să fie eternă.

## 2.PUTERNICII MESAGERI

Puternicii Mesageri aparţin grupului ascendent al Fiilor Trinitizaţi. Ei formează o clasă de muritori deveniţi perfecţi, care au fost puşi la încercare la rebeliune, sau a căror loialitate personală a fost demonstrată într-un mod echivalent; ei au trecut toţi printr-o probă determinată de fidelitate universală. La un moment dat al ascensiunii lor către Paradis, ei au rămas fermi şi loiali, în faţa lipsei de loialitate a superiorilor lor, iar unii dintre ei au funcţionat activ şi loial în locul acestor conducători neîncrezători.

Cu astfel de dosare personale de fidelitate şi de devoţiune, aceşti muritori ascendenţi traversează Havona cu curentul pelerinilor timpului, ating Paradisul, sunt absolvenţi, după care sunt reuniţi în Corpul Finalităţii. Apoi ei sunt trinitizaţi în îmbrăţişarea secretă a Trinităţii Paradisului şi apoi desemnaţi pentru a fi asociaţi Îmbătrâniţilor de Zile în administrarea guvernelor celor şapte suprauniversuri.

Orice muritor ascendent care a trecut printr-o experienţă insurecţională şi a acţionat loial în faţa rebeliunii este, în cele din urmă, destinat să devină un Puternic Mesager al serviciului suprauniversal. Şi este la fel pentru orice creatură ascendentă care împiedică efectiv aceste mişcări ale greşelii, ale răului sau ale păcatului, deoarece o acţiune concepută pentru a preveni rebeliunea sau pentru a produce tipuri mai elevate de loialitate într-o criză universală este considerată ca având şi mai multă valoare decât simpla loialitate în faţa unei rebeliuni efective.

Ajutoarele Puternicilor Mesageri au fost alese dintre muritorii timpului şi spaţiului care făceau parte din primul grup al celor sosiţi în Paradis, mulţi dintre ei traversând Havona în timpurile lui Grandfanda. Însă prima trinitizare a Puternicilor Mesageri nu a fost efectuată înainte ca grupul candidaţilor să conţină reprezentanţi ai fiecăruia dintre cele şapte suprauniversuri. Iar ultimul grup al acestui ordin care s-a calificat pentru Paradis îngloba pelerini ascendenţi ai universului local din Nebadon.

Puternicii Mesageri sunt îmbrăţişaţi de Trinitatea Paradisului în clase de şapte sute de mii, din care o sută de mii sunt desemnaţi fiecărui suprauniversul. Există aproape o mie de miliarde de Puternici Mesageri desemnaţi pe Uversa, şi avem toate motivele să credem că numărul celor care servesc în fiecare dintre suprauniversuri este exact acelaşi.

Eu sunt un Puternic Mesager, şi Urantienii ar putea fi interesaţi să ştie că însoţitorul şi asociatul experienţei mele umane a triumfat, de asemenea, în marea probă. Cu toate că noi am fost separaţi de numeroase ori şi pentru lungi perioade în ascensiunea interioară către Havona, care durează epoci, noi am fost îmbrăţişaţi în acelaşi grup de şapte-sute de mii. Timpul trecerii noastre prin Vicegerington s-a scurs în strânsă şi afectuoasă asociere. Noi am fost în cele din urmă împuterniciţi şi desemnaţi împreună pe Uversa de pe Orvonton, şi suntem frecvent delegaţi drept companie pentru a executa misiuni care necesită serviciul a doi Mesageri.

Puternicii Mesageri, la fel ca toţi fii îmbrăţişaţi de Trinitate, sunt afectaţi tuturor fazelor de activităţi ale suprauniversurilor. Ei menţin o legătură constantă cu cartierele lor generale prin serviciul de reflexivitate supraunivers al. Puternicii Mesageri servesc în toate sectoarele unui supraunivers, ei execută frecvent misiuni pe lângă universurile locale, şi chiar pe lângă lumi individuale, aşa cum o fac eu în prezenta ocazie.

În faţa tribunalelor suprauniversale, Puternicii Mesageri acţionează ca apărători atât a indivizilor cât şi a planetelor care apar în instanţă. Ei asistă de asemenea Perfecţiunile de Zile în dirijarea treburilor din sectoarelor majore.

Ca grup, principala lor funcţiune este aceea de observatori suprauniversali. Ei sunt staţionaţi pe diversele lumi-sedii şi pe planetele individuale importante, ca observatori oficiali ai Îmbătrâniţilor de Zile. Atunci când sunt astfel trimişi, ei servesc de asemenea în calitate de consilieri ai autorităţilor care dirijează problemele sferei şederii lor. Mesagerii iau parte la toate fazele planului ascendent de progres al muritorilor. Împreună cu asociaţii lor de origine muritoare, ei menţin supraguvernele în contact strâns şi personal cu statutul şi progresia planurilor Fiilor lui Dumnezeu descendenţi.

Puternicii Mesageri sunt pe deplin conştienţi de întreaga lor carieră ascendentă, şi de aceea ei sunt ajutoare atât de utile şi de pline de compasiune, mesageri atât de comprehensivi pentru a servi pe orice lume a spaţiului şi pe lângă oricare creatură a timpului. Imediat ce veţi fi eliberaţi de trup, veţi comunica liber şi plini de înţelegere cu noi, deoarece noi suntem proveniţi din toate rasele de pe toate lumile evolutive ale spaţiului, adică din toate rasele de muritori locuiţi de Ajustori ai Gândirii cu care ei fuzionează ulterior.

## 3.CEI ÎNĂLŢAŢI ÎN AUTORITATE

Înălţaţii în Autoritate, al doilea grup de Fii de Împlinire Trinitizaţi, sunt toţi fiinţe de origine muritoare fuzionate cu Ajustorul lor. Ei sunt muritori perfecţionaţi, care au manifestat aptitudini administrative superioare sau au arătat un geniu executiv extraordinar pe parcursul întregii lor nesfârşite cariere de ascensiune. Ei sunt floarea aptitudinilor de guvernare derivată din muritorii supravieţuitori ai spaţiului.

Şaptezeci de mii dintre aceşti Înălţaţi în Autoritate sunt trinitizaţi pe parcursul fiecărei legături a Trinităţii. Cu toate că universul local al Nebadonului este o creaţie relativ tânără, există reprezentanţi care aparţin unei clase a acestui ordin recent trinitizat. Există în prezent mai mult de zece miliarde dintre aceşti abili administratori trimişi pe Orvonton. La fel ca toate ordinele separate de fiinţe celeste, ei îşi păstrează propriile lor cartiere generale pe Uversa şi, spre deosebire de alţii îmbrăţişaţi de Trinitate, rezervele lor pe Uversa acţionează ca şi corp conducător central al ordinului lor în Orvonton.

Înălţaţii în Autoritate sunt administratori fără limitări. Ei sunt agenţii executivi atotprezenţi şi mereu eficienţi ai Îmbătrâniţilor de Zile. Ei slujesc pe orice sferă, pe orice lume locuită, şi în orice fază de activitate a unui supraunivers oarecare.

Dotaţi cu o magnifică înţelepciune administrativă şi o abilitate executivă excepţională, aceste fiinţe strălucitoare se însărcinează să prezinte cauza dreptăţii tribunalelor suprauniversale. Ei veghează asupra execuţiei dreptăţii şi la rectificarea defectelor de adaptare în universurile evolutive. De aceea, dacă voi trebuie să fiţi vreodată citaţi pentru erori de judecată pe parcursul ascensiunii voastre a lumilor şi a sferelor de progres cosmic a destinului vostru, există puţine şanse pentru voi să suferiţi vreo nedreptate. În realitate, acuzatorii voştri au fost deja creaturi ascendente, personal familiarizate cu fiecare etapă a carierei pe care aţi traversat-o voi şi pe care sunteţi pe cale de a o parcurge.

## 4. CEI FĂRĂ DE NUME ŞI FĂRĂ DE NUMĂR

Cei Lipsiţi de Nume şi de Număr constituie a treia şi ultima grupă a Fiilor de Împlinire Trinitizaţi. Ei sunt sufletele ascendente care au dezvoltat o aptitudine de adoraţie care depăşeşte abilitatea tuturor fiilor şi fiicelor raselor revoluţionare a lumilor timpului şi spaţiului. Ei au dobândit un concept spiritual al ţelului etern al Tatălui

Universal într-un mod care, prin comparaţie, transcende înţelegerea creaturilor evolutive având un nume şi un număr; de aceea, îi numim cei Lipsiţi de Nume şi de Număr. O traducere mai strictă a numelui lor ar fi "Cei care au *transcens* Numele şi Numărul".

Acest ordin de fii este îmbrăţişat de Trinitatea Paradisului în grupe de şapte mii. Arhivele Uversei menţionează peste o sută de milioane dintre aceşti fii în serviciu în Orvonton.

Imediat ce cei Lipsiţi de Nume şi de Număr sunt gânditorii spirituali superiori ai raselor supravieţuitoare, ei sunt special calificaţi pentru a judeca şi pentru a formula opinii atunci când este dezirabil să avem un punct de vedere spiritual, iar experienţa carierei de ascensiune este esenţială pentru a înţelege problemele incluse în subiectul care trebuie judecat. Ei sunt juraţii supremi ai Orvontonului. Un sistem de juraţi rău administrat este mai mult sau mai puţin o parodie de justiţie în anumite lumi, însă pe Uversa şi în tribunalele care depind de acesta, noi folosim ca judecători- juraţi tipurile cele mai elevate de mentalităţi spirituale evoluate. Judecata este funcţiunea cea mai elevată a întregului guvern, iar cei care au însărcinarea de a construi verdictele ar trebui să fie aleşi dintre tipurile cele mai elevate şi cele mai nobile dintre indivizii cei mai experimentaţi şi comprehensivi.

Selecţia candidaţilor pentru clasele de trinitizare a Puternicilor Mesageri, a Înălţaţilor în Autoritate şi a celor Lipsiţi de Nume şi de Număr este naturală şi automată. Tehnicile selective ale Paradisului nu sunt în nici un sens arbitrare. Experienţa personală şi valorile spirituale determină apartenenţa la personalul Fiilor de Împlinire Trinitizaţi. Aceste fiinţe sunt egale în ceea ce priveşte autoritatea şi uniforme în ceea ce priveşte statutul administrativ, însă ele posedă toate o individualitate proprie şi caractere diferite. Ele nu sunt fiinţe standardizate, ele sunt caracteristic neasemănătoare, în funcţie de diferenţele carierei lor de ascendenţă.

În plus faţă de aceste calificări experienţiale, Fiii de Împlinire Trinitizaţi au fost trinitizaţi în îmbrăţişarea divină de Deităţile Paradisului. În consecinţă, ei activează ca asociaţi coordonaţi ai Fiilor Staţionari ai Trinităţii, deoarece îmbrăţişarea Trinităţii pare a avea drept efect faptul de a proiecta în afara curentului viitorului numeroase potenţiale nerealizate de creaturi. Însă acest lucru nu este adevărat decât pentru lucrurile referitoare la prezenta vârstă a universului.

Acest grup de fii este principal, însă nu în întregime, ocupat cu serviciile carierei ascendente a muritorilor timpului-spaţiu. Dacă se întâmplă ca punctul de vedere al unei creaturi muritoare este pus la îndoială, problema este reglată prin apelul la o comisie ascendentă compusă dintr-un Puternic Mesager, un Elevat în Autoritate şi un Lipsit de Nume şi de Număr.

Voi, muritorii care citiţi acest mesaj, puteţi voi înşivă să urcaţi în Paradis, să atingeţi îmbrăţişarea Trinităţii şi, în epoci îndepărtate ale viitorului, să fiţi ataşaţi serviciului Îmbătrâniţilor de Zile într-unul dintre cele şapte suprauniversuri. Poate veţi fi într-o zi însărcinaţi să lărgiţi revelaţia adevărului pentru vreo planetă locuită în evoluţie, aşa cum o fac eu pe Urantia.

## 5. CONSERVATORII TRINITIZAŢI

Conservatorii Trinitizaţi sunt Fii de Selecţie Trinitizaţi. Nu numai rasele voastre, împreună cu alte lumi demne de supravieţuire, traversează Havona, ating Paradisul, şi se pomenesc destinate serviciului suprauniversal împreună cu Fii Staţionari ai Trinităţii, ci şi fidelii voştri păzitori serafici şi nu mai puţin fidelii voştri asociaţi mediani pot, la rândul lor, deveni candidaţi la aceeaşi recunoaştere a Trinităţii şi acelaşi magnific destin al personalităţii.

Conservatorii Trinitizaţi sunt serafimi ascendenţi şi creaturi mediane transferate care au trecut prin Havona şi au atins Paradisul şi Corpul Finalităţii. Apoi, ele au fost îmbrăţişate de Trinitatea Paradisului şi ataşate serviciului Îmbătrâniţilor de Zile.

Această recunoaştere este acordată serafimilor ascendenţi, candidaţi la îmbrăţişarea Trinităţii, deoarece ei au cooperat în mod valabil cu un muritor ascendent care a atins Corpul Finalităţii şi a fost, ca urmare, trinitizat. Păzitorul serafic al carierei mele muritoare a traversat împreună cu mine, a fost trinitizat mai târziu, şi acum el este ataşat guvernului Uversei ca şi Conservator Trinitizat.

La fel se întâmplă şi pentru mediani; mulţi dintre ei sunt transferaţi, reuşesc să atingă Paradisul, apoi împreună cu serafimii şi din aceleaşi motive, sunt îmbrăţişaţi de Trinitate şi trimişi ca şi Conservatori în suprauniversuri.

Conservatorii Trinitizaţi sunt îmbrăţişaţi de Trinitatea Paradisului în grupuri de şaptezeci de mii, iar a şaptea parte a fiecărui grup este ataşată unui suprauniversul. Există acum în serviciul Orvontonului ceva mai mult de zece milioane dintre aceşti Conservatori elevaţi şi demni de încredere. Ei servesc pe Uversa şi pe sferele-sedii

ale sectoarelor majore şi minore. Ei sunt asistaţi în lucrările lor de un corp de mai multe miliarde de seconafimi şi de alte personalităţi suprauniversale competente.

Conservatorii Trinitizaţi îşi încep cariera lor ca şi Conservatorii şi o continuă, ca atare, în problemele supraguvernelor. Într-un sens, ei sunt funcţionarii guvernelor lor suprauniversale, însă nu se ocupă de indivizi aşa cum o fac Păzitorii Celeşti. Conservatorii Trinitizaţi administrează problemele de grup, ei susţin proiectele colective; ei sunt conservatorii arhivelor planurilor şi instituţiilor; ei acţionează ca comisari fideli ai întreprinderilor, grupurilor de personalităţi, proiectelor ascendente, planurilor morontiale, proiectelor universului şi a multor alte chestiuni.

## 6.AMBASADORII TRINITIZAŢI

Ambasadorii Trinitizaţi sunt al doilea ordin al Fiilor de Selecţie Trinitizaţi. La fel ca asociaţii lor, Conservatorii, ei sunt recrutaţi dintre două tipuri de creaturi ascendente. Nu toţi muritorii ascendenţi au fuzionat cu Ajustorul lor sau cu Tatăl; unii sunt fuzionaţi cu Spiritul, alţii sunt fuzionaţi cu Fiul. Iar unii dintre aceşti muritori fuzionaţi cu Spiritul sau cu Fiul ating Havona şi ajung în Paradis. Candidaţii sunt aleşi dintre aceşti ascendenţi ai Paradisului pentru a fi îmbrăţişaţi de Trinitate şi, din timp în timp, ei sunt trinitizaţi în clase de şapte mii. Ei sunt apoi trimişi în suprauniversuri ca Ambasadori Trinitizaţi ai Îmbătrâniţilor de Zile. Există aproape o jumătate de miliard înregistraţi pe Uversa.

La avizul instructorilor de pe Havona, Ambasadorii Trinitizaţi sunt aleşi pentru îmbrăţişarea Trinităţii. Ei reprezintă indivizii a căror minte este cea mai înaltă în grupurile lor respective şi sunt cel mai bine calificaţi pentru a asista conducătorii suprauniversurilor în vederea înţelegerii şi administrării intereselor lumilor de unde provin muritorii fuzionaţi cu Spiritul. Ambasadorii Trinitizaţi fuzionaţi cu Fiul ne sunt de un mare ajutor pentru a trata probleme atingând ordinul personalităţilor fuzionate cu Fiul.

Ambasadorii Trinitizaţi sunt emisarii Îmbătrâniţilor de Zile pentru orice ţel, pe lângă toate lumile sau universurile făcând parte din suprauniversul afectării lor. Ei fac servicii importante şi specifice cartierelor generale ale sectoarelor minore şi îndeplinesc nenumăratele sarcini diverse ale unui supraunivers. Ei formează corpurile de ajutor sau de rezervă ale Fiilor Trinitizaţi ai supraguvernelor, şi sunt deci disponibili pentru o mare varietate de sarcini. Ei se angajează în mii şi mii de întreprinderi referitoare la problemele suprauniversurilor, indescriptibile unei minţi umane, pentru că nu există nimic analog acestor activităţi pe Urantia.

## 8. TEHNICA TRINITIZĂRII

Nu pot descrie pe deplin minţii materiale experienţa actului creativ suprem împlinit de fiinţe spirituale perfecte şi devenite perfecte — actul trinitizării. Tehnicile trinitizării figurează printre secretele Vicegeringtonului şi Solitaringtonului şi pot fi înţelese doar de cei care au trecut prin aceste experienţe unice şi pot fi revelate numai lor. Nici o fiinţă nu are deci posibilitatea de a descrie cu succes minţii umane natura şi scopul acestei lucrări extraordinare.

Cu excepţia Deităţilor, numai personalităţile Paradisului- Havona şi anumiţi membrii ai fiecăruia dintre corpurile finalitarilor se angajează în trinitizare. În condiţiile specializate de perfecţiune Paradisiacă, aceste fiinţe magnifice pot să se lanseze în aventura unică de identitate de concept, şi ele reuşesc adesea să producă o fiinţă nouă, un fiu trinitizat de o creatură.

Creaturile glorificate care se angajează în astfel de aventuri de trinitizare nu pot participa decât la o experienţă de acest fel, în timp ce pentru Deităţile Paradisului pare să nu existe nici o limită la desfăşurarea continuă a episoadelor de trinitizare. Deitatea nu pare a fi limitată decât sub un singur aspect: nu poate să existe decât un singur Spirit Originar şi Infinit, un singur executant infinit al voinţei conjugate a Tatălui-Fiu.

Muritorii ascendenţi finalitari, care au fuzionat cu ajutorul lor şi au atins anumite nivele de cultură paradisiacă şi de dezvoltare spirituală, se numără printre cei care pot încerca să trinitizeze o creatură. Când însoţitori ai muritorilor finalitari sunt staţionaţi în Paradis, li se acordă vacanţe cu ocazia fiecărui mileniu de timp al Havonei. Finalitarii pot alege dintre şapte modalităţi diferite de a petrece această perioadă lipsită de obligaţii. Una din ele constă din în a încerca, împreună cu un însoţitor finalitar sau o personalitate a Paradisului-Havona, să realizeze trinitizarea unei creaturi.

Dacă doi muritori finalitari se prezintă în faţa Arhitecţilor Universului maestru şi demonstrează că ei au ales independent unul de altul un concept identic pentru o trinitizare, Arhitecţii pot, la rândul lor, promulga

ordine care permit acestor ascendenţi muritori glorificaţi să îşi prelungească vacanţele lor şi să se retragă pentru un anumit timp în sectorul Cetăţenilor Paradisului rezervat trinitizării. La sfârşitul retragerii acordate, dacă finalitarii mărturisesc că au ales separat şi împreună să facă efortul paradisiac de a spiritualiza, de a idealiza şi de a actualiza un concept selecţionat şi original care nu a fost încă trinitizat, atunci Spiritul Maestru Numărul Şapte emite ordine care autorizează această întreprindere extraordinară.

Aceste aventuri cer uneori perioade de timp incredibili de lungi; pare să se scurgă o epocă înainte ca străvechii muritori fideli şi hotărâţi şi uneori personalităţile Paradisului-Havona să îşi atingă în cele din urmă scopul, reuşind să facă efectiv existent conceptul de adevăr universal pe care l-au ales. Aceste cupluri devotate nu au întotdeauna parte de succes; ele eşuează adesea, şi aceasta fără a se putea descoperi vreo eroare din partea lor. Candidaţii la trinitizare care eşuează astfel sunt admişi într-un grup de finalitari desemnaţi ca fiinţe care au făcut efortul suprem şi au suportat decepţia supremă. Când Deităţile Paradisului se unesc pentru a trinitiza, ele reuşesc întotdeauna, însă nu şi în cazul unei perechi omogene de creaturi, încercarea de uniune a doi membri din acelaşi ordin de fiinţe.

Când o fiinţă nouă şi originală este trinitizată de Zei, părinţii săi divini rămân neschimbaţi în ceea ce priveşte potenţialul lor divin; însă atunci când creaturi exaltate îndeplinesc un asemenea episod creativ, unul dintre indivizii care participă la el şi îl execută suportă o modificare excepţională de personalitate. Într-un anumit sens, cei doi strămoşi ai unui fiu trinitizat de o creatură sunt unul singur din punct de vedere spiritual. Noi credem că acest statut de biunificare a anumitor faze spirituale ale personalităţii va preleva probabil până în epoca în care Fiinţa Supremă va fi atins deplina şi întreaga sa manifestare de personalitate în marele univers.

Deodată cu apariţia unui nou fiu trinitizat de o creatură, se stabileşte uniunea spirituală funcţională a celor doi strămoşi ai săi; cei doi părinţi trinitizanţi devin una, pe nivelul funcţional ultim. Nici o creatură din univers nu poate explica total acest fenomen uluitor; este o experienţă cvasidivină. Atunci când Tatăl şi Fiul s-au unit pentru a eterniza Spiritul Infinit, iar scopul lor a fost împlinit, ei au devenit ca unul singur şi de atunci încoace sunt unul. Însă, cu toate că uniunea trinitizantă a două creaturi face parte din acelaşi ordin ca îmbrăţişarea infinită a uniunii perfecte a Deităţii dintre Tatăl Universal şi Fiul Etern, repercusiunile unei trinitizări de către creaturi nu sunt de natură eternă; ele vor lua sfârşit atunci când transpunerea în fapt a Deităţilor experienţiale va fi încheiată.

Cu toate că părinţii fiilor trinitizaţi de creaturi sunt una, pentru desemnările lor în univers ei continuă să fie număraţi ca două personalităţi în compoziţia şi în listele de apel ale Corpului Finalităţii şi al Arhitecţilor Universului maestru. Pe parcursul epocii prezente a universului, toţi părinţii trinitizanţi uniţi sunt inseparabili în ceea ce priveşte atribuţiile şi funcţiunile lor; acolo unde merge unul merge şi celălalt, ceea ce face unul face şi celălalt. Dacă biunificarea parentală a avut loc între un finalitar (muritor sau de alt gen) şi o personalitate a Paradisului-Havona, fiinţele paterne unite nu lucrează nici cu Cetăţenii Paradisului sau Havonei, nici cu finalitarii; aceste cupluri mixte se reunesc într-un corp special, compus de fiinţe asemănătoare şi, în toate uniunile trinitizatorilor, mixte sau de alt fel, fiinţele parentale sunt conştiente una de alta. Ele pot comunica între ele şi împlini sarcini care nu ar fi putut să le fie încredinţate anterior.

Cele Şapte Spirite Maestru au autoritatea de a sancţiona uniunea trinitizantă a finalitarilor şi a personalităţilor Paradisului-Havona, iar aceste legături mixte sunt întotdeauna încoronate de succes. Magnificii fii trinitizaţi de creaturi provenite dintre aceste legături, reprezintă concepte pe care nici creaturile eterne ale Paradisului, nici creaturile temporale ale spaţiului nu le pot înţelege; aceşti fii devin elevii Arhitecţilor Universului maestru. Aceşti fii ai destinului trinitizaţi încorporează idei, idealuri şi o *experienţă* care se pare că aparţin unei epoci viitoare a universului şi nu au deci valoare practică imediată nici pentru administraţiile suprauniversului nici pentru acelea ale universului central. Aceşti fii unici ai copiilor timpului şi cetăţeni ai eternităţii sunt toţi ţinuţi în rezervă pe Vicegerington. Ei studiază acolo conceptele timpului şi realităţile eternităţii, într-un sector special al sferei ocupate de colegiile secrete ale corpului Fiilor Creatori.

Fiinţa Supremă este unificarea a trei faze următoare ale realităţii Deităţii: Dumnezeu Supremul, unificare spirituală a anumitor aspecte finite ale Trinităţii Paradisului; Atotputernicul Suprem, unificare a puterii Creatorilor marelui univers; şi Mintea Supremă, contribuţie individuală a celei de-a Treia Surse-Centru şi a coordonaţilor săi la realitatea Fiinţei Supreme. În aventurile lor de trinitizare, splendidele creaturi ale universului central şi ale Paradisului sunt lansate într-o triplă explorare a Deităţii Supreme, ceea ce are drept rezultat producerea a trei ordine de fii trinitizaţi de creaturi:

1.*Fiii trinitizaţi de Ascendenţi*. În eforturile lor creative, finalitarii încearcă să trinitizeze anumite realităţi conceptuale ale Atotputernicului Suprem, pe care le-au încorporat prin experienţă pe parcursul ascensiunii lor spre Paradis prin timp şi spaţiu.

2.*Fiii trinitizaţi de Cetăţenii Paradisului-Havona*. Eforturile creative ale Cetăţenilor Paradisului şi ale havonienilor sfârşesc prin trinitizarea anumitor aspecte spirituale elevate ale Fiinţei Supreme, pe care le-au dobândit prin experienţă într-un plan secundar suprasuprem care se învecinează cu Ultimul şi Eternul.

3.*Fiii Destinului Trinitizaţi*. Însă atunci când un finalitar şi un Cetăţean al Paradisului-Havona trinitizează împreună o creatură nouă, acest efort conjugat se răsfrânge în anumite faze ale Minţii Supreme Ultime. Fiii astfel trinitizaţi de creaturi sunt supracreaturi; ei reprezintă actualităţi ale Deităţii Supreme-Ultime care nu au fost atinse altfel prin experienţă şi care cad deci automat în domeniul Arhitecţilor Universului maestru, conservatori ai lucrurilor care transcend limitele creative ale prezentei epoci a universului. Fiii destinului trinitizaţi încorporează anumite aspecte ale funcţiunii nerevelate ale Supremului-Ultim în universul maestru. Noi nu cunoaştem mare lucru despre aceşti copii ai timpului şi eternităţii, însă noi ştim mult mai mult decât avem permisiunea de a releva.

## 8.FIII TRINITIZAŢI DE CREATURI

În plus faţă de fiii trinitizaţi de creaturile studiate în această expunere, există numeroase ordine nerevelate de alte fiinţe trinitizate de creaturi — progenitura variată a multiplelor legături a celor şapte corpuri de finalitari şi a personalităţilor Paradisului-Havona. Însă toate aceste fiinţe trinitizate, revelate sau nerevelate, sunt înzestrate cu personalitate de Tatăl Universal.

Atunci când noii fii trinitizaţi de ascendenţi şi de personalităţi ale Paradisului-Havona sunt tineri şi neexperimentaţi, ei sunt trimişi în general, timp de lungi perioade, pe cele şapte sfere paradisiace ale Spiritului Infinit, unde ei servesc sub tutela celor Şapte Agenţi Executivi Supremi. Ca urmare, ei pot fi adoptaţi de Fiii Instructori ai Trinităţii pentru a primi un antrenament complementar în universurile locale.

Aceşti fii adoptaţi care îşi au originea în creaturi elevate şi glorificate sunt ucenicii, ajutoarele care studiază ale Fiilor Invăţători. În ceea ce priveşte clasificarea lor, ei sunt adesea socotiţi în mod temporar deodată cu aceşti Fii. Ei pot executa, şi execută de fapt, misiuni numeroase şi nobile, dezinteresate, pentru binele tărâmurilor alese pentru serviciul lor.

În universurile locale, Fiii Instructori îi pot desemna pe elevii lor trinitizaţi de creaturi pentru a fi îmbrăţişaţi de Trinitatea Paradisului. Ridicându-se din această îmbrăţişare ca fii ai perfecţiunii trinitizaţi, ei intră în serviciul Îmbătrâniţilor de Zile în cele şapte universuri, acesta fiind destinul cunoscut în prezent al acestui grup unic de fiinţe de două ori trinitizate.

Fiii trinitizaţi de creaturi nu sunt toţi îmbrăţişaţi de Trinitate; mulţi dintre ei devin asociaţii şi ambasadorii Celor Şapte Spirite Maestru ale Paradisului, ale Spiritelor Reflexive ale suprauniversurilor şi ale Spiritelor-Mamă ale creaţiilor locale. Alţii pot accepta misiuni speciale pe Insula eternă. O altă categorie poate intra în servicii speciale, pe lumile secrete ale Tatălui şi pe sferele Paradisiace ale Spiritului. În sfârşit, mulţi dintre ei sunt admişi în corpul asociat al Fiilor Trinitizaţi, pe circuitul interior al Havonei.

Cu excepţia Fiilor de Perfecţiune Trinitizaţi şi a celor care se reunesc pe Vicegerington, destinul suprem al tuturor fiilor trinitizaţi de creaturi pare a fi intrarea în Corpul Finalitarilor Trinitizaţi, unul dintre cele şapte corpuri ale finalităţii în Paradis.

## 9.PĂZITORII CELEŞTI

Fiii trinitizaţi de creaturi sunt îmbrăţişaţi de Trinitatea Paradisului în clase de şapte mii. Aceşti descendenţi trinitizaţi din fiinţe umane devenite perfecte şi din personalităţile Paradisului-Havona sunt toţi, în egală măsură, îmbrăţişaţi de Deităţi, însă ei sunt desemnaţi suprauniversurilor conform sfatului vechilor lor maeştri, Fiii Instructori ai Trinităţii. Cei ale căror servicii sunt cele mai bune sunt numiţi Asistenţi ai Fiilor Înălţaţi; cei ale căror performanţe sunt mai puţin remarcabile sunt numiţi Păzitorii Celeşti.

Când aceste fiinţe unice au fost îmbrăţişate de Trinitate, ele devin adjuncţi preţioşi pentru guvernele suprauniversurilor. Ele sunt competente în problemele carierei ascendente, nu ca urmare a unei ascensiuni personale, ci pentru că au servit cu Fiii Instructori ai Trinităţii pe lumile spaţiului.

Există aproape un miliard de Păzitori Celeşti trimişi pe Orvonton. Ei sunt în principal angajaţi în administraţiile Perfecţiunilor de Zile în sediile sectoarelor majore, şi ei sunt ajutaţi în mod eficient de un corp de muritori ascendenţi fuzionaţi cu Fiul.

Păzitorii Celeşti sunt ofiţerii de justiţie ai tribunalelor Îmbătrâniţilor de Zile acţionând ca mesageri ai curţilor şi purtători ai convocărilor şi deciziilor diverselor tribunale ale guvernelor suprauniversale. Cei Îmbătrâniţi de Zile îi însărcinează cu arestările. Păzitorii Celeşti pleacă de pe Uversa pentru a aduce aici fiinţe a căror prezenţă este cerută în faţa judecătorilor suprauniversurilor. Ei execută ordinele de detenţie referitoare la orice personalitate a suprauniversului; ei însoţesc de asemenea muritorii universurilor locale care au fuzionat cu Spiritul atunci când, pentru un motiv oarecare, prezenţa lor este necesară pe Uversa.

Păzitorii Celeşti şi asociaţii lor, Asistenţii Fiilor Înălţaţi, nu au fost niciodată locuiţi de Ajustori. Ei nu au fuzionat nici cu Spiritul. Cu toate acestea, îmbrăţişarea Trinităţii Paradisului compensează statutul de necontopire a Fiilor de Perfecţiune Trinitizaţi. Îmbrăţişarea Trinităţii poate să nu acţioneze decât asupra ideii personificate într-un fiu trinitizat al creaturii, altfel lăsându-l pe fiul îmbrăţişat neschimbat, însă o asemenea limitare se întâmplă decât dacă s-a hotărât aşa înainte.

Aceşti fii de două ori trinitizaţi sunt fiinţe minunate, însă nu sunt dotaţi cu aptitudini la fel de variate şi nu sunt la fel de demni de încredere ca asociaţii lor ascendenţi; le lipseşte bogata şi profunda experienţă personală pe care restul fiilor care aparţin acestui grup au dobândit-o ridicându-se efectiv până la glorie plecând din întunecatele tărâmuri ale spaţiului. Noi, cei care aparţinem carierei ascendente, îi iubim şi facem tot ceea ce este în puterea noastră pentru a compensa deficienţele lor, însă în faţa lor suntem întotdeauna recunoscători pentru faptul de a avea o origine umilă şi de a fi apţi pentru experienţă. Bunăvoinţa de a recunoaşte şia admite deficienţele lor în realităţile experimentabile ale ascensiunii universului este de o frumuseţe transcendentă şi uneori de un patetismcât se poate de emoţionant.

Fiii de Perfecţiune Trinitizaţi sunt limitaţi, spre deosebire de ceilalţi îmbrăţişaţi de Trinitate, deoarece capacitatea lor de experienţă este inhibată în timp- spaţiu. Ei sunt deficienţi în experienţă, în ciuda lungii lor pregătiri cu Agenţii Executivi Supremi şi Fiii Instructori, şi dacă nu ar fi astfel, ar fi saturaţi de experienţă, fapt care ar împiedica punerea lor în rezervă în vederea dobândirii experienţei într-o eră viitoare a universului. Nu există absolut nimic în existenţa universală care să poată lua locul unei experienţe efectiv personale, iar aceşti fii trinitizaţi de creaturi sunt ţinuţi în rezervă pentru o funcţiune experienţială într-o eră viitoare a universului.

Pe lumile casă am văzut adesea ofiţeri impunători ai înaltelor tribunale ale suprauniversurilor privind cu nostalgie şi atracţie către cei care sosesc, chiar şi cei recenţi, din lumile evolutive ale spaţiului. Era imposibil să nu ne dăm seama că aceşti posesori ai unei trinitizări neexperienţiale îi invidiau cu adevărat pe fraţii lor, presupuşi mai puţin norocoşi, care au urcat calea universală prin etapele experienţei bunei credinţe şi vieţii actuale. În ciuda handicapurilor şi limitărilor lor, ei formează un corp de lucrători extraordinari de utili şi întotdeauna binevoitori atunci când se cere executarea planurile administrative complexe ale guvernelor suprauniversurilor.

## 10.ASISTENŢII FIILOR ELEVAŢI

Asistenţii Fiilor Înălţaţi sunt grupul superior retrinitizat al fiilor trinitizaţi ai ascendenţilor glorificaţi ai Corpului Muritorilor Finalităţii şi asociaţilor lor eterni, personalităţile Paradisului-Havona. Ei sunt afectaţi serviciului suprauniversurilor şi lucrează ca ajutoare personale pe lângă fiii elevaţi ai guvernelor Îmbătrâniţilor de Zile. Am putea să-i numim, pe drept cuvânt, secretari privaţi. Ei acţionează din timp în timp ca angajaţi pe lângă comisii speciale sau alte grupuri de fii elevaţi. Eiîi servescpe Desăvârşitorii Înţelepciunii, Consilierii Divini, Cenzorii Universali, Puternicii Mesageri şi Înălţaţii în Autoritate, precum şi pe cei Lipsiţi de Nume şi de Număr.

Dacă analizându-i pe Păzitorii Celeşti am părut să atrag atenţia asupra limitărilor şi handicapurilor acestor fii de două ori trinitizaţi, permiteţi-mi acum, pe bună dreptate, să subliniez punctul lor forte, atributul care îi transformă de fapt pentru noi în colaboratori aproape nepreţuiţi. Aceste fiinţe îşi datorează existenţa însăşi faptului că sunt personificarea unui concept unic şi suprem. Ei sunt întruparea personalizată a unei idei divine, a vreunui ideal universal sub o formă în care nu a fost niciodată concepută, exprimată sau trinitizată. Ei au fost apoi îmbrăţişaţi de Trinitate; ei exprimă deci şi încorporează efectiv înţelepciunea proprie a Trinităţii în ceea ce priveşte idealul — idee al existenţei lor personale. În măsura în care acest concept particular poate fi revelat universului, aceste personalităţi încorporează totalul lucrurilor pe care o inteligenţă de creatură sau de Creator le poate concepe, exprima sau ilustra prin exemplu; ele *sunt această idee personificată*.

Nu vedeţi oare că astfel de concentrări vii ale unui singur concept suprem al realităţii universale fac servicii nebănuite celor care au însărcinarea de a administra suprauniversul?

Nu demult am primit ordinul să prezidez o comisie de şase personalităţi — câte una pentru fiecare dintre fii elevaţi — însărcinată să studieze trei probleme referitoare la un grup de noi universuri în regiunile meridionale ale Orvontonului. Mi-am dat bine seama de valoarea Asistenţilor Fiilor Înălţaţi atunci când am cerut şefului acestui ordin de pe Uversa să pună temporar la dispoziţia comisiei mele secretari de acest fel. Prima din ideile noastre a fost reprezentată de un Asistent al Fiilor Înălţaţi pe Uversa, care a fost imediat ataşat grupului nostru. A doua noastră problemă a fost întruchipată într-un Asistent al Fiilor Înălţaţi afectaţi suprauniversului numărul trei. Noi am primit un important ajutor din această sursă, prin intermediul camerei de compensare a universului central pentru coordonarea şi răspândirea cunoştinţelor esenţiale, însă nimic comparabil cu asistenţa asigurată de prezenţa efectivă a unei personalităţi care *este* un concept trinitizat în supremaţie de către creaturi şi în finalitate de către Deităţi. În ceea ce priveşte a treia problemă a noastră, arhivele Paradisului au dezvăluit faptul că o astfel de idee nu a fost niciodată trinitizată de creaturi.

Asistenţii Fiilor Înălţaţi sunt personalizări unice şi originale de concepte extraordinare şi de idealuri uluitoare. Ca atare, ei sunt apţi să confere o inexprimabilă iluminare hotărârilor noastre. Când lucrez într-un post îndepărtat al universului spaţiului, gândiţi-vă ce înseamnă, ca ajutor, dacă sunt atât de norocos să am ataşat misiunii mele un Asistent al Fiilor Înălţaţi care să fie plenitudinea conceptului divin referitor la problema pe care am fost trimis să o abordez şi să o rezolv; şi am trecut de nenumărate ori prin această experienţă. Cu acest plan, singura dificultate provine din faptul că nici un suprauniversul nu poate avea o ediţie completă a acestor idei trinitizate; noi nu primim decât o şeptime dintre aceste fiinţe, astfel încât doar aproximativ într-un caz din şapte beneficiem de o asociere personală cu aceste fiinţe, chiar şi atunci când arhivele indică faptul că ideea a fost trinitizată.

Noi am putea folosi, într-un mod foarte avantajos, un număr mult mai mare dintre aceste fiinţe de pe Uversa. Datorită valorii lor pentru administraţiile suprauniversului noi încurajăm pe toate căile pelerinii timpului şi rezidenţii Paradisului să încerce trinitizări după ce au contribuit unul faţă de altul cu acele realităţi experienţiale care sunt esenţiale desfăşurării unor astfel de aventuri creative.

Noi avem acum în Orvonton un milion şi un sfert de Asistenţi ai Fiilor Înălţaţi; ei servesc în sectoarele majore şi minore, ca şi pe Uversa. Ei ne însoţesc foarte des pe parcursul misiunilor noastre în universuri îndepărtate. Asistenţii Fiilor Înălţaţi nu sunt în permanenţă ataşaţi vreunui Fiu sau vreunei comisii. Ei circulă constant, servind în locul în care ideea sau idealul care *sunt* ei poate favoriza mai bine ţelurile eterne ale Trinităţii Paradisului pentru care ei au devenit fii.

Ei sunt plini de afecţiune, magnific de loiali, extraordinar de inteligenţi, suprem de înţelepţi — în ceea ce priveşte ideea unică — şi de o umilinţă transcendentă. Pe de altă parte, ei vă pot comunica cunoştinţele universului referitoare la unica lor idee sau ideal, iar pe de altă parte este aproape patetic faptul de a-i vedea căutând cunoştinţe şi informaţii despre multe alte subiecte, chiar şi pe lângă muritorii ascendenţi.

Aceasta este mărturia în ceea ce priveşte originea, natura şi funcţiunile unei părţi din cei care sunt numiţi Fiii lui Dumnezeu Trinitizaţi, în special a celor care au trecut prin îmbrăţişarea divină a Trinităţii Paradisului, şi care au fost ulterior afectaţi serviciilor suprauniversurilor pentru a-şi aduce cooperarea înţeleaptă şi plină de înţelegere administratorilor Îmbătrâniţilor de Zile în eforturile lor neobosite pentru a facilita progresul interior al muritorilor ascendenţi ai timpului către destinaţia lor imediată în Havona şi ţelul lor Paradisiac final.

[Expus de un Puternic Mesager al corpului de revelaţie al Orvontonului.]

# CARTEA URANTIA

## PRIMA PARTE - UNIVERSUL CENTRAL ŞI SUPRAUNVERSURILE

## CAPITOLUL 23 - MESAGERII SOLITARI

Mesagerii Solitari formează legiunea personală şi universală a Creatorului Comun; ei sunt primul şi cel mai vechi ordin al Personalităţilor Superioare ale Spiritului Infinit. Ei reprezintă acţiunea creatoare iniţială a

Spiritului Infinit, lucrând solitar pentru a aduce la existenţă spirite personale solitare. Nici Tatăl, nici Fiul, nu au participat direct la această prodigioasă spiritualizare.

Aceşti mesageri spirituali au fost personalizaţi într-un singur episod creativ, iar numărul lor este staţionar. Cu toate că una dintre aceste fiinţe extraordinare este asociată cu mine în prezenta misiune, nu ştiu câte personalităţi ale acestui ordin există în universul universurilor. Ştiu doar, din timp în timp, câţi sunt înscrişi în registrele noastre ca funcţionând în momentul respectiv, în jurisdicţia suprauniversului nostru. Conform acestui ultim raport de pe Uversa, observ că existau aproape 7.690 de miliarde de Mesageri Solitari operând în interiorul frontierelor Orvontonului, şi presupun că această cifră este considerabil inferioară unei şeptimi din numărul lor total.

## 1.NATURA ŞI ORIGINEA MESAGERILOR SOLITARI

Imediat după creaţia celor Şapte Spirite ale Circuitelor Havonei, Spiritul Infinit a adus la existenţă vastul corp al Mesagerilor Solitari. Nici o parte a creaţiei universale nu este preexistentă Mesagerilor Solitari, mai puţin Paradisul şi circuitele Havonei; ei au operat în marele univers aproape din eternitate. Ei sunt fundamentali pentru tehnica divină a Spiritului Infinit care încearcă să se reveleze pe sine imenselor creaţii ale timpului şi spaţiului şi să ia un contact personal cu ele.

Cu toate că aceşti mesageri există din timpuri apropiate de eternitate, ei au cu toţii conştiinţa unui început al individualităţii. Ei sunt conştienţi de timp, deoarece sunt primii dintre creaţiile Spiritului Infinit care posedă această conştiinţă a timpului. Ei sunt primii născuţi din creaturile Spiritului Infinit care au fost personalizate în timp şi spiritualizate în spaţiu.

Aceste spirite solitare provin de la începuturile timpurilor, ca fiinţe spirituale desăvârşite şi perfect înzestrate. Ele sunt toate egale, nu există nici clase nici subdiviziuni fondate pe variante personale. Clasificarea lor este în întregime bazată pe tipul de muncă pentru care sunt desemnaţi din vreme în vreme.

Muritorii debutează ca fiinţe aproape materiale pe lumi ale spaţiului şi se ridică lăuntric către Marile Centre; aceste spirite solitare debutează în centrul tuturor lucrurilor şi aspiră profund la primirea de sarcini în creaţiile îndepărtate, mergând până la lumile individuale ale universurilor locale cele mai din afară, şi chiar dincolo de ele.

Cu toate că sunt numiţi Mesageri Solitari, ei nu suferă din cauza solitudinii lor, deoarece le place cu adevărat să lucreze singuri. Sunt singurele fiinţe din întreaga creaţie care pot să se bucure de o existenţă solitară şi care se bucură de ea într-adevăr, cu toate că le place, de asemenea, să se asocieze cu câteva, dar foarte puţine, ordine de inteligenţă universale cu care pot fraterniza.

Mesagerii Solitari nu sunt izolaţi în serviciul lor; ei sunt constant în contact cu bogăţiile intelectului din întreaga creaţie, deoarece sunt capabili să "se branşeze" pe toate teledifuziunile domeniilor sejurului lor. Ei pot de asemenea intercomunica cu membrii propriului lor grup imediat, fiinţe făcând acelaşi gen de muncă ca şi ele în acelaşi suprauniverse. Ei ar putea comunica cu alţi Mesageri Solitari, însă au primit de la consiliul Celor Şapte Spirite Maestru ordinul de a nu o face, şi ei sunt un grup loial; nu vor încălca acest ordin. Nu există nici un exemplu ca vreun Mesager Solitar să se fi poticnit în întuneric.

Mesagerii Solitari, la fel ca şi Directorii de Putere ai Universului, figurează printre rarele tipuri de fiinţe care activează în toate domeniile, fiind lipsite de riscul de a fi arestate sau deţinute de tribunalele timpului şi spaţiului. Ei nu ar putea fi citaţi să apară în faţa altor persoane decât Cele Şapte Spirite Maestru, însă în toate analele universului principal nu s-a menţionat niciodată că acest consiliu al Paradisului ar fi fost chemat să judece cazul unui Mesager Solitar.

Aceşti mesageri care se trimit singuri sunt un grup de fiinţe create demne de încredere, independente, înzestrate cu aptitudini variate, profund spirituale şi compătimitoare, care derivă din a Treia Sursă-Centru; ei acţionează prin autoritatea Spiritului Infinit care locuieşte pe Insula centrală a Paradisului, aşa cum este ea personalizată pe lumile sediu ale universurilor locale. Ei participă constant la circuitul direct care emană din Spiritul Infinit chiar şi atunci când activează în creaţiile locale sub influenţa imediată a Spiritelor-Mamă ale universurilor locale.

Există un motiv tehnic pentru care Mesagerii Solitari trebuie să călătorească şi să lucreze singuri. Pe parcursul a scurte perioade, şi atunci când sunt staţionari, ei pot colabora cu un grup, însă această încorporare îi privează radical de susţinerea şi de orientarea circuitului lor din Paradis; ei sunt atunci în întregime izolaţi. Atunci când se găsesc în tranzit sau activează în circuitele spaţiului şi în curenţii timpului, dacă unul dintre ei se

găseşte în vecinătatea imediată a unuia sau mai multora Mesageri Solitari contactul cu forţele circulante superioare este imediat întrerupt. În limbajul simbolurilor voastre, voi spuneţi că sunt toţi "scurcircuitaţi". De aceea, ei posedă în mod inerent o putere de avertizare automată, un semnal de alarmă care acţionează infailibil pentru a-i preveni de orice risc de coliziune şi pentru a-i menţine la o distanţă suficientă pentru a nu exista o interferenţă cu propria lor funcţionare efectivă. Ei posedă astfel puteri inerente şi automate care detectează şi indică apropierea spiritelor inspirate ale Trinităţii şi a Ajustorilor Gândirii divini.

Aceşti Mesageri Solitari nu au puterea de a îşi extinde sau de a-şi reproduce propria lor personalitate, însă nu există practic nici o muncă în universuri la care ei să nu poată participa, aducând o contribuţie esenţială şi sigură. Ei sunt în special marii salvatori ai timpului pentru administratorii problemelor universului; şi ei ne asistă toţi, de la cel mai nobil până la cel mai umil.

## 2.DESEMNĂRILE DE MESAGERI SOLITARI

Mesagerii Solitari nu sunt ataşaţi în permanenţă nici indivizilor nici grupurilor de personalităţi celeste. Misiunile lor le sunt întotdeauna precizate, iar pe parcursul acestui serviciu ei lucrează sub supravegherea imediată a celor care dirijează domeniile care li se încredinţează. Între ei, nu au nici organizaţie, nici guvern de nici un fel; ei sunt Mesageri *Solitari*.

Mesageri Solitari sunt afectaţi de Spiritul Infinit următoarelor şapte diviziuni de serviciu:

1.Mesageri ai Trinităţii Paradisului.
2.Mesageri ai Circuitelor Havonei.
3.Mesageri ai suprauniversurilor.
4.Mesageri ai Universurilor Locale.
5.Exploratori de Desemnare Nedirecţionată.
6.Ambasadori şi Emisari de Misiune Specială.
7.Revelatori ai Adevărului.

Sub toate raporturile, aceşti mesageri solitari sunt interschimbabili între un tip de serviciu şi un altul; astfel de transferuri au loc constant. Nu există ordine separate de Mesageri Spirituali; ei sunt spiritual asemănători şi egali din toate punctele de vedere. Cu toate că sunt în general desemnaţi de numărul lor, ei sunt cunoscuţi de Spiritul Infinit sub nume personale. Celelalte fiinţe îi cunosc pe nume sau după numărul ce desemnează afectarea lor curentă.

1.*Mesagerii Trinităţii Paradisului*. Nu am permisiunea de a revela multe lucruri asupra muncii de grup a mesagerilor afectaţi Trinităţii. Ei sunt slujitorii secreţi de încredere ai Deităţilor. Când sunt trimişi cu mesaje speciale implicând politica nerevelată şi conduita viitoare a Zeilor, noi nu cunoaştem nici un caz în care ei să fi divulgat vreun secret sau să fi trădat încrederea pusă în ordinul lor. Şi toate acestea sunt spuse aici nu pentru a lăuda perfecţiunea lor, ci mai degrabă pentru a scoate la iveală faptul că Deităţile pot să creeze şi chiar creează *fiinţe perfecte*.

Confuzia şi zbuciumul Urantiei nu semnifică faptul că Şefilor Paradisului le lipseşte interesul sau abilitatea în rezolvarea problemelor în mod diferit. Creatorii posedă deplina putere de a face din Urantia un adevărat paradis, însă un astfel de Eden nu ar contribui la dezvoltarea unor caractere viguroase, nobile şi experimentate, pe care Zeii le călesc cu atât de multă siguranţă pe lumea voastră între nicovala necesităţii şi ciocanul neliniştii. Temerile şi tristeţile voastre, încercările şi dezamăgirile voastre fac la fel de mult parte din planul divin de pe sfera voastră, ca perfecţiunea cea mai înaltă şi adaptarea infinită a tuturor lucrurilor la scopul lor suprem pe lumile universului central şi perfect.

2.*Mesageri ai Circuitelor Havonei*. Pe tot parcursul carierei voastre ascendente veţi fi capabili să detectaţi vag, dar tot mai bine, prezenţa Mesagerilor Solitari; cu toate acestea, numai înainte de a fi atins Havona îi veţi recunoaşte negreşit. Primii dintre aceşti mesageri pe care îi veţi vedea faţă în faţă vor fi aceia ai circuitelor Havonei.

Mesagerii Solitari se bucură de relaţii speciale cu nativii lumilor Havonei. Aceşti mesageri, care sunt atât de handicapaţi funcţional când sunt asociaţi unul cu altul, pot fi în comuniune foarte strânsă şi personală cu nativii Havonei şi ei sunt efectiv. Însă este cu totul imposibil să comunicăm minţii umane satisfacţia supremă care rezultă din contactul între mintea acestor fiinţe divin perfecte şi spiritul acestor personalităţi aproape transcendente.

3.*Mesageri ai suprauniversurilor*. Cei Îmbătrâniţi de Zile, aceste personalităţi originare ale Trinităţii care prezidează destinele celor şapte suprauniversuri, aceste trio-uri de putere divină şi de înţelepciune administrativă, sunt însoţiţi din abundenţă de Mesageri Solitari. Numai prin acest ordin de mesageri şefii triunici ai unui supraunivers pot comunica direct şi personal cu şefii unui alt univers. Mesagerii Solitari sunt sigurul tip de inteligenţe spirituale, cu excepţia Spiritelor Inspirate ale Trinităţii, care să poată fi trimis direct de la un sediu al unui supraunivers la un altul. Toate celelalte personalităţi sunt nevoite să treacă prin Havona şi prin lumile administrative ale Spiritelor Maestru pentru a face astfel de deplasări.

Există anumite tipuri de informaţii care nu pot fi obţinute nici de Mesagerii Gravitaţiei, nici prin reflexivitate, nici prin teledifuziune. Şi când Cei Îmbătrâniţi de Zile vor să cunoască cu toată certitudinea aceste lucruri, ei trebuie să trimită un Mesager Solitar la sursa de cunoaştere. Cu mult timp în urmă de prezenţa vieţii pe Urantia, Mesagerul Solitar asociat acum cu mine a fost însărcinat cu o misiune în afară de Uversa, în universul central — el a fost absent de pe listele de apel de pe Orvonton aproape un milion de ani, însă a revenit la timpul cuvenit şi cu informaţiile dorite.

Nu există limitări care să se impună serviciului Mesagerilor Solitari în suprauniversuri; ei pot opera ca executori ai înaltelor tribunale sau pot strânge informaţii pentru binele tărâmului. Între toate supracreaţiile, cel mai mult le place să slujească pe Orvonton, căci aici nevoile sunt cele mai presante şi prilejurile de a face eforturi eroice sunt mult înmulţite. Pe tărâmurile în care necesităţile sunt cele mai mari, ne bucurăm toţi de satisfacţia unei activităţi cât mai complete.

4.*Mesageri ai Universurilor Locale*. În serviciile unui univers local, nu există limite la funcţiunile Mesagerilor Solitari. Ei sunt fidelii revelatori ai motivaţiilor şi ai intenţiilor Spiritului-Mamă al universului local, cu toate că ei sunt sub deplina jurisdicţie a Fiului Maestru domnitor. Şi acest lucru este adevărat pentru toţi mesagerii care activează într-un univers local, fie că ei călătoresc plecând direct din cartierul general al universului, fie că acţionează temporar în legătură cu Părinţii Constelaţiilor, Suveranii Sistemelor sau Prinţii Planetari. Înainte de concentrarea tuturor puterilor în mâinile unui Fiu Creator în epoca revelării sale ca şef suveran al universului său, mesagerii universurilor locale activează sub îndrumarea generală a Îmbătrâniţilor de Zile şi sunt imediat responsabili în faţa reprezentantului lor rezident, Uniunea de Zile.

5.*Exploratori de Desemnare Nedirecţionată*. Atunci când corpul de rezervă al corpului Mesagerilor Solitari are recruţi în număr prea mare, este emis un apel pentru exploratori voluntari prin unul dintre cei Şapte Directori Supremi de Putere; voluntarii nu lipsesc niciodată, deoarece mesagerii adoră să fie trimişi ca exploratori liberi şi nelimitaţi pentru a încerca emoţia vie de a descoperi embrionii de organizare ai unor lumi şi universuri noi.

Ei se duc să examineze indiciile oferite de contemplatorii de spaţiu ai tărâmurilor. Deităţile Paradisului cunosc indubitabil existenţa acestor sisteme energetice spaţiale încă nedescoperite, însă nu divulgă niciodată astfel de informaţii. Dacă Mesagerii Solitari nu ar explora şi nu ar repera aceste centre energetice în curs de organizare, aceste fenomene ar rămâne mult timp fără să fie remarcate chiar şi de inteligenţele tărâmurilor adiacente. În calitate de clasă, Mesagerii Solitari sunt extrem de sensibili la gravitaţie; în consecinţă, ei pot uneori detecta prezenţa probabilă a foarte mici planete întunecate, chiar lumile care sunt cele mai adaptate pentru a experimenta viaţa.

Aceşti mesageri exploratori de desemnare ndirecţionată patrulează prin universul principal. Ei sunt mereu plecaţi în expediţii de cercetare în regiunile neexplorate ale întregului spaţiu exterior. O foarte mare parte a informaţiilor pe care le deţinem asupra problemelor domeniilor spaţiului exterior este datorată explorărilor Mesagerilor Solitari, deoarece ei lucrează şi studiază adesea cu astronomii cereşti.

6.*Ambasadorii şi Emisarii de Misiune Specială*. Universurile locale situate în interiorul unui acelaşi supraunivers obişnuiesc să facă schimb de ambasadori aleşi dintre nativii ordinelor lor de filiaţie. Cu toate acestea, pentru a evita întârzierile li se cere adesea Mesagerilor Solitari să meargă, în calitate de ambasadori, de la o creaţie locală la alta pentru a reprezenta şi a interpreta un tărâm pe lângă altul. De exemplu, atunci când un nou este descoperit un nou tărâm locuit, el se poate găsi atât de departe în spaţiu încât ar fi necesar foarte mult timp ca un ambasador înserafimat să poată atinge acest univers îndepărtat. O fiinţă înserafimată nu are posibilitatea de a depăşii viteza de 899.370 de kilometri urantieni pe secundă din timpul vostru. Stelele masive, curenţii încrucişaţi şi ocolurile, precum şi tangentele de atracţie vor tinde toate să micşoreze această viteză, astfel încât pe parcursul unei lungi călătorii media sa se va stabili în jurul cifrei de 899.370 kilometri pe secundă.

Atunci când se constată că vor fi necesari sute de ani unui ambasador nativ pentru a atinge un univers local foarte îndepărtat, cerem adesea unui Mesager Solitar să se ducă imediat pentru a activa ca ambasador interimar.

Mesagerii Solitari pot pleca cu un foarte scurt preaviz, nu independent de timp şi de spaţiu, cum fac Mesagerii Gravitaţiei, însă cam tot aşa. Ei servesc şi în alte împrejurări ca emisari în misiune specială.

7.*Revelatori ai Adevărului*. Mesagerii Solitari consideră misiunea de a revela adevărul ca cea mai înaltă datorie a ordinului lor. Şi ei acţionează din timp în timp în această calitate, de la suprauniversuri până la planetele individuale ale spaţiului. Ei sunt frecvent ataşaţi unor comisii însărcinate să lărgească revelaţia adevărului lumilor şi sistemelor.

## 3.SERVICIUL MESAGERILOR SOLITARI ÎN TIMP ŞI SPAŢIU

Mesagerii Solitari sunt tipul cel mai elevat de personalităţi perfecte, de încredere, disponibile în toate domeniile, pentru a transmite rapid mesaje importante şi urgente pentru care ar fi contraindicat să se utilizeze serviciul de teledifuziune sau mecanismul de reflexivitate. Ei servesc într-o nesfârşită varietate de misiuni, venind în ajutorul fiinţelor materiale şi spirituale ale tărâmurilor, în special atunci când este implicat elementul timp. Dintre toate ordinele ataşate serviciilor domeniilor suprauniversale, ei sunt fiinţele personalizate cele mai înalte şi cele mai înzestrate, şi care sunt, totodată, atât de aproape de a sfida timpul şi spaţiul.

Universul este bine înzestrat cu spirite care utilizează gravitaţia în scopul deplasării; ele pot merge oriunde şi oricând — instantaneu — însă nu sunt persoane. Anumiţi traversatori ai gravitaţiei, alţii, sunt fiinţe personale, de exemplu Mesagerii de Gravitaţie şi Arhiviştii Transcendenţi, însă ei nu sunt la dispoziţia administratorilor suprauniversurilor şi ai universurilor locale. Lumile sunt pline de îngeri, de oameni, precum şi de alte fiinţe înalt personale, însă acestea sunt handicapate de timp şi de spaţiu. Limita de viteză pentru cea mai mare parte a fiinţelor neînserafimate este de 299.790 kilometri de-ai lumii voastre pe secundă a timpului vostru. Creaturile mediene, precum şi anumite alte fiinţe, pot atinge şi ating adesea o viteză dublă, de 599.850 kilometri pe secundă, în timp ce serafimii şi alte ordine pot traversa spaţiul cu o viteză triplă, de aproximativ 899.370 de kilometri pe secundă.

Cu toate acestea, în afara Mesagerilor Solitari, nu există personalităţi purtătoare de mesaje sau care să efectueze tranzituri la viteze intermediare între deplasările instantanee ale traversatorilor gravitaţiei şi vitezele relativ lente ale serafimilor.

De aceea, Mesagerii Solitari sunt în general folosiţi pentru mesaje şi servicii în situaţii în care personalitatea este esenţială pentru reuşita misiunii şi în care se doreşte să se evite pierderile de timp care ar fi ocazionate de trimiterea oricărui alt tip rapid disponibil de mesageri personali. Ei sunt singurele fiinţe bine personalizate care pot să se sincronizeze cu curenţii universali conjugaţi ai marelui univers. Viteza lor în traversarea spaţiului este variabilă, şi depinde de o mare diversitate de influenţe interferente, însă arhivele indică faptul că, în călătoria de îndeplinire a acestei misiuni, mesagerul meu însoţitor s-a deplasat cu 1.354.169.220.000 kilometri pe secunda timpului vostru.

Sunt pe deplin incapabil să explic minţii de tip material cum un spirit poate fi o adevărată persoană, traversând în acelaşi timp spaţiul cu o viteză atât de colosală. Însă aceşti Mesageri Solitari înşişi vin efectiv pe Urantia şi pleacă la aceste viteze de neînţeles. Într-adevăr, dacă nu ar fi aşa, întreaga economie a administraţiei universale ar fi în mare parte lipsită de elementul ei personal.

Mesagerii Solitari sunt apţi să servească în calitate de linii de comunicare de intervenţie în toate regiunile îndepărtate ale spaţiului, ale unor tărâmuri neincluse în circuitele stabilite ale marelui univers. Se dovedeşte că un mesager funcţionând astfel poate transmite un mesaj sau trimite un impuls prin spaţiu unui tovarăş mesager îndepărtat la o sută de ani-lumină, după cum estimează distanţele stelare astronomii de pe Urantia.

Dintre miliardele de fiinţe care cooperează cu noi în dirijarea treburilor suprauniversului, nu există altele mai importante decât Mesagerii Solitari prin utilitatea lor practică şi prin ajutorul lor câştigător de timp. În universurile spaţiului, noi trebuie să ţinem cont de neajunsurile timpului; de aici decurg marile servicii realizate de Mesagerii Solitari care, datorită prerogativelor lor personale de comunicare, sunt aproape independenţi de spaţiu, şi care, din cauza imensei lor viteze de tranzit, sunt aproape independenţi de timp.

Mă aflu în încurcătură atunci când trebuie să le explic muritorilor de pe Urantia felul în care Mesagerii Solitari pot să nu aibă formă, dar să aibă totodată personalităţi reale şi definite. Cu toate că ei sunt lipsiţi de forma care s-ar asocia normal unei personalităţi, ei deţin o prezenţă de spirit, care îi distinge de toate tipurile superioare de fiinţe spirituale. Mesagerii Solitari sunt singura clasă de fiinţe care par a fi înzestrate cu aproape toate avantajele unui spirit fără formă, laolaltă cu toate prerogativele unei personalităţi în deplina posesie a

mijloacelor sale. Ei sunt adevărate persoane şi, în acelaşi timp, înzestraţi cu aproape toate atributele unei manifestări spirituale impersonale.

În cele şapte suprauniversuri, în general — însă nu întotdeauna — tot ceea ce ţine să facă o creatură liberă de neajunsurile timpului şi ale spaţiului reduce proporţional prerogativele sale de personalitate. Mesagerii Solitari fac excepţie de la această lege generală. În activităţile lor, ei nu sunt supuşi aproape nici unei îngrădiri în utilizarea vreunei modalităţi de expresie spirituală, de serviciu divin, de slujire personală şi de comunicare cosmică. Dacă aţi putea contempla aceste fiinţe extraordinare prin prisma experienţei mele în administraţia universului, aţi înţelege cât ar fi de dificil să se coordoneze problemele suprauniversale fără abila lor cooperarea.

Indiferent de cât de mult s-ar lărgi universul, probabil că nu se vor mai crea niciodată alţi Mesageri Solitari. Pe măsură ce universul creşte, trebuie ca munca extinsă de administrare să fie tot mai mult purtată de alte tipuri de ajutoare spirituale şi de acele fiinţe care îşi au originea în aceste noi creaţii, cum ar fi creatorii Fiilor Suverani şi Spiritele-Mamă ale universurilor locale.

## 4.AJUTORUL SPECIAL AL MESAGERILOR SOLITARI

Mesagerii Solitari par a fi coordonatorii personalităţilor pentru toate tipurile de fiinţe spirituale. Slujba lor ajută la înfrăţirea tuturor personalităţilor vastei lumi spirituale. Ei contribuie mult la dezvoltarea, în toate fiinţele spirituale, a unei conştiinţe a identităţi de grup. Fiecare tip de fiinţă spirituală este servit de grupuri speciale de Mesageri Solitari, care dezvoltă abilitatea acestor fiinţe de a înţelege toate celelalte tipuri şi ordine şi de a fraternizeze cu acestea, oricât ar fi ele de neasemănătoare.

Mesagerii Solitari fac dovada unei atât de uimitoare aptitudini de a coordona toate ordinele şi tipurile de personalităţi finite — şi chiar de a lua contact cu regimul absonit al supracontrolorilor universului maestru — încât unii dintre noi facem următoarea presupunere: crearea acestor mesageri de către Spiritul Infinit trebuie să fie legată într-o fel sau altul de manifestarea de către Autorul Comun a Minţii Supreme-Ultime.

Atunci când un finalitar şi un Cetăţean al Paradisului cooperează pentru a trinitiza un "copil al timpului şi al eternităţii" — operaţiune care implică potenţiale mentale nerevelate ale Supremului-Ultim — şi când această personalitate neclasificată este trimisă pe Vicegerington, un Mesager Solitar (repercusiunea personalităţii presupuse a manifestării unei astfel de minţi a deităţii) este întotdeauna desemnat ca însoţitor păzitor al acestui fiu trinitizat de creaturi. Acest mesager însoţeşte noul fiu de destin în lumea în care el este desemnat şi nu părăseşte niciodată Vicegeringtonul. Atunci când el este astfel ataşat destinelor unui copil al timpului şi al eternităţii, un Mesager Solitar este transferat pentru totdeauna sub singura supraveghere a Arhitecţilor Universului maestru. Noi nu ştim ce îi poate rezerva viitorul unei astfel de asocieri extraordinare. Epoci de-a rândul, aceste asocieri de personalităţi unice au continuat să se reunească pe Vicegerington, însă nici una dintre aceste perechi nu a plecat vreodată de acolo.

Mesagerii Solitari sunt în număr staţionar, însă trinitizarea fiilor destinului pare a revela o tehnică nelimitată. Cum fiecare fiu al destinului trinitizat îşi vede desemnat un Mesager Solitar, ni se pare că la un moment dat, în viitorul îndepărtat, rezerva de mesageri se va epuiza. Cine va prelua ştafeta muncii lor în marele univers? Serviciul lor va fi el oare asigurat de vreo dezvoltare nouă printre Spiritele inspirate ale Trinităţii? Într-o epocă foarte îndepărtată, marele univers va fi el oare administrat mai îndeaproape de fiinţe de origine trinitară, în timp ce creaturile de origine simplă şi duală vor pleca în domeniile spaţiului exterior? Dacă mesagerii se întorc la vechiul lor serviciu, aceşti fii ai destinului îi vor însoţi oare? Trinitizările dintre finalitari şi Cetăţenii Paradisului-Havona vor înceta ele atunci când rezerva de Mesageri Solitari va fi absorbită pentru a acorda însoţitori-păzitori ai acestor fii ai destinului? Toţi Mesagerii noştri Solitari eficienţi vor fi concentraţi pe Vicegerington? Aceste personalităţi spirituale extraordinare vor fi ele etern asociate acestor fii trinitizaţi ai unui destin nerevelat? Ce semnificaţie ar trebui să ataşăm faptului că aceste cupluri care se reunesc pe Vicegerington sunt sub îndrumarea exclusivă a Arhitecţilor Universului maestru, aceste puternice fiinţe de mister? Noi ne punem aceste întrebări, şi multe altele similare, şi ne punem întrebări şi asupra multor alte ordine de fiinţe celeste, însă nu cunoaştem răspunsurile.

Această operaţiune, odată cu multe alte evenimente asemănătoare din administrarea universului, indică faptul că nu trebuie să ne amăgim, şi că personalul marelui univers, şi chiar şi acela al Paradisului şi al Havonei, este supus unei reorganizări precise şi sigure în coordonare şi în raport cu colosalele evoluţii de energie care au loc în prezent în ansamblul domeniilor spaţiului interior.

Noi înclinăm să credem că eternul viitor va fi martorul unor fenomene de evoluţie universale care vor transcende de departe tot ceea ce a experimentat eternul trecut. Şi noi anticipăm aceste prodigioase aventuri aşa cum ar trebui să o faceţi voi înşivă, cu o vie plăcere şi cu o speranţă mereu crescătoare.

[Prezentat de un Consilier Divin de pe Uversa.]

# CARTEA URANTIA

## PRIMA PARTE - UNIVERSUL CENTRAL ŞI SUPRAUNVERSURILE

## CAPITOLUL 24 - PERSONALITĂŢI SUPERIOARE ALE SPIRITULUI INFINIT

Pe Uversa noi clasificăm toate personalităţile şi entităţile Creatorului Comun în trei mari diviziuni: Personalităţile Superioare ale Spiritului Infinit, Oştirile Mesagerilor Spaţiului şi Spiritele Tutelare ale Timpului, aceste fiinţe spirituale care se ocupă cu propovăduirea de învăţături şi ajutarea creaturilor volitive din planul ascendent de înaintare a muritorilor.

Personalităţile Superioare ale Spiritului Infinit care se găsesc menţionate în aceste expuneri activează în întregul mare univers în şapte diviziuni:

1.Mesagerii Solitari.
2.Supraveghetorii Circuitelor Universale.
3.Directorii de Recensământ.
4.Ajutorii Personali ai Spiritului Infinit.
5.Inspectorii Asociaţi.
6.Santinelele Desemnate.
7.Îndrumătorii Diplomaţilor.

Mesagerii Solitari, Supraveghetorii Circuitelor, Directorii de Recensământ şi Ajutorii Personali sunt caracterizaţi prin posesia unor imense facultăţi de antigravitaţie. Mesagerii Solitari nu au un cartier general

cunoscut; ei circulă în universul universurilor. Supraveghetorii Circuitelor Universale şi Directorii de Recensământ menţin cartiere generale în capitalele suprauniversurilor. Ajutorii Personali ai Spiritului Infinit sunt staţionaţi pe Insula centrală de Lumină. Inspectorii Asociaţi şi Santinelele Desemnate sunt staţionaţi respectiv în capitalele universurilor locale şi în cele ale sistemelor care le compun. Îndrumătorii Diplomaţilor rezidă în universul Havonei şi activează pe întregul miliard de lumi al ei. Cea mai mare parte a acestor personalităţi superioare au posturi în universurile locale, însă ele nu sunt organic ataşate administrării domeniilor evolutive.

Printre cele şapte clase care compun acest grup, doar Mesagerii Solitari şi poate Ajutorii Personali străbat universul universurilor. Mergând din Paradis către exterior, întâlnim Mesageri Solitari de la circuitele Havonei până la capitalele suprauniversurilor, şi de acolo în sectoarele şi în universurile locale cu subdiviziunile lor, şi chiar până pe lumile locuite. Cu toate că Mesagerii Solitari fac parte din Personalităţile Superioare ale Spiritului infinit, originea lor, natura lor şi serviciul lor au fost analizate în capitolul precedent.

## 1.SUPRAVEGHETORII CIRCUITELOR UNIVERSALE

Curenţii vaşti de putere spaţială şi circuitele de energie spirituală pot da impresia că ar opera automat; ele pot părea a funcţiona fără obstacole sau impedimente, însă nu este aşa. Toate aceste imense sisteme de energie sunt sub control; ele sunt supuse unei supravegheri inteligente. Supraveghetorii Circuitelor Universale se ocupă nu de domeniile energiei pur fizice sau materiale, domeniu al Directorilor de Putere ai universului, ci de circuitele de energie relativ spirituală şi de circuitele modificate care sunt esenţiale pentru a întreţine atât fiinţele spirituale înalt dezvoltate, cât şi tipurile morontiale sau tranziţionale de creaturi inteligente. Supraveghetorii nu dau naştere unor circuite de energie şi de supraesenţă de divinitate însă, în general, ei au de a face cu toate circuitele superioare ale timpului şi eternităţii şi cu toate circuitele relativ spirituale care ţin de administrarea părţilor componente ale marelui univers. Ei dirijează şi manipulează toate aceste circuite de energie spirituală în afara Insulei Paradisului.

Supraveghetorii Circuitelor Universale sunt creaţia exclusivă a Spiritului Infinit şi acţionează numai ca agenţi ai Autorului Comun. Ei sunt personalizaţi pentru serviciu în următoarele patru ordine:

1.Supraveghetorii Supremi ai Circuitelor.

2.Supraveghetorii Asociaţi ai Circuitelor.

3.Supraveghetorii Secundari ai Circuitelor.

4.Supraveghetorii Terţiari ai Circuitelor.

Numărul supraveghetorilor supremi ai Havonei şi a supraveghetorilor asociaţi ai celor şapte suprauniversuri este complet; nici o persoană dintre aceste ordine nu mai este creată. Supraveghetorii supremi sunt în număr de şapte şi sunt staţionaţi pe lumile pilot ale celor şapte circuite ale Havonei. Circuitele celor şapte suprauniversuri sunt încredinţate unui grup de şapte supraveghetori asociaţi, care menţin cartiere generale pe cele şapte sfere Paradisiace ale Spiritului Infinit, lumile celor Şapte Agenţi Executivi Supremi. De aici, ei supraveghează şi dirijează circuitele suprauniversurilor spaţiului.

Pe aceste şapte sfere Paradisiace ale Spiritului cei şapte supraveghetori asociaţi ai circuitelor şi primul ordin al Centrelor Supreme de Putere efectuează o legătură care, sub îndrumarea Agenţilor Executivi Supremi, se traduce prin coordonarea subparadisiacă a tuturor circuitelor materiale şi spirituale care sunt distribuite celor şapte suprauniversuri.

Pe lumile sediu ale fiecăruia dintre suprauniversuri sunt staţionaţi supraveghetorii secundari pentru universurile locale ai timpului şi spaţiului. Sectoarele majore şi minore sunt diviziuni administrative ale supraguvernelor, însă nu iau parte la această supraveghere a energiei spirituale. Nu ştiu câţi supraveghetori secundari ai circuitelor există în marele univers, însă pe Uversa există 84.691. Supraveghetori secundari sunt creaţi constant; din timp în timp ei apar în grupuri de şaptezeci pe lumile Agenţilor Executivi Supremi. Noi îi obţinem la cerere atunci când luăm măsuri pentru a stabili circuite separate de energie de spirit şi de putere de legătură, destinate universurilor noi care evoluează sub jurisdicţia noastră.

Un supraveghetor terţiar al circuitelor activează pe lumea sediu a fiecărui univers local. Acest ordin, ca şi supraveghetorii secundari, este în continuă creaţie. Ei sunt creaţi în grupuri de şapte sute şi trimişi pe universurile locale de Cei Îmbătrâniţi de Zile.

Supraveghetorii circuitelor sunt creaţi pentru îndatoririle lor specifice şi servesc veşnic în grupurile pentru care au fost desemnaţi iniţial. Ei nu sunt mutaţi în serviciul lor şi, în consecinţă, ei studiază de-a lungul epocilor problemele întâlnite pe tărâmurile pe care au fost trimişi iniţial. De exemplu, supraveghetorul circuitelor terţiare

cu numărul 572.842 a funcţionat pe Salvington de la începuturile conceperii universului vostru local şi el este membru în statul major personal al lui Mihail din Nebadon.

Atât în universurile locale, cât şi în universurile superioare, supraveghetorii circuitelor conduc tot ceea ce corespunde alegerii circuitelor care trebuie folosite pentru transmiterea tuturor mesajelor spirituale şi pentru transportul tuturor personalităţilor. În munca lor de supraveghere a circuitelor, aceste fiinţe eficiente utilizează toate dispozitivele, forţele şi personalităţile universului universurilor. Ele folosesc "înalte personalităţi nerevelate de control al circuitelor" şi sunt ajutate cu pricepere de numeroasele state majore compuse din personalităţi ale Spiritului Infinit. Ele sunt cele care ar izola o lume evolutivă dacă Prinţul ei Planetar s-ar răscula împotriva Tatălui Universal şi Fiului său locţiitor. Ei sunt capabili să excludă orice lume din anumite circuite universale de ordin spiritual superior, însă nu pot anula curenţii materiali ai directorilor de putere.

Supraveghetorii Circuitelor Universale au cu circuitele spiritului o relaţie aproximativ asemănătoare celei a Directorilor de Putere ai universului cu circuitele materiale. Aceste două ordine sunt complementare şi asigură împreună supravegherea tuturor circuitelor spirituale şi materiale pe care le pot controla şi manipula creaturile.

Supraveghetorii circuitelor exercită o anumită supraveghere asupra circuitelor mentale asociate Spiritului; tot astfel, directorii de putere au anumită jurisdicţie asupra fazelor minţii care sunt asociate energetic-fizic — mintea automată. În general, funcţiunile fiecărui ordin sunt sporite de legătura lor cu celălalt ordin, însă circuitele minţii pure nu sunt subiectul supravegherii nici uneia dintre cele două. Cele două ordine nu sunt nici coordonate; în multiplele lor lucrări, Supraveghetorii Circuitelor Universale sunt supuşi celor Şapte Directori Supremi de Putere şi subordonaţilor lor.

Cu toate că în interiorul ordinelor lor respective supraveghetorii circuitelor sunt în întregime asemănători, ei sunt toţi indivizi distincţi. Sunt fiinţe cu adevărat personale, însă posedă un tip de personalitate diferit de aceea conferită de Tată, tip care nu se întâlneşte la nici o altă specie de creatură în întreaga existenţă universală.

Voi îi veţi recunoaşte şi cunoaşte pe parcursul călătoriei voastre interioare către Paradis, însă nu veţi avea relaţii personale cu ei. Ei sunt supraveghetori ai circuitelor şi se ocupă strict şi eficient de treaba lor. Ei se ocupă doar de personalităţile şi de entităţile care supraveghează activităţile referitoare la circuitele supuse supravegherii lor.

## 2. DIRECTORII DE RECENSĂMÂNT

Cu toate că mintea cosmică a Inteligenţei Universale cunoaşte prezenţa şi locul de şedere al tuturor creaturilor *gânditoare*, există în universul universurilor o metodă de lucru independentă pentru a ţine socoteala tuturor creaturilor *volitive*.

Directorii de Recensământ sunt o creaţie specială şi completă a Spiritului Infinit. Numărul lor ne este necunoscut. Ei sunt creaţi cu facultatea de a menţine o sincronizare perfectă cu tehnica de reflexivitate a suprauniversurilor, şi în acelaşi timp ei sunt personal sensibili şi receptivi la *voinţa* inteligentă. Printr-o tehnică neînţeleasă pe deplin, aceşti directori sunt imediat informaţi despre naşterea unei voinţe în orice parte a marelui univers. Ei sunt deci întotdeauna competenţi pentru a ne indica numărul, natura şi locul tuturor creaturilor volitive în toate părţile creaţiei centrale şi ale celor şapte suprauniversuri. Însă ei nu activează în Paradis; aici nu este nevoie de ei. În Paradis, cunoaşterea este înnăscută; Deităţile cunosc toate lucrurile.

În Havona există Şapte Directori de Recensământ, unul pe lumea pilot a fiecărui circuit Havonian. Cu excepţia acestor şapte şi a rezervelor ordinului lor de pe lumile Paradisiace ale Spiritului, toţi Directorii de Recensământ activează sub jurisdicţia Îmbătrâniţilor de Zile.

Un Director de Recensământ prezidează în sediul fiecărui suprauniverse; sub comandamentul acestui director general, există mii şi mii de directori în capitala fiecărui univers local. Toate personalităţile acestui ordin sunt egale, mai puţin cele ale lumilor pilot ale Havonei şi ale celor şapte şefi suprauniversali.

În al şaptelea suprauniverse, există o sută de mii de Directori de Recensământ, iar acest număr se compune în întregime din cei care pot fi desemnaţi pe universurile locale. El nu conţine statul major personal al lui Usatia, şeful suprauniversal al Directorilor de Recensământ al Orvontonului. La fel ca ceilalţi şefi suprauniversali, Usatia nu este direct acordat cu înregistrarea voinţei inteligente. El este în mod exclusiv la unison cu subordonaţii săi staţionaţi în universurile Orvontonului. El acţionează deci ca o magnifică personalitate totalizatoare pentru raporturile lor sosind din capitalele creaţiilor locale.

Din timp în timp, arhivarii oficiali ai Uversei consemnează în analele lor situaţia suprauniversului, aşa cum rezultă ea din înregistrările din şi de pe personalitatea lui Usatia. Aceste date ale recensământului sunt proprii suprauniversului; aceste rapoarte nu sunt transmise nici Havonei nici Paradisului.

Directorii de Recensământ sunt preocupaţi de fiinţele umane — ca şi de alte creaturi cu voinţă — doar atâta cât să înregistreze faptul că voinţa funcţionează. Ei nu se ocupă de povestea vieţii voastre şi de faptele ei; ei nu sunt în nici un sens nişte personalităţi care fac rapoarte. Directorul de Recensământ al Nebadonului, numărul 81.412 din Orvonton, staţionează în prezent pe Salvington şi, în vremea aceasta, este personal conştient de prezenţa voastră vie pe Urantia; el va da arhivelor confirmarea morţii voastre în momentul în care veţi înceta să funcţionaţi ca o creatură înzestrată cu voinţă.

Directorii de Recensământ înregistrează existenţa unei noi creaturi volitive imediat ce ea realizează primul său act de voinţă. Ei indică moartea unei creaturi volitive atunci când are lor ultimul ei act de voinţă. Emergenţa parţială a voinţei observate în reacţiilor anumitor animale superioare nu intră în domeniul Directorilor de Recensământ. Ei nu ţin cont de nimic altceva decât de creaturile volitive autentice şi nu sunt sensibilizaţi la nimic altceva decât la *funcţiunea voinţei*. În ceea ce priveşte modalitatea exactă în care ei înregistrează funcţionarea voinţei, noi nu o cunoaştem.

Aceste fiinţe au fost întotdeauna, şi vor fi întotdeauna, Directorii de Recensământ. Ei ar fi relativ inutile în orice altă diviziune a muncii universale. Însă ei sunt infailibili în funcţiunea lor; nu greşesc şi nu falsifică niciodată şi, în ciuda minunatelor lor puteri şi incredibilelor lor prerogative, ei sunt persoane; ei au o prezenţă spirituală şi o formă care pot fi recunoscute.

## 3.AJUTORII PERSONALI AI SPIRITULUI INFINIT

Noi nu avem cunoştinţe autentice despre epoca în care au fost create Ajutoarele Personale, nici despre modalitatea în care a fost realizat acest lucru. Numărul trebuie să fie mare, însă el nu figurează în arhivele Uversei. Conform unor deducţii chibzuite, bazate pe ceea ştim noi despre munca lor, mă încumet să estimez că acest număr se ridică până la miliarde. Noi ştim că Spiritul Infinit nu este limitat de considerente ce ţin de număr pentru a crea aceşti Ajutori Personali.

Ajutorii Personali alei Spiritului Infinit există exclusiv pentru a asista prezenţa Paradisiacă a Celei de a Trei Persoane a Deităţii. Cu toate că sunt ataşaţi direct Spiritului Infinit şi sunt localizaţi în Paradis, ei circulă ici şi colo ca nişte fulgere până la extremităţile creaţiei. Oriunde s-ar extinde circuitele Creatorului Comun, acolo pot să apară aceşti Ajutori Personali în scopul de a executa ordinele Spiritului Infinit. Ei traversează spaţiul într-un mod foarte apropiat de acela al Mesagerilor Solitari, însă ei nu sunt persoane în sensul în care sunt mesagerii.

Ajutorii Personali sunt toţi egali şi identici; ei nu scot la iveală nici o diferenţiere a individualităţii. Cu toate că Autorul Comun îi priveşte ca adevărate personalităţi, altora le vine greu să îi considere ca adevărate persoane; pentru alte fiinţe spirituale ei nu manifestă o prezenţă spirituală. Fiinţele originare din Paradis sunt întotdeauna conştiente de apropierea acestor ajutoare, însă noi nu recunoaştem prezenţa unei personalităţi. Absenţa unei astfel de forme de prezenţă le face neîndoielnic cu atât mai de folos pentru Cea de-a Treia Persoană a Deităţii.

Pentru toate ordinele revelate de fiinţe spirituale avându-şi originea în Spiritul Infinit, Ajutorii Personali sunt aproape singurii pe care nu îi veţi recunoaşte pe parcursul ascensiunii voastre interioare către Paradis.

## 4.INSPECTORII ASOCIAŢI

Cei Şapte Agenţi Executivi Supremi, pe cele şapte sfere Paradisiace ale Spiritului Infinit, acţionează colectiv, ca un consiliu administrativ al supradirectorilor celor şapte suprauniversuri. Inspectorii Asociaţi încorporează, sub formă personală, autoritatea Agenţilor Executivi Supremi pe lângă universurile locale ale timpului şi spaţiului. Aceşti observatori superiori ai treburilor creaţiilor locale sunt urmaşii asociaţi ai Spiritului Infinit şi ai Celor Şapte Spirite Maestru ale Paradisului. Într-o vreme de aproape o veşnicie, au fost personalizaţi şapte sute de mii, iar corpul lor de rezervă locuieşte în Paradis.

Inspectorii Asociaţi lucrează sub supravegherea directă a celor Şapte Agenţi Executivi Supremi, şi sunt puternicii lor reprezentanţi personali pe lângă universurile locale ale timpului şi spaţiului. Un inspector este staţionat pe sfera-sediu a fiecărei creaţii locale şi este strâns asociat cu Uniunea de Zile care locuieşte acolo.

Inspectorii Asociaţi nu primesc rapoarte şi recomandări decât de la subordonaţii lor, Santinelele Desemnate, staţionate pe capitalele sistemelor locale ale lumilor locuite. Ei înşişi nu fac rapoarte decât către superiorul lor imediat, Agentul Executiv Suprem al suprauniversului respectiv.

## 5. SANTINELELE AFECTATE

Santinelele Desemnate sunt personalităţi coordonatoare şi reprezentanţi de legătură ai celor Şapte Agenţi Executivi Supremi. Ele au fost personalizate în Paradis de Spiritul Infinit şi au fost create pentru scopurile specifice ale desemnării lor. Numărul lor este staţionar şi există exact şapte miliarde în existenţă.

La fel cum un Inspector Asociat reprezintă pe cei Şapte Agenţi Executivi Supremi pe lângă un univers local întreg, tot astfel, în fiecare dintre cele zece mii sisteme ale acestei creaţii locale există o Santinelă Desemnată, acţionând ca reprezentant direct al îndepărtatului şi supremului consiliu de supracontrol pentru treburile tuturor celor şapte suprauniversuri. Santinelele de serviciu în guvernele sistemelor locale de pe Orvonton acţionează sub autoritatea directă a Agentului Executiv Suprem Numărul Şapte, coordonatorul celui de-al şaptelea suprauniversului. Însă în organizarea lor administrativă, toate santinele delegate într-un univers local sunt subordonate Inspectorului Asociat staţionat în sediul acestui univers.

În interiorul unei creaţii locale, Santinele Desemnate servesc prin rotaţie; ele sunt transferate de la un sistem la altul. Ele sunt schimbate, de obicei, din postul lor, la fiecare mileniu din timpul unui univers local. Ele figurează printre personalităţile de rangul cel mai elevat staţionate pe capitala unui sistem, însă nu participă niciodată la deliberări referitoare la problemele sistemului. În sistemele locale, ele servesc cu drept deplin ca şefi ai celor optzeci de administratori care vin din lumile evolutive, însă altminteri, muritorii ascendenţi au puţine contacte cu ele. Santinele sunt aproape exclusiv preocupate de a-l ţine pe Inspectorul Asociat al universului lor pe deplin informat cu privire la toate chestiunile referitoare la bunăstarea şi la starea sistemelor desemnării lor.

Santinele Desemnate şi Inspectorii Asociaţi nu raportează Agenţilor Executivi Supremi prin sediul unui suprauniversului. Ele nu sunt răspunzătoare decât faţă de Agentul Executiv Suprem al suprauniversului respectiv. Activităţile lor sunt distincte de administrarea Îmbătrâniţilor de Zile.

Agenţii Executivi Supremi, Inspectorii Asociaţi şi Santinelele Desemnate, precum şi omniafimii şi o mulţime de personalităţi nerevelate, constituie un sistem eficient, direct, centralizat, însă foarte vast, de coordonare consultativă şi administrativă pentru întregul mare univers de lucruri şi de fiinţe.

## 6.ÎNDRUMĂTORII ABSOLVENŢI

Îndrumătorii Absolvenţi, ca grup, se ocupă şi conduc universitatea de înalte studii de instruire tehnică şi de educaţie spirituală, care este atât de esenţială pentru ca muritorii să atingă ţelul timpurilor: Dumnezeu, tihna, şi apoi o eternitate de serviciu făcut perfect. Aceste fiinţe înalt personale îşi iau numele din natura şi din ţelul muncii lor. Ele se consacră exclusiv ţelului de a îndruma pe muritorii absolvenţi ai suprauniversurilor timpului în cursul instrucţiei şi pregătirii Havonei care serveşte la pregătirea pelerinilor ascendenţi pentru admiterea în Paradis şi în Corpul Finalităţii.

Nu îmi este interzis să încerc să vă vorbesc despre munca acestor Îndrumători Absolvenţi, însă este ceva atât de supraspiritual încât nu pot să sper a descrie cum se cuvine minţii materiale un concept al multiplelor activităţi ale acestor călăuze. Pe lumile locuinţelor, atunci când câmpul vostru de viziune va fi mai vast şi veţi fi eliberaţi de limitările comparaţiilor materiale, veţi putea să înţelegeţi semnificaţia unor realităţi pe care "ochiul nu ar şti să le vadă şi nici urechea să le audă şi care nu au fost niciodată concepute de către mintea umană", şi chiar şi acele lucruri pe care "Dumnezeu le-a pregătit pentru cei care iubesc astfel de adevăruri eterne". Voi nu veţi fi întotdeauna limitaţi ca acum în lărgimea viziunii voastre şi în înţelegerea voastră spirituală.

Îndrumătorii Absolvenţi se ocupă de călăuzirea pelerinilor timpului prin cele şapte circuite ale lumilor Havonei. Călăuza care vă va întâmpina la sosirea voastră pe lumea primitoare a circuitului exterior al Havonei va rămâne cu voi pe parcursul întregii voastre cariere celeste. Vă veţi asocia cu nenumărate personalităţi în şederea voastră pe miliardul lor de lumi, însă Îndrumătorul vostru Absolvent vă va urma până la sfârşitul înaintării voastre havoniene şi va fi martorul intrării voastre în trecerea finală a timpului, a somnului de tranzit al eternităţii, către ţelul Paradisului. Când vă veţi trezi, veţi fi salutaţi de Însoţitorul Paradisului însărcinat să vă primească şi, probabil, să rămână cu voi până când veţi fi iniţiaţi ca membri ai Corpului Muritorilor al Finalităţii.

Îndrumătorii Absolvenţi sunt într-un număr atât de mare încât acesta depăşeşte înţelegerea umană, şi se nasc în mod constant. Originea lor are ceva misterios. Ei nu au existat de o veşnicie; ei apar misterios de cum este nevoie de ei. Pe nici unul dintre tărâmurile universului central nu se face nici o menţiune la vreun Îndrumător Absolvent până la ziua aceea foarte îndepărtată când primul pelerin muritor din toate timpurile a

atins centura exterioară a creaţiei centrale. În clipa în care a ajuns pe lumea călăuză a circuitului exterior, el a fost primit acolo prieteneşte de Malvorian, primul dintre Îndrumătorii Absolvenţi, care este acum şeful Consiliului lor Suprem şi directorul vastei lor organizaţii educative.

În analele paradisiace ale Havonei, în secţiunea numită "Îndrumători Absolvenţi" găsim următoarea inscripţie iniţială:

"Şi Malvorian, primul din acest ordin, a primit şi instruit pelerinul descoperitor al Havonei şi l-a condus de la circuitele exterioare ale experienţei iniţiale, pas cu pas şi circuit cu circuit, până când acesta a putut sta în prezenţa sursei şi destinului întregii personalităţi, după care a trecut pragul eternităţii către Paradis".

În această epocă foarte îndepărtată eram ataşat serviciului Îmbătrâniţilor de Zile pe Uversa şi noi ne-am bucurat toţi să ştim că, în cele urmă, pelerini din suprauniversul nostru ating Havona. Pe parcursul acestor epoci am fost învăţaţi că anumite creaturi evolutive ale spaţiului ating Paradisul, şi cel mai mare fior de bucurie a tuturor timpurilor a străbătut curţile celeste atunci când primul pelerin a sosit efectiv acolo.

Numele acestui pelerin care a descoperit Havona este *Grandfanda*. El venea din planeta 341 a sistemului 84 din constelaţia 62 a universului local 1.131 situată în suprauniversul numărul 1. Sosirea sa a fost semnalul de stabilire a serviciului de teledifuziune a universului universurilor. Până atunci, nu funcţionau decât teledifuziunile suprauniversurilor şi ale universurilor locale, însă anunţul sosirii lui Grandfanda la marginile Paradisului a marcat inaugurarea "raporturilor spaţiale de glorie", numite astfel deoarece prima misiune universală a anunţat sosirea pe Havona a primei fiinţe evolutive care a atins ţelul existenţei ascendente.

Îndrumătorii Diplomaţilor nu prăsesc niciodată lumile Havonei; ei sunt consacraţi serviciului pelerinilor care sunt absolvenţi ai timpului şi spaţiului. Într-o zi, veţi întâlni aceşti nobili fraţi faţă în faţă, dacă nu veţi refuza planul sigur şi perfect pregătit pentru a asigura supravieţuirea şi ascensiunea voastră.

## 7.ORIGINEA ÎNDRUMĂTORILOR ABSOLVENŢI

Cu toate că evoluţia nu este reglementată din universul central, noi credem că Îndrumătorii Absolvenţi sunt membri deveniţi perfecţi sau mai experimentaţi ai unui alt ordin de creaturi ai universului central, Slujitorii Havonei. Îndrumătorii Absolvenţi fac dovada unei compătimiri atât de largi şi a unei astfel de capacităţi de a înţelege creaturile ascendente, încât suntem convinşi că au dobândit această cultură servind efectiv în domeniile suprauniversale ca Slujitori Havonieni ai serviciului universal. Dacă acest punct de vedere nu este exact, atunci cum am putea să explicăm dispariţia continuă a slujitorilor cei mai vechi şi mai experimentaţi?

Un slujitor va fi mult timp absent din Havona, cu o desemnare într-un suprauniver, după ce a fost însărcinat înainte cu numeroase misiuni asemănătoare; el se va întoarce în căminul său primind privilegiul "contactului personal" cu Strălucirea Centrală a Paradisului, fiind îmbrăţişat de Persoanele Luminoase şi dispărând din câmpul de recunoaştere a tovarăşilor ei spirituali, pentru a nu mai apărea niciodată printre cei asemenea ei. La revenirea sa dintr-o misiune suprauniversală, un Slujitor Havonian poate beneficia de numeroase îmbrăţişări divine, şi poate ieşi dintre acestea pur şi simplu ca slujitor exaltat. Faptul de a primi amprenta luminoasă nu semnifică neapărat faptul că slujitorul trebuie să fie transformat în Ghid al Absolvenţilor, însă aproape un sfert din cei care ajung la îmbrăţişarea divină nu se întorc niciodată în serviciul împărăţiilor. Găsim în arhivele superioare o succesiune de consemnări cum ar fi:

"Iar slujitorul numărul 842.842.682.846.782 de pe Havona, numit Sudna, a revenit în serviciul suprauniversurilor, a fost primit în Paradis, l-a cunoscut pe Tată, a intrat în îmbrăţişarea divină, şi nu există".

Când în arhive, apare o astfel de consemnare cariera slujitorului este închisă. Însă, în numai trei clipe după (ceva mai puţin de trei zile din timpul vostru) un Îndrumător Absolvent nou apare "spontan" pe circuitul exterior al universului Havonei. Iar numărul Îndrumătorilor Absolvenţi, dacă ţinem seama de o mică diferenţă datorată numărului celor care tranzitează, este egal, exact, cu numărul slujitorilor dispăruţi.

Există un motiv în plus care ne permite să presupunem că Îndrumătorii Absolvenţi sunt Slujitori Havonieni evoluaţi; este tendinţa infailibilă a acestor călăuze şi a slujitorilor lor asociaţi să formeze legături atât de extraordinare. Modalitatea în care aceste ordine de fiinţe, presupuse separate, se înţeleg şi simpatizează unele cu altele este total inexplicabilă. Este însufleţitor şi inspirator să fi martorul devoţiunii lor reciproce.

Cele Şapte Spirite Maestru şi Cei Şapte Directori Supremi de Putere asociaţi sunt, respectiv, depozitarii ai potenţialului mentalului şi potenţialului puterii Fiinţei Supreme, de care nu se servesc încă personal. Iar atunci când aceşti asociaţi Paradisiaci colaborează pentru a crea slujitorii Havonei, aceştia din urmă sunt implicaţi, în mod inerent, în anumite faze ale Supremaţiei. Slujitorii Havonei sunt deci un reflex actual, în universul central

perfect, a anumitor potenţiale evolutive ale domeniilor timpului şi spaţiului, toate acestea fiind revelate atunci când un slujitor suportă transformarea şi re-creaţia sa. Noi credem că această transformare are loc ca răspuns la voinţa Spiritului Infinit acţionând indubitabil pentru Suprem. Îndrumătorii Diplomaţilor nu sunt creaţi de Fiinţa Supremă, însă noi deducem că Deitatea experimentală este interesată într-un anumit fel de operaţiunile care aduc aceste fiinţe în existenţă.

Universul Havonei, traversat acum de muritorii ascendenţi, diferă în multe privinţe de universul central, aşa cum exista înaintea epocii lui Grandfanda. Sosirea ascendenţilor muritori pe circuitele Havonei a inaugurat schimbări radicale în organizarea creaţiei centrale şi divine. Aceste schimbări au fost fără nici o îndoială instaurate de Fiinţa Supremă — Dumnezeul creaturilor evolutive — răspunzând la sosirea primului dintre copiii săi experimentali ai celor şapte suprauniversuri. Apariţia Îndrumătorilor Absolvenţi, cât şi creaţia supernafimilor terţiari sunt dovada acestor înfăptuiri ale Dumnezeului Suprem.

[Prezentat de un Consilier Divin de pe Uversa.]

# CARTEA URANTIA

## PRIMA PARTE - UNIVERSUL CENTRAL ŞI SUPRAUNVERSURILE

## CAPITOLUL 25 - OŞTIRILE MESAGERILOR SPAŢIULUI

Pe o poziţie intermediară a familiei Spiritului Infinit se găsesc Oştirile Mesagerilor Spaţiului. Aceste fiinţe multilaterale activează ca agenţi de legătură între personalităţile superioare şi spiritele ocrotitoare. Oştirile de mesageri includ următoarele ordine de fiinţe celeste:

1.Servitorii Havonei.
2.Conciliatorii Universali.
3.Consilierii Tehnici.
4.Păstrătorii Arhivelor din Paradis.
5.Arhivarii Celeşti.
6.Însoţitorii Morontiei.
7.Însoţitorii Paradisiaci.

Printre cele şapte grupuri enumerate, numai trei — servitorii, conciliatorii şi Însoţitorii Morontiei — au fost create ca atare; celelalte patru reprezintă nivele de împlinire ale ordinelor îngereşti. Conform naturii lor intrinseci şi statutului atins, oştirile de mesageri servesc în diferite moduri în universul universurilor, însă rămân întotdeauna sub conducerea celor care guvernează domeniile afectării lor.

### 1.SERVITORII HAVONEI

Cu toate că sunt denumite slujitori, aceste "creaturi mediane" ale universului central nu sunt servitori în nici unul dintre sensurile slugarnice ale cuvântului. În lumea spirituală nu există nimic care să se asemene unei munci servile; orice serviciu este ceva sacru şi înveselitor; însă fiinţele de ordin superior nu le desconsideră pe ordinele inferioare de existenţă.

Servitorii Havonei sunt opera creativă comună a celor Şapte Spirite Maestru şi a asociaţilor lor, cei Şapte Directori Supremi de Putere. Această colaborare creativă aproape că ajunge să fie un arhetip pentru lunga listă de reproduceri a ordinii duale în universurile evolutive, extinzându-se de la crearea unui Luceafăr de Dimineaţă printr-o legătură Fiu Creator-Spirit Creativ, până la procrearea sexuată de pe lumi ca Urantia.

Numărul de slujitori este mare, şi se creează într-una tot mai mulţi. Ei apar în grupuri de câte o mie în al treilea moment de după alăturarea Spiritelor Maestru cu Directorii Supremi de Putere în zona lor comună situată în sectorul cel mai nordic al Paradisului. Fiecare al patrulea slujitor este de un tip mai fizic decât ceilalţi; altfel spus, în cadrul fiecărei mii, şapte sute cincizeci sunt aparent în acord cu tipul spiritual, în timp ce două sute cincizeci sunt de natură semifizică.

Fiecare a *patra creatură* de tipul acesta aparţine oarecum ordinului fiinţelor materiale (materiale în sens Havonian), semănând mai mult cu directorii de putere fizici decât cu Spiritele Maestru.

În relaţiile personalităţii, spiritualul domină materialul, chiar dacă acum nu pare să fie astfel pe Urantia. În crearea Slujitorilor Havonei, legea predominanţei spiritului primează. Proporţia stabilită indică trei fiinţe spirituale la una semifizică.

Servitorii nou creaţi, la fel ca şi Îndrumătorii de Absolvire nou apăruţi, trec cu toţii prin cursurile de instruire pe care îndrumătorii veterani le dirijează continuu pe fiecare dintre cele şapte circuite ale Havonei. Servitorii sunt apoi însărcinaţi cu activităţile pentru care sunt cel mai bine adaptaţi, şi cum sunt de două tipuri — spirituali şi semifizici — există nişte limite la domeniul muncii pe care o pot face aceste fiinţe multilaterale. Grupurile cele mai elevate sau cele spirituale sunt desemnate, selectiv, pentru slujirea Tatălui, a Fiului şi a Spiritului, precum şi pentru lucrarea celor Şapte Spirite Maestru. Din timp în timp, ei sunt trimişi în mare număr pe lumile de studiu care înconjoară cele şapte sfere sediu ale celor şapte suprauniversuri, lumile consacrate instruirii finale şi cultivării spirituale a sufletelor ascendente ale timpului care se pregătesc să înainteze către circuitele Havonei. Atât servitorii spirituali, cât şi însoţitorii lor mai materiali, sunt astfel desemnaţi ca asistenţi şi asociaţi ai Îndrumătorilor Absolvenţilor pentru a instrui şi ajuta diversele ordine de creaturi ascendente care au ajuns deja în Havona şi caută să atingă Paradisul.

Servitorii Havonei şi Îndrumătorii Absolvenţilor manifestă un ataşament transcendent faţă de munca lor şi o afecţiune extraordinară unii pentru alţii, o afecţiune care, cu toate că este spirituală, aţi putea să o înţelegeţi numai prin comparare cu fenomenul iubirii umane. Când servitorii sunt trimişi în misiune dincolo de marginile universului central, aşa cum se întâmplă atât de adesea, despărţirea lor de îndrumători prezintă un aspect patetic divin; însă ei pleacă cu bucurie, iar nu cu tristeţe. Bucuria plină de mulţumire a datoriei elevate este emoţia dominantă a fiinţelor spirituale. Tristeţea nu poate exista în faţa conştiinţei unei datorii divine împlinite cu fidelitate, iar când sufletul ascendent al omului va sta în faţa Judecătorului Suprem, decizia de importanţă eternă nu va fi determinată de succesele materiale, nici de reuşitele cantitative; verdictul care reverberează în tribunalele supreme proclamă: "Bravo, bun şi *fidel* slujitor; ai fost fidel în câteva puncte esenţiale; vei fi făcut stăpân peste realităţilor universului".

În slujba suprauniversului, Servitorii Havonei sunt întotdeauna ataşaţi domeniului prezidat de Spiritul Maestru cu care ei se aseamănă cel mai mult prin prerogativele lor de spirit speciale şi generale. Ei nu servesc decât pe lumile educative ce înconjoară capitalele celor şapte suprauniversuri, şi ultimul raport de pe Uversa indică faptul că aproape 138 de miliarde de servitori slujeau pe cei 490 de sateliţi. Ei se angajează într-o nesfârşită varietate de activităţi legate de munca acestor lumi educative care includ suprauniversităţile suprauniversului Orvontonului. Acolo, ei sunt tovarăşii voştri; s-au coborât din domeniul următoarei voastre cariere pentru a vă studia şi a vă insufla realitatea şi certitudinea absolvirii voastre finale de ieşire din universurile timpului către tărâmurile eternităţii. Pe parcursul acestor contacte, servitorii câştigă experienţa preliminară a slujirii pe lângă creaturile ascendente ale timpului, experienţă atât de utilă în munca lor ulterioară pe circuitele Havonei ca asociaţi ai Îndrumătorilor de Absolvire sau — ca slujitori transferaţi — întocmai ca Îndrumătorii de Absolvire.

## 2.CONCILIATORII UNIVERSALI

Pentru fiecare Slujitor al Havonei creat, sunt aduşi în existenţă şapte Conciliatori Universali, unul în fiecare supraunivers. Această împlinire creativă implică o tehnică suprauniversală precisă de reacţie reflexivă la operaţiuni care au loc în Paradis.

Pe lumile sediu ale celor şapte suprauniversuri funcţionează cel şapte reflexii ale celor Şapte Spirite Maestru. Este dificil să te apuci a-i descrie minţii materiale natura acestor Spirite Reflexive. Ele sunt adevărate personalităţi; totuşi, fiecare membru al unui grup suprauniversal este perfect reflexiv numai al unui singur Spirit Maestru dintre cei Şapte. Şi, de fiecare dată când Spiritele Maestru se asociază cu directorii de putere pentru a crea un grup de Servitori Havonieni, există simultan o focalizare asupra unuia dintre Spiritele Reflexive în fiecare dintre grupurile suprauniversale; imediat, un număr egal de Conciliatori Universali, aflaţi în plenitudinea mijloacelor lor, apare pe lumile sediu ale supracreaţiilor. Pe parcursul creaţiei slujitorilor, dacă cel care ar avea iniţiativa este Spiritul Maestru Numărul Şapte, numai Spiritele Reflexive ale celui de al şaptelea ordin ar zămisli conciliatori; şi, deodată cu creaţia a o mie de slujitori de tip orvontonian, vor apărea pe fiecare capitală suprauniversală câte o mie de conciliatori ai celui de-al şaptelea ordin. Din aceste episoade, reflectând natura septuplă a Spiritelor Maestru, se nasc cele şapte ordine create de conciliatori care servesc în fiecare suprauniverse.

Conciliatorii cu statut preparadisiac nu servesc alternativ în mai multe suprauniversuri; ei sunt restrânşi la segmentul lor de creaţie natal. Fiecare corp suprauniversal îmbrăţişează câte o şeptime a fiecărui ordin creat, rămânând aşadar o perioadă foarte lungă de timp sub influenţa numai a unuia dintre Spiritele Maestru,

excluzându-i pe ceilalţi, căci, deşi cele şapte ordine sunt *reflectate* pe capitalele suprauniversurilor, numai unul dintre ele este *dominant* în fiecare supracreaţie.

Fiecare din cele şapte supracreaţii este efectiv impregnată de acela dintre Spiritele Maestru care îi dirijează destinul. Fiecare suprauniverse devine astfel asemănător unei uriaşe oglinzi care reflectă natura şi caracterul Spiritului Maestru care îl supraveghează, şi toate acestea se produc în fiecare univers local subsidiar prin prezenţa şi funcţiunea Spiritelor Mamă Creative. Efectul unui astfel de mediu asupra creşterii evolutive este atât de profund, încât în carierele lor post-suprauniversale conciliatorii manifestă toţi la un loc patruzeci şi nouă de puncte de vedere sau de percepţii experienţiale, limitate fiecare — deci incomplete — însă compensându-se reciproc şi tinzând împreună să cuprindă cercul Supremaţiei.

În fiecare suprauniverse, printr-un proces ciudat şi înnăscut, Conciliatorii Universali se pomenesc separaţi în grupuri de câte patru, asocieri în care ei continuă să servească. În fiecare grup, trei sunt personalităţi spirituale şi una, cum este a patra creatură dintre slujitori, este o fiinţă semimaterială. Acest cvartet formează o comisie de conciliere compusă după cum urmează:

1.*Judecătorul Arbitru*. Cel care este desemnat unanim de ceilalţi trei ca fiind cel mai competent şi cel mai în măsură să acţioneze ca şef judiciar al grupului.

2.*Avocatul Spiritual*. Cel care este numit de judecătorul arbitru pentru a prezenta depoziţiile şi a apăra drepturile tuturor personalităţilor implicate într-o problemă oarecare supusă judecăţii comisiei conciliatoare.

3. *Executorul Divin*. Conciliatorul capabil prin natura sa inerentă să ia contact cu fiinţele materiale ale tărâmurilor şi pentru a executa deciziile comisiei. Executorii divini fiind creaturi de al patrulea tip — fiinţe cvasimateriale — sunt aproape vizibili, însă nu în întregime pentru viziunea îngustă a raselor muritoare.

4. *Arhivarul*. Membrul rămas al comisiei devine automat arhivarul, grefierul tribunalului. El se asigură că toate dosarele sunt pregătite cum se cuvine pentru arhivele suprauniversului şi pentru analele universului local. În cazul în care comisia serveşte pe o lume evolutivă, un al treilea raport este pregătit, cu ajutorul executorului, pentru arhivele fizice ale guvernului sistemic care are jurisdicţia.

O comisie în sesiune funcţionează ca un grup de trei, deoarece avocatul este detaşat pe durata judecăţii şi nu participă la formularea verdictului decât la încheierea audierii. De aceea, o asemenea comisie este uneori numită trio de arbitrii de raport.

Conciliatorii sunt importanţi în menţinerea armoniei în funcţionarea universului universurilor. Traversând spaţiul într-un ritm serafic, triplu vitezei luminii, ei servesc ca tribunale călătoare ale lumilor, drept comisii consacrate judecării rapide a dificultăţilor minore. Dacă nu ar exista aceste comisii mobile şi eminamente echitabile, tribunalele sferelor ar fi iremediabil copleşite de neînţelegerile minore ale tărâmurilor.

Aceste trio-uri de arbitri nu judecă afacerile de importanţă eternă. Sufletul, perspectiva eternă a unei creaturi a timpului, nu este niciodată pusă în pericol prin acţiunea lor. Conciliatorii nu se ocupă de problemele depăşind existenţa temporală şi bunăstarea cosmică a creaturilor timpului. Însă, atunci când o comisie a acceptat o dată să judece o problemă, verdictul ei este definitiv şi întotdeauna unanim; decizia judecătorului-arbitru este fără apel.

## 3.SERVICIUL DE MARE IMPORTANŢĂ AL CONCILIATORILOR

Conciliatorii menţin un cartier general colectiv pe capitala suprauniversului lor, unde se află corpul lor de rezervă primară. Rezervele lor secundare sunt staţionate pe capitalele universului local. Membri de comisie mai tineri şi mai puţin experimentaţi îşi încep serviciul pe lumile inferioare, pe lumi ca Urantia. Ei sunt avansaţi la judecarea problemelor mai importante după ce au dobândit o experienţă mai matură.

Ordinul conciliatorilor este întru totul demn de încredere; nici un conciliator nu s-a rătăcit vreodată. Cu toate că ei nu sunt infailibili în înţelepciune şi în judecată, statornicia lor este de netăgăduit, iar fidelitatea lor este de neabătut. Ei îşi au obârşia în sediul unui suprauniverse şi sfârşesc prin a se întoarce acolo, după ce au înaintat prin următoarele nivele de serviciu universal:

1.*Conciliatori pe lângă Lumi*. Când personalităţile care supraveghează lumile individuale sunt nedumerite sau sunt într-un impas în ceea ce priveşte procedura specifică de urmat în circumstanţele existente, şi dacă problema nu este destul de importantă pentru a fi adusă în faţa tribunalelor regulat constituite ale tărâmului, atunci, la primirea unei petiţii a două personalităţi, câte una de la fiecare din părţile aflate în litigiu, o comisie de conciliere începe să funcţioneze odată cu deschiderea şedinţei.

Atunci când dificultăţile administrative şi jurisdicţionale au fost încredinţate conciliatorilor pentru a fi studiate şi judecate, ele se bucură de o autoritate supremă. Însă ei nu formulează decizii înainte ca toate depoziţiile să fi fost auzite şi nu există absolut nici o îngrădire a dreptului lor de a chema martori, indiferent de oriunde şi de peste tot. Cu toate că deciziile lor nu sunt susceptibile de a fi apelate, lucrurile iau uneori o asemenea întorsătură încât, la un moment dat, comisia închide dosarul, îşi formulează concluziile şi transferă întreaga problemă tribunalelor superioare ale tărâmului.

Deciziile membrilor de comisie sunt consemnate în analele planetare şi, când este necesar, sunt puse în aplicare de executorul divin. Puterea sa este foarte mare, iar gama activităţilor sale asupra unei lumi locuite este deosebit de largă. Executorii divini au dobândit iscusinţă în manipularea a ceea ce este în interesul a ceea ce ar trebui să fie. Uneori munca lor este înfăptuită pentru aparenta bunăstare a tărâmului, iar uneori acţiunile lor asupra lumilor timpului şi spaţiului sunt dificil de explicat. Cu toate că ei aplică decrete fără să sfideze legile naturale sau uzanţele în vigoare ale tărâmului, se întâmplă adesea ca executorii divini să îndeplinească straniile lor acţiuni şi să impună dispoziţiile conciliatorilor în acord cu legile mai înalte ale administrării sistemului.

2.*Conciliatorii pe lângă Sediile Sistemelor*. După ce au servit pe lumile evolutive, aceste comisii de câte patru sunt avansate la alte îndatoriri pe lumea sediu a unui sistem. Aici au foarte multe de făcut şi se dovedesc a fi prietenii înţelegători ai oamenilor, ai îngerilor şi ai altor fiinţe spirituale. Trio-urile de arbitri nu se interesează atât de mult de diferendele dintre persoane, cât de disputele de grup şi de neînţelegerile ce se ivesc între diversele ordine de creaturi; iar pe lumea-sediu a unui sistem trăiesc atât fiinţe materiale, cât şi fiinţe spirituale, precum şi tipuri combinate, cum ar fi Fiii Materiali.

Când Creatorii aduc pe lume indivizi în evoluţie care au puterea de a alege, în momentul acela se produce o depărtare de la lucrarea lină a perfecţiunii divine. Se ivesc desigur neînţelegeri şi trebuie să se ia măsuri pentru ajustarea echitabilă a acestor diferenţe sincere de puncte de vedere. Noi ar trebui ţinem minte cu toţii că o serie de Creatori atotînţelegători şi atotputernici ar fi putut să facă universurile locale la fel de perfecte ca şi Havona. În universul central nu este nevoie să funcţioneze nici o comisie de conciliere. Însă, în deplina lor înţelepciune, Creatorii nu au ales să facă aşa ceva. Şi în timp ce ei au produs universuri care abundă de neînţelegeri şi care mişună de dificultăţi, ei au furnizat, deopotrivă, mecanismele şi mijloacele pentru a stăpâni toate aceste diferende şi pentru a armoniza toată această confuzie aparentă.

3.*Conciliatori pe lângă Constelaţii*. De la serviciul lor din sisteme, conciliatorii sunt avansaţi la judecata problemelor unei constelaţii şi iau cunoştinţă de dificultăţile minore care se ivesc între cele o sută de sisteme ale ei de lumi locuite. Nu multe dintre problemele care se produc pe lumile-sediu ale constelaţiilor cad sub jurisdicţia lor, însă conciliatorii sunt ocupaţi cu mersul dintr-un sistem într-altul pentru a aduna mărturii şi a pregăti declaraţii preliminare. Dacă disputa este cinstită, dacă dificultăţile provin din diferenţe sincere de opinie şi dintr-o diversitate reală de puncte de vedere, se poate întotdeauna avea o comisie de conciliere care să judece valorile controversei, oricât de puţine ar fi persoanele ce pot fi implicate şi oricât ar părea ea de măruntă neînţelegerea.

4.*Conciliatori pe lângă Universurilor locale*. În munca mai vastă a unui univers, membrii de comisie sunt de un mare ajutor atât Melchizedekilor, cât şi Fiilor Magistrali, precum şi şefilor constelaţiilor şi mulţimii de personalităţi care se ocupă cu coordonarea şi de administrarea celor o sută de constelaţii. Diferitele ordine de serafimi şi alţi locuitori stabili ai sferelor-sediu ale universului local fac, de asemenea, apel la ajutorul şi la deciziile acestor trio-uri de arbitri.

Este aproape imposibil să explicăm natura diferendelor care pot să apară în detaliul problemelor unui sistem, ale unei constelaţii sau ale unui univers. Dificultăţi apar, însă ele nu seamănă deloc cu măruntele încercări şi sforţări ale existenţei materiale, aşa cum este ea trăită pe lumile evolutive.

5.*Conciliatori pe lângă Sectoarele Minore ale Suprauniversurilor*. De la problemele universurilor locale, membrii de comisii sunt avansaţi la studierea problemelor ridicate în sectoarele minore ale suprauniversului lor. Cu cât ei se înalţă mai sus în interiorul lor, îndepărtându-se de planetele individuale, cu atât executorul divin are mai puţine îndatoriri materiale; el preia, treptat, un nou rol de interpret de îndurare-justiţie şi în acelaşi timp — datorită faptului că este cvasimaterial — menţine comisia în ansamblul ei într-un contact compătimitor cu aspectele materiale ale cercetărilor sale.

6.*Conciliatori pe lângă Sectoarele Majore ale Suprauniversului*. Caracterul muncii membrilor de comisii continuă să se modifice pe măsura înaintării lor. Există tot mai puţine neînţelegeri de judecat şi tot mai multe fenomene misterioase de explicat şi interpretat. Pas cu pas, membrii comisiei evoluează de la stadiul de arbitri de diferende până la stadiul de *explicatori de mistere* — judecătorii transformându-se în învăţători-tălmăcitori. Ei au

fost înainte arbitrii celor care din ignoranţă permit dificultăţilor şi neînţelegerilor să se ivească; însă acum ei devin instructorii celor care sunt îndeajuns de inteligenţi şi toleranţi pentru a evita ciocnirile mentale şi războaiele de opinii. Cu cât o creatură are o educaţie mai elevată, cu cât are mai mult respect pentru cunoaşterea, experienţa şi opinia altuia.

7.*Conciliatori pe lângă Suprauniverse*. Aici conciliatorii devin coordonaţi — patru arbitri-educatori înţelegându-se reciproc şi cooperând perfect. Executorul divin îşi pierde puterea sa de retribuire şi devine vocea fizică a trio-ului spiritual. În acest stadiu, conciliatorii şi învăţătorii au devenit experţi, obişnuiţi cu cea mai mare parte a dificultăţilor şi problemelor actuale întâmpinate în dirijarea treburilor suprauniversale. Ei devin astfel minunaţi sfetnici şi înţelepţi învăţători pentru pelerinii ascendenţi care se află permanent pe sferele educative înconjurând lumile-sediu ale suprauniversurilor.

Toţi conciliatorii servesc sub supravegherea generală a Celor Îmbătrâniţi de Zile şi sub ordinele imediate ale Ajutorilor-Imagine până în momentul în care sunt avansaţi în Paradis. Pe parcursul şederii lor în Paradis, ei dau raporturi Spiritului Maestru care prezidează suprauniversul originii lor.

Registrele suprauniversurilor nu-i menţionează pe conciliatorii care au trecut dincolo de jurisdicţia lor şi astfel de comisii sunt larg răspândite în marele univers. Ultimul raport statistic de pe Uversa dă pentru comisiile ce activează în Orvonton un număr de aproape optsprezece miliarde — peste şaptezeci de miliarde de indivizi. Însă aceasta nu reprezintă decât o foarte mică fracţiune a multitudinii conciliatorilor care au fost creaţi în Orvonton; numărul lor este de un ordin mult mai înalt şi este echivalentul numărului total de Servitori ai Havonei, dacă ţinem cont de transmutările în Îndrumători ai Diplomaţilor.

Din timp în timp, pe măsură ce numărul conciliatorilor suprauniversali sporeşte, ei sunt transferaţi în consiliul perfecţiunii din Paradis, de unde ajung apoi să fie corpul coordonator dezvoltat de Spiritul Infinit pentru universul universurilor, un grup minunat de fiinţe al căror număr şi eficacitate cresc constant. Prin ascensiune experienţială şi prin instruire în Paradis, ei au dobândit o înţelegere excepţională a realităţii emergente a Fiinţei Supreme, şi cutreieră universul universurilor în misiune specială.

Membrii unei comisii de conciliatori nu sunt niciodată separaţi. Un grup de patru serveşte veşnic împreună, întocmai aşa cum a fost el constituit la origine. Chiar în strălucita lor slujire, ei continuă să activeze ca un cvartet de experienţă cosmică acumulată şi de înţelepciune experienţială devenită perfectă. Cei patru conciliatori asociaţi pe vecie ca întruchipare a justiţiei supreme a timpului şi spaţiului.

## 4.CONSILIERII TEHNICI

Aceşti gânditori juridici şi tehnici ai lumii spirituale nu au fost creaţi ca atare. Dintre primii supernafimi şi omniafimi, un milion de gânditori dintre cei mai ordonaţi, au fost aleşi de Spiritul Infinit drept nucleu al acestui vast grup multilateral. Şi mereu, din epoca aceea foarte îndepărtată, s-a cerut o experienţă efectivă în aplicarea legilor perfecţiunii în planurile creaţiei evolutive tuturor celor care aspiră să devină Consilieri Tehnici.

Consilierii Tehnici sunt recrutaţi din rândurile următoarelor ordine de personalităţi:

1.Supernafimi.
2.Seconafimi.
3.Terţiafimi.
4.Omniafimi.
5.Serafimi.
6.Anumite Tipuri de Muritori Ascendenţi.
7.Anumite Tipuri de Mediani Ascendenţi.

La ora actuală, fără a socoti pe muritorii şi medianii a căror detaşare acolo este provizorie, numărul de Consilieri Tehnici înscrişi pe Uversa şi activând în Orvonton trece lejer de şaizeci şi unu de miliarde.

Consilierii Tehnici lucrează adesea individual, însă sunt organizaţi pentru serviciul şi menţinerea cartierelor generale comune, în grupuri de câte şapte pe sferele pentru care au fost desemnaţi. În fiecare grup trebuie ca cel puţin cinci membri, să aibă statut permanent, în timp ce doi pot fi asociaţi doar temporar. Muritorii ascendenţi şi creaturile mediane ascendente servesc în aceste comisii consultative urmându-şi totodată ascensiunea către Paradis, însă nu participă la cursurile de instruire regulate ale Consilierilor Tehnici şi nu devin niciodată membri permanenţi ai ordinului.

Acei muritori şi medianii care servesc temporar cu consilierii sunt aleşi pentru această muncă pentru că sunt experţi în conceptul legii universale şi al justiţiei supreme. Pe măsură ce înaintaţi către ţelul paradisiac,

dobândind mereu cunoştinţe suplimentare şi o iscusinţă superioară, vi se oferă constant ocazia de a transmite altora înţelepciunea şi experienţa pe care le-aţi acumulat deja. Pe tot drumul înspre Havona veţi juca rolul unui elev-învăţător. Vă veţi croi drum prin nivelele progresive ale acestei vaste universităţi experienţiale transmiţând celor imediat aflaţi sub voi cunoştinţele nou descoperite ale carierei voastre ascendente. În regimul universal nu sunteţi consideraţi a vă fi însuşit ştiinţa şi adevărul înainte de a vă fi demonstrat priceperea şi bunăvoinţa de a comunica şi altora această ştiinţă şi adevăr.

După o instruire îndelungată şi o experienţă efectivă, oricărui spirit ocrotitor având un statut mai înalt decât al heruvimilor i se permite să primească o ocupaţie permanentă de Consilier Tehnic. Toţi candidaţii intră voluntar în acest ordin, însă odată ce au preluat responsabilităţile lui, nu le mai pot abandona. Numai Cei Îmbătrâniţi de Zile îi pot transfera pe aceşti consilieri la alte activităţi.

Instruirea Consilierilor Tehnici începe în colegiile Melchizedekilor ale universurilor locale şi se continuă până la curţile Celor Îmbătrâniţi de Zile. După această instruire suprauniversală, consilierii merg în "şcolile celor şapte cercuri" situate pe lumile-călăuză ale circuitelor Havonei. După lumile-călăuză, ei sunt primiţi în "colegiul de etică a legii şi de tehnică a Supremaţiei", şcoala de instruire a Paradisului pentru perfecţionarea Consilierilor Tehnici.

Aceşti consilieri sunt mai mult decât experţi juridici; ei studiază şi învaţă legea *aplicată*, legile universului aplicate la viaţa şi la destinul tuturor celor care locuiesc pe vastele domenii ale întinsei creaţii. Odată cu trecerea timpului, ei devin biblioteci juridice vii ale timpului şi spaţiului; ei împiedică grijile fără de sfârşit şi întârzierile inutile, instruind personalităţile timpului în ceea ce priveşte formele şi modurile de procedură cele mai acceptabile pentru guvernatorii eternităţii. Ei sunt capabili să îi sfătuiască pe lucrătorii spaţiului într-un fel care să le îngăduie să acţioneze în armonie cu exigenţele Paradisului. Ei sunt învăţătorii tuturor creaturilor în ceea ce ţine de tehnica Creatorilor.

Ar fi fost imposibil să se creeze o astfel de bibliotecă vie de legi aplicate; trebuie ca astfel de fiinţe să evolueze prin experienţă efectivă. Deităţile infinite sunt existenţiale, fapt ce compensează lipsa lor de experienţă; ele ştiu totul chiar de mai înainte de a experimenta totul, însă nu transmit creaturilor lor subordonate această învăţătură neexperienţială.

Consilierii Tehnici se consacră muncii de împiedicare a întârzierilor, de înlesnire a progresului şi de coordonare a înfăptuirilor. Există întotdeauna o cale *dreaptă*, sau *cea mai bună*, de a face lucrurile ; există întotdeauna tehnica perfecţiunii, o metodă divină, iar consilierii ştiu cum să ne dirijeze pe toţi în descoperirea acestei căi mai bune.

Aceste fiinţe cât se poate de înţelepte şi practice sunt întotdeauna strâns legate de serviciul şi de munca Cenzorilor Universali. Melchizedekii beneficiază de un corp foarte capabil. Şefii sistemelor, ai constelaţiilor, ai universurilor şi ai sectoarelor de supraunivers sunt toţi dăruiţi din plin cu aceşti gânditori de recomandări tehnice şi juridice ai lumii spirituale. Membrii unui grup special acţionează în calitate de consilieri juridici pe lângă Purtătorii Vieţii, sfătuindu-i pe aceşti Fii cu privire la îndepărtarea îngăduită de la ordinea prestabilită de propagare a vieţii şi instruindu-i, printre altele, în chestiunea prerogativelor şi a latitudinii lor de funcţionare. Ei sunt consilierii tuturor categoriilor de fiinţe în ceea ce priveşte tehnicile şi utilizarea corespunzătoare a tuturor operaţiunilor lumii spiritului, însă ei nu se confruntă direct şi personal cu creaturile materiale ale împărăţiilor.

În afară de sfaturile lor cu privire la folosirea legii, Consilierii Tehnici se mai consacră şi interpretării eficiente a tuturor legilor privitoare la fiinţele create — fizice, mentale şi spirituale. Ei sunt la dispoziţia Conciliatorilor Universali şi a tuturor celelalte persoane care doresc să cunoască adevărul legii; altfel spus, să ştie cum se poate conta pe reacţia Supremaţiei Deităţii într-o situaţie dată, comportând factori ai unei ordini stabilite, fizice, mentale şi spirituale. Ei încearcă chiar şi să elucideze tehnica Celui Ultim.

Consilierii Tehnici sunt fiinţe alese şi încercate. Nu am auzit niciodată ca vreunul dintre ei să se fi abătut de la drumul drept. Noi nu avem nici o urmă, pe Uversa, a unui exemplu în care unul dintre ei să fi fost condamnat pentru încălcarea legilor divine pe care le interpretează cu atâta eficienţă şi le expun cu atât elocvenţă. Nu se ştie de nici o limitare a domeniului lor de slujire, dar nici că s-ar fi impus vreuna asupra progresului lor. Ei continuă în funcţia de consilieri chiar şi până la porţile Paradisului; le este deschis întreg universul legii şi al experienţei.

## 5.DEŢINĂTORII ARHIVELOR DIN PARADIS

Printre supernafimii terţiari ai Havonei, unii dintre şefii arhivari mai bătrâni sunt aleşi drept Deţinători ai Arhivelor, ca păstrători ai arhivelor formale ale Insulei de Lumină, acele arhive care se disting de arhivele vii înregistrate în mintea deţinătorilor de cunoaştere, numiţi uneori "bibliotecile vii ale Paradisului".

Îngerii înregistratori ai planetelor locuite întocmesc toate dosarele individuale. În toate universurile, unii sunt arhivarii desemnaţi pentru a înregistra arhivele formale, şi alţii sunt aceia pentru arhivele vii. De la Urantia până în Paradis se întâlnesc ambele tipuri de înregistrări: în universurile locale, există mai multe arhive scrise şi mai puţine din cele vii; în Paradis, există mai multe arhivele vii şi mai puţine din cele formale; pe Uversa, ele sunt disponibile în egală măsură.

Orice eveniment însemnat din creaţia organizată şi locuită este supus înregistrării. În timp ce evenimentele care au doar o importanţă locală nu sunt înregistrate decât local, cele care au o însemnătate mai largă sunt tratate corespunzător. Tot ceea ce se întâmplă pe planetele, pe sistemele şi pe constelaţiile Nebadonului, şi care are o importanţă universală, este transcris pe Salvington; iar dintre aceste capitale ale universului episoadele sunt transmise unor arhive superioare, în funcţie de treburilor supraguvernelor şi ale sectoarelor. Paradisul are, de asemenea, un rezumat relevant al datelor din suprauniversuri şi din Havona; şi această descriere istorică şi cumulativă a universului universurilor este dată în seama acestor slăviţi supernafimi terţiari.

Deşi unele dintre aceste fiinţe au fost detaşate în suprauniversuri pentru a servi ca Şefi ai Arhivelor, coordonând activităţile Arhivarilor Celeşti, nici una nu a fost vreodată scoasă de pe lista de apel permanentă a ordinului ei.

## 6.ARHIVARII CELEŞTI

Aceştia sunt arhivarii care fac toate înregistrările în duplicat. Ei fac o înregistrare spirituală originală, şi o contrapondere semimaterială — care s-ar putea numi o copie la indigo. Aceasta o pot face datorită abilităţii lor specifice de a mânui simultan energia spirituală şi energia materială. Arhivarii Celeşti nu sunt creaţi ca atare; ei sunt serafimi în ascensiune de pe universurile locale. Ei sunt primiţi, clasaţi şi desemnaţi pe sferele lor de lucru de către Consilierii Şefilor Arhivelor, pe lumile sediu ale celor şapte suprauniversuri. Tot acolo se află şi şcolile de instruire a Arhivarilor Celeşti. Cele de pe Uversa sunt dirijate de Desăvârşitorii de Înţelepciune şi de Consilierii Divini.

Pe măsură ce arhivarii progresează în slujba universurilor, ei continuă cu sistemul lor de înregistrare dublă, făcând astfel înregistrările lor întotdeauna disponibile pentru toate categoriile de fiinţe, de la acelea aparţinând ordinului material până la înaltele spirite de lumină. În experienţa voastră de tranziţie, pe măsura înălţării voastre de pe această lume materială, veţi fi întotdeauna capabili să consultaţi arhivele istoriei sferei voastre de statut şi să cunoaşteţi tradiţiile ei.

Arhivarii formează un corp verificat şi pus la încercare. Nu am auzit niciodată de vreo neregulă a vreunui Arhivar Celest, şi niciodată nu s-a descoperit vreo falsificare în arhivele lor. Ei sunt supuşi unei duble inspecţii, înregistrările fiindu-le minuţios examinate de tovarăşii lor înălţaţi de pe Uversa şi de Puternicii Mesageri, care atestă corectitudinea duplicatelor cvasifizice ale înregistrărilor de spirit originale.

În timp ce arhivarii în progres staţionaţi pe sferele de înregistrare subordonate universului Orvontonului numără miliarde şi miliarde, aceia care au atins un statut pe Uversa nu trec de opt milioane. Aceşti arhivari seniori sau de absolvire sunt păstrătorii şi transmiţătorii suprauniversali ai arhivelor atestate ale timpului şi ale . spaţiului. Sediile lor permanente se găsesc pe aşezările lor circulare ce înconjoară zona de înregistrări de pe Uversa. Ei nu lasă niciodată aceste arhive în seama altora; ca indivizi ei pot să lipsească, însă niciodată într-un număr mare.

La fel ca şi supernafimii care au devenit Păstrătorii Arhivelor, corpul Arhivarilor Celeşti are o însărcinare permanentă. Odată ce serafimii şi supernafimii sunt angajaţi în aceste servicii, ei vor rămâne Arhivari Celeşti, respectiv Păstrători de Arhive, până în ziua administrării noi şi modificate a deplinei personalizări a lui Dumnezeu Supremul.

Pe Uversa, aceşti Arhivari Celeşti de rag înalt pot arăta arhivele a tot ceea ce a fost de importanţă cosmică în tot Orvontonul de la mult îndepărtatele timpuri ale sosirii Celor Îmbătrâniţi de Zile, în timp ce, pe Insula Eternă, Păstrătorii Arhivelor păzesc arhivele acestei împărăţii care atestă operaţiunile Paradisului încă din vremea personificării Spiritului Infinit.

## 7.ÎNSOŢITORII MORONTIEI

Aceşti copii ai Spiritelor-Mamă ale universurilor locale sunt prietenii şi aliaţii tuturor celor care trăiesc viaţa morontială de înaintare. Ei nu sunt indispensabili adevăratei lucrări de ascender la înălţarea creaturilor şi nici nu înlocuiesc în vreun fel munca păzitorilor serafici care îi însoţesc adesea pe tovarăşii lor muritori pe drumul Paradisului. Însoţitorii Morontiei sunt nişte gazde mărinimoase pentru aceia care tocmai pornesc în lungul urcuş lăuntric. Ei sunt, totodată, organizatori pricepuţi ai timpului liber, şi sunt cu iscusinţă ajutaţi în această muncă de directorii de retrospecţie.

Voi aveţi sarcini serioase şi tot mai dificil de îndeplinit pe lumile de instruire morontiale ale Nebadonului, însă vi se vor da întotdeauna perioade regulate de destindere şi de retrospecţie. Pe parcursul întregii călătorii către Paradis, va exista întotdeauna timp pentru jocurile spirituale şi pentru repaus; iar în cariera luminii şi vieţii există întotdeauna timp pentru adorare şi noi împliniri.

Aceşti Însoţitori ai Morontiei sunt tovarăşi atât de prietenoşi, încât în momentul în care veţi părăsi în cele din urmă faza finală a experienţei morontiale şi vă veţi pregăti pentru a vă lansa în aventura de spirit suprauniversală, veţi regreta sincer că aceste creaturi atât de sociabile nu pot să vă însoţească, însă ele servesc exclusiv în universurile locale. În toate stadiile carierei ascendente, toate personalităţile ce pot fi contactate vor fi prietenoase şi sociabile, însă înainte de a întâlni aceşti Însoţitori ai Paradisului nu veţi fi găsit nici un alt grup la fel de devotat ca prieteni şi tovarăşi.

Munca Însoţitorilor Morontiei este mai complet descrisă în expunerile tratând problemele universului vostru local.

## 8.ÎNSOŢITORII PARADISULUI

Însoţitorii Paradisului sunt un grup compozit recrutat din rândurile serafimilor, ale seconafimilor, ale supernafimilor şi ale omniafimilor. Deşi slujirea lor se desfăşoară pe o perioadă pe care voi a-ţi considera-o extrem de lungă, ei nu au un statut permanent. Când misiunea lor s-a încheiat, ei se întorc, de regulă, (însă nu în mod invariabil), la îndatoririle pe care le îndeplineau înainte de a fi chemaţi în slujba Paradisului.

Membrii oştirii îngereşti sunt numiţi pentru acest serviciu de Spiritele-Mamă ale universurilor locale, de Spiritele Reflexive ale suprauniversurilor şi de Maiestonii din Paradis. Ei sunt convocaţi în Insula centrală şi trimişi ca Însoţitori ai Paradisului de către unul dintre cele Şapte Spirite Maestru. Deşi fără statut permanent în Paradis, acest serviciu temporar întovărăşire în Paradis reprezintă cea mai mare onoare care a fost conferită vreodată spiritelor slujitoare.

Aceşti îngeri aleşi se consacră serviciului de însoţire şi sunt desemnaţi ca asociaţi ai tuturor claselor de fiinţe care se nimeresc singure în Paradis, în principal ai muritorilor ascendenţi, însă şi ai tuturor celorlalţi care sunt singuri pe Insula centrală. Însoţitorii Paradisului nu au nimic special de înfăptuit în numele celor cu care se înfrăţesc; ei sunt doar nişte însoţitori. Aproape toate celelalte fiinţe pe care voi muritorii le veţi întâlni pe parcursul şederii voastre în Paradis — făcând abstracţie de tovarăşii voştri pelerini — vor avea ceva anume de făcut cu voi sau pentru voi; însă aceşti însoţitori sunt puşi doar să fie pe lângă voi şi să comunice cu voi, ca aliaţi de personalitate. Ei sunt ajutaţi în munca lor de mărinimoşii şi strălucitorii Cetăţeni ai Paradisului.

Muritorii provin din rase care sunt foarte sociale. Creatorii ştiu bine că "nu este bine ca omul să fie singur", aşa că au grijă să i se asigure tovărăşia, până şi în Paradis.

Dacă voi, ca ascenderi muritori, a-ţi ajunge în Paradis în tovărăşia însoţitorului sau a asociatului apropiat al carierei voastre pământene, ori dacă păzitorul vostru serafic de destin ar sosi cumva deodată cu voi sau ar fi în aşteptarea voastră, atunci nu vi s-ar mai da un alt însoţitor permanent. Însă, dacă veţi sosi singuri, un însoţitor vă va întâmpina, cu siguranţă, atunci când vă veţi fi trezit pe Insula de Lumină după somnul de pe urmă al timpului. Chiar dacă se ştie că veţi fi însoţiţi de vreun aliat al ascensiunii voastre, se vor desemna totuşi însoţitori temporari care să vă întâmpine pe ţărmurile eterne şi să vă ducă până la locul pregătit pentru primirea voastră şi a asociaţilor voştri. Puteţi fi siguri de primirea caldă atunci când treceţi de experienţa reînvierii în eternitate pe ţărmurile veşnice ale Paradisului.

Însoţitorii de primire sunt desemnaţi în cursul zilelor finale ale şederii ascenderilor pe ultimul circuit al Havonei şi ei examinează cu grijă dosarul lor de origine umană şi de ascensiune plină de peripeţii prin lumile spaţiului şi prin cercurile Havonei. Atunci când îi salută pe muritorii timpului, ei sunt deja bine informaţi asupra

carierei acestor pelerini ce tocmai sosesc şi se dovedesc numaidecât a fi nişte tovarăşi compătimitori şi care stârnesc interesul.

Pe durata şederii voastre prefinalitare în Paradis, dacă dintr-un motiv oarecare ar trebui să fiţi temporar separaţi de asociatul vostru — muritor sau serafic — al carierei ascendente, atunci vi s-ar acorda imediat un Însoţitor al Paradisului pentru a vă da sfaturi sau pentru a vă ţine companie. Odată ataşat unui muritor ascendent care stă permanent şi solitar în Paradis, însoţitorul rămâne cu persoana până când aceasta ori este regăsită de asociaţii ei ascendenţi ori este înrolată cum se cuvine în Corpul Finalităţii.

Însoţitorii Paradisului sunt atribuiţi, în ordinea listei lor de aşteptare, atâta doar că un ascender nu este niciodată dat în sarcina unui însoţitor de natură diferită de tipul său suprauniversal. Dacă un muritor de pe Urantia ar ajunge astăzi în Paradis, i s-ar acorda primul însoţitor ce în aşteptare, care este unul de origine orvontoniană ori, dacă nu, unul de natura celui Şaptelea Spirit Maestru. De aceea, omniafimii nu slujesc pe lângă creaturile ascendente ale celor şapte suprauniversuri.

Însoţitorii Paradisului fac multe alte servicii: dacă un ascender ar trebui să atingă singur universul central şi dacă pe parcursul traversării Havonei el ar eşua într-una dintre fazele aventurii Deităţii, atunci ar fi retrimis la timpul cuvenit în universul timpului şi s-ar face numaidecât un apel către rezervele Însoţitorilor Paradisului. Un membru al acestui ordin ar fi desemnat să îl urmeze pe pelerinul nevoit a se întoarce, să îl însoţească, să îl reînvigoreze, să îl încurajeze şi să rămână cu el până când acesta revine în universul central pentru a relua ascensiunea Paradisului.

Dacă un pelerin ascendent ar avea o înfrângere în aventura Deităţii pe când traversează Havona în compania unui serafim ascendent, îngerul păzitor al carierei sale muritoare, acesta din urmă ar alege să îl însoţească pe asociatul lui muritor. Aceşti serafimi sunt întotdeauna voluntari şi au permisiunea de a-i însoţi pe camarazii lor muritori atunci când aceştia se întorc în serviciul timpului şi spaţiului.

Însă nu tot aşa este pentru doi ascenderi muritori când sunt asociaţi: dacă unul dintre ei ajunge la Dumnezeu, în timp ce celălalt eşuează temporar, individul care a reuşit alege, invariabil, să se întoarcă la creaţiile evolutive cu personalitatea decepţionată, însă nu i se permite acest lucru. În loc de aceasta, este lansat un apel rezervelor Însoţitorilor Paradisului, şi unul dintre voluntari este ales pentru a-l însoţi pe pelerinul decepţionat. În acest timp, un Cetăţean al Paradisului voluntar devine asociat al muritorului care a reuşit. Acesta din urmă rămâne pe Insula centrală aşteptând ca asociatul său, mai puţin norocos, să revină din Havona şi, între timp, el predă în anumite şcoli ale Paradisului, prezentând istoria aventuroasă a ascensiunii evolutive

[Prezentat de un Înălţat în Autoritate originar pe Uversa.]

# CARTEA URANTIA

## PRIMA PARTE - UNIVERSUL CENTRAL ŞI SUPRAUNVERSURILE

# CAPITOLUL 26 - SPIRITELE OCROTITOARE ALE UNIVERSULUI CENTRAL

Supernafimii sunt spiritele ocrotitoare ale Paradisului şi ale universului central; ei formează ordinul cel mai elevat al grupului cel mai umil al copiilor Spiritului Infinit — oştirile îngereşti. Întâlnim aceste spirite ocrotitoare de la Insula Paradisului până la lumile spaţiului şi timpului. Nici o parte majoră a creaţiei locuite şi organizate nu este lipsită de serviciile lor.

## 1.SPIRITELE OCROTITOARE

Îngerii sunt aliaţii ocrotitori de spirit ai creaturilor cu voinţă evolutive şi ascendente din întregul spaţiu; ei sunt, de asemenea, tovarăşii şi asociaţii activi ai oştirilor superioare ale personalităţilor divine ale sferelor. Îngerii de toate ordinele sunt personalităţi distincte şi deosebit de individualizate. Ei au toţi o mare pricepere în aprecierea ajutorului directorilor de retrospecţie. În aceeaşi măsură ca şi oştirile Mesagerilor Spaţiului, spiritele ocrotitoare beneficiază de perioade de odihnă şi de schimbare. Ei au o natură foarte sociabilă şi o aptitudine de a se asocia care transcende de departe pe cea a fiinţelor umane.

Spiritele ocrotitoare ale marelui univers sunt clasificate după cum urmează:

1.Supernafimii.
2.Seconafimii.
3.Terţiafimii.
4.Omniafimii.
5.Serafimii.
6.Heruvimii şi Sanovimii.
7.Creaturile Mediane.

Membrii individuali ai ordinelor îngereşti nu sunt complet staţionari în ceea ce priveşte statutul lor personal în univers. Îngerii de anumite ordine pot deveni Însoţitori în Paradis pentru o perioadă; alţii devin Arhivari Celeşti; alţii se ridică la rangul de Consilieri Tehnici. Unii dintre heruvimi pot aspira la statutul şi destinul serafic, în timp ce serafimii evolutivi pot atinge nivelele spirituale ale Fiilor ascendenţi ai lui Dumnezeu.

Cele şapte ordine de spirite ocrotitoare, aşa cum sunt ele revelate, au fost grupate pentru prezentare după funcţia lor cea mai importantă pentru creaturile ascendente:

1.*Spiritele Ocrotitoare ale Universului Central*. Cele trei ordine de *supernafimi* slujesc în sistemul Paradis-Havona. Supernafimii principali sau Paradisiaci sunt creaţi de Spiritul Infinit. Ordinul secundar şi cel terţiar, care slujesc în Havona sunt fiecare în parte atât descendenţi ai Spiritelor Maestru, cât şi ai Spiritelor Circuitelor.

2.*Spiritele Ocrotitoare ale Suprauniversurilor* — seconafimii, terţiafimii şi omniafimii. *Seconafimii*, copii ai Spiritelor Reflexive, servesc în mod diferit în cele şapte suprauniversuri. *Terţiafimii*, având-şi originea în Spiritul Infinit, se consacră în cele din urmă serviciului de legătură al Fiilor Creatori şi al Celor Îmbătrâniţi de Zile. *Omniafimii* sunt creaţi de Spiritul Infinit laolaltă cu cei Şapte Agenţi Executivi Supremi şi sunt slujitorii exclusivi ai acestora din urmă. Analiza acestor trei ordine formează subiectul unei expuneri ulterioare din prezenta serie.

3.*Spiritele Ocrotitoare ale Universurilor Locale* cuprind pe serafimi şi pe asistenţii lor, *heruvimii*. Ascenderii iau un contact iniţial tocmai cu aceşti urmaşi ai unui Spirit-Mamă Universal. *Creaturile mediane* sunt autohtone ale lumilor locuite şi nu fac cu adevărat parte din ordinele îngereşti propriu zise, cu toate că ele sunt adesea grupate funcţional cu spiritele ocrotitoare. Povestea lor, însoţită de o expunere referitoare la serafimi şi heruvimi, este prezentată în capitolele care tratează problemele universului vostru local.

Toate ordinele oştirilor îngereşti sunt consacrate diverselor servicii universale; într-un fel sau altul, ele slujesc pe lângă ordinele superioare de fiinţe celeste; supernafimii, seconafimii şi serafimii sunt însă cei care sunt folosiţi în mare număr la înfăptuirea planului ascendent de perfecţiune progresivă pentru copiii timpului. Acţionând în universul central, în suprauniverse şi în universurile locale, ei formează şirul neîntrerupt de ajutoare spirituale stabilit de Spiritul Infinit pentru a-i ajuta şi îndruma pe toţi cei care caută să ajungă la Tatăl Universal prin Fiul Etern.

Supernafimii nu sunt limitaţi în "polaritate spirituală" decât în faza lor de acţiune, în aceea cu Tatăl Universal. Ei pot lucra singuri, mai puţin atunci când folosesc direct circuitele executive ale Tatălui. Când beneficiază de puterea ajutorului direct al Tatălui, trebuie ca supernafimii să se asocieze voluntar în perechi

pentru a avea posibilitatea de a acţiona. Seconafimii sunt limitaţi şi ei cam la fel; dealtfel ei trebuie să lucreze în perechi pentru a se sincroniza cu circuitele Fiului Etern. Serafimii pot lucra izolat, ca personalităţi distincte şi localizate, însă nu se pot pune în circuit decât dacă sunt polarizaţi în perechi, unul fiind complementar faţă de celălalt. Relaţiile complementare pot fi tranzitorii; ele nu sunt neapărat de natură permanentă.

Aceste strălucitoare creaturi de lumină sunt susţinute direct de absorbţia de energie spirituală a circuitelor primare ale universului. Muritorii de pe Urantia trebuie să obţină energia-lumină prin absorbţia de vegetale, însă oştirile îngereşti sunt puse în circuit; ele au "o hrană de care nu ştiţi." Ele participă, de asemenea, la învăţăturile în circulaţie ale minunaţilor Fii Învăţători ai Trinităţii. Ele primesc cunoaşterea şi absorb înţelepciunea într-un mod foarte asemănător cu tehnica lor de asimilare a energiilor vitale.

## 2.PUTERNICII SUPERNAFIMI

Supernafimii sunt pricepuţii ocrotitori ai tuturor tipurilor de fiinţe care locuiesc în Paradis şi în universul central. Aceşti îngeri elevaţi sunt creaţi în trei ordine majore: primari, secundari şi terţiari.

*Supernafimii primari* coboară exclusiv de la Creatorul Asociat. Ei îşi împart grija lor aproape în mod egal între anumite grupe de Cetăţeni ai Paradisului şi corpul, mereu crescând, al pelerinilor ascendenţi. Aceşti îngeri ai Insulei eterne sunt extrem de eficienţi în promovarea educaţiei esenţiale a acestor două grupuri de locuitori ai Paradisului. Ei contribuie în mare parte la înţelegerea reciprocă a acestor două ordine unice de creaturi universale — dintre care unul este tipul cel mai elevat de creatură volitivă divină şi perfectă, iar celălalt este evoluţia desăvârşită a tipului cel mai umil de creaturi volitive din tot universul universurilor.

Munca supernafimilor primari este atât de unică şi de remarcabilă încât va fi studiată separat în capitolul următor.

*Supernafimii secundari* dirijează problemele fiinţelor ascendente de pe cele şapte circuite ale Havonei. Ei sunt preocupaţi, de asemenea, să vegheze la instruirea educativă a numeroaselor ordine de Cetăţeni ai Paradisului care locuiesc lungi perioade de timp pe circuitele lumilor creaţiei centrale, însă nu putem discuta această fază a serviciului lor.

Există şapte tipuri ale acestor îngeri înalţi; fiecare tip îşi are originea într-unul dintre Spiritele Maestru, iar natura sa se conformează modelului lor. Laolaltă, cele Şapte Spirite Maestru creează numeroase grupuri diferite de fiinţe şi entităţi unice, iar membrii individuali ai fiecărui ordin sunt relativ uniformi în natură. Însă, atunci când aceste Şapte Spirite creează individual, ordinele rezultante sunt întotdeauna de natură septuplă; copiii fiecărui Spirit Maestru se împărtăşesc din natura creatorului lor şi diferă deci, de ceilalţi. Aceasta este originea supernafimilor secundari şi a îngerilor fiecăruia dintre cele şapte tipuri care funcţionează în toate modurile de activitate deschise întregului lor ordin, mai ales pe cele şapte circuite ale universului central şi divin.

Fiecare din cele şapte circuite planetare ale Havonei este supravegheat direct de unul dintre cele Şapte Spirite ale Circuitelor, care sunt, ele însele, creaţia colectivă şi, deci, uniformă a celor Şapte Spirite Maestru. Cu toate că se împărtăşesc din natura celei de a Treia Surse-Centru, aceste şapte Spirite subsidiare ale Havonei nu fac parte din universul arhetipal originar. Ele intră în acţiune după creaţia originară (eternă), însă cu mult înainte de vremea lui Grandfanda. Ele au apărut fără îndoială ca un răspuns creativ al Spiritelor Maestru la ţelul tot mai manifest al Fiinţei Supreme şi au fost găsite în plină activitate pe parcursul organizării marelui univers. Spiritul Infinit şi toţi asociaţii săi creativi, în calitate de coordonatori universali, par a fi din plin înzestraţi cu aptitudinea de a produce răspunsuri creative corespunzătoare dezvoltărilor simultane în Deităţile experienţiale şi în universurile în evoluţie.

*Supernafimii terţiari* îşi au originea în cele Şapte Spirite ale Circuitelor. Pe cercurile separate ale Havonei, fiecare dintre aceste spirite au primit de la Spiritul Infinit puterea de a crea un număr suficient de înalţi slujitori serafici ai ordinului terţiar pentru a face faţă necesităţilor universului central. Spiritele Circuitelor au produs un număr destul de restrâns de felul acesta de slujitori îngereşti înainte de sosirea pe Havona a pelerinilor timpului. Cât despre cele Şapte Spirite Maestru, ele nici nu începuseră să creeze supernafimi secundari până la aterizarea lui Grandfanda. Cum supernafimii terţiari sunt cel mai vârstnici, ordinul lor este cel pe care îl vom lua mai întâi în considerare.

## 3.SUPERNAFIMII TERŢIARI

Aceşti slujitori ai celor Şapte Spirite Maestru sunt specialiştii îngereşti ai diverselor circuite ale Havonei, iar serviciul lor se extinde atât la pelerinii ascendenţi ai timpului, cât şi la pelerinii descendenţi ai eternităţii. Pe miliardul de lumi de studiu al creaţiei perfecte centrale, însoţitorii voştri superafici de toate ordinele vă vor fi pe deplin vizibili. În sensul cel mai elevat, veţi fi cu toţii fiinţe fraterne şi pline de înţelegere, având un contact şi o simpatie reciproce. Îi veţi recunoaşte, de asemenea, în întregime pe pelerinii descendenţi, cetăţenii Paradisului, şi veţi fraterniza profund cu ei; ei traversează aceste circuite din interior către exterior, întrând în Havona prin lumea călăuză a primului circuit şi mergând spre exterior, până la al şaptelea.

Pelerinii ascendenţi ai celor şapte suprauniversuri traversează Havona în sens invers, intrând prin lumea călăuză a celui de al şaptelea circuit şi mergând spre interior. Nu există limită de timp impusă progresului creaturilor ascendente de la o lume la alta şi dintr-un circuit în altul, şi nici o durată determinată, impusă arbitrar, şederii pe lumile morontiale. Însă, în timp ce unii indivizi bine dezvoltaţi pot fi scutiţi de şedere pe una sau mai multe lumi educative ale universului local, nici un pelerin nu poate evita să treacă prin cele şapte circuite havoniene de spiritualizare progresivă.

Corpul supernafimilor terţiari special afectaţi serviciilor pelerinilor timpului este clasificat după cum urmează:

1.*Supraveghetorii Armoniei*. Este evident că un fel de influenţă coordonatoare este necesară chiar şi în universul perfect al Havonei, la menţinerea unui sistem şi la asigurarea unei armonii în toată munca de pregătire a pelerinilor timpului pentru realizările lor ulterioare în Paradis. Aceasta este adevărata misiune a supraveghetorilor armoniei — să vegheze ca totul să funcţioneze fără întreruperi şi uniform. Ei îşi au originea în primul circuit şi slujesc pe tot cuprinsul Havonei, iar prezenţa lor pe circuite semnifică faptul că nimic nu merge, şi nici nu are cum să meargă aiurea. Aceşti supernafimi au o mare pricepere în coordonarea unor activităţi deosebit de variate implicând personalităţi din toate diversele ordine — şi chiar de pe mai multe nivele — ceea ce le permite să îşi ofere ajutorul oricând şi oriunde s-ar cere. Ei contribuie enorm la înţelegerea reciprocă dintre pelerinii timpului şi pelerinii eternităţii.

2.*Arhivarii Principali*. Aceşti îngeri sunt creaţi pe al doilea circuit, însă ei operează peste tot în universul central. Ei îşi înregistrează arhivele în triplu exemplar, o dată pentru dosarele literale ale Havonei, o dată pentru dosarele spirituale ale ordinului lor, şi o dată pentru arhivele oficiale ale Paradisului. Dealtfel, atunci când au loc operaţiuni importante pentru cunoaşterea adevărului, ei le transmit automat bibliotecilor vii ale Paradisului, deţinătorii cunoaşterii ai ordinului primar al supernafimilor.

3.*Emiţătorii*. Copiii Spiritului celui de al treilea Circuit operează în toată Havona, cu toate că staţia lor oficială este situată pe planeta numărul şaptezeci a circuitului cel mai exterior. Aceşti tehnicieni maestru primesc şi emit teledifuziunile creaţiei centrale şi sunt directorii rapoartelor spaţiale ale tuturor fenomenelor Deităţii de pe cuprinsul Paradisului. Ei se pot folosi de toate circuitele fundamentale ale spaţiului.

4.*Mesagerii* îşi au originea pe circuitul numărul patru. Ei parcurg sistemul Paradis-Havona ca purtători ai tuturor mesajelor care necesită o transmisie personală.Ei servesc atât pe tovarăşii lor, cât şi pe personalităţile celeste, pelerinii Paradisului, şi chiar pe sufletele ascendente ale timpului.

5.*Coordonatorii de Informaţi*. Aceşti supernafimi terţiari, copiii Spiritului celui de-al cincilea Circuit, sunt întotdeauna promotorii chibzuiţi şi prietenoşi de asocierii fraterne, între pelerinii ascendenţi şi descendenţi. Ei slujesc pe lângă toţi locuitori Havonei şi în special pe lângă ascenderi, menţinându-i cu regularitate informaţi în privinţa treburilor universului universurilor. Datorită contactelor lor personale cu emiţătorii şi reflectorii, aceste "ziare vii" ale Havonei pe dată la curent cu toate informaţiile care trec peste vastul circuit de ştiri ale universului central. Ei îşi notează informaţiile prin metoda grafică a Havonei, care le permite să asimileze automat, într-o oră a timpului de pe Urantia, atâta informaţie cât i-ar lua celei mai rapide tehnici telegrafice să înregistreze într-o mie de ani.

6.*Personalităţile Transporturilor*. Aceste fiinţe îşi au originea pe circuitul numărul şase şi, de regulă, îşi exercită acţiunea de pe planeta numărul patruzeci a circuitului cel mai exterior. Ele sunt cele care îi duc pe candidaţii dezamăgiţi, care temporar au eşuat în aventura Deităţii. Ei stau gata să servească toate fiinţele care trebuie să vină apoi să plece din serviciul Havonei şi care nu pot străbate spaţiul singure.

7.*Corpurile de Rezervă*. Fluctuaţiile din lucrul cu ascenderii, cu pelerinii Paradisului şi cu alte ordine de fiinţe ce locuiesc pe Havona fac necesară menţinerea unor rezerve de supernafimi pe lumea călăuză a celui ce-al şaptelea cerc, în care îşi au originea. Ele nu sunt create după un model special şi sunt capabile să servească în fazele cel mai puţin constrângătoare, ale oricăreia dintre îndatoririle asociaţiilor lor superafici din ordinul terţiar.

## 4.SUPERNAFIMII SECUNDARI

Supernafimii Secundari îşi exercită slujba în cele şapte circuite planetare ale universului central. O parte dintre ei se dedică slujirii pelerinilor timpului, iar jumătate din întregul ordin este desemnată pentru instruirea pelerinilor Paradisiaci ai eternităţii. Aceşti cetăţeni ai Paradisului sunt, de asemenea, însoţiţi în pelerinajul lor prin circuitele Havonei, de voluntari ai Corpului Finalităţii Muritor; acest aranjament este în vigoare din momentul în care s-a regăsit primul grup de finalitari.

Conform trimiterii lor periodice în serviciul pelerinilor ascendenţi, supernafimii secundari lucrează în următoarele şapte grupe:

1.Ajutoarele Pelerinilor.
2.Îndrumătorii Supremaţiei.
3.Îndrumătorii Trinităţii.
4.Descoperitorii Fiului.
5.Îndrumătorii Tatălui.
6.Consilierii şi Consultanţii.
7.Complementele Repausului.

Fiecare dintre aceste grupe de lucru cuprinde şi îngeri ai fiecăreia dintre cele şapte tipuri create, iar un pelerin al spaţiului este întotdeauna instruit de supernafimi secundari ce îşi au originea în Spiritul Maestru care dirijează suprauniversul natal al acestui pelerin. Atunci când voi, muritorii de pe Urantia, veţi ajunge în Havona, veţi fi cu siguranţă conduşi acolo de supernafimi, a căror natură creată - la fel ca natura voastră evoluată — va fi derivată din Spiritul Maestru al Orvontonului. Cum ocrotitorii voştri vor fi proveniţi din Spiritul Maestru al propriului vostru suprauniversul, ei vor fi anume calificaţi pentru a vă înţelege, pentru a vă încuraja şi ajuta în toate eforturile voastre de a atinge perfecţiunea Paradisiacă.

Pelerinii timpului sunt transportaţi dincolo de corpurile de gravitaţie întunecate ale Havonei, până la circuitul planetar exterior, de personalităţile transportoare ale ordinului primar al seconafimilor, operând din cartierele generale ale celor şapte suprauniversuri. În majoritate, însă nu în totalitate, serafimii serviciului planetelor şi ai universurilor locale acreditaţi pentru ascensiunea către Paradis se despart de asociaţii lor muritori înainte de lungul lor zbor către Havona. Ei încep imediat o pregătire intensivă şi prelungită în vederea unei misiuni celeste, aşteptând să dobândească, ca serafimi, perfecţiunea existenţei şi supremaţia serviciului. Ei o fac cu speranţa de a se alătura pelerinilor timpului şi de a se număra, totodată, printre cei care urmează pentru totdeauna soarta muritorilor care au ajuns la Tatăl Universal şi care au primit funcţie în serviciul nerevelat al Corpului Finalităţii.

Pelerinii se coboară pe planeta primitoare a Havonei, lumea călăuză a celui de al şaptelea circuit, cu o singură înzestrare de perfecţiune, perfecţiunea ţelului. Tatăl Universal a decretat: "Fiţi perfecţi, aşa cum şi eu însumi sunt perfect". Aceasta este uluitoarea poruncă-invitaţie teledifuzată copiilor finiţi ai lumilor spaţiului. Promulgarea acestei cereri a pus în mişcare întreaga creaţie, în efortul cooperativ al fiinţelor celeste pentru a ajuta să se atingă ţelul şi realizarea prodigioasei porunci a Marii Surse-Centru Prime.

Când, datorită slujirii tuturor oştirilor de ajutoare ale planului universal de supravieţuire, sunteţi in cele din urmă depuşi pe lumea de primire a Havonei, voi ajungeţi aici cu un singur fel de perfecţiune — *perfecţiunea intenţiei*. Intenţia voastră a fost bine dovedită; credinţa voastră a fost pusă la încercare. Sunteţi cunoscuţi ca o fiinţă neafectată de dezamăgiri. Nici măcar eşecul în ceea ce priveşte discernerea Tatălui Universal nu poate să clatine credinţa sau să tulbure serios încrederea unui muritor ascendent, care a trecut prin experienţa prin care trebuie să treacă fiecare pentru a atinge sferele desăvârşite ale Havonei. Pe când veţi ajunge în Havona, sinceritatea voastră va fi devenit sublimă. Perfecţiunea intenţiei şi divinitatea dorinţei, însoţite de statornicia credinţei, au asigurat intrarea voastră în lăcaşurile neclintite ale eternităţii; eliberarea voastră de incertitudinea timpului este deplină şi completă. Acum trebuie să ajungeţi faţă în faţă cu probleme Havonei şi cu imensităţile Paradisului, ca să înfruntaţi toate cele pentru care aţi trecut printr-o atât de îndelungată pregătire în epocile experienţiale ale timpului şi în şcolile lumilor spaţiului.

Credinţa a câştigat pentru pelerinii ascendenţi o perfecţiune a intenţiei care deschide copiilor timpului porţile eternităţii. Acum trebuie ca ajutoarele pelerinilor să înceapă lucrul la dezvoltarea acelei perfecţiuni a inteligenţei şi a acelei tehnici de înţelegere care sunt indispensabile perfecţiunii paradisiace a personalităţii.

*Aptitudinea de a înţelege este paşaportul muritorilor pentru Paradis*. Bunăvoinţa de a crede este cheia către Havona. Acceptarea filiaţiei, cooperarea cu Ajustorul interior, este preţul supravieţuirii evolutive.

## 5.AJUTOARELE PELERINILOR

Prima dintre cele şapte grupe de supernafimi secundari pe care o întâlnim este aceea a ajutoarelor pelerinilor, aceste fiinţe cu o rapidă înţelegere şi cu o largă compătimire, care îi întâmpină pe mult umblaţii ascenderi ai spaţiului pe lumile stabilizate şi în economia stabilă a universului central. Simultan, aceşti înalţi slujitori îşi încep munca lor pentru pelerinii paradisiaci ai eternităţii, primii dintre cei care au ajuns pe lumea călăuză a circuitului interior al Havonei deodată cu Grandfanda, care se cobora pe lumea călăuză a circuitului exterior. În vremurile acelea foarte îndepărtate s-au întâlnit pentru prima dată, pelerinii Paradisului şi pelerinii timpului, pe lumea primitoare a circuitului numărul patru.

Aceste ajutoare ale pelerinilor, acţionând pe al şaptelea cerc al lumilor Havonei, îşi organizează munca pentru muritorii ascendenţi în trei diviziuni majore: prima, înţelegerea supremă a Deităţii paradisului; a doua, înţelegerea spirituală a tovărăşiei Tată-Fiu; şi a treia, recunoaşterea intelectuală a Spiritului Infinit. Fiecare dintre aceste faze ale instrucţiei este împărţită în şapte braţe de câte douăsprezece diviziuni minore, cu câte şaptezeci de grupe subsidiare; iar fiecare dintre aceste şaptezeci de grupări subsidiare de instrucţie sunt prezentate într-o mie de clasificări. Se dau instrucţiuni mai detaliate pe cercurile următoare, însă fiecare dintre cerinţele Paradisului este conturată în învăţăturile date de ajutoarele pelerinilor.

Acesta este deci cursul primar sau elementar care stă înaintea pelerinilor care au cutreierat mult spaţiul şi a căror credinţă a fost pusă la încercare. Însă, cu mult timp înainte de sosi pe Havona, aceşti copii ascendenţi ai timpului au învăţat să găsească plăcere în incertitudini, să se hrănească din dezamăgiri, să se înflăcăreze în cazul înfrângerilor aparente, să se întărească în prezenţa dificultăţilor, să dovedească un curaj de neînfrânt în faţa imensităţii şi să exercite o credinţă invincibilă atunci când sunt în faţa sfidării inexplicabilului. De mult timp, strigătul de război al acestor pelerini a devenit: "Cu Dumnezeu nimic — absolut nimic — nu este imposibil".

Pe fiecare dintre cercurile Havonei se impun pelerinilor timpului anumite condiţii, bine definite. Cu toate că fiecare pelerin continuă sub supravegherea supernafimilor adaptaţi prin natura lor la ajutorul acestui tip particular de creaturi ascendente, cursul care trebuie însuşit este relativ uniform pentru toţi ascenderii care ating universul central. Acest program de împlinire este cantitativ, calitativ şi experienţial — intelectual, spiritual şi suprem.

Timpul este puţin important pe cercurile Havonei. El intervine într-un mod limitat în posibilităţile de avansare, însă împlinirea este proba finală şi supremă. Începând cu momentul în care asociatul vostru superafic va socoti că sunteţi în măsură să treceţi în cercul interior următor, veţi fi aduşi în faţa celor doisprezece adjutanţi ai Spiritului celui de-al şaptelea Circuit. Aici vi se va cere să treceţi probele cercului determinat de suprauniversul originii voastre şi de sistemul vostru natal. Gradul de divinitate al acestui cerc este atins pe lumea călăuză; el constă în recunoaşterea spirituală şi în înţelegerea clară a Spiritului Maestru al suprauniversului pelerinului ascendent.

Când munca cercului exterior al Havonei este îndeplinită, iar programul oferit este însuşit, ajutoarele pelerinilor îi aduc pe cei care sunt subiectele lor pe lumea călăuză a cercului următor şi îi dau în grija îndrumătorilor supremaţiei. Ajutoarele pelerinilor rămân întotdeauna o anumită perioadă de timp cu aceştia pentru a face ca transferul să fie şi plăcut, şi benefic.

## 6.ÎNDRUMĂTORII SUPREMAŢIEI

Ascenderii spaţiului sunt numiţi "absolvenţi spirituali" atunci când trec de la al şaptelea la al şaselea cerc şi sunt puşi sub supravegherea imediată a îndrumătorilor supremaţiei. Nu trebuie să îi confundăm pe aceşti îndrumători cu Îndrumătorii Diplomaţilor — aparţinând Personalităţilor Superioare ale Spiritului Infinit — care, împreună cu asociaţii lor slujitori, îşi exercită serviciul asupra tuturor circuitelor Havonei, atât pe lângă pelerinii ascendenţi, cât şi descendenţi. Îndrumătorii supremaţiei nu lucrează decât pe al şaselea cerc al universului central.

În acest cerc ascenderii ajung la o nouă realizare a Divinităţii Supreme. Pe parcursul lungii lor cariere în universurile evolutive, pelerinii timpului fac experienţa unei conştiinţe în creştere a realităţii unui supracontrol atotputernic al creaţiilor timpului-spaţiu. Aici, pe al şaselea circuit al Havonei, ei sunt foarte aproape de a întâlni sursa unităţii timpului-spaţiu a universului central — realitatea spirituală a Dumnezeului Suprem.

Sunt pus în încurcătură atunci când trebuie să explic ceea ce se întâmplă pe cercul acesta. Nici o prezenţă personalizată a Supremaţiei nu este perceptibilă aici pentru ascendenţi. În anumite privinţe, noile relaţii cu cel de al Şaptelea Spirit Maestru compensează această imposibilitate de a contacta Fiinţa Supremă. Însă, independent de incapacitatea noastră de a pricepe tehnica, fiecare creatură ascendentă pare să sufere o creştere transformatoare, o nouă integrare de conştiinţă, o nouă spiritualizare de intenţie, o nouă sensibilitate la divinitate, pe care nu o putem deloc explica într-un mod satisfăcător, fără a presupune activitatea nerevelată a Fiinţei Supreme. Pentru aceia dintre noi care au observat aceste acţiuni misterioase, totul se întâmplă ca şi cum Dumnezeu Supremul ar revărsa cu afecţiune peste copii lui experienţiali, până la limitele extreme ale capacităţilor lor experienţiale, acele perfecţionări ale înţelegerii intelectuale, ale clarviziunii spirituale şi ale extensiei personalităţii, de care vor avea atât de multă nevoie în toate eforturile lor de a pătrunde pe nivelul de divinitate al Trinităţii Supremaţiei, spre a ajunge până la Deităţile eterne şi existenţiale ale Paradisului.

Atunci când îndrumătorii supremaţiei îi socotesc pe elevii lor pregătiţi să înainteze, ei îi duc în faţa comisiei celor şaptezeci, un grup mixt, care servesc ca examinatori pe lumea călăuză a circuitului numărul şase. După ce au lămurit această comisie în privinţa înţelegerii Fiinţei Supreme şi a Trinităţii Supremaţiei, pelerinii primesc confirmarea că pot fi transferaţi pe al cincilea circuit.

## 7.ÎNDRUMĂTORII TRINITĂŢII

Călăuzitorii Trinităţii sunt slujitorii neobosiţi ai celui de-al cincilea cerc de instruire havonian pentru pelerinii aflaţi în progres ai timpului şi ai spaţiului. Absolvenţii spirituali sunt numiţi aici "candidaţi la aventura Deităţii", deoarece pe acest cerc, sub călăuzirea îndrumătorilor Trinităţii, pelerinii primesc o instrucţie avansată în ceea ce priveşte Trinitatea divină pentru a se pregăti în încercarea de a întâmpina personalitatea Spiritului Infinit. Aici este locul în care pelerinii ascendenţi descoperă ce înseamnă adevăratul studiu şi realul efort mental; ei încep să distingă natura efortului spiritual încă şi mai constrângător şi mai înflăcărat care le va fi cerut pentru a satisface exigenţele ţelului înalt fixat pentru trecerea lumilor acestui circuit.

Îndrumătorii Trinităţii sunt cei mai fideli şi mai eficienţi; fiecare pelerin primeşte întreaga atenţie a unui supernafim secundar aparţinând acestui ordin şi se bucură de afecţiunea sa totală. Un pelerin al timpului nu ar găsi niciodată prima persoană abordabilă a Trinităţii Paradisului de nu ar fi ajutorul şi asistenţa acestor îndrumători şi a mulţimii de alte fiinţe spirituale angajate în instruirea ascenderilor cu privire la natura şi la tehnica aventurii Deităţii care se apropie.

După ce s-a încheiat cursul lor de instruire pe acest circuit, îndrumătorii Trinităţii îi duc pe elevii lor pe lumea călăuză a acestui circuit şi îi prezintă uneia din numeroasele comisii triunice, a căror funcţie este de a examina şi a certifica pe candidaţii la aventura Deităţii. Aceste comisii sunt compuse dintr-un tovarăş al finalitarilor, dintr-un director de conduită aparţinând ordinului supernafimilor primari şi ori dintr-un Mesager Solitar al spaţiului ori un Fiu Trinitizat al Paradisului.

Când un suflet ascendent pleacă efectiv către Paradis, el nu este însoţit decât de trioul de tranzit: asociatul serafic al cercului, Îndrumătorul de Absolvire şi slujitorul mereu prezent, asociat al acestuia din urmă. Aceste călătorii de pe cercurile Havonei către Paradis, sunt de încercare; ascenderii nu au încă statutul Paradisului. Ei nu obţin statutul de locuitor permanent în Paradis înainte de a fi trecut prin perioada de repaus final ulterioară ajungerii la Tatăl Universal şi traversării definitive a circuitelor Havonei. Înainte de acest repaus divin, ei nu participă la "esenţa divinităţii" şi la "spiritul supremaţiei" şi nu încep să lucreze cu adevărat decât în cercul eternităţii şi în prezenţa Trinităţii.

Însoţitorii ce compun trioul de tranzit al ascenderului nu au o misiune care să-i permită să localizeze prezenţa geografică a luminozităţii spirituale a Trinităţii. Ei sunt mai degrabă însărcinaţi să acorde întregul ajutor posibil unui pelerin în dificila sa sarcină de a recunoaşte, a distinge şi a înţelege îndeajuns Spiritul Infinit pentru a efectua recunoaşterea personalităţii sale. În Paradis, orice pelerin ascendent poate distinge prezenţa geografică sau localizată a Trinităţii, iar pelerinii sunt, în mare majoritate, capabili să intre în contact cu realitatea intelectuală a Deităţilor, în special a celei de-a Treia Persoane; însă ei nu pot să recunoască toţi, şi nici să înţeleagă parţial, realitatea prezenţei spirituale a Tatălui şi a Fiului. Este şi mai dificil să aibă chiar şi un minim de înţelegere spirituală a Tatălui Universal.

Rar se întâmplă ca căutarea Spiritului Infinit să nu ajungă la bun sfârşit, iar când căutătorii lor au reuşit în această fază a aventurii Deităţii, Îndrumătorii Trinităţii se pregătesc să îi transfere în grija descoperitorilor Fiului de pe al patrulea cerc al Havonei.

## 8.DESCOPERITORII FIULUI

Al patrulea circuit al Havonei este uneori numit "circuitul Fiilor". De pe lumile acestui circuit, pelerinii ascendenţi se duc în Paradis pentru a stabilii un contact de înţelegere cu Fiul Etern, în timp ce pe lumile acestui circuit pelerinii descendenţi ajung la o nouă pricepere a naturii şi a misiunii Fiilor Creatori ai timpului şi spaţiului. Există în acest circuit şapte lumi pe care corpul de rezervă al Mihaililor Paradisiaci menţine şcoli speciale de servire, care oferă un ajutor reciproc atât pelerinilor ascendenţi, cât şi celor descendenţi; iar pe aceste lumi ale Fiilor Mihaili, pelerinii timpului şi pelerinii eternităţii ajung pentru prima dată la o adevărată înţelegere reciprocă. În multe privinţe, experienţele acestui circuit sunt cele mai impresionante din toată şederea havoniană.

Descoperitorii Fiului sunt ajutoarele superafice acordate ascenderilor muritori ai celui de al patrulea circuit. Pe lângă munca generală de pregătire a candidaţilor lor la realizarea relaţiilor Fiului Etern cu Trinitatea, trebuie ca aceşti descoperitori ai Fiului să îi instruiască atât de bine pe cei aflaţi în grija lor, încât aceştia din urmă să reuşească pe de-a-ntregul: mai întâi în buna înţelegere spirituală a Fiului; iar apoi în recunoaşterea satisfăcătoare a personalităţii Fiului; şi, în al treilea rând, în justa diferenţiere a Fiului de personalitatea Spiritului Infinit.

După atingerea Spiritului Infinit, nu se mai dă nici un examen. Probele cercurilor lăuntrice sunt înfăptuirile pelerinilor candidaţi în vremea când sunt cuprinşi de învăluirea Deităţilor. Avansarea este determinată numai de spiritualitatea individului, şi nimeni altul în afara Zeilor nu poate pretinde să se pronunţe asupra acestei aptitudini. În caz de nereuşită, nu se dă niciodată vina pe nimeni şi nimic; nici candidaţii, nici ocrotitorii şi îndrumătorii lor nu sunt mustraţi sau criticaţi vreodată. În Paradis, dezamăgirea nu este niciodată considerată ca o înfrângere; amânarea nu este niciodată privită cu dispreţ; văditele eşecuri ale timpului nu sunt niciodată confundate cu semnificativele întârzieri ale eternităţii.

Puţini sunt pelerinii care trec prin experienţa întârzierii cauzate de o aparentă nereuşită în aventura Deităţii. Aproape toţi ating Spiritul Infinit, deşi, uneori, câte un pelerin al suprauniversului numărul unu nu reuşeşte din prima încercare. Rareori se întâmplă ca pelerinii care ating Spiritul să nu îl găsească pe Fiu; dintre aceia care eşuează în prima aventură, aproape toţi vin din suprauniversurile numărul trei şi cinci. Marea majoritate a celor care nu reuşesc să îl găsească pe Tată cu prilejul primei lor aventuri, după ce găsiseră Spiritul şi Fiul, vin din universul numărul şase, deşi foarte puţini de pe numărul doi şi trei sunt tot atâta de lipsiţi de succes. ; toate acestea par să indice clar că există o raţiune valabilă şi suficientă pentru toate aceste eşecuri aparente; în realitate sunt numai nişte întârzieri implacabile.

Candidaţii înfrânţi în aventura Deităţii sunt plasaţi sub jurisdicţia şefilor de însărcinare, un grup de supernafimi primari, şi sunt trimişi înapoi la munca tărâmurilor spaţiului pentru o perioadă de cel puţin un mileniu. Ei nu se mai întorc niciodată în suprauniversurile lor natale, ci întotdeauna la supracreaţia cea mai favorabilă reinstruirii lor în vederea celei de-a doua aventuri a Deităţii. În urma acestui serviciu şi a propriei lor mişcări, ei revin pe cercul exterior al Havonei, sunt apoi imediat escortaţi pe cercul carierei lor întrerupte, şi îşi reîncep îndată pregătirile pentru aventura Deităţii. Supernafimii secundari nu întârzie niciodată să-i îndrume cu succes pe cei daţi în seama lor, pe parcursul celei de a doua încercări, şi aceiaşi slujitori superafici, precum şi alţi îndrumători, îi ajută întotdeauna pe aceşti candidaţi pe parcursul celei de a doua aventuri.

## 9.ÎNDRUMĂTORII TATĂLUI

Când sufletul unui pelerin atinge al treilea cerc al Havonei, el intră sub ocrotirea îndrumătorilor Tatălui, slujitorii superafici cei mai bătrâni, cei mai iscusiţi şi cei mai experimentaţi. Pe lumile acestui circuit, îndrumătorii Tatălui menţin şcoli de înţelepciune şi colegii de tehnică în care fiinţele locuind universul central servesc ca învăţători. Nu este neglijat nimic din ceea ce i-ar putea fi de folos unei creaturi a timpului în această aventură transcendentă de atingere a eternităţii.

A fi fost ajuns la Tatăl Universal este paşaportul pentru eternitate, în ciuda circuitelor care mai rămân de traversat. Este vorba deci de o ocazie importantă pe lumea călăuză a cercului numărul trei, atunci când trioul de tranzit anunţă că stă să vină ultima aventură a timpului şi că o nouă creatură a spaţiului caută să intre în Paradis pe porţile eternităţii.

Proba timpului este aproape trecută; cursa pentru eternitate este aproape încheiată; zilele de incertitudine sunt pe sfârşite; ispita îndoielii se stinge; îndemnul de a fi *perfect* a fost urmat. Din străfundurile existenţei

inteligente, creatura de personalitate temporală şi materială a urcat sferele evolutive ale spaţiului, dovedind astfel viabilitatea planului de ascensiune şi demonstrând totodată pe vecie dreptatea şi justeţea poruncii data de Tatăl Universal umilelor sale creaturi ale lumilor: "Fiţi perfecţi, aşa cum eu însumi sunt perfect."

Pas cu pas, viaţă de viaţă, lume după lume, s-a ajuns la înstăpânirea carierei de ascensiune şi s-a atins ţelul Deităţii. Supravieţuirea se termină în perfecţiune, iar perfecţiunea este desăvârşită în supremaţia divinităţii. Timpul se pierde în eternitate, spaţiul este înghiţit într-o identitate şi o armonie veneratoare cu Tatăl Universal. Teledifuziunile Havonei emit fulgerătoarele rapoarte spaţiale de glorie, vestea cea bună că, într-adevăr, creaturile conştiente de natură animală şi de origine materială au devenit, în realitate şi în veşnicie, prin ascensiune evolutivă, fiii desăvârşiţi ai lui Dumnezeu.

## 10.CONSILIERII ŞI CONSULTANŢII

Consilierii şi consultanţii superafici ai celui de al doilea cerc sunt instructorii copiilor timpului în ceea ce priveşte cariera eternităţii. t Atingerea Paradisului antrenează responsabilităţi de ordin nou şi mai înalt, iar şederea pe al doilea cerc oferă marele prilej de a primi sfaturile de folos ale acestor supernafimi devotaţi.

Pelerinii care nu reuşesc în primul lor efort de atingere a Deităţii sunt transferaţi direct din cercul nereuşitei lor la al doilea cerc, înainte de a fi trimişi în slujba unui suprauniverss. Consilierii şi consultanţii servesc deci şi ca sfătuitori şi consolatori ai pelerinilor decepţionaţi. Ei tocmai ce s-au confruntat cu cea mai mare dezamăgire a lor, care nu diferă în nici un sens — decât prin amplitudinea ei — de lunga listă de experienţe analoage pe care au căţărat, ca pe o scară, de la haos până la strălucire. Ei sunt aceia care au băut paharul experienţei până la fund; şi am observat că ei se întorc temporar în slujba suprauniversurilor, în calitate de slujitori iubitori de rangul cel mai înalt alături de copiii timpului şi ai dezamăgirilor temporale.

După o lungă şedere pe circuitul numărul doi, cei care au avut parte de dezamăgiri sunt examinaţi de consiliile perfecţiunii de pe lumea călăuză a acestui cerc şi sunt primesc atestarea că au trecut proba Havonei; şi aceasta le garantează (în ceea ce priveşte statutul lor nonspiritual) aceeaşi poziţie în universurile timpului ca şi când ar fi reuşit în aventura Deităţii. Spiritul acestor candidaţi era întru totul demn de a fi acceptat; eşecul lor era inerent unei anumite faze a tehnicii de abordare sau unei anumite părţi a bagajului lor experienţial.

Ei sunt atunci trimişi de consilierii cercului în faţa şefilor de însărcinare ai Paradisului şi trimişi înapoi la munca timpului pe lumile spaţiului; şi ei pleacă cu bucurie şi cu voioşie spre muncile din zilele de altădată ale vremurilor trecute. Ei se vor reîntoarce într-o altă zi pe cercul celei mai mari decepţii a lor şi se vor lansa, din nou, în aventura Deităţii.

Pentru pelerinii ale căror eforturi sunt încununate de succes pe al doilea circuit, stimulul incertitudinii evolutive a trecut, însă aventura misiunii eterne nu a început încă. Însă atunci când şederea pe acest cerc este întru totul agreabilă şi cât se poate de folositoare, se simte oarecum ceva din entuziasmul anticipator al cercurilor precedente. Mulţi sunt pelerinii care, în astfel de momente, aruncă o privire în urmă la îndelungatul zbucium, cu o uşoară invidie , dorindu-şi cu adevărat să se poată întoarce cumva pe lumile timpului şi să înceapă din nou, după cum şi voi, muritorii, apropiindu-vă de o vârstă înaintată, priviţi uneori în urmă la luptele din tinereţe şi din prima parte a vieţii şi aţi dori sincer să puteţi să vă mai trăiţi o dată viaţa de la început.

Însă străbaterea cercului cel mai interior stă chiar înaintea voastră. Curând după aceea, ultimul somn de tranzit va lua sfârşit şi va începe noua carieră a aventurii eterne . Consilierii şi consultanţii celui de al doilea cerc încep să-i pregătească pe cei aflaţi în grija lor pentru această lungă şi ultimă odihnă, somnul inevitabil care intervine întotdeauna între stadiile epocale ale carierei ascendente.

Atunci când pelerinii ascendenţi care au ajuns la Tatăl Universal îşi încheie experienţa celui de al doilea cerc, Îndrumătorii de Absolvire, care îi veghează în permanenţă, dau ordinul care îi admite în cercul final. Aceşti îndrumători îi călăuzesc personal pe cei încredinţaţi lor până în cercul interior, iar aici îi dau în sarcina complementelor repausului, ultimul ordin de supernafimi secundari desemnaţi să aibă grijă de pelerinii timpului pe circuitele lumilor Havonei.

## 11.COMPLEMENTELE REPAUSULUI

O mare parte a timpului ascenderilor pe ultimul circuit este consacrată continuării studiului problemelor iminente stabilirii în Paradis. O mulţime variată de fiinţe, în majoritate nerevelate, locuieşte permanent sau temporar pe acest inel interior al lumilor Havonei. Împletirea acestor multiple tipuri oferă complementelor

superafice ale repausului un bogat concurs de împrejurări pe care le utilizează eficient ducerea mai departe a educaţiei pelerinilor ascendenţi, mai ales în ceea ce priveşte problemele de adaptare la numeroase grupuri de fiinţe pe care le vor întâlni în curând în Paradis.

Printre locuitorii circuitului interior se găsesc fiii trinitizaţi prin creaturi. Supernafimul primar şi cel secundar sunt protectorii generali ai corpului comun al acestor fii, incluzându-se aici şi vlăstarul trinitizat al finalitarilor muritori şi progenitura asemănătoare a Cetăţenilor Paradisului. Unii dintre aceşti fii sunt îmbrăţişaţi de Trinitate şi recrutaţi în supraguverne, iar alţii primesc altfel de sarcini, însă marea majoritate este reunită în corpul comun al lumilor perfecte din circuitul interior al Havonei. Aici, sub supravegherea supernafimilor, ei sunt pregătiţi pentru o muncă viitoare, de către un corp nedenumit de înalţi Cetăţeni ai Paradisului care, înainte de epoca lui Grandfanda, erau primii asistenţi administrativi ai Eternilor de Zile. Există numeroase motive pentru a se deduce că aceste două grupuri unice de fiinţe trinitizate vor lucra împreună într-un viitor îndepărtat. Unul dintre aceste motive, însă nu cel mai mic dintre ele, este destinul lor comun în rezervele Corpului Paradisiac de Finalitari Trinitizaţi.

Pe acest ultim circuit interior, pelerinii, atât ascendenţi, cât şi descendenţi, fraternizează unii cu alţii şi cu fiii trinitizaţi de creaturi. La fel ca părinţii lor, aceşti fii trag mari foloase din interasocieri şi intră în misiunea specială a supernafimilor înlesnirea şi asigurarea co-fraternizării acestor fii trinitizaţi ai finalitarilor muritori şi ai fiilor trinitizaţi ai Cetăţenilor Paradisului. Complementele de repaus superafice nu se preocupă atât de mult de instruirea acestor fii cât de promovarea asocierii lor înţelegătoare cu diverse grupuri.

Muritorii au primit în Paradis porunca: "Fiţi perfecţi, aşa cum Tatăl vostru din Paradis este perfect". Supernafimii supraveghetori nu încetează niciodată să proclame acestor fii trinitizaţi ai corpului asociat: "Fiţi înţelegători cu fraţii voştri care se ridică, după cum şi Fiii Creatori Paradisiaci îi cunosc şi îi iubesc".

Creatura muritoare trebuie să îl găsească pe Dumnezeu. Fiul Creator nu se opreşte niciodată înainte de fi găsit omul, cea mai umilă dintre creaturile volitive. Nu încape îndoială că Fiii Creator şi copiii lor muritori se pregătesc pentru un serviciu universal viitor şi necunoscut. Cele două grupuri traversează gama universului experienţial şi aşa sunt ei pregătiţi şi educaţi pentru misiunea lor eternă. În toate universurile, vedem producându-se această contopire unică a umanului şi a divinului, acest amestec de creatură şi Creator. Muritorii nechibzuiţi au considerat manifestarea de îndurare şi de tandreţe divine ca indicii ale unui Dumnezeu antropomorf, mai ales atunci când era îndreptată către cei slabi şi în favoarea celor aflaţi la nevoie. Ce greşeală! Ar trebui, mai degrabă, ca fiinţele umane să considere asemenea manifestări de îndurare şi de mare răbdare ca fiind proba că omul muritor este locuit de spiritul Dumnezeului viu şi că, în cele din urmă, creatura este animată de motive divine.

Către finalul şederii lor pe primul cerc, pelerinii ascendenţi întâlnesc pentru prima dată pe Provocatorii de Repaus provocai primului ordin al supernafimilor. Sunt îngerii Paradisului, care ies pentru a-i saluta pe cei care se găsesc în pragul eternităţii şi pentru a desăvârşi pregătirea lor pentru somnul de tranziţie al ultimei reînvieri. Voi nu sunteţi cu adevărat copii ai Paradisului înainte a fi traversat cercul interior şi a fi făcut experienţa reînvierii eternităţii din somnul de pe urmă al timpului. Pelerinii care ating perfecţiunea încep această odihnă, adorm pe primul cerc al Havonei, însă se trezesc pe ţărmurile Paradisului. Dintre toţi cei care se ridică în Insula eternă, doar cei care sosesc astfel sunt copiii eternităţii; ceilalţi merg acolo ca vizitatori, ca oaspeţi fără statut domiciliar stabil.

Şi acum, la apogeul carierei havoniene, în momentul în care voi muritorii adormiţi pe lumea călăuză a circuitului interior, nu mergeţi să vă odihniţi singuri, aşa cum aţi făcut pe lumile voastre de origine atunci când aţi închis ochii pentru somnul natural al morţii, dar nici cum aţi făcut atunci când aţi intrat în lunga transă de tranziţie pregătitoare pentru călătoria voastră către Havona. Acum, în timp ce vă pregătiţi pentru repausul înfăptuirii, merge alături de voi asociatul vostru de lungă durată al primului circuit; el este maiestuosul complement al repausului care se pregăteşte să intre în repaus odată cu voi; este garanţia Havonei că tranziţia voastră este completă şi că mai aşteptaţi doar ultimele atingeri ale perfecţiunii.

Prima voastră tranziţie era, într-adevăr, moartea, a doua un somn ideal, iar acum, a treia metamorfoză este adevărata odihnă, destinderea timpurilor.

[Prezentat de un Desăvârşitor al Înţelepciunii venit de pe Uversa.]

# CARTEA URANTIA

## PRIMA PARTE - UNIVERSUL CENTRAL ŞI SUPRAUNVERSURILE

## CAPITOLUL 27 - SERVICIUL SUPERNAFIMILOR PRIMARI

Supernafimii primari sunt slujitorii celeşti ai Deităţilor pe Insula eternă a Paradisului. Nu s-a aflat niciodată ca vreunul dintre aceştia să se fi îndepărtat de la căile luminii şi dreptăţii. Lista lor de apel este completă; cât îi eternitatea de lungă, nu s-a pierdut nici unul dintre aceşti îngeri magnifici. Aceşti înalţi supernafimi sunt fiinţe perfecte, supremi în perfecţiune, însă nu sunt nici absoniţi, nici absoluţi. Fiind din esenţa perfecţiunii, aceşti copii ai Spiritului Infinit lucrează cu schimbul şi după voia lor în toate fazele multiplelor lor îndatoriri. Activitatea lor nu se extinde cu mult în afara Paradisului, cu toate că ei participă la diversele reuniuni milenare şi la uniunile de grup ale universului central. Ei se duc înainte şi ca mesageri speciali ai Deităţilor, şi se înalţă în grupuri mari pentru a deveni Consilieri Tehnici.

Supernafimii primari sunt, de asemenea, plasaţi în fruntea oştirilor serafice care îşi exercită serviciul pe lumi izolate din cauza rebeliunii. Când un Fiu al Paradisului se manifestă pe o astfel de lume, el îşi încheie misiunea, se ridică la Tatăl Universal, este acceptat, şi se întoarce ca eliberator acreditat al acestei lumi izolate, întotdeauna se desemnează un supernafim primar de către şefii de însărcinare pentru a prelua comanda spiritelor ocrotitoare aflate în funcţiune pe sfera recent recuperată. Supernafimii acestui serviciu special sunt schimbaţi cu rândul. Pe Urantia, actualul "şef al serafimilor" este cel de-al doilea din ordinul acesta aflat în funcţie din timpul efuziunii lui Cristos Mihail.

Din veşnicie, supernafimii primari au servit pe Insula de Lumină şi s-au dus înainte pe lumile spaţiului în misiuni de conducere, însă după felul în care sunt clasificaţi acum nu au activat decât de la sosirea în Paradis a pelerinilor havonieni ai timpului. Aceşti înalţi îngeri lucrează acum, în principal, în următoarele şapte ordine de serviciu:

1.Conducătorii de Închinare.
2.Maeştrii de Filozofie.
3.Deţinătorii Cunoaşterii.
4.Îndrumătorii de Conduită.
5.Tălmăcitorii de Etică.

6.Şefii de Însărcinare.

7.Provocatorii Repausului.

Pelerinii ascendenţi nu intră sub influenţa directă a acestor supernafimi înainte de a fi dobândit efectiv domiciliul stabil în Paradisului. Ei trec printr-o perioadă de formare sub îndrumarea acestor îngeri în ordinea inversă celei în care au fost numiţi. Altfel spus, voi intraţi în cariera voastră paradisiacă sub tutela provocatorilor de repaus, apoi după perioade succesive petrecute cu ordinele intermediare vă încheiaţi această perioadă de pregătire cu conducătorii de închinare. După aceasta, sunteţi gata să începeţi cariera fără de sfârşit a unui finalitar.

## 1.PROVOCPROVOCATORII REPAUSULUI

Provocatorii de repaus sunt inspectori ai Paradisului care pleacă din Insula centrală către circuitul interior al Havonei pentru a colabora cu colegii lor, complementele repausului, din ordinul secundar al supernafimilor. Elementul esenţial pentru desfătarea în Paradis este odihna, repausul divin; iar aceşti provocatori de repaus sunt instructorii de pe urmă care îi pregătesc pe pelerinii timpului pentru introducerea lor în eternitate. Ei îşi încep activitatea pe cercul final de împlinire a al universului central şi o continuă atunci când un pelerin se trezeşte din ultimul somn, al tranziţiei, somnul care o avansează pe o creatură a spaţiului pe tărâmul eternului.

Repausul este de natură septuplă. Există repausul pentru somn şi recreaţie la ordinele de viaţă de mai de jos, apoi acela pentru descoperire la fiinţele mai înalte, şi apoi acela pentru închinare la tipurile cele mai înalte de personalităţi spirituale. Şi mai este apoi repausul normal pentru dobândirea de energie, reîncărcarea fiinţelor cu energie fizică sau spirituală., iar apoi somnul de trecere, somnolenţa inconştientă, când fiinţa este înserafimată, când este în trecere de la o sferă la alta. În întregime diferit de toate cele precedente este somnul profund al metamorfozei, repausul de tranziţie de la un stadiu al fiinţei şi la un altul, de la o viaţă la alta, de la o stare de existenţă la alta, somnul care însoţeşte întotdeauna tranziţia de la un *statut* actual al universului, în contrast cu evoluţia prin diverse stadii ale unui singur statut.

Ultimul somn metamorfic este însă ceva mai mult decât somnolenţa tranziţiilor precedente care au marcat obţinerea statutelor succesive ale carierei ascendente; prin acest somn, creaturile timpului şi spaţiului traversează ultimele frontiere interioare ale temporalului şi spaţialului pentru a atinge statutul domiciliar în aşezămintele fără de spaţiu şi de timp ale Paradisului. Provocatorii şi complementele repausului sunt la fel de esenţiali pentru această metamorfoză transcendentă ca şi serafimii şi fiinţele asociate care permit creaturii muritoare să supravieţuiască morţii.

Voi intraţi în repausul de pe circuitul final al Havonei şi sunteţi reînviaţi pe vecie în Paradis. Şi în timp ce vă repersonalizaţi aici spiritual, îl recunoaşteţi imediat pe provocatorul de repaus care vă întâmpină pe ţărmurile eterne ca fiind însuşi supernafimul primar care a produs somnul vostru final de pe circuitul interior al Havonei; vă veţi aminti ultima voastră mare încordare a credinţei pe măsură ce vă veţi pregăti încă o dată să încredinţaţi identitatea voastră în mâinile Tatălui Universal.

Vă veţi fi bucurat astfel de ultimul repaus al timpului; veţi fi făcut atunci experienţa ultimului somn de tranziţiei; acum vă veţi trezi la viaţa veşnică de pe ţărmurile lăcaşului etern. "Şi se va termina cu somnul. Prezenţa lui Dumnezeu şi a Fiului Său este în faţa voastră şi voi sunteţi de-a pururi slujitorii săi; i-aţi văzut chipul, iar numele lui este spiritul vostru. Acolo nu va mai fi noapte; şi ei nu mai au nevoie de lumina soarelui deoarece Marea Sursă-Centru le dă lor lumină; ei vor trăi pentru totdeauna, iar Dumnezeu va şterge toate lacrimile din ochii lor; nu va mai fi moarte, nici tristeţe, nici plâns; dar nici nu vor mai fi alte dureri, căci primele lucruri vor fi trecut."

## 2.ŞEFII DE ÎNSĂRCINARE

Acesta este un grup desemnat, din timp în timp, de supernafimul şef, "îngerul model originar", pentru a prezida organizarea a trei ordine dintre aceşti îngeri — primar, secundar şi terţiar. Ca un tot, supernafimii se autoguvernează şi se autoreglementează în întregime, , excepţie făcând funcţiunile şefului lor comun, întâiul înger al Paradisului, care are întotdeauna întâietate faţă de toate aceste personalităţi spirituale.

Până la admiterea lor în Corpul Finalităţii, îngerii însărcinaţi au multe de făcut cu muritorii slăviţi care au dobândit domiciliu permanent în Paradis, . Studiul şi instrucţia nu sunt ocupaţiile exclusive ale sosiţilor în Paradis; slujirea joacă, şi ea, rolul ei esenţial în experienţele de educaţie prefinalitare ale Paradisului. Şi am

observat că, atunci când muritorii ascendenţi au perioade de tihnă, ei vădesc o anumită predilecţie spre a se înfrăţi cu corpul de rezervă al şefilor superafici de însărcinare .

Atunci când voi, ascenderii muritori, veţi atinge Paradisul, relaţiile voastre sociale vor implica mult mai mult decât un contact cu o oaste de fiinţe superioare şi divine şi cu o mulţime familiară de însoţitori muritori. Trebuie, de asemenea, ca voi să vă înfrăţiţi cu peste trei mii de ordine de Cetăţeni ai Paradisului, cu diversele grupuri de Transcendentali şi cu numeroase alte tipuri de locuitori ai Paradisului, permanenţi şi trecători, care nu au fost revelate pe Urantia. După un contact prelungit cu aceste puternice inteligenţe ale Paradisului, este ceva foarte odihnitor a te afla în compania minţilor de tip angelic; ele amintesc muritorilor timpului de serafimii cu care au avut contacte atât de îndelungate şi de întăritoare.

## 3.TĂLMĂCITORII DE ETICĂ

Cu cât fiinţa urcă mai mult pe scara vieţii, cu atât este mai mare atenţia care trebuie să se acorde eticii universului. Conştiinţa etică nu este altceva decât recunoaşterea de către individ a drepturilor inerente existenţei ale tuturor celorlalţi indivizi, însă etica spirituală transcende, pe departe, conceptul muritor şi chiar morontial al relaţiilor personale şi de grup.

Etica a fost bine predată şi transmisă cum se cuvine de către pelerinii timpului, în lungul lor urcuş pe culmile Paradisului. Pe măsura desfăşurării acestei cariere de ascensiune interioară, pornită de pe lumile de naştere ale spaţiului, ascenderii au continuat să adauge, grup după grup, la cercul lor tot mai lărgit de asociaţi din univers. Odată cu fiecare nou grup de colegi întâlnit, se adaugă încă un nivel de etică care să fie recunoscută şi respectată până când, odată ajunşi în Paradis, muritorii care au urcat până acolo au realmente nevoie de cineva care să le dea sfaturi folositoare şi prieteneşti cu privire la interpretările etice. Nu este necesar să li se predea etica, însă, atunci când sunt confruntaţi cu extraordinara încercare de a lua contact cu atât de multe lucruri noi, ei au nevoie să li se *interpreteze* corespunzător ceea ce au învăţat cu atâta sârguinţă.

Tălmăcitorii de etică sunt de un ajutor inestimabil pentru cei care sosesc în Paradis; ei îi ajută să se adapteze la numeroase grupuri de fiinţe maiestuoase pe parcursul frământatei perioade care se întinde de la dobândirea de către ei a statutului domiciliar până la admiterea lor oficială în Corpul Muritorilor Finalitari. Pelerinii ascendenţi au întâlnit deja numeroase tipuri de Cetăţeni ai Paradisului pe cele şapte circuite ale Havonei. Muritorii înălţaţi au beneficiat, de asemenea, de un contact intim cu fiii trinitizaţi ai creaturii din corpul comun de pe circuitul interior al Havonei, unde aceste fiinţe primesc o mare parte a educaţiei lor. Pe celelalte circuite, pelerinii ascendenţi au întâlnit numeroşi locuitori permanenţi nerevelaţi ai sistemului Paradis-Havona care îşi urmează acolo pregătirea de grup în vederea îndeplinirii sarcinilor încă nedezvăluite ale viitorului.

Toate aceste camaraderii celeste sunt invariabil reciproce.Ca muritori ascendenţi, nu numai că veţi profita de pe urma acestor tovărăşii universale succesive şi a acestor numeroase ordine de asociaţi din ce în ce mai divini, însă veţi împărtăşi ,totodată, fiecăreia dintre aceste fiinţe fraterne ceva din propria voastră personalitate şi din experienţa voastră, ceea ce îl face pentru totdeauna pe fiecare dintre ei diferit şi mai bun pentru că a fost asociat cu un muritor ascendent venind din lumile evolutive ale timpului şi ale spaţiului.

## 4.ÎNDRUMĂTORII DE CONDUITĂ

Fiind deja pe deplin instruiţi în etica relaţiilor Paradisului — care nu sunt nişte formalităţi lipsite de sens, dar nici dictatele unor caste artificiale, ci mai degrabă nişte proprietăţi— muritorii ascendenţi găsesc de folos să primească sfatul îndrumătorilor de conduită superafici, cei care îi instruiesc pe noii membri ai societăţii Paradisului în uzanţele conduitei perfecte a fiinţelor elevate care se află pe Insula Centrală de Lumină şi de Viaţă.

Armonia este nota fundamentală a universului central, şi predomină în Paradis o ordine distinctă în . O bună conduită este esenţială progresului prin mijlocirea cunoaşterii, trecând prin filozofie, până la înălţimile spirituale ale veneraţiei spontane. Există o tehnică divină în apropierea de Divinitate; şi pentru dobândirea acestei tehnici trebuie să se aştepte sosirea pelerinului în Paradis. Spiritul acesteia a fost dezvăluit pe cercurile Havonei, însă înrâuririle finale ale pregătirii pelerinilor timpului se pot aplica numai după ce aceştia ating efectiv Insula de Lumină.

În Paradis, orice conduită este total spontană; în toate privinţele naturală şi liberă. Există totuşi o cale potrivită şi desăvârşită de a face lucrurile pe Insula eternă, iar îndrumătorii de conduită sunt întotdeauna alături de "străinii de dincoace de porţi" pentru a-i instrui şi pentru a le îndruma în aşa fel paşii, încât să-i facă pe

pelerini să se simtă în largul lor şi, în acelaşi timp, să ajute să evite confuzia şi incertitudinea care, altfel, ar fi inevitabile. Numai printr-un aranjament ca acesta s-a putut evita o nesfârşită confuzie , iar în Paradis nu se va produce niciodată confuzie.

Aceşti directori de conduită servesc realmente ca învăţători şi ca îndrumători înălţaţi. Ei se ocupă, în principal, de instruirea noilor locuitori permanenţi muritori cu privire la desfăşurarea aproape interminabilă a situaţiilor noi şi a uzanţelor neobişnuite. Cu toată îndelunga pregătire pentru şederea acolo, şi în ciuda lungii călătorii de ajungere acolo, Paradisul rămâne încă nespus de straniu şi neaşteptat de nou pentru aceia care ating, în cele din urmă, statutul de locuitor permanent.

## 5.DEŢINĂTORII DE CUNOAŞTERE

Deţinătorii superafici ai cunoaşterii sunt "epistolele vii" superioare cunoscute şi citite de toţi aceia care sălăşluiesc în Paradis. Ei sunt înscrisurile divine ale adevărului, cărţile vii ale cunoaşterii adevărate. Voi aţi auzit de însemnări în "cartea vieţii". Deţinătorii de cunoaştere sunt tocmai astfel de cărţi vii, inscripţii ale perfecţiunii gravate pe tăbliţele eterne ale vieţii divine şi ale siguranţei supreme. Ei sunt în realitate biblioteci vii, automate. Faptele universurilor sunt inerente acestor supernafimi primari şi sunt realmente înregistrate în aceşti îngeri. De altfel, este imposibil, prin natura lucrurilor, ca un neadevăr să îşi facă loc în mintea acestor păstrători perfecţi şi compleţi ai adevărului eternităţii şi ai inteligenţei timpului.

Aceşti deţinători ţin cursuri formale de instrucţie pentru locuitorii stabili ai Insulei eterne, însă funcţiunea lor principală este aceea de raportare şi de verificare. Toţi cei care stau în Paradis pot, la voinţă, să îl aibă alături de ei pe deţinătorul viu al unui anumit fapt sau adevăr pe care ar dori să îl cunoască. În marginea nordică a Paradisului se găsesc descoperitorii vii ai cunoaşterii care îl vor desemna pe îndrumătorul de grup care deţine informaţiile căutate şi, de îndată vor apărea strălucitoarele fiinţe care *sunt* lucrul însuşi pe care doriţi să îl ştiţi. Nu mai este nevoie să căutaţi informaţiile în pagini voluminoase; comunicaţi acum cu inteligenţa vie, faţă în faţă. Voi căpătaţi astfel cunoaşterea supremă de la fiinţele vii care sunt deţinătorii ei finali.

Când reperaţi supernafimul care este exact ceea ce doriţi să verificaţi, veţi afla la dispoziţie *toate* faptele cunoscute ale tuturor universurilor, deoarece aceşti deţinători ai cunoaşterii sunt rezumatele vii şi finale ale vastei reţele a îngerilor înregistratori care se întinde de la serafimii şi seconafimii universurilor locale şi ai suprauniversurilor până la şeful arhivar al supernafimilor terţiari din Havona; iar această acumulare vie de cunoaştere se distinge de înregistrările formale ale Paradisului, care sunt rezumatul cumulativ al istoriei universale.

Înţelepciunea adevărului îşi are originea în divinitatea universului central, însă cunoaşterea, cunoaşterea prin experienţă, îşi are începuturile, în mare parte, în domeniile timpului şi spaţiului - de aici şi necesitatea de a menţine vastele organizaţii suprauniversale ale serafimilor şi supernafimilor înregistratori, susţinute de Arhivarii Celeşti.

Aceşti supernafimi primari, care sunt prin naştere în posesia cunoaşterii universului, sunt, totodată, răspunzători de organizarea şi de clasificarea ei. Desemnându-se ca biblioteci vii de rapoarte ale universului universurilor, ei au clasificat cunoaşterea în şapte mari ordine, dintre care fiecare are aproximativ un milion de subdiviziuni. Uşurinţa cu care locuitorii stabili ai Paradisului pot consulta acest vast depozit de cunoaştere se datorează numai eforturilor voluntare şi înţelepte ale deţinătorilor de cunoaştere. Aceşti deţinători sunt, totodată, învăţătorii slăviţi ai universului central, care dăruiesc cu mărinimie din comorile lor vii tuturor fiinţelor de pe fiecare dintre circuitele Havonei, şi sunt larg folosiţi, deşi indirect, de către tribunalele Celor Îmbătrâniţi de Zile. Însă această bibliotecă vie, care este la dispoziţia universului central şi a suprauniversurilor, nu este accesibilă creaţiilor locale. În universurile locale, binefacerile cunoaşterii din Paradis se pot primi numai indirect şi prin reflexie.

## 6.MAEŞTRII FILOZOFIEI

Imediat alături de satisfacţia supremă a închinării se situează însufleţirea filozofiei. Niciodată nu urcaţi atâta de sus şi nu înaintaţi atât de mult, încât să nu rămână mii de mistere care să necesite recurgerea la filozofie într-o încercare de soluţionare.

Maeştrii filozofi ai Paradisului sunt bucuroşi să îndrume mintea locuitorilor lui, autohtoni sau ascendenţi, în urmărirea însufleţitoare a încercărilor de rezolvare a problemelor universale. Aceşti maeştri superafici ai

filozofiei sunt "înţelepţii cerului", fiinţele de înţelepciune care se folosesc adevărul cunoaşterii şi de faptele experienţei în eforturile lor de a pune stăpânire pe necunoscut. Cu ei, cunoaşterea atinge adevărul şi experienţa se înalţă la înţelepciune. În Paradis, personalităţile ascendente ale spaţiului fac experienţa înălţimilor existenţei: ele au cunoaşterea; cunosc adevărul; pot filozofa — pot gândi adevărul; ele pot căuta chiar şi să cuprindă conceptele asupra Celui Ultim şi să încerce să priceapă tehnicile Absoluturilor.

La marginea sudică a vastului domeniu al Paradisului, maeştrii filozofiei ţin cursuri elaborate în cele şaptezeci de diviziuni funcţionale ale înţelepciunii. Aici, ei discută despre planurile şi despre ţelurilor Infinităţii, şi caută să coordoneze experienţele şi integreze cunoaşterea tuturor celor care au acces la înţelepciunea lor. Ei au dezvoltat o atitudine cât se poate de distinctă faţă de feluritele probleme din univers, însă concluziile lor finale prezintă întotdeauna un acord uniform.

Aceşti filozofi ai Paradisului predau după toate metodele de instruire posibile, inclusiv după tehnica grafică superioară a Havonei şi după anumite metode ale Paradisului de comunicare a informaţiilor. Toate aceste tehnici superioare de comunicare a cunoaşterii şi de transmitere a ideilor depăşesc complet capacitatea de înţelegere a minţii umane, chiar şi a celei mai înalt dezvoltate. O oră de instruire în Paradis ar fi echivalentul a zece mii de ani de metode de memorare ale Urantiei. Voi nu puteţi pricepe asemenea tehnici de comunicare şi chiar nu se pot compara cu nimic din experienţa de muritor , nimic cu care să poată fi asemuite.

Maeştrii filozofiei găsesc o plăcere supremă în a comunica fiinţelor care s-au înălţat de pe lumile spaţiului interpretarea lor cu privire la universul universurilor . Şi, cu toate că filozofia nu poate fi la fel de fermă în concluziile sale precum sunt faptele cunoaşterii şi adevărurile experienţei, totuşi, atunci când veţi fi auzit discursul acestor supernafimi primari asupra problemelor nerezolvate ale eternităţii şi ale înfăptuirilor absolutelor, veţi simţi o mulţumire certă şi durabilă în ceea ce priveşte aceste chestiuni nelămurite.

Aceste căutări intelectuale din Paradis nu sunt teledifuzate; filozofia perfecţiunii este doar la dispoziţia celor care sunt prezenţi personal. Creaţiile înconjurătoare nu cunosc aceste învăţături decât de la cei care au trecut prin această experienţă şi care, ulterior, au dus-o cu ei afară universurilor spaţiului.

## 7.CONDUCĂTORII ÎNCHINĂRII

Închinarea este cel mai înalt privilegiu şi cea dintâi îndatorire a tuturor inteligenţelor create. Închinarea este actul conştient şi plin de bucurie de recunoaştere şi de sesizare a adevărului şi a faptului relaţiilor intime şi personale ale Creatorilor cu creaturile lor. Calitatea închinării este determinată de profunzimea percepţiei creaturii; şi, pe măsură ce cunoaşterea caracterului infinit al Dumnezeilor avansează, actul închinării devine tot mai atotcuprinzător, până când atinge în cele din urmă gloria celei mai înalte desfătării experienţiale şi cea mai intensă plăcere cunoscută fiinţelor create.

Cu toate că Insula Paradisului conţine anumite locuri de închinare, ea este mai degrabă un vast sanctuar de slujire divină. Veneraţia este pasiunea primă şi dominantă a tuturor celor care se caţără până la ţărmurile ei beatifice — este izbucnirea spontană a fiinţelor care au aflat îndeajuns de mult despre Dumnezeu pentru a-i atinge prezenţa. Cerc după cerc, pe parcursul călătoriei lăuntrice prin Havona, veneraţia este o pasiune crescândă până când, în Paradis, devine necesar ca expresia ei să fie canalizată sau controlată cumva.

Izbucnirile periodice, spontane şi colective de adoraţie supremă şi de slăvire spirituală petrecute în Paradis, se manifestă sub supravegherea unui corp special de supernafimi primari. Sub călăuzirea acestor îndrumători ai închinării, acest omagiu atinge ţelul plăcerii supreme a creaturilor şi ajunge pe înălţimile de perfecţiune ale sublimei exprimări de sine şi ale bucuriei personale. Toţi supernafimii primari ar dori cu ardoare să fie conducători ai închinării şi toate fiinţele ascendente s-ar bucura să rămână pentru totdeauna în atitudinea de închinare dacă şefii de însărcinare nu ar dispersa periodic grupările lor. Însă nici unei fiinţe ascendente nu i s-a cerut vreodată să se angajeze în sarcinile serviciului etern înainte de a fi dobândit deplina mulţumire în închinăciune.

Este sarcina conducătorilor închinării aceea de a le învăţa în aşa fel pe creaturile ascendente cum să se închine încât ele să poată avea această satisfacţie a exprimării de sine şi, în acelaşi timp, să îşi poată îndrepta atenţia asupra activităţilor esenţiale ale regimului Paradisului. Fără perfecţionarea tehnicii de închinare , i-ar trebui sute de ani muritorului de rând care ajunge în Paradis ca să poată da o expresie deplină şi satisfăcătoare emoţiilor sale de apreciere inteligentă şi de recunoştinţă crescândă. Conducătorii închinării deschid căi de expresie noi şi până atunci nemaicunoscute, astfel încât copiii minunaţi ai pântecelui spaţiului şi ai travaliului timpului să fie îndreptăţiţi să obţină deplinele satisfacţii ale închinării într-un timp mai scurt.

Toate artele tuturor fiinţelor din întreg universul care sunt în măsură să intensifice şi să exalte deprinderile exprimării de sine şi comunicarea aprecierii sunt folosite la maximul eficienţei lor în venerarea Deităţilor Paradisului. *Veneraţia este cea mai mare bucurie a existenţei paradisiace*; este jocul întineritor al Paradisului. Ceea ce jocul face pentru mintea voastră istovită pe pământ, veneraţia o va face pentru sufletul vostru făcut perfect în Paradis. Modul de venerare în Paradis depăşeşte complet puterea de înţelegere a muritorului, însă puteţi începe să îi apreciaţi spiritul chiar şi aici jos, pe Urantia, căci spiritele Dumnezeilor locuiesc chiar şi acum în voi, planează deasupra voastră şi vă inspiră pentru adevărata veneraţie.

Există în Paradis anumite momente şi locuri de închinare, acestea nu sunt nimerite să găzduiască revărsarea tot mai mare a emoţiilor spirituale născute în inteligenţa crescândă şi în larga recunoaştere a divinităţii, care se dezvoltă în strălucitoarele fiinţe care fac urcă prin experienţă către Insula eternă. De pe vremea lui Grandfanda, supernafimii nu au mai putut găzdui niciodată pe deplin spiritul de venerare al Paradisului. Există întotdeauna un exces de veneraţie, dacă este să judecăm după pregătirea în această direcţie . Şi aceasta din pricină că personalităţile care sunt perfecte din fire nu pot niciodată preţui pe deplin uluitoarele reacţii emoţionale spirituale ale fiinţelor care şi-au croit încet şi cu trudă calea în sus către gloria Paradisului, plecând din străfundurile întunericului spiritual al lumilor de jos ale timpului şi spaţiului. Când asemenea îngeri şi muritorii ai timpului ajung în prezenţa puterilor Paradisului, se produce atunci expresia emoţiilor acumulate de-a lungul timpurilor, un spectacol care îi uluieşte pe îngerii Paradisului şi care provoacă o bucurie supremă de satisfacţie divină în Deităţile Paradisului.

Uneori întregul Paradis este inundat de un flux dominant de expresie spirituală şi veneratoare. Adesea conducătorii venerării nu pot controla astfel de fenomene înainte de apariţia triplei fluctuaţii a luminii lăcaşului Deităţii.Acest semn denotă că inima divină a Dumnezeilor a fost pe deplin şi complet satisfăcută de adoraţia sinceră a locuitorilor permanenţi ai Paradisului, cetăţenii perfecţi ai strălucirii şi creaturile ascendente ale timpului. Ce triumf al tehnicii! Ce fructificare a planului şi ţelului etern al Zeilor, când iubirea inteligentă a copilului creat dă deplină satisfacţie iubirii infinite a Tatălui Creator!

După ce aţi atins suprema satisfacţie a plenitudinii adoraţiei, aţi fost îndreptăţiţi pentru admiterea în Corpul Finalităţii. Cariera ascendentă este aproape terminată şi se pregăteşte celebrarea celui de al şaptelea jubileu. Primul jubileu marca acordul muritorului cu Ajustorul Gândirii, când ţelul supravieţuirii a fost pecetluit; al doilea a fost deşteptarea la viaţa morontială; al treilea, contopirea cu Ajustorul Gândirii; al patrulea, trezirea pe Havona. Al cincilea a celebrat descoperirea Tatălui Universal, iar al şaselea jubileu a fost ocazia trezirii în Paradis după somnul final de tranzit al timpului. Al şaptelea jubileu marchează intrarea în corpul finalitarilor muritori şi începerea serviciului eternităţii. Când un finalitar va atinge al şaptelea stadiu de realizare a spiritului, acest fapt va da probabil semnalul primului jubileu al eternităţii.

Şi aşa se sfârşeşte povestea supernafimilor Paradisului, ordinul cel mai înalt al spiritelor ocrotitoare, aceste fiinţe care, în calitatea lor de clasă universală, vă însoţesc întotdeauna, de la lumea originii voastre până când, în cele din urmă, conducătorii veneraţiei îşi iau rămas bun de la voi de îndată ce faceţi legământul trinitar al eternităţii şi sunteţi încorporaţi în Corpul Muritorilor Finalitari.

Serviciul perpetuu al Trinităţii Paradisului este pe cale să înceapă, iar finalitarul face acum faţă provocării Dumnezeului Ultim.

[Prezentat de un Desăvârşitor al Înţelepciunii venit de pe Uversa.]

# CARTEA URANTIA

## PRIMA PARTE - UNIVERSUL CENTRAL ŞI SUPRAUNVERSURILE

## CAPITOLUL 28 - SPIRITELE OCROTITOARE ALE SUPRAUNIVERSURILOR

Cum supernafimii sunt oştirile îngereşti ale universului central, iar serafimii acelea ale universurilor locale, seconafimii sunt, la rândul lor, spiritele ocrotitoare ale suprauniversurilor. Ca grad de divinitate şi ca potenţial de supremaţie, aceşti copii ai Spiritelor Reflectante seamănă totuşi mult mai mult cu supernafimii decât cu serafimii. Ei nu slujesc singuri în supracreaţii, iar operaţiunile care sunt aflate în sarcina asociaţilor lor nearătaţi sunt numeroase, şi misterioase deopotrivă.

După cum sunt se prezintă în aceste expuneri, spiritele ocrotitoare ale suprauniversurilor cuprind următoarele trei ordine:

1.Seconafimii.
2.Terţiafimii.
3.Omniafimii.

De vreme ce ultimele două ordine nu sunt atât de direct preocupate de planul ascendent de înaintare a muritorilor, ele vor fi discutate pe scurt mai înainte de se trece la mai îndelunga consideraţie rezervată seconafimilor. Din punct de vedere tehnic, nici terţiafimii, nici omniafimii nu sunt spirite ocrotitoare *ale* suprauniversurilor, cu toate că şi unii şi ceilalţi servesc ca ocrotitori spirituali *în* aceste domenii.

### 1.TERŢIAFIMII

Aceşti înalţi îngeri sunt înscrişi în sediile suprauniversurilor şi, în ciuda serviciului lor în creaţiile locale, ei sunt, din punct de vedere tehnic, locuitori permanenţi ai acestor capitale suprauniversale, prin aceea că nu sunt născuţi în universurile locale. Terţiafimi sunt copiii Spiritului Infinit şi sunt personalizaţi în Paradis în grupuri de câte o mie, iar aceste fiinţe celeste, de o originalitate divină şi de o versatilitate aproape supremă, sunt darul Spiritului Infinit către Fiii Creatori ai lui Dumnezeu.

Când un Fiu Mihail este detaşat din regimul părintesc al Paradisului şi este pregătit să plece în aventura universală a spaţiului, atunci Spiritul Infinit zămisleşte un grup de o mie dintre aceste spirite însoţitoare. Aceşti terţiafimi maiestuoşi îl însoţesc pe acest Fiu Creator atunci când el se angajează în aventura de organizare a unui univers.

Pe tot parcursul perioadei iniţiale de construire a unui univers, aceşti o mie de terţiafimi formează singurul corp personal al Fiului Creator. Ei dobândesc o foarte bogată experienţă ca asistenţi ai Fiului, de-a lungul vremurilor frământate ale alcătuirii universului şi ale altor manevre astronomice. Ei servesc alături de Fiul Creator până în ziua personalizării Strălucitoarei Stele de Dimineaţă, prima născută a unui univers local, fapt după care demisiile oficiale ale terţiafimilor sunt înaintate şi acceptate. O dată cu apariţia ordinelor iniţiale de viaţă îngerească naturală, ei se retrag din serviciul activ din universul local şi devin agenţii de legătură dintre Fiul Creator, căruia îi fuseseră ataşaţi anterior, şi Îmbătrâniţii de Zile ai suprauniversului respectiv.

### 2.OMNIAFIMII

Omniafimii sunt creaţi de Spiritul Infinit în legătură cu cei Şapte Agenţi Executivi Supremi, şi sunt totodată slujitorii şi mesagerii exclusivi ai acestor Agenţi Executivi Supremi. Omniafimii au misiuni în marele

univers. În Orvonton, ei menţin un cartier general în părţile nordice ale Uversei, unde se afla ca o colonie specială de complezenţă.Ei nu sunt nici înregistraţi pe Uversa, nici ataşaţi administraţiei noastre. Şi nu sunt nici direct interesaţi de planul ascendent de înaintare a muritorilor.

Omniafimii sunt, în întregime, ocupaţi cu supravegherea suprauniversurilor în interesul unei coordonări administrative din punctul de vedere al celor Şapte Agenţi Executivi Supremi. Colonia noastră de omniafimi de pe Uversa nu primeşte ordine decât de la Agentul Executiv Suprem al Orvontonului, şi nu face rapoarte decât către el. Acesta se situează pe sfera administrativă comună numărul şapte, în inelul exterior al sateliţilor Paradisului.

## 3.SECONAFIMII

Oştirile secorafice sunt produse de cele şapte Spirite Reflectante ataşate cartierului general de pe fiecare suprauniversul. Paradisul are o tehnică precisă de reacţie în legătură cu creaţia acestor îngeri în grupuri de câte şapte. Fiecare grup de şapte este compus dintr-un seconafim primar, din trei seconafimi secundari şi din trei terţiari; ei se personalizează întotdeauna exact în această proporţie. De cum sunt creaţi şapte astfel de seconafimi, unul dintre ei, cel primar, este ataşat serviciului Celor Îmbătrâniţi de Zile. Cei trei îngeri secundari sunt asociaţi cu trei grupuri de administratori de origine paradisiacă din supraguverne: Consilierii Divini, Desăvârşitorii Înţelepciunii şi Cenzorii Universali. Cei trei îngeri terţiari sunt ataşaţi asociaţilor trinitizaţi ascendenţi ai şefilor suprauniversului: Puternicii Mesageri, Cei Înalţi în Autoritate şi Cei fără de Nume şi Număr.

Seconafimii suprauniversurilor sunt urmaşii Spiritelor Reflectante; reflexivitatea este deci inerentă naturii lor. Ei sunt sensibili în mod reflexiv la ansamblul fiecărei etape a fiecărei creaturi originare din cea de a Treia Sursă-Centru şi din Fii Creatori ai Paradisului, însă ei nu sunt direct reflexivi ai fiinţelor sau entităţilor, personale sau de un alt fel, originare exclusiv din Prima Sursă-Centru. Noi posedăm numeroase dovezi ale actualităţii circuitelor universale de inteligenţă ale Spiritului Infinit, dar şi dacă n-am avea nici o altă dovadă, activităţile reflectante ale seconafimilor ar fi arhisuficiente pentru a demonstra realitatea prezenţei universale a minţii infinite a Autorului Comun.

## 4.SECONAFIMII PRIMARI

Seconafimii primari intraţi în serviciul Celor Îmbătrâniţi de Zile sunt oglinzile vii ale acestor conducători triunici. închipuiţi-vă ce înseamnă în economia unui suprauniversu a te putea întoarce, ca să zicem, spre o oglindă vie, şi a vedea acolo, în ea, şi a auzi totodată, răspunsurile categorice ale unei alte fiinţe, aflată la o distanţă de o mie sau o sută de mii de ani lumină, şi a face toate acestea cu promptitudine şi cu precizie. Înregistrările sunt esenţiale pentru conducerea universurilor, teledifuziunile sunt folositoare, munca mesagerilor Solitari sau a altor mesageri este de foarte mare ajutor, însă de pe poziţia lor de mijloc situată între lumile locuite şi Paradis — între om şi Dumnezeu — Cei Îmbătrâniţi de Zile pot privi instantaneu în ambele direcţii, pot auzi din ambele direcţii şi pot *cunoaşte* ambele direcţii.

Această aptitudine — de a vedea şi de a auzi, ca să zicem aşa, toate lucrurile — nu poate fi realizată perfect în suprauniversuri decât de către Cei Îmbătrâniţi de Zile şi doar pe lumile lor sediu respective. Chiar şi acolo, ei întâmpină limitări: de pe Uversa, acest gen de comunicare este limitat la lumile şi universurile Orvontonului şi, cu toate că această aceeaşi tehnică de reflectare ar fi neoperativă între suprauniversuri, ea le menţine pe fiecare dintre ele în contact cu universul central şi cu Paradisul. Cele şapte supraguverne, deşi separate individual, reflectă perfect autoritatea de sus şi sunt pe deplin sensibile la nevoile lumii de jos, pe care le cunosc foarte bine.

Prin firea lor intimă, seconafimii primari manifestă înclinaţie către şapte tipuri de servicii, şi s-ar cuveni ca cei din prima serie a acestui ordin să fie înzestraţi în aşa fel încât să tălmăcească de la sine mintea Spiritului pentru Cei Îmbătrâniţi de Zile:

1.*Vocea Autorului Comun*. În fiecare suprauniversu, primul seconafim primar şi fiecare al şaptelea din acel ordin creat ulterior dovedesc un înalt grad de adaptabilitate în înţelegerea minţii Spiritului Infinit şi în interpretarea ei Celor Îmbătrâniţi de Zile şi asociaţilor lor din supraguverne, lucru de mare valoare pe centrele de comandă ale suprauniversurilor, căci, spre deosebire de creaţiile locale împreună cu Divinele lor Slujitoare, sediul unui supraguvern nu dispune de o personalizare diferenţiată a Spiritului Infinit. De aceea vocile secorafice se apropie mai mult decât orice de faptul de a fi reprezentantele personale ale celei de Treia Surse-Centru pe

aceste sfere capitale. Este adevărat că cele şapte Spirite Reflectante sunt aici, însă aceste mame ale oştirilor secorafice nu îl reflectă pe Autorul Comun tot atâta de fidel şi de automat pe cât le reflectă pe cele Şapte Spirite Maestru.

2.*Vocea celor Şapte Spirite Maestru*. Al doilea seconafim primar, şi fiecare al şaptelea creat mai apoi ai ordinului aceluia, au tendinţa de a descrie naturile şi reacţiile colective ale celor Şapte Spirite Maestru. Cu toate că fiecare Spirit Maestru este deja reprezentat în capitala unui univers de către unul dintre cele şapte Spirite Reflectante desemnate, această reprezentare este individuală şi nu colectivă. Colectiv, Spiritele Maestru nu sunt prezente decât prin reflectare; de aceea, ei primesc cu bucurie serviciile acestor îngeri cât se poate de personali aparţinând celei de a doua serii de seconafimi primari, care sunt atât de potriviţi pentru a-i reprezenta înaintea Celor Îmbătrâniţi de Zile.

3. *Vocea Fiilor Creatori*. Spiritul Infinit trebuie să fi avut un rol în creaţia sau în pregătirea Fiilor Paradisiaci ai ordinului Mihaililor, deoarece al treilea seconafim primar şi fiecare al şaptelea din seriile create ulterior posedă darul remarcabil de a fi reflectanţi ai minţii acestor Fii Creatori. Dacă Cei Îmbătrâniţi de Zile ar dori să cunoască — să cunoască cu adevărat — atitudinea lui Mihail din Nebadon cu privire la vreo chestiune de lămurit, ei nu trebuie să îl cheme pe liniile spaţiului, ci doar să îl cheme pe Şeful Vocilor Nebadonului care, la cerere, îl va prezenta pe seconafimul de înregistrare al lui Mihail; şi chiar atunci şi acolo, Cei Îmbătrâniţi de Zile vor percepe vocea Fiului Maestru din Nebadon.

Nici un alt ordin de filiaţie nu este "reflexibil" în chipul acesta, şi nici un alt ordin de îngeri nu poate funcţiona astfel. Noi nu înţelegem pe deplin cum anume se realizează acest lucru, şi eu tare mă îndoiesc că înşişi Fiii Creatori ar înţelege asta pe deplin. Însă ştim cu certitudine că asta funcţionează, şi mai ştim şi că funcţionează negreşit într-un mod corespunzător, căci în toată istoria Uversei, vocile secorafice nu s-au înşelat niciodată în prezentările lor.

Voi începeţi să vedeţi aici ceva din modul în care divinitatea cuprinde spaţiul timpului şi pune stăpânire pe timpul spaţiului. Voi căpătaţi aici una dintre primele voastre străfulgerări fugitive cu privire la tehnica ciclului eternităţii, care este divergentă pentru moment, în vederea asistării copiilor timpului în ţelul lor de a stăpâni dificilele handicapuri ale spaţiului. Şi aceste fenomene se adaugă tehnicii universale stabilite de Spiritele Reflectante.

Deşi aparent privaţi de prezenţa personală a Spiritelor Maestru de deasupra şi a Fiilor Creatori de dedesubt, Cei Îmbătrâniţi de Zile au la dispoziţia lor fiinţe vii, acordate cu mecanismele cosmice ale perfecţiunii reflectante şi ale preciziei ultime; ei pot astfel să se bucure de prezenţa prin reflectare a tuturor acelor fiinţe de sus de a căror prezenţă personală sunt lipsiţi. Cu şi prin aceste mijloace, precum şi prin altele necunoscute vouă, Dumnezeu este potenţial prezent în cartierele generale ale suprauniversurilor.

Cei Îmbătrâniţi de Zile cunosc perfect voinţa tatălui, prin deducţie, îmbinând vocea fulgerătoarea Spiritului din înalt cu vocile fulgerătoare de jos ale Mihaililor . Aceasta le dă o certitudine infailibilă în aprecierea voii Tatălui cu privire la treburile administrative ale universului local. Însă, pentru a deduce voia unuia dintre Dumnezei din cunoaşterea voii celorlalţi doi, Cei trei Îmbătrâniţi de Zile trebuie să acţioneze împreună; doi n-ar fi în stare să obţină răspunsul. Şi de aceea, şi să nu mai fie alţii, . peste suprauniversuri domnesc întotdeauna câte trei Îmbătrâniţi de Zile, iar nu unul singur, nici chiar doi.

4.*Vocea Oştirilor Îngereşti*. Al patrulea seconafim primar şi toate seriile de câte şapte create ulterior se dovedesc a fi îngeri deosebit de sensibili la sentimentele tuturor ordinelor de îngeri, inclusiv supernafimii de deasupra şi serafimi de dedesubt. Astfel atitudinea oricărui înger comandant sau supraveghetor poate fi luată pe loc în considerare la oricare dintre consfătuirile Celor Îmbătrâniţi de Zile. Nu trece nici măcar o zi pe lumea voastră, fără ca şeful serafimilor de pe Urantia să nu fie făcut conştient de fenomenul transferului prin reflectare, de faptul că s-a recurs la el de pe Uversa dintr-un anumit motiv; însă, dacă nu este înştiinţat dinainte de un Mesager Solitar, el rămâne complet neştiutor de ceea ce se caută şi de cum anume se găseşte. Spiritele ocrotitoare ale timpului oferă constant acest fel de mărturie inconştientă şi, deci, cu siguranţă lipsită de părtinire referitoare la interminabilului şir de materii care angajează atenţia şi sfătuirea Celor Îmbătrâniţi de Zile şi a asociaţilor lor.

5.*Receptorii Teledifuziunilor*. Există o categorie specială de mesaje teledifuzate care sunt primite doar de aceşti seconafimi primari. Cu toate că nu sunt emiţătorii regulaţi ai Uversei, ei lucrează în legătură cu îngerii vocilor reflectante în vederea sincronizării viziunii reflectante a Celor Îmbătrâniţi de Zile cu anumite mesaje actuale care vin pe circuitele stabilite de comunicare universală. Receptorii teledifuziunilor sunt seconafimii de

ordinul cinci, cel de-al cincilea seconafim primar care urmează să fie creat şi fiecare al şaptelea care urmează după aceea.

6.*Personalităţile de Transport*. Sunt seconafimii care îi transportă pe pelerinii timpului de pe lumile-sediu ale suprauniversurilor până la cercul exterior al Havonei. Ei formează corpul de transport al suprauniversurilor, acţionând în interior, spre Paradis, şi în exterior spre lumile sectoarelor lor respective. Acest corp este compus din al şaselea seconafim primar şi din fiecare al şaptelea creat ulterior.

7.*Corpul de Rezervă*. Un foarte vast grup de seconafimi, primarii de ordinul şapte , sunt ţinuţi în rezervă pentru misiunile neclasate şi pentru desemnările de urgenţă ale tărâmurilor. Nefiind înalt specializaţi, ei pot la fel de bine să acţioneze în orice calitate dintre cele deţinute de diverşii lor asociaţi, însă ei se angajează într-o muncă atât de specializată numai în cazuri de urgenţă. Sarcinile lor obişnuite constau în îndeplinirea acelor îndatoriri generalizate dintr-un suprauniversu, acelea care nu intră în atribuţiile îngerilor care au o datorie anume.

## 5.SECONAFIMII SECUNDARI

Seconafimii ordinului secundar nu sunt mai puţin reflectanţi decât semenii lor primari. În cazul seconafimilor, faptul că sunt clasaţi ca primar, ca secundar şi ca terţiar nu indică o diferenţă de statut sau de funcţie; asta denotă doar ordinea de procedură. Cele trei grupuri dovedesc calităţi identice în activităţile lor.

Cele şapte tipuri reflectante ale seconafimilor secundari sunt ataşate serviciului asociaţilor coordonaţi de origine trinitară a Celor Îmbătrâniţi de Zile după cum urmează:

Desăvârşitorilor Înţelepciunii — Vocile Înţelepciunii, Sufletele Filozofiei şi Uniunile Sufletelor.

Consilierilor Divini — Inimile Sfătuirii, Bucuriile Existenţei şi Satisfacţiile Servirii.

Cenzorilor Universali — Discernătorii Spiritelor.

Ca şi ordinul primar, acest grup este creat în serie; adică, primul născut a fost o Voce a Înţelepciunii, iar al şaptelea care a urmat a fost la fel; şi tot aşa este cu celelalte şase tipuri ale acestor îngeri reflectanţi.

1.*Vocea Înţelepciunii*. Unii dintre seconafimii aceştia sunt într-o perpetuă legătură cu bibliotecile vii ale Paradisului, păzitorii cunoştinţelor făcând parte dintre supernafimii primari. În serviciul lor reflectant specializat, Vocile Înţelepciunii sunt concentrări şi focalizări vii, curente, complete şi în întru totul demne de încredere ale înţelepciunii coordonate a universului universurilor. La volumul aproape infinit de informaţii care circulă pe circuitele principale ale suprauniversurilor, aceste fiinţe supreme sunt atât de reflectante şi de selective, atât de sensibile încât să fie capabile să extragă şi să primească esenţa înţelepciunii, şi să transmită cu precizie aceste bijuterii de activitate mentală superiorilor lor, Desăvârşitorii Înţelepciunii. Şi ei acţionează în aşa fel încât Desăvârşitorii Înţelepciunii nu numai că aud expresiile actuale şi originale ale acestei înţelepciuni, dar şi le văd , prin reflectare, pe înseşi fiinţele care au exprimat-o, fiinţe de origine înaltă ori umilă.

Stă scris: "Dacă unui om îi lipseşte înţelepciunea, să o ceară". Pe Uversa, când devine necesar să se ajungă la decizii de înţelepciune în situaţiile problematice ale treburilor complexe ale guvernului suprauniversului, când atât înţelepciunea perfecţiunii cât şi cea a practicabilităţii trebuie să îşi facă apariţia, atunci Desăvârşitorii Înţelepciunii convoacă o baterie a Vocilor Înţelepciunii. Cu iscusinţa desăvârşită a ordinului lor, Desăvârşitorii îi acordă şi îi orientează pe aceşti receptori vii ai înţelepciunii mentalizate şi circulante a universului universurilor, astfel încât, în mod necesar, de la aceste voci secorafice vine un curent al înţelepciunii divine din universul de deasupra, precum şi o revărsare a înţelepciunii practice de la spiritele înalte ale universurilor de jos.

Dacă se iscă confuzie în ceea ce priveşte armonizarea acestor două versiuni ale înţelepciunii, se face imediat apel la Consilierii Divini, care aleg pe loc combinaţia potrivită de proceduri. Dacă există vreo îndoială asupra autenticităţii unui lucru care vine de pe tărâmurile unde s-a răspândit rebeliunea, se face atunci apel la Cenzori care, cu Discernătorii lor de Spirite, sunt capabili să determine imediat "ce fel de spirit" l-a făcut să acţioneze pe sfătuitor. Aşa sunt înţelepciunea vremurilor şi intelectul momentului mereu prezente pentru Cei Îmbătrâniţi de Zile, ca şi o carte deschisă sub privirea lor binevoitoare.

Voi nu puteţi înţelege decât vag ce înseamnă toate acestea pentru cei care sunt răspunzători de dirijarea guvernelor suprauniversale. Imensitatea acestor operaţiuni, şi posibilitatea lor de a fi înţelese sunt cu totul dincolo de concepţiile finite. Când veţi sta, aşa cum am stat şi eu în repetate rânduri, în sălile speciale de primire ale templului înţelepciunii de pe Uversa, şi când veţi vedea toate acestea în plină desfăşurare, veţi fi îndemnaţi la adoraţie de perfecţiunea complexităţii şi de siguranţa funcţionării comunicărilor interplanetare ale universului. Veţi aduce omagiu divinei înţelepciuni şi bunătăţi a Dumnezeilor, care fac planuri şi le duc la îndeplinire cu o tehnică atât de minunată. Iar aceste lucruri se petrec întocmai după cum le-am descris.

2.*Sufletul Filozofiei*. Aceşti minunaţi educatori sunt, de asemenea, ataşaţi Desăvârşitorilor Înţelepciunii şi, când nu au fost direcţionaţi altfel, ei rămân în sincronism focal cu maeştrii filozofiei din Paradis. Închipuiţi-vă că vă aşezaţi în faţa unei oglinzi vii, ca să zicem aşa, dar în loc de a zări înfăţişarea eului vostru finit şi material, voi să percepeţi o imagine reflectată a înţelepciunii divinităţii şi a filozofiei Paradisului. Şi dacă devine un lucru de dorit "întruparea" acestei filozofii a perfecţiunii, să o diluaţi în aşa fel încât să o faceţi aplicabilă şi asimilabilă de către umilele popoare ale lumilor inferioare, aceste oglinzi vii nu trebuie decât să-şi îndrepte faţa în jos pentru a reflecta normele şi nevoile unei alte lumi sau ale unui alt univers.

Prin chiar folosirea acestor tehnici, Desăvârşitorii Înţelepciunii îşi adaptează deciziile şi recomandările la nevoile reale şi la statutul actual al popoarelor şi al lumilor luate în considerare; şi ei acţionează întotdeauna laolaltă cu Consilierii Divini şi cu Cenzorii Universali. Însă plenitudinea sublimă a acestor operaţiuni depăşeşte chiar şi facultatea mea de înţelegere.

3.*Uniunea Sufletelor*. Statul major triunic ataşat Desăvârşitorilor Înţelepciunii este completat de aceşti reflectori ai idealurilor şi al statutului relaţiilor etice. Dintre toate problemele universului necesitând exerciţiul unei înţelepciuni desăvârşite întemeiate pe experienţă şi pe adaptabilitate, nici una nu este mai importantă decât acelea care se ivesc din relaţiile şi din asocierile fiinţelor inteligente. Fie în asociaţiile umane de comerţ, în prietenii şi în căsătorii, fie în legăturile oştirilor îngereşti, continuă să se işte unele fricţiuni mărunte, neînţelegeri minore, prea banale până şi pentru a atrage atenţia conciliatorilor, însă îndeajuns de iritante şi de supărătoare pentru a strica bunul mers al universului dacă li s-ar permite să se înmulţească şi să dureze. De aceea, Desăvârşitorii Înţelepciunii ne pun la dispoziţie experienţa plină de înţelepciune a ordinului lor ca fiind "uleiul împăcării" pentru un supraunivers întreg. În toată această muncă, aceşti înţelepţi ai suprauniversurilor sunt secondaţi cu pricepere de asociaţii lor reflectanţi, Uniunile Sufletelor, care fac să fie accesibile informaţiile curente referitoare la statutul universului şi descriu totodată idealul paradisiac cu privire la cea mai bună elucidare a acestor probleme tulburătoare. Atunci când nu sunt precis direcţionaţi altundeva, aceşti seconafimi rămân în legătură reflexivă cu interpreţii de etică din Paradis.

Aceştia sunt îngerii care încurajează şi uşurează munca de echipă a întregului Orvonton. Una dintre cele mai importante lecţii de învăţat pe parcursul carierei voastre muritoare este aceea de *muncă în echipă*. Sferele perfecţiunii sunt populate de cei care şi-au însuşit această artă de a lucra cu alte fiinţe. Puţine sunt sarcinile din Univers încredinţate slujitorului solitar. Cu cât urcaţi mai sus, cu atât mai însinguraţi deveniţi atunci când sunteţi temporar lipsiţi de tovărăşia semenilor voştri.

4.*Inima Sfatului*. Acesta este primul grup de genii reflexive puse sub supravegherea Consilierilor Divini. Seconafimii de acest tip sunt în posesia faptelor spaţiului, ei selectând astfel de date din circuitele timpului. Ei îi reflectă în special pe coordonatorii superafici de informaţii, însă, într-un mod selectiv, ei reflectă, totodată sfatul tuturor fiinţelor, atât cele de rang înalt, cât şi cele de rang inferior. De fiecare dată când Consilierii Divini sunt chemaţi să dea vreun sfat important sau să ia vreo decizie însemnată, ei solicită imediat un ansamblu de Inimi ale Sfatului şi transmit de îndată o hotărâre care încorporează efectiv înţelepciunea şi judecata coordonate ale minţilor celor mai competente ale suprauniversurilor, după ce totul a fost verificat şi revizuit în lumina sfatului prealuminatelor minţi ale Havonei şi chiar şi ale Paradisului.

5.*Bucuria Existenţei*. Prin natura lor, aceste fiinţe sunt, prin reflexie, acordate cu supraveghetorii serafici de mai sus ai armoniei şi cu unii dintre serafimii de mai jos, însă este greu de explicat ce anume fac cu adevărat membrii acestui grup interesant. Activităţile lor principale sunt îndreptate către încurajarea la reacţii de bucurie printre diversele ordine ale oştirilor îngereşti sau ale umilelor creaturi volitive. Consilierii Divini cărora le sunt ataşate Bucuriile Existenţei se folosesc rareori pentru a găsi neapărat bucuria. Într-o manieră mai generală şi în colaborare cu îndrumătorii de retrospecţie, ele operează ca centru de coordonare a bucuriilor, căutând să intensifice reacţiile de plăcere ale tărâmurilor, încercând totodată să ascută simţul umorului, să dezvolte un umor superior printre muritori şi îngeri. Ele se străduiesc să demonstreze că există o bucurie intrinsecă existenţei fiinţelor înzestrate cu liberă voinţă, independent de toate influenţele exterioare; şi au dreptate, cu toate că întâlnesc mari dificultăţi în insuflarea acestui adevăr minţii oamenilor primitivi. Personalităţile spirituale mai înalte şi îngerii răspund mai rapid la aceste eforturi educative.

6.*Satisfacţia Serviciului*. Aceşti îngeri reflectă în cel mai înalt grad atitudinea directorilor de conduită din Paradis şi operează într-un mod foarte asemănător celui al Bucuriilor Existenţei. Ei se străduiesc să pună în valoare serviciul şi să sporească satisfacţia care are să decurgă din asta. Ei au contribuit mult la punerea în valoare a recompenselor amânate, inerente serviciilor dezinteresate, serviciu în vederea extinderii regatului adevărului.

Consilierii Divini, cărora le este ataşat acest ordin , îi folosesc pentru a reflecta de la o lume la alta binefacerile care rezultă din serviciul spiritual. Şi, folosindu-se de înfăptuirile celor mai buni pentru a inspira şi încuraja pe cei mediocrii, aceşti seconafimi contribuie imens la calitatea serviciului devotat în suprauniversuri. Se face uz efectiv de spiritul competitiv frăţesc , transmiţând către oricare dintre lumi informaţii despre ceea ce fac celelalte, îndeosebi cele mai bune.. O rivalitate înviorătoare şi sănătoasă este încurajată chiar şi printre oştirile serafice.

7.*Discernătorul de Spirite*. Există o legătură specială între consilierii şi sfătuitorii celui de al doilea cerc al Havonei şi aceşti îngeri reflectanţi. Ei sunt singurii seconafimi ataşaţi Cenzorilor Universali, însă sunt probabil specializaţi în modul cel mai unic dintre toţi semenii lor. Fără a se ţine seama de sursa sau de canalul de informaţie, şi oricât de slabă ar fi mărturia adusă, când este supusă scrutării lor reflexive, aceşti discernători ne vor informa pe loc asupra adevăratului motiv, a ţelului efectiv şi a naturii reale a originii lui. Mă minunez adesea în faţa superbei funcţionări a acestor îngeri care reflectă atât de infailibil caracterul moral şi spiritual actual al oricărui individ asupra căruia ei se concentrează.

Discernătorii Spiritelor îndeplinesc aceste servicii complexe datorită "clarviziunii spirituale" inerente, dacă se poate să folosesc această expresie într-o încercare de a transmite minţii umane gândul că aşa funcţionează aceşti îngeri reflectanţi: intuitiv, natural şi infailibil. Atunci când Cenzorii Universali văd aceste prezentări, ei se găsesc faţă în faţă cu sufletul dezgolit al individului reflectat; şi chiar această certitudine şi perfecţiune a portretizării explică în parte de ce Cenzorii pot să opereze atât de just ca judecători drepţi. Discernătorii îi însoţesc întotdeauna pe Cenzori în orice misiune în afara Uversei; şi ei sunt la fel de eficienţi în afară, în universuri, ca şi în cartierul lor general de pe Uversa.

Vă asigur că toate aceste tranzacţii ale lumii spiritului sunt reale, că ele au loc în acord cu uzanţele stabilite şi în armonie cu legile imuabile ale domeniilor universale. Imediat ce au primit suflul vieţii, fiinţele fiecărui ordin nou creat sunt instantaneu reflectate sus; un portret viu al naturii şi al potenţialului creaturii este transmis ca un fulger sediului suprauniversului. Astfel, prin intermediul discernătorilor, Cenzorii sunt pe deplin informaţi exact de "felul de spirit" care a fost născut pe lumile spaţiului.

Aşa este cu oamenii muritori: Spiritul-Mamă al Salvingtonului vă cunoaşte pe deplin, căci Spiritul Sfânt de pe lumea voastră "cercetează toate lucrurile", şi tot ceea ce Spiritul divin cunoaşte despre voi este imediat accesibil ori de câte ori discernătorii secorafici reflectă Spiritul cu privire la ceea ce Spiritul cunoaşte din voi. Trebuie totuşi să se menţioneze că cunoaşterea şi planurile fragmentelor Tatălui nu se pot reflecta. Discernătorii pot reflecta prezenţa Ajustorilor şi o fac (iar Cenzorii îi declară divini), însă nu pot descifra conţinutul minţii a Veghetorilor de Mister.

## 6.SECONAFIMII TERŢIARI

În aceeaşi chip ca şi semenii lor, aceşti îngeri sunt creaţi în serie şi în şapte tipuri reflectante, însă aceste tipuri nu sunt desemnate individual pentru serviciile separate ale administratorilor de supraunivers. Toţi seconafimii terţiari sunt ataşaţi colectiv Fiilor de Împlinire Trinitizaţi, iar aceşti fii ascendenţi îi utilizează cu schimbul; adică Puternicii Mesageri se pot folosi de oricare dintre tipurile terţiare, şi la fel fac şi coordonatorii lor, Cei Înalţi în Autoritate şi Cei fără de Nume şi Număr. Iată cele şapte tipuri de seconafimi terţiari:

1. *Semnificaţia Originilor*. Fiii Trinitizaţi ascendenţi ai guvernului unui supraunivers au responsabilitatea de a se ocupa de toate problemele legate de originea oricărui individ, a oricărei rase şi a oricărei lumi; iar semnificaţia originii este chestiunea cea mai importantă pentru toate planurile noastre de avansare cosmică a creaturilor vii ale tărâmului. Toate relaţiile şi aplicarea legilor eticii decurg din faptele fundamentale ale originii. Originea este baza reacţiei relaţionale a Dumnezeilor . Autorul Comun întotdeauna "ia seama la om, la felul în care s-a născut".

La fiinţele descendente superioare, originea este pur şi simplu un fapt care trebuie verificat; la fiinţele ascendente însă, inclusiv la ordinele inferioare de îngeri, natura şi circumstanţele originii lor nu sunt întotdeauna destul de clare, deşi au o importanţă deopotrivă de vitală la aproape fiecare cotitură în treburile universului — de unde şi utilitatea de a avea la dispoziţia noastră o serie de seconafimi reflexivi capabili să descrie instantaneu tot ce se cere privitor la geneza oricărei fiinţe, atât în universul central, cât şi pe tot cuprinsul tărâmului unui supraunivers.

Semnificaţiile Originii sunt genealogiile vii de referinţă imediată ale imensei mulţimi de fiinţe - umane, îngereşti şi de altă natură — care locuiesc în cele şapte suprauniversuri. Ei sunt întotdeauna gata să ofere

superiorilor lor o estimare la zi, completă şi credibilă a factorilor ancestrali şi a statutului curent actual al oricărui individ de pe orice lume a suprauniversurilor lor respective; iar aprecierea faptelor deţinute este mereu la zi, aproape la minut.

2.*Memoria Milosteniei*. Acestea sunt arhivele vii, actuale, totale şi complete, ale milosteniei care a fost extinsă la indivizi şi la rase, prin grija delicată a intermediarilor Spiritului Infinit în misiunile lor de a adapta justeţea dreptăţii la statutul tărâmurilor, aşa cum este ea destăinuită prin descrierile Semnificaţiilor Originii. Memoria Milosteniei dezvăluie datoria morală a copiilor milosteniei - datoriile lor spirituale - de pus în balanţă cu bunurile rezervei lor salvatoare stabilite de Fiii lui Dumnezeu. Revelând milostenia preexistentă a Tatălui, Fii lui Dumnezeu stabilesc creditul necesar pentru a asigura supravieţuirea tuturor. Apoi, şi conform concluziilor Semnificaţiilor Originii, este deschis câte un credit de milostenie pentru supravieţuirea fiecărei creaturi raţionale, un credit de proporţii generoase şi de o graţie suficientă pentru a asigura supravieţuirea oricărui suflet care doreşte cu adevărat cetăţenia divină.

Amintirea Milosteniei este o balanţă vie de încercare, o dare de seamă a contului pe care îl aveţi la forţele supranaturale ale tărâmurilor. Acestea sunt arhivele vii de manifestare a compătimirii care vor fi aduse drept mărturie în faţa tribunalelor de pe Uversa atunci când va fi judecat dreptul fiecărui individ la viaţa veşnică , atunci când "tronurile sunt aşezate şi sunt întronaţi Cei Îmbătrâniţi de Zile. Teledifuziunile Uversei de la ei sunt emise, şi dinaintea lor ies; sunt mii şi mii cei care slujesc pe lângă ei, şi sunt de zece mii de ori câte zece mii aceia care stau înaintea lor. Judeca este hotărâtă şi cărţile sunt deschise", iar cărţile care sunt deschise cu un prilej atât de important sunt înscrisurile vii ale seconafimilor terţiari ai suprauniversurilor. Analele oficiale figurează la dosar pentru a corobora, dacă este necesar, mărturia Amintirea Milosteniei.

Amintirea Milosteniei trebuie să arate că creditul de economii deschis de Fiii lui Dumnezeu a fost din plin şi cu fidelitate utilizat în slujirea afectuoasă a personalităţilor pline de răbdare ale Celei de a Treia Surse-Centru. Însă atunci când milostenia este epuizată, când "amintirea" atestă epuizarea sa, atunci justiţia prevalează şi dreptatea hotărăşte. Milostenia nu este menită să fie impusă celor care o dispreţuiesc; milostenia nu este un dar de călcat în picioare de rebelii stăruitori ai timpului. Cu toate acestea, deşi milostenia este astfel cu măsură şi cu mărinimie acordată, soldurile voastre de credit individuale depăşesc întotdeauna cu mult putinţa voastră de a epuiza rezerva dacă sunteţi sinceri în intenţiile voastre şi cinstiţi în inima voastră.

Reflectorii milosteniei, cu asociaţii lor terţiari, se angajează în numeroase servicii suprauniversale, inclusiv învăţarea creaturilor ascendente. Printre multe alte lucruri, Semnificaţiile Originii îi învaţă pe ascenderi cum să aplice etica spirituală, şi după o astfel de pregătire, Amintirile Milosteniei îi învaţă să fie cu adevărat milostivi. În timp ce tehnicile spirituale ale serviciului de milostenie depăşesc concepţiile voastre, trebuie să înţelegeţi, încă de pe acum, că milostenia este o calitate a creşterii. Ar trebui să realizaţi că există o mare răsplată sub forma satisfacţiei personale care decurge din a fi mai întâi de toate drept, apoi nepărtinitor, apoi răbdător, şi apoi îngăduitor. Şi după aceea, pe această temelie, voi puteţi, dacă alegeţi şi dacă o aveţi în inima voastră, să faceţi pasul următor şi să arătaţi realmente milostenie; însă nu puteţi demonstra milostenie în mod izolat şi de la sine. Trebuie făcuţi toţi paşii aceştia, altfel nu poate exista o milostenie autentică. Poate să existe ocrotire, îngăduinţă sau caritate — chiar şi milă — însă nu milostenie. Adevărata milostenie vine doar ca încununarea magnifică a acestor ajutoare precedente pentru înţelegerea de grup, pentru preţuirea reciprocă, pentru camaraderia frăţească, pentru comuniunea spirituală şi pentru armonia divină.

3.*Importanţa Timpului*. Timpul este unica înzestrare universală comună tuturor creaturilor volitive. Este "talentul" încredinţat tuturor fiinţelor inteligente. Aveţi cu toţii timp pentru a vă asigura supravieţuirea. Timpul se iroseşte în mod fatal doar dacă este înăbuşit sub neglijenţă, atunci când nu reuşiţi să îl folosiţi pentru a face sigură supravieţuirea sufletului vostru. A nu fi reuşit să profitaţi în cea mai mare măsură posibilă de timpul vostru, nu atrage sancţiuni fatale; această nereuşită nu face decât să întârzie pelerinul timpului în călătoria sa de ascensiune. Dacă supravieţuirea este câştigată, se pot atunci recupera toate celelalte pierderi de timp.

În atribuirea sarcinilor, consiliul Importanţei Timpului este de nepreţuit. Timpul este un factor vital pentru tot ceea ce este situat de partea aceasta a Havonei şi a Paradisului. La judecata de la urmă, în faţa Celor Îmbătrâniţi de Zile, timpul este un element de probă. Importanţa Timpului trebuie întotdeauna să aducă mărturia lor pentru a arăta că fiecare persoană pusă în cauză a avut tot timpul necesar pentru a lua decizii şi pentru a ajunge la o alegere.

Aceşti evaluatori ai timpului mai sunt şi secretul profeţiei. Ei fac să se întrevadă elementul timp care va fi necesar la finalizarea oricărui plan, şi te poţi bizui pe ei, ca indicatoare, tot atât de mult ca pe frandalankii şi pe cronoldekii aparţinând altor ordine vii. Zeii prevăd, deci ei ştiu dinainte; însă autorităţile ascendente ale

universurilor timpului trebuie să consulte Importanţa Timpului pentru a fi capabile să prezică evenimentele viitoare.

Veţi recunoaşte aceste fiinţe pentru prima dată pe lumile palat; ele vă vor învăţa aici folosirea avantajoasă a ceea ce voi numiţi "timp", atât în întrebuinţarea sa pozitivă, munca, cât şi în utilizarea sa negativă, odihna. Ambele moduri de a folosi timpul sunt importante.

4.*Solemnitatea Încrederii*. Încrederea este proba crucială a creaturilor volitive. Faptul de a fi demn de încredere este adevărata măsură a stăpânirii de sine, a caracterului. Aceşti seconafimi îndeplinesc un rost dublu în economia suprauniversurilor: ei descriu tuturor creaturilor volitive simţul datoriei, sacralitatea şi solemnitatea încrederii. În acelaşi timp, ei reflectă infailibil către autorităţile guvernante loialitatea oricărui candidat, cât este el de demn de crezare şi de încredere.

Pe Urantia voi încercaţi, într-un chip grotesc, să citiţi caracterele şi să evaluaţi anumite capacităţi, însă pe Uversa noi efectiv facem lucrurile acestea la perfecţie. Aceşti seconafimi cântăresc loialitatea în balanţele vii de evaluare infailibilă a caracterului, şi de cum s-au uitat la voi, noi nu trebuie decât să ne uităm la ei pentru a cunoaşte limitările aptitudinii voastre de a avea responsabilităţi, de a duce la bun sfârşit o sarcină şi de a îndeplini misiuni. Activul vostru de loialitate figurează clar, alături de pasivul vostru de posibile greşeli sau trădări.

Planul superiorilor voştri constă în a vă face să avansaţi sporindu-vă sarcinile de încredere în măsura în care caracterul vostru este suficient dezvoltat pentru a vă permite să purtaţi cu eleganţă aceste responsabilităţi suplimentare, , însă a împovăra individul ar aduce doar dezastru şi dezamăgire. Se poate evita greşeala de a plasa prematur responsabilităţi pe umerii unui om sau ai unui înger făcând uz de serviciul acestor infailibilii evaluatori ai capacităţii de încredere pe care o pot merita indivizii timpului şi spaţiului. Aceşti seconafimi îi însoţesc întotdeauna pe Aceia Înălţaţi în Autoritate, iar aceşti administratori nu dau niciodată sarcini până ce candidaţii lor nu au fost cântăriţi în balanţele secorafice şi apoi declaraţi "fără lipsuri".

5.*Sfinţenia Serviciului*. Privilegiul de a servi urmează imediat descoperirii loialităţii. Nimic nu poate sta între voi şi prilejul de a primi sarcini mai mari , afară de propria voastră neloialitate, lipsa voastră de capacitate de apreciere a solemnităţii de încredere.

Slujirea — slujirea cu bună ştiinţă, iar nu robia — produce cea mai înaltă satisfacţie şi exprimă cea mai divină demnitate. Serviciul — servicii mai multe, servicii mai mari, servicii dificile, servicii aventuroase şi, în cele din urmă, serviciile divine şi perfecte — acesta este rostul timpului şi menirea spaţiului. Însă ciclurile jocurilor timpului vor alterna întotdeauna cu ciclurile de slujire ale progresului, iar după slujirea în timp urmează supraslujirea în eternitate. Pe parcursul jocului timpului, trebuie să luaţi în considerare munca eternităţii, la fel cum pe parcursul slujirii în eternitate vă veţi aminti de jocul timpului.

Economia universală este bazată pe consum şi producţie. În întreaga carieră eternă, nu veţi întâlni niciodată nici monotonia inacţiunii, nici stagnarea personalităţii. Progresul este făcut posibil prin mişcarea în sine, avansarea decurge din capacitatea divină de acţiune, iar înfăptuirea este copilul aventurii imaginative. Însă, inerentă acestei capacităţi de înfăptuire îi este responsabilitatea eticii, necesitatea de a recunoaşte că lumea şi universul sunt pline de o multitudine de tipuri de fiinţe diferite. Ansamblul acestei magnifice creaţii, *inclusiv voi înşivă*, nu s-a făcut doar pentru voi. Universul nu este egocentric. Dumnezeii au decretat: "Este mai mare binecuvântare să dai decât să primeşti", iar Fiul vostru Suveran a spus: "Acela care vrea să fie cel mai mare între voi să fie slujitorul tuturor".

Natura reală a oricărui serviciu — făcut fie de un om, fie de un înger este pe deplin revelată pe chipul acestor indicatoare secorafice ale serviciului, Sfinţiile Serviciului. Analiza completă a adevăratelor şi tainicelor motive este clar arătată. Aceşti îngeri sunt într-adevăr cititorii minţii, cercetătorii inimii şi revelatorii sufletului universului. Muritorii se pot folosi de cuvinte pentru a-şi ascunde gândurile, însă aceşti înalţi seconafimi dezvăluie motivele adânci ale inimii omeneşti şi ale minţii îngereşti.

6 şi 7.*Secretul Măreţiei şi Sufletul Bunătăţii*. Pelerinii ascendenţi care şi-au dat seama de importanţa timpului au drumul pregătit pentru realizarea solemnităţii încrederii şi pentru aprecierea sfinţeniei serviciului. Deşi acestea sunt elementele morale ale măreţiei, există totuşi,, şi unele secrete ale măreţiei. Atunci când se aplică probele spirituale de încercare a măreţiei, elementele morale nu sunt desconsiderate, însă *măsura* reală a măreţiei planetare este calitatea altruismului revelat în munca dezinteresată pentru bunăstarea semenilor tăi pământeni, cu deosebire fiinţe demne care aflate la nevoie şi la strâmtoare. Şi *manifestarea* măreţiei pe o lume ca Urantia este demonstrarea stăpânirii de sine. Un om mare nu este acela care "pune mâna pe un oraş" sau "doboară o naţiune", ci mai degrabă cel "care îşi stăpâneşte propria limbă".

Măreţia este sinonimă cu divinitatea. Dumnezeu este mare şi bun în mod suprem. *Măreţia şi bunătatea nu se pot despărţi nicicum*.. Ele sunt pe vecie făcute una în Dumnezeu. Acest adevăr este literalmente şi izbitor ilustrat prin interdependenţa în reflectare a Secretului Măreţiei şi a Sufletului Bunătăţii, căci nici una nu poate funcţiona fără cealaltă. Pentru a reflecta alte calităţi ale divinităţii, supernafimii suprauniversului pot acţiona singuri, şi chiar aşa fac, însă evaluările prin reflectare ale măreţiei şi bunătăţii par inseparabile. În consecinţă, pe orice lume şi în orice univers, trebuie ca aceşti reflectori ai măreţiei şi bunătăţii să lucreze împreună şi să arate întotdeauna o dare de seamă reciprocă şi duală cu privire la orice fiinţă asupra căreia se focalizează aceştia. Nu se poate aprecia măreţia fără ai cunoaşte conţinutul de bunătate, şi nu se poate descrie bunătatea fără a arăta măreţia ei inerentă şi divină.

Aprecierea măreţiei variază de la o sferă la alta. A fi mare înseamnă a fi asemeni lui Dumnezeu. Şi cum calitatea măreţiei este în întregime determinată de conţinutul bunătăţii, urmează că, chiar şi în starea voastră prezentă umană, dacă prin graţie puteţi deveni buni, voi deveniţi prin aceasta mari.Cu cât contemplaţi mai constant şi cu cât urmăriţi mai perseverent conceptele de bunătate divină, cu atât mai sigură va fi creşterea voastră în măreţie, în adevărata mărime a unui caracter autentic pregătit pentru supravieţuire.

## 7.SERVICIUL SECONAFIMILOR

Seconafimii îşi au originea şi cartierele generale pe capitalele suprauniversurilor, însă, împreună cu tovărăşii lor de legătură, ei sunt răspândiţi de pe ţărmurile Paradisului până pe lumile evolutive ale spaţiului. Ei servesc ca asistenţi apreciaţi pe lângă membrii adunărilor deliberatoare ale supraguvernelor şi sunt de un mare ajutor pentru coloniile de curtoazie de pe Uversa: studenţii stelelor, călătorii mileniilor, observatorii celeşti, şi o mulţime de alte fiinţe, inclusiv ascenderii care aşteaptă să fie transportaţi pe Havona. Celor Îmbătrâniţi de Zile le place să trimită pe unii dintre seconafimii primari în ajutorul creaturilor ascendente domiciliate pe o cele sută nouăzeci de lumi de studiu care înconjoară Uversa, şi tot aici servesc ca învăţători, de asemenea, mulţi reprezentanţi ai ordinelor secundar şi terţiar. Aceşti sateliţi ai Uversei sunt şcolile de perfecţionare ale universurilor timpului, unde se dau cursuri pregătitoare pentru universitatea havoniană cu cele şapte circuite ale ei.

Dintre cele trei ordine de seconafimi, grupul terţiar este cel care, ataşat autorităţilor ascendente, slujeşte cel mai mult pe lângă creaturile ascendente ale timpului. Voi îi veţi întâlni la timpul cuvenit, puţin după plecarea voastră de pe Urantia, deşi nu vă veţi folosi în mod liber de serviciile lor înainte de a fi ajuns la lumile de şedere ale Orvontonului. Voi vă veţi bucura de tovărăşia lor atunci când veţi fi făcut pe deplin cunoştinţă cu ei în cursul şederii voastre pe lumile şcolare ale Uversei.

Aceşti seconafimi terţiari sunt economii de timp, scurtătorii spaţiului, detectorii de erori, învăţătorii fidelii şi eternii stâlpi indicatori — semne vii ale siguranţei divine — puse din milostenie la răspântiile timpului, pentru a îndruma paşii pelerinilor şovăielnici în momentele de mare nedumerire şi incertitudine spirituală. Cu mult înainte de a atinge pragul perfecţiunii, veţi începe să aveţi acces la uneltele divinităţii şi să luaţi contact cu tehnicile Deităţii. Din clipa în care veţi sosi pe lumea iniţială a locuinţelor, până când veţi închide ochii în somnul Havonian pregătitor pentru tranzitul vostru către Paradis, voi veţi fi recurs tot mai mult la ajutoarele de urgenţă ale acestor fiinţe minunate care reflectă atât de complet şi atât de liber cunoaşterea sigură şi înţelepciunea certă a pelerinilor siguri şi loiali care v-au precedat în lunga călătorie către porţile perfecţiunii.

Ne este tăgăduit privilegiul deplin de a utiliza aceşti îngeri ai ordinelor reflexive pe Urantia. Ei vizitează frecvent lumea voastră, însoţind personalităţile care sunt trimise acolo, însă aici ei nu pot opera în mod liber. Sfera aceasta este încă în carantină spirituală parţială, iar unele dintre circuitele esenţiale serviciilor lor nu funcţionează în prezent. Când lumea voastră va fi restabilită din nou în circuitele reflectante respective, o mare parte a activităţii de comunicare interplanetară şi interuniversală va fi mult simplificată şi accelerată. Lucrătorii celeşti aflaţi pe Urantia întâlnesc numeroase dificultăţi ca urmare a acestei îngrădiri funcţionale a asociaţilor lor reflectanţi. Însă noi vom continua, plini de bucurie, să ne conducem treburile cu intermediarii aflaţi la dispoziţia noastră, cu toate că local suntem privaţi de multe din serviciile acestor fiinţe minunate, oglinzile vii ale spaţiului şi proiectoarele de prezenţă a timpului.

[Prezentat de un Puternic Mesager de pe Uversa.]

# CARTEA URANTIA

## PRIMA PARTE - UNIVERSUL CENTRAL ŞI SUPRAUNVERSURILE

## CAPITOLUL 29 - DIRECTORII DE PUTERE AI UNIVERSULUI

Dintre toate personalităţile universului interesate de reglementarea treburilor interplanetare şi intrauniversale, directorii de putere şi asociaţii lor sunt cei care au fost cel mai puţin înţeleşi pe Urantia. Cu toate că a trecut multă vreme de când rasele voastre , ştiu de existenţa îngerilor şi a ordinelor similare de fiinţe celeste, nu aţi primit decât puţine informaţii despre controlorii şi regulatorii domeniului fizic. Nici chiar astăzi nu mi se îngăduie să dezvălui pe deplin decât pe ultimul dintre aceste trei grupuri de fiinţe vii, care se ocupă de controlul forţei şi de reglementarea energiei în universul principal:

1.Organizatorii Principali ai Forţei de Exteriorizare Primară.
2.Organizatorii Principali ai Forţei Transcendentali Aliaţi.
3.Directorii de Putere ai Universului.

Deşi socotesc imposibil a portretiza individualitatea diverselor grupuri de directori, de centri şi de controlori de putere ai universului, sper să fiu în stare să explic ceva despre domeniul activităţilor lor. Ei formează un grup unic de fiinţe vii, ocupându-se de reglementarea inteligentă a energiei pretutindeni în marele univers. Incluzându-i şi pe directorii supremi, ei îmbrăţişează următoarele patru diviziuni majore:

1.Cei Şapte Directori Supremi de Putere.

2.Centrele Supreme de Putere.
3.Controlorii Fizici Principali.
4.Supraveghetorii de Putere Morontială.

Directorii şi Centrele Supreme de Putere există de aproape o veşnicie Şi, din câte ştim noi, nu au mai fost create alte fiinţe de astfel de ordine. Cei Şapte Directori Supremi au fost personalizaţi de către Cele Şapte Spirite Maestru şi au colaborat apoi cu părinţii lor la producerea a peste zece miliarde de asociaţi. Înainte de vremea directorilor de putere, circuitele de energie ale spaţiului exterior ale universului central erau sub supravegherea inteligentă a Organizatorilor Principali ai Forţei din Paradis.

Având cunoştinţe despre creaturile materiale, voi aveţi cel puţin o concepţie contrastantă asupra fiinţelor spirituale; însă este foarte dificil pentru mintea muritorilor să vizualizeze pe directorii de putere. În planul înaintării ascendente către nivele mai înalte de existenţă nu veţi avea de a face în mod direct cu directorii supremi, nici cu centrele de putere. În anumite momente rare, veţi avea de-a face cu controlorii fizici. În ceea ce priveşte însă supraveghetorii puterii morontiale, veţi lucra în deplină libertate cu ei atunci când veţi ajunge pe lumile palat. Aceşti Supraveghetori de Putere Morontială operează atât de exclusiv în regimul morontial al creaţiilor locale, încât socotim că este mai bine să le descriem activităţile în secţiunea care tratează despre universul local.

## 1.CEI ŞAPTE DIRECTORI SUPREMI DE PUTERE

Cei Şapte Directori Supremi de Putere sunt regulatorii de energie fizică ai marelui univers. Crearea lor de către Cele Şapte Spirite Maestru este primul exemplu înregistrat al unei progenituri semimateriale provenită dintr-o ascendenţă pur spirituală. Când Cele Şapte Spirite Maestru creează individual, ele dau naştere unor personalităţi înalt spirituale, de ordinul îngerilor. Atunci când creează colectiv, ei produc uneori aceste tipuri elevate de fiinţe semimateriale. Însă chiar şi aceste fiinţe cvasi-fizice ar fi invizibile pentru vederea cu bătaie scurtă a muritorilor de pe Urantia.

Directorii Supremi de Putere sunt în număr de şapte; ei sunt identici în aparenţă şi în funcţie. Nici unul dintre ei nu ar putea fi distins de ceilalţi decât de Spiritul Maestru cu care este în asociere imediată şi căruia îi este complet subordonat în ceea ce priveşte funcţiunile sale. Fiecare dintre Spiritele Maestru este astfel în uniune eternă cu unul dintre vlăstarele lor colective. Acelaşi director rămâne întotdeauna asociat cu acelaşi Spirit, iar cooperarea lor activă se manifestă printr-o asociere unică de energii fizice şi spirituale, a unei fiinţe semifizice cu o personalitate spirituală.

Cei Şapte Directori Supremi de Putere sunt staţionaţi la periferia Paradisului, unde prezenţa lor se mişcă lent, indicând locul în care se găsesc sediile centrelor de forţă ale Spiritelor Maestru. Aceşti directori de putere funcţionează în mod individual pentru a regla energia-putere în suprauniversuri, precum şi colectiv, în administrarea creaţiei centrale. Ei acţionează din Paradis, însă se menţin ca centri de putere efectivi în toate diviziunile marelui univers.

Aceste fiinţe puternice sunt antecesorii fizici ai vastei mulţimi de centri de putere şi, prin intermediul lor, ai controlorilor fizici răspândiţi în toate cele şapte suprauniversuri. Aceste organisme subordonate de control fizic sunt esenţial uniforme şi identice, mai puţin în ceea ce priveşte sintonizarea diferenţială a fiecărui corp suprauniversal. Pentru a schimba serviciul lor în suprauniversuri, le-ar fi suficient să se întoarcă în Paradis pentru a fi reacordaţi. Administrarea creaţiei fizice este esenţialmente uniformă.

## 2.CENTRELE SUPREME DE PUTERE

Individual, Cei Şapte Directori Supremi de Putere nu sunt capabili să se reproducă, însă, în mod colectiv, şi în asociere cu Cele Şapte Spirite Maestru, ei pot reproduce — crea — fiinţe care le sunt asemănătoare, şi ei chiar fac acest lucru. Aceasta este originea Centrelor Supreme de Putere ale marelui univers, care operează în şapte grupe, după cum urmează:

1.Supraveghetorii Supremi ai Centrelor.
2.Centrele Havonei.
3.Centrele Suprauniversurilor.
4.Centrele Universurilor Locale.
5.Centrele Constelaţiilor.

6.Centrele Sistemelor.

7.Centrele Neclasificate.

Aceste centre de putere, precum şi Directorii Supremi de Putere, sunt fiinţe care dispun de o mare libertate de voinţă şi de acţiune. Ele sunt toate înzestrate cu o personalitate din Cea de-şa Treia Surse şi prezintă o capacităţi volitive indiscutabilă de un ordin mai înalt. Aceşti centri directori ai sistemului de putere al universului sunt înzestraţi cu o inteligenţă ieşită din comun. Ei sunt intelectul sistemului de putere al marelui univers şi secretul tehnicii prin control mental al întregii imense reţele a vastelor funcţiuni exercitate de Controlorii Fizici Maestru şi de Supraveghetorii de Putere Morontială.

1.*Supraveghetorii Supremi ai Centrelor*. Aceşti şapte coordonaţi şi asociaţi ai Directorilor Supremi de Putere sunt regulatorii circuitelor principale ale marelui univers. Fiecare supraveghetor al centrelor are cartierul său general pe una dintre lumile speciale ale celor Şapte Agenţi Executivi Supremi şi lucrează în strânsă asociere cu aceşti coordonatori ai treburilor generale ale universului.

Directorii Supremi de Putere şi Supraveghetorii Supremi ai Centrelor operează atât individual, cât şi colectiv cu privire la toate fenomenele cosmice care se produc mai jos de nivelele de "energie a gravitaţiei". Atunci când aceste paisprezece fiinţe acţionează în legătură ele sunt, în ceea ce priveşte puterea universului, ceea ce sunt Cei Şapte Agenţi Executivi Supremi pentru treburile generale ale universului şi Cele Şapte Spirite Maestru pentru mintea cosmică.

2.*Centrele Havonei*. Înainte de creaţia universurilor timpului şi ale spaţiului, centrele de putere nu erau necesare în Havona, însă de la aceste vremuri foarte îndepărtate, un milion dintre ele au funcţionat întotdeauna în creaţia centrală, fiecare centru având sarcina de a supraveghea o mie de lumi ale Havonei. În acest univers divin există un control perfect al energiei, condiţie care nu există în nici o altă parte. Perfecţiunea în reglementarea energiei este ţelul ultim al tuturor centrelor de putere şi al controlorilor fizici ai spaţiului.

3.*Centrele Suprauniversurilor*. Ocupând o suprafaţă enormă pe sfera capitală a fiecărui supraunivers, există o mie de centre de putere de al treilea ordin. Trei curente de energie primară, care se subîmpart la rândul lor în zece segregări, intră în aceste centre de putere, în timp ce şapte circuite de putere specializate şi bine dirijate, deşi imperfect controlate, ies din sediul lor de acţiune unificată. Aceasta este organizarea electronică a puterii universului.

Întreaga energie este pusă în circuit în ciclul Paradisului, însă Directorii de Putere ai Universului *dirijează* energiile-forţă ale Paradisului de Jos aşa cum le găsesc ei după modificările în funcţiunile spaţiale ale universului central şi ale suprauniversurilor. Ei convertesc aceste energii şi le dirijează în canale de aplicaţie utile şi constructive. Există o diferenţă între energia Havonei şi energiile suprauniversurilor. Sarcina de energie a unui supraunivers constă în trei faze ale energiei care se subîmpart fiecare în zece segregări. Această triplă încărcătură energetică se răspândeşte în întregul spaţiu al marelui univers; ea seamănă cu un vast ocean în mişcare de energie care împresoară şi scaldă întregul fiecăreia dintre cele şapte supracreaţii.

Organizarea electronică a puterii universului funcţionează în şapte faze şi revelează o sensibilitate variabilă la gravitaţia locală sau liniară. Acest circuit septuplu porneşte din centrele de putere ale suprauniversului şi străbate fiecare supracreaţie. Aceşti curenţi specializaţi ai timpului şi spaţiului sunt mişcări de energie precise şi localizate, iniţiate şi direcţionate către ţeluri specifice, asemănătoare Curentului Golfului, care operează ca un fenomen circumscris în mijlocul Oceanului Atlantic.

4.*Centrele Universurilor Locale*. O sută de centre de putere de al patrulea ordin staţionează pe lumea sediu a fiecărui univers local. Ele operează astfel încât să scadă şi să modifice cumva cele şapte circuite de putere care emană din sediul suprauniversului lor, astfel încât să le facă aplicabile serviciilor constelaţiilor şi sistemelor. Aceste centre de putere manifestă o preocupare trecătoare pentru catastrofele astronomice locale ale spaţiului; ele sunt angajate în transmiterea ordonată de energie efectivă constelaţiilor şi sistemelor subsidiare. Ele sunt de un mare ajutor pentru Fiilor Creatori pe parcursul perioadelor finale de organizare ale universului şi de mobilizare a energiei. Aceste centre sunt capabile să ofere liniile intensificate de energie utile în comunicările interplanetare dintre importante puncte locuite. Aceste *trasee* sau *linii* de energie, numite uneori şi cărări de energie, sunt circuite de energie directe între două centre de putere sau între doi controlori fizici. Sunt curenţi de putere individualizaţi aflaţi în contrast cu mişcările libere ale energiei nediferenţiate din spaţiul liber.

5.*Centrele Constelaţiilor*. Zece dintre aceste centre vii de putere sunt staţionate în fiecare constelaţie şi operează acolo ca proiectoare de energie către cele o sută de sisteme locale tributare. De la aceste fiinţe pleacă liniile de putere destinate comunicărilor şi transporturilor, precum şi alimentării energetice a creaturilor vii care

depind de anumite forme de energie fizică pentru a se menţine în viaţă. Însă nici centrele de putere, nici controlorii lor fizici subordonaţi, nu sunt în vreun alt fel preocupaţi de viaţa ca organizare funcţională.

6.*Centrele Sistemelor*. Un Centru Suprem de Putere este afectat în permanenţă fiecărui sistem local. Aceste centre sistemice trimit circuitele de putere lumilor locuite ale timpului şi spaţiului. Ele coordonează activităţile controlorilor fizici subordonaţi şi acţionează astfel pentru a asigura distribuirea satisfăcătoare a puterii în sistemul local. Legăturile circuitelor dintre planete depind de coordonarea perfectă a anumitor energii materiale şi de reglementarea eficientă a puterii fizice.

7.*Centrele Neclasificate*. Sunt centrele care operează în situaţii locale speciale, dar nu pe planetele locuite. Lumile individuale sunt încredinţate grijii Maeştrilor Controlori Fizici şi primesc liniile de putere încircuitate trimise de centrele de putere ale sistemului lor. Doar acele sfere ale relaţiilor energetice cu totul extraordinare au centre de putere de al şaptelea ordin acţionând ca roţi de echilibru universale sau ca guvernatoare de energie. În toate fazele lor de activitate, aceste centre de putere sunt în întregime echivalente cu cele care operează pe unităţile superioare de control, însă nu există nici măcar un corp spaţial la un milion care să conţină o astfel de organizare vie de putere.

## 3.DOMENIUL CENTRELOR DE PUTERE

Centrele Supreme de Putere repartizate în suprauniversuri, inclusiv asociaţii şi subordonaţii lor, sunt în număr de peste zece miliarde. Şi ele sunt toate în sincronism perfect şi în legătură completă cu antecesorii lor din Paradis, Cei Şapte Directori Supremi de Putere. Controlul puterii marelui univers este astfel dat în păstrarea şi sub îndrumarea Celor Şapte Spirite Maestru, creatori ai Celor Şapte Directori Supremi de Putere.

Directorii Supremi de Putere şi toţi asociaţii, asistenţii şi subordonaţii lor, sunt pentru totdeauna scutiţi de orice grijă legată de orice amestec din partea vreunui tribunal al spaţiului. Ei nu sunt supuşi nici conducerii administrative a guvernului suprauniversal al Celor Îmbătrâniţi de Zile, nici administraţiilor universului local al Fiilor Creator.

Aceste centre şi directoare de putere sunt înfiinţate de copiii Spiritului Infinit. Ele nu sunt în raporturi cu administrarea Fiilor lui Dumnezeu, cu toate că se afiliază cu Fiii Creatori de-a lungul epocilor mai târzii de organizare materială a universurilor. Însă centrele de putere sunt într-un fel strâns asociate cu supracontrolul cosmic al Fiinţei Supreme.

Centrele de putere şi controlorii fizici nu trec prin nici o pregătire; ei sunt toţi creaţi perfecţi, iar perfecţiunea în acţiune le este intrinsecă. Ei nu îşi schimbă niciodată funcţiunea, şi servesc întotdeauna după cum au fost desemnaţi iniţial. Nu există evoluţie în rangul lor, şi acest lucru este adevărat pentru toate cele şapte diviziuni ale celor două ordine.

Neavând un trecut ascendent de rememorat, centrele de putere şi controlorii fizici nu se joacă niciodată; ei sunt cât se poate de pragmatici în toate acţiunile lor, şi sunt întotdeauna la datorie; nu există nici o dispoziţie în schema universală pentru întreruperea liniilor fizice de energie. Aceste fiinţe nu pot niciodată să abandoneze, nici măcar pentru o fracţiune de secundă, supravegherea lor directă a circuitelor energiei ale timpului şi ale spaţiului.

Directorii, centrele şi controlorii de putere nu au de a face, din toată creaţia, decât cu puterea, cu energia materială sau semifizică. Ei nu o emit, însă o modifică, o manipulează şi o orientează. Ei nu au nimic de a face nici cu gravitaţia fizică, decât că trebuie să reziste puterii ei de atracţie. Relaţia lor cu gravitaţia este în întregime negativă.

Centrele de putere utilizează vaste mecanisme şi coordonări de ordin material în legătură cu mecanismele vii ale diverselor concentrări de energie segregate. Fiecare centru de putere individual este compus exact dintr-un milion de unităţi de control funcţional, iar aceste unităţi modificatoare de energie nu sunt staţionare, aşa cum sunt organele vitale ale corpului fizic ale omului; aceste "organe vitale" de reglare a puterii sunt mobile şi cu adevărat caleidoscopice prin posibilităţile lor de asociere.

Sunt absolut incapabil să explic modul în care aceste fiinţe vii înglobează manipularea şi reglarea circuitelor principale ale energiei universale. Dacă aş încerca să vă învăţ mai multe cu privire la dimensiunea şi la funcţiunea acestor centre de putere gigantice şi aproape perfect eficiente, acest fapt nu ar face decât să vă mărească confuzia şi consternarea. Ele sunt atât vii, cât şi "personale", însă se situează dincolo de înţelegerea voastră.

În afara Havonei, Centrele Supreme de Putere nu operează decât pe sfere special construite (arhitecturale) sau pe alte corpuri spaţiale corespunzător constituite. Lumile arhitecturale sunt construite în aşa fel încât centrele

de putere vii să poată acţiona drept comutatori selectivi pentru a orienta, modifica şi concentra energiile spaţiului, pe măsură ce ele se revarsă peste aceste sfere. Ele nu ar putea funcţiona tot astfel pe un soare sau o planetă evolutivă obişnuită. Anumite grupuri se ocupă, de asemenea, de încălzire şi de alte necesităţi materiale ale acestor lumi-sediu speciale. Şi cu toate că acest lucru depăşeşte sfera cunoştinţelor de pe Urantia, pot să spun că aceste ordine de personalităţi de putere vie au mult de a face cu distribuţia luminii care străluceşte fără căldură. Ele nu produc acest fenomen, dar se ocupă cu diseminarea şi orientarea lui.

Centrele de putere şi controlorii lor subordonaţi sunt desemnaţi pentru punerea în aplicare a tuturor energiilor fizice ale spaţiului organizat. Ei lucrează cu cei trei curenţi fundamentali având zece energii fiecare, reprezentând încărcătura de energie a spaţiului organizat; , iar spaţiul organizat este domeniul lor. Directorii de Putere ai Universului nu au absolut nimic de a face cu extraordinarele acţiuni de forţă care acum au loc în afara prezentelor frontiere ale celor şapte suprauniversuri.

Centrele şi controlorii de putere nu exercită un control perfect decât asupra a şapte din cele zece forme de energie conţinute în fiecare dintre curenţii universali de bază; formele care scapă total sau parţial controlului lor reprezintă probabil domeniile imprevizibile ale manifestării de energie dominate de Absolutul Necalificat. Chiar dacă este posibil ca centrele de putere să exercite o influenţă asupra forţelor primordiale ale acestui Absolut, noi nu avem cunoştinţă de asemenea funcţiuni. Există, cu toate acestea, uşoare indicii care să justifice opinia că anumiţi controlori fizici reacţionează uneori automat la anumite impulsuri ale Absolutului Universal.

Aceste mecanisme vii ale puterii nu sunt racordate în mod conştient la supracontrolul energetic al universului principal al Absolutului Necalificat, însă noi deducem că întregul şi aproape perfectul lor plan de dirijare a puterii, este subordonat într-un mod necunoscut acestei prezenţe a supragravitaţiei. În toate situaţiile energetice locale, centrele şi controlorii exercită o supremaţie aproape totală, însă sunt întotdeauna conştienţi de prezenţa supraenergetică şi de înfăptuirea de nerecunoscut a Absolutului Necalificat.

## 4.CONTROLORII FIZICI MAESTRU

Aceste fiinţe sunt subordonaţii mobili ai Centrilor Supremi de Putere. Controlorii fizici sunt înzestraţi cu aptitudini de metamorfozare individuală de aşa natură încât să se poată angaja într-o diversitate remarcabilă de autotransporturi; ei sunt capabili să traverseze spaţiul local la viteze apropiindu-se de acelea ale Mesagerilor Solitari. Cu toate acestea, la fel ca şi celorlalţi traversatori ai spaţiului, le este necesar atât ajutorul tovarăşilor lor, cât şi a altor tipuri de fiinţe, pentru a învinge acţiunea gravitaţiei şi rezistenţa inerţiei atunci când se depărtează de pe o sferă materială.

Controlorii Fizici Maestru servesc peste tot în marele univers. Ei sunt guvernaţi direct din Paradis de Cei Şapte Directori Supremi de Putere, până în cartierele generale ale suprauniversurilor; de aici ei sunt dirijaţi şi repartizaţi de Consiliul Echilibrului compus din înalţi mandatari de putere, detaşaţi din personalul Organizatorilor Principali ai Forţei Asociate de către Cele Şapte Spirite Maestru. Aceşti înalţi mandatari sunt împuterniciţi să interpreteze observaţiile şi înregistrările frandalankilor principali, aceste instrumente vii care indică presiunea de forţă şi sarcina energetică ale unui întreg suprauniversul.

În timp ce prezenţa Deităţilor Paradisului înglobează marele univers şi străbate cercul eternităţii, influenţa unuia dintre Cele Şapte Spirite Maestru este limitată la un singur suprauniversul. Există o netă segregare a energiei şi o separare a circuitelor de putere între fiecare dintre cele şapte supracreaţii, de unde şi necesitatea metodelor individuale de control care trebuie să prevaleze şi care prevalează în cele din urmă.

Controlorii Fizici Principali provin direct de la Centrele Supreme de Putere şi se numără printre ordinele următoare:

1.Directorii de Putere Asociaţi.
2.Controlorii Maşinali.
3.Transformatorii de Energie.
4.Transmiţătorii de Energie.
5.Asociatorii Primari.
6.Disociatorii Secundari.
7.Frandalankii şi Cronoldekii.

Nici unii dintre membri acestor ordine nu sunt persoane, în sensul posedării unor puteri individuale de alegere. În particular, ultimele patru ordine par în întregime automate şi mecanice în răspunsurile la impulsurile

superiorilor lor şi în reacţiile lor la condiţiile de energie existente. Însă, cu toate că acest răspuns pare în întregime mecanic, el nu este astfel; aceste fiinţe pot să semene cu nişte automate, însă ele revelează întreaga funcţiune diferenţială a inteligenţei.

Personalitatea nu coincide neapărat cu mintea. Mintea poate gândi chiar şi atunci când este lipsită de orice putere de alegere, aşa cum se întâmplă la numeroase animale de tip inferior şi la anumiţi controlori fizici subordonaţi. Mulţi dintre aceşti regulatori, care sunt cei mai automaţi în puterea lor fizică, nu sunt persoane în nici un sens al termenului. Ei nu sunt înzestraţi nici cu voinţă, nici cu independenţă de decizie, fiind în întregime aserviţi perfecţiunii mecanice a planurilor de îndeplinire a sarcinilor care le revin; cu toate acestea, ei sunt cu toţii fiinţe deosebit de inteligente.

Controlorii fizici se ocupă, în principal, cu ajustarea energiilor fundamentale nedescoperite pe Urantia. Aceste energii necunoscute sunt esenţiale pentru sistemul interplanetar de transport şi pentru anumite tehnici de comunicare. Când noi punem linii de energie în vederea transmiterii unor echivalente ale sunetului sau ale unei viziuni lărgite, aceste forme nedescoperite de energie sunt utilizate de controlorii fizici vii şi de către asociaţii lor. Câteodată, aceleaşi energii sunt folosite şi de creaturile mediane în munca lor de rutină.

1.*Directorii de Putere Asociaţi*. Aceste fiinţe minunat de eficiente sunt însărcinate cu desemnarea şi cu detaşarea Controlorilor Fizici Principali ai tuturor ordinelor, în funcţie de nevoile mereu schimbătoare ale statutului energetic, în continuă schimbare, al tărâmurilor. Vastele rezerve de controlori fizici sunt menţinute pe lumile-sediu ale sectoarelor minore şi, de pe aceste puncte de concentrare, aceştia sunt periodic trimişi de directorii de putere aliaţi în sediile universurilor, ale constelaţiilor şi ale sistemelor, precum şi pe planetele individuale. Când controlorii fizici sunt astfel delegaţi, ei sunt provizoriu supuşi ordinelor executorilor divini ai comisiilor de conciliere, dar altminteri ei sunt răspunzători doar în faţa directorilor lor aliaţi şi a Centrele Supreme de Putere.

Trei milioane de directori de putere aliaţi sunt desemnaţi pentru fiecare dintre sectoarele minore ale Orvontonului, ceea ce reprezintă pentru suprauniversul nostru o cotă parte de trei miliarde dintre aceste fiinţe înzestrate cu o uimitoare abilitate. Propriile lor rezerve sunt menţinute pe aceste lumi-sediu ale sectoarelor minore în care ele servesc ca instructori ai tuturor celor care studiază ştiinţa şi tehnica controlului şi a transmutării energiei prin inteligenţă.

Aceşti directori fac, alternativ, perioade de serviciu administrativ în sectoarele minore, precum şi perioade de serviciu de inspecţie în domeniile spaţiului. Există întotdeauna cel puţin un inspector în activitate prezent în fiecare sistem local; el îşi păstrează cartierul general pe sfera lui capitală. Inspectorii menţin ansamblul imensului agregat al energiei vii într-un sincronism armonios.

2.*Controlorii Mecanici*. Sunt ajutorii mobili şi extrem de multilaterali ai directorilor de putere aliaţi. Miliarde şi miliarde dintre ei sunt trimişi pe Ensa, sectorul vostru minor. Numim aceste fiinţe controlori mecanici, pentru că sunt atât de complet dominate de superiorii lor, şi atât de supuse voinţei directorilor de putere aliaţi. Cu toate acestea, ei sunt, prin ei înşişi, foarte inteligenţi, şi cu toate că munca lor este de natură maşinală şi directă, ea este realizată cu competenţă.

Dintre toţi aceşti Controlori Fizici Principali ataşaţi lumilor locuite, controlorii maşinali sunt, de departe, cei mai puternici. Ei posedă darul viu al antigravitaţiei, într-un grad care îl depăşeşte pe cel al tuturor celorlalte fiinţe. Fiecare controlor are o rezistenţă la gravitaţie egalată doar de sferele enorme ce se învârt cu o viteză imensă. Zece dintre aceşti controlori sunt acum staţionaţi pe Urantia, unde una dintre principalele lor activităţi planetare constă în a înlesni plecarea transporturilor serafice. În această funcţiune, cei zece controlori mecanici acţionează toţi la unison, în timp ce o serie cumulată de mii de transmiţători de energie oferă forţa vie iniţială pentru plecarea serafică.

Controlorii mecanici sunt calificaţi pentru orientarea fluxului de energie şi pentru înlesnirea concentrării ei în curenţi sau în circuite specializate. Aceste fiinţe puternice au mult de a face cu segregarea, cu orientarea şi cu intensificarea energiilor fizice, precum şi cu egalizarea presiunilor circuitelor interplanetare. Ele sunt experte în manipularea a douăzeci şi una dintre cele treizeci de energii fizice ale spaţiului, care constituie sarcina de energie a unui supraunivers. Ele sunt, de asemenea, capabile să practice în parte gestiunea şi controlul a şase dintre celelalte nouă forme mai subtile ale energiei fizice. Punând aceşti controlori în relaţii tehnice corespunzătoare unii cu alţii şi cu anumite centre de putere, directorii de putere asociaţi sunt în măsură să efectueze schimbări incredibile în ajustarea puterii şi în controalele energiei.

Controlorii Fizici Principali operează adesea în baterii de câte o sută, o mie, şi chiar de milioane şi, prin varierea poziţiilor şi a formaţiilor lor, ei pot controla atât energia colectivă, cât şi cea individuală. În funcţie de

necesităţi variabile, ei pot spori volumul şi accelera mişcarea energiei sau, dimpotrivă, pot reţine, condensa şi întârzia curenţii de energie. Ei influenţează transformările de energie şi de forţă, oarecum asemenea aşa-numiţilor agenţi catalitici, care accelerează reacţiile chimice. Ei funcţionează printr-o aptitudine înnăscută şi în cooperare cu Centrele Supreme ale Puterii.

3.*Transformatorii de Energie*. Numărul acestor fiinţe într-un suprauniversul este incredibil. Există aproape un milion doar în sistemul Sataniei, şi cota parte obişnuită este de câte o sută în fiecare lume locuită.

Transformatorii de Energie sunt creaţia asociată a Celor Şapte Directori Supremi de Putere şi a Celor Şapte Supraveghetori Centrali. Ei figurează printre ordinele cele mai personale de controlori fizici. Afară de cazul când un director de putere asociat este prezent pe o lume locuită, transformatorii sunt cei care deţin comanda. Ei sunt inspectorii planetari ai tuturor transporturilor serafice care pleacă. Diversele clase de viaţă celestă nu pot utiliza ordinele mai puţin personale de controlori fizici decât prin legătura cu ordinele mai personale de directori aliaţi şi de transformatori ai energiei.

Aceşti transformatori sunt întrerupătoare vii, puternice şi eficiente. Ei pot lua poziţie pentru sau contra unei dispoziţii sau unei orientări date de putere. Ei sunt, de asemenea, iscusiţi în eforturile lor de a izola planetele de puternicii curenţi de energie care circulă între gigantici vecini planetari sau stelari. Atributele lor de transmutare a energiei îi fac deosebit de utili în importanta sarcină de menţinere a echilibrului universal al energiei sau a echilibrului puterii. În anumite momente, ei par să consume sau să acumuleze energie; în altele, ei par să elimine sau să elibereze energie. Transformatorii sunt capabili să crească sau să reducă potenţialul "acumulatoarelor de energie" vii şi moarte din domeniile lor respective. Însă ei se ocupă doar de energiile fizice şi semimateriale, ei nu acţionează direct în domeniul vieţii şi nu nici nu schimbă formele de fiinţe vii.

În anumite privinţe, transformatorii de energie sunt creaturile semimateriale vii cele mai remarcabile şi cele mai misterioase. Într-un chip necunoscut, ei sunt diferenţiaţi din punct de vedere fizic şi, variind legăturile în relaţiile lor, ei pot exercita o influenţă profundă asupra energiei care trece prin prezenţele lor asociate. Statutul domeniilor fizice pare să suporte o transformare sub îndemânatica lor manipulare. *Ei pot schimba şi chiar schimbă forma fizică a energiilor spaţiului*. Cu ajutorul tovarăşilor lor controlori, ei sunt efectiv capabili să modifice forma şi potenţialul celor şapte sute treizeci de energii fizice ale sarcinii de putere a suprauniversului. Faptul că trei dintre aceste energii scapă controlului lor dovedeşte că ei nu sunt agenţi ai Absolutului Necalificat.

Cele patru grupuri rămase de Controlori Fizici Principali sunt prea puţin persoane în sensul unei definiţii acceptabile a acestui cuvânt. Aceşti transmiţători, asociatori, disociatori, şi frandalanki, sunt complet automaţi în reacţiile lor însă, cu toate acestea, ei sunt inteligenţi din toate punctele de vedere. Noi suntem foarte mult limitaţi în cunoaşterea acestor entităţi minunate, deoarece nu putem comunica cu ele. Ele par să înţeleagă limbajul tărâmului, însă nu pot comunica cu noi. Ele par pe deplin capabile să primească mesajele noastre, dar total neputincioase în a le răspunde.

4.*Transmiţătorii de Energie*. Operaţiunile acestor fiinţe sunt în principal, însă nu în întregime, interplanetare. Sunt minunaţii distribuitori de energie, aşa cum este ea manifestată pe lumile individuale.

Când energia trebuie să fie abătută către un alt circuit, transmiţătorii se desfăşoară într-o linie, de-a lungul parcursului dorit pentru energie şi, prin virtutea atributelor lor extraordinare de atracţie energetică, ei pot cu adevărat induce un flux crescut de energie în direcţia dorită. Ceea ce fac ei este la fel de real ca orientarea fluxului anumitor forme de energie electrică de către anumite circuite metalice; ei sunt superconductorii vii pentru mai mult de jumătate din cele treizeci de forme de energie fizică.

Transmiţătorii formează legături pricepute, eficiente în întărirea curenţilor care slăbesc ai energiei specializate trecând din planetă în planetă şi din staţie în staţie pe o planetă individuală. Ei pot detecta curenţi mult prea slabi pentru a fi recunoscuţi de orice alt tip de fiinţe vii, şi pot spori energia astfel încât mesajele însoţitoare să devină perfect inteligibile. Serviciile lor sunt de nepreţuit pentru receptorii teledifuziunilor.

Transmiţătorii de energie pot reacţiona asupra tuturor formelor de percepţie comunicabile; ei pot la fel de bine să facă "vizibilă" o scenă îndepărtată, precum şi să facă "audibil" un sunet îndepărtat. Ei furnizează liniile de comunicare de urgenţă în sistemele locale şi pe planetele individuale. Practic, toate creaturile sunt nevoite să recurgă la aceste servicii pentru a comunica în afara circuitelor stabilite în mod regulat.

Atât transmiţătorii, cât şi transformatorii de energie sunt indispensabili în menţinerea existenţei muritoare pe lumile a căror atmosferă este sărăcită, şi ei formează o parte integrantă din tehnica vieţii pe planetele pe care nu se respiră.

5.*Asociatorii Principali*. Aceste entităţi interesante şi de nepreţuit sunt deţinătorii şi păstrătorii desăvârşiţi ai energiei. Oarecum asemenea unei plante, care înmagazinează lumină solară, aceste organisme vii acumulează

energie pe parcursul perioadelor de manifestare excedentară. Ele lucrează la o scară gigantică, şi convertesc energiile spaţiului la o stare fizică necunoscută pe Urantia. Ele sunt, de asemenea, capabile să împingă transformările până într-un punct în care să producă anumite unităţi primitive de existenţă materială. Aceste fiinţe acţionează pur şi simplu prin prezenţa lor. Ele nu sunt în nici un fel epuizate sau diminuate de această funcţiune; ele operează ca nişte catalizatori vii.

Pe parcursul perioadelor de manifestări deficitare, ele au puterea de a elibera aceste energii acumulate. Însă cunoştinţele voastre despre energie şi materie nu sunt destul de avansate pentru a permite să se explice tehnica acestei faze a muncii lor. Asociatorii lucrează întotdeauna în conformitate cu legea universală, mânuind şi manipulând atomii, electronii şi ultimatonii, tot cam aşa cum mânuiţi voi literele de tipar ajustabile pentru a face ca aceleaşi simboluri alfabetice să spună povestiri vast distincte.

Asociatorii sunt primul grup viu care apare pe o sferă materială pe cale de organizare, şi ei pot opera la temperaturi fizice pe care voi le-aţi considera absolut incompatibile cu existenţa fiinţelor vii. Ei reprezintă un ordin de viaţă aflat cu totul dincolo de orizontul imaginaţiei umane. Împreună cu colaboratorii lor, disociatorii, ei sunt creaturile inteligente cele mai aservite.

6.*Disociatorii Secundari*. Comparaţi cu asociatorii primari, aceste fiinţe înzestrate cu imense facultăţi antigravitaţionale sunt lucrătorii ale căror funcţiuni sunt inversate. Nu există nici un risc de a vedea epuizându-se formele speciale sau modificate de energie fizică pe lumile locale sau în sistemele locale, deoarece aceste organizări vii sunt înzestrate cu facultatea excepţională de a putea degaja cantităţi nelimitate de energie. Disociatorii sunt preocupaţi, în principal, de evoluţia unor forme de energii puţin cunoscute pe Urantia, provenind dintr-o formă de materie care este şi mai puţin recunoscută. Ei sunt cu adevărat alchimiştii spaţiului şi magicienii timpului. Însă, în nici unul dintre miracolele lor, ei nu încalcă ordinele Supremaţiei Cosmice.

7.*Frandalankii*. Aceste fiinţe sunt creaţia asociată a tuturor celor trei ordine de controlori de energie: organizatorii de forţă primari şi secundari şi directorii de putere. Frandalankii sunt cei mai numeroşi dintre toţi Controlorii Fizici Principali. Fie şi numai în sistemul Sataniei, numărul lor depăşeşte conceptele voastre numerice. Ei sunt staţionaţi pe toate lumile locuite, şi sunt întotdeauna ataşaţi ordinelor superioare de controlori fizici. Ei funcţionează într-un mod alternant în universul central, în suprauniversuri, precum şi în domeniile spaţiului exterior.

Frandalankii sunt creaţi în treizeci de diviziuni, pentru fiecare formă fundamentală de forţă universală, şi acţionează exclusiv ca indicatori vii şi automaţi ai prezenţelor, ai presiunilor şi ai vitezelor. Aceste barometre vii se ocupă doar de înregistrarea automată şi fără greşeală a statutului tuturor formelor de energie-forţă. Ei sunt pentru universul fizic ceea ce vastul mecanism de reflexivitate este pentru universul minte. Frandalankii care înregistrează timpul în plus faţă de prezenţa cantitativă şi calitativă a energiei sunt numiţi *cronoldeki*.

Recunosc că frandalankii sunt inteligenţi, însă nu aş şti să îi clasific altfel decât în calitate de maşini vii. Singura cale prin care v-aş putea ajuta la înţelegerea acestor mecanisme vii este prin compararea lor cu propriile voastre dispozitive mecanice care funcţionează cu o precizie şi cu o exactitate aproape asemănătoare inteligenţei. Deci, dacă doriţi să vă faceţi o idee despre aceste fiinţe, faceţi apel la imaginaţia voastră până când recunoaşteţi că în marele univers noi avem efectiv mecanisme (entităţi) inteligente şi *vii* care pot înfăptui lucruri mai complexe decât maşinile voastre şi care implică calcule mai prodigioase, cu o fineţe a exactităţii chiar mai mare, mergând până la ultimitatea preciziei.

## 5.ORGANIZATORII PRINCIPALI AI FORŢEI

Organizatorii forţei locuiesc în Paradis, însă operează în tot universul principal, în special în domeniile spaţiului neorganizat. Aceste fiinţe extraordinare nu sunt nici creatori, nici creaturi, şi se clasează în două mari diviziuni de serviciu:

1.Organizatori Principali de Forţă Exteriorizaţi Primari.

2.Organizatori Principali de Forţă Transcendentali Aliaţi.

Aceste două puternice ordine de manipulatori de forţă primordială lucrează exclusiv sub supravegherea Arhitecţilor Universului Maestru; la ora actuală, ei nu operează prea mult în interiorul frontierelor marelui univers.

Organizatorii Principali ai Forţei Primare sunt manipulatorii forţelor spaţiale primordiale sau fundamentale ale Absolutului Necalificat; sunt creatorii nebuloaselor. Ei sunt provocatorii vii ai cicloanelor energetice ale spaţiului, şi primii organizatori şi canalizatori ai acestor gigantice manifestări. Aceşti organizatori de forţe

transmută *forţa primordială* (pre-energie nesensibilă la gravitaţia directă a Paradisului) în *energie potenţială* sau primară, ceea ce o face să treacă sub controlul exclusiv al Absolutului Necalificat, sub controlul gravitaţional al Insulei Paradisului. După aceasta, organizatorii de forţă aliaţi îi succed, şi continuă procesul de transmutare a energiei de la stadiul primar la stadiul secundar de *energie-gravitaţie*.

Când planurile de creare unui univers local sunt realizate, fapt semnalat de sosirea Fiului Creator, Organizatorii Principali de Forţă Aliaţi cedează locul ordinelor directorilor de putere care operează în suprauniversul de care acest univers local depinde din punct de vedere astronomic. Însă, în absenţa unor astfel de planuri, organizatorii de forţă aliaţi continuă, la nesfârşit, să se ocupe de aceste creaţii materiale, aşa cum o fac în prezent în spaţiul exterior.

Organizatorii Principali ai Forţei rezistă la temperaturi şi operează în condiţii fizice care ar fi intolerabile chiar şi pentru supradotatele centrele de putere şi pentru controlorii fizici ai Orvontonului. Singurele alte tipuri de fiinţe revelate capabile să opereze în aceste domenii ale spaţiului exterior sunt Mesagerii Solitari şi Spiritele Inspirate ale Trinităţii.

[Prezentat de un Cenzor Universal acţionând prin autoritatea Celor Îmbătrâniţi de Zile de pe Uversa.]

# CARTEA URANTIA

## PRIMA PARTE - UNIVERSUL CENTRAL ŞI SUPRAUNVERSURILE

## CAPITOLUL 30 - PERSONALITĂŢI ALE MARELUI UNIVERS

Personalităţile şi entităţile altfel decât personale care activează în prezent în Paradis şi în marele univers constituie un număr aproape nelimitat de fiinţe vii. Chiar şi numărul de ordine şi de tipuri majore depăşeşte imaginaţia umană, fără a mai vorbi de nenumăratele subtipuri şi varietăţi. Este, cu toate acestea, de dorit să prezentăm câte ceva din cele două clasificări fundamentale de fiinţe vii — o sugestie a clasificării Paradisului şi o prescurtare a Registrului Personalităţilor de pe Uversa.

Este imposibil să se formuleze o clasificare detaliată, completă şi pe deplin coerentă a personalităţilor marelui univers, deoarece *grupurile* lor nu sunt toate revelate. Ar fi nevoie de numeroase capitole suplimentare pentru a se acoperi revelaţia ulterioară necesară pentru clasificarea sistematică a tuturor grupurilor. O astfel de extensiune conceptuală nu prea ar fi de dorit, de vreme ce ea ar priva pe gânditorii muritori ai următorului mileniu de acel stimulent pentru speculaţia creativă pe care ar oferi-o revelarea parţială a acestor concepte. Cel mai bine este ca oamenii să nu primească o revelaţie peste măsură de amplă; acest fapt înăbuşă imaginaţia.

### 1.CLASIFICAREA PARADISIACĂ A FIINŢELOR VII

În Paradis, fiinţele vii sunt clasificate în acord cu relaţiile înnăscute sau dobândite cu Deităţile Paradisului. Pe parcursul marilor adunări ale universului central şi ale suprauniversurilor, persoanele prezente sunt adesea grupate în acord cu originea lor: cele de origine triunică, sau cele de dobândire trinitară; acelea de origine dublă; şi cele de origine unică. Este dificil să se interpreteze minţii umane a muritorilor clasificările paradisiace ale fiinţelor vii, însă noi suntem autorizaţi să prezentăm ceea ce urmează:

I.*FIINŢE DE ORIGINE TRIUNICĂ*. Fiinţele create de toate cele Trei Deităţi ale Paradisului, fie ca atare, fie ca Trinitate, laolaltă cu corpul trinitizat, desemnare care se referă la toate grupurile de fiinţe trinitizate, revelate şi nerevelate.

A.*Spiritele Supreme*.
1.Cele Şapte Spirite Maestru.
2.Cei Şapte Agenţi Executivi Supremi.
3.Cele Şapte Ordine de Spirite Reflectante.

B.*Fiii Staţionari ai Trinităţii*.
1.Secretele Supremaţiei Trinitizate.
2.Eternii de Zile.
3.Cei Îmbătrâniţi de Zile.
4.Perfecţiunile de Zile.
5.Recenţii de Zile.
6.Uniunile de Zile.
7.Fidelii de Zile.
8.Desăvârşitorii Înţelepciunii.
9.Consilierii Divini.
10.Cenzorii Universali.

C.*Fiinţe de origine Trinitară şi Fiinţe* Trinitizate.

1.Fiii Învăţători ai Trinităţii.
2.Spiritele Inspirate ale Trinităţii.
3.Nativii Havonei.
4.Cetăţenii Paradisului.
5.Fiinţele Nerevelate de origine trinitară.
6.Fiinţele Nerevelate trinitizate de Deitate.
7.Fiii de Împlinire Trinitizaţi.
8.Fiii de Selecţie Trinitizaţi.
9.Fiii de Perfecţiune Trinitizaţi.
10.Fiii Trinitizaţi de Creaturi.

II.*FIINŢE DE ORIGINE DUALĂ*. Acelea ce îşi au originea în oricare două Deităţi din Paradis sau care au fost create altfel de orice două fiinţe descendente direct sau indirect din Deităţile Paradisului.

A.*Ordinele Descendente*.
1.Fiii Creatori.
2.Fiii Magistrali.
3.Strălucitoarele Stele de Dimineaţă.
4.Părinţii Melchizedeki.
5.Melchizedekii.
6.Vorondadekii.
7.Lanonandekii.
8.Strălucitoarele Stele de Seară.
9.Arhanghelii.
10.Purtătorii Vieţii.
11.Ajutorii Nerevelaţi ai Universurilor.
12.Fiii lui Dumnezeu Nerevelaţi.

B.*Ordinele Staţionare*.
1.Abandonterii.
2.Susaţii.
3.Univitaţii.
4.Spirongii.
5.Fiinţe Nerevelate de origine Duală.

C.*Ordinele Ascendente*.
1.Muritori care s-au contopit cu Ajustorul lor.
2.Muritori care s-au contopit cu Fiul.
3.Muritori care s-au contopit cu Spiritul.
4.Medianii Transferaţi.
5.Ascendenţi Nerevelaţi.

III.*FIINŢE DE ORIGINE UNICĂ*. Acelea care provin din oricare dintre Deităţile Paradisului sau care au fost creaţi altfel de orice fiinţă singură care descinde direct sau indirect din Deităţile Paradisului.

A.*Spiritele Supreme*.
1.Mesagerii Gravitaţiei.
2.Cele Şapte Spirite ale Circuitelor Havonei.
3.Adjutanţii în Grup de Doisprezece ai Circuitelor Havonei.
4.Ajutoarele-Imagini Reflectante.
5.Spiritele-Mamă ale Universurilor.
6.Spiritele Mentale Adjutante Septuple.
7.Fiinţele Nerevelate provenite din Deitate.

B.*Ordinele Ascendente*.
1.Ajustorii Personalizaţi.
2.Fiii Materiali Ascenderi.
3.Serafimii Evolutivi.
4.Heruvimii Evolutivi.
5.Ascenderii Nerevelaţi.

C. *Familia Spiritului Infinit*.

1.Mesagerii Solitari.
2.Supraveghetorii Circuitelor Universului.
3.Directorii Recensământului.
4.Ajutorii Personali ai Spiritului Infinit.
5.Inspectorii Asociaţi.
6.Santinelele desemnate.
7.Îndrumătorii Absolvenţilor.
8.Slujitorii Havonei.
9.Conciliatorii Universali.
10.Însoţitorii Morontiei.
11.Supernafimii.
12.Seconafimii.
13.Terţiafimii.
14.Omniafimii.
15.Serafimii.
16.Heruvimii şi Sanovimii.
17.Fiinţele Nerevelate provenite din Spirit.
18.Cei Şapte Directori Supremi de Putere.
19.Centrele Supreme de Putere.
20.Controlorii Fizici Principali.
21.Supraveghetorii de Putere Morontială.

IV.*FIINŢE TRANSCENDENTALE EXTERIORIZATE*. În Paradis se găseşte o imensă mulţime de fiinţe transcendentale a căror origine nu este de obicei revelată universurilor timpului şi spaţiului înainte ca aceste universuri să se stabilizeze în lumină şi viaţă. Aceşti Transcendentali nu sunt nici creatori, nici creaturi; ei sunt copiii *exteriorizaţi* ai divinităţii, ai ultimităţii şi ai eternităţii. Aceşti "exteriorizaţi" nu sunt nici finiţi, nici infiniţi — ei sunt *absoniţi*; iar absonitatea nu este nici infinitate, nici absoluitate.

Aceşti necreatori necreaţi sunt întotdeauna loiali Trinităţii Paradisului şi supuşi Celui Ultim. Ei există pe patru nivele ultime de activitate a personalităţii şi sunt funcţionali pe cele şapte nivele ale absonităţii în douăsprezece mari diviziuni, constând dintr-o mie de grupuri de lucru majore de câte şapte clase fiecare. Aceste fiinţe exteriorizate conţin următoarele ordine:

1.Arhitecţii Maestrului Univers.
2.Arhivarii Transcendentali.
3.Alţi Transcendentali.
4.Organizatorii Principali ai Forţei Exteriorizaţi Primari.
5.Organizatorii Principali ai Forţei Transcendentali Aliaţi.

Dumnezeu, ca suprapersoană, exteriorizează; Dumnezeu, ca persoană, creează; Dumnezeu, ca prepersoană, se fragmentează; şi un astfel de fragment din el însuşi, Ajustorul, este cel care dezvoltă sufletul spirit în mintea materială şi muritoare în acord cu libera alegere a personalităţii conferite creaturii muritoare prin actul părintesc a lui Dumnezeu ca Tată.

V.*ENTITĂŢI FRAGMENTATE ALE DEITĂŢII*. Acest ordin de existenţă vie, provenind din Tatăl Universal, se manifestă cel mai clar în Ajustorii Gândirii, cu toate că aceste entităţi nu sunt, în nici un fel, singurele fragmentări ale realităţii prepersonale a Primei Surse-Centru. Funcţiunile fragmentelor ce se disting de Ajustori sunt multiple şi puţin cunoscute. Fuziunea cu un Ajustor sau cu unul dintre celelalte fragmente face din creatură o *fiinţă contopită cu Tatăl*.

Cu toate că fragmentările spiritului preminte ale Celei de a Treia Surse-Centru nu sunt deloc comparabile cu fragmentele Tatălui, noi trebuie să le menţionăm aici. Astfel de entităţi diferă considerabil de Ajustori; ele nu locuiesc în Spiritington ca atare, ele nu traversează circuitele de gravitaţie mentală şi nu înlocuiesc creaturile umane pe parcursul şederii lor în trup. Ele nu sunt prepersonale în sensul în care sunt Ajustorii, însă asemenea fragmente ale spiritului preminte sunt revărsate peste unii muritori supravieţuitori, iar contopirea cu ei îi transformă în *muritori contopiţi cu Spiritul*, în contrast cu muritorii contopiţi cu Ajustorul lor.

Spiritul individualizat al unui Fiu Creator este şi mai dificil de descris. Uniunea cu el face din creatură un muritor *contopit cu Fiul*. Şi mai există şi alte fragmentări ale Deităţii.

VI.*FIINŢE SUPERPERSONALE*. Există o vastă multitudine de fiinţe distincte de cele personale, care sunt de origine divină şi aduc multiple servicii în universul universurilor. Unele dintre aceste fiinţe locuiesc pe lumile paradisiace ale Fiului; altele, cum ar fi reprezentanţii suprapersonali ai Fiului Etern, se întâlnesc în altă parte. Cea mai mare parte din ele nu sunt menţionate în aceste expuneri, iar încercarea de a le descrie unor *fiinţe personale* ar fi de-a dreptul zadarnică.

VII.*ORDINE NECLASIFICATE ŞI NEREVELATE*. Pe parcursul prezentei vârste a universului nu ar fi posibil să rânduim toate fiinţele personale sau de altă natură în clasificări ţinând de prezenta epocă a universului. De altfel, nici nu au fost revelate toate categoriile lor în aceste expuneri; numeroase ordine au fost omise în listele citate. Consideraţi următoarele:

Consumatorii Destinului Universului.
Locţiitorii Calificaţi ai Ultimului.
Supraveghetorii Necalificaţi ai Supremului.
Agenţii Creativi Nerevelaţi ai Celor Îmbătrâniţi de Zile.
Maiestonii din Paradis.
Agenţii de Legătură Reflexivi Nedenumiţi ai lui Majeston.
Ordinele Midsonite ale Universurilor Locale.

Nu este necesar să atribuim nici o semnificaţie specială enumerării acestor ordine la un loc, decât că nici unul dintre ele nu apare în clasificarea Paradisului aşa cum este revelată în această carte. Acestea sunt puţinele ordine neclasificate. . Nu aţi aflat încă de multe dintre cele nerevelate.

Există spirite: entităţi spirituale, prezenţe spirituale, spirite personale, spirite prepersonale, spirite suprapersonale, existenţe spirituale, personalităţi spirituale — însă nici limba, nici intelectul muritorilor nu sunt pe potrivă. Noi putem, cu toate acestea, indica faptul că nu există personalităţi de "minte pură"; nici o entitate nu are personalitate dacă ea nu a fost înzestrată cu ea de Dumnezeu, care este spirit. Nici o entitate mentală neasociată unei energii fizice sau spirituale nu este o personalitate. Însă, în acelaşi sens în care există personalităţi spirituale înzestrate cu minte, există personalităţi mentale înzestrate cu spirit. Majeston şi asociaţii săi sunt ilustrări destul de bune de fiinţe dominate de minte, există însă nişte ilustrări şi mai bune ale acestui tip de personalitate necunoscute vouă. Există chiar ordine întregi şi nerevelate de *personalităţi mentale*, însă spiritul le este asociat întotdeauna. Anumite alte creaturi nerevelate sunt ceea ce am putea numi *personalităţi de energie mentală şi fizică*. Acest tip de fiinţe nu sunt sensibile la gravitaţia spiritului, însă sunt, cu toate acestea, adevărate personalităţi — ele sunt cuprinse în circuitul Tatălui.

Aceste capitole nici măcar nu încep — nu pot începe — să epuizeze istoria creaturilor vii, a creatorilor, a fiinţelor exteriorizate şi a fiinţelor existând sub alte forme, care trăiesc şi se închină şi servesc în universurile populate ale timpului şi în universul central al eternităţii. Voi muritorii sunteţi persoane şi, de aceea, noi putem să vă descriem fiinţe *personalizate*, însă cum vi s-ar putea oare explica vreodată o fiinţă *absonitizată*?

## 2.REGISTRUL PERSONALITĂŢILOR DE PE UVERSA

Familia divină a fiinţelor vii este înregistrată pe Uversa în şapte mari diviziuni:

1.Deităţile Paradisului.
2.Spiritele Supreme.
3.Fiinţele provenite din Trinitate.
4.Fiii lui Dumnezeu.
5.Personalităţile Spiritului Infinit.
6.Directorii de Putere ai Universului.
7.Corpul de Cetăţenie Permanentă.

Aceste grupe de creaturi volitive sunt împărţite în numeroase clase şi subdiviziuni minore. Prezentarea acestei clasificări a personalităţilor marelui univers caută totuşi, în principal, să enunţe ordinele de fiinţe inteligente care au fost revelate în aceste expuneri, şi din care cea mai mare parte vor fi întâlnite de muritorii timpului, pe parcursul experienţei lor ascendente de înălţare progresivă către Paradis. Enumerările următoare nu menţionează vastele ordine de fiinţe universale care îşi urmează munca în afara planului de ascensiune a muritorilor.

I.*DEITĂŢILE PARADISULUI*.

1.Tatăl Universal.

2.Fiul Etern.
3.Spiritul Infinit.

II.*SPIRITELE SUPREME*.
1.Cele Şapte Spirite Maestru.
2.Cei Şapte Agenţi Executivi Supremi.
3.Cele Şapte Grupuri de Spirite Reflectante.
4.Ajutoarele-Imagini Reflectante.
5.Cele Şapte Spirite ale Circuitelor.
6.Spiritele Creative ale Universurilor Locale.
7.Spiritele Mentale Adjutante.

III.*FIINŢELE PROVENITE DIN TRINITATE*.
1.Secretele Supremaţiei Trinitizate.
2.Eternii de Zile.
3.Cei Îmbătrâniţi de Zile.
4.Perfecţiunile de Zile.
5.Recenţii de Zile.
6.Uniunile de Zile.
7.Fidelii de Zile.
8.Fiii Învăţătorii ai Trinităţii.
9.Desăvârşitorii de Înţelepciune.
10.Consilierii Divini.
11.Cenzorii Universali.
12.Spiritele Inspirate ale Trinităţii
13.Nativii Havonei.
14.Cetăţenii Paradisului.

*IV.FIII LUI DUMNEZEU*.

A.*Fiii Descendenţi*.
1.Fiii Creator — Mihailii.
2.Fiii Magistrali — Avonalii.
3.Fiii Învăţători ai Trinităţii — Daynalii.
4.Fiii Melchizedeki.
5.Fiii Vorondadeki.
6.Fiii Lanondadeki.
7.Fiii Purtători ai Vieţii.

B.*Fiii Ascendenţi*.
1.Muritori Contopiţi cu Tatăl.
2.Muritori Contopiţi cu Fiul.
3.Muritori Contopiţi cu Spiritul.
4.Serafimi Evolutivi.
5.Fii Materiali Ascendenţi.
6.Medianii Transferaţi.
7.Ajustori Personalizaţi.

C.*Fiii Trinitizaţi*.
1.Puternicii Mesageri.
2.Cei Înalţi în Autoritate.
3.Cei Fără de Nume şi de Număr.
4.Păstrătorii Trinitizaţi.
5.Ambasadorii Trinitizaţi.
6.Păzitorii Celeşti.
7.Asistenţii Înalţilor Fii.
8.Fiii Trinitizaţi de Ascenderi.
9.Fiii Paradisului Havona Trinitizaţi.
10.Fiii Destinului Trinitizaţi.

*V.PERSONALITĂŢILE SPIRITULUI INFINIT.*

A.*Personalităţi Superioare ale Spiritului Infinit*.

1.Mesagerii Solitari.
2.Supraveghetorii Circuitelor Universului.
3.Directorii de Recensământ.
4.Ajutoarele Personale ale Spiritului Infinit.
5.Inspectorii Asociaţi.
6.Santinelele desemnate.
7.Îndrumătorii Diplomaţilor.

B.*Oştirile Mesagerilor Spaţiului*.

1.Slujitorii Havonei.
2.Conciliatorii Universali.
3.Consilierii Tehnici.
4.Păstrătorii Arhivelor în Paradis.
5.Arhivarii Celeşti.
6.Însoţitorii Morontiali.
7.Însoţitorii Paradisului.

C.*Spiritele Ocrotitoare*.

1.Supernafimii.
2.Seconafimii.
3.Terţiafimii.
4.Omniafimii.
5.Serafimii.
6.Heruvimii şi Sanovimii.
7.Medianii.

*VI.DIRECTORII DE PUTERE AI UNIVERSULUI.*

A.*Cei Şapte Directori Supremi de Putere*.

B.*Centrele Supreme de Putere*.

1.Supraveghetorii Supremi ai Centrelor.
2.Centrele Havonei.
3.Centrele Suprauniversurilor.
4.Centrele Universurilor Locale.
5.Centrele Constelaţiilor.
6.Centrele Sistemelor.
7.Centrele Neclasificate.

C.*Controlorii Fizici Maestru*.

1.Directorii de Putere Asociaţi.
2.Controlorii Mecanici.
3.Transformatorii de Energie.
4.Transmiţătorii de Energie.
5.Asociatorii Primari.
6.Disociatorii Secundari.
7.Frandalankii şi Cronoldekii.

D.*Supraveghetorii de Putere Morontială*.

1.Regulatorii Circuitelor.
2.Coordonatorii Sistemelor.
3.Păstrătorii Planetari.
4.Controlorii Conjugaţi.
5.Stabilizatorii Legăturilor.
6.Asortatorii Selectivi.
7.Arhivarii Asociaţi.

VII.*CORPURILE DE CETĂŢENIE PERMANENTĂ*.

1.Medianii Planetari.

2.Fiii Adamici ai Sistemelor.
3.Univitaţii Constelaţiilor.
4.Susaţii Universurilor Locale.
5.Muritorii Universurilor Locale Contopiţi cu Spiritul.
6.Abandonterii Suprauniversurilor.
7.Muritorii Suprauniversurilor Contopiţi cu Fiul.
8.Nativii Havonei.
9.Nativii Sferelor Paradisiace ale Spiritului.
10.Nativii Sferelor Paradisiace ale Tatălui.
11.Cetăţenii Paradisului Creaţi.
12.Cetăţenii Muritori ai Paradisului contopiţi cu Ajustorul lor.

Aceasta este clasificarea funcţională a personalităţilor universului aşa cum sunt ele înregistrate pe lumea-sediu a Uversei.

*GRUPURI DE PERSONALITĂŢI COMPOZITE*. Există pe Uversa dosarele a numeroase alte grupuri de fiinţe inteligente, fiinţe care sunt, de asemenea, strâns legate de organizarea şi de administrarea marelui univers. Printre aceste ordine, iată trei grupuri de personalităţi compozite:

A.*Corpul Paradisiac al Finalităţii*.
1.Corpul de Finalitari Muritori.
2.Corpul de Finalitari Paradisiaci.
3.Corpul de Finalitari Trinitizaţi.
4.Corpul de Finalitari Trinitizaţi Aliaţi.
5.Corpul de Finalitari al Havonei.
6.Corpul de Finalitari Transcendentali.
7.Corpul de Fii Nerevelaţi ai Destinului.

Corpul de Muritori al Finalităţii este studiat în parte în capitolul următor, ultimul din această serie.

B.*Ajutoarele Universurilor*.
1.Strălucitoarele Stele de Dimineaţă.
2.Strălucitoarele Stele de Seară.
3.Arhanghelii.
4.Preaînalţii Asistenţi.
5.Înalţii Mandatari.
6.Supraveghetorii Celeşti.
7.Învăţătorii Lumilor palat.

Pe toate lumile-sedii ale universurilor locale şi ale suprauniversurilor se iau măsuri în favoarea acestor fiinţe angajate în misiuni specifice pentru Fiii Creatori, şefi ai universurilor locale. Noi primim aceste *Ajutoare ale Universurilor* pe Uversa, însă nu avem co-jurisdicţie asupra lor. Aceşti emisari execută munca lor şi îşi urmează observaţiile sub autoritatea Fiilor Creatori. Activităţile lor sunt descrise mai pe îndelete în istoria universului vostru local.

C.*Cele Şapte Colonii de Curtoazie*.
1.Studenţii Stelelor.
2.Artiştii Celeşti.
3.Îndrumătorii de Retrospecţie.
4.Învăţătorii Şcolilor Complementare.
5.Diversele Corpuri de Rezervă.
6.Vizitatorii Studenţi.
7.Pelerinii Ascendenţi.

Întâlnim aceste şapte grupuri de fiinţe astfel organizate şi guvernate pe toate lumile sediu, de la sistemele locale până la capitalele suprauniversurilor, şi mai ales în acestea din urmă. Capitalele celor Şapte suprauniversuri sunt locurile de întâlnire pentru aproape toate clasele şi ordinele de fiinţe inteligente. Cu excepţia numeroaselor grupuri ale Paradisului-Havona, se pot studia şi observa aici creaturile volitive ale fiecărei faze a existenţei.

## 3.COLONIILE DE CURTOAZIE

Cele şapte colonii de curtoazie locuiesc un timp mai lung sau mai scurt pe sferele arhitecturale, în timp ce sunt angajate în urmarea misiunilor şi în executarea sarcinilor lor speciale. Putem descrie munca lor după cum urmează:

1.*Studenţii Stelelor,* astronomii celeşti, aleg să lucreze pe sfere ca Uversa, deoarece aceste lumi special construite sunt excepţional de favorabile observaţiilor şi calculelor lor. Uversa este situată în mod avantajos pentru munca acestei colonii, nu numai datorită amplasării sale centrale, ci şi pentru că nu există sori gigantici, vii sau morţi, atâta de aproape încât să tulbure curenţii de energie. Aceşti studenţi nu au din punct de vedere organic nici un fel de legătură cu treburile suprauniversului; ei nu sunt decât oaspeţi.

Colonia astronomică a Uversei conţine indivizi provenind din multe tărâmuri învecinate, din universul central, şi chiar şi din Norlatiadek. Orice fiinţă, de pe orice lume, din orice sistem al oricărui univers poate deveni un student al stelelor, poate aspira să se alăture vreunui corp de astronomi celeşti. Singurele condiţii necesare sunt: viaţă continuă şi cunoaşterea suficientă a lumilor spaţiului, în special a legilor lor fizice de evoluţie şi de control. Nu se cere studenţilor stelelor să servească o veşnicie în acest corp, însă nici o persoană admisă în grup nu poate să se retragă înainte de un mileniu măsurat în timpul Uversei.

Colonia observatorilor stelelor de pe Uversa numără în prezent mai mult de un milion de membri. Aceşti astronomi pleacă şi vin, cu toate că unii dintre ei rămân aici pe parcursul unor perioade relativ lungi. Ei îşi duc la îndeplinire lucrările cu ajutorul unei multitudini de instrumente mecanice şi de aparate fizice; ei sunt, de asemenea, foarte mult ajutaţi de Mesagerii Solitari şi de alţi exploratori spirituali. În studiul stelelor şi în supravegherea spaţiului, aceşti astronomi celeşti fac mereu apel la transformatorii şi transmiţătorii vii de energie, precum şi la personalităţile reflectante. Ei studiază toate formele şi fazele de materiale ale spaţiului şi ale manifestărilor energiei; iar funcţiunea forţelor îi interesează la fel de mult ca şi fenomenele stelare; nimic, în tot spaţiul, nu scapă examinării lor.

Găsim colonii similare de astronomi pe lumile-sediu ale sectoarelor suprauniversurilor, precum şi pe capitalele arhitecturale ale universurilor locale, şi în subdiviziunile lor administrative. Făcând abstracţie de Paradis, nicăieri cunoaşterea nu este înnăscută; înţelegerea universului fizic depinde foarte mult de observaţie şi de cercetare.

2.*Artizanii Celeşti* servesc în toate cele şapte suprauniversuri. Muritorii ascendenţi au primul lor contact cu aceste grupuri în cariera morontială a universului local, prilej cu care ei vor fi analizaţi mai complet.

3.*Directorii de Retrospecţie* sunt promotorii destinderii şi umorului — ai reîntoarcerii la amintirile trecutului. Ei fac mari servicii în execuţia practică a planului ascendent de înaintare umană, în special pe parcursul fazelor iniţiale de tranziţie morontială şi de experienţă spirituală. Povestea lor aparţine relatării carierei muritorilor în universul local.

4.*Instructorii Şcolilor Complementare*. În cariera ascendentă, fiecare lume stabilă menţine pe lumea care îi este imediat inferioară un important contigent de educatori, un fel de şcoală pregătitoare pentru rezidenţii care progresează pe această sferă. Este vorba de o fază a planului ascendent de avansare a pelerinilor timpului. Aceste şcoli, precum şi metodele lor de instrucţie şi de examen sunt în întregime diferite de tot ceea ce încercaţi voi să realizaţi pe Urantia.

Întregul plan ascendent de înaintare a muritorilor este caracterizat de practica de a comunica altor fiinţe experienţe şi adevăruri noi, de îndată ce ele sunt dobândite. Voi vă croiţi drum prin lunga şcoală de dobândire a Paradisului, servind ca învăţători pentru acei elevi situaţi imediat în urma voastră pe scara de progres.

5.*Diversele Corpuri de Rezervă*. Vaste rezerve de fiinţe care nu sunt sub supravegherea noastră imediată sunt mobilizate pe Uversa cu funcţia de colonie a corpurilor de rezervă. Există şaptezeci de diviziuni primare ale acestei colonii pe Uversa, şi putem califica drept liberală educaţia care vă permite să petreceţi un timp cu aceste personalităţi extraordinare. Nişte rezerve generale similare sunt menţinute pe Salvington şi pe alte capitale ale universului. Ele sunt trimise în serviciu activ la cererea directorilor şi a grupurilor lor respective.

6.*Vizitatorii Studenţi*. Venind din întregul univers, pe diversele lumi-sediu se revarsă un flux constant de vizitatori celeşti. Ca indivizi şi clase, aceste diverse tipuri de fiinţe vin cu duiumul peste noi ca observatori, ca elevi de schimb sau ca ajutoare de studenţi. Există în prezent pe Uversa peste un miliard de persoane în această colonie de curtoazie. Unii dintre aceşti vizitatori pot zăbovi o zi, alţii pot rămâne un an; totul depinde de natura misiunii lor. Această colonie conţine practic aproape toate clasele de fiinţe ale universului, cu excepţia personalităţilor Creatoare şi a muritorilor morontiali.

Muritorii morontiali nu sunt vizitatori studenţi decât în cuprinsul hotarelor universului local al originii lor. Ei nu pot să facă vizite cu titlu suprauniversal decât după ce au atins statutul de spirit. Mai mult de jumătate din colonia noastră de vizitatori constă în "trecători", fiinţe aflate în drum spre alte destinaţii, însă care fac o pauză pentru a vizita capitala Orvontonului. Poate că aceste personaje execută o sarcină încredinţată universal, sau poate că se bucură de o perioadă de tihnă — libere de orice sarcină. Privilegiul călătoriilor şi al observaţiilor intrauniversale face parte din cariera tuturor fiinţelor ascendente. Dorinţa umană de a călători şi de a observa noi popoare şi noi lumi va fi pe deplin satisfăcută pe parcursul lungii şi aventuroasei ascensiuni către Paradis prin universul local, prin suprauniversal şi prin universul central.

7.*Pelerinii Ascendenţi*. În acelaşi timp în care sunt afectaţi diverselor servicii interesând progresul lor către Paradis, pelerinii ascendenţi sunt domiciliaţi, ca o colonie de curtoazie, pe diversele lumi-sediu. Grupurilor lor sunt în mare parte autonome, în timp ce funcţionează ici şi colo pe tot cuprinsul suprauniversului. Ele sunt colonii în veşnică schimbare, îmbrăţişând toate ordinele muritorilor evolutivi şi ale asociaţilor lor ascendenţi.

## 4.MURITORII ASCENDENŢI

Supravieţuitorii muritori ai timpului şi spaţiului sunt numiţi *pelerini ascendenţi* atunci când sunt acreditaţi pentru ascensiunea progresivă către Paradis, însă aceste creaturi evolutive ocupă în expunerile noastre un loc atât de important încât dorim să prezentăm aici un tablou sinoptic al următoarelor şapte stadii ale carierei universale ascendente.

1.Muritorii Planetari.
2.Supravieţuitorii Adormiţi.
3.Studenţii Lumilor palat.
4.Progresiştii Morontiali.
5.Elevii Suprauniversali.
6.Pelerinii Havonei.
7.Sosiţii în Paradis.

Următoarea relatarea prezintă cariera în univers a unui muritor locuit de un Ajustor. Muritorii contopiţi cu Fiul sau cu Spiritul împărtăşesc unele porţiuni ale acestei cariere, însă noi am ales să povestim această istorie după cum se aplică ea muritorilor contopiţi cu Ajustorul lor, căci acesta este destinul la care pot să se aştepte toate rasele umane de pe Urantia.

1.*Muritorii Planetari*. Muritorii sunt toţi fiinţe evolutive de origine animală având un potenţial ascendent. Prin originea, prin natura, şi prin destinul lor, aceste diverse grupuri şi tipuri de fiinţe umane nu sunt în întregime diferite de popoarele de pe Urantia. Rasele umane ale fiecărei lumi primesc acelaşi ajutor din partea Fiilor lui Dumnezeu şi beneficiază de prezenţa spiritelor ocrotitoare ale timpului. După moartea naturală, toate tipurile de ascendenţi se înfrăţesc ca o singură familie morontială pe lumile palat.

2.*Supravieţuitori Adormiţi*. Toţi muritorii având statutul de supravieţuire, aflaţi în grija unui păzitor personal al destinului, trec pragul morţii naturale şi se personalizează pe lumile palat în a treia perioadă. Fiinţele acreditate, care dintr-un motiv oarecare nu au fost capabile să atingă acest nivel de stăpânire al inteligenţei şi de înzestrare a spiritualităţii care le-ar da dreptul la îngeri păzitori personali, nu pot să plece imediat şi direct pe lumea palat în felul acesta. Trebuie ca aceste suflete supravieţuitoare să se odihnească într-un somn inconştient până în ziua judecăţii unei noi epoci, a unei noi dispense, a venirii unui nou Fiu al lui Dumnezeu, care să facă apelul nominal al epocii şi să judece tărâmul. Aceasta este practica generală în întregul Nebadon. S-a spus despre Cristos Mihail că, pe parcursul ascensiunii sale în ceruri, la terminarea lucrării sale pe pământ, "conducea o mare mulţime de captivi". Aceşti captivi erau supravieţuitorii adormiţi din vremurile lui Adam până în ziua reînvierii Maestrului pe Urantia.

Trecerea timpului nu are nici o importanţă pentru muritorii adormiţi; ei sunt într-o totală inconştienţă şi uitare pe toată durata repausului lor. Pe parcursul reasamblării personalităţii lor la sfârşitul unei epoci, cei care vor fi dormit cinci mii de ani nu vor reacţiona diferit faţă de cei care s-au odihnit cinci zile. Afară de această întârziere în timp, aceşti supravieţuitori trec prin regimul de ascensiune întocmai precum aceia care evită mai lungul sau mai scurtul somn al morţii.

Aceste clase dispensaţionale de pelerini ai lumii sunt utilizate pentru activităţi morontiale de grup în munca universurilor locale. Există un mare avantaj în mobilizarea unor grupuri atât de enorme; ele sunt ţinute astfel laolaltă pe parcursul unor lungi perioade de serviciu efectiv.

3.*Studenţi ai Lumilor palat*. Toţi muritorii supravieţuitori care se trezesc pe lumile palat aparţin acestei clase.

Corpul fizic de carne muritoare nu face parte din reasamblarea supravieţuitorului adormit; corpul fizic s-a reîntors la ţărână. Serafimul desemnat răspunde de noul corp, forma morontială, ca nou vehicul al vieţii pentru sufletul nemuritor şi ca lăcaş al Ajustorului care îl locuieşte din nou. Ajustorul este păstrătorul transcrierii spirituale a minţii supravieţuitorului adormit. Serafimul afectat este păzitorul identităţii supravieţuitoare — sufletul nemuritor — atâta cât a evoluat ea. Şi când aceştia doi, Ajustorul şi îngerul păzitor, reunesc elementele personalităţii care le-au fost încredinţate, noul individ constituie reînvierea vechii personalităţi, supravieţuirea identităţii morontiale evoluânde a sufletului. O astfel de reasociere a unui suflet şi a unui Ajustor este numită pe drept cuvânt reînviere; este o reasamblare a factorilor personalităţii, însă nici măcar acest lucru nu explică pe deplin reapariţia *personalităţii* supravieţuitoare. Cu toate că voi nu trebuie niciodată să înţelegeţi faptul unei acţiuni atât de inexplicabile, îi veţi cunoaşte într-o bună zi adevărul prin experienţă dacă nu veţi refuza planul supravieţuirii umane.

Planul de reţinere iniţială a muritorilor pe şapte lumi de educaţie progresivă este aproape universal în Orvonton. În fiecare sistem local de aproximativ o mie de planete locuite există şapte lumi palat, în general sateliţi sau subsateliţi ai capitalei sistemului. Sunt lumile în care se primesc majoritatea muritorilor ascendenţi.

Toate lumile educative de reşedinţă ale muritorilor sunt uneori numite "palate" ale universului, şi la aceste sfere făcea Isus aluzie atunci când a spus: "Există numeroase lăcaşuri în casa Tatălui meu". De aici, în interiorul unui grup dat de sfere, asemănătoare lumilor palat, ascenderii vor progresa individual de la o sferă la alta şi de la o fază a vieţii la o alta, însă vor avansa întotdeauna într-o formaţie de clasă de la un stadiu de studiu al universului la un altul.

4.*Progresiştii Morontiali*. De la lumile palat în sus prin sferele sistemului, ale constelaţiei şi ale universului local, muritorii sunt clasaţi ca progresişti morontiali; ei traversează sferele de tranziţie ale ascensiunii muritoare. Pe parcursul înaintării lor de la sferele inferioare până la sferele superioare ale lumilor morontiale, muritorii ascendenţi slujesc în nenumărate misiuni în asociere cu învăţătorii lor şi în tovărăşia fraţilor lor mai mari şi mai avansaţi.

Progresul morontial face parte din continua avansarea intelectului, a spiritului, şi a formei personalităţii. Supravieţuitorii sunt încă fiinţe de natură triplă. Pe tot parcursul existenţei morontiale ei sunt pupilii universului local. Regimul suprauniversului nu funcţionează până când nu începe cariera lor spirituală.

Muritorii dobândesc identitatea lor spirituală reală imediat înainte de a pleca din sediul universului local în lumile de primire ale sectoarelor minore ale suprauniversului. Trecerea de la stadiul morontial final la statutul spiritual iniţial sau cel mai de jos nu este decât o uşoară trecere. Mintea, personalitatea şi caracterul, rămân neschimbate în această înaintare; numai forma suferă cu adevărat o modificare. Însă forma spirituală este la fel de reală ca şi corpul morontial, şi este la fel de observabilă.

Înainte de a pleca din universurile lor locale de origine către lumile de primire ale suprauniversurilor, muritorii timpului primesc o confirmare spirituală din partea Fiului Creator şi a Spiritului-Mamă al universului local. Din acest moment înainte, statutul muritorilor ascendenţi este fixat pentru totdeauna. Nu s-a auzit niciodată ca vreun pupil al suprauniversului să se fi rătăcit. Prestanţa îngerească a serafimilor ascendenţi este, de asemenea, sporită în momentul în care ei părăsesc universurile locale.

5.*Pupilii Suprauniversali*. Toţi ascenderii ce sosesc pe lumile educative ale suprauniversurilor devin pupilii Celor Îmbătrâniţi de Zile; ei au trecut pragul vieţii morontiale a universului local şi sunt de acum spirite acreditate. Ca spirite tinere, ei îşi încep ascensiunea sistemului suprauniversal de instruire şi de cultivare, care se întinde de la sferele receptoare ale sectorului lor minor spre interior, prin lumile de studiu ale celor zece sectoare majore şi mai departe către în sferele culturale superioare al sediului suprauniversului.

Spiritele student se clasează în trei ordine în funcţie de locul lor de şedere în sectorul minor, în sectoarele majore, sau în lumile-sedii suprauniversale de înaintare spirituală. Aşa cum ascenderii morontiali au studiat şi au lucrat pe lumile universului local, tot aşa ascenderii spirituali continuă să se familiarizeze cu noi lumi prin practica de a transmite altora ceea ce au absorbit din izvoarele experienţiale ale înţelepciunii. Însă faptul de a merge la şcoală ca fiinţă spirituală, pe parcursul carierei suprauniversale, nu seamănă deloc cu nimic din ceea ce a putut să pătrundă în domeniul imaginativ al minţii materiale a oamenilor.

Înainte de a pleca din suprauniversul către Havona, spiritele ascendente primesc, în materie de administrare suprauniversală, o instrucţie la fel de completă ca şi pe parcursul experienţei lor morontiale în supravegherea universului local. Înainte ca muritorii spirituali să ajungă în Havona, principalul lor subiect de studiu, dar nu şi

ocupaţia lor exclusivă, este deprinderea cu administrarea universului local şi a suprauniversului. Raţiunea unei Motivul tuturor acestor experienţe nu este cu totul clar, dar fără îndoială că o asemenea instruire este înţeleaptă şi necesară în vederea posibilului lor destin viitor ca membri ai Corpului Finalităţii.

Regimul suprauniversal nu mai este acelaşi pentru toţi muritorii ascendenţi. Ei primesc aceeaşi educaţie generală, însă unele grupuri şi clase speciale sunt trecute prin cursuri speciale de instrucţie şi prin cursuri specifice de pregătire.

6.*Pelerinii Havonei*. Când dezvoltarea lor spirituală este completă, chiar dacă nu este supradesăvârşită, muritorii supravieţuitori se pregătesc pentru lungul zbor către Havona, portul spiritelor evolutive. Pe pământ, eraţi o creatură de carne şi sânge; prin universul local, eraţi o fiinţă morontială; prin suprauniversul eraţi un spirit în evoluţie; odată cu sosirea voastră pe lumile de primire ale Havonei, educaţia voastră spirituală începe în realitate şi cu seriozitate. Apariţia voastră finală în Paradis va fi ca spirit perfecţionat.

Călătoria de la sediul suprauniversului la sferele receptoare ale Havonei se face întotdeauna de unul singur. De acum înainte, instruirea nu se va mai da în clase sau în grupuri. Aţi terminat cu instruirea tehnică şi administrativă a lumilor evolutive ale timpului şi spaţiului. Acum începe *educaţia voastră personală,* instruirea voastră spirituală individuală. De la început până la sfârşit, pe tot parcursul Havonei, instrucţia este personală şi de natură triplă: intelectuală, spirituală şi experienţială.

Primul act al carierei voastre Havoniene va consta în a recunoaşte şi a mulţumi seconafimului vostru de transport pentru acea călătorie îndelungă şi sigură. Apoi veţi fi prezentaţi fiinţelor care vor răspunde pentru activităţile voastre iniţiale în Havona. Pe urmă veţi merge să vă înscrieţi sosirea şi să vă pregătiţi mesajul de mulţumire şi de închinare care va fi trimis Fiului Creator al universului vostru local, Tatăl universului vostru, care a făcut posibilă cariera voastră de filiaţie. Aceasta încheie formalităţile de sosire pe Havona, şi vi se acordă o lungă perioadă de tihnă pentru o liberă observare. Acest fapt vă dă prilejul de a trece pe la prietenii voştri, pe la însoţitorii şi asociaţii lungii voastre experienţe de ascensiune. Puteţi, de asemenea, să consultaţi teledifuziunile pentru a şti care dintre tovarăşii voştri pelerini au plecat către Havona de la plecarea voastră de pe Uversa încoace.

Faptul sosirii voastre pe lumile de primire ale Havonei va fi transmis cum se cuvine cartierului general al universului vostru local şi comunicat personal păzitorului vostru serafic, oriunde s-ar nimeri să fie acest serafim.

Muritorii ascendenţi au fost minuţios instruiţi în treburile lumilor evolutive ale spaţiului; acum îşi încep lungul şi profitabilul lor contact cu sferele perfecţiunii create. Ce pregătire pentru o muncă viitoare se oferă prin această experienţă combinată, unică şi extraordinară! Însă nu am cum să vă povestesc despre Havona; trebuie să vedeţi aceste lumi pentru a le aprecia gloria sau a le sesiza măreţia.

7.*Sosiţii în Paradis*. Ajungând în Paradis cu statut de rezident, voi începeţi programul progresiv de divinitate şi de absonitate. Rezidenţa voastră în Paradis înseamnă că l-aţi găsit pe Dumnezeu şi că veţi fi înrolaţi în Corpurile de Muritori ale Finalităţii. Dintre toate creaturile marelui univers, doar indivizii care s-au contopit cu Tatăl sunt înrolaţi în Corpul Muritorilor Finalităţii. Doar ei prestează jurământul finalitarilor. Alte fiinţe perfecte ale Paradisului, sau care au atins Paradisul, pot să facă temporar parte din acest corp al finalităţii, însă ele nu sunt însărcinate pe vecie cu misiunea necunoscută şi nerevelată a acestei oştiri în creştere de veterani evolutivi şi perfecţionaţi ai timpului şi ai spaţiului.

Celor care sosesc în Paradis li se acordă o perioadă de libertate, după care încep asocierile lor cu cele şapte grupuri de supernafimi primari. Când au terminat cursul lor cu conducătorii adoraţiei, aceştia sunt numiţi diplomaţi ai Paradisului, apoi, ca finalitari, sunt desemnaţi pentru serviciile de observare şi de cooperare până la marginile vastei creaţii. Totuşi, se pare că încă nu există nici un angajament specific sau determinat pentru Finalitarii Corpului Muritorilor, cu toate că ei servesc în numeroase posturi pe lumile stabilizate în lumină şi viaţă.

Chiar dacă nu ar exista un destin viitor şi nerevelat pentru Corpul de Muritori al Finalităţii, angajarea prezentă a acestor fiinţe ascendente ar fi deja pe deplin adecvată şi glorioasă. Destinul lor prezent justifică pe deplin planul universal de ascensiune evolutivă. Însă epocile viitoare ale evoluţiei sferelor spaţiului exterior se vor dezvolta cu siguranţă mai mult şi vor ilumina mai bine şi mai divin înţelepciunea şi bunăvoinţa afectuoasă a Zeilor în execuţia planului lor divin de supravieţuire umană şi de ascensiune a muritorilor.

Această relatare, laolaltă cu tot ceea ce v-a fost revelat şi cu tot ceea ce puteţi dobândi în legătură cu instrucţiunile referitoare la propria voastră lume, prezintă o conturare a carierei unui muritor ascendent. Istoria variază considerabil în diferitele suprauniversuri, însă prezenta relatare lasă să se întrevadă ceva din planul

mediu de avansare a muritorilor, aşa cum este el pus în aplicare în universul local al Nebadonului şi în al şaptelea segment al marelui univers, suprauniversul Orvontonului.
[Prezentat de un Puternic Mesager de pe Uversa.]

# CARTEA URANTIA

## PRIMA PARTE - UNIVERSUL CENTRAL ŞI SUPRAUNVERSURILE

## CAPITOLUL 31 - CORPUL FINALITĂŢII

Corpul Finalitarilor Muritori reprezintă destinaţia actual cunoscută a muritorilor ascendenţi ai timpului contopiţi cu Ajustorul lor. Însă mai există şi alte grupuri care suntataşate acestui corp. Corpul finalitar primar este compus după cum urmează:

1.Nativii Havonei.
2.Mesagerii Gravitaţiei.
3.Muritorii Glorificaţi.
4.Serafimii Adoptaţi.
5.Fiii Materiali Glorificaţi.
6.Creaturile Mediane Glorificate.

Aceste şase grupuri de fiinţe glorificate compun acest corp unic cu destin etern. Noi credem că le cunoaştem munca viitoare, însă nu suntem siguri. Corpul de Finalitate al Muritorilor este în curs de mobilizare în

Paradis. În prezent membrii săi slujesc din plin pe lângă universurile spaţiului şi administrează lumile stabilizate în lumină şi viaţă. Totodată, ei trebuie să aibă drept destinaţie viitoare universurile care se organizează acum în spaţiul exterior. Cel puţin asta este concluzia Uversei.

Corpul Finalităţii este organizat în acord cu asocierile de lucru ale lumilor spaţiului, în armonie cu experienţa asociativă dobândită pe tot parcursul îndelungii şi frământatei cariere ascensionale. Toate creaturile ascendente admise în acest corp sunt primite la egalitate, însă această egalitate la un nivel elevat nu abrogă individualitatea şi nu distruge în nici un fel identitatea personală. Comunicând cu un finalitar, noi putem imediat distinge dacă este un muritor ascendent, un nativ al Havonei, un serafim adoptat, un median sau un Fiu Material.

Pe parcursul epocii prezente a universului, finalitarii se întorc în universurile timpului pentru a servi acolo. Ei sunt trimişi să muncească succesiv în diferitele suprauniversuri, însă nu şi în suprauniversurile lor natale, nu înainte de a fi servit în fiecare dintre celelalte şase supracreaţii. Ei pot astfel dobândi conceptul septuplu al Fiinţei Supreme.

Există în permanenţă una sau mai multe companii de finalitari muritori în serviciu pe Urantia. Nu există nici un domeniu de serviciu universal în care să nu fie angajaţi; ei activează în tot universul, cu perioade alternante şi egale de datorii atribuite lor şi de serviciu liber.

Noi nu avem nici o idee asupra naturii organizării viitoare a acestui grup extraordinar, însă finalitarii sunt în prezent un grup în întregime autonom. Ei singuri îi aleg pe conducătorii şi pe îndrumătorii lor permanenţi, periodici şi desemnaţi. Nici o influenţă exterioară nu poate să exercite vreo presiune asupra politicii lor, iar jurământul lor de loialitate credinţă nu este depus decât înaintea Trinităţii Paradisului.

Finalitarii menţin propriile lor cartiere generale în Paradis, în suprauniversuri, în universurile locale, şi pe toate capitalele divizionare. Ei formează un ordin separat de creaţie evolutivă. Noi nu îi dirijăm şi nici nu îi controlăm în mod direct; şi totuşi, ei sunt absolut loiali şi cooperează totdeauna cu toate planurile noastre. Ei sunt într-adevăr acumularea sufletelor încercate şi sincere ale timpului şi spaţiului — sarea evolutivă a universului - fiind pentru totdeauna feriţi atât de rău, cât şi de păcat.

## 1.INDIGENII HAVONEI

Mulţi dintre nativii Havonei, care servesc ca învăţători în şcolile universului central în care sunt instruiţi pelerinii, devin foarte tare ataşaţi de muritori ascendenţi şi mai simt totodată şi o mare curiozitate pentru munca şi destinele viitoare ale Corpului Finalitarilor Muritori. Există în Paradis, în sediul administrativ al corpului, un oficiu de înscriere pentru voluntarii Havonei, prezidat de asociatul lui Grandfanda. Astăzi, veţi găsi milioane şi milioane de nativi ai Havonei pe această listă de aşteptare. Aceste fiinţe perfecte, de creaţie directă şi divină, sunt de un mare ajutor pentru Corpul Muritor al Finalităţii şi vor face, neîndoielnic, servicii şi mai importante în viitorul îndepărtat. Ele aduc punctul de vedere al fiinţelor născute în perfecţiune şi în plenitudine divină. Finalitarii îmbrăţişează astfel cele două faze ale existenţei experienţiale — cea perfectă şi cea perfecţionată.

Trebuie ca nativii Havonei să dobândească anumite dezvoltări experienţiale în legătură cu fiinţele evolutive, dezvoltări care vor crea capacitatea de a primi dăruirea unui fragment din spiritul Tatălui Universal. Corpul Muritorilor Finalitari nu are drept membri permanenţi decât pe fiinţele contopite cu spiritul Primei Surse-Centru sau care, asemenea Mesagerilor Gravitaţiei, încorporează la naştere acest spirit al Dumnezeului Tată.

Locuitorii universului central sunt primiţi în corp în proporţie de unu la mie - câte unul la fiecare companie de finalitari. Corpul este organizat pentru un serviciu temporar în companii de câte o mie, creaturile ascendente fiind în număr de 997 pentru un singur nativ al Havonei şi un Mesager al Gravitaţiei. Finalitarii sunt astfel mobilizaţi în companii, însă jurământul de finalitate este depus individual. Este un jurământ care comportă consecinţe radicale şi de importanţă eternă. Nativul Havonei prestează acelaşi jurământ şi este ataşat corpului pentru totdeauna.

Recruţii Havonei urmează compania pentru care au fost desemnaţi; oriunde se duce grupul, se duc şi ei. Şi ar trebui să vedeţi entuziasmul lor în noua lor muncă de finalitari. Posibilitatea de a atinge Corpul Finalităţii este una dintre magnificele emoţii ale Havonei; posibilitatea de a deveni un finalitar este una dintre aventurile supreme ale acestor rase perfecte.

Nativii Havonei sunt primiţi şi ei, în aceeaşi proporţie, în Corpul Finalitarilor Trinitizaţi Asociaţi de pe Vicegerington şi în Corpul Finalitarilor Transcendentali din Paradis. Cetăţenii Havonei consideră aceste trei destine, precum şi admiterea lor posibilă în Corpul Finalitarilor al Havonei, ca fiind scopurile supreme ale carierei lor celeste.

## 2.MESAGERII GRAVITAŢIEI

Oriunde şi oricând acţionează Mesagerii Gravitaţiei, finalitarii sunt la comandă. Toţi Mesagerii Gravitaţiei sunt sub jurisdicţia exclusivă a lui Grandfanda, şi sunt ataşaţi numai Corpurilor principale ale Finalităţii. Ei sunt, mereu de acum încolo, de un ajutor inestimabil pentru finalitari, şi vor fi de folos peste tot în eternul viitor. Nici un alt grup de creaturi inteligente nu posedă un corp asemănător de mesageri personalizaţi, capabili de a transcende timpul şi spaţiul. Tipuri similare de mesageri înregistratori ataşaţi altor corpuri finalitare nu personalizate, ci sunt absonitizate.

Mesagerii Gravitaţiei vin din Divinington şi sunt Ajustori modificaţi şi personalizaţi, însă nici un membru din grupul nostru de pe Uversa nu s-ar încumeta să explice natura acestor mesageri. Noi ştim că sunt fiinţe înalt personale, divine, inteligente şi emoţionant de înţelegătoare, însă nu pricepem tehnica lor neîngrădită de timp de traversare a spaţiului. Ei par capabili să utilizeze toate energiile, toate circuitele, şi chiar şi gravitaţia. Finalitarii corpului muritorilor nu pot sfida timpul şi spaţiul, însă ei au asociaţi cu ei şi sub comanda lor personalităţi spirituale practic infinite, care pot să o facă. Noi ne permitem să îi numim personalităţi pe Mesagerii Gravitaţiei, dar în realitate ei sunt fiinţe supraspirituale, personalităţi nelimitate şi nemărginite. Prin comparaţie cu Mesagerii Solitari personalitatea lor este de un ordin în întregime diferit.

Mesagerii Gravitaţiei pot să fie ataşaţi în număr nelimitat unei companii de finalitari, însă numai un singur mesager, căpetenia semenilor săi, este încorporat în Corpul Muritor al Finalităţii. Acest şef are totuşi la dispoziţia sa un stat major permanent de 999 de mesageri; în funcţie de necesităţi, el poate face apel la rezervele ordinului pentru a obţine asistenţi în număr nelimitat.

Mesagerii Gravitaţiei şi finalitarii muritori glorificaţi sfârşesc prin a dobândi o emoţionantă şi profundă afecţiune unii faţă de alţii. Ei au multe lucruri în comun: unii sunt personalizări directe ale fragmentelor Tatălui Universal, ceilalţi personalităţi create existând în sufletul nemuritor supravieţuitor contopit cu un fragment din acelaşi Tată Universal, Ajustorul Gândirii spiritual.

## 3.MURITORII GLORIFICAŢI

Muritorii ascendenţi contopiţi cu Ajustorul lor compun partea majoră a Corpului Primar al Finalităţii. Împreună cu serafimii adoptaţi şi cu cei glorificaţi, numărul lor se ridică, de regulă, la 990 în fiecare companie de finalitari. Proporţia de muritori şi de îngeri variază în funcţie de grupuri, însă muritorii sunt întotdeauna mult mai numeroşi decât serafimii. Nativii Havonei, Fiii Materiali glorificaţi, medianii glorificaţi, Mesagerii Gravitaţiei, şi membrul necunoscut care lipseşte, nu constituie decât unu la sută din întregul corp. Fiecare companie de o mie de finalitari nu are locuri decât pentru zece dintre aceste personalităţi nemuritoare şi neserafice.

Noi ceilalţi, de pe Uversa, nu cunoaştem "destinul finalitar" al muritorilor ascendenţi ai timpului. Ei locuiesc în prezent în Paradis şi servesc temporar în Corpul Luminii şi al Vieţii, însă un curs atât de extraordinar de pregătire ascendentă şi o atât de îndelungată disciplină universală prin care au trecut trebuie să fie în aşa fel proiectate încât să îi califice pentru probe de încredere şi mai mari şi pentru servicii de răspundere încă şi mai sublime.

Cu toate că aceşti muritori ascendenţi au atins Paradisul, ei au fost înrolaţi în Corpul Finalităţii, şi au fost trimişi înapoi în mare număr pentru a participa la conducerea universurilor locale şi pentru a ajuta la administrarea treburilor suprauniversale — chiar şi în faţa acestui destin *aparent* rămâne faptul semnificativ că ei sunt clasaţi doar ca spirite de al şaselea stadiu. Mai rămâne fără îndoială încă un pas de făcut în cariera Corpului de Muritori al Finalităţii. Noi nu cunoaştem natura acestuipas, însă noi am luat la cunoştinţă de trei fapte asupra cărora atragem atenţia:

1.Ştim din arhive faptul că muritorii sunt clasaţi ca spirite de prim ordin pe durata şederii lor în sectoarele minore, că ei avansează la al doilea ordin atunci când sunt transferaţi în sectoarele majore, şi la cel de-al treilea atunci când înaintează până la lumile de instruire centrale ale suprauniversurilor. Muritorii ajung la al patrulea stadiu, acela de spirite absolvente după ce ajung pe cel de-al şaselea cerc al Havonei şi devin spirite de al cincilea ordin atunci când îl găsesc pe Tatăl Universal. Ei ating ulterior al şaselea stadiu de existenţă spirituală, depunând jurământul care îi înrolează pentru totdeauna în munca de o veşnicie a Corpului Finalităţii al Muritorilor.

Noi observăm că clasificarea sau desemnarea spiritelor a fost determinată de avansarea lor efectivă de la un domeniu al serviciului universal la un alt domeniu al serviciului universal, sau de la un univers la un alt

univers. Noi presupunem că acordarea clasificării ca spirit de al şaptelea ordin al Corpului Muritorilor Finalităţii va avea loc deodată cu promovarea membrilor săi la sarcina eternă de servire pe sferele încă neînregistrate şi nerevelate până acum, şi că ea va coincide cu atingere de către ei a Dumnezeului Suprem. Însă, făcând abstracţie de aceste concluzii îndrăzneţe, noi realmente nu ştim nimic mai mult decât voi despre toate aceste lucruri; cunoştinţele noastre despre cariera muritorilor nu se trec dincolo de prezentul destin paradisiac.

2.Finalitarii muritori au dus la îndeplinire îndemnul timpurilor: "Fiţi perfecţi"; ei au urcat calea universală de împlinire a muritorilor; ei l-au găsit pe Dumnezeu şi au fost instalaţi cum se cuvine în Corpul Finalităţii. Aceste fiinţe au atins limita prezentă a avansării spirituale, însă nu şi *finalitatea statutului spiritual ultim*. Ele au ajuns limita prezentă a perfecţiunii creaturilor, însă nu şi *finalitatea de serviciu a creaturilor*. Ele au făcut experienţa adorării Deităţii în plenitudinea sa, însă nu şi a *finalităţii împlinirii Deităţii experienţiale*.

3.Muritorii glorificaţi ai Corpului Finalităţii Paradisului sunt fiinţe ascendente posedând cunoaşterea experienţială a fiecărui pas al actualităţii şi al filozofiei vieţii celei mai depline posibile de existenţă inteligentă. De-a lungul epocilor ascensiunii lor, de la lumile materiale cele mai umile până la înălţimile spirituale ale Paradisului, aceste creaturi supravieţuitoare au fost pregătite până la limita capacităţii lor în fiecare detaliu al fiecărui principiu divin al administrării juste şi eficiente, şi totodată îngăduitoare şi răbdătoare, a întregii creaţii universale a timpului şi spaţiului.

Noi socotim că fiinţele umane sunt îndreptăţite să împărtăşească opiniile noastre, şi că voi aveţi libertateade a trage, odată cu noi, concluziile cu privire la misterul destinului ultim al Corpului de Finalitate al Paradisului. Ne pare evident că prezentele sarcini ale creaturilor evolutive perfecţionate ţin de natura studiilor specializate asupra înţelegerii universale şi a administrării suprauniversale. Şi ne întrebăm cu toţii: "De ce ar fi Dumnezeii atât de preocupaţi să îi pregătească atât de deplin pe muritorii supravieţuitori în tehnica de guvernare a universului?"

## 4.SERAFIMII ADOPTAŢI

Mulţi dintre fidelilor păzitori serafici ai muritorilor li se permitesă străbată cariera ascendentă cu pupilii lor umani, şi mulţi dintre aceşti îngeri păzitori, după ce s-au contopit cu Tatăl, se alătură supuşilor lor pentru a depune jurământul finalitar al eternităţii şi a accepta, pentru totdeauna, destinul asociaţilor lor muritori. Îngerii care trec prin experienţa ascendentă a fiinţelor muritoare pot împărtăşi destinul naturii omeneşti; ei se pot înrola la egalitate şi pe vecie în acest Corp al Finalităţii. Un mare număr de serafimi adoptaţi şi glorificaţi este ataşat diverselor corpuri finalitare de nemuritorilor.

## 5.FIII MURITORI GLORIFICAŢI

Există în universurile timpului şi spaţiului dispoziţii permiţând cetăţenilor adamici ai sistemelor locale, atunci când s-a întârziat mult desemnarea lor planetară, să depună o cerere pentru a fi eliberaţi de statutul lor de cetăţenie permanentă. Dacă i se dă curs, ei se asociază pelerinilor ascendenţi de pe capitalele universului şi, de acolo, ei se îndreaptă către Paradis şi către Corpul Finalităţii.

Atunci când o lume evolutivă avansată atinge ultimele epoci ale erei luminii şi vieţii, Fiii săi Materiali, Adamul şi Eva Planetari, pot alege să se umanizeze, să primească Ajustori şi să se lanseze în curentul evolutiv de ascensiune universală care conduce la Corpul Finalitarilor Muritori. Unii dintre aceşti Fii Materiali au eşuat parţial ori au greşit tehnic în misiunea lor de acceleratori biologici, aşa cum a făcut Adam pe Urantia; ei sunt atunci nevoiţi să urmeze cursul natural al popoarelor tărâmului, să primească Ajustori, să treacă prin moarte, şi să progreseze prin credinţă, prin regimul ascendent, pentru a ajunge ulterior în Paradis şi la Corpul Finalităţii.

Aceşti Fii Materiali nu pot fi de găsit în multe companii finalitare. Prezenţa lor adaugă un mare potenţial posibilităţilor de serviciu elevat pentru un astfel de grup, şi ei sunt invariabil aleşi drept conducătorii lui. Dacă amândoi membri ai cuplului edenic sunt ataşaţi aceluiaşi grup, atunci li se permite, de regulă, să acţioneze împreună, ca o singură personalitate. Aceste cupluri ascendente reuşesc mult mai bine decât muritorii ascendenţi în aventura trinitizării.

## 6.CREATURILE MEDIANE PREAMĂRITE

Pe numeroase planete, creaturile mediane se nasc în mare număr, însă rareori zăbovesc pe lumea lor natală după ce aceasta a fost stabilizată în lumină şi viaţă. În acest moment, sau puţin după aceea, ele sunt eliberate de statutul de cetăţenie permanentă şi îşi încep ascensiunea către Paradis, trecând prin lumile morontiale, prin suprauniverse şi prin Havona, în tovărăşia muritorilor timpului şi spaţiului.

Creaturile mediane ale diverselor universuri diferă mult în origine şi în natură, însă sunt toate destinate unuia sau altuia dintre Corpurile Finalităţii Paradisului. Medianii secundari sfârşesc toţi prin a fuziona cu Ajustorul lor şi a fi apoi înrolaţi în corpurile muritorilor. Numeroase companii de finalitari conţin una dintre aceste fiinţe glorificate.

## 7.ÎNGERII DE LUMINĂ

În epoca actuală, din o mie de personalităţi ale fiecărei companii finalitare, 999 au depus jurământ şi posedă statutul de membri permanenţi. Locul vacant este ocupat de căpetenia Evangheliilor de Luminii ataşate companiei şi însărcinate cu o misiune determinată. Însă aceste fiinţe nu sunt decât membri tranzitorii ai corpului finalităţii.

Orice personalitate celestă angajată în serviciul unui corp finalitar este denumită Evanghelie a Luminii. Aceste fiinţe nu depun legământul finalitar şi, cu toate că sunt supuse organizaţiei corpului, ele nu îi sunt ataşate în permanenţă. Grupul lor poate cuprinde Mesageri Solitari, supernafimi, seconafimi, Cetăţeni ai Paradisului sau pe urmaşii lor trinitizaţi — orice fiinţă necesară pentru îndeplinirea unui rol finalitar tranzitoriu. Noi nu ştim dacă aceste fiinţe sunt menite sau nu să rămână ataşate misiunii eterne a corpului. La terminarea ataşării lor, Evangheliile Luminii îşi reiau statutul lor anterior.

În Corpul Muritor al Finalităţii, aşa cum este constituit în prezent, există doar şase clase de membrii permanenţi. Cum ar fi de aşteptat, finalitarii se angajează în multe speculaţii cu privire la identitatea viitorilor lorcamarazi, însă nu prea sunt de acord între ei.

Noi ceilalţi, de pe Uversa, emitem adesea ipoteze asupra identităţii celui de al şaptelea grup de finalitari. Noi avem numeroase idei, care o cuprind şi pe aceea a posibilei implicări a unora dintre aceste corpuri, care se acumulează, ale numeroaselor grupuri trinitizate din Paradis, din Vicegerington sau din circuitul interior al Havonei. Noi ne imaginăm chiar că acest Corp al Finalităţii va primi permisiunea de a trinitiza pe mulţi din cei care îl ajută în munca de administrare universală, în cazul în care ei vor fi destinaţi să servească în universurile aflate acum în curs de formare.

Unul dintre noi susţine opinia că locul vacant al corpului va fi luat de tipuri de fiinţe avându-şi originea în noul univers al viitorului lor serviciu. Un altul înclină să creadă că acest loc va fi ocupat de vreun tip de personalitate a Paradisului necreată încă, neexteriorizată, saunetrinitizată. Însă este cât se poate de probabil că va trebui să aşteptăm intrarea finalitarilor în al şaptelea lor stadiu de împlinire spirituală pentru a o şti cu adevărat.

## 8.TRANSCENDENTALII

O parte a experienţei muritorilor perfecţionaţi în Paradis ca finalitari, constă în efortul lor de dobândi înţelegerea naturii şi funcţiunii a mai mult de o mie de grupuri de supracetăţeni transcendentali ai Paradisului, fiinţe exteriorizate cu atribute absonite. În asocierea lor cu aceste suprapersonalităţi, finalitarii ascendenţi primesc un mare ajutor de la îndrumările folositoare ale numeroaselor ordine de slujitori transcendentali care au drept misiune să îi prezinte pe finalitarii evoluaţi noilor lor fraţi din Paradis. Întregul ordin al transcendentalilor trăieşte în vestul Paradisului, într-o vastă zonă pe care o ocupă în exclusivitate.

În discutarea Transcendentalilor noi suntem îngrădiţi nu numai de limitele înţelegerii umane ci şi de termenii mandatului nostru cu privire la revelarea personalităţilor Paradisului. Aceste fiinţe nu au nici un fel de legătură cu ascensiunea muritorilor către Havona. Vasta oaste a TranscendentalilorParadisului nu intervine absolut deloc în treburile Havonei sau ale celor şapte suprauniversuri. Ea se ocupă doar de supraadministrarea treburilor universului principal.

Fiind o creatură, voi puteţi să vă închipuiţi un Creator, însă greu puteţi înţelege că există un enorm agregat compozit de fiinţe inteligente care nu sunt nici Creatori, nici creaturi. Aceşti Transcendentali nu creează fiinţe, iar ei înşişi nu au fost nicicând creaţi. Vorbind de originea lor, pentru a evita folosirea unui nou termen — a unei desemnări arbitrare şi lipsite de înţeles — noi considerăm ce cel mai bine este să spunem pur şi simplu că Transcendentalii se *exteriorizează*. Este posibil ca Absolutul Deităţii să se fi ocupat de originea lor şi să se fi implicat în destinul lor, însă aceste fiinţe unice nu sunt, acum, dominate de Absolutul Deităţii. Ele sunt supuse Dumnezeului Ultim, iar şederea lor actuală în Paradis este dirijată şi supravegheată, sub toate aspectele, de către Trinitate.

Cu toate că toţi muritorii care atingând Paradisul se înfrăţesc adesea cu Transcendentalii, aşa cum o fac şi cu Cetăţenii Paradisului, se pare că primul contact serios al unui om cu un Transcendental se petrece cu prilejul acelei asocieri fructuoase în care ascenderul muritor se prezintă ca membru al unui nou grup finalitar, în cercul de primire al finalitarilor, şi unde prestarea Trinitară a jurământului eternităţii este prezidată de şeful Transcendentalilor, preşedintele Arhitecţilor Universului Principal.

## 9.ARHITECŢII UNIVERSULUI PRINCIPAL

Arhitecţii Universului Principal formează corpul guvernator al Transcendentalilor Paradisului. Acest corp guvernator numără 28.011 de personalităţi posedând minţi stăpânitoare, spirite superbe şi facultăţi absonite celeste. Conducătorul Maeştrilor Arhitecţi, demnitar care conduce acest grup magnific, este şeful coordonator al tuturor inteligenţelor Paradisului de sub nivelul Deităţii.

A şaisprezecea prescripţie a ordinului care autorizează aceste expuneri zice astfel: "dacă acest lucru este judecat cu înţelepciune, existenţa Arhitecţilor Universului Principal va putea fi dezvăluită, însă originea lor, natura lor, precum şi destinul lor, nu trebuie să fie pe deplin revelate". Ne este totuşi posibil să vă informăm că aceşti Maeştri Arhitecţii există pe şapte nivele ale absonităţii şi că aceste grupuri sunt clasificate după cum urmează:

1.*Nivelul Paradisului*. Doar decanul, primul Arhitect exteriorizat, funcţionează pe acest nivel, care este cel mai înalt al absonitului. Această personalitate ultimă — nici Creator, nici creatură — s-a exteriorizat în zorii eternităţii şi operează astăzi ca fin coordonator al Paradisului şi al celor douăzeci şi una de lumi ale sale de activităţi asociate.

2.*Nivelul Havonei*. A doua exteriorizare de Arhitecţi a produs trei planificatori decani şi administratori absoniţi, care s-au consacrat întotdeauna coordonării miliardului de sfere perfecte ale universului central. Tradiţia Paradisului afirmă că aceşti trei Arhitecţi, cu sfătuirea Arhitectului conducător exteriorizat precedent, au contribuit la planul Havonei, însă în realitate nu ştim acest lucru.

3.*Nivelul Suprauniversurilor*. Al treilea nivel absonit îi cuprinde pe cei şapte Maeştri Arhitecţi ai celor şapte suprauniversuri. Ca grup, ei petrec în prezent aproape la fel de mult timp în compania celor Şapte Spirite Maestru ale Paradisului, şi cu cei Şapte Agenţi Executivi Supremi, pe cele şapte lumi speciale ale Spiritului Infinit. Ei sunt supracoordonatorii marelui univers.

4.*Nivelul Spaţiului Primar*. Acest grup conţine şaptezeci de Arhitecţi. Noi tragem concluzia că ei se preocupă de planurile ultime pentru cel dintâi univers al spaţiului exterior, care este acum în curs de mobilizare dincolo de frontierele celor şapte suprauniversuri existente în prezent.

5.*Nivelul Spaţiului Secundar*. Acest al cincilea corp conţine 490 de Arhitecţi şi noi concluzionăm, de asemenea, că ei probabil se preocupă de universul celui de al doilea spaţiu exterior, în care fizicienii noştri au detectat deja nete mobilizări de energie.

6.*Nivelul Spaţiului Terţiar*. Acest al şaselea grup de Maeştri Arhitecţi conţine 3.430 de membri, şi noi conchidem, de asemenea, că este probabil ca ei să se preocupe de giganticele planuri al universului celui de al treilea spaţiu exterior.

7.*Nivelul Spaţiului Cuaternar*. Acest corp, ultimul şi cel mai mare dintre toate, este constituit din 24.010 Maeştri Arhitecţi, şi dacă ipotezele noastre anterioare sunt valabile, probabil că este în relaţie cu universul celui de al patrulea şi din urmă spaţiu exterior, ale cărui dimensiuni sunt mereu crescătoare.

Aceste şapte grupuri de Maeştri Arhitecţi conţin, deci, în total, 28.011 autori ai proiectului universului. Există în Paradis o tradiţie cum că, departe în negura eternităţii, s-a făcut o încercare de exteriorizare a celui de-al 28.012-lea Maestru Arhitect, dar că absonitizarea acestei fiinţe a eşuat, personalitatea sa fiind cuprinsă de Absolutul Universal. Este posibil ca limita absonităţii să fi fost atinsă de seria ascendentă de Maeştri Arhitecţi

odată cu cel de al 28.011-lea, iar a 28.012-a încercare să fi întâlnit nivelul matematic al prezenţei Absolutului. Altfel spus, la nivelul celei de a 28.012-a exteriorizări, calitatea de absonitate echivala cu nivelul Universalului şi atingea valoarea Absolutului.

În organizarea lor funcţională, cei trei Arhitecţi supraveghetori ai Havonei acţionează ca ajutori aliaţi ai Arhitectului solitar din Paradis. Cei şapte Arhitecţi ai suprauniversurilor acţionează în calitate de coordonaţi ai celor trei supraveghetori ai Havonei. Cei şaptezeci de planificatori ai universului la nivel primar al spaţiului exterior servesc în prezent ca ajutoare asociate ale celor şapte Arhitecţi ai celor şapte suprauniversuri.

Arhitecţii Universului Principal au la dispoziţia lor numeroase ajutoare şi asistenţi, inclusiv două ordine vaste de organizatori de forţă, cei exteriorizaţi în mod primar, şi asociaţii transcendentali. Nu trebuie să-i confundăm pe aceşti Maeştri Organizatori de Forţă cu directorii de putere; aceştia din urmă au legătură cu marele univers.

Toate fiinţele create prin uniunea copiilor timpului şi a copiilor eternităţii, cum sunt descendenţii trinitizaţi ai finalitarilor şi Cetăţenii Paradisului, devin pupili ai Maeştrilor Arhitecţi. Însă printre toate celelalte creaturi sau entităţi revelate ca activând în prezentele universuri organizate, doar Mesagerii Solitari şi Spiritele Inspirate ale Trinităţii menţin o asociere organică cu Transcendentalii şi cu Arhitecţii Universului Maestru.

Maeştrii Arhitecţi contribuie la aprobarea tehnică a trimiterii Fiilor Creatori în amplasamentele lor spaţiale destinate organizării universurilor locale. Există o foarte strânsă asociere între Maeştri Arhitecţi şi Fiii Creatori Paradisiaci şi, cu toate că această relaţie nu este revelată, voi aţi fost informaţi de asocierea Arhitecţilor cu Creaturile Supreme ale marelui univers în relaţia primei Trinităţi experienţiale. Aceste două grupuri, împreună cu Spiritul Suprem în evoluţie şi experienţial, constituie Ultimul Trinităţii valorilor transcendentale şi al semnificaţiilor universului maestru.

## 10.AVENTURA ULTIMĂ

Decanul Maeştrilor Arhitecţi deţine supravegherea celor şapte Corpuri ale Finalităţii, care sunt următoarele:

1.Corpul Finalitarilor Muritori.
2.Corpul Finalitarilor din Paradis.
3.Corpul Finalitarilor Trinitizaţi.
4.Corpul Finalitarilor Trinitizaţi în Comun.
5.Corpul Finalitarilor Havonei.
6.Corpul Finalitarilor Transcendentali.
7.Corpul Fiilor Nerevelaţi ai Destinului.

Fiecare dintre aceste corpuri ale destinului are un şef care îl prezidează, iar ansamblul celor şapte constituie Consiliul Suprem al Destinului din Paradis şi, pe parcursul prezentei epoci a universului, Grandfanda este şeful acestui corp suprem de desemnare universală pentru copiilor destinului ultim.

Reunirea acestor şapte corpuri finalitare semnifică mobilizarea efectivă a potenţialelor, a personalităţilor, a puterilor, a minţilor, a spiritelor, a absoniţilor şi a actualităţilor experienţiale care transcend, probabil, chiar funcţiunile viitoare ale Fiinţei Supreme în raport cu universul maestru. Aceste şapte corpuri finalitare reprezintă, probabil, activitatea prezentă a Trinităţii Ultime, angajată în integrarea forţelor finitului şi ale absonitului în vederea unor dezvoltări de neconceput în universul spaţiului exterior. Nimic asemănător acestei mobilizări nu a mai avut loc din timpuri care aproape că se pierd în eternitate, cînd Trinitatea Paradisului a mobilizat într-un mod analog personalităţile existente atunci în Paradis şi în Havona, şi le-a desemnat ca administratori şi şefi ai celor şapte suprauniversuri ale timpului şi spaţiului pe care le-a proiectat. Cele şapte corpuri finalitare reprezintă răspunsul divinităţii marelui univers la nevoile viitoare ale potenţialelor de putere în universurile exterioare de activităţi viitoare eterne.

Noi ne încumetăm să prevedem viitorul unor şi mai mari universuri exterioare de lumi locuite, noi sfere populate de noi ordine de fiinţe deosebite şi unice în felul lor, un univers material sublim în ultimitatea sa, o imensă creaţie căreia îi va lipsi doar un singur detaliu important — prezenţa unei experienţe *finite* efective în viaţa universală a existenţei ascendente. Acest univers va lua fiinţă cu un mare handicap experienţial: el va fi privat de participarea la evoluţia Atotputernicului Suprem. Aceste universuri exterioare vor beneficia, toate, de serviciul incomparabil şi de supracontrolul celest al Fiinţei Supreme, însă faptul însuşi al prezenţei sale active exclude participarea lor la actualizarea Deităţii Supreme.

Pe parcursul prezentei epoci a universului, personalităţile evoluânde ale marelui univers trec prin numeroase dificultăţi din cauza actualizării incomplete a suveranităţii Dumnezeului Suprem, însă noi participăm toţi la experienţa unică a evoluţiei sale. Noi evoluăm în el şi el evoluează în noi. La un moment dat al eternului viitor, evoluţia Deităţii Supreme va deveni un fapt împlinit al istoriei universale, iar ocazia de a participa la această minunată experienţă va fi dispărut de pe scena acţiunii cosmice.

Însă aceia dintre noi care vor fi dobândit această experienţă unică pe parcursul tinereţii universului o vor îndrăgi şi tăinui cu bucurie pe parcursul întregii eternităţi viitoare. Şi mulţi dintre noi speculează asupra misiunii rezervelor muritorilor ascendenţi şi perfecţionaţi din Corpul Finalităţii care se acumuleazătreptat. În asociere cu cele şase corpuri similare de recrutare, această misiune ar putea consta în administrarea universurilor exterioare într-un efort de a compensa deficienţele lor experienţiale care decurg din neparticiparea la evoluţia temporal-spaţială a Fiinţei Supreme.

Aceste deficienţe sunt inevitabile pe toate nivelele de existenţă ale universului. În cursul prezentei epoci a universului, noi, care aparţinem nivelelor superioare de existenţă spirituală, ne coborâm acum pentru a administra universurile evolutive şi a sluji pe lângă muritorii ascendenţi, străduindu-ne astfel să remediem neajunsurile lor în realităţile experienţei spirituale superioare.

Cu toate că în realitate nu ştim nimic despre planurile Arhitecţilor Maestrului Univers în ceea ce priveşte creaţiile exterioare, noi suntem totuşi siguri de trei lucruri:

1.Există, actualmente, un vast şi nou sistem de universuri care se organizează treptat în domeniile spaţiului exterior. Noi ordine de creaţii fizice, enorme inele şi gigantice roiuri de universuri situate cu mult dincolo de prezentele limite ale creaţiilor populate şi organizate sunt deja vizibile prin telescoapele voastre. La ora actuală, aceste creaţii exterioare sunt în întregime fizice; ele sunt aparent nelocuite şi par lipsite de administrareavreunor creaturi.

2.De epoci şi epoci, continuă în Paradis mobilizarea inexplicabilă şi în întregime misterioasă a fiinţelor perfecţionate şi ascendente ale timpului şi ale spaţiului, în asociere cu celelalte şase corpuri finalitare.

3.Concomitent cu aceste operaţiuni, Persoana Supremă a Deităţii câştigă în putere, în calitate de suveran atotputernic al supracreaţiilor.

Luând în consideraţie această dezvoltare triunică care îmbrăţişează creaturile, universurile şi Deitatea, putem noi oare să fim criticaţi dacă afirmăm, cu anticipaţie, că ceva nou şi nerevelat se apropie de apogeul său în maestrul univers? Nu este oare natural ca noi să asociem această mobilizare şi această organizare a universurilor fizice care au avut loc vreme de epoci şi la o scară până acum necunoscută şi emergenţa personalităţii Fiinţei Supreme cu acest plan extraordinar vizând înălţarea muritorilor timpului la perfecţiunea divină, precum şi cu mobilizarea lor ulterioară în Paradis în Corpul Finalităţii — o desemnare şi un destin învăluite în misterul universului? Se crede tot mai ferm, în întreaga Uversă, că Corpurile Finalităţii pe cale asamblare sunt destinate unui serviciu viitor în universurile spaţiului exterior în care noi putem deja identifica gruparea a cel puţin şaptezeci de mii de agregate de materie, dintre care fiecare este mai mare decât oricare suprauniverse al timpului prezent.

Muritorii evolutivi se nasc pe planetele spaţiului, trec prin lumile morontiale, urcă prin universurile spirituale, traversează sferele Havonei, îl găsesc pe Dumnezeu, ating Paradisul şi sunt înrolaţi în Corpul primar al Finalităţii pentru a aştepta aici următoarea lor angajare în serviciul universal. Există şase alte corpuri de finalitate în curs de reunire, însă Grandfanda, primul ascender muritor, prezidează ca şef Paradisiac al tuturor ordinelor finalitarilor. Atunci când contemplăm acest spectacol sublim, noi exclamăm cu toţii: Ce glorios destin pentru copiii de origine animală ai timpului, fiii materiali ai spaţiului!

[Prezentat în comun de un Consilier Divin şi de Unul fără de Nume şi de Număr autorizaţi să funcţioneze astfel de către Cei Îmbătrâniţi de Zile de pe Uversa.]

* * * * *

Aceste treizeci şi una de capitole descriu natura Deităţii, realitatea Paradisului, organizarea şi funcţionarea universului central şi a suprauniversurilor, personalităţile marelui univers şi înaltul destin al muritorilor evolutivi, au fost prezentate, formulate şi expuse în limba engleză de o înaltă comisie compusă din douăzeci şi patru de administratori ai Orvontonului acţionând conform unui ordin promulgat de Cei Îmbătrâniţi de Zile de pe Uversa şi specificând că va trebui să efectuăm această lucrare pe Urantia, planeta 606 de pe Satania, în Norlatiadekul Nebadonului, în anul 1934 al erei creştine.

# CARTEA URANTIA

**Prezentat de un Corp din Nebadon al Universului Local Personalităţi activând cu autoritatea lui Gabriel al Salvingtonului**

## PARTEA A II-A

### UNIVERSUL LOCAL

### CAPITOLUL 32 - EVOLUŢIA UNIVERSURILOR LOCALE

Un univers local este opera unui Fiu Creator din ordinul paradisiac al Mihaililor. El cuprinde o sută de constelaţii, fiecare având o sută de sisteme de lumi locuite. Fiecare sistem va conţine în cele din urmă aproximativ o mie de sfere locuite.

Aceste universuri din timp şi spaţiu sunt toate evolutive. Planul creativ al Mihaililor din Paradis urmează întotdeauna calea evoluţiei treptate şi a dezvoltării progresive a naturilor şi capacităţilor fizice, intelectuale şi spirituale ale multitudinii de creaturi care locuiesc pe diversele sfere de ordin variat cuprinse într-un astfel de univers local.

Urantia aparţine unui univers local al cărui suveran este Dumnezeul-om din Nebadon, Isus din Nazaret şi Mihail din Salvington, iar toate planurile lui Mihail pentru acest univers local au fost aprobate în întregime de Trinitatea Paradisului înainte ca el să se fi angajat în suprema aventură din spaţiu.

Fiii lui Dumnezeu îşi pot alege tărâmurile activităţilor lor de creatori, însă iniţial aceste creaţii materiale au fost proiectate şi planificate de Arhitecţii Universului Maestru.

### 1.APARIŢIA FIZICĂ A UNIVERSURILOR

Manipulările preuniversale ale forţei-spaţiu şi ale energiilor primordiale reprezintă sunt munca Organizatorilor de Forţă Principali din Paradis; în domeniile suprauniversului însă, când energia emergentă devine sensibilă la gravitaţia locală sau liniară, ei se retrag în favoarea directorilor de putere ai suprauniversului respectiv.

În crearea unui univers local aceşti directori de putere funcţionează numai în fazele de creaţie premateriale şi în fazele posterioare forţei; Pentru un Fiu Creator nu există nici o oportunitate de a începe organizarea universului până când directorii de putere nu au efectuat o mobilizare suficientă a energiilor-spaţiu pentru a oferi o bază materială — sori fizici şi sfere materiale — universului emergent.

Universurile locale au toate aproximativ acelaşi potenţial energetic, cu toate că diferă foarte mult în dimensiuni fizice, şi pot varia din când în când în ceea ce priveşte conţinutul lor de materie vizibilă.

Încărcătura de energie şi înzestrarea de potenţial material ale unui univers local sunt determinate de manipulările directorilor de putere şi ale predecesorilor acestora, precum şi de activităţile Fiului Creator şi de înzestrarea cu control fizic inerent posedată de asociatul său creativ.

Încărcătura energetică a unui univers local este de aproximativ o sută de ori mai mică decât înzestrarea cu forţă a suprauniversului lui. În cazul Nebadonului, universul vostru local, materializarea masei este doar cu puţin

mai mică. Din punct de vedere fizic, Nebadonul posedă toată dotarea fizică de energie şi de materie care poate fi găsită în oricare din creaţiile locale din Orvonton. Singura limitare fizică a extinderii universului local al Nebadonului comportă în încărcătura cantitativă de energie-spaţiu supusă controlului gravitaţional al puterilor şi al personalităţilor asociate reprezentând ansamblul mecanismului acestui univers.

Când energia-materie a atins un anumit stadiu de materializare a masei, pe scenă îşi face apariţia un Fiu Creator, însoţit de o Fiică Creatoare a Spiritului Infinit. Odată cu apariţia Fiului Creator, începe construcţia sferei arhitecturale care este destinată să devină lumea-sediu a universului local proiectat. Vreme de epoci îndelungate, o astfel de creaţie locală evoluează, sorii se stabilizează, planetele se formează şi se lansează pe orbitele lor, în timp ce se continuă munca de creaţie a lumilor arhitecturale destinate să servească drept cartiere generale pentru constelaţiile şi drept capitale sistemelor.

## 2.ORGANIZAREA UNIVERSULUI

Fiii Creatori sunt precedaţi în organizarea universului de directorii de putere şi de alte fiinţe care au provenit din a Treia Sursă-Centru. Pe baza energiilor spaţiului, care au fost astfel organizate în prealabil, Mihail, Fiul vostru Creator, a fondat ţinuturile locuite ale universului Nebadonului şi de atunci până acum s-a consacrat cu asiduitate administrării lor. Din energia preexistentă, aceşti Fii divini materializează materie vizibilă, proiectează creaturi vii şi, în cooperare cu prezenţa universală a Spiritului Infinit, creează o suită variată de personalităţi spirituale.

Aceşti directori de putere şi controlori de energie, care l-au precedat mult timp pe Fiul Creator în munca fizică preliminară de organizare a universului, servesc mai târziu într-o legătură magnifică cu acest Fiu al Universului, păstrând pentru totdeauna controlul asociat al energiilor pe care le-au organizat şi le-au pus în circuit iniţial. Pe Salvington funcţionează acum aceleaşi o sută de centre care au cooperat cu Fiul vostru Creator la formarea originară acestui univers local.

Primul act înfăptuit de creaţie fizică în Nebadon a constat în organizarea lumii-sediu, sfera arhitecturală a Salvingtonului cu sateliţii ei. Din perioada acţiunilor iniţiale ale centrelor de putere şi ale controlorilor fizici până la sosirea statului major viu pe sferele desăvârşite ale Salvingtonului, s-au scurs ceva mai mult de un miliard de ani ai timpului vostru planetar actual. Construcţia Salvingtonului a fost urmată imediat de crearea celor o sută de lumi-sediu ale Constelaţiilor proiectate şi a celor zece mii de sfere-sediu ale sistemelor locale proiectate de control şi de administrare planetară, împreună cu sateliţii lor arhitecturali. Astfel de lumi arhitecturale sunt concepute pentru a găzdui atât personalităţi fizice, cât şi spirituale, precum şi fiinţele aflate în stadiile morontiale mediatoare şi de tranziţie ale existenţei.

Salvingtonul, lumea-sediu a Nebadonului, este situat exact în centrul energiei masice a universului local. Universul vostru local nu este însă un sistem astronomic individual, deşi în centrul lui fizic există un sistem vast.

Salvington este cartierul general personal al lui Mihail din Nebadon, însă acesta din urmă nu se va găsi întotdeauna colo. Funcţionarea armonioasă a universului vostru local nu mai necesită prezenţa continuă a Fiului Creator pe sfera capitală, însă nu tot aşa se întâmplă în epocile primitive ale organizării fizice. Un Fiu Creator nu poate să îşi părăsească lumea sediu înainte ca stabilizarea gravitaţională a domeniului să fi fost efectuată, prin materializarea unei energii suficiente pentru a permite diverselor circuite şi sisteme să se echilibreze unele pe altele prin atracţie materială reciprocă.

În curând, planul fizic al universului este înfăptuit, iar Fiul Creator, în asociere cu Spiritul Creativ, proiectează planul său de creare a vieţii, după care acest reprezentant al Spiritului Infinit îşi începe funcţionarea ca personalitate creativă distinctă. Când primul său act creativ este formulat şi executat, i-a fiinţă Steaua Strălucitoare a Dimineţii, personificarea conceptului creativ iniţial de identitate şi de ideal al divinităţii. Aceasta este şeful executiv al universului, asociatul personal al Fiului Creator, o fiinţă asemenea lui sub toate aspectele caracterului, însă deosebit de limitată în atributele divinităţii.

Iar acum, după ce mâna-dreaptă şi şeful executiv al Fiului Creator a fost pusă la dispoziţie, urmează aducerea în existenţă a unei vaste şi minunate desfăşurări de creaturi diverse. Fiii şi fiicele universului local îşi fac apariţia, şi la puţin timp după aceea, acestei creaţii i se asigură un guvern, care se extinde de la consiliile supreme ale universului până la părinţii constelaţiilor şi la suveranii sistemelor locale.Aceste sisteme sunt

agregatele acelor lumi care sunt desemnate apoi să devină lăcaşurile diverselor rase muritoare ale creaturilor înzestrate cu voinţă; şi fiecare dintre aceste lumi va fi prezidată de un Prinţ Planetar.

Iar apoi, când un astfel de univers a fost astfel complet organizat şi pe deplindotat, Fiul Creator răspunde la propunerea Tatălui de a crea omul muritor în imaginea lor divină.

Organizarea lăcaşurilor planetare este încă în curs de desfăşurare în Nebadon, deoarece acest univers este de fapt un grup tânăr în ţinuturile stelare şi planetare din Orvonton. La ultima înregistrare, în Nebadon existau 3.840.101 planete locuite, iar Satania, sistemul local al lumii voastre, este destul de tipic în alte sisteme.

Satania nu este un sistem fizic uniform, o unitate sau o organizare astronomică simplă. Cele 619 lumi locuite ale ei sunt situate în peste cinci sute de sisteme fizice diferite. Numai cinci dintre aceste sisteme au mai mult de două lumi locuite, iar dintre acestea numai una are patru planete populate, în timp ce patruzeci şi şase de sisteme au două lumi locuite.

Sistemul Satania de lumi locuite este foarte îndepărtat de Uversa şi de marele roi de sori care funcţionează ca centru fizic şi astronomic al celui de-al şaptelea suprauniverse. Din Jerusem, capitala Sataniei, sunt peste două sute de mii de ani lumină până în centrul fizic al suprauniversului din Orvonton, departe, foarte departe în diametrul dens al Căii Lactee. Satania se află la periferia universului local, iar Nebadonul este acum foarte mult în afară, aproape de marginea exterioară a Orvontonului. De la cel mai exterior sistem de lumi locuite până în centrul suprauniversului, distanţa este un pic mai mică de două sute cincizeci de mii de ani-lumină.

Universul Nebadonului se roteşte acum departe în sud-estul circuitului suprauniversal al Orvontonului. Universurile cele mai apropiate de el sunt: Avalon, Henselon, Sanselon, Portalon, Wolvering, Fanoving şi Alvoring.

Evoluţia unui univers local este însă o poveste lungă. Capitolele care se referă la suprauniverse introduc acest subiect; cele din această secţiune, referitoare la creaţiile locale, îl continuă, în timp ce acelea care urmează, abordând istoria şi destinul Urantiei, completează relatarea. Însă voi nu puteţi înţelege în mod adecvat destinul muritorilor unei astfel de creaţii locale decât printr-o examinare atentă a expunerilor ce se referă la viaţa şi la învăţăturile Fiului vostru Creator, aşa cum a trăit el odinioară viaţa de om, sub înfăţişarea trupului muritor, în propria voastră lume evolutivă.

## 3.IDEEA EVOLUTIVĂ

Singura creaţie perfect stabilizată este Havona, universul central, care a fost creat direct de gândirea Tatălui Universal şi de cuvântul Fiului Etern. Havona este un univers existenţial, perfect şi complet, înconjurând lăcaşul Deităţilor eterne, centru al tuturor lucrurilor. Creaţiile celor şapte suprauniversuri sunt finite, evolutive şi progresive fără excepţie.

Sistemele fizice din timp şi spaţiu au toate o origine evolutivă. Ele nu sunt nici măcar stabilizate fizic înainte de a fi lansate pe orbitele lor în circuitele stabilite ale suprauniversurilor lor. Si nici un univers local nu este stabilizat în lumină şi viaţă până când posibilităţile sale fizice de expansiune şi de dezvoltare nu au fost epuizate, şi până când statutul spiritual al tuturor lumilor sale locuite nu a fost stabilit şi stabilizat pentru totdeauna.

Mai puţin în universul central, perfecţiunea este o realizare progresivă. Creaţia centrală ne oferă un model de perfecţiune, însă toate celelalte tărâmuri trebuie să atingă acea perfecţiune prin metodele stabilite pentru avansarea acelor lumi sau universuri particulare, iar planurile Fiului Creator de realizare a organizării, evoluţia, disciplinarea şi stabilizarea respectivelor universuri locale sunt caracterizate de o varietate aproape infinită.

Cu excepţia prezenţei deităţii Tatălui, fiecare univers local este, într-un anumit sens, o reproducere a organizării administrative a creaţiei centrale sau arhetipului central. Cu toate că Tatăl Universal este prezent personal în universul rezidenţial, el nu locuieşte în minţile fiinţelor care îşi au originea în acel univers, aşa cum o face efectiv cu sufletele muritorilor din timp şi spaţiu. Se pare că există o compensaţie infinit de înţeleaptă în ajustarea şi în reglarea problemelor spirituale ale vastei creaţii. În universul central, Tatăl este prezent personal ca atare, însă este absent din mintea copiilor acelei creaţii perfecte; în universurile din spaţiu, Tatăl nu este prezent în persoană, fiind reprezentat de Fiii Săi Suverani, în timp ce este prezent în mod intim în minţile copiilor săi muritori, fiind reprezentat spiritual de prezenţa prepersonală a Veghetorilor de Mister rezidenţi în mintea acestor creaturi volitive.

În cartierul general al unui univers local locuiesc toate personalităţile Creatoare şi creative care reprezintă o autoritate conţinută în sine şi o autonomie administrativă, cu excepţia prezenţei personale a Tatălui Universal.

În universul local se găsesc reprezentanţi ai tuturor categoriilor şi ai aproape tuturor claselor de fiinţe inteligente existând în universul central, cu excepţia Tatălui Universal. Cu toate că Tatăl Universal nu este prezent personal într-un univers local, el este reprezentat personal de Fiul Său Creator, mai întâi ca reprezentant al lui Dumnezeu, iar apoi în calitate de conducător suprem şi suveran în virtutea propriului său drept.

Cu cât coborâm mai mult pe scara vieţii, cu atât ne este mai greu să localizăm, cu ochiul credinţei, pe Tatăl invizibil. Creaturile inferioare — şi uneori chiar şi cele de ordin mai înalt — întâmpină dificultăţi în perceperea Tatăl Universal în Fiii săi Creatori. Şi astfel, aşteptând epoca exaltării lor spirituale, când perfecţiunea dezvoltării voinţei le va permite să îl vadă pe Dumnezeu în persoană, ele se satură de progresul lor, nutresc îndoieli spirituale, se poticnesc în confuzie, şi astfel se izolează de ţelurile spirituale progresive ale epocii şi universului lor. În acest fel, ele pierd capacitatea de a-l vedea pe Tată atunci când privesc Fiul Creator. Pe parcursul îndelungatei lupte pentru atingerea Tatălui, şi pe parcursul perioadei în care condiţiile inerente fac o astfel de realizare imposibilă, cea mai bună salvare pentru creaturi este aceea de a menţine faptul-adevăr al prezenţei Tatălui în Fiii săi. La modul literal şi figurat, spiritual şi personal, Tatăl şi Fiul sunt una. Este un fapt: cel care a văzut un Fiu Creator l-a văzut pe Tată.

Personalităţile unui univers dat nu sunt statornice şi demne de încredere, la început, decât în măsura gradului lor de înrudire cu Deitatea. Când originile creaturii se îndepărtează suficient de mult de Sursele originare şi divine, indiferent că avem de a face cu Fiii lui Dumnezeu sau cu creaturile ocrotitoare aparţinând Spiritului Infinit, există o posibilitate sporită de disarmonie, de confuzie şi de rebeliune — de păcătuire.

Cu excepţia fiinţelor perfecte care îşi au originea în Deitate, toate creaturile volitive ale suprauniversurilor au o natură evolutivă, începând de la o stare modestă şi urcând tot mai sus, în realitate spre interior. Chiar şi personalităţile deosebit de spirituale continuă să urce scara vieţii prin transferuri progresive din viaţă în viaţă şi din sferă în sferă, iar în cazul celor care adăpostesc Veghetori de Mister, nu există în realitate limite la înălţimile pe care le pot atinge în ascensiunea lor spirituală şi în dobândirea lor universală.

Când perfecţiunea creaturilor din timp a fost în cele din urmă atinsă, ea reprezintă în totalitate ceva dobândit, o posesiune de bună credinţă a personalităţii. Cu toate că elementele harului sunt prezente în mare măsură, nu este mai puţin adevărat că tot ceea ce a fost dobândit de creaturi reprezintă rezultatul efortului individual şi al vieţii lor efective, al reacţiei lor de personalitate la mediul existent.

Faptul originii evolutive animale nu îşi pune stigmatul asupra nici unei personalităţi în ochii universului, deoarece aceasta reprezintă metoda exclusivă de a produce unul dintre cele două tipuri fundamentale de creaturi finite inteligente înzestrate cu voinţă. Când culmile perfecţiunii şi eternităţii sunt atinse, cei care au început de jos şi au urcat bucuroşi, treaptă cu treaptă şcoala vieţii, vor fi cu atât mai onoraţi şi, când vor fi ajuns pe culmile gloriei, vor fi câştigat o experienţă personală care încorporează o cunoaştere efectivă a fiecărei faze a vieţii de jos şi până sus.

Toate acestea arată înţelepciunea Creatorilor. Pentru Tatăl Universal ar fi la fel de uşor să facă di toţi muritorii fiinţe perfecte, să le transmită perfecţiunea prin cuvântul său divin. Aceasta i-ar priva însă de minunata experienţă a aventurii şi a pregătirii asociate cu lungul şi treptatul urcuş lăuntric, o experienţă rezervată doar celor care au avut şansa de a începe din străfundurile existenţei vii.

Universurile care înconjoară Havona nu sunt populate cu creaturi perfecte decât într-un număr suficient pentru a răspunde nevoii de îndrumători-învăţători model necesari celor care se ridică pe scara evolutivă a vieţii. Natura experienţială a tipului evolutiv de personalitate reprezintă complementul cosmic natural al naturii mereu perfecte a creaturilor Paradisului Havona. În realitate, atât creaturile perfecte, cât şi cele care au ajuns la perfecţiune sunt incomplete în raport cu totalitatea finită. Însă în asocierea complementară a creaturilor existenţial perfecte ale Paradisului-Havona cu finalitarii ajunşi la perfecţiune prin experienţă, care se ridică din universurile evolutive, ambele tipuri ajung să se elibereze de limitările înnăscute, şi astfel pot încerca împreună să atingă înălţimile sublime ale statutului ultim al creaturii.

Aceste tranzacţii ale creaturilor sunt repercusiunile universale ale acţiunilor şi reacţiunilor în interiorul Deităţii Septuple, în care divinitatea eternă a Trinităţii Paradisului este unită cu divinitatea în evoluţie a Creatorilor Supremi ai universurilor temporal-spaţiale în, prin şi cu Deitatea Fiinţei Supreme care actualizează puterea.

Creatura perfectă prin divinitate şi creatura ajunsă la perfecţiune prin evoluţie sunt egale în ceea ce priveşte gradul de potenţial al divinităţii, însă ele sunt diferite ca specii. Fiecare dintre ele trebuie să depindă de cealaltă pentru a atinge supremaţia serviciului. Suprauniversurile evolutive depind de universul perfect al Havonei pentru a oferi educaţia finală cetăţenilor lor ascendenţi, însă la fel se întâmplă şi cu universul central

perfect, care are nevoie de existenţa universurilor pe cale de perfecţionare pentru a oferi deplina dezvoltare locuitorilor săi descendenţi.

Cele două manifestări primordiale ale realităţii finite, perfecţiunea înnăscută şi perfecţiunea dobândită prin evoluţie, indiferent că sunt personalităţi sau universuri, sunt coordonate, dependente şi integrate. Fiecare are nevoie de cealaltă pentru ca funcţiunea, serviciul şi destinul lor să devină complete.

## 4.RELAŢIA LUI DUMNEZEU CU UN UNIVERS LOCAL

Să nu aveţi impresia că, datorită faptului că Tatăl Universal a delegat altora o atât de mare parte din el însuşi şi din puterea sa, el este un membru tăcut sau inactiv al asocierii Deităţilor. Făcând abstracţie de domeniile personalităţii şi de acordarea de Ajustori, el este în aparenţă cea mai puţin activă dintre Deităţile Paradisului, prin aceea că permite coordonaţilor săi în Deitate, Fiilor săi şi numeroaselor inteligenţe create, să înfăptuiască atât de multe lucruri spre îndeplinirea ţelului său etern. El este membrul tăcut al trio-ului creativ doar în sensul că nu face niciodată nimic din ceea ce oricare din asociaţii săi coordonaţi sau subordonaţi pot face.

Dumnezeu înţelege pe deplin nevoia fiecărei creaturi inteligente de a acţiona şi a experimenta şi de aceea, în orice situaţie, indiferent că este vorba de destinul unui univers sau de binele celei mai umile dintre creaturile sale, Dumnezeu se retrage din activitate în favoarea galaxiei sau a personalităţilor create sau Creatoare care intervin prin firea lor, între el însuşi şi orice situaţie universală sau eveniment creativ date. Însă cu toată această retragere, această desfăşurare de coordonare infinită, există din partea lui Dumnezeu o participare efectivă, literală şi personală în aceste evenimente, prin intermediul acestor agenţi şi al acestor personalităţi desemnate. Tatăl lucrează în şi prin aceste canale pentru bunăstare întregii sale vaste creaţii.

În ceea ce priveşte strategia, conducerea şi administrarea unui univers local, Tatăl Universal acţionează în persoana Fiului său Creator. În raporturile reciproce dintre Fiii lui Dumnezeu, în asocierile de grup ale personalităţilor care îşi au originea în a Treia Sursă-Centru, sau în relaţiile dintre toate celelalte creaturi, cum ar fi fiinţele umane, Tatăl Universal nu intervine niciodată. Legea Fiului Creator, guvernarea Părinţilor Constelaţiei, Suveranii Sistemelor şi Prinţii Planetari — politica şi procedurile stabilite pentru acel univers — sunt întotdeauna prevalente. Nu există nici o împărţire a autorităţii; nu există niciodată nici un conflict între puterea divină şi ţelul divin. Deităţile sunt într-un acord perfect şi etern.

Fiul Creator guvernează suprem în toate chestiunile de asocieri etice, în relaţiile oricărei diviziuni de creaturi cu orice altă clasă de creaturi sau dintre doi sau mai mulţi indivizi din interiorul oricărui grup dat; un astfel de plan nu înseamnă însă că Tatăl Universal nu poate interveni în propria sa manieră şi că nu poate face tot ceea ce i-ar satisface mintea divină cu orice *creatură individuală* din întreaga creaţie, în funcţie de statutul actual sau de perspectivele viitoare ale individului respectiv şi conform planului etern şi ţelului infinit al Tatălui.

În creaturile muritoare înzestrate cu voinţă, Tatăl este efectiv prezent prin Ajustorul Interior, un fragment al spiritului său prepersonal; iar Tatăl reprezintă şi sursa personalităţii unei astfel de creaturi muritoare înzestrată cu voinţă.

Aceşti Ajustori ai Gândirii, dăruiţi de Tatăl Universal, sunt relativ izolaţi; ei locuiesc în minţile umane, însă nu au nici o legătură perceptibilă cu chestiunile etice ale unei creaţii locale. Ei nu sunt coordonaţi direct nici cu serviciul serafic, nici cu administrarea sistemelor, a constelaţiilor sau a unui univers local, nici măcar cu guvernarea unui Fiu Creator, a cărui voinţă este legea supremă a universului său.

Ajustorii Interiori reprezintă unul dintre modurile de contact separate, însă unificate, ale lui Dumnezeu cu creaturile din creaţia sa aproape infinită. Cel care este invizibil muritorilor îşi manifestă astfel prezenţa, iar dacă ar fi posibil, el ni s-ar arăta şi în alte chipuri, însă o astfel de revelaţie suplimentară nu este divin posibilă.

Noi putem vedea şi înţelege mecanismul prin care Fiii se bucură de cunoaşterea intimă şi completă a universurilor din jurisdicţia lor; însă nu putem înţelege pe deplin metodele prin care Dumnezeu este atât de complet şi de personal la curent cu detaliile universului universurilor, cu toate că putem cel puţin înţelege calea prin care Tatăl Universal poate primi informaţii referitoare la fiinţele imensei sale creaţii şi îşi poate manifesta prezenţa sa în faţa lor. Prin intermediul circuitului personalităţii, Tatăl este informat — ia personal la cunoştinţă — de toate gândurile şi acţiunile tuturor fiinţelor din toate sistemele şi din toate universurile întregii creaţii. Cu toate că nu putem înţelege pe deplin această tehnică a comuniunii lui Dumnezeu cu copiii săi, putem fi întăriţi în încredinţarea că "Domnul îşi cunoaşte copiii," şi că pentru fiecare dintre noi "ţine seama de locul unde am fost născuţi."

În universul vostru şi în inima voastră, Tatăl Universal este prezent, în sens spiritual, prin unul dintre cele Şapte Spirite Maestru ale reşedinţei centrale şi, mai ales, prin Ajustorul divin care trăieşte şi lucrează şi aşteaptă în profunzimile minţii muritoare.

Dumnezeu nu este o personalitate egocentrică; Tatăl se dăruieşte liber pe sine creaţiei sale şi creaturilor sale. El trăieşte şi acţionează nu numai în Deităţi, ci şi în Fiii săi, pe care îi însărcinează să facă tot ceea ce le este divin posibil să facă. Tatăl Universal a renunţat la orice funcţie pe care o poate îndeplini o altă fiinţă., iar aceasta este la fel de adevărat pentru omul muritor, cât şi pentru Fiul creator care guvernează în locul lui Dumnezeu în cartierul general al unui univers local. Astfel, putem vedea punerea în practică a iubirii ideale şi infinite a Tatălui Universal.

În această dăruire universală de sine, avem dovada deplină atât a măreţiei, cât şi a generozităţii naturii divine a Tatălui. Dacă Dumnezeu s-a abţinut de a da din sine totul creaţiei universale, este pentru că, din acea rămăşiţă, el revarsă, cu o generozitate nestăvilită, Ajustorii Gândirii peste muritorii tărâmului, Veghetorii de Mister din timp, care sălăşluiesc cu atâta răbdare în candidaţii muritori la viaţa eternă.

Tatăl Universal s-a revărsat pe sine, ca să zicem aşa, pentru a îmbogăţi toată creaţia cu posesiunea personalităţii şi cu potenţialul de împlinire spirituală. Dumnezeu ni s-a dăruit pentru ca noi să putem fi asemenea lui, şi nu a păstrat pentru sine putere şi glorie decât atâta cât este necesar pentru întreţinerea acestor lucruri pentru iubirea cărora s-a despuiat astfel de toate celelalte lucruri.

## 5.ŢELUL ETERN ŞI DIVIN

Există un ţel măreţ şi glorios în marşul universurilor prin spaţiu. Toate luptele voastre de muritori nu sunt zadarnice. Noi facem cu toţii parte dintr-un plan imens, un proiect gigantic, iar imensitatea întreprinderii este cea care face imposibil să se vadă foarte mult din aceasta la un moment dat şi într-o viaţă dată. Noi suntem cu toţii o parte dintr-un proiect etern, pe care Dumnezeii îl supraveghează şi îl pun în aplicare. Întregul mecanism minunat şi universal se mişcă maiestuos prin spaţiu în cadenţa muzicii gândirii infinite şi a ţelului etern a Primei Surse-Centru.

Ţelul etern al Dumnezeului etern este un ideal spiritual elevat. Evenimentele din timp şi luptele existenţei materiale nu reprezintă decât eşafodajul provizoriu care face legătura cu cealaltă parte, cu ţinutul făgăduit al realităţii spirituale şi al existenţei celeste. Desigur voi, muritorii, găsiţi că este dificil să pricepeţi ideea unui ţel etern; sunteţi aproape incapabili să înţelegeţi gândul de eternitate, ideea de ceva care nu începe şi nu se termină niciodată. Tot ceea ce vă este familiar are un sfârşit.

În ceea ce priveşte o viaţă individuală, durata unui tărâm, ori cronologia oricărei serii de evenimente interconectate, pare a fi vorba de un interval de timp izolat; totul pare a avea un început şi un sfârşit. Şi s-ar părea că o serie de asemenea experienţe, vieţi, epoci sau ere, atunci când este aranjată în mod secvenţial, are aspectul unei linii drepte, un eveniment izolat în timp, brăzdând pentru o clipă ca un fulger chipul infinit al eternităţii. Însă atunci când privim toate acestea din culise, o viziune mai sintetică şi o înţelegere mai completă sugerează că o astfel de explicaţie este nenimerită, dezlânată, şi cu totul nepotrivită pentru a explica tranzacţiile din timp şi pentru a le corela cumva cu ţelurile subiacente şi cu reacţiile fundamentale ale eternităţii.

Pentru a da explicaţii minţii muritorilor, mie mi se pare mai nimerit să se conceapă eternitatea ca pe un ciclu, iar ţelul etern ca pe un cerc nemărginit, un ciclu al eternităţii sincronizat oarecum cu ciclurile materiale tranzitorii ale timpului. În ceea ce priveşte sectoarele timpului conectate cu cercul eternităţii şi făcând parte din el, suntem siliţi să recunoaştem că astfel de epoci temporare se nasc, trăiesc şi mor la fel cum fiinţele din timp se nasc, trăiesc şi mor. Majoritatea fiinţelor umane mor deoarece, neatingând nivelul spiritual de contopire cu Ajustorul, metamorfoza morţii constituie singurul proces posibil prin care pot scăpa de lanţurile timpului şi de legăturile creaţiei materiale, fiind prin urmare capabile să intre în cadenţă cu procesiunea progresivă a eternităţii. Supravieţuind vieţii de încercare în timp şi existenţei materiale, devine posibil pentru voi să mergeţi în continuare în legătură cu eternitatea, fie şi numai ca o parte a ei, într-o nesfârşită rotaţie împreună cu lumile spaţiului în jurul cercului epocilor eterne.

Sectoarele timpului sunt la fel ca scânteierile personalităţii în formă temporală; ele apar pentru un anotimp, după care dispar din câmpul viziunii umane, doar pentru a apărea ca noi actori şi factori de continuitate în viaţa mai înaltă a rotirii nesfârşite în jurul cercului etern. Eternitatea nu se poate concepe ca parcurgerea unei linii drepte, de vreme ce noi credem într-un univers delimitat, care se mişcă pe o imensă elipsă în jurul aşezământului central al Tatălui Universal.

De fapt, eternitatea este incomprehensibilă pentru mintea finită din timp. Pur şi simplu nu o puteţi nici sesiza nici înţelege. Nu o pot nici eu vizualiza pe deplin, şi chiar dacă aş face-o, mi-ar fi cu neputinţă să comunic conceptul meu minţii umane. Cu toate acestea, am făcut tot ceea ce mi-a stat în putinţă pentru a descrie ceva din punctul nostru de vedere, pentru a vă transmite cumva din înţelegerea noastră asupra lucrurilor eterne. Mă străduiesc să vă ajut să vă cristalizaţi gândurile asupra acestor valori a căror natură este infinită şi de importanţă eternă.

În mintea lui Dumnezeu există un plan care îmbrăţişează fiecare creatură din imensele sale domenii, iar acest plan este un ţel etern de oportunităţi nelimitate, de progres nelimitat şi de viaţă nesfârşită., iar comorile infinite ale unei astfel de cariere incomparabile vă răsplătesc eforturile!

Ţelul eternităţii este înainte! Aventura dobândirii divinităţii se aşterne în faţa voastră! Cursa pentru perfecţiune a început! Oricine vrea poate să intre, iar o victorie certă va încununa eforturile fiecărei fiinţe umane care va alerga în cursa credinţei şi a încrederii, ascultând la fiecare pas îndrumările Ajustorului interior şi fiind sub călăuzirea bunului spirit al Fiului Universului, care s-a răspândit atât de liber asupra tuturor timpurilor.

[Prezentat de un Puternic Mesager ataşat temporar Consiliului Suprem al Nebadonului şi afectat acestei misiuni de Gabriel din Salvington.]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A II-A - UNIVERSUL LOCAL

# CAPITOLUL 33 - ADMINISTRAREA UNIVERSULUI LOCAL

În timp ce Tatăl Universal guvernează cu siguranţă vasta sa creaţie, el funcţionează în administrarea unui univers local prin persoana Fiului Creator. Tatăl nu acţionează personal într nici un alt mod în treburile administrative ale unui univers local. Aceste probleme sunt încredinţate Fiului Creator şi Mamei Spirit a Universului local, precum şi numeroşilor lor copiii. Planurile, strategia şi acţiunile administrative ale universului local sunt formate şi executate de acest Fiu care, împreună cu Spiritul său asociat, delegă puterea executivă lui Gabriel, iar pe aceea a autorităţii jurisdicţionale Părinţilor Constelaţiei, Suveranilor de Sistem şi Prinţilor Planetari.

## 1.MIHAIL DIN NEBADON

Fiul nostru Creator este personificarea celui de-al 611.121-lea concept originar al identităţii infinite avându-şi originea atât în Tatăl Universal, cât şi în Fiul Etern. Mihail din Nebadon este "Unicul Fiu personalizând acest al 611.121-lea concept universal al divinităţii şi infinităţii. Cartierul său general este în triplul palat de lumină din Salvington, iar acest sălaş este dispus astfel deoarece Mihail a avut experienţa vieţii tuturor celor trei faze ale existenţei creaturii inteligente: morontială, materială şi spirituală. Datorită numelui asociat cu cea de-a şaptea şi ultima sa manifestare pe Urantia, el este uneori numit Cristos Mihail.

Fiul nostru Creator nu este Fiul Etern, asociatul existenţial din Paradis al Tatălui Universal şi Spiritului Infinit. Mihail din Nebadon nu este un membru al Trinităţii Paradisului. Cu toate acestea, Fiul nostru Maestru are pe tărâmul său toate atributele şi puterile divine pe care Fiul Etern însuşi le-ar manifesta dacă ar fi prezent în Salvington şi ar activa în Nebadon. Mihail posedă chiar mai multă putere şi autoritate, căci el nu numai că îl personifică pe Fiul Etern, ci şi reprezintă pe deplin şi întrupează efectiv prezenţa de personalitate a Tatălui Universal pentru şi în acest univers local. El îl reprezintă chiar şi pe Tatăl-Fiu. Aceste relaţii fac dintr-un Fiu Creator cea mai puternică, cea mai iscusită şi cea mai influentă dintre toate fiinţele divine care sunt capabile să administreze direct universuri evolutive şi să realizeze contacte de personalitate cu fiinţe create neajunse încă la maturitate.

Din cartierul general al universului local, Fiul nostru creator exercită o putere de atracţie spirituală, o gravitaţie a spiritului similară celei pe care Fiul Etern al Paradisului ar exercita-o dacă ar fi prezent personal pe Salvington, şi chiar *mai mult de atât*; acest Fiu Universal reprezintă şi personificarea Tatălui Universal pentru universul Nebadonului. Fiii Creatori reprezintă centre de personalitate pentru forţele spirituale ale Tatălui-Fiu Paradisiac. Fiii Creatori sunt concentrările de putere-personalitate finale ale puternicelor atribute temporal-spaţiale ale Dumnezeului Septuplu.

Fiul Creator este personalizarea locţiitoare a Tatălui Universal, coordonatul în divinitate al Fiului Etern şi asociatul creativ al Spiritului Infinit. Pentru universul nostru, şi pentru toate lumile sale locuite, Fiul Suveran este, practic vorbind, chiar Dumnezeu. El le personifică pe toate Deităţile Paradisului pe care muritorii evolutivi le pot înţelege cu discernământ. Acest Fiu şi spiritul său asociat sunt părinţii voştri creatori. Pentru voi, Mihail, Fiul Creator, este personalitatea supremă; pentru voi, Fiul Etern este suprasuprem — o personalitate infinită Deităţii.

În persoana fiului Creator, avem un conducător şi un părinte divin care este tot atât de puternic, de eficient şi de benefic ca şi Tatăl Universal şi Fiul Etern dacă ar fi ambii prezenţi pe Salvington şi ar fi angajaţi în administrarea treburilor universului Nebadonului.

## 2.SUVERANUL DIN NEBADON

Observarea Fiilor Creator relevă că unii seamănă mai mult cu Tatăl, alţii mai mult cu Fiul, în timp ce alţii sunt un amestec al ambilor lor părinţi infiniţi. Fiul nostru creator manifestă foarte clar trăsături şi atribute care se aseamănă mai mult celor ale Fiului Etern.

Mihail a ales să organizeze acest univers local, şi prin urmare domneşte acum în mod suprem. Puterea sa personală este limitată de circuitele gravitaţiei preexistente care îşi au centrul în Paradis şi de faptul că Îmbătrâniţii de Zile ai guvernului suprauniversului şi-au rezervat toate deciziile executive finale referitoare la distrugerea personalităţii. Personalitatea este darul exclusiv al Tatălui, însă Fiii Creatori iniţiază, cu aprobarea

Fiului Etern, noi modele de creaturi şi, prin cooperarea activă cu Spiritele lor asociate, pot încerca noi transformări ale energiei-materii.

Mihail este personificarea Tatălui-Fiu al Paradisului pentru şi în universul local al Nebadonului; aşadar, atunci când Spiritul-Mamă Creativ, reprezentantul în universul local aSpiritului Infinit, s-a subordonat lui Cristos Mihail după revenirea acestuia din manifestarea lui finală pe Urantia, Maestrul Fiu a dobândit jurisdicţie asupra "tuturor puterilor din cer şi de pe pământ."

Această subordonare a Slujitoarelor Divine faţă de Fiii Creatori ai universurilor locale face dintre aceşti Fii Suverani depozitarii personali ai divinităţii manifestabile sub formă finită a Tatălui, a Fiului şi a Spiritului, în timp ce experienţele de manifestare ale Mihaililor sub forma creaturilor îi califică pentru a reprezenta divinitatea experienţială a Fiinţei Supreme. Nu mai există alte fiinţe în universuri care să fi epuizat astfel potenţialele experienţei finite actuale, şi nu există alte fiinţe în universuri care să posede astfel de înzestrări pentru o suveranitate solitară.

Deşi cartierul general al lui Mihail este situat oficial în Salvington, capitala Nebadonului, el petrece o mare parte din timp vizitând cartierele generale ale constelaţiilor şi sistemelor, şi chiar planetele individuale. El se duce periodic în Paradis, şi adesea pe Uversa, unde se consultă cu Cei Îmbătrâniţi de Zile. Atunci când este plecat din Salvington, este înlocuit de Gabriel, care funcţionează ca regent al universului Nebadonului.

## 3.FIUL ŞI SPIRITUL UNIVERSULUI

Cu toate că pătrunde toate universurile de timp şi spaţiu, Spiritul Infinit funcţionează din cartierul general al fiecărui univers local ca o focalizare specifică, dobândind calităţi depline de personalitate prin tehnica de cooperare creativă cu Fiul Creator. Cât despre un univers local, autoritatea administrativă a Fiului Creator este supremă; Spiritul Infinit, în calitate de Slujitor Divin, este în întregime cooperator deşi perfect coordonat.

Spiritul-Mamă al Universului din Salvington, asociat lui Mihail în controlul şi în administrarea Nebadonului, face parte din al şaselea grup de Spirite Supreme, fiind a 611.121-a din acel ordin. El s-a oferit voluntar pentru a-l însoţi pe Mihail cu prilejul eliberării sale de obligaţiile din Paradis şi, de atunci, a lucrat împreună cu el la crearea şi la guvernarea universului său.

Maestrul Fiu Creator este suveranul personal al universului său, însă — în toate detaliile conducerii sale — Spiritul Universului este codirector cu Fiul. În timp ce Spiritul îl recunoaşte întotdeauna pe Fiudrept suveran şi conducător, Fiul acordă întotdeauna Spiritului o poziţie coordonată şi o autoritate egală în toate treburile tărâmului. În toată lucrarea sa de dăruire de iubire şi de viaţă, Fiul Creator este întotdeauna şi pentru totdeauna perfect susţinut şi ajutat cu pricepere de către preaînţeleptul şi preacredinciosul Spirit al Universului şi de toată suita sa diversificată de personalităţi îngereşti. Un astfel de Slujitor Divin este de fapt mama spiritelor şi a personalităţilor spirituale, omniprezentul şi preaînţeleptul sfetnic al Fiului Creator, o manifestare fidelă şi autentică a Spiritului Infinit al Paradisului.

Fiul îndeplineşte funcţia unui părinte în universul său local. Spiritul, aşa cum l-ar putea înţelege creaturile muritoare, rolul unei mame, fiind mereu în preajma Fiului şi veşnic indispensabilă administrării universului. În faţa unei insurecţii, numai Fiul şi Fiii săi asociaţi pot funcţiona ca salvatori. Spiritul nu poate niciodată să se opună unei rebeliuni sau să protejeze autoritatea, însă Spiritul susţine întotdeauna Fiul în tot ce i se cere să experimenteze în eforturile sale de a stabiliza guvernarea şi de a menţine autoritatea în lumi pângărite de rău sau dominate de păcat. Numai un Fiu poate salva opera creaţiei lor comune, însă nici un Fiu nu poate spera să obţină succesul final fără cooperarea neîncetată a Divinei Slujitoare şi a vastei sale adunări de colaboratoare spirituale, fiicele lui Dumnezeu, care luptă cu atâta loialitate şi atât de vitejeşte pentru bunătatea muritorilor şi pentru gloria divinilor lor părinţi.

Odată cu încheierea celei de-a şaptea şi din urmă manifestări în chip de creatură a Fiului Creator, incertitudinile izolării periodice se sfârşesc pentru Divina Slujitoare, iar ajutoarea universală a Fiului divin se instalează pentru totdeauna în siguranţă şi control. La întronarea Fiului Creator ca Maestru Fiu, la jubileul jubileelor, în faţa oştirilor adunate, Spiritul Universului recunoaşte pentru prima dată public şi universal subordonarea sa faţă de Fiu, jurându-i credinţă şi supunere. Acest eveniment a avut loc în Nebadon în perioada întoarcerii lui Mihail pe Salvington după manifestarea sa pe Urantia. Spiritul Universului nu a recunoscut niciodată, înainte de acest eveniment important, subordonarea faţă de Fiul Universului, şi numai după această abandonare voluntară a puterii şi autorităţii din partea Spiritului s-a putut proclama în adevăr despre Fiu că "toată puterea din cer şi de pe pământ a fost pusă în mâinile sale."

După acest legământ de supunere al Spiritului-Mamă Creativ, Mihail din Nebadon a recunoscut cu nobleţe eterna sa dependenţă de spiritul său însoţitor, instaurând Spiritul asociat la conducerea domeniilor universului său şi cerând tuturor creaturilor să îşi ia un angajament de loialitate faţă de Spirit aşa cum au făcut-o faţă de Fiu; şi atunci a fost emisă şi răspândită "Proclamaţia finală de egalitate." Cu toate că era suveranul acestui univers local, Fiul a proclamat în faţa lumilor faptul egalităţii cu el a Spiritului în toate înzestrările de personalitate şi atributele caracterului divin., iar acesta a devenit arhetipul transcendent pentru organizarea familială, chiar şi pentru creaturile umile din lumile spaţiului. Acesta este, în fapt şi în adevăr, idealul înalt al familiei şi instituţia căsătorieicu bună ştiinţă.

Fiul şi spiritul prezidează acum universul, aşa cum un tată şi o mamă supraveghează familia lor de fii şi fiice şi le satisfac nevoile. Nu este deloc exagerat faptul de a ne referi la Spiritul Universului ca la însoţitoarea creativă a Fiului Creator, iar cu privire la creaturile tărâmului ca la fiii şi fiicele lor — o mare şi glorioasă familie, însă una care necesită nişte responsabilităţi incalculabile şi o vigilenţă perpetuă.

Fiul iniţiază crearea anumitor copii ai universului, în timp ce Spiritul este singurul răspunzător pentru înfiinţarea unor numeroasele ordine de personalităţi spirituale care ajută şi servesc sub îndrumarea şi conducerea aceleiaşi Mame-Spirit. În crearea altor tipuri de personalităţi ale universului, Fiul şi Spiritul acţionează împreună, şi în nici un act creativ nici unul dintre ei nu întreprinde ceva fără consultarea şi aprobarea celuilalt.

## 4.GABRIEL — ŞEFUL EXECUTIV

Steaua Strălucitoare de Dimineaţă este personalizarea primului concept de identitate şi al de personalitate conceput de Fiul Creator şi de manifestarea Spiritului Infinit în universul local. Întorcâdu-ne la zile dintâi ale universului local, înaintea uniunii Fiului Creator şi a Spiritului Mamă prin legăturile unei asocieri creative, înapoi în vremurile de dinaintea începerii creaţiei familiei lor de fii şi fiice multilaterali, primul act comun al asocierii de început şi libere a acestor două persoane divine rezultă în crearea celei mai înalte personalităţi spirituale provenite din Fiu şi din Spirit, Steaua Strălucitoare a Dimineţii.

În fiecare univers local este făurită numai o singură fiinţă având o asemenea înţelepciune şi maiestate. Tatăl Universal şi Fiul Etern pot crea, şi creează realmente, un număr nelimitat de Fii egali cu ei înşişi în divinitate; însă aceşti Fii, în uniune cu Fiicele Spiritului Infinit, pot crea numai câte o singură Stea Strălucitoare a Dimineţii în fiecare univers, o fiinţă asemenea lor şi împărtăşindu-se liber din naturile lor îmbinate, însă nu şi din prerogativele lor creative. Gabriel din Salvington este asemenea Fiului Universal în divinitatea naturii, fiind însă considerabil limitat în atributele Deităţii.

Primul născut din părinţii unui nou univers este o personalitate unică, posedând numeroase trăsături minunate care nu sunt prezente în mod vizibil în nici unul dintre predecesori, o fiinţă de o pricepere neegalată şi de o strălucire inimaginabilă. Această personalitate celestă îmbrăţişează voinţa divină a Fiului, combinată cu imaginaţia creativă a Spiritului. Gândurile şi acţiunile Stelei Strălucitoare de Dimineaţă îi vor reprezenta mereu şi pe deplin atât pe Fiul Creator, cât şi pe Spiritul Creativ. O astfel de fiinţă este capabilă de o mare înţelegere, şi de un contact de compătimire atât a oştirilor spirituale serafice, cât şi a creaturile volitive ale evoluţiei materiale.

Steaua Strălucitoare a Dimineţii nu este o creatoare; ea administrează însă minunat, fiind reprezentanta administrativă personală a Fiului Creator. În afară de creaţie şi de implantarea de viaţă, Fiul şi Spiritul nu deliberează niciodată procedurilor ale universului fără prezenţa lui Gabriel.

Gabriel din Salvington este şeful executiv al universului Nebadonului şi arbitrul tuturor apelurilor executive privitoare la administraţia sa. Acest agent executiv al universului a fost creat pe deplin înzestrat pentru munca sa, însă a câştigat experienţă odată cu creşterea şi cu evoluţia creaţiei noastre locale.

Gabriel este şeful agenţilor de execuţie pentru ordinele suprauniversului legate de treburile nepersonale din universul local. Majoritatea chestiunilor care ţin de judecăţile colective şi de reînvierile dispensaţionale, adjudecate de Cei Îmbătrâniţi de Zile, sunt, de asemenea, delegate spre executare lui Gabriel şi statului său major . Gabriel este astfel şeful executiv comun atât pentru conducătorii suprauniversului, cât şi pentru cei ai universului local. El are sub conducerea sa un corp competent de asistenţi administrativi, creaţi special pentru munca pe care o întreprind, ei nefiind revelaţi muritorilor evolutivi. Pe lângă aceşti asistenţi, Gabriel se mai poate folosi de toate ordinele de fiinţe celeste care activează în Nebadon, el fiind, totodată, şi comandantul suprem al "oştilor cerului" — oştirile celeste.

Gabriel şi statul său major nu suntînvăţători; ei sunt administratori. Nu s-a auzit niciodată ca ei să îşi fi părăsit îndatoririle obişnuite, în afară de momentele când Mihail s-a întrupat sub formă unor creaturi manifestate.

Pe parcursul acestor manifestări, Gabriel a fost întotdeauna la dispoziţia voii Fiului întrupat şi, în colaborare cu Uniunea de Zile, a devenit conducătorul efectiv al treburilor universului pe parcursul ultimelor manifestări. Gabriel a fost strâns identificat cu istoria şi cu dezvoltarea Urantiei de la manifestarea umană a lui Mihail.

În afară de întâlnirea cu Gabriel în lumile de manifestare şi în afară de perioadele de apeluri nominale ce însoţesc reînvierile generale şi speciale, muritorii nu îl vor întâlni decât arareori pe măsură ce îşi urmează ascensiunea lor prin universul local, până când nu sunt admişi în munca administrativă a creaţiei locale. Ca administratori, indiferent de ordin sau grad, veţi trece sub conducerea lui Gabriel.

## 5.AMBASADORII TRINITĂŢII

Administrarea de către personalităţile de origine Trinitară merge până la guvernarea suprauniversurilor. Universurile locale sunt caracterizate printr-o supraveghere duală, începutul conceptului de tată-mamă. Tatăl universului este Fiul Creator; mama universului este Divina Slujitore, Spiritul Creativ al Universului local. Fiecare univers local este, cu toate acestea, binecuvântat cu prezenţa anumitor personalităţi din universul central şi din Paradis. În fruntea acestui grup paradisiac aflat în Nebadon se află ambasadorul Trinităţii Paradisului — Emmanuel din Salvington — Uniunea de Zile ataşată universului local din Nebadon. Într-un anumit sens, acest înalt Fiu al Trinităţii este şi reprezentantul personal al Tatălui Universal în faţa curţii Fiului Creator; de aici şi numele său, Emmanuel.

Emmanuel din Salvington, numărul 611.121 din al şaselea ordin al Personalităţilor Supreme ale Trinităţii, este o fiinţă de o demnitate sublimă şi de o asemenea condescendenţă încât refuză cultul şi adoraţia tuturor creaturilor vii. El se distinge prin faptul că este singura personalitate din întregul Nebadon care nu s-a recunoscut niciodată ca subordonată faţă de fratele ei, Mihail. El operează în calitate de sfetnic al Fiului Suveran, însă nu dă sfaturi decât atunci când i se cere acest lucru. În absenţa Fiului Creator, el poate prezida orice înalt consiliu al universului, însă nu participă la problemele executive ale universului decât atunci când i se cere.

Acest ambasador al Paradisului pe Nebadon nu este supus jurisdicţiei guvernului universului local. El nu exercită nici o autoritate juridică în treburile executive ale unui univers local în evoluţie, decât pentru a supraveghea pe fraţilor săi de legătură, Fidelii de Zile, care servesc în sediile constelaţiilor.

Credincioşii de Zile, la fel ca Uniunea de Zile, nu îşi dau sfatul şi nu îşi oferă asistenţa conducătorilor constelaţiei decât dacă li se cere. Aceşti ambasadori paradisiaci din constelaţii reprezintă prezenţa personală finală a Fiilor Staţionari ai Trinităţii funcţionând în roluri de consilieri în universurile locale. Constelaţiile sunt mai legate de administrarea suprauniversului decât sunt sistemele locale, care sunt administrate exclusiv de personalităţi native ale universului local.

## 6.ADMINISTRAREA GENERALĂ

Gabriel este şeful executiv şi administratorul efectiv al Nebadonului. Absenţa lui Mihail din Salvington nu influenţează în nici un fel conducerea ordonată a treburilor universului. Pe durata absenţei lui Mihail, ca în recenta misiune de reunire în Paradis a Maeştrilor Fii din Orvonton, Gabriel este regentul universului. În astfel de perioade, Gabriel caută întotdeauna să obţină sfatul lui Emmanuel din Salvington în legătură cu toate problemele majore.

Tatăl Melchizedek este primul asistent al lui Gabriel. Când Steaua Strălucitoare a Dimineţii lipseşte din Salvington, responsabilităţile sale sunt preluate de acest Fiu Melchizedek originar.

Diverselor subadministraţii ale universului li s-au încredinţat anumite domenii speciale de responsabilitate. În timp ce, în general, un guvern al sistemului veghează asupra bunăstării planetelor sale, mai în particular el este preocupat de starea fizică a fiinţelor vii, de problemele biologice. În schimb, conducătorii constelaţiei acordă o atenţie specială condiţiilor sociale şi guvernamentale existând pe diferite planete şi sisteme. Un guvern al constelaţiei se preocupă mai ales de unificare şi stabilizare. La un nivel şi mai înalt, conducătorii universului se ocupă mai mult de statutul spiritual al domeniilor.

Ambasadorii sunt numiţi prin decret juridic şi reprezintă universurile în alte universuri. Consulii sunt reprezentanţi ai constelaţiilor, una pe lângă alta, şi în sediul universului; ei sunt numiţi prin decret legislativ şi funcţionează numai în limitele universului local. Observatorii sunt numiţi prin decret executiv al unui suveran de sistem pentru a reprezenta acel sistem pe lângă alte sisteme şi în capitala constelaţiei; nici ei nu operează decât în limitele universului local.

Din Salvington transmisiunile sunt dirijate simultan către cartierele generale ale constelaţiei, ale sistemelor şi spre planetele individuale. Toate fiinţele celeste din ordinele superioare sunt capabile să utilizeze acest serviciu pentru comunicarea cu tovarăşii lor răspândiţi prin tot universul. Transmisiunea universală este extinsă la toate lumile locuite, indiferent de statutul lor spiritual. Comunicarea interplanetară este interzisă doar acelor lumi aflate în carantină spirituală.

Transmisiunile constelaţiei sunt difuzate periodic din cartierul general al constelaţiei de conducătorul Părinţilor Constelaţiei.

Cronologia este calculată, estimată şi rectificată de un grup special de fiinţe de pe Salvington. Ziua standard de pe Nebadon este egală cu optsprezece zile şi şase ore ale timpului de pe Urantia, plus două minute şi jumătate. Anul nebadonian constă într-un segment de timp din rotaţia universului în relaţie cu circuitul Uversei şi este egal cu o sută de zile din timpul standard al universului, aproximativ cinci ani ai timpului de pe Urantia.

Ora Nebadonului, difuzată de pe Salvington, reprezintă timpul standard pentru toate constelaţiile şi sistemele din acest univers local. Fiecare constelaţie îşi conduce treburile după ora Nebadonului, însă sistemele îşi păstrează propria lor cronologie, aşa cum fac planetele individuale.

Ziua în Satania, aşa cum este calculată pe Jerusem, este cu ceva mai mică (cu 1 oră, 4 minute, 15 secunde) decât trei zile de pe Urantia. Aceste perioade de timp sunt general numite timp al Salvingtonului sau universal şi timp al Sataniei sau sistemic. Timpul standard este timpul universului.

## 7.TRIBUNALELE NEBADONULUI

Fiul Maestru nu se interesează în mod suprem decât de trei lucruri: creaţia, susţinerea şi slujirea. El nu participă personal la activitatea judiciară a universului. Creatorii nu participă niciodată la judecarea creaturilor lor; aceasta este funcţiunea exclusivă a creaturilor cu o înaltă pregătire şi cu o experienţă reală de creatură.

Întregul mecanism judiciar al Nebadonului se află sub supravegherea lui Gabriel. Înaltele curţi, situate în Salvington, sunt ocupate cu probleme generale având o importanţă universală şi cu cazuri de apel venind de la tribunalele sistemelor. Există şaptezeci de branşe ale acestor curţi universale, şi ele funcţionează în şapte diviziuni a câte zece secţii fiecare. În toate problemele de judecare, preşedenţia este asigurată de o dublă magistratură constând dintr-un judecător cu antecedente perfecte şi un magistrat cu experienţă ascendentă.

În ceea ce priveşte jurisdicţia, curţile universului local sunt limitate în următoarele probleme:

1.Administrarea universului local se preocupă de creaţie, de evoluţie, de întreţinere şi de slujire. Tribunalelor universului li setăgăduieşte, prin urmare, dreptul de judecare a cazurilor implicând chestiunea vieţii şi a morţii eterne. Aceasta nu se referă deloc moartea naturală aşa cum există ea pe Urantia, însă, dacă chestiune dreptului de continuare a existenţei — a vieţii eterne — se impune a fi judecată, ea trebuie trimisă tribunalelor din Orvonton, iar dacă decizia este împotriva individului, toate sentinţele de anihilare sunt duse la îndeplinire conform ordinelor, şi prin intermediul agenţilor conducătorilor supraguvernului.

2.Lipsurile sau greşelile oricăruia dintre Fiii lui Dumnezeu din Universul Local, care pun în pericol statutul şi autoritatea lor în calitate de Fii, nu este niciodată judecată în tribunalele unui Fiu; o astfel de neînţelegere ar fi întotdeauna adusă în faţa curţilor suprauniversului.

3.Chestiunea readmiterii oricărei părţi constituente a unui univers local — cum ar fi un sistem local — pentru a participa la statutul spiritual deplin în creaţia locală, după ce a fost izolată spiritual, trebuie să fie hotărâtă de înalta adunare a suprauniversului.

În toate celelalte cazuri, tribunalele din Salvington judecă în ultimă instanţă şi în mod suprem. Nu există nici apel, nici cale de scăpare de deciziile şi de decretele lor.

Oricât ar părea de nedrept judecate uneori diferendele umane pe Urantia, dreptatea şi echitatea divină domnesc în univers. Voi trăiţi într-un univers bine ordonat, şi mai devreme sau mai târziu puteţi fi siguri că veţi fi trataţi cu justeţe, chiar cumilostenie.

## 8.FUNCŢIUNILE LEGISLATIVĂ ŞI EXECUTIVĂ

Pe Salvington, lumea-sediu a Nebadonului, nu există corpuri legislative autentice. Lumile-sediu ale universurilor se ocupă mai mult cu judecarea. Adunările legislative ale universului local sunt situate în lumile-sediu ale celor o sută de constelaţii. Sistemele se ocupă mai ales cu munca executivă şi administrativă a creaţiilor

locale. Suveranii Sistemelor şi asociaţii lor pun în aplicare mandatele legislative ale conducătorilor constelaţiei şi execută decretele judiciare ale înaltelor curţi ale universului.

Cu toate că adevărata legislaţie nu este decretată în sediul universului, pe Salvington funcţionează o serie de adunări consultative şi deinvestigare, divers constituite şi conduse conform orizontului şi scopului lor. Unele sunt permanente; altele se dizolvă după ce şi-au atins obiectivul.

*Consiliul suprem* al universului local este compus din trei membri din fiecare sistem şi şapte reprezentanţi din fiecare constelaţie. Sistemele aflate în izolare nu au reprezentare în această adunare, însă li se permite să trimită observatori care asistă şi studiază toate deliberările ei.

*Cele o sută de consilii de sancţiune supremă* sunt, de asemenea, situate pe Salvington. Preşedinţii acestor consilii constituie cabinetul imediat de lucru lui Gabriel.

Toate constatările înaltelor consilii consultative ale universului sunt transmise fie corpurilor judiciare din Salvington, fie adunărilor legislative ale constelaţiilor. Aceste înalte consilii nu au nici o autoritate sau putere pentru a pune în aplicare recomandările lor. Dacă părerea lor se bazează pe legile fundamentale ale universului, curţile din Nebadon vor emite ordine de execuţie; însă dacă recomandările lor au de a face cu condiţii locale sau de urgenţă, ele trebuie să coboare la adunările legislative ale constelaţiei pentru ordonanţă deliberativă şi apoi la autorităţile sistemului pentru execuţie. Aceste înalte consilii sunt, în realitate, supralegislaturile universului, însă ele funcţionează fără autoritate de decizie şi fără putere de execuţie.

Când ne referim la administrarea universală în termeni de "tribunale" şi "adunări", trebuie să fie bine înţeles că aceste operaţiuni spirituale sunt foarte diferite de activităţile mai primitive şi materiale de pe Urantia, care poartă nume corespunzătoare.

[Prezentat de Căpetenia Arhanghelilor din Nebadon.]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A II-A - UNIVERSUL LOCAL

## CAPITOLUL 34 - SPIRITUL-MAMĂ AL UNIVERSULUI LOCAL

Când un Fiu Creator este personalizat de Tatăl Universal şi de Fiul Etern, atunci Spiritul Infinit individualizează o reprezentare nouă şi unică de sine pentru a-l însoţi pe acest Fiu Creator către ţinuturile spaţiului, şi acolo să-i fie tovarăş, mai întâi în organizarea fizică, şi mai apoi, în creaţie şi în slujirea pe lângă creaturile universului nou proiectat.

Un Spirit Creativ reacţionează atât la realităţile fizice, cât şi la cele spirituale; tot aşa face şi un Fiu Creator. Şi astfel ele se coordonează şi se asociază în dirijarea unui univers local al spaţiului şi timpului.

Aceste Spirite Fiice sunt de esenţa Spiritului Infinit, dar ele nu pot funcţiona simultan în munca de creaţie fizică şi de slujire spirituală. În creaţia fizică, Fiul Universului oferă modelul, în timp ce Spiritul Universului declanşează materializarea realităţilor fizice. Fiul stabileşte planurile puterii, dar Spiritul transformă aceste creaţii de energie în substanţe fizice. Cu toate că este destul de dificil să se zugrăvească această prezenţă universală iniţială a Spiritului Infinit ca pe o persoană, nu este mai puţin adevărat că, pentru Fiul Creator, asociatul său Spirit este personal şi a funcţionat întotdeauna ca o individualitate distinctă.

### 1.PERSONALIZAREA SPIRITULUI CREATIV

După desăvârşirea organizării fizice a unui ansamblu stelar şi planetar şi după stabilirea circuitelor de energie de către centri suprauniversali de putere, ca urmare a acestei lucrări preliminare de creaţie făcută de către agenţii Spiritului Infinit, care operează după şi sub ordinele focalizării sale creative din universul local, Fiului Mihail proclamă că viaţa urmează acum să fie proiectată în universul nou organizat. Când Paradisul a recunoscut această declaraţie de intenţie, s-a produs o reacţie de aprobare în Trinitatea Paradisului, în urma căreia Spiritul Maestru, din al cărui supraunivers se organizează această nouă creaţie, dispare în strălucirea spirituală a Deităţilor. Între timp, celelalte Spirite Maestru se apropie de lăcaşul central al Deităţilor Paradisului şi apoi, când Spiritul Maestru îmbrăţişat de Deităţi iese la iveală pentru a fi recunoscut de semenii lui, se produce ceea ce se numeşte o "erupţie primară". Aceasta este o formidabilă străfulgerare spirituală, un fenomen care se poate distinge clar chiar şi în sediul îndepărtat al suprauniversurilor interesate; şi simultan cu această puţin înţeleasă manifestare a Trinităţii, are loc o schimbare însemnată în natura prezenţei şi puterii spirituale creative a Spiritului Infinit aflat în universul local respectiv. Ca răspuns la aceste fenomene din Paradis şi chiar în prezenţa Fiului Creator, se personalizează imediat o nouă reprezentare personală a Spiritului Infinit. Aceasta este Slujitoarea Divină. Spiritul Creativ individualizat, ajutor al Fiului Creator, a devenit asociatul lui creativ personal, Spiritul-Mamă al universului local.

Din această nouă segregare personală a Creatorului Comun, şi prin ea, pornesc curenţii stabiliţi şi circuitele ordonate ale puterii de spirit şi ale influenţei spirituale menite să impregneze toate lumile şi toate fiinţele acelui univers local. În realitate, această prezenţă nouă şi personală nu este decât o transformare a asociatului preexistent şi mai puţin personal al Fiului în lucrarea lui anterioară de organizare fizică a universului.

Aceasta este, în câteva cuvinte, relatarea unei drame uluitoare, însă ea reprezintă tot ce se poate spune cu privire la aceste operaţiuni memorabile. Ele sunt instantanee, insondabile, şi incomprehensibile; secretul tehnicii şi al procedeelor lor se află în sânul Trinităţii Paradisului. Numai de un singur lucru suntem siguri: prezenţa Spiritului în universul local, în epoca creaţiei sau a organizării pur fizice, era incomplet diferenţiată de spiritul Spiritului Infinit al Paradisului; pe de altă parte, după ce Spiritul Maestru supraveghetor a reapărut din îmbrăţişarea secretă a Dumnezeilor, şi în urma străfulgerării energiei spirituale, manifestarea Spiritului Infinit în universul local se preschimbă deodată şi complet sub înfăţişarea personală a Spiritului Maestru care era în legătură transmutantă cu Spiritul Infinit. Spiritul-Mamă al universului local dobândeşte astfel o natură personală, nuanţată de aceea a Spiritului Maestru al suprauniversului sub jurisdicţia astronomică în care este plasat universul local.

Această prezenţă personalizată a Spiritului Infinit, Spiritul-Mamă Creativ al universului local, este cunoscută în Satania sub numele de Slujitoarea Divină. Spre toate intenţiile practice şi către toate scopurile spirituale, această manifestare a Deităţii este o fiinţă divină, o persoană spirituală. Ea este recunoscută şi respectată ca atare de către Fiul Creator. Prin această localizare şi prin această personalizare a celei de Treia Surse-Centru în universul nostru local se face că Spiritul a putut apoi să se supună atât de complet Fiului Creator, încât s-a putut zice pe bună dreptate despre acest Fiu că: "toate puterile din ceruri şi de pe pământ i-au fost încredinţate lui."

## 2.NATURA SLUJITORULUI DIVIN

După ce a suferit o metamorfoză însemnată a personalităţii sale în epoca creaţiei vieţii, Divina Slujitoare funcţionează după aceea ca persoană, şi cooperează într-o manieră foarte personală cu Fiul Creator pentru stabilirea planurilor şi pentru dirijarea vastelor treburi ale creaţiei lor locale. Pentru multe tipuri de fiinţe din univers, chiar şi această reprezentare a Spiritului Infinit poate să nu pară în întregime personală în cursul epocilor care preced efuziunea finală a lui Mihail; însă, după ce Fiul Creator a fost înălţat la autoritatea supremă a unui Fiu Maestru, se produce o asemenea intensificare a calităţilor Spiritului-Mamă Creativ, încât el este personal recunoscut de toţi indivizii care îl contactează.

De la începutul asocierii lui cu Fiul Creator, Spiritul Universului posedă toate atributele Spiritului Infinit privitoare la controlul fizic, incluzând deplina capacitate de antigravitaţie. La dobândirea statutului personal Spiritul Universului exercită în universul local un control al gravitaţiei mentale tot atât de deplin şi complet cum ar face-o Spiritul Infinit dacă ar fi prezent personal.

În fiecare univers local, Divina Slujitoare funcţionează în concordanţă cu natura şi cu caracteristicile inerente Spiritului Infinit, aşa cum este el întrupat într-unul dintre cele Şapte Spirite Maestru ai Paradisului. Deşi

există o uniformitate fundamentală de caracter în toate Spiritele Universului, există şi o diversitate a funcţiilor, determinată de originea lor prin unul dintre cele Şapte Spirite Maestru. Această diferenţă de origine explică de ce Spiritele-Mamă ale universului local folosesc tehnici funcţionale diferite în diverse suprauniversuri. Dar, în toate atributele lor spirituale esenţiale, aceste Spirite sunt identice, deopotrivă de spirituale şi în întregime divine, oricare ar fi diferenţierea lor suprauniversală.

Spiritul Creativ este coresponsabil cu Fiul Creator în zămislirea creaturilor lumilor şi nu se sustrage niciodată de la angajamentele sale faţă de Fiu, în toate eforturile de a susţine şi de a conserva aceste creaţii. Viaţa este ocrotită şi menţinută prin intermediul Spiritului Creativ. "Tu îţi trimiţi Spiritul, şi ele sunt create. Tu reînnoieşti faţa pământului."

În crearea unui univers de făpturi inteligente, Spiritul-Mamă Creativ funcţionează mai întâi în sfera perfecţiunii universale unde colaborează cu Fiul la zămislirea Strălucitoarei Stele de Dimineaţă. După aceea, descendenţa Spiritului se apropie tot mai mult de ordinul fiinţelor create de pe planete, tot aşa cum Fiii se coboară treptat de la Melchizedeki până la Fiii Materiali, care iau efectiv contact cu muritorii ţinuturilor. În evoluţia ulterioară a creaturilor muritoare, Fiii Purtători ai Vieţii furnizează corpul fizic, fabricat din materialele organizate existente aletărâmului, în timp ce Spiritul Universului contribuie cu "suflul vieţii."

În vreme ce al şaptelea segment al marelui univers se poate, în multe privinţe, să fie lent în dezvoltarea sa, cei care studiază profund problemele noastre prevăd evoluţia unei creaţii extraordinar de bine echilibrate în epocile care vor veni. Noi prezicem acest înalt grad de simetrie din Orvonton, deoarece Spiritul care prezidează acest suprauniversului este conducătorul Spiritelor Maestru din înalt, datorită faptului că el este o inteligenţă spirituală care întrupează uniunea echilibrată şi perfecta coordonare a trăsăturilor şi a caracterelor tuturor celor trei Deităţi eterne. Noi suntem întârziaţi şi înapoiaţi în comparaţie cu alte sectoare, dar ne aşteaptă fără îndoială o dezvoltare transcendentă şi o înfăptuire fără precedent cândva în epocile eterne ale viitorului.

## 3.FIUL ŞI SPIRITUL ÎN TIMP ŞI SPAŢIU

Nici Fiul Etern, nici Spiritul Infinit nu sunt limitaţi sau condiţionaţi de timp ori de spaţiu, dar majoritatea descendenţilor lor sunt.

Spiritul Infinit impregnează tot spaţiul şi sălăşluieşte în cercul eternităţii. În contactul lor personal cu copiii timpului, personalităţile Spiritului Infinit trebuie totuşi să ţină adesea seama de elementele temporale, însă mai puţin de spaţiu. Mulţi slujitori ai minţii sunt independenţi de spaţiu, dar suferă o întârziere în timp în coordonarea mai multor nivele ale realităţii universale. Un Mesager Solitar este practic independent de spaţiu, mai puţin în sensul că îi trebuie efectiv timp pentru a merge dint-un loc în altul. Există şi alte entităţi similare care vă sunt necunoscute.

În aceste prerogative personale, un Spirit Creativ este totalmente şi în întregime independent de spaţiu, însă nu şi de timp. Nu se întâlneşte nici o prezenţă personală specializată a Spiritului Universului, nici în sediile constelaţiilor, nici în cele ale sistemelor. El este în mod egal şi difuz prezent pretutindeni în întregul lui univers local şi este, prin urmare, într-un mod tot atât de literal şi de personal prezent într-o lume ca şi în toate celelalte.

Numai în ceea ce priveşte elementul timp se face că un Spirit Creativ este mereu limitat în slujirea lui universală. Un Fiu Creator acţionează instantaneu în tot universul său, dar Spiritul Creativ trebuie să ţină seama de timp în slujirea minţii universale, afară de cazul când el se lipseşte conştient şi cu un scop bine determinat de prerogativele personale ale Fiului Universului. În funcţia de pur spirit, Spiritul Creativ acţionează, de asemenea, fără a depinde de timp. El este la fel în colaborarea lui cu funcţia misterioasă de reflexivitate universală.

Deşi circuitul de gravitaţie al spiritului Fiului Etern operează independent de spaţiu şi de timp, funcţiile Fiilor Creator nu sunt toate scutite de limitările de spaţiu. Exceptând treburile lumilor evolutive, Fiii Mihaili par capabili să opereze rămânând relativ independenţi de timp. Un Fiu Creator nu este handicapat de timp, dar este condiţionat de spaţiu; el nu poate fi personal în două locuri, în acelaşi timp. Mihail din Nebadon acţionează independent de timp în propriul său univers, şi practic tot aşa în suprauniversului prin jocul reflexivităţii. El comunică direct şi independent de timp cu Fiul Etern.

Divina Slujitoare este ajutorul înţelegător al Fiului Creator, căruia îi îngăduie să-şi învingă şi să-şi compenseze limitările inerente privitoare la spaţiu; într-adevăr, atunci când aceste două personalităţi funcţionează în uniune administrativă, ele sunt practic independente de timp *şi* de spaţiu în cuprinsul hotarelor creaţiei lor locale. Prin urmare, se poate observa practic peste tot într-un univers local că Fiul Creator şi Spiritul

Creativ funcţionează independent atât de timp, cât şi de spaţiu, din moment ce fiecare poate să dispună de celălalt, care este eliberat fie de spaţiu, fie de timp.

Numai fiinţele absolute sunt independente de timp şi de spaţiu în sensul absolut. Majoritatea persoanelor subordonate ale Fiului Etern şi ale Spiritului Infinit sunt dependente şi de spaţiu şi de timp.

Când un Spirit-Mamă Creativ devine "conştient de spaţiu", el se pregăteşte să recunoască ca fiind al său un "domeniu de spaţiu" circumscris, un tărâm unde ar fi liber de spaţiu prin opoziţie cu tot restul spaţiului de care ar putea fi condiţionat. Nu eşti liber să alegi şi să acţionezi decât pe tărâmul propriei tale conştiinţe.

## 4.CIRCUITELE UNIVERSULUI LOCAL

Există trei circuite ale spiritului distincte în universul local al Nebadonului:

1.Spiritul de manifestare al Fiului Creator, Consolatorul, Spiritul Adevărului.

2.Circuitul spiritului Divinei Slujitoare, Spiritul Sfântul Sfânt.

3.Circuitul de slujire al inteligenţei, incluzând activităţi mai mult sau mai puţin unificate, dar funcţionând în mod divers, ale celor şapte spirite-mentale adjutante.

Fiii Creatori sunt înzestraţi cu un spirit de prezenţă universală analog, în multe feluri, aceluia al celor Şapte Spirite Maestru ale Paradisului. Este vorba de Spiritul Adevărului pe care un Fiu de manifestare îl revarsă peste o lume după ce a fost spiritual investit pentru această sferă. Acest Consolator dăruit este forţa spirituală care îi atrage mereu pe toţi căutătorii de adevăr către El, care este personificarea adevărului în universul local. Acest spirit este o înzestrare inerentă Fiului Creator, care se iveşte din natura lui divină tot aşa cum circuitele principale ale marelui univers provin din prezenţele de personalitate ale Deităţilor Paradisului.

Fiul Creator poate să vină şi să plece; prezenţa lui personală se poate găsi în universul local sau oriunde altundeva. Aceasta nu îl împiedică pe Spiritul Adevărului să funcţioneze liniştit, căci, deşi această prezenţă divină provine din personalitatea Fiului Creator, ea este funcţional centrată în persoana Divinei Slujitoare.

Spiritul-Mamă Universal nu părăseşte totuşi niciodată lumea-sediu a universului local. Spiritul Fiului Creator poate funcţiona independent de prezenţa personală a Fiului, şi aşa se şi întâmplă, dar nu este la fel şi cu spiritul personal al Divinei Slujitoare. Spiritul Sfânt al Divinei Slujitoare ar înceta să mai fie funcţional dacă prezenţa sa personală ar fi retrasă din Salvington. Prezenţa sa spirituală pare să fie fixată în lumea-sediu a universului, şi chiar acest fapt îngăduie spiritului Fiului Creator să funcţioneze independent de locul în care se află Fiul. Spiritul-Mamă al Universului acţionează ca centru şi ca focar universale ale Spiritului Adevărului, precum şi al propriei sale influenţe personale, Spiritul Sfânt.

Fiul-Tată Creator şi Spiritul-Mamă Creativ contribuie amândoi, în diverse moduri, la înzestrarea mentală a copiilor universului lor local, însă Spiritul Creativ nu atribuie minte până ce el însuşi nu este înzestrat cu prerogative personale.

Ordinele de personalităţi supraevolutive dintr-un univers local sunt înzestrate cu model minte supraunivers de tip adaptat la acest univers local. Ordinele umane şi cele subumane de viaţă evolutivă sunt înzestrate cu un slujitor minte de tipul spiritelor adjutante.

Cele şapte spirite-mentale adjutante sunt creaţia Divinei Slujitoare a unui univers local. Aceste spirite-minte au caractere asemănătoare, dar puteri diferite; toate participă identic la natura Spiritului Universului, deşi ele sunt prea puţin privite ca personalităţi, în afară de Mama lor Creatoare. Cele şapte adjutante au primit următoarele nume: spiritul *înţelepciunii*, spiritul adorării, spiritul *sfătuirii*, spiritul *cunoaşterii*, spiritul *curajului*, spiritul *înţelegerii*, spiritul *intuiţiei* — al percepţiei rapide.

Acestea sunt cele "şapte spirite ale lui Dumnezeu," "asemeni lămpilor arzânde din faţa tronului," pe care profetul le-a perceput în simbolurile viziunii. Dar el n-a văzut tronurile celor douăzeci şi patru de santinele din jurul acestor şapte spirite-minte adjutante. Acest pasaj reprezintă confundarea a două prezentări, una care ţine de sediul universului şi cealaltă de capitala sistemului. Tronurile celor douăzeci şi patru de venerabili se află în Jerusem, sediul sistemului vostru local de lumi locuite.

În schimb, despre Salvington a scris Ioan: "Şi din tron au pornit lumini si fulgere şi voci" — transmisiile universului către sistemele locale. El şi-a dat seama, de asemenea, de creaturile care asigurau controlul direcţional al universului local, busolele vii ale lumii-sediu. Acest control direcţional, în Nebadon, este asigurat de către cele patru creaturi controlatoare ale Salvingtonului. Ele operează asupra curenţilor universali şi sunt ajutate cu pricepere de spiritul-minte care acţionează primul, adjutantul intuiţiei, spiritul "înţelegerii rapide". Dar

descrierea acestor patru creaturi — numite animale în Apocalipsă — a fost jalnic denaturată; ele sunt de o frumuseţe inegalabilă şi au forme delicate.

Cele patru puncte cardinale sunt universale şi inerente în viaţa Nebadonului. Toate creaturile vii posedă unităţi corporale care sunt sensibile şi simţitoare la aceşti curenţi orientatori. Aceste atribute ale creaturilor sunt reproduse coborând din univers până la planetele individuale, şi, în combinaţie cu forţele magnetice ale lumilor, ele activează mulţimile de corpuri microscopice din organismele animale, astfel încât aceste celule orientatoare indică mereu către nord şi către sud. În felul acesta este simţul de orientare fixat pentru totdeauna în fiinţele vii ale universului. Omenirea nu este totalmente privată de posedarea conştientă a acestui simţ. Aceste corpuri au fost observate prima dată pe Urantia aproape de epoca acestei povestiri.

## 5.SLUJIREA SPIRITULUI

Până în momentul celei de-a şaptea efuziuni a Fiului Creator, Divina Slujitoare cooperează cu el la formularea vieţii şi la crearea de noi ordine de fiinţe. Apoi, după înălţarea lui până la deplina suveranitate a universului, ea continuă să colaboreze cu Fiul şi cu spiritul manifestat al Fiului în urmărirea lucrării de slujire a lumii şi a progresului planetar.

Pe lumile locuite, Spiritul-Mamă întreprinde munca de progres evolutiv, începând cu materiile neînsufleţite ale ţinutului. El înzestrează mai întâi viaţa vegetală, apoi organismele animale, apoi primele ordine de existenţă umană. Fiecare transmitere succesivă a vieţii contribuie şi mai mult la dezvoltarea potenţialului evolutiv al vieţii planetare, de la stadiile iniţiale şi primitive până la apariţia creaturilor înzestrate cu voinţă. Această muncă a Spiritului este în mare măsură efectuată de cele şapte adjutante, de spiritele promisiunii, de spiritul-minte al planetelor în evoluţie care unifică şi coordonează, care conduce mereu şi laolaltă rasele oamenilor către idei şi idealuri spirituale mai înalte.

Omul muritor simte pentru prima dată slujirea Spiritului în conjuncţie cu mintea atunci când mintea pur animală a creaturilor evolutive dezvoltă o capacitate de recepţie faţă de adjutantele adorării şi înţelepciunii. Această slujire a celei de-al şasea şi a celei de-a şaptea dintre adjutante denotă că evoluţia mentală a trecut pragul slujirii spirituale, iar o astfel de minte având funcţia de venerare şi de înţelepciune este imediat inclusă în circuitele spirituale ale Divinei Slujitoare.

Când mintea este astfel înzestrată cu slujirea Spiritului Sfântului Sfânt, ea posedă capacitatea de a alege (conştient sau inconştient) prezenţa spirituală a Tatălui Universal — Ajustorul Gândirii. Dar numai după ce un Fiu manifestat a eliberat Spiritul Adevărului pentru o slujire planetară a tuturor muritorilor, se face că toate minţile normale sunt automat pregătite pentru recepţionarea Ajustorilor Gândirii. Spiritul Adevărului lucrează în uniune completă cu prezenţa spiritului Divinei Slujitoare. Această legătură spirituală duală planează asupra lumilor, căutând să propovăduiască adevărul şi să ilumineze spiritual minţile oamenilor, să inspire sufletele raselor în ascensiune şi să conducă mereu popoarele care sălăşluiesc pe planetele evolutive către ţelul paradisiac al destinului lor divin.

Deşi Spiritul Adevărului este răspândit peste toată carnea, acest spirit al Fiului este aproape în întregime limitat în funcţiile sale şi în puterea sa de receptivitatea personală a oamenilor la ceea ce constituie suma şi substanţa misiunii Fiului de manifestare. Spiritul Sfânt este parţial independent de atitudinea umană şi parţial condiţionat de deciziile şi de cooperarea voinţei omului. Cu toate acestea, slujirea Spiritului Sfânt devine tot mai efectivă în sanctificarea şi în spiritualizarea vieţii lăuntrice a muritorilor care *ascultă* cu atât mai mult de îndrumările divine.

Ca indivizi, voi nu posedaţi un fragment sau o entitate separată a spiritului Fiului-Tată Creator sau a Spiritului-Mamă Creativ; aceste slujiri nu intră în contact cu centrele gânditoare ale minţii individuale, şi nici nu le locuiesc, aşa cum o fac Monitorii de Mister. Ajustorii Gândirii sunt individualizări definite ale realităţii prepersonale a Tatălui Universal, sălăşluind efectiv în mintea muritoare ca parte integrantă a acelei minţi, şi ei lucrează mereu în perfectă armonie cu spiritele conjugate ale Fiului Creator şi ale Spiritului Creativ.

Prezenţa Spiritului Sfânt al Fiicei Universului Spiritului Infinit, cea a Spiritului Adevărului al Fiului Universului Fiului Etern, şi cea a Spiritului Ajustor al Tatălui Paradisiac într-un şi cu un muritor evolutiv, denotă simetria înzestrării spirituale şi a slujirii spirituale, şi califică un astfel de muritor pentru a realiza în mod conştient faptul că el este fiu al lui Dumnezeu prin credinţă.

## 6.SPIRITUL DIN OM

Când o planetă locuită avansează în evoluţia ei şi când locuitorii ei se spiritualizează tot mai mult, aceste personalităţi mature pot primi influenţe spirituale adiţionale. Pe măsură ce muritorii progresează în controlul minţii şi în percepţia spiritului, aceste multiple slujiri spirituale funcţionează într-o manieră tot mai bine coordonată; ele se amestecă tot mai mult cu supraslujirea Trinităţii Paradisului.

Deşi Divinitatea poate fi plurală în manifestările ei, în experienţa umană Deitatea este singulară, întotdeauna *una*. Nici slujirea spirituală nu este plurală în experienţa umană. Fără a ţine seama de pluralitatea lor de origine, toate influenţele spiritului funcţionează ca o singură unitate. Într-adevăr, ele sunt una, căci ele sunt slujirea spirituală a Dumnezeului Septuplu în şi pentru făpturile marelui univers; şi, pe măsură ce această slujire unificatoare a spiritului este dintre cele mai apreciate şi mai bine primite de către creaturi, ea devine în experienţa lor slujirea lui Dumnezeu Supremul.

De pe culmile gloriei eterne se coboară Spiritul divin, printr-o lungă serie de paşi, ca să vă întâlnească pe voi aşa cum sunteţi şi acolo unde sunteţi şi atunci, în tovărăşia credinţei, să îmbrăţişeze cu dragoste sufletul de origine muritoare şi să pornească pe drumul sigur şi cert de reîntoarcere pe urmele paşilor lui de coborâre, nemaioprindu-se până când sufletul evolutiv nu este înălţat cu siguranţă chiar până la înălţimile beatitudinii de la care Spiritul divin s-a pornit iniţial la drum în această misiune de milostenie şi de slujire.

Forţele spirituale caută şi îşi ating infailibil propriul lor nivel originar. După ce au ieşit din Etern, este sigur că ele se vor reîntoarce la acesta, aducând cu ele pe toţi acei copii ai timpului şi spaţiului care au îmbrăţişat călăuzirea şi învăţătura Ajustorului interior, aceia care au fost cu adevărat "născuţi din Spirit", fiii lui Dumnezeu prin credinţă.

Spiritul divin este sursa unei slujiri şi a unei încurajări continue pentru copiii oamenilor. Puterea şi înfăptuirea voastră "depind de milostenia lui, prin reînnoirea Spiritului." Viaţa spirituală, ca şi energia fizică, este consumată. Efortul spiritual rezultă într-o relativă epuizare spirituală. Toată experienţa ascendentă este reală, precum şi spirituală; de aceea, este scris într-adevăr, "Spiritul e cel care însufleţeşte." "Spiritul dă viaţă."

Teoria moartă, chiar şi a celor mai înalte doctrine religioase, este neputincioasă în transformarea caracterului uman sau în controlarea comportamentului muritor. Ceea ce îi trebuie lumii de azi este adevărul pe care învăţătorul vostru de demult l-a proclamat: "nu numai în cuvinte, ci şi în putere şi în Spiritul Sfânt." Germenul adevărului teoretic este inert, cele mai elevate concepte morale sunt fără efect, dacă Spiritul divin nu suflă asupra formelor adevărului şi nu însufleţeşte formulele dreptăţii.

Aceia care au primit şi au recunoscut locuirea în interior a lui Dumnezeu au fost născuţi din Spirit. "Voi sunteţi templul lui Dumnezeu, şi spiritul lui Dumnezeu locuieşte în voi." Nu este de ajuns ca acest spirit să fie revărsat peste voi; Spiritul divin trebuie să controleze şi să domine fiecare fază a experienţei umane.

Prezenţa Spiritului divin, apa vieţii, este ceea ce împiedică setea devoratoare a nemulţumirii muritorilor, precum şi acea foame de nedescris a minţii umane nespiritualizate. Fiinţele motivate de Spirit "nu-s însetate niciodată, căci această apă spirituală va fi la ele un izvor de satisfacţie care ţâşneşte în viaţa veşnic." Asemenea suflete divin udate sunt aproape independente de mediul înconjurător material în ceea ce priveşte bucuriile trăirii şi satisfacţiile existenţei pământeşti. Ele sunt iluminate şi reîmprospătate spiritual, întărite şi înzestrate moral.

În fiecare muritor există o natură duală: moştenirea tendinţelor animale şi impulsul elevat al înzestrării cu spirit. În cursul scurtei vieţi pe care o trăiţi pe Urantia, aceste două diverse şi opuse imbolduri rareori pot fi pe deplin împăcate; ele cu greu pot fi armonizate şi unificate; dar, pe tot parcursul vieţii voastre, Spiritul conjugat se străduieşte mereu să vă ajute să vă supuneţi tot mai mult trupul la îndrumările Spiritului. Chiar dacă trebuie să vă trăiţi viaţa voastră materială, chiar dacă nu puteţi să scăpaţi de trup şi de necesităţile lui, totuşi, în ceea ce priveşte scopurile şi idealurile voastre, voi aveţi tot mai multă putere să vă supuneţi natura voastră animală stăpâniri Spiritului. Înăuntrul vostru există cu adevărat o conspiraţie de forţe spirituale, o confederaţie de puteri divine, al căror scop exclusiv constă în a vă elibera definitiv din sclavia voastră materială şi de handicapurile finite.

Scopul acestei slujiri este "ca voi să puteţi fi întăriţi cu putere de spiritul Lui din omul lăuntric." Şi toate astea reprezintă doar paşii preliminari către atingerea finală a perfecţiunii de credinţă şi de servire, acea experienţă în care veţi fi "umpluţi de toată plenitudinea lui Dumnezeu", "căci toţi cei care sunt conduşi de spiritul lui Dumnezeu sunt fiii lui Dumnezeu."

Spiritul nu *constrânge* niciodată, el nu face decât să călăuzească. Dacă sunteţi un elev atent, dacă vreţi să atingeţi nivele de spirit şi înălţimi divine, dacă doriţi în mod sincer să atingeţi ţelul etern, atunci Spiritul divin vă va conduce cu blândeţe şi cu dragoste pe cărarea filiaţiei şi a progresului spiritual. Fiecare pas pe care îl faceţi

trebuie să fie unul de cooperare binevoitoare, inteligentă şi voioasă. Dominarea Spiritului nu-i niciodată pângărită de siluire, nici compromisă de constrângere.

Şi când o asemenea viaţă de călăuzire spirituală este liber şi inteligent acceptată, în mintea umană se dezvoltă treptat o conştiinţă pozitivă de contact divin şi o asigurare a unei comuniunii de spirit; mai devreme ori mai târziu "Spiritul este martor împreună cu spiritul vostru (Ajustorul) cum că voi sunteţi un copil al lui Dumnezeu." Propriul vostru Ajustor al Gândirii va indicat deja înrudirea voastră cu Dumnezeu, iar Scripturile confirmă că spiritul poartă mărturie "*împreună cu* spiritul vostru", nu *pentru* spiritul vostru.

Conştiinţa dominării unei vieţi umane de către spirit este în prezent însoţită de o demonstrare crescândă a caracteristicilor Spiritului în reacţiile vitale ale muritorului astfel călăuzit de spirit, "căci roadele sunt iubirea, pacea, îndurarea, blândeţea, bunătatea, credinţa, umilinţa, cumpătarea." Aceşti muritori divin iluminaţi şi călăuziţi de spirit, deşi păşesc încă pe umilele cărări ale trudei şi deşi îşi îndeplinesc cu fidelitate umană îndatoririle misiunii lor pământeşti, au început deja să distingă luminile vieţii eterne pe măsură ce ele licăresc pe malurile îndepărtate ale unei alte lumi; ei au început deja să cuprindă realitatea acelui adevăr inspirator şi încurajator că "regatul lui Dumnezeu nu este carne şi băutură, ci dreptate, pace şi bucurie în Spiritul Sfânt." Şi în cursul fiecărei încercări şi în prezenţa fiecărei greutăţi, sufletele născute din spirit sunt susţinute de acea speranţă care transcende orice teamă, deoarece iubirea lui Dumnezeu este larg răspândită în toate inimile prin prezenţa Spiritului divin.

## 7.SPIRITUL ŞI CARNEA

Carnea, natura inerentă provenită din rasele de origine animală, se bucură de roadele Spiritului divin. Când natura muritoare a fost înălţată prin adăugarea naturii Fiilor Materiali ai lui Dumnezeu, întrucât rasele urantiene au fost ameliorate într-o oarecare măsură prin manifestarea lui Adam, atunci este mai bine pregătită calea pentru ca Spiritul Adevărului să coopereze cu Ajustorul lăuntric în vederea magnificei recolte a roadelor spirituale ale caracterului. Dacă voi nu respingeţi acest spirit, chiar dacă vă trebuie o eternitate pentru a vă îndeplini misiunea, "el vă va îndruma în tot adevărul."

Muritorii evolutivi care locuiesc lumile normale ale progresului spiritual nu suferă de conflictele acute dintre spirit şi trup, care caracterizează rasele Urantiei din epoca noastră. Dar până şi pe planetele ideale, omul preadamic trebuie să facă eforturi pozitive pentru a se ridica de la planul pur animalic al existenţei la nivele succesive de semnificaţii intelectuale tot mai mari şi de valori spirituale superioare.

Muritorii unei lumi normale nu suferă constant de războiul dintre natura lor fizică şi natura lor spirituală. Ei se confruntă cu necesitatea de a se îndepărta de la nivelele animale ale existenţei urcând la planurile mai înalte ale trăirii spirituale, dar această ascensiune este mai asemănătoare, prin comparaţie, cu o pregătire educativă decât cu intensele conflicte ale muritorilor Urantiei din acest domeniu al divergenţei dintre natura spirituală şi natura materială.

În această sarcină de realizare spirituală progresivă pe planeta lor, popoarele Urantiei suferă consecinţele unei duble privări de ajutor. Răscularea lui Caligastia a aruncat întreaga lume într-o confuzie generală şi le-a privat pe toate generaţiile ulterioare de ajutorul moral pe care l-ar fi oferit o societate bine ordonată. Dar şi mai dezastruoasă a fost vina adamică, în sensul că ea a privat rasele de tip superior de natura fizică care ar fi fost mai mult în acord cu aspiraţiile spirituale.

Muritorii Urantiei sunt forţaţi să treacă prin această luptă pronunţată dintre spirit şi carne deoarece strămoşii lor îndepărtaţi n-au fost destul de complet adamizaţi de manifestarea edenică. Planul divin prevăzuse că rasele de muritori de pe Urantia ar fi trebuit să aibă o natură fizică mai spontan sensibilă la spirit.

Cu tot acest dublu dezastru pentru natura oamenilor şi pentru anturajul lor, muritorii de astăzi ar resimţi mai puţin acest război aparent dintre carne şi spirit dacă ar intra în împărăţia spiritului. Acolo, fiii lui Dumnezeu prin credinţă se bucură de o relativă descătuşare din robia cărnii în serviciul iluminat şi eliberator al unei devoţiuni sincere pentru a face voia Tatălui din ceruri. Isus a arătat omenirii noul mod de a trăi o viaţă de muritor, mod prin care fiinţele umane pot să scape într-o foarte mare măsură de consecinţele cumplite ale rebeliunii caligastice şi să compenseze foarte eficient zădărnicirile care rezultă din greşeala adamică. "Spiritul vieţii lui Isus Cristos ne-a eliberat de legea vieţii animale şi de tentaţiile răului şi ale păcatului." "Aceasta este victoria care învinge carnea, chiar credinţa voastră."

Acei bărbaţi şi femei cunoscători de Dumnezeu care au fost născuţi din Spirit nu încearcă un conflict mai intens cu naturile lor muritoare decât locuitorii celor mai normale dintre lumi, planete care n-au fost niciodată

pângărite de păcat, nici atinse de rebeliune. Fiii de credinţă lucrează pe nivelele intelectuale şi trăiesc pe planurile spirituale aflate cu mult deasupra conflictelor produse de dorinţe fizice neînfrânate şi nenaturale. Imboldurile normale ale unei fiinţe animal şi apetiturile şi elanurile naturale ale naturii sale fizice nu sunt în conflict nici chiar cu cea mai înaltă realizare spirituală, decât doar în minţile persoanelor ignorante, greşit învăţate sau ale persoanelor din nenorocire exagerat de conştiincioase.

După ce aţi pornit pe calea vieţii veşnice, după ce aţi acceptat misiunea şi v-aţi primit ordinele de a progresa, să nu vă temeţi de primejdiile lipsei de memorie a oamenilor şi ale inconstanţei muritorilor, nu vă lăsaţi tulburaţi de temeri, de eşecuri sau de confuzii derutante, nu şovăiţi şi nu puneţi sub semnul întrebării statutul şi poziţia voastră, căci în toate orele sumbre, la toate intersecţiile luptei pentru progres, Spiritul Adevărului va vorbi întotdeauna, zicându-vă, "Aceasta este calea."

[Prezentat de un Puternic Mesager numit în serviciu temporar pe Urantia.]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A II-A - UNIVERSUL LOCAL

## CAPITOLUL 35 - FIII LUI DUMNEZEU AI UNIVERSULUI LOCAL

Fiii lui Dumnezeu prezentaţi anterior au avut o origine paradisiacă. Ei sunt descendenţii Guvernaorilor divini ai domeniilor universale. Fiii Creatori aparţin primului ordin de filiaţie al Paradisului şi nu există decât unul singur în Nebadon, Mihail, tatăl şi suveranul universului. În ceea ce priveşte Avonalii sau Fiii Magistrali, al doilea ordin de filiaţie al Paradisului, Nebadonul are cota sa parte completă de 1.062., iar aceşti "Crişti minori" sunt la fel de eficienţi şi atotputernici în manifestările lor planetare ca şi Fiul Creator şi Maestru pe Urantia. Fiinţele de al treilea ordin, fiind provenite din Trinitate, nu sunt înregistrate într-un univers local, însă socotesc că există în Nebadon între cincisprezece şi douăzeci de mii de Fii Învăţători ai Trinităţii, în afară de 9.642 de asistenţi trinitizaţi de creaturi care sunt înregistraţi. Aceşti Daynali ai Paradisului nu sunt nici magistrali, nici administratori, ci sunt supraînvăţători.

Tipurile de Fii pe care le vom studia îşi au originea în universul local. Ei sunt descendenţii unui Fiu Creator al Paradisului în diverse asocieri cu complementul său, Spiritul-Mamă al Universului. Următoarele ordine de filiaţie al universului local îşi găsesc loc în prezenta expunere:

1.Fiii Melchizedeki.
2.Fiii Vorondadeki.
3.Fiii Lanonandeki.
4.Fiii Purtători de Viaţă.

Deitatea Trinitară a Paradisului funcţionează pentru crearea a trei ordine de filiaţie: Mihailii, Avonalii şi Daynalii. Deitatea Duală a universului local, Fiul şi Spiritul, funcţionează, de asemenea, pentru crearea a trei ordine elevate de Fii: Melchizedekii, Vorondadekii şi Lanondadekii, şi, după ce au împlinit această triplă expresie, ea colaborează cu nivelul următor al Dumnezeului Septuplu pentru a produce ordinul multilateral al Purtătorilor Vieţii. Aceste fiinţe sunt clasificate cu Fiii descinzând din Dumnezeu, însă reprezintă o formă unică şi originală al vieţii în univers. Întregul capitol următor va fi consacrat studiului lor.

### 1.TATĂL MELCHIZEDEK

După aducerea în existenţă a fiinţelor de ajutor personal, cum ar fi Strălucitoarea Stea de Dimineaţă şi alte personalităţi administrative, în acord cu ţelul divin şi cu planurile creative ale unui univers dat, se produce o nouă formă de uniune creativă între Fiul Creator şi Spiritul Creativ, Fiica Spirtului Infinit din universul local. Personalitatea provenită din asociere creativă este Melchizedekul original — Tatăl Melchizedek — fiinţă unică, şi care colaborează ulterior cu Fiul Creator şi cu Spiritul Creativ pentru a aduce la existenţă întregul grup care poartă acest nume.

În universul Nebadonului, Tatăl Melchizedek acţionează ca prim asociat executiv al Strălucitoarei Stele de Dimineaţă. Gabriel se ocupă mai degrabă de politica universului, iar Melchizedek de metodele practice de urmat. Gabriel prezidează comisiile şi corpurile consultative reunite special, extraordinar sau în caz de urgenţă. Gabriel

şi Tatăl Melchizedek nu părăsesc niciodată Salvingtonul în acelaşi timp, deoarece în absenţa lui Gabriel, Tatăl Melchizedek funcţionează ca şef executiv al Nebadonului.

Melchizedekii universului nostru au fost toţi creaţi pe parcursul unui mileniu al timpului standard de către Fiul Creator şi Spiritul Creativ în legătură cu Tatăl Melchizedek. Fiind un ordin de filiaţie în care unul dintre proprii lor membrii a funcţionat ca un creator coordonat, Melchizedekii sunt parţial de origine autonomă în constituţia lor şi, în consecinţă, candidaţi pentru a realiza un tip celest de guvern autonom. Ei îşi aleg periodic şeful lor administrativ pe un termen de şapte ani din timpul standard şi funcţionând, de altfel, ca un ordin care se autoconduce, cu toate că Melchizedekul originar exercită anumite prerogative inerente co-paternităţii sale. Din timp în timp, acest Tată Melchizedek desemnează anumiţi indivizi din ordinul său pentru a funcţiona ca Purtători ai Vieţii speciali pe lângă lumi midsonite, un tip de planete locuite care nu au fost revelate până acum pe Urantia.

Melchizedekii nu operează mult în afara universului local, decât atunci când sunt chemaţi ca martori în chestiunile în curs, în faţa tribunalelor suprauniversurilor, şi când sunt desemnaţi, aşa cum se întâmplă uneori, ca ambasadori speciali reprezentând un univers pe lângă un altul, în interiorul aceluiaşi suprauniversu. Melchizedekul originar, sau primul născut din fiecare univers, este întotdeauna liber de a merge în universurile vecine sau în Paradis în misiuni care au de a face cu interesele şi cu îndatoririle ordinului său.

## 2.FIII MELCHITEDEKI

Melchizedekii sunt primul ordin de Fii divini care se apropie suficient de mult de viaţa creaturilor inferioare pentru a putea funcţiona direct în serviciul de înălţare a muritorilor şi pentru a servi rasele evolutive fără necesitatea recurgerii la încarnare. Aceşti fii se găsesc, prin natura lor, la mijlocul marii scări descendente a personalităţilor, originea lor plasându-i aproape exact la jumătatea distanţei dintre divinitatea cea mai înaltă şi creaturile volitive înzestrate cu viaţa cea mai umilă. Ei devin astfel intermediarii naturali dintre nivelele superioare şi divine de existenţă vie şi formele de viaţă inferioare, sau chiar materiale de pe lumile evolutive. Ordinele serafice, îngerii, sunt încântaţi să lucreze cu Melchizedekii; în realitate, toate formele de viaţă inteligentă găsesc în aceşti Fii prieteni înţelegători, instructori compătimitori şi consilieri chibzuiţi.

Melchizedekii formează un ordin care se autoguvernează. La acest grup unic noi întâlnim prima încercare de autodeterminare din partea unor fiinţe ale universului local şi observăm tipul cel mai elevat de guvernare autonomă. Aceşti Fii îşi organizează propriul lor mecanism de administrare pentru propriul lor grup şi propriul lor cămin planetar, cât şi pentru cele şase sfere asociate şi lumile lor tributare. Şi trebuie consemnat că ei nu au abuzat niciodată de prerogativele lor. Nici măcar odată în tot suprauniversul Orvontonului, aceşti Fii Melchizedeci nu au trădat încrederea pusă în ei. Ei sunt speranţa tuturor grupurilor universurilor care aspiră la autoguvernare. Ei sunt modelul originar şi învăţătorii autoguvernării pentru toate sferele Nebadonului. Toate ordinele de fiinţe inteligente, de la cele superioare până la cele inferioare, sunt unanime în omagiile lor aduse guvernelor Melchizedekilor.

Ordinul de filiaţie al Melchizedekilor ocupă poziţia fiului cel mare dintr-o mare familie şi îşi asumă responsabilităţile acestuia. Cea mai mare parte a muncii lor este regulată şi într-o oarecare măsură de rutină, însă o mare parte din ea este voluntară şi ei şi-o impun în întregime. Majoritatea adunărilor speciale care se reunesc din timp în timp pe Salvington sunt convocate la iniţiativa Melchizedekilor. Din proprie iniţiativă, aceşti Fii patrulează universul lor natal. Ei menţin o organizaţie autonomă consacrată informării universale şi fac Fiului Creator rapoarte periodice independente de toate informaţiilor care ajung sus în sediul universului prin agenţiile regulate ale administrării obişnuite a tărâmului. Ei sunt prin natura lor observatori imparţiali. Ei se bucură de deplina încredere a tuturor claselor de fiinţe inteligente.

Melchizedekii operează ca tribunale de revizie mobile şi consultative. Aceşti Fii ai universului merg pe lumi în mici grupuri, pentru a servi acolo în calitate de comisii consultative, pentru a primi depoziţii, a primi sugestii şi pentru a acţiona în calitate de consilieri, ajutând astfel să se depăşească dificultăţile majore şi să se aplaneze diferendele serioase care se ivesc din timp în timp în treburile domeniilor evolutive.

Aceşti Fii ai unui univers sunt principalii ajutori ai Strălucitoarei Stele de Dimineaţă în executarea ordinelor Fiului Creator. Atunci când un Melchizedek merge în numele lui Gabriel pe o lume îndepărtată el poate, în vederea acestei misiuni specifice, să fie delegat în numele celui care îl trimite; în acest caz, el va apărea pe planeta respectivă cu deplina autoritate a Strălucitoarei Stele de Dimineaţă. Acesta este adevărat mai ales pentru sferele pe care un Fiu superior nu a apărut încă sub înfăţişarea creaturilor tărâmului.

Când un Fiu Creator intră în cariera de manifestare pe o lume evolutivă, el merge singur; însă atunci când unul dintre fraţii săi din Paradis, un Fiu Avonal, se manifestă, pentru a fi susţinut el este însoţit de Melchizedeki, în număr de doisprezece, care contribuie atât de eficient la succesul misiunii de manifestare. Ei susţin, de asemenea, pe Avonalii Paradisiaci în misiunile lor magistrale pe lumile locuite; pe parcursul acestor misiuni, Melchizedekii sunt vizibili ochilor muritorilor dacă Fiul Avonal se manifestă, de asemenea, în felul acesta.

Nu există aspecte ale nevoilor spirituale planetare la care ei să nu răspundă. Ei sunt învăţătorii care aduc atât de adesea lumi întregi de viaţă evoluată la recunoaşterea deplină şi definitivă a Fiului Creator şi a Tatălui său din Paradis.

Înţelepciunea Melchizedekilor este aproape perfectă, însă judecata lor nu este infailibilă. Uneori, când au fost detaşaţi şi izolaţi în misiuni planetare, ei s-au înşelat în privinţa unor probleme minore; altfel spus, ei au ales să facă anumite lucruri pe care superiorii lor nu le-au aprobat ulterior. O astfel de eroare de judecată descalifică temporar un Melchizedek, până când el merge pe Salvington şi, pe parcursul unei audienţe cu Fiul Creator, el primeşte instrucţiunile care îl vor elibera de dizarmonia care a cauzat un dezacord cu tovarăşii săi, iar după repausul de corecţie, el se reintegrează în serviciul său în ziua a treia. Aceste probleme de adaptare minore în funcţiunea Melchizedekilor s-au produs rar în Nebadon.

Aceşti Fii nu formează un ordin în creştere; numărul lor este staţionar, cu toate că diferă în fiecare univers local. Numărul Melchizedekilor înregistraţi pe planeta-sediu a Nebadonului depăşeşte zece milioane.

## 3.LUMILE MELCHIZEDEKILOR

Melchizedekii ocupă o lume care le este proprie, în apropiere de Salvington, lumea-sediu a universului. Această sferă, numită Melchizedek, este lumea-călăuză a circuitului salvingtonian da şaptezeci de sfere primare, dintre care fiecare este înconjurată de şase sfere tributare consacrate unor activităţi specializate. Aceste sfere minunate — 70 primare şi 420 tributare — sunt adesea numite Universitatea Melchizedek. Muritorii ascendenţi din toate constelaţiile Nebadonului trec la instruire pe fiecare dintre aceste 490 lumi, pentru a dobândi statutul lor rezidenţial pe Salvington. Însă educaţia ascendenţilor nu este decât o fază a multiplelor activităţi care au loc pe mulţimea de sfere arhitecturale ale Salvingtonului.

Cele 490 de sfere ale circuitului Salvingtonului sunt împărţite în zece grupuri, fiecare conţinând câte şapte sfere primare şi câte patruzeci şi două tributare. Fiecare dintre aceste grupuri este plasat sub supravegherea generală a unuia dintre ordinele majore de viaţă universală. Primul grup, conţinând lumea-călăuză şi cele şase sfere care urmează în procesiunea planetară încercuitoare este supravegheat de Melchizedeki. Aceste lumi ale Melchizedekilor sunt următoarele:

1.Lumea-călăuză — lumea lăcaş a Fiilor Melchizedeki.
2.Lumea şcolilor de viaţă fizică şi a laboratoarelor de energii vii.
3.Lumea vieţii morontiale.
4.Sfera vieţii spirituale iniţiale.
5.Lumea vieţii semispirituale.
6.Sfera vieţii spirituale progresive.
7.Domeniul realizării de sine coordonat şi suprem.

Cele şase lumi tributare ale fiecăreia dintre aceste sfere Melchizedek sunt consacrate unor activităţi care ţin de munca sferelor primare asociate.

Lumea-călăuză, sfera *Melchizedek*, este terenul de reuniune comun tuturor fiinţelor care se ocupă de educaţia şi de spiritualizarea muritorilor ascendenţi ai timpului şi spaţiului. Pentru un ascender, această lume este probabil locul cel mai interesant al întregului Nebadon. Toţi muritorii evolutivi care şi-au desăvârşit pregătirea lor pe constelaţii sunt destinaţi să aterizeze pe Melchizedek, unde sunt iniţiaţi în regimul disciplinei şi al progresului spiritual al sistemului educativ al Salvingtonului. Şi voi nu veţi uita niciodată reacţiile primei voastre zi de viaţă pe această lume unică, nici chiar după ce aţi atins destinaţia voastră în Paradis.

Muritorii ascendenţi continuă să locuiască permanent pe lumea Melchizedek în timp ce îşi urmează pregătirea pe cele şase sfere încercuitoare ale educaţiei specializate, iar această metodă este aplicată pe parcursul întregii şederi pe cele şaptezeci de lumi culturale, sferele primare ale circuitului Salvingtonului.

Numeroase activităţi diverse ocupă timpul numeroaselor fiinţe care locuiesc pe cele şase lumi tributare ale sferei Melchizedek, însă în ceea ce priveşte muritorii ascendenţi, aceşti sateliţi sunt consacraţi unor faze speciale de studii, după cum urmează:

1.Sfera numărul unu este consacrată recapitulării vieţii planetare iniţiale a muritorilor ascendenţi. Această muncă se efectuează în clase compuse din cei care sosesc dintr-o lume originară muritoare dată. Cei de pe Urantia urmăresc împreună această recapitulare experienţială.

2.Munca specială a sferei numărul doi constă într-o revizuire similară a experienţelor traversate pe lumile palat care înconjoară primul satelit al sediului sistemului local.

3.Recapitulările acestei sfere ţin deşederea în capitala sistemului local şi îmbrăţişează activităţile restului lumilor arhitecturale din roiul ce formează sediul sistemului.

4.Pe a patra sferă, fiinţele se ocupă de recapitularea experienţelor pe cale şaptezeci de lumi tributare constelaţiei şi sferelor lor asociate.

5.Pe a cincia sferă, se recapitulează şederea ascendentă de pe lumea- sediu a constelaţiei.

6.Pe sfera numărul şase, timpul este consacrat unei încercări de corelare între aceste cinci epoci, în vederea ajungerii la o coordonare de experienţă pregătitoare intrării în şcolile primare Melchizedek de instrucţie universală.

Şcolile de administrare universală şi de înţelepciune spirituală sunt situate pe lumea-cămin a Melchizedekilor unde găsim, de asemenea, şcolile consacrate unei singure linii de cercetări, cum ar fi energia, materia, organizarea, comunicarea, arhivele, etica şi existenţa comparată a creaturilor.

În Colegiul Melchizedekilor de Înzestrări Spirituale, toate ordinele Fiilor de Dumnezeu — chiar şi cele din Paradis — cooperează cu educatorii Melchizedeki şi seraficiîn instruirea mulţimilor de îngeri ai destinului, care merg să proclame libertatea spirituală şi filiaţia divină chiar şi lumilor îndepărtate ale universului. Această şcoală specifică a Universităţii Melchizedek este o instituţie exclusiv a universului. Studenţii vizitatori provenind din alte tărâmuri nu sunt primiţi.

Cursul de învăţământ cel mai elevat al administrării universului este dat de Melchizedeki pe lumea lor sediu. Acest Colegiu de Etică Superioară este prezidat de Tatăl Melchizedek originar. În aceste şcoli, diferitele universuri procedează la schimburi de studenţi. Tânărul univers al Nebadonului se situează foarte jos pe scala universurilor în ceea ce priveşte reuşita spirituală şi dezvoltarea unei etici elevate. Cu toate acestea, problemele noastre administrative au transformat atât de mult întregul nostru univers într-o vastă clinică în folosul altor creaţii apropiate, încât colegiile Melchizedekilor sunt pline de studenţi vizitatori şi observatori provenind şi din alte domenii. Alături de grupul imens de înscrişi locali, există întotdeauna mai mult de o sută de mii de studenţi străini care frecventează şcolile Melchizedekilor, deoarece ordinul Melchizedekilor Nebadonului este renumit în întregul Splandon.

## 4.MUNCA SPECIALĂ A MELCHIZEDEKILOR

O ramură înalt specializată a activităţilor Melchizedekilor se ocupă de supravegherea carierei morontiale progresive a muritorilor ascendenţi. O mare parte a acestei instruiri este dată de răbdătoarele şi înţeleptele slujitoare serafice ajutate de muritorii care s-au ridicat la nivele relativ superioare de împlinire universală, însă toată această muncă educativă este plasată sub supravegherea generală a Melchizedekilor în asociere cu Fiii Învăţători ai Trinităţii.

Ordinele Melchizedekilor se consacră în principal vastului sistem educativ şi regimului de instruire experienţială al universului local, însă ei funcţionează, de asemenea, în misiuni excepţionale şi în împrejurări neobişnuite. Într-un univers în evoluţie, care va sfârşi prin a îngloba aproximativ zece milioane de lumi locuite, se întâmplă în mod necesar numeroase lucruri care ies din obişnuit, iar Melchizedekii acţionează tocmai în aceste cazuri de urgenţă. Pe Edentia, cartierul general al constelaţiei voastre, ei sunt numiţi Fii de intervenţie. Ei sunt întotdeauna gata să servească în toate situaţiile critice fizice, intelectuale sau spirituale, indiferent că este vorba de o planetă, de un sistem, de o constelaţie sau de un univers. În toate împrejurările timpului şi spaţiului în care nevoia unui ajutor special se face simţită, întâlnim unul sau mai mulţi Fii Melchizedeki.

Când vreun aspect al planului Fiului Creator ameninţă să eşueze, un Melchizedek pleacă imediat după ajutor. Cu toate acestea, ei sunt rar chemaţi să funcţioneze în prezenţa unei rebeliuni păcătoase, ca aceea care s-a produs pe Satania.

Melchizedekii sunt primii care intervin în toate cazurile de urgenţă, de orice natură, pe lumile în care locuiesc creaturi volitive. Ei acţionează uneori ca păstrători temporari pe planete nesupuse, în care îndeplinesc slujba de administratori provizorii ai unui guvern planetar care nu şi-a făcut datoria. Într-o criză planetară, Fiii Melchizedeki servesc în multe calităţi unice. Un astfel de Fiu poate uşor să se facă vizibil fiinţelor muritoare, şi

uneori chiar s-a întâmplat ca un membru al ordinului lor să se încarneze sub înfăţişarea trupului muritor. De şapte ori în istoria Nebadonului, unul dintre ei a servit sub înfăţişarea trupului muritor pe o lume evolutivă, şi cu numeroase prilejuri Fiii Melchizedeki au apărut şi sub înfăţişarea altor ordine de creaturi ale universului. Ei sunt, într-adevăr, slujitori de urgenţă voluntari şi înzestraţi cu aptitudini variate pe lângă ordinele de inteligenţe ale universului şi ale tuturor lumilor şi sistemelor de lumi.

Melchizedekul care a trăit pe Urantia în timpul lui Abraham era cunoscut local ca Prinţ din Salem, deoarece prezidau peste o mică colonie de căutători ai adevărului care locuia într-un loc denumit Salem. El s-a oferit voluntar pentru a se încarna sub înfăţişarea trupului muritor, iar faptul a fost realizat cu aprobarea administratorilor provizorii Melchizedeki ai planetei. Aceştia se temeau să nu vadă cumva stingându-se lumina vieţii pe parcursul acestei perioade de tenebre spirituale crescătoare. Ei au întreţinut efectiv adevărul timpului lor şi l-au transmis în siguranţă lui Abraham şi tovarăşilor săi.

## 5.FIII VORONDADEKI

După creaţia ajutoarelor personale şi a primului grup de Melchizedeki multilaterali, Fiul Creator şi Spiritul Creativ ai universului local au conceput şi au adus la existenţă al doilea mare ordin variat de filiaţie universală, Vorondadekii. Ei sunt mai bine cunoscuţi ca Părinţi ai Constelaţiilor, deoarece un fiu al acestui ordin este găsit în mod uniform la conducerea fiecărui guvern al constelaţiei în fiecare univers local.

Numărul Vorondadekilor variază în fiecare univers local. În Nebadon, ei sunt înscrişi exact în număr de un milion. Aceşti Fii, la fel ca şi coordonaţii lor, Melchizedekii, nu posedă puterea de a se reproduce. Nu există metodă cunoscută prin care ei să îşi poată înmulţi numărul.

În multe privinţe, aceşti Fii formează un corp autonom; ca indivizi, ca grupuri, şi chiar ca ordin, ei se autodetermină într-o mare măsură, aşa cum o fac Melchizedekii, însă Vorondadekii nu funcţionează într-un domeniu atât de vast de activităţi. Ei nu ating strălucita varietate de însuşiri a fraţilor lor Melchizedeki, însă ei sunt chiar mai demni de încredere şi mai eficienţi în calitate de conducători şi de administratori prevăzători. Ei nu sunt în întregime egali administrativi ai subordonaţilor lor, Lanonandekii, suverani ai sistemelor, însă depăşesc toate ordinele de filiaţie universală în statornicia intenţiei şi în divinitatea judecăţii.

Cu toate că deciziile şi ordonanţele acestui ordin de Fii sunt întotdeauna în acord cu spiritul de filiaţie divină şi în armonie cu politica Fiului Creator, ei au fost citaţi în faţa Fiului Creator pentru anumite erori, iar decizia lor referitoare la detaliile tehnice a fost uneori revocată în apel de tribunalele superioare ale universului. Însă rareori se întâmplă ca aceşti Fii să cadă îngreşeală, şi ei nu s-au lăsat niciodată antrenaţi într-o rebeliune. În întreaga istorie a Nebadonului, nu am găsit niciodată un Vorondadek care să ofenseze guvernul universului.

Serviciul Vorondadekilor în universurile locale este amplu şi variat. Ei servesc în calitate de ambasadori pe lângă celelalte universuri şi de consuli reprezentând constelaţiile în interiorul universului lor natal. Printre toate ordinele de filiaţie ale unui univers local, lor le este încredinţată cel mai adesea deplina delegare a puterilor suverane de exercitat în situaţiile critice ale universului.

Un observator Vorondadek este de obicei prezent pe lumi izolate, afundate în întunericul spiritual, aceste sfere supuse izolării planetare din cauza rebeliunii şi a greşelilor lor, până la restabilirea statutului lor normal. Pe parcursul anumitor crize, acest observator Preaînalt ar putea exercita o autoritate absolută şi arbitrară asupra tuturor fiinţelor celeste ataşate acestei planete. Analele Salvingtonului menţionează că Vorondadekii au uzat uneori de această autoritate ca regenţi ai Preaînalţilor anumitor planete. Şi tot aşa s-a petrecut chiar şi pe lumi locuite care au fost neatinse de rebeliune.

Se întâmplă adesea ca un corp de doisprezece sau de mai mulţi Fii Vorondadeki să se constituie într-un înalt tribunal de revizie şi de apel cu privire la cazurile speciale implicând statutul unei planete sau al unui sistem. Cu toate acestea, munca lor relevă mai mult funcţiunea legislativă nativă a guvernelor constelaţiilor. Ca urmare a tuturor acestor servicii, Fiii Vorondadeki au devenit istoricii universurilor locale. Ei sunt personal la curent cu toate luptele politice şi răsturnările sociale ale lumilor locuite.

## 6.PĂRINŢII CONSTELAŢIILOR

Cel puţin trei Vorondadeki sunt ataşaţi guvernului fiecăreia din cele o sută de constelaţii ale unui univers local. Ei sunt aleşi de Fiul Creator şi desemnaţi de Gabriel cu titlul de *Preaînalţi* ai constelaţiilor pentru a servi acolo pe parcursul unui decamileniu — 10.000 de ani standard, sau 50.000 de ani ai timpului Urantiei.

Preaînaltul care domneşte, Tatăl Constelaţiei, are doi aliaţi, un senior şi un junior. La fiecare schimbare de administraţie, asociatul senior devine şef al guvernului, cel junior preluând datoriile seniorului, iar Vorondadekii fără nici o însărcinare rămaşi pe lumile Salvingtonului desemnează pe unul dintre ei în calitate de candidat susceptibil de a prelua responsabilităţile asociatului junior. Astfel, conform politicii de moment, fiecare dintre şefii Preaînalţi petrece, în sediul unei constelaţii, o perioadă de serviciu de trei decamilenii, sau 150.000 de ani pe Urantia.

Cei o sută de Taţi ai Constelaţiilor, capii actuali prezidând peste guvernele constelaţiilor, constituie cabinetul consultativ suprem al Fiului Creator. Consiliul lor ne reuneşte adesea pe lumea sediu a universului. Câmpul de acţiune şi sfera de influenţă a deliberărilor sale este nelimitată, însă el se ocupă, în principal, de bunăstarea constelaţiei şi de unificarea şi administrarea întregului univers local.

Când obligaţiile Tatălui unei Constelaţii îl fac să plece în sediul universului său local, ceea ce se întâmplă adesea, asociatul său senior devine directorul în exerciţiu al treburilor constelaţiei. Funcţia normală a asociatului senior este sw supraveghere a treburilor spirituale, în timp ce asociatul junior se ocupă personal de bunăstarea fizică a constelaţiilor. Cu toate acestea, nici o politică majoră nu este pusă în aplicare într-o constelaţie fără ca cei trei Preaînalţi să fie de acord asupra tuturor detaliilor de execuţie a ei.

Întregul mecanism de informare spirituală şi de canale de comunicare este la dispoziţia Preaînalţilor constelaţiilor. Ei sunt în perfect contact cu superiorii lor de pe Salvington şi cu subordonaţii lor direcţi, suveranii sistemelor locale . Ei se reunesc frecvent în consiliu cu suveranii sistemelor pentru a delibera asupra stării constelaţiei.

Preaînalţii se înconjoară cu un corp de consilieri ai căror număr şi componenţă variază de la o vreme la alta, conform prezenţei grupurilor diverse în sediul constelaţiei şi, de asemenea, conform variaţiei nevoilor locale. Pe parcursul unor perioade de tensiune ei pot cere un complement al ordinului Fiilor Vorondadeki pentru ai ajuta în munca administrativă, şi îl vor primi repede. Norlatiadek, propria voastră constelaţie, este în prezent administrată de doisprezece Fii Vorondadeki.

## 7.LUMILE VORONDADEK

Al doilea grup de şapte lumi din circuitul celor şaptezeci de sfere primare înconjurând Salvingtonul conţine planetele Vorondadek. Fiecare dintre aceste sfere, cu cei zece sateliţi care o înconjoară, este consacrată unei faze speciale a activităţilor Vorondadekilor. Muritorii ascendenţi ating pe aceste patruzeci şi nouă de domenii apogeul educaţiei lor în ceea ce priveşte legislaţia universului.

Ascenderii muritori au observat funcţionarea adunărilor legislative pe lumile sediu ale constelaţiei, însă aici, pe lumile Vorondadek, ei participă la stabilirea legislaţiei generale actuale a universului local, sub tutela Vorondadekilor seniori. Aceste ordonanţe sunt menite să coordoneze diversele decizii ale adunărilor legislative autonome ale celor o sută de constelaţii. Instrucţia procurată de şcolile Vorondadek nu este depășită nici măcar pe Uversa. Această instruire este progresivă; extinzându-se de pe prima sferă, cu muncă suplimentară pe cei şase sateliţi ai ei, în sus prin cele şase sfere rămase şi prin grupurile lor satelit asociate.

Pelerinii ascendenţi vor lua contact cu numeroase activităţi noi pe aceste lumi de studiu şi de muncă practică. Nu ne este interzis să revelăm aceste ocupaţii noi şi nebănuite, însă noi abandonăm orice speranţă de a-i putea descrie aceste întreprinderi minţii materiale a fiinţelor muritoare. Ne lipseşte terminologia de a transmite semnificaţia acestor activităţi celeste şi nu există activităţi umane analoge care să ne poată permite să ilustrăm aceste noi ocupaţii ale muritorilor ascendenţi pe măsură ce aceştia îşi urmează studiile pe aceste patruzeci şi nouă de lumi. Şi mai sunt multe alte activităţi care, deşi nefăcând parte din regimul ascendent, sunt centrate pe lumile Vorondadek ale circuitului Salvingtonului.

## 8.FIII LANONANDEKI

După creaţia Vorondadekilor, Fiul Creator şi Spiritul Mamă ai Universului se unesc în vederea aducerii la existenţă a celui de al treilea ordin de filiaţie universală, Lanonandekii. Cu toate că Lanonandekii se ocupă de diverse probleme legate de administrarea sistemelor, ei sunt cel mai bine cunoscuţi ca Suverani ai Sistemelor, guvernând sistemele locale, şi ca Prinţi Planetari, şefi administrativi ai lumilor locuite.

Aceste fiinţe fac parte dintr-un ordin de filiaţie mai tardiv şi inferior în ceea ce priveşte nivelul de divinitate. Le-a fost deci necesar să urmeze anumite cursuri de instruire pe lumile Melchizedek pentru a-şi

pregăti serviciul lor ulterior. Ele au fost primii studenţi ai Universităţii Melchizedek, şi au fost clasate şi confirmate de maeştrii lor şi de examinatorii Melchizedeki, conform cu aptitudinile lor, cu personalităţile lor şi cu înfăptuirile lor.

Universul Nebadonului şi-a început existenţa exact cu douăsprezece milioane de Lanonandeki şi atunci când au trecut prin sfera Melchizedek ei au fost împărţiţi pe parcursul probelor finale în trei clase:

1.*Lanonandekii Primari*. Rangul cel mai elevat conţine 709.841. Aceştia sunt Fiii desemnaţi ca Suverani ai Sistemelor şi ca asistenţi pe lângă consiliile supreme ale constelaţiilor, precum şi ca consilieri în munca administrativă superioară a universului.

2.*Lanonandekii Secundari*. Când Fiii din acest ordin au ieşit din sfera Melchizedek, erau în număr de 10.234.601. Ei au primit misiuni de Prinţi Planetari, unde sunt ataşaţi rezervelor ordinului.

3.*Lanonandekii Terţiari*. Acest grup conţinea 1,055,558 Fii, care au fost asistenţi subordonaţi, mesageri conservatori, comisionarmandatari şi observatori. Ei au asigurat serviciile diverse ale unui sistem şi ale lumilor care îl compun.

Nu le este posibil acestor Fii să progreseze de la un grup la altul aşa cum se întâmplă cu fiinţele evolutive. După ce au fost instruiţi de Melchizedeki, după ce au fost o dată puşi la încercare şi clasificaţi, ei servesc întotdeauna conform rangului acordat. Ei nu se reproduc, iar numărul lor în univers este staţionar.

În cifre rotunde, Fiii ordinului Lanonandek se clasează pe Salvington după cum urmează:

Coordonatori de Univers şi Consilieri de Constelaţie…… 100.000
Suverani de Sistem şi Asistenţi ……………………. 600.000
Prinţi Planetari şi Rezerve ………………………….. .10.000.000
Corpuri de Mesageri …………………………………… 400.000
Conservatori şi Arhivari ………………………………. 100.000
Corp de Rezervă …………………………………….. 800.000

Lanonandekii aparţin acestui ordin de filiaţie puţin inferior celui al Melchizedekilor şi Voronandekilor. Ei aduc deci servicii încă şi mai mari în unităţile subordonate ale universului, deoarece pot să se apropie şi mai mult de umilele creaturi ale raselor inteligente. Ei suportă, de asemenea, cele mai mari riscuri de a se rătăci, de a nu respecta tehnica acceptabilă a unui guvern al universului. Însă aceşti Lanonandeki, în special cei al ordinului primar, sunt cei mai capabili şi mai înzestraţi dintre toţi administratorii unui univers local. În ceea ce priveşte aptitudinea lor de a executa, ei nu sunt depăşiţi decât de Gabriel şi de aliaţii săi nerevelaţi.

## 9.ŞEFII LANONANDEKI

Lanonandeki sunt permanenţi în calitate de conducători ai planetelor şi acţionează, la rândul lor, ca suverani ai sistemelor. Un Fiu al ordinului lor domneşte astăzi pe Jerusem, cartierul general al sistemului vostru local de lumi locuite.

Suveranii Sistemelor guvernează în comisii de câte doi sau trei, în sediul fiecărui sistem locuit. La fiecare zece mii de ani, Tatăl Constelaţiei numeşte unul dintre aceşti Lanonandeki ca şef, însă se întâmplă uneori ca şeful acestui trio să nu fie schimbat, guvernatorii constelaţiilor având deplină libertate în privinţa acesteichestiuni. Personalul guvernelor sistemului nu se schimbădintr-o dată, decât în cazul în care se întâmplă vreun fel de tragedie.

Când Suveranii de Sistem sau asistenţii sunt rechemaţi , consiliul suprem situat în sediul constelaţiei îi înlocuieşte luând din rezervele ordinului. Pe Edentia, rezervele sunt mai mari decât media indicată.

Consiliile supreme ale lanonandekilor sunt staţionate în sediile diverselor constelaţii. Aceste corpuri sunt prezidate de Preaînaltul asociat senior al Tatălui Constelaţiei, în timp ce asociatul junior supraveghează rezervele ordinului secundar.

Suveranii Sistemului îşi merită cu adevărat numele; ei sunt aproape suverani în treburile locale ale lumilor locuite. Ei sunt aproape paterni după felul în care îi conduc pe Prinţii Planetari, Fiii Materiali şi spiritele ocrotitoare. Controlul personal al suveranilor este aproape complet. Aceşti şefi nu sunt supravegheaţi de observatori ai trinităţii venind din universul central. Ei sunt subdiviziunea executivă a universului local. Ca custozi însărcinaţi să pună în execuţie ordonanţele legislative, precum şi ca executivi însărcinaţi cu aplicarea verdictelor judecătoreşti, ei se găsesc în singurul loc din întreaga administraţie a universului în care lipsa de loialitate personală faţă de voinţa Fiului Mihail poate cel mai uşor să se implanteze şi caută să se afirme.

Universul nostru local a avut neşansa ca mai mult de şapte sute de Fii ai acestui ordin al lanonandekilor să se fi răsculat contra guvernului universului, aruncând astfel în confuzie mai multe sisteme şi numeroase planete. Printre aceşti delicvenţi nu au existat decât trei Suverani de Sisteme; practic toţi aceşti fii aparţineau celui de al doilea sau celui de al treilea ordin, Prinţii Planetari sau Lanonandekii Terţiari.

Marele număr de Fii care nu au rămas integraţi nu implică nici o greşeală la creatorii lor. Ei ar fi putut să fie făcuţi divin perfecţi, însă au fost creaţi astfel încât să înţeleagă mai bine creaturile evolutive care locuiesc pe lumile timpului şi ale spaţiului, şi pentru a putea să se apropie de ele.

Dintre toate universurile locale ale Orvontonului, cu excepţia Henselonului, al nostru este cel care a pierdut cel mai mare număr de Fii din acest ordin. Opinia generală despre Uversa este că noi am avut atât de multe dificultăţi administrative în Nebadon din cauza Fiilor noştri din ordinul lanonandekilor, care au fost creaţi cu un foarte mare grad de libertate personală în a realiza alegeri şi proiecte. Nu prezint aceste observaţii ca pe o critică. Creatorul universului nostru local are deplină autoritate şi depline puteri pentru a acţiona în acest fel. Cu toate că aceşti Fii înzestraţi cu un astfel de liber arbitru provoacă necazuri excesive în primele etape ale universului, Preaînalţii noştri conducători susţin că în momentul în care lucrurile vor fi complet cernute şi definitiv aşternute, câştigurile de loialitate superioară şi serviciul voluntar mai complet din partea acestor Fii, de acum bine puşi la încercare, vor compensa de departe confuzia şi tribulaţiile epocilor primitive.

În caz de rebeliune în cartierul general al unui sistem, într-un interval de timp relativ scurt este instalat un nou suveran, însă nu este la fel pe planetele individuale. Ele sunt unităţile care compun creaţia materială, iar liberul arbitru al creaturilor este un factor în judecata finală a tuturor acestor probleme. Prinţii Planetari succesivi sunt desemnaţi pentru lumile izolate, planetele ale căror prinţi de autoritate se poate să se fi rătăcit, însă ei nu preiau guvernarea activă a acestor lumi înainte ca efectele insurecţiei să fi fost parţial dominate şi înlocuite cu măsuri reparatoare adoptate de Melchizedeki şi de alte personalităţi slujitoare. Rebeliunea unui Prinţ Planetar izolează instantaneu planeta sa; circuitele spirituale locale sunt imediat întrerupte. Doar un Fiu de manifestare poate restabili liniile de comunicare interplanetară pe o astfel de lume spirituală izolată.

Există un plan pentru salvarea Fiilor Lanonandeki nesupuşi şi nesocotiţi. Mulţi dintre ei au profitat de această provizie de milostenie, însă nu li se va mai permite niciodată să opereze în acele poziţii din care au eşuat. După reabilitare, lor li se încredinţează cu îndatoriri unor ţeluri de conservatori în departamente de administrare fizică.

## 10.LUMILE LANONANDEKE

În circuitul celor şaptezeci de planete ale Salvingtonului, al treilea grup de şapte lumi cu cei patruzeci şi doi de sateliţi respectivi, constituie grupul Lanonandek de sfere administrative. Pe aceste domenii, Lanonandekii experimentaţi, aparţinând corpului celor care au fost Suverani de Sisteme împlinesc funcţiunile de instructori administrativi ai pelerinilor ascendenţi şi ai oştirilor serafice. Pe capitalele sistemice, muritorii evolutivi observă munca administratorilor ai sistemului, însă aici participă la coordonarea efectivă a deciziilor administrative a celor zece mii de sisteme locale.

Aceste şcoli administrative ale universului local sunt supravegheate de un corp de Fiii Lanonandeki înzestrat cu o experienţă îndelungată ca Suverani de Sistem şi în calitate de consilieri ai constelaţiilor. Aceste colegii executive nu sunt depăşite decât de şcolile administrative ale Ensei.

În acelaşi timp în care servesc ca sfere de pregătire pentru ascenderii muritori, lumile Lanonandeke sunt centrele de vaste întreprinderi care legate de operaţiunile administrative normale şi obişnuite ale universului. Pe tot drumul către Paradis, pelerinii ascendenţi îşi urmează studiile în şcolile practice de cunoaştere aplicată — se pregătesc făcând efectiv lucrurile care li se predau. Sistemul educativ universal, prezentat de Melchizedeki, este practic progresiv, semnificativ şi experienţial. El înglobează instruirea în lucrurile materiale, intelectuale, morontiale, şi spirituale.

Referitor la sferele administrative ale lanonandekilor, cea mai mare parte a Fiilor salvaţi ai acestui ordin servesc ca deţinători şi directori ai treburilor planetare. Şi aceşti Prinţii Planetari neglijenţi şi aliaţii lor rebeli care aleg să accepte reabilitarea oferită, vor continua să servească în aceste posturi de muncă curentă cel puţin până când universul Nebadonului va fi stabilizat în lumină şi viaţă.

Mulţi dintre aceşti Fii Lanonandeki din sistemele mai vechi au stabilit, cu toate acestea, magnifice pagini de serviciu, de administrare şi de înfăptuire spirituală. Ei formează un grup nobil, fidel şi loial, în ciuda tendinţei lor de a cădea în greşeală prin sofisme de libertate personală şi ficţiuni de autodeterminare.

[Prezentat de Căpetenia Arhanghelilor acţionând prin autoritatea lui Gabriel din Salvington.]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A II-A - UNIVERSUL LOCAL

## CAPITOLUL 36 - PURTĂTORII VIEŢII

Viaţa nu ia naştere în mod spontan. Ea este construită conform planurilor formulate de Arhitecţii Fiinţei (nerevelaţi) şi apare pe planetele locuite fie prin importare directă, fie ca rezultat al operaţiunilor Purtătorilor

Vieţii din universurile locale. Aceşti Purtători ai Vieţii se numără printre membrii cei mai interesanţi şi cei mai înzestraţi ai familiei diversificate a Fiilor universali. Ei sunt însărcinaţi să elaboreze viaţa creaturilor şi să o transporte în sferele planetare. După ce au implantat această viaţă pe lumile noi, ei rămân acolo timp de lungi perioade pentru a favoriza dezvoltarea ei.

## 1.ORIGINEA ŞI NATURA PURTĂTORILOR VIEŢII

Cu toate că Purtătorii Vieţii aparţin familiei filiaţiei divine, ei sunt un tip particular şi distinct de Fii universali, deoarece ei constituie într-un univers local singurul grup de viaţă inteligentă la creaţia căruia participă conducătorii suprauniversurilor. Purtătorii Vieţii sunt descendenţii a trei personalităţi preexistente: Fiul Creator, Spiritul-Mamă al Universului şi, prin desemnare, unul dintre cei trei Îmbătrâniţi de Zile prezidând peste destinele suprauniversului respectiv. Cei Îmbătrâniţi de Zile, singurii care pot decreta anihilarea vieţii inteligente, participă la crearea Purtătorilor Vieţii care sunt însărcinaţi să stabilească viaţa fizică pe lumile în evoluţie.

În lumile Nebadonului, arhivele noastre menţionează creaţia a o sută de milioane de Purtători ai Vieţii. Acest corp eficient de răspânditori ai vieţii nu este un grup cu adevărat autonom. El este dirijat de trioul determinant al vieţii constituit din Gabriel, din Tatăl Melchizedek şi din Nambia, Purtătorul de Viaţă originar şi primul născut al Nebadonului. Însă, în toate fazele administrării sale divizionare, el este autonom.

Purtătorii Vieţii sunt împărţiţi în trei mari categorii: prima categorie este cea a Purtătorilor Vieţii seniori, a doua este cea a asistenţilor lor, şi a treia cea a păstrătorilor. Categoria primară este subîmpărţită în doisprezece grupuri de specialişti în diverse forme de manifestare a vieţii. Segregarea în aceste trei diviziuni a fost efectuată de Melchizedeki, care au condus experienţe în acest sens pe sfera-sediu a Purtătorilor Vieţii. De atunci, Melchizedekii au fost întotdeauna strâns asociaţi cu Purtătorii Vieţii şi îi însoţesc întotdeauna atunci când pleacă pentru a implanta viaţa pe o nouă planetă.

Când o planetă evolutivă este definitiv stabilizată în lumină şi viaţă, Purtătorii Vieţii se organizează în corpuri deliberative superioare, având capacitate consultativă, pentru a contribui la administrarea şi la dezvoltarea ulterioară a lumii şi a fiinţelor ei slăvite. În epocile posterioare şi bine stabilite ale unui univers în evoluţie, numeroase alte sarcini sunt încredinţate Purtătorilor Vieţii.

## 2.LUMILE PURTĂTORILOR VIEŢII

Melchizedekii exercită supravegherea generală a celui de al patrulea grup de şapte sfere primare în circuitul Salvingtonului. Aceste lumi de Purtători ai Vieţii sunt desemnate după cum urmează:

1.Sediul Purtătorilor Vieţii.
2.Sfera de proiecte viţii.
3.Sfera de conservare a vieţii.
4.Sfera de evoluţie a vieţii.
5.Sfera vieţii asociate cu mintea.
6.Sfera minţii şi a spiritului în fiinţele vii.
7.Sfera vieţii nerevelate.

Fiecare dintre aceste sfere este înconjurată de şase sateliţi, pe care sunt centrate fazele speciale ale tuturor activităţilor Purtătorilor Vieţii în univers.

*Lumea Numărul Unu*, sfera sediu, cât şi cei şase sateliţi ai săi tributari, este consacrată studiului vieţii universale, viaţa în toate fazele sale de manifestare cunoscute. Aici este locul în care este situat colegiul de plănuire a vieţii în care funcţionează maeştrii şi consilierii Uversei, ai Havonei şi chiar ai Paradisului. Am permisiunea să destăinui că cele şapte amplasări centrale ale spiritelor minte adjutante sunt situate pe această lume a Purtătorilor Vieţii.

Numărul zece — baza sistemului zecimal — este inerent universului fizic, însă nu şi universului spiritual. Domeniul vieţii este caracterizat de trei, de şapte şi de doisprezece, sau de multiplii şi de combinaţiile acestor trei numere fundamentale. Există trei planuri de viaţă primordiale şi esenţial diferite, urmând ordinului celor trei Surse-Centru ale Paradisului, iar în universul Nebadonului aceste trei forme fundamentale de viaţă sunt separate în trei tipuri diferite de planete. La origine, existau douăsprezece concepte distincte şi divine de viaţă transmisibilă. Acest număr, doisprezece, cu subdiviziunile şi cu multiplii săi, se regăseşte în toate modelele fundamentale de viaţă ale celor şapte suprauniversuri. Există, de asemenea, şapte tipuri arhitecturale de modele

vitale, şapte combinaţii fundamentale de configuraţii de reproducere ale materiei vii. Modelele vieţii Orvontonului sunt organizate sub forma a doisprezece purtători de ereditate. Diferitele ordine de creaturi volitive sunt organizate conform numerelor 12, 24, 48, 96, 192, 384 şi 768. Pe Urantia, celulele sexuale ale reproducerii umane conţin 48 de unităţi de control arhetipal, determinanţii caracteristicilor.

*Lumea Numărul Doi* este sfera proiectelor vieţii; acolo se elaborează toate modurile noi de organizare a vieţii. Modelele vieţii originare sunt oferite de Fiul Creator, însă realizarea efectivă a planurilor este încredinţată Purtătorilor Vieţii şi asociaţilor lor. Atunci când planurile generale ale vieţii pentru o nouă lume au fost formulate, ele sunt transmise sferei-sediu, unde sunt minuţios cercetate de consiliul suprem al Purtătorilor Vieţii seniori, în colaborare cu un corp consultativ de Melchizedeki. Dacă planurile se îndepărtează de formulele admise anterior, trebuie ca Fiul Creator să decidă şi să le aprobe. Şeful Melchizedekilor îl reprezintă adesea pe Fiul Creator în aceste deliberări.

Viaţa planetară comportă, deci, numeroase variante pe fiecare lume evolutivă. rămânând, totodată, similară sub anumite aspecte. Chiar şi într-o serie de viaţă uniformă a unei singure familii de lumi, viaţa nu este exact aceeaşi pe două planete date; există întotdeauna un tip planetar, deoarece Purtătorii Vieţii depun un efort constant pentru a ameliora formulele vitale încredinţate lor spre păstrare.

Modelele de origine şi numeroasele variante funcţionale de bază ale manifestărilor vieţii sunt constituite din mai mult de un milion de formule chimice fundamentale sau cosmice. Satelitul numărul unu al sferei proiectelor vieţii este domeniul fizicienilor şi al electrochimiştilor universali, care servesc drept asistenţi tehnici Purtătorilor Vieţii în munca de captare, organizarea şi manipularea unităţilor esenţiale de energie care sunt folosite pentru a construi vehiculele materiale de transmitere a vieţii, cele care sunt desemnate sub numele de plasmă germinativă.

Laboratoarele planetare ale proiectelor vieţii sunt situate pe al doilea satelit al acestei lumi numărul doi. Purtătorii Vieţii, precum şi toţi aliaţii lor, colaborează cu Melchizedekii în aceste laboratoare, făcând eforturi de a modifica şi de a ameliora cu vreun chip viaţa destinată implantării pe *planetele decimale* ale Nebadonului. Viaţa care evoluează astăzi pe Urantia a fost pregătită, şi parţial dezvoltată, chiar pe lumea aceasta, căci Urantia este o planetă decimală, o lume experimentală a vieţii. Nouă lumi din zece nu sunt experimentale; pe a zecea este permis să se realizeze o îndepărtare mai mare de modelele vieţii.

*Lumea Numărul Trei* este consacrată conservării vieţii. Asistenţii şi custozii corpului Purtătorilor Vieţii studiază şi dezvoltă diverse moduri de protejare şi de păstrare a vieţii. Pentru fiecare lume nouă, planurile vieţii prevăd întotdeauna că se va instala din timp comisia de conservare a vieţii compusă din custozi specializaţi în manipularea expertă a modelelor de viaţă fundamentale. Pe Urantia au existat douăzeci şi patru de comisionarcustozi comisionari conservatori din acest ordin, câte doi pentru fiecare model fundamental sau ancestral al organizării arhitecturale a materialelor vieţii. Pe planete ca a voastră, forma vieţii cea mai elevată este reprodusă de un fascicul purtător al vieţii conţinând douăzeci şi patru de unităţi modele. (Şi cum viaţa intelectuală se dezvoltă plecând de la viaţa fizică şi bazându-se pe ea, acesta este modul în care se nasc cele douăzeci şi patru de ordine fundamentale ale organizării fizice.)

*Sfera Numărul Patru* şi sateliţii săi tributari sunt consacrate studiului evoluţiei vieţii creaturilor în general, precum şi antecedentelor evolutive ale fiecărui nivel de viaţă în particular. Trebuie ca plasma vitală originară a unei lumi evolutive să conţină în plenitudinea sa potenţialul necesar tuturor variaţiilor de dezvoltări viitoare, precum şi al tuturor schimbărilor şi modificărilor evolutive ulterioare. Dispoziţiile de luat pentru proiecte cu o bătaie atât de lungă de metamorfoze vitale, pot necesita apariţia numeroaselor forme, aparent inutile, de viaţă animală şi vegetală. Aceste subproduse prevăzute sau neprevăzute ale evoluţiei planetare nu apar în câmpul acţiunii decât pentru a dispărea, însă în şi prin tot acest lung proces se poate vedea firul formulelor înţelepte şi inteligente stabilite de autorii originari al planului vieţii planetare şi al dezvoltării speciilor. Multiplele subproduse ale evoluţiei biologice sunt toate esenţiale pentru ca formele superioare de viaţă inteligentă să poată funcţiona pe deplin şi definitiv, cu toate că o mare dizarmonie exterioară poate să-şi facă apariţia din timp în timp în lunga luptă ascendentă a creaturilor superioare pentru dobândirea controlului formelor inferioare ale vieţii, din care multe sunt uneori atât de opuse păcii şi confortului creaturilor evoluânde înzestrate cu voinţă.

*Lumea Numărul Cinci* se ocupă în întregime de viaţa asociată minţii. Fiecare dintre sateliţii ei este consacrat studiului unei singure faze a minţii creaturii corelate cu viaţa de creatură. Mintea, aşa cum o înţeleg oamenii, este o înzestrare a celor şapte spirite-minte adjutant, suprapus de agenţii Spiritului Infinit, la nivele incomunicabile sau mecanice ale minţii. Modelele de viaţă reacţionează în chip divers la aceste adjutante şi la diferitele slujitoare spirituale operând în universurile timpului şi spaţiului. Capacitatea creaturilor materiale de a

reacţiona spiritual depinde în întregime de facultăţile lor mentale asociate care, la rândul lor, au orientat cursul evoluţiei biologice a însăşi acestor creaturi muritoare.

*Lumea Numărul Şase* este consacrată corelaţiei dintre minte şi spirit, aşa cum sunt ele asociate în formele şi în organismele vitale. Această lume şi cei şase sateliţi tributari ai ei înglobează şcolile de coordonare ale creaturilor sau ale maeştrilor venind din universul central sau din suprauniverse, colaborează cu instructorii Nebadonului pentru a prezenta nivele cele mai înalte la care pot ajunge creaturile în timp şi spaţiu.

*A Şaptea Sferă* a Purtătorilor Vieţii este consacrată domeniilor nerevelate ale vieţii evolutive a creaturilor în legătură cu filozofia cosmică care traduce actualizarea extensivă a Fiinţei Supreme.

## 3.TRANSPLANTAREA VIEŢII

Viaţa nu apare spontan în universuri; pe planetele sterile trebuie ca a ea să fie instaurată de Purtătorii Vieţii. Ei sunt transportorii, răspânditorii şi păzitorii vieţii, aşa cum apare ea pe lumile evolutive ale spaţiului. Întreaga viaţă a speciilor şi a formelor cunoscute pe Urantia se iveşte cu aceşti Fii, cu toate că nu există toate formele de viaţă planetară pe Urantia.

Corpul Purtătorilor Vieţii trimişi pentru a implanta viaţa pe o lume nouă se compune de obicei dintr-o sută de purtători seniori, o sută de asistenţi şi o mie de conservatori. Purtătorii Vieţii transportă adesea adevărata plasmă vitală pe o lume nouă, însă nu întotdeauna. Ei organizează uneori modelele vieţii după sosirea lor pe planetele pentru care au fost desemnaţi şi conform unor formule anterior aprobate pentru o nouă aventură de stabilire a vieţii. Aceasta a fost originea vieţii planetare pe Urantia.

Când modelele fizice conforme formulelor aprobate au fost furnizate, atunci Purtătorii Vieţii catalizează aceste materiale neînsufleţite, transmiţându-le prin persoana lor scânteia vitală a spiritului şi, de îndată, modelele inerte devin materie vie.

Scânteia vitală — misterul vieţii — este conferită prin intervenţia Purtătorilor Vieţii, însă nu vine de la ei. Este adevărat că ei supraveghează operaţiunea şi că elaborează însăşi plasma vitală, însă Spiritul-Mamă al Universului este cel care oferă factorul esenţial al plasmei vii. Fiica Creativă a Spiritului Infinit este cea de la care provine scânteia de energie care învie corpul şi lasă mintea săprezică.

Conferind viaţa, Purtătorii Vieţii nu transmit nimic din natura lor personală, nici măcar pe sferele unde sunt proiectate noile ordine de viaţă. În aceste momente, ei se mulţumesc să facă să iasă la iveală şi să transmită scânteia vieţii, să facă să demareze mişcările de revoluţie necesare ale materiei conform specificaţiilor fizice, chimice şi electrice ale planurilor şi ale modelelor prescrise. Purtătorii Vieţii sunt prezenţe vii catalitice care agită, organizează, şi vitalizează elementele, altminteri inerte, ale ordinului material al existenţei.

Pentru a stabili viaţa pe o lume nouă, Purtătorilor Vieţii aparţinând unui corp planetar li se acordă o anumită întârziere, de aproximativ jumătate de milion de ani ai timpului planetar respectiv. La sfârşitul acestei perioade marcată de anumite realizări în dezvoltarea vieţii planetare, ei îşi încetează eforturile de implantare şi le este interzis să adauge vreun element nou sau suplimentar vieţii respectivei planete.

Pe durata epocilor cuprinse între stabilirea vieţii şi emergenţa creaturilor umane având un statut moral, Purtătorii Vieţii sunt autorizaţi să manipuleze mediul vital şi să orienteze favorabil cursul evoluţiei biologice. Ei acţionează astfel pe parcursul unor lungi perioade.

Îndată ce Purtătorii Vieţii operând pe o lume nouă au reuşit să producă o fiinţă înzestrată cu voinţă, având puterea de decizie morală şi de alegere spirituală — munca lor se termină; ei auajuns la capăt, nu mai pot manipula viaţa evoluândă. Evoluţia creaturilor vii trebuie, de acum încolo, să urmeze potrivit cu înzestrările inerente naturii lor şi cu tendinţele deja imprimate şi fixate în formulele şi în modelele planetare. Purtătorii Vieţii nu au permisiunea să experimenteze cu voinţa sau să se amestece în cadrul voinţei; le este interzis să domine sau să influenţeze arbitrar creaturi morale.

Pe parcursul sosirii unui Prinţ Planetar, ei se pregătesc să plece, însă doi purtători seniori şi doisprezece conservatori pot să facă legăminte temporare de renunţare şi să se ofere drept voluntari pentru a rămâne pe planetă un timp nedeterminat în calitate de consilieri în materie de dezvoltare ulterioară şi de conservare a plasmei vitale. Doi dintre aceşti Fii şi doisprezece dintre asociaţii lor servesc în prezent pe Urantia.

## 4.PURTĂTORII DE VIAŢĂ MELCHIZEDEKI

În fiecare dintre sistemele de lumi locuite ale întregului Nebadon există o sferă unică în care Melchizedekii au funcţionat în calitate de Purtători ai Vieţii. Aceste reşedinţe se numesc lumile *midsonite* ale sistemelor, şi pe fiecare dintre ele un Fiu Melchizedek material modificat s-a împreunat cu o Fiică selecţionată a ordinului material de filiaţie. Mamele Eve ale acestor lumi midsonite provin din sediul jurisdicţiei sistemului, fiind alese de acest purtător al vieţii Melchizedek; ele sunt alese dintre numeroasele voluntare care au răspuns apelului adresat de Suveranul Sistemelor Fiicelor Materiale din sfera sa.

Descendenţii unui purtător de viaţă Melchizedek şi ai unei Fiice Materiale sunt cunoscuţi sub numele de *midsonitari*. Tatăl Melchizedek al acestei rase de creaturi celeste sfârşeşte prin a părăsi planeta în care şi-a exercitat funcţiunea sa vitală excepţională, iar Mama Evă a acestui ordin special de fiinţe ale universului pleacă, şi ea,odată cu apariţia celei de-a şaptea generaţie a descendenţei sale planetare. Conducerea acestei lumi îi revine atunci fiului ei.

Creaturile midsonite trăiesc şi funcţionează pe lumile lor magnifice ca fiinţe reproducătoare, până când ating vârsta de o mie de ani standard, după care sunt transferate în altă parte prin transport serafic. După aceasta, midsonitarii nu mai pot să se reproducă, deoarece tehnica de dematerializare prin care trec pentru a fi transportabili de către serafimi îi privează definitiv de facultăţile lor reproducătoare.

Prezentul statut al acestor fiinţe nu poate deloc să fie calificat drept muritor sau nemuritor şi nu putem nici să le clasăm, net, ca umane ori divine. Aceste creaturi nu sunt locuite de un Ajustor, deci nu sunt deloc nemuritoare; însă ele nu par nici a fi muritoare. Nici una dintre ele nu a trecut prin moarte. Toţi midsonitarii născuţi în Nebadon sunt încă vii şi astăzi. Ei funcţionează fie pe lumile lor de origine, fie pe sfere intermediare, fie pe sfera midsonită a Salvingtonului în grupul lumilor finalitarilor.

*Lumiledin Salvington ale Finalitarilor*. Purtătorii vieţii Melchizedeki, precum şi Mamele Eve asociate pleacă de pe sferele midsonitare sistemice pe lumile finalitare ale circuitului Salvingtonului unde descendenţii lor sunt, de asemenea, destinaţi să se reunească.

Se cade să explicăm cu această ocazie că al cincilea grup de şapte sfere primare din circuitul Salvingtonului este acela al lumilor finalitare ale Nebadonului. Copiii purtătorilor vieţii Melchizedeki şi ai Fiicelor Materiale sunt domiciliaţi pe a şaptea lume a finalitarilor, sfera midsonită a Salvingtonului.

Sateliţii celor şapte lumi primare ale finalitarilor sunt locul de întâlnire al personalităţilor universului central şi ale suprauniversurilor care se găsesc în misiune în Nebadon. În vreme ce muritorii ascendenţi se pot veni şi plecade pe toate lumile culturale şi sferele educative ale celor 490 de lumi înglobând Universitatea Melchizedek, există anumite şcoli speciale şi numeroaselor zone rezervate în care nu sunt lăsaţi să intre. Această interdicţie este valabilă pentru cele patruzeci şi nouă de sfere plasate sub jurisdicţia finalitarilor.

În prezent rostul creaturilor midsonite nu este cunoscut, însă, se pare că aceste personalităţi se reunesc pe a şaptea lume finalitară în vederea unei eventualităţi viitoare în evoluţia universului. Cererile noastre de informaţii în ceea ce priveşte rasele midsonite sunt întotdeauna supuse finalitarilor, iar aceştia refuză orice discuţie asupra destinului pupililor lor. Independent de incertitudinea noastră în ceea ce priveşte viitorul midsonitarilor, noi ştim că fiecare univers local găzduieşte o acumulare crescândă a acestor creaturi misterioase. Purtătorii vieţii Melchizedeki au credinţa că copiii lor midsoniţi vor fi într-o bună zi înzestraţi Dumnezeului Ultim cu spiritul transcendental şi etern de absonitate.

## 5.CELE ŞAPTE SPIRITE-MINTE ADJUTANTE

Prezenţa celor şapte spirite mentale adjutante pe lumile primitive este cea ce condiţionează cursul evoluţiei organice. Aceasta explică de ce evoluţia este intenţionată şi nu accidentală. Adjutantele reprezintă funcţiunea de slujire a minţii Spiritului Infinit, care se extinde până la ordinele inferioare ale vieţii inteligente prin intermediul Spiritului-Mamă al unui univers local. Adjutantele sunt copiii Spiritului-Mamă al Universului şi constituie grija ei personală pe lângă mintea materială atărâmurilor. Oricare ar fi locul sau timpul în care se manifestă o astfel de minte, aceste spirite sunt, în mod divers, în funcţiune.

Cele şapte spirite mentale adjutante au primit nume care echivalează cu desemnările următoare: intuiţie, înţelegere, curaj, cunoaştere, sfătuire, adoraţie şi înţelepciune. Aceste spirite mentale fac simţită influenţa lor pe toate lumile locuite sub forma unui impuls diferenţial, fiecare căutând capacitatea de recepţie care să îi permită să se manifeste în întregime independent de gradul de receptivitate şi de ocaziile de funcţionare întâlnite la tovarăşii săi.

Punctele de sprijin centrale ale spiritelor adjutante pe lumea sediu a Purtătorilor Vieţii indică supraveghetorilor Purtătorilor Vieţii extinderea şi calitatea funcţiunii mentale a adjutantelor, pe orice lume şi în oricare organism viu dat, având statut intelectual. Aceste lăcaşuri ale minţii vii sunt perfecte indicatoare ale funcţiunilor mentale vii pentru primele cinci adjutante. Însă, în ceea ce priveşte al şaselea şi al şaptelea spirit adjutant — adoraţia şi înţelepciunea — aceste puncte de sprijin centrale nu traduc decât o funcţiune calitativă. Activitatea cantitativă a adjutantului adoraţiei şi a adjutantului înţelepciunii se înregistrează în prezenţa imediată a Divinei Slujitoare pe Salvington, deoarece este vorba de o experienţă personală a Spiritului-Mamă al Universului.

Cele şapte spirite mentale adjutante însoţesc întotdeauna pe Purtătorii Vieţii pe o nouă planetă, însă nu trebuie să le considerăm ca entităţi; ele seamănă mai mult cu nişte circuite. Spiritele celor şapte adjutante ale universului nu funcţionează ca personalităţi distincte ale prezenţei universale ale Divinei Slujitoare; ele sunt în realitate unul dintre nivelele ei de conştiinţă, şi rămân întotdeauna subordonate acţiunii şi prezenţei mamei lor creative.

Ne lipseşte terminologia pentru a desemna într-un mod adecvat aceste spirite mentale adjutante. Ele sunt slujitoarele nivelelor inferioare ale minţii experienţiale, şi noi le putem descrie după cum urmează, în ordinea realizărilor evolutive:

1.*Spiritul intuiţiei* — percepţia rapidă, instinctele reflexe fizice primitive inerente tuturor creaţiilor mentale, facultatea lor de orientare şi diversele forme ale instinctului lor de conservare; este singurul adjutant care funcţionează atât de larg în ordinele inferioare ale vieţii animale, şi singurul care stabileşte un contact funcţional extins cu nivelele care nu pot fi învăţate ale minţii automate.

2.*Spiritul de înţelegere* — impulsul de coordonare, asocierii de idei spontană şi aparent automată. Este darul coordonării cunoştinţelor dobândite, fenomenul raţiunii vii, al judecăţii rapide şi al deciziei prompte.

3.*Spiritul curajului* — înzestrarea cu fidelitate — la fiinţele personale este baza formării caracterului, rădăcina intelectuală a vigorii morale şi a vitejiei spirituale. Când acest spirit este iluminat de fapte şi inspirat de adevăr, el devine secretul impulsului ascensiunii evolutive pe canalele guvernării autonome inteligente şi conştiente.

4.*Spiritul cunoaşterii* — curiozitatea — mama aventurii şi a descoperiri, spiritul ştiinţific, călăuza şi fidelul asociat al spiritelor curajului şi sfatului; impulsul de a orienta darurile curajului pe căi de creştere utile şi progresive.

5.*Sp1iritul consiliului* — impulsul social, darul cooperării cu specia, aptitudinea creaturilor volitive de a se armoniza cu semenii lor; originea instinctului gregar la creaturile cele mai umile.

6.*Spiritul adoraţiei* — impulsul religios, primul impuls diferenţial separând creaturile mentale în două domenii fundamentale de existenţă muritoare. Spiritul adoraţiei distinge pentru totdeauna fiinţa animală căreia îi este asociat, de creaturile fără suflet înzestrate cu minte. Adoraţia este insigna candidaturii la ascensiunea spirituală.

7.*Spiritul înţelepciunii* — tendinţa naturală la toate creaturile muritoare de a progresa în cadrul unei evoluţii ordonate. Acesta este cel mai înalt dintre adjutanţi; este acela care coordonează spiritul şi articulează munca tuturor celorlalte. Acest spirit este secretul impulsului înnăscut al creaturilor mentale de a începe şi a susţine programul efectiv şi practic al scării ascendente a existenţei. Acest dar al lucrurilor vii care explică aptitudinea incomprehensibilă a creaturilor vii de a supravieţui şi de a utiliza în supravieţuirea lor coordonarea întregii lor experienţe trecute şi a tuturor ocaziilor lor prezente de a dobândi totalitatea a ceea ce toate celelalte şase slujitoare mentale pot mobiliza în mintea organismului interesat. Înţelepciunea este apogeul realizării intelectuale. Înţelepciunea este ţelul unei existenţe pur mentale şi morale.

Spiritele-minte adjutante cresc în experienţă, însă nu devin niciodată personale. Ele evoluează în funcţia lor, iar funcţia primelor cinci adjutante în regnul animal este într-o anumită măsură esenţială pentru a permite ansamblului celor şapte să funcţioneze ca intelect uman. Această relaţie cu animalele le face pe adjutante mai eficiente din punct de vedere practic, în calitate de minte umană. Animalele sunt deci, într-o anumită măsură, indispensabile evoluţiei intelectuale a omului, precum şi evoluţiei sale fizice.

Aceste adjutante mentale ale Spiritului-Mamă al unui univers local sunt legate de viaţa creaturilor, având statut de inteligenţă într-un mod asemănătoar legăturii centrelor de putere şi a controlorilor fizici cu forţele nevii ale universului. Ele fac servicii inestimabile în circuitele mentale ale lumilor locuite. Ele colaborează efectiv cu Controlorii Fizici Principali care servesc, de asemenea, în calitate de controlori şi directori ai nivelelor mentale pre-adjutante, nivelele care nu pot fi transmise, sau nivelele mecanice ale minţii.

Înainte de apariţia capacităţii de a învăţa prin experienţă, mintea vie iese din domeniul Controlorilor Fizici Principali. Înainte de a dobândi aptitudinea de a recunoaşte divinitatea şi de a adora Deitatea, mintea creaturilor este domeniul exclusiv al spiritelor adjutante. Când apare sensibilitatea spirituală a intelectului creaturilor, mintea creată devine imediat supraminte şi se găseşte imediat încircuitată de ciclurile spirituale ale Spiritului-Mamă al universului local.

În absolut nici un fel spiritele mentale adjutante nu sunt legate direct la funcţiunea variată şi înalt spirituală a spiritului prezenţei personale a Divinei Slujitoare, a Spiritului Sfânt al lumilor locuite; însă ele sunt funcţional anterioare şi pregătitoare apariţiei însuşi a acestui spirit la omul evolutiv. Adjutantele procură Spiritului-Mamă al Universului un contact variat cu creaturile materiale vii ale unui univers local şi un control asupra lor, însă nu au nici o repercusiune în Fiinţa Supremă atunci când acţionează pe nivelele prepersonale.

Mintea nonspirituală este fie o manifestare de energie a spiritului, fie un fenomen de energie fizică. Nici chiar mintea umană, mintea personală, nu posedă calităţi de supravieţuire în afara identificăriiei cu spiritul. Mintea este un dar al divinităţii, însă nu este nemuritoare atunci când funcţionează fără clarviziune spirituală şi este lipsită de aptitudinea de a adora şi de a aspira la supravieţuire.

## 6.FORŢELE VII

Viaţa este atât automată, cât şi vitalistă — materială şi spirituală. Fizicienii şi chimiştii de pe Urantia progresează mereu în înţelegerea formelor protoplasmice ale vieţii animale şi vegetale, însă ei nu vor fi niciodată capabili să producă organisme vii. Viaţa este ceva care diferă de toate manifestările energiei; nici chiar viaţa materială a creaturilor fizice nu este inerentă materiei.

Lucrurile materiale pot să se bucure de o existenţă independentă, însă viaţa nu provine decât din viaţă. Mintea nu poate deriva decât dintr-o minte preexistentă. Spiritul nu îşi are originea decât în strămoşi spirituali. Creatura poate produce formele de viaţă, însă doar o personalitate creatoare sau o forţă creativă pot furniza scânteia de viaţă animatoare.

Purtătorii Vieţii pot să organizeze formele materiale sau modelele fizice ale fiinţelor vii, însă Spiritul este cel care dă scânteia iniţială a vieţii şi conferă darul minţii. Chiar şi formele vii ale vieţii experimentale pe care Purtătorii Vieţii le organizează pe lumile lor, ale Salvingtonului, sunt întotdeauna lipsite de puteri reproducătoare. Când formulele vieţii şi modelele vitale sunt corect asamblate şi convenabil organizate, prezenţa unui Purtător al Vieţii este suficientă pentru a inaugura viaţa, însă acestor organisme vii le lipsesc două atribute esenţiale: darul minţii şi puterile reproducătoare. Mintea animală şi mintea umană sunt daruri ale Spiritului-Mamă al universului local, acţionând prin intermediul a şapte spirite mentale adjutante, în timp ce aptitudinea creaturilor de a se reproduce este aportul specific şi personal al Spiritului Universului la plasma vitală ancestrală inaugurată de Purtătorii Vieţii.

Când Purtătorii Vieţii au elaborat modelele vieţii, după ce au asigurat sistemele de energie, trebuie să se producă încă un fenomen suplimentar. Trebuie ca "suflul vieţii" să fie comunicat acestor forme neanimate. Fiii lui Dumnezeu pot construi formele vieţii, însă Spiritul lui Dumnezeu este cel care oferă cu adevărat scânteia vitală., iar când viaţa astfel transmisă este epuizată, corpul material care rămâne devine materie moartă. Când doza de viaţă oferită este epuizată, corpul se întoarce în sânul universului material de la care a fost împrumutat de către Purtătorii Vieţii pentru a servi drept vehicul provizoriu înzestrării cu viaţă pe care ei au transmis-o acestei asocieri vizibile de energie materială.

Viaţa atribuită plantelor şi animalelor de către Purtătorii Vieţii nu se întoarce la Purtătorii Vieţii după moartea plantei sau a animalului. Viaţa care abandonează creatura vie nu posedă nici identitate, nici personalitate; ea nu supravieţuieşte individual morţii. Pe parcursul existenţei sale şi pe parcursul timpului său de şedere în corpul material, ea a suportat o schimbare, o evoluţie energetică, şi supravieţuieşte doar ca fracţiune a forţelor cosmice ale universului; ea nu supravieţuieşte în calitate de viaţă individuală. Supravieţuirea creaturilor muritoare este, în întregime, bazată pe evoluţia unui suflet nemuritor în interiorul minţii muritoare.

Noi vorbim despre viaţă ca despre o "energie" şi de o "forţă", însă în realitate ea nu este nici una, nici alta. Energia forţă este divers sensibilă la gravitaţie; viaţa nu este. Arhetipul nu este nici el sensibil la gravitaţie, fiind o configuraţie de energii care şi-au încheiat deja toate obligaţiile reacţionale faţă de gravitaţie. Viaţa însăşi constituie animaţia unui sistem de energii material, minte sau spiritual, conformă unui arhetip sau selecţionată altfel.

Anumite lucruri, referitoare la dezvoltarea vieţii pe planetele evolutive nu sunt în întregime clare pentru noi. Înţelegem pe deplin organizarea fizică a formulelor electrochimice ale Purtătorilor Vieţii, însă nu sesizăm complet natura şi sursa *scânteii animatoare a vieţii*. Noi ştim că viaţa curge din Tată, trece prin Fiu şi se răspândeşte *prin* Spirit. Este probabil ca Spiritele Maestru să fie canalul septuplu al fluviului vieţii răspândit asupra întregii creaţii. Însă noi nu înţelegem tehnica prin care Spiritul Maestru supraveghetor participă la episodul iniţial al darului vieţii către o nouă planetă. Noi suntem convinşi că Cei Îmbătrâniţi de Zile joacă un rol în implantarea vieţii pe o lume nouă, dar ignorăm complet natura acesteia. Noi ştim că Spiritul-Mamă al Universului vitalizează efectiv modelele neînsufleţite şi comunică plasmei astfel activate prerogativele de reproducere organice. Noi remarcăm că acest trio reprezintă nivelele Dumnezeului Septuplu şi că membrii săi sunt uneori numiţi Creatorii Supremi ai timpului şi spaţiului, însă altfel noi nu ştim nimic mai mult decât muritorii de pe Urantia — doar că conceptul este inerent Tatălui, expresia, Fiului, iar realizarea vie, Spiritului.

[Redactat de un Fiu Vorondadek staţionat pe Urantia ca observator şi acţionând în această calitate la cererea Şefului Melchizedek al Corpului Revelator Supraveghetor.]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A II-A - UNIVERSUL LOCAL

## CAPITOLUL 37 - PERSONALITĂŢI ALE UNIVERSULUI LOCAL

În fruntea tuturor personalităţilor Nebadonului stă Fiul Creator şi Maestru, Mihail, tatăl şi suveranul universului. Coordonat în divinitate şi complementar în atribute creative, se menţine Spiritul-Mamă al universului local, Divina Slujitoare a Salvingtonului., iar aceşti creatori sunt, într-un sens foarte literar, Tatăl, Fiul şi Spiritul-Mamă ai tuturor creaturilor de origine ale Nebadonului.

Pe parcursul capitolelor precedente, am descris ordinele de filiaţie create. Expunerile ulterioare vor descrie spiritele slujitoare şi ordinele ascendente ale filiaţiei. În capitolul prezent vom analiza, în principal, un grup intermediar, Ajutoarele Universului, însă vom studia pe scurt şi anumite spirite superioare staţionate în Nebadon, precum şi anumite ordine de cetăţeni permanenţi ai acestui univers local.

### 1.AJUTOARELE UNIVERSULUI

Numeroase ordine excepţionale, în general grupate în această categorie, nu sunt revelate, însă Ajutoarele Universului, aşa cum sunt prezentate în aceste capitole, conţin următoarele şapte ordine:

1.Strălucitoarele Stele de Dimineaţă.
2.Strălucitoarele Stele de Seară.
3.Arhanghelii.
4.Preaînalţii Asistenţi.
5.Înalţii Comisionari.
6.Supraveghetorii Celeşti.

7.Învăţătorii Lumilor Palat.

Primul ordin de Ajutoare ale Universului, Strălucitoarele Stele de Dimineaţă, nu are decât un singur reprezentant în fiecare univers local, şi este prima născută dintre toate creaturile native ale unui univers local. Strălucitoarea Stea de Dimineaţă a universului nostru este cunoscută sub numele de Gabriel al Salvingtonului. El este şeful executiv al întregului Nebadon; el operează ca reprezentant personal al Fiului Suveran şi ca purtător de cuvânt al consoartei sale creative.

În primele epoci ale Nebadonului, Gabriel lucra complet singur cu Mihail şi cu Spiritul Creativ. Pe măsură ce universul creştea şi problemele administrative se multiplicau, el a beneficiat de un stat major personal, de asistenţi nerevelaţi şi, în cele din urmă, acest grup a crescut prin crearea corpului de Stele de Seară al Nebadonului.

## 2.STRĂLUCITOARELE STELE DE SEARĂ

Aceste strălucitoare creaturi au fost concepute de Melchizedeki şi apoi aduse la existenţă de Fiul Creator şi de Spiritul Creativ. Ele servesc în numeroase calităţi, însă, în principal, ca agenţi de legătură ai lui Gabriel, şeful executiv al universului local. Una sau mai multe dintre ele au drept funcţiune faptul de a-l reprezenta pe sfera capitală a fiecărei constelaţii şi a fiecărui sistem al Nebadonului.

În calitate de şef executiv al Nebadonului, Gabriel asistă la cea mai mare parte a conclavelor Salvingtonului, fie ca preşedinte din oficiu, fie ca observator, şi se întâmplă adesea ca o mie dintre aceste conclave să-şi ţină sesiunile lor simultan. Strălucitoarele Stele de Seară îl reprezintă pe Gabriel cu aceste ocazii; el nu se poate găsi simultan în două locuri deodată, iar aceşti supraîngeri compensează această limitare. Ei realizează un serviciu analog pentru corpul Fiilor Învăţători ai Trinităţii.

Cu toate că Gabriel este personal ocupat cu lucrările sale administrative, el menţine prin Strălucitoarele Stele de Seară contactul cu toate celelalte faze ale vieţii şi ale treburilor universului. Ele îl însoţesc întotdeauna în turneele sale planetare şi merg adesea în misiune specială pe planete individuale, ca reprezentanţii lui personali. Pe parcursul unor astfel de misiuni, ele au fost uneori numite "îngerul Domnului". Ele merg adesea pe Uversa pentru a reprezenta Steaua Strălucitoare de Dimineaţă în faţa tribunalelor şi ale adunărilor Celor Îmbătrâniţi de Zile, însă călătoresc rar în afara graniţelor Orvontonului.

Strălucitoarele Stele de Seară formează un ordin de două ori unic, din care anumiţi membri fac parte prin demnitate creată, şi alţii prin împlinirea serviciului. În Nebadon, acest corp numără 13.641 de supraîngeri, din care 4.832 sunt de demnitate creată şi 8.809 sunt spirite ascendente care au atins acest ţel de serviciu exaltat. Printre aceste Stele de Seară ascendente, multe dintre ele şi-au început cariera lor universală ca serafimi, iar altele sau ridicat plecând de la nivele nerevelate ale vieţii creaturilor. Atâta timp cât un univers nu este stabilizat în lumină şi viaţă, acest corp superior rămâne accesibil, ca ţel de înfăptuire, candidaţilor la ascensiune.

Cele două categorii de Strălucitoare Stele de Seară sunt uşor vizibile personalităţilor morontiale şi anumitor tipuri de fiinţe materiale supramuritoare. Membrii creaţi ai acestui ordin interesant şi versatil, posedă o forţă de spirit care se poate manifesta independent de prezenţa lor personală.

Şeful acestor supraîngeri este Gavalia, primul născut al ordinului Nebadonului. Din momentul în care Cristos Mihail a revenit din triumfala sa efuziune pe Urantia, Gavalia a fost însărcinat cu slujirea muritorilor ascendenţi şi, pe parcursul ultimilor o mie nouă sute de ani, asociatul său, Galantia, a menţinut cartierul său general pe Jerusem unde şi-a petrecut aproape jumătate din timpul său. Galantia este primul dintre superîngerii ascendenţi care a atins această înaltă situaţie.

Strălucitoarele Stele de Seară nu se grupează, nici nu se organizează în companii altfel decât în asocierea lor obişnuită în perechi pentru numeroase însărcinări. Ele nu sunt însărcinate cu multe misiuni privitoare la cariera ascendentă a muritorilor. Cu toate acestea, atunci când sunt astfel trimişi, aceşti supraîngeri nu acţionează niciodată singuri. Ei lucrează, întotdeauna, în perechi — o fiinţă de demnitate creată şi o Stea de Seară ascendentă.

Una dintre aceste înalte însărcinări a Stelelor de Seară constă în însoţirea Fiilor Avonali de manifestare în misiunile lor planetare, aşa cum Gabriel l-a însoţit pe Mihail pe parcursul efuziunii sale pe Urantia. Cei doi supraîngeri însoţitori sunt superiorii ierarhici ai misiunii şi servesc acolo în calitate de comandanţi aliaţi ai arhanghelilor şi ai tuturor celorlalte personalităţi desemnate pentru aceste proiecte. Seniorul acestor comandanţi supraîngereşti este cel care, la momentul şi vârsta oportune, spune Fiului Avonal de consacrare: "Ocupă-te de treburile fratelui tău".

Perechi similare ale acestor supraîngeri sunt afectate corpului planetar al Fiilor Învăţători ai Trinităţii, care funcţionează pentru a stabili era consecutivă consacrării sau vârsta aurorei spirituale pe o lume locuită. În aceste misiuni, Stelele de Seară servesc ca legătură între muritorii domeniului şi corpul invizibil al Fiilor Învăţători.

*Lumile Stelelor de Seară*. Al şaselea grup al lumilor Salvingtonului şi al celor patruzeci şi doi de sateliţi tributari ai lui sunt afectaţi administrării Strălucitoarelor Stele de Seară. Cele şapte lumi primare sunt prezidate de ordinele create ale acestor supraîngeri, în timp ce sateliţii tributari sunt administraţi de Stelele de Seară ascendente.

Sateliţii primelor trei lumi sunt ocupaţi de şcolile Fiilor Învăţători şi ale Stelelor de Seară consacrate personalităţilor spirituale ale universului local. Cele trei grupe următoare sunt ocupate de şcolile asociate similare consacrate instruirii muritorilor ascendenţi. Sateliţii celei de a şaptea lumi sunt rezervaţi deliberărilor triunice ale Fiilor Învăţători, ale Stelelor de Seară şi ale finalitarilor. De câtva timp, aceşti supraîngeri au fost strâns identificaţi cu munca Corpului Finalităţii în universul local; ei sunt tovarăşi de lungă durată cu Fiii Învăţători. Există o legătură de o putere şi de o importanţă uimitoare între Stelele de Seară şi Mesagerii Gravitaţiei ataşaţi grupurilor de muncă ale finalitarilor. În ceea ce priveşte cea de-a şaptea lume primară însăşi, ea este rezervată chestiunilor nedezvăluite referitoare la relaţiile viitoare care se vor stabili între Fiii Învăţători, finalitari şi Stelele de Seară, când manifestarea suprauniversală a personalităţii Dumnezeului Supremul va fi ieşit pe deplin la iveală.

## 3.ARHANGHELII

Arhanghelii sunt progenitura Fiului Creator şi a Spiritului-Mamă al Universului. Ei sunt tipul cel mai elevat de fiinţe spirituale superioare produse în mare număr într-un univers local, iar pe parcursul ultimului recensământ în Nebadon existau aproape opt sute de mii.

Arhanghelii sunt unul dintre rarele grupuri de personalităţi ale universului local care în mod normal nu stau sub jurisdicţia lui Gabriel. Ei nu se ocupă în nici un fel de administrarea curentă a universului; ei se consacră muncii de supravieţuire a creaturilor şi progresului carierei ascendente a muritorilor timpului şi spaţiului. Cu toate că, în general, arhanghelii nu sunt supuşi ordinelor Strălucitoarei Stele de Dimineaţă, li se întâmplă să acţioneze prin autoritatea ei. Ei colaborează astfel cu alte Ajutoare ale Universului cum ar fi Stelele de Seară; exemple sunt oferite de anumite operaţiuni descrise în relatarea transplantării vieţii pe lumea voastră.

Corpurile de arhangheli ale Nebadonului sunt dirijate de primul născut din acest ordin şi, într-o epocă mai recentă, s-a stabilit pe Urantia un cartier general divizionar de arhangheli. Acest fapt neobişnuit este ceea ce atrage atenţia vizitatorilor studenţi venind de dincolo de Nebadon. Printre primele lor observaţii asupra operaţiunilor interioare ale universului este şi descoperirea că numeroase activităţi ascendente ale Strălucitoarelor Stele de Seară se dirijează din capitala unui sistem local, Satania.

Continuându-şi examinarea, ei descoperă că anumite activităţi arhanghelice sunt dirijate de pe o mică planetă locuită, aparent insignifiantă, numită Urantia. Urmează apoi revelaţia că Mihail s-a coborât pe Urantia, şi imediat aceşti vizitatori se interesează mai viu de voi şi de sfera voastră umilă.

Sesizaţi voi semnificaţia faptului că umila voastră planetăaflată în confuzie, a devenit un cartier general divizionar pentru administrarea universului şi pentru conducerea anumitor activităţi arhanghelice raportându-se la planul de ascensiune al Paradisului? Aceasta prezice indubitabil concentrarea viitoare şi a altor activităţi ascensionale pe lumea de manifestare a lui Mihail, iar acest fapt dă o importanţă imensă şi solemnă promisiunii personale a Maestrului: "Am să mai vin".

Arhanghelii sunt, în general, desemnaţi pentru servirea şi susţinerea ordinului Avonal de filiaţie, însă numai după ce au trecut printr-o pregătire preliminară îndelungată în toate fazele muncii diverselor spirite slujitoare. Un corp de o sută de arhangheli însoţeşte pe fiecare Fiu Paradisiac care se coboară pe o lume locuită; acest corp este temporar afectat pe durata acestei manifestări. Dacă Fiul Magistral ar fi adus să guverneze provizoriu planeta, arhanghelii ar acţiona ca şefi îndrumători ai întregii vieţi celeste de pe această sferă.

Doi arhangheli seniori sunt întotdeauna desemnaţi ca ajutoare personale ale unui Avonal al Paradisului pentru toate misiunile planetare, indiferent că ele implică acţiuni judiciare, misiuni magistrale sau întrupări de consacrare. Când Fii Paradisului au încheiat judecareaunui tărâm şi morţii sunt chemaţi la înscriere (ceea ce se numeşte reînviere) este literalmente adevărat că păzitorii serafici ai personalităţilor adormite răspund la "vocea arhanghelului". Lista de apel la sfârşitul unei dispensaţii este promulgată de un arhanghel asistent. Este arhanghelul reînvierii, uneori numit "arhanghelul lui Mihail".

*Lumile Arhanghelilor*. Al şaptelea grup de lumi înconjurând Salvingtonul, precum şi sateliţii lor aliaţi, este afectat arhanghelilor. Sfera numărul unu, din totalitatea celor şase sateliţi tributari ai ei, este ocupată de păstrătorii de înregistrare a personalităţii. Acest imens grup de arhivari se ocupă cu menţinerea la zi a înregistrării biografiei fiecărui muritor al timpului începând cu clipa naşterii sale, trecând prin cariera lui universală, până când respectivul părăseşte Salvingtonul pentru a trece la regimul suprauniversal, sau este "şters din registrele existenţei" de ordinul Celor Îmbătrâniţi de Zile.

Pe aceste lumi sunt puse în ordine dosarele personalităţii şi garanţiile de identificare sunt clasate şi păstrate pe parcursul perioadei intermediare dintre decesul uman şi ora repersonalizării, reînvierea din morţi.

## 4.PREAÎNALŢII ASISTENŢI

Preaînalţii Asistenţi sunt un grup de voluntari a căror origine este în afara universului local, pe care conducătorii universului central şi a suprauniversurilor îi trimit în misiune temporarăca reprezentaţi sau observatori. Numărul lor variază constant, însă se ridică întotdeauna la o cifră mare, de ordinul milioanelor.

Din timp în timp, noi beneficiem astfel de serviciul şi de ajutorul fiinţelor originare ale Paradisului, cum ar fi Desăvârşitorii Înţelepciunii, Consilierii Divini, Cenzorii Universali, Spiritele Inspirate ale Trinităţii, Fiii Trinitizaţi, Mesagerii Solitari, supernafimii, seconafimii, terţiafimii şi alte slujitori binevoitori. Ei locuiesc pe lângă noi pentru a ajuta personalităţile noastre native în efortul lor de a aduce întregul Nebadon în armonie mai completă cu ideile Orvontonului şi cu idealurile Paradisului.

Oricare dintre aceste fiinţe poate servi voluntar în Nebadon şi poate fi, deci, tehnic în afara jurisdicţiei noastre, însă când aceste personalităţi ale suprauniversului şi ale universului central operează aici în misiune, ele nu sunt în întregime libere de regulile universului local în care locuiesc, deşi continuă să acţioneze ca reprezentante ale universurilor superioare şi să lucreze conform instrucţiunilor care constituie misiunea lor pe tărâmul nostru. Preaînalţii Asistenţi îşi au cartierul general pe Salvington, în sectorul Uniunilor de Zile, şi operează în Nebadon sub supravegherea supremă a acestui ambasador al Trinităţii Paradisului. Când ei servesc în grupuri, pe lângă angajamentele lor, aceste personalităţi ale tărâmurilor superioare se conduc de obicei singure, însă atunci când serviciul lor este efectuat la cerere, ele se plasează adesea, de bună voie, sub jurisdicţia totală a directorilor care supraveghează tărâmurile pe care sunt aduşi să acţioneze.

Preaînalţii Asistenţi servesc la scara universului local şi a constelaţiilor, fără a fi direct ataşaţi guvernelor sistemelor şi ale planetelor. Ei pot, cu toate acestea, opera oriunde în universul local şi pot fi afectaţi oricărei faze de activitate a Nebadonului — administrativă, executivă, educativă şi altele.

Cea mai mare parte a acestui corp este înrolată în serviciul personalităţilor Paradisiace ale Nebadonului — Uniunile de Zile, Fiul Creator, Fidelii de Zile, Fiii Magistrali şi Fiii Învăţători ai Trinităţii. În conducerea treburilor unui univers local, este uneori înţelept ca temporar, anumite detalii, să se ferească de a fi cunoscute de practic toate personalităţile native din acest univers local. Anumite planuri avansate şi anumite ordonanţe complexe sunt, de asemenea, mai bine pricepute şi mai pe deplin înţelese de corpul mai matur şi cu o mai amplă viziune al Preaînalţilor Asistenţi, şi în astfel de situaţii, şi în multe altele, ajung ei să fie atât de utili guvernatorilor şi administratorilor universului local.

## 5.ÎNALŢII COMISIONARI

Înalţii Comisionari sunt muritori ascendenţi care s-au contopit cu Spiritul; ei nu s-au contopit cu un Ajustor. Voi înţelegeţi bine cariera de ascensiune a universului, a unui candidat muritor de contopire cu Ajustorul, deoarece aceasta fiind înaltul destin în perspectivă pentru toţi muritorii de pe Urantia, de la manifestarea lui Cristos Mihail. Însă aceta nu este destinul exclusiv al tuturor muritorilor de-a lungul epocilor precedând o manifestare pe planete asemănătoare cu a voastră, şi există un alt tip de lumi, ale căror locuitori nu beneficiază niciodată de prezenţa permanentă a unui Ajustor al Gândirii. Aceşti muritori nu sunt niciodată uniţi definitiv cu un Veghetor de Mister coborât din Paradis; cu toate acestea Ajustorii locuiesc temporar în ei, le servesc drept îndrumători şi modele, pe toată durata vieţii lor trupeşti. Pe parcursul acestei şederi provizorii Ajustorii stimulează evoluţia unui suflet nepieritor exact aşa cum o fac ei în acele fiinţe cu care speră să se contopească, însă atunci când cursa muritoare este încheiată, ei se despart pentru totdeauna de aceste creaturi cu care au fost temporar asociate.

Sufletele supravieţuitoare ale acestui ordin ating nemurirea prin contopire eternă cu un fragment individualizat al spiritului, Spiritului-Mamă al universului local. Ele nu formează un grup numeros, cel puţin în Nebadon. Pe lumile casă, voi veţi recunoaşte aceşti muritori care s-au contopit cu Spiritul şi vă veţi înfrăţi cu ei pe calea de ascensiune către Paradis, în timp ce vă vor însoţi până pe Salvington unde se vor opri. Unii dintre ei pot să se ridice ulterior la nivele universale superioare, însă majoritatea vor rămâne pentru totdeauna în serviciul universului local. În calitate de clasă, ei nu sunt destinaţi să atingă Paradisul.

Nefiind contopiţi cu Ajustorul ei nu devin niciodată finalitari, însă ei sfârşesc prin a fi înrolaţi în Corpul de Perfecţiune al universului local. Ei s-au supus în spirit poruncii Tatălui: "Fiţi perfecţi".

După ce au atins Corpul de Perfecţiune al Nebadonului, ascenderii care s-au contopit cu Spiritul pot să accepte rolul de Ajutoare ale Universului. Este una dintre căile care li se deschid pentru a continua creşterea lor experienţială. Ei devin atunci candidaţi la comisii însărcinate cu înaltul serviciu de a interpreta punctele de vedere ale creaturilor evolutive în lumile materiale, pe lângă autorităţile celeste ale universului local.

Înalţii Comisionari îşi încep serviciul pe planete, ca comisionari rasiali. În această calitate, ei interpretează punctele de vedere ale diverselor rase muritoare şi descriu nevoile lor. Ei sunt suprem devotaţi bunăstării raselor umane pentru care sunt purtători de cuvânt . Ei caută întotdeauna să obţină pentru eleîngăduinţă, dreptatea şi un tratament nepărtinitor în toate relaţiile cu celelalte popoare. Comisionarii rasiali intervin într-o nesfârşită serie de crize planetare şi servesc drept expresie articulată unor grupuri întregi de muritori în luptă.

După o lungă experienţă în soluţionarea problemelor pe lumile locuite, comisionarii rasiali sunt ridicaţi la funcţii de un nivel superior, şi sfârşesc prin a atinge statutul Înalţilor Comisionari ai universului local, şi în acest univers local. Ultimul recensământ indica în Nebadon prezenţa a peste un miliard şi jumătate de Înalţi Comisionari. Aceste fiinţe nu sunt finalitari, ci ascendenţi care au o lungă experienţă şi care fac mari servicii universului lor natal.

Noi îi regăsim invariabil pe aceşti comisionari în toate tribunalele de justiţie, de la cele mai umile până la cele mai elevate. Ei nu participă la procedurile de justiţie, însă acţionează ca prieteni ai curţii şi dau sfaturi magistraţilor care prezidează în ceea ce priveşte antecedentele, mediul şi natura specifică a persoanelor implicate în judecată.

Înalţii Comisionari sunt ataşaţi diverselor oştiri de mesageri ai spaţiului şi, întotdeauna, spiritelor ocrotitoare ale timpului. Îi întâlnim la reuniuni ale diverselor adunări universale, şi aceşti aceiaşi comisionari înzestraţi cu înţelepciunea omului muritor sunt întotdeauna ataşaţi misiunilor Fiilor lui Dumnezeu pe lângă lumile spaţiului.

De fiecare dată când echitatea şi dreptatea cer să se înţeleagă felul în care vreun proiect de politică sau de procedură ar afecta rasele evolutive ale timpului, aceşti comisionari sunt la dispoziţie pentru a prezenta recomandările lor. Ei sunt întotdeauna prezenţi pentru a vorbi în locul celor care nu pot fi acolo pentru vorbi în propriul lor nume.

*Lumile muritorilor contopiţi cu Spiritul.* Al optulea grup de şapte lumi primare şi de sateliţitributari din circuitul Salvingtonului este proprietatea exclusivă a muritorilor Nebadonului care s-au contopit cu Spiritul. Ascenderii care s-au contopit cu Ajustorul lor nu sunt interesaţi de aceste lumi decât pentru a face numeroase şederi agreabile şi profitabile ca oaspeţi invitaţi de rezidenţii contopiţi cu Spiritul.

Aceste lumi constituie reşedinţa permanentă a supravieţuitorilor contopite cu Spiritul, mai puţin pentru cei câţiva dintre ei care ating Uversa şi Paradisul. Această limită prevăzută pentru ascensiunea muritorilor există pentru binele universurilor locale prin reţinerea unei populaţii permanente evoluate a cărei experienţă crescândă va continua să întărească stabilitatea şi diversificarea viitoare a administrării universului local. Aceste fiinţe pot să nu atingă Paradisul, însă ele ating în stăpânirea problemelor Nebadonului o înţelepciune experienţială care depăşeşte totalmente tot ceea ce pot dobândi ascenderii în trecere. Şi aceste suflete supravieţuitoare, combinaţii unice ale umanului şi divinului, urmează cariera lor cu o pricepere tot mai mare de a uni punctele de vedere ale acestor nivele atât de îndepărtate unul de altul şi să prezinte acest dublu punct de vedere cu o înţelepciune mereu mai înaltă.

## 6.SUPRAVEGHETORII CELEŞTI

Sistemul educativ al Nebadonului este administrat împreună de Fiii Învăţători ai Trinităţii şi de corpul învăţător al Melchizedekilor, însă o mare parte a muncii menite să îl întreţină şi să îl construiască este executată de Supraveghetorii Celeşti. Aceste fiinţe fac parte dintr-un corp recrutat, înglobând toate tipurile de indivizi în

contact cu planul de educare şi de instrucţie a muritorilor ascendenţi. În Nebadon, ei sunt peste trei milioane şi toţi sunt voluntari calificaţi prin experienţa lor pentru a servi în calitate de consultanţi educativi ai întregului domeniu. Din cartierul lor general, pe lumile Melchizedekilor ai Salvingtonului, supraveghetorii parcurg universul local ca inspectori ai tehnicii şcolare a Nebadonului prevăzută pentru pregătirea mentală şi pentru educaţia spirituală a creaturilor ascendente.

Această pregătire a minţii şi această educaţie a spiritului continuă de la lumile de origine umană, trec prin lumile palat ale sistemului şi prin celelalte sfere de progres asociate Jerusemului, până la cele şaptezeci de tărâmuri de socializare ataşate Edentiei şi la cele patru sute nouăzeci de sfere de progres spiritual care înconjoară Salvingtonul. În însăşi sediul universului, există numeroase şcoli ale Melchizedekilor, colegiile Fiilor Universului, universităţile serafice şi şcolile Fiilor Învăţători şi ale Uniunilor de Zile. Se iau toate măsurile posibile pentru a se pune diversele personalităţi ale universului în starea de a aduce cele mai bune servicii şi de a îmbunătăţi funcţiunile lor. Universul întreg este o vastă şcoală.

Metodele folosite în numeroase şcoli superioare transcend concepţiile umane asupra artei de predare a adevărului, însă nota dominantă a întregului sistem educativ este de a dobândi caracter printr-o experienţă iluminată. Învăţătorii oferă iluminarea; postul ocupat în univers şi statutul de ascender dă prilejuri de experienţă; înţeleapta utilizare a celor doi factori face să progreseze caracterul.

În esenţă, sistemul educativ al Nebadonului are grijă ca voi să primiţi o sarcină, iar apoi vă oferă prilejurile de a vă instrui asupra metodei ideale şi divine de a realiza mai bine acest ţel. Vi se dă o sarcină bine definită şi, în acelaşi timp vi se acordă învăţători care sunt în măsură să vă înveţe cea mai bună metodă de îndeplinire a misiunii voastre. Planul divin de educaţie asociază intim munca şi instrucţia. Noi vă învăţăm cea mai bună modalitate de a executa lucrurile pe care vi le poruncim noi să le faceţi.

Rostul pe care îl are toată această pregătire şi experienţă este de a vă pregăti pentru a fi admişi în sferele de instruire mai înalte şi mai spirituale ale suprauniversului. Progresul din cadrul unui tărâm oarecare este individual, însă tranziţia de la o fază la alta se efectuează în general în clase.

Progresul eternităţii nu constă doar într-o dezvoltare spirituală. Acumularea intelectuală face, de asemenea, parte din educaţia universală. Experienţa mentală se lărgeşte în paralel cu extinderea orizontului spiritual. Minţii şi spiritului li se oferă aceleaşi oportunităţi de a se instrui şi de a progresa, însă pe tot parcursul acestei magnifice instruiri mentale şi spirituale voi sunteţi eliberaţi pentru totdeauna de handicapurile trupului muritor. Nu mai aveţi nevoie să arbitraţi constant între pretenţiile naturii voastre spirituale şi materiale divergente. În sfârşit, sunteţi calificaţi pentru a beneficia de impulsurile unificate ale unei minţi glorificate, dezbărate deja de multă vreme de atracţiile sale animale primitive pentru lucrurile materiale.

Înainte de a părăsi universul Nebadonului, cea mai mare parte a muritorilor Urantiei vor avea ocazia de a servi mai mult, pe o perioadă mai lungă sau mai scurtă, în calitate de membri ai corpului Nebadonian de Supraveghetori Celeşti.

## 7.ÎNVĂŢĂTORII LUMILOR PALAT

Învăţătorii Lumilor Palat sunt heruvimi recrutaţi şi glorificaţi. Ca şi majoritatea celorlalţi instructori din Nebadon, ei sunt numiţi de Melchizedeki. Ei funcţionează în aproape toate proiectele educative ale vieţii morontiale, iar numărul lor depăşeşte cu mult înţelegerea minţii muritorilor.

Ca nivel de înfăptuire a heruvimilor şi sanovimilor, Învăţătorii Lumilor casă vor face obiectul unui studiu mai aprofundat în capitolul următor. Ca învăţători care joacă un rol important în viaţa morontială, noi îi vom discuta mai pe larg în capitolul intitulat "viaţa morontială".

## 8.ORDINE DE SPIRITE SUPERIOARE AFECTATE

În afară de centrele de putere şi de controlorii fizici, unele dintre fiinţele spirituale de origine superioară ale familiei Spiritului Infinit sunt ataşate permanent universului local. Printre ordinele de spirite superioare ale Spiritului Infinit, următoarele sunt desemnate în felul următor:

*Mesagerii Solitari*, când sunt ataşaţi funcţional administraţiei universului local, ne fac servicii inestimabile ajutându-ne în eforturile noastre de a depăşi impedimentele timpului şi ale spaţiului. Noi, care aparţinem universului local, nu avem absolut nici o autoritate asupra lor atunci când ei nu sunt desemnaţi astfel, însă, chiar

şi în acest caz, aceste fiinţe unice sunt întotdeauna gata să ne ajute pentru a ne rezolva problemele şi a ne îndeplini misiunile.

Andovontia este numele *Supraveghetorului* terţiar *al Circuitelor Universale* staţionat în universul nostru local. El nu se ocupă decât de circuitele spirituale şi morontiale, şi nu de acelea care sunt plasate sub jurisdicţia directorilor de putere. El este cel care a izolat Urantia în momentul în care Caligastia a trădat planeta, pe parcursul perioadelor pline de încercări ale rebeliunii lui Lucifer. Trimiţând salutările sale muritorilor Urantiei, el a exprimat plăcerea la anticiparea reintegrării voastre, într-o bună zi, în circuitele universale pe care le supraveghează.

*Directorul de Recensământ* al Nebadonului, Salsatia, menţine cartierul său general pe Salvington în sectorul lui Gabriel. El este automat înştiinţat de naşterea şi de moartea voinţei. El înregistrează la zi numărul exact al creaturilor volitive care trăiesc în universul local. El trăieşte în strânsă asociere cu înregistratorii de personalităţi domiciliaţi pe lumile arhivelor arhanghelilor.

Un *Inspector Asociat* rezidă pe Salvington. El este reprezentantul personal al Agentului Executiv Suprem al Orvontonului. Aliaţii săi, *Santinelele Desemnate* din sistemele locale, îl reprezintă deopotrivă pe Agentului Executiv Suprem al Orvontonului.

*Consiliatorii Universali* sunt tribunalele voiajore ale universului timpului şi spaţiului. Ei funcţionează pe lumile evolutive şi în diversele sectoare ale universului local şi chiar şi dincolo de el. Aceşti arbitri sunt înscrişi pe Uversa. Numărul exact al celor care activează în Nebadon nu este dat, însă estimez că universul nostru local conţine aproximativ o sută de milioane de comisii de conciliere.

În ceea ce priveşte *Consultanţii Tehnici*, gânditorii juridici ai tărâmului, noi avem cota noastră parte de aproximativ o jumătate de miliard. Aceste fiinţe sunt bibliotecile juridice vii şi circulante, experienţiale, ale întregului spaţiu.

Cât despre *Arhivarii Celeşti*, serafimii ascendenţi ai tărâmului, noi avem cota noastră parte de şaptezeci şi cinci în Nebadon. Sunt arhivarii seniori sau supraveghetori. Studenţii în progres ai acestui ordin în pregătire sunt în număr de aproape patru miliarde.

Serviciul celor şaptezeci de miliarde de *Însoţitori ai Morontiei* este descris în expunerile referitoare la planetele de tranziţie ale pelerinilor timpului.

Fiecare univers are propriul său corp de îngeri nativi. Există totuşi situaţii , când este foarte util să avem ajutorul spiritelor superioare care îşi au originea în afara creaţiei locale. Supernafimii fac anumite servicii rare şiunice; cel care este în prezent şeful serafimilor Urantiei este un supernafim primar al Paradisului. Se pot întâlni seconafimi reflexivi în toate locurile unde operează personalul suprauniversului, iar un mare număr de terţiafimi sunt temporar de serviciu, în calitate de Preaînalţi Asistenţi.

## 9.CETĂŢENII PERMANENŢI AI UNIVERSULUI LOCAL

Spre deosebire de suprauniversul şi de universul central, universul local are ordinele sale de cetăţenie permanentă care includ următoarele tipuri create:

1.Susaţia.
2.Univitaţia.
3.Fiii Materiali.
4.Creaturile Mediene.

Aceşti autohtoni ai creaţiei locale, precum şi ascenderii contopiţi cu Spiritul şi spirongii (care sunt clasificaţi altfel), constituie o populaţie relativ permanentă. În linii mari, aceste ordine de fiinţe nu sunt nici ascendente, nici descendente. Ele sunt toate creaturi experienţiale, dar experienţa lor crescândă continuă să fie pusă în slujba universului pe nivelul lor de origine. Cu toate că aceasta nu este pe de-a întregul adevărat pentru Fiii Adamici şi pentru creaturile mediene, este relativ adevărat pentru celelalte ordine.

*Susaţii*. Aceste fiinţe minunate rezidă pe Salvington, sediul universului nostru local, şi lucrează acolo ca cetăţeni permanenţi. Ei sunt străluciţi descendenţi ai Fiului Creator şi ai Spiritului Creativ, şi sunt îndeaproape însoţiţi de cetăţenii ascendenţi ai universului local, muritorii contopiţi cu Spiritul, care aparţin Corpului de Perfecţiune al Nebadonului.

*Univitaţii*. Fiecare dintre roiurile de sfere arhitecturale care formează cartierul general al celor o sută de constelaţii beneficiază de slujirea continuă a unui ordin de fiinţe rezidenţiale cunoscute sub numele de univitaţi. Aceşti copii ai Fiului Creator şi ai Spiritului Creativ constituie populaţia permanentă a lumilor-sediu ale

constelaţiilor. Acestea sunt fiinţe nereproducătoare, existând pe un plan al vieţii situat aproape la jumătatea drumului dintre statutul semimaterial al Fiilor Materiali domiciliaţi în sediile sistemelor, şi planul mai vădit spiritual al muritorilor contopiţi cu Spiritul şi cu susaţii Salvingtonului; univitaţii nu sunt însă fiinţe morontiale. Ei înfăptuiesc pentru muritorii ascendenţi care traversează sferele constelaţiilor echivalentul a ceea ce autohtonii de pe Havona oferă spiritelor pelerini care trec prin creaţia centrală.

*Fiii Materiali ai lui Dumnezeu.* Atunci când legătura creativă dintre Fiul Creator şi reprezentantul din univers al Spiritului Infinit, Spiritul-Mamă al Universului, şi-a încheiat ciclul, când nu mai survin descendenţi din naturile lor conjugate, Fiul Creator personalizează atunci sub formă duală conceptul lui final de fiinţă şi confirmă astfel definitiv propria sa origine duală. În el însuşi şi din el însuşi, el îi creează atunci pe admirabilii şi superbii Fii şi Fiice ai ordinului material de filiaţie universală. Aceasta este originea lui Adam şi a Evei originari ai fiecărui sistem local al Nebadonului. Ei formează un ordin de filiaţie reproducător, fiind creaţi masculi şi femele. Urmaşii lor activează ca cetăţeni relativ permanenţi ai capitalelor sistemelor, cu toate că unii dintre ei sunt desemnaţi ca Adami Planetari.

Când un Fiu şi o Fiică Materiali sunt trimişi într-o misiune planetară, ei au sarcina de a întemeia rasa adamică a lumii în chestiune, o rasă prevăzută să se amestece în cele din urmă cu locuitorii muritori ai acelei sfere. Adamii Planetari sunt atât Fii ascendenţi, cât şi descendenţi, dar noi îi clasăm în general ca ascendenţi.

*Creaturile Mediene.* În epocile primitive, anumite fiinţe supraumane, însă materializate, sunt ataşate celor mai multe dintre lumile locuite; ele se retrag în general atunci când sosesc Adamii Planetari. Operaţiunile acestor fiinţe şi eforturile Fiilor Materiali pentru ameliorarea raselor evolutive se traduc frecvent prin apariţia unui număr limitat de creaturi dificil de clasat. Aceste fiinţe unice se găsesc adesea la jumătatea drumului dintre Fiii Materiali şi creaturile evolutive, de unde şi numele lor de creaturi mediene. Într-un sens comparativ, aceşti mediani sunt cetăţenii permanenţi ai lumilor evolutive. Din primele zile ale sosirii unui Prinţ Planetar până în epoca viitorului îndepărtat în care planeta va fi statornicită în lumină şi viaţă, ei sunt singurul grup de fiinţe inteligente care rămâne în permanenţă pe sferă. Pe Urantia, slujitorii medieni sunt, în realitate, conservatorii efectivi ai planetei. În practică, ei sunt cetăţenii Urantiei. Este adevărat că muritorii sunt locuitorii fizici şi materiali ai unei lumi evolutive, însă voi aveţi o viaţă atât de scurtă; voi zăboviţi atât de puţin pe planeta voastră natală; vă năşteţi, trăiţi şi muriţi şi treceţi apoi pe alte lumi de progres evolutiv. Chiar fiinţele supraumane care servesc pe planete ca slujitoare celeste nu au decât afectări temporare. Foarte puţine dintre ele sunt ataşate mult timp unei sfere date. În acelaşi timp, creaturile mediene asigură continuitatea administrării planetare în faţa agenţilor celeşti mereu schimbători şi a locuitorilor muritorivariind constant. Pe parcursul tuturor acestor schimbări şi înlocuiri neîncetate, creaturile mediene rămân pe planetă, unde îşi urmează munca lor fără întrerupere.

Tot astfel, toate diviziunile organizării administrative a universurilor locale şi a suprauniversurilor au populaţia lor mai mult sau mai puţin permanentă, locuitorii lor având statut de cetăţenie. La fel cum Urantia are medienii săi, Jerusem, capitala sistemului vostru, are pe Fiii şi pe Fiicele Materiale; Edentia, sediul constelaţiei are Univitaţii, în timp ce cetăţenii Salvingtonului sunt de două ordine, Susaţii creaţi şi muritori evoluaţi care s-au contopit cu Spiritul. Lumile administrative ale sectoarelor minore şi majore ale suprauniversului nu au cetăţeni permanenţi; însă lumile sediu ale Uversei sunt continuu întreţinute de un uimitor grup de fiinţe cunoscute sub numele de *abandonteri*, creaţi de agenţii nerevelaţi ai Celor Îmbătrâniţi de Zile şi ai celor Şapte Spirite Reflexive care se află pe capitala Orvontonului. Aceşti cetăţeni stabili ai Uversei administrează actual treburile curente ale lumii lor sub supravegherea imediată a corpului muritorilor de pe Uversa care s-au contopit cu Fiul. Universul central al Havonei însuşi are nativii săi, iar Insula centrală de Lumină şi de Viaţă este lăcaşul diverselor grupuri de cetăţeni ai Paradisului.

## 10.ALTE GRUPURI ALE UNIVERSULUI LOCAL

Pe lângă ordinele serafice şi ordinele muritorilor, pe care le vom lua în considerare în capitolele ulterioare, numeroase alte fiinţe lucrează la întreţinerea şi la perfecţionarea unei organizări atât de gigantice ca universul Nebadonului, unde există deja mai mult de trei milioane de lumi locuite, cu cifra de zece milioane, în perspectivă. Diversele tipuri de viaţă ale Nebadonului sunt mult prea numeroase pentru a fi catalogate în acest capitol, însă noi putem menţiona aici două ordine neobişnuite care funcţionează din plin pe cele 647.591 sfere arhitecturale ale universului local.

*Spirongii* sunt descendenţii spirituali ai Strălucitoarei Stele de Dimineaţă şi ai Tatălui Melchizedek. Ei rămân personalizaţi la nesfârşit, însă nu sunt nici fiinţe ascendente, nici fiinţe evolutive. Ei nu se ocupă nici funcţional de regimul de ascensiune evolutivă. Sunt ajutoarele spirituale ale universului local executând sarcinile spirituale de rutină ale Nebadonului.

*Spornagii*. Lumile sedii arhitecturale ale universului local sunt lumi reale — creaţii fizice. Întreţinerea lor fizică implică multă muncă, în care noi suntem ajutaţi de un grup de creaturi fizice numite spornagi, care se consacră îngrijirii şi cultivării aspectelor materiale ale lumilor sediu, de la Jerusem până în Salvington. Spornagii nu sunt nici spirite, nici persoane; ei sunt un ordin animal de existenţă, însă dacă aţi putea să-i vedeţi, aţi fi de acord că ei par a fi animale perfecte.

Diversele *colonii de curtoazie* sunt domiciliate pe Salvington şi în altă parte. În constelaţii, noi beneficiem în mod special de serviciul artizanilor celeşti, de activitatea directorilor de retrospecţie care operează, în principal, pe capitalele sistemelor locale.

Un corp de muritori ascendenţi, cuprinzând creaturi mediene înălţate, este întotdeauna ataşat serviciului universului. După ce au atins Salvingtonul, aceşti ascendenţi sunt utilizaţi într-o varietate aproape nesfârşită de activităţiîn conducerea treburilor universului. Plecând de la fiecare nivel de împlinire, aceşti muritori în progres se întorc în urmă şi întind o mână semenilor care îi urmează în urcuşul lor. Muritorii acestui ordin, care se află temporar pe Salvington, sunt ataşaţi, la cerere, aproape tuturor corpurilor de personalităţi celeste ca ajutoare, studenţi, observatori şi instructori.

Există şi alte tipuri de viaţă inteligentă care se preocupă de administrarea unui univers local, însă planul acestei expuneri nu mai comportă nci o altă revelaţie a acestor ordine de creaţie. Noi am descris deja suficient de mult viaţa şi administrarea acestui univers pentru a permite minţii umane să sesizeze realitatea şi măreţia supravieţuirii. Pe parcursul avansării în cariera voastre, alte experienţe vă vor revela tot mai mult aceste fiinţe interesante şi fermecătoare. Expunerea prezentă nu poate fi mai mult decât o scurtă conturare a naturii şi a muncii numeroaselor personalităţi care populează universurile spaţiului. Ele administrează aceste creaţii ca imense şcoli de instruire în care pelerinii timpului avansează din viaţă în viaţă şi din lume în lume, până când sunt trimişi cu dragoste în afara frontierelor universului lor natal, către regimul educativ superior al suprauniversului, şi de acolo în lumile de instruire spirituală ale Havonei; ei vor atinge în cele din urmă Paradisul şi înaltul destin finalitarilor — trimiterea pe vecie în misiuni încă nerevelate în universurile timpului şi spaţiului.

[Dictat de o Strălucitoare Stea de Seară a Nebadonului, Numărul 1.146 a Corpului Creat.]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A II-A - UNIVERSUL LOCAL

## CAPITOLUL 38 - SPIRITE OCROTITOARE ALE UNIVERSULUI LOCAL

Personalităţile Spiritului Infinit se împart în trei ordine distincte. Impetuosul apostol ştia asta atunci când a scris, făcând referire la Isus "care s-a dus în cer la dreapta Tatălui, şi îngeri şi autorităţi şi puteri ajungându-i supuse". Îngerii sunt spiritele slujitoare ale timpului; autorităţile sunt oştirile mesagerilor spaţiului; puterile sunt personalităţile superioare ale Spiritului Infinit.

Asemenea supernafimilor în universul central, şi seconafimilor în supraunivers, serafimii, împreună cu heruvimii şi cu sanovimii asociaţi, constituie corpul îngeresc al unui univers local.

Serafimii sunt toţi un prototip destul de uniform. De la un univers la altul şi în cele şapte suprauniversuri, ei prezintă un minimum de variaţie. Dintre toate fiinţele personale de tip spiritual, ei sunt cei care se apropie cel mai mult de tipul standard. Diversele lor ordine constituie corpul slujitorilor experimentaţi şi obişnuiţi ai creaţiilor locale.

### 1.ORIGINEA SERAFIMILOR

Serafimii sunt creaţi de Spiritul-Mamă al Universului. Ei au fost făuriţi în formaţii unitare — de câte 41.472 — încă din epocile primitive ale Nebadonului în care au fost create "modelele de îngeri" şi anumite arhetipuri îngereşti. Fiul Creator şi reprezentantul Spiritului Infinit în univers colaborează în crearea unui mare număr de Fii şi a altor personalităţi ale universului. Urmând desăvârşirii acestui efort unificat, Fiii se angajează în creaţia Fiilor Materiali, primele creaturi sexuate, în timp ce Spiritul-Mamă al Universului se angajează, în acelaşi timp, în primul său efort solitar de reproducere a spiritelor. Acesta este modul în care începe creaţia oştirilor serafice ale unui univers local.

Aceste ordine îngereşti sunt create în epoca în care se trasează planurile pentru evoluţia creaturilor volitive muritoare. Creaţia serafimilor datează din momentul în care Spiritul-Mamă al Universului a atins o personalitate relativă, nu în calitate de coordonat ulterior al Fiului Maestru, ci în calitate de asistent creativ iniţial al Fiului Creator. Înainte de acest eveniment, serafimii aflaţi în serviciu în Nebadon erau împrumutaţi temporar de un univers vecin.

Crearea periodică a serafimilor se mai continuă încă şi azi. Universul Nebadonului este încă în construcţie. Spiritul-Mamă nu îşi încetează niciodată activitatea creativă într-un univers pe cale de creştere şi de perfecţionare.

### 2.NATURILE ÎNGEREŞTI

Îngerii nu au corpuri materiale, însă sunt fiinţe bine precizate şi discrete. Ei sunt de natură şi origine spirituale. Cu toate că sunt invizibili muritorilor, ei vă percep aşa cum existaţi în trup, fără ajutorul transformatorilor sau translatorilor. Ei înţeleg intelectual modul de viaţă al muritorilor, şi împărtăşesc toate sentimentele şi emoţiile nesenzuale ale oamenilor. Ei apreciază eforturile voastre în muzică, în artă şi în adevăratul umor, şi se bucură mult de aceste lucruri. Ei îşi dau pe deplin seama de luptele voastre morale şi de

dificultăţile voastre spirituale. Ei iubesc mult fiinţele umane, iar din eforturile voastre de a-i înţelege şi de a-i iubi nu poate să rezulte decât bine.

Cu toate că serafimii sunt fiinţe afectuoase şi pline de compasiune, ei nu sunt creaturi care să aibă emoţii sexuale. Ei seamănă mult cu ceea ce veţi fi voi pe lumilepalat, în care "fiinţele nu se căsătoresc, ci sunt ca îngerii din ceruri". Căci toţi cei care "vor fi socotiţi demni să ajungă pe lumile palat nu se căsătoresc şi nu sunt daţi în căsătorie, şi ei nu mai mor, căci le sunt egali îngerilor". Cu toate acestea, vorbind creaturilor sexuate, noi avem obiceiul să le numim fii ai lui Dumnezeu pe fiinţele care coboară mai direct din Tată şi din Fiu, şi să folosim termenul de fiice ale lui Dumnezeu când ne referim la copiii Spiritului. De aceea, îngerii sunt desemnaţi de obicei cu prenume feminine pe planetele în care viaţa este sexuată.

Serafimii sunt creaţi astfel încât să poată funcţiona atât pe nivelul spiritual, cât şi pe nivelul material. Sunt rare câmpurile de activităţi spirituale sau morontiale care să nu fie deschise serviciilor lor. Îngerii nu sunt foarte îndepărtaţi de oameni în ceea ce priveşte statutul lor personal, însă în anumite înfăptuiri funcţionale ei îi depăşesc de departe. Ei posedă numeroase puteri care depăşesc cu mult înţelegerea umană. De exemplu, vi s-a spus că "până şi firele de păr din capul vostru sunt numărate", şi este adevărat că sunt, însă un serafim nu îşi petrece timpul să le numere şi menţină la zi numărul lor corect. Îngerii posedă puteri înnăscute şi automate (adică automate atâta cât puteţi voi percepe) pentru a cunoaşte astfel de lucruri. Voi aţi considera, într-adevăr, un serafim ca o minune matematică. De aceea, numeroase îndatoriri, care ar fi copleşitoare pentru muritori, sunt îndeplinite cu o extremă uşurinţă de serafimi.

Îngerii vă sunt superiori în statut spiritual, însă nu sunt nici judecătorii voştri, nici acuzatorii voştri. Oricare ar fi greşelile voastre, "îngerii, cu toate că ei sunt mai mari în putere şi forţă, nu îndreaptă nici o acuzaţie împotriva voastră". Îngerii nu judecă omenirea, iar muritorii individuali nu trebuie, la rândul lor, să formuleze prejudecăţi la adresa semenilor lor.

Aveţi dreptate să iubiţi îngerii, însă nu trebuie să îi adoraţi; ei nu sunt obiecte de cult. Atunci când profetul vostru "a căzut în adoraţie la picioarele îngerului", marele serafim Loyalatia i-a spus: "Vezi să nu mai faci aceasta; eu sunt un slujitor la fel ca şi tine şi cei din rasa ta, care cu toţii au primit porunca de a-l adora pe Dumnezeu".

Înzestrările naturale şi personalitatea serafimilor nu depăşesc decât foarte puţin pe cele ale raselor muritoare pe scara existenţei creaturilor. Într-adevăr, după ce vă veţi fi eliberat de trup, veţi semăna mult cu ei. Pe lumile palat, veţi începe să apreciaţi serafimii şi vă veţi bucura de compania lor pe sferele constelaţiilor, în timp ce pe Salvington ei vor împărtăşi cu voi locurile lor de odihnă şi de adorare. În întreaga ascensiune morontială şi ascensiune spirituală subsecventă, fraternitatea voastră cu serafimii va fi ideală, iar camaraderia voastră magnifică.

## 3.ÎNGERI NEREVELAŢI

În toate domeniile universului local funcţionează numeroase ordine de fiinţe spirituale nerevelate muritorilor, deoarece ele nu au nici o legătură cu planul evolutiv de ascensiune al Paradisului. În prezentul capitol, cuvântul "înger" este folosit pentru a desemna restrictiv pe descendenţii serafici şi asociaţi ai Spiritului-Mamă al Universului, care se preocupă atât de tare de aplicarea planului de supravieţuire a muritorilor. Şase alte ordine de fiinţe înrudite, îngerii nerevelaţi, servesc în universul local fără a fi în nici un fel legaţi de acele activităţi universale care ţin de ascensiunea în Paradis a muritorilor evolutivi. Aceste şase grupuri îngereşti asociate nu sunt niciodată numiţi serafimi, nici menţionaţi în calitate de spirite slujitoare. Aceste personalităţi sunt în întregime ocupate cu treburile administrative şi de altă natură ale Nebadonului, care nu au nici un fel de legătură cu cariera progresivă a oamenilor de înălţare spirituală şi de atingere a perfecţiunii.

## 4.LUMILE SERAFICE

În circuitul Salvingtonului, cele şapte sfere primare ale celui de al nouălea grup sunt lumile serafimilor. Fiecare dintre aceste lumi are şase sateliţi tributari, pe care se găsesc şcolile speciale consacrate tuturor fazelor instruirii serafice. Cu toate că serafimii au acces la toate cele patruzeci şi nouă de lumi care alcătuiesc acest roi de sfere ale acestui ansamblu, ei ocupă, în particular, numai primul roi din cele şapte. Celelalte şase roiuri sunt ocupate de cele şase ordine de aliaţi îngereşti nerevelaţi pe Urantia. Fiecare dintre aceste grupuri menţine un

cartier general pe una dintre cele şase lumi primare şi exercită activităţi specializate pe sateliţii săi tributari. Fiecare ordin îngeresc are acces liber la toate lumile acestor şapte grupuri diversificate.

Aceste lumi-sediu se numără printre domeniile magnifice ale Nebadonului; domeniile serafice sunt caracterizate atât prin frumuseţe, cât şi prin întindere. Fiecare serafim are un adevărat cămin, şi "cămin" semnifică domiciliul a doi serafimi; ei trăiesc în perechi.

Fără a fi mascul şi femelă, aşa cum sunt Fiii Materiali şi membrii raselor muritoare, serafimii sunt pozitivi şi negativi. În majoritateaînsărcinărilor sunt necesari doi îngeri pentru a îndeplini misiunea. Când nu sunt încircuitaţi, ei pot lucra singuri, iar atunci când sunt staţionari ei pot, de asemenea, să se lipsească de complementul lor. Ei păstrează, de regulă, complementul lor originar, însă nu neapărat. Aceste asocieri sunt necesitate în principal prin funcţiune. Ele nu sunt caracterizate de o emoţie sexuală, cu toate că ele sunt extrem de personale şi cu adevărat afectuoase.

În afara lăcaşurilor lor desemnate, serafimii au, de asemenea, sedii de grupuri, de companii, de batalioane şi de unităţi. Ei se adună la fiecare o mie de ani pentru reuniuni şi sunt toţi prezenţiîn funcţie de momentul creaţiei lor. Dacă un serafim are responsabilităţi care îi interzic să îşi părăsească misiunea, el alternează cu complementul său pentru a asista la reuniune şi a se lăsa înlocuit de un serafim născut la o altă dată. Fiecare dintre partenerii serafici asistă, deci, la cel puţin o reuniune din două.

## 5.INSTRUIREA SERAFICĂ

Serafimii petrec primul mileniu al existenţei lor ca observatori neîmputerniciţi pe Salvington şi pe lumile lui de şcoli asociate. Ei petrec al doilea mileniu pe lumile serafice ale circuitului Salvingtonului. Şcoala lor centrală de instruire este acum dirijată de cei o sută de mii de serafimi primi ai Nebadonului, având în fruntea lor pe îngerul originar sau primul născut al acestui univers local. Primul grup creat de serafimi al Nebadonului a fost educat de un corp de o mie de serafimi veniţi din Avalon; îngerii noştri au fost, ulterior, educaţi de proprii lor seniori. Melchizedekii joacă şi ei un mare rol în educaţia şi în instruirea tuturor îngerilor universului local — serafimi, heruvimi şi sanovimi.

La sfârşitul perioadei lor de instruire pe lumile serafice ale Salvingtonului, serafimii sunt mobilizaţi în grupuri şi unităţi clasice de organizare a îngerilor şi sunt afectaţii uneia dintre constelaţii. Ei nu sunt încă desemnaţi ca spirite ocrotitoare, cu toate că sunt deja la curent cu fazele de preîmputernicire ale instruirii îngereşti.

Serafimii încep ca spirite slujitoare care servesc ca observatori pe lumile evolutive mai puţin evoluate. După această experienţă, ei revin pe lumile asociate ale sediului constelaţiei lor de afectare pentru a-şi începe studiile superioare, şi mai ales pentru a se pregăti să servească într-un sistem local specific. Ca urmare a acestei educaţii generale, ei sunt promovaţi în serviciul unuia dintre sistemele locale. Serafimii noştri îşi încheie instruirea pe lumile arhitecturale asociate capitalei unui sistem al Nebadonului şi sunt desemnaţi ca spirite ocrotitoare ale timpului.

Odată împuterniciţi, serafimii pot fi trimişi în misiune, oriunde în Nebadon, şi chiar în Orvonton. Munca lor în univers nu are nici obstacole, nici limitări. Ei sunt strâns asociaţi creaţiilor materiale ale lumilor şi sunt întotdeauna în serviciul ordinelor inferioare de personalităţi spirituale, stabilind contactul dintre aceste fiinţe ale lumii spiritului şi muritorii tărâmurilor materiale.

## 6.ORGANIZAREA SERAFICĂ

După al doilea mileniu de şedere în cartierul general serafic, serafimii sunt organizaţi sub comanda unui şef în grupuri de doisprezece (12 perechi, 24 de serafimi), şi doisprezece dintre aceste grupuri constituie o companie (144 perechi, 288 serafimi), care este comandată de un conducător. Doisprezece companii, sub ordinele unui comandant, constituie un batalion (1.728 de perechi sau 3.456 de serafimi), iar doisprezece batalioane, sub ordinele unui director, formează o unitate serafică (20.736 de cupluri sau 41.472 de indivizi). În sfârşit, douăsprezece unităţi supuse comandamentului unui supraveghetor constituie o legiune numărând 248.832 cupluri sau 497.664 indivizi. În grădina Getsemani, Isus a făcut aluzie la acestea, în noaptea în care a spus: "Chiar şi acum îi pot cere Tatălui meu şi el îmi va da de îndată mai mult de doisprezece legiuni de îngeri".

O oştire numără doisprezece legiuni de îngeri şi conţine 2.985.984 cupluri sau 5.971.968 indivizi, şi doisprezece dintre aceste corpuri de oaste (35.831.808 cupluri sau 71.663.616 indivizi) constituie cea mai mare

organizaţie operaţională de serafimi, o oştire îngerească. O oaste serafică este comandată de un arhanghel sau de o altă personalitate de statut coordonat, în timp ce oştirile îngereşti sunt conduse de Strălucitoarele Stele de Seară sau de alţi locotenenţi imediaţi ai lui Gabriel, iar Gabriel este "comandantul suprem al oştirilor cerului," şeful executiv al suveranului Nebadonului, "Domnul Dumnezeu al oştirilor".

De la manifestarea lui Mihail pe Urantia, cu toate că ei servesc sub supravegherea directă a Spiritului Infinit, aşa cum este el personalizat pe Salvington, serafimii tuturor celorlalte ordine ale universului local au devenit supuşi suveranităţii Fiului Maestru. Chiar şi atunci când Mihail s-a născut în trup pe Urantia, un mesaj teledifuzat a fost trimis din suprauniverse în întregul Nebadon pentru a proclama: "fie ca toţi îngerii să îl adore". Îngerii tuturor categoriilor sunt supuşi suveranităţii sale; ei fac parte din grupul care a fost denumit "preaputernicii lui îngerii".

## 7.HERUVIMII ŞI SANOVIMII

În toate înzestrările lor esenţiale, heruvimii şi sanovimii sunt asemănători cu serafimii. Ei au aceeaşi origine, însă nu întotdeauna acelaşi destin. Ei sunt nespus de inteligenţi, minunat de eficienţi, de o afecţiune mişcătoare, şi aproape umani. Ei reprezintă ordinul îngeresc cel mai umil, deci cu atât mai aproape ca paternitate de tipurile umane cele mai avansate ale lumilor evolutive.

Heruvimii şi sanovimii sunt prin natura lorasociaţi, fiind uniţi funcţional. Uniţi sunt personalităţi de energie pozitivă, ceilalţi de energie negativă. Deflectorul din dreapta sau îngerul încărcat pozitiv este heruvimul — personalitatea senior sau controlatoare. Deflectorul de stânga, sau îngerul încărcat negativ, este sanovimul — complementul fiinţei. Funcţiunile solitare ale fiecărui tip de înger sunt puternic limitate, şi de aceea ei servesc, de obicei, în perechi. Atunci când servesc independent de directorii lor serafici, ei depind mai mult ca niciodată de contactul lor reciproc şi funcţionează întotdeauna împreună.

Heruvimii şi sanovimii sunt ajutoarele fidele şi eficiente ale slujitorilor serafici, şi cele şapte ordine ale serafimilor au întotdeauna la dispoziţia lor pe aceşti asistenţi subordonaţi. Heruvimii şi sanovimii servesc vreme de mai multe epoci în această calitate, însă nu îi însoţesc pe serafimi în misiunile lor din afara frontierelor universului local.

Heruvimii şi sanovimii sunt lucrătorii spirituali de rutină pe lumile individuale ale sistemelor. În caz de urgenţă şi pentru misiuni nepersonale, ei pot servi în locul unui cuplu serafic, însă ei nu funcţionează niciodată, nici măcar temporar, ca îngeri însoţitori ai fiinţelor umane; această funcţiune este un privilegiu exclusiv al serafimilor.

Când sunt trimişi pe o planetă, heruvimii intră în cursurile locale de instruire, inclusiv cele în care se studiază obiceiurile şi limbile planetare. Spiritele slujitoare ale timpului sunt toate bilingve, ele vorbesc limba universului lor local de origine, precum şi pe aceea a suprauniversului lor natal. Studiind în şcolile tărâmurilor, ei învaţă alte limbi. Ca şi serafimii şi ca toate celelalte ordine de fiinţe spirituale, heruvimii şi sanovimii se străduiesc în continuu să seperfecţioneze. Doar fiinţe cum ar fi subordonaţii însărcinaţi să controleze puterea şi să orienteze energia sunt incapabile de progres. Toate creaturile înzestrate cu o voinţă de personalitate actuală sau potenţială caută noi dobândiri.

Heruvimii şi sanovimii sunt prin natură foarte apropiaţi de nivelul morontial de existenţă, şi ei fac dovada unui maxim de eficacitate în munca de frontieră1 a domeniului fizic, a celui morontial şi a celui spiritual. Aceşti copii ai Spiritului-Mamă al universului local sunt caracterizaţi de prezenţa "fiecărei a patra creaturi" într-un mod foarte asemănătoare Servitorilor Havonei şi comisiilor de consiliere. Fiecare al patrulea heruvim şi fiecare al patrulea sanovim sunt aproape materiali; ei se apropie foarte net de nivelul morontial de existenţă.

Aceste creaturi de ordinul al patrulea îngeresc sunt de un mare ajutor pentru serafimi în fazele mai concrete ale activităţilor lor planetare şi universale. Aceşti heruvimi morontiali îndeplinesc, de asemenea, numeroase sarcini marginale indispensabile pe lumile morontiale de instruire, şi sunt angajaţi în mare număr în serviciul Însoţitorilor Morontiei. Pentru sferele morontiale ei reprezintă aproape tot atâta cât şi creaturilor mediene faţă de planetele evolutive. Pe lumile locuite, aceşti heruvimi morontiali lucrează frecvent în legătură cu creaturile mediene. Heruvimii şi creaturile mediene formează ordine de creaturi net separate; ei sunt de origine neasemănătoare, însă fac dovada unei mari similitudini de natură şi de funcţiuni.

## 8.EVOLUŢIA HERUVIMILOR ŞI A SANOVIMILOR

Numeroase căi de serviciu progresiv sunt deschise heruvimilor şi sanovimilor pentru a ridica statutul lor, care poate fi elevat şi mai mult prin îmbrăţişarea Divinei Slujitoare. Există trei mari clase de heruvimi şi sanovimi în ceea ce priveşte potenţialul lor evolutiv:

1. *Candidaţii la Ascensiune*. Aceste fiinţe sunt, prin natură, candidaţi la statutul serafic. Heruvimii şi sanovimii acestui ordin sunt străluciţi, cu toate că darurile lor naturale nu le egalează pe acelea ale serafimilor. Este, cu toate acestea, posibil să atingă, prin aplicaţie şi prin experienţă, statutul deplin al serafimilor.

2.*Heruvimii Fazei Mediene*. Nu toţi heruvimii şi sanovimii posedă un potenţial de ascensiune egal. Heruvimii medieni sunt fiinţe ale creaţiilor îngereşti limitate în mod inerent. Cea mai mare parte dintre ei vor rămâne heruvimi şi sanovimi, cu toate că indivizii cei mai înzestraţi pot dobândi un serviciu serafic restrâns.

3.*Heruvimii Morontiali*. Aceste creaturi "de ordinul patru" ale ordinelor îngereşti păstrează întotdeauna caracteristicile lor cvasimateriale. Ele vor continua în calitate de heruvimi şi sanovimi împreună cu o majoritate a fraţilor lor, ai fazei mediene, aşteptând factualizarea completă a Fiinţei Supreme.

În timp ce al doilea şi al treilea grup sunt puţin limitate în potenţialul de creştere, candidaţii la ascensiune pot atinge înălţimile serviciului serafic universal. Numeroşi heruvimi mai experimentaţi ai primului grup sunt ataşaţi păzitorilor serafici ai destinului şi plasaţi astfel în linie directă, pentru a se ridica la statutul Învăţătorilor Lumilor Palat atunci când seniorii lor serafici îi vor abandona. Păzitorii destinului nu mai au heruvimi şi sanovimi pentru a-i ajuta atunci când elevii lor muritori au atins viaţa morontială. Şi când alte tipuri de serafimi evolutivi primesc autorizaţia de a pleca pe Salvington şi în Paradis, ei trebuie să îi abandoneze pe vechii lor subordonaţi atunci când ies în afara graniţelor Nebadonului. Aceşti heruvimi şi sanovimi astfel abandonaţi sunt în general deţinuţi de Spiritul-Mamă al Universului, ceea ce îi pune la nivelul unui Educator de Lumi casă pe scara statutului serafic.

Heruvimii şi sanovimii reţinuţi o dată de Spiritul-Mamă servesc mult timp ca Învăţători ai Lumilor casă pe sferele morontiale, de la cea mai evoluată până la cea mai înaltă. Atunci când corpul lor reunit pe Salvington cuprinde prea muţi recruţi, Strălucitoarea Stea de Dimineaţă convoacă pe aceşti fideli servitori ai creaturilor timpului să apară în prezenţa sa. Ei depun jurământul de transformare a personalităţii, după care Spiritul-Mamă al Universului strânge din nou, în grupuri de câte şapte mii, pe aceşti heruvimi şi sanovimi seniori şi avansaţi. Ei ies atunci din acest al doilea grup ca serafimi calificaţi. De acum, plina şi deplina carieră a unui serafim, cu toate posibilităţile sale Paradisiace, este deschisă acestor heruvimi şi sanovimi născuţi a doua oară. Aceşti îngeri pot fi acordaţi unui muritor, ca păzitori ai destinului; dacă elevul lor muritor atinge supravieţuirea, ei devin eligibili pentru a fi promovaţi în Salvington şi în cele şapte cercuri de împlinire serafică, şi chiar şi pentru a intra în Paradis şi în Corpul Finalităţii.

## 8.CREATURILE MEDIENE

Creaturile mediene au o triplă clasificare: ele sunt clasate, pe drept cuvânt, ca Fiii ascendenţi ai lui Dumnezeu; ele sunt efectiv grupate cu ordinele de cetăţenie permanentă, fiind însă funcţional numărate cu spiritele ocrotitoare ale timpului, din cauza asocierii lor intime şi efective cu oştirile îngereşti în serviciul muritorilor de pe lumile individuale ale spaţiului.

Aceste creaturi unice apar pe majoritatea lumilor locuite şi au fost găsite întotdeauna pe planetele decimale, ca Urantia, pe care se fac experienţele vieţii. Medienii sunt de două tipuri — primari şi secundari — şi apar prin folosirea următoarelor tehnici:

1.*Medianii Primari*. Ei formează grupul cel mai spiritual şi un ordin aproape standardizat. Aceste fiinţe derivă uniform din muritorii ascendenţi modificaţi aparţinând statului major al Prinţilor Planetari. Numărul creaturilor mediene primare este întotdeauna de cincizeci de mii, şi nici o planetă care beneficiază de serviciul lor nu are mai mulţi.

2.*Medianii Secundari*. Ei formează grupul cel mai material al acestor creaturi, iar numărul lor variază considerabil pe diferitele lumi, cu toate că media este apropiată de cincizeci de mii. Ei derivă, pe căi diverse, din înnobilatorii lor biologici planetari, Adamii şi Evele, sau din descendenţa lor imediată. Există nu mai puţin de optzeci de tehnici pentru producerea medienilor secundari pe lumile evolutive ale spaţiului. Modul lor de origine pe Urantia a fost neobişnuit şi extraordinar.

Nici unul dintre aceste două grupuri nu provine dintr-un accident al evoluţiei. Ambele sunt elemente esenţiale în planurile predeterminate ale arhitecţilor universului. Apariţia lor la momentul oportun pe lumile în evoluţie concordă cu proiectele originare ale planurilor de dezvoltare ale Purtătorilor Vieţii supraveghetori.

Medienii primari primesc energia lor intelectuală şi spirituală prin tehnica îngerească, iar statutul lor intelectual este uniform. Cele şapte spirite mentale adjutante nu intră în contact cu ei. Doar al şaselea şi al şaptelea, spiritul adoraţiei şi spiritul înţelepciunii, pot veni în ajutorul grupului secundar.

Medienii secundari primesc energia lor fizică prin tehnica adamică şi sunt spiritual încircuitaţi prin tehnica serafică. Ei sunt înzestraţi intelectual cu tipul minţii de tranziţie morontială. Ei se împart din punct de vedere fizic în patru tipuri, spiritual în şapte ordine, şi intelectual în douăsprezece nivele, în funcţie de sensibilitatea lor la slujitorul comun al ultimelor două spirite adjutante şi la mintea morontială. Aceste variante determină diferenţele lor de activitate şi de afectare planetară.

Medienii principali seamănă mai mult cu îngerii decât cu muritorii; cei secundarii sunt mult mai asemănători fiinţelor umane. Fiecare din ei face un serviciu nepreţuit celuilalt în executarea multiplelor lor însărcinări planetare. Slujitorii primari pot stabili o legătură cooperativă atât cu controlorii energiei morontiale şi spirituale, cât şi cu agenţii care pun în circuit mintea. Grupul secundar nu poate stabili relaţii de muncă numai cu controlorii fizici şi cu manipulatorii circuitelor materiale. Însă din moment ce fiecare grup de medieni poate stabili un sincronism perfect de contact unul cu celălalt, ele pot practic utiliza, amândouă, totalitatea gamei de energii, mergând de la puterea fizică brută a lumilor materiale, trecând prin fazele de tranziţie ale energiei universale şi până la forţele superioare ale realităţii spiritului tărâmurilor celeste.

Vidul dintre lumea materială şi lumea spirituală este acoperit perfect de seria de asocieri: om muritor, median secundar, median primar, heruvim morontial, heruvim de fază intermediară şi serafim. În experienţa personală a unui muritor individual este neîndoielnic că aceste patru nivele sunt mai mult sau mai puţin unificate de Ajustorul divin al Gândirii, care le dă o semnificaţie personală prin acţiunile sale neobservate şi misterioase.

Pe lumile normale, medienii primari menţin serviciul lor în calitate de corpuri de învăţătură şi gazde celeste din partea Prinţului Planetar, în timp ce slujitorii secundari continuă cooperarea lor cu regimul adamic pentru a face să avanseze cauza civilizaţiei planetare progresive. Atunci când Prinţul Planetar face o greşeală, iar Fiii Materiali eşuează, cum a fost cazul pe Urantia, creaturile mediene devin pupilii Suveranului de Sistem şi servesc sub conducerea custodelui în funcţie al planetei. Însă nu mai există decât alte trei alte în sistemul Sataniei în care aceste fiinţe operează într-un singur grup sub un comandament unificat, aşa cum o fac slujitorii mediani uniţi ai Urantiei.

Pentru medieni, atât pentru cei primari, cât şi pentru cei secundari, munca planetară este variată şi diversificată pe numeroasele lumi individuale ale unui univers, însă pe planetele normale şi medii activităţile lor sunt foarte diferite de îndatoririle care ocupă timpul lor pe sfere izolate cum este Urantia.

Medianii primari sunt istoricii planetei care, de la sosirea Prinţului Planetar până la era în care lumina şi viaţa sunt statornicite, formulează procesiunile şi elaborează descrierile istoriei planetare pentru reprezentaţiile planetelor pe lumile-sediu sistemice.

Medienii rămân timp de lungi perioade pe o lume locuită, însă, dacă sunt fideli misiunii lor, serviciile lor de-a lungul epocilor în menţinerea suveranitatea Fiului Creator vor sfârşi foarte sigur prin a fi recunoscute; ei vor primi răsplata care le este datorată pentru slujirea lor plină de răbdare pe lângă muritorii materiali, pe lumea lor a timpului şi a spaţiului. Mai devreme sau mai târziu, toate creaturile mediene acreditate vor fi înrolate în rândurile Fiilor ascendenţi ai lui Dumnezeu, şi angajate cum se cuvine în lunga aventură de ascensiune a Paradisului, în compania aceloraşi muritori de origine animală, fraţii lor pământeni pe care i-au păzit cu atâta patimă şi i-au servit cu atâta eficacitate pe parcursul lungii lor şederi planetare.

[Prezentat de un Melchizedek acţionând la cererea Şefului Oştirilor Serafice ale Nebadonului.]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A II-A - UNIVERSUL LOCAL

## CAPITOLUL 39 - OŞTIRILE SERAFICE

Din câte ştim, Spiritul Infinit, aşa cum este personalizat în sediile universurilor locale, îşi propune să procreeze serafimi uniform perfecţi, însă dintr-un motiv necunoscut aceşti descendenţi serafici sunt foarte

diferiţi. Această diversitate se poate să rezulte din interpunerea necunoscută a Deităţii experienţiale evoluânde; chiar dacă este aşa, noi nu putem demonstra acest lucru. Constatăm, cu toate acestea că, după ce au fost supuşi la probe educative şi la o disciplină de instruire, serafimii se clasează infailibil şi net în şapte grupe, după cum urmează:

1.Serafimii Supremi.
2.Serafimii Superiori.
3.Serafimii Supraveghetori.
4.Serafimii Administratori.
5.Ajutoarele Planetare.
6.Slujitorii de Tranziţie.
7.Serafimii Viitorului.

Nu prea ar fi exact să spunem că un serafim oarecare este inferior unui înger din orice alt grup. Cu toate acestea, serviciul fiecărui înger este mai întâi limitat la grupul clasificării originare şi naturale. Manotia, asociatul meu serafic în pregătirea prezentei expuneri, este un serafim suprem care a activat cândva doar ca serafim suprem. Prin sârguinţa sa şi prin devotamentul servirii sale, el a fost în funcţie în aproape toate domeniile de activitate deschise unui serafim, şi acum el ocupă postul de şef asociat al serafimilor de pe Urantia.

Fiinţele umane găsesc uneori dificil să înţeleagă că o aptitudine creată pentru o slujire de nivel superior nu implică neapărat capacitatea de a opera la nivele de servire relativ inferioare. Omul începe în viaţă ca un prunc neputincios; fiecare înfăptuire omenească trebuie deci să includă toate condiţiile experienţiale prealabile; serafimii nu trec prin această viaţă preadultă — ei nu au copilărie. Ei sunt, cu toate acestea, creaturi experienţiale. Prin experienţă şi printr-un plus de educaţie, ei pot spori patrimoniul lor de aptitudini divine şi înnăscute, dobândind experimental competenţa funcţională într-unul sau mai multe servicii serafice.

După ce au fost împuterniciţi, serafimii sunt ataşaţi rezervelor grupului lor natural. Cei care au statutul planetar de administrator servesc adesea, pe parcursul unor lungi perioade, după cum au fost clasificaţi iniţial, însă cu cât este mai înalt nivelul lor funcţional intrinsec , cu atât mai stăruitor încearcă slujitorii îngereşti să fie ataşaţi ordinelor inferioare ale serviciului universal. Ei doresc, în special, să fie încorporaţi în rezervele ajutoarelor planetare şi, dacă reuşesc, se înrolează în şcolile celeste ataşate cartierului general al Prinţului Planetar al vreunei lumi evolutive. Ei încep aici să studieze limbile, istoria şi obiceiurile locale ale raselor omenirii. Serafimii trebuie să dobândească cunoaşterea şi să câştige experienţa într-un mod foarte asemănător celui al oamenilor. Ei sunt apropiaţi de voi prin anumite atribute ale personalităţii, şi se străduiesc toţi să înceapă de bază, de la nivelul de slujire cel mai de jos posibil. Acest fapt le permite să spere că vor atinge nivelul cel mai înalt posibil al destinului experienţial.

## 1.SERAFIMII SUPREMI

Aceşti serafimi formează cel mai înalt dintre cele şapte ordine de îngeri revelaţi într-un univers local. Ei operează în şapte grupuri, din care fiecare este strâns asociat cu slujitorii îngereşti ai Corpului Serafic de Înfăptuire.

1.*Slujitorii Fiului Spirit*. Serafimii supremi din primul grup sunt angajaţi în serviciul înalţilor Fii şi al fiinţelor provenite din Spirit care locuiesc şi lucrează în universul local. Slujitorii îngereşti ai acestui grup servesc, de asemenea, pe Fiul Universului şi pe Spiritul Universului, şi sunt strâns afiliaţi serviciului de informaţii al Strălucitoarei Stele de Dimineaţă, şeful executiv pentru univers al voinţelor unite ale Fiului Creator şi Spiritului Creativ.

Datorită ataşării lor pe lângă înalţii Fii şi înaltele Spirite, aceşti serafimi se găsesc natural asociaţi unor vaste servicii de Avonali Paradisiaci, divinii descendenţi ai Fiului Etern şi ai Spiritului Infinit. Avonalii Paradisului sunt întotdeauna însoţiţi, în toate misiunile lor de control şi de manifestare, de serafimi din acest ordin înalt şi experimentat. Aceştia din urmă se consacră atunci organizării şi administrării muncii speciale care ţine de sfârşitul unei dispensaţii planetare şi de inaugurarea unei noi epoci; ei nu se ocupă însă de munca de eventuală judecare incidentală unei asemenea schimbări în dispensaţie.

*Asistenţii de Manifestare*. Când îndeplinesc o misiune de manifestare Avonalii Paradisului, însă nu şi Fiii Creator, sunt întotdeauna însoţiţi de un corp de 144 de asistenţi de manifestare. Aceşti 144 de îngeri sunt conducătorii tuturor celorlalţi slujitori proveniţi din Fiu şi din Spirit care se găsesc însărcinaţi cu o misiune de manifestare. Pot exista legiuni de îngeri supuse comenzii unui Fiu al lui Dumnezeu încarnat printr-o manifestare

planetară, însă toţi aceşti serafimi vor fi organizaţi şi dirijaţi de cei 144 de asistenţi de manifestare. Mai înaltele ordine de îngeri, supernafimi şi seconafimi pot, de asemenea, să facă parte din oştirea asistenţilor şi, cu toate că misiunile lor sunt distincte de cele ale serafimilor, toate activităţile lor vor fi coordonate de asistenţii de manifestare.

Aceşti asistenţi de efuziune sunt serafimi împliniţi; ei au trecut toţi de cercurile Serafingtonului şi au atins Corpul Serafic de Înfăptuire. Dealtfel, ei au fost special antrenaţi să facă faţă dificultăţilor şi să depăşească crizele asociate manifestărilor Fiilor lui Dumnezeu pentru avansarea copiilor timpului. Aceşti serafimi au atins toţi Paradisul şi îmbrăţişarea personală a celei de a Două Surse-Centru, Fiul Etern.

Serafimii doresc de asemenea, cu ardoare, să facă parte din misiunile Fiilor încarnaţi, şi să fie ataşaţi ca păzitori ai destinului muritorilor tărâmului; acest din urmă rol este cel mai sigur paşaport pentru Paradis, în timp ce asistenţii de manifestare au îndeplinit serviciul cel mai înalt al universului local printre serafimii împliniţi care au atins Paradisul.

2.*Consultanţii Tribunalelor*. Aceştia sunt serafimii consultanţi şi ajutoarele ataşate tuturor ordinelor de judecată, de la consiliatori până la tribunalele cele mai înalte ale tărâmului. Aceste tribunale nu au drept scop emiterea unor sentinţe punitive, ci mai degrabă judecarea divergenţelor autentice de opinie şi decretarea supravieţuirii eterne a muritorilor ascendenţi. Datoria consultanţilor constă în a veghea ca toate aceste acuzaţii împotriva creaturilor muritoare să fie expuse cu justeţe şi judecate cu milostenie. În această muncă, ei sunt strâns asociaţi cu Înalţii Comisionari, ascendenţi contopiţi cu Spiritul şi servind în universul local.

Consultanţii serafici pe lângă tribunale servesc foarte adesea ca apărători ai muritorilor. Noi nu vrem să spunem că a existat vreodată vreo tendinţă de a fi nedrept faţă de umilele creaturi ale tărâmurilor, însă atunci când dreptatea impune judecarea fiecărei greşeli din ascensiunea către perfecţiunea divină, îngăduinţa cere ca fiecare pas greşit să fie judecat în acord cu natura creaturii şi cu ţelul divin. Aceşti îngeri sunt exponenţii, prin cuvânt şi exemplu, ai elementului de milostenie inerent dreptăţii divine — o echitate bazată pe cunoaşterea faptelor subiacente ale motivaţiilor personale şi ale tendinţelor rasiale.

Îngerii acestui ordin servesc de la consiliile Prinţilor Planetari până la tribunalele cele mai înalte ale universului local, în timp ce asociaţii lor din Corpul Serafic de Desăvârşire acţionează pe tărâmurile mi înalte ale Orvontonului, chiar şi pe lângă tribunalele Celor Îmbătrâniţi de Zile de pe Uversa.

3.*Orientatorii Universali*. Ei sunt prietenii fideli şi sfătuitorii post-calificaţi ai tuturor creaturilor ascendente care fac o ultimă pauză pe Salvington, în universul originii lor, până în ajunul aventurii spirituale care li se prezintă în imensitatea suprauniversului Orvontonului. În aceste momente, mulţi ascendenţi încearcă un sentiment pe care muritorii pot să-l înţeleagă doar prin comparaţie cu emoţia umană a nostalgiei. În urma lor stau tărâmurile de înfăptuire cu care s-au obişnuit prin servire îndelungată şi prin împlinire morontială; în faţa lor se ridică misterioasa sfidare a unui univers mai mare şi mai vast.

Orientatorii universali au sarcina de a înlesni pelerinilor ascendenţi trecerea de la nivelele de serviciu universal deja dobândite la cele nedobândite încă. Ei îi ajută pe pelerini să facă acele ajustări caleidoscopice în înţelegerea semnificaţiilor şi a valorilor intrinseci realizării că o fiinţă spirituale de primul stadiu stă nu la capătul şi la apogeul ascensiunii morontiale a universului local, ci mai degrabă chiar la baza lungii scări de ascensiune spirituală care conduce la Tatăl Universal al Paradisului.

Mulţi dintre absolvenţii de pe Serafington, membri ai Corpului Serafic de Desăvârşire care sunt asociaţi cu aceşti serafimi, se angajează într-o predarea intensivă în anumite şcoli ale Salvingtonului consacrate pregătirii creaturilor Nebadonului pentru relaţiile următoarei epoci a universului.

4.*Consilierii de Învăţare*. Aceşti îngeri aduc un ajutor inestimabil corpului de învăţare spirituală al universului local. Consilierii învăţători sunt secretari ai maeştrilor tuturor ordinelor, de la Melchizedeki şi de la Fiii Învăţători ai Trinităţii, până la muritorii morontiali însărcinaţi să-i ajute pe cei din specia lor, care îi urmează imediat pe scara vieţii ascendente. Veţi *vedea* pentru prima dată aceşti serafimi învăţători pe una dintre cele şapte lumi palat care înconjoară Jerusemul.

Aceşti serafimi devin aliaţi ai şefilor de divizii ai numeroaselor instituţii ale universurilor locale, în care se educă şi se instruieşte. Ei sunt ataşaţi, în mare număr, facultăţilor celor şapte lumi de instruire a sistemelor locale, precum şi celor de pe cele şaptezeci de sfere educative ale constelaţiilor. Aceste servicii se extind până la lumile individuale. Chiar educatorii sinceri şi devotaţi ai timpului sunt ajutaţi, şi adesea însoţiţi, de aceşti consilieri ai serafimilor supremi.

A patra manifestare a Fiului Creator sub formă de creatură a avut loc sub înfăţişarea unui consilier învăţător al serafimilor supremi ai Nebadonului.

5.*Directorii de Desemnare*. Un corp de 144 de serafimi supremi este ales, din timp în timp, de îngerii care servesc pe sferele evolutive şi arhitecturale locuite de creaturi. Acest corp formează consiliul îngeresc cel mai înalt pe orice sferă, şi el coordonează fazele autonome de servicii şi de afectări serafice. Aceşti îngeri prezidează toate adunările serafice care ţin de linia datoriei sau de apelul la adoraţie.

6.*Arhivarii*. Ei sunt cei care păstrează oficial arhivele pentru serafimii supremi. Mulţi dintre aceşti îngeri elevaţi sunt născuţi cu darurile lor pe deplin dezvoltate; alţii s-au calificat pentru posturile lor de încredere şi de responsabilitate străduindu-se cu sârg să studieze şi îndeplinind cu fidelitate îndatoriri similare în vreme ce erau ataşaţi unor ordine mai umile sau mai puţin încărcate de responsabilităţi.

7.*Slujitorii Neataşaţi*. Un mare număr de serafimi neataşaţi ai ordinului suprem sunt servitori care se autodirijează pe sferele arhitecturale şi pe planetele locuite. Aceşti slujitori satisfac de bună voie indicele diferenţial al solicitării de servire a serafimilor supremi, constituind astfel rezerva generală a acestui ordin.

## 2.SERAFIMII SUPERIORI

Numele de serafimii superiori le-a fost dat fără ca ei să fie, în nici un sens, cantitativ superiori altor ordine de îngeri, ci pentru că ei au în sarcină activităţile superioare ale unui univers local. Numeroşi membri din primele două grupuri ale acestui corp sunt serafimi de înfăptuire, îngeri care au servit în toate fazele de pregătire şi au preluat din nou o funcţie avansată ca îndrumători ai fiinţelor din specia lor în sferele activităţilor lor de început. Fiind un univers tânăr, Nebadonul nu are mulţi îngeri de ordinul acesta.

Serafimii superiori funcţionează în următoarele şapte grupe:

1.*Corpul de Informare*. Aceşti serafimi aparţin statului major personal al lui Gabriel, Strălucitoarea Stea de Dimineaţă. Ei parcurg universul local culegând informaţiile tărâmurilor pentru guvernarea lui în consiliile Nebadonului. Ei sunt serviciul de informare al puternicelor oştiri conduse de Gabriel, în calitate de locţiitor al Fiului Maestru. Aceşti serafimi nu sunt direct afiliaţi nici sistemelor, nici constelaţiilor. Informaţiile lor se scurg direct în Salvington, pe un circuit continuu, direct şi independent.

Serviciile de informare ale diverselor universuri locale pot avea, şi au, intercomunicări, însă doar în interiorul unui anumit suprauniverse dat. Există o diferenţială de energie care separă efectiv treburile şi operaţiunile diverselor supraguverne. În general, un suprauniverse nu poate comunica cu un altul decât prin mijloacele şi dispozitivele camerei de compensare a Paradisului.

2.*Vocea Milosteniei*. Milostenia este vocea dominantă a serviciului serafimilor şi a slujirii îngerilor. Se cade, deci, să existe un corp îngeresc care să întruchipeze, într-un chip special, milostenia . Aceşti serafimi sunt adevăraţii slujitori milostivi ai universurilor locale. Ei sunt îndrumătorii inspiraţi care întreţin impulsurile superioare şi emoţiile cele mai sacre ale oamenilor şi îngerilor. Directorii acestor legiuni sunt, de acum, întotdeauna serafimi de împlinire deoarece sunt, de asemenea, păzitori calificaţi ai destinului uman; altfel spus, fiecare cuplu îngeresc a călăuzit cel puţin un suflet de origine animală pe parcursul vieţii sale umane, apoi a traversat cercurile Serafingtonului şi a fost înrolat în Corpurile Serafice de Desăvârşire.

3.*Coordonatorii Spiritului*. Serafimii superiori ai celui de-al treilea grup îşi au baza pe Salvington, însă operează în universul local şi în toate locurile în care pot aduce servicii fructuoase. Deşi sarcinile lor sunt esenţial spirituale şi prin urmare dincolo de înţelegerea reală a minţii umane, Voi veţi înţelege cu toate acestea, într-o oarecare măsură, slujba lor pe lângă muritori dacă explicăm că li s-a încredinţat acestor îngeri sarcina de a pregăti pe ascenderii de pe Salvington pentru ultimul lor tranzit în universul local — trecerea de la nivelul morontial cel mai înalt la statutul de fiinţă spirituală nou născută. La fel cum pe lumile palat organizatorii mentali ajută creaturile supravieţuitoare să se adapteze potenţialelor minţii morontiale şi să se servească efectiv de ele, tot astfel, pe Salvington, aceşti serafimi îi instruiesc pe absolvenţii morontiali în privinţa facultăţilor nou dobândite ale minţii spiritului. Şi ei îi servesc pe muritorii ascendenţi şi în alte feluri.

4.*Învăţătorii Asistenţi*. Învăţătorii asistenţi sunt ajutoarele şi asociaţii tovarăşilor lor serafimi, consilierii de învăţare. Ei sunt, de asemenea, în contact individual cu vastele instituţii educative ale universului local şi, în special, cu planul septuplu de instruire pus în aplicare pe lumile palat ale sistemelor locale. Un minunat corp al acestui ordin de serafimi funcţionează pe Urantia pentru a susţine şi a face să progreseze cauza adevărului şi a dreptăţii.

5.*Transportorii*. Toate grupurile de spirite slujitoare îşi au corpurile lor de transport, ordine îngereşti consacrate serviciului de transportare a acelor personalităţi care sunt incapabile să călătorească singure de pe o sferă pe alta. Serafimii superiori ai celui de al cincilea grup îşi au sediul instalat pe Salvington şi servesc ca

străbătători ai spaţiului pentru a merge în sediul universului local sau pentru a pleca de acolo. Ca şi alte subdiviziuni de serafimii superiori, unele au fost create ca atare, iar altele s-au ridicat din grupuri inferioare sau mai puţin înzestrate.

Serafimii au o "rezervă de energie" pe deplin adecvată nevoilor universului local şi chiar celor ale suprauniversului, însă ei nu pot niciodată să reziste exigenţelor energetice impuse de o călătorie atât de lungă ca aceea de pe Uversa pe Havona. Un traseu atât de epuizant necesită puterile speciale ale unui seconafim primar, calificat pentru transporturi. Transportorii se încarcă cu energie pentru călătorie atunci când sunt în tranzit, şi îşi recapătă puterea lor personală la sfârşitul călătoriei.

Nici chiar pe Salvington, muritorii ascendenţi nu posedă forme personale de tranzit. Ascenderii trebuie să recurgă la transporturile serafice pentru a înainta de la o lume la alta atâta timp cât nu au trecut de ultimul somn de odihnă de pe cercul intern al Havonei urmat de trezirea eternă în Paradis. După aceea, nu veţi mai depinde de îngeri pentru a vă transporta din univers în univers.

Procesul de înserafimare seamănă puţin cu experienţa morţii sau a somnului, cu excepţia faptului că adormirea de tranzit comportă un element automat al timpului. Voi sunteţi conştient inconştienţi pe durata repausului serafic. Însă Ajustorul vostru de Gândire este pe deplin conştient, de fapt, excepţional de eficace, deoarece voi sunteţi incapabili să vă opuneţi muncii sale creative şi transformatoare, să îi rezistaţi sau să-l îl stingheriţi în vreun fel.

Când sunteţi înserafimaţi voi adormiţi pentru o perioadă specificată, şi vă veţi trezi la momentul indicat. În somnul de tranzit, lungimea călătoriei nu are importanţă. Voi nu vă daţi seama în mod direct de timpul care se scurge. Totul se întâmplă ca şi cum aţi adormi într-un vehicul de transport, într-un oraş, şi, după ce aţi dormit liniştiţi toată noaptea, vă treziţi într-o altă metropolă îndepărtată. Aţi călătorit adormiţi. Şi acesta este modul în care veţi zbura prin spaţiu, înserafimaţi, odihnindu-vă — dormind. Somnul de tranzit este provocat de legătura dintre Ajustor şi transportatorii serafici.

Îngerii nu pot să transporte corpuri combustibile — carne şi sânge — aşa cum posedaţi astăzi, însă ei le pot transporta pe toate celelalte, de la formele morontiale inferioare până la formele spirituale cele mai elevate. Ei nu acţionează în caz de moarte naturală. Atunci când terminaţi cariera voastră terestră, corpul vostru rămâne pe această planetă. Ajustorul vostru de Gândire se întoarce în sânul Tatălui, iar îngerii transportatori nu sunt direct implicaţi în reconstrucţia ulterioară a personalităţii voastre pe lumea de identificare a locuinţelor. Aici corpul nostru nou este o formă morontială susceptibilă să fie înserafimată. Voi "semănaţi un corp muritor" în mormânt şi voi "recoltaţi o formă morontială" pe lumile palat.

6.*Arhivarii*. Aceste personalităţi se preocupă în special de primirea, clasarea şi reexpedierea registrelor Salvingtonului şi ale lumilor lui asociate. Ei servesc, deopotrivă, ca arhivari speciali pentru grupuri stabile de personalităţi superioare şi suprauniversale, ca funcţionari ai tribunalelor Salvingtonului şi ca secretari ai conducătorilor lor.

Emiţătorii — receptori şi difuzori — formează o subdiviziune specială a arhivarilor serafici. Ei se ocupă de expedierea documentelor şi de răspândirea informaţiilor esenţiale. Munca lor este de un ordin mai înalt; în realitate, ea comportă circuite multiple, permiţând unui număr de 144.000 de mesaje să treacă simultan printr-o singură linie de energie. Ei adaptează tehnicile ideografice superioare ale şefilor arhivari superafici şi, datorită acestor simboluri comune, ei menţin un contact reciproc atât cu coordonatorii de informaţii ai supernafimilor terţiari, cât şi cu coordonatorii de informaţii glorificaţi ai Corpului Serafic de Desăvârşire.

Arhivarii serafici ai ordinului superior se angajează astfel într-o legătură strânsă cu serviciul de informaţii al propriului lor ordin şi cu toţi arhivarii subordonaţi, în timp ce teledifuziunile le permit să rămână în comunicare constantă cu arhivarii superiori ai suprauniversului şi, prin acest canal, cu arhivarii Havonei şi cu deţinătorii de cunoaştere din Paradis. Numeroşi arhivari ai ordinului superior sunt serafimi care au ocupat funcţiuni similare în secţiuni inferioare ale universului.

7.*Rezervele*. Vaste rezerve ale tuturor tipurilor de serafimi superiori sunt menţinute pe Salvington, disponibili instantaneu pentru a fi expediaţi în lumile cele mai îndepărtate ale Nebadonului, atunci când sunt ceruţi de directorii de desemnare sau la solicitarea administratorilor de univers. Rezervele de serafimi superiori dau, de asemenea, mesageri ajutători care sunt ceruţi de şeful Strălucitoarelor Stele de Seară care este însărcinat cu păstrarea şi expedierea tuturor comunicărilor personale. Un univers local este din plin echipat cu toate mijloacele adecvate de intercomunicare, însă rămâne întotdeauna un surplus de mesaje care se cer expediate prin mesagerii personali.

Rezervele de bază pentru ansamblul universului local sunt menţinute pe lumile serafice ale Salvingtonului. Corpul lor include toate tipurile tuturor grupelor de îngeri.

## 3.SERAFIMII SUPRAVEGHETORI

Acest ordin de îngeri universali, multilaterali, este angajat exclusiv în serviciul constelaţiilor. Aceşti slujitori iscusiţi îşi instalează cartierele generale pe capitalele constelaţiilor, însă operează pe tot cuprinsul Nebadonului, în beneficiul tărâmurilor care le sunt încredinţate.

1.*Asistenţii Supraveghetori*. Primul ordin de serafimi supraveghetori este desemnat pentru munca colectivă a Părinţilor Constelaţiilor şi îi asistă întotdeauna în mod eficient pe cei Preaînalţi. Serafimii se ocupă, în primul rând, de unificarea şi stabilizarea unei constelaţii întregi.

2.*Previzionarii Legilor*. Fundamentul intelectual al dreptăţii este legea, iar într-un univers local legea îşi are originea în adunările legislative ale constelaţiilor. Aceste corpuri deliberative codifică şi promulgă oficial legile fundamentale ale Nebadonului, legi care au drept scop să procure unei întregi constelaţii maximul de coordonare compatibilă cu politica stabilită şi să nu încalce liberul arbitru moral al creaturilor personale. Serafimii supraveghetori ai celui de al doilea ordin au datoria de a aduce înaintea legislatorilor constelaţiilor o previziune asupra modului în care o ordonanţă propusă ar afecta viaţa creaturilor înzestrate cu liber arbitru. Ei sunt bine calificaţi pentru a îndeplini acest serviciu, datorită lungii lor experienţe în sistemele locale şi pe lumile locuite. Aceşti serafimi nu încearcă să favorizeze în mod special un grup sau altul, însă ei apar în faţa legislatorilor celeşti pentru a vorbi în numele celor care nu pot să se prezinte pentru a se exprima personal. Muritorii înşişi pot contribui la evoluţia legii universale, căci aceşti serafimi descriu pe deplin şi fidel, nu atât dorinţele tranzitorii şi conştiente ale oamenilor, cât mai degrabă adevăratele aspiraţii ale omului interior, ale sufletului morontial evoluând al muritorilor materiali pe lumile spaţiului.

3.*Arhitecţii Sociali*. De la planetele individuale până la lumile educative morontiale, aceşti serafimi lucrează la înfrumuseţarea tuturor contactelor sociale sincere şi la favorizarea evoluţiei sociale a creaturilor universului. Ei sunt îngerii care încearcă să lipsească de orice caracter artificial asocierile de fiinţe inteligente, străduindu-se în acelaşi timp să uşureze interasocierile de creaturi volitive pe baza unei adevărate înţelegeri de sine şi a unei stime reciproce sincere.

Arhitecţii sociali fac tot ceea ce este în puterea lor şi în domeniul lor pentru a reuni indivizi care se asemănă şi a forma pe pământ grupuri de lucru eficiente şi agreabile. Astfel de grupuri s-au pomenit uneori reasociate pe lumile palat pentru continua fructuoasele lor servicii. Însă aceşti serafimi nu îşi ating întotdeauna scopurile; ei nu reuşesc întotdeauna să adune laolaltă pe cei care ar forma grupul cel mai ideal pentru a atinge un obiectiv dat sau pentru a împlini un scop determinat. Atunci trebuie să utilizeze tot ce-i mai bun din materialul disponibil.

Aceşti îngeri îşi continuă slujba pe lumile palat şi pe lumile morontiale superioare. Ei se ocupă de orice iniţiativă privitoare la progresul pe lumile palat şi care interesează mai mult de trei persoane. Când este vorba de numai două fiinţe, ele sunt considerate ca operând pe baza căsătoriei, a complementului sau a asocierii, însă atunci când trei sau mai multe fiinţe sunt grupate pentru un serviciu, ele constituie o problemă socială şi cad, în consecinţă, sub jurisdicţia arhitecţilor sociali. Pe Edentia, aceşti serafimi eficienţi sunt organizaţi în şaptezeci de diviziuni care servesc pe şaptezeci de lumi de progres morontial înconjurând sfera-sediu.

4.*Sensibilizatorii de Etică*. Aceşti serafimi au drept misiune întreţinerea şi promovarea în creaturi a aprecierii crescătoare a moralităţii relaţiilor dintre persoane, căci aceasta este sământa şi secretul creşterii continue şi cu bună ştiinţă a societăţilor şi guvernelor umane sau supraumane. Aceşti serafimi care pun la locul ei aprecierea etică, operează în toate circumstanţele de timp şi de loc în care pot să îşi aducă serviciul, fie în calitate de consilieri voluntari pe lângă conducătorii planetari, fie în calitate de instructori de schimb pe lumile educative ale sistemelor. Cu toate acestea, voi nu veţi fi plasaţi sub deplina lor guvernare înainte de a fi atins şcolile fraterne ale Edentiei, unde ei vor stimula preţuirea adevărurilor referitoare la fraternitate; sunt aceleaşi adevăruri pe care le veţi aprofunda serios făcând experienţa actuală a trăirii cu univitaţii în laboratoarele sociale ale Edentiei, cei şaptezeci de sateliţi ai capitalei Norlatiadekului.

5.*Transportatorii*. Serafimii supraveghetori ai celui de al cincilea grup operează în calitate de transportori de personalitate, mergând şi venind între sediile constelaţiilor. În timp ce aceşti serafimi de transport sunt pe traseu, de la o sferă la alta, ei sunt pe deplin conştienţi de viteza lor, de direcţia lor şi de poziţia lor astronomică. Ei nu străbat spaţiul ca nişte proiectile neînsufleţite. Ei pot trece unul pe lângă altul în cursul zborul lor spaţial

fără a exista nici cel mai mic pericol de coliziune. Ei sunt perfect capabili să varieze viteza lor de înaintare, să îşi modifice direcţia zborului şi chiar să-şi schimbe destinaţia dacă directorii lor le ordonă acest lucru la orice răscruce spaţială a circuitelor de inteligenţă a universului.

Aceste personalităţi de tranzit sunt organizate astfel încât ele pot utiliza simultan cele trei linii de energie universal repartizate, din care fiecare are o viteză proprie de 299.725 de kilometri pe secundă. Serafimii transportori pot deci supraimpune viteza energiei peste cea a puterii, ceea ce le permite să atingă, pe parcursul lungii lor călătorii, o viteză medie cuprinsă între 893.000 şi 899.400 de kilometri pe secundă ai timpului vostru. Viteza lor este afectată de proximitatea maselor de materie învecinate şi de intensitatea şi direcţia principalelor circuite de putere ale universurilor din apropiere. Există numeroase tipuri de fiinţe similare serafimilor care sunt, de asemenea, capabile să traverseze spaţiul şi să transporte alte fiinţe care au fost pregătite cum trebuie.

6.*Arhivarii*. Serafimii superiori de al şaselea ordin acţionează ca arhivari speciali ai treburilor constelaţiilor. Un corp numeros şi eficient al acestora funcţionează pe Edentia, cartierul general al constelaţiei Norlatiadekului, căruia îi aparţin sistemul şi planeta voastră.

7.*Rezervele*. Rezervele generale ale serafimilor supraveghetori sunt menţinute pe sediile constelaţiilor. Aceşti îngeri ţinuţi în rezervă nu sunt, în nici un sens, inactivi; mulţi dintre ei servesc în calitate de ajutori mesageri pe lângă conducătorii constelaţiilor; alţii sunt ataşaţi pe Salvington rezervelor de Vorondadeki neangajaţi încă; alţii pot să se găsească ataşaţi Fiilor Vorondadeki în misiune specială, de exemplu observatorului Vorondadek de pe Urantia, sau uneori Regentului Preaînalt al Urantiei.

## 4.SERAFIMII ADMINISTRATORI

Serafimii celui de al patrulea ordin sunt desemnaţi pentru îndatoririle administrative ale sistemelor locale. Ei sunt nativi ai capitalelor sistemice, însă staţionaţi în mare număr pe lumile palat, pe sferele morontiale şi pe lumile locuite. Serafimii de al patrulea ordin sunt înzestraţi, în mod natural, cu calităţi administrative excepţionale. Ei ajută cu competenţă pe directorii diviziilor subalterne guvernului universal al Fiului Creator, şi se ocupă în principal de treburile sistemelor locale şi ale lumilor care le compun. Ei sunt organizaţi pentru a servi în felul următor:

1.*Asistenţii Administrativi*. Aceşti serafimi foarte capabili sunt asistenţii imediaţi ai unui suveran al sistemului, un Fiu Lanonandek primar. Ei sunt ajutoare inestimabile în executarea detaliilor complicate ale activităţii statului major în sediul sistemului. Ei servesc, de asemenea, ca agenţi personali ai conducătorilor sistemului, mergând şi venind, în mare număr, între capitală, diversele lumi de tranziţie şi planetele locuite, executând numeroase mandate pentru bunăstarea sistemului şi în interesul fizic şi biologic al lumilor sale locuite.

Aceeaşi administratori serafici sunt, de asemenea, ataşaţi guvernelor conducătorilor lumilor, Prinţi Planetari. Într-un univers dat, majoritatea planetelor se găsesc plasate sub jurisdicţia unui Fiu Lanonandek secundar, însă pe anumite lumi, cum ar fi Urantia, planul divin a eşuat. În caz de trădare a unui Prinţ Planetar, aceşti serafimi sunt ataşaţi administratorilor provizorii Melchizedeki şi succesorilor lor în autoritatea planetară. Prezentul şef în exerciţiu pe Urantia este ajutat de un corp de o mie de serafimi ai acestui ordin foarte înzestrat.

2.*Călăuzele justiţiei*. Sunt îngerii care prezintă rezumatul mărturiilor referitoare la bunăstarea eternă a oamenilor şi a îngerilor atunci când asemenea chestiuni ajung să fie pledate în faţa tribunalelor unui sistem sau ale unei planete. Ei pregătesc expuneri pentru toate audierile preliminare implicând supravieţuirea muritorilor, şi aceste expuneri sunt apoi purtate împreună cu dosarul cazului în faţa tribunalelor superioare ale universului şi suprauniversului. Dacă justificarea unei supravieţuiri este îndoielnică, apărarea cazului este pregătită de aceşti serafimi care înţeleg perfect toate detaliile caracteristice ale fiecărui cap de acuzare formulat de administratorii justiţiei universului.

Aceşti îngeri nu au drept misiune să învingă sau să întârzie dreptatea, ci mai degrabă să vegheze justiţie să fie aplicată cu o îngăduinţă generoasă şi cu o echitate desăvârşită tuturor creaturilor. Aceşti serafimi sunt adesea în funcţiune pe lumile locale, prezentându-se de obicei în faţa trio-urilor de arbitri ale comisiilor de consiliere — tribunalele judecând neînţelegerile minore. Dintre cei care au servit la un moment dat în calitate de călăuze ale justiţiei în lumile inferioare, mulţi apar mai târziu în calitate de Voci ale Milosteniei pe sferele superioare şi pe Salvington.

Pe parcursul rebeliunii lui Lucifer în Satania, foarte puţine dintre călăuzele justiţiei au fost pierdute, însă mai mult de un sfert din ceilalţi serafimi administratori şi din ordinele inferioare ale slujitorilor serafici au fost derutaţi şi amăgiţi de sofismele unei libertăţi personale neînfrânate.

3.*Interpreţii Cetăţeniei Cosmice*. Când ascenderii au terminat instruirea lor pe lumile palat, primul stadiu de ucenicie a studenţilor în cariera universală, lor le este permis să se bucure de satisfacţiile trecătoare ale unei maturităţi relative, cetăţenia pe capitala sistemului. Deşi atingerea fiecărui ţel ascendent constituie un succes faptic, aceste scopuri nu sunt, într-un sens mai larg, decât borne pe lunga cale urcând către Paradis. Oricât de relative ar fi aceste succese, nu se refuză niciodată unei creaturi evolutive satisfacţia completă, dar efemeră, de a fi atins un ţel. Din timp în timp, în ascensiunea către Paradis există o pauză, un scurt răgaz să-ţi tragi sufletul, pe durata căruia orizonturile universului sunt nemişcate, statutul creaturii este staţionar, iar personalitatea gustă dulceaţa împlinirii scopului.

Prima dintre aceste perioade în cariera unui muritor ascendent are loc pe capitala unui sistem local. Pe parcursul acestei pauze, ca cetăţeni ai Jerusemului, voi veţi încerca să exprimaţi, prin viaţa voastră de creatură, lucrurile pe care le-aţi dobândit pe parcursul celor opt experienţe vitale precedente, îmbrăţişând Urantia şi cele şapte lumi palat.

Interpreţii serafici de cetăţenie cosmică îndrumă pe noii cetăţeni ai capitalelor sistemului şi le înviorează aprecierea responsabilităţilor unui guvern al universului. Aceşti serafimi sunt, de asemenea, strâns asociaţi cu Fii Materiali în administrarea acestor sisteme atunci când descriu responsabilitatea şi moralitatea cetăţeniei cosmice muritorilor materiali pe lumile locuite.

4.*Stimulatorii Moralităţii*. Pe lumile palat, veţi începe să învăţaţi să vă guvernaţi voi înşivă spre avantajul tuturor celor interesaţi. Mintea voastră învaţă cooperarea, astfel încât să facă planuri cu alte fiinţe, mai înţelepte. În cartierele generale ale sistemelor, maeştrii serafici vor stimula şi mai mult preţuirea de către voi a moralităţii cosmice — interacţiunile libertăţii şi ale loialităţii.

Ce este loialitatea? Este fructul unei aprecieri inteligente a fraternităţii universale. Nu s-ar putea să iei atâta de mult şi să nu se dea nimic. Pe măsură ce vă ridicaţi pe scara personalităţii, veţi învăţa mai întâi să fiţi loiali, apoi să iubiţi, apoi să fiţi filiali, iar apoi puteţi fi liberi; înainte de a fi devenit un finalitar, înainte de a fi atins perfecţiunea loialităţii, nu veţi putea realiza, prin voi înşivă, finalitatea libertăţii.

Aceşti serafimi vă învaţă fecunditatea răbdării: ei vă învaţă că stagnarea conduce la o moarte sigură, însă că şi creşterea prea rapidă echivalează, de asemenea, cu o sinucidere; o picătură de apă, de la mare înălţime, cade la un nivel mai jos şi continuă să curgă, coborând tot mai jos printr-o succesiune de mici căderi. Progresul în lumile morontiale şi spirituale este similar, însă întotdeauna dirijat în sus, şi el are loc la fel de lent şi în stadii la fel de gradate.

Stimulatorii de moralitate descriu lumilor locuite viaţa muritoare ca un lanţ neîntrerupt format din numeroase zale. Şederea voastră scurtă pe Urantia, sfera copilăriei fiinţei muritoare, nu este decât o singură verigă, prima din lungul lanţ care se întinde pe parcursul universurilor şi de-a lungul epocilor eterne. Nu este vorba atât de mult de ceea ce învăţaţi în această primă viaţă; experienţa trăirii acestei vieţi este de mare importanţă. Chiar şi *munca* în această lume, oricât ar fi ea de importantă, nu este tot atât de importantă ca modul în care faceţi această muncă. O viaţă de dreptate nu aduce o răsplată materială, ci o satisfacţie profundă — o conştiinţă a dobândirii — care transcende orice remuneraţie materială imaginabilă.

Cheile împărăţiei cerurilor sunt: sinceritatea, mai multă sinceritate, şi o şi mai mare sinceritate. Toţi oamenii posedă aceste chei. Oamenii se servesc de ele — îşi ridică statutul lor spiritual — prin decizii, mai multe decizii, şi prin şi mai multe decizii. Alegerea morală cea mai înaltă este aceea a celei mai înalte valori posibile şi întotdeauna — în fiecare sferă şi în toate sferele — ea este alegerea de a face voia lui Dumnezeu. Dacă un om efectuează această alegere, el este *mare*, chiar dacă nu este decât cel mai umil cetăţean al Jerusemului sau chiar cel mai insignifiant muritor de pe Urantia.

5.*Transportorii*. Sunt serafimii transportori care operează în sistemele locale. În Satania, sistemul vostru, ei transportă pasageri care provin din Jerusem sau îl au drept destinaţie, şi servesc, de asemenea, în calitate de transportori interplanetari. Rar trece vreo zi fără ca un serafim transportator al Sataniei să nu depună pe ţărmurile Urantiei un vizitator student sau vreun alt călător de natură spirituală sau semispirituală. Aceeaşi străbătători ai spaţiului vă vor transborda într-o bună zi de pe o lume pe alta dintre diversele lumi ale grupului-sediu al sistemului, iar atunci când lucrarea voastră pe Jerusem se va fi sfârşit, ei vă vor purta înainte până pe Edentia. Însă în nici un fel nu vă vor transporta înapoi pe lumea originii voastre umane. Un muritor nu se întoarce niciodată pe planeta sa natală pe parcursul dispensaţiei existenţei sale temporale, iar dacă ar trebui să se întoarcă în cursul unei dispensaţii ulterioare, el ar fi însoţit de un serafim din grupul transportor al sediului universului.

6.*Arhivarii*. Aceşti serafimi sunt păstrători ai triplelor arhive ale sistemelor locale. Templul arhivelor pe capitala unui sistem este o structură unică, o treime materială, construită din metale şi cristale luminoase, o

treime morontială, fabricată printr-o legătură de energie materială şi spirituală, dar în afara câmpului de percepţie umană, şi o treime spirituală. Arhivarii acestui ordin conduc şi întreţin acest triplu sistem de arhivare. Muritorii ascendenţi încep să consulte arhivele materiale, Fiii Materiali şi fiinţele superioare de tranziţie le consultă pe cele ale sălilor morontiale, în timp ce serafimii şi personalităţile spirituale superioare ale tărâmului citesc cu grijă analele secţiunii spiritului.

7.*Rezervele*. Serafimi administratori ai corpului de rezervă a Jerusemului petrec o mare parte din timpul lor de aşteptare întreţinând relaţii sociale de camaraderie spirituală cu ascenderii muritori care tocmai au sosit din diversele lumi ale sistemului —absolvenţii acreditaţi ai lumilor palat. Una dintre plăcerile şederii voastre pe Jerusem, pe parcursul perioadelor voastre de vacanţă, va fi să vă întâlniţi şi să staţi de vorbă cu aceşti serafimi din corpul de rezervă, care au călătorit atât de mult şi care au trecut prin atât de multe experienţe.

Tocmai aceste relaţii amicale de felul acesta sunt cele care fac o capitală sistemică atât de dragă muritorilor ascendenţi. Pe Jerusem veţi găsi pentru prima dată Fii Materiali, îngeri şi pelerini ascendenţi interasociaţi. Se văd aici înfrăţindu-se fiinţe pe deplin spirituale şi semispirituale cu indivizi care tocmai se desprind din existenţa materială. Formele muritoare sunt aici atât de modificate, iar câmpurile reacţiilor umane la lumină sunt atât de întinse, încât toţi se pot bucura de recunoaşterea reciprocă şi de înţelegerea compătimitoare a personalităţii lor.

## 5.AJUTOARELE PLANETARE

Aceşti serafimi menţin cartiere generale pe capitalele sistemelor şi, cu toate că sunt strâns asociaţi cu cetăţenii adamici care locuiesc acolo, ei sunt în principal ataşaţi serviciului Adamilor Planetari, înnobilatorii biologici sau fizici ai raselor materiale pe lumile evolutive. Munca de slujire a îngerilor capătă un interes tot mai mare pe măsura apropierii lor de lumile locuite, a apropierii de problemele efective cu care se confruntă bărbaţii şi femeile timpului care se pregătesc de încercarea de a atinge ţelul eternităţii.

Ajutoarele planetare au fost, în marea majoritate, retrase de pe Urantia după căderea regimului adamic, iar supravegherea serafică a lumii voastre a fost atunci transferată într-o mai mare măsură administratorilor, slujitorilor de tranziţie şi păzitorilor de destin. Cu toate acestea, ajutoarele serafice ale Fiilor voştri Materiali nedesăvârşiţi servesc încă Urantia în următoarele grupuri:

1.*Vocile Grădinii*. Când cursul planetar al evoluţiei umane atinge nivelul său biologic cel mai înalt, apariţia Fiicelor şi a Fiilor Materiali, Adamii şi Evele, survine întotdeauna pentru a face să avanseze evoluţia raselor prin aportul efectiv al plasmei lor vitale superioare. Cartierul general planetar al unui Adam şi al unei Eve se numeşte, în general, Grădina Edenului, iar serafimii lor personali sunt adesea cunoscuţi sub numele de Voci ale Grădinii. Aceşti serafimi aduc servicii inestimabile Adamilor Planetari în toate planurile lor de înălţare fizică şi intelectuală a raselor evolutive. După eşecul lui Adam pe Urantia, unii dintre aceşti serafimi au fost lăsaţi pe planetă şi acordaţi succesorilor lui Adam în autoritate.

2.*Spiritele Fraternităţii*. Atunci când un Adam şi o Evă sosesc pe o lume evolutivă, este evident că stabilirea unei armonii rasiale şi a unei cooperări sociale între diversele rase reprezintă un ţel important. Este rar ca aceste rase de culori diferite şi naturi variate să accepte de bunăvoie planul fraternităţii umane. Aceşti oameni primitivi nu ajung să realizeze înţelepciunea asocierilor paşnice decât după ce s-au copt în experienţa umană şi datorită slujirii fidele a spiritelor serafice de fraternitate. Fără munca acestor serafimi, eforturile Fiilor Materiali de a armoniza şi a face să progreseze rasele unei lumi în evoluţie ar fi fost mult întârziate, iar dacă Adamul vostru ar fi respectat planul originar de avansare a Urantiei, spiritele de fraternitate ar fi produs deja transformări incredibile în rasa umană. Ţinând cont de greşeala lui Adam, rămâne remarcabil că aceste ordine serafice au reuşit să întreţină şi să realizeze chiar şi gradul relativ de fraternitate care există în prezent pe Urantia.

3.*Sufletele Păcii*. Primele milenii de eforturi ascensionale ale oamenilor evolutivi sunt marcate de numeroase lupte. Pacea nu este starea naturală a domeniilor materiale. Mai întâi, prin intermediul sufletelor serafice ale păcii, oamenii realizează sensul "păcii pe pământ şi al bunăvoinţei printre oameni". Cu toate că aceşti îngeri au fost în mare măsură zădărniciţi în încercările lor iniţiale de pe Urantia, Vevona, şeful sufletelor păcii în epoca lui Adam, a fost lăsat pe Urantia, şi el este acum ataşat statului major al guvernatorului general rezident. Şi tot acelaşi Vevona este acela care, acţionând ca şef al oştirilor îngereşti, a proclamat lumilor, pe parcursul naşterii lui Mihail, "Slavă lui Dumnezeu în Havona şi pe pământ, pace şi bunăvoinţă printre oameni".

În epocile mai avansate ale evoluţiei planetare, aceşti serafimi contribuie la substituirea vechii idei de ispăşire cu conceptul de acordare divină ca filozofie a supravieţuiri muritorilor.

4.*Spiritele Încrederii*. Suspiciunea este reacţia inerentă oamenilor primitivi; luptele de supravieţuire din timpul primelor epoci nu generează în mod natural încrederea. Încrederea este o nouă achiziţie umană datorată slujirii acestor serafimi planetari ai regimului adamic. Ei au drept misiune faptul de a insufla credinţa în mintea oamenilor aflaţi în evoluţie. Zeii sunt foarte încrezători; Tatăl Universal doreşte să se bizuiască, într-un mod liber — în calitate de Ajustor — pe o asociere cu omul.

Tot acest grup de serafimi a fost transferat noului regim după eşecul misiunii lui Adam, şi de atunci ei şi-au continuat întotdeauna lucrările pe Urantia. Şi ei nu au eşuat cu totul, căci putem vedea acum dezvoltându-se o civilizaţie care încorporează multe dintre idealurile lor de încredere şi de încredinţare.

În epocile planetare mai avansate, aceşti serafimi fac ca oamenii să aprecieze mai bine adevărul că incertitudinea este taina unei continuităţi mulţumitoare. Ei ajută pe filozofii muritori să înţeleagă că, în condiţiile în care este esenţială ignoranţa pentru o reuşită, ar fi o greşeală colosală de a lăsa creaturile să ştie ce se va întâmpla în viitor. Ei trezesc gustul oamenilor pentru dulceaţa incertitudinii, pentru spiritul romantic şi pentru încântarea unui viitor imprecis şi necunoscut.

6.*Transportorii*. Transportorii planetari sunt în serviciul lumilor individuale. Majoritatea fiinţelor înserafimate aduse pe această planetă sunt în trecere; ele doar zăbovesc; şi rămân sub paza propriilor lor transportatori serafici. Există însă un mare număr dintre aceşti serafimi care sunt staţionaţi pe Urantia. Acestea sunt personalităţile transportoare care operează pornind de la planetele locale, de exemplu de la Urantia la Jerusem.

Iată maniera în care sunt formate ideile voastre clasice asupra îngerilor: în clipele care preced imediat moartea fizică, se produce uneori în mintea umană fenomen de reflectare, iar această conştiinţă vagă pare să vizualizeze ceva din forma îngerului însoţitor, iar aceasta este imediat tradus în termenii conceptelor obişnuite de îngeri conţinute în mintea individului.

Ideea greşită că îngerii posedă aripi nu rezultă în întregime din ideea antică că ele le sunt necesare pentru a zbura prin aer. Fiinţele umane au primit uneori permisiunea de a observa serafimi care se pregăteau să efectueze un transport, şi tradiţiile relative la aceste experienţe au contribuit mult la determinarea conceptului urantian de îngeri. Observând cum este pregătit un serafim de transport pentru a primi un pasager pentru tranzitul interplanetar, se poate vedea ceva ce seamănă cu un dublu set de aripi, plecând de la cap către picioarele îngerului. În realitate, aceste aripi sunt izolatorii de energie — scuturile antifricţiune.

Atunci când fiinţe celeste trebuie să fie înserafimate pentru un transport de la o lume la alta, ele sunt aduse în cartierul general al sferei unde, după înregistrarea cuvenită, li se induce somnul de tranzit. Între timp, serafimul de transport se pune în poziţie orizontală, imediat deasupra polului de energie universală al planetei. În timp ce scuturile energetice sunt larg deschise, asistenţii serafici de serviciu depun cu îndemânare personalitatea adormită direct pe îngerul transportator, după ce perechile superioare şi inferioare de scuturi sunt închise cu grijă şi ajustate.

Apoi, sub influenţa transformatorilor şi transmiţătorilor, o ciudată metamorfoză începe deodată cu pregătirea îngerului de a se lansa în curenţii de energie ai circuitelor universale. Înfăţişarea exterioară a serafimului devine ascuţită la ambele extremităţi şi este tot mai învăluită de o lumină stranie, de tentă chilimbarie încât devine foarte repede imposibil să se distingă personalitatea înserafimată. Când totul este gata de plecare, şeful de transport inspectează cu grijă vehiculul purtător de viaţă şi procedează la verificările de rutină pentru a se asigura dacă îngerul este sau nu încircuitat cum trebuie; apoi el anunţă că respectivul călător este bine înserafimat, că energiile sunt ajustate, că îngerul este izolat şi că totul este gata pentru semnalul de pornire.

Controlorii mecanici, doi dintre ei, se pun atunci pe poziţie. În acest moment, serafimul transportator a devenit o siluetă de luminozitate pâlpâitoare, vibrantă, aproape transparentă şi de forma unei torpile. Expeditorul de transporturi al tărâmului convoacă atunci bateriile auxiliare de transmiţători vii de energie, de regulă în număr de o mie; în acelaşi timp în care anunţă destinaţia transportului, el se întinde şi atinge punctul cel mai apropiat al vehiculului serafic care se lansează atunci cu viteza unui fulger, lăsând în urma lui o dâră de luminozitate celestă, atâta cât se întinde atmosfera planetei. În mai puţin de zece minute, minunatul spectacol se va pierde din vedere, chiar şi pentru viziunea reîntărită a serafimilor.

Rapoartele spaţiale ale planetei sunt primite la prânz pe meridianul cartierului general spiritual desemnat, iar transportatorii sunt expediaţi din acelaşi loc la miezul nopţii. Este ora cea mai favorabilă pentru plecarea lor şi aceasta este ora standard dacă nu se specifică altfel.

6.*Arhivarii*. Sunt conservatorii chestiunilor majore ale planetei cu privire la funcţiunile ei ca parte a sistemului şi la relaţiile ei cu guvernul universului. Funcţia lor constă în a înregistra chestiunile planetare, însă ei nu se ocupă de treburi referitoare la viaţa şi la existenţa individuale.

7.*Rezervele*. Corpul rezervelor serafimilor planetari ai Sataniei este menţinut în Jerusem, în strânsă asociere cu rezervele Fiilor Materiali. Aceste rezerve sunt îndeajuns de abundente cât pentru toate fazele multiplelor activităţi ale acestui ordin serafic. Aceşti îngeri sunt, de asemenea, purtătorii mesajelor personale ale sistemelor locale. Ei servesc muritorii de tranziţie, îngerii şi Fiii Materiali, precum şi alte fiinţe domiciliate în sediile sistemelor. Cu toate că Urantia este actual exclusă din circuitele spirituale ale Sataniei şi Norlatiadekului, veţi rămâne, pe o altă cale, în contact intim cu treburile interplanetare, căci mesagerii Jerusemului vin frecvent pe această lume, la fel ca pe toate celelalte sfere ale sistemului.

## 6.SLUJITORII DE TRANZIŢIE

Aşa cum sugerează numele lor, serafimii slujirii de tranziţie îşi oferă serviciile oriunde pot contribui la tranziţia creaturilor între starea materială şi starea spirituală. Aceşti îngeri slujesc de la lumile locuite până la capitalele sistemelor, însă cei de pe Satania îşi îndreaptă, în prezent, cele mai mari eforturi către educarea muritorilor supravieţuitori de pe cele şapte lumi palat. Slujirea lor este diversificată în funcţie de următoarele şapte ordine de însărcinare:

1.Îngerii Serafici.
2.Tălmăcitorii Rasiali.
3.Organizatorii Mentali.
4.Consilierii Morontiei.
5.Tehnicienii.
6.Arhivarii Învăţători.
7.Rezervele Protectoare.

În expunerea referitoare la lumile palat şi la viaţa morontială veţi afla mai multe despre slujirea acestor serafimi pe lângă ascenderii de tranziţie.

## 7.SERAFIMII VIITORULUI

Aceşti îngeri nu slujesc prea mult în afara domeniilor cele mai vechi şi a planetelor cele mai evoluate ale Nebadonului. Un mare număr dintre ei sunt ţinuţi în rezervă pe lumile serafice apropiate de Salvington, unde se ocupă de cercetări relevante pentru epoca luminii şi vieţii ale cărei zori se vor ivi într-o bună zi pentru Nebadon. Funcţia acestor serafimi se leagă de cariera muritoare ascendentă, însă ei se ocupă aproape exclusiv de muritorii supraveghetori ai unuia dintre ordinele de ascensiune modificate.

În măsura în care aceşti îngeri nu sunt acum direct preocupaţi nici de Urantia, nici de urantieni, noi socotim că este preferabil să ne abţinem de la descrierea fascinantelor lor activităţi.

## 8.DESTINUL SERAFIMILOR

Serafimii îşi au originea în universurile locale, iar unii dintre ei îşi împlinesc destinul de slujire chiar pe tărâmurile pe care s-au născut. Cu ajutorul şi cu sfatul arhanghelilor seniori, unii serafimi pot fi înălţaţi la serviciile exaltate ale Strălucitoarelor Stele de Seară, în timp ce alţii dobândesc statutul şi serviciul de coordonaţi nearătaţi ai Stelelor de Seară. Ei pot trăi şi alte aventuri într-un destin al universului local, însă Serafingtonul rămâne pentru totdeauna ţelul tuturor îngerilor. Serafingtonul este pragul îngeresc de acces către Paradis şi de împlinire a Deităţii, sfera de tranziţie dintre slujirea din timp şi serviciul elevat din eternitate.

Serafimii pot atinge Paradisul prin zeci şi chiar sute de căi, însă cele mai importante, studiate în aceste expuneri, sunt următoarele:

1.Câştigarea cu titlu personal a admiterii în lăcaşul serafic al Paradisului, ajungând la perfecţiune într-un serviciu specializat ca artizan celest, ca Consilier Tehnic sau ca Arhivar Celest. A deveni un Însoţitor al Paradisului şi poate atunci, după ce s-a atins astfel centrul tuturor lucrurilor, a deveni un slujitor şi un consilier etern pe lângă ordine serafice sau de altă natură.

2.Convocarea pe Serafington. În anumite condiţii, serafimii sunt convocaţi pe sferele superioare; în alte împrejurări, îngerii vor atinge uneori Paradisul într-un timp mult mai scurt decât muritorii. Însă, oricât de potrivită ar fi o pereche de serafimi, ea nu poate lua iniţiativa de a pleca nici pe Serafington, nici în vreun un alt loc. Numai păzitorii destinului care au reuşit pot fi siguri că vor merge în Paradis pe o cale progresivă de ascensiune evolutivă. Toţi ceilalţi trebuie să aştepte cu răbdare sosirea supernafimilor terţiari, mesagerii Paradisului, cu convocări ordonându-le să apară în acest loc înalt.

3.Atingerea Paradisului prin tehnica umană evolutivă. Alegerea supremă a serafimilor în cariera timpului este postul de înger păzitor, pentru ca ei să poată atinge cariera finalităţii şi să poată fi calificaţi pentru desemnarea lor pe sferele lor eterne de serviciu serafic. Aceşti îndrumători personali ai copiilor timpului se numesc păzitori ai destinului, acesta însemnând că ei păzesc creaturi muritoare pe calea destinului divin şi că, făcând astfel, ei îşi determină propriul destin.

Păzitorii destinului sunt aleşi dintre personalităţile îngereşti cele mai experimentate, dintre toate ordinele de serafimi care s-au calificat pentru acest serviciu. Păzitori temporari sunt atribuiţi tuturor muritorilor supravieţuitori al căror destin este să lucreze cu Ajustorul lor, şi aceşti asociaţi le vor putea fi ataşaţi permanent atunci când supravieţuitorii muritori vor atinge dezvoltarea intelectuală şi spirituală necesare. Înainte de a părăsi lumile palat, ascenderii muritori au toţi aliaţi serafici permanenţi. Acest grup de spirite slujitoare va fi discutat în capitolele referitoare la Urantia.

Îngerii nu pot să plece de la nivelul uman pentru a-l atinge pe Dumnezeu, căci ei sunt creaţi "puţin mai sus decât voi"; însă lucrurile au fost atât de înţelept aranjate încât, deşi ei nu pot cu nici un chip să pornească chiar de la baza existenţei, din ţinuturile spirituale cele mai de joase ale existenţei muritoare, ei se pot coborî la creaturile care chiar pornesc de jos de tot şi le pot călăuzi pas cu pas, de la o lume la alta, până la porţile Havonei. Atunci când ascenderii muritori părăsesc Uversa pentru a înainta pe cercurile Havonei, păzitorii care le-au fost ataşaţi după viaţa lor în trup îşi iau rămas bun temporar de la asociaţii lor pelerini şi pleacă pe Serafington, destinaţia îngerilor marelui univers. Aceşti păzitori vor încerca să străbată cele şapte cercuri de lumină serafică şi vor ajunge acolo indubitabil.

Mulţi dintre aceşti serafimi desemnaţi ca păzitori ai destinului pe parcursul vieţii materiale, însă nu toţi, îi însoţesc pe asociaţii lor muritori prin cercurile Havonei, şi alţi câţiva serafimi trec prin circuitele universului central într-un mod care este în întregime diferit de ascensiunea muritorilor. Însă, oricare ar fi traseul lor ascensional, toţi serafimii evolutivi traversează Serafingtonul, şi cea mai mare parte trec prin această experienţă mai degrabă decât prin circuitele Havonei.

Serafingtonul este sfera de destinaţie a îngerilor, iar ajungerea în această lume este în întregime diferită de experienţele pelerinilor muritori pe Ascendington. Îngerii nu sunt absolut siguri de viitorul lor etern înainte de a fi atins Serafingtonul. Nu s-a auzit niciodată ca vreunui înger care a atins Serafingtonul să se fi rătăcit; păcatul nu va găsi niciodată răspuns în inima unui serafim desăvârşit.

Absolvenţii Serafingtonului primesc misiuni diverse: păzitorii Destinului, având experienţa cercurilor Havonei, intră de obicei într-un Corp al Finalitarilor Muritori. Alţi păzitori, după ce au fost trecuţi prin probele de separare Havoniană, se alătură adesea în Paradis asociaţilor lor muritori; unii dintre ei devin asociaţii permanenţi ai finalitarilor muritori, în timp ce alţii intră în diversele corpuri finalitare nemuritoare, şi mulţi dintre ei sunt reuniţi în Corpul de Desăvârşire Serafic.

## 9.CORPUL DE ÎMPLINIRE SERAFIC

După ce au ajuns la Tatăl spiritelor şi au fost admişi în serviciul serafic de împlinire, îngerii sunt uneori trimişi să slujească lumile statornicite în lumină şi viaţă. Ei obţin ataşarea pe lângă înaltele fiinţe trinitizate ale universurilor şi pe lângă serviciile exaltate ale Paradisului şi Havonei. Aceşti serafimi ai universurilor locale au compensat prin experienţă diferenţa de potenţial divin care îi separa anterior de spiritele slujitoare ale universului central şi ale suprauniversurilor. Îngerii Corpul de Desăvârşire Serafic servesc în calitate de asociaţi ai seconafimilor suprauniversali şi ca asistenţi ai supernafimilor înaltelor ordine ale Paradisului şi ale Havonei. Pentru aceşti îngeri, cariera timpului este finită; de acum şi pentru totdeauna ei sunt servitorii lui Dumnezeu, însoţitorii personalităţilor divine şi perechile finalitarilor Paradisului.

Un mare număr de serafimi desăvârşiţi se întorc la universul lor natal pentru a-şi completa slujirea de înzestrare divină cu slujirea de perfecţiune experienţială. Nebadonul este, dacă ar fi să facem o comparaţie, unul dintre cele mai tinere universuri, şi nu numără atât de mulţi îngeri absolvenţi revenind de pe Serafington cât un

tărâm mai vechi, însă universul nostru local este înzestrat cu un număr adecvat de serafimi împliniţi, deoarece este semnificativ faptul de a vedea că tărâmurile evolutive vădesc tot mai mult nevoia de serviciile lor, pe măsură ce se apropie de statutul de lumină şi de viaţă. Serafimii desăvârşiţi sunt acum, în majoritate, în serviciul ordinelor supreme de serafimi, însă unii sunt în serviciul fiecăruia dintre celelalte ordine îngereşti. Însăşi lumea voastră beneficiază de slujirea extinsă a douăsprezece grupuri specializate ale Corpului de Desăvârşire Serafic; aceşti serafimi principali de supraveghere planetară îi însoţesc pe lumile locuite pe toţi Prinţii Planetari care sunt proaspăt desemnaţi.

Multe căi fascinante de slujire se deschid serafimilor desăvârşiţi. În zilele precedând sosirea lor în Paradis ei năzuiau cu toţii la o sarcină de păzitori ai destinului. În experienţa lor posterioară Paradisului, ei doresc mai ales să servească ca însoţitori de manifestare pe lângă Fiii Paradisului încarnaţi. Ei rămân suprem devotaţi planului universal, lansând creaturile muritoare ale lumilor evolutive pe lunga şi atrăgătoarea călătorie către ţelul paradisiac de divinitate şi de eternitate. Pe parcursul întregii aventuri muritoare pentru de găsire a lui Dumnezeu şi de ajungere la perfecţiunea divină, aceste ajutoare spirituale de împlinire serafică şi fidelele spirite slujitoare ale timpului sunt întotdeauna prietenii voştri şi rămân întotdeauna ajutoarele voastre infailibile.

[Prezentat de un Melchizedek acţionând la cererea Şefului Oştirilor Serafice ale Nebadonului.]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A II-A - UNIVERSUL LOCAL

## CAPITOLUL 40 - FIII ASCENDENŢI AI LUI DUMNEZEU

La fel ca pentru numeroase grupuri majore de fiinţe universale, au fost revelate şapte clase generale de Fii Ascendenţi ai lui Dumnezeu:

1.Muritori contopiţi cu Tatăl.
2.Muritori contopiţi cu Fiul.
3.Muritori contopiţi cu Spiritul.
4.Serafimi Evolutivi.
5.Fii Materiali Ascendenţi.
6.Medieni Transferaţi.
7.Ajustori Personalizaţi.

Povestea acestor fiinţe, de la cei mai umili muritori de origine animală ai lumilor evolutive, până la Ajustorii Personalizaţi ai Tatălui Universal oferă o descriere splendidă a revărsării neîncetate a iubirii divine şi a bunăvoinţei îngăduitoare, de-a lungul tuturor epocilor şi peste toate universurile vastei creaţii a Deităţilor Paradisului.

Aceste expuneri au început printr-o descriere a Deităţii şi, grup după grup, povestea a urmat scara universală a fiinţelor vii până la ordinul cel mai umil înzestrat cu potenţialul nemuririi; am fost în trecut un muritor originar al unei lumi evolutive a spaţiului — sunt acum trimis din Salvington pentru a face şi a continua descrierea ţelului etern al dumnezeilor referitor la ordinele ascendente de filiaţie, mai ales cu privire la creaturile muritoare ale timpului şi spaţiului.

Cum cea mai mare parte a acestei descrieri va fi consacrată analizării a trei ordine fundamentale de muritori ascendenţi, vom începe prin a studia ordinele nemuritoare de filiaţie ascendentă — cele ale serafimilor, ale Adamilor, ale medienilor şi ale Ajustorilor.

### 1.SERAFIMII EVOLUTIVI

Creaturile muritoare de origine animală nu sunt singurele fiinţe care se bucură de privilegiul filiaţiei; oştirile îngereşti împărtăşesc şi ele oportunitatea celestă de a atinge Paradisul. Păzitorii serafici, prin experienţa şi serviciul lor pe lângă muritorii ascendenţi ai timpului, ajung, de asemenea, la statutul de filiaţie ascendentă. Ei ajung în Paradis prin Serafington, şi mulţi dintre ei sunt chiar înrolaţi în Corpul de Finalitate al Muritorilor.

Când un înger urcă la înălţimile celeste ale filiaţiei finalitare cu Dumnezeu, pentru el este o înfăptuire magistrală, o împlinire care transcende cu mult împlinirea voastră, prin ajungerea la supravieţuirea eternă

datorită planului Fiului Etern şi ajutorului mereu prezent al Ajustorului interior; însă păzitorii serafici, şi câteodată alţi serafimi, ajung de fapt să efectueze asemenea ascensiuni.

## 2.FIII MATERIALI ASCENDENŢI

Fiii Materiali ai lui Dumnezeu sunt creaţi în universul local după Melchizedeki şi asociaţii lor, care sunt toţi clasificaţi ca Fiii descendenţi. Şi este adevărat că Adamii Planetari — Fiii şi Fiicele Materiale ai lumilor evolutive — sunt Fiii descendenţi care se coboară din sferele lor de origine, capitalele sistemelor locale, la lumile locuite.

Când un Adam şi o Evă reuşesc în întregime în misiunea lor planetară conjugată de elevatori biologici, ei împărtăşesc destinul locuitorilor lumii lor. Când această lume este stabilizată în stadiile avansate ale luminii şi vieţii, aceşti fideli Fii şi Fiice Materiali sunt autorizaţi să se elibereze de toate funcţiunile lor administrative planetare. După ce au fost astfel eliberaţi de aventura descendentă, li se permite să se înscrie în registrele universului local ca Fii Materiali deveniţi perfecţi. Tot aşa, când trimiterea lor pe o planetă a fost mult timp întârziată, Fiii Materiali de statut staţionar — cetăţenii sistemelor locale — pot să se retragă din activităţile sferelor statutului lor şi să se înscrie similar ca Fii Materiali deveniţi perfecţi. După aceste formalităţi, Adamii şi Evele eliberaţi sunt acreditaţi ca Fii ascendenţi ai lui Dumnezeu, şi pot începe imediat lunga lor călătorie către Havona şi Paradis, pornind din punctul exact al statutului lor momentan şi al spiritualităţii pe care au atins-o. Ei întreprind această călătorie în compania muritorilor şi a altor Fii ascendenţi, şi o continuă până când l-au găsit pe Dumnezeu şi au înfăptuit serviciul etern al Deităţilor Paradisului în Corpul Finalităţii Muritorilor.

## 3.MEDIENII TRANSFERAŢI

La puţin timp după ce o planetă evolutivă a atins epocile intermediare ale luminii şi vieţii sau chiar mai înainte, cele două grupuri de creaturi mediene sunt eliberate de sarcinile lor planetare. Evenimentul are loc, cu toate că medienii sunt privaţi de binefacerile imediate ale manifestărilor planetare ale Fiilor descendenţi ai lui Dumnezeu şi, cu toate că ascensiunea lor către Paradis este mult timp întârziată. Medienii sunt, uneori, mutaţi în majoritate cu verii lor umani în ziua în care templul de lumină coboară din cer şi în care Prinţul Planetar este înălţat la demnitatea de Suveran Planetar. După ce au fost eliberaţi din serviciul lor planetar, cele două ordine de medieni sunt înscrise în universul local ca Fii ascendenţi ai lui Dumnezeu şi încep, imediat, lunga lor ascensiune către Paradis pe căile deja prescrise pentru înaintarea raselor muritoare ale lumilor materiale. Grupul primar este destinat diverselor corpuri finalitare, însă toţi medienii secundari sau adamici sunt dirijaţi pentru a fi înrolaţi în Corpul de Muritori al Finalităţii.

## 4.AJUSTORII PERSONALIZAŢI

Când muritorii timpului nu reuşesc să dobândească supravieţuirea eternă a sufletului lor în asociere planetară cu darul spiritual al Tatălui Universal, această nereuşită nu este niciodată pricinuită, în nici un fel, de vreo neglijare a îndatoririlor, a serviciului, a slujbei sau a devotamentului din partea Ajustorului. Cu prilejul decesului muritorului lor, Veghetorii astfel părăsiţi se întorc pe Divinington şi, ulterior, după judecarea nesupravieţuitorului, ei pot fi retrimişi pe lumile timpului şi spaţiului. Uneori, după servicii repetate de felul acesta, sau ca urmare a unei experienţe neobişnuite, cum ar fi funcţionarea ca Ajustori lăuntrici ai unui Fiu de manifestare încarnat, aceşti Ajustori eficienţi sunt personalizaţi de Tatăl Universal.

Ajustorii Personalizaţi sunt fiinţe de un ordin unic şi insondabil. Originar având un statut existenţial şi prepersonal, ei au devenit experienţiali prin participarea la viaţa şi la cariera umililor muritori ai lumilor materiale. Şi cum personalitatea conferită acestor Ajustori ai Gândirii experimentaţi îşi are originea şi izvorul în ajutorul personal şi continuu al Tatălui Universal care îşi revarsă personalitatea experienţială peste creaturilor creaţiei sale, Ajustorii Personalizaţi sunt clasificaţi ca Fii ascendenţi ai lui Dumnezeu şi formează cel mai înalt dintre ordinele de filiaţie de genul acesta.

## 5.MURITORII TIMPULUI ŞI SPAŢIULUI

Muritorii reprezintă ultima verigă din lanţul acelor fiinţe numiţi fii ai lui Dumnezeu. Atingerea personală a Fiului Originar şi Etern se transmite printr-o serie de personalizări, tot mai puţin divine şi tot mai umane, până când sunteţi făcuţi conştienţi, pe cale spirituală, de marele adevăr accesibil prin credinţă — filiaţia voastră cu Dumnezeul etern!

Similar, printr-o lungă serie de ordine de divinitate descrescătoare şi de umanitate crescătoare, Spiritul Originar şi Infinit se apropie tot mai mult de creaturile care luptă de pe tărâmuri, atingând limita sa de expresie în îngeri, faţă de care aţi fost creaţi puţin inferiori — şi care vă păzesc şi vă îndrumă personal în călătoria de o viaţă a carierei muritoare a timpului.

Dumnezeu Tatăl nu se coboară, nu se poate coborî, pentru a stabili un contact personal atât de apropiat cu creaturile ascendente, în număr aproape nelimitat, care populează universul universurilor. Însă Tatăl nu este lipsit de contact personal cu umilele sale creaturi; voi nu aţi fost privaţi de prezenţa divină. Cu toate că Dumnezeu Tatăl nu poate să vă abordeze printr-o manifestare directă a personalităţii sale, el este în voi şi face parte din voi prin identitatea Ajustorilor de Gândire interiori, Veghetorii divini. Astfel, Tatăl, care este cel mai îndepărtat de voi în personalitate şi în spirit, se apropie cel mai mult de voi în circuitul personalităţii şi în contactul spiritual al comuniunii interioare cu sufletele fiicelor şi ale fiilor lui muritori.

Identificarea cu Spiritul constituie secretul supravieţuirii personale şi determină destinul ascensiunii spirituale. Ajustorii Gândirii sunt singurele spirite care au un potenţial de fuziune şi care pot să se identifice cu omul pe parcursul vieţii sale încarnate. De aceea muritorii timpului şi ai spaţiului sunt clasificaţi conform relaţiei lor cu Veghetorii de Mister interiori, aceste daruri divine. Această clasificare este după cum urmează:

1.Muritori în care şederea Ajustorului este efemeră sau experienţială.

2.Muritori de tipul celor care nu fuzionează cu Ajustorii.

3.Muritori având potenţialul de a fuziona cu Ajustorul lor.

Seria *Întâi — muritori în care şederea Ajustorului este trecătoare sau experienţială*. Această denumire de serie este temporară pentru orice planetă în evoluţie şi se foloseşte pe parcursul stadiilor primitive ale tuturor lumilor locuite, cu excepţia celor din seria a doua.

Muritorii primei serii locuiesc în lumile spaţiului pe parcursul epocilor iniţiale de evoluţie a umanităţii şi conţin tipurile cele mai primitive ale minţii umane. În numeroase lumi asemănătoare Urantiei, înainte de Adam, un mare număr de oameni primitivi de tipurile superioare cele mai înalte au dobândit capacitatea de a supravieţui, însă nu au reuşit să atingă contopirea cu Ajustorul. Pe parcursul unor epoci numeroase, înainte de ridicarea oamenilor la nivelul de voinţă spirituală superioară, Ajustorii ocupă mintea acestor creaturi, pe parcursul scurtei lor vieţi carnale şi, din clipa în care asemenea creaturi cu voinţă sunt locuite de Ajustori, îngerii păzitori ai grupului intră în funcţiune. Muritorii acestei prime serii nu au păzitori personali, însă au păzitori de grup.

Un Ajustor experienţial rămâne într-o fiinţă umană primitivă pe toată durat vieţii ei în trup. Ajustorii contribuie mult la avansarea oamenilor primitivi, însă sunt neputincioşi în formarea unor uniuni eterne cu aceşti muritori. Serviciul tranzitoriu al Ajustorilor realizează două lucruri: în primul rând, aceşti Ajustori câştigă o experienţă preţioasă şi efectivă în natura şi în funcţionarea intelectului evolutiv; o experienţă care va fi inestimabilă în vederea unor contacte ulterioare stabilite pe alte lumi, cu fiinţe de o mai înaltă dezvoltare. În al doilea rând, şederea tranzitorie a Ajustorilor contribuie mult la pregătirea subiecţilor lor muritori pentru posibilitatea unei fuziuni ulterioare cu Spiritul. Toate sufletele de acest tip, care îl caută pe Dumnezeu, dobândesc viaţa eternă prin îmbrăţişarea spirituală a Spiritului-Mamă al universului local şi devin astfel muritori ascendenţi supuşi regimului universului local. Multe persoane care au trăit pe Urantia înainte de Adam au fost astfel avansate la lumile palat de pe Satania.

Dumnezeii care au poruncit ca omul muritor să se ridice la nivele superioare de inteligenţă spirituală, prin lungi epoci de probe şi de încercării evolutive, iau notă de statutul lui şi de nevoile lui în toate stadiile sale de ascensiune. Ei sunt întotdeauna divin echitabili şi drepţi, manifestând o îngăduinţă fermecătoare în judecăţile lor finale asupra muritorilor luptători din perioadele primitive ale raselor în evoluţie.

*A doua serie — muritori de tipul celor care nu fuzionează cu Ajustorul lor*.Acestea sunt tipuri specializate de fiinţe umane care nu sunt capabile să efectueze o uniune eternă cu Ajustorul lor interior. Faptul că ei sunt clasaţi printre tipurile unul, cu două sau cu trei creiere nu contează în contopirea cu Ajustorul lor, deoarece toţi aceşti muritori sunt înrudiţi. Însă aceste tipuri care nu fuzionează cu Ajustorii lor aparţin unui ordin în întregime diferit şi considerabil modificat de creaturi volitive. Numeroase tipuri de fiinţe care nu respiră intră în această categorie, şi există numeroase alte grupuri care nu fuzionează, în general, cu Ajustorii.

La fel ca în prima serie, fiecare membru al acestui grup beneficiază de slujirea unui singur Ajustor pe toată durata vieţii sale încarnate. Pe parcursul vieţii temporale, aceşti Ajustori fac pentru subiecţii pe care îi locuiesc temporar tot ceea ce se face pe celelalte lumi în care muritorii sunt înzestraţi cu un potenţial de fuziune. Muritorii acestei a doua serii sunt adesea locuiţi de Ajustori virgini, însă tipurile umane superioare sunt frecvent în legătură cu Veghetori iscusiţi şi experimentaţi.

În planul ascendent de înălţare a creaturilor de origine animală, aceste fiinţe beneficiază de acelaşi serviciu devotat din partea Fiilor lui Dumnezeu ca şi muritorii de tipul urantian. Cooperarea serafimilor cu Ajustorii este asigurată la fel de bine pe planetele de nefuziune ca pe lumile având un potenţial de fuziune; păzitorii destinului îşi fac datoria pe aceste sfere exact la fel ca pe Urantia şi acţionează la fel în momentul supravieţuirii muritorilor, când se produce contopirea sufletului supravieţuitor cu Spiritul.

Când veţi întâlni aceste tipuri de muritori modificaţi pe lumile palat, nu veţi încerca nici o dificultate în a comunica cu ei. Ei vorbesc acelaşi limbaj sistemic, însă folosind o tehnică modificată. Aceste fiinţe sunt identice cu cele din ordinul vostru de viaţă de creatură în ceea ce priveşte manifestările spiritului şi ale personalităţii. Ele nu diferă decât prin anumite trăsături fizice, precum şi prin faptul că nu pot fuziona cu Ajustorii Gândirii.

Cât despre motivul exact pentru care creaturile de acest tip nu sunt niciodată apte să se contopească cu Ajustorii Tatălui Universal, eu sunt incapabil să vi-l spun. Unii dintre noi înclină să creadă că Purtătorii Vieţii, în eforturile lor de a dezvolta fiinţe apte să menţină existenţa într-un mediu planetar neobişnuit, sunt confruntaţi cu necesitatea de a aduce modificări atât de radicale planului universal privitor la creaturile volitive inteligente, încât devine imposibil, prin inerenţă, să se ajungă la uniunea permanentă cu Ajustorii. Noi am întrebat adesea dacă acest lucru făcea intenţionat sau nu parte din planul ascensiunii, însă nu am găsit răspunsul.

*Seria a treia — Muritori având potenţial de fuziune cu Ajustorul lor*. Toţi muritorii contopiţi cu Tatăl au o origine animală, la fel cu rasele de pe Urantia. Sunt formaţi din muritori cu potenţial de contopire cu Ajustorii şi aparţin tipurilor mono-, bi- şi tri-cerebrale. Urantienii sunt de tip intermediar sau bicerebral. În multe privinţe ei sunt din punct de vedere uman superiori grupurilor monocerebrale, însă net limitaţi faţă de ordinele tricerebrale. Dotarea fizico-cerebrală a acestor trei tipuri nu joacă nici un rol, nici în darul Ajustorilor, nici în serviciul serafic, nici într-o altă fază de slujire spirituală. Diferenţele intelectuale şi spirituale dintre cele trei tipuri cerebrale caracterizează indivizi care sunt, altminteri, întru totul asemănători în înzestrarea mentală şi în potenţialul spiritual. Diferenţa este însă maximă în viaţa temporală, şi tinde să se diminueze pe măsură ce lumile palat sunt străbătute una câte una. Pe baza sediilor sistemelor progresul celor trei tipuri este acelaşi, iar destinul lor final în Paradis este identic.

*Seriile nenumerotate*. Nu este posibil să includem în aceste descrieri totalitatea fascinantelor variaţiuni ale lumilor evolutive. Voi ştiţi că fiecare a zecea lume este o planetă decimală sau experienţială, însă nu ştiţi nimic despre celelalte variante care marchează procesiunea sferelor evolutive. Chiar între ordinele revelate de creaturi vii, precum şi între planetele aceluiaşi grup, diferenţele sunt prea numeroase pentru a fi relatate, însă prezenta expunere clarifică variantele esenţiale în ceea ce priveşte cariera ascensiunii. Or, cariera ascensiunii este factorul cel mai important al întregului studiu referitor la lumile timpului şi spaţiului.

În ceea ce priveşte şansele de supravieţuire ale muritorilor, să precizăm odată pentru totdeauna că sufletele aparţinând fiecăreia dintre fazele de existenţă umană vor supravieţui, cu condiţia să manifeste bunăvoinţa de a coopera cu Ajustorul lor interior şi să arate dorinţa lor de a-l găsi pe Dumnezeu şi de a atinge perfecţiunea divină, chiar dacă aceste dorinţe nu reprezintă decât primele slabe licăriri ale înţelegerii primitive a acelei "adevărate lumini, care luminează pe fiecare om care vine pe lume".

## 6.FIII LUI DUMNEZEU PRIN CREDINŢĂ

Rasele muritoare reprezintă ordinul cel mai de jos al creaţiei inteligente şi personale. Voi, muritorii, sunteţi iubiţi în chip divin, şi fiecare dintre voi poate accepta destinul cert al unei experienţe magnifice, însă voi nu aparţineţi încă, prin natură, ordinului divin; voi sunteţi pe deplin muritori. Imediat ce contopirea cu Ajustorul va avea loc, veţi fi consideraţi printre fiii ascendenţi, însă, înainte de amalgamarea finală a sufletului uman supravieţuitor cu unul dintre tipurile de spirit eterne şi nemuritoare, statutul de muritori ai timpului şi spaţiului este acela de fii ai lui Dumnezeu prin credinţă.

Este un fapt solemn şi celest că astfel de creaturi, umile şi materiale, precum fiinţele umane de pe Urantia sunt Fii ai lui Dumnezeu, copiii ai celui Preaînalt prin credinţă. "Priviţi, ce fel de iubire a revărsat Tatăl peste noi, pentru ca noi să fim numiţi Fii ai lui Dumnezeu". "Tuturor celor care l-au primit, le-a dat puterea de a recunoaşte

că ei sunt Fii ai lui Dumnezeu". Cu toate că "starea voastră viitoare nu este încă aparentă", de acum "voi sunteţi Fii ai lui Dumnezeu prin credinţă," deoarece voi nu aţi primit spiritul de robie ca să vă temeţi iar, ci aţi primit spiritul de filiaţie care vă face să strigaţi "Tatăl nostru".Vorbind în numele Dumnezeului etern, profetul de odinioară a spus: "Chiar şi lor le voi da un loc în casa mea şi un nume mai bun decât acela de fii; le voi da un nume veşnic, un nume care nu se va şterge niciodată". "Şi pentru că voi sunteţi fii, Dumnezeu a trimis spiritul Fiului său în inima voastră".

Toate lumile evolutive locuite de muritori adăpostesc fii ai lui Dumnezeu prin credinţă, fii de har şi de compătimire, fiinţe muritoare aparţinând familiei divine, numiţi prin urmare fii ai lui Dumnezeu. Muritorii de pe Urantia au dreptul de a se considera drept fii ai lui Dumnezeu din următoarele motive:

1.Voi sunteţi fii de făgăduinţă spirituală, fii prin credinţă. Aţi acceptat statutul de filiaţie, credeţi în realitatea filiaţiei voastre cu Dumnezeu şi astfel ea devine veşnic reală.

2.Un Fiu Creator al lui Dumnezeu a devenit unul de-al vostru; el a devenit fratele vostru geamăn; iar dacă în spirit voi deveniţi cu adevărat fraţi prin înrudire cu Cristos, victoriosul Mihail, atunci trebuie ca şi în spirit să fiţi fii ai Tatălui pe care îl aveţi în comun — Tatăl tuturor, Tatăl Universal însuşi.

3.Voi sunteţi fii deoarece spiritul unui fiu a fost revărsat peste voi, a fost liber şi sigur revărsat peste toate rasele de pe Urantia. Acest spirit vă atrage veşnic către Fiul divin, care este sursa lui, şi către Tatăl Paradisului, care este sursa acelui Fiu divin.

4.Din liberul său arbitru divin, Tatăl Universal v-a dat personalitatea voastră de creatură. Aţi fost înzestraţi cu o măsură a acelei spontaneităţi divine acţiune liberă pe care Dumnezeu o împărtăşeşte cu toţi cei care pot deveni fiii săi.

5.Un fragment al Tatălui Universal locuieşte în voi, ceea ce vă leagă astfel direct de Tatăl divin al tuturor Fiilor lui Dumnezeu.

## 7.MURITORI CONTOPIŢI CU TATĂL

Trimiterea Ajustorilor, prezenţa lor interioară, este într-adevăr unul dintre misterele insondabile ale Dumnezeului Tată. Aceste fragmente ale naturii divine a Tatălui Universal aduc cu ele potenţialul de nemurire al creaturilor. Ajustorii sunt spirite nemuritoare, şi uniunea cu ei conferă viaţă eternă sufletului muritorului contopit.

Propriile voastre rase de muritori supravieţuitori aparţin acestui grup de Fii ascendenţi ai lui Dumnezeu. Voi sunteţi astăzi fii planetari, creaturi evolutive derivate din implanturile Purtătorilor Vieţii şi modificate de influxul vieţii Adamice; voi nu sunteţi încă fii ascendenţi, însă sunteţi, în mod real, fii înzestraţi cu potenţialul ascensiunii — chiar şi până pe culmile cele mai înalte ale înfăptuirii de glorie şi de divinitate. Şi voi puteţi atinge acest statut de filiaţie ascendentă prin credinţă şi prin cooperarea liber acceptată cu activităţile spiritualizatoare ale Ajustorului interior. Atunci când veţi fi contopiţi, definitiv şi pentru totdeauna, cu Ajustorul vostru, când amândoi veţi fi doar unul, aşa cum Fiul lui Dumnezeu şi Fiul Omului sunt una în Cristos Mihail, atunci veţi fi devenit, în realitate, fii ascendenţi ai lui Dumnezeu.

Nu intră în sarcina mea să ofer detaliile de realizare a slujirii interioare a Ajustorilor pe o planetă evolutivă de probare; elaborarea acestui mare adevăr îmbrăţişează întreaga voastră carieră. Menţionez, cu toate acestea, anumite funcţiuni ale Ajustorilor, pentru a realiza o expunere completă referitoare la muritorii contopiţi cu Ajustorii. Aceste fragmente interioare ale lui Dumnezeu locuiesc în fiinţele din ordinul vostru încă din primele zile ale existenţei voastre fizice apoi de-a lungul întregii voastre cariere ascendente în Nebadon şi în Orvonton şi, în cele din urmă, prin Havona până în Paradis. Pe urmă, în aventura eternă, acest acelaşi Ajustor este unit cu voi şi face parte din voi.

Noi ne referim aici la muritorii care au primit de la Tatăl Universal porunca "Fiţi perfecţi, aşa cum eu însumi sunt perfect". Tatăl s-a revărsat peste voi şi a pus propriul său spirit în voi. *De aceea* el cere de la voi o perfecţiune ultimă. Descrierea urcuşului uman, de la sferele muritoare ale timpului până la tărâmurile divine ale eternităţii, constituie o descriere care stârneşte curiozitatea, însă care nu face parte din misiunea mea. Totuşi, această aventură celestă ar trebui să fie supremul obiect de studiu pentru omul muritor.

Contopirea cu un fragment al Tatălui Universal echivalează cu o validare divină a ajungerii finale în Paradis, şi aceşti muritori contopiţi cu Ajustorul lor formează singura clasă de fiinţe umane dintre care toate traversează circuitele Havonei şi îl găsesc pe Dumnezeu în Paradis. Pentru muritorul contopit cu Ajustorul, cariera de servire universală este larg deschisă. Gândiţi-vă la demnitatea destinului şi la măreţia împlinirii care vă

aşteaptă pe fiecare! Apreciaţi voi pe deplin ceea ce s-a făcut pentru voi? Înţelegeţi voi oare măreţia nivelelor de înfăptuire eternă care se aştern în faţa voastră — voi, care vă târâţi picioarele pe umila cale a vieţii prin ceea ce numiţi "vale a lacrimilor"?

## 8.MURITORI CONTOPIŢI CU FIUL

În timp ce practic toţi muritorii supravieţuitori sunt contopiţi cu Ajustorul lor pe una dintre lumile palat, sau de la sosirea lor pe sferele morontiale superioare, există anumite cazuri în care contopirea este întârziată, iar respectivii nu încearcă siguranţa finală a supravieţuirii înainte de a fi atins ultimele lumi educative ale cartierului general al universului; şi unii dintre aceşti muritori, candidaţi la viaţa fără sfârşit, nu reuşesc absolut deloc să atingă contopirea de identitate cu Ajustorul lor fidel.

Aceşti muritori au fost socotiţi demni de supravieţuire de către autorităţile de judecată, şi chiar şi Ajustorii lor au contribuit, prin revenirea lor din Divinington, la urcarea lor la lumile palat. Aceste fiinţe s-au ridicat străbătând un sistem, o constelaţie şi lumile educative ale circuitului Salvingtonului; ele au beneficiat de "şaptezeci de ori câte şapte" prilejuri de contopire şi încă n-au fost în stare să atingă unitatea cu Ajustorul lor.

Atunci când se pare că o dificultate de sincronizare împiedică contopirea cu Tatăl, se reunesc arbitrii de supravieţuire ai Fiului Creator, iar când membrii acestui tribunal de anchetă, sancţionaţi de un reprezentant personal al Celor Îmbătrâniţi de Zile, decid că nu se poate descoperi nici o vină imputabilă muritorului ascendent pentru a nu fi reuşit să atingă contopirea, ei certifică aceasta în registrele universului local şi transmit cum se cuvine concluziile lor Celor Îmbătrâniţi de Zile. Ajustorul interior se întoarce atunci imediat pe Divinington pentru a fi confirmat de Veghetorii Personalizaţi. Odată ce această plecare a avut loc, muritorul morontial este imediat contopit cu un dar individualizat al spiritului Fiului Creator.

Aşa cum sferele morontiale ale Nebadonului sunt împărţite cu muritori contopiţi cu Spiritul, tot astfel aceste creaturi contopite cu Fiul împart serviciile Orvontonului cu fraţii lor contopiţi cu un Ajustor, care călătoresc interior către în depărtata Insulă a Paradisului. Aceste creaturi sunt cu adevărat fraţii voştri şi voi vă veţi bucura mult de asocierea cu ei la trecerea prin lumile de instruire ale suprauniversurilor.

Muritorii contopiţi cu Fiul formează un grup numeros; există mai puţin de un milion în suprauniversul Orvontonului. Ei sunt, în toate privinţele, egalii asociaţilor lor contopiţi cu Ajustorul, atâta doar că aceştia din urmă au destinul de a rămâne permanent în Paradis. Ei merg frecvent în Paradis, în misiune suprauniversală, însă rareori rămân permanent acolo, căci clasa lor este limitată la suprauniversul lor nativ.

## 9.MURITORI CONTOPIŢI CU SPIRITUL

Muritorii ascendenţi contopiţi cu Spiritul nu sunt personalităţi ale celei de a Treia Surse; ei sunt incluşi în circuitul personalităţii Tatălui, însă s-au contopit cu individualizările de spirit premental ale cele de a Treia Surse-Centru. O astfel de contopire cu Spiritul nu intervine niciodată pe parcursul vieţii materiale; ea nu are loc decât în epoca în care muritorul se trezeşte în starea morontială pe lumile palat. Nu există nici o supraimpunere în experienţa contopirii; creaturile volitive sunt contopite cu Spiritul, cu Fiul sau cu Tatăl. Cele care s-au contopit cu Ajustorul, adică cu Tatăl, nu fuzionează niciodată cu Spiritul, nici cu Fiul.

Faptul că creaturile muritoare de acest tip nu sunt candidate la contopirea cu Ajustorii nu împiedică pe Ajustori să locuiască în ele pe parcursul vieţii lor încarnate. Ajustorii lucrează, desigur, în mintea acestor fiinţe pe parcursul vieţii lor materiale, însă nu se unifică niciodată pentru totdeauna cu sufletul elevilor lor. Pe parcursul acestei şederi temporare, Ajustorii clădesc aceeaşi contrapondere spirituală a naturii muritoare — sufletul — ca aceea pe care o clădesc pentru candidaţii la contopirea cu ei. Până în epoca morţii fizice, munca Ajustorilor este în întregime asemănătoare funcţiunii lor în propriile voastre rase, însă după disoluţia prin moarte, Ajustorii pleacă pentru totdeauna de la aceşti candidaţi la contopirea cu Spiritul. Ei merg atunci direct pe Divinington, cartier general al tuturor Veghetorilor divini, pentru a aştepta aici noile sarcini ale ordinului lor.

Când aceşti supravieţuitori adormiţi sunt repersonalizaţi pe lumile palat, locul Ajustorilor plecaţi este luat de o individualizare a Spiritului, Divina Slujitoare, reprezentantă a Spiritului Infinit în universul local respectiv. Această infuziune a spiritului face din aceste creaturi supravieţuitoare muritori contopiţi cu Spiritul. Asemenea fiinţe sunt egalii voştri în toate privinţele, în minte şi în spirit, şi cu adevărat contemporanii voştri, împărţind

sferele morontiale şi cele ale locuinţelor în comun cu ordinele voastre de candidaţi la contopire şi cu cei care vor fuziona cu Fiul.

Există, cu toate acestea, o particularitate care îi diferenţiază pe muritorii contopiţi cu Spiritul de fraţii lor ascendenţi. Memoria muritoare a experienţei umane pe lumile materiale de origine supravieţuieşte morţii trupului, deoarece Ajustorii interiori au dobândit o contrapondere spirituală, transcrierea evenimentelor vieţii umane care au prezentat o semnificaţie spirituală. Pentru muritorii contopiţi cu Spiritul nu există mecanism prin care memoria umană să poată persista. Transcrierile memoriei Ajustorilor sunt complete şi intacte, însă aceste achiziţii sunt proprietatea experienţială a Ajustorilor plecaţi; ele nu sunt la dispoziţia creaturilor pe care le-au locuit ei înainte. Acestea se trezesc, deci, în sălile de reînviere ale sferelor morontiale ale Nebadonului, ca şi cum ar fi fost nou create, fără a avea conştiinţa unei existenţe anterioare.

Aceşti copii ai universului local sunt capabili să recupereze o mare parte a experienţei lor anterioare din memoria umană, dacă aceasta le este povestită de serafimii şi heruvimii asociaţi, precum şi prin consultarea arhivelor carierei lor muritoare clasate de îngerii înregistratori. Ei pot să o facă cu o încredinţare indiscutabilă deoarece, cu toate că nu îşi amintesc evenimentele pământeşti, sufletele supravieţuitoare care au o origine experienţială în viaţa materială şi muritoare au o sensibilitate de recunoaştere experienţială reziduală la evenimentele uitate din experienţa lor trecută.

Când unui muritor contopit cu Spiritul i se povestesc evenimentele uitate ale experienţei sale trecute, în sufletul (identitatea) acestui supravieţuitor se produce o reacţie imediată de recunoaştere experienţială, care conferă imediat evenimentului întâlnit nuanţa emoţională a realităţii şi calitatea intelectuală a faptului. Această dublă sensibilitate constituie reconstrucţia, recunoaşterea şi validarea unei faţete uitate a experienţei muritorului.

Chiar şi la candidaţii la contopire cu Ajustorul, singurele experienţe umane care ar prezenta o valoare spirituală sunt proprietatea comună a muritorului supravieţuitor şi a Ajustorului revenit şi sunt deci, imediat, rememorate după supravieţuirea muritorului. În ceea ce priveşte evenimentele care erau lipsite de semnificaţie spirituală, chiar şi cei contopiţi cu Ajustorul trebuie să se bazeze pe atributul recunoaşterii prin sensibilitate din sufletul supravieţuitor. Or, orice eveniment poate avea o valoare spirituală pentru un muritor, fără a avea nici una pentru altul. Este, deci, posibil pentru un grup de ascenderi contemporani, venind de pe aceeaşi planetă, să pună în comun rezerva lor de evenimente reamintite de către Ajustor şi să reconstituie astfel întreaga experienţă pe care au făcut-o împreună, şi care a avut o valoare spirituală în viaţa unuia dintre ei.

Noi cunoaştem destul de bine tehnicile de reconstituire a amintirilor, însă nu pricepem tehnica de recunoaştere a personalităţii. Personalităţile care au fost odată asociate au una pentru alta o sensibilitate cu totul independentă de operaţiunile memoriei; şi, cu toate acestea, memoria însăşi şi tehnicile ei de reconstituire sunt necesare pentru a conferi acestei sensibilităţi personale reciproce plenitudinea recunoaşterii.

Un supravieţuitor contopit cu Spiritul poate astfel afla mult despre viaţa sa încarnată trecută, revizitând lumea sa de nativitate ulterior dispensaţiei planetare în cursul căreia a trăit. Acestor copii contopiţi cu Spiritul li se dă posibilitatea de a se bucura de aceste oportunităţi de investigare a carierei lor umane întrucât ei sunt, în general, limitaţi la serviciul universului local. Ei nu împărtăşesc destinul vostru înalt şi exaltat în Corpul de Finalitate al Paradisului; doar muritorii contopiţi cu Ajustorul precum şi alte fiinţe ascendente, special îmbrăţişate, sunt reunite în rândurile celor care aşteaptă aventura eternă a Deităţii. Muritorii contopiţi cu Spiritul sunt cetăţenii permanenţi ai universurilor locale; ei pot aspira la destinul Paradisului, însă fără a putea să fie siguri de el. În Nebadon, căminul lor universal este al optulea grup de lumi înconjurând Salvingtonul, un cer de destinaţie a cărui natură şi poziţie seamănă mult cu cele care sunt descrise de tradiţiile planetare ale Urantiei.

## 10.DESTINE ASCENDENTE

În general vorbind, muritorii contopiţi cu Spiritul sunt cantonaţi într-un univers local; supravieţuitorii contopiţi cu Fiul sunt îngrădiţi într-un suprauniversurs; muritorii contopiţi cu Ajustorul sunt destinaţi să străbată universul universurilor. Spiritele care fuzionează cu muritorii urcă întotdeauna la nivelul lor de origine; aceste entităţi spirituale se întorc neabătut la sfera sursei lor primordiale.

Muritorii contopiţi cu Spiritul aparţin universului local; ei nu se ridică, în general, dincolo de limitele domeniului lor natal, dincolo de frontierele câmpului spaţial al spiritului care îi impregnează. Ascenderii contopiţi cu Spiritul urcă parţial la sursa care le-a dat spiritul, pentru că, la fel cum Spiritul Adevărului al unui Fiu Creator se focalizează în Divina Slujitoare asociată, tot astfel "spiritul său de manifestare" est implementat în Spiritele Reflexive ale universurilor superioare. Aceste relaţii spirituale între nivelele universale locale şi nivelele

suprauniversale ale Dumnezeului Septuplu sunt foarte greu de explicat, însă nu şi greu de distins, deoarece ele sunt revelate în mod negreşit la copiii Spiritelor Reflexive — Vocile secorafice ale Fiilor Creatori. Ajustorul Gândirii, venind de la Tatăl din Paradis, nu se opreşte niciodată până când fiul muritor nu se va afla faţă în faţă cu Dumnezeul etern.

Variabila misterioasă în tehnica asociativă prin care o fiinţă muritoare nu fuzionează sau nu poate fuziona pe vecie cu Ajustorul său de Gândire interior poate părea că denotă o fisură în planul de ascensiune. Fuziunile cu Fiul sau cu Spiritul, considerate superficial, seamănă cu nişte compensaţii ale unor eşecuri inexplicabile în anumite detalii ale planului de atingere a Paradisului. Însă orice concluzie de felul acesta este greşită. Suntem învăţaţi că toate aceste evenimente se derulează supunându-se legilor stabilite de Conducătorii Supremi ai Universului.

Noi am analizat această problemă şi ajuns la concluzia indubitabilă că trimiterea tuturor muritorilor către un destin ultim în Paradis ar fi inechitabilă pentru universurile spaţio-temporale. În realitate, tribunalele Fiilor Creatori şi ale Celor Îmbătrâniţi de Zile ar depinde atunci în întregime de serviciile personalităţilor în tranzit către domeniile superioare. Şi pare a fi cât se poate de just ca guvernele universurilor locale şi ale suprauniversurilor să fie, fiecare în parte, prevăzute cu un grup permanent de cetăţenie ascendentă, şi ca funcţiunile acestor administratori să fie îmbogăţite de eforturile anumitor grupuri de muritori glorificaţi având statut permanent şi formând complementele evolutive ale abandonterilor şi ale susaţiilor. Or, este cu totul evident că prezentul plan de ascensiune oferă tocmai administraţiilor timpului-spaţiu aceste grupe de creaturi ascendente. Noi ne-am întrebat de nenumărate ori: reprezintă oare toate acestea o parte intenţională a planurilor infinit de înţelepte ale Arhitecţilor Universului Principal concepute pentru a le asigura Fiilor Creatori şi Celor Îmbătrâniţi de Zile o populaţie ascendentă permanentă de ordine evoluate de cetăţenie care vor deveni tot mai competente să conducă treburile acestor domenii în epocile ce au să vină ale universului?

Faptul că destinele muritoare variază astfel nu dovedeşte în nici un fel că unul dintre ele este mai mare sau mai mic decât celălalt, ci pur şi simplu că ele diferă. Ascenderii contopiţi cu Ajustorul au, într-adevăr, o mare şi strălucitoare carieră de finalitari, aşternându-se în faţa lor în eternul viitor, însă asta nu înseamnă că ei sunt preferaţi fraţilor lor ascendenţi. Nu există nici un favoritism, nimic arbitrar în operaţiunea selectivă a planului divin de supravieţuire a muritorilor.

În timp ce finalitarii contopiţi cu Ajustorul beneficiază în mod vădit de ocazii mai ample de a servi, faptul de a atinge acest scop îi exclude automat de la şansa de a participa la lupta milenară a unui univers sau a unui suprаunivers, de la epocile cele mai primitive şi cele mai puţin stabile până la epocile posterioare şi bine stabilite în care este atinsă o perfecţiune relativă. Finalitarii dobândesc o vastă şi minunată experienţă de serviciu tranzitoriu în cele şapte segmente ale marelui univers, însă ei nu dobândesc, în general, cunoaşterea intimă a unui univers dat, cunoaştere care îi caracterizează chiar şi acum pe veteranii Corpului de Desăvârşire a Nebadonului contopiţi cu Spiritul. Aceştia beneficiază de prilejul de a asista la procesiunea ascendentă a epocilor planetare care se derulează una câte una, pe zece milioane de lumi locuite. Pe parcursul fidelelor servicii ale acestor cetăţeni ai universului local, experienţele se adaugă experienţelor până când, în plenitudinea timpurilor, se coace înalta înţelepciune generată de experienţa focalizată — înţelepciunea *autoritară* — ceea ce este în sine un factor vital pentru stabilizarea oricărui univers local.

Destinul celor contopiţi cu Spiritul are paralela lui în muritorii contopiţi cu Fiul care au atins statutul rezidenţial pe Uversa. Unele dintre aceste fiinţe datează din primele timpuri ale Orvontonului. Ele reprezintă un corp ce creşte lent, cu o înţelepciune tot mai adânc pătrunzătoare, care îşi aduce contribuţia prin servicii tot mai mari la bunăstarea şi stabilizarea definitivă a celui de al şaptelea suprаunivers.

Noi nu ştim care va fi destinul acestor ordine staţionare de cetăţenie ale unui univers local şi ale suprauniversului, însă este cu totul posibil ca în momentul în care finalitarii Paradisului vor explora frontierele în expansiune ale divinităţii în sistemele planetare ale primului nivel de spaţiu exterior, fraţii lor de luptă evolutivă ascendentă contopiţi cu Fiul sau cu Spiritul vor contribui într-un mod corespunzător la menţinerea echilibrului experienţial al suprauniversurilor devenite perfecte. În acelaşi timp, ei vor fi gata să primească, la sosirea lui, curentul de pelerini care ar putea în acel viitor îndepărtat să se verse către Paradis, prin Orvonton şi prin creaţiile sale surori, ca un vast torent, căutând spiritul, venind din galaxiile în prezent neexplorate şi nelocuite ale spaţiului exterior.

Deşi majoritatea fiinţelor care fuzionează cu Spiritul servesc în permanenţă ca cetăţeni ai universurilor locale, nu toate fac astfel. Dacă o fază a slujirii lor în universul local ar cere prezenţa lor în suprаunivers, asupra acestor cetăţeni s-ar opera transformările care să le permită să se ducă în universul superior; iar la sosirea

Păzitorilor Celeşti, cu ordinul de a-i prezenta în faţa tribunalelor Celor Îmbătrâniţi de Zile, aceşti muritori contopiţi cu Spiritul ar urca în capitala suprauniversului pentru a nu mai reveni niciodată. Ei devin atunci elevii suprauniversului, şi vor servi permanent ca asistenţi ai Păzitorilor Celeşti, în afară de un mic număr care, la rândul lor, sunt chemaţi în serviciul Paradisului şi al Havonei.

La fel ca fraţii lor contopiţi cu Spiritul, cei contopiţi cu Fiul nu traversează Havona şi nu ating Paradisul decât dacă au suferit anumite transformări modificatoare ale fiinţei lor. Din raţiuni bune şi suficiente, aceste schimbări au fost efectuate în anumiţi supravieţuitori contopiţi cu Fiul, şi aceste fiinţe ale timpului au să fie întâlnite, din timp în timp, pe cele şapte circuite ale universului central. Aşa se face că un anumit număr de muritori contopiţi cu Fiul sau cu Spiritul urcă efectiv în Paradis şi ating efectiv un ţel echivalent, în multe privinţe, cu cel care îi aşteaptă pe muritorii contopiţi cu Tatăl.

Muritorii contopiţi cu Tatăl sunt finalitarii potenţiali; scopul lor este de a atinge Tatăl Universal şi chiar îl ating, însă în perspectiva prezentei epoci a universului, finalitarii, ca atare, nu sunt în punctul ultim al destinului lor. Ei rămân creaturi nedesăvârşite — spirite de al şaselea stadiu — deci fără activitate în domeniile evolutive ale statutului care îl precedă pe acela al luminii şi al vieţii.

Atunci când un finalitar muritor este îmbrăţişat de Trinitate - când devine un Fiu Trinitizat, de exemplu un Puternic Mesager — acest finalitar şi-a împlinit destinul, cel puţin pentru prezenta vârstă a universului. Mai exact, este posibil ca Puternicii Mesageri şi tovarăşii lor să nu fie spirite de al şaptelea stadiu, însă, pe lângă alte lucruri, îmbrăţişarea Trinităţii îi înzestrează cu tot ceea ce un finalitar va atinge într-o bună zi ca spirit de al şaptelea stadiu. După ce au fost trinitizaţi, muritorii contopiţi cu Fiul sau cu Spiritul trec prin experienţa Paradisului cu ascenderii contopiţi cu Ajustorul şi ei sunt atunci identici în toate chestiunile referitoare la administrarea suprauniversală. Aceşti Fii de Selecţie sau de Desăvârşire Trinitizaţi sunt, cel puţin pentru moment, creaturi desăvârşite, în contrast cu finalitarii, care sunt în prezent creaturi nedesăvârşite.

În ultimă analiză, este deci mai degrabă impropriu să folosim termenii "mai mare" şi "mai mic" când comparăm destinele ordinelor ascendente de filiaţie. Toţi aceşti fii ai lui Dumnezeu împărtăşesc paternitatea lui Dumnezeu, iar Dumnezeu îi iubeşte pe fiecare dintre fiii săi creaţi. El nu se referă la destinele ascendente sau la creaturile susceptibile să atingă aceste destine. Tatăl îi iubeşte pe *fiecare* dintre fiii săi, şi această afecţiune nu este mai puţin adevărată, sfântă, divină, nelimitată, eternă şi unică — o iubire revărsată numai peste *acest* fiu şi peste *acel* fiu, individual, personal şi exclusiv. Iar o astfel de iubire eclipsează total toate celelalte fapte. Filiaţia este relaţia supremă dintre creatură şi Creator.

Ca muritori puteţi acum recunoaşte locul vostru în familia filiaţiei divine, şi puteţi începe să simţiţi obligaţia de a vă folosi de avantajele atât de liber acordate de planul Paradisului pentru supravieţuirea muritorilor, plan care a fost atât de înnobilat şi de iluminat de experienţa vieţii unui Fiu de manifestare. S-au acordat toate înlesnirile şi toate puterile pentru a asigura înfăptuirii voastre ultime, atingerea ţelului paradisiac de perfecţiune divină.

[Prezentat de un Puternic Mesager temporar ataşat statului major al lui Gabriel din Salvington.]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A II-A - UNIVERSUL LOCAL

## CAPITOLUL 41 - ASPECTE FIZICE ALE UNIVERSULUI LOCAL

Fenomenul spaţial caracteristic care distinge fiecare creaţie locală de celelalte este prezenţa Spiritului Creativ. Tot Nebadonul este cu siguranţă impregnat de prezenţa spaţială a Divinei Slujitoare a Salvingtonului, iar

această prezenţă ia, la fel de sigur, sfârşit la frontierele exterioare ale universului nostru local. Nebadonul *este* spaţiul impregnat de Spiritul-Mamă al universului nostru local. Ceea ce se întinde dincolo de această prezenţă de spirit a Spiritului-Mamă este exterior Nebadonului, fiind regiunile spaţiale extra-nebadoniene ale suprauniversului Orvontonului — alte universuri locale.

Organizarea administrativă a marelui univers arată o diviziune bine împărţită între guvernele universului central, suprauniversului şi universurile locale. Aceste diviziuni au paralelele lor astronomice în separarea spaţială a Havonei şi a celor şapte suprauniversuri, însă nu există linii de demarcaţie fizice atât de clare încât să facă să iasă în evidenţă creaţiile locale. Chiar şi sectoarele majore şi minore ale Orvontonului sunt uşor de recunoscut (pentru noi), însă nu este uşor să se identifice frontierele fizice ale universurilor locale. Aceasta ţine de organizarea administrativă a creaţiilor locale, conform anumitor principii *creative* ce guvernează segmentarea încărcăturii energetice totale a unui suprauniversului, în timp ce componentele lor fizice, sferele spaţiului — sorii, insulele întunecate, planetele, etc. — îşi au originea în principal în nebuloase. Or, nebuloasele îşi fac apariţia astronomică conform anumitor planuri precreative (transcendentale) ale Arhitecţilor Maestrului Univers.

Domeniul unui univers local poate cuprinde una sau câteva — şi chiar mai multe — nebuloase şi acesta este modul în care asamblarea fizică a Nebadonului provine de la progenitura stelară şi planetară a nebuloasei Andronover şi a altor nebuloase. Sferele Nebadonului au drept antecesori diverse nebuloase, însă ele aveau în comun un anumit minimum de mişcare de spaţiu, care a fost ajustată prin eforturile inteligente ale directorilor de putere, astfel încât să se producă prezentul nostru agregat de corpuri spaţiale. Acest ansamblu călătoreşte dintr-o bucată pe orbitele suprauniversului.

Aceasta este alcătuirea norului local de stele al Nebadonului care circulă astăzi pe o orbită tot mai bine stabilită în jurul centrului (situat în Săgetător) sectorului minor al Orvontonului căruia îi aparţine creaţia noastră locală.

## 1.CENTRELE DE PUTERE ALE NEBADONULUI

Nebuloasele spirale şi de altă natură, roţile-mamă ale sferelor spaţiului, sunt pornite de organizatorii de forţei Paradisului. Când evoluţia nebuloasei o face sensibilă la gravitaţie, ei sunt înlocuiţi în funcţiile lor suprauniversale de centrele de putere şi de controlorii fizici, care preiau imediat deplina responsabilitate de a dirija evoluţia fizică a generaţiilor următoare de resturi stelare şi planetare. La sosirea Fiului nostru Creator, această supraveghere fizică a preuniversului Nebadonului a fost imediat coordonată cu planul său de organizare a universului. În interiorul domeniului acestui Fiu Paradisiac al lui Dumnezeu, Centrele Supreme de Putere şi Controlorii Fizici Maestru au colaborat cu Supraveghetorii Puterii Morontiale apăruţi mai târziu şi cu alte entităţi pentru a produce vastul complex de linii de comunicare, de circuite de energie şi de canale de putere care leagă ferm multiplele corpuri spaţiale ale Nebadonului într-o singură unitate administrativă integrată.

O sută de Centre Supreme de Putere de al patrulea ordin sunt ataşate permanent universului nostru local. Aceste fiinţe primesc liniile de putere sosind din centrele ternare ale Uversei şi, după ce au coborât intensitatea circuitelor şi le-au modificat, le transmit prin legături centrelor de putere ale constelaţiilor şi sistemelor noastre. Atunci când aceste centre de putere funcţionează în asociere, ele produc sistemul viu de control şi de egalizare care acţionează la menţinerea echilibrului şi la distribuţia energiilor; altfel, acestea ar fi fluctuante şi variabile. Cu toate acestea, centrele de putere nu se preocupă de bulversările energetice pasagere şi locale, cum ar fi petele solare şi perturbările electrice ale sistemului; lumina şi electricitatea nu sunt energiile fundamentale ale spaţiului, ci doar manifestări secundare şi subsidiare.

Cele o sută centre de putere ale universului local sunt staţionate pe Salvington, unde funcţionează exact în centrul de energie al acestei sfere. Sferele arhitecturale cum ar fi Salvingtonul, Edentia şi Jerusemul sunt iluminate, încălzite şi alimentate energetic prin metode care le fac în întregime independente de sorii spaţiului. Aceste sfere au fost construite — făcute la comandă — de centrele de putere şi de controlorii fizici şi concepute pentru a exercita o puternică influenţă asupra distribuţiei energiei. Bazându-şi activităţile lor pe aceste puncte focale de control energetic, centrele de putere, prin prezenţa lor vie, orientează şi canalizează energiile fizice ale spaţiului. Şi aceste circuite de energie sunt fundamentale pentru toate fenomenele fizico-materiale şi morontiale spirituale.

Zece Centre Supreme de Putere de al cincilea ordin sunt afectate fiecăreia dintre subdiviziunile primare ale Nebadonului, cele o sută de constelaţii. În a voastră, cea a Norlatiadekului, ele nu sunt instalate pe sfera-sediu, ci

în centrul enormului sistem stelar care constituie nucleul fizic al constelaţiei. Pe Edentia, există zece controlori maşinali asociaţi şi zece frandalanki care sunt în legătură constantă şi perfectă cu centrele de putere vecine.

Un singur Centru Suprem de Putere de al şaselea ordin are postul său exact în centrul de gravitaţie al fiecărui sistem local. În sistemul Sataniei, centrul de putere desemnat ocupă o insulă de spaţiu întunecată situată în centrul astronomic al sistemului. Multe dintre aceste insule întunecate sunt imense dinamuri care mobilizează şi orientează anumite energii ale spaţiului, şi aceste împrejurări naturale sunt eficient utilizate de Centrul de Putere al Sataniei, a cărui masă vie serveşte ca legătură cu centrele superioare, orientând curenţii de putere mai materializată către Controlorii Fizici Principali ai planetelor evolutive ale spaţiului.

## 2.CONTROLORII FIZICI AI SATANIEI

Controlorii Fizici Principali servesc pe lângă centre de putere din întregul mare univers, însă funcţiunile lor într-un sistem local, cum ar fi Satania, sunt mai uşor de înţeles. Satania este unul dintre cele o sută de sisteme locale care alcătuiesc organizarea administrativă a constelaţiei Norlatiadekului. Există drept vecini imediaţi sistemele Sandmatia, Assuntia, Porogia, Sortoria, Rantulia şi Glantonia. Sistemele Norlatiadekului sunt diferite sub multe aspecte, însă toate sunt evolutive şi progresive, la fel ca Satania.

Satania însăşi este compusă din mai mult de şapte mii de grupuri astronomice sau sisteme fizice, din care foarte puţine au avut o origine similară celui al sistemului vostru solar. Centrul astronomic al Sataniei este o imensă insulă întunecată de spaţiu care este situată, împreună cu sferele sale adiacente, nu departe de sediul guvernului sistemului.

Cu excepţia prezenţei centrului de putere afectat, supravegherea întregului sistem de energie fizică al Sataniei este centrată pe Jerusem. Un Controlor Fizic Principal staţionează pe această sferă sediu, lucrând în coordonare cu centrul de putere al sistemului. El serveşte ca şef de legătură al inspectorilor de putere, avându-şi sediul în Jerusem şi operând în întregul sistem local.

Punerea în circuit şi canalizarea energiei sunt supravegheate de cinci sute de mii de manipulatori de energie vii şi inteligenţi, repartizaţi în întreaga Satania. Prin acţiunea acestor controlori fizici, centrele de putere supraveghetoare deţin controlul complet şi perfect al majorităţii acestor energii fundamentale ale spaţiului, inclusiv emanaţiile globurilor incandescente şi ale sferelor întunecate încărcate de energie. Acest grup de entităţi vii poate mobiliza, transforma, transmuta, manipula şi transmite aproape toate energiile fizice ale spaţiului organizat.

Viaţa are o capacitate inerentă de a mobiliza şi a transmuta energia universală. Voi sunteţi familiarizaţi cu acţiunea vieţii vegetale transformând energia materială a luminii în manifestările variate ale regnului vegetal. Voi cunoaşteţi, de asemenea, într-o oarecare măsură, metoda prin care această energie vegetală poate fi convertită în fenomene de activitate animală, însă nu ştiţi practic nimic în ceea ce priveşte tehnica directorilor de putere şi a controlorilor fizici care sunt înzestraţi cu aptitudinea de a mobiliza, transforma, orienta şi concentra multiplele energii ale spaţiului.

Aceste fiinţe ale domeniilor energetice nu se ocupă direct de energie în calitate de factor component al creaturilor vii, şi nici măcar de domeniul chimiei fiziologice. Ei se ocupă uneori de preliminariile fizice ale vieţii, de elaborarea sistemelor energetice care pot servi ca vehicule fizice energiilor vii ale organismelor materiale elementare. Într-un anumit sens, controlorii fizici sunt legaţi de manifestările pre-vii ale energiei materiale, tot astfel cum spiritele mentale adjutante se interesează de funcţiunile pre-spirituale ale minţii materiale.

Aceste fiinţe inteligente care controlează puterea şi orientează energia trebuie să ajusteze tehnica lor pe fiecare sferă, în funcţie de constituţia şi de arhitectura fizice ale acestei planete. Ei utilizează, fără greşeală, calculele şi deducţiile statelor lor majore respective, de fizicieni şi alţi consilieri tehnici, referitoare la influenţa locală a sorilor foarte calzi şi a altor tipuri de stele supraactivate. Ei trebuie să ţină cont şi de enormii giganţi reci şi întunecaţi ai spaţiului şi de ţinuturile noroase de praf stelar; toate aceste elemente materiale joacă un rol în problemele practice ale manipulării energiei.

Controlorii Fizici Principali au responsabilitatea de a supraveghea energia-putere în lumile evolutive locuite, însă nu sunt răspunzători de toate reglementările de energie pe Urantia. Există nenumărate cauze care generează aceste perturbaţii, din care unele ies din domeniul şi controlul conservatorilor fizici. Urantia se găseşte pe traiectul unor energii formidabile; este o mică planetă în circuitul unor mase colosale, iar controlorii locali folosesc uneori un număr enorm de membri din ordinul lor pentru a echilibra aceste linii de energie. Ei reuşesc

foarte bine să facă acest lucru cu circuitele fizice ale Sataniei, însă încearcă dificultăţi în izolarea planetei de puternicii curenţi ai Norlatiadekului.

## 3.ASOCIAŢII NOŞTRI STELARI

Mai mult de două mii de sori scânteietori deversează lumină şi energie în Satania, iar propriul vostru soare este un glob încins mediu. Printre cei treizeci de sori aflaţi cel mai aproape de voi, doar trei sunt mai strălucitori. Directorii de Putere ai Universului declanşează curenţi specializaţi de energie care se deplasează între stelele individuale şi sistemele lor respective. Aceste furnale solare, precum şi giganţii întunecaţi ai spaţiului, servesc drept legături pentru centrele de putere şi pentru controlorii fizici pentru a concentra şi orienta în mod eficient circuitele de energie ale creaţiilor materiale.

Sorii Nebadonului nu diferă de cei ai altor universuri. Componenţa materială a tuturor sorilor, a insulelor întunecate, a planetelor, a sateliţilor, şi chiar şi a meteorilor, este absolut identică. Diametrul mediu al sorilor este de aproximativ un milion şase sute de mii de kilometri; acela al globului vostru solar este puţin inferior. Cea mai mare stea a universului, norul stelar al Antaresului, are de patru sute cincizeci de ori diametrul soarelui vostru, şi de şaizeci de milioane de ori volumul său. Însă este suficient loc pentru a găzdui toţi aceşti sori enormi. Prin comparaţie, ei au la fel de mult spaţiu ca o duzină de portocale circulând în interiorul Urantiei, dacă planeta ar fi goală.

Când o roată-mamă nebuloasă proiectează sori prea mari, aceştia nu întârzie să se fracţioneze sau să formeze stele duble. La origine, toţi sorii sunt pur gazoşi, cu toate că ei pot exista pasager, mai târziu, în stare semilichidă. Atunci când soarele vostru a atins această stare semilichidă de presiune supergazoasă, el nu era destul de mare pentru a se scinda la ecuator, acesta fiind unul dintre modurile de formare al stelelor duble.

Când sferele înflăcărate au mai puţin din a zecea parte a mărimii soarelui vostru, ele se contractă, se condensează, şi se răcesc rapid. Când sorii au mai mult de treizeci de ori mărime sa, sau mai degrabă de treizeci de ori conţinutul său global de materiale efective, aceşti sori se scindează prompt în două corpuri separate, care pot fie să devină centrii unor noi sisteme, fie să rămână prizonierii câmpului lor de gravitaţie reciprocă şi să se învârtă în jurul unui centru comun, conform unui tip de stele duble.

Cea mai recentă din exploziile cosmice majore ale Orvontonului a fost extraordinara explozie a unei stele duble a cărei lumină a atins Urantia în 1572. Conflagraţia a fost atât de intensă încât explozia a fost clar vizibilă în plină zi.

Stele nu sunt toate solide, însă numeroase stele mai vechi sunt. Unele dintre stelele roşii, care proiectează lumini slabe, au dobândit în centrul enormelor lor mase o densitate pe care am putea-o exprima spunând că, dacă un centimetru cub ar fi transpus pe Urantia, ar cântării o sută şaizeci şi şase de kilograme. Presiunea colosală, însoţită de pierderi de energie circulantă, a avut drept rezultat restrângerea, tot mai mult, a orbitelor unităţilor materiale de bază, până a le face să se apropie acum de starea de condensare electronică. Acest proces de răcire şi contracţie poate să urmeze până în punctul critic limită de explozie a condensării ultimatonice.

Cea mai mare parte a sorilor giganţi sunt relativi tineri; cea mai mare parte a stelelor pitice sunt vechi, însă nu toate. Piticele rezultând din coliziuni pot fi foarte tinere şi pot străluci cu o intensă lumină albă, fără a fi cunoscut niciodată stadiul roşu iniţial al strălucirii tinereţii. Sorii foarte tineri şi sorii foarte bătrâni strălucesc de obicei cu o lumină roşie. Tenta portocalie indică o tinereţe relativă sau apropierea de bătrâneţe, însă strălucitoarea lumină albă este semnul unei vieţi adulte, robuste şi îndelungate.

Sorii adolescenţi nu trec toţi, cel puţin în mod vizibil, prin stadiul de pulsaţii, însă privind în spaţiu putem observa numeroase stele destul de tinere, ale căror gigantice puseuri respiratorii cer două până la şapte zile pentru a-şi completa ciclul. Propriul vostru soare poartă încă vestigii în descreştere ale puternicelor umflări din perioada tinereţii lui, însă perioada de pulsaţie primitivă de trei zile şi jumătate s-a mărit, pentru a deveni prezentul ciclu de unsprezece ani şi jumătate de pete solare.

Stelele variabile au numeroase origini. La anumite stele duble, mareele cauzate de rapidele schimbări de distanţă dintre cele două corpuri care se învârtesc pe orbitele lor, prilejuiesc, de asemenea, fluctuaţii periodice de lumină. Aceste variaţii de gravitaţie produc flăcări regulate şi recurente, la fel cum captarea meteoriţilor produce, prin adăugarea materiei energetice la suprafaţă, o strălucire relativ bruscă, a cărei lumină se atenuează rapid şi lasă soarele să îşi reia strălucirea sa normală. Se întâmplă ca un soare să capteze un curent de meteoriţi într-o linie de opoziţie gravitaţională slabă, şi coliziuni ocazionale cauzează flambările stelare, însă majoritatea acestor fenomene sunt datorate în întregime unor fluctuaţii interne.

Într-un grup de stele variabile, perioada de fluctuaţie a luminii depinde direct de luminozitate. Cunoaşterea acestui fapt permite astronomilor să utilizeze aceşti sori ca faruri universale sau puncte de măsură precise pentru a explora mai bine îngrămădirea de stele îndepărtate. Prin această tehnică, este posibil să se măsoare distanţe stelare, cu o mare exactitate, până la mai mult de un milion de ani-lumină distanţă. Metode mai bune pentru a măsura spaţiul şi o tehnică ameliorată a telescoapelor vă vor permite într-o bună zi să decelaţi mai complet cele zece mari diviziuni ale suprauniversului Orvontonului; veţi recunoaşte cel puţin opt dintre aceste imense sectoare ca fiind enorme îngrămădiri de stele destul de simetrice.

## 4.DENSITATEA SOARELUI

Masa soarelui vostru este ceva mai mare decât o estimează fizicienii voştri, care o evaluează la aproximativ la o mie opt sute de cvadrilioane de tone (1,8x1027). Densitatea sa actuală este aproape o dată şi jumătate aceleia a apei, şi se situează la jumătatea drumului dintre cea a sorilor cei mai denşi şi a stelelor celor mai diluate. Însă soarele vostru nu este nici lichid, nici solid. El este gazos, şi acest lucru este adevărat, în ciuda dificultăţii de a explica cum materia gazoasă poate atinge această densitate, şi chiar densităţi mult mai înalte.

Stările gazoasă, lichidă şi solidă sunt dependente de relaţiile atomico-moleculare, însă densitatea este o relaţie dintre spaţiu şi masă. Densitatea variază direct cu cantitatea de masă în spaţiu, şi invers cu cantitatea de spaţiu în masă, de spaţiu dintre nucleele centrale ale materiei şi particulele care se învârt în jurul acestor centri şi, de asemenea, de spaţiu în interiorul acestor particule materiale.

Stelele care se răcesc pot fi, în acelaşi timp, gazoase din punct de vedere fizic şi extraordinar de dense. Voi nu cunoaşteţi foarte bine *supergazele* solare, însă acestea, precum şi forme neobişnuite de materie, explică cum sorii, chiar şi cei nesolizi, pot atinge densităţi egale celei a fierului — aproape densitatea Urantiei — şi, în acelaşi timp, să se găsească într-o stare gazoasă supraîncălzită şi să continue să funcţioneze ca sori. În aceste supergaze dense, atomii sunt extrem de mici, şi conţin puţini electroni. Aceşti sori au pierdut astfel, într-o mare măsură, rezervele lor de energie ultimatonică liberă.

Unul dintre sorii foarte apropiaţi de voi, care şi-a început viaţa cu o masă aproape egală celei a voastre, s-a menţinut contractat până nu a mai avut decât mărimea Urantiei, şi a atins o densitate de patruzeci de mii de ori superioară celei a soarelui vostru. Greutatea acestui solid gazos cald-rece este de aproximativ cincizeci şi cinci de kilograme pe centimetru cub, iar acest soare străluceşte încă de o slabă luminozitate roşie, ultima strălucire senilă a unui monarh de lumină muribund.

Cu toate acestea, cea mai mare parte a sorilor nu sunt atât de denşi. Unul dintre vecinii voştri apropiaţi are o densitate exact egală celei a atmosferei voastre la nivelul mării. Dacă aţi fi în interiorul acestui soare, nu aţi putea să distingeţi nimic, iar dacă temperatura ar permite, aţi putea penetra majoritatea sorilor care strălucesc pe bolta cerească nocturnă, fără a observa mai multă materie decât percepeţi voi în aerul camerelor voastre pământeşti de fiecare zi.

Soarele masiv al Veluntiei, unul dintre cei mai mari ai Orvontonului, este de o mie de ori mai puţin dens decât atmosfera Urantiei. În cazul în care compoziţia sa ar fi asemănătoare celei a atmosferei voastre, şi dacă nu ar fi supraîncălzit, el ar reprezenta un astfel de vid, încât fiinţele umane s-ar sufoca acolo imediat.

Un alt gigant al Orvontonului are acum o temperatură periferică de ordinul a o mie şase sute cincizeci de grade. Diametrul său depăşeşte patru sute optzeci de milioane de kilometri, ceea ce oferă din plin loc pentru a găzdui soarele vostru şi orbita actuală a pământului. Cu toate acestea, în ciuda volumului său enorm, de patruzeci de milioane de ori superior celui al soarelui vostru, masa sa nu este decât, aproximativ, de treizeci de ori mai mare. Aceşti imenşi sori au o margine în continuă extindere care aproape că ajunge de la unul până la celălalt.

## 5.RADIAŢIA SOLARĂ

Sorii spaţiului nu sunt foarte denşi, şi acest fapt este dovedit de curenţii continui de energie-lumină care scapă de acolo. O densitate mai elevată ar reţine lumina prin opacitate, până când presiunea energiei luminoase ar atinge punctul de explozie. Trebuie ca presiunea luminii sau a gazului să fie formidabilă în interiorul unui soare pentru a-l duce să emită curenţi de energie capabili să străbată spaţiul de milioane şi milioane de kilometri şi să aducă energie, lumină şi căldură planetelor îndepărtate. O crustă de cinci metri profunzime şi de densitatea Urantiei ar fi suficientă pentru a împiedica emisia de către un soare a tuturor razelor X şi a tuturor energiilor

luminoase, până când dezmembrările atomice ar acumula energii, ridicând presiunea internă până în punctul în care ea ar triumfa asupra gravitaţiei printr-o formidabilă explozie către exterior.

În prezenţa gazelor propulsive, şi atunci când ea este limitată la înalte temperaturi prin înfundări opace, lumina este puternic explozivă. Lumina există în mod real. După modul în care evaluaţi energia şi puterea pe lumea voastră, lumina solară ar fi economică la două milioane de dolari kilogramul.

Interiorul soarelui vostru este un imens generator de raze X. Sorii sunt întreţinuţi din interior prin bombardamentul neîncetat al acestor puternice emanaţii.

Sunt necesari mai mult de o jumătate de milion de ani unui electron stimulat de razele X pentru a-şi străbate drumul său de la centrul unui soare mediu până la suprafaţa sa. El va porni în aventura sa spaţială, poate pentru a încălzi o planetă locuită sau poate pentru a fi captat de un meteor sau a participa la naşterea unui atom sau pentru a fi atras de o insulă întunecată a spaţiului puternic încărcată sau pentru a-şi termina zborul său printr-o plonjare finală pe suprafaţa unui soare asemănător celui de pe care a plecat.

Razele X din interiorul unui soare încarcă electroni puternic încălziţi şi agitaţi cu energie suficientă pentru a-i trimite în spaţiu, dincolo de mulţimea influenţelor îngrăditoare ale materiei interpuse, şi până la sferele distante ale sistemelor îndepărtate, în ciuda atracţiilor gravitaţionale divergente. Marea energie cinetică necesară pentru a scăpa de controlul gravitaţiei unui soare este suficientă pentru a asigura că raza soarelui va călători fără a-şi pierde viteza, până când va întâlni mase mari de materie. Atunci, ea va fi rapid transformată în căldură, cu eliberarea altor energii.

Fie ca lumină, fie sub alte forme, energia se mişcă în linie dreaptă, în zborul său spaţial. Particulele actuale, existând material, traversează spaţiul ca un glonţ. Ele se deplasează în linie dreaptă, neîntreruptă, sau în procesiune, cel puţin atunci când nu sunt influenţate de forţe superioare; dealtfel, ele se supun întotdeauna atracţiei gravitaţionale liniare, inerente maselor materiale şi prezenţe gravitaţiei circulare a Insulei Paradisului.

Energia solară poate părea a se propaga în unde, însă acest fapt este datorat acţiunii coexistente a diverselor influenţe. Orice formă înzestrată cu energie organizată se deplasează în linie dreaptă, şi nu în valuri. Prezenţa unei a doua sau a treia forme de energii-forţă poate face ca respectivul curent observat să pară a călători în formaţiuni ondulatorii, tot astfel cum într-o furtună orbitoare, însoţită de vânturi violente, ploaia ar *părea* uneori să cadă în snopi sau să coboare în valuri. Picăturile cad, totuşi, în procesiune neîntreruptă de linii drepte, însă acţiunea vântului dă aparenţa vizibilă a cortinelor de ploaie şi a valurilor de picături.

Acţiunea anumitor energii secundare şi a altor energii nedescoperite, prezente în regiunile spaţiale ale universului vostru local, este astfel încât emanaţiile de lumină solară par a produce fenomene ondulatorii, şi a fi decupate în porţiuni infinitezimale, de o lungime şi de o greutate determinată. Şi, dintr-un punct de vedere practic, acest lucru se petrece în realitate. Voi nu puteţi deloc să speraţi să ajungeţi la o înţelegere mai bună a comportamentului luminii înainte de epoca în care veţi fi dobândit un concept clar al interacţiunii şi al relaţiilor dintre diversele forţe spaţiale şi energii solare operând în regiunile spaţiului Nebadonului. Confuzia voastră prezentă este, de asemenea, cauzată de faptul că nu pricepeţi decât incomplet această problemă, care implică activităţile interasociate ale controlului personal şi impersonal al universului principal — prezenţele, înfăptuirile şi coordonarea Autorului Comun şi a Absolutului Necalificat.

## 6.CALCIUL — RĂTĂCITORUL DIN SPAŢIU

Descifrând fenomenele spectrale, trebuie să ne amintim că spaţiul nu este vid şi că, traversându-l, lumina este uneori uşor modificată de diversele forme de energie şi de materie care circulă în întregul spaţiu organizat. Anumite raze, indicând materii necunoscute care apar în spectrul soarelui vostru, sunt datorate unor modificări de elemente binecunoscute, care plutesc în spaţiu sub formă de fulgere, victime atomice ale unor întâlniri violente, pe parcursul luptei elementelor solare. Spaţiul este plin de aceste epave rătăcitoare şi, în special, de sodiu şi de calciu.

Calciul este, de fapt, principalul element al impregnării de către materie a întregului spaţiu al Orvontonului. Suprauniversul nostru întreg este presărat cu piatră fin pulverizată. Piatra este, literalmente, materialul de construcţie fundamental pentru planetele şi sferele spaţiului. Norul cosmic, marea manta a spaţiului, este compus, în mare parte, din atomi de calciu modificaţi. Atomul de piatră este unul dintre elementele cele mai răspândite şi cele mai tenace. Nu numai că el suportă ionizarea solară, sciziunea, însă el persistă ca identitate asociabilă chiar după ce a fost bombardat de razele X distrugătoare şi uzat de înaltele temperaturi

solare. Calciul posedă o individualitate şi o longevitate superioare celei aparţinând tuturor formelor mai obişnuite de materie.

După cum au presupus fizicienii voştri, aceste reziduuri mutilate de calciu solar încalecă literalmente razele de lumină pe distanţe variate, ceea ce facilitează mult răspândirea lor în spaţiu. Cu anumite modificări, atomul de sodiu este, de asemenea, capabil de locomoţie de către lumină şi energie. Realizarea calciului este cu atât mai remarcabilă cu cât masa acestui element este aproape dublă celei a sodiului. Impregnarea spaţiului local de către calciu este datorată faptului că el scapă sub formă modificată din fotosfera solară încălecând, literalmente, razele de soare emise. În ciuda greutăţii sale relative, deoarece el conţine douăzeci de electroni în rotaţie, calciul este cel care, printre toate elementele solare, reuşeşte cel mai bine să scape din interiorul soarelui către domeniile spaţiului. Aceasta explică de ce există pe soare un strat de calciu, o crustă de piatră gazoasă, groasă de zece mii de kilometri, cu toate că nouăsprezece elemente mai uşoare şi numeroase alte elemente mai grele se găsesc dedesubt.

La temperaturi solare, calciul este un element activ şi flexibil. Acest atom de piatră are doi electroni agili flotând pe cele două circuite electronice exterioare, care sunt foarte apropiate unul de altul. În lupta atomică, el pierde de la primele începuturi electronul său exterior, după care începe să jongleze magistral cu al nouăsprezecelea electron, între al nouăsprezecelea şi al douăzecilea circuit de revoluţie electronică. Mai mult de douăzeci şi cinci de mii de ori pe secundă, el proiectează acest al nouăsprezecelea electron într-o mişcare de dute-vino între propria sa orbită şi cea a însoţitorului său pierdut. Acesta este modul în care un atom de piatră mutilat poate sfida parţial gravitaţia şi reuşi să încalece curenţii emergenţi de lumină şi de energie, razele de soare, către libertate şi aventură. Acest atom de calciu pleacă în ritmuri sacadate, alternate, de propulsie înainte, agăţând şi eliberând raza de soare de aproximativ douăzeci şi cinci de mii de ori pe secundă. Şi de aceea piatra este principalul component al lumilor spaţiului. Calciul este cel mai expert în a scăpa din închisoarea solare.

Agilitatea acestui electron acrobatic al calciului este indicată de faptul că, odată proiectat pe a douăzecea orbită de forţele solare de temperatură şi de razele X, nu mai rămâne decât o milionime de secundă, însă înainte ca puterea electro-gravitaţională a nucleului atomic să îl aducă pe vechea sa orbită cu numărul nouăsprezece, el a făcut un milion de tururi în jurul centrului atomic.

Soarele vostru s-a eliberat de o imensă cantitate din calciul său. El a pierdut mase colosale în epoca erupţiilor convulsive legate de formarea sistemului solar. O mare parte calcului care a rămas se găseşte acum în crusta exterioară a soarelui.

Nu trebuie să uităm că analiza spectrală nu decelează decât componentele de la suprafaţa soarelui. De exemplu, spectrele solare conţin numeroase raze de fier, fără ca fierul să fie principalul element al soarelui. Acest fenomen se datorează aproape în întregime prezentei temperaturi a suprafeţei soarelui. Această temperatură, puţin inferioară celei de 3.300 grade este foarte favorabilă înregistrării spectrului fierului.

## 7.SURSELE ENERGIEI SOLARE

Temperatura internă a numeroşi sori, şi chiar a soarelui vostru, este mult mai ridicată decât se crede. Nu există practic atomi întregi în interiorul unui soare; ei sunt, cu toţii, mai mult sau mai puţin uzaţi de bombardamentul intensiv al razelor X, care însoţeşte firesc aceste temperaturi înalte. Independent de elementele materiale care pot să apară la suprafaţă, cele din interior sunt făcute foarte asemănătoare unele cu altele prin acţiunea disociată a razelor X distructive. Raza X este marele nivelator al existenţei atomice.

Temperatura superficială a soarelui vostru este de aproximativ 3.300 de grade centigrade, însă ea creşte rapid când se penetrează în interior, şi sfârşeşte prin a atinge elevaţia incredibilă de 19.400.000 de grade în regiunile centrale. (Toate aceste temperaturi sunt exprimate în grade Celsius).

Toate aceste fenomene denotă o risipă enormă de energie. Iată sursele de energie solară, citate în ordinea importanţei lor:

1.Anihilarea atomilor şi, în cele din urmă, a electronilor.

2.Transmutarea elementelor, inclusiv grupul de energii radioactive astfel eliberate.

3.Acumularea şi transmiterea anumitor energii de spaţiu universale.

4.Materia spaţială şi meteorii, care se scufundă constant în sorii înflăcăraţi.

5.Contracţia solară; răcirea şi contracţia consecutivă a unui soare produc o energie şi o căldură uneori mai mari decât cele furnizate de materia spaţiului.

6.Acţiunea gravitaţiei la înalte temperaturi transformă anumite puteri de circuite în energii radiante.

7.Lumina recaptată şi alte materii care sunt atrase înapoi în soare după ce l-au părăsit, precum şi anumite energii de origine extrasolară.

Un strat regulator de gaze calde (la o temperatură atingând uneori milioane de grade) înfăşoară sorii, stabilizează pierderile de căldură şi împiedică alte fluctuaţii periculoase de disipare a căldurii. Pe parcursul vieţii active a unui soare, temperatura internă de 19.500.000 de grade rămâne aproape constantă şi cu totul independentă de scăderea progresivă a temperaturii externe.

Puteţi încerca să vă imaginaţi că 19.500.000 de grade de căldură, asociate cu anumite presiuni de gravitaţie, reprezintă punctul de fierbere electronică. Sub aceste presiuni, şi la aceste temperaturi, toţi atomii sunt dezintegraţi şi dezagregaţi în electronii lor şi celelalte elemente ale lor ancestrale. Electronii înşişi, şi alte combinaţii de ultimatoni, pot fi dezagregaţi, însă sorii sunt incapabili de a dezintegra ultimatonii.

Aceste temperaturi solare au drept efect accelerarea enormă a ultimatonilor şi a electronilor, cel puţin a acelor electroni care se menţin în existenţă în aceste condiţii. Veţi înţelege mai clar ceea ce înseamnă o temperatură înaltă prin referire la acceleraţia gravitaţiilor electronice şi ultimatonice, considerând că o picătură de apă obişnuită conţine mai mult de o mie de trilioane de atomi. Este energia a peste o sută de cai putere, exercitată într-un mod continuă, timp de doi ani. Căldura totală emisă în prezent de soarele sistemului nostru în fiecare secundă este suficientă pentru a face să fiarbă într-o secundă întreaga apă a tuturor oceanelor de pe Urantia.

Nu pot străluci veşnic decât sorii care funcţionează în canalele directe ale principalilor curenţi de energie ai universului. Aceste furnale solare strălucesc indefinit, deoarece ele pot recupera pierderile lor materiale absorbind forţa spaţiului şi a energiilor circulante analoge. Însă stelele foarte îndepărtate de aceste principale canale de reîncărcare sunt destinate să treacă prin epuizarea energiei lor, să se răcească progresiv şi, în cele din urmă, să se consume.

Astfel de sori morţi sau muribunzi pot fi întineriţi de o coliziune sau pot fi reîncărcaţi de anumite insule neluminate ale spaţiului sau furând, cu ajutorul gravitaţiei, mai mulţi sori mici sau sisteme vecine. În majoritate, sorii morţi vor fi reînviaţi prin aceste mijloace sau prin alte tehnici evolutive. Cei care, în cele din urmă, nu vor fi reîncărcaţi astfel, sunt destinaţi să suporte o împrăştiere prin explozie a masei lor, când condensarea determinată de gravitaţie va atinge nivelul critic în care ultimatonii se condensează sub presiunea energiei. Aceşti sori care dispar se transformă astfel în energie de forma cea mai rară, admirabil adaptată pentru a activa alţi sori situaţi mai favorabil.

## 8.REACŢII ALE ENERGIEI SOLARE

În sorii plasaţi pe circuitele energiei spaţiului, energia solară este eliberată prin diverse lanţuri de reacţii nucleare complexe din care cea mai comună este reacţia hidrogen-carbon-heliu. În această metamorfoză, carbonul acţionează în calitate de catalizator al energiei deoarece, el nu suportă în nici un fel o schimbare efectivă în acest proces de convertire din hidrogen în heliu. În anumite condiţii de înaltă temperatură, hidrogenul penetrează nucleele de carbon. Cum carbonul nu poate să conţină mai mult de patru dintre aceşti protoni atunci când atinge starea sa de saturaţie, el începe să emită protoni la fel de repede cum sosesc alţii noi. În această reacţie, din particulele de intrare de hidrogen ies atomi de heliu.

Reducerea conţinutului de hidrogen măreşte luminozitatea unui soare. Pentru sorii destinaţi să se consume, maximul de luminozitate este atins în momentul în care hidrogenul este epuizat. Apoi strălucirea este menţinută prin procesul rezultând din contracţia de către gravitaţie. În cele din urmă, o astfel de stea va deveni ceea ce numim o pitică albă, o sferă puternic condensată.

În marii sori — micile nebuloase sferice — când hidrogenul este epuizat, iar contracţia gravitaţională urmează, dacă un astfel de corp nu este suficient de opac pentru a reţine presiunea interioară care susţine regiunile gazoase exterioare, se produce o prăbuşire subită. Schimbările electro-gravitaţionale dau naştere unor imense cantităţi de minuscule particule lipsite de potenţial electric, iar acestea scapă prompt din interiorul soarelui, ceea ce duce, în câteva zile, la prăbuşirea unui soare gigantic. O astfel de migraţie a acestor "particule fugitive" a provocat prăbuşirea uriaşei nove a nebuloasei Andromedei, cu aproximativ cincizeci de ani în urmă. Acest imens corp solar s-a prăbuşit în patruzeci de minute din timpul Urantiei.

De regulă, aceste vaste prăbuşiri de materie rămân sub formă de nori întinşi de gaze nebulare în jurul soarelui rezidual care se răceşte. Toate acestea explică originea a numeroase tipuri de nebuloase neregulate, cum

ar fi nebuloasa Crabului, care s-a născut în urmă cu aproximativ nouă sute de ani, şi arată încă globul său mamă ca o mică stea izolată, în apropierea de centrul acestei mase nebulare neregulate.

## 9.STABILITATEA SORILOR

Cei mai mari sori conservă pe electronii lor un control gravitaţional suficient pentru ca lumina să nu scape decât cu ajutorul puternicelor raze X. Aceste raze auxiliare penetrează întregul spaţiu şi servesc la menţinerea asocierilor ultimatonice fundamentale ale energiei. Pe parcursul tinereţii unui soare, marile pierderi de energie survenind după ce a atins temperatura sa maximă — peste 19.500.000 de grade — nu sunt cauzate atât de scăparea luminii, cât de fugii ultimatonilor. Aceste energii ultimatonice scapă în spaţiu, în epoca adolescenţei solare, ca o veritabilă explozie de energie, pentru a se lansa în aventura asociaţiei electronice şi a materializării energiei.

Atomii şi electronii sunt supuşi gravitaţiei. Ultimatonii *nu* sunt supuşi gravitaţiei locale, efectului reciproc al atracţiei materiale, însă ei se supun pe deplin gravitaţiei absolute sau gravitaţiei Paradisului, în direcţia şi în ritmul cercului universal şi etern al universului universurilor. Energia ultimatonică nu se supune atracţiei gravitaţionale liniare sau directe a maselor materiale apropiate sau îndepărtate, ci se învârte întotdeauna cu fidelitate pe circuitul marii eclipse a vastei creaţii.

Propriul vostru centru solar iradiază, anual, aproape o sută de miliarde de tone de materie efectivă, în timp ce sorii giganţi pierd materie la o alură prodigioasă pe parcursul creşterii lor iniţiale, primul miliard de ani al existenţei lor. Viaţa unui soare devine stabilă după ce a atins maximul temperaturii sale interne, şi energiile subatomice încep să fie eliberate. Tocmai în acest punct critic, cei mai mari sori suportă pulsaţii convulsive.

Stabilitatea sorilor depinde în întregime de echilibrul în rivalitate al gravitaţiei şi căldurii — presiuni formidabile contrabalansate de temperaturi inimaginabile. Elasticitatea gazelor solare interioare susţine straturile externe de materiale variate şi, când gravitaţia şi căldura se echilibrează, greutatea materialelor exterioare egalează exact presiunea temperaturii gazelor interioare subiacente. În numeroase stele tinere, condensarea continuă datorată gravitaţiei produce temperaturi interne întotdeauna crescătoare şi, pe măsură ce căldura internă creşte, presiunea interioară a razelor X provenind din vânturile de supergaz devine atât de puternică încât, în legătură cu mişcarea centrifugă, un soare începe să arunce straturile sale exterioare în spaţiu, ceea ce reface dezechilibrul dintre gravitaţie şi căldură.

Soarele vostru a atins de mult un echilibru relativ între ciclurile sale de expansiune şi de contracţie, aceste perturbaţii care provoacă gigantele pulsaţii ale numeroaselor stele mai tinere. Soarele vostru a depăşit recent vârsta de şase miliarde de ani. Funcţionarea sa trece în prezent prin perioada de cea mai mare economie. El va străluci cu eficienţa sa prezentă peste douăzeci şi cinci de miliarde de ani. Apoi va trece printr-o perioadă de declin, parţial eficientă, la fel de lungă ca ansamblul perioadelor tinereţii sale şi a funcţionării sale stabilizate.

## 10.ORIGINEA LUMILOR LOCUITE

Unele dintre stelele variabile care se găsesc în stare de pulsaţie maximă, sau care se apropie de ea, sunt pe cale de a da naştere unor sisteme subsidiare, din care multe vor sfârşi prin a fi asemănătoare soarelui vostru şi planetelor sale în rotaţie. Soarele vostru se găsea tocmai în această stare de puternică pulsaţie când sistemul masiv al Angonei s-a apropiat considerabil. Suprafaţa exterioară a soarelui vostru a început să emită, prin erupţie, veritabili curenţi — pânze continue — de materie. Acest fapt a continuat cu o violenţă tot mai mare până la maximul de apropiere, când limitele coeziunii solare au fost atinse, şi o altă ţâşnire de materie, mai bătrână decât planetele sistemului vostru solar, a fost emisă. În împrejurări asemănătoare, proximitatea maximă a corpului care atrage extrage uneori de pe un soare întregi planete, şi chiar un sfert sau o treime din soare. Aceste extruziuni majore formează anumite tipuri speciale de lumi înconjurate de nori, sfere semănând mult cu Jupiter sau cu Saturn.

Majoritatea sistemelor solare au avut, cu toate acestea, o origine în întregime diferită de acea a soarelui vostru, şi acest lucru este adevărat chiar şi pentru cei care au fost produşi prin tehnica mareelor gravitaţionale. Însă, oricare ar fi tehnica care prevalează pentru formarea lumilor, gravitaţia produce întotdeauna tipul de creaţie al sistemului solar, adică un soare central şi o insulă întunecată cu planete, sateliţi, subsateliţi şi meteori.

Aspectele fizice ale lumilor individuale sunt larg determinate de modul lor de origine, de situaţia lor astronomică şi de mediul lor fizic. Vârsta, mărimea, viteza de rotaţie şi viteza prin spaţiu sunt, de asemenea,

factori determinanţi. Lumile provenind fie din contracţii gazoase, fie din conglomerate solide, sunt caracterizate de munţi şi, pe parcursul vieţii lor primitive, dacă ele nu sunt prea mici, de prezenţa apei şi a aerului. Lumile scindate ale unui astru în fuziune şi lumile colizionale sunt uneori lipsite de mari lanţuri muntoase.

În epocile primitive ale tuturor acestor noi lumi, cutremurele de pământ sunt frecvente, şi ele sunt toate caracterizate de importante perturbări fizice. Aceasta este adevărat mai ales pentru sferele de contracţie gazoasă, lumile născute din imensele inele de origine nebulară lăsate în urmă pe parcursul primelor condensări şi contracţii ale anumitor sori individuali. Planetele având o origine dublă, ca Urantia, trec printr-o carieră de tinereţe mai puţin violentă şi mai puţin furtunoasă. Chiar astfel, lumea voastră a suportat o fază primitivă de puternice bulversări caracterizate de erupţii vulcanice, cutremure de pământ, inundaţii şi ploi violente.

Urantia este relativ izolată la periferia Sataniei. Cu o singură excepţie, sistemul vostru este cel mai îndepărtat de Jerusem. Satania însăşi este vecină cu sistemul cel mai exterior al Norlatiadekului, iar această constelaţie circulă acum pe bordura exterioară a Nebadonului. Lumea voastră se numără, cu adevărat, printre cele mai puţin importante ale întregii creaţii, înainte ca efuziunea lui Mihail să fi ridicat planeta voastră la o poziţie de onoare şi de mare interes pentru univers. Ultimul este uneori primul, însă cu adevărat cel care este mai mic a devenit cel mai mare.

[Prezentat de un Arhanghel în colaborare cu Şeful Centrelor de Putere al Nebadonului.]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A II-A - UNIVERSUL LOCAL

## CAPITOLUL 42 - ENERGIA — MINTEA ŞI MATERIA

Temelia universului este materială, în sensul că energia este baza întregii existenţe şi energia pură este controlată de Tatăl Universal. Forţa, energia, este singurul lucru care se ridică ca un monument perpetuu demonstrând existenţa şi dovedind prezenţa Absolutului Universal. Acest imens curent de energie provenit din Prezenţele Paradisului nu s-a întrerupt niciodată, nu a lipsit niciodată; nu a existat nici o ruptură în această susţinere infinită.

Manipularea energiei universale este întotdeauna conformă voinţei personale şi indicaţiilor infinit de înţelepte ale Tatălui Universal. Acest control personal al puterii manifestate şi al energiei circulante este modificat de acţiunile şi de deciziile coordonate ale Fiului Etern, precum şi de ţelurile unificate ale Fiului şi ale Tatălui executate de Autorul Comun. Aceste fiinţe divine acţionează cu titlu personal şi în calitate de indivizi. Ele operează, de asemenea, prin intermediul persoanelor şi al puterilor unui număr aproape nelimitat de subordonaţi, exprimând fiecare în mod diferit ţelul etern şi divin în universul universurilor. Însă aceste modificări funcţionale şi provizorii sau aceste transmutări de putere divină nu diminuează cu nimic adevărul afirmaţiei că întreaga energie-forţă se găseşte sub controlul ultim al unui Dumnezeu personal care rămâne în centrul tuturor lucrurilor.

### 1.FORŢE ŞI ENERGII ALE PARADISULUI

Temelia universului este materială, însă esenţa vieţii este spirituală. Tatăl spiritelor este, de asemenea, strămoşul universurilor; Tatăl etern al Fiului Originar este, de asemenea, sursa de eternitate a arhetipului originar, Insula Paradisului.

Materia — energia —căci ele nu sunt decât manifestări diverse ale aceleiaşi realităţi cosmice, ca fenomen universal, este inerentă Tatălui Universal. "În el toate lucrurile subzistă". Materia poate să pară că manifestă o energie înnăscută şi puteri autonome, însă liniile de gravitaţie implicate în energiile relative tuturor acestor fenomene fizice derivă din Paradis şi depind de el. Ultimatonul, prima formă măsurabilă de energie are drept nucleu Paradisul.

Există o formă de energie necunoscută pe Urantia, care este înnăscută în materie şi prezentă în spaţiul universal. Când ea va fi în cele din urmă descoperită, fizicienii vor avea sentimentul că au rezolvat aproape în întregime misterul materiei. Şi aşa se vor fi apropiat ei cu încă un pas de Creator; aşa îşi vor fi însuşit ei încă o fază a tehnicii divine; însă, în nici un sens, ei nu îl vor fi găsit pe Dumnezeu, nici nu vor fi stabilit existenţa

materiei sau punerea în aplicare a legilor naturale în afara tehnicii cosmice a Paradisului şi a intenţiei motivatoare al Tatălui Universal.

Chiar şi în urma unor progrese şi mai mari, precum şi a unor descoperiri şi mai noi, după ce Urantia va fi avansat nemăsurat de mult în comparaţie cu cunoaşterea lor prezentă, deşi veţi fi dobândit un control asupra mişcărilor de revoluţie energetice ale unităţilor electrice ale materiei până într-acolo încât să puteţi modifica manifestările lor fizice — chiar şi după toate aceste progrese posibile, savanţii vor fi întotdeauna neputincioşi în a crea măcar un singur atom de materie sau în a genera vreun fulger de energie sau de a alătura vreodată materiei ceea ce numim noi viaţă.

Creaţia energiei şi darul vieţii sunt prerogativele Tatălui Universal şi ale personalităţilor creatoare care îi sunt asociate. Fluviul de energie şi de viaţă este o revărsare continuă a Deităţilor, curentul universal şi unificat al forţelor paradisiace răspândindu-se în tot spaţiul. Această energie divină impregnează întreaga creaţie. Organizatorii de forţă declanşează schimbările şi instituie modificările forţei spaţiului, care se traduc în energie; .directorii de putere transmută energia în materie; şi aşa se nasc lumile materiale. Purtătorii Vieţii declanşează în materia moartă procesele pe care le numim viaţă, viaţa materială. Tot astfel, Supraveghetorii de Putere Morontială îşi îndeplinesc misiunea în toate domeniile de tranziţie dintre lumile materiale şi cele spirituale. Creatorii spirituali superiori iniţiază procese similare în formele divine ale energiei, şi de aici rezultă formele spirituale superioare ale vieţii inteligente.

Energia provine din Paradis, unde este modelată conform ordinii divine. Energia — energia pură — participă la natura organizării divine; ea este modelată după înfăţişarea celor trei Dumnezei contopiţi într-unul, aşa cum activează ei în sediul universului universurilor. Întreaga forţă este pusă în circuit în Paradis, vine din prezenţele Paradisului şi se întoarce acolo, iar ea este esenţialmente o manifestare a Cauzei fără cauză — a Tatălui Universal; iar fără Tată, nimic din ceea ce există nu ar putea exista.

Forţa derivată de la Deitatea existentă în sine are o existenţă perpetuă în ea însăşi. Forţa-energie este nepieritoare şi indestructibilă; aceste manifestări ale infinitului pot fi supuse unor transmutări nelimitate, unor transformări fără sfârşit şi unor metamorfoze eterne, însă în nici un sens şi în nici un grad, nici chiar în cea mai mică măsură imaginabilă, ea nu poate suferi anihilarea, şi nu o va suferi niciodată. Însă energia, cu toate că izvorăşte din infinit, nu se manifestă la infinit; universul principal, aşa cum este conceput în prezent, are limite exterioare.

Energia este eternă, însă nu infinită; ea reacţionează întotdeauna la influenţa Infinităţii care îmbrăţişează totul. Forţa şi energia îşi urmează la nesfârşit cursul; fiind ieşite din Paradis, ele trebuie să se întoarcă acolo, chiar dacă sunt necesare epoci de-a rândul pentru a completa circuitul ordonat. Ceea ce îşi are originea în Deitatea Paradisului nu poate avea decât o destinaţie paradisiacă sau un destin al Deităţii.

Toate acestea confirmă credinţa noastră într-un univers al universurilor circular, aproape limitat, însă ordonat şi imens. Dacă acest lucru nu ar fi fost adevărat, ar apărea, mai devreme sau mai târziu, într-un punct oarecare, o dovadă de diminuare a energie. Toate legile, organizările, administrările şi mărturiile exploratorilor universului, totul, indică existenţa unui Dumnezeu infinit, însă, deocamdată, a unui univers finit, de o formă circulară de existenţă fără sfârşit, aproape fără limite, însă, cu toate acestea finit, în contrast cu infinitatea.

## 2.SISTEME UNIVERSALE DE ENERGIE NONSPIRITUALĂ (ENERGII FIZICE)

Este cu adevărat dificil să se găsească cuvinte în limba engleză (sau română) pentru a desemna şi descrie diversele nivele ale forţei şi energiei — fizice, mentale sau spirituale. Aceste expuneri nu se pot conforma definiţiilor voastre acceptate asupra forţei, a energiei şi a puterii. Sărăcia limbajului este atât de mare încât suntem nevoiţi să folosim aceşti termeni dându-le înţelesuri multiple. În capitolul de faţă, de exemplu, cuvântul *energie* este utilizat pentru a desemna toate fazele şi formele fenomenelor de mişcare, de acţiune şi de potenţial, în timp ce cuvântul *forţă* se aplică stadiilor de energie precedând gravitaţia, iar cuvântul *putere* stadiilor posterioare gravitaţiei.

Totuşi, pentru a încerca să evit confuzia conceptelor, sugerez ca fiind recomandabil să se adopte următoarea clasificarea pentru forţa cosmică, energia emergentă şi puterea universului — energia fizică:

1.*Puterea spaţiului*. Este prezenţa necontestată în spaţiul liber a Absolutului Necalificat. Extensiunea acestui concept este conotaţia potenţialului de forţă spaţială a universului inerent totalităţii funcţionale a Absolutului Necalificat, în timp ce intensiunea conceptului implică totalitatea realităţii cosmice - universuri care,

la fel ca eternitatea, au emanat din Insula Paradisului, care nu are nici început, nici sfârşit; nici mişcare, nici schimbare.

Fenomenele specifice laturii inferioare a Paradisului îmbrăţişează, probabil, trei zone de prezenţă şi de activitate a forţei absolute: zona punct de sprijin a Absolutului Necalificat, zona Insulei Paradisului însăşi, şi zona intermediară a anumitor operaţiuni sau funcţiuni echilibratoare şi compensatoare neidentificate. Aceste trei zone concentrice formează centrul ciclului paradisiac al realităţii cosmice.

Puterea spaţiului este o prerealitate; ea este domeniul Absolutului Necalificat şi nu este sensibilă decât la controlul personal al Tatălui Universal, cu toate că în aparenţă ea poate fi modificabilă prin prezenţa Organizatorilor Principali de Forţă Primari.

Pe Uversa puterea spaţiului este numită ABSOLUTA.

2.*Forţa primordială*. Ea reprezintă prima schimbare fundamentală în potenţa spaţiului şi poate fi una dintre funcţiunile Absolutului Necalificat în Paradisul de jos. Noi ştim că prezenţa spaţiului ieşind din Paradisul de jos este modificată sub anumite aspecte faţă de cea care intră. Însă, independent de relaţiile lor posibile, transmutarea recunoscută deschis a potenţei spaţiului în forţă primordială, este funcţiunea primară a diferenţierii exercitate de prezenţa-tensiune a organizatorilor forţei vii ai Paradisului.

Forţa pasivă şi potenţială devine activă şi primordială ca răspuns la rezistenţa oferită de prezenţa în spaţiu a Organizatorilor Forţă Principali de exteriorizare primari. Forţa iese atunci din domeniul exclusiv al Absolutului Necalificat în domeniile de reacţie multiplă — reacţie la anumite mişcări primitive declanşate de Dumnezeul Acţiunii, şi apoi la anumite mişcări compensatoare, emanând din Absolutul Universal. Forţa primordială pare a reacţiona la cauzele transcendentale proporţional cu absoluitatea lor.

Forţa primordială este uneori numită *energie pură*; pe Uversa, noi o numim SEGREGATA.

3.*Energii emergente*. Prezenţa pasivă a organizatorilor forţei primari este suficientă pentru a transforma puterea spaţiului în forţă primordială, iar în câmpul spaţial astfel activat, aceeaşi organizatori ai forţei încep primele lor operaţiuni active. Forţa primordială este destinată să treacă prin două faze distincte de transmutare în domeniile manifestărilor energiei, înainte de a apărea ca putere a universului. Aceste două nivele ale energiei emergente sunt:

a. *Energie potentă*. Este energia puternică de orientare, de mişcări de masă, de înaltă tensiune şi de reacţie forţată — sisteme de energie gigantice puse în mişcare de activităţile organizatorilor de forţă primari. Această energie primară sau energie potentă nu este de la început net sensibilă la atracţia gravitaţională a Paradisului, cu toate că masa sa agregată şi direcţia sa în spaţiu sunt probabil sensibile la grupul colectiv de influenţe absolute venind din Paradisul de jos. Atunci când energia se ridică la nivelul sensibilităţii iniţiale la controlul circular al gravitaţiei absolute a Paradisului, organizatorii de forţă primari fac loc acţiunii asociaţilor lor secundari.

b. *Energie gravitaţională*. Energia care apare atunci şi care este sensibilă la gravitaţie conţine potenţialul de putere al universului şi devine antecesorul activ al întregii materii a universului. Această energie secundară sau gravitaţională este produsul elaborărilor de energie rezultând din prezenţa-presiune şi din tendinţele-tensiuni stabilite de Organizatorii de Forţă Transcendentală Asociaţi. Ca răspuns la munca acestor manipulatori de forţă, energia spaţiului trece rapid de la stadiul puternic la stadiul gravitaţional, şi devine astfel direct sensibilă la controlul circular (absolut) al gravitaţiei Paradisului.

Ea revelează, în acelaşi timp, un anumit potenţial de sensibilitate la atracţia gravitaţiei liniare inerente maselor materiale care apar imediat odată cu stadiile electronic şi postelectronic ale energiei şi materiei. Când survine sensibilitatea la gravitaţie, Organizatorii de Forţă Asociaţi se pot retrage din cicloanele energetice ale spaţiului datorită faptului că Directorii de Putere ai Universului pot fi afectaţi acestui câmp de acţiune.

Noi suntem, cu toate acestea, în incertitudine în ceea ce priveşte cauzele exacte ale stadiilor primitive de evoluţie ale forţei, însă recunoaştem activitatea inteligentă a celui Ultim în cele două nivele de manifestare ale energie emergente. Energiile potente şi gravitaţionale sunt numite ULTIMATA pe Uversa, atunci când ele sunt considerate în mod colectiv.

4.*Putere universală*. Forţa-spaţiului a fost schimbată în energia-spaţiului şi apoi în energie sub control gravitaţional. Energia fizică a fost astfel maturizată până în punctul de a putea fi dirijată în canale de putere şi pusă în serviciul multiplelor scopuri ale Creatorilor universului. Această muncă este continuată de versatilii directori, centri şi controlori ai energiei fizice în marele univers — acela al creaţiilor organizate şi locuite. Aceşti Directori de Putere ai Universului preiau controlul, mai mult sau mai puţin complet, a douăzeci şi una dintre cele treizeci de faze ale energiei constituind prezentul sistem energetic al celor şapte suprauniversuri. Acest domeniu

de putere-energie-materie este ţinutul activităţilor inteligente ale Septuplului, funcţionând sub supracontrolul spaţiului-timp exercitat de Suprem.

Pe Uversa, noi numim GRAVITA domeniul puterii universului.

5.*Energia Havonei*. Conceptele acestei expuneri s-au deplasat către Paradis urmând, nivel după nivel, forţa-spaţiului care se transmuta până la nivelul operator al energiei-putere a universurilor timpului şi spaţiului. Continuând spre Paradis, noi vom întâlni acum o fază preexistentă a energiei caracteristice universului local. Aici, ciclul evolutiv pare să se răsfrângă asupra lui însuşi; energia-putere pare acum a veni înapoi către forţă, însă o forţă de natură foarte diferită de puterea spaţiului şi de forţa primordială. Sistemele de energie ale Havonei nu sunt duale; ele sunt triunice. Este domeniul existenţial de energie al Autorului Comun, funcţionând în numele Trinităţii Paradisului.

Pe Uversa, aceste energii ale Havonei sunt cunoscute sub numele de TRIATA.

6.*Energie transcendentală*. Acest sistem energetic funcţionează pe şi de la nivelul superior al Paradisului şi numai în relaţie cu populaţiile absonite. Pe Uversa se numeşte TRANOSTA.

7.*Monota*. Energia este apropiată, ca geneză, de divinitate atunci când este vorba de energia Paradisului. Noi înclinăm să credem că monota este energia vie şi nespirituală a Paradisului, o energie în contrapondere a energiei vii şi spirituale a Fiului Originar — de unde şi sistemul energetic nespiritual al Tatălui Universal.

Noi nu putem diferenţia, prin *natura* lor, spiritul Paradisului şi monota Paradisului; ele sunt, aparent, asemănătoare. Ele au nume diferite, însă nu putem deloc să vă vorbim de o realitate ale cărei manifestări spirituale şi nespirituale nu se disting decât prin *nume*.

Noi ştim că făpturile finite pot atinge experienţa de adoraţie a Tatălui Universal datorită ajutorului din partea Dumnezeului Septuplu şi a Ajustorilor Gândirii, însă noi ne îndoim că vreo personalitate subabsolută, chiar şi directorii de putere, pot înţelege infinitatea energiei Marii Surse-Centru Prime. Un lucru este sigur: dacă directorii de putere sunt la curent cu tehnica de metamorfozare a forţei-spaţiului, ei nu ne revelează acest secret. După părerea mea, ei nu înţeleg pe deplin funcţiunea organizatorilor forţei.

Directorii de putere înşişi sunt catalizatori ai energiei; adică simpla lor prezenţă face ca energia să se segmenteze, să se organizeze sau să se reunească în formaţiuni unitare. Şi toate acestea implică că trebuie să existe ceva inerent energiei care o face să funcţioneze astfel în prezenţa acestor entităţi de putere. Fenomenul de transmutare a forţei cosmice în puterea universului a fost numit, de mult timp, una dintre cele şapte "infinităţi ale divinităţii" de Melchizedekii Nebadonului. Voi nu veţi afla mai multe în legătură cu acest punct pe parcursul ascensiunii universului vostru local.

În ciuda inaptitudinii noastre de a înţelege în întregime originea, natura şi transmutările forţei cosmice, suntem perfect la curent cu toate fazele de comportare a energiei emergente, începând din momentul reacţiei ei directe şi inconfundabile la acţiunea gravitaţională a Paradisului —cam prin vremea când încep să opereze directorii de putere ai suprauniversului.

## 3.CLASIFICAREA MATERIEI

Materia din toate universurile, exceptând universul central, este identică. Proprietăţile fizice ale materiei depind de viteza de rotaţie a elementelor sale componente, de numărul şi de dimensiunea elementelor în rotaţie, de distanţa lor de corpul nuclear sau de conţinutul de spaţiu al materiei, precum şi de prezenţa anumitor forţe încă nedescoperite pe Urantia.

Materia diferiţilor sori, planete şi corpuri din spaţiu comportă zece mari diviziuni:

1.Materia ultimatonică — unităţile fizice primordiale ale existenţei materiale, particulele de energie care contribuie la compunerea electronilor.

2.Materia subelectronică — stadiul exploziv şi repulsiv a supergazelor solare.

3.Materia electronică — stadiul electric de diferenţiere materială — electroni, protoni şi diverse alte unităţi intrând în constituţia variată a grupurilor electronice.

4.Materia subatomică — care există în mare cantitate în interiorul sorilor calzi.

5.Atomii sfărâmaţi — ei se găsesc în sorii care se răcesc şi prin tot spaţiul.

6.Materia ionizată — atomi individuali despuiaţi de electronii lor exteriori (chimic activi) prin electricitate, prin căldură, prin raze X şi prin solvenţi.

7.Materia atomică — stadiul chimic de organizare elementară, unităţile componente ale materiei moleculare sau vizibile.

8.Stadiul molecular al materiei — aşa cum există ea pe Urantia, în stare de materializare relativ stabilă în condiţiile obişnuite.

9.Materia radioactivă — tendinţa şi activitatea dezorganizatoare a elementelor grele în condiţii de căldură moderată şi de presiune gravitaţională diminuată.

10.Materia topită — materie relativ staţionară, aflată în interiorul sorilor reci sau morţi. Aceste forme de materie nu sunt cu adevărat staţionare; există puţină activitate ultimatonică şi chiar electronică, însă aceste unităţi sunt puternic comprimate şi vitezele lor de rotaţie mult diminuate.

Clasificarea de mai sus se referă la organizarea materiei, mai degrabă decât la formele sub care ea apare fiinţelor create. Ea nu ţine cont nici de stadiile pre-emergente ale energiei, nici de materializările eterne în Paradis şi în universul central.

## 4.TRANSMUTĂRI ALE ENERGIEI ŞI ALE MATERIEI

Lumina, căldura, electricitatea, magnetismul, chimia, energia şi materia sunt — în ceea ce priveşte originea, natura şi destinul lor - unul şi acelaşi lucru, la fel ca şi alte realităţi materiale încă nedescoperite pe Urantia.

Noi nu înţelegem complet schimbările aproape infinite la care poate fi supusă energia fizică. Într-un univers ea apare ca lumină, într-un altul ca lumină plus căldură, într-un altul sub forme de energie necunoscute pe Urantia; într-un număr incalculabil de milioane de ani ea poate reapărea sub vreo formă de energie electrică agitată şi tumultoasă sau de putere magnetică; iar şi mai târziu ea poate apărea din nou într-un univers subsecvent sub formă de materie variabilă, trecând printr-o serie de metamorfoze urmată de dispariţia sa fizică exterioară în vreun mare cataclism al tărâmurilor. Şi apoi, după epoci fără de număr şi o rătăcire aproape nesfârşită prin nenumărate universuri, aceeaşi energie poate încă reapărea şi schimba de nenumărate ori forma şi potenţialul; iar transformările continuă astfel, pe parcursul unor epoci succesive şi prin tărâmuri nenumărate. Astfel materia îşi urmează drumul, suportând transformările timpului, însă aliniindu-se întotdeauna fidel pe cercul eternităţii; chiar dacă este mult timp împiedicată să se întoarcă la sursa sa, ea rămâne întotdeauna sensibilă şi urmează la nesfârşit calea trasată de Personalitatea Infinită care a emis-o.

Centrele de putere şi asociaţii lor se ocupă de activităţile de transmutare a ultimatonului în circuitele şi în revoluţiile electronilor. Aceste fiinţe unice controlează şi compun puterea, manipulând de obicei unităţile de bază ale energiei materializate, ultimatonii. Ei sunt maeştrii energiei care circulă în această stare primitivă. În legătură cu controlorii fizici, ei sunt capabili să controleze eficient energia şi să o dirijeze chiar după transmutarea ei la nivel electric sau la stadiul aşa zis electronic. Însă câmpul lor de acţiune este considerabil scăzut când energia organizată electronic se lansează în turbioanele sistemelor atomice. După această manifestare, energiile cad sub controlul complet al puterii de atracţie al gravitaţiei liniare.

Gravitaţia acţionează pozitiv pe liniile de putere şi canalele de energie ale centrelor de putere şi ale controlorilor fizici, însă aceste fiinţe nu doar o reacţie negativă la gravitaţie —exercitarea facultăţilor lor antigravitaţionale.

În întregul spaţiu, frigul şi alte influenţe sunt prezente pentru a organiza creativ ultimatonii în electroni. Căldura este măsura activităţii electronice, în timp ce frigul semnifică pur şi simplu absenţa căldurii — repausul relativ al energiei — ceea ce este statutul schimbării-forţă universală a spaţiului dacă nici energia emergentă, nici materia organizată nu sunt prezente pentru a reacţiona la gravitaţie.

Prezenţa şi acţiunea gravitaţiei sunt cele care împiedică apariţia zeroului teoretic absolut, deoarece spaţiul interstelar nu este la temperatura de zero absolut. În tot spaţiul organizat există curenţi de energie sensibili la gravitaţie, circuite de putere, activităţi ultimatonice, precum şi energii electronice organizatoare. Din punct de vedere practic, spaţiul nu este vid. Chiar şi atmosfera Urantiei se subţiază tot mai mult, până la înălţimea de cinci mii de kilometrii unde ea începe să se împrăştie în materia spaţială medie a acestei secţiuni a universului. Spaţiul, care după cunoştinţele noastre se apropie cel mai mult de vid în Nebadon, conţine încă o sută de ultimatoni, echivalentul unui electron — pe șaisprezece centimetri cub. O astfel de rarefiere a materiei este considerată ca fiind, practic, spaţiul vid.

Temperatura — căldura sau frigul — nu este secundară, decât faţă de gravitaţie, în domeniile evoluţiei energiei şi materiei. Ultimatonii se supun umil temperaturilor extreme. Temperaturile joase favorizează anumite forme de structuri electronice şi de asamblări atomice, în timp ce înaltele temperaturi facilitează tot felul de rupturi atomice şi de dezintegrări ale materiei.

Când sunt supuse temperaturilor şi presiunilor anumitor stări solare interne, toate asocierile de atomi, în afară de cele mai primitive, pot fi dezintegrate. Căldura poate deci învinge în mare măsură stabilitatea gravitaţională, însă nici o căldură sau presiune solară cunoscute nu pot reconverti ultimatonii în energie puternică.

Sorii aprinşi pot transforma materia în diverse forme de energie, însă lumile întunecate şi întregul spaţiu exterior pot întârzia activitatea electronilor şi ultimatonilor, până la a converti aceste energii în materia tărâmurilor. Anumite asocieri de electroni de natură vecină şi multe asocieri fundamentale ale materiei nucleare se formează în temperaturile excesiv de joase ale spaţiului liber, şi cresc ulterior prin asociere cu adăugări mai mari de energie materializantă.

În toate aceste metamorfoze nesfârşite ale energiei şi ale materiei, trebuie să se ţină cont de influenţa presiunii gravitaţionale şi de comportamentul antigravitaţional al energiilor ultimatonice în anumite condiţii de temperatură, de viteză şi de rotaţie. Temperatura, curenţii de energie, distanţa, prezenţa viilor organizatori ai forţei şi a directorilor de putere influenţează, de asemenea, toate fenomenele de transmutare a energiei şi a materiei.

Creşterea masei în materie este egală cu creşterea energiei divizate cu pătratul vitezei luminii. Într-un sens dinamic, munca care poate fi îndeplinită de materia în repaus este egală cu energia consumată pentru a reuni elementele sale din Paradis minus rezistenţa forţelor de învins, pe parcursul tranzitului şi atracţiei exercitate de părţile materiei una faţă de alta.

Existenţa formelor preelectronice ale materiei este indicată de cele două greutăţi atomice ale plumbului. Plumbul de formaţie originară cântăreşte puţin mai mult decât plumbul produs prin dezintegrarea uraniului cu ajutorul emanaţiilor de radiu; diferenţa de masă atomică reprezintă pierderea efectivă de energie în dezintegrarea atomului.

Integritatea relativă a materiei este asigurată de faptul că energia nu poate fi absorbită sau emisă decât de cantităţi exacte, numite quante de savanţii de pe Urantia. Acest aranjament înţelept în domeniile materiale serveşte la menţinerea universurilor ca unităţi funcţionale.

Cantitatea de energie absorbită sau eliberată pe parcursul unei schimbări de poziţie a electronilor sau a altor elemente este întotdeauna un "quantum" sau un multiplu al unui quantum, însă componenta vibratorie sau ondulatorie a acestor unităţi de energie este în întregime determinată de dimensiunile structurilor materiale implicate. Aceste valuri energetice ondulatorii au de 860 de ori diametrul ultimatonilor, al electronilor, al atomilor sau al altor unităţi care le dau naştere. Interminabila confuzie care însoţeşte observarea mecanicii ondulatorii a comportamentului quantelor este datorată suprapunerii undelor de energie: două creste se pot combina pentru a forma o creastă de o înălţime dublă, în timp ce o creastă şi o prăpastie pot să se combine pentru a se anula reciproc.

## 5.MANIFESTĂRI ALE ENERGIEI ONDULATORII

În suprauniversul Orvontonului există o sută de octave de energie ondulatorie. Printre cele o sută de grupuri de manifestări energetice, şaizeci şi patru sunt total sau parţial recunoscute pe Urantia. Razele soarelui constituie patru octave pe scara suprauniversală. Razele vizibile îmbrăţişează doar o octavă, care poartă numărul patruzeci şi şase al acestei serii. Urmează apoi grupul ultraviolet, în timp ce la zece octave mai sus se găsesc razele X, urmate de razele gama ale radiumului. La treizeci şi două de octave, sub lumina vizibilă a soarelui, întâlnim razele energetice ale spaţiului exterior, atât de frecvent amestecate cu minusculele particule de materie, formând activităţile care le sunt asociate. Imediat, sub lumina solară vizibilă, apar razele infraroşii şi cu treizeci de octave mai jos, grupul transmiţător al radiodifuziunii.

Din punctul de vedere al cunoaşterii ştiinţifice de pe Urantia secolului douăzeci — manifestările energiei ondulatorii se pot clasa în următoarele zece grupuri:

1.*Razele infraultimatonice* — rotaţiile marginale ale ultimatonilor, atunci când ei încep să ia o formă definită. Este primul stadiu al energiei emergente în care se pot detecta şi măsura fenomene ondulatorii.

2.*Raze ultimatonice*. Asamblarea energiei în sferele minuscule ale ultimatonilor ocazionează în conţinutul spaţiului vibraţii sesizabile şi măsurabile. Cu mult înainte ca fizicienii să descopere ultimatonul, ei vor fi detectat, indubitabil, fenomenele datorate ploii acestor raze pe Urantia. Aceste raze scurte şi potente reprezintă activitatea iniţială a ulimatonilor atunci când sunt încetiniţi până într-atâta încât să vireze către organizarea electronică a

materiei. Pe măsură ce ultimatonii se aglomerează în electroni, se produce o condensare cu punerea în rezervă corespondentă de energie.

3.*Razele spaţiale scurte*. Sunt cele mai scurte dintre toate vibraţiile pur electronice; ele reprezintă stadiul preatomic al acestei forme de materie. Sunt necesare temperaturi extraordinar de joase sau de înalte pentru a produce aceste raze, care sunt de două feluri: una, care însoţeşte naşterea atomilor şi alta, care denotă dislocarea lor. Cea mai mare cantitate dintre ele emană din planul cel mai dens al suprauniversului, acela al Căii Lactee, care este, de asemenea, planul de cea mai mare densitate a universurilor exterioare.

4.*Stadiul electronic*. Acest stadiu de energie este baza întregii materializări în cele şapte suprauniversuri. Atunci când electronii trec prin nivele energetice superioare de revoluţie orbitală la nivele inferioare sunt întotdeauna emise quantele. Schimbările de orbită a electronilor produc ejecţia sau absorbţia particulelor măsurabile de energie-lumină foarte bine determinate şi uniforme, în timp ce electronii individuali abandonează întotdeauna o particulă de energie-lumină atunci când ei suportă o coliziune. Manifestări de energie ondulatorie, însoţesc, de asemenea, activităţile corpurilor pozitive şi a altor elemente ale stadiului electronic.

5.*Razele gama*. Sunt emanaţiile care caracterizează disocierea spontană a materiei atomice. Cel mai bun exemplu al acestei forme de activitate electronică se găseşte în fenomenele asociate dezintegrării radiumului.

6.*Grupul razelor X*. Etapa următoare în încetinirea electronului furnizează diversele forme de raze X solare, cât şi razele X produse în mod artificial. Încărcătura electronică creează un câmp electric; mişcarea dă naştere unui curent electric; curentul produce un câmp magnetic. Atunci când un electron este brusc oprit, comoţia electromagnetică rezultantă produce raza X; raza X este *această* perturbaţie. Razele X solare sunt identice celor care sunt produse mecanic pentru a explora interiorul corpului uman, mai puţin lungimea lor de undă care este ceva mai mare.

7.*Razele ultraviolete* sau chimice ale luminii soarelui şi diversele lor producţii mecanice.

8.*Lumina albă* — întreaga lumină vizibilă a sorilor.

9.*Razele infraroşii* — încetinirea activităţii electronice apropiindu-se şi mai mult de căldura apreciabilă.

10.*Undele hertziene* — energiile utilizate pe Urantia pentru teledifuziuni.

Pe aceste zece faze de activitate energetică ondulatorie, ochiul uman nu poate reacţiona decât la o singură octavă, aceea a totalităţii luminii solare obişnuite.

Ceea ce se numeşte eter este pur şi simplu un nume colectiv pentru a desemna un grup de activităţi de forţă şi de energie care au loc în spaţiu. Ultimatonii, electronii şi celelalte conglomerate masice ale energiei sunt particule uniforme de materie. În tranzitul lor prin spaţiu, ele urmează în realitate linii drepte. Lumina şi toate celelalte forme de manifestări energetice recognoscibile constă într-o succesiune de particule energetice determinate, care se deplasează în linie dreaptă, mai puţin în măsura în care traiectoria lor este modificată de gravitaţie şi alte forţe interferente. Procesiunile de particule de energie apar ca fenomene ondulatorii atunci când sunt observate într-un anumit fel; acest fapt este datorat rezistenţei câmpului de forţă nediferenţiat al întregului spaţiu, eterul ipotetic, şi tensiunii intergravitaţionale a agregatelor de materie asociate. Lărgimea intervalelor dintre particulele de materie, precum şi viteza iniţială a razelor de energie provoacă aparenţa ondulatorie a numeroaselor forme de energie materială.

Excitaţia conţinutului de spaţiu produce o reacţie ondulatorie la trecerea particulelor de materie în deplasare rapidă, la fel cum trecerea unei nave pe apă declanşează valuri de amplitudini şi intervale variate.

Comportamentul forţei primordiale dă naştere unor fenomene analoage, sub numeroase aspecte, eterului pe care îl imaginaţi voi. Spaţiul nu este vid; sferele spaţiului se învârtesc şi plonjează într-un imens ocean de energie-forţă desfăşurată. Conţinutul spaţial al unui atom nu este nici el vid. Oricum ar fi, eterul nu există; tocmai absenţa acestui eter ipotetic este cea care permite planetelor locuite să evite să cadă în soare şi electronilor circulând pe orbitele lor atomice să reziste căderii în nucleu.

## 6.ULTIMATONI, ELECTRONI ŞI ATOMI

În timp ce încărcătura de spaţiu a forţei universale este omogenă şi nediferenţiată, organizarea în materie a energiei evoluate antrenează concentrarea energiei în mase discontinui de dimensiuni definite şi greutăţi stabilite — o reacţie gravitaţională precisă.

Gravitaţia locală sau liniară intră, pe deplin, în acţiune atunci când apare organizarea atomică a materiei. Materia preatomică devine uşor sensibilă la gravitaţie atunci când este activată de raze X şi de alte energii

similare, însă gravitaţia liniară nu exercită atracţie măsurabilă nici asupra particulelor de energie electronică liberă, neataşate şi neîncărcate, nici asupra ultimatonilor neasociaţi.

Ultimatonii funcţionează prin atracţie reciprocă şi sunt sensibili numai la câmpul de gravitaţie circular al Paradisului. Nereacţionând la gravitaţia liniară, ei se găsesc astfel menţinuţi în curentul universal al spaţiului. Ultimatonii sunt capabili să îşi accelereze viteza de rotaţie până la a se comporta parţial ca înzestraţi cu antigravitaţie, însă fără intervenţia organizatorilor forţei sau a directorilor de putere, ei nu pot atinge viteza critică de eliberare, caz în care şi-ar pierde individualitatea şi s-ar întoarce în stadiul de energie de putere. În natură, ultimatonii nu scapă statutului lor de existenţă fizică, decât dacă participă la o dislocare terminală a unui soare răcit şi pe cale de a muri.

Ultimatonii necunoscuţi pe Urantia îşi încetinesc mişcarea trecând prin numeroase faze de activitate fizică, înainte de a îndeplini condiţiile de energie revoluţionară prealabilă organizării electronice. Ultimatonii au trei tipuri de mişcări: rezistenţa lor reciprocă la forţa cosmică, revoluţia lor individuală cu potenţial de antigravitaţie şi potenţialul din interiorul electronului, a anumitor ultimatoni reciproc interasociaţi.

Atracţia reciprocă asigură coeziunea a o sută de ultimatoni în constituţia unui electron şi nu există niciodată cu unul mai puţin sau cu unul mai mult într-un electron tipic. Pierderea unuia sau a mai multor ultimatoni distruge identitatea tipică a electronului, ceea ce duce la existenţa uneia din cele zece forme modificate ale electronului.

Ultimatonii nu descriu orbite şi nu se învârt în circuite în interiorul electronilor, ci se răspândesc sau se grupează conform vitezelor de rotaţie axiale, ceea ce determină dimensiunile diferenţiale ale electronilor. Această aceeaşi viteză de rotaţie a ultimatonilor în jurul axei lor determină totodată reacţiile negative sau pozitive ale diferitelor tipuri de unităţi electronice. Ansamblul segregărilor şi grupărilor materiei electronice, precum şi diferenţierea electrică a corpurilor negative şi pozitive de energie-materie, rezultă din diversele funcţiuni ale asocierilor ultimatonilor care le compun.

Fiecare atom are un diametru uşor superior unui sfert de milionime de milimetru, iar un electron cântăreşte puţin mai mult decât a două mia parte a celui mai mic atom, cel de hidrogen. Protonul pozitiv caracteristic nucleului atomic, cu toate că nu este cu mult mai mare decât un electron negativ, cântăreşte aproximativ de două mii de ori mai mult.

Dacă s-ar mări masa materiei până când un electron ar cântări o zecime de uncie (2,83 grame), şi dacă dimensiunile sale ar fi crescute în măsura proporţiei, volumul acestui electron ar deveni la fel de mare ca acela al pământului. Dacă volumul unui proton — de o mie opt sute de ori mai greu decât un electron — ar fi mărit până la mărime unui ac de gămălie, atunci, în comparaţie, un ac de gămălie ar avea un diametru egal celui al orbitei pământului în jurul soarelui.

## 7.MATERIA ATOMICĂ

Întreaga materie se formează conform ordinii sistemului solar. În centrul fiecărui minuscul univers de energie există o porţiune nucleară de existenţă materială relativ stabilă şi comparativ staţionară. Această unitate centrală este înzestrată cu o triplă posibilitate de manifestare. În jurul acestui centru de energie şi într-o adâncime fără fund, însă în circuite fluctuante, se rotesc unităţile de energie vag comparabile cu planetele ce înconjoară soarele unui grup stelar asemănător propriului vostru sistem solar.

În interiorul atomului, electronii se învârt în jurul protonului central, la distanţe proporţionale cu celor ale planetelor care se învârt în jurul soarelui, în spaţiul sistemului solar. În comparaţie cu mărimea lor reală, distanţa relativă dintre nucleul atomic şi circuitul electronic cel mai apropiat este aceeaşi ca cea dintre Soare şi Mercur, planeta învecinată cu soarele.

Vitezele de rotaţie axiale ale electronilor şi vitezele lor pe orbitele lor în jurul nucleului atomic depăşesc, ambele, imaginaţia umană, fără a mai menţiona vitezele ultimatonilor care îi compun. Particulele pozitive ale radiumului îşi iau zborul în spaţiu cu şaisprezece mii de kilometri pe secundă, în timp ce particulele negative ating o viteză apropiată de aceea a luminii.

Universurile locale sunt construite conform sistemului zecimal. Există exact o sută de materializări atomice de energie a spaţiului detectabile într-un univers de constituţie duală; este maximul posibil al organizărilor materiei în Nebadon. Aceste o sută de forme de materie constă într-o serie regulată, în care electroni, în număr de o sută, se învârt în jurul unui nucleu central relativ compact. Această asociere ordonată şi sigură a diverselor energii este cea care constituie materia.

La suprafaţa lor, lumile nu au toate o sută de elemente recognoscibile, însă aceste elemente sunt prezente pe undeva în aceste lumi: ele au fost fie prezente, fie sunt în curs de evoluţie. Circumstanţele originii unei planete şi ale evoluţiei ei subsecvente determină numărul de tipuri atomice care vor fi observabile în raport cu cele o sută de tipuri posibile. Atomii cei mai grei nu se găsesc la suprafaţa numeroaselor lumi. Chiar şi pe Urantia, elementele grele cunoscute manifestă o tendinţă de a zbura în străfulgerări la fel ca şi comportamentul radiumului, de exemplu.

Stabilitatea atomului depinde de numărul de neutroni electric inactivi în nucleul central. Comportamentul chimic depinde în întregime de activitatea electronilor care se învârt liber în jurul nucleului.

În Orvonton nu a fost niciodată posibil să se asambleze natural mai mult de o sută de electroni orbitali într-un acelaşi sistem atomic. Când un al o sută unulea a fost introdus artificial în câmpul orbitelor, a rezultat întotdeauna o dislocare aproape instantanee a protonului central şi o dispersie necontrolată a electronilor şi a altor energii eliberate.

Cu toate că atomii pot conţine de la unu la o sută de electroni orbitali, numai cei zece electroni exteriori ai celor mai mari atomi se învârt în jurul nucleului central, ca corpuri distincte şi discontinue, rămânând intacţi şi compacţi în rotaţia lor pe orbite precise şi definite.Cei treizeci de electroni mai apropiaţi de centru sunt dificil de observat sau detectat, ca corpuri separate şi organizate. Aceeaşi proporţie relativă de comportament al electronilor faţă de proximitatea de nucleu există în toţi atomii, oricare ar fi numărul electronilor conţinuţi. Cu cât ne apropiem mai mult de nucleu, cu atât mai puţin individualizarea electronilor este netă. Prelungirea electronico-ondulatorie a unui electron poate să se răspândească astfel încât să ocupe total orbitele atomice cele mai mici. Acest lucru este în special adevărat, în ceea ce priveşte electronii cei mai apropiaţi ai nucleului central.

Cei treizeci de electroni ai orbitelor celor mai interioare au o individualitate, însă sistemele lor energetice tind să se amestece, întinzându-se de la un electron la altul şi, aproape, din orbită în orbită. Cei treizeci de electroni următori constituie a doua familie sau zonă energetică, individualitatea lor este mai pronunţată, corpul lor de materie exercită un control mai complet asupra sistemelor de energie care îi însoţeşte. Următorii treizeci de electroni, a treia zonă electronică, sunt încă şi mai individualizaţi şi circulă pe orbite mai distincte şi mai bine definite. Ultimii zece electroni nu sunt prezenţi decât în cele zece elemente, cele mai grele, şi au demnitatea independenţei, fiind deci capabili să scape mai mult sau mai puţin liber de controlul nucleului mamă. Cu un minim de variaţie în temperatură şi presiune, membrii acestui al patrulea grup, numiţi electroni externi, vor scăpa de controlul nucleului central, aşa cum ne este dat exemplul de dislocare spontană a uraniului şi a elementelor similare.

Primii patruzeci şi şapte de atomi, cei care conţin de la unu la patruzeci şi şapte de electroni orbitali, sunt mai uşor de definit decât ceilalţi. De la cel de al patruzeci şi optulea, şi după el, caracterul imprevizibil al prezenţei presupuse a Absolutului Necalificat se face tot mai mult simţit, însă o parte a acestei imprevizibilităţi electronice se datorează diferenţelor în vitezele de rotaţie axiale ale ultimatonilor şi proprietăţii lor inexplicabile de a se amesteca. Alte influenţe fizice, electrice, magnetice şi gravitaţionale acţionează, de asemenea, pentru a produce un comportament electronic variabil. Atomii sunt, deci, similari persoanelor în ceea ce priveşte posibilităţile de a prevedea comportamentul lor. Statisticienii pot enunţa legi guvernând un mare număr de atomi sau de persoane, dar sunt reduşi la tăcere atunci când este vorba de un singur atom sau de o singură persoană.

## 8.COEZIUNEA ATOMICĂ

În timp ce gravitaţia este unul dintre diferiţii factori contribuind la menţinerea ansamblului unui minuscul sistem de energie atomică există, de asemenea, prezentă în şi printre unităţile de bază, o energie puternică şi necunoscută; este secretul constituţiei lor fundamentale şi a comportamentului lor ultim, o forţă care rămâne să fie descoperită pe Urantia. Această influenţă universală impregnează întregul spaţiu interior al minusculei organizări energetice.

Spaţiul dintre electronii unui atom nu este vid. În orice atom, acest spaţiu interelectronic este animat de manifestări ondulatorii perfecte sincronizate cu viteza electronilor şi rotaţia ultimatonilor. Această forţă nu este în întregime dominată de legile voastre recunoscute ale atracţiei pozitive şi negative; de aceea, ea se conduce uneori într-un mod imprevizibil. Această influenţă anonimă pare a fi o reacţie a spaţiului-forţă al Absolutului Necalificat.

Coeziunea protonilor încărcaţi şi a electronilor neîncărcaţi la nivelul atomului este asigurată de funcţiunea alternativă a mezotronului, particulă de materie de o sută optzeci de ori mai grea decât electronul. Fără acest dispozitiv, încărcătura electrică adusă de protoni ar disloca nucleul atomic.

Aşa cum sunt constituiţii atomii, nici o forţă gravitaţională sau electrică nu ar putea asigura coeziunea nucleului lor. Integritatea nucleului este menţinută de funcţiunea coezivă alternativă a mezotronului care este capabil să reunească particulele încărcate şi neîncărcate datorită puterii masice superioare a forţei sale şi de o funcţiune suplimentară care face, constant să se schimbe locul protonilor şi al neutronilor. Mezotronul face, constant, să plece şi să vină încărcătura electrică a particulelor nucleare dintre protoni şi neutroni. Pe parcursul unei fracţiuni infinitezimale de secundă, o particulă nucleară dată este un proton încărcat, iar pe parcursul fracţiunii următoare, ea este un neutron lipsit de încărcătură., iar aceste alternanţe de statut energetic sunt atât de incredibil de rapide, încât încărcătura electrică este privată de orice oportunitate de a funcţiona ca influenţă dislocatoare. Acesta este modul în care mezotronul funcţionează ca o particulă "purtătoare de energie" care contribuie puternic la stabilitatea nucleară a atomului.

Prezenţa şi funcţiunea mezotronilor explică, de asemenea, o altă enigmă referitoare la atom. Când atomii acţionează radioactiv, ei emit mult mai multă energie decât s-ar putea crede. Acest excedent de radiaţie provine din dezmembrarea mezotronului "purtător de energie", care devine atunci un simplu electron. Dezintegrarea mezotronului este însoţită, de asemenea, de emisia anumitor mici particule lipsite de încărcătură.

Mezotronul explică anumite proprietăţi de coeziune ale nucleului atomic, însă nu explică nici coeziunea dintre protoni, nici adeziunea dintre neutroni. Forţa puternică şi paradoxală care asigură integritatea coezivă a atomului este o formă de energie încă nedescoperită pe Urantia.

Aceşti mezotroni se găsesc în abundenţă în razele cosmice care se lovesc continuu de planeta voastră.

## 9.FILOZOFIA NATURALĂ

Religia nu este singura care e dogmatică; filozofia naturală tinde, de asemenea, să se dogmatizeze. Atunci când un educator religios binecunoscut a ajuns la concluzia că numărul şapte era fundamental în natură deoarece există şapte deschideri în capul uman, ar fi putut, dacă ar fi cunoscut mai bine chimia, să-şi susţină opinia bazând-o pe un fenomen veritabil al lumii fizice. În toate universurile fizice ale timpului şi spaţiului şi, cu toate că constituţia decimală a energie se manifestă universal, rămâne întotdeauna o reminiscenţă a faptului că premateria are o organizare electronică septuplă.

Numărul şapte este fundamental pentru universul central şi pentru sistemul spiritual de transmisii înnăscute al caracterelor, însă numărul zece, sistemul zecimal, este inerent energiei materiei şi creaţiei materiale. În ciuda acestui lucru, lumea atomică prezintă anumite caracteristici periodice care reapar în grupe de şapte, o marcă de naştere purtată de lumea materială şi amintind de foarte îndepărtata sa origine spirituală.

Când se clasează elementele fundamentale în ordinea greutăţii lor atomice, această persistenţă septuplă a constituţiei creative rezultă în domeniul chimiei ca o recurenţă a proprietăţilor fizice şi chimice similare, în grupe septuple, periodice şi distincte. Când elementele chimice de pe Urantia se aranjează astfel într-un şir, orice cantitate sau proprietate dată, are tendinţa de a se repeta la toate cele şapte elemente. Această schimbare periodică prin şapte se reproduce, atenuându-se şi cu variante, în întregul sistem periodic. Ea se observă mai net în primele grupări de atomi uşori. Plecând de la un element oarecare, după ce s-a observat una dintre proprietăţile sale, această calitate se schimbă pe parcursul celor şase elemente consecutive, însă are tendinţa de a reapărea atunci când se ajunge la al optulea, altfel spus, al optulea element chimic activ seamănă cu primul, al nouălea cu al doilea, şi aşa mai departe. Un astfel de fapt în lumea fizică reaminteşte indubitabil de constituţia septuplă a energiei ancestrale, şi indică realitatea fundamentală a diversităţii septuple a creaţiilor timpului şi spaţiului. Omul ar trebui, de asemenea, să noteze faptul că există şapte culori în spectrul natural.

Însă presupunerile filozofiei naturale nu sunt toate valabile; eterul ipotetic, de exemplu, reprezintă o ingenioasă încercare a oamenilor pentru a o unifica ignoranţa lor în ceea ce priveşte fenomenele spaţiului. Nu putem afirma filozofia universului conform observaţiilor a ceea ce se numeşte ştiinţă. Savanţii ar avea tendinţa să nege că un fluture poate să rezulte dintr-o omidă, dacă nu ar vedea această metamorfoză cu proprii lor ochi.

Dacă stabilitatea fizică, asociată elasticităţii biologice, este prezentă în natură acest fapt se datorează doar înţelepciunii aproape infinite posedată de Maeştrii Arhitecţi ai creaţiei. Nu trebuie nimic mai puţin ca o înţelepciune transcendentală pentru a concepe unităţi de materie atât stabile şi atât de eficient flexibile

## 10.SISTEME UNIVERSALE DE ENERGIE NESPIRITUALĂ (SISTEME ALE MINŢII MATERIALE)

Desfăşurarea nesfârşită a realităţii cosmice relative de la absoluitatea monotei Paradisului până la absoluitatea puterii spaţiului lasă să se presupună evoluţia anumitor relaţii dintre realităţile nespirituale ale Primei Surse-Centru — aceste realităţi ascunse în puterea spaţiului care sunt revelate în monota şi provizoriu divulgate pe nivelele cosmice intermediare. Acest ciclu etern de energie este pus în circuit la Tatăl universurilor. El este deci absolut, şi de aceea el nu este nici expansibil, nici în fapt, nici în valoare. În acelaşi timp, Tatăl Primordial, acum ca şi întotdeauna, realizează în sine, pe baza unui cadru de semnificaţii de spaţiu-timp şi de spaţiu-timp transcens, un cadru de relaţii schimbătoare în care energia-materie este progresiv supusă supracontrolului spiritului viu şi divin, prin efortul experienţial al minţii vii şi personale.

Energiile universale nespirituale sunt reasociate în sistemele vii ale minţii ne-Creatorului pe diverse nivele, din care unele pot fi descrise după cum urmează:

1.*Minte care precedă spiritele adjutante*. Este un nivel al minţii neexperienţial; pe lumile locuite, aceştia sunt Controlorii Fizici Principali, care îi aduc sprijinul lor. Este mintea automată, intelectul care nu poate fi învăţat al formelor cele mai primitive ale vieţii materiale, însă mintea care nu poate fi învăţată funcţionează pe numeroase nivele, în afara vieţii planetare primitive.

2.*Mintea spiritelor adjutante*. Aceasta este slujirea Spiritului-Mamă al unui univers local, funcţionând prin cele şapte spirite mentale adjutante ale sale, pe nivelul care poate fi predat (nemecanic) al minţii materiale. La acest nivel, mintea materială experimentează: ca intelect subuman (animal), în primele cinci spiritele adjutante; ca intelect uman (moral), în cele şapte spirite adjutante; în calitate de intelect suprauman (median), la ultimele două adjutante.

3.*Minte morontială în evoluţie*. Este conştiinţa în expansiune la personalităţile evoluânde, în carierele ascendente ale unui univers local. Ea este darul Spiritului-Mamă al universului local, în legătură cu Fiul Creator. Acest nivel minte implică organizarea tipului morontial de vehicul vital, sinteză a materialului şi a spiritualului efectuată de supraveghetorii puterii morontiale a universului local. Mintea morontială funcţionează diferenţiat, în răspuns la aceste şaptezeci de nivele de viaţă morontială, revelând o capacitate crescătoare de a se asocia minţii cosmice pe nivelele superioare de împlinire. Este evoluţia normală a creaturilor umane, însă un minte de ordin nemorontial este, de asemenea, atribuit de Fiul şi Spiritul unui Univers copiilor nemorontiali ai creaţiilor locale.

*Mintea cosmică*. Este mintea septuplă diversificată a timpului şi a spaţiului şi, pentru fiecare dintre fazele sale, unul dintre cele Şapte Spirite Maestru îşi aduce sprijinul unuia dintre cele şapte suprauniversuri. Mintea cosmică înglobează toate nivelele minţii finite şi se coordonează în mod experienţial cu nivelele de deitate evolutivă ale Minţii Supreme şi, în mod transcendent, cu nivelele existenţiale ale minţii absolute — circuitele directe ale Autorului Comun.

În Paradis, mintea este absolută; în Havona, este absonită; în Orvonton este finită. Mintea implică, întotdeauna, activitatea de prezenţă a unui slujitor viu la care se adaugă sisteme energetice variate, iar acest fapt este adevărat în ceea ce priveşte mintea, indiferent de nivele sau de varietăţi. Însă, dincolo de mintea cosmică, devine tot mai dificil să se descrie relaţiile minţii cu energia nespirituală. Mintea Havonei este subabsolută, însă supraevolutivă; fiind existenţială-experienţială este mai aproape de absonit decât orice alt concept revelat urantienilor. Mintea Paradisului depăşeşte comprehensiunea umană; ea este existenţială, nespaţială şi netemporală. Cu toate acestea, toate aceste nivele mentale sunt dominate de prezenţa universală a Autorului Comun — prin controlul gravitaţiei mentale a Dumnezeului minţii din Paradis.

## 11.MECANISMELE UNIVERSULUI

În evaluarea şi în recunoaşterea minţii, trebuie să ne amintim că universul nu este nici automat nici magic; el este o creaţie a minţii şi un mecanism al legilor. În practică, legile naturii operează pe ceea ce par a fi tărâmurile duale ale fizicului şi ale spiritualului, însă în realitate ele sunt una. Prima Sursă-Centru este cauza primordială a tuturor materializărilor şi, în acelaşi timp, primul Tată şi Tatăl final al tuturor spiritelor. În universurile exterioare ale Havonei, Tatăl Paradisiac nu apare decât ca pură energie şi pur spirit — sub forma Ajustorilor Gândirii şi altor fragmentări similare.

Mecanismele nu domină într-un mod absolut toată creaţia; universul universurilor, considerat *ca un tot*, este conceput de minte, construit de minte şi administrat de minte. Însă mecanismul divin al universului universurilor este mult mai desăvârşit pentru ca metodele ştiinţifice ale minţii umane finite să poată distinge chiar şi o urmă a dominaţiei minţii infinite. Căci această minte creatoare, controloare şi susţinătoare nu este nici o minte materială, nici o minte de creatură; este mintea-spirit funcţionând pe şi de la nivelele creatoare ale realităţii divine.

Aptitudinea de a distinge şi a descoperi mintea în mecanismele universului depinde, în întregime, de aptitudinea, de amplitudinea şi de capacităţile minţii angajate într-o asemenea sarcină de observare. Mintea spaţio-temporală, organizată pe baza energiilor timpului şi spaţiului este supusă mecanismelor timpului şi spaţiului.

Mişcarea şi gravitaţia universală sunt faţete gemene ale mecanismului impersonal timp-spaţiu al universului universurilor. Nivelele la care spiritul, mintea şi materia reacţionează la gravitaţie sunt în întregime independente de timp, însă independente de spaţiu (nespaţiale) sunt doar veritabilele nivele spirituale ale realităţii. Nivelele superioare ale minţii universului — nivelele minţii-spirit — pot, de asemenea, să fie nespaţiale, însă nivelele minţii materiale, aşa cum este mintea umană, sunt sensibile interacţiunilor gravitaţiei universale; ele nu pierd această sensibilitate decât în măsura în care sunt identificate cu spiritul. Nivelele realităţii spirituale se recunosc după conţinutul lor în spirit, iar spiritualitatea în timp şi spaţiu este invers proporţională cu sensibilitatea sa la gravitaţia liniară.

Sensibilitatea la gravitaţia liniară este o măsură cantitativă a energiei nespirituale. Toate masele energiei organizate sunt supuse controlului ei, mai puţin în măsura în care mişcarea şi mintea acţionează asupra lor. Gravitaţia liniară este forţa coezivă de anvergură scurtă a macrocosmosului, aşa cum forţele de coeziune intraatomice sunt forţele cu bătaie scurtă ale microcosmosului. Energia fizică materializată organizată în ceea ce numim materie nu poate traversa spaţiul fără să influenţeze sensibilitatea la gravitaţia liniară. Cu toate că sensibilitatea gravitaţională este direct proporţională cu masa, ea este modificată prin spaţiul intermediar astfel încât, dacă o considerăm invers proporţională cu pătratul distanţei, rezultatul nu ajunge decât la o aproximaţie destul de grosolană. Spaţiul triumfă în cele din urmă asupra gravitaţiei liniare, deoarece el conţine influenţe antigravitaţionale ale numeroaselor forţe supramateriale care acţionează pentru a neutraliza acţiunea gravitaţiei şi toate reacţiile asociate.

Mecanisme cosmice extrem de complexe şi care par destul de automate tind întotdeauna să ascundă prezenţa minţii interioare inventive sau creative în toate inteligenţele situate foarte mult deasupra nivelelor universale ale naturii şi ale posibilităţilor mecanismului însuşi. Este, deci, inevitabil ca mecanismele superioare ale universului să pară lipsite de minte ordinelor inferioare de creaturi. Singura excepţie posibilă la această concluzie ar fi atribui o facultate mentală uimitorului fenomen al unui *univers care pare a se susţine pe el însuşi* — însă aceasta este o problemă de filozofie, mai degrabă decât de experienţă actuală.

De vreme ce mintea coordonează universul, fixitatea mecanismelor este inexistentă. Evoluţia progresivă asociată întreţinerii cosmice autonome este un fenomen universal. Capacitatea universului de a evolua este inepuizabilă în infinitul spontaneităţii. Progresul către o unitate armonioasă, o sinteză experienţială crescătoare, superimpuse unei complexităţi întotdeauna crescânde a relaţiilor, nu se poate efectua decât printr-o minte dominantă având o intenţie.

Cu cât mintea universală asociată unui fenomen oarecare al universului este mai elevată cu atât le este mai dificil tipurilor mentale inferioare să o descopere. Deoarece mintea mecanismului universului este o minte-spirit creativă (facultatea mentală însăşi a Infinitului), ea nu poate fi niciodată descoperită sau distinsă de organismele mentale ale nivelelor inferioare ale universului, şi cu atât mai puţin de mintea cea mai *umilă* dintre toate, mintea umană. Cu toate că mintea animală evoluândă îl caută, în mod natural, pe Dumnezeu, ea nu poate, singură şi prin ea însăşi, să îl cunoască pe Dumnezeu în mod inerent.

## 12.MODELE ŞI FORME — DOMINAŢIA MINŢII

Evoluţia mecanismelor implică şi indică prezenţa ascunsă a dominaţiei minţii creatoare. Aptitudinea intelectului muritor de a concepe, proiecta şi crea mecanisme automate demonstrează calităţile superioare, creative şi intenţionale ale minţii umane ca influenţă dominantă pe planetă. Mintea tinde întotdeauna să:

1.Creeze mecanisme materiale.

2.Descopere mistere ascunse.

3.Exploreze situaţii îndepărtate.
4.Formuleze sisteme mentale.
5.Atingă scopuri de înţelepciune.
6.Ajungă la nivele spirituale.
7.Împlinească destinele divine — supreme, ultime şi absolute.

Mintea este întotdeauna creatoare. Dotarea mentală individuală a unui animal, a unei fiinţe umane şi a unui morontial, a unui ascender spiritual, sau a unui finalitar, este întotdeauna capabilă să producă un corp corespunzător şi utilizabil pentru a identifica creatura vie. Însă fenomenul prezenţei unei personalităţi sau modelul unei identităţi nu sunt, ca atare, manifestări ale energiei, fie că ea este fizică, mentală sau spirituală. Forma personalităţii este aspectul *arhetipal* al unei fiinţe vii; ea implică un *dispozitiv* de energii care adăugat vieţii şi mişcării este *mecanismul* existenţei creaturilor.

Chiar fiinţele spirituale au o formă, şi aceste forme de spirit (modele) sunt reale. Chiar şi tipurile cele mai elevate de personalităţi spirituale au forme — prezenţe de personalitate analoage în toate privinţele corpurilor muritoare de pe Urantia. Aproape toate fiinţele întâlnite în cele şapte suprauniversuri posedă forme. Însă această regulă generală comportă câteva excepţii: Ajustorii Gândirii par lipsiţi de formă până la contopirea cu sufletul supravieţuitor al asociatului lor muritor. Mesagerii Solitari, Spiritele Inspirate ale Trinităţii şi Ajutorii Personali ai Spiritului Infinit, Mesagerii Gravitaţiei, Arhivarii Transcendentali şi câteva alte categorii nu au nici ele, forme sesizabile. Însă acestea sunt rarele excepţii tipice; marea majoritate a fiinţelor au forme personale specifice care caracterizează fiecare individ; ele sunt susceptibile de a fi recunoscute şi personal desluşite.

Legătura dintre mintea cosmică şi slujirea spiritelor mentale adjutante dă naştere unui tabernacul fizic potrivit fiinţei umane în evoluţie. Mintea morontială individualizează similar forme morontiale pentru toţi supravieţuitorii muritori. La fel cum corpul muritor este personal şi caracteristic pentru orice fiinţă umană, tot astfel forma morontială va fi înalt individuală şi adecvat caracteristică minţii creatoare care o domină. Două forme morontiale nu se aseamănă niciodată, nu mai mult decât două corpuri umane. Supraveghetorii Puterii Morontiale pun la dispoziţie materialele morontiale nediferenţiate cu ajutorul cărora viaţa morontială poate începe să opereze, iar serafimii care îi asistă furnizează aceste materiale. Şi, după viaţa morontială, se va constata că formele spirituale sunt, de asemenea, diverse, personale şi caracteristice locuitorilor lor mentali-spirituali respectivi.

Pe o lume materială, voi vă gândiţi la un corp ca având un spirit, însă noi, noi considerăm spiritul ca prevăzut cu un corp. Ochii fizici sunt cu adevărat ferestre ale sufletului născut din spirit. Spiritul este arhitectul, mintea este constructorul, corpul este construcţia materială.

Energiile fizice, spirituale şi mentale ca atare şi în stare pură nu reacţionează complet una la alta ca actuale ale universurilor fenomenale. În Paradis, cele trei energii sunt coordonate, în Havona se asigură coordonarea lor, în timp ce la nivelul activităţilor finite ale universului, se poate întâlni întreaga gamă de denumiri materiale, mentale şi spirituale. În situaţiile nepersonale ale timpului şi ale spaţiului, energia fizică pare a predomina, însă se pare, de asemenea, că cu cât mai mult funcţiunea minte-spirit se apropie de divinitatea intenţiei şi de supremaţia acţiunii, cu atât faza spirituală are tendinţa să preia controlul. La nivelul ultim, mintea-spirit poate deveni aproape complet preponderentă. Pe nivelul absolut, spiritul domină cu siguranţă. Plecând de aici către domeniile timpului şi ale spaţiului, oriunde este prezentă o realitate de spirit şi oricând funcţionează mintea-spirit reală, există întotdeauna tendinţa să se formeze o contrapondere materială sau fizică a acestei realităţi spirituale.

Spiritul este realitatea creatoare; contraponderea fizică este reflectarea realităţii spirituale în timp-spaţiu, repercusiunea fizică a acţiunii creatoare a minţii-spirit.

Mintea umană domină universal materia, întocmai cum şi ea , răspunde supracontrolului ultim al spiritului, iar în omul muritor, numai mintea care se supune liber îndrumării spiritului poate spera să supravieţuiască existenţei muritoare în timp-spaţiu, în calitate de copil nemuritor al lumii spirituale eterne a Supremului, a Ultimului şi a Absolutului: a Infinitului.

[Prezentat la cererea lui Gabriel de un Puternic Mesager în serviciu în Nebadon.]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A II-A - UNIVERSUL LOCAL

### CAPITOLUL 43 - CONSTELAŢIILE

Urantia este numită, de obicei, 606 a Sataniei din Norlatiadek din Nebadon, aceasta semnificând că ea este a şase sute şasea lume locuită din sistemul local al Sataniei, situat în constelaţia Norlatiadekului, una dintre cele o sută de constelaţii ale universului local al Nebadonului. Constelaţiile fiind diviziunile primare ale unui univers local, conducătorii lor fac legătura dintre sistemele locale de lumi locuite şi administraţia centrală a universului local pe Salvington şi, prin reflectare, cu supraadministraţia Celor Îmbătrâniţi de Zile pe Uversa.

Guvernul constelaţiei voastre este situat într-unciorchine de 771 de sfere arhitecturale, din care cea mai centrală şi cea mai mare este Edentia, sediul administrativ al Părinţilor Constelaţiei, Preaînalţii Norlatiadekului. Edentia însăşi, este aproape de o sută de ori mai mare decât lumea voastră. Cele şaizeci şi şase de sfere majore care o înconjoară au aproape de zece ori dimensiunea Urantiei, pe când ce cei zece sateliţi care se învârt în jurul

fiecăreia dintre aceste şaizeci şi şase de lumi sunt aproape de mărimea Urantiei. Aceste 771 de sfere arhitecturale au dimensiuni în întregime comparabile celor care prevalează în alte constelaţii.

Calculul timpului şi măsura distanţei pe Edentia sunt aceleaşi ca pe Salvington şi, spre deosebire de sferele capitalei universului, lumile-sediu ale constelaţiilor sunt amplu prevăzute cu toate ordinele de inteligenţă celeste. În general, aceste personalităţi nu sunt foarte diferite de cele descrise în legătură cu administraţia universului.

Serafimii supraveghetori, al treilea ordin de îngeri ai universului local, sunt puşi în serviciului constelaţiilor. Ei îşi stabilesc cartierul general pe sferele capitalelor, şi dau un ajutor considerabil lumilor de educaţie morontială care le înconjoară. În Norlatiadek, cele şaptezeci de sfere majore, precum şi cei şapte sute de sateliţi, sunt locuiţi de univitaţi, cetăţenii permanenţi ai constelaţiei. Toate aceste lumi arhitecturale sunt în întregime administrate de diversele grupuri care le sunt native şi dintre care cea mai mare parte nu sunt revelate, însă care îi conţin pe eficienţii spirongi şi pe minunaţii spornagi. Reprezentând punctul median al regimului de educaţie morontială, viaţa morontială a constelaţiilor este, după cum este de închipuit, atât tipică, cât şi ideală.

## 1.SEDIILE CONSTELAŢIILOR

Edentia abundă de înalte ţinuturi fascinante, de ridicături întinse de materie fizică, încununate de viaţă morontială şi învăluite de strălucire spirituală, însă nu există lanţuri risipite de munţi aşa cum apar pe Urantia. Există zeci de mii de lacuri sclipitoare şi alte mii şi mii de pâraie care le leagă, însă nu există mari oceane sau râuri torenţiale. Doar pământurile înalte sunt lipsite de cursuri de apă la suprafaţa lor.

Apa de pe Edentia şi din sferele arhitecturale similare nu este diferită de cea a planetelor evolutive. Sistemele hidraulice ale acestor sfere sunt atât de suprafaţă, cât şi subterane, iar umiditatea circulă constant. Se poate naviga în jurul Edentiei urmând diversele trasee acvatice, însă principala cale de transport este atmosfera. Fiinţele spirituale călătoresc în chip firesc deasupra suprafeţei sferei, în timp ce fiinţele morontiale şi fizice se servesc de mijloace materiale şi semimateriale pentru a traversa atmosfera.

Edentia şi lumile sale asociate au o atmosferă veritabilă, amestecul obişnuit de trei gaze, caracteristic creaţiilor arhitecturale, care conţine cele două elemente ale atmosferei Urantiene, plus gazul morontial convenabil respiraţiei creaturilor morontiale. Însă, cu toate că această atmosferă este atât materială, cât şi morontială, nu se produc nici furtuni, nici uragane şi nu există nici veri, nici ierni. Această absenţă a problemelor atmosferice şi a variaţiilor sezoniere permite înfrumuseţarea tuturor exterioarelor pe aceste lumi special create.

Pământurile înalte ale Edentiei prezintă o topografie fizică magnifică, a cărei frumuseţe este sporită de răspândirea nesfârşită a vieţii care abundă pe întreaga lor lungime şi lărgime. Spre deosebire de câteva structuri, mai degrabă izolate, aceste pământuri înalte nu conţin nici o construcţie făcută de mâna creaturilor. Ornamentaţiile materiale şi morontiale sunt limitate la zonele de locuit. Colinele sunt locuri de rezidenţă speciale şi sunt magnific înfrumuseţate de opere de artă biologice şi morontiale.

Pe culmea celui de-al şaptelea lanţ de pământuri înalte se găsesc sălile de reînviere ale Edentiei, în care se trezesc muritorii ascendenţi aparţinând ordinului modificat secundar de ascensiune. Aceste camere de reasamblare a creaturilor sunt puse sub supravegherea Melchizedekilor. Prima dintre sferele receptoare ale Edentiei (ca planeta Melchizedekde lângă Salvington) posedă, de asemenea, săli de reînviere speciale sau în care se reasamblează muritorii ordinelor de ascensiune modificaţi.

Melchizedekii întreţin, de asemenea, pe Urantia două colegii speciale. Unul, şcoala de urgenţă, este consacrat studiului problemelor iscate de rebeliunea de pe Satania. Celălalt, şcoala demanifestare, este dedicat cunoaşterii aprofundate a noilor probleme rezultând din faptul că Mihail a efectuat manifestarea sa finală pe una dintre lumile Norlatiadekului. Acest al doilea colegiu a fost stabilit în urmă cu aproape patruzeci de mii de ani, imediat după ce Mihail a proclamat că Urantia a fost aleasă ca lume a manifestării sale finale.

Marea decristal, aria de primire a Edentiei, este apropiată de centrul administrativ şi înconjurată de amfiteatrul cartierului general. În jurul acestei zone, se găsesc centrele guvernamentale pentru cele şaptezeci de diviziuni ale treburilor constelaţiei. Jumătate din Edentia este împărţită în şaptezeci de secţiuni triunghiulare, ale căror frontiere converg în clădirile sediului sectoarelor lor respective. Restul formează un singur imens parc natural, grădinile lui Dumnezeu.

Pe parcursul vizitelor voastre periodice pe Edentia, întreaga planetă va fi deschisă inspecţiei voastre, însă vă veţi petrece cea mai mare parte a timpului în triunghiul administrativ al cărui număr corespunde cu acela al lumii voastre curente de reşedinţă. Veţi fi întotdeauna bineveniţi ca observatori în adunările legislative.

Zona morontială afectată muritorilor ascendenţi, aflaţi pe Edentia, este situată în regiunea mediană a celui de al treizeci şi cincilea triunghi învecinat cu cartierul general al finalitarilor, situat în al treizeci şi şaselea. Sediul general al univitaţiilor ocupă o enormă suprafaţă în regiunea mediană a triunghiului al treizeci şi patrulea, învecinat cu rezerva rezidenţială a cetăţenilor morontiali. După aceste aranjamente, putem vedea că s-au luat măsuri pentru a găzdui cel puţin şaptezeci de diviziuni majore ale vieţii celeste şi, de asemenea, că fiecare dintre cele şaptezeci de zone triunghiulare este legată la una dintre cele şaptezeci de sfere majore de instruire morontială.

Marea de cristal a Edentiei este formată dintr-un singur cristal circular imens, de aproximativ o sută şaizeci de kilometri circumferinţă şi de aproape cincizeci de kilometri în adâncime. Acest cristal magnific serveşte drept câmp de primire pentru toţi serafimii transportori şi pentru alte fiinţe care sosesc din punctele exterioare ale sferei. Această mare de sticlă uşurează mult aterizarea serafimilor transportori.

Un câmp de cristal de acest ordin se găseşte pe aproape toate lumile arhitecturale. În afară de valoare sa decorativă, el serveşte la multe alte scopuri: este utilizat pentru a descrie reflectivitatea suprauniversală unor grupuri asemănătoare, precum şi ca factor în tehnica transformării energiei pentru a modifica curenţii spaţiului şi pentru a adapta alţi curenţi de energie fizică sosind pe lumea arhitecturală respectivă.

## 2.GUVERNUL CONSTELAŢIEI

Constelaţiile sunt unităţile autonome ale unui univers local, fiecare constelaţie fiind administrată conform propriilor sale texte legislative. Când tribunalele Nebadonului se reunesc pentru a cumpăni asupra treburilor universului, toate chestiunile interne sunt judecate în acord cu legile în vigoare în constelaţia respectivă. Decretele judiciare ale Salvingtonului, precum şi textele legislative ale constelaţiilor sunt aplicate de administratorii sistemelor locale.

Astfel, constelaţiile funcţionează ca unităţi legislative sau ordonatoare de legi, în timp ce sistemele locale servesc drept unităţi de aplicare sau de impunere a acestor legi. Guvernul Salvingtonului este suprema autoritate judiciară şi coordonatoare.

Cu toate că funcţiunea juridică supremă se bazează pe administrarea centrală a universului local, există două tribunale subsidiare, însă majore, în sediul fiecărei constelaţii, consiliul Melchizedekilor şi tribunalul celor Preaînalţi.

Toate problemele judiciare sunt mai întâi trecute în revistă de consiliul Melchizedekilor. Doisprezece membri ai acestui ordin, care au primit pe planetele evolutive şi lumile-sedii ale sistemelor o anumită experienţă necesară, sunt împuterniciţisă reexamineze dovezile, să rezume plângerile şi să formuleze verdicte provizorii, care sunt transmise curţii celor Preaînalţi, Tatăl domnind în Constelaţie. Departamentul treburilor muritoare în acest ultim tribunal este compus din şapte judecători care sunt, toţi, muritori ascendenţi. Cu cât vă ridicaţi mai mult în univers, cu atât sunteţi mai siguri de a fi judecaţi de persoane din specia voastră.

Corpul legislativ al constelaţiei este împărţit în trei grupe. Programul legislativ al unei constelaţii îşi are sursa în camera de jos a ascenderilor, grup condus de un finalitar şi compus dintr-o mie de muritori reprezentativi. Fiecare sistem numeşte zece membri pentru a participa la acest ansamblu deliberativ. Pe Edentia, acest corp nu este în prezent complet.

Camera mediană a legislatorilor provine din oştirile serafice şi asociaţii lor, alţi copii ai Spiritului-Mamă al universului local. Acest grup comportă o sută de membri numiţi de personalităţile supraveghetoare care prezidează diversele activităţi ale acestor fiinţe în timp ce sunt în funcţiune în cadrul constelaţiei.

Corpul consultativ sau superior al legislatorilor constelaţiei este camera pairilor — camera Fiilor divini. Acest corp este ales de Preaînalţii Părinţi şi conţine zece membri. Pot servi în această cameră înaltă, doar Fiii cu o experienţă specială. Este grupul care stabileşte legile, economiseşte timpul şi serveşte în mod foarte eficient cele două diviziuni inferioare ale adunării legislative.

Consiliul conjugat al legislatorilor este compus din câte trei membri din fiecare dintre aceste branşe distincte ale adunării deliberatoare a constelaţiilor, şi este prezidat de Preaînaltul junior domnitor. Acest grup sancţionează forma definitivă a tuturor textelor şi autorizează promulgarea lor prin teledifuziuni. Aprobarea comisiei supreme transformă textele legislative în legi ale tărâmului; decretele sunt finale. Promulgările legislative ale Edentiei constituie legea fundamentală a întregului Norlatiadek.

## 3.PREA ÎNALŢII DIN NORLATIADEK

Conducătorii constelaţiilor aparţin ordinului Vorondadekilor de filiaţie a universului local. Când sunt însărcinaţi cu un serviciu activ în univers, ca şefi ai constelaţiilor sau în altă calitate, aceşti Fiii sunt cunoscuţi sub numele de cei *Preaînalţi*, deoarece ei încorporează cea mai înaltă înţelepciune administrativă dublată de loialitatea cea mai clarvăzătoare şi cea mai inteligentă dintre toate ordinele Fiilor de Dumnezeu ai Universului Local. Integritatea lor personală şi loialitatea lor de grup nu au fost niciodată puse în discuţie; în Nebadon nu s-a produs niciodată vreo nemulţumire ori lipsă de loialitate din partea a Fiilor Vorondadeki.

Trei Fii Vorondadeki cel puţin sunt împuterniciţi de Gabriel ca Preaînalţi ai fiecărei constelaţii a Nebadonului. Cel care prezidează acest trio se numeşte *Tatăl Constelaţiei*, iar cei doi asociaţi ai săi *Preaînaltul senior* şi *Preaînaltul junior*. Un Tată al Constelaţiei domneşte pe parcursul a zece mii de ani standard (aproximativ 50.000 de ani de pe Urantia), după ce a servit ca asociat junior şi asociat senior pe parcursul unor perioade egale.

Psalmistul ştia că Edentia era guvernată de trei Părinţi ai Constelaţiilor şi, în consecinţă, vorbea de locurile lor la plural: "Există un fluviu ale cărui ape vor bucura cetatea lui Dumnezeu, locul cel mai sfânt al tabernaculelor celor Preaînalţi".

De-a lungul vremurilor a existat o mare confuzi pe Urantia în ceea ce priveşte diverşii conducători ai universului. Mulţi învăţători de mai târziu le-au confundat cu Părinţii Preaînalţi pe zeităţile lor tribale nedesluşite şi nedefinite. Chiar şi mai târziu, evreii au contopit toţi conducătorii celeşti într-o Deitate complexă. Un învăţător a înţeles că cei Preaînalţi nu erau Şefii Supremi, deoarece el a spus: "Cel care locuieşte lăcaşul secret al celor Preaînalţi va locui la umbra celui Atotputernic". În analele Urantiei este uneori foarte dificil să se ştie exact cine este cel desemnat prin termenul "Preaînalţi". Însă Daniel înţelegea prea bine aceste probleme. El spune, "Cei Preaînalţi domnesc în împărăţia oamenilor, pe care o dau cui vor".

Părinţii Constelaţiilor se ocupă foarte puţin de indivizii unei planete locuite, însă sunt strâns asociaţi cu funcţiunile legislative ale constelaţiilor care preocupă atâta de mult pe fiecare *rasă* muritoare şi pe fiecare *grup* naţional de lumi locuite.

Cu toate că regimul constelaţiei se interpune între voi şi administraţia universului local, în mod obişnuit voi vă veţi îndrepta foarte puţin atenţia către guvernul constelaţiei voastre. Interesul vostru se va concentra, în principal, asupra sistemului vostru local, Satania. Însă Urantia este temporar în legătură strânsă cu şefii constelaţiei ei, din cauza anumitor condiţii sistemice şi planetare iscate de rebeliunea lui Lucifer.

Pe parcursul secesiunii lui Lucifer, Preaînalţii Edentiei au pus stăpânire pe anumite faze ale autorităţii planetare de pe lumile rebele. Ei au continuat să exercite această putere, iar Cei Îmbătrâniţi de Zile au confirmat de mult că ei puteau prelua controlul acestor lumi nesupuse. Cei Preaînalţi vor continua cu siguranţă să exercite această jurisdicţie pe care au preluat-o atâta timp cât mai trăieşte Lucifer . Într-un sistem loial, o mare parte a acestei autorităţi ar fi, în mod normal, i-ar reveni suveranului sistemului.

Însă mai există şi un alt fel în care Urantia se leagă într-un mod special de cei Preaînalţi de o altă manieră. În timp ce Mihail, Fiul Creator, îşi efectua misiunea sa terminală de manifestare, succesorul lui Lucifer nu dispunea de deplină autoritate în sistemul local, şi toate chestiunile Urantiei privitoare la manifestarea lui Mihail au fost imediat supravegheate de cei Preaînalţi ai Norlatiadekului.

## 4.MUNTELE ADUNĂRII — FIDELUL ZILELOR

Prea sfântul munte al adunării este reşedinţa Fidelului Zilelor, reprezentantul Trinităţii Paradisului în funcţiune pe Edentia.

Acest Fidel al Zilelor este un Fiu al Trinităţii Paradisului care locuieşte pe Edentia ca reprezentant personal al lui Emmanuel pe parcursul creaţiei acestei lumi-sediu. Fidelul Zilelor se găseşte la dreapta Părinţilor Constelaţiei pentru a-i sfătui, însă nu formulează niciodată sfatul său decât dacă i s-a cerut. Înalţii Fii ai Paradisului nu participă niciodată la conducerea problemelor unui univers local, decât la solicitarea conducătorilor în exerciţiu ai acestor domenii. Însă un Fidel al Zilelor este pentru cei Preaînalţi ai unei constelaţii ceea ce este o Uniune a Zilelor pentru un Fiu Creator.

Reşedinţa Fidelului Zilelor din Edentia este pentru constelaţie centrul sistemului paradisiac de comunicări şi informaţii exterioare universului local. Acești Fii ai Trinităţii, cu statele lor majore de personalităţi ale Paradisului şi ale Havonei, în legătură cu Uniunea Zilelor supraveghetoare, sunt în comunicare directă şi constantă cu membrii ordinului lor din toate universurile, chiar până în Havona şi Paradis.

Preasfântul munte este încântător de frumos şi minunatînzestrat, însă reşedinţa efectivă a Fiilor Paradisului este modestă în comparaţie cu lăcaşul central al celor Preaînalţi şi tot ceea ce îl înconjoară, cele şaptezeci de edificii compunând habitatul Fiilor Vorondadeki. Aceste instalaţii sunt exclusiv rezidenţiale şi în întregime separate de vastele clădiri administrative ale cartierului general în care se reglează problemele constelaţiei.

Reşedinţa Fidelului de Zile pe Edentia este situată la nord de lăcaşurile celor Preaînalţi, şi ea este cunoscută sub numele de "munte al adunării Paradisului". Pe aceste pământuri înalte consacrate, muritorii ascendenţi se reunesc periodic pentru a-l asculta pe acest Fiu al Paradisului vorbindu-le despre lunga şi uluitoarea călătorie a muritorilor în progres, care trec prin miliardul de lumi de perfecţionare ale Havonei, şi despredesfătările de nedescris ale Paradisului, iar pe parcursul acestor reuniuni speciale pe Muntele Adunării, muritorii morontiali fac mai bine cunoştinţă cu diversele grupuri de personalităţi originare ale universului local.

Când trădătorul Lucifer, altă dată suveran al Sataniei, şi-a proclamat pretenţiile sale la o jurisdicţie mai extinsă, el încerca să depăşească toate ordinele superioare de filiaţie în planul guvernamental al universului local. El avea intenţia aceasta în inima sa, spunând: "Îmi voi înălţa tronul mai presus de Fiii lui Dumnezeu; voi şedea pe muntele adunării în nord; voi fi ca cei Preaînalţi".

Cei o sută de Suverani ai Sistemelor se reunesc periodic în conclave pe Edentia, care deliberează asupra bunăstării constelaţiei. După rebeliunea din Satania, rebelii Jerusemului au păstrat obiceiul de a participa la aceste consilii de pe Edentia, aşa cum au făcut-o înainte. Nu a fost găsită nici o modalitate de a se pune capăt acestei arogante insolenţe. A trebuit să se aştepte ca Mihail să îşi fi terminat efuziunea sa pe Urantia şi să preia, prin urmare, suveranitatea nelimitată asupra întregului Nebadon. Din ziua aceea, acestor instigatori ai păcatului nu li s-a mai permis să mai şadă în consiliile Edentiei cu loialii Suveranilor Sistemelor.

Învăţătorii din vremurile de demult cunoşteau aceste lucruri, aşa cum o arată registrele: "Şi a existat o zi când Fii lui Dumnezeu au venit să se prezinte în faţa celor Preaînalţi şi Satan a venit, şi el acolo, şi s-a prezentat printre ei". Acesta este o declaraţie de fapt, fără a se face mai face nici o legătură cu textul în care se găseşte.

De la triumful lui Cristos, întregul Norlatiadek este pe cale de a fi curăţit de păcat şi de rebeli. Cu câtva timp înainte de moartea fizică a lui Mihail, Satan, asociatul lui Lucifer cel decăzut, a încercat să asiste la un astfel de conclav pe Edentia, însă sentimentul celorlalţi membri faţă de arhirebelilor s-a concretizat în aşa fel încât porţile compătimirii le-au fost aproape universal închise, şi adversarii satanici nu au găsit nici un loc unde să se reunească. Când nu este nici o poartă deschisă pentru a lăsa să intre răul, nu există nici o ocazie de a întreţine păcatul. Porţile inimilor din toată Edentia s-au închis în faţa lui Satan; el a fost unanim respins de Suveranii Sistemului aliaţi, şi acela a fost momentul în care Fiul Omului "l-a văzut pe Satan căzând din cer ca un fulger".

De la rebeliunea lui Lucifer o nouă clădire a fost construită în apropierea reşedinţei Fidelilor Zilelor. Acest edificiu temporar este sediul agentului de legătură al celor Preaînalţi care operează în contact strâns cu Fiul Paradisului în calitate de consultanţi pe lângă guvernul constelaţiei pentru toate problemele referitoare la politica şi la atitudinea ordinului Zilelor faţă de păcat şi de rebeliune.

## 5.TAŢII EDENTIEI DE LA REBELIUNEA LUI LUCIFER

Rotaţia celor Preaînalţi de pe Edentia a fost suspendată pe parcursul rebeliunii lui Lucifer. Cei care ne conduc astăzi sunt aceiaşi conducători care erau de serviciu pe vremurile acelea. Noi deducem că aceşti şefi nu vor fi schimbaţi înainte de rezolvarea definitivă a cazului lui Lucifer şi a asociaţilor săi.

Prezentul guvern al constelaţiei a fost, cu toate acestea, lărgit pentru a include pe cei doisprezece Fii ai ordinului Vorondadekilor. Aceştia doisprezece sunt după cum urmează:

1.Tatăl Constelaţiei. Preaînaltul şef actual al Norlatiadekului poartă numărul 617.318 din seria Vorondadek din Nebadon. El a trecut prin serviciul a numeroase constelaţii în universul nostru local înainte de a lua responsabilitatea Edentiei.

2.Preaînaltul asociat senior.

3.Preaînaltul asociat junior.

4.Preaînaltul consultant, reprezentantul personal al lui Mihail de la dobândirea acestuia din urmă a statutul de Fiu Maestru.

5.Preaînaltul executiv, reprezentantul personal al lui Gabriel, staţionat încă pe Edentia de la rebeliunea lui Lucifer.

6.Preaînaltul şef al observatorilor planetari, directorul observatorilor Vorondadeki staţionaţi pe lumile izolate ale Sataniei.

7.Preaînaltul arbitru, Fiul Vorondadek însărcinat să regleze toate problemele consecutive rebeliunii în interiorul constelaţiei.

8.Preaînaltul administrator de urgenţă, Fiul Vorondadek însărcinat să adapteze legile de excepţie ale legislaturii Norlatiadekului la lumile Sataniei izolate în rebeliunea lor.

9.Preaînaltul mediator, Fiul Vorondadek însărcinat să armonizeze ajustările speciale ale manifestării pe Urantia cu administrarea curentă a constelaţiei. Funcţiunile acestui Fiu sunt făcute necesare de prezenţa pe Urantia a anumitor activităţi arhanghelice şi a unor numeroase alte ajutoare neregulate, precum şi de activităţile speciale ale Strălucitoarelor Stele de Seară de pe Jerusem.

10.Preaînaltul judecător-avocat, şef al tribunalului de ajutor consacrat reglementării problemelor speciale ale Norlatiadekului rezultând din confuzia consecutivă rebeliunii de pe Satania.

11.Preaînaltul agent de legătură, Fiul Vorondadek asociat cu conducătorii Edentiei, însă desemnat drept consilier special pe lângă Fidelul Zilelor în ceea ce priveşte cea mai bună linie de conduită de urmat pentru a trata problemele referitoare la rebeliunea şi la neloialitatea creaturilor.

12.Preaînaltul director, preşedinte al consiliului de urgenţă pe Edentia. Toate personalităţile ataşate Norlatiadekului ca urmare a insurecţiei Sataniei, constituie consiliul de urgenţă, iar delegatul care le prezidează este un Fiu Vorondadek extraordinar de experimentat.

Toate acestea nu ţin cont de numeroşii Vorondadeki, ambasadori ai constelaţiilor Nebadonului, şi de alţii care locuiesc, la rândul lor, pe Edentia.

De la rebeliunea lui Lucifer, Părinţii Edentiei au adus întotdeauna îngrijiri speciale Urantiei şi altor lumi izolate ale Sataniei. Profetul de odinioară recunoştea mâna directoare a Părinţilor Constelaţiei în problemele naţiunilor, spunând: "Când cei Preaînalţi au împărţit moştenirea lor între naţiuni, când au separat pe fiii lui Adam, au fixat limitele popoarelor".

Orice lume izolată sau pusă în carantină găzduieşte un Fiu Vorondadek acţionând ca observator. El nu participă la administrarea planetară, mai puţin atunci când Tatăl Constelaţiei îi ordonă să intervină în problemele naţiunilor. În prezent, acest Preaînalt observator este cel care "domneşte în împărăţiile oamenilor". Urantia este una dintre lumile izolate ale Norlatiadekului, şi un observator Vorondadek a fost întotdeauna staţionat pe planetă de la trădarea lui Caligastia. Atunci când Machiventa Melchizedek şi-a acordat sprijinul sub formă semimaterială pe Urantia, el a adus un respectuos omagiu Preaînaltului observator, aflat atunci în misiune, aşa cum este scris: "Şi Melchizedek, rege al Salemului, era preotul celor Preaînalţi". Melchizedek a revelat relaţiile acestui Preaînalt observator lui Abraham atunci când a spus: "Şi binecuvântat fie cel Preaînalt, care i-a predat pe duşmanii tăi în mâinile tale".

## 6.GRĂDINILE LUI DUMNEZEU

Capitalele sistemelor sunt deosebit de înfrumuseţate de construcţii materiale şi minerale, în timp ce sediul universului reflectă mai mult strălucirea spirituală, însă capitalele constelaţiilor reprezintă apogeul activităţilor morontiale şi al podoabelor vii. Pe lumile sediu ale constelaţiilor, se utilizează, în general, împodobirile vii şi această preponderenţă a vieţii - această artă botanică — a făcut ca ele să fie numite "grădinile lui Dumnezeu".

Aproximativ jumătate din Edentia se consacră minunatelor grădini ale celor Preaînalţi, iar aceste grădini se numără printre creaţiile morontiale cele mai încântătoare ale universului local. Acest lucru explică de ce locurile extraordinar de frumoase ale lumilor locuite ale Norlatiadekului sunt atât de adesea numite "grădinile Edenului".

Sanctuarul de adoraţie al celor Preaînalţi ocupă un loc central în această grădină magnifică. Psalmistul trebuie să fi ştiut ceva atunci când a scris: "Cine va urca dealul celor Preaînalţi? Cine se va sta în acest loc sfânt? Cel care are mâinile curate şi inima pură, cel care nu şi-a înălţat sufletul în vanitate şi nici nu a jurat strâmb." În fiecare a zecea zi de destindere, cei Preaînalţi conduc către acest sanctuar întreaga Edentie în adorarea contemplatoare a Dumnezeului Suprem.

Lumile arhitecturale se bucură de zece forme de viaţă de ordin material. Pe Urantia există viaţa vegetală şi viaţa animală, însă pe o lume cum este Edentia, ordinele materiale de viaţă comportă zece diviziuni. Dacă aţi putea vedea aceste zece diviziuni ale vieţii Edenice, aţi clasa rapid primele trei ca vegetale, şi ultimele trei ca animale, însă aţi fi total incapabili să înţelegeţi natura celor patru grupe intermediare de forme de viaţă prolifice şi fascinante.

Chiar viaţa distinct animală este foarte diferită pe Edentia de cea a lumilor evolutive, atât de diferită încât este în întregime imposibil să i se descrie unei minţi muritoare caracterul excepţional şi natura afectuoasă a

acestor creaturi negrăitoare. Există mii şi mii de creaturi vii pe care imaginaţia voastră nu şi le-ar putea reprezenta cu nici un chip. Toată această creaţie animală de pe Edentia este de un ordin în întregime diferit de speciile animale grosiere ale planetelor evolutive. Însă toată această viaţă animală este foarte inteligentă şi deosebit de serviabilă şi, toate diversele specii sunt surprinzător de blânde şi emoţionant de prietenoase. Nu există creaturi carnivore pe lumile arhitecturale, nu există nimic în întreaga Edentia care să poată înspăimânta o fiinţă vie.

Viaţa vegetală este, de asemenea, foarte diferită de cea de pe Urantia. Ea comportă atât varietăţi materiale, cât şi varietăţi morontiale. Plantele materiale au o coloraţie verde caracteristică, însă echivalentele morontiale ale vieţii vegetale au o culoare violetă sau de orhidee, cu tente şi reflexe variabile. Această vegetaţie morontială este pur şi simplu o creştere de energie; când este mâncată, ea nu lasă reziduuri.

Fiind înzestrate cu zece diviziuni de viaţă fizică, fără a menţiona variantele morontiale, aceste lumi arhitecturale oferă imense posibilităţi pentru a înfrumuseţa biologic peisajele şi structurile materiale şi morontiale. Artizanii celeşti conduc pe spornagii autohtoni în această vastă operă de decorare botanică şi de înfrumuseţare biologică. În vreme ce artiştii voştri sunt nevoiţi să recurgă la pictura inertă şi la marmura neînsufleţită pentru a-şi descrie conceptele, artizanii celeşti şi univitaţii folosesc mai frecvent materiale vii pentru a-şi reprezenta ideile şi a-şi fixa idealurile.

Dacă iubiţi florile, arbuştii şi arborii de pe Urantia, atunci vă veţi bucura ochii cu frumuseţea botanică şi cu măreţia florală a grădinilor din Edentia. Dar este peste puterea mea de descriere a transmite minţii muritoare un concept adecvat al acestor frumuseţi ale lumilor celeste. Într-adevăr, ochiul nu a văzut niciodată strălucire asemănătoare acelora care vor aştepta sosirea voastră pe aceste lumi ale aventurii ascensiunii muritorilor.

## 7.UNIVITAŢII

Univitaţii sunt cetăţenii permanenţi ai Edentiei şi ai lumilor ei asociate, toate cele şapte sute şaptezeci de lumi care înconjoară sediul constelaţiei, fiind plasate sub supravegherea lor. Aceşti copii ai Fiului Creator şi ai Spiritului Creativ sunt proiectaţi pe un plan de existenţă intermediară între material şi spiritual, însă nu sunt creaturi morontiale. Nativii fiecăreia din cele şaptezeci de sfere majore ale Edentiei posedă forme vizibile diferite. În ceea ce priveşte formele morontiale ale muritorilor, ele sunt puse în rezonanţă cu scala ascendentă a univitaţilor, la fiecare schimbare de sferă de reşedinţă, pe măsură ce aceşti ascendenţi trec succesiv de la lumea numărul unu la lumea numărul şaptezeci.

Spiritual, univitaţii sunt toţi asemănători; intelectual, ei variază la fel ca şi muritorii; prin forma lor, ei se aseamănă mult stării de existenţă morontială, ei sunt creaţi pentru a funcţiona în şaptezeci de ordine diferite de personalitate. Fiecare dintre aceste ordine de univitaţi prezintă zece variante majore de activitate intelectuală, şi fiecare dintre aceste tipuri intelectuale variate conduce şcolile speciale pregătitoare şi culturale de socializare progresivă în practică sau în meserie pe unul dintre cei zece sateliţi care se învârt în jurul fiecăreia dintre lumile majore ale Edentiei.

Aceste şapte sute de lumi minore sunt sferele tehnice de instrucţie practică referitoare la operaţiunile universului local întreg, şi ele sunt deschise tuturor claselor de fiinţe inteligente. Aceste şcoli în care se învaţă specialităţile şi cunoştinţele tehnice nu sunt organizate exclusiv pentru muritorii ascendenţi, cu toate că studenţii morontiali constituie, de departe, grupul cel mai numeros care le frecventează. Când sunteţi primiţi pe una dintre cele şaptezeci de lumi majore de cultură socială vi se dă, în acelaşi timp, autorizaţia de a vizita cei zece sateliţi care o înconjoară.

În diversele colonii de curtoazie, ascenderii muritori predomină printre directorii de retrospecţie, însă univitaţii reprezintă grupul cel mai important asociat corpului de artişti celeşti ai Nebadonului. În întregul Orvonton, nici o fiinţă exterioară Havonei, mai puţin abandonterii, nu poate rivaliza cu univitaţii în iscusinţă artistică, în adaptabilitate socială şi în inteligenţă coordonatoare.

Aceşti cetăţeni ai constelaţiilor nu sunt efectiv membri ai corpului artiştilor, însă ei lucrează liber cu toate grupurile şi contribuie mult la transformarea lumilor constelaţiilor în sfere principale pentru realizarea magnificelor posibilităţi artistice ale culturii de tranziţie. Univitaţii nu operează dincolo de lumile-sediu ale constelaţiilor.

## 8.LUMILE EDUCATIVE ALE EDENTIEI

Edentia şi sferele care o înconjoară au primit o înzestrare fizică aproape perfectă; ele nu ar putea deloc atinge măreţia spirituală a sferelor Salvingtonului, însă ele depăşesc de departe strălucirea lumilor educative ale Jerusemului. Toate sferele Edentiei sunt activate direct de curenţii universali ai spaţiului, şi enormele lor sisteme de putere, atât materiale, cât şi morontiale, sunt supravegheate şi repartizate cu competenţă de centrele de putere ale constelaţiilor asistate de un corp calificat de Controlori Fizici Principali şi de Supraveghetori de Putere Morontială.

Timpul petrecut pe cele şaptezeci de sfere educative de cultură morontială tranzitorie asociat cu epoca ascensiunii muritoare pe Edentia reprezintă perioada cea mai calmă a carierei unui muritor ascendent până când el a atins statutul de finalitar. Aceasta este, într-adevăr, viaţa morontială tipică; voi sunteţi reacordaţi de fiecare dată când treceţi de la o lume culturală majoră la o alta, însă veţi păstra acelaşi corp morontial, fără a pierde niciodată conştiinţa personalităţii voastre.

Şederea voastră pe Edentia şi pe sferele ei asociate se va petrece, în principal, pentru a controla etica de grup, secretul relaţiilor agreabile şi profitabile dintre diversele ordine universale şi suprauniversale de personalităţi inteligente.

Pe lumile palat, aţi ajuns la unificarea personalităţii muritoare evoluânde. Pe capitala sistemului, aţi obţinut cetăţenia Jerusemului şi aţi dobândit bunăvoinţa de a vă supune sinele disciplinelor activităţilor de grup şi ale întreprinderilor coordonate. Acum, pe lumile educative ale constelaţiilor, trebuie să înfăptuiţi socializarea reală a personalităţii voastre morontiale în evoluţie. Această achiziţie culturală celestă constă în a învăţa să:

1.Trăiţi fericiţi şi să lucraţi eficient cu zece tovarăşi morontiali diverşi, în timp ce zece grupuri asemănătoare sunt asociate în companii de o sută şi apoi adunate în federaţii dintr-un corp de o mie de tovarăşi.

2.Locuiţi în mod fericit şi să cooperaţi sincer cu zece univitaţi care, dacă sunt intelectual similari fiinţelor morontiale, sunt foarte diferiţi sub toate celelalte raporturi şi trebuie apoi să funcţionaţi cu acest grup de zece în timp ce el se coordonează cu zece alte familii care sunt, la rândul lor, confederate într-un corp de o mie de univitaţi.

3.Reuşiţi să vă adaptaţi simultan tovarăşilor voştri morontiali şi gazdelor voastre, univitaţii. Să dobândiţi aptitudinea de a coopera de bună voie şi eficient cu fiinţe ale ordinului vostru în asociere strânsă de muncă cu un grup de creaturi inteligente destul de neasemănătoare.

4.În timp ce funcţionaţi astfel, din punct de vedere social, cu fiinţe care vă sunt asemănătoare şi neasemănătoare, voi să stabiliţi o armonie intelectuală şi o ajustare profesională cu cele două grupe asociate vouă.

5.În timp ce ajungeţi la o socializare satisfăcătoare a personalităţii voastre pe planurile intelectual şi profesional, să perfecţionaţi şi mai mult aptitudinea voastră de a trăi în contact intim cu fiinţe asemănătoare şi uşor neasemănătoare, cu o iritabilitate tot mai scăzută şi cu resentimentetot mai diminuate. Directorii de retrospecţie contribuie mult la acest ultim rezultat prin activităţile lor de jocuri în grupe.

6.Să ajustaţi toate aceste tehnici de socializare variată astfel încât să faceţi să progreseze coordonarea carierei de ascensiune în Paradis. Să sporiţi perspicacitatea voastră de înţelegere a universului ridicând aptitudinea de a sesiza eterna semnificaţie a scopurilor ascunse în aceste activităţi ale spaţiului-timp în aparenţă nesemnificative.

7.În sfârşit, să aduceţi la apogeul lor toate aceste proceduri de multisocializare odată cu rafinarea clarviziunii spirituale, din moment ce asta ţine de creşterea tuturor fazelor de înzestrare personală prin asocierea spirituală de grupuri şi prin coordonarea morontială. Intelectual, social şi spiritual, atunci când două creaturi morale folosesc tehnica asocierii, ele fac mai mult decât să dubleze potenţialul lor personal de înfăptuire universală; este, mai degrabă, o împătrire a ceea ce poartă în ele ca reuşită şi ca posibilităţi de împlinire.

Noi am descris socializarea Edentiei ca o asociere a unui muritor morontial cu un grup familiar de univitaţi compus din zece indivizi intelectual neasemănători, dublat de o asociere similară cu zece tovarăşi morontiali. Însă, pe primele şapte lumi majore, un singur muritor ascendent trăieşte cu câte zece univitaţi. Pe al doilea grup de şapte lumi majore, doi muritori rămân cu fiecare grup indigen de zece, şi aşa mai departe până la ultimul grup de şapte lumi majore, unde zece fiinţa morontiale trăiesc cu zece univitaţi. Pe măsură ce învăţaţi să stabiliţi mai bine relaţiile voastre sociale cu univitaţii, veţi pune în practică etica voastră ameliorată în relaţiile voastre cu tovarăşii morontiali care progresează împreună cu voi.

Ca muritori ascendenţi, vă va face plăcere să locuiţi pe lumile de progres ale Edentiei, însă nu veţi simţi acest fior de satisfacţie personală care caracterizează contactul vostru iniţial cu treburile universului pe lumile

sediu ale sistemului sau ultimul vostru contact de bun rămas de la aceste realităţi de pe lumile finale ale capitalei universului.

## 9.CETĂŢENIA PE EDENTIA

După ce au fost diplomaţi ieşind din lumea numărul şaptezeci, muritorii ascendenţi stabilesc rezidenţa lor pe Edentia. Acum, pentru prima dată, ascenderii asistă la "reuniunile Paradisului" şi ascultă istoria vastei lor cariere descrisă de Fidelul Zilelor, prima Personalitate Supremă provenită din Trinitate pe care ei au întâlnit-o.

Toată aceasta şedere pe lumile educative ale constelaţiei, cu apogeul ei în cetăţenia Edentiei, este o perioadă de adevărată fericire celestă pentru morontialii care progresează. Pe toată durata şederii voastre pe lumile sistemelor, aţi evoluat de la stadiul apropiat de animal la acela de creatură morontială; aţi fost mai mult materiali decât spirituali. Pe sferele Salvingtonului, veţi evolua de la stadiul de creatură morontială la statutul de adevărat spirit; veţi fi mai mult spirituali decât materiali. Însă, pe Edentia, ascenderii se găsesc la jumătatea drumului dintre starea lor anterioară şi starea lor viitoare, la jumătatea drumului de trecere de la animalul evolutiv la acela de spirit ascendent. Pe parcursul întregului timp pe care îl veţi petrece pe Edentia şi pe lumile ei, veţi fi "asemănători îngerilor"; veţi progresa constant, însă păstrând întotdeauna statut morontial general şi tipic.

Această şedere a unui ascender în constelaţie este perioada cea mai uniformă şi cea mai stabilă din întreaga sa carieră de progres morontial. Această experienţă constituie educaţia ascendenţilor în ceea ce priveşte socializarea prespirituală. Ea este analoagă experienţei spirituale prefinalitare din Havona şi instruirii preabsonite din Paradis.

Pe Edentia, ascenderii muritori sunt, în principal, ocupaţi cu detaşările lor pe cele şaptezeci de lumi progresive ale univitaţilor. Ei servesc, de asemenea, în calităţi diverse pe Edentia însăşi, principala legătură cu programul constelaţiei referitor la bunăstarea grupurilor, a raselor, a naţiunilor şi a planetelor. Cei Preaînalţi se ocupă relativ puţin de avansarea individului pe lumile locuite. Ei domnesc în tărâmurile oamenilor mai degrabă decât în inimile indivizilor.

Iar în ziua în care veţi fi gata să părăsiţi Edentia pentru cariera Salvingtonului, veţi face o pauză şi veţi contempla în mod retrospectiv una dintre cele mai frumoase şi cele mai odihnitoare perioade de instruire de partea asta a Paradisului. Însă strălucirea tuturor acestor lucruri nu va înceta să sporească odată cu progresul ascensiunii voastre către interior şi cu capacitatea voastră mai mare de apreciere a semnificaţiilor divine şi a valorilor spirituale.

[Prezentat de Malavatia Melchizedek.]

# CARTEA URANTIA
## PARTEA A II-A - UNIVERSUL LOCAL
## CAPITOLUL 44 - ARTIZANII CELEŞTI

Printre coloniile de curtoazie ale diverselor lumi-sediu divizionare sau universale putem găsi un ordin unic de personalităţi compozite numit artizanii celeşti. Aceste fiinţe sunt maeştrii artişti şi artizani ai domeniilor morontiale şi domeniilor spirituale inferioare. Ei sunt spiritele şi semispiritele ocupate cu ornamentarea morontială şi cu înfrumuseţarea spirituală. Aceşti artizani sunt răspândiţi în întregul mare univers — pe lumile-sediu ale suprauniversurilor, ale universurilor locale, ale constelaţiilor şi ale sistemelor, precum şi pe toate sferele stabilizate în lumină şi în viaţă; însă domeniul lor principal de activitate se găseşte în constelaţii şi, în special, pe cele şapte sute şaptezeci de lumi care înconjoară pe fiecare dintre sferele lor sediu.

Cu toate că această lucrare este aproape de neînţeles pentru o minte materială, trebuie să fie posibil să se înţeleagă că lumile morontiale şi spirituale nu sunt lipsite nici de arte superioare, nici de cultură celestă.

Artizanii celeşti nu sunt creaţi ca atare; ei formează un grup de recruţi selecţionaţi, compus din anumite personalităţi educatoare născute în universul central şi din elevii lor voluntari aleşi dintre muritorii ascendenţi şi dintre numeroasele alte grupuri celeste. Corpul de Învăţământ iniţial al acestor artizani a fost desemnat de Spiritul Infinit în colaborare cu cele Şapte Spirite Maestru. El se compunea atunci din şapte mii de instructori ai Havonei, o mie pentru fiecare dintre cele şapte diviziuni de artizani. Având ca punct de plecare acest nucleu, acest strălucitor corp de lucrători experimentaţi în treburile morontiale şi spirituale s-a dezvoltat de-a lungul vremurilor.

Orice personalitate morontială sau orice entitate spirituală; adică orice fiinţă având un rang inferior celui de filiaţie divină înnăscută, este eligibilă pentru corpul artizanilor celeşti. După sosirea lor pe lumile morontiale Fiii Ascendenţi ai lui Dumnezeu, venind din sferele evolutive, pot cere să fie admişi în corpul artiştilor. Dacă sunt suficient de înzestraţi, ei pot alege această carieră pentru o perioadă mai mult sau mai puţin lungă, însă nimeni nu se poate înrola în rândul artizanilor celeşti pentru mai puţin de un mileniu, o mie de ani ai timpului suprauniversal.

Toţii artizanii celeşti sunt înscrişi în sediul suprauniversului, însă dirijaţi de supraveghetorii morontiei pe capitalele universurilor locale. Corpul central al supraveghetorilor morontiei, funcţionând pe lumea-sediu a fiecărui univers local, îi desemnează în şapte diviziuni majore având următoarele activităţi:

1.Muzicienii Celeşti.
2.Reproducătorii Celeşti.
3.Constructorii Divini.
4.Înregistratorii Gândurilor.
5.Manipulatorii de Energie.
6.Modelatorii şi Decoratorii.
7.Lucrătorii Armoniei.

Învăţătorii originari ai acestor şapte grupe sunt toţi veniţi din lumi perfecte ale Havonei, şi Havona conţine modelele, studiile modelelor pentru toate fazele şi formele de activităţi artistice ale spiritului. Sarcina de a întreprinde transferul artelor de pe Havona pe lumile spaţiului este uriaşă, însă tehnica şi execuţia artiştilor celeşti s-au ameliorat din epocă în epocă. La fel ca în toate fazele carierei ascendente, fiinţele cele mai avansate pe o anumită cale sunt rugate să îşi comunice constant cunoştinţele şi competenţa lor superioară însoţitorilor lor mai puţin favorizaţi.

Pe lumile palat, veţi arunca o primă privire asupra artelor transplantate de pe Havona. Frumuseţea lor şi aprecierea voastră a frumuseţii lor nu vor înceta să crească din ce în ce mai mult, până când veţi ajunge în sălile

spirituale ale Salvingtonului, unde veţi vedea capodoperele care îi inspiră pe artizanii celeşti ai domeniului spiritului.

Toate aceste activităţi ale lumilor morontiale şi spirituale sunt reale. Lumea spiritului este o realitate pentru fiinţele spirituale, şi lumea materială este cea care e mai ireală pentru noi. Spiritele de formă superioară trec liber prin materia obişnuită. Spiritele elevate nu reacţionează la nimic material, decât doar la anumite energii fundamentale. Pentru fiinţele materiale, lumea spiritului este mai mult sau mai puţin ireală. Pentru fiinţele spirituale, lumea materială este aproape în întregime ireală, o simplă umbră a substanţei realităţilor spirituale.

Dacă mă folosesc doar de viziunea spirituală, nu pot percepe clădirea în care este tradusă şi înregistrată această expunere. Un Consilier Divin al Uversei care se găseşte lângă mine percepe încă şi mai puţin bine aceste creaţii pur materiale. Pentru a distinge cum vă apar aceste structuri materiale, noi contemplăm o contrapondere spirituală prezentată minţii noastre de unul dintre transformatorii energiei care ne însoţesc. Această clădire materială nu este exact reală pentru o fiinţă spirituală ca mine, însă desigur, ea este foarte reală şi foarte utilă pentru muritorii materiali.

Anumite tipuri de fiinţe sunt capabile să discearnă atât realitatea creaturilor lumii spirituale, cât şi a lumii materiale. Aparţin acestei clase cele numite creaturi "de ordinul patru" ale Servitorilor Havonei şi creaturi de ordinul patru ale conciliatorilor. Îngerii timpului şi spaţiului sunt înzestraţi cu aptitudinea de a distinge atât fiinţele spirituale, cât şi fiinţele materiale. După eliberarea lor de viaţa trupească, muritorii ascendenţi au acelaşi dar. Atunci când au atins nivelele spirituale superioare, ascenderii sunt capabili să recunoască realităţile materiale morontiale şi spirituale.

Am, de asemenea, aici lângă mine un Puternic Mesager de pe Uversa, un ascender contopit cu Ajustorul său. El a fost înainte un muritor, şi vă percepe aşa cum sunteţi; în acelaşi timp, el poate vedea Mesagerul Solitar, supernafimul şi alte fiinţe celeste prezente. Pe parcursul lungii voastre ascensiuni, voi nu veţi pierde niciodată puterea de a recunoaşte pe asociaţii voştri din existenţele anterioare. Pe parcursul înaintării voastre ascendente pe scara vieţii, vă veţi păstra întotdeauna aptitudinea de a recunoaşte pe tovarăşii nivelelor voastre de experienţă anterioare şi inferioare şi de a fraterniza cu ei. Fiecare reînviere sau nou transfer va adăuga un grup suplimentar de fiinţe spirituale câmpului vostru de viziune, fără să vă priveze câtuşi de puţin de lumea aptitudinii voastre de a-i recunoaşte pe prietenii şi pe tovarăşii voştri din stările precedente.

Toate acestea sunt făcute posibile în experienţa muritorilor ascendenţi prin acţiunea Ajustorului Gândirii interiori, care păstrează duplicatele experienţelor întregii voastre vieţi. Voi sunteţi astfel asiguraţi de a nu pierde niciodată o însuşire adevărată după ce aţi avut-o odată, iar aceşti Ajustori vă însoţesc peste tot, ca o parte a voastră şi în realitate ca fiind *voi*.

Însă sunt aproape disperat din cauza neputinţei de a comunica minţii materiale natura muncii artiştilor celeşti. Sunt continuu pus în situaţia de a deforma gândirea şi de a deforma limbajul pentru a încerca să desfăşor în faţa minţii umane realitatea operaţiunilor morontiale şi a fenomenelor cvasispirituale. Înţelegerea voastră este incapabilă să sesizeze, iar limbajul vostru este inapt să transmită semnificaţia, valoarea şi raportul acestor activităţi semispirituale. Îmi continui totuşi efortul meu de a ilumina mintea umană în ceea ce priveşte aceste realităţi, înţelegând pe deplin că îmi este pe deplin imposibil să reuşesc într-un asemenea proiect. Nu pot să fac altceva decât să schiţez o paralelă grosolană între activităţile materiale ale muritorilor şi multiplele funcţiuni ale artiştilor celeşti. Dacă arta şi împlinirile culturale ale rasei Urantiei ar fi mai elevate, aş putea să merg mult mai departe în eforturile mele pentru a proiecta mintea umană de la lucrurile materiale către lucrurile morontiale . Tot ce pot eu spera să fac este să insist asupra faptului că aceste operaţiuni ale lumilor morontiale şi spirituale sunt absolut reale.

## 1.MUZICIENII CELEŞTI

Cu câmpul limitat al auzului uman, nu puteţi deloc să concepeţi melodiile morontiale. Ele comportă chiar o gamă materială de sunete magnifice, nerecunoscute de simţul uman al auzului, fără a menţiona întinderea de neconceput a armoniilor morontiale şi spirituale. Melodiile spirituale nu sunt unde sonore materiale, ci pulsaţii spirituale primite de spiritele personalităţilor celeste. Amplitudinea gamei, sufletul expresiei şi măreţia execuţiei, asociate cu melodia sferelor, depăşesc în întregime înţelegerea umană. Am văzut milioane de fiinţe fermecate şi menţinute într-un extaz sublim, în timp ce melodia domeniului se desfăşura pe circuitele celeste de energie spirituală. Aceste minunate melodii pot fi teledifuzate până la marginile unui univers.

Muzicienii celeşti se ocupă de producerea armoniilor celeste manipulând următoarele forţe spirituale:

1.*Sunete spirituale* — întreruperile curentului spiritului.

2.*Lumina spirituală* — controlul şi intensificarea luminii domeniilor morontiale şi spirituale.

3.*Interferenţele energetice* — melodia produsă prin folosirea abilă a energiilor morontiale şi spirituale.

4.*Simfoniile colorate* — melodia tonurilor morontiale colorate, care se numără printre cele mai înalte împliniri ale muzicienilor cereşti.

5.*Armonia spiritelor asociate* — aranjamentul şi asocierea diverselor ordine de fiinţe morontiale şi spirituale producând melodii maiestuoase.

6.*Melodia gândirii* — meditaţia gândurilor spirituale poate fi perfecţionată astfel încât să explodeze în melodii ale Havonei.

7.*Muzica spaţiului* — printr-un acord corespunzător, se pot primi melodiile altor sfere pe circuitele de teledifuziune ale universului.

Există mai mult de cinci mii de moduri diferite de a manipula sunetele, culorile şi energiile. Acestea sunt tehnici analoage folosirii instrumentelor muzicale de către oameni. Figurile de ansamblu de dans ale creaturilor materiale reprezintă indubitabil o încercare rudimentară şi caricaturală pentru a se apropia de armonia celestă care pune în locul lor fiinţele şi personalităţile. Mecanismul senzorial al corpurilor materiale nu recunoaşte celelalte cinci forme de melodii morontiale.

Armonia, muzica celor şapte nivele de asocieri melodioase, este unicul cod universal de comunicare al spiritului. Muzica, aşa cum o înţeleg muritorii Urantiei, atinge expresia cea mai înaltă în şcolile Jerusemului, cartier general al sistemului vostru, unde se învaţă armoniile sunetului fiinţelor semimateriale. Muritorii nu reacţionează la alte forme de melodii morontiale şi de armonii celeste.

Aprecierea muzicii pe Urantia este atât fizică, cât şi spirituală, iar muzicienii umani au făcut mult pentru a rafina gustul muzical, de la barbaria monotonă a strămoşilor voştri primitivi până la nivelele superioare de apreciere ale sunetelor. Cea mai mare parte a muritorilor de pe Urantia reacţionează la muzică mai mult cu muşchii lor materiali decât cu mintea şi spiritul, însă aprecierea muzicii s-a ameliorat constant pe parcursul ultimelor treizeci şi cinci de milenii.

Melodia sincopată reprezintă o tranziţie între monotonia muzicală a oamenilor primitivi şi armonia deplină a expresiei a melodiilor semnificative ale celor mai recenţi muzicieni ai voştri. Aceste tipuri primitive de ritmuri stimulează reacţiile simţurilor care iubesc muzica, fără a antrena exerciţiul puterilor intelectuale superioare apreciatoare ale armoniilor. Ele oferă deci, în general, mai multă atracţie pentru indivizii imaturi sau spiritual indolenţi.

Cea mai bună muzică a Urantiei nu este decât un ecou fugitiv al magnificelor acorduri auzite de asociaţii cereşti ai muzicienilor voştri, care nu au păstrat decât câteva măsuri în aceste armonii de forţe morontiale înregistrate sub forma melodiilor muzicale de armonii sonore. Muzica morontio-spirituală foloseşte destul de adesea cele şapte moduri de expresie şi de reproducere, astfel încât mintea umană se găseşte mult handicapată atunci când încearcă să reducă aceste melodii ale sferelor superioare la simple note de sunete muzicale. Aceasta seamănă cu o încercare de a reproduce acordurile unei mari orchestre cu ajutorul unui singur instrument muzical.

Voi aţi compus câteva melodii foarte frumoase pe Urantia, însă progresele voastre muzicale sunt foarte departe de a le atinge pe acelea ale numeroaselor planete ale Sataniei, care sunt vecinele voastre. Dacă Adam şi Eva ar fi supravieţuit, atunci aţi fi avut adevărată muzică; însă darul armoniei, care era atât de dezvoltat în natura lor, a fost atât de diluat de liniile în tendinţele nemuzicale, încât o apreciere serioasă a armoniei se întâlneşte doar la un muritor dintr-o mie. Însă nu trebuie să vă descurajaţi; un adevărat muzician poate să apară într-o bună zi pe Urantia, şi popoare întregi vor fi captivate de magnificele acorduri ale melodiilor ei. O singură fiinţă umană din acest ordin ar putea să schimbe definitiv orientarea unei întregi naţiuni, şi chiar a întregii lumi civilizate. Este literalmente adevărat că "melodia are puterea de a transforma o întreagă lume". Muzica va rămâne întotdeauna limba universală a oamenilor, a îngerilor şi a spiritelor. Armonia este limba Havonei.

## 2.REPRODUCĂTORII CELEŞTI

Omul muritor cu greu ar putea concepe altfel decât într-un mod restrânsă şi deformată funcţiunile reproducătorilor celeşti, pe care sunt nevoit să încerc a le ilustra, servindu-mă de simbolismul grosolan şi limitat al limbii voastre materiale. Lumea morontio-spirituală comportă o mie şi una de valori supreme, lucruri meritând să fie reproduse, însă rămânând necunoscute pe Urantia, experienţe aparţinând unor categorii de activităţi care au

"pătruns foarte puţin mintea oamenilor", realităţi pe care Dumnezeu le ţine în rezervă pentru cei care supravieţuiesc vieţii trupeşti.

Există şapte grupe de reproducători celeşti şi voi încerca să explic munca lor, clasându-i în felul următor:

1.*Cântăreţii* — armonizatorii care reprezintă armoniile specifice ale trecutului şi interpretează melodiile prezentului. Însă toate acestea sunt efectuate pe nivelul morontial.

2 *Coloriştii* — aceşti artişti de lumină şi umbră pe care î-am putea numi desenatori şi pictori. Ei notează scene pasagere şi episoade tranzitorii pentru plăcerea viitoare a morontialilor.

3.*Cineaşti ai luminii* — realizatori ai reproducerii fenomenelor semispirituale reale, pentru care filmul cinematografic nu ar fi decât o ilustrare rudimentară.

4.*Dramaturgi ai istoriei* — cei care reproduc prin spectacole evenimentele decisive din istoria şi din analele universului.

5.*Artizanii profetici* — cei care proiectează semnificaţiile istoriei în viitor.

6.*Povestitorii de istorii vii* — cei care perpetuează sensul şi semnificaţia experienţei de viaţă. Ei proiectează experienţa personală prezentă în valorile de împlinire viitoare.

7.*Interpreţii administrării* — cei care descriu semnificaţia filozofiei guvernamentale şi a tehnicii administrative, dramaturgii celeşti ai suveranităţii.

Reproducătorii celeşti colaborează foarte adesea şi în mod eficient cu directorii de retrospecţie pentru a combina recapitulări ale amintirilor cu anumite forme de repaus mintal şi de divertisment personal. Înainte de conclavurile morontiale şi de adunările spirituale, aceşti reproducători celeşti se asociază uneori pentru a da spectacole dramatice uluitoare, reprezentând scopurile acestor reuniuni. Am asistat recent la una dintre aceste fantastice reprezentări, în care peste un milion de actori au produs o succesiune de o mie de scene.

În activităţile lor educative morontiale, învăţătorii intelectuali superiori şi Slujitoarele de tranziţie utilizează foarte pe larg şi în mod eficient aceste diverse grupuri de reproducători celeşti. Însă ei nu orientează toate eforturile lor către exemple tranzitorii; o mare, o foarte mare parte a muncii lor, prezintă un caracter permanent, şi va rămâne moştenire perpetuă pentru toate timpurile viitoare. Aceşti artişti sunt atât de multilateral înzestraţi, încât dacă ei lucrează în masă, sunt capabili să reinterpreteze o epocă. În colaborare cu slujitorii serafici ei pot, efectiv, descrie valori eterne ale lumii spirituale, muritorilor timpului care le vizionează.

## 3.CONSTRUCTORII DIVINI

Există oraşe "ale căror constructor şi întemeietor este Dumnezeu". Din tot ceea ce este familiar muritorilor, noi posedăm contraponderea spirituală şi chiar mult mai mult. Noi avem case, confort spiritual şi necesarul morontial. Pentru orice satisfacţie materială de care fiinţele umane se pot bucura, noi dispunem de mii de realităţi spirituale care servesc la îmbogăţirea şi lărgirea existenţei noastre. Constructorii divini operează în şapte grupe:

1.*Desenatorii şi constructorii de locuinţe* — cei care construiesc şi refac lăcaşurile afectate indivizilor şi grupurilor de muncă. Aceste domicilii morontiale şi spirituale sunt reale. Ele ar fi invizibile viziunii voastre limitate, însă pentru noi ele sunt foarte reale şi foarte frumoase. Într-o anumită măsură, toate fiinţele spirituale au un cuvânt de spus constructorilor cu privire la anumite detalii ale planurilor şi ale proiectelor lăcaşurilor lor spirituale sau morontiale. Aceste locuinţe sunt amenajate şi ornate conform nevoilor creaturilor morontiale sau spirituale care trebuie să le locuiască. Toate aceste construcţii prezintă o mare varietate şi oferă indivizilor ample oportunităţi de a se exprima.

2.*Constructorii din domeniul meseriilor* — cei a căror funcţiune este de a desena şi asambla locurile lucrătorilor obişnuiţi ai domeniilor spirituale şi morontiale. Aceşti constructori sunt comparabili celor care construiesc pe Urantia atelierele şi uzinele industriale. Lumile de tranziţie comportă, în mod necesar, o economie de întrajutorare reciprocă şi o diviziune specializată a muncii. Fiecare din noi nu face de toate; există diversitatea funcţiunilor la fiinţele morontiale şi spirituale evoluânde. Constructorii acestor clădiri construiesc nu numai cele mai bune ateliere, însă ei contribuie, de asemenea, la avansarea profesională a lucrătorilor.

3.*Constructorii de edificii recreative* — imensele edificii sunt utilizate pe parcursul perioadelor de repaus pe care muritorii le-ar numi recreaţii şi, într-un anumit sens, jocuri. Un cadru convenabil este prevăzut pentru directorii de retrospecţie, umoriştii lumilor morontiale, aceste sfere de tranziţie pe care au loc educaţia fiinţelor ascendente, care au fost recent retrase de pe planetele evolutive. Chiar şi spiritele superioare se anumitor forme de umor reminiscent pe parcursul perioadei lor de reîncărcare spirituală.

4.*Constructorii edificiilor cultuale* — arhitecţii experimentaţi ai templelor spirituale şi morontiale. Toate lumile de ascensiune muritoare posedă temple de cult, care sunt creaţiile cele mai înaintate ale domeniilor morontiale şi ale sferelor spirituale.

5.*Constructorii de şcoli* — cei care construiesc cartierele generale de pregătire morontială şi de instruire spirituală superioară. Calea este întotdeauna deschisă pentru a dobândi mai multe cunoştinţe, pentru a primi învăţăminte suplimentare în ceea ce priveşte munca voastră prezentă şi viitoare, precum şi cunoaşterea culturală universală, învăţăminte destinate să facă muritorii ascendenţi cetăţeni mai inteligenţi şi mai eficienţi în lumile morontiale şi spirituale.

6.*Planificatorii Morontiei* — cei care construiesc pentru asocierea coordonată a tuturor personalităţilor, a tuturor domeniilor, aşa cum se găsesc ele, în orice moment, prezente pe orice sferă. Aceşti autori de proiecte colaborează cu Supraveghetorii Puterii Morontiale pentru a îmbogăţi coordonarea vieţii morontiale progresive.

7.*Constructorii de edificii publice* — artizani care stabilesc planurile şi construiesc locurile de reuniune, altele decât cele destinate cultului. Mari şi magnifice sunt aceste locuri de reuniune publică.

Nici aceşti constructori şi nici ornamentarea lor nu ar fi cu adevărat reale pentru înţelegerea senzorială a muritorilor materiali, însă ele sunt foarte reale pentru noi. Dacă voi aţi putea să vă găsiţi aici, în carne şi oase, nu aţi putea vedea aceste temple; însă, cu toate acestea, toate aceste creaţii supramateriale sunt efectiv aici. Noi le distingem clar şi ne bucurăm la fel de deplin de ele.

## 4.ÎNREGISTRATORII GÂNDURILOR

Aceşti artişti se consacră păstrării şi reproducerii gândirii superioare a domeniilor şi funcţionează în şapte grupuri:

1.*Păstrătorii Gândirii*. Sunt artizani dedicaţi conservării gândirii superioare a domeniilor. Pe lumile morontiale, ei adună preţioasele perle ale funcţiunii mentale. Înainte de a veni pentru prima dată pe Urantia, am văzut documente şi am auzit difuziunea ideaţiei anumitor mari gânditori ai acestei planete. Înregistratorii gândirii conservă aceste nobile idei în limba Uversei.

Fiecare suprauniver are propria sa limbă, o limbă vorbită de personalităţile sale şi care este răspândită în toate sectoarele sale. Ea se numeşte limba Uversei în suprauniversul nostru. Fiecare univers local are, de asemenea, propriul său limbaj. Fiinţele dintre toate ordinele superioare ale Nebadonului sunt bilingve; ele vorbesc atât limba Nebadonului, cât şi aceea al Uversei. Atunci când doi indivizi provenind din universuri locale diferite se întâlnesc, ei comunică în limba Uversei. Cu toate acestea, dacă unul dintre ei vine dintr-un alt suprauniver, ei trebuie să facă apel la un traducător. În universul central, nu este deloc nevoie de o limbă, înţelegerea este perfectă şi aproape completă; doar Zeii nu sunt în întregime înţeleşi. Suntem învăţaţi că o întâlnire întâmplătoare în Paradis reveleazã mai multă înţelegere reciprocă decât o limbă muritoare ar putea comunica în o mie de ani. Chiar şi pe Salvington, noi "cunoaştem la fel cum suntem cunoscuţi".

Aptitudinea de a traduce gândirea în limbaj, în sferele morontiale şi spirituale, depăşeşte înţelegerea muritorilor. Viteza cu care noi putem condensa gândurile într-o inscripţie permanentă poate fi accelerată de înregistratori abili, astfel încât echivalentul de mai mult de cinci sute de mii de cuvinte sau simboluri mentale poate fi înregistrat într-un minut din timpul Urantiei. Aceste limbaje ale universului sunt mult mai bogate decât limbajele lumilor în evoluţie. Simbolurile conceptuale ale Uversei cuprind peste un miliard de caractere, cu toate că alfabetul său fundamental nu conţine decât şaptezeci de simboluri. Limbajul Nebadonului nu este la fel de dezvoltat, simbolurile sale de bază, alfabetul său nu conţin decât patruzeci şi opt de caractere.

2.*Înregistratorii conceptului*. Acest al doilea grup se ocupă de păstrarea imaginilor conceptuale, modelele ideilor. Este o formă de înregistrare permanentă, necunoscută în domeniile materiale. Prin această metodă, pot dobândi într-o oră a timpului vostru, mai multe cunoştinţe decât aţi putea voi câştiga citind cu atenţie scrieri obişnuite pe parcursul a o sută de ani.

3.*Înregistratorii ideografici*. Noi posedăm echivalentul limbii voastre scrise şi vorbite, însă pentru a conserva gândurile folosim, în general, punerea în imagine conceptuală şi tehnicile ideografice. Cei care păstrează ideogramele pot ameliora de o mie de ori munca înregistratorilor conceptelor.

4.*Promotorii artei oratorice*. Acest grup de înregistratori este dedicat scopului de a păstra gândirea pentru a o reproduce prin arta oratorică. Însă în limbajul Nebadonului, într-o cuvântare de jumătate de oră, noi putem expune tema întregii vieţi a unui muritor de pe Urantia. Singura voastră speranţă de a înţelege aceste operaţiuni

constă în a face o pauză şi a examina tehnica vieţii voastre de vis dezordonată şi mutilată — maniera în care voi puteţi, în câteva secunde, să traversaţi ani de experienţă în fantasmele somnului din perioada nocturnă.

Arta oratorică a lumii spirituale este una dintre rarele desfătări care vă aşteaptă, voi care aţi auzit doar discursurile nepricepute şi şovăitoare de pe Urantia. Există în discursurile Salvingtonului şi ale Edentiei o armonie muzicală şi o eufonie de expresii inspiratoare, aflate dincolo de orice descriere. Aceste concepte înflăcărate seamănă cu nişte bijuterii de mare frumuseţe în cununi de glorie. Dar n-o pot face! Nu pot să îi transmit minţii umane întinderea şi adâncimea acestor realităţi ale unei alte lumi!

5.*Directorii de teledifuziune*. Teledifuziunile Paradisului, suprauniversurilor şi universurilor locale sunt plasate sub supravegherea generală a acestui grup de conservatori ai gândirii. Ei servesc atât în calitate de cenzori şi de editori, cât şi de coordonatori ai materialelor de teledifuziune; ei adaptează pentru suprauniversuri toate difuziunile Paradisului şi traduc mesajele Celor Îmbătrâniţi de Zile în limbile individuale ale universurilor locale.

Trebuie, de asemenea, să se modifice difuziunile universurilor locale pentru ca ele să poată fi primite de sistemele şi de planetele individuale. Transmisia rapoartelor spaţiale este întotdeauna cu grijă supravegheată şi comportă, în mod regulat, o înregistrare de întoarcere pentru a confirma că fiecare raport a fost bine primit pe fiecare lume a unui anume circuit. Aceşti directori de teledifuziuni sunt experţi în tehnica de utilizare a curenţilor spaţiului pentru tot ceea ce priveşte comunicările de informaţii.

6.*Înregistratorii ritmurilor*. Urantienii i-ar numi, fără îndoială, pe aceşti artişti poeţi, cu toate că lucrările lor sunt foarte diferite de producţiile voastre poetice şi le transcend aproape infinit. Atât pentru creaturile morontiale, cât şi pentru cele spirituale, este mai puţin epuizant să se recurgă la ritm. Prin urmare, se face adesea un efort de a creşte eficienţa, sporind în acelaşi timp plăcerea, executând ritmic numeroase funcţiuni. Aş dori să aveţi privilegiul să auziţi câteva teledifuziuni poetice ale ansamblurilor Edentiei, pentru a vă bucura de frumuseţea culorii şi a tonului, a geniilor constelaţiei care sunt maeştri în această formă specială de expresie de sine şi de armonizare socială.

7.*Înregistratorii morontiei*. Nu ştiu cum să descriu minţii materiale funcţiunea acestui important grup de înregistratori ai gândirii, care lucrează pentru a conserva imaginile de ansamblu ale diverselor grupări de treburi morontiale şi de operaţiuni spirituale; printr-o comparaţie grosolană, ei sunt fotografii de grup ai lumilor de tranziţie. Ei păstrează pentru viitor scenele şi asociaţiile vitale ale epocilor progresive, păstrându-le în arhivele sălilor de înregistrări morontiale.

## 5.MANIPULATORII ENERGIEI

Aceşti artişti interesanţi şi eficienţi se ocupă de toate tipurile de energii: fizice, mentale şi spirituale.

1.*Manipulatorii de energie fizică*. Manipulatorii de energie fizică servesc pe parcursul unor lungi perioade cu directorii de putere şi sunt experţi în manipularea şi în controlul numeroaselor faze de energie fizică. Competenţa lor se întinde la cei trei curenţi fundamentali şi la cele treizeci de segregări subsidiare ale energiei suprauniversurilor. Aceste fiinţe aduc un ajutor inestimabil Supraveghetorilor de Putere Morontială ai lumilor de tranziţie. Ei sunt studenţii proiecţiilor cosmice ale Paradisului.

2.*Manipulatorii de energie mentală*. Sunt experţi în intercomunicarea dintre lumile morontiale şi celelalte tipuri de creaturi inteligente. Această formă de comunicare între muritori nu există practic pe Urantia. Aceşti artizani sunt specialişti care contribuie în a-i face pe ascenderii morontiali apţi să comunice între ei. Munca lor înglobează numeroase aventuri unice de legături intelectuale, care sunt peste puterea mea de a descrie minţii materiale. Aceşti artişti sunt studenţii plini de zel ai circuitelor mentale ale Spiritului Infinit.

3.*Manipulatorii de energie spirituală*. Manipulatorii de energie spirituală formează un grup misterios. Energia spirituală acţionează conform unor legi bine stabilite, exact ca energia fizică. Altfel spus, când se studiază forţa spiritului, se pot face deducţii sigure pentru a obţine efecte precise, aşa cum se face pentru energiile fizice. Legile lumii spiritului sunt la fel de sigure şi demne de încredere ca acelea ale domeniilor materiale. Pe parcursul câtorva din ultimele milioane de ani, numeroase tehnici pentru a absorbi energia spirituală au fost îmbunătăţite de aceşti studenţi ai legilor fundamentale ale Fiului Etern, legi care guvernează energia spirituală aşa cum ea este aplicată fiinţelor celeste ale ordinelor morontiale şi de altă natură, în întregul univers.

4.*Manipulatorii de compoziţie*. Formează grupul aventuros al fiinţelor bine instruite, care se consacră asociaerii fundamentale a celor trei faze originale de energie divină manifestate în toate universurile ca energii

fizice, mentale şi spirituale. Ei sunt personalităţile agere care caută, în realitate, să descopere prezenţa în univers a Dumnezeului Suprem, deoarece în această personalitate a Deităţii trebuie să se producă unificarea experienţială a oricărei divinităţi a marelui univers. Şi, într-o anumită măsură, aceşti artişti au obţinut, în vremurile din urmă, câteva succese bune.

5.*Consilierii de transporturi*. Acest corp de consilieri tehnici pe lângă serafimii transportori este foarte capabil pentru a colabora cu studenţii stelelor în vederea stabilirii traseelor şi de a ajuta într-un alt fel pe şefii transporturilor în lumile spaţiului. Ei sunt supraveghetorii traficului sferelor şi sunt prezenţi pe toate planetele locuite. Urantia este servită de un corp de şaptezeci de consilieri de transport.

6.*Specialiştii de comunicaţii*. Urantia este, de asemenea, servită de doisprezece tehnicieni de comunicare interplanetară şi interuniversală. Aceste fiinţe cu îndelungată experienţă cunosc profund legile transmisiei şi ale interferenţei în aplicaţiile lor în ceea ce priveşte comunicările domeniilor. Acest corp se ocupă de toate formele de mesaje spaţiale, mai puţin cele ale Mesagerilor Gravitaţiei şi ale Mesagerilor Solitari. Pe Urantia, ei trebuie să împlinească o mare parte a muncii lor pe circuitul arhanghelilor.

7.*Învăţătorii de odihnă*. Odihna divină este asociată cu tehnica de absorbţie de energie spirituală. Este necesară o revitalizare în energie morontială şi spirituală, tot atât de sigur ca în energie fizică, dar nu pentru aceleaşi motive. Sunt nevoit să folosesc exemple grosolane pentru a încerca să vă iluminez; oricum ar fi, noi, care aparţinem lumii spiritului, trebuie să ne oprim periodic activităţile regulate şi să mergem în locuri corespunzătoare de întâlnire, unde intrăm în repausul divin în care recuperăm astfel energiile noastre care se epuizează.

Veţi primi primele voastre lecţii în aceste domenii atunci când veţi atinge lumile palat după ce aţi devenit fiinţe morontiale şi aţi început să experimentaţi tehnica problemelor spirituale. Voi ştiţi ceva despre cercul interior al Havonei şi al pelerinilor care, după ce au traversat cercurile precedente, trebuie să fie instalaţi în lungul repaus reînsufleţitor al Paradisului. Nu este vorba doar de o necesitate tehnică referitoare la tranzitul dintre cariera timpului şi serviciul eternităţii ci, de asemenea, de o exigenţă, de o formă de repaus indispensabilă pentru a recupera pierderile de energie incidente ultimelor etape ale carierei ascendente şi a înmagazina rezerve de putere spirituale în vederea stadiului următor al carierei fără sfârşit.

Aceşti manipulatori ai energiilor funcţionează şi în multe alte sute de moduri, prea numeroase pentru a fi catalogate; de exemplu, ei se sfătuiesc cu serafimii, cu heruvimii şi cu sanovimii cu privire la mijloacele cele mai eficiente pentru a se alimenta cu energie şi pentru a menţine echilibrele cele mai utile ale forţelor divergente dintre heruvimii activi şi sanovimii pasivi. Aceşti experţi îşi aduc ajutorul sub numeroase alte forme creaturilor morontiale şi spirituale în eforturile lor de a înţelege repausul divin care este atât de esenţial pentru folosirea eficientă a energiilor fundamentale ale spaţiului.

## 6.MODELATORII ŞI DECORATORII

Cât aş fi dorit să ştiu să descriu munca distinsă a acestor artizani unici. Orice încercare din partea mea de a explica munca de înfrumuseţare spirituală nu ar face decât să reamintească minţii materiale propriile voastre eforturi jalnice, însă valoroase, pentru a îndeplini aceste lucruri pe lumea voastră, a minţii şi a materiei.

Deşi toate corpurile modelatorilor şi decoratorilor cuprind peste o mie de subdiviziuni de activităţi, ele sunt grupate în următoarele şapte categorii majore:

1.*Artizanii colorişti*. Ei fac să vibreze cele zece mii de tonuri de culoare ale reverberaţiei spirituale, mesaje delicate de o frumuseţe plină de armonie. În afară de percepţia culorilor, nu mai există nimic comparabil în experienţa umană.

2.*Creatorii de sunete*. Unde spirituale de diverse identităţi şi de aprecieri morontiale sunt descrise de aceste creaturi prin ceea ce voi aţi numi sunete. Aceste impulsuri sunt în realitate superbele oglindiri ale sufletelor spirituale dezvăluite şi strălucitoare ale mulţimilor celeste.

3.*Creatorii de emoţii*. Ei păstrează şi conservă senzaţiile. Ei sunt cei care păstrează sentimentele morontiale şi emoţiile divine pentru a le permite copiilor timpului să le studieze, pentru a-i înălţa sufleteşte şi pentru a-i inspira şi înfrumuseţa pe progresiştii morontiali şi pe spiritele care se înalţă.

4.*Artiştii mirosului*. Comparaţia anumitor activităţi spirituale celeste cu recunoaşterea fizică a mirosurilor chimice este cu adevărat nefericită, însă le-ar fi practic imposibil muritorilor de pe Urantia să sesizeze vreo aluzie la aceşti slujitori sub orice alt nume. Aceşti artişti îşi creează simfoniile lor variate pentru prefacerea

morală şi pentru plăcerea copiilor luminii care progresează. Voi nu aveţi nimic pe pământ cu care să poată fi comparate, chiar şi de departe, cu acest tip de măreţie spirituală.

5.*Împodobitorii prezenţei*. Aceşti artişti nu se ocupă nici de arta împodobirii de sine, nici de tehnica de înfrumuseţare a creaturilor. Ei se consacră producerii multitudinii de reacţii fericite în fiecare creatură muritoare şi spirituală, adaptând la scenă simţul relaţiilorprin mijlocirea valorilor poziţionale pe care le atribuie diferitelor ordine morontiale şi spirituale în ansamblul compozit acestor fiinţe atât de diverse. Aceşti artişti le aşează pe fiinţele supramateriale, aşa cum aţi face voi cu nişte note muzicale vii, cu mirosuri şi cu privelişti, şi apoi ei le amestecă în imnurile de slăvire.

6.*Modelatorii gustului*. Oare cum vi s-ar putea vorbi despre aceşti artişti! Cu oarecare şovăială aş putea sugera că ei ameliorează gustul morontial şi că se străduiesc să mărească aprecierea frumuseţii ascuţind simţul spiritual în evoluţie.

7.*Sintetizatorii morontiali*. Sunt maeştrii artizani care intervin după ce toţi ceilalţi şi-au adus contribuţiile lor respective. Ei adaugă atunci retuşurile culminante de finisare a ansamblului morontial şi încheie astfel un portret a ceea ce este divin, frumos, şi realizând o inspiraţie durabilă pentru fiinţele spirituale şi asociaţii lor morontiali. Însă trebuie să aşteptaţi să fiţi eliberaţi de corpul vostru animal pentru a începe să concepeţi gloriile artistice şi frumuseţile estetice ale lumilor morontiale şi spirituale.

## 7.LUCRĂTORII ARMONIEI

Contrar a ceea ce aţi putea presupune, aceşti artişti nu sunt preocupaţi de de muzică sau de pictură sau de orice altceva asemănător. Ei se ocupă de manipularea şi de organizarea forţelor şi energiilor specializate care există în lumea spiritului, dar care nu sunt recunoscute de muritori. Dacă aş avea şi cea mai mică bază de comparaţie, aş încerca să descriu acest câmp unic de împliniri spirituale, însă deznădăjduiesc — nu există nici o speranţă de a comunica minţii umane noţiunea acestui domeniu de artă celestă. Cu toate acestea, ceea ce poate fi descris poate fi şisugerat:

Frumuseţea, ritmul şi armonia sunt intelectual asociate şi spiritual înfrăţite. Adevărul, faptele şi relaţiile sunt, din punct de vedere intelectual, inseparabile şi legate de conceptele filozofice asupra frumuseţii. Bunătatea, justeţea şi dreptatea sunt filozofic în corelaţie şi spiritual în legătură intimă cu adevărul viu şi cu frumuseţea divină.

Conceptele cosmice ale adevăratei filozofii, descrierea artei celeste sau încercările muritorilor de a zugrăvi maniera umană de a recunoaşte frumuseţea divină, nu pot fi niciodată satisfăcătoare dacă nu există o unificare în încercările de progres ale creaturilor. Aceste expresii ale impulsului divin în creaturile evoluânde pot fi intelectual adevărate, emoţional frumoase şi spiritual bune, însă adevăratul suflet al expresiei este absent atâta timp cât realităţile adevărului, semnificaţiile frumuseţii şi valorile bunătăţii nu sunt unificate în experienţa vie a artizanului, a savantului sau a filozofului.

Aceste calităţi divine sunt perfect şi absolut unificate în Dumnezeu, şi orice om sau înger care îl cunoaşte pe Dumnezeu posedă potenţialul de expresie nelimitată de sine, pe nivele întotdeauna progresive de realizare de sine, unificată prin tehnica de nesfârşită dobândire a asemănării cu Dumnezeu — amestecarea experienţială în experienţa evolutivă a adevărului etern, a frumuseţii universale şi a bunătăţii divine.

## 8.ASPIRAŢII UMANE ŞI ÎNFĂPTUIRI MORONTIALE

Cu toate că artizanii celeşti nu lucrează personal pe planetele materiale cum ar fi Urantia, ei părăsesc din timp în timp sediul sistemului, pentru a-şi oferi ajutorul lor indivizilor înzestraţi ai raselor muritoare. Când sunt însărcinaţi astfel, ei lucrează temporar sub supravegherea îngerilor planetari ai progresului. Oştirile serafice cooperează cu aceşti artizani pentru a încerca să îi ajute pe artiştii umani care posedă daruri naturale şi care sunt, de asemenea, înzestraţi cu Ajustori având o experienţă prealabilă şi specială.

Aptitudinile umane speciale provin din trei surse posibile: la bază există *întotdeauna* aptitudinea naturală sau inerentă. O aptitudine specială nu este niciodată un dar arbitrar al Zeilor; există întotdeauna o temelie ancestrală pentru fiecare talent eminent. Pe lângă, sau mai degrabă în completare la această aptitudine naturală, poate să existe contribuţia îndrumărilor Ajustorului Gândirii în indivizi la care aceşti Ajustori ar fi avut în acest domeniu experienţe efective şi autentice pe alte lumi şi în alte creaturi muritoare. În cazul în care mintea umană şi Ajustorul interior sunt ambii neobişnuit deiscusiţi, artizanii spirituali pot fi delegaţi pentru a acţiona ca

armonizatori ai acestor talente şi, de asemenea, pentru a-i ajuta şi a-i inspira pe aceşti muritori să caute idealuri tot mai perfecte şi să încerce ilustrarea lor elevată pentru prefacerea morală a tărâmului.

În rândurile artizanilor spirituali nu există caste. Indiferent cât de umilă ar fi originea voastră şi, cu toate că aţi avea aptitudinea şi darul exprimării, veţi primi recunoaşterea cuvenită şi aprecierea meritată, în timp ce vă veţi ridica pe scara experienţelor morontiale şi a împlinirilor spirituale. Nu poate exista nici un handicap uman ereditar, nici o privare de mediu pământesc, pe care cariera morontială să nu le poată compensa pe deplin şi să nu le poată face să dispară în întregime. Şi toate aceste satisfacţii ale reuşitei artistice şi ale realizării de sine, prin plenitudinea expresiei, vor fi realizate prin propriile voastre eforturi personale pentru a avansa progresiv. Aspiraţiile mediocrităţii evolutive vor putea, în sfârşit, să se realizeze. Cu toate că Zeii nu dăruiesc arbitrar talente şi aptitudini copiilor timpului, ei fac tot ceea ce este necesar pentru a satisface toate nobilele lor dorinţe şi a potoli întreaga sete umană de expresie de sine celestă.

Însă toate fiinţele umane ar trebui să ţină minte aceasta: multele ambiţii de aexcela,care îi aţâţă şi îi chinuiesc pe muritorii întrupaţi, nu vor persista în cariera morontială şi spirituală a acestor aceiaşi muritori. Fiinţele morontiale ascendente învaţă să socializeze dorinţele fostele lor dorinţe pur personale şi ambiţii egoiste. În ceea ce priveşte lucrurile pe care aţi năzuit cu atâta stăruinţă să le faceţi pe pământ şi pe care împrejurările vi le-au refuzat cu atâtapersistenţă, dacă doriţi încă să le faceţi după ce veţi fi dobândit adevărata clarviziune a motei în cariera morontială, vi se vor oferi cu siguranţă toate oportunităţile de a satisface pe deplin dorinţele voastre atât de multnutrite.

Înainte ca ascenderii umani să părăsească universul local pentru a se angaja în cariera lor spirituală, ei vor fi săturaţi în ceea ce priveşte toate dorinţele lor intelectuale, artistice şi sociale sau toate ambiţiile sincere corespondente care au putut să caracterizeze planurile lor existenţă terestră sau morontială. Aceasta este realizarea egalităţii în domeniul expresiei de sine şi a realizării de sine, însă nu şi obţinerea unui statut de experienţă identică, nici ştergerea completă a caracterului individual în materie de pricepere, de tehnică şi de expresie. Pentru ca nouă diferenţială spirituală în împlinirea experienţială personală să fie complet nivelată şi egalizată, trebuie aşteptat ca voi să fi încheiat parcurgerea ultimului cerc al carierei Havonei, iar locuitorii permanenţi ai Paradisului se vor găsi atunci în faţa necesităţii de a se ajusta diferenţialei absonite de experienţă personală, care nu poate fi nivelată decât atingând în grup statutul ultim al creaturilor — destinul spiritului celui de al şaptelea stadiu al finalitarilor muritori.

Aceasta este povestea artizanilor celeşti, acest corp cosmopolit de lucrători delicaţi care contribuie atât de mult la glorificarea sferelor arhitecturale prin reprezentările lor artistice ale frumuseţii divine a Creatorilor Paradisului.

[Redactat de un Arhanghel din Nebadon.]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A II-A - UNIVERSUL LOCAL

## CAPITOLUL 45 - ADMINISTRAREA SISTEMULUI LOCAL

Centrul administrativ al Sataniei este constituit -dintr-un grup de cincizeci şi şapte de sfere arhitecturale — Jerusem, cei şapte sateliţi majori, şi cei patruzeci şi nouă de subsateliţi. Jerusem, capitala sistemului, are aproape de cinci sute de ori mărimea Urantiei, însă gravitaţia ei este puţin mai mică. Sateliţii majori ai Jerusemului sunt cele şapte lumi de tranziţie, fiecare fiind de aproximativ zece ori mai mare decât Urantia, pe când cei şapte sateliţi ai fiecăreia dintre sferele de tranziţie au aproape dimensiunea Urantiei.

Cele şapte lumi palat sunt cei şapte subsateliţi ai lumii de tranziţie numărul unu.

Întregul sistem al acestor cincizeci şi şapte de lumi arhitecturale este iluminat, încălzit, irigat şi alimentat cu energie într-un mod independent, prin acţiunea conjugată a centrului de putere al Sataniei şi a Controlorilor Fizici Principali, totul conform tehnicii stabilite a organizării fizice şi a dispozitivelor proprii acestor sfere special create. Dealtfel, spornagii nativi le îngrijesc fizic şi le întreţin şi într-un alt fel.

### 1.LUMII TRANZIŢIONALE DE CULTURĂ

Cele şapte lumi majore care se învârt în jurul Jerusemului sunt, în general, numite sferele de cultură tranziţională. Şefii lor sunt desemnaţi din timp în timp de consiliul executiv suprem al Jerusemului. Aceste sfere sunt numerotate şi numite după cum urmează:

*Numărul 1. Lumea finalitară*. Este sediul corpului finalitar al sistemului local; ea este înconjurată de lumi de primire, cele şapte lumi palat atât de deplin consacrate planului de ascensiune al muritorilor. Lumea finalitară este accesibilă locuitorilor celor şapte lumi palat. Serafimii transportori asigură transportul de venire şi plecare al personalităţilor ascendente care efectuează aceste pelerinaje destinate să cultive credinţa lor în destinul ultim al muritorilor de tranziţie. Cu toate că finalitarii şi edificiile lor nu sunt în mod obişnuit perceptibile viziunii morontiale, voi veţi fi mai mult decât emoţionaţi când transformatorii de energie şi Supraveghetorii Puterii Morontială vă vor permite să percepeţi, din când în când, aceste înalte personalităţi ale spiritului care au terminat efectiv ascensiunea Paradisului şi care au revenit chiar pe lumile în care voi vă începeţi această lungă călătorie pentru a garanta că aveţi facultatea şi puterea de a reuşi în acest proiect uluitor. Toţi oaspeţii lumilor palat merg pe sfera finalitară cel puţin o dată pe an pentru aceste adunări de vizualizare a finalitarilor.

*Numărul 2. Lumea morontială*. Această planetă este sediul supraveghetorilor vieţii morontiale. Ea este înconjurată de şapte sfere, în care şefii morontiali îi instruiesc pe asociaţii şi pe asistenţii lor, atât fiinţe morontiale, cât şi muritori ascendenţi.

Trecând prin cele şapte lumi palat voi veţi înainta, de asemenea, prin aceste sfere culturale şi sociale în care se stabileşte un contact crescut cu morontia. Când avansaţi de la prima lume palat la a doua, deveniţi îndreptăţiţi să primiţi permisiunea de a vizita sediul tranziţional numărul doi, lumea morontială, şi aşa mai departe, iar când vă veţi găsi pe vreuna dintre cele şase sfere culturale veţi putea, dacă veţi fi invitaţi, să vizitaţi şi să observaţi pe oricare dintre cele şapte lumi care o înconjoară, în care se exercită activităţile colective asociate.

*Numărul 3. Lumea îngerească*. Este sediul tuturor oştirilor serafice angajate în activităţile sistemului. Este înconjurată de şapte lumi în care se pregătesc şi se instruiesc îngerii. Sunt sferele sociale serafice.

*Numărul 4. Lumea supraîngerilor*. Această sferă este, în Satania, lăcaşul Strălucitoarelor Stele de Seară, şi a unei vaste afluenţe de fiinţe coordonate sau aproape coordonate. Cei şapte sateliţi ai acestei lumi sunt afectaţi celor şapte grupuri majore ale acestor fiinţe celeste nedenumite.

*Numărul 5. Lumea Fiilor*. Această planetă este cartierul general al Fiilor divini de toate ordinele, inclusiv fiii trinitizaţi de creaturi. Cele şapte lumi care le înconjoară sunt afectate anumitor grupări individuale ale acestor fii prin înrudire divină.

*Numărul 6. Lumea Spiritului*. Această sferă serveşte ca loc de întâlnire sistemic pentru înaltele personalităţi ale Spiritului Infinit. Cei şapte sateliţi care o înconjoară sunt afectaţi unor grupe individuale ale acestor diverse ordine. Însă nu există reprezentant al Spiritului pe lumea numărul şase, şi nu putem observa nici o astfel de prezenţă pe capitalele sistemului. Divina Slujitoare a Salvingtonului este *pretutindeni* în Nebadon.

*Numărul 7. Lumea Tatălui*. Este sfera tăcută a sistemului. Nici un grup de fiinţe nu este domiciliat aici. Marele templu de lumină ocupă un amplasament central, însă nu putem distinge pe nimeni în interior. Toate fiinţele din toate lumile sistemului sunt binevenite ca adoratoare.

Cei şapte sateliţi înconjurând lumea Tatălui sunt divers utilizaţi în diferite sisteme. În Satania, sunt folosiţi în prezent ca sfere de detenţie pentru grupurile interne ale rebeliunii lui Lucifer. Edentia, capitala constelaţiei, nu are lumi închisori analoage; cei câţiva serafimi şi heruvimi care au trecut în câmpul rebel pe parcursul rebeliunii Sataniei, au fost închişi de mult timp pe lumile de izolare ale Jerusemului.

Ca oaspete al celei de-a şaptea lumi palat, veţi avea acces la a şaptea lume de tranziţie, sfera Tatălui Universal, şi veţi avea, de asemenea, permisiunea de a vizita lumile-închisori ale Sataniei, care înconjoară această planetă şi unde sunt, în prezent, închişi Lucifer şi majoritatea personalităţilor care l-au urmat în rebeliunea sa contra lui Mihail. Acest trist spectacol a putut fi observat de-a lungul epocilor recente, şi va continua să servească drept avertisment solemn pentru întregul Nebadon, până când Cei Îmbătrâniţi de Zile vor fi judecat păcatul lui Lucifer şi al asociaţilor săi decăzuţi, care au refuzat salvarea oferită de Mihail, Tatăl universului lor.

## 2.SUVERANUL SISTEMULUI

Şeful executiv al unui sistem local de lumi locuite este un Fiu Lanonandek primar, Suveran al Sistemului. În universul nostru local, aceşti suverani se văd însărcinaţi cu mari responsabilităţi executive, prerogative personale neobişnuite. Chiar şi în Orvonton, nu toate universurile sunt organizare astfel încât să permită

Suveranilor Sistemelor să exercite puteri discreţionare personale atât de neobişnuit de întinse în direcţia problemelor sistemice. Însă, în toată istoria Nebadonului, aceşti agenţi executivi neîngrădiţi nu au manifestat neloialitate decât de trei ori. Rebeliunea lui Lucifer în sistemul Sataniei a fost ultima şi cea mai extinsă dintre toate.

În Satania, chiar după această bulversare dezastruoasă, tehnica administrativă a sistemului nu a suportat nici o schimbare. Prezentul Suveran Sistemic posedă toate puterile şi exercită întreaga autoritate care au fost conferite predecesorului său nedemn, mai puţin în anumite treburi aflate acum sub supravegherea Părinţilor Constelaţiei şi pe care Cei Îmbătrâniţi de Zile nu le-au încredinţat încă în totalitate lui Lanaforge, succesorul lui Lucifer.

Prezentul conducător al Sataniei este un mărinimos şi strălucit guvernator şi un suveran încercat contra rebeliunii. În timp ce servea, în calitate de Suveran asistent Sistemic, Lanaforge a fost fidel lui Mihail în timpul unei revoluţii anterioare în universul Nebadonului. Acest puternic şi strălucit Domn al Sataniei este un administrator încercat şi experimentat. În epoca celei de a doua rebeliuni sistemice în Nebadon, când Suveranul Sistemic s-a împiedicat şi a căzut în întuneric, Lanaforge era primul asistent devotat conducătorului rătăcit. El a preluat controlul guvernului şi a dirijat afacerile sistemului în aşa fel încât un număr relativ restrâns de personalităţi au fost pierdute, atât pe lumile sedii, cât şi pe planetele locuite ale acestui sistem nefericit. Lanaforge poartă distincţia de a fi singurul Fiu Lanonandek primar în tot Nebadonul care a funcţionat astfel cu loialitate în serviciul lui Mihail şi chiar în prezenţa decăderii fratelui său, care avea o autoritate superioară şi un rang cu întâietate. Lanaforge nu va fi, probabil, mutat din Jerusem înainte ca toate consecinţele fostei nesocotinţe să fi stăpânite, iar urmările rebeliunii eliminate de pe Satania.

Chiar dacă nu toate problemele lumilor izolate ale Sataniei au fost puse sub jurisdicţia sa, Lanaforge arată un mare interes faţă de bunăstarea acestor planete şi vizitează frecvent Urantia. Ca şi pe alte sisteme (normale), Suveranul prezidează consiliul sistemic alcătuit din şefi ai lumilor, Prinţii Planetari şi guvernatorii generali locuitori ai acestor lumi izolate. Acest consiliu planetar se adună din timp în timp în sediul sistemului — "Atunci când se adună Fiii lui Dumnezeu".

O dată pe săptămână, la fiecare zece zile pe Jerusem, Suveranul ţine un conclav cu un grup al unuia dintre diversele ordine de personalităţi domiciliate 'pe lumea-sediu. Acelea sunt ocazii încântătoare lipsite de ceremonie de pe Jerusem, prilejuri de neuitat. Pe Jerusem domneşte o mare frăţie între diversele ordine de fiinţe, precum şi între fiecare dintre aceste grupuri şi Suveranul Sistemului.

Aceste reuniuni unice au loc pe marea de cristal, marele câmp de adunări al capitalei sistemice. Sunt evenimente pur sociale şi spirituale; nu se discută niciodată nimic referitor la administrarea planetară, nici măcar planul de ascensiune. În acest moment, ascenderii se reunesc pur şi simplu de plăcere şi de dragul întâlnirii tovarăşii lor ierusemiţi. Grupurile care nu sunt primite de Suveran la aceste reuniuni hebdomadare se reunesc în propriile lor cartiere generale.

## 3.GUVERNAREA SISTEMULUI

Şeful executiv al unui sistem local, Suveranul Sistemic, este întotdeauna susţinut de doi sau trei Fii Lanonandeki, care funcţionează ca asistenţi primi şi secunzi. Astăzi, sistemul Sataniei este însă administrat de un stat major format din şapte Lanonandeki:

1.*Suveranul Sistemului* — Lanaforge, numărul 2.709 al ordinului primar şi succesor al apostatului Lucifer.

2.*Primul Suveran asistent* — Mansurotia, numărul 17.841 al lanonandekilor terţiari. El a fost trimis pe Satania în acelaşi timp cu Lanaforge.

3.*Al doilea Suveran asistent* — Sadib, numărul 271.402 de ordin terţiar. Sadib a venit, de asemenea, pe Satania împreună cu Lanaforge.

4.*Conservatorul sistemului* — Holdant, numărul 19 al corpului terţiar, susţinătorul şi controlorul tuturor spiritelor interne de statut superior ordinului de existenţă al muritorilor. Holdant a venit, şi el, pe Satania împreună cu Lanaforge.

5.*Arhivarul sistemului* — Vilton, secretarul slujitorului Lanonandek al Sataniei, poartă numărul 374 al celui de al treilea ordin. Vilton era un membru al grupului iniţial al lui Lanaforge.

6.*Conducătorul de manifestare* — Fortant, numărul 319.847 al rezervelor lanonandekilor secundari şi director temporar al tuturor activităţilor universale transplantate pe Jerusem de la manifestarea lui Mihail pe Urantia. Fortant este ataşat statului major al lui Lanaforge, de nouăsprezece mii de ani ai timpului de pe Urantia.

7.*Înaltul consilier* — Hanavard, numărul 67 al Fiilor Lanonandeki primari şi membru al corpului superior al consilierilor şi al coordonatorilor universali. El acţionează ca preşedinte în exerciţiu al consiliului executiv al Sataniei. Hanavard este al doisprezecelea din acest ordin care a servit astfel de la rebeliunea lui Lucifer.

Acest grup executiv de şapte Lanonandeki constituie administraţia extinsă de urgenţă făcută necesară de exigenţele rebeliunii lui Lucifer. Nu există decât tribunale minore pe Jerusem, deoarece sistemul este unitatea administrativă şi nu judiciară, însă administraţia lanonandekă este susţinută de consiliul executiv al Jerusemului, corp consultativ suprem al Sataniei. Acest consiliu este compus din doisprezece membri:

1.Hanavard, preşedintele Lanonandek.

2.Lanaforge, Suveranul Sistemului.

3.Mansurotia, primul Suveran asistent.

4.Şeful Melchizedekilor din Satania.

5.Directorul în exerciţiu al Purtătorilor Vieţii din Satania.

6.Şeful finalitarilor din Satania.

7.Adamul originar al Sataniei, şeful supraveghetor al Fiilor Materiali.

8.Directorul oştirilor serafice ale Sataniei.

9.Şeful controlorilor fizici din Satania.

10.Directorul Supraveghetorilor de Putere Morontiali ai sistemului.

11.Directorul în exerciţiu al medienilor sistemului.

12.Şeful în exerciţiu al corpului muritorilor ascendenţi.

Acest consiliu alege periodic trei membri pentru a reprezenta sistemul local la consiliul suprem al sediului universului, însă această reprezentare este suspendată din cauza rebeliunii. Satania a menţinut un observator în sediul universului local însă, de la efuziunea lui Mihail, sistemul a recomandat să se aleagă zece membri pe lângă legislatura Edentiei.

## 4.CEI DOUĂZECI ŞI PATRU DE CONSILIERI

În centrul celor şapte cercuri îngereşti ale reşedinţei de pe Jerusem se găseşte cartierul general al consiliului consultativ al Urantiei, cei douăzeci şi patru de consilieri. Ioan Evanghelistul îi numea cei douăzeci şi patru de bătrâni: "Şi în jurul tronului erau douăzeci şi patru de scaune, şi pe scaune am văzut aşezaţi douăzeci şi patru de bătrâni, înveşmântaţi în haine albe". Tronul din centrul acestui grup este locul de judecător al arhanghelului preşedinte, tronul de unde se face chemarea la reînviere, făcută în spiritul milosteniei şi al justiţiei pentru toată Satanie. Acest loc de judecată a fost întotdeauna pe Jerusem, însă cele douăzeci şi patru de locuri care îl înconjoară au fost aşezate pe locul lor acum o mie nouă sute de ani, puţin după ridicarea lui Cristos Mihail la deplina suveranitate a Nebadonului. Aceşti douăzeci şi patru de consilieri sunt agenţii săi personali pe Jerusem. Ei au autoritatea de a reprezenta pe Fiul Maestru în toate problemele referitoare la apelurile nominale ale Sataniei şi în numeroase alte faze ale planului de ascensiune al muritorilor pe lumile izolate ale sistemului. Ei sunt agenţii desemnaţi să execute cererile speciale ale lui Gabriel şi ordinele neobişnuite ale lui Mihail.

Aceşti douăzeci şi patru de consilieri au fost recrutaţi din rândurile celor opt rase ale Urantiei, iar ultimii din grupă au fost alăturaţi în epoca apelului de reînviere făcut de Mihail acum o mie nouă sute de ani. Acest consiliu consultativ al Urantiei este compus din următorii membri:

1.*Onagar*, magistru gânditor din vremea de dinainte de epoca Prinţului Planetar şi care şi-a îndrumat semenii înspre adorarea "Celui care dăruieşte suflul".

2.*Mansant*, marele învăţător al epocii posterioare Prinţului Planetar pe Urantia, care şi-a orientat semenii către venerarea "Marii Lumini".

3.*Onamonalonton*, un foarte vechi şef al oamenilor roşii, care a îndreptat această rasă de la adorarea mai multor dumnezei spre venerarea "Marelui Spirit".

4.*Orlandof*, un prinţ al oamenilor albaştri, călăuzitorul lor înspre recunoaşterea divinităţii "Şefului Suprem".

5.*Porshunta*, oracolul rasei portocalii stinse şi cârmuitorul acestui popor in adorarea "Marelui Maestru".

6.*Singlangton*, primul dintre oamenii galbeni care şi-a învăţat şi şi-a îndrumat poporul în venerarea "Unicului Adevăr", în locul adevărurilor multiple. Cu multe mii de ani în urmă oamenii galbeni ştiau de unicul Dumnezeu.

7.*Fantad,* care i-a scos pe oamenii verzi din obscuritate şi a fost conducătorul lor în adorarea "Sursei Unice a Vieţii".

8.*Orvonon*, care a iluminat rasele indigo şi a fost cârmuitorul lor în slujirea de odinioară a "Dumnezeului Dumnezeilor".

9.*Adam*, tatăl planetar al Urantiei, discreditat, însă reabilitat, un Fiu Material al lui Dumnezeu, care a fost trimis sub înfăţişarea trupului muritor, însă care a supravieţuit şi a fost apoi înălţat la această poziţie prin decretul lui Mihail.

10.*Eva,* mama rasei violete a Urantiei, care a suportat împreună cu soţul ei pedeapsa greşelii. Ea a fost, de asemenea, reabilitată odată cu el şi pusă să servească împreună cu acest grup de supravieţuitori muritori.

11.*Enoe*, primul om de pe Urantia care s-a contopit cu Ajustorul Gândirii din el pe parcursul vieţii de muritor în trup.

12.*Moise*, emancipatorul unei rămăşiţe a rasei violete decăzute, şi iniţiatorul reînsufleţirii adorării Tatălui Universal sub numele de "Dumnezeu al Israelului".

13.*Ilie*, un suflet transfigurat care a avut strălucitoare înfăptuiri spirituale pe parcursul epocii posterioare Fiului Material.

14.*Machiventa Melchizedek,* singurul Fiu al acestui ordin care s-a coborât peste rasele Urantiei. Cu toate că el face încă parte din ordinul Melchizedekilor, el a devenit "pentru totdeauna un slujitor al celor Preaînalţi" veşnic preluând un angajament de serviciu ca ascender muritor, după ce a locuit pe Urantia sub înfăţişarea trupului muritor în Salem, pe vremea lui Avraam. Acest Melchizedek a fost proclamat ulterior Prinţ Planetar locţiitor al Urantiei, cu cartier general pe Jerusem. El are autoritatea de a acţiona în numele lui Mihail care este efectiv Prinţul Planetar al lumii în care a efectuat consacrarea sa finală sub formă umană. În ciuda acestor lucruri, Urantia este încă supravegheată de guvernatori generali rezidenţi succesivi, făcând parte din cei douăzeci şi patru de consilieri.

15.*Ioan Botezătorul*, precursorul misiunii lui Mihail pe Urantia şi, în trup, era un văr îndepărtat al Fiului Omului.

16.*1-2-3 cel Dintâi*, şeful creaturilor mediene loiale serviciului lui Gabriel în epoca trădării lui Caligastia, ridicat la această poziţie de Mihail puţin după ceea ce acesta din urmă a dobândit suveranitatea sa necondiţionată.

Pentru moment, şi la cererea lui Gabriel, aceste personalităţi selecţionate sunt scutite de regimul de ascensiune, şi noi nu avem nici o idee câtă vreme vor servi ele în această calitate.

Locurile numărul 17, 18, 19 şi 20 nu sunt ocupate în permanenţă. Ele sunt ocupate temporar, prin consimţământul unanim al celor şaisprezece membri permanenţi, şi lăsate libere pentru a fi acordate ulterior unor muritori ascendenţi ai prezentei epoci, epoca posterioară Fiului de efuziune.

Locurile numărul 21, 22, 23 şi 24 sunt ocupate provizoriu într-un mod asemănător, fiind păstrate, totodată, în rezervă pentru marii învăţători ai epocilor care vor veni fără îndoială după epoca prezentă. Putem prevedea că vor exista pe Urantia ere ale Fiilor Magistrali şi ale Fiilor Învăţători, precum şi epoci de lumină şi viaţă, independent de vizitele neaşteptate ale Fiilor divini care ar putea să aibă sau nu loc.

## 5.FIII MATERIALI

Marile diviziuni ale vieţii celeste au cartierele lor generale şi nişte imense rezerve pe Jerusem, inclusiv diversele ordine de Fii divini, de spirite elevate, de supraîngeri, de îngeri şi creaturi mediene. Lăcaşul central al acestui sector minunat este marele templu al Fiilor Materiali.

Domeniul Adamilor este centrul de atracţie al tuturor noilor sosiţi pe Jerusem. Este o enormă zonă conţinând o mie de centre, deşi fiecare familie a Fiului şi Fiicelor Materiali trăieşte în propriul său domeniu, până în momentul în care membrii ei pleacă pentru a servi pe lumile evolutive ale spaţiului sau până când intră în cariera de ascensiune a Paradisului.

Aceşti Fii Materiali reprezintă tipul cel mai elevat de fiinţe cu reproducere sexuată care a fost întâlnit pe sferele educative ale universurilor în evoluţie. Ei sunt cu adevărat materiali; Adamii şi Evele Planetari sunt chiar clar vizibili raselor muritorilor din lumile locuite. Aceşti Fii Materiali sunt ultima verigă fizică din lanţul personalităţilor care coboară de la divinitate şi perfecţiune către umanitate şi existenţa materială. Aceşti Fii oferă lumilor locuite un intermediar având contacte reciproce cu Prinţul Planetar invizibil şi cu creaturile materiale ale tărâmurilor.

La ultimul recensământ milenar, pe Salvington, în Nebadon s-au înregistrat 161.432.840 de Fii şi Fiice Materiali, având statutul de cetăţenie pe capitalele sistemelor locale. Numărul Fiilor Materiali variază în diversele sisteme, şi creşte constant prin reproducere naturală. În exerciţiul funcţiunilor lor reproducătoare, ei nu se orientează în întregime după dorinţele personale ale personalităţilor contactate ci şi după sfatul înaltelor corpuri de guvernare şi al consiliilor consultative superioare.

Aceşti Fii şi Fiice Materiali sunt locuitorii permanenţi ai Jerusemului şi a lumilor sale asociate. Ei ocupă vaste domenii pe Jerusem şi participă larg la conducerea locală a sferei capitale, administrând practic toate treburile curente cu ajutorul medienilor şi al ascenderilor.

Pe Jerusem, aceşti Fiii de reproducere au permisiunea de a experimenta idealurile de guvernare autonomă, în maniera Melchizedekilor, şi ei ajung la un tip de societate foarte elevat. Ordinele superioare de filiaţie îşi rezervă dreptul de veto al tărâmului, însă în aproape toate privinţele, Adamiţi Jerusemului se conduc prin sufragiu universal şi printr-un guvern reprezentativ. Ei speră să primească într-o bună zi o autonomie practic completă.

Caracterul serviciului Fiilor Materiali este în mare măsură determinat de vârsta lor. Ei nu sunt eligibili pentru admiterea la Universitatea Melchizedekă de pe Salvington, deoarece sunt materiali şi, în general, limitaţi la anumite planete. Cu toate acestea, Melchizedekii menţin importante facultăţi de profesori în sediul fiecărui sistem pentru a instrui tinerele generaţii ale Fiilor Materiali. Sistemele de pregătire educative şi spirituale prevăzute pentru dezvoltarea tinerilor Fii şi Fiice Materiali reprezintă o culme a perfecţiunii în dezvoltare, în tehnică şi în aplicare practică.

## 6.EDUCAŢIA ADAMICĂ A ASCENDERILOR

Fiii şi Fiicele Materiali, precum şi copiii lor, prezintă un spectacol încântător, care stârneşte întotdeauna curiozitatea şi atrage atenţia tuturor muritorilor ascendenţi. Ei sunt atât de asemănători raselor voastre materiale sexuate, încât veţi găsişi la voi şi la ei un destul de mare interes comun care să angajeze gândirile voastre şi să vă facă să vă ocupaţi timpul cu contacte fraterne.

Supravieţuitorii muritori petrec mult din timpul lor liber pe capitala sistemului, pentru a observa şi a studia obiceiurile de viaţă şi de comportament ale acestor creaturi sexuate, superioare şi semifizice, căci aceşti cetăţeni ai Jerusemului sunt susţinătorii şi mentorii imediaţi ai supravieţuitorilor muritori, din clipa când ei dobândesc cetăţenia pe lumea sediu, până când pleacă îndreptându-se către Edentia.

Pe cele şapte lumi palat, sunt oferite ample oportunităţi muritorilor ascendenţi pentru a compensa toate zădărnicirile experienţiale pe care le-au suportat pe lumile lor de origine, fie că ele au fost au fost cauzate de ereditate, fie de mediu, ori de un prematur şi trist sfârşit de carieră în trup. Acest fapt este exact, sub toate raporturile, mai puţin pentru viaţa sexuală terestră şi ajustările care vin odată cu ea . Mii de muritori sosesc pe lumile palat fără a fi beneficiat în mod special de disciplinele derivând din relaţiile sexuale normale medii pe sfera lor natală. Experienţa lumii palat nu prea oferă şanse de a compensa aceste frustrări foarte personale. În sens fizic, experienţa sexuală pentru aceşti ascendenţi aparţine domeniului trecutului însă, în strânsă asociere cu Fiii şi cu Fiicele Materiali, atât individual, cât şi ca membrii ai familiilor lor, acestor muritori deficienţi din punct de vedere sexual li se dă posibilitatea să compenseze aspectele sociale, intelectuale, emoţionale şi spirituale ale carenţelor lor. Astfel, pentru toţi cei care, prin împrejurări sau prin judecata lor greşită, au fost privaţi de beneficiile unor relaţii sexuale avantajoase pe lumile evolutive, capitalele sistemice oferă toate şansele de a dobândi aceste experienţe esenţiale pentru muritori în strânsă şi afectuoasă asociere cu creaturile celeste din ordinul Adamic, care îşi au domiciliul permanentă pe capitalele sistemice.

Nici un muritor supravieţuitor, nici un median, nici un serafim nu pot urca în Paradis, nu pot ajunge la Tată şi nu pot fi înrolaţi în Corpul Finalităţii fără a fi trecut prin acea experienţă sublimă de a fi stabilit relaţii părinteşti cu un copil evolutiv al lumilor, sau fără a fi trecut printr-o experienţă analoagă sau echivalentă. Relaţia dintre părinţi şi copii este fundamentală pentru a concepe relaţia esenţială dintre Tatăl Universal şi copiii săi în univers. De aceea această experienţă este indispensabilă în educaţia experienţială a tuturor ascendenţilor.

Creaturile mediene ascendente şi serafimii evolutivi trebuie să treacă prin această experienţă părintească în asociere cu Fiii şi Fiicele Materiali din sediul sistemului. Aşa dobândesc ascenderii nereproducători experienţa părintească venindu-le în ajutor Adamilor şi Evelor din Jerusem la creşterea şi la instruirea progeniturii lor.

Toţi supravieţuitorii muritori care nu au trăit prin experienţa părintească pe lumile evolutive trebuie, de asemenea, să dobândească această pregătire necesară în timpul şederii lor în căminele Fiilor Materiali ai

Jerusemului, ca asociaţi părinteşti ai acestor minunaţi taţi şi mame. Acest lucru este adevărat, mai puţin în măsura în care asemenea muritori au fost deja în stare să compenseze carenţele lor în creşa sistemului, situată pe prima lume de cultură tranziţională a Jerusemului.

Creşa de probaţie a Sataniei este întreţinută de anumite personalităţi morontiale pe lumea finalitarilor, unde jumătate din planetă este consacrată acestei munci de creştere şi educare a copiilor. Aici sunt primiţi şi strânşi din nou anumiţi copii ai muritorilor supravieţuitori, cum ar fi acele vlăstare care au pierit pe lumile evolutive înainte de a fi dobândit statut spiritual de indivizi. Ascensiunea unuia sau a altuia dintre proprii lor părinţi garantează că unor astfel de copii muritori ai tărâmurilor li se va acorda repersonalizarea pe planeta finalitară a sistemului, şi vor putea demonstra, prin libera lor alegere ulterioară dacă decid sau nu să urmeze drumul părintesc de ascensiune muritoare. Copiii apar aici întocmai ca pe lumea lor de nativitate, atâta doar că aici este absentă diferenţierea sexuală. Nu mai există reproducere în maniera muritorilor după experienţa de viaţă trăită pe lumile locuite.

Studenţii din lumile palat care au avut unul sau mai mulţi copii în creşa de proba-ţie de pe lumea finalitară şi a căror experienţă părintească esenţială este deficitară, pot cere Melchizedekilor permisiunea de a întrerupe momentan cariera lor de ascensiune pe lumile palat. Ei vor fi atunci transferaţi pe lumea finalitară, unde li se va da prilejul de a acţiona ca părinţi asociaţi ai propriilor lor copii şi ai altora. Mai târziu, pe Jerusem, acest serviciu părintesc se va considera ca fiind îndeplinirea a jumătate din educaţia la care trebuie să se supună ascenderii în familiile Fiicelor şi ale Fiilor Materiali.

Creşa de probaţie este supravegheată de o mie de cupluri de Fii şi fiice Materiali, voluntari, din colonia ordinului lor de pe Jerusem. Ei au drept asistenţi imediaţi un număr aproape egal de grupuri părinteşti midsonite voluntare, care se opresc aici pentru a face acest serviciu în drumul lor dintre lumea midsonită a Sataniei şi destinul lor nerevelat pe lumile care le sunt special rezervate printre sferele finalitare ale Salvingtonului.

## 7.ŞCOLILE MELCHIZEDEKILOR

Melchizedekii sunt cârmuitorii acestui mare corp de instructori — creaturi cu voinţă parţial spiritualizate şi altele — care funcţionează într-un mod atât acceptabil pe Jerusem şi lumile sale asociate, dar mai ales pe cele şapte lumi palat. Acestea sunt planetele de detenţie, unde se muritorii care nu reuşesc să fuzioneze cu Ajustorul lor interior pe parcursul vieţii în trup, sunt reabilitaţi sub o formă provizorie, pentru ca să primească un ajutor suplimentar şi să beneficieze de noi ocazii pentru a-şi intensifica eforturile de dobândire spirituală, chiar aceleaşi eforturi care au fost întrerupte prematur de moarte. Or dacă, din orice alte raţiuni de handicap ereditar sau de mediu defavorabil sau de concurs de împrejurări, această dobândire a sufletului nu a putut fi înfăptuită, indiferent de raţiuni, toţi cei care au intenţii sincere şi un spirit merituos se regăsesc, ca atare, prezenţi pe planetele de continuare. Aici, ei trebuie să înveţe să stăpânească factorii esenţiali ai carierei eterne, să obţină calităţilor pe care nu le-au dobândit sau nu le-au putut dobândi pe parcursul vieţii lor în trup.

Strălucitoarele Stele de Seară (şi coordonaţii lor nedenumiţi) servesc frecvent ca instructori în diversele proiecte educaţionale ale universului, inclusiv cele care sunt susţinute de Melchizedeki. Fiii Învăţători ai Trinităţii colaborează în egală măsură şi le adaugă atingerea perfecţiunii Paradisului acestor şcoli de pregătire progresivă. Însă nu toate aceste activităţi sunt consacrate exclusiv avansării muritorilor ascendenţi; multe dintre ele se preocupă, de asemenea, de pregătirea progresivă a personalităţilor spirituale native ale Nebadonului.

Fiii Melchizedeki conduc mai mult de treizeci de centre educative diferite pe Jerusem. Aceste şcoli încep cu colegiul în care se realizează evaluarea de sine, şi sfârşesc cu şcolile de cetăţenie ale Jerusemului, în care Fiii şi Fiicele Materiali se alătură Melchizedekilor şi celorlalţi. Ei fac împreună un efort suprem pentru a-i face pe supravieţuitorii muritori capabili să îşi asume înaltele responsabilităţi ale unui guvern reprezentativ. Întregul univers este organizat şi administrat pe planul *reprezentativ*. Un guvern reprezentativ este idealul divin de autonomie pentru fiinţele imperfecte.

La fiecare o sută de ani din timpul universului, fiecare sistem selecţionează cei zece reprezentanţi ai săi care să participe la legislatura constelaţiei. Ei sunt numiţi de consiliul celor o mie de electori ai Jerusemului, un corp electiv căruia îi revine datoria de a reprezenta grupurile sistemice în toate treburile justificând o delegare sau o desemnare. Toţi reprezentanţii sau alţi delegaţi sunt desemnaţi de consiliul celor o mie de electori, şi trebuie să fie absolvenţi ai celei mai înalte şcoli ale Colegiului de Administraţie Melchizedek, aşa cum sunt toţi cei care compun acest grup de o mie de electori. Această şcoală este întreţinută de Melchizedeki, asistaţi mai apoi de finalitari.

Pe Jerusem există numeroase corpuri elective; autoritatea lor le este conferită din timp în timp de votul a trei ordine de cetăţenie — Fiii şi Fiicele Materiali, serafimii şi asociaţii lor, inclusiv creaturile mediene, precum şi muritorii ascendenţi. Pentru a primi onoarea de a fi numit reprezentant, un candidat trebuie să fi fost recunoscut demn de către şcolile melchizedeke de administrare.

Pe Jerusem, sufragiul este universal printre aceste trei grupuri de cetăţeni, însă votul este emis diferenţiat, în acord cu posesia personală a motei (înţelepciunea morontială) recunoscută şi înregistrată cum se cuvine. Votul emis la o alegere de pe Jerusem de către o personalitate oarecare are o valoare cuprinsă între una şi o mie de voci. Cetăţenii Jerusemului sunt deci clasaţi în funcţie de dobândirea lor de mota.

Din timp în timp, cetăţenii Jerusemului se prezintă în faţa examinatorilor melchizedeki, care certifică gradul lor de dobândire în înţelepciune morontială. Apoi se prezintă corpului examinator al Strălucitoarelor Stele de Seară sau al delegaţiilor lor, care se asigură de gradul lor de clarviziune spirituală. Apoi ei trec prin faţa celor douăzeci şi patru de consilieri şi a asociaţilor lor, care judecă statutul lor de împlinire, de socializare experienţială. Aceşti trei factori sunt apoi transmişi înregistratorilor de cetăţenie ai guvernului reprezentativ, care evaluează rapid statutul motei şi atribuie sufragiului o valoare corespunzătoare.

Sub supravegherea Melchizedekilor, muritorii ascendenţi, în special cei care sunt au întârziat în unificarea personalităţii pe noile nivele morontiale, sunt luaţi în grijă de Fiii Materiali şi primesc o pregătire intensivă destinată să redreseze carenţele lor. Nici un muritor ascendent nu părăseşte cartierul general al sistemului pentru o socializare mai întinsă şi mai variată în constelaţie înainte ca Fiii Materiali să fi certificat că el a dobândit o personalitate de mota — o individualitate conjugând existenţa pământeană desăvârşită în asociere experienţială cu cariera morontială aflată la începuturile ei, cele două fiind amestecate de controlul spiritual al Ajustorului Gândirii.

[Prezentat de un Melchizedek având o misiune temporară pe Urantia.]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A II-A - UNIVERSUL LOCAL

## CAPITOLUL 46 - SEDIUL SISTEMULUI LOCAL

Jerusem, sediul Sataniei, este o capitală medie a sistemului local şi, în afară de numeroase neregularităţi provenind din rebeliunea lui Lucifer şi de coborârea lui Mihail pe Urantia, ea este tipică sistemelor similare. Sistemul vostru local a trecut prin câteva experienţe tumultoase, însă astăzi el este administrat deosebit de eficient şi, odată cu trecerea epocilor, rezultatele dizarmoniei sunt lent, dar sigur, eliminate. Ordinea şi bunăvoinţa sunt restabilite, iar condiţiile pe Jerusem se apropie din ce în ce mai mult de statutul celest al tradiţiilor voastre, deoarece sediul sistemului este cu adevărat cerul imaginat de majoritatea credincioşilor religioşi din secolul al douăzecilea.

### 1.ASPECTE FIZICE ALE JERUSEMULUI

Jerusemul este împărţit în o mie de sectoare latitudinale şi zece mii de zone longitudinale. Sfera are şapte capitale majore şi şaptezeci de centre administrative minore. Cele şapte capitale de sector se ocupă de diverse activităţi, iar Suveranul Sistemului le vizitează pe fiecare, cel puţin o dată pe an.

Kilometrul standard al Jerusemului echivalează cu aproape şapte kilometri de pe Urantia. Greutatea standard, "gradantul", este stabilită de sistemul zecimal pe baza ultimatonului complet, şi reprezintă aproximativ două sute opt zeci de grame de-ale voastre. Ziua pe Satania echivalează cu trei zile ale Urantiei, mai puţin o oră, patru minute şi cincisprezece secunde, şi reprezintă durata de rotaţie axială a Jerusemului. Anul sistemului comportă o sută de zile ale Jerusemului. Ora sistemului este teledifuzată de cronoldekii maestru.

Energia Jerusemului este magnific controlată şi circulă în jurul sferei, în canale longitudinale alimentate direct de încărcături de energie ale spaţiului, ea fiind iscusit distribuită de Controlorii Fizici Principali. Rezistenţa naturală la trecerea acestei energii în canalele conducătoare fizice furnizează căldura necesară pentru a produce temperatura regulată a Jerusemului. În plină lumină, această temperatură este menţinută la aproximativ douăzeci şi unu de grade Celsius, în timp ce în perioada regresiei luminii ea scade cu puţin sub zece grade.

Înţelegerea sistemului de iluminare al Jerusemului nu ar trebui să vă fie prea dificilă. Nu există nici zile, nici nopţi, nici perioade de căldură şi de frig. Transformatorii de putere întreţin o sută de mii de centri, din care energiile rarefiate sunt proiectate în sus, prin atmosfera planetară. Ele suportă anumite modificări, până când ating acest plafon atmosferic electric al sferei; apoi aceste energii sunt reflectate înapoi în jos, sub forma unei luminile, cernute şi uniforme, având aproape intensitatea luminii solare pe Urantia când soarele străluceşte deasupra capetelor voastre la ora 10 dimineaţa.

În aceste condiţii de iluminare, razele luminoase nu par să vină dintr-un punct; ele se cerne pur şi simplu din cer, emanându-se în mod egal din toate direcţiile spaţiului. Această lumină este foarte asemănătoare luminii naturale a soarelui, atâta doar că ea conţine mai puţină căldură. Vedem astfel de ce lumile-sediu nu sunt luminoase în spaţiu; chiar dacă Jerusem ar fi foarte aproape de Urantia, ea ar rămâne invizibilă.

Gazul ionosferei superioare a Jerusemului care reflectă energia luminoasă către sol este foarte asemănător celor din păturile atmosferice superioare ale Urantiei, unde se produc fenomenele pe care voi le numiţi aurore boreale, cu toate că acestea sunt produse de cauze diferite. Pe Urantia el este acelaşi strat gazos care împiedică undele hertziene să scape şi le reflectă înapoi către pământ atunci când se lovesc de această centură gazoasă în

traiectoria lor directă către exterior. Undele de radiodifuziune sunt astfel păstrate în apropierea suprafeţei, în timp ce ele călătoresc, prin aer, în jurul lumii voastre.

Iluminarea sferei este menţinută uniformă pe parcursul a şaizeci şi cinci la sută din ziua Jerusemului şi apoi intensitatea ei se diminuează treptat până în punctul minim, unde este aproape aceeaşi cu cea a lunii voastre pline pe o noapte senină. Este ora de calm pentru întregul Jerusem. Doar staţiile receptoare ale teledifuziunilor funcţionează în timpul acestei perioade de repaus şi de refacere.

Jerusemul primeşte o lumină slabă de la mai mulţi sori vecini, un fel de lumină stelară strălucitoare, însă nu depinde de ei. Lumile asemănătoare Jerusemului nu sunt supuse vicisitudinilor perturbaţiilor solare, nici confruntate cu problemele unui soare care se răceşte sau care moare.

Cele şapte lumi de studiu tranziţionale cu cei patruzeci şi nouă de sateliţi ai lor sunt încălzite, iluminate, alimentate cu energie şi irigate conform tehnicii Jerusemului.

## 2.CARACTERISTICI FIZICE ALE JERUSEMULUI

Pe Jerusem, lanţurile de munţi povârniţi ai Urantiei şi ai altor lumi evoluate vă vor lipsi, deoarece nu există nici cutremure de pământ, nici căderi de ploaie, însă vă veţi bucura de magnifice pământuri înalte şi alte variaţii extraordinare de topografie şi de peisaje. Imense suprafeţe ale Jerusemului sunt păstrate în "stare naturală" şi măreţia acestor ţinuturi depăşeşte cu mult puterea imaginaţiei umane.

Există mii şi mii de mici lacuri, însă nu există nici râuri torenţiale, nici oceane imense. Nu plouă şi nu există furtuni sau uragane pe nici una dintre lumile arhitecturale, însă condensarea umidităţii face să apară un fel de precipitaţie zilnică în momentul minimului de temperatură care însoţeşte retragerea luminii. (Picătura de rouă este mai distilată pe o lume cu trei gaze decât pe o lume cu două gaze ca Urantia.) Atât viaţa fizică a plantelor, cât şi lumea morontială a creaturilor vii au nevoie de umezeală, însă aceasta este larg oferită de sistemul subteran de circulaţie a apelor care acoperă toată sfera, ajungând chiar şi până la părţile mai înălţate ale platourilor. Această circulaţie de apă nu se face în întregime în subsol, căci numeroase canale reunesc lacurile scânteietoare ale Jerusemului.

Atmosfera Jerusemului este un amestec de trei gaze. Aerul este foarte asemănător celui de pe Urantia, adăugându-se un gaz adaptat la respiraţia acestor ordine de viaţă morontiale. În nici un fel, acest al treilea gaz nu face aerul impropriu respiraţiei animalelor şi a plantelor de ordine materiale.

Sistemul de transport este conjugat cu curenţii circulatorii ai mişcărilor de energie, curenţii de energie principali fiind distanţaţi la intervale de şaisprezece kilometri. Printr-o adaptare a mecanismelor fizice, fiinţele materiale ale planetei pot să se deplaseze cu o viteză variind de la trei sute la opt sute de kilometri pe oră. Păsările transportoare zboară la aproximativ o sută şaizeci de kilometri pe oră. Maşinile aeriene ale Fiilor Materiali fac în jur de opt sute de kilometri pe oră. Fiinţele materiale şi tinerele fiinţe morontiale trebuie să folosească aceste mecanisme de transport, însă fiinţele spirituale se deplasează în legătură cu forţele superioare şi cu sursele spirituale de energie.

Jerusemul şi lumile sale asociate sunt înzestrate cu zece diviziuni normale de viaţă fizică, specifice sferelor arhitecturale ale Nebadonului. Şi cum nu există evoluţie organică pe Jerusem, nu există nici forme antagoniste de viaţă, nici luptă pentru existenţă, nici supravieţuire a celor mai adaptaţi. Găsim, mai degrabă, o adaptare creativă care lasă să se întrevadă frumuseţea, armonia şi perfecţiunea lumilor eterne ale universului central şi divin. Toată această perfecţiune creativă conţine un amestec uimitor de vieţi fizice şi morontiale, ale căror contraste sunt artistic scoase în relief de artizanii celeşti şi de tovarăşii lor.

Jerusemul oferă, într-adevăr, o imagine preliminară a gloriei şi a măreţiei paradisiace. Însă nu vă aşteptaţi niciodată să puteţi căpăta o idee exactă asupra acestor glorioase lumi arhitecturale prin încercări descriptive. Nu se găseşte aproape nimic comparabil cu lucrurile lumii voastre şi, chiar şi atunci, lucrurile de pe Jerusem le transcend cu mult pe cele de pe Urantia, astfel încât comparaţia devine aproape grotescă. Înainte de a ajunge efectiv pe Jerusem, nu prea aveţi cum să vă faceţi un concept asupra lumilor celeste care să se apropie de adevăr, însă după aceea nu vă va mi trebui mult timp pentru a compara experienţa voastră următoare pe capitala sistemică cu viitoarea voastră sosire pe sferele educative mai îndepărtate ale universului, ale suprauniversului şi ale Havonei.

Sectorul industrial sau al laboratoarelor Jerusemului ocupă o suprafaţă întinsă, pe care Urantienii o vor recunoaşte cu dificultate, deoarece coşurile care scot fum sunt absente. Există totuşi o economie materială complexă asociată acestor lumi speciale; perfecţiunea tehnicilor lor mecanice şi ale realizărilor fizice, care ar

uimi şi ar nedumeri chiar şi pe chimiştii şi pe inventatorii voştri cei mai experimentaţi. Zăboviţi un pic şi consideraţi că, în călătoria spre Paradis, această primă lume unde sunteţi deţinuţi, este mai mult materială decât spirituală. Pe toata durata şederii voastre pe Jerusem şi pe lumile sale de tranziţie voi sunteţi mult mai aproape de viaţa voastră pământească de lucruri materiale, decât de viaţa voastră ulterioară, de existenţă spirituală progresivă.

Muntele Seraf este vârful cel mai înalt al Jerusemului; el are aproximativ patru mii cinci sute de metri altitudine, şi este punctul de plecare al tuturor serafimilor transportori. Numeroase dispozitive mecanice sunt folosite pentru a acorda energia iniţială necesară pentru a scăpa de gravitaţia planetare şi a învinge rezistenţei aerului. Un transport serafic pleacă la fiecare trei secunde (din timpul Urantiei), pe tot parcursul perioadei luminate a zilei, şi, uneori, continuând până într-un moment mai îndepărtat al regresiei luminii. Transportorii pleacă cu o viteză de aproximativ opt zeci şi cinci de mile standard pe secundă şi nu ating viteza lor normală decât după ce s-au îndepărtat de Jerusem la peste două mii de mile.

Transporturile sosesc pe câmpul de cristal numit, de asemenea, şi marea de sticlă. În jurul acestei zone, se găsesc staţiile receptoare pentru diversele ordine de fiinţe care traversează spaţiul prin transportul serafic. În apropierea staţiei receptoare de cristal polar destinat studenţilor vizitatori, puteţi urca pe observatorul înalt şi privi imensa hartă în relief a întregii planete capitale a sistemului vostru.

## 3.TELECOMUNICAŢIILE JERUSEMULUI

Transmisiunile suprauniversului şi ale Paradisului-Havona sunt primite pe Jerusem în legătură cu Salvingtonul şi printr-o tehnică ce pune în joc cristalul polar, marea de sticlă. Pe lângă dispozitivele de primire a acestor comunicări ce vin din exteriorul Nebadonului există trei grupe distincte de staţii receptoare. Aceste grupe de staţii separate, însă dispuse pe trei cercuri concentrice, sunt adaptate la recepţia telecomunicaţiilor venind din lumi locale ale sediului şi ale constelaţiei, precum şi din capitala universului local. Toate aceste mesaje sunt automat prezentate, astfel încât ele să se poată discerne de către toate tipurile de fiinţe prezente în amfiteatrul central de transmisiuni; dintre toate ocupaţiile unui muritor ascendent de pe Jerusem, nici una nu este mai antrenantă şi mai captivantă decât aceea de a asculta curentul fără de sfârşit de rapoarte spaţiale ale universului.

Această staţie receptoare a Jerusemului este înconjurată de un imens amfiteatru construit din materiale scânteietoare, în cea mai mare parte necunoscute pe Urantia. Ea conţine locuri pentru cinci miliarde de persoane, materiale şi morontiale, fără a mai pune la socoteală locurile pentru nenumărate personalităţi spirituale. Destinderea preferată de toţi locuitorii Jerusemului este de a-şi petrece ceasurile de răgaz la staţia de emisie pentru a auzi ştirile privitoare la bunăstarea şi la starea universului. Aceasta este unica activitate planetară care nu încetează în cursul regresiei luminii.

În acest amfiteatru receptor, mesajele Salvingtonului ajung fără întrerupere. Nu departe de aici, venind de pe Edentia, cuvântarea Preaînalţilor Părinţi ai Constelaţiei este primită cel puţin odată pe zi. Emisiunile regulate şi speciale de pe Uversa sunt transmise periodic prin Salvington, iar atunci când sosesc mesaje din Paradis, întreaga populaţie se reuneşte în jurul mării de sticlă, iar prietenii Uversei adaugă atunci fenomenul de reflectivitate la tehnica difuziunilor Paradisului, astfel încât tot ceea ce se aude devine şi vizibil. Acesta este felul în care li se permite supravieţuitorilor muritori să încerce continuu ceva din gustul frumuseţii tot mai mari şi al măreţiei pe măsura înaintării lor în călătoria lor lăuntrică în aventura eternă.

Staţia de emisie a Jerusemului este situată la polul opus al sferei. Toate transmisiunile destinate lumilor individuale sunt retransmise din capitalele sistemelor, cu excepţia mesajelor lui Mihail, care merg uneori drept la destinaţia lor prin circuitul arhanghelilor.

## 4.ZONE REZIDENŢIALE ŞI ADMINISTRATIVE

Porţiuni mari din Jerusem sunt rezervate ca zone rezidenţiale, în timp ce alte porţiuni ale capitalei sistemice sunt afectate funcţiunilor administrative necesare, implicând supravegherea treburilor a şase sute nouăsprezece sfere locuite, a cinci zeci şi şase de lumi de cultură tranziţională şi a capitalei sistemului. Pe Jerusem şi pe Nebadon, aceste aranjamente sunt făcute după cum urmează:

*1.Cercurile* — zonele de reşedinţă ale fiinţelor neautohtone.

*2.Pătratele* — zonele administrative executive ale sistemelor.

*3.Dreptunghiurile* — locurile de întâlnire ale vieţii indigene inferioare.

4.*Triunghiurile* — zonele administrative locale sau ale Jerusemului.

Această aranjare a activităţilor sistemului în cercuri, în pătrate, în dreptunghiuri şi în triunghiuri sunt comune tuturor capitalelor sistemice ale Nebadonului. Într-un alt univers, un dispozitiv în întregime diferit poate să fie prezent. Acestea sunt probleme determinate de diversele planuri ale Fiilor Creator.

Descrierea noastră a acestor zone rezidenţiale şi administrative, nu ţine deloc seama de vastele şi magnifice lăcaşuri ale Fiilor Materiali ai lui Dumnezeu, cetăţenii permanenţi ai Jerusemului, şi noi nu menţionăm nici numeroasele alte ordine fascinante de creaturi spirituale şi cvasispirituale. De exemplu: Jerusem beneficiază de servicii eficiente de spirongi, concepuţi pentru a lucra în sistem. Aceştia se consacră unui slujiri spirituale în favoarea rezidenţilor şi a vizitatorilor supramateriali. Ei formează un grup minunat de fiinţe inteligente şi frumoase, care sunt servitori de tranziţie pentru creaturile morontiale superioare şi pentru ajutoarele morontiale care lucrează la întreţinerea şi la înfrumuseţarea tuturor creaţiilor morontiale. Ei reprezintă pe Jerusem ceea ce creaturile mediene reprezintă pe Urantia, ajutoare mediene operând între material şi spiritual.

Capitalele sistemelor sunt unice, în sensul că ele sunt singurele lumi unde se pot observa aproape perfect cele trei faze: materială, morontială şi spirituală ale existenţei universale. Că sunteţi o personalitate materială, ori morontială, ori spirituală, vă veţi simţi la voi acasă pe Jerusem; este la fel pentru fiinţele mixte, cum ar fi medienii şi Fiii Materiali.

Jerusemul are mari clădiri de tip material, precum şi de tip morontial, iar împodobirea zonelor pur spirituale nu este mai puţin rafinată şi bogată. Măcar de-aş avea cuvinte să vă vorbesc de contraponderile morontiale ale minunatului echipament fizic al Jerusemului! Măcar de-aş putea continua să descriu sublima grandoare şi distinsa perfecţiune a instalaţiilor spirituale ale acestei lumi sediu! Cel mai avansat dintre conceptele voastre de perfecţiune în frumuseţe şi plenitudine în instalaţii nu s-ar apropia deloc de aceste grandori. Şi Jerusem nu este decât prima pe drumul către perfecţiunea celestă a frumuseţii Paradisului.

## 5.CERCURILE JERUSEMULUI

Rezervele rezidenţiale afectate grupurilor majore de viaţă a universului sunt denumite cercurile Jerusemului. Grupurile circulare menţionate în aceste expuneri sunt următoarele:

1.Cercurile Fiilor lui Dumnezeu.

2.Cercurile îngerilor şi ale spiritelor superioare.

3.Cercurile Ajutorilor Universului, inclusiv fiii trinitizaţi de către creaturile neataşate pe lângă Fiii Învăţători ai Trinităţii.

4.Cercurile Controlorilor Fizici Principali.

5.Cercurile muritorilor ascendenţi detaşaţi, inclusiv creaturile mediene.

6.Cercurile coloniilor de curtoazie.

7.Cercurile Corpului Finalităţii.

Fiecare dintre aceste grupuri rezidenţiale constă în şapte cercuri concentrice şi tot mai elevate. Ele sunt toate construite după acelaşi model, însă dimensiunile lor sunt diferite, şi ele sunt făcute din materiale distincte. Ele sunt împrejmuite toate de îngrădituri de mare întindere care se înalţă formând largi coridoare, îmbrăţişând fiecare grup de şapte cercuri concentrice.

1.*Cercurile Fiilor lui Dumnezeu*. Cu toate că Fiii lui Dumnezeu posedă o planetă socială numai a lor, una dintre lumile de cultură tranziţională, ei ocupă, de asemenea, aceste domenii întinse ale Jerusemului. Pe lumea lor de cultură tranziţională, muritorii ascendenţi se amestecă liber cu toate ordinele de filiaţie divină. Voi îi veţi iubi şi îi veţi cunoaşte personal pe aceşti fii, însă viaţa lor socială este în mare măsură limitată la lumea aceasta specială şi la sateliţii ei. Cu toate acestea, în cercurile Jerusemului putem vedea la lucru aceste grupuri variate de filiaţie. Şi, datorită faptului că viziunea morontială are o bătaie enormă, veţi putea circula pe coridoarele Fiilor şi observa activităţile misterioase ale numeroaselor lor ordine.

Aceste şapte cercuri ale Fiilor sunt concentrice şi succesiv elevate, astfel încât fiecare dintre cercurile exterioare mai mari oferă o panoramă a cercurilor interioare şi mai mici, fiecare dintre ele fiind împrejmuit de un zid formând o promenadă publică. Aceste ziduri sunt construite din geme de cristal de o strălucire orbitoare şi sunt ridicate atâta cât să le ofere o panoramă a întregului cerc de reşedinţă pe care îl înconjoară. Numeroasele porţi — de la cincizeci de mii la o sută cincizeci de mii — se deschid în fiecare dintre aceste ziduri, şi sunt făcute din câte un singur cristal sidefat.

Primul cerc al domeniului Fiilor este ocupat de Fiii Magistrali şi de statul lor major personal. Aici este locul în care se concentrează toate planurile şi activităţile imediate ale serviciilor acestor Fii judiciari în ceea ce priveşte manifestările şi judecăţile. De asemenea, prin acest centru, avonalii sistemului menţin contactul cu universul.

Al doilea cerc este ocupat de Fiii Învăţători ai Trinităţii. În acest domeniu sacru, daynalii şi asociaţii lor preiau instruirea Fiilor Învăţători primari nou sosiţi. Şi în toată această muncă ei sunt ajutaţi în cu pricepere de o diviziune de anumite fiinţe coordonate ale Strălucitoarelor Stele de Seară. Fiii trinitizaţi de creaturi ocupă un sector al cercului daynalilor. Într-un sistem local Fiii Învăţători ai Trinităţii sunt cei care îl reprezintă în cea mai mare măsură pe Tatăl Universal; cel puţin sunt fiinţe cu origine în Trinitate. Al doilea cerc este un domeniu care prezintă un interes extraordinar pentru toate populaţiile Jerusemului.

Al treilea cerc este consacrat Melchizedekilor. Aici este locul de rezidenţă al şefilor sistemici care supraveghează activităţile aproape nelimitate ale acestor Fii versatili. De la prima lume palat, şi de-a lungul întregii cariere a muritorilor ascendenţi pe Jerusem, Melchizedekii sunt părinţii lor adoptivi şi sfătuitorii lor mereu prezenţi. Putem spune fără a greşi că ei reprezintă influenţa dominantă pe Jerusem, în afară de activităţile continue ale Fiicelor şi ale fiilor Materiali.

Al patrulea cerc este lăcaşul vorondadekilor şi al tuturor celorlalte ordine de Fii vizitatori şi observatori care nu sunt găzduiţi altundeva. Preaînalţii Părinţi ai Constelaţiilor locuiesc în acest cerc pe parcursul vizitelor lor de inspecţie în sistemul local. Desăvârşitorii Înţelepciunii, Consilierii Divini şi Cenzorii Universali locuiesc toţi în acest cerc când sunt trimişi să slujească în sistem.

Al cincilea cerc este lăcaşul lanonandekilor, ordinul de filiaţie al Suveranilor Sistemici şi al Prinţilor Planetari. Cele trei grupuri se contopesc într-unul atunci când locuiesc acest domeniu. Rezervele sistemului sunt menţinute pe acest cerc, iar Suveranul Sistemului are un templu situat în centrul clădirilor grupului guvernamental de pe dealul administraţiei.

Al şaselea cerc este locul de şedere al Purtătorilor de Viaţă ai sistemului. Toate ordinele acestor Fii aici se adună, şi de aici pleacă în misiunile lor din lumi.

Al şaptelea cerc este locul de întâlnire al fiilor ascendenţi, muritori desemnaţi care sunt temporar în funcţiune în sediul sistemului, laolaltă cu consoartele lor serafice. Toţi foştii muritorii având un statut superior celui de cetăţeni ai Jerusemului şi inferior celui de finalitari sunt consideraţi că aparţin grupului avându-şi cartierul general în acest cerc.

Aceste rezerve circulare ale Fiilor ocupă o suprafaţă enormă şi, până acum o mie nouă sute de ani, exista un mare spaţiu liber în centrul său. Această regiune centrală este acum ocupată de monumentul comemorativ a lui Mihail, care a fost realizat acum aproximativ cinci sute de ani. În urmă cu patru sute nouăzeci şi cinci de ani, în momentul dedicării acestui templu, Mihail era prezent în persoană şi întregul Jerusem a auzit emoţionanta poveste a coborârii Fiului Maestru pe Urantia, cea mai mică dintre planetele Sataniei. Monumentul lui Mihail este acum centrul tuturor activităţilor incluse în administrarea sistemului modificat ca urmare a manifestării lui Mihail, inclusiv cea mai mare parte a activităţilor Salvingtonului, care au fost recent transferate aici. Statul major comemorativ cuprinde peste un milion de personalităţi.

2.*Cercul îngerilor*. La fel ca zona rezidenţială a Fiilor, cercurile îngerilor constau în şapte ridicături circulare concentrice succesive, având fiecare o deschidere către zonele interioare.

Primul dintre cercurile îngerilor este ocupat de Personalităţile Superioare ale Spiritului Infinit care se găsesc staţionate pe lumile-sediu — Mesagerii Solitari şi asociaţii lor. Al doilea cerc este consacrat oştirii mesagerilor, Consilierilor Tehnici, însoţitorilor, inspectorilor şi arhivarilor, care pot fi aduşi să lucreze din când în când pe Jerusem. Al treilea cerc este ocupat de spiritele slujitoare din ordinele şi grupările mai înalte.

Al patrulea cerc este ocupat de serafimii administratori, iar serafimii care servesc într-un sistem local ca Satania, alcătuiesc "o oaste nenumărată de îngeri". Al cincilea cerc este ocupat de serafimii planetari, în timp ce al şaselea este lăcaşul slujitorilor de tranziţie. Al şaptelea cerc este sfera de şederea a anumitor ordine revelate ale serafimilor. Arhivarii tuturor acestor grupuri de îngeri nu locuiesc împreună cu semenii lor. Ei sunt domiciliaţi în templul arhivelor Jerusemului. Toate documentele sunt păstrate în trei exemplare în această triplă sală a arhivelor. În sediul unui sistem, documentele sunt întotdeauna păstrate sub o formă materială, sub una morontială şi sub una spirituală.

Aceste şapte cercuri de îngeri sunt înconjurate de expunerea panoramică a Jerusemului, cu o circumferinţă de cinci mii de mile standard.Este prezentat aici statutul progresiv al lumilor populate ale Sataniei sub o formă mereu revizuită, astfel încât să reprezinte cu adevărat condiţiile de actualitate de pe planetele individuale. Nu mă

îndoiesc că această imensă promenadă care se înalţă deasupra cercurilor îngerilor va fi prima văzută în Jerusem, care va atrage atenţia voastră atunci când vi se va acorda ceva mai mult răgaz în timpul vizitelor voastre iniţiale.

Aceste expuneri sunt în sarcina nativilor Jerusemului , însă ei sunt asistaţi de ascenderii diverselor lumi ale Sataniei, care locuiesc pe Jerusem în drumul lor către Edentia. Descrierea condiţiilor planetare şi a progreselor mondiale se efectuează prin numeroase metode, dintre care unele vă sunt cunoscute, însă, în cea mai mare parte, , prin tehnici necunoscute pe Urantia. Aceste expuneri ocupă marginea exterioară a vastului zid. Restul promenadei este aproape în întregime deschis, fiind în acelaşi timp foarte împodobit, şi aceasta într-un mod magnific.

3.*Cercurile Ajutoarelor Universului*. Cartierul general al Stelelor de Seară este situat în enormul spaţiu central. Aici se găseşte sediul sistemic al lui Galantia, şeful adjutant al acestui puternic grup de supraîngeri, primul împuternicit dintre toate Stelele de Seară ascendente. Cu toate că este vorba de una dintre cele mai recente construcţii, este şi unul dintre magnificele sectoare administrative ale Jerusemului. Acest centru are optzeci de kilometri diametru. Cartierul general al lui Galantia este un cristal monolitic, turnat, în întregime transparent. Fiinţele materiale, precum şi cele morontiale, apreciază mult aceste cristale material-morontiale. Stelele de Seară create îşi exercită influenţa pe tot cuprinsul Jerusemului, şi posedă atribute extrapersonale. Toată această lume a dobândit o savoare spirituală dat fiind faptul că numeroase activităţi ale Stelelor de Seară au fost transferate aici de pe Salvington.

4.*Cercurile Controlorilor Fizici Principali*. Diversele ordine de Controlori Fizici Principali sunt dispuse concentric în jurul vastului templu de putere în care prezidează şeful puterii sistemului în asociere cu şeful Supraveghetorilor de Putere Morontială. Acest templu de putere este unul dintre cele două sectoare ale Jerusemului, în care intrarea este interzisă muritorilor ascendenţi şi creaturilor mediene. Celălalt este sectorul de dematerializare din zona Fiilor Materiali, cu o serie de laboratoare unde serafimii transportori transformă fiinţele într-o stare întru totul asemănătoare aceleia a ordinului morontial de existenţă.

5.*Cercurile muritorilor ascendenţi*. Zona centrală a cercurilor muritorilor ascendenţi este ocupată de un grup de 619 monumente comemorative planetare, reprezentând cele şase sute nouăsprezece lumi locuite ale sistemului, şi aceste structuri suportă periodic transformări extinse. Muritorii fiecăreia dintre lumi au privilegiul de a-şi da acordul din timp în timp pentru anumite transformări sau adăugări pentru aceste monumente planetare. Chiar şi astăzi se mai fac încă numeroase schimbări în structurile Urantiei. Acest centru de 619 temple este ocupat de un model de lucru al Edentiei şi a numeroaselor sale lumi de cultură ascendentă. Acest model are un diametru de şaizeci şi patru de kilometri, şi este o reproducere veridică a sistemului real al Edentiei în toate detaliile sale.

Ascenderii au plăcerea de a sluji pe Jerusem şi a observa tehnicile celorlalte grupuri. Tot ceea ce se întâmplă în aceste diverse cercuri se află deschis sub deplina observare a întregului Jerusem.

Activităţile acestei lumi comportă trei varietăţi distincte: munca, progresul şi jocul; altfel spus, serviciul, studiul, şi destinderea. Activităţile complexe constau în raporturi sociale, jocuri colective şi adoraţie divină. Există o mare valoare educativă în combinarea de diverse grupuri de personalităţi, de ordine foarte distincte unele de altele.

6.*Cercurile coloniilor de curtoazie*. Cele şapte cercuri ale coloniilor de curtoazie sunt împodobite cu trei structuri colosale: enormul observator astronomic al Jerusemului, gigantica galerie de artă a Sataniei şi imensa sală de adunări a îndrumătorilor de retrospecţie, teatrul activităţilor morontiale consacrate odihnei şi recreaţiei.

Artizanii celeşti îi îndrumă pe spornagi şi furnizează marea mulţime de decoraţiuni creative şi de monumente comemorative care abundă în toate locurile de reuniune publică. Studiourile acestor artizani se numără printre cele mai mari şi mai frumoase dintre toate aceste edificii neasemuite ale acestei lumi magnifice. Celelalte colonii de curtoazie menţin întinse şi frumoase cartiere generale. Multe dintre aceste clădiri sunt construite în întregime din geme cristaline. Toate lumile arhitecturale sunt pline de cristale şi de metale preţioase.

7.*Cercurile finalitarilor* au în centrul lor o structură unică, iar un templu gol analog se găseşte pe toate lumile-sediu sistemice de pe tot cuprinsul Nebadonului. Aceste edificiu al Jerusemului poartă pecetea sigiliului lui Mihail şi următoarea inscripţie: " Neînchinat, celui de-al şaptelea stadiu al spiritului — misiunii eterne". Gabriel este cel care a pus pecetea pe acest templu de mister şi nimeni, în afară de Mihail, nu poate rupe sigiliul suveranităţii puse de Strălucitoarea Stea de Dimineaţă. Într-o bună zi veţi putea contempla acest templu tăcut, chiar dacă nu îi veţi putea pătrunde misterul.

*Alte cercuri ale Jerusemului*. Pe lângă cercurile rezidenţiale, pe Jerusem mai sunt şi multe alte lăcaşuri cu destinaţie specială.

## 6.PĂTRATELE EXECUTIV-ADMINISTRATIVE

Diviziunile executiv-administrative ale sistemului sunt situate în imense pătrate departamentale, în număr de o mie. Fiecare unitate administrativă se împarte într-o sută de subdiviziuni, a câte zece subgrupe fiecare. Aceste o mie de pătrate sunt grupate în zece mari diviziuni, formând astfel următoarele zece departamente administrative:

1.Întreţinere fizică şi ameliorare materială, domeniile puterii şi energiei fizice.
2.Arbitraje, etică şi judecăţi administrative.
3.Probleme planetare şi locale.
4.Probleme ale constelaţiilor şi ale universului.
5.Educaţie şi alte activităţi a Melchizedekilor.
6.Progres fizic planetar şi sistemic, domeniul ştiinţific al activităţilor Sataniei.
7.Chestiuni morontiale.
8.Activităţi şi etică pur spirituale.
9.Slujire ascendentă.
10.Filozofie a marelui univers.

Aceste structuri sunt transparente, astfel încât toate activităţile lor sistemice pot fi observate chiar şi de studenţii aflaţi în vizită.

## 7.DREPTUNGHIURILE — SPORNAGII

Cele o mie de *dreptunghiuri* ale Jerusemului sunt ocupate de viaţa autohtonă inferioară a planetei-sediu, iar în centrul lor se situează vastul cartier general circular al spornagilor.

Pe Jerusem veţi fi stupefiaţi de realizările agricole ale minunaţilor spornagi. Pământul este cultivat aici mai mult pentru efecte estetice şi ornamentale. Spornagii sunt grădinarii peisagişti ai lumilor-sediu, şi ei amenajează spaţiile deschise ale Jerusemului într-o manieră atât originală, cât şi artistică. La cultivarea pământului ei folosesc atât animale, cât şi numeroase dispozitive mecanice. Ei sunt pricepuţi la utilizarea inteligentă a influenţelor de putere ale tărâmului lor, precum şi la angajarea numeroaselor ordine ale fraţilor lor mai mici din creaţiile animale inferioare, dintre care multe le sunt puse la dispoziţie pe aceste lumi speciale. Acest ordin de viaţă animală este acum cârmuit, în mare parte, de către creaturile mediene ascendente ale sferelor evolutive.

Spornagii nu sunt locuiţi de Ajustori. Ei nu posedă suflet de supravieţuire, însă se pot bucura de o viaţă foarte lungă, ajungând uneori şi până la patruzeci sau cincizeci de mii de ani standard. Numărul lor este foarte mare, şi ei oferă sprijinul lor fizic tuturor ordinelor de personalităţi universale având nevoie de servicii materiale.

Deşi spornagii nu posedă şi nici nu dezvoltă suflete de supravieţuire, deşi sunt lipsiţi de personalitate, ei elaborează, totuşi, o individualitate susceptibilă să se reîncarneze. Când, odată cu trecerea timpului, corpul fizic al acestor creaturi unice se deteriorează prin uzură şi îmbătrânire, creatorii lor, în colaborare cu Purtătorii Vieţii, fabrică noi corpuri, în care aceiaşi vechi spornagi îşi restabilesc rezidenţa.

Din tot universul Nebadonului, spornagii sunt singurele creaturi care se reîncarnează într-un fel sau altul. Ele nu sunt sensibile decât la primele cinci spirite mentale adjutante; ele nu reacţionează la spiritele de adoraţie şi de înţelepciune, însă mintea sensibilă la cele cinci adjutante este echivalentă cu un nivel de totalitate sau de a şasea realitate, şi acest factor este cel care persistă ca identitate experienţială.

Sunt lipsit de orice termen de comparaţie în încercarea de a descrie aceste creaturi utile şi neobişnuite, din moment ce pe lumile evolutive nu se găseşte nici un animal asemuitor. Spornagii nu sunt fiinţe evolutive, deoarece au fost proiectaţi de Purtătorii Vieţii în forma lor prezentă şi cu statutul lor actual. Ei sunt bisexuaţi şi procreează după necesitate, pentru a se face faţă nevoilor unei populaţii în creştere.

Pentru a sugera minţilor Urantiei o noţiune a naturii acestor frumoase şi utile creaturi, aş spune că ele înglobează trăsăturile de caracter combinate ale unui cal credincios şi ale unui câine iubitor, şi că ele manifestă o inteligenţă ce o depăşeşte cu mult pe aceea a tipurilor superioare de cimpanzei; Şi, judecând după standardele fizice ale Urantiei, sunt şi nişte fiinţe foarte frumoase. Spornagii apreciază mult atenţiile care le sunt oferite de gazdele lor materiale şi semimateriale de pe lumile lor arhitecturale. Vederea lor le permite să recunoască, în plus, fiinţele materiale, creaţiile morontiale şi ordinele îngereşti inferioare, creaturile mediene, precum şi câteva

ordine inferioare de personalităţi spirituale. Ei nu înţeleg adoraţia infinitului şi nu sesizează importanţa eternului, însă, din afecţiune pentru stăpânii lor, participă la devoţiunile spirituale exterioare ale tărâmului lor.

Unii cred că, într-o epocă viitoare a universului, aceşti spornagi fideli vor scăpa de nivelul lor animalic de existenţă şi vor dobândi un destin evolutiv valabil de creştere intelectuală progresivă şi chiar de împlinire spirituală.

## 8.TRIUNGHIURILE JERUSEMULUI

Treburile pur locale şi de rutină ale Jerusemului sunt dirijate din cele o sută de *triunghiuri*. Aceste unităţi sunt grupate în jurul a zece magnifice structuri care arbitrează organizaţia locală a Jerusemului. Triunghiurile sunt înconjurate de panouri descriptive panoramice ale istoriei cartierului general sistemic. Există acum un hiat de peste două mii de mile standard în această istorie circulară. Acest sector va fi restaurat atunci când Satania va fi reintegrată în familia constelaţiilor. Toate dispoziţiile pentru întâmpinarea acestui eveniment au fost date prin decretele lui Mihail, însă tribunalul Celor Îmbătrâniţi de Zile nu a sfârşit încă să se pronunţe asupra chestiunilor legate de rebeliunea lui Lucifer. Satania nu poate să reintre în deplina comunitate a Norlatiadekului, atâta timp cât sistemul adăposteşte arhirebeli, fiinţe care au fost create superioare şi care au căzut din lumină în întuneric.

Când Satania se va putea întoarce în sânul constelaţiei, se va lua din nou în consideraţie readmiterea acestor lumi izolate în familia sistemică a planetelor locuite, în acelaşi timp cu restabilirea lor în comuniunea spirituală a domeniilor. Însă chiar dacă Urantia ar fi reîncorporată în circuitele sistemice, voi veţi rămâne încă stânjeniţi de faptul că ansamblul sistemului rămâne supus unei carantine a norlatiadekilor, care îl izolează parţial de toate celelalte sisteme.

Însă, nu peste mult timp, judecata lui Lucifer şi a asociaţilor săi va reinstaura sistemul Sataniei în constelaţia Norlatiadekului, şi prin urmare Urantia şi celelalte sfere izolate vor fi restabilite în circuitul Sataniei. Aceste lumi se vor bucura atunci din nou de privilegiul comunicărilor interplanetare şi al comuniunii intersistemice.

Rebelii şi rebeliunea vor avea un sfârşit. Şefii Supremi sunt îndurători şi răbdători, însă legea referitoare la răul nutrit cu bună ştiinţă este aplicată universal şi infailibil. "Plata pentru păcat este moartea" — anihilarea pentru totdeauna.

[Prezentat de un Arhanghel din Nebadon.]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A II-A - UNIVERSUL LOCAL

## CAPITOLUL 47 - CELE ŞAPTE LUMI PALAT

Atunci când Fiul Creator a locuit pe Urantia, el a vorbit despre "numeroase lăcaşuri din universul Tatălui". Într-un anumit sens, cele cincizeci şi şase de lumi care înconjoară Jerusemul sunt toate consacrate culturii tranziţionale a muritorilor ascendenţi, însă numele de lumi palat este atribuit cu precădere celor şapte sateliţi ai lumii numărul unu.

Lumea de tranziţie numărul unu este în sine pe deplin şi exclusiv consacrată activităţilor ascendente, ea fiind cartierul general al corpului finalitarilor ataşaţi Sataniei. Această lume serveşte în prezent drept sediu pentru mai mult de o sută de mii de companii de finalitari, şi fiecare dintre ele conţine o mie de fiinţe glorificate.

Când un sistem este stabilizat în lumină şi viaţă, şi când una câte una lumile palat încetează să servească drept staţii educative pentru muritori, ele sunt ocupate de populaţia finalitară în creştere, care se acumulează în aceste sisteme mai vechi şi mai perfecţionate.

Cele şapte lumi palat sunt date în grija supraveghetorilor morontiali şi a Melchizedekilor. Pe fiecare dintre ele, un guvernator în exerciţiu este direct răspunzător înaintea şefilor Jerusemului. Conciliatorii Uversei menţin un sediu pe fiecare lume palat, şi în vecinătate se găseşte locul de întâlnire local al Consilierilor Tehnici. Îndrumătorii de retrospecţie şi artizanii celeşti întreţin, de asemenea, câte un sediu de grup pe fiecare dintre aceste lumi. Spirongii acţionează de pe a doua lume palat şi de pe următoarele, în vreme ce toate şapte, laolaltă cu celelalte planete de cultură tranziţională şi cu lumile sediu sunt din abundenţă populate cu spornagi de tip normal.

## 1.LUMEA FINALITARILOR

Cu toate că lumea tranziţională numărul unu nu conţine ca rezidenţi decât finalitari şi anumite grupuri de copii salvaţi, însoţiţi de aceia care au grijă de ei, sunt date dispoziţii să fie primite toate clasele de fiinţe spirituale, de muritori în tranziţie şi de vizitatori studenţi. Spornagii, care activează pe toate aceste lumi, sunt gazde ospitaliere pentru toate fiinţele pe care le pot recunoaşte. Ei au un vag sentiment în legătură cu finalitarii, însă nu pot să îi perceapă. Probabil că îşi fac o imagine foarte asemănătoare cu aceea pe care v-o faceţi voi despre îngeri în prezenta voastră stare fizică.

Lumea finalitarilor este o sferă de o distinsă frumuseţe fizică şi de o extraordinară împodobire morontială, însă marele lăcaş spiritual situat în centru de activităţi, templul finalitarilor, nu este vizibil vederii materiale neajutate sau viziunii morontiale iniţiale. Însă transformatorii de energie sunt capabili să le facă vizibile multe dintre aceste realităţi muritorilor ascendenţi, şi aşa şi fac din când în când, de pildă cu ocazia reuniunilor claselor studenţilor lumii palat pe această sferă culturală.

Pe parcursul întregii voastre experienţe pe lumile palat, veţi avea o anumită conştiinţă spirituală a prezenţei fraţilor voştri înălţaţi care au atins Paradisul, însă din când în când este foarte relaxant să se perceapă modul în care ei trăiesc în domiciliile cartierului lor general. Voi nu îi veţi percepe în mod spontan pe finalitari până ce nu veţi dobândi adevărata viziune spirituală.

Pe prima lume palat, toţi supravieţuitorii trebuie să treacă prin filtrul comisiei parentale a planetei lor natale. Comisia Urantiei se compune, în prezent, din douăsprezece cupluri de părinţi recent sosiţi , care au avut, în ca muritori, experienţa creşterii a cel puţin trei copii până la vârsta pubertăţii. Serviciul în această comisie se face cu rândul, de regulă numai pe o durată de zece ani. Toţi cei examinaţi, a căror experienţă părintească nu este satisfăcătoare pentru comisionari, trebuie să îşi desăvârşească calificarea lor servind în domeniile Fiilor Materiali ai Jerusemului sau, în parte, în creşa de probaţie a lumii finalitare.

Însă, independent de experienţa lor părintească, părinţilor lumii palat ai căror copii cresc în creşa de probaţie, li se acordă orice prilej de a colabora cu păzitorii morontiali ai acestor copii la instruirea şi la pregătirea lor. Aceşti părinţi au permisiunea de a le face până la patru vizite pe an. Şi a-i vedea părinţii lumii palat îmbrăţişându-i pe copiii lor materiali cu ocazia pelerinajelor lor periodice în lumea finalitară este unul dintre spectacolele cele mai frumoase şi cele mai mişcătoare ale întregii cariere ascendente. Deşi unul dintre părinţi, sau chiar amândoi, pot să părăsească lumile palat înaintea copilului, ei sunt foarte adesea contemporani pentru o anumită perioadă.

Nici un ascender muritor nu poate fi scutit de experienţa de a creşte copii — pe ai lui sau pe ai altora — fie pe lumile materiale fie, mai târziu, pe lumea finalitară sau pe Jerusem. Neapărat taţii trebuie să treacă prin această experienţă esenţială, precum mamele. La popoarele moderne de pe Urantia există concepţia nefericită şi greşită că cultivarea copiilor le revine în principal în sarcina mamelor. Copiii au nevoie de un tată tot atât de mult cât de o mamă, iar taţii au nevoie de experienţa părintească ca şi mamele.

## 2.CREŞA DE PROBAŢIE

Şcolile Sataniei unde sunt primiţi copiii sunt situate pe lumea finalitară, prima dintre sferele de cultură tranziţională a Jerusemului. Aceste şcoli în care se primesc copii sunt acţiuni consacrate creşterii şi educării copiilor timpului, inclusiv a celor care au murit pe lumile evolutive ale spaţiului, înainte de a fi dobândit un statut individual înscris în arhivele universului. Dacă unul dintre părinţi sau ambii părinţi ai acestor copii supravieţuiesc, veghetorul destinului îl desemnează pe heruvimul său asociat ca păstrător al identităţii potenţiale a copilului, însărcinându-l pe heruvim cu responsabilitatea de a preda acest suflet nedezvoltat în mâinile Învăţătorilor Lumilor Palat, în creşa de probaţie a lumilor morontiale.

Aceşti aceiaşi heruvimii trimişi care, ca Învăţători ai Lumilor Palat şi sub îndrumarea Melchizedekilor, întreţin o organizaţie educativă extinsă pentru instruirea pupililor de probaţie ai finalitarilor. Aceşti pupili ai finalitarilor, aceşti copii de muritori ascendenţi, sunt întotdeauna personalizaţi după statutul lor fizic exact, în ceasul morţii, lipsind doar potenţialul de reproducere. Această trezire are loc în momentul sosirii unuia dintre părinţi pe prima lume palat. Li se dă atunci acestor copii, aşa cum sunt ei, toate ocaziile de a alege calea cerească întocmai cum ar fi făcut o astfel de alegere pe lumile în care moartea a pus atât de prematur sfârşit carierei lor.

Pe lumea creşă, creaturile de probaţie sunt grupate după următorul criteriu: au sau nu au un Ajustor, căci Ajustorii vin să locuiască în aceşti copii materiali întocmai ca pe lumile timpului. Copiii încă prea mici pentru a fi avut un Ajustor sunt crescuţi în familii de câte cinci, de vârste care variază de la un an, ori mai puţin, până la cinci ani, sau până la vârsta sosirii Ajustorului.

Toţi copiii lumilor în evoluţie care au Ajustori de Gândire, dar care nu au făcut înainte de moarte o alegere în ceea ce priveşte cariera Paradisului sunt, de asemenea, repersonalizaţi pe lumea finalitară a sistemului, unde cresc în familiile Fiilor Materiali şi în cele ale asociaţilor lor la fel ca micii copii care sosesc fără Ajustor, însă care vor primi mai târziu Veghetori de Mister după ce vor fi atins vârsta care să le permită o alegere morală.

Copiii şi adolescenţii locuiţi de un Ajustor şi trăind pe lumea finalitarilor sunt crescuţi tot în familii de câte cinci în care vârsta este cuprinsă între şase şi paisprezece ani. Cu aproximaţie, aceste familii sunt compuse din copii în vârstă de şase, de opt, de zece, de doisprezece şi de paisprezece ani. Oricând după şaisprezece ani, dacă alegerea finală a fost făcută, ei sunt transferaţi în prima lume palat şi îşi încep ascensiunea către Paradis. Unii din ei ajung să facă o alegere înainte împlinirii acestei vârste şi merg pe sferele de ascensiune, însă pe lumile palat sunt recunoscuţi doar foarte puţini copii sub vârsta de şaisprezece ani, socotiţi după standardele Urantiei.

Păzitorii serafici îi însoţesc aceşti tineri în pepiniera de probaţie a lumii finalitare, tot aşa cum, din punct de vedere spiritual, au grijă de muritorii de pe planetele evolutive, în timp ce fidelii spornagi se îngrijesc de nevoile lor fizice. Aceşti copii cresc astfel pe lumea de tranziţie până la vremea în care ei fac alegerea lor definitivă.

Când viaţa materială şi-a terminat cursul, dacă aceşti copii ai timpului nu au ales viaţa ascendentă sau dacă au luat o poziţie categorică contra aventurii Havonei, moartea pune în mod automat capăt carierei lor de probaţie. Nu există judecată pentru astfel de cazuri. Nu mai există reînviere din această a doua moarte. Aceşti copii devin pur şi simplu ca şi cum n-ar fi existat.

Însă dacă ei aleg calea paradisiacă a desăvârşirii atunci ei sunt pregătiţi imediat pentru a fi mutaţi pe prima lume palat unde mulţi sosesc, în timp, pentru a se alătura părinţilor lor în ascensiunea Havonei. După ce au trecut prin Havona şi au atins Deităţile aceste suflete salvate, de origine muritoare, constituie populaţia ascendentă permanentă a Paradisului. Aceşti copii care au fost privaţi de preţioasa şi esenţiala experienţă evolutivă pe lumile de natură muritoare nu sunt înrolaţi în Corpurile Finalităţii.

## 3.PRIMA LUME PALAT

Pe lumile palat supravieţuitorii muritori reînviaţi reiau firul vieţii lor exact din punctul în care l-au lăsat când au fost surprinşi de moarte. Când veţi trece de pe Urantia pe prima lume palat, veţi remarca o schimbare considerabilă, însă dacă aţi veni de pe o sferă a timpului mai normală şi care progresează cu greu v-aţi putea da seama de vreo diferenţă, în afară de faptul că v-aţi pomeni în posesia unui alt corp; tabernaculul de carne şi sânge a fost lăsat în urmă, pe lumea natală.

Adevăratul centru al tuturor activităţilor pe prima lume palat este sala de reînviere, enormul templu de asamblare a personalităţii. Această construcţie gigantică este locul de întâlnire central al păzitorilor serafici de destin, al Ajustorilor Gândirii şi al arhanghelilor reînvierii. Purtătorii Vieţii lucrează şi ei cu aceste fiinţe celeste la reînvierea celor morţi.

Transcrierile minţii muritoare şi tiparele active ale memoriei creaturii, transpuse de la nivelele materiale la nivele spirituale sunt proprietatea individuală a Ajustorilor Gândirii detaşaţi. Aceşti factori spiritualizaţi ai minţii, ai memoriei şi ai personalităţii creaturii fac pentru totdeauna parte integrantă din aceşti Ajustori. Matricea mentală a creaturii şi potenţialele de identitate pasive sunt prezente în sufletul morontial dat în grija păzitorilor serafici ai destinului. Şi tocmai reunirea sufletului morontial încredinţat serafimilor cu mintea spirituală încredinţată Ajustorului este cea ce reconstituie personalitatea creaturii şi constituie reînvierea supravieţuitorilor adormiţi.

Dacă o personalitate tranzitorie de origine muritoare nu ar fi niciodată reconstituită astfel, elementele spirituale ale acestei creaturi nesupravieţuitoare ar continua veşnic să facă parte integrală din înzestrarea experienţială individuală a celui care a fost cândva Ajustorul său interior.

De la Templul Vieţii Noi se întind şapte aripi radiale, sălile de reînviere ale raselor muritoare. Fiecare dintre aceste structuri este consacrată reconstituirii celor care aparţin uneia din cele şapte rase ale timpului. Fiecare din cele şapte aripi conţin sute de mii de încăperi de reînviere personale şi se termină cu sălile circulare de asamblare în clasă, care servesc drept camere de trezire pentru un număr de indivizi ajungând până la un milion. Aceste săli sunt înconjurate de camere în care sunt reconstituite personalităţile raselor mixte ale lumilor postadamice normale. Indiferent de tehnica ce poate fi folosită pe lumile individuale ale timpului pe parcursul reînvierilor dispensaţionale sau speciale, reconstituirea reală şi conştientă a unei personalităţi actuale şi complete are loc în sălile de reînviere ale primei lumi palat. .Veţi păstra pe vecie amintirea profundelor impresii pe care le-aţi trăit când aţi asistat pentru prima dată la aceste dimineţi de reînviere.

Din sălile de reînviere porniţi către sectorul Melchizedekilor unde vi se acordă o reşedinţă permanentă. Intraţi atunci într-o perioadă de zece zile de libertate personală. Sunteţi liber să exploraţi vecinătatea imediată a noului vostru cămin şi să vă familiarizaţi cu programul care vă aşteaptă în viitorul imediat. Aveţi, de asemenea, timp să vă satisfaceţi dorinţa de a consulta registrul înscrierilor şi ai le face vizite celor pe care i-aţi iubit şi celorlalţi prieteni pământeni care v-au precedat pe aceste lumi. La sfârşitul celor zece zile de tihnă veţi începe a doua etapă a călătoriei către Paradis, căci lumile palat nu sunt doar planete de detenţie, ci sfere de pregătire efectivă.

Pe lumea palat numărul unu (sau pe alta, dacă statutul vostru este mai elevat) vă veţi relua pregătirea intelectuală şi dezvoltarea spirituală exact de la nivelul la care au fost întrerupte de moarte. Între momentul morţii planetare sau al transferului şi acela al reînvierii pe lumea palat, muritorii nu câştigă absolut nimic în afară de experienţa faptului supravieţuirii. Voi începeţi acolo exact din punctul în care v-aţi oprit aici.

Aproape toate experienţele lumii palat numărul unu ţin de sprijinul acordat deficienţelor. Supravieţuitorii care sosesc pe această primă sferă de detenţie prezintă atât de numeroase şi de variate defecte de caracter de creatură şi deficienţe de experienţă umană încât activităţile majore ale tărâmului urmăresc corectarea şi tratarea acestor multiple moşteniri ale vieţii încarnate de pe lumile materiale evolutive ale timpului şi spaţiului.

Şederea pe lumea palat numărul unu este menită să dezvolte supravieţuitorii muritori cel puţin până la statutul dispensaţiei postadamice pe lumile evolutive normale. Din punct de vedere spiritual, studenţii lumii palat au depăşit desigur cu mult această stare de simplă dezvoltare umană.

Dacă nu trebuie să fiţi reţinuţi pe lumea palat numărul unu veţi intra, după zece zile, în somnul de tranziţie şi veţi mergea pe lumea numărul doi, Şi la fiecare zece zile după aceea veţi înainta astfel până când veţi ajunge pe lumea menirii voastre.

Centrul celor şapte cercuri majore ale administrării primei lumi palat este ocupat de templul Însoţitorilor Morontiei, îndrumătorii personali ataşaţi ascendenţilor muritori. Aceşti însoţitori sunt vlăstare ale Spiritului Mamă al universului local şi se găsesc mai multe milioane pe lumile morontiale ale Sataniei. În afară de cei care sunt ataşaţi ca însoţitori de grup, veţi avea tangenţă cu tălmăcitorii şi traducătorii, cu deţinătorii de clădiri şi cu supraveghetorii de călătorii. Şi toţi aceşti însoţitori manifestă un puternic spirit de cooperare cu cei care caută să dezvolte factorii voştri de personalitate mentală şi spirituală în interiorul corpului morontial.

De la debutul vostru pe prima lume palat, un însoţitor morontial este ataşat fiecărei companii de o mie de ascendenţi muritori însă, veţi întâlni şi mai mulţi înaintând prin cele şapte sfere ale locuinţelor. Aceste frumoase şi iscusite fiinţe sunt nişte tovarăşi sociabili şi nişte îndrumători fermecători. Ei sunt liberi să însoţească indivizi sau grupuri alese din orice sferă de cultură tranziţională şi de pe sateliţii ei. Ei sunt călăuzele de călătorie şi tovarăşii de odihnă ai tuturor muritorilor ascendenţi. Ei însoţesc adesea grupuri de supravieţuitori pe parcursul vizitelor periodice pe Jerusem, şi în fiecare zi, cât timp sunteţi acolo, voi puteţi merge în sectorul de înscrieri al

capitalei sistemului şi să întâlniţi ascenderi care vin din cele şapte lumi palat, căci aceştia din urmă călătoresc liber încolo şi încoace între lăcaşurile lor de reşedinţă şi cartierul general al sistemului.

## 4.A DOUA LUME PALAT

Pe această sferă vă instalaţi cel mai mult în viaţa lumilor palat. Încep să ia formă regrupările vieţii morontiale; grupuri de lucru şi organizaţii sociale încep să funcţioneze, comunităţile ating nişte proporţii formale, iar muritorii care în progres inaugurează noi ordine sociale şi iniţiază noi aranjamente guvernamentale.

Supravieţuitorii contopiţi cu Spiritul ocupă lumile palat în comun cu muritorii ascendenţi contopiţi cu Ajustorul. Cu toate că diversele ordine de viaţă pe lumile celeste diferă, ele sunt toate prietenoase şi fraterne. Pe nici una dintre lumile ascensiunii nu veţi găsi ceva care să semene cu intoleranţa umană şi cu discriminarea sistemelor lipsite de consideraţie ale castelor.

Pe măsură ce urcaţi una câte una lumile palat, voi le găsiţi tot mai animate de activităţile morontiale ale supravieţuitorilor care progresează. Înaintând, veţi recunoaşte o tot mai multe caracteristici ale Jerusemului. Marea de cristal îşi face apariţia pe a doua lume palat.

Pe parcursul fiecărei avansări de la o lume palat la alta veţi dobândi un corp morontial nou dezvoltat şi bine ajustat. Veţi adormi pentru transportul serafic şi vă veţi trezi în sălile de reînviere cu corpul nou, dar nedezvoltat, foarte mult ca atunci când aţi ajuns pentru prima dată pe lumea palat numărul unu, numai că Ajustorul Gândirii nu vă părăseşte pe parcursul somnului de tranzit între lumile palat. Odată trecuţi de la o lume evolutivă la lumea palat iniţială, personalitatea voastră rămâne intactă.

În timpul ascensiunii voastre în viaţa morontială voi păstraţi integral memoria Ajustorului vostru. Asociaţiile mentale care erau pur animale şi în întregime materiale au pierit în mod natural împreună cu creierul fizic, însă toate lucrurile valabile ale vieţii voastre mentale, şi care aveau o valoare de supravieţuire, au fost contrabalansate de Ajustor şi au fost reţinute ca parte a memoriei personale de-a lungul întregii cariere ascendente. Voi rămâneţi conştienţi de toate experienţele voastre valabile atunci când avansaţi de la o lume palat la alta şi de la un sector al universului la altul — chiar şi până în Paradis.

Cu toate că voi aveţi corpuri morontiale, voi continuaţi să mâncaţi, să beţi şi să vă odihniţi în cursul trecerii voastre prin cele şapte lumi palat. Voi absorbiţi alimente de ordin morontial, un domeniu de energie vie necunoscută pe lumile materiale. Corpul morontial utilizează pe deplin hrana şi apa, însă fără deşeuri reziduale. Reflectaţi o clipă: lumea palat numărul unu este o sferă foarte materială, reprezentând începuturile regimului morontial; voi sunteţi încă aproape umani şi nu prea îndepărtaţi de punctele de vedere limitate ale vieţii pământeşti, însă fiecare lume vădeşte un progres evident. De la o sferă la alta, voi deveniţi mai puţin materiali, mai intelectuali şi un pic mai spirituali. Pe ultimele trei dintre aceste şapte lumi de progres, progresul spiritual este cel mai accentuat.

Deficienţe biologice au fost larg compensate pe prima lume palat. Defectele de experienţă planetară ce ţin de viaţa sexuală, asocierile în familie şi funcţiunile parentale au fost fie corectate, fie incluse în proiecte de rectificări viitoare în sânul unor familii de Fii Materiali în Jerusem.

Lumea palat numărul doi contribuie într-un mod mai specific la eliminarea tuturor fazelor de conflicte intelectuale şi la tratarea tuturor felurilor de dizarmonie mentală. Efortul de a aprofunda semnificaţia motei morontiale, început pe prima lume palat, este aici urmat într-un mod mai serios. Dezvoltarea atinsă pe lumea palat numărul doi se aseamănă cu statutul intelectual al culturii care urmează după venirea Fiilor Magistrali pe lumile evolutive ideale.

## 5.A TREIA LUME PALAT

A treia lume palat este cartierul general al Învăţătorilor Lumilor Palat. Cu toate că ei lucrează pe cele şapte sfere ale lumilor palat, ei îşi menţin sediul de grup în centrul cercurilor şcolare ale lumii numărul trei. Există milioane de asemenea instructori pe lumile palat şi pe lumile morontiale superioare. Aceşti heruvimii elevaţi şi glorificaţi servesc ca învăţători morontiali pe tot drumul în sus, de jos de pe lumile palat până la ultima sferă de pregătire ascendentă a universului local. Ei vor fi printre ultimii de la care vă veţi lua un călduros adio atunci când va veni vremea plecării, clipa când vă veţi lua rămas bun, cel puţin pentru câteva epoci, de la universul vostru natal şi veţi fi înserafimaţi pentru tranzitul către lumile de primire ale sectorului minor al suprauniversului vostru.

În cursul şederii voastre pe prima lume palat aveţi permisiunea să vizitaţi prima lume de tranziţie, cartierul general al finalitarilor şi creşa de probaţie a sistemului, unde sunt crescuţi copiii evolutivi nedezvoltaţi. Când ajungeţi pe lumea palat numărul doi, vi se îngăduie să vizitaţi periodic lumea de tranziţie numărul doi, unde se găsesc sediul supraveghetorilor morontiei pentru toată Satania şi şcolile de pregătire pentru diversele ordine morontiale. Atunci când veţi ajunge pe lumea palat numărul trei vi se va acorda imediat permisiunea de a vizita a treia sferă de tranziţie, sediul ordinelor îngereşti şi al diverselor lor şcoli de instruire sistemice. Vizitele făcute din această lume pe Jerusem sunt tot mai benefice pentru muritorii în progres şi prezintă pentru ei un interes tot mai mare.

A treia lume palat este o lume de mari înfăptuiri personale şi sociale pentru toţi cei care nu au experimentat echivalentul acestor cercuri de cultură pe lumile lor natale muritoare, înainte de a fi dezbăraţi de trupul lor. Începe pe această sferă o muncă educativă mai pozitivă. Educaţia pe primele două lumi palat este mai degrabă de natură negativă, preocupându-se de deficienţe, în sensul că ea se ocupă de completarea experienţei vieţii întrupate. Pe aceasta a treia lume palat supravieţuitorii încep, în mod real, cultivarea lor morontială progresivă. Această pregătire are ca obiectiv principal să întărească înţelegerea corelaţiei dintre mota morontială şi logica muritorilor, coordonarea motei morontiale cu filozofia umană. Atunci muritorii supravieţuitori dobândesc o clarviziune practică şi cu adevărat metafizică. Este veritabila introducere în înţelegerea inteligentă a semnificaţiilor cosmice şi a inter-relaţiilor universale. Cultura celei de a treia lumi palat participă la natura epocii posterioare, aceea a manifestării unui Fiu pe o planetă normală locuită.

## 6.A PATRA LUME PALAT

Atunci când veţi ajunge pe a patra lume palat veţi fi bine angajaţi în cariera morontială; aţi făcut o cale lungă de la existenţa voastră materială iniţială. Primiţi permisiunea de a face vizite în lumea de tranziţie numărul patru pentru a vă familiariza cu cartierul general şi cu şcolile de pregătire ale supraîngerilor, inclusiv cu Strălucitoarele Stele de Seară. Datorită bunelor oficii ale acestor supraîngeri din a patra lume de tranziţie, vizitatorii morontiali pot să se apropie foarte mult de diversele ordine de Fii ai lui Dumnezeu în cursul vizitelor lor periodice pe Jerusem. În realitate, noi sectoare ale capitalei sistemice se deschid treptat muritorilor în progres, atunci când ei fac vizite repetate în lumea sediu. Noi lucruri măreţe se dezvăluie progresiv înaintea minţii în expansiune a acestor ascenderi.

Pe a patra lume ascenderul individual găseşte cu mai mare exactitate locul său în munca colectivă şi funcţiunile de clasă ale vieţii morontiale. Ascenderii învaţă aici să aprecieze mai bine transmisiunile şi alte faze ale culturii şi ale progresului din universul local.

Pe parcursul perioadei lor de pregătire pe cea de a patra lume palat, muritorii ascendenţi iau pentru prima dată cunoştinţă de cerinţele şi de încântările adevăratei vieţi sociale a creaturilor morontiale. Este, realmente, o experienţă nouă pentru creaturile evolutive să participe la activităţi sociale care nu sunt întemeiate nici pe dorinţa de preamărire de sine, nici pe căutarea triumfurilor personale. Sunteţi introduşi într-o nouă ordine socială bazată pe compătimirea înţelegătoare a unei preţuiri reciproce, iubirea dezinteresată a serviciilor reciproce şi, mai ales, mobilul de a realiza un destin comun şi suprem - ţelul Paradisiac al perfecţiunii adoratoare şi divine. Ascenderii devin toţi conştienţi, prin ei înşişi, de cunoaşterea de Dumnezeu, de revelarea lui Dumnezeu, de căutarea de Dumnezeu şi de găsirea lui.

Cultura intelectuală şi socială a celei de a patra lumi palat poate fi asemuită cu viaţa mentală şi socială a epocii posterioare celei a Fiului Învăţător pe planetele care evoluează normal. Statutul său spiritual este cu mult înaintea acestei dispensaţii muritoare.

## 7.A CINCIA LUME PALAT

Transportul în a cincia lume palat reprezintă un extraordinar pas înainte în viaţa unui progresist morontial. Experienţa acestei lumi este o adevărată anticipare a vieţii Jerusemului. Aici începeţi să realizaţi care este înaltul destin al lumilor evolutive loiale, de vreme ce, în mod normal, ele pot progresa până la acest stadiu pe parcursul dezvoltării lor planetare naturale. Cultura acestei lumi palat corespunde, în general, celei din perioada primitivă a luminii şi vieţii de pe planetele în care evoluţia progresează normal. Şi din aceasta puteţi înţelege de ce este rânduit ca aceste tipuri de fiinţe înalt cultivate şi progresive, care locuiesc uneori pe lumile evolutive avansate, să fie scutite de a mai trece prin una sau mai multe sfere palat, dacă nu chiar şi prin toate.

Însuşindu-vă limbajul universului local înainte de a părăsi a patra lume palat, veţi consacra acum mai mult timp perfecţionării limbii Uversei pentru a poseda bine cunoaşterea celor două limbi înainte de a ajunge pe Jerusem cu statut rezidenţial. Toţi muritorii ascendenţi sunt bilingvi, de la sediul sistemului lor până în Havona. Aici este de ajuns să se lărgească vocabularul suprauniversului, însă este necesara o lărgire şi mai mare pentru a se putea locui în Paradis.

La sosirea pe a cincia lume palat pelerinul primeşte permisiunea de a vizita lumea tranziţională corespunzătoare numărului respectiv, cartierul general al Fiilor. Aici muritorul ascendent se familiarizează personal cu diversele grupări de filiaţie divină. El a auzit vorbindu-se de aceste fiinţe superbe şi a întâlnit deja câteva pe Jerusem, însă acum începe să le cunoască cu adevărat.

Pe a cincia lume voi începeţi să vă informaţi despre lumile de studiu ale constelaţiilor. Aici întâlniţi primii instructori care încep să vă pregătească pentru şederea ulterioară în constelaţie. Aceste pregătiri se continuă pe lumile numărul şase şi şapte, în vreme ce retuşurile finale sunt efectuate în sectorul muritorilor ascendenţi de pe Jerusem.

O adevărată naştere a conştiinţei cosmice are lor pe locuinţa a cincia. Voi începeţi să gândiţi în termeni de univers. Aceasta este într-adevăr o perioadă de lărgire a orizonturilor. Începe să îi fie limpede minţii în continuă deschidere a muritorilor ascendenţi că un destin extraordinar şi magnific, celest şi divin îi aşteaptă pe toţi cei care desăvârşesc ascensiunea progresivă a Paradisului, întreprinsă cu atâta străduinţă, însă cu atâta bucurie şi în mod atât de favorabil. Aproape că acesta este punctul în care media ascenderilor muritori încep să manifeste un entuziasm experienţial autentic pentru ascensiunea Havonei. Studiul devine voluntar, serviciul dezinteresat devine natural şi adoraţia devine spontană. Începe acum să înmugurească un adevărat caracter morontial; se dezvoltă o reală creatură morontială .

## 8.A ŞASEA LUME PALAT

Oaspeţii acestei sfere au permisiunea de a vizita lumea de tranziţie numărul şase, unde ei învaţă mai multe despre înaltele spirite ale suprauniversului, deşi nu sunt în stare să vizualizeze multe dintre aceste fiinţe celeste. Aici este şi locul în care ascenderii primesc primele lor lecţii despre cariera spirituală în perspectivă, care vine atât de curând după încercările finale ale educaţiei morontiale din universul local.

Suveranul Sistemic asistent face frecvente vizite pe această lume, şi aici începe instruirea iniţială în tehnica administrării universului. Acum sunt date primele lecţii cuprinzând problemele unui întreg univers.

Aceasta este o epocă strălucitoare pentru muritorii ascendenţi şi se asistă în general la contopirea perfectă a minţii umane şi a Ajustorului divin. În potenţial, această contopire poate să se fi produs înainte, însă se întâmplă adesea ca identitatea funcţională efectivă să nu fie dobândită înainte de vremea şederii pe a cincia lume palat şi chiar pe a şasea.

Uniunea sufletului nemuritor aflat în evoluţie şi a Ajustorului etern şi divin este marcată de convocarea serafică a supraîngerului supraveghetor pentru supravieţuitorii reînviaţi şi a arhanghelului de înregistrare pentru cei care merg să fie judecaţi a treia zi; atunci, în prezenţa unor asemenea asociaţi morontiali ai respectivului, aceşti mesageri de confirmare proclamă: "Acesta este un fiu iubit în care îmi găsesc plăcerea". Această simplă ceremonie marchează intrarea unui muritor ascendent în cariera eternă a serviciului în Paradis.

Imediat după confirmarea contopirii cu Ajustorul noua fiinţă morontială este pentru prima dată prezentată semenilor ei sub noul ei nume; apoi se i se acordă patruzeci de zile de retragere spirituală din toate activităţile de rutină pentru a comunica cu sine şi a alege una dintre traseele opţionale către Havona şi pentru a face o selecţie dintre tehnicile diferenţiale de atingere a Paradisului.

Totuşi aceste fiinţe strălucitoare sunt încă mai mult sau mai puţin materiale şi sunt departe de a fi adevărate spirite; din punct de vedere spiritual ele se aseamănă mai mult cu nişte supramuritori, rămânând puţin inferioare îngerilor, însă devin cu adevărat creaturi minunate.

Pe durata şederii lor pe lumea numărul şase, studenţii lumilor palat dobândesc un statut comparabil cu dezvoltarea superioară ce caracterizează lumile evolutive care au progresat, în mod normal, dincolo de stadiul iniţial al luminii şi vieţii. Organizarea societăţii de pe această lume palat este de un ordin elevat. Umbra naturii muritoare se micşorează treptat, pe măsură ce aceste lumi sunt urcate una câte una. Voi veţi dobândi tot mai mult farmec, pe măsură ce veţi lăsa în urmă vestigiile grosiere ale originii voastre animale planetare. "Ridicarea prin mari încercări" serveşte la a-i face pe muritorii glorificaţi foarte buni şi înţelegători, foarte compătimitori şi toleranţi.

## 9.A ŞAPTEA LUME PALAT

Experienţa pe această sferă este încununarea carierei care urmează imediat morţii. În decursul şederii voastre aici veţi primi îndrumările a numeroşi învăţători care vor contribui cu toţii în munca de pregătire a voastră pentru a vă stabili domiciliul pe Jerusem. Toate diferenţele perceptibile dintre muritorii venind din lumile izolate şi înapoiate şi supravieţuitorii sferelor celor mai avansate şi mai iluminate sunt practic şterse pe durata şederii pe cea de-a şaptea lume palat. Aici veţi fi curăţiţi de toate urmele unei eredităţi nefericite ale unui mediu bolnav şi ale unor tendinţe planetare nespirituale. Ultimele urme ale "însemnului de fiară" sunt extirpate aici.

Pe durata şederii voastre pe a şaptea lume palat veţi primi permisiunea de a vizita lumea de tranziţie numărul şapte, sfera Tatălui Universal. Veţi începe aici o nouă adorare, mai spirituală, a Tatălui nevăzut, un obicei de care vă veţi lega tot mai mult de-a lungul întregului drum al lungii voastre cariere ascendente. Găsiţi templul Tatălui pe această lume de cultură tranziţională, însă nu vedeţi Tatăl.

Acum începe formarea claselor de calificare pentru cetăţenia Jerusemului. Aţi mers de la o lume la alta ca indivizi, însă acum vă pregătiţi să plecaţi către Jerusem în grupuri, deşi, în anumite limite, un ascender poate alege să mai zăbovească pe a şaptea lume palat pentru a da posibilitatea vreunui membru mai întârziat al grupului său de lucru de pe pământ sau de pe lumea palat să i se alăture.

Personalul lumii numărul şapte se adună pe marea de cristal pentru a asista la plecarea voastră către Jerusem cu statut rezidenţial. Se poate să fi vizitat Jerusemul de sute sau de mii de ori, dar întotdeauna ca musafiri; niciodată nu aţi mai călătorit către capitala sistemului în compania unui grup de tovarăşilor voştri care şi-au luat rămas bun de la întreaga lor carieră de pe lumea palat ca muritori ascendenţi. Veţi fi, în curând, întâmpinaţi pe câmpul de primire al lumii sediu ca cetăţeni ai Jerusemului.

Vă veţi bucura foarte mult de progresul vostru prin cele şapte lumi de dematerializare; ele sunt realmente sfere în care fiinţa încetează treptat să mai fie muritoare. Sunteţi în mare măsură umani pe prima lume palat, doar o fiinţă muritoare minus un corp material, o minte umană găzduită de o formă morontială, un corp material al lumii morontiale — însă nu o casă muritoare făcută din carne şi sânge. În momentul contopirii cu Ajustorul veţi trece cu adevărat de la starea muritoare la statutul nemuritor şi, în epoca în care veţi fi terminat cariera Jerusemului, veţi fi morontiali în posesia tuturor mijloacelor lor.

## 10.CETĂŢENI AI JERUSEMULUI

Primirea unei noi clase de absolvenţi ai lumii palat este semnalul pentru tot Jerusemul de a se aduna ca un comitet de întâmpinare. Chiar şi spornagii se bucură de sosirea acestor ascendenţi triumfători de origine evolutivă care au alergat în cursa planetară şi au terminat progresul lor pe lumile palat. Doar controlorii fizici şi Supraveghetorii de Putere Morontială sunt absenţi de la aceste prilejuri de bucurie.

Ioan Evanghelistul a avut o viziune a sosirii unei clase de muritori ce avansau de la a şaptea lume palat la primul lor cer, slava Jerusemului. El a remarcat: "Şi am văzut, ca să zic aşa, o mare de cristal amestecat cu foc; şi pe aceia care câştigaseră victoria asupra fiarei care era de la origine în ei şi asupra imaginii care a persistat de-a lungul trecerii prin lumile palat şi, în cele din urmă, asupra ultimului ei însemn şi urmă stăteau pe marea de cristal, având harpe de la Dumnezeu şi cântând cântecul izbăvirii de frica muritoare şi de moarte" . (Comunicarea spaţială desăvârşită poate fi percepută pe toate aceste lumi şi voi puteţi să le recepţionaţi oriunde dacă aveţi la voi "harpa lui Dumnezeu", un aparat morontial care compensează incapacitatea de a acorda direct mecanismul senzorial morontial încă nepregătit pentru recepţionare comunicărilor spaţiului).

Pavel a avut, de asemenea, viziunea corpurilor de cetăţenie ascendentă ale muritorilor care se perfecţionează pe Jerusem, căci el scria: "Dar voi aţi venit la Muntele Sionului şi în oraşul Dumnezeului viu, Ierusalimul celest, şi la miriadele de îngeri, la marea adunare a lui Mihail şi la spiritele oamenilor drepţi care sunt făcute perfecte".

După ce au dobândit rezidenţa pe lumea sediu sistemică muritorii nu mai trec prin reînvieri propriu-zise. Forma morontială care vă este acordată când părăsiţi cariera lumii palat este suficientă pentru a vă permite să duceţi până la capăt experienţa trăită de voi în universul local. Schimbări vor fi efectuate din timp în timp, însă voi veţi păstra aceeaşi formă până când vă veţi lua adio de la ea atunci când vă veţi ridica, ca spirit de prim stadiu, pregătindu-vă pentru tranzitul către lumile de cultură ascendentă şi de instruire spirituală ale suprauniversului.

Muritorii care trec prin întreaga carieră a lumilor palat au de şapte ori experienţa somnului de adaptare şi a trezirii reînvierii. Însă ultima sală de reînviere, camera trezirii definitive de pe a şaptea lume palat a rămas acum în urmă. Nici o schimbare a formei nu va mai necesita pierderea conştiinţei sau vreo întrerupere în continuitatea memoriei personale.

Personalitatea muritorului iniţiată pe lumile evolutive şi conţinută în trup — primită de un Veghetor de Mister şi investită cu Spiritul Adevărului — nu este pe deplin mobilizată, realizată şi unificată înainte de ziua aceea în care i se dă unui astfel de cetăţean al Jerusemului aprobarea pentru Edentia, când acesta va fi proclamat un adevărat membru al corpului morontial al Nebadonului — un supravieţuitor nemuritor asociat cu Ajustorul său, ascender al Paradisului, o personalitate de statut morontial şi un adevărat copil al celor Preaînalţi.

Moartea fizică este o tehnică de a scăpa de viaţa materială trupească; experienţa din lumea palat de viaţă progresivă prin cele şapte lumi de instruire corectoare şi educativ-culturală reprezintă intrarea supravieţuitorilor muritori în cariera morontială, viaţa de tranziţie care intervine între existenţa materială evolutivă şi împlinirea spirituală superioară a ascenderilor timpului cărora le este hărăzit să ajungă la porţile eternităţii.
[Prezentat de o Strălucitoare Stea de Seară.]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A II-A - UNIVERSUL LOCAL

## CAPITOLUL 48 - VIAŢA MORONTIALĂ

Dumnezeii nu pot să transforme o creatură de natură animală grosieră într-un spirit desăvârşit prin vreun act misterios de magie creativă — cel puţin nu o fac. Când Creatorii doresc să producă fiinţe perfecte, ei o fac printr-o creaţie directă şi originară, însă ei nu încearcă niciodată să convertească creaturile materiale de origine animală în fiinţe ale perfecţiunii într-o singură etapă.

Viaţa morontială, aşa cum se desfăşoară ea pe diversele stadii ale carierei universului local, este singura metodă posibilă prin care muritorii materiali pot să atingă pragul lumii spirituale. Ce virtute magică ar putea să aibă moartea, disoluţia naturală a corpului material, pentru ca, printr-un pas atât de simplu, să poată transforma instantaneu mintea muritoare şi materială într-un spirit nemuritor şi desăvârşit? Aceste credinţe nu sunt decât nişte superstiţii ignorante şi nişte fabule amuzante.

Tranziţia morontială se interpune întotdeauna între starea muritoare şi statutul spiritual ulterior al fiinţelor umane care supravieţuiesc. Aceste stări intermediare de progres în univers variază notabil în diversele creaţii locale, însă intenţia şi scopul lor rămân întru totul asemănătoare. Aranjamentul lumilor palat şi al lumilor morontiale superioare din Nebadon este destul de tipic pentru regimurile de tranziţie morontială din această parte a Orvontonului.

### 1.MATERIALE MORONTIALE

Domeniile morontiale sunt sferele de legătură ale universului local între nivelele materiale şi nivelele spirituale de existenţă a creaturilor. Această viaţă morontială este cunoscută pe Urantia încă din primele zile ale Prinţului Planetar. Această stare de tranziţie a fost , din timp în timp, propovăduită muritorilor. Sub o formă denaturată, conceptul şi-a găsit locul în religiile de astăzi.

Sferele morontiale sunt fazele tranziţionale ale ascensiunii muritorilor prin lumile de progres ale universului local. Doar cele şapte lumi ce înconjoară sfera finalitară a sistemelor locale sunt numite lumi palat, însă cele cincizeci şi şase de lăcaşuri tranziţionale sistemice, precum şi sferele superioare care înconjoară capitalele constelaţiilor şi ale universului, se numesc toate lumi morontiale. Aceste creaţii au o notă din frumuseţea fizică şi din măreţia morontială a sferelor-sediu ale universului local.

Toate aceste lumi sunt sfere arhitecturale care conţin exact de două ori mai multe elemente decât planetele evoluate. Aceste lumi făcute la comandă nu abundă doar în metale grele şi în cristale, având o sută de elemente fizice, ci mai au şi exact o sută de forme ale unei organizări unice de energie numite *material morontial*. Controlorii Fizici Principali şi Supraveghetorii de Putere Morontială în aşa fel pot modifica mişcările de

revoluţie ale unităţilor primare de materie şi, totodată, în aşa fel pot transforma aceste asocieri de energii încât să creeze această nouă substanţă.

Viaţa morontială primitivă din sistemele locale seamănă mult cu cea a prezentei voastre lumi materiale. Ea devine mai puţin fizică şi mai autentic morontială pe lumile de studiu ale constelaţiei. Şi pe măsură ce avansaţi către sferele Salvingtonului, voi atingeţi tot mai multe nivele spirituale.

Supraveghetorii Puterii Morontiale pot, de asemenea, să efectueze o uniune a energiilor materiale şi a celor spirituale şi să organizeze astfel o formă morontială de materializare receptivă la suprapunerea unui spirit care o controlează. Când veţi traversa viaţa morontială a Nebadonului, aceiaşi răbdători şi pricepuţi supraveghetori ai puterii morontiale vă vor acorda succesiv 570 de corpuri morontiale, dintre care fiecare constituie o fază a transformării voastre progresive. Din momentul în care veţi părăsi lumile materiale, până când veţi fi stabiliţi ca spirite de prim stadiu pe Salvington, veţi trece exact prin 570 de schimbări morontiale ascensionale distincte, din care 8 au loc în sistem, 71 în constelaţie, şi 491 pe durata şederii pe sferele Salvingtonului.

În ziua încarnării voastre de muritor, spiritul divin locuieşte în voi, aproape ca un corp străin — în realitate ca o invadare a omului de către spiritul revărsat al Tatălui Universal. Însă în viaţa morontială, spiritul devine parte integrantă din personalitatea voastră şi, trecând succesiv prin cele 570 de transformări progresive, vă ridicaţi de la starea materială la starea spirituală a vieţii creaturilor.

Pavel ştia de existenţa lumilor morontiale şi de realitatea materiei morontiale, deoarece scria: "Ei au în cer o substanţă mai bună şi mai permanentă". Şi aceste materiale morontiale sunt literalmente reale, ca în "Oraşul care are temelii, şi al cărui arhitect şi constructor este Dumnezeu". Şi fiecare dintre aceste sfere minunate este o "patrie mai bună, adică una cerească".

## 2.SUPRAVEGHETORII DE PUTERE MORONTIALĂ

Aceste fiinţe unice se ocupă exclusiv de supravegherea activităţilor care reprezintă o combinaţie viabilă de energii spirituale şi fizice sau semimateriale. Ei se consacră exclusiv susţinerii progresului morontial, nu atât ca să îi sprijine pe muritori pe parcursul experienţei de tranziţie, ci mai degrabă pentru a face posibil un mediu de tranziţie pentru creaturile morontiale care progresează. Ei sunt canale de putere morontială care susţin şi dinamizează fazele morontiale ale lumilor de tranziţie.

Supraveghetorii de Putere Morontială sunt vlăstarul Spiritului-Mamă al universului local. Ei sunt de un tip destul de uniform, cu toate că comportă uşoare diferenţe de natură în diversele creaţii locale. Ei sunt creaţi pentru funcţiunea lor specifică şi nu au nevoie de educaţie înainte de a-şi prelua responsabilităţile.

Crearea primilor Supraveghetori de Putere Morontială coincide cu sosirea primului muritor supravieţuitor pe ţărmurile uneia dintre primele lumi palat dintr-un univers local. Ei sunt creaţi în grupuri de câte o mie şi clasificaţi după cum urmează:

1.Regulatori de circuite 400
2.Coordonatori de sisteme 200
3.Conservatori planetari 100
4.Controlori combinaţi 100
5.Stabilizatori de legături 100
6.Asortatori selectivi 50
7.Arhivari asociaţi 50

Supraveghetorii de putere servesc întotdeauna în universul lor natal. Ei sunt exclusiv dirijaţi de activitatea în comun a Fiului Universului şi a Spiritului Universului însă, altfel, ei sunt un grup care se autoguvernează în întregime. Ei menţin un cartier general pe prima lume palat a fiecărui sistem local, unde lucrează în asociere strânsă cu controlorii fizici şi cu serafimii, însă acţionează într-o lume care le este proprie în ceea ce priveşte manifestările energiei şi aplicarea spiritului.

Aceşti supraveghetori sunt uneori şi slujitori, primind sarcina temporară de a lucra în legătură cu fenomenele supramateriale de pe lumile evolutive. Însă ei rareori servesc pe planetele locuite; ei nu lucrează nici pe lumile educative superioare ale suprauniversului, fiind devotaţi în principal regimului de tranziţie al avansării morontiale într-un univers local.

1.*Regulatorii de Circuite*. Sunt fiinţele unice care coordonează energia fizică şi spirituală şi regularizează cursul ei în canalele selecţionate ale sferelor morontiale, iar aceste circuite sunt exclusiv planetare, limitate la o singură lume. Circuitele morontiale sunt distincte atât de circuitele fizice, cât şi de cele spirituale ale lumilor de

tranziţie la care se adaugă. Şi sunt necesari milioane de asemenea regulatori, chiar pentru a activa doar un singur sistem de lumi palat, precum acela al Sataniei.

Regulatorii de circuite provoacă în energiile materiale schimbările care îi pun sub controlul şi regulamentele asociaţilor lor. Aceste fiinţe sunt generatori de putere morontială, precum şi regulatori ai circuitelor. La fel cum aparent un dinam generează electricitate din atmosferă, tot astfel aceste dinamuri morontiale vii par a transforma energiile omniprezente ale spaţiului în materiale pe care supraveghetorii morontiali le introduc în corpul şi în activităţile vitale ale muritorilor ascendenţi.

2.*Coordonatorii de Sisteme*. Cum fiecare lume morontială are un ordin distinct de energie morontială, le este extrem de dificil fiinţelor umane să vizualizeze aceste sfere, însă, pe fiecare sferă succesivă de tranziţie, muritorii vor vedea că viaţa vegetală şi tot ceea ce se raportează la existenţa morontială sunt progresiv modificate pentru a corespunde spiritualizării crescătoare a ascenderilor supravieţuitori. Şi cum sistemul energetic al fiecărei lumi este astfel individualizat, aceşti coordonatori acţionează pentru a armoniza şi amalgama sistemele de putere diferite într-o unitate funcţională pentru sferele asociate ale oricărui grup specific.

Muritorii ascendenţi progresează treptat, de la fizic la spiritual, pe măsură ce avansează de la o lume morontială la alta; de unde şi necesitatea de a le oferi o scară ascendentă de sfere morontiale şi o scară ascendentă forme morontiale.

Când ascenderii lumii palat trec de la o sferă la alta, ei sunt încredinţaţi de către serafimii transportori coordonatorilor sistemici însărcinaţi cu primirea lor pe lumea avansată. Acolo în acele temple unice situate în centrul celor şaptezeci de aripi iradiante unde se află camerele de tranziţie asemănătoare sălilor de reînviere de pe lumea iniţială de primire pentru muritorii de origine terestră. Aici, coordonatorii sistemici efectuează cu iscusinţă schimbările necesare în forma creaturilor. Pentru a realiza aceste modificări iniţiale de forme morontiale, sunt necesare aproape şapte zile de timp standard.

3.*Conservatorii Planetari*. Fiecare lume morontială, de la sferele locuinţelor şi până sus la sediul universului este dată — în ceea ce priveşte problemele morontiale — în grija a şaptezeci de păzitori. Ei formează consiliul planetar local, dispunând de autoritatea morontială supremă. Acest consiliu acordă tuturor creaturilor ascendente care aterizează pe sfera sa materiale destinate formei lor morontiale şi autorizează toate schimbările de formă care permit unui ascender să meargă pe sfera următoare. După traversarea lumilor palat, voi veţi trece de la o fază a vieţii morontiale la o alta, fără a trebui să vă pierdeţi conştiinţa. Inconştienţa nu însoţeşte decât metamorfozele iniţiale, precum şi tranziţiile de la un univers la altul şi de la Havona în Paradis.

4.*Controlori Conjugaţi*. Una dintre aceste fiinţe, a căror muncă este cât se poate de mecanică, este întotdeauna staţionată în centrul fiecărei unităţi administrative a unei lumi morontiale. Un controlor combinat este sensibil la energiile fizice, spirituale şi morontiale; el acţionează în simbioză cu ele, şi se găseşte întotdeauna asociat cu doi coordonatori de sisteme, cu patru regulatori de circuite, cu un conservator planetar, cu un stabilizator de legături şi, fie cu un arhivar asociat, fie cu un asortator selectiv.

5.*Stabilizatori de Legături*. Ei sunt regulatorii energiilor morontiale în asociere cu forţele fizice şi spirituale ale domeniului. Ei fac posibilă conversia energiei morontiale în materiale morontiale. Întreaga organizare morontială a existenţei depinde de stabilizatori. Ei încetinesc mişcarea de revoluţie a energiilor până în punctul în care ele pot deveni fizice. Însă eu nu găsesc termeni cu care să pot compara şi ilustra serviciul acestor fiinţe. El depăşeşte în întregime imaginaţia umană.

6.*Asortatori Selectivi*. Pe măsură ce veţi progresa de la o clasă sau o fază a unei lumi morontiale la o alta trebuie să fiţi reacordaţi, ori acordaţi într-un mod mai avansat. Asortatorilor selectivi le revine sarcina de a vă menţine în sincronism progresiv cu viaţa morontială.

În timp ce formele morontiale fundamentale de viaţă şi de materie sunt identice, de la prima lume palat până la ultima sferă de tranziţie a universului, există un progres funcţional care se extinde treptat de la material la spiritual. Adaptarea voastră la această creaţie esenţialmente uniformă, însă marcată de etape de avansare şi de spiritualizare, se efectuează prin această reacordare selectivă. O astfel de ajustare a mecanismului personalităţii echivalează cu o nouă creaţie, cu toate că voi vă păstraţi aceeaşi formă morontială.

Voi vă puteţi supune în mai multe rânduri încercărilor acestor examinatori, de îndată ce veţi face dovada progresului spiritual cuvenit, ei vor atesta cu bucurie că sunteţi gata să fiţi avansaţi. Aceste schimbări progresive se traduc prin felurite reacţii la mediul morontial, cum ar fi modificări în nevoile alimentare şi în numeroase alte practici personale.

Asortatorii selectivi fac, de asemenea, mari servicii în gruparea personalităţilor morontiale, contribuind la studii, la învăţături şi la alte proiecte. Ei indică în mod natural fiinţele care vor lucra cel mai bine în asociere temporară.

7.*Arhivari Asociaţi*. Lumea morontială are proprii ei arhivari, care servesc în asociere cu arhivarii spirituali în supravegherea şi în păstrarea arhivelor şi a altor date intrinseci creaţiilor morontiale. Arhivele morontiale sunt la dispoziţia tuturor ordinelor de personalităţi.

Toate tărâmurile de tranziţie morontiale sunt deopotrivă de accesibile fiinţelor materiale şi spirituale. Ca progresori morontiali, voi veţi rămâne în deplin contact cu lumea materială şi cu personalităţile materiale, distingând, în acelaşi timp, tot mai bine fiinţele spirituale şi fraternizând tot mai mult cu ele; iar când veţi părăsi regimul morontial, veţi fi văzut toate ordinele de spirite, cu excepţia câtorva tipuri superioare, cum ar fi Mesagerii Solitari.

## 3.ÎNSOŢITORII MORONTIEI

Aceste gazde ale lumilor palat şi ale lumilor morontiale sunt vlăstarul Spiritului-Mamă al universului local. Ele sunt create din epocă în epocă, în grupuri de câte o sută de mii. Nebadonul numără în prezent peste şaptezeci de miliarde de aceste fiinţe unice.

Însoţitorii Morontiei sunt instruiţi pentru a servi de către Melchizedeki, pe o planetă specială, în apropiere de Salvington. Ei nu trec prin şcolile centrale ale Melchizedekilor. Serviciul lor se extinde de la cele mai umile lumi palat ale sistemului până la cele mai înalte sfere de studiu ale Salvingtonului, însă rareori sunt întâlniţi pe lumile locuite. Ei servesc sub supravegherea generală a Fiilor lui Dumnezeu, şi sub îndrumarea imediată a Melchizedekilor.

Însoţitorii Morontiei menţin zece mii de cartiere generale într-un univers local, unul pe fiecare primă lume palat a fiecărui sistem local. Ordinul lor se bucură de o guvernare aproape în întregime autonomă. Ei formează, în general, un grup de fiinţe inteligente şi loiale, însă din când în când, în raport cu anumite prefaceri cereşti nefericite, se ştie că au apucat pe o cale greşită. Mii dintre aceste creaturi utile au fost pierdute în epoca rebeliunii lui Lucifer în Satania. Sistemul vostru local dispune acum de întregul său contingent de însoţitori, pierderile datorate rebeliunii lui Lucifer nefiind compensate decât recent.

Există două tipuri distincte de Însoţitori ai Morontiei; unul dinamic, şi unul rezervat, însă altfel ei sunt egali în statut. Ei nu sunt creaturi sexuate, însă manifestă o frumoasă şi emoţionantă afecţiune unii pentru alţii. Nu se poate spune că ei trăiesc în uniune liberă în sensul material (uman), dar se apropie foarte mult de rasele umane în ordinea de existenţă a creaturilor. Medienii lumilor sunt părinţii voştri cei mai apropiaţi. Urmează apoi heruvimii morontiali, şi apoi Însoţitorii Morontiei.

Aceşti Însoţitori dovedesc o afecţiune vie şi sunt fiinţe fermecător de sociabile. Ele posedă personalităţi distincte, şi atunci când le întâlniţi pe lumile palat, după ce aţi învăţat să le recunoaşteţi drept o clasă, le veţi distinge curând individualitatea. Muritorii seamănă toţi unii cu alţii şi, în acelaşi timp, fiecare dintre voi posedă o personalitate distinctă şi recognoscibilă.

Vă puteţi face o idee despre natura muncii acestor Însoţitori ai Morontiei plecând de la clasificarea următoare a activităţilor lor dintr-un sistem local:

1.*Păzitori ai Pelerinilor* nu au primit misiuni specifice în asocierea lor cu cei progresorii morontiali. Aceşti însoţitori poartă responsabilitatea întregii cariere morontiale şi, de aceea, ei coordonează munca tuturor celorlalţi slujitori morontiali de tranziţie.

2.*Primitori ai Pelerinilor şi Asociatori Liberi*. Ei sunt însoţitorii sociali ai noilor sosiţi pe lumile palat. Unul dintre ei va fi, cu siguranţă, prezent pentru a vă primi când vă veţi trezi din primul vostru somn de tranzit temporal, pe lumea palat iniţială, când veţi face experienţa reînvierii la viaţa morontială de după moartea în trup. Din acest moment, în care veţi fi astfel oficial primiţi la trezirea voastră şi până în ziua în care veţi părăsi universul local ca spirit de prim stadiu, aceşti Însoţitori ai Morontiei vă vor fi întotdeauna alături.

Însoţitorii nu sunt acordaţi în permanenţă unor indivizi. Pe una dintre lumile palat sau pe lumi superioare, un ascender muritor poate avea, cu mai multe ocazii succesive, un tovarăş diferit sau, dimpotrivă, poate trece prin lungi perioade fără a avea nici unul. Totul depinde de necesităţi şi, de asemenea, de numărul de însoţitori disponibili.

3.*Gazde ale Vizitatorilor Cereşti*. Aceste mărinimoase creaturi se consacră întreţinerii grupurilor supraumane de vizitatori studenţi şi a altor entităţi celeste care se poate întâmpla să se afle pe lumile de tranziţie.

Veţi avea ample ocazii de a face vizite înlăuntrul tuturor domeniilor pe care le veţi fi atins în mod experienţial. Vizitatorii studenţi au permisiunea de a merge pe toate planetele locuite, chiar dacă ele sunt izolate.

4.*Coordonatori şi Îndrumători de Legături*. Aceşti însoţitori se consacră înlesnirii rapoartelor morontiale şi prevenirii confuziilor. Ei sunt instructorii conduitei sociale şi ai progresului morontial. Ei sprijină clase şi alte activităţi de grup printre muritorii ascendenţi. Ei menţin terenuri întinse pentru a reuni elevii lor acolo, şi cheamă din când în când pe artizanii celeşti şi pe îndrumători de retrospecţie pentru îmbogăţirea programelor lor. Pe măsură ce progresaţi, veţi intra în contact intim cu aceşti însoţitori şi veţi devenii peste poate de mulţumiţi de ambele grupuri ale lor. Faptul că veţi fi asociaţi cu un însoţitor de tip dinamic sau de tip retras este o chestiune de şansă.

5.*Interpreţi şi Traducători*. La începutul carierei voastre pe lumea palat, veţi recurge adesea la interpreţi şi la traducători. Ei cunosc şi vorbesc toate limbile unui univers local; ei sunt lingviştii tărâmului.

Cunoaşterea de noi limbi nu o veţi dobândi în mod automat; acolo sus veţi învăţa o limbă într-un mod foarte asemănător cu cel în care o faceţi aici jos, şi aceste fiinţe strălucitoare vor fi profesorii voştri de limbă. Primul studiu pe lumile palat va fi limba Sataniei, şi apoi limba Nebadonului. Şi în timp ce veţi dobândi controlul acestor noi limbi, Însoţitorii Morontiei vor fi interpreţii voştri eficienţi şi traducătorii voştri răbdători. Niciodată, pe nici una dintre aceste lumi, nu veţi întâlni un vizitator pe lângă care unul dintre Însoţitorii Morontiei să nu vă poată servi ca interpret.

6.*Supraveghetori de Expediţie şi de Retrospecţie*. Aceşti însoţitori vă însoţesc în lungile călătorii făcute pe lumea-sediu şi pe sferele înconjurătoare de cultură tranziţională. Ei pregătesc, dirijează şi supraveghează toate călătoriile individuale sau de grup făcute în jurul lumilor sistemice de educaţie şi de cultură.

7.*Conservatori ai Terenurilor şi Clădirilor*. Chiar şi structurile materiale şi morontiale sporesc în perfecţiune şi în măreţie pe măsură ce avansaţi în cariera de pe lumile palat. Ca indivizi şi ca grupuri, voi aveţi permisiunea de a efectua anumite schimbări în locurile care vă sunt desemnate ca reşedinţe pe durata şederii voastre pe diferitele lumi palat. Numeroase activităţi ale acestor sfere au loc în incintele deschise ale cercurilor, ale pătratelor şi ale triunghiurilor divers proiectate. Structurile lumilor palat sunt în majoritate lipsite de acoperişuri, şi formează împrejmuiri magnific construite şi frumos ornamentate. Climatul, precum şi celelalte condiţii fizice existente pe lumile arhitecturale, fac ca acoperişurile să fie complet inutile.

Aceşti păstrători ai fazelor de tranziţie ale vieţii ascendente au autoritate asupra cârmuirii treburilor morontiale. Ei au fost creaţi pentru această treabă, şi vor rămâne întotdeauna Însoţitori ai Morontiei, aşteptând transpunerea în fapt a Fiinţei Supreme. Ei nu îndeplinesc niciodată alte misiuni.

Pe măsură ce sisteme şi universuri se ancorează în lumină şi viaţă, lumile palat încetează progresiv să mai funcţioneze ca sfere de tranziţie pentru pregătirea morontială. Tot mai mult, finalitarii instaurează noul lor regim educativ care pare prevăzut pentru a transfera conştiinţa cosmică, în prezent situată la nivelul marelui univers, pe nivelul viitoarelor universuri exterioare. Însoţitorii Morontiei sunt hărăziţi să lucreze tot mai mult în asociere cu finalitarii, şi în numeroase alte domenii încă nerevelate pe Urantia.

Se poate întrevedea că aceste fiinţe vor aduce într-adevăr o importantă contribuţie la bucuriile voastre pe lumile palat, indiferent dacă şederea voastră acolo va fi lungă sau scurtă. Şi veţi continua să vă bucuraţi de tovărăşia lor pe tot parcursul drumului până sus pe Salvington. Din punct de vedere tehnic, ei nu sunt indispensabili nici unei părţi din experienţa voastră de supravieţuire. Voi aţi putea atinge Salvingtonul şi fără ei, însă v-ar lipsi mult. Ei constituie luxul de personalitate al carierei voastre ascendente în universul local.

## 4.ÎNDRUMĂTORII DE RETROSPECŢIE

Bucuria plină de voioşie şi echivalentul surâsului sunt la fel de universale ca şi muzica. Există echivalentele morontiale şi spirituale ale bucuriei şi râsului. Viaţa ascendentă este împărţită aproape egal între muncă şi joacă — absenţa obligaţiilor.

Destinderea celestă şi umorul suprauman sunt în întregime diferite de echivalentele lor umane, însă noi ne lăsăm cuprinşi, în mod efectiv, de o formă combinată a acestora; şi, în starea noastră, ele fac efectiv pentru noi cam tot ceea ce umorul ideal poate face pentru voi pe Urantia. Însoţitorii Morontiei sunt pricepuţi promotori ai jocurilor şi sunt susţinuţi cu cea mai mare iscusinţă de către îndrumătorii de retrospecţie.

Poate veţi înţelege mai bine munca îndrumătorilor de retrospecţie comparându-i cu tipurile superioare de umorişti de pe Urantia, însă aceasta nu ar fi decât o modalitate foarte grosolană şi destul de nefericită de a

încerca să vă dăm o idee asupra funcţiunii acestor îndrumători ai schimbării şi ai destinderii, aceşti slujitori ai umorului elevat ai tărâmurilor morontiale şi spirituale.

Luând în discuţie umorul spiritual, să vă spun mai întâi ceea ce *nu* este. Ironia spirituală nu este niciodată pătată de accentuarea nenorocirilor celor slabi şi rătăciţi. Ea nu constituie niciodată o blasfemiere a justeţii şi măreţiei divinităţii. Umorul nostru îmbrăţişează trei nivele generale de apreciere:

1.*Ironiile reminiscente*. Cuvinte bine potrivite provenind din episoade trecute din experienţa voastră de zbucium şi de luptă. Ele se referă uneori la frică şi foarte adesea la naivele îngrijorări infantile. Pentru noi, această fază a umorului derivă din iscusinţa adânc înrădăcinată şi persistentă de a trage din trecut amintiri care să permită acomodarea într-un mod agreabil cu poverile grele ale prezentului şi să le facă mai uşoare în diverse chipuri.

2.*Umorul curent*. Indiferenţa la ceea ce ne cauzează atât adesea serioase preocupări, bucuria de a descoperi neimportanţa multora din grijile noastre personale serioase. Noi apreciem cu atât mai mult această fază a umorului, cu cât suntem mai capabili de a atenua neliniştile prezentului în beneficiul certitudinilor viitorului.

3.*Bucuria profetică*. Poate că le-ar veni greu muritorilor să ia în considerare această fază a umorului, însă noi obţinem o satisfacţie specială din încredinţarea că "toate lucrurile lucrează laolaltă pentru bine" — pentru fiinţe spirituale şi morontiale, precum şi pentru muritori. Acest aspect al umorului celest se naşte din credinţa noastră în copleşitoarea grijă a superiorilor noştri şi în divina stabilitate a Îndrumătorilor noştri Supremi.

Însă îndrumătorii de retrospecţie ai tărâmurilor nu se ocupă în mod exclusiv de descrierea umorului elevat al diverselor ordine de fiinţe inteligente. Ei se ocupă şi cu dirijarea divertismentului a recreaţiilor spirituale şi distracţiilor morontiale. Şi ei primesc în acest domeniu inimoasa cooperare a artizanilor celeşti.

Înşişi îndrumătorii de retrospecţie nu sunt un corp creat, ci unul recrutat, îmbrăţişând fiinţe de sus, de la nativii Havonei, în jos, prin multitudinea mesagerilor spaţiului şi a spiritelor ocrotitoare ale timpului, până la cei care progresorii morontiali de pe lumile evolutive. Toţi sunt voluntari, dăruindu-se muncii de sprijinire a semenilor lor în dobândirea de schimbări în gândire şi de odihnă a minţii, căci astfel de atitudini sunt de cel mai mare ajutor la recuperarea energiilor consumate.

Când fiinţa este parţial epuizată de eforturile de înfăptuire şi când este aşteptată primirea de noi încărcături de energie, există o plăcere agreabilă în retrăirea a ceea ce a fost înfăptuit în alte vremuri şi în alte epoci. *Este odihnitoare reamintirea experienţelor iniţiale ale rasei sau ale ordinului*. Şi tocmai de aceea aceşti artişti sunt numiţi îndrumători de retrospecţie — ei ajută la îndreptarea memoriei asupra unei stări anterioare de dezvoltare sau asupra unui statut de existenţă unde era mai puţină experienţă.

Toate fiinţele se bucură de acest fel de retrospecţie, cu excepţia celor care sunt Creatori prin natură şi a anumitor tipuri înalt specializate de creaturi, cum ar fi centrele de putere şi controlorii fizici. Primii se reînvigorează în mod automat, iar cei din urmă au întotdeauna şi veşnic reacţii în întregime practice.

Faptul de a fi scutit periodic de tensiunea îndatoririlor personale face în mod regulat parte din viaţă pe toate lumile universului de universuri, însă nu şi pe Insula Paradisului. Indigenii lăcaşului central n-au cum să se epuizeze şi, prin urmare, nu au niciodată nevoie de reîncărcări energetice, iar pentru fiinţele înzestrate cu această perfecţiune eternă a Paradisului, nu poate exista retrospecţie asupra experienţei evolutive.

Cei mai mulţi dintre noi s-au înălţat străbătând stadii inferioare de existenţă sau nivele progresive ale ordinelor noastre, şi este înviorător şi oarecum amuzant să ne reamintim anumite episoade ale experienţelor noastre iniţiale. Este liniştitor să se contemple ceea ce este vechi pentru propriul ordin şi ceea ce rămâne ca o posesie memorială a minţii. Viitorul înseamnă luptă şi progres; el anunţă muncă, eforturi şi împliniri; însă trecutul dă gust lucrurilor deja însuşite şi înfăptuite. Contemplarea trecutului permite destinderea şi revederea acestuia cu destulă nepăsare încât să provoace o uşurare spirituală şi o stare mentală morontială vecină cu voioşia.

Chiar şi umorul uman devine foarte cordial când descrie episoade referitoare la persoane a căror stare de dezvoltare este foarte puţin inferioară stării noastre prezente, sau atunci când descrie pe presupuşii superiori ai cuiva căzând victime unor experienţe care sunt asociate de obicei cu presupuşi inferiori. Voi urantienii aţi lăsat să se amestece o mare doză de vulgaritate şi de răutate cu umorul vostru, însă, în ansamblu, putem să vă felicităm în legătură cu simţul vostru relativ acut al umorului. Anumite rase ale voastre au bogate resurse, şi aceasta le ajută considerabil în cariera lor pământeană. Se pare că de la moştenirea voastră adamică aţi primit mult în materie de umor, mult mai mult decât în muzică sau în artă.

La ora jocurilor, în momentul în care locuitorii sistemului reînvie cu însufleţire amintirile unui stadiu inferior de existenţă, întreaga Satanie este înălţată sufleteşte de plăcutul umor al unui corp de îndrumători de

retrospecţie ai Urantiei. Noi păstrăm întotdeauna simţul umorului celest, chiar şi atunci când suntem angajaţi în misiunile cele mai dificile. El ne ajută la evitarea ca noţiunea importanţei de sine să se dezvolte peste măsură. Însă noi nu ne dăm frâu liber, nu "ne amuzăm" — aşa cum spuneţi voi — decât atunci când suntem scutiţi de sarcinile serioase ale ordinelor noastre respective.

Dacă suntem tentaţi să amplificăm importanţa noastră, nu avem decât să contemplăm infinitatea nobleţei şi a măreţiei Făuritorilor noştri. Propria noastră glorificare devine atunci sublim de ridicolă, şi frizează chiar umorul. Una dintre funcţiunile umorului este de a ne ajuta pe toţi să ne luăm în serios mai puţin. *Umorul este antidotul divin al exaltării egoului*.

Nevoia de a se destinde şi de a se amuza prin umor atinge maximul ei la ordinele de fiinţe ascendente care, în lupta lor de a se înălţa, sunt supuse unor continue tensiuni. Cele două categorii extreme ale vieţii nu au deloc nevoie de divertismentul umorului. Oamenii primitivi nu au nici o aptitudine pentru aşa ceva, iar fiinţele perfecte ale Paradisului nu simt nevoia de el. Mulţimile Havonei sunt în mod natural o adunare voioasă şi înflăcărată de personalităţi suprem fericite. În Paradis, calitatea adoraţiei face inutile activităţile retrospecţiei, însă printre cei care debutează în cariera lor de foarte departe de ţelul perfecţiunii paradisiace, serviciul îndrumătorilor de retrospecţie poate să se exercite cu dărnicie.

Cu cât specia muritoare este mai elevată, cu atât este mai mare tensiunea, şi cu atât mai mare este capacitatea pentru umor, precum şi nevoia de a se recurge la el. În lumea spiritului, adevărul este invers: cu cât ne ridicăm mai mult, cu atât avem mai puţină nevoie de divertisment prin practica retrospecţiei, însă când coborâm pe scara vieţii spirituale, de la Paradis până la mulţimile serafice, utilitatea menirii bucuriei şi a serviciului voioşiei se face tot mai mult simţită. Fiinţele care au cel mai mare nevoie de înviorarea derivată din revenirea periodică asupra statutului intelectual al experienţelor lor anterioare sunt tipurile mai înalte de specii umane, morontienii, îngerii şi Fiii Materiali, laolaltă cu toate personalităţile de tip asemănător.

Umorul ar trebui să funcţioneze ca o supapă de siguranţă automată pentru a împiedica acumularea presiunilor excesive pricinuite de monotonia contemplării de sine grave şi susţinute, în asociere cu strădania intensă de dezvoltare progresivă şi de realizare nobilă. Umorul acţionează, de asemenea, la reducerea şocului impactului neaşteptat al faptelor şi al adevărului. Faptele sunt rigide şi inflexibile, adevărul este suplu şi mereu viu. Personalitatea muritoare nu este niciodată sigură de ceea ce i se va întâmpla. Cu ajutorul umorului ea pricepe rapid — vede despre ce este vorba şi dobândeşte înţelegere — natura neaşteptată a situaţiei, indiferent că este vorba de fapte sau de adevăr.

Cu toate că umorul Urantiei este extrem de grosolan şi destul de puţin artistic, el este preţios atât ca asigurare a sănătăţii, precum şi ca eliberator al presiunilor emotive. El împiedică tensiunile nervoase nocive şi contemplarea de sine prea serioasă. Umorul şi jocul — destinderea — nu sunt niciodată reacţii de epuizare progresivă.

Ele sunt întotdeauna ecourile unei priviri înapoi, o reminiscenţă a trecutului. Chiar şi aşa cum sunteţi în prezent pe Urantia, voi veţi găsi întotdeauna reconfortant să puteţi suspenda, timp de câteva clipe, încordarea eforturilor intelectuale mai noi şi mai înalte, şi să reveniţi la ocupaţiile mai simple ale strămoşilor voştri.

Principiile vieţii recreative pe Urantia sunt corecte din punct de vedere filozofic, şi continuă să fie aplicabile pe parcursul vieţii voastre ascendente prin circuitele Havonei până pe ţărmurile eterne ale Paradisului. Ca fiinţe ascendente, voi posedaţi amintiri personale ale tuturor existenţelor voastre anterioare cele mai umile. Fără aceste amintiri de identitate ale trecutului, nu ar exista o temelie pentru umorul prezentului, care se traduce fie prin râsul muritorilor fie prin voioşia morontială. Amintirea experienţelor trecute este cea care oferă baza divertismentelor şi amuzamentelor din prezent. Pe tot parcursul lungii voastre cariere morontiale, şi apoi de-a lungul progresului spiritual, veţi obţine o plăcere din echivalentele celeste ale umorului vostru pământean, iar această fracţiune a lui Dumnezeu (Ajustorul), care devine o parte eternă a personalităţii unui ascender muritor, aduce armoniile divinităţii la expresii pline de bucurie, şi chiar la râsul spiritual al creaturilor ascendente ale timpului şi spaţiului.

## 5.ÎNVĂŢĂTORII LUMILOR PALAT

Învăţătorii Lumii Palat sunt un corp de heruvimi şi de sanovimi părăsiţi dar glorificaţi. Când un pelerin al timpului avansează de la o lume de încercare a spaţiului la lumile palat şi la lumile asociate de instruire morontială, el este însoţit de serafimul său individual sau colectiv, păzitorul destinului său. În lumile existenţei muritoare, serafimul este ajutat cu iscusinţă de heruvimi şi de sanovimi, însă când pupilul său muritor este

eliberat de legăturile trupului şi debutează în cariera lui ascendentă, când începe viaţa post materială sau morontială, serafimul însoţitor nu mai are nevoie de sprijinul vechilor săi locţiitori, heruvimii şi sanovimii.

Aceşti asistenţi abandonaţi ai serafimilor ocrotitori sunt adesea convocaţi în sediul universului. Ei trec prin îmbrăţişarea intimă a Spiritului-Mamă al Universului, după care pleacă pe sferele sistemice de pregătire ca Învăţători ai Lumilor Palat. Aceşti instructori vizitează adesea lumile materiale şi activează de la lumile palat inferioare până la cele mai înalte sfere educative aflate în legătură cu sediul universului. Din proprie iniţiativă, ei pot să se întoarcă la vechea lor muncă, în asociere cu serafimii ocrotitori.

Există miliarde şi miliarde de astfel de învăţători în Satania, şi numărul lor creşte constant, căci, în majoritatea cazurilor, când un serafim însoţeşte către interior un muritor contopit cu Ajustorul său, el lasă în urmă atât un heruvim, cât şi un sanovim.

Învăţătorii Lumilor Palat, ca şi cea mai mare parte a celorlalţi instructori, sunt împuterniciţi de Melchizedeki. Ei sunt, în general, supravegheaţi de Însoţitorii Morontiei, însă ca indivizi şi ca instructori, ei sunt supravegheaţi de conducătorii în exerciţiu ai şcolilor sau ai sferelor în care ei funcţionează în ca instructori.

Aceşti heruvimi evoluaţi lucrează, în general, în perechi, aşa cum o făceau şi atunci când erau ataşaţi serafimilor. Ei sunt foarte aproape, prin natura lor, de tipurile morontiale de existenţă, şi sunt învăţătorii spontani, îngăduitori, ai muritorilor ascendenţi. Ei aplică în mod foarte eficient programele lumii palat şi ale sistemului educativ morontial.

În şcolile vieţii morontiale, aceşti educatori se ocupă de învăţătura indivizilor, a grupurilor, a claselor şi a maselor. Pe lumile palat, şcolile sunt organizate în trei grupuri generale de câte o sută de diviziuni fiecare: şcolile de gândire, şcolile de simţire, şi şcolile de acţiune. Când atingeţi constelaţia, se mai adaugă şi şcolile de etică, şcolile de administrare şi şcolile de adaptare socială. Pe lumile-sediu ale universului veţi intra în şcolile de filozofiei, de divinitate şi de spiritualitate pură.

Lucrurile pe care aţi fi putut să le învăţaţi pe pământ, însă pe care nu le-aţi învăţat, trebuie să fie asimilate sub călăuzirea acestor învăţători încrezători şi răbdători. Nu există nici căi regale, nici scurtături, nici drumuri uşoare pentru atingerea Paradisului. Independent de variantele individuale ale traseului, vă veţi însuşi lecţiile unei sfere înainte de a trece pe o alta; cel puţin aşa este de îndată ce veţi fi părăsit lumea voastră natală.

Unul dintre scopurile carierei morontiale este de a extirpa definitiv din supravieţuitorii muritori vestigiile caracterului animal, cum ar fi tărăgănările, eschivările, nesinceritatea, evitarea problemelor, inechitatea şi căutarea uşurătăţii. Viaţa în lumile palat îi învaţă de timpuriu pe tinerii elevi morontiali că, cu nici un chip, un lucru nu se poate evita prin amânare. După viaţa în trup, nu se mai dispune de timp ca tehnică de evitare a unor situaţii sau de sustragere de la unele obligaţii dezagreabile.

Învăţătorii Lumilor Palat încep prin a servi pe cele mai umile sfere de şedere, apoi se înalţă, odată cu experienţa dobândită, prin sferele educative ale sistemului şi ale constelaţiei, până la lumile educative ale Salvingtonului. Ei nu sunt supuşi nici unei discipline speciale, nici înainte, nici după îmbrăţişarea lor de către Spiritul-Mamă al Universului. Ei au fost deja pregătiţi pentru munca lor de pe când serveau ca asociaţi serafici pe sferele natale ale elevilor lor, care sunt acum pe lumile palat. Ei au avut o experienţă efectivă cu aceşti muritori aflaţi în progres pe lumile locuite. Ei sunt învăţători practici şi compătimitori, instructori înţelepţi şi înţelegători, îndrumători capabili şi eficienţi. Ei sunt în întregime la curent cu planurile de ascensiune şi posedă o mare experienţă a fazelor iniţiale ale carierei de progres.

Mulţi dintre aceşti educatori, printre cei mai vechi, cei care au servit mult timp pe lumile circuitului Salvingtonului, sunt îmbrăţişaţi din nou de Spiritul-Mamă al Universului. Aceşti heruvimi şi sanovimi ies atunci din această a doua îmbrăţişare cu statutul de serafimi.

## 6.SERAFIMII LUMII MORONTIALE — SLUJITORII DE TRANZIŢIE

Cu toate că toate ordinele de îngeri, de la ajutoarele planetare până la serafimii supremi, vin în ajutorul lumilor morontiale, slujitorii de tranziţie sunt în mod exclusiv desemnaţi pentru aceste activităţi. Aceşti îngeri aparţin celui de al şaselea ordin de servitori serafici, iar slujirea lor este consacrată înlesnirii tranzitului creaturilor materiale şi muritoare între viaţa temporală încarnată şi primele stadii ale existenţei morontiale de pe cele şapte lumi palat.

Trebuie să înţelegeţi că viaţa morontială a unui muritor ascendent începe efectiv pe lumile locuite pe parcursul concepţiei sufletului, în momentul în care mintea unei creaturi cu statut moral este locuită de Ajustorul spiritual. Începând cu acest moment, sufletul muritor posedă capacitatea potenţială pentru funcţiuni

supramuritoare, fiind chiar susceptibil de a fi recunoscut pe nivelele superioare al sferelor morontiale ale universului local.

Cu toate acestea, voi nu veţi fi conştienţi de sprijinul serafimilor de tranziţie înainte de ajunge pe lumile palat, unde ei lucrează neobosit la progresul elevilor lor muritori. Ei sunt împuterniciţi ca să servească în următoarele şapte diviziuni:

1.*Îngeri Serafici*. În clipa în care vă veţi redobândi conştiinţa pe lumile palat, veţi fi clasificaţi în analele sistemului ca spirite în evoluţie. Este adevărat că, în realitate, nu sunteţi încă spirite, însă nu sunteţi nici fiinţe muritoare sau materiale. Voi aţi intrat în cariera prespirituală, şi aţi fost admişi cum se cuvine la viaţa morontială.

Pe lumile palat, îngerii serafici vă vor ajuta să alegeţi, cu înţelepciune, dintre traseele opţionale către Edentia, către Salvington, către Uversa sau către Havona. Dacă mai multe itinerarii sunt deopotrivă de recomandabile, ei vi le vor arăta, iar voi veţi avea permisiunea pe a-l alege pe cel care vă atrage cel mai mult. Aceşti serafimi vor face apoi recomandările lor celor douăzeci şi patru de consilieri ai Jerusemului, în ceea ce priveşte calea care ar fi cea mai avantajoasă pentru fiecare suflet ascendent.

Nu vi se oferă o alegere nelimitată pentru cariera voastră viitoare. Puteţi, cu toate acestea, alege în limitele a ceea ce slujitorii de tranziţie şi superiorii lor determină cu înţelepciune ca fiind cel mai potrivit pentru viitoarea voastră împlinire spirituală. Lumea spiritului este guvernată de principiul respectării liberului arbitru al indivizilor, dacă linia de conduită a alegerii lor nu este vătămătoare pentru ei, nici nu este prejudiciabilă pentru semenii lor.

Aceşti îngeri serafici se consacră proclamării evangheliei progresului etern, triumful atingerii perfecţiunii. Pe lumile palat, ei proclamă marea lege a conservării şi supremaţia bunătăţii. Nici o faptă bună nu se pierde niciodată în întregime. Ea poate fi multă vreme zădărnicită, însă niciodată anulată în întregime, şi rămâne veşnic potentă, proporţional cu divinitatea motivaţiei ei.

Chiar şi pe Urantia, îngerii le sfătuiesc pe fiinţele umane care propovăduiesc adevărul şi dreptatea, să adere la predicarea "bunătăţii lui Dumnezeu care duce la căinţă" şi la proclamarea "iubirii lui Dumnezeu, care alungă orice frică". Aceste adevăruri au fost proclamate chiar şi astfel în lumea voastră:

Zeii sunt păzitorii mei; nu mă voi rătăcii;
De o parte şi de alta a mea, ei mă conduc pe frumoasele căi şi la glorioasa odihnă a vieţii veşnice.
În această Divină Prezenţă nu va fi nici nevoie de hrană, nici sete de apă.
Deşi voi coborî în valea incertitudinii sau mă voi ridica în lumile îndoielii,
Cu toate că voi merge în singurătate sau cu semenii speciei mele,
Cu toate că voi triumfa în corurile de lumină sau voi merge orbecăind prin locurile pustii ale sferelor,
Bunul tău spirit mă va salva, şi gloriosul tău înger mă va consola.
Cu toate că mă voi coborî în adâncurile tenebrelor şi ale morţii însăşi,
Eu nu mă voi îndoi de tine şi nici nu voi avea frică de tine,
Căci ştiu că la timpul potrivit şi în gloria numelui tău
Mă vei ridica pentru a sta cu tine pe meterezele din înalt.

Aceasta este povestea şoptită în ceasul nopţii la urechea tânărului păstor. El n-a putut-o reţine cuvânt cu cuvânt, dar din câte şi-a mai putut aminti, el a reprodus-o în termeni apropiaţi celor ai scrierilor voastre de astăzi.

Aceşti serafimi sunt, totodată, vestitorii evangheliilor dobândirii desăvârşirii, atât pentru întregul sistem, cât şi pentru ascenderul individual. Chiar şi acum, în tânărul sistem al Sataniei, învăţăturile şi planurile lor conţin luări de măsuri pentru epocile viitoare, în care lumile palat nu vor mai servi ascenderilor muritori ca trepte către sferele superioare.

2.*Interpreţi Rasiali*. Rasele fiinţelor muritoare nu sunt toate la fel. Este adevărat că un tip planetar transpare în natura şi în tendinţele fizice, mentale şi spirituale ale diverselor rase ale unei lumi date. Însă există, de asemenea, tipuri rasiale distincte, iar descendenţa acestor felurite tipuri fundamentale de fiinţe umane este marcată de tendinţe sociale foarte clare. Pe lumile timpului, interpreţii rasiali serafici se alătură eforturilor comisionarilor rasiali în armonizarea variatelor puncte de vedere ale raselor. Ei continuă să acţioneze pe lumile palat, unde aceste aceleaşi deosebiri au tendinţa de a persista într-o oarecare măsură. Pe o planetă în dezordine, precum Urantia, aceste strălucitoare fiinţe nu prea au avut vreun prilej bun de a acţiona, însă ele sunt pricepuţi sociologi şi înţelepţii consilieri etnici ai primului cer.

Ar trebui să vă gândiţi la afirmaţiile referitoare la "cer" şi la "cerul cerurilor". Cerul conceput de cea mai mare parte a profeţilor voştri era prima lume palat a sistemului local. Când apostolul vorbeşte de a fi fost "ridicat la al treilea cer", el se referea la experienţa în care Ajustorul său s-a detaşat în cursul somnului, şi în această stare

neobişnuită, a făcut o proiecţie pe a treia dintre cele şapte lumi palat. Unii dintre înţelepţii voştri au avut viziunea cerului mai mare, "cerul cerurilor", dintre care experienţa lumi palat septuple nu era decât primul cer; al doilea era Jerusemul; al treilea Edentia şi sateliţii ei; al patrulea Salvingtonul şi sferele educative care îl înconjoară; al cincilea Uversa; al şaselea Havona, şi al şaptelea Paradisul.

3.*Organizatorii Mentali*. Aceşti serafimi se consacră grupării eficiente a fiinţelor morontiale şi organizării muncii lor de echipă pe lumile palat. Ei sunt psihologii primului cer. Slujitorii serafici ai acestei diviziuni speciale au dobândit, în majoritate, o experienţă anterioară ca îngeri păzitori ai copiilor timpului, însă, dintr-un anumit motiv, elevii nu au reuşit să se personalizeze pe lumile palat sau au supravieţuit prin tehnica contopirii cu Spiritul.

Sarcina organizatorilor mentali este de a studia natura, experienţa şi statutul sufletelor înzestrate cu Ajustori şi aflate în trecere prin lumile palat, şi de a facilita pentru gruparea lor acordarea de misiuni şi de promovări. Însă organizatorii mentali nu urzesc intrigi, nu manipulează şi nu trag alte avantaje din ignoranţa sau din alte limitări ale studenţilor lumilor palat. Ei sunt în întregime echitabili şi eminamente drepţi. Ei respectă voinţa voastră morontială nou născută; ei vă consideră fiinţe voluntare independente şi caută să încurajeze dezvoltarea şi avansarea voastră rapidă. Cu ei voi vă veţi găsi faţă în faţă cu nişte prieteni adevăraţi şi nişte sfătuitori înţelegători, îngeri care sunt într-adevăr capabili să vă ajute, "să vă vadă aşa cum vă văd şi ceilalţi" şi "să vă cunoască pe voi înşivă aşa cum vă cunosc îngerii."

Chiar şi pe Urantia, aceşti serafimi propovăduiesc acest adevăr etern: dacă propria voastră minte nu vă serveşte bine, puteţi să o schimbaţi pe mintea lui Isus din Nazaret, care vă serveşte întotdeauna bine.

4.*Consilieri Morontiali*. Aceşti slujitori sunt numiţi astfel deoarece sunt însărcinaţi să-i înveţe, să-i dirijeze şi să-i sfătuiască pe muritorii supravieţuitori ai lumilor de origine umană, sufletele în tranzit către şcolile superioare ale sediilor sistemice. Ei sunt educatorii celor care caută iluminarea în unitatea experienţială a nivelelor de viaţă divergente, care încearcă să integreze semnificaţiile şi să unifice valorile. Acesta este rolul filozofiei în viaţa pământească şi al motei pe sferele morontiale.

Mota este mai mult decât o filozofie superioară; pe lângă filozofie ea este aşa cum sunt doi ochi pe lângă unul. Ea are un efect stereoscopic asupra semnificaţiilor şi a valorilor. Omul material vede universul, ca să zicem aşa, numai cu un singur ochi — îl vede plat. Studenţii lumilor palat dobândesc o perspectivă cosmică — profunzime — suprapunând percepţiile vieţii morontiale peste percepţiile vieţii fizice, iar ceea ce le îngăduie să focalizeze clar aceste puncte de vedere materiale şi morontiale este în mare măsură sprijinul, neobosit al consilierilor lor serafici, care au o mare răbdare când dau învăţăturile lor lumilor palat şi progresorilor morontiali. Numeroşi consilieri învăţători ai ordinului suprem al serafimilor şi-au început cariera sfătuind sufletele muritorilor timpului recent eliberate.

5.*Tehnicieni*. Sunt serafimii care îi ajută pe tinerii ascenderi să se adapteze la mediul nou şi relativ straniu al sferelor morontiale. Viaţa pe lumile de tranziţie comportă un contact efectiv cu energiile şi cu materialele nivelelor morontiale şi, într-o oarecare măsură, cu realităţile spirituale. Trebuie ca ascenderii să se obişnuiască cu fiecare nou stadiu al vieţii morontiale şi, în toate acestea, tehnicile serafice îi ajută foarte mult. Aceşti serafimi operează ca agenţi de legătură cu Supraveghetorii de Putere Morontială şi cu Controlorii Fizici Principali şi funcţiunea lor este mai ales aceea de a-i învăţa pe pelerinii timpului natura energiilor utilizate pe sferele de tranziţie. Ei servesc în caz de urgenţă ca traversatori ai spaţiului şi îndeplinesc numeroase alte sarcini regulate şi speciale.

6.*Învăţători Arhivari*. Aceşti serafimi înregistrează tranzacţiile care au loc la frontierele spiritualului şi ale fizicului, relaţiile dintre oameni şi îngeri, tranzacţiile morontiale ale tărâmurilor inferioare ale universului. Ei predau, de asemenea, tehnicile eficiente şi practice de înregistrare a faptelor. Există o anumită măiestrie în coordonarea şi în asamblarea inteligentă de date conexe, iar această artă este înălţată prin colaborarea cu artizani celeşti; chiar şi muritorii ascendenţi pot să se afilieze astfel cu serafimii arhivari.

Arhivarii tuturor ordinelor serafice consacră o anumită perioadă de timp educării şi instruirii progresorilor morontiali . Aceşti păstrători angelici ai faptelor temporale sunt instructorii ideali ai tuturor cercetătorilor de fapte. Înainte de a părăsi Jerusemul, veţi fi foarte bine informaţi de istoria Sataniei şi a celor 619 lumi locuite ale ei. O mare parte a acestei istorii vă va fi comunicată de arhivarii serafici.

Aceşti îngeri fac toţi parte din şirul arhivarilor care se întinde de la cei mai umili până la cei mai elevaţi conservatori ai faptelor temporale şi ai adevărurilor eterne. Într-o bună zi, ei vă vor învăţa să căutaţi atât adevărul, cât şi faptele, să vă dezvoltaţi atât sufletul, cât şi mintea. Chiar şi acum voi trebuie să învăţaţi să udaţi grădina inimii voastre şi să cercetaţi nisipurile aride ale cunoaşterii. Formele nu mai au nici o valoare când

lecţiile au fost învăţate. Nu poate fi pui fără coaja oului, şi nici coaja nu mai are nici un rost după ce puiul a ieşit din ou. Însă eroarea este uneori atât de mare, încât rectificarea ei prin revelaţie ar fi fatală pentru acele adevăruri care se ridică lent şi care sunt esenţiale pentru îndepărtarea erorii prin experienţă. Când copiii au idealurile lor, nu le înlăturaţi; lăsaţi-le să crească. În timp ce veţi învăţa să gândiţi ca oameni mari va trebui, de asemenea, să învăţaţi să vă rugaţi ca nişte copii.

Legea este viaţa însăşi, iar nu regulile ei de conduită. Răul este o încălcare a legii, iar nu o violare a regulilor de conduită care ţin de viaţă, care *este* legea. Falsitatea nu este o chestiune de tehnică narativă, ci un lucru premeditat pentru a denatura adevărul. Crearea de imagini noi din fapte vechi, noua expunere a vieţii părinţilor în cea a odraslelor lor — iată triumfurile artistice ale adevărului. Până şi umbra clintirii unui singur fir de păr premeditată cu o intenţie nesinceră, cea mai mică deformare sau pervertire a ceea ce este un principiu — acestea constituie falsitatea. Însă fetişul adevărului factualizat, adevărul fosilizat, mâna de fier a adevărului aşa-zis invariabil, vă orbesc reţinându-vă într-un cerc închis al faptelor brute. Din punct de vedere tehnic se poate avea dreptate în ceea ce priveşte faptele, şi te poţi înşela mereu în privinţa adevărului.

7.*Rezerve Slujitoare*. Un corp important al tuturor ordinelor de serafimi de tranziţie este menţinut pe prima lume palat. Dintre toate ordinele de serafimi, şi după păzitorii destinului, aceşti slujitori de tranziţie sunt cel mai aproape de oameni, şi veţi petrece cu ei multe dintre momentele voastre de tihnă. Îngerii se bucură să servească, şi când nu au sarcini de îndeplinit ei servesc ca voluntari. La numeroşi muritori ascendenţi, când sufletul se aprinde pentru prima dată de focul divin al voinţei de a servi, acest lucru se petrece ca urmare a unei prietenii personale cu slujitorii voluntari ai rezervelor serafice.

De la ei veţi învăţa să lăsaţi ca presiunile să se dezvolte în stabilitate şi certitudine; să fiţi încrezători şi sârguincioşi şi, în acelaşi timp, voioşi; să acceptaţi încercările fără să vă plângeţi, şi să înfruntaţi dificultăţile şi incertitudinile fără frică. Ei vă vor întreba: dacă voi nu reuşiţi, vă veţi ridica oare cu dârzenie pentru a încerca din nou? Dacă reuşiţi, veţi păstra oare un echilibru bine cumpănit, o atitudine fermă şi spiritualizată pe toată durata fiecărui efort din lunga luptă de zdrobire a lanţurilor inerţiei materiale pentru atingerea libertăţii existenţei spirituale?

Spre deosebire de muritori, aceşti îngeri au avut numeroase dezamăgiri, şi ei vă vor arăta că dezamăgirile voastre cele mai descurajante au devenit uneori binecuvântările voastre cele mai mari. Uneori sădirea unei seminţe necesită moartea ei, moartea celor mai dragi speranţe ale voastre, înainte ca sământa să poată renaşte pentru a da rodul unei noi vieţi şi al unor noi oportunităţi . Ei vă vor învăţa să suferiţi mai puţin de amărăciuni şi de decepţii, mai întâi făcându-vă mai puţine planuri personale cu privire la alte personalităţi, şi apoi acceptându-vă soarta, atunci când vă veţi fi îndeplinit în mod fidel datoria.

Veţi învăţa că vă veţi îngreuna poverile şi vă veţi diminua şansele de reuşită dacă vă luaţi prea în serios. Nimic nu are prioritate asupra muncii care ţine de sfera voastră statutară — prezenta lume sau următoarele. Munca de pregătire pentru următoarea sferă mai elevată este foarte importantă, însă nimic nu este atât de important ca munca lumii pe care trăiţi actualmente. Însă, deşi *munca* este importantă, *egoul* nu este. Când vă simţiţi importanţi, pierdeţi atât de multă energie pentru a justifica mândria egoului vostru, încât mai rămâne puţină energie pentru a înfăptui munca. Importanţa de sine, nu importanţa muncii este cea care epuizează creaturile imature; elementul egoului este cel care epuizează, iar nu efortul de a reuşi. Puteţi face o lucrare importantă cât timp nu vă daţi importanţă vouă; puteţi să faceţi mai multe lucruri la fel de uşor ca pe unul singur, dacă lăsaţi egoul deoparte. Varietatea este odihnitoare; monotonia este cea care uzează şi epuizează. Toate zilele sunt la fel — viaţa, sau alternativa morţii.

## 7.MOTA MORONTIALĂ

Planurile inferioare ale motei morontiale sunt în continuitate directă cu nivelele superioare ale filozofiei umane. Pe prima lume palat, se obişnuieşte ca studenţilor mai puţin avansaţi să li se predea prin tehnica în paralel; adică, într-o coloană se prezintă conceptele mai simple ale înţelesurilor motei, iar în coloana alăturată se citează afirmaţii analoage ale filozofiei umane.

Cu puţin timp în urmă, în timp ce îndeplineam o misiune pe prima lume palat de pe Satania, am avut ocazia să observ această metodă de învăţare; cu toate că nu am voie să vă expun conţinutul în mota al lecţiei, am permisiunea de a reproduce cele douăzeci şi opt de citate din filozofia umană pe care instructorul morontiei le

folosea ca materiale ilustrative pentru a-i ajuta pe noii sosiţi pe lumile casă, în primele lor eforturi de a sesiza înţelesul şi semnificaţia motei. Iată care erau aceste ilustrări prin filozofia umană:

1. O demonstraţie de iscusinţă specializată nu înseamnă că se posedă capacitate spirituală. Ingeniozitatea nu este un substitut al adevăratului caracter.

2. Rare sunt persoanele care trăiesc la nivelul credinţei pe care o au cu adevărat. Teama iraţională este o fraudă intelectuală majoră practicată asupra sufletului muritor în evoluţie.

3. Capacităţile înnăscute nu pot fi depăşite; jumătate de litru nu poate niciodată conţine un litru. Este imposibil să se introducă mecanic un concept spiritual în tiparul memoriei materiale.

4. Rari sunt muritorii care îndrăznesc vreodată să tragă totalitatea creditelor lor de personalitate stabilite prin serviciile conjugate ale naturii şi ale harului. Cea mai mare parte a sufletelor sărăcite sunt în realitate bogate, însă refuză să o creadă.

5. Dificultăţile pot să provoace mediocritatea şi să învingă pe cei temători, însă pe copiii celor Preaînalţi doar îi stimulează.

6. A te bucura de privilegii fără a abuza de ele, a dispune de libertate fără desfrâu, a poseda puterea refuzând cu fermitate să o utilizaţi pentru ambiţii personale — acestea sunt însemnele unei înalte civilizaţii.

7. Nu se pot produce accidente neprevăzute şi inexplicabile în cosmos. Fiinţele celeste nu îşi vin în ajutorul unei creaturi inferioare care refuză să acţioneze potrivit iluminării pe care o posedă asupra adevărului.

8. Efortul nu produce întotdeauna bucurie, însă nu există fericire fără efort inteligent.

9. Acţiunea duce la dobândirea de forţă; cumpătarea rezultă în farmec.

10.Justeţea atinge corzile armonioase ale adevărului, iar melodia vibrează în întregul cosmos, până când recunoaşte Infinitul.

11.Cei slabi se complac în a lua hotărâri, însă cei puternici acţionează. Viaţa nu este decât munca unei zile — faceţi-o bine. Acţiunea este a noastră; consecinţele sunt ale lui Dumnezeu.

12.În cosmos, cea mai mare suferinţă este aceea de a nu fi suferit niciodată. Muritorii nu învaţă înţelepciunea decât trecând prin chinuri.

13.Stelele se disting mai bine din izolarea solitară a adâncimilor experienţiale, iar nu din extazul şi din iluminarea de pe crestele munţilor.

14.Stârniţi pofta de adevăr a asociaţilor voştri. Daţi sfaturi numai când vi se cere.

15.Afectarea este efortul ridicol al ignoranţilor de a părea înţelepţi, încercarea sufletului sterp de a părea bogat.

16.Se poate percepe adevărul spiritual înainte de a-l experimentat în simţire, şi numeroase adevăruri nu sunt cu adevărat simţite decât în adversitate.

17.Ambiţia este periculoasă atât timp cât nu este complet socializată. Voi nu aţi dobândit cu adevărat o virtute înainte ca acţiunile voastre să nu vă fi făcut demni de ea.

18.Nerăbdarea este o otravă a spiritului; furia seamănă cu o piatră aruncată într-un cuib de viespi.

19.Îngrijorarea trebuie abandonată. Dezamăgirile cel mai greu de îndurat sunt cele care nu vin niciodată.

20.Doar un poet poate distinge poezia în proza banală a vieţii de rutină.

21.Înalta misiune a unei arte este de a prefigura, prin iluziile sale, o realitate superioară a universului, de a cristaliza emoţiile timpului într-un gând al eternităţii.

22.Un suflet în evoluţie nu este făcut divin prin ceea ce face, ci prin ceea ce se străduieşte să facă.

23.Moartea nu adaugă nimic posesiunilor intelectuale, nici înzestrării spirituale, însă ea adaugă statutului experienţial conştiinţa supravieţuirii.

24. Destinul eternităţii se determină clipă de clipă prin înfăptuirile vieţii de zi cu zi. Acţiunile de azi formează destinul de mâine.

25.Măreţia nu constă atât de mult în a poseda forţă, cât în a o folosi cu înţelepciune şi dumnezeieşte.

26.Nu posedăm cunoaşterea decât împărtăşind-o; ea este protejată prin înţelepciune şi socializată de iubire.

27.Progresul necesită dezvoltarea individualităţii; mediocritatea caută să se perpetueze în uniformitate.

28.Argumentarea necesară pentru a apăra o teză este invers proporţională cu adevărul conţinut în acea teză.

Aceasta este munca începătorilor pe prima lume palat, în timp ce elevii mai avansaţi de pe lumile următoare stăpânesc nivelele superioare ale clarviziunii cosmice şi ale motei morontiale.

## 8.PROGRESORII MORONTIALI

Din momentul absolvirii în lumile palat până la dobândirea statutului spiritual în cariera suprauniversală, muritorii ascendenţi sunt numiţi progresori morontiali. Trecerea voastră prin această minunată viaţă de frontieră va rămâne o experienţă de neuitat şi o amintire încântătoare. Ea este poarta evolutivă către viaţa spirituală şi către atingerea finală a perfecţiunii creaturilor, prin care ascenderii ating ţelul timpului — găsirea lui Dumnezeu în Paradis.

Planul morontial de progres al muritorilor şi planul spiritual subsecvent, această şcoală universală de educaţie minuţioasă a creaturilor ascendente, comportă un ţel divin şi bine definit. Este planul Creatorilor de a oferi creaturilor timpului un mai mare prilej de a stăpânii detaliile funcţionării şi administrării marelui univers, şi cea mai bună manieră de a urma acest lung curs de pregătire constă în înălţarea treptată a muritorilor, făcându-i efectiv să participe la fiecare dintre etapele ascensiunii.

Planul supravieţuirii muritorilor are un scop practic şi util; dacă sunteţi receptorii acestei întregi lucrări divine şi ai acestei pregătiri pline de grijă, acest lucru nu se face doar în vederea unei supravieţuiri pentru a se bucura de o fericire perpetuă şi de o bunăstare eternă. Există un ţel de servire transcendentă ascuns dincolo de orizontul prezentei epoci a universului. Dacă Zeii ar fi proiectat numai să vă ducă într-o lungă plimbare de bucurie veşnică, ei sigur nu ar fi transformat universul etern într-o imensă şi complexă şcoală de instruire practică, nu ar fi solicitat o parte substanţială a creaturilor celeste ca învăţători şi ca instructori, şi nu ar fi petrecut apoi epoci de-a rândul călăuzindu-vă, unul câte unul, prin această gigantică şcoală universală de instruire experienţială. Dezvoltarea planului de înaintare a muritorilor pare a fi una dintre principalele griji ale prezentului univers organizat, şi majoritatea unui număr incalculabil de ordine de inteligenţă create este fie direct, fie indirect angajată în a face să progreseze o fază sau o alta a acestui plan de perfecţionare progresivă.

Trecând de scara ascendentă a existenţei vii, de la starea de om muritor până la îmbrăţişarea Deităţii, veţi trăi efectiv însăşi viaţa creaturilor făcute perfecte care există în toate stadiile şi fazele ce se pot întâlni în cadrul prezentei epoci a universului. Intervalul dintre starea de om muritor şi statutul de finalitar în Paradis înglobează tot ceea poate exista astăzi — tot ceea ce este în prezent posibil pentru ordinele vii de creaturi finite şi inteligente şi făcute perfecte. Dacă destinul viitor al finalitarilor Paradisului este de a servi în noile universuri, actualmente în formare, este sigur că această nouă şi viitoare creaţie nu va conţine ordine de creaturi experienţiale a căror viaţă să fie în întregime diferită de cea pe care finalitarii muritori o vor fi trăit pe o lume oarecare ca parte a pregătirii lor ascendente sau ca una dintre etapele progresului lor de la o epocă la alta, pentru a trece de la starea animală la cea de înger, apoi de la starea de înger la cea de spirit şi de la cea de spirit la cea de Dumnezeu.

[Prezentat de un Arhanghel al Nebadonului.]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A II-A - UNIVERSUL LOCAL

## CAPITOLUL 49 - LUMILE LOCUITE

Toate lumile locuite de muritori au o origine şi o natură evolutivă. Aceste sfere sunt cuibul, leagănul de evoluţie al raselor muritoare ale timpului şi spaţiului. Fiecare unitate a vieţii ascendente este o adevărată şcoală de pregătire pentru stadiul de existenţă imediat următor, şi acest lucru este adevărat pentru toate stadiile ascensiunii progresive a oamenilor către Paradis; este tot atât de adevărat pentru experienţa iniţială a muritorilor pe o planetă evolutivă cât şi pentru şcoala finală a Melchizedekilor pe lumea-sediu a universului local. Muritorii ascendenţi nu frecventează această din urmă şcoală decât din clipa de dinainte de a fi transferaţi în regimul suprauniversului şi de a fi atins primul stadiu de existenţă spirituală.

În esenţă, toate lumile locuite sunt grupate în sisteme locale pentru administrarea lor celestă, şi fiecare dintre sistemele locale se limitează la aproximativ o mie de lumi evolutive. Această limitare este hotărâtă printr-un decret al Celor Îmbătrâniţi de Zile şi se referă la planetele efectiv evolutive, pe care trăiesc muritori având statut de supravieţuire. Nici lumile definitiv stabilizate în lumină şi viaţă, nici planetele în stadiul preuman de dezvoltare a vieţii nu fac parte din acest grup.

Satania însăşi este un sistem neterminat încă, neconţinând decât 619 de lumi locuite, care sunt numerotate în ordine, după data înscrierii lor ca lumi locuite de creaturi cu voinţă. Aşa i s-a dat Urantiei numărul *606 din Satania*, acest lucru însemnând că ea este a 606-a lume a acestui sistem local pe care lungul proces evolutiv al vieţii a culminat în apariţia fiinţelor umane. Treizeci şi şase de planete nelocuite ale sistemului se apropie de stadiul în care vor fi înzestrate cu viaţă şi mai multe sunt în prezent pregătite pentru Purtătorii Vieţii. Aproape două sute de sfere evoluează în aşa fel încât vor fi gata pentru implantarea vieţii în următoarele câteva milioane de ani.

Planetele nu sunt toate adecvate pentru a găzdui viaţa muritorilor. Micile planete care se învârt foarte repede în jurul axei lor sunt cu totul nepotrivite pentru a servi drept habitat vieţii. În mai multe sisteme fizice ale Sataniei, planetele care se rotesc în jurul soarelui central sunt prea mari pentru a fi locuite, asta din cauza apăsătoarei gravitaţii ocazionate de marea lor masă. Numeroase dintre aceste enorme sfere au sateliţi, uneori şase sau mai mulţi, şi aceste lumi au adesea o mărime foarte apropiată de aceea a Urantiei, ceea ce le face aproape ideale pentru locuire.

Cea mai veche lume locuită a Sataniei, lumea numărul unu, este Anova, unul dintre cei patruzeci şi patru de sateliţi care se învârte în jurul unei enorme planete întunecate, însă expusă luminii diferenţiale a trei sori vecini. Anova este într-o stare avansată de civilizaţie progresivă.

## 1.VIAŢA PLANETARĂ

Universurile timpului şi spaţiului se dezvoltă treptat; progresul vieţii — terestre sau celeste — nu este nici arbitrar, nici magic. Evoluţia cosmică nu este întotdeauna comprehensibilă (previzibilă), însă este strict neaccidentală.

Unitatea biologică a vieţii materiale este celula protoplasmică, asocierea comună de energii chimice şi electrice cu alte energii de bază. Formulele chimice variază în fiecare sistem, iar tehnica de reproducere a celulelor vii este uşor diferită în fiecare univers local, însă Purtătorii Vieţii sunt întotdeauna catalizatorii vii care declanşează reacţiile primordiale ale vieţii materiale; ei sunt declanşatorii circuitelor de energie ale materiei vii.

Toate lumile unui sistem local lasă să transpară o legătură părintească fizică indubitabilă; cu toate acestea, fiecare planetă are propria sa scară a vieţii, şi nu există două lumi exact la fel în ceea ce priveşte înzestrarea lor vegetală şi animală. Variantele planetare în tipurile vieţii sistemice vor rezulta din deciziile Purtătorilor Vieţii. Însă aceste fiinţe nu sunt nici capricioase, nici fanteziste; ordinea şi legea se află la cârma universurilor. Legile Nebadonului sunt divinele ordonanţe ale Salvingtonului, iar ordinul evolutiv al vieţii din Satania se acordează cu modelul evolutiv al Nebadonului.

Evoluţia este regula dezvoltării umane, însă procesul în sine variază mult pe diversele lumi. Viaţa este uneori iniţiată într-un singur centru, alteori în trei, aşa cum a fost cazul pe Urantia. Pe lumile prevăzute cu atmosferă, originea vieţii este, în general, marină, însă nu întotdeauna; aceasta depinde mult de statutul fizic al planetei. Purtătorii Vieţii dispun de o mare latitudine în funcţiunea lor la declanşarea vieţii.

În dezvoltarea vieţii planetare, forma vegetală precede întotdeauna forma animală, iar regnul vegetal este deja pe deplin dezvoltat înainte ca formele animale să se diferenţieze. Toate tipurile de animale se dezvoltă pe baza unor modele fundamentale ale precedentului regn vegetal al lucrurilor vii; ele nu sunt organizate separat.

Stadiile iniţiale de evoluţie a vieţii nu sunt în întregime conforme punctului vostru de vedere al momentului. *Omul muritor nu este un accident evolutiv*. Există un sistem precis, o lege universală, care determină derularea planului vieţii planetare pe sferele spaţiului. Timpul şi producerea unui mare număr de specimene ale unei specii nu sunt influenţele dominante. Şoarecii se reproduc mult mai repede decât elefanţii şi, cu toate acestea, elefanţii evoluează mai repede decât şoarecii.

Procesul evoluţiei planetare este ordonat şi controlat. Dezvoltarea organismelor superioare pe baza grupărilor vitale mai modeste nu este accidentală. Dezvoltarea evolutivă este uneori temporar încetinită de distrugerea anumitor linii favorabile ale plasmei vitale existente într-o specie selecţionată. Sunt necesare uneori epoci de-a rândul pentru a repara stricăciunea ocazionată de pierderea unei singure linii superioare de ereditate umană. Îndată ce aceste linii superioare şi selecţionate ale protoplasmei vii şi-au făcut apariţia, ele trebuie menţinute cu grijă şi cu inteligenţă, iar pe cea mai mare parte a lumilor locuite, acestor potenţiale superioare ale vieţii li se acordă o valoare mult mai mare decât pe Urantia.

## 2.TIPURI FIZICE PLANETARE

Fiecare sistem comportă un model standard şi fundamental de viaţă animală şi vegetală. Purtătorii Vieţii sunt însă adesea confruntaţi cu necesitatea de a modifica aceste modele fundamentale pentru a le conforma condiţiilor fizice variabile pe care le întâlnesc în numeroasele lumi ale spaţiului. Ei dezvoltă un tip generalizat de creaturi muritoare în sistem, însă există şapte tipuri fizice distincte, precum şi mii şi mii de variante minore ale acestor şapte diferenţieri majore:

1.Tipurile atmosferice.
2.Tipurile elementale.
3.Tipurile gravitaţionale.
4.Tipurile termice.
5.Tipurile electrice.
6.Tipurile activatoare.
7.Tipurile nedenumite.

Sistemul Sataniei conţine toate aceste tipuri, precum şi numeroase grupe intermediare, dintre care unele nu sunt decât foarte rar reprezentate.

1.*Tipurile atmosferice*. Diferenţele fizice dintre lumile locuite de muritori sunt în principal determinate de natura atmosferei; celelalte influenţe care contribuie la diferenţierea planetară a vieţii sunt relativ minore.

Statutul atmosferic care este prevalent în prezent pe Urantia este aproape ideal pentru întreţinerea fiinţelor umane de tip respirator, însă se poate modifica acest tip, astfel încât să i se permită să trăiască pe planetele supraatmosferice sau subatmosferice. Aceste modificări se extind, de asemenea, la viaţa animală, care este foarte diferită pe diversele sfere locuite. Ordinele animale suportă schimbări foarte importante pe lumile subatmosferice şi supraatmosferice.

Dintre tipurile de planete atmosferice ale Sataniei, aproape două procente şi jumătate sunt lumi subrespiratorii, cinci la sută lumi suprarespiratorii, şi peste nouăzeci şi unu la sută lumi respiratorii medii, un total de 98,5 la sută din lumile Sataniei.

Fiinţele asemănătoare cu cele ale raselor Urantiei sunt clasate ca respiratorii medii; voi reprezentaţi ordinul respirator mediu sau tipic de existenţă muritoare. Dacă ar exista creaturi inteligente pe o planetă având o atmosferă asemănătoare aceleia a planetei Venus, vecinul vostru cel mai apropiat, ele ar aparţine grupului suprarespirator, în timp ce locuitorii unei planete având o atmosferă la fel de rarefiată ca aceea a lui Marte, vecinul vostru exterior, ar fi numiţi subrespiratori.

Dacă muritorii ar locui pe o planetă lipsită de aer, cum este Luna voastră, ei ar aparţine ordinului distinct de nerespiratori. Acest tip reprezintă o adaptare radicală sau extremă la mediul planetar, şi este studiat separat. Lumile nerespiratorilor reprezintă procentul de 1,5 la sută rămas, din lumile Sataniei.

2.*Tipurile elementale*. Aceste tipuri diferenţiale se raportează la relaţii ale muritorilor cu apa, cu aerul şi cu pământul, şi există patru specii distincte de vieţi inteligente, în funcţie de relaţiile lor cu habitatul lor. Rasele Urantiei aparţin ordinului terestru.

Vă este în întregime imposibil să vă imaginaţi mediul care predomină de-a lungul epocilor primitive ale anumitor lumi. Aceste condiţii neobişnuite obligă viaţa animală în evoluţie să rămână în habitatul ei marin pe parcursul unor perioade mai lungi decât pe planetele care oferă de la început un mediu atât terestru, cât şi atmosferic ospitalier. Dimpotrivă, pe anumite lumi de fiinţe subrespiratorii şi când planeta nu este prea mare, este uneori oportun să se introducă un tip uman capabil să traverseze uşor atmosfera. Aceşti navigatori aerieni apar uneori între grupul acvatic şi grupul terestru, ei trăiesc întotdeauna, într-o anumită măsură, pe sol şi sfârşesc prin a deveni locuitori ai uscatului. Însă, pe anumite lumi, ei continuă, pe parcursul a numeroase epoci, să zboare, chiar după ce au dobândit tipul pământean.

Este la fel de uimitor şi amuzant să se observe civilizaţia iniţială a unei rase umane primitive prinzând formă atât în aer, cât şi în vârfurile copacilor, atât în mijlocul apelor puţin adânci ale bazinelor tropicale izolate, cât şi în adâncime, pe malurile şi pe ţărmurile grădinilor maritime care găzduiesc începutul raselor acestor sfere extraordinare. Chiar şi pe Urantia, a existat o lungă perioadă în care oamenii primitivi s-au conservat şi au făcut să progreseze civilizaţia lor primitivă, trăind în cea mai mare din parte a timpului în vârfurile arborilor, la fel ca îndepărtaţii lor strămoşi arboricoli. Pe Urantia voi aveţi încă un grup foarte mic de mamifere (familia liliecilor) care sunt navigatori aerieni. Focile şi balenele habitatului vostru marin aparţin, de asemenea, ordinului mamiferelor.

Dintre tipurile elementare ale Sataniei, şapte la sută sunt acvatice, zece la sută aeriene, şaisprezece la sută terestre şi treisprezece la sută sunt tipuri combinate aero-terestre. Însă aceste din urmă variante de creaturi inteligente primitive nu sunt nici oameni-peşti, nici oameni-păsări. Ele reprezintă tipuri umane şi pre-umane care nu sunt nici suprapeşti, nici păsări glorificate, ci în mod clar muritori.

3.*Tipurile gravitaţionale*. Prin modificarea modelului creativ, fiinţe inteligente sunt construite astfel încât să poată funcţiona liber pe sfere mai mici sau mai mari decât Urantia. Ele se găsesc astfel adaptate, în măsura dorită, la gravitaţia planetelor a căror mărime şi densitate nu sunt ideale.

Talia diverselor tipuri planetare de muritori este variabilă. În Nebadon, media este cu puţin peste doi metri şi zece centimetri. Unele dintre cele mai mari planete sunt populate cu fiinţe măsurând doar şaptezeci şi cinci de centimetri. Statura oamenilor se întinde de la acest minim până la trei metri, pe cele mai mici sfere locuite, trecând prin mărime intermediară, pe planetele de mărime medie. În Satania nu există decât o singură rasă având mai puţin de un metru optzeci. Dintre lumile Sataniei, douăzeci la sută sunt populate cu muritori de tip gravitaţional modificat. Ei locuiesc pe planetele cele mai mari şi pe cele mai mici.

4.*Tipurile termice*. Este posibil să se creeze fiinţe vii capabile să reziste la temperaturi mult mai ridicate şi mult mai joase decât rasele Urantiei. Dacă clasificăm fiinţele după mecanismele lor termoreglatoare, ele se împart în cinci categorii distincte. Pe scara aceasta, rasele Urantiei poartă numărul trei. Treizeci la sută din lumile Sataniei sunt populate cu rase de tipuri termice modificate, din care douăsprezece la sută aparţin zonelor cu temperaturi înalte, şi optsprezece la sută celor cu temperaturi joase. Prin comparaţie, Urantienii se plasează în grupul temperaturilor medii.

5.*Tipurile electrice*. Comportamentul electric, magnetic şi electronic al lumilor variază în mod considerabil. Există zece modele de viaţă muritoare divers modelate pentru a rezista la energia diferenţială a sferelor. Cele zece varietăţi reacţionează, de asemenea, într-un mod uşor diferit la razele chimice ale luminii solare obişnuite. Însă aceste mici variante fizice nu afectează deloc viaţa intelectuală sau spirituală.

Printre grupările electrice ale vieţii muritoare, aproape douăzeci şi trei la sută aparţin clasei a patra, aceea a tipului urantian de existenţă. În cifre rotunjite, distribuţia acestor tipuri este următoarea: clasa numărul 1 — 1 la sută; clasa numărul 2 — 2 la sută; clasa numărul 3 — 5 la sută; clasa numărul 4 — 23 la sută; clasa numărul 5 — 27 la sută; clasa numărul 6 — 24 la sută; clasa numărul 7 — 8 la sută; clasa numărul 8 — 5 la sută; clasa numărul 9 — 3 la sută; clasa numărul 10 — 2 la sută.

6.*Tipurile activatoare*. Lumile nu sunt toate asemănătoare în maniera lor de a absorbi energia. Lumile locuite nu au toate un ocean atmosferic ca acela al Urantiei, care este favorabil schimbului de gaze respiratorii. Pe numeroase planete aflate în stadiul iniţial sau în stadiul lor final, fiinţe aparţinând ordinului vostru nu ar putea să existe. Când factorii respiratorii ai unei planete sunt de un grad foarte elevat sau foarte jos, însă toate celelalte condiţii prealabile vieţii inteligente sunt favorabile Purtătorii Vieţii stabilesc adesea pe aceste lumi o formă modificată de existenţă muritoare, fiinţe capabile să efectueze schimburile proceselor lor vitale folosind direct energia luminoasă şi efectuând, la prima mână, transmutarea de putere a Controlorilor Fizici Principali.

Există şase tipuri diferite de nutriţie animală şi umană: subrespiratorii îl folosesc pe primul, speciile marine pe cel de-al doilea, şi respiratorii medii pe cel de-al treilea, ca pe Urantia. Suprarespiratorii folosesc al patrulea tip de absorbţie de energie, în timp ce nerespiratorii utilizează al cincilea ordin de nutriţie şi de energie. În ceea ce priveşte cea de a şasea tehnică de activare, ea se limitează la creaturile mediene.

7.*Tipurile nedenumite*. Există numeroase alte variante fizice în viaţa planetară, însă toate aceste diferenţe sunt în întregime chestiuni de modificări anatomice, de diferenţieri fiziologice şi de ajustări electrochimice. Aceste distincţii nu se referă nici la viaţa intelectuală, nici la cea spirituală.

## 3.LUMILE NERESPIRATORILOR

Majoritatea planetelor locuite sunt populate de fiinţe inteligente de tipul respirator. Însă există, de asemenea, ordine de muritori capabili să trăiască pe lumi având foarte puţin aer sau chiar deloc. Mai puţin de şapte la sută din planetele locuite ale Orvontonului sunt din această specie. În Nebadon, acest procentaj coboară sub trei. În întreaga Satanie nu există decât nouă lumi de acest ordin.

Dacă lumile tipului nerespirator sunt la fel de rare în Satania, aceasta se datorează faptului că acest sector al Norlatiadekului a fost organizat destul de recent, şi abundă încă în corpuri spaţiale meteorice, iar lumile fără atmosferă de fricţiune protectoare sunt supuse unui bombardament neîncetat al acestor rătăcitori. Chiar şi unele comete sunt constituite din resturi de meteori însă, de regulă, ele sunt mici corpuri materiale dislocate.

Milioane şi milioane de meteori penetrează zilnic atmosfera Urantiei, şi ajung la o viteză de ordinul a trei sute douăzeci de kilometri pe secundă. Pe lumile în care nu se respiră, rasele evoluate trebuie să se protejeze mult de pagubele meteorice, stabilind instalaţii electrice care consumă sau abat meteorii. Mari sunt pericolele care le ameninţă atunci când se aventurează dincolo de zonele protejate. Aceste lumi sunt, de asemenea, supuse unor dezastruoase furtuni electrice, de o natură necunoscută pe Urantia. Pe parcursul acestor momente de formidabile fluctuaţii energetice, locuitorii trebuie să se refugieze în construcţiile lor speciale de izolare protectoare.

Viaţa pe lumile nerespiratorilor este radical diferită de cea care prelevează pe Urantia. Nerespiratorii nu absorb hrană şi nu beau apă, aşa cum o fac rasele Urantiei. Reacţiile sistemului nervos, mecanismul reglator al temperaturii, şi metabolismul acestor fiinţe specializate sunt radical diferite de aceleaşi funcţiuni la muritorii Urantiei. Aproape toate activităţile vieţii, cu excepţia reproducerii, se efectuează altfel, şi chiar metodele de procreaţie sunt puţin diferite.

Pe lumile nerespiratorilor, speciile animale sunt radical neasemănătoare celor de pe planetele atmosferice. Planul vieţii fără respiraţie se îndepărtează de tehnica de existenţă a unei lumi prevăzute cu o atmosferă. Locuitorii acestor lumi diferă chiar şi în supravieţuire, ei fiind candidaţi la contopirea cu Spiritul. Aceste fiinţe se bucură, totuşi, de viaţă, şi continuă activităţile tărâmului cu aceleaşi încercări şi cu aceleaşi bucurii relative pe care muritorii le trăiesc pe planetele atmosferice. În ceea ce priveşte mintea şi caracterul, nerespiratorii nu diferă de alte tipuri de muritori.

Conduita planetară a nerespiratorilor ar prezenta pentru voi mai mult decât un simplu interes, căci o rasă a acestor fiinţe locuieşte pe o sferă foarte apropiată de Urantia.

## 4.CREATURI VOLITIVE EVOLUTIVE

Diferenţele sunt mari între muritorii diverselor lumi, chiar şi printre cei care aparţin unor tipuri intelectuale şi fizice asemănătoare, însă toţi muritorii de demnitate volitivă sunt animale bipede care stau în picioare.

Există şase rase evolutive fundamentale: trei primare — roşie, galbenă şi albastră; şi trei secundare — portocalie, verde şi indigo. Cea mai mare parte a lumilor locuite conţin toate aceste rase, însă numeroase planete ale căror rase sunt tri-cerebrale nu găzduiesc decât cele trei tipuri primare. Câteva sisteme locale nu au, de asemenea, decât aceste trei rase.

Fiinţele umane sunt înzestrate, în medie, cu douăsprezece simţuri fizice speciale, cu toate că simţurile muritorilor cu trei creiere sunt mai ascuţite decât cele ale tipurilor cu unul sau două creiere. Ei pot să vadă şi să audă considerabil mai multe lucruri decât rasele Urantiei.

Ei nu nasc, de obicei, decât un singur copil o dată, naşterile multiple fiind o excepţie, iar viaţa de familie este destul de uniformă pe toate tipurile de planete. Egalitatea sexelor prevalează pe toate lumile evoluate. Dotarea mentală şi statutul spiritual ale celor două sexe sunt egale. Noi nu considerăm că o planetă a depăşit barbaria atâta timp cât unul dintre sexe încearcă să îl tiranizeze pe celălalt. Această trăsătură experienţială a creaturilor este întotdeauna mult ameliorată după sosirea unui Fiu şi a unei Fiice Materiale.

Variaţiile de anotimp şi de temperatură se produc pe toate planetele luminate şi încălzite de sori. Agricultura este universală pe toate lumile atmosferice; cultura solului este singura activitate comună tuturor raselor care progresează pe aceste planete.

În vremurile lor primitive, muritorii au toţi de purtat, cu inamici microscopici, lupte similare celor pe care le aveţi voi în prezent pe Urantia, cu toate că acest fapt se poate produce la o scară mai mică. Durata vieţii poate să varieze pe diversele planete de la douăzeci şi cinci de ani pe lumile primitive, până la aproape cinci sute de ani pe sferele mai evoluate şi mai vechi.

Fiinţele umane au toate spiritul gregar al tribului şi al rasei. Segregările în grupuri sunt inerente naturii şi constituţiei lor. Aceste tendinţe nu pot fi modificate decât prin progresul civilizaţiei şi printr-o spiritualizare treptată. Problemele sociale, economice şi guvernamentale ale lumilor locuite variază în funcţie de vârsta planetelor şi de gradul de influenţă exercitat de şederile succesive ale Fiilor divini.

Mintea este darul Spiritului Infinit; ea funcţionează la fel în medii diferite. Muritorii se aseamănă la minte, independent de anumite diferenţe structurale şi chimice, care caracterizează natura fizică a creaturilor volitive de pe sistemele locale. Oricare ar fi variantele planetare, personale sau fizice, viaţa mentală a diverselor ordine de muritori este foarte similară, şi carierele lor de după moarte se aseamănă mult.

Însă mintea muritoare fără spirit nemuritor nu poate supravieţui. Mintea omului este muritoare; doar spiritul dăruit este nemuritor. Supravieţuirea depinde de spiritualizarea realizată prin intermediul Ajustorului —

de naşterea şi de evoluţia sufletului nemuritor; trebuie, cu toate acestea, să nu se fi dezvoltat nici o reacţie un antagonică împotriva misiunii Ajustorului care încearcă să efectueze transformarea spirituală a minţii muritoare.

## 5.SERIILE PLANETARE ALE MURITORILOR

Va fi destul de dificil să se facă o descriere potrivită a seriilor planetare de muritori, deoarece voi ştiţi foarte puţine lucruri despre ei, dar şi pentru că există atât de multe variante. Putem, cu toate acestea, studia creaturile muritoare din numeroase puncte de vedere, dintre care iată câteva:

1.Ajustare la mediul planetar.
2.Serie de tipuri cerebrale.
3.Serie de tipuri receptive la Spirit.
4.Epoci planetare ale muritorilor.
5.Serie de creaturi înrudite.
6.Serie de contopire cu Ajustorii.
7.Tehnici de scăpare terestră.

Sferele locuite ale celor şapte suprauniversuri sunt populate de muritori care se clasifică simultan într-una sau în mai multe categorii dintre aceste clase generale de viaţă a creaturilor evolutive. Însă aceste clasificări generale în sine nu ţin cont nici de fiinţe cum ar fi midsonitarii, nici de anumite alte forme de viaţă inteligentă. Lumile locuite, aşa cum au fost prezentate în aceste expuneri, sunt populate de creaturi muritoare evolutive, însă mai există şi alte forme de viaţă.

1.*Ajustarea la mediul planetar*. Din punctul de vedere al ajustării vieţii creaturilor la mediul planetar, există trei grupuri generale de lumi locuite: grup de ajustare normal, grup de ajustare radical, şi grup experimental.

Ajustările normale la condiţiile planetare urmează modelele fizice generale studiate anterior. Lumile nonrespiratorii reprezintă ajustarea radicală sau extremă, însă acest grup conţine şi el, la rândul lui, alte tipuri. Lumile experimentale sunt, în general, ideal adaptate la formele tipice ale vieţii, şi pe aceste planete zecimale Purtătorii Vieţii încearcă să producă variaţii benefice în modelele normale ale vieţii. Cum lumea voastră este o planetă experimentală, ea diferă în mod notabil de sferele-surori ale Sataniei; numeroase forme de viaţă, care nu se găsesc nicăieri altundeva, au apărut pe Urantia, după cum numeroase specii comune sunt absente de pe planeta voastră.

În universul Nebadonului, toate lumile cu viaţă modificată sunt legate în serie şi constituie un domeniu special al problemelor universului, faşă de care administratorii desemnaţi acordă întreaga lor atenţie; şi toate aceste lumi experimentale sunt inspectate periodic de un corp de îndrumători universali, al căror şef este veteranul finalitar cunoscut în Satania sub numele de Tabamantia.

2.*Serii de tipuri cerebrale*. Creierul şi sistemul nervos constituie singura caracteristică uniformă a muritorilor. Există, cu toate acestea, trei organizări fundamentale ale mecanismului cerebral: tipurile cu un creier, cu două creiere, şi cu trei creiere. Urantienii aparţin tipului bicerebral; ei sunt ceva mai imaginativi, aventuroşi şi filozofi decât muritorii monocerebrali, însă mai puţin spirituali, etici şi adoratori decât ordinele tricerebrale. Aceste diferenţe cerebrale caracterizează chiar şi existenţele animale preumane.

Pornind de la substanţa corticală a creierului Urantian, al cărui tip comportă două emisfere, vă puteţi face o idee despre tipul monocerebral. Cât despre al treilea creier, cel al ordinelor tricerebrale, vi l-aţi putea imagina mai bine ca pe o evoluţie a creierului vostru mic rudimentar, a cărui formă inferioară se dezvoltă la tricerebrali, astfel încât să funcţioneze în principal pentru a controla activităţile fizice, lăsând cele două creiere superioare libere pentru a fi folosite în activităţi mai elevate, unul pentru funcţiunile intelectuale, şi celălalt pentru activităţile de transcrieri spirituale ale Ajustorului Gândirii.

Înfăptuirile pământeşti ale raselor monocerebrale sunt puţin mai limitate faţă de cele ale ordinelor bicerebrale; dimpotrivă, planetele vechi ale grupului tricerebral vădesc civilizaţii care i-ar stupefia pe urantieni şi pe lângă care a voastră s-ar face de ruşine. În dezvoltare mecanică, în civilizaţie materială, şi chiar în progres intelectual, lumile muritorilor bicerebrali pot egala sferele tricerebralilor. Însă în ceea ce priveşte controlul superior al minţii şi dezvoltarea schimburilor dintre intelect şi spirit, voi sunteţi într-o oarecare măsură inferiori.

Toate estimările comparative asupra progresului intelectual sau a împlinirilor spirituale ale unei lumi sau ale unui grup de lumi ar trebui să ţină cont, pentru a fi corecte, de epoca planetară; starea de lucruri depinde

enorm de vârsta, de ajutorul elevatorilor biologici, precum şi de misiunile ulterioare ale Fiilor divini ai diverselor ordine.

Popoarele cu trei creiere pot să aibă o evoluţie planetară uşor superioară celei a ordinelor cu unul sau cu două creiere, însă toate au o plasmă vitală de acelaşi tip, şi îşi urmează activităţile lor planetare în moduri foarte similare, semănând mult cu aceea a fiinţelor umane de pe Urantia. Aceste trei tipuri de muritori sunt repartizaţi în toate lumile sistemelor locale. În majoritatea cazurilor, condiţiile planetare au avut o foarte mică influenţă asupra deciziilor Purtătorilor Vieţii care au proiectat aceste ordine variate de muritori pe diversele lumi. Purtătorii Vieţii au prerogativele de a pregăti astfel planurile lor şi de a le executa.

Aceste trei ordine cerebrale se găsesc pe acelaşi plan în cariera ascensiunii. Fiecare trebuie să treacă de aceeaşi scară intelectuală de dezvoltare şi să învingă aceleaşi probe spirituale de progres. Administrarea sistemică a acestor lumi diferite şi supracontrolul lor de către constelaţie sunt uniform libere de orice discriminare. Chiar şi regimurile Prinţilor Planetari sunt identice.

3.*Serii de tipuri receptive la Spirit*. În ceea ce priveşte contactul cu problemele spirituale, există trei grupe de modele mentale. Această clasificare nu se referă la ordinele muritorilor mono-, bi- sau tri-cerebrale. Ea se leagă în mod esenţial de chimia glandulară şi, în special, de organizarea anumitor glande comparabile cu corpurile pituitare. Pe anumite lumi, rasele au numai una dintre aceste glande, pe celelalte două, ca urantienii, în timp ce pe alte sfere, rasele au trei dintre aceste corpuri extraordinare. Imaginaţia naturală şi receptivitatea spirituală sunt net influenţate de această înzestrare chimică diferenţială.

Dintre tipurile receptive la spirit, şaizeci şi cinci la sută aparţin celui de al doilea grup, ca rasele urantiene, douăsprezece la sută sunt din primul tip, fireşte mai puţin receptiv, în timp ce douăzeci şi trei la sută sunt mai înclinaţi către spiritualitate în timpul vieţii terestre. Însă aceste distincţii nu supravieţuiesc morţii naturale. Toate aceste diferenţe rasiale nu se referă decât la viaţa în trup.

4.*Epoci planetare ale muritorilor*. Această clasificare recunoaşte succesiunea dispensaţiilor temporale prin aceea că ele afectează statutul pământean al omului şi primirea lui de ajutor celest.

Viaţa este declanşată pe planete de Purtătorii Vieţii. Ei supraveghează dezvoltarea ei pe o anumită perioadă de timp, după apariţia evolutivă a omului muritor. Înainte de a părăsi o planetă, Purtătorii Vieţii instaurează cum se cuvine un Prinţ Planetar ca guvernator al tărâmului. Împreună cu acest şef soseşte un prim contingent de auxiliari subordonaţi şi de ajutoare slujitoare, şi cea dintâi judecată a celor vii şi a celor morţi coincide cu sosirea sa.

Odată cu ivirea grupărilor umane soseşte şi Prinţul Planetar pentru a inaugura civilizaţia umană şi pentru a focaliza societatea umană. Lumea voastră, a confuziei, nu este un criteriu al primelor zile ale domniei Prinţilor Planetari, căci tot cam pe la începuturile administraţiei lor pe Urantia s-a întâmplat şi ca Prinţul vostru Planetar, Caligastia, să-şi lege soarta de rebeliunea lui Lucifer, Suveranul Sistemului. De atunci, planeta voastră a urmat, întotdeauna, o carieră furtunoasă.

Pe o lume evolutivă normală, progresul rasial atinge apogeul lui biologic natural în cursul regimului Prinţului Planetar. Puţin după aceasta, Suveranul Sistemic trimite un Fiu şi o Fiică Materiali pe această planetă. Aceste fiinţe importate au funcţiunea de elevatori biologici; eşecul lor pe Urantia a complicat încă şi mai mult istoria planetei voastre.

Când progresul intelectual şi etic al unei rase umane a atins limitele dezvoltării evolutive, un Fiu Avonal Paradisiac vine în misiune magistrală, şi mai târziu, când statutul spiritual al acestei lumi se apropie de limita împlinirii sale naturale, planeta primeşte vizita unui Fiu de Manifestare al Paradisului. Misiunea principală a unui Fiu de Manifestare constă în a stabili statutul planetar, în a da frâu liber spiritului adevărului, pentru ca el să funcţioneze la scară planetară şi să efectueze astfel sosirea universală a Ajustorilor Gândirii.

Aici, iarăşi, Urantia se abate de la normă: nu a existat niciodată o misiune magistrală pe lumea voastră, iar Fiul vostru de Manifestare nu aparţinea ordinului avonalilor. Planeta voastră a avut onoarea deosebită de a deveni planeta muritoare cămin a Fiului Suveran, Mihail din Nebadon.

Ca urmare a sprijinului din partea tuturor ordinelor succesive de filiaţie divină, lumile locuite şi rasele lor progresive încep să se apropie de apogeul evoluţiei planetare. Astfel de lumi devin atunci pregătite pentru misiunea culminantă, sosirea Fiilor Învăţători ai Trinităţii. Această epocă a Fiilor Învăţători este preludiul epocii planetare finale, al utopiei evolutive, epoca luminii şi a vieţii.

Această clasificare a fiinţelor umane va fi reluată cu o atenţie specifică într-un capitol ulterior.

5.*Serii de creaturi înrudite*. Planetele nu sunt organizate doar pe verticală în sisteme, în constelaţii şi aşa mai departe. Administrarea universală furnizează, de asemenea, grupări orizontale, în funcţie de tipuri, de serii şi

de alte relaţii. Această administrare laterală a universului se ocupă în special de coordonarea activităţilor de natură înrudită, care au fost susţinute în mod independent pe sfere diferite. Aceste clase înrudite ale creaturilor universului sunt periodic inspectate de un corp compozit de înalte personalităţi, prezidat de finalitari având o lungă experienţă.

Aceşti factori de înrudire sunt evidenţi pe toate nivelele, căci seriile înrudite există atât printre personalităţile neumane, cât şi printre creaturile muritoare — şi chiar şi printre ordinele umane şi cele supraumane. Fiinţele inteligente sunt grupate vertical, în douăsprezece mari grupuri, de câte şapte diviziuni majore fiecare. Coordonarea acestor grupuri de fiinţe vii, legate într-un mod unic, este probabil efectuată printr-o tehnică a Fiinţei Supreme, pe care noi nu o înţelegem în întregime.

6.*Serie cu fuziune cu Ajustorul*. Clasificarea spirituală, sau gruparea tuturor muritorilor pe parcursul experienţei lor precedând fuziunea este în întregime determinată de relaţia dintre statutul personalităţii şi Veghetorul de Mister care o locuieşte. Aproape nouăzeci la sută dintre aceste lumi locuite ale Nebadonului sunt populate cu muritori contopiţi cu Ajustorii, spre deosebire de un univers vecin, unde mai puţin de jumătate dintre lumi găzduiesc fiinţe locuite de Ajustori şi de candidaţi la fuziunea eternă.

7.*Tehnici de scăpare terestre*. Pentru a inaugura o viaţă umană individuală pe lumile locuite, nu există decât o singură tehnică fundamentală, procreaţia creaturilor şi naşterea naturală; însă există numeroase tehnici prin care omul scapă de statutul său pământesc şi accede la curentul centripet al ascenderilor Paradisului.

## 6.ELIBERAREA TERESTRĂ

Diferitele tipuri fizice şi serii planetare ale muritorilor beneficiază toate, în mod asemănător, de sprijinul Ajustorilor Gândirii, al îngerilor păzitori şi al diverselor ordine ale mulţimii de mesageri ai Spiritului Infinit. Toţi sunt, în mod asemănător, eliberaţi de legăturile trupeşti datorită emancipării prin moarte naturală, şi toţi merg deopotrivă de acolo pe lumile morontiale de evoluţie spirituală şi de progres mental.

Din timp în timp, la propunerea autorităţilor planetare sau a conducătorilor sistemului, au loc reînvieri speciale ale supravieţuitorilor adormiţi. Aceste reînvieri se produc cel puţin la o mie de ani ai timpului planetar, deoarece "mulţi dintre cei care dorm în ţărână se trezesc", însă nu toţi. Aceste reînvieri speciale sunt prilej de mobilizare a unor grupuri speciale de ascenderi pentru servicii specifice în planul de ascensiune al muritorilor universului local. Reînvierile speciale sunt motivate atât de raţiuni practice, cât şi de asocieri sentimentale.

Pe tot parcursul epocilor primitive ale unei lumi locuite, mulţi sunt oamenii chemaţi pe lumile palat la reînvierile speciale şi milenare, însă cea mai mare parte a supravieţuitorilor sunt repersonalizaţi pe parcursul inaugurării unei noi dispensaţii asociate cu venirea unui Fiu divin în serviciul planetei.

1.*Muritori ai ordinului de supravieţuire dispensaţional sau colectiv*. Odată cu sosirea primului Ajustor pe o lume locuită, păzitorii serafici îşi fac şi ei apariţia; ei sunt indispensabili eliberării terestre. Pe toată durata perioadei în care supravieţuitorii adormiţi sunt fără de viaţă, valorile spirituale şi realităţile eterne ale sufletelor lor nemuritoare evoluate în chip nou sunt păstrate ca ceva sacru de către păzitorii serafici individuali sau colectivi.

Păzitorii grupului ataşaţi supravieţuitorilor adormiţi lucrează, întotdeauna, cu Fiii judecăţii la sosirea lor pe lume. "Îi va trimite pe îngerii lui, şi ei îi vor aduna pe cei aleşi din toate cele patru vânturi". Acelaşi fragment nemuritor al Tatălui care trăia într-un muritor pe durata încarnării sale, Ajustorul revenit, lucrează împreună cu serafimul desemnat la repersonalizarea acestui muritor. Identitatea este astfel restabilită, şi personalitatea reînviată. Pe durata somnului celor aflaţi în grija lor, aceşti Ajustori în aşteptare servesc pe Divinington, fără a mai locui în nici o altă minte de muritor pe parcursul acestui interval.

Lumile în care existenţa umană datează de foarte mult timp găzduiesc tipuri de fiinţe umane înalt dezvoltate şi distins spirituale, care sunt practic scutite de viaţa morontială. Însă primele epoci ale raselor de origine animală sunt caracterizate de muritori primitivi atât de puţin maturizaţi, încât contopirea cu Ajustorul lor este imposibilă. Trezirea acestor muritori este realizată de păzitorul lor serafic în comun cu o fracţiune individualizată a spiritului nemuritor al celei de a Treia Surse-Centru.

Aşa sunt repersonalizaţi supravieţuitorii adormiţi ai unei ere planetare cu prilejul apelurilor dispensaţionale. În ceea ce priveşte personalităţile ce nu mai pot fi salvate ale unui tărâm, faptul că nici un spirit nemuritor nu este prezent pentru a acţiona în asociere cu păzitorii colectivi ai destinului lor, constituie încetarea existenţei lor de creaturi. Cu toate că anumite scrieri ale voastre au descris acest evenimente ca având loc pe planetele în care cei în cauză au decedat, ele au loc, în realitate, pe lumile palat.

2.*Muritori din ordinele individuale de ascensiune*. Progresul individual al fiinţelor umane se măsoară prin sosirile lor succesive pe cele şapte cercuri cosmice şi prin traversarea (stăpânirea) acestor cercuri. Aceste cercuri de progres ale muritorilor sunt nivele asociind valori intelectuale, sociale, spirituale şi de clarviziune cosmică. Plecând din al şaptelea cer, muritorii se străduiesc să-l atingă pe primul, şi toţi cei care l-au atins pe al treilea se văd imediat dăruiţi cu păzitori ai destinului personali. Aceşti muritori pot fi repersonalizaţi în viaţa morontială independent de judecăţile dispensaţionale sau de altă natură.

Pe toată durata primelor epoci ale unei lumi evolutive, rare sunt fiinţele umane care sunt judecate în cea de-a treia zi. Însă cu trecerea epocilor, păzitorii personali ai destinului sunt acordaţi în număr din ce în ce mai mare muritorilor în progres. Creaturile evolutive, în număr tot mai mare, sunt prin urmare repersonalizate pe prima lume palat în cea de- a treia zi de după moartea lor naturală. Cu aceste prilejuri, întoarcerea Ajustorului este semnul trezirii sufletului uman, şi aceasta este repersonalizarea celor morţi, literalmente ca în momentul apelului în masă de la sfârşitul unei dispensaţii pe lumile evolutive.

Există trei grupuri de ascenderi individuali: cel mai puţin avansat dintre ele aterizează pe lumea iniţială, sau prima lume palat. Grupul mai evoluat poate întreprinde cariera morontială pe una dintre lumile palat intermediare, conform progresului său planetar anterior. Indivizii cei mai avansaţi ai acestor ordine, iniţiază în mod real experienţa lor morontială pe a şaptea lume palat.

3.*Muritori ai căror ascensiune este subordonată unor încercări*. În ochii universului, sosirea unui Ajustor constituie identitatea, şi toate fiinţele locuite de un Ajustor figurează pe listele de apel ale justiţiei. Însă viaţa temporală pe lumile evolutive este nesigură, şi numeroase fiinţe umane mor tinere, înainte de a fi ales cariera Paradisului. Asemenea copii şi tineri locuiţi de un Ajustor, îl urmează pe acela dintre părinţi lor al cărui statut spiritual este cel mai avansat, şi merg deci pe lumea finalitară a sistemului (creşa de probaţie) în cea de-a treia zi, sau cu prilejul unei reînvieri speciale, ori cu prilejul apelurilor nominale regulate ale mileniilor şi ale dispensărilor. Copiii care mor prea tineri pentru a avea un Ajustor al Gândirii sunt repersonalizaţi pe lumea finalitară a sistemelor locale în acelaşi timp cu sosirea unuia dintre părinţii lor pe lumile palat. Un copil dobândeşte entitatea sa fizică pe parcursul naşterii terestre, însă, în ceea ce priveşte supravieţuirea, toţi copiii lipsiţi de Ajustor sunt consideraţi ca ataşaţi încă părinţilor lor.

La timpul cuvenit Ajustorii Gândiri vin să locuiască în aceşti copii. Slujirea serafică pe lângă două categorii de copii a căror supravieţuire depinde de încercări este, în general, asemănătoare aceleia a părintelui cel mai avansat sau este echivalentă cu a părintelui, în cazul în care numai unul din doi supravieţuieşte. Păzitorii personali sunt acordaţi fără a se ţine cont de statutul părinţilor celor care ating al treilea cerc.

Creşe de probaţie similare sunt întreţinute pe sferele finalitare ale constelaţiilor şi ale sediului universului pentru copiii lipsiţi de Ajustor şi aparţinând ordinelor modificate primare şi secundare de ascenderi.

4.*Muritori ai ordinelor de ascensiune secundară modificată*. Sunt fiinţele umane progresive ale lumilor evolutive intermediare. De regulă, ele nu sunt imunizate contra morţii naturale, însă sunt scutite de trecerea prin cele şapte lumi palat.

Cei aparţinând grupului cel mai puţin perfecţionat se retrezesc în sediul sistemului lor local, netrecând decât prin lumile palat. Cei din grupul mediu se duc pe lumile de pregătire ale constelaţiilor, trecând prin tot regimul morontial al sistemului local. Mai târziu încă, în epocile planetare de efort spiritual, numeroşi supravieţuitori se trezesc în sediul constelaţiilor, şi acolo îşi încep ei ascensiunea către Paradis.

Înainte ca membrii acestor trei grupuri să poată avansa, trebuie, totuşi, ca ei să se întoarcă ca învăţători pe lumile pe care le-au străbătut ca studenţi, şi vor dobândi aici multă experienţă ca instructori. Apoi, se îndreaptă toţi către Paradis, urmând itinerariile ordonate ale progresului muritorilor.

5.*Muritori ai ordinului de ascensiune primar modificat*. Aceşti muritori aparţin tipului de viaţă evolutiv fuzionată cu Ajustorul, însă reprezintă, cel mai adesea, fazele finale ale dezvoltării umane pe o lume în evoluţie. Aceste fiinţe glorificate sunt scutite de trecerea prin porţile morţii. Ele sunt supuse controlului Fiului. Ele sunt transferate dintre cei vii, şi apar imediat în prezenţa Fiului Suveran în sediul universului local.

Ei sunt muritorii care s-au contopit cu Ajustorul lor pe parcursul vieţii muritoare, şi aceste personalităţi contopite cu Ajustorul traversează liber spaţiul, înainte de a fi îmbrăcate în forme morontiale. Aceste suflete contopite merg direct, prin tranzitul Ajustorului, în sălile de reînviere ale sferelor morontiale superioare, unde primesc învestitura lor morontială iniţială, întocmai ca şi ceilalţi muritori sosind din lumile evolutive.

Acest ordin primar modificat al ascensiunii umane poate să se aplice unor indivizi din orice serie planetară, de la stadiile cele mai joase până la stadiile cele mai înalte ale lumilor de fuziune cu Ajustorii. El

funcţionează, totuşi, mai frecvent pe sferele mai vechi de acest tip, după ce au beneficiat de numeroase şederi ale Fiilor divini.

Odată cu stabilirea erei planetare de lumină şi viaţă, numeroşi muritori merg pe lumile morontiale ale universului prin ordinul primar modificat de transfer. Mai târziu, în stadiile de existenţă stabilizate, când majoritatea muritorilor care părăsesc un tărâm este cuprinsă în această clasă, planeta este considerată ca aparţinând acestei serii. Moartea naturală devine tot mai puţin frecventă pe aceste sfere stabilizate de mult în lumină şi în viaţă.

[Prezentat de un Melchizedek din Şcoala de Administrare Planetară a Jerusemului.]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A II-A - UNIVERSUL LOCAL

## CAPITOLUL 50 - PRINŢII PLANETARI

Deşi aparţin ordinului Fiilor Lanonandeki, Prinţii Planetari sunt atât de specializaţi în serviciul lor încât sunt în general consideraţi ca un grup distinct. După ce au fost atestaţi de către Melchizedeki ca Lanonandeki secundari, aceşti Fii ai universului local sunt ataşaţi rezervelor ordinului lor din sediul constelaţiei. De acolo, ei primesc diverse sarcini de la Suveranii Sistemului, şi în cele din urmă sunt desemnaţi ca Prinţi Planetari şi trimişi ca să guverneze lumile locuite aflate în evoluţie.

Atunci când are loc ataşarea unui şef unei planete date, decizia unui Suveran de Sistem este declanşată de o cerere a Purtătorilor Vieţii reclamând un şef administrativ pentru o lume unde ei au stabilit viaţa şi au dezvoltat fiinţe evolutive inteligente. Toate planetele locuite de creaturi evolutive muritoare se văd încredinţate unui şef planetar al acestui ordin de filiaţie.

### 1.MISIUNEA PRINŢILOR

Prinţul Planetar şi fraţii săi asistenţi reprezintă (făcând abstracţie de încarnare) forma personalizată prin care Fiul Etern al Paradisului poate să vină cât se poate de aproape de umilele creaturi ale timpului şi ale spaţiului. Este adevărat că Fiul Creator atinge creaturile tărâmurilor prin spiritul său, însă Prinţii Planetari reprezintă cel din urmă ordin personal al Fiilor din seria care se extinde din Paradis până la copiii oamenilor. Spiritul Infinit ajunge foarte aproape de oameni în persoana păzitorilor destinului şi a altor fiinţe îngereşti; Tatăl Universal trăieşte în om prin prezenţa personală a Veghetorilor de Mister; Prinţul Planetar reprezintă însă ultimul efort al Fiului Etern şi al Fiilor săi de a se apropia de voi. Pe o lume nou locuită, Prinţul Planetar este singurul reprezentant a cărui divinitate este completă. El este efectiv provenit din Fiul Creator (urmaşul Tatălui Universal şi al Fiului Etern) şi din Divina Slujitoare (Fiica Spiritului Infinit din universul local).

Prinţul unei planete recent locuite este înconjurat de un corp loial de ajutoare şi de asistenţi, şi de un mare număr de spirite slujitoare. Dar corpul conducător al unei lumi nou locuite trebuie să aparţină ordinelor inferioare ale administratorilor sistemului pentru a putea fi compătimitori şi înţelegători în ceea ce priveşte problemele şi dificultăţile planetare, iar tot acest efort de a oferi lumilor evolutive un guvern plin de compasiune implică riscul sporit că personalităţile sale aproape umane s-ar putea rătăci în înălţarea propriei lor minţi mai presus de voinţa Şefilor Supremi.

Datorită faptului că sunt întru totul singuri în calitate de reprezentanţi ai divinităţii pe planetele individuale, aceşti Fii sunt supuşi unei severe încercări, iar Nebadonul a suferit din nefericire mai multe rebeliuni. Creaţia Suveranilor Sistemici şi a Prinţilor Planetari comportă personalizarea unui concept care s-a îndepărtat din ce în ce mai mult de Tatăl Universal şi de Fiul Etern. Primejdia de a pierde simţul proporţiilor propriei tale importanţe se măreşte, şi sporesc şi riscurile de a vedea treptele inferioare incapabile să priceapă cum se cuvine valoarea şi relaţiile numeroaselor ordine de fiinţe divine, precum şi ierarhia autorităţii lor. Faptul că Tatăl nu este personal prezent în universurile locale impune deopotrivă tuturor acestor Fii o anumită încercare a credinţei şi a loialităţii.

Este totuşi ceva rar ca prinţii planetari ai acestor lumi să eşueze în misiunea lor de organizare şi de administrare a sferelor locuite, iar reuşita lor uşurează treptat misiunile ulterioare ale Fiilor Materiali, care vin să implanteze formele superioare ale vieţii creaturilor pe oamenii primitivi ai lumilor. Guvernarea lor contribuie, de asemenea, foarte mult la pregătirea planetelor pentru Fiii Paradisiaci ai lui Dumnezeu, care vor veni ulterior să judece lumile şi să inaugureze dispensaţii succesive.

## 2.ADMINISTRAREA PLANETARĂ

Toţi Prinţii Planetari sunt plasaţi sub jurisdicţia administrativă universală a lui Gabriel, şeful executiv al lui Mihail, cu toate că, în ceea ce priveşte autoritatea imediată, ei sunt supuşi unor ordine executive ale Suveranilor de Sisteme. Prinţii Planetari pot în orice moment să ceară sfatul Melchizedekilor, străvechii lor instructori şi mentori, dar ei nu sunt în mod arbitrar siliţi să recurgă la acest ajutor, şi, dacă asemenea ajutor nu este cerut de bună voie, Melchizedekii nu intervin în administrarea planetară. Aceşti conducători ai unei planete pot astfel să se prevaleze de sfatul celor douăzeci şi patru de consilieri reuniţi provenind din lumile de manifestare ale sistemului. În Satania, aceşti consilieri sunt astăzi cu toţii nativi ai Urantiei. Şi există, de asemenea, în sediul constelaţiei, un consiliu analog de şaizeci de membri, şi ei aleşi dintre fiinţele evolutive ale tărâmurilor.

Guvernarea planetelor evolutive este în principal autocratică la începuturile instabile ale carierei lor. Prinţii Planetari organizează grupurile lor specializate de asistenţi recrutându-i din corpul lor de ajutoare planetare. Ei sunt înconjuraţi în general de un consiliu suprem de doisprezece membri, aleşi în chip variabil şi divers constituiţi pe diferitele lumi. Un Prinţ Planetar poate, de asemenea, să fie ajutat de o mulţime de membri din cel de-al treilea ordin al grupului său de filiaţie, şi uneori, pe anumite lumi, de către un asociat din propriul lui ordin, un Lanonandek secundar.

Întregul Stat major al unui şef planetar este în întregime compus din personalităţi ale Spiritului Infinit, din anumite tipuri de fiinţe superioare evoluate şi din muritori ascendenţi venind din alte lumi. El comportă în medie o mie de persoane, şi pe măsură ce planeta progresează, numărul de ajutoare ale acestui corp se poate ridica până la cinci mii sau chiar mai mult. De fiecare dată când Prinţii Planetari au nevoie de asistenţi suplimentari, le este de ajuns să formuleze cererea către fraţii lor, Suveranii de Sisteme, şi ea este aprobată pe loc.

Natura, organizarea şi administrarea planetelor sunt foarte variabile, dar ele sunt toate prevăzute cu tribunale de justiţie. Sistemul judiciar al unui univers local începe cu tribunalele unui Prinţ Planetar, care sunt prezidate de un membru al statului său major personal. Decretele acestor curţi reflectă o atitudine foarte părintească şi discreţionară. Pentru toate problemele care depăşesc reglementarea locuitorilor planetei, este posibil să se facă apel la tribunalele superioare, însă toate chestiunile care privesc propria lume, sunt în mare măsură puse la discreţia personală a prinţului.

Comisiile voiajore de conciliatori servesc şi completează tribunalele planetare. Controlorii fizici şi spirituali sunt supuşi verdictelor conciliatorilor, însă nici o sentinţă nu este niciodată pusă în mod arbitrar în executare fără consimţământul Tatălui Constelaţiei, deoarece "Preaînalţii domnesc în împărăţiile oamenilor."

Controlorii şi transformatorii afectaţi planetelor pot, de asemenea, să colaboreze cu îngeri şi cu alte ordine de fiinţe celeste, făcându-le pe aceste din urmă personalităţi vizibile creaturilor muritoare. Cu ocazii speciale, ajutoarele serafice şi chiar şi Melchizedekii pot deveni vizibili pentru locuitorii lumilor evolutive, şi chiar fac acest lucru. Motivul principal pentru a-i aduce pe ascenderii muritori din capitala sistemului şi de a-i integra în statul-major al Prinţului Planetar este de a înlesni comunicările cu locuitorii tărâmului.

## 3.STATUL-MAJOR CORPORAL AL PRINŢULUI

Când un Prinţ Planetar pleacă pe o lume tânără, el duce în general cu el un grup de ascendenţi voluntari, care vin din sediul sistemului local. Aceşti ascendenţi îl însoţesc pe Prinţ pentru a-l sfătui şi a-l ajuta în munca de ameliorare iniţială a rasei. Acest corp de ajutoare materiale constituie legătura dintre prinţ şi rasele lumii. Caligastia, Prinţul Urantiei, dispunea de un corp de o sută de ajutoare de acest ordin.

Aceşti asistenţi morontiali voluntari sunt cetăţeni ai capitalei unui sistem, şi nici unul dintre ei nu s-a contopit cu Ajustorul său interior. În timp ce se reîntorc temporar la o stare materială anterioară, Ajustorii lor păstrează statutul rezidenţial al sediului sistemic.

Purtătorii Vieţii, arhitecţii formei, furnizează acestor voluntari noi corpuri fizice pe care le ocupă în timpul şederii lor planetare. Aceste forme de personalitate sunt scutite de bolile obişnuite ale tărâmurilor, dar, ca şi corpurile morontiale primitive, ele sunt supuse anumitor accidente de natură mecanică.

Statul-major corporal al prinţului este în general retras de pe planetă cu ocazia judecăţii următoare, în momentul sosirii celui de-al doilea Fiu pe sferă. Înainte de a pleca de acolo, membrii săi îşi încredinţează de obicei sarcinile urmaşilor lor comuni şi anumitor nativi superiori voluntari. Pe lumile unde ajutoarele prinţului au

avut permisiunea de a se împreuna cu membrii grupurilor superioare ai raselor autohtone, urmaşii lor, în general, i-au succedat.

Aceşti asistenţi ai Prinţului Planetar se împerechează rar cu rasele lumilor, însă ei se împreunează întotdeauna între ei. Două clase de fiinţe rezultă din aceste uniuni: tipul primar de creaturi mediene, precum şi anumite tipuri înălţate de fiinţe materiale care rămân ataşate statului-major al prinţului, după ce părinţii lor au plecat cu ocazia sosirii lui Adam şi a Evei. Aceşti copii nu se împreunează cu rasele muritoare, decât în anumite cazuri de urgenţă, şi atunci la ordinul Prinţului Planetar. În acest caz, copiii lor — nepoţii membrilor statului-major corporal — se bucură de acelaşi statut ca şi rasele superioare ale vremii şi ale generaţiei lor. Toţi urmaşii acestor asistenţi semimateriali ai Prinţului Planetar sunt locuiţi de Ajustori.

La sfârşitul dispensaţiei prinţului, când vine vremea ca "statul-major de reversiune" să fie retrimis în sediul sistemului pentru a-şi relua cariera către Paradis, aceşti ascendenţi se prezintă la Purtătorii Vieţii pentru a li se restitui corpul lor material. Ei intră în somnul lor de tranziţie, din care se trezesc eliberaţi de hainele lor muritoare de piele şi reîmbrăcaţi cu forme morontiale, gata pentru transportul serafic de reîntoarcere către capitala sistemului, unde Ajustorii detaşaţi de ei îi aşteaptă. Ei sunt în întârziere cu o întreagă dispensaţie faţă de clasa lor de pe Jerusem, însă au dobândit o experienţă unică şi extraordinară, un capitol rar în cariera unui ascender muritor.

## 4.CARTIERUL GENERAL ŞI ŞCOLILE PLANETARE

Statul-major corporal al prinţului organizează devreme şcoli planetare de educaţie şi de cultură, unde este instruită elita raselor evolutive, şi de unde este apoi trimisă către popoarele lor pentru ca ele să fie învăţate aceste moduri mai bune de acţiune. Aceste şcoli ale prinţului sunt situate în cartierul general material al planetei.

O mare parte a muncii fizice legate de stabilirea oraşului-sediu este îndeplinită de statul-major corporal. Aceste oraşe-sediu, sau colonii primitive ale Prinţului Planetar, sunt foarte diferite de ceea ce şi-ar putea imagina un muritor al Urantiei. În comparaţie cu cele ale epocilor mai târzii, ele sunt simple, caracterizate prin ornamente minerale şi printr-o construcţie materială relativ avansată. Toate acestea se deosebesc de regimul adamic centrat în jurul unui cartier general al grădinilor, de unde Adamii îşi urmează opera lor în favoarea raselor în timpul celei de-a doua dispensaţii a Fiilor universului.

La instalarea cartierului general pe lumea voastră, fiecare locuinţă omenească era înconjurată de vaste ţinuturi. Triburile îndepărtate continuau să se dedice vânatului şi căutării hranei, în timp ce, în şcolile Prinţului, elevii şi profesorii erau cu toţii agricultori şi horticultori. Aici timpul era în mod egal divizat pentru următoarele munci:

1.*Munca fizică*. Cultivarea solului asociată cu construirea şi decorarea caselor.

2.*Activităţile sociale*. Reprezentaţiile teatrale şi grupările culturale.

3.*Aplicaţia educaţională*. Instruirea individuală în raport cu învăţătura grupului familial, completată de o pregătire specializată de clasă.

4.*Educaţia profesională*. Şcoli de căsnicie şi de reformare a căminului, şcoli aplicative de artă şi de meserii, precum şi clase formatoare de instructori — laici, culturali şi religioşi.

5.*Cultura spirituală*. Fraternitatea maeştrilor, iluminarea grupurilor de copii şi a tinerilor, precum şi pregătirea copiilor indigeni adoptaţi ca misionari pe lângă poporul lor.

Un Prinţ Planetar nu este vizibil pentru fiinţele muritoare; faptul de a crede în reprezentările pe care le fac asupra lui fiinţele semimateriale ale statului său major, reprezintă o probă de credinţă. Aceste şcoli de cultură şi de educaţie sunt însă bine adaptate la nevoile fiecărei planete; o vie şi lăudabilă întrecere se dezvoltă curând printre rasele omeneşti în eforturile lor de a se face admise în aceste diverse instituţii de învăţământ.

Pornind de la acest centru mondial de cultură şi de realizare, o influenţă înălţătoare şi civilizată iradiază progresiv toate popoarele şi transformă lent, dar sigur, rasele evolutive. Între timp, copiii educaţi şi spiritualizaţi ai popoarelor învecinate, care au fost adoptaţi şi instruiţi în şcolile prinţului, se reîntorc la grupul lor natal, şi stabilesc, la capacitatea lor maximă, noi centre puternice de studiu şi de cultură, pe care le întreţin după planul şcolilor prinţului.

Pe Urantia, aceste planuri destinate progresului planetar şi perfecţionării culturale erau în plin curs de aplicare şi se executau într-un mod satisfăcător, când toată întreprinderea a luat sfârşit într-un mod mai degrabă brusc şi prea puţin glorios prin aderarea lui Caligastia la rebeliunea lui Lucifer.

Pentru mine, unul dintre episoadele cel mai profund şocante ale acestei rebeliuni a fost acela de a afla cruda perfidie a lui Caligastia, membru al propriului meu ordin de filiaţie, care, cu bună ştiinţă, şi cu o răutate calculată, a pervertit sistematic instruirea şi a otrăvit învăţătura care era dată în şcolile planetare ale Urantiei deschise în acel moment. Ruina acestor şcoli a fost rapidă şi completă.

Mulţi dintre urmaşii ascendenţilor statului-major materializat al Prinţului au rămas loiali şi au dezertat din rândurile ordinului lui Caligastia. Aceşti credincioşi au fost încurajaţi de administratorii provizorii Melchizedeki ai Urantiei şi, într-o epocă ulterioară, urmaşii lor au ajutat mult la susţinerea conceptelor planetare de adevăr şi de dreptate. Lucrarea acestor evanghelişti loiali a contribuit la împiedicarea dispariţiei totale a adevărului spiritual de pe Urantia. Aceste suflete curajoase şi urmaşii lor au păstrat vie o anumită cunoaştere a legii Tatălui şi au păstrat, pentru rasele lumii, conceptul dispensaţiilor planetare succesive, aduse de diversele ordine ale Fiilor divini.

## 5.CIVILIZAŢIA PROGRESIVĂ

Prinţii loiali ai lumilor locuite rămân ataşaţi permanent planetei pentru care au fost desemnaţi iniţial. Fiii Paradisului care aduc cu ei dispensaţii pot să vină şi să plece, însă un Prinţul Planetar care a reuşit rămâne şef al tărâmului său. Munca sa este întru totul independentă de misiunile Fiilor Superiori, căci ea este menită să favorizeze dezvoltarea civilizaţiei planetare.

Progresul civilizaţiei se aseamănă prea puţin pe două planete. Detaliile desfăşurării evoluţiei muritorilor sunt foarte diferite pe multe lumi neasemănătoare. În pofida a numeroase diversificări ale dezvoltării planetare în domeniile fizic, intelectual şi social, toate sferele evolutive progresează în anumite direcţii bine definite.

Sub guvernarea binefăcătoare a unui Prinţ Planetar, lărgită de Fiii Materiali şi punctată de misiunile periodice ale Fiilor Paradisului, rasele muritoare ale unei lumii medii a timpului şi spaţiului trec succesiv prin următoarele şapte epoci evolutive:

1.*Epoca nutriţiei*. Creaturile preumane şi rasele iniţiale de oameni primitivi se ocupă în principal de probleme de hrană. Aceste fiinţe în evoluţie îşi petrec orele de veghe căutându-şi hrana sau bătându-se, ofensiv sau defensiv. Căutarea hranei este de supremă importanţă în mintea acestor primi strămoşi ai civilizaţiei.

2.*Perioada securităţii*. Imediat ce vânătorii primitivi pot să drămuiască puţin timp liber în căutarea lor de hrană, ei îşi folosesc răgazul pentru a-şi spori siguranţa. Se consacră tot mai multă atenţie tehnicii războiului. Ei îşi fortifică locuinţele, şi clanurile devin tot mai solide din cauza temerii reciproce şi prin insuflarea urii faţă de grupurile străine. Autoconservarea este o ocupaţie care urmează întotdeauna autoîntreţinerea.

3.*Era confortului material*. După ce au rezolvat parţial problemele alimentare şi au atins un oarecare grad de securitate, oamenii şi-au consacrat răgazul în plus dezvoltării confortului lor personal. Luxul rivalizează cu necesitatea la ocuparea centrului scenei activităţilor umane. Această perioadă este mult prea adesea caracterizată de tiranie, de toleranţă, de îmbuibare şi de beţie. Elementele slabe ale raselor au înclinaţie către excese şi brutalitate. Aceşti plăpânzi căutători de plăceri sunt treptat subjugaţi de elementele mai puternice ale civilizaţiei în progres, care iubesc adevărul.

4.*Căutarea cunoaşterii şi a înţelepciunii*. Hrana, siguranţa, plăcerea şi răgazul oferă baza care permite culturii să se dezvolte şi cunoştinţelor să se răspândească. Efortul de a pune cunoştinţele în practică duce la înţelepciune şi, când o cultură a învăţat să profite de experienţă şi să se perfecţioneze prin ea, atunci a sosit civilizaţia cu adevărat. Alimentaţia, securitatea şi confortul material încă domină societatea, dar multor indivizi orientaţi către viitor le este foame de cunoaştere şi sete de înţelepciune. Fiecărui copil i se oferă ocazia de a învăţa prin practică, iar educaţia este cuvântul de ordine al acestor vremuri.

5.*Epoca filozofiei şi a fraternităţii*. Când muritorii învaţă să gândească şi încep să profite de experienţă, ei devin filozofi, se apucă să raţioneze în sinea lor şi să exerseze o judecată chibzuită. Societatea acestei perioade devine etică, iar oamenii acestei epoci devin realmente fiinţe morale. Fiinţele morale şi înţelepte sunt capabile să stabilească fraternitatea umană pe această lume în progres. Fiinţele etice şi morale pot învăţa să trăiască după regula de aur.

6.*Epoca strădaniei spirituale*. Când muritorii care evoluau au trecut prin stadiile de dezvoltare fizică, intelectuală şi socială, ei ating mai devreme sau mai târziu nivele de clarviziune personală care îi stimulează să caute satisfacţii spirituale şi înţelegeri cosmice. Religia reuşeşte să se ridice de la domeniile emoţionale ale fricii şi ale superstiţiei la nivelele superioare ale înţelepciunii cosmice şi ale experienţei spirituale personale. Educaţia

aspiră la dobândirea de înţelesuri; cultura percepe relaţiile cosmice şi adevăratele valori. Muritorii care evoluează astfel sunt sincer cultivaţi, cu adevărat educaţi, şi subtil cunoscători de Dumnezeu .

7.*Era luminii şi a vieţii*. Aceasta este înflorirea epocilor succesive de securitate fizică, de expansiune intelectuală, de cultură socială, şi de realizare spirituală. Aceste înfăptuiri omeneşti sunt acum îmbinate, asociate, şi coordonate, într-o unitate cosmică şi într-o servire dezinteresată. În limitele naturii finite şi a înzestrărilor materiale, nu se impune nici o graniţă posibilităţilor de realizare evolutivă a generaţiilor în progres care trăiesc succesiv pe aceste lumi celeste şi bine stabilite ale timpului şi spaţiului.

După ce au servit sferele lor pe parcursul dispensaţiilor succesive ale istoriei lumii şi ale epocilor progresive de avansare planetară, Prinţii Planetari sunt ridicaţi la rangul de Suverani Planetari cu ocazia inaugurării erei luminii şi a vieţii.

## 6.CULTURA PLANETARĂ

Izolarea Urantiei face posibilă descrierea multor particularităţi ale modului de viaţă şi al anturajului vecinilor voştri din Satania. Noi suntem limitaţi în aceste expuneri de carantina planetară şi de izolarea sistemului. Toate eforturile noastre de a-i ilumina pe muritorii Urantiei sunt supuse acestor restricţii, dar, în măsura în care este permis, voi aţi fost instruiţi asupra progreselor unei lumi evolutive medii, şi sunteţi în stare să comparaţi cariera unei astfel de lumi cu prezenta stare a Urantiei.

Dezvoltarea civilizaţiei pe Urantia nu este foarte diferită de cea a altor lumi care au avut nefericirea de a fi izolate din punct de vedere spiritual. Însă, atunci când este comparată cu lumile loiale ale universului, planeta voastră apare ca fiind foarte confuză şi mult întârziată în toate fazele de progres intelectual şi de realizare spirituală.

Din cauza necazurilor lor planetare, urantienii sunt împiedicaţi în a înţelege mare lucru din cultura lumilor normale. Dar nu ar trebui să vă imaginaţi că lumile evolutive, chiar şi cele mai ideale, sunt sfere unde viaţa este o potecă netedă şi înflorită. Lupta face întotdeauna parte din viaţa iniţială a raselor muritoare. Efortul şi decizia sunt factori esenţiali pentru dobândirea de valori de supravieţuire.

Cultura presupune o calitate a minţii; cultura nu poate fi reînsufleţită dacă mintea nu se înalţă. Un intelect superior va căuta o cultură nobilă, şi va găsi un mijloc de a atinge acest scop. Minţile inferioare vor dispreţui cultura cea mai înaltă, chiar dacă li se oferă dă de-a gata. Multe lucruri depind, de asemenea, de misiunile succesive ale Fiilor divini şi de măsura în care primesc iluminarea epocile dispensaţiilor lor respective.

Nu ar trebui uitat că, timp de două sute de mii de ani, toate lumile Sataniei au rămas din punct de vedere spiritual sub interdicţia Norlatiadekului, ca urmare a rebeliunii lui Lucifer. Şi vor fi necesare epoci de-a rândul pentru a repara neajunsurile cauzate de păcatele şi de secesiunea care au rezultat. Lumea voastră continuă să urmeze o carieră neregulată şi plină de vicisitudini din pricina dublei sale tragedii a unui Prinţ Planetar rebel şi a unui Fiu Material foarte slab. Nici chiar coborârea lui Cristos Mihail pe Urantia nu a înlăturat imediat consecinţele temporale ale acestor grave greşeli din administrarea anterioară a acestei lumi.

## 7.RECOMPENSELE IZOLĂRII

La prima vedere, s-ar părea că Urantia şi lumile asociate în izolare sunt foarte nefericite de faptul de a fi private de prezenţa şi de influenţa binefăcătoare a personalităţilor supraumane, cum ar fi un Prinţ Planetar, şi de un Fiu şi o Fiică Materiali. Dar izolarea acestor sfere le oferă raselor lor o ocazie unică de a-şi exersa credinţa şi de a-şi dezvolta o calitate specială a încrederii în siguranţa cosmică, care nu depinde nici de vedere, nici de vreo altă consideraţie materială. Se poate întâmpla, în cele din urmă, ca creaturile omeneşti care vin din lumile puse în carantină în urma rebeliunii să fie extrem de norocoase. Noi am descoperit că aceşti ascenderi se văd însărcinaţi de foarte devreme cu numeroase misiuni speciale în întreprinderile cosmice în care o credinţă netăgăduită şi o încredere sublimă sunt esenţiale pentru înfăptuirea lor.

Pe Jerusem, ascenderii lumilor izolate ocupă un sector rezidenţial privat şi sunt cunoscuţi sub numele de *agondonteri*, ceea ce înseamnă creaturi cu voinţă evolutive care pot să creadă fără să vadă, să persevereze când sunt izolate şi să triumfe asupra dificultăţilor aproape insurmontabile, chiar şi atunci când sunt singure. Această grupare funcţională de agondonteri persistă de-a lungul ascensiunii universului local şi a traversării suprauniversului. Ea dispare în timpul şederii în Havona, dar reapare rapid după sosirea în Paradis şi subzistă

categoric în Corpul de Finalitate Muritor. Tabamantia este un *agondonter* de statut finalitar, supravieţuitor al unei sfere puse în carantină după prima rebeliune care a avut vreodată loc în universul timpului şi spaţiului.

Pe parcursul întregii cariere a Paradisului, răsplata urmează efortul ca un rezultat al cauzelor. Aceste recompense separă individul de ceea ce reprezintă media, oferind variante de experienţă ale creaturilor, şi contribuind la diversitatea înfăptuirilor ultime în corpul colectiv al finalitarilor.

[Prezentat de un Fiu Lanonandek Secundar din Corpul de Rezervă.]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A II-A - UNIVERSUL LOCAL

## CAPITOLUL 51 - ADAMII PLANETARI

Pe parcursul domniei unui Prinţ Planetar, omul primitiv atinge limita dezvoltării evolutive naturale, şi această dobândire biologică îl avizează pe Suveranul Sistemului că a venit momentul să trimită pe această lume un al doilea ordin de filiaţie, elevatorii biologici. Aceşti Fii, căci doi sunt — Fiicele şi Fiii Materiali — sunt în

general numiţi Adamul şi Eva de pe o planetă. Fiul Material originar al Sataniei este Adam, şi cei care merg pe lumile sistemului ca elevatori biologici poartă întotdeauna numele acestui prim Fiu originar al ordinului lor unic.

Aceşti Fii sunt darul material făcut de Fiul Creator lumilor locuite. Ei rămân pe planeta pe care au fost trimişi împreună cu Prinţul Planetar, pe tot parcursul evolutiv al acestei sfere. Ei nu îşi asumă mari riscuri în această aventură pe o lume având un Prinţ Planetar, însă pe o planetă apostată, fără nici un conducători spirituali şi privată de comunicări interplanetare, misiunea lor este plină de mari pericole.

Nu vă puteţi aştepta să ştiţi totul despre lucrarea acestor Fii din toate lumile Sataniei şi ale alte sisteme, însă alte capitole vor descrie mai bine viaţa şi experienţele lui Adam şi ale Evei, interesantul cuplu venit din rezervele corpului de elevatori biologici ai Jerusemului pentru a înălţa rasele Urantiei. Cu toate că planurile ideale de ameliorare a rasele voastre indigene nu au fost duse la bun sfârşit, misiunea lui Adam nu a fost în zadar; Urantia a avut de profitat imens de dăruirea lui Adam şi a Evei, şi printre tovarăşii lor în consiliile celeste, lucrarea lor nu este considerată ca o pierdere totală.

## 1.ORIGINEA ŞI NATURA A FIILOR MATERIALI AI LUI DUMNEZEU

Fiicele şi Fiii materiali sau sexuaţi sunt progenitura Fiului Creator; Spiritul-Mamă al Universului nu participă la producerea acestor fiinţe, care sunt destinate să joace rolul de elevatori fizici pe lumile evolutive.

Ordinul material de filiaţie nu este uniform în întregul univers local. Fiul Creator nu produce decât un singur cuplu de astfel de fiinţe în fiecare sistem local; aceste cupluri originare au naturi diverse, armonizate cu modelul vieţii sistemelor lor respective. Acest aranjament este indispensabil, din moment ce altfel potenţialul reproducător al Adamilor ar fi funcţional incompatibil cu acela al muritorilor evoluând pe lumile oricărui sistem. Adamul şi Eva care au venit pe Urantia, proveneau din cuplul originar al Fiilor Materiali ai Sataniei.

Înălţimea Fiilor Materiali variază între doi metri cincizeci şi trei metri, iar corpul lor străluceşte de o lumină radiantă de o tentă violetă. Prin corpul lor material circulă sânge material, însă ei sunt, de asemenea, încărcaţi de energie divină şi saturaţi de lumină celestă. Aceşti Fii Materiali (Adamii) şi aceste Fiice Materiale (Evele) sunt egali în toate privinţele, deosebindu-se în natura lor de reproducători şi în funcţie de anumiţi factori chimici. Ei sunt egali, însă diferenţiaţi, mascul şi femelă — deci complementari, şi sunt concepuţi pentru a îndeplini în doi aproape toate misiunile lor.

Fiii Materiali beneficiază de o hrană dublă; ei sunt cu adevărat dubli în natura şi în constituţia lor, ei consumă energie materializată aproape ca fiinţele fizice ale tărâmului şi, în acelaşi timp, existenţa lor nemuritoare este deplin întreţinută prin absorbţia directă şi automată a anumitor energii cosmice susţinătoare. Dacă ei ar eşua în vreo misiune încredinţată lor sau chiar şi dacă s-ar revolta în mod conştient şi deliberat, Fiii acestui ordin sunt izolaţi, întrerupţi de conexiunea lor cu sursa de lumină şi de viaţă a universului. Practic, ei devin atunci fiinţe materiale destinate să urmeze cursul vieţii materiale pe lumea pe care au fost trimişi, şi sunt nevoiţi să recurgă la magistraţii universului pentru a fi judecaţi. Moartea naturală va termina, în cele din urmă, cariera planetară a unor asemenea Fiice sau Fii nefericiţi şi puţin înţelepţi.

Un Adam şi o Evă originari —creaţi direct — sunt nemuritori prin înzestrare naturală, întocmai ca toate celelalte ordine de filiaţie ale universului local, însă Fiii şi Fiicele lor suportă o diminuare a potenţialului de nemurire. Acest cuplu originar nu poate transmite nemurirea necondiţionată Fiilor şi Fiicelor cărora le dau ei naştere. Pentru continuitatea vieţii, progenitura lor depinde de un sincronism intelectual neîntrerupt cu circuitul gravitaţiei mentale al Spiritului. De când există sistemul Sataniei, treisprezece Adami Planetari au fost pierduţi în rebeliune sau în greşeală şi 681.204 în posturi de încredere subordonate. Cea mai mare parte a acestor dezordini au avut loc în epoca rebeliunii lui Lucifer.

În timp ce trăiesc ca cetăţeni permanenţi pe capitalele sistemice şi chiar şi atunci când coboară în misiune pentru a acţiona pe planetele evolutive Fiii Materiali nu posedă Ajustori ai Gândirii, însă prin aceste servicii vor dobândii capacitatea experienţială de a dobândi un Ajustor şi de a întreprinde cariera de ascensiune în Paradis. Aceste fiinţe unice şi minunat de utile sunt elementul de legătură dintre lumea fizică şi lumea spirituală. Ei sunt concentraţi în sediul sistemic, unde se reproduc şi continuă să trăiască ca cetăţeni materiali ai tărâmului, şi de acolo sunt trimişi către lumile evolutive.

Spre deosebire de ceilalţi Fii creaţi pentru a servi pe planete, Fiii ordinului material de filiaţie nu sunt prin natura lor invizibili unor creaturi materiale precum locuitorii Urantiei. Aceşti Fii ai lui Dumnezeu pot fi văzuţi şi înţeleşi de creaturile timpului, şi se pot amesteca efectiv cu ele. Ei ar putea chiar să procreeze cu ele, cu toate că rolul de înălţare biologică îi revine, în general, progeniturii Adamilor Planetari.

Pe Jerusem, copiii loiali ai unui Adam şi ai unei Eve sunt nemuritori, însă descendenţii unei Fiice şi ai unui Fiu materiali procreaţi după sosirea părinţilor lor pe o planetă evolutivă nu sunt imuni la moartea naturală. Când părinţii sunt rematerializaţi pentru a deveni reproducători pe o lume evolutivă, se produce o schimbare în mecanismul transmiţător al vieţii. Purtătorii Vieţii privează în mod voluntar pe Adamii şi Evele Planetari de puterea de a naşte fii şi fiice care nu mor. Un Adam şi o Evă în misiune planetară pot să trăiască la nesfârşit dacă nu comit nici o greşeală, însă, între anumite limite, longevitatea copiilor lor descreşte cu fiecare nouă generaţie.

## 2.TRANZIT AL ADAMILOR PLANETARI

Dacă primeşte vestea că o nouă lume locuită a atins apogeul evoluţiei fizice, Suveranul Sistemului reuneşte corpul Fiicelor şi al fiilor Materiali pe capitala sistemică. După discutarea nevoilor lumii evolutive, se alege un cuplu din grupul de voluntari — un Adam şi Evă din corpul celor mai vechi Fii Materiali — este ales pentru a întreprinde aventura. Ei se supun atunci profundului somn pregătitor pentru a fi înserafimaţi şi transportaţi de la căminul în care serviseră ca asociaţi până la noul lor tărâm cu noile lui oportunităţi şi riscuri.

Adamii şi Evele sunt creaturi semimateriale şi, ca atare, ei nu pot fi transportaţi de serafimi. Trebuie ca mai întâi să treacă printr-o dematerializare pe capitala sistemului înainte de a putea fi înserafimaţi şi apoi transportaţi pe lumea pentru care au fost desemnaţi. Serafimii transportori sunt capabili să efectueze, în cazul Fiilor Materiali şi al altor creaturi semimateriale, schimbările care le vor permite să fie înserafimaţi şi transportaţi astfel prin spaţiu de la o lume sau un sistem la altele. Această pregătire pentru transport ia în jur de trei zile din timpul standard, şi cooperarea unui Purtător al Vieţii este necesară pentru a restabili existenţa normală a creaturii dematerializate, atunci când ea a ajuns la sfârşitul călătoriei prin transport serafic.

Cu toate că există această tehnică de dematerializare pregătitoare tranzitului Adamilor din Jerusem pe lumile evolutive, nu există nici o metodă echivalentă pentru a-i retrage de pe acele lumi, afara numai dacă s-ar goli întreaga planetă. În acest caz, se stabileşte o instalaţie de siguranţă, în care se foloseşte tehnica de dematerializare pentru întreaga populaţie care trebuie salvată. Dacă o catastrofă fizică ar ruina rezidenţa planetară a unei rase în evoluţie, Melchizedekii şi Purtătorii Vieţii ar folosi tehnica de dematerializare pentru toţi supravieţuitorii, şi aceste fiinţe ar fi aduse, prin transport serafic, pe noua lume pregătită pentru continuarea existenţei lor. Odată inaugurată pe o lume a spaţiului, evoluţia unei rase umane trebuie să continue în întregime independent de supravieţuirea fizică a planetei sale, însă pe durata epocilor evolutive nu se ia în considerare nici o dispoziţie pentru ca un Adam şi o Evă planetari să poată părăsi lumea pe care au ales-o.

Sosind la destinaţia lor planetară, Fiicele şi Fiii Materiali sunt rematerializaţi sub îndrumarea Purtătorilor Vieţii. Întregul proces cere de la zece până la douăzeci şi opt de zile din timpul Urantiei. Inconştienţa somnului profund serafic persistă pe parcursul acestei întregi perioade de reconstrucţie. Când reconstituirea organismului lor fizic este încheiată, Fiicele şi Fiii Materiali se regăsesc în noul lor cămin şi pe noua lor lume, practic, întocmai cum erau înainte de a se supune procesului de dematerializare pe Jerusem.

## 3.MISIUNILE ADAMICE

Pe lumile locuite, Fiicele şi Fiii Materiali construiesc propriile lor lăcaşuri, grădini unde sunt curând ajutaţi de copiii lor. Amplasarea grădinii a fost în general aleasă de Prinţul Planetar, al cărui stat major corporal contribuie mult la munca preliminară de pregătire cu ajutorul unui mare număr de indivizi superiori aparţinând raselor autohtone.

Aceste Grădini ale Edenului şi-au primit numele în onoarea Edentiei, capitala constelaţiei, şi pentru că ele sunt modelate după măreţia botanică a lumii-sediu a Părinţilor Preaînalţi. Aceste locuinţe-grădini sunt de obicei situate într-un loc retras, şi într-o zonă apropiată de tropice. Pe cea mai mare parte a lumilor, acestea sunt creaţii minunate. Voi nu puteţi, în nici un caz, să vă daţi seama ce înseamnă aceste magnifice centre de cultură pe temeiul istoriei fragmentate a eşuării unei astfel de întreprinderi pe Urantia.

Un Adam şi o Evă planetari reprezintă în potenţial darul total al harului fizic făcut raselor muritoare. Rolul principal al cuplului importat constă în a se înmulţi şi a creşte copiii timpului. Însă nu există căsătorii imediate între populaţia grădinii şi aceea a planetei; timp de numeroase generaţii, Adam şi Eva rămân, biologic, separaţi de muritorii evolutivi, în timp ce îşi construiesc o rasă puternică de ordinul lor. Aceasta este originea rasei violete pe lumile locuite.

Planurile de ridicare a nivelului rasei sunt pregătite de Prinţul Planetar şi de statul său major, şi executate de Adam şi Eva. Şi aici, Fiul vostru Material şi tovarăşa sa au fost puşi în mare dezavantaj atunci când au sosit pe Urantia. Caligastia s-a opus cu şiretenie şi cu eficacitate misiunii Adamice, cu toate că administratorii provizorii Melchizedeki ai Urantiei i-au avertizat cum se cuvine pe Adam şi Eva de pericolele planetare inerente prezenţei Prinţului Planetar rebel. Printr-o stratagemă vicleană, acest arhirebel a biruit în tactică pe Adamul şi pe Eva voastră, şi i-a făcut să cadă în capcana trădării misiunii lor de încredere, în calitate de conducători vizibili ai lumii voastre. Prinţul Planetar trădător a reuşit să compromită cuplul edenic, însă a eşuat în eforturile sale pentru a-l implica în rebeliunea luciferică.

Îngerii de al cincilea ordin, ajutoarele planetare, sunt ataşaţi misiunii Adamice şi îi însoţesc întotdeauna pe Adamii Planetari în aventurile lor pe lumi. Grupul lor desemnat iniţial cuprinde, de obicei, aproape o sută de mii. Când lucrarea Adamului şi a Evei Urantiei a fost înfăptuită prematur, când s-au îndepărtat de planul ordonat, una dintre Vocile serafice ale Grădinii a fost aceea care le-a reproşat conduita lor reprobabilă. Povestirea acestui eveniment ilustrează maniera în care tradiţiile voastre planetare au încercat să îi atribuie lui Dumnezeu Domnul tot ceea ce este supranatural. Din aceasta cauză, urantienii au căzut adesea în confuzie în ceea ce priveşte natura Tatălui Universal, deoarece cuvintele tuturor asociaţilor şi subordonaţilor săi i-au fost într-un mod atât de general atribuite lui. În cazul Adamului şi al Evei, îngerul Grădinii nu era altcineva decât şeful ajutoarelor planetare de serviciu în acea epocă. Acest serafim, numit Solonia, a anunţat eşecul planului divin, şi a cerut întoarcerea pe Urantia a administratorilor provizorii Melchizedeki.

Creaturile mediene secundare apar pe parcursul misiunilor Adamice. Asemenea statului major corporal al Prinţului Planetar, descendenţii Fiicelor şi ai Fiilor Materiali sunt de două ordine: copiii lor fizici şi creaturile mediene ale ordinului secundar. Aceste slujitoare planetare materiale, care sunt însă, de obicei, invizibile, contribuie mult la avansarea civilizaţiei, şi chiar la supunerea minorităţilor nesupuse care ar căuta cumva subminarea dezvoltării sociale şi a progresului spiritual.

Nu trebuie să se confunde medienii secundari cu cei ai ordinului primar, care datează dintr-o epocă apropiată de cea a sosirii Prinţului Planetar. Pe Urantia, majoritatea acestor creaturi mediene primare s-au angajat în rebeliune cu Caligastia, şi au fost internate cu prilejul Rusaliilor. Numeroşi membri ai grupului Adamic care nu au rămas fideli administraţiei planetare sunt, de asemenea, internaţi.

În ziua Învierii, medienii primari şi cei secundari loiali au efectuat o uniune voluntară şi au acţionat de atunci încolo ca o tot unitar în problemele lumii. Ei servesc sub comanda medienilor loiali aleşi alternativ din cele două grupuri.

Lumea voastră a fost vizitată de reprezentanţii a patru ordine de filiaţie: Caligastia, prinţul Planetar; Adam şi Eva, Fiii Materiali ai lui Dumnezeu; Machiventa Melchizedek, "înţeleptul din Salem" din vremea lui Avraam, şi Cristos Mihail care a venit ca Fiu de manifestare din Paradis. Cât ar fi fost de efectiv şi de frumos ca Mihail, conducătorul suprem al universului Nebadonului, să fi fost primit pe lumea voastră de un Prinţ Planetar loial şi eficient, şi de un Fiu Material devotat şi care a reuşit; ambii ar fi putut îmbunătăţi foarte mult munca şi misiunea Fiului de manifestare! Însă nu toate lumile au fost atât de lipsite de noroc ca Urantia, şi misiunea Adamilor Planetari nu a fost întotdeauna atât de dificilă şi de riscantă. Când Fiii Materiali reuşesc în misiunea lor, ei contribuie la dezvoltarea unei mari populaţii, şi îşi continuă activităţile ca guvernatori vizibili ai treburilor planetare, mult timp după ce lumea lor a fost stabilizată în lumină şi în viaţă.

## 4.CELE ŞASE RASE EVOLUŢIONARE

Rasa care domină de-a lungul epocilor primitive ale lumilor locuite este aceea a oamenilor roşii; ei sunt, în general, primii care ating nivelele umane de dezvoltare. Cu toate că oamenii roşii constituie rasa primă a planetelor, popoarele de culoare care vin mai apoi încep să îşi facă apariţia de foarte devreme, în era de emergenţă a muritorilor.

Rasele primitive sunt puţin superioare celor mai tardive; omul roşu este foarte mult deasupra rasei indigo (neagră). Purtătorii Vieţii transmit, în plenitudinea lui, darul energiilor vii rasei iniţiale sau roşii, şi fiecare manifestare evolutivă următoare a unui grup uman distinct reprezintă o variaţie, în pofida darului originar. Chiar mărime muritorilor tinde să descrească de la omul roşu până la rasa indigo, cu toate că pe Urantia neamuri neaşteptate de gigantism au apărut printre popoarele verzi şi portocalii.

Pe lumi care conţin cele şase rase evolutive, popoarele superioare sunt prima, a treia şi a cincia rasă — cea roşie, galbenă şi albastră. Rasele evolutive alternează astfel în aptitudinea lor pentru creşterea intelectuală şi

pentru dezvoltarea spirituală, a doua, a patra şi a şasea fiind mai puţin bine înzestrate. Aceste rase secundare sunt cele care lipsesc pe anumite lumi; ele sunt cele care au fost exterminate pe numeroase altele. Este nefericit faptul că, pe Urantia, aţi pierdut într-o măsură atât de mare oamenii voştri albaştri superiori, mai puţin în măsura în care ei persistă în "rasa voastră albă" amalgamată. Pierderea raselor voastre portocalii şi verzi nu are atât de mare importanţă.

Evoluţia a şase — sau a trei — rase colorate pare să deterioreze facultăţile originare ale omului roşu, însă ea oferă anumite variante foarte dezirabile la tipurile muritoare, şi procură o expresie a diverselor potenţiale umane care ar fi de neatins altfel. Aceste modificări sunt favorabile pentru progresul omenirii, în ansamblul ei, dat fiind faptul că ele sunt ulterior înălţate prin importarea rasei Adamice sau violete. Pe Urantia, acest plan obişnuit de amalgamare nu a fost dus la bun sfârşit decât foarte parţial, şi acest eşec în executarea planului evolutiv al raselor vă împiedică să înţelegeţi statutul popoarelor de pe o planetă locuită medie doar prin observarea pe a voastră a rămăşiţelor raselor primitive.

La începutul dezvoltării rasiale, se conturează o uşoară tendinţă către încrucişări între membrii raselor roşii, galbene şi albastre. Rasele portocalii, verde şi indigo au o tendinţă similară de a se amesteca. Fiinţele umane cele mai înapoiate sunt, de obicei, folosite ca lucrători de către rasele mai progresive, ceea ce explică originea sclaviei pe planete în epocile primitive. Oamenii portocalii sunt, în general, supuşi de cei roşii şi reduşi la statutul de servitori — şi, uneori, exterminaţi. Oamenii galbeni fraternizează adesea cu roşii, însă nu întotdeauna. Rasa galbenă reduce, în general, pe cea verde în sclavie, în timp ce oamenii albaştrii îi subjugă pe cei indigo. Aceste rase de oameni primitivi nu au nici un fel de scrupule în a se folosi de serviciile tovarăşilor lor mai înapoiaţi sub formă de muncă silnică, nu mai mult decât ar avea urantienii în cumpărarea sau vinderea cailor sau a vitelor.

Pe cea mai mare parte a lumilor normale, servitudinea involuntară nu urmează cârmuirii Prinţului Planetar, cu toate că cei deficienţii mintal şi delicvenţii sociali sunt adesea condamnaţi la munci forţate. Însă, pe toate sferele normale, acest fel de sclavie primitiv este abolit la puţin timp după sosirea rasei violete sau Adamice importate.

Aceste şase rase evolutive sunt destinate să fie amestecate şi înnobilate prin amalgamări cu progenitura elevatorilor Adamici. Însă, înainte de contopirea acestor popoare, cei inferiori şi neadaptaţi sunt în mare parte eliminaţi. Prinţul Planetar şi Fiii Materiali, precum şi celelalte autorităţi planetare competente, judecă aptitudinile neamurilor reproducătoare. Dificultatea executării unui program atât de radical pe Urantia provine din absenţa judecătorilor competenţi pentru a statua aptitudinea sau inaptitudinea biologică a indivizilor raselor lumii voastre. În ciuda acestui obstacol, se pare că ar trebui să fiţi capabili să vă puneţi de acord în ceea ce priveşte disocierea biologică neamurile care sunt cele mai cunoscute ca inapte, pline de defecte sau antisociale.

## 5.AMALGAMARE RASIALĂ — EFUZIUNEA SÂNGELUI ADAMIC

Când un Adam şi o Evă Planetari sosesc pe o lume locuită, ei sunt pe deplin instruiţi de superiorii lor cu privire la cea mai bună modalitate de a ameliora rasele existente de fiinţe inteligente. Planul de desfăşurare nu este uniform; foarte mult rămâne la latitudinea cuplului slujitor şi greşelile nu sunt rare, în special pe lumile aflate în dezordine şi în insurecţie, cum este Urantia.

De obicei, oamenii violeţi nu încep să se amestece cu nativii planetei mai înainte ca propriul lor grup să depăşească un milion de membrii. Însă, între timp, statul major al Prinţului Planetar proclamă că copiii lui Dumnezeu au coborât, ca să zicem aşa, pentru a se amesteca cu rasele umane. Şi oamenii aşteaptă cu nerăbdare ziua în care se va anunţa că cei care sunt pregătiţi pentru a aparţine familiilor rasiale superioare pot să meargă în Grădina Edenului şi să fie aleşi de Fiii şi de Fiicele lui Adam pentru a deveni taţii şi mamele evolutivi ai noului ordin contopit al omenirii.

Pe lumile normale, un Adam şi o Evă Planetari nu se împreunează niciodată cu membrii raselor evolutive. Această muncă de ameliorare biologică este o funcţiune a progeniturii lui Adam. Însă aceşti Adamiţi nu se răspândesc printre rase; statul major al prinţului aduce în Grădina Edenului bărbaţii şi femeile superiori care vor să se împreuneze cu urmaşii adamici. Şi, în cea mai mare parte a lumilor, se consideră ca o onoare supremă faptul de a fi ales drept candidat la împreunarea cu fiii şi cu fiicele grădinii.

Pentru prima dată războaiele rasiale şi alte lupte dintre triburi se domolesc puţin, în timp ce diversele rase se străduiesc tot mai mult să facă recunoscută competenţa lor de a fi admişi în grădină. Nu puteţi să vă faceţi

decât o idee foarte vagă cu privire la maniera în care această luptă competitivă vine să ocupe centrul tuturor activităţilor pe o planetă normală. Tot acest plan de a ameliora rasa s-a năruit aproape de la început pe Urantia.

Rasa violetă este un popor monogam. Orice femeie sau bărbat evolutivi, unindu-se cu fiicele şi cu fiii adamici, se angajează să nu ia alţi soţi, şi să le propovăduiască monogamia copiilor lor. Copiii fiecăreia dintre aceste uniuni sunt educaţi şi instruiţi în şcolile Prinţului Planetar. Li se permite apoi să meargă la rasa părintelui lor evolutiv şi să se căsătorească printre grupurile selecţionate ale muritorilor superiori.

Când această viţă a Fiilor Materiali se adaugă raselor evoluânde ale lumilor, se deschide o eră nouă şi mai mare de progres evolutiv. După afluxul procreativ de aptitudini importate şi de caractere supraevolutive se produce o succesiune rapidă de avânturi în civilizaţie şi în dezvoltarea rasială. În o sută de mii de ani, există un progres mai mare decât într-un milion de ani de luptă anterioară. Pe lumea voastră, şi în ciuda eşuării planurilor ordonate, s-au realizat mari progrese de când plasma vitală a lui Adam a fost dăruită popoarelor voastre.

Copiii pur-sânge ai unei Grădini planetare a Edenului pot foarte bine să se coboare printre membrii superiori ai raselor evolutive, şi să ridice astfel nivelul biologic al omenirii, însă pentru viţele superioare ale muritorilor Urantiei nu ar fi de nici un folos să se unească cu rasele inferioare. o procedură atât de nechibzuită ar pune în pericol întreaga civilizaţie a lumii voastre. Nereuşind să obţineţi armonizarea rasei prin tehnica adamică, voi trebuie acum să vă rezolvaţi problema ameliorării rasiale prin alte metode, în principal umane, de adaptare şi de control.

## 6.REGIMUL EDENIC

Pe cea mai mare parte a lumilor locuite, Grădinile Edenului subzistă ca superbe centre culturale, şi continuă să funcţioneze timp de epoci ca modele sociale de conduită şi de obiceiuri planetare. Chiar şi în epocile primitive, în care oamenii violeţi trăiesc relativ izolaţi, şcolile lor primesc candidaţi calificaţi, provenind din diversele rase ale planetei, în timp ce dezvoltările industriale ale grădinii deschid noi căi schimburilor comerciale. Acesta este modul în care Adamii şi Evele şi progenitura lor contribuie la expansiunea bruscă a culturii şi la rapida ameliorare a raselor evolutive ale lumii lor. Şi toate aceste relaţii se amplifică şi se pecetluiesc prin amalgamarea raselor evolutive şi a fiilor lui Adam, care produce ridicarea imediată a statutului biologic, activarea potenţialului intelectual şi creşterea receptivităţii spirituale.

Pe lumile normale, grădina-sediu a rasei violete devine al doilea centru de cultură mondială şi, împreună cu oraşul-sediu al Prinţului Planetar, reglementează alura dezvoltării civilizaţiei. De-a lungul secolelor, şcolile oraşului-sediu al Prinţului Planetar şi acelea ale grădinii lui Adam şi a Evei, rămân sincrone. Ele nu sunt, în general, prea îndepărtate, şi colaborează în mod armonios.

Imaginaţi-vă ce ar însemna acest lucru pentru lumea voastră dacă, undeva în Levant ar exista un centru mondial de civilizaţie, o mare universitate planetară de cultură, care ar fi funcţionat fără întrerupere timp de 37.000 de ani. Consideraţi, printre altele, cât de mare ar fi autoritate morală a unui astfel de centru antic dacă ar exista în apropiere un cartier general încă şi mai vechi de slujire celestă, a cărui tradiţie ar exercita forţa cumulativă a 500.000 de ani influenţe evolutive integrate. Obiceiurile sunt cele care sfârşesc prin a răspândi idealurile Edenului asupra ansamblului unei lumi.

Şcolile Prinţului Planetar sunt preocupate, în principal, de filozofie, de religie, de morală şi de lucrările intelectuale şi artistice superioare. Şcolile din grădini ale lui Adam şi Eva sunt, în general, consacrate artelor practice, educaţiei intelectuale de bază, culturii sociale, dezvoltării economice, relaţiilor comerciale, aptitudinii fizice şi guvernării civile. Aceste două centre mondiale ajung în cele din urmă să se amestece, însă afilierea lor efectivă întârzie uneori până în epoca primului Fiu Magistral.

Continuitatea existenţei Adamilor şi a Evelor Planetari, aliată nucleului pur-sânge al rasei violete, asigură culturii Edenice stabilitatea creşterii care îi permite să acţioneze asupra civilizaţiei unei lumi cu forţa de constrângere a tradiţiei. În aceşti nemuritori Fii şi Fiice Materiali noi întâlnim ultima verigă, indispensabilă, care îl leagă pe Dumnezeu de om, care aruncă un pod peste abisul aproape infinit dintre Creatorul Etern şi cele mai umile personalităţi finite ale timpului. Iată aici nişte fiinţe de înaltă origine care sunt fizice, materiale şi chiar sexuate, ca muritorii Urantiei, care îl pot vedea şi înţelege pe invizibilul Prinţ Planetar şi pot lucra ca interpreţi pe lângă creaturile muritoare ale tărâmului, deoarece Fiicele şi Fiii Materiali sunt capabili să vadă toate fiinţele spirituale ale ordinelor inferioare. Ele îl văd pe Prinţul Planetar şi întregul său stat major vizibil şi invizibil.

Odată cu trecerea secolelor, şi prin amalgamarea progeniturii lor cu rasele umane, acelaşi Fiu Material şi aceeaşi Fiică Materială sunt acceptaţi ca strămoşi comuni ai omenirii, părinţi comuni ai descendenţilor raselor

evolutive de acum înainte contopite. Intenţia evolutivă este ca muritorii, părăsind o lume locuită, să aibă experienţa de a recunoaşte şapte părinţi:

1.Tatăl biologic — tatăl trupesc.
2.Tatăl tărâmului — Adamul Planetar.
3.Tatăl sferelor — Suveranul Sistemic.
4.Tatăl Preaînalt — Tatăl Constelaţiei.
5.Tatăl Universului — Fiul Creator şi şeful suprem al creaţiilor locale.
6.Supratații — Cei Îmbătrâniţi de Zile care guvernează suprauniversurile.
7.Tatăl spiritual sau Tatăl Havonei — Tatăl Universal care locuieşte în Paradis şi îşi revarsă spiritul pentru a trăi şi lucra în mintea umilelor creaturi care locuiesc în universul universurilor.

## 7.ADMINISTRAŢIA UNIFICATĂ

Fiii Avonali ai Paradisului vin din când în când pe lumile locuite pentru a înfăptui acte judiciare, însă primul avonal care soseşte cu o misiune magistrală iniţiază a patra guvernare a unei lumi evolutive a timpului şi spaţiului. Pe câteva planete în care acest Fiu Magistral este universal acceptat, el rămâne pentru o epocă întreagă. Planeta prosperă atunci sub domnia în comun a trei Fii: Prinţul Planetar, Fiul Material şi Fiul Magistral, ultimii doi fiindu-le vizibili tuturor locuitorilor tărâmului.

Înainte ca primul Fiu Magistral să îşi încheie misiunea pe o lume evolutivă normală, amalgamarea muncilor educative şi administrative ale Prinţului Planetar şi ale Fiului Material a fost efectuată. Această amalgamare a supravegherii duale a unei planete aduce în existenţă un nou ordin eficient de administrare mondială. Când Fiul Magistral se retrage, Adamul Planetar preia conducerea exterioară a sferei. Fiul şi Fiica Materiali acţionează astfel în comun, ca administratori planetari, până la ancorarea lumii în era luminii şi vieţii, după care Prinţul Planetar este ridicat la poziţia de Suveran Planetar. Pe parcursul acestei epoci de evoluţie avansată, Adam şi Eva devin ceea ce s-ar putea numi prim-miniştrii uniţi ai tărâmului glorificat.

Imediat ce noua capitală consolidată a lumii aflate în evoluţie este bine instalată, şi în funcţie de cât de repede se pot instrui cum se cuvine administratorii subordonaţi competenţi, sunt întemeiate subcapitale în teritorii îndepărtate şi printre diferite popoare. Înainte de sosirea unui alt Fiu cârmuitor, se vor fi organizat deja între cinci zeci şi o sută de aceste centre secundare.

Prinţul Planetar şi statul său major întreţin încă domeniile spirituale şi filozofice de activitate. Adam şi Eva îndreaptă o atenţie specifică în ceea ce priveşte statutul fizic şi ştiinţific şi economic al tărâmului. Cele două grupuri consacră, de asemenea, energiile lor promovării artelor, relaţiilor sociale şi realizărilor intelectuale.

Încă înainte de inaugurarea celei de a cincia administrări a treburilor lumii, s-a pus la punct o magnifică administrare a activităţilor planetare. Existenţa muritorilor pe aceste sfere bine dirijate este cu adevărat stimulatoare şi benefică. Dacă urantienii ar putea măcar să observe viaţa pe o astfel de planetă, atunci ar aprecia imediat valoarea acelor lucruri pe care lumea lor le-a pierdut de când a îmbrăţişat răul şi a luat parte la rebeliune.
[Prezentat de un Fiu Lanonandek Secundar din Corpul de Rezervă.]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A II-A - UNIVERSUL LOCAL

## CAPITOLUL 52 - EPOCILE PLANETARE ALE MURITORILOR

De la începerea vieţii pe o planetă evolutivă, până în momentul înfloriri ei finale, în era luminii şi a vieţii, cel puţin şapte epoci de viaţă umană se conturează pe scena acţiunii lumii. Aceste epoci succesive sunt determinate de misiunile planetare ale Fiilor divini, şi pe o lume locuită medie aceste epoci vor apărea în ordinea următoare:

1.Omul anterior Prinţului Planetar.
2.Omul posterior Prinţului Planetar.
3.Omul postadamic.
4.Omul posterior Fiului Magistral.
5.Omul posterior Fiului de Manifestare.
6.Omul posterior Fiilor Învăţători.
7.Era Luminii şi a Vieţii.

Imediat ce lumile spaţiului convin fizic vieţii, ele sunt înscrise în registrul Purtătorilor Vieţii şi, la timpul potrivit, aceşti Fii sunt trimişi pe aceste planete cu scopul de a declanşa viaţa. Întreaga perioadă cuprinsă între această declanşare a vieţii şi apariţia omului se numeşte era preumană, şi ea precede epocile succesive ale muritorilor studiate în această expunere.

### 1.OMUL PRIMITIV

Începând cu momentul în care oamenii se ridică de pe nivelul animal — stadiu în care pot alege să îl venereze pe Creatorul lor — până la sosirea Prinţului Planetar, creaturile volitive muritoare sunt numite *oameni primitivi*. Există şase tipuri fundamentale sau rase de oameni primitivi, şi aceste popoare primitive apar succesiv în ordinea culorilor spectrului, începând cu culoarea roşie. Durata acestei evoluţii primitive a vieţii variază considerabil pe diferitele lumi. Ea se întinde între o sută cincizeci de mii de ani, până la mai mult de un milion de ani, timp al Urantiei.

Rasele evolutive — de culoare roşie, portocalie, galbenă, verde, albastră şi indigo — încep să apară aproape de momentul în care oamenii primitivi dezvoltă un limbaj simplu şi încep să îşi exercite imaginaţia lor creatoare. În epoca respectivă, omul este bine obişnuit să se menţină în poziţie verticală.

Oamenii primitivi sunt vânători viguroşi şi combatanţi feroce. Legea epocii respective este supravieţuirea celor mai apţi; guvernarea epocii este, în întregime, aceea a tribului. Pe numeroase lumi, unele dintre rasele evolutive sunt distruse pe parcursul războaielor rasiale primitive, cum a fost cazul pe Urantia. Cei care supravieţuiesc sunt, în general, amestecaţi ulterior cu rasa violetă importată mai târziu, popoarele Adamice.

În lumina civilizaţiei ulterioare, această eră o oamenilor primitivi este un lung capitol sumbru şi sângeros. Legea junglei şi morala pădurilor virgine nu sunt în armonie cu normele călăuzirilor ulterioare ale religiei revelate şi ale dezvoltării spirituale superioare. Pe lumile normale şi neexperimentale această epocă este foarte diferită de luptele prelungite şi extraordinar de brutale, caracteristice acestei epoci pe Urantia. Atunci când vă veţi fi ridicat din prima voastră experienţă planetară, veţi începe să vedeţi de ce această lungă luptă dureroasă are loc pe lumile evolutive şi, pe măsură ce veţi avansa pe calea Paradisului, veţi înţelege tot mai bine înţelepciunea acestor acţiuni aparent stranii. Însă, în ciuda tuturor vicisitudinilor primelor epoci ale emergenţei umane, înfăptuirile oamenilor primitivi reprezintă un capitol minunat şi chiar eroic în analele unei lumi evolutive a timpului şi spaţiului.

Primii oameni evolutivi nu sunt creaturi pitoreşti. Aceşti muritori primitivi locuiesc, în general, în caverne, sau rămân pe faleze. Ei construiesc, de asemenea, bordeie rudimentare în arborii înalţi. Înainte de a se manifesta un ordin înalt de inteligenţă, planetele sunt uneori invadate de tipuri de animale de mărime mare, însă de la începutul acestei ere muritorii învaţă să aprindă şi să întreţină focul, şi odată cu creşterea imaginaţiei lor inventive şi cu construirea uneltelor lor, oamenii în evoluţie triumfă curând asupra animalelor mai mari şi mai agile. Rasele primitive se folosesc foarte mult, de asemenea, marile animale zburătoare. Aceste enorme păsări pot să transporte una sau două persoane de mărime medie pe parcursul unui zbor neîntrerupt de peste opt sute de kilometri. Pe anumite planete, aceste păsări aduc mari foloase, deoarece sunt înzestrate cu o inteligenţă de un ordin elevat şi pot adesea pronunţa numeroase cuvinte ale limbii planetare. Aceste păsări sunt foarte inteligente, foarte supuse, şi deosebit de afectuoase. Rasa acestor păsări transportatoare s-a stins de mult pe Urantia, însă strămoşii voştri primitivi beneficiau de serviciile lor.

Dobândirea de către oameni a judecăţii etice şi a voinţei morale coincide, în general, cu apariţia limbajului primitiv. După această emergenţă a voinţei, când aceste fiinţe ating nivelul uman, ele devin receptive la admiterea temporară a Ajustorilor divini. La moarte, mulţi dintre ei sunt aleşi ca supravieţuitori şi marcaţi cu o pecete de arhangheli pentru o reînviere ulterioară şi o contopire cu Spiritul. Arhanghelii însoţesc întotdeauna pe Prinţii Planetari, şi are loc în acelaşi timp cu sosirea prinţului o judecată de izbăvire a tărâmului.

Toţi muritorii locuiţi de un Ajustor al Gândirii sunt potenţiali adoratori potenţiali; ei au fost "iluminaţi de adevărata lumină" şi sunt înzestraţi cu capacitatea de a căuta un contact reciproc cu divinitatea. Cu toate acestea, religia iniţială sau biologică a oamenilor primitivi constă în mare parte într-o persistenţă a fricii animale, dublată de o teamă ignorantă şi de superstiţii tribale. Supravieţuirea superstiţiilor la rasele Urantiei nu onorează deloc dezvoltarea voastră evolutivă, şi nu este deloc compatibilă cu reuşitele voastre, de altfel splendide, în progresele materiale. Însă această religie iniţială a fricii serveşte unui scop foarte util, controlând caracterele prea temperamentale ale acestor creaturi primitive. Ea este premergătorul civilizaţiei şi terenul în care Prinţul Planetar şi slujitorii săi vor planta ulterior germenii religiei revelate.

Prinţul Planetar soseşte, în general, la mai puţin de o sută de mii de ani după epoca în care oamenii se menţin normal în poziţie verticală. Suveranul Sistemului îl trimite după ce a fost informat de Purtătorii Vieţii că voinţa funcţionează, chiar dacă sunt puţini indivizii care s-au dezvoltat astfel. Oamenii primitivi îl primesc, în general, bine pe Prinţul Planetar şi statutul său major vizibil. În realitate, ei îi consideră, adesea, cu teamă şi respect, aproape cu veneraţie, dacă nu se înfrânează de la asta.

## 2.OMUL POSTERIOR PRINŢULUI PLANETAR

Odată cu sosirea Prinţului Planetar, începe o nouă distribuire. Apare pe pământ un guvern, şi epoca avansată a triburilor este stinsă. Câteva milenii ale regim ca acesta permit mari progrese sociale. În condiţii normale, pe parcursul acestei epoci, muritorii ating un grad înalt de civilizaţie. Ei nu luptă în barbarie tot atât de mult ca rasele urantiene, însă viaţa pe o lume locuită este atât de schimbată de rebeliune, încât nu puteţi deloc să vă imaginaţi acest regim pe o planetă normală.

Durata medie a acestei perioade de cârmuire divină este de cinci sute de mii de ani, uneori mai mult, alteori mai puţin. Pe parcursul acestei epoci, planeta este instalată în circuitele sistemice, şi un prim contingent de serafimi şi alte ajutoare celeste este însărcinat cu administrarea ei. Ajustorii Gândirii vin în număr tot mai mare, şi păzitorii serafici amplifică regimul lor de supraveghere a muritorilor.

În momentul în care Prinţul Planetar soseşte pe o lume primitivă, religia evolutivă a fricii şi ignoranţei este predominantă. Prinţul şi statul său major fac primele revelaţii asupra adevărurilor superioare şi a organizării universului. Aceste prezentări iniţiale ale religiei revelate sunt deosebit de simple şi se referă, de obicei, la problemele sistemului local. Înainte de sosirea Prinţului Planetar religia este, în întregime, un proces evolutiv. Ea progresează apoi, atât prin revelaţii gradate, cât şi prin creştere evolutivă. Fiecare distribuire, fiecare epocă a muritorilor, primeşte o prezentare lărgită a adevărului spiritual şi eticii religioase. Evoluţia capacităţii receptivităţii religioase în locuitorii unei lumi determină, în mare parte, gradul avansării lor spirituale şi întinderea revelaţiei religioase care le este făcută.

Această distribuire este martora unei aurore spirituale, iar diferitele rase şi diversele lor triburi tind să dezvolte sisteme specializate de gândire religioasă şi filozofică. Două tendinţe se fac uniform simţite în aceste religii rasiale: temerile iniţiale ale oamenilor primitivi şi revelaţiile ulterioare ale Prinţului Planetar. În anumite privinţe, Urantienii nu par a fi în întregime ieşiţi din acest stadiu de evoluţie planetară. Urmând acest studiu, voi veţi distinge tot mai clar cât de mult se îndepărtează lumea voastră de cursul mediu al progresului şi al dezvoltării evolutive.

Însă Prinţul Planetar nu este "Prinţul Păcii". Luptele raselor şi războaiele triburilor se continuă în cursul acestei perioade de administrare divină, însă cu mai puţină frecvenţă şi brutalitate. Este marea epocă a dispersiei raselor, care culminează într-o perioadă de naţionalism înfocat. Culoarea este baza grupărilor în triburi şi naţiuni, şi diferitele rase elaborează adesea limbi separate. Fiecare grup uman în expansiune caută să se izoleze. Această segregare este favorizată de existenţa a numeroase limbi. Înainte ca diversele rase să se poată unifica, războaiele lor implacabile ajung adesea să anihileze popoare întregi. Oamenii portocalii şi verzi riscă în mod special să fie astfel distruşi.

Pe cea lumile de rând şi în timpul ultimei părţi a domniei prinţului, viaţa naţională începe să înlocuiască organizarea tribală sau, mai degrabă, să se impună grupărilor de triburi existente. Însă marea realizare socială a epocii prinţului este emergenţa vieţii de familie. Până acum, relaţiile umane au fost, în principal, tribale; acum, începe să se stabilească căminul familial.

Este distribuirea în care se realizează egalizarea sexelor. Pe unele planete masculii pot să conducă femelele; pe altele este invers. În cursul acestei epoci, lumile normale stabilesc deplina egalitate a sexelor, preliminar necesar pentru a realiza mai complet idealurile vieţii de familie. Este începutul epocii de aur a căminelor. Ideea legii tribului cedează treptat locul conceptului dublu de viaţă naţională şi familială.

Pe parcursul acestei epoci, îşi face apariţia agricultura. Dezvoltarea ideii de familie este incompatibilă cu viaţa rătăcitoare şi instabilă a vânătorilor. Obiceiul domiciliilor fixe şi cultura solului se stabilesc treptat. Domesticirea animalelor şi practica meşteşugurilor iau un puternic având. La apogeul evoluţiei biologice a fost atins un înalt nivel de civilizaţie, însă dezvoltarea de ordin mecanic este slabă. Invenţia este caracteristica epocii următoare.

Înainte de sfârşitul acestei ere, rasele sunt purificate şi aduse la o înaltă stare de perfecţiune fizică şi de vigoare intelectuală. Planul, constând în favorizarea înmulţirii tipurilor superioare de muritori şi în reducerea proporţiei tipurilor inferioare, contribuie mult la dezvoltarea iniţială a unei lumi normale. Popoarele voastre primitive nu au reuşit să facă o astfel de discriminare între tipuri, ceea ce explică prezenţa a atât de mulţi indivizi plini de defecte şi degeneraţi printre rasele Urantiene de astăzi.

Una dintre marile realizări ale epocii prinţului constă în restrângerea înmulţirii indivizilor debili mentali şi neadaptaţi social. Cu mult înainte de epoca sosirii Fiilor de ordinul al doilea, adamii, cea mai mare parte a lumilor se angajează serios la sarcina purifica rasa, lucru pe care popoarele Urantiei nici măcar nu l-au întreprins încă serios astăzi.

Această problemă a ameliorării rasei nu este o întreprindere atât de mare atunci când este atacat de la începutul evoluţiei umane. Perioada anterioară a luptelor dintre triburi şi a durelor întreceri pentru supravieţuirea rasei a eliminat cea mai mare parte a neamurilor anormale sau pline de defecte. Un idiot nu are prea multe şanse să supravieţuiască în organizarea socială a unui trib primitiv şi războinic. Falsa sentimentalitate a civilizaţiilor voastre parţial perfecţionate este cea care întreţine, protejează şi perpetuează viţele iremediabil defectuoase ale raselor umane evolutive.

Nu există nici tandreţe, nici altruism în faptul de manifesta o compătimire inutilă unor fiinţe degenerate, unor muritori iremediabil anormali şi inferiori. Chiar pe lumile evolutive cele mai normale, există între indivizi şi între numeroase grupuri sociale suficiente diferenţe pentru a permite tuturor trăsăturilor nobile de sentimente altruiste şi de întrajutorare umană dezinteresată să se manifeste fără a perpetua neamurile neadaptabile social şi degenerate moral ale omenirii în evoluţie. Se ivesc din plin prilejuri pentru a practica toleranţa şi altruismul în favoarea indivizilor nenorociţi sau aflaţi în nevoie, care nu şi-au pierdut în mod ireparabil moştenirea lor morală şi nici nu şi-au distrus patrimoniul lor spiritual.

## 3.OMUL POSTADAMIC

Când impulsul originar al vieţii evolutive şi-a epuizat elanul său biologic şi omul a atins apogeul dezvoltării animale, intervine al doilea ordin de filiaţie, şi este iniţiată a doua împărţire de har şi de ajutor. Acest lucru este adevărat pe toate lumile evolutive. Când nivelul cel mai elevat posibil al vieţii evolutive a fost atins, când omul primitiv a urcat cât a putut de sus pe scara biologică, un Fiu şi o Fiică Materiali apar întotdeauna pe planetă, trimişi de Suveranul Sistemului.

Ajustorii Gândirii sunt acordaţi în număr tot mai mare oamenilor postadamici, şi aceşti muritori ating în număr tot mai mare capacitatea de a fuziona ulterior cu Ajustorul lor. În timp ce ei operează ca fii descendenţi, adamii nu posedă Ajustori, însă descendenţii lor planetari direcţi, precum şi cei cu sânge amestecat, devin candidaţi calificaţi în mod legitim pentru a primi, la un moment dat, un Veghetor de Mister. La sfârşitul epocii postadamice, planeta este în posesia contingentului ei complet de slujitori celeşti. Doar Ajustorii destinaţi contopirii nu au fost încă atribuiţi în mod universal.

Scopul principal al domniei Adamice este de a influenţa oamenii în evoluţie pentru ca ei să încheie trecerea de la stadiul civilizaţiei vânătorilor şi păstorilor la acela al agricultorilor şi horticultorilor, completat ulterior de apariţia accesoriilor urbane şi industriale ale civilizaţiei. Sunt suficienţi zece mii de ani ai acestei distribuiri de elevatori biologici pentru a efectua o transformare minunată. După douăzeci şi cinci de mii de ani de administrare, prin înţelepciunea unită a Prinţului Planetar şi a Fiilor Materiali, planeta este, în general, pregătită pentru sosirea unui Fiu Magistral.

Această epocă asistă la realizarea, în general, a eliminării neadaptaţilor, şi viţele rasiale se purifică încă şi mai mult. Pe lumile normale, tendinţele bestiale perverse au dispărut aproape în întregime din liniile reproducătoare ale tărâmului.

Progenitura Adamică nu se amestecă niciodată cu viţele inferioare ale raselor evolutive. Planul divin nu prevedea nici ca Adam sau Eva Planetari să se împreuneze personal cu popoarele evolutive. Proiectul de a ameliorare al rasei este sarcina progeniturii, însă descendenţii Fiicelor şi ai Fiilor Materiali sunt mobilizaţi cu generaţii înainte de a se fi inaugurat serviciul de amalgamare rasială.

Când plasma vitală adamică este transmisă raselor muritoare, rezultă o înălţare imediată a capacităţii lor intelectuale şi o accelerare a progresului lor spiritual. Se produce, de asemenea, de obicei, o ameliorare fizică. Pe o lume medie, distribuirea postadamică este o epocă de mari invenţii, de control al energiei, şi de dezvoltare mecanică. Este era în care apar industrii multiforme şi un control al forţelor naturale. Este vârsta de aur a explorării şi a dominării finale a planetei. O mare parte a progresului material al unei lumi se efectuează pe parcursul acestei perioade iniţiale a dezvoltării ştiinţelor fizice, mai exact în epoca care este traversată în prezent de Urantia. Lumea voastră este în urmă cu o întreagă perioadă de cârmuire divină, şi chiar mai mult, faţă de programul planetar mediu.

Către sfârşitul perioadei domniei adamice pe o planetă normală, rasele sunt practic amalgamate, astfel încât se poate proclama cu adevărat că "Dumnezeu a făcut un singur sânge din toate naţiunile" şi că Fiul său "a dat o aceeaşi culoare tuturor popoarelor". Culoarea rasei amalgamate este de o nuanţă puţin măslinie a tentei violete, "albul" rasial al sferelor.

Oamenii primitivi sunt în principal carnivori. Fiicele şi Fiii Materiali nu mănâncă carne însă, după câteva generaţii, descendenţii lor gravitează în general către nivelul omnivor, cu toate că grupuri întregi dintre ei continuă uneori să se abţină de la consumul de carne. Această dublă origine a raselor postadamice explică cum fiinţele umane cu sânge amestecat prezintă vestigii anatomice provenind atât din grupurile animale carnivore, cât şi erbivore.

În cei zece mii de ani care urmează amalgamării rasiale, rasele rezultante arată diverse grade de fuziune anatomică. Anumite neamuri poartă mai mult urmele ascendenţei lor vegetariene, iar altele prezintă mai mult

trăsături distinctive şi caracteristici fizice ale procreatorilor lor evolutivi carnivori. Majoritatea raselor lumii devine în curând omnivoră, şi se hrăneşte cu o gamă largă de alimente, provenind atât din regnul animal, cât şi din regnul vegetal.

Epoca postadamică este distribuirea internaţionalismului. Sarcina de amestecare a raselor fiind aproape îndeplinită, naţionalismul creşte şi fraternitatea oamenilor începe cu adevărat să se materializeze. Guverne reprezentative tind să înlocuiască formele de domnie monarhice şi patriarhale. Sistemul educativ se construieşte la scară mondială, iar limbile raselor cedează progresiv locul limbii poporului violet. Pacea şi cooperarea universale sunt rar atinse înainte ca rasele să fie destul de bine amalgamate şi să vorbească o limbă comună.

Pe parcursul ultimelor secole ale epocii postadamice, un nou interes se manifestă pentru artă, muzică şi literatură, şi această trezire mondială este un semnal care precede apariţia unui Fiu Magistral. Dezvoltarea care încununează această eră este interesul universal pentru realităţile intelectuale, pentru adevărata filozofie. Religia devine mai puţin naţionalistă şi din ce în ce mai mult o chestiune planetară. Noi revelaţii ale adevărului marchează aceste epoci, şi Preaînalţii constelaţiilor încep să facă legea în treburile oamenilor. Se revelează adevărul până la nivelul administraţiei constelaţiilor.

Era este caracterizată printr-un mare progres etic; fraternitatea oamenilor este ţelul societăţii. Pacea mondială, încetarea conflictelor dintre rasele şi animozităţile naţionale indică faptul că planeta este pregătită pentru sosirea unui membru din al treilea ordin de filiaţie, un Fiu Magistral.

## 4.OMUL POSTERIOR FIULUI MAGISTRAL

La începutul acestei epoci, pe planetele normale şi loiale, rasele muritoare sunt amestecate şi biologic adaptate. Nu există probleme de rasă sau de culoare; toate naţiunile şi toate rasele au literalmente acelaşi sânge. Fraternitatea oamenilor se dezvoltă, şi naţiunile învaţă să trăiască pe pământ în pace şi linişte. O asemenea lume se găseşte în pragul unei mari dezvoltări intelectuale culminante.

Când o lume evolutivă devine atât de pregătită pentru epoca magistrală, îşi face apariţia în misiune magistrală un membru al ordinului elevat al Fiilor Avonali. Prinţul Planetar şi Fiii Materiali îşi au originea în universul local; Fiul Magistral soseşte din Paradis.

Când Avonalii Paradisului vin pe sferele muritorilor pentru acţiuni judiciare şi doar ca judecători ai unei perioade de domnie divină, ei nu sunt niciodată întrupaţi. Însă atunci când sosesc pentru misiuni magistrale, ei sunt întotdeauna întrupaţi, cel puţin pentru prima misiune, cu toate că nu trec prin experienţa naşterii şi prin moartea materială a copiilor tărâmului. În cazurile în care ei rămân în calitate de şefi, pot continua să trăiască vreme de câteva generaţii pe anumite planete. Când misiunile lor sunt îndeplinite, ei abandonează viaţa lor planetară şi se întorc la starea lor anterioară de filiaţie divină.

Fiecare nouă guvernare divină lărgeşte orizontul religiei revelate, şi Fiii Magistrali extind revelaţia adevărului până la descrierea problemelor universului local şi a tuturor tributarilor săi.

După vizita iniţială a unui Fiu Magistral, rasele procedează, în curând, la eliberarea lor economică. Munca cotidiană necesară fiecărui om pentru a-şi asigura independenţa ar lua două ore şi jumătate din timpul vostru. Nu există nici un pericol în eliberarea unor muritori atât de inteligenţi şi etici. Popoare atât de rafinate ştiu bine cum să folosească plăcerile pentru a se ameliora şi a face să progreseze planeta. Pe parcursul acestei epoci, liniile rasiale se purifică şi mai mult prin restrângerea reproducerii indivizilor mai puţin adaptaţi şi mai puţin înzestraţi.

Guvernarea politică şi administrarea socială a raselor continuă să se amelioreze. Către sfârşitul epocii, autonomia guvernamentală este destul de bine stabilită. Noi numim autonomie guvernamentală tipul cel mai elevat al guvernului reprezentativ. Lumile în chestiune îi avansează şi îi onorează numai pe şefii şi pe conducătorii cei mai competenţi pentru a-şi asuma responsabilităţi sociale şi politice.

În timpul acestei epoci, majoritatea muritorilor lumii este locuită de Ajustori însă, chiar şi atunci, acordarea de Veghetori Divini nu este întotdeauna universal. Ajustorii destinaţi contopirii nu au fost încă dăruiţi tuturor muritorilor planetari. Creaturile volitive trebuie încă să aleagă faptul de a primi un Veghetor de Mister.

În cursul epocilor care încheie această perioadă de cârmuire divină, societatea începe să revină la forme de viaţă mai simplificate. Natura complexă a unei civilizaţii în progres îşi urmează cursul, şi muritorii învaţă să trăiască mai natural şi mai eficient. Această tendinţă creşte cu fiecare epocă succesivă. Este epoca în care înfloresc artele, muzica şi studiile superioare. Ştiinţele fizice au atins deja apogeul dezvoltării lor. Pe o lume ideală, sfârşitul acestei epoci vede plenitudinea unei mari treziri religioase, o iluminare spirituală a întregii lumi. Această trezire generalizată de natură spirituală a raselor este semnalul aşteptat pentru sosirea Fiului de manifestare şi pentru inaugurarea celei de a cincia epoci a muritorilor.

Pe numeroase lumi, se întâmplă să nu fie suficientă numai o singură misiune magistrală pentru a pregăti planeta pentru sosirea unui Fiu de Manifestare. În acest caz, va exista un al doilea Fiu Magistral, sau chiar o succesiune, dintre care fiecare va face să progreseze rasele de la o perioadă de guvernare divină la următoarea, până când planeta este gata pentru dăruirea Fiului de Manifestare. Fiii Magistrali pot fi încarnaţi sau nu pentru o a doua misiune şi pentru cele următoare. Însă, indiferent de numărul Fiilor Magistrali care apar — şi pot să existe după Fiul de Manifestare — venirea fiecăruia dintre ei marchează sfârşitul unei domnii divine şi începerea alteia.

Aceste cârmuiri ale Fiilor Magistrali durează douăzeci şi cinci până la cincizeci de mii de ani ai timpului Urantiei. Se întâmplă ca unele dintre ele să fie mult mai scurte, şi rareori sunt mai lungi, însă, de cele mai multe ori, unul dintre aceşti Fii Magistrali se va naşte ca Fiu de Manifestare al Paradisului.

## 5.OMUL POSTERIOR FIULUI DE MANIFESTARE

Când un anumit nivel de dezvoltare intelectuală şi spirituală este atins pe o lume locuită, un Fiu de efuziune al Paradisului soseşte întotdeauna. Pe lumile normale, el nu apare în trup înainte ca rasele să se fi ridicat la cele mai înalte nivele de inteligenţă şi de progres etic. Însă, pe Urantia, Fiul de Manifestare care era Fiul vostru Creator în persoană, a apărut la sfârşitul domniei adamice, însă nu aceea este ordinea obişnuită a evenimentelor pe lumile spaţiului.

Când o lume este gata pentru spiritualizare, soseşte Fiul de Manifestare. Acest Fiu aparţine întotdeauna ordinului Avonal zis Magistral, însă nu şi atunci când Fiul Creator efectuează manifestarea sa finală pe o lume evolutivă, caz care se produce o singură dată în fiecare univers local. Este ceea ce s-a întâmplat când Mihail din Nebadon a apărut pe Urantia pentru a se dărui raselor voastre muritoare. Un astfel de dar nu este rezervat decât unei singure lumi din aproape zece milioane. Toate celelalte lumi progresează spiritual prin manifestarea Fiilor Paradisului din ordinul avonalilor.

Fiul de manifestare soseşte pe o lume în care educaţia culturală este foarte avansată. El întâlneşte o rasă spiritual educată, gata să asimileze învăţături superioare şi să aprecieze această misiune de consacrare. Pe parcursul acestui stadiu, întreaga lume caută cultura morală şi adevărul spiritual. Muritorii acestei guvernări divine au pasiunea de a pătrunde realitatea cosmică şi de a comunica cu realitatea spirituală. Revelaţia adevărului se întinde până la includerea suprauniversului. Sistemele de educaţie şi de guvernare, în întregime noi, se dezvoltă pentru a înlocui regimurile primitive ale timpurilor de demult. Bucuria de a trăi capătă o culoare nouă şi reacţiile vieţii sunt exaltate la nivele celeste de ton şi de nuanţă.

Fiul de consacrare trăieşte şi moare pentru înnobilarea spirituală a raselor muritoare ale unei lumi. El stabileşte "calea nouă şi vie"; viaţa sa este o încarnare a adevărului Paradisului în trup muritor — Spiritul Adevărului însuşi — în cunoaşterea căruia toţi oamenii vor fi eliberaţi.

Pe Urantia, stabilirea acestei "căi noi şi vii" a fost manifestată atât în fapt, cât şi în adevăr. Izolarea Urantiei în rebeliunea lui Lucifer a suspendat procesul prin care muritorii pot trece direct pe ţărmurile lumilor palat imediat după moarte. Înaintea epocii lui Cristos Mihail pe Urantia, toate sufletele dormeau până la reînvierile judecăţii de ispăşire sau până la reînvierile milenare speciale. Nici Moise însuşi, nu a avut permisiunea să meargă de cealaltă parte a văii morţii înainte de a prilejul unei reînvieri speciale, deoarece Prinţul Planetar decăzut, Caligastia, se opunea acestei eliberări. Însă, din ziua Învierii, muritorii Urantiei pot, din nou, să meargă direct pe sferele morontiale.

Pe parcursul reînvierii sale, a treia zi după ce a renunţat la viaţa sa întrupată, Fiul de efuziune urcă la dreapta Tatălui Universal, primeşte asigurarea că misiunea sa de consacrare a fost acceptată, şi se întoarce la Fiul Creator în sediul universului local. Atunci, Avonalul de consacrare şi Mihailul Creator trimit spiritul lor asociat, Spiritul Adevărului, pe lumea de consacrare. Este ocazia cu care "spiritul Fiului triumfător este revărsat peste toată carnea". Spiritul-Mamă al Universului participă, de asemenea, la această revărsare a Spiritului Adevărului, şi în acelaşi timp are lor proclamarea edictului de consacrare a Ajustorilor Gândirii. După aceasta, toate creaturile volitive ale acestei lumi, a căror minte este normală, vor primi un Ajustor de îndată ce vor atinge vârsta responsabilităţii morale, aceea a alegerii spirituale.

Dacă un Avonal de consacrare ar trebui să se întoarcă pe lumea misiunii sale de manifestare, el nu s-ar întrupa, ci ar veni "în glorie cu oştirile serafice".

Epoca posterioară Fiului de efuziune poate dura între zece şi o sută de mii de ani. Nici o limită arbitrară a timpului nu este impusă acestei ere de cârmuire divină. Este o epocă de mare progres etic şi spiritual. Sub influenţa spirituală a acestor epoci, caracterul uman trece prin transformări uluitoare şi suportă o dezvoltare fenomenală. Devine posibilă punerea în practică a regulii de aur. Învăţăturile lui Isus sunt cu adevărat aplicabile într-o lume de muritori care a primit instruirea preliminară care precede manifestarea Fiilor cu călăuzirile lor care înnobilează caracterul şi maturizează cultura.

Pe parcursul acestei ere, problemele bolii şi ale delicvenţei sunt practic rezolvate. Degenerescenţa a fost deja larg eliminată prin reproducerea selectivă. Boala a fost practic învinsă prin înaltele calităţi de rezistenţă ale neamurilor adamice şi prin inteligenta aplicare mondială a descoperirilor făcute în domeniul ştiinţelor fizice de-a lungul epocilor precedente. Pe parcursul acestei perioade, durata vieţii se creşte mult peste echivalentul a trei sute de ani ai timpului Urantiei.

Supravegherea guvernamentală se atenuează progresiv pe parcursul acestei epoci. Încep să funcţioneze adevărate guverne autonome. Este tot mai puţin necesar să se promulge legi restrictive. Departamentele militare de rezistenţă naţională sunt pe cale de dispariţie; era armoniei internaţionale vine cu adevărat. Există numeroase naţiuni, în principal determinate de geografia pământurilor lor, însă doar o singură rasă, o singură limbă şi o singură religie. Treburile muritorilor sunt aproape utopice. Este cu adevărat o epocă mare şi glorioasă.

## 6.EPOCA POSTERIOARĂ CONACRĂRII PE URANTIA

Fiul de consacrare este Prinţul Păcii. El soseşte cu mesajul "Pace pe pământ şi înţelegere între oameni". Pe lumile normale, este o perioadă aducătoare de pace generală în lume; naţiunile nu mai propovăduiesc războiul, însă aceste influenţe salutare nu au însoţit venirea Fiului vostru de consacrare, Cristos Mihail. Urantia nu procedează conform ordinii normale. Lumea voastră nu păşeşte în pas cu procesiunea planetară. Când Maestrul vostru era pe pământ, el şi-a prevenit discipolii că sosirea sa nu aducea domnia obişnuită a păcii pe Urantia. El le-a explicat clar că "vor fi războaie şi zvonuri de războaie" şi că unele naţiuni se vor ridica împotriva altor naţiuni. La un moment dat, el a spus: "să nu credeţi că am venit ca să aduc pacea pe pământ".

Chiar şi pe lumile evolutive normale, nu este uşor să se realizeze înfrăţirea mondială a oamenilor. Pe o planetă ca Urantia, unde domnesc confuzia şi dezordinea, această împlinire cere mult mai mult timp şi necesită un efort mult mai mare. Este aproape imposibil unei evoluţii sociale să ajungă, fără ajutor exterior, la aceste rezultate fericite pe o sferă spiritual izolată. Revelaţia religioasă este esenţială pentru realizarea fraternităţii pe Urantia. Isus a indicat corect calea de a se atinge imediat fraternitatea spirituală. Însă realizarea fraternităţii sociale pe lumea voastră depinde mult de realizarea transformărilor personale şi de ajustările planetare următoare:

1.*Fraternitate socială*. Înmulţirea contactelor sociale internaţionale şi inter-rasiale şi a asocierilor fraterne prin călătorii, prin comerţ şi prin jocuri competitive. Dezvoltarea unui limbaj comun şi proliferarea polilingviştilor, schimburile naţionale şi rasiale de studenţi, de profesori, de industriaşi şi de filozofi religioşi.

2.*Fecundarea prin încrucişare a gândirii*. Fraternitatea este imposibilă pe o lume ai cărei locuitori sunt prea primitivi pentru a recunoaşte nebunia unui egoism pe care nimic nu îl potoleşte. Este nevoie de un schimb de literatură internaţională şi rasială; fiecare rasă trebuie să se familiarizeze cu gândirea tuturor celorlalte rase, fiecare naţiune trebuie să cunoască sentimentele tuturor naţiunilor; ignoranţa creează suspiciune, iar suspiciunea este incompatibilă cu atitudinea esenţială a simpatiei şi a iubirii.

3.*Trezirea etică*. Doar conştiinţa etică poate demasca imoralitate intoleranţei umane şi păcatul luptelor fraticide. Doar o conştiinţă morală poate condamna răul invidiei naţionale şi pizmei rasiale. Doar nişte fiinţe morale vor căuta întotdeauna clarviziunea spirituală care este esenţială pentru a trăi regula de aur.

4.*Înţelepciunea politică*. Maturitatea emotivă este indispensabilă pentru auto-control. Doar maturitatea emotivă garantează că tehnicile internaţionale de judecată civilizată se vor substitui arbitrajului barbar al războiului. Oamenii de stat înţelepţi vor lucra într-o bună zi pentru bunăstarea omenirii, chiar şi atunci când se vor strădui să promoveze interesul grupurilor lor naţionale şi rasiale. Iscusinţa politică egoistă duce la sinucidere, la distrugerea tuturor calităţilor care asigură supravieţuirea grupurilor planetare.

5.*Clarviziunea spirituală*. În cele din urmă fraternitatea oamenilor este bazată pe recunoaşterea paternităţii lui Dumnezeu. Maniera cea mai rapidă de a realiza fraternitatea oamenilor pe Urantia este de a efectua transformarea spirituală a omenirii de astăzi. Singura tehnică de accelerare a tendinţei naturale a evoluţiei sociale constă în exercitarea unei presiuni spirituale de sus, ceea ce intensifică clarviziunea morală, mărind totodată

capacitatea sufletului tuturor oamenilor de a-i înţelege şi de a-i iubi pe toţi semenii lor. Înţelegerea reciprocă şi iubirea fraternă sunt factori civilizatori transcendenţi şi factori puternici în realizarea mondială a fraternităţii oamenilor.

Dacă aţi putea fi transportaţi de pe lumea voastră rămasă în urmă şi plină de confuzie pe vreo planetă normală aflată acum în epoca posterioară Fiului de consacrare, voi v-aţi crede că aţi fost transferaţi în cerul menţionat în tradiţiilor voastre. Greu vă va veni să credeţi că observaţi acţiunile evolutive normale ale unei sfere locuite de oameni. Aceste lumi sunt plasate în circuitele spirituale ale tărâmului lor. Ele beneficiază de toate avantajele teledifuziunilor universului lor şi de serviciile reflexivităţii ale suprauniversului lor.

## 7.OMUL POSTERIOR FIILOR INSTRUCTORI

Ordinul de filiaţie care urmează apoi pe lumile evolutive medii este acela al Fiilor Învăţători ai Trinităţii, divinii Fii ai Trinităţii Paradisului. Noi constatăm din nou că Urantia nu este în cadenţă cu sferele ei surori şi de aceea acel Isus al vostru a făgăduit să se întoarcă. El îşi va îndeplini, cu siguranţă, făgăduiala, însă nimeni nu ştie dacă venirea sa va precede sau va urma apariţia pe Urantia a unui Fiu Magistral sau a Fiilor Învăţători.

Fiii Învăţători vin în grup pe lumile care se spiritualizează. Un Fiu Învăţător planetar este asistat şi sprijinit de şaptezeci de fii primari, doisprezece fii secundari, şi trei membrii aleşi dintre cei mai elevaţi şi cei mai experimentaţi din ordinul suprem al Daynalilor. Acest corp rămâne câtva timp pe lumile respective, destul de mult pentru a efectua tranziţia dintre epocile evolutive şi era luminii şi vieţii, nu mai puţin de o mie de ani ai timpului planetar, şi adesea mult mai mult. Această misiune este o contribuţie a Trinităţii la eforturile anterioare ale tuturor personalităţilor divine care şi-au slujit pe lângă o lume locuită.

Revelaţia adevărului se extinde acum la universul central şi la Paradis. Rasele devin înalt spirituale. Un mare popor a evoluat şi o mare epocă se apropie. Sistemele educative, economice şi administrative ale planetei suportă transformări radicale. Se stabilesc noi valori şi noi relaţii. Împărăţia cerurilor apare pe pământ, şi gloria lui Dumnezeu se răspândeşte în această lume.

Este distribuirea în care un mare număr de muritori sunt transferaţi direct dintre cei vii pe lumile morontiale. Pe măsură ce era Fiilor Învăţători ai Trinităţii progresează, loialitatea spirituală a muritorilor timpului devine tot mai universală. Moartea naturală devine din ce în ce mai puţin frecventă, în măsura în care Ajustorii fuzionează tot mai mult cu subiectele lor pe parcursul vieţii lor în trup. Planeta sfârşeşte prin a fi clasată ca aparţinând ordinului primar modificat al ascensiunii muritorilor.

Viaţa pe parcursul acestei ere este agreabilă şi benefică. Degenerescenţa şi elementele antisociale, la sfârşitul acestei lungi lupte evolutive au fost practic eliminate. Durata vieţii se apropie de cinci sute de ani ai Urantiei, şi nivelul de creştere a reproducerii raselor este inteligent controlat. Apare o ordine socială în întregime nouă; subzistă încă mari diferenţe între oameni, însă starea societăţii se apropie de idealurile de fraternitate sociale şi de egalitate spirituală. Guvernele reprezentative tind să dispară, şi lumea trece sub legea autocontrolului individual. Funcţiunea guvernului se orientează, în principal, către scopurile colective ale administrării sociale şi ale coordonării economice. Epoca de aur avansează rapid; ţelul temporal al îndelungatei şi intensei lupte planetare pentru evoluţie se întrevede bine. Răsplata timpurilor va fi curând primită. Înţelepciunea zeilor este pe punctul de a se manifesta.

Pe parcursul acestei epoci, administrarea fizică a unei lumi cere o oră pe zi din timpul fiecărui individ adult, vrem să spunem o oră a timpului Urantiei. Planeta este în strâns contact cu treburile universului, şi locuitorii săi pot să recepţioneze ultimele teledifuziuni cu un interes la fel de viu ca acela pe care voi îl manifestaţi astăzi pentru ultimele ediţii ale jurnalelor voastre cotidiene. Aceste rase se ocupă cu o mie de lucruri interesante necunoscute pe lumea voastră.

Adevărata loialitate planetară faţă Fiinţa Supremă se dezvoltă tot mai mult. Generaţie după generaţie, un număr crescut de indivizi ai rasei intră în rând cu cei care practică dreptatea şi trăiesc compasiunea. Încet, dar sigur, lumea este câştigată de partea serviciului bucuros al Fiilor lui Dumnezeu. Greutăţile fizice şi problemele materiale au fost în mare parte rezolvate. Planeta este pregătită pentru viaţa superioară şi pentru o existenţă mai stabilă.

Din timp în timp, pe parcursul domniei lor, Fiii Învăţători continuă să vină pe aceste lumi pacifice. Ei nu părăsesc o lume înainte de a fi asiguraţi că planul evolutiv se derulează fără nici un obstacol pe planeta respectivă. Un Fiu Magistral de judecată însoţeşte, în general, pe Fiii Învăţători în misiunile lor succesive, în

timp ce un alt Fiu din acelaşi ordin activează în momentul plecării lor, şi aceste acţiuni judecătoreşti continuă din epocă în epocă pe tot parcursul regimului muritor al timpului şi spaţiului.

Fiecare misiune nouă a Fiilor Învăţători ai Trinităţii ridică această lume celestă pe culmi tot mai înalte de înţelepciune, de spiritualitate şi de iluminare cosmică, însă nobilii nativi ai acestei sfere sunt încă finiţi şi muritori; nimic nu este perfect, însă vedem dezvoltându-se o calitate de cvasiperfecţiune în operaţiunile unei lumi imperfecte şi în viaţa locuitorilor ei umani.

Fiii Învăţători ai Trinităţii pot reveni de nenumărate ori pe aceeaşi lume însă, mai devreme sau mai târziu, în raport cu sfârşitul uneia din misiunile lor, Prinţul Planetar este înălţat la poziţia de Suveran Planetar, iar Suveranul Sistemic apare pentru a proclama intrarea acestei lumi în era luminii şi vieţii.

În ceea ce priveşte concluzia misiunii finale a Fiilor Învăţători (cel puţin conform cronologiei unei lumi normale) Ioan a scris: "văd noi ceruri şi un nou pământ şi noul Ierusalim coborând de lângă Dumnezeu, din cer, împodobit ca o mireasă pregătită pentru mire".

Este acelaşi pământ reînnoit, stadiul planetar avansat pe care clarvăzătorul din vechime, care a avut viziunea, l-a descris astfel: "căci, la fel cum noile ceruri şi noul pământ pe care le voi face vor rămâne în faţa mea, tot astfel veţi supravieţui voi şi copiii voştri; şi se va întâmpla ca de la o nouă lună la alta şi din Sabat în Sabat tot ce este întrupat va veni să se prosterneze în faţa mea, spune Domnul".

Muritorii acestei epoci sunt descrişi ca "o generaţie aleasă, un sacerdoţiu regal, o naţiune sfântă, un popor elevat; iar voi veţi cânta omagii celui care v-a chemat din întuneric spre această minunată lumină".

Indiferent de istoria naturală specială a unei planete individuale şi de faptul că o împărăţie a fost în întregime loială, pângărită de rău sau blestemată de păcat — puţin importă antecedentele — mai devreme sau mai târziu graţia lui Dumnezeu şi sprijinul îngerilor vor anunţa ziua venirii Fiilor Învăţători ai Trinităţii; şi plecarea lor ca urmare a misiunii lor finale va inaugura vârsta superbă a luminii şi vieţii.

Toate lumile Sataniei pot să împărtăşească experienţa celui care scrie: "cu toate acestea, potrivit cu promisiunea lui, noi vom atinge noi ceruri şi un pământ nou, unde domneşte dreptatea. Astfel, prea iubiţilor, văzând că voi speraţi aceste lucruri, vegheaţi să fiţi găsiţi în pace, neprihăniţi şi ireproşabili".

Plecarea corpului Fiilor Învăţători, la sfârşitul primei lor domnii sau a unei domnii subsecvente, anunţă aurora erei luminii şi vieţii — pragul de tranziţie dintre timp şi anticamera eternităţii. Realizarea planetară a acestei ere de lumină şi de viaţă depăşeşte cu mult cele mai dragi speranţe ale muritorilor Urantiei, ale căror concepte referitoare la viaţa viitoare nu se extind dincolo de cele îmbrăţişate de credinţele religioase care descriu cerul ca fiind destinul imediat şi ţelul final al muritorilor supravieţuitori.

[Prezentat de un Puternic Mesager ataşat temporar statutului major al lui Gabriel.]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A II-A - UNIVERSUL LOCAL

## CAPITOLUL 53 - REBELIUNEA LUI LUCIFER

Lucifer era un strălucitor Fiu Lanonandek principal al Nebadonului. El avea experienţa slujirii în numeroase sisteme, a fost un înalt consilier al grupul său şi s-a distins prin înţelepciunea, prin inteligenţa şi prin eficienţa sa. Lucifer purta numărul 37 din ordinul său. Când a fost împuternicit de Melchizedeki şi ales dintre peste şapte sute de mii de personalităţi din specia sa, el a fost desemnat ca unul din o sută dintre cei mai capabili şi mai strălucitori. De la acest început magnific , prin rău şi prin greşeli, el s-a lăsat pradă păcatului şi se numără acum printre cei trei Suverani Sistemici ai Nebadonului care au cedat presiunii eului şi s-au dedat sofismelor falsei libertăţi personale - refuzul de a se supune universului, neglijarea obligaţiilor fraterne, orbirea faţă de relaţiile cosmice.

Universul Nebadonului, domeniul lui Cristos Mihail, comportă zece mii de sisteme de lumi locuite. În toată istoria Fiilor Lanonandeki, în întreaga lor lucrare printre aceste mii de sisteme şi în sediul universului, nu se găsesc decât trei Suverani Sistemici care au încălcat vreodată legile guvernului Fiului Creator.

### 1.ŞEFII REBELIUNII

Lucifer nu era un ascender, ci un Fiu creat al universului local şi s-a spus despre el: "Erai perfect în toate căile tale din ziua în care ai fost creat, până în ziua în care nejusteţea a fost găsită în tine". El a rămas de multe ori în consiliu cu Preaînalţii Edentiei. Şi Lucifer domnea "pe sfântul munte al lui Dumnezeu", muntele administrativ al Jerusemului, deoarece el era administratorul şef al marelui sistem de 607 lumi locuite.

Lucifer era o fiinţă magnifică, o personalitate strălucitoare; el urma imediat după Părinţii Preaînalţi ai constelaţiilor în ierarhia autorităţii universale. În ciuda transgresiunii lui Lucifer, inteligenţele subordonate şi-au înfrânat orice lipsă de respect şi de nesupunere înainte de manifestarea lui Mihail pe Urantia. Chiar şi în epoca reînvierii lui Moise, arhanghelul Mihail "nu a adus împotriva lui o judecată acuzatoare, ci a spus, pur şi simplu: "Judecătorul să te judece". Judecata în aceste probleme aparţine Celor Îmbătrâniţi de Zile, conducătorii suprauniversului.

Lucifer este acum Suveranul decăzut şi deportat al Sataniei. Contemplarea de sine este cu adevărat dezastruoasă, chiar pentru personalităţile elevate ale lumii celeste. Se spune despre Lucifer: "Inima ta s-a înnobilat datorită frumuseţii tale; tu ai corupt inteligenţa ta din cauza splendorii tale". Profetul vostru de altă dată a văzut trista sa situaţie când a scris: "Cum ai căzut din cer, o Lucifer, fiu al dimineţii! Cum te-ai abătut, tu care ai îndrăznit să aduci confuzie în atâtea lumi!"

S-a auzit foarte puţin vorbindu-se de Lucifer pe Urantia, deoarece el l-a desemnat pe Satan, primul său locotenent, pentru a-i pleda cauza pe planeta voastră. Satan era membru al grupului primar al lanonandekilor, însă nu a exercitat niciodată funcţiunile de Suveran Sistemic. El a intrat pe deplin în insurecţia lui Lucifer. "Diavolul" nu este altul decât Caligastia, Prinţul Planetar depus al Urantiei şi fiul ordinului secundar al Lanonandekilor. În epoca în care Mihail era încarnat pe Urantia, iar Lucifer, Satan şi Caligastia s-au aliat să facă să eşueze misiunea sa de efuziune, însă au suportat un mare eşec.

Abaddon era şeful statului major al lui Caligastia. El şi-a urmat maestrul în rebeliune, şi a acţionat de atunci în calitate de şef administrativ al rebelilor de pe Urantia. Belzebut era şeful medienilor neloiali care s-au aliat forţelor trădătorului Caligastia.

În cele din urmă, dragonul a devenit simbolul reprezentativ al acestor trei personalităţi rele. Cu prilejul triumfului lui Mihail, "Gabriel a coborât din Salvington şi a legat dragonul (toţi şefii rebeli) pentru o epocă". În ceea ce priveşte rebelii serafici ai Jerusemului, despre ei este scris: "Iar pe îngerii care nu au păstrat prima lor stare, dar care au abandonat propriul lor lăcaş, i-a înlănţuit în tenebre, ţinându-i pentru judecata marii zile".

### 2.CAUZELE REBELIUNII

Lucifer şi primul său asistent, Satan, domniseră asupra Jerusemului vreme de peste cinci mii de ani, când în inima lor au început să se ridice contra Tatălui Universal şi a Fiului său Mihail, pe atunci viceregent al Nebadonului.

Nu existau condiţii particulare sau speciale în sistemul Sataniei pentru a sugera sau a favoriza o rebeliune. Noi credem că ideea s-a născut şi s-a conturat în mintea lui Lucifer şi că el ar fi putut fi instigatorul unei astfel de rebeliuni, indiferent unde ar fi fost staţionat. Lucifer a început prin a-şi anunţa planurile lui Satan, însă i-au fost necesare mai multe luni pentru a corupe mintea strălucitorului şi abilului său asociat. Cu toate acestea, când Satan a fost convertit la teoriile rebele, el a devenit un partizan plin de zel şi serios al "afirmării de sine şi al libertăţii".

Nimeni nu i-a sugerat niciodată lui Lucifer să se răscoale; ideea de a se afirma în opoziţie cu voinţa lui Mihail şi cu planurile Tatălui Universal, astfel cum erau ele reprezentate de Mihail, a luat naştere în propria sa minte. Relaţiile sale cu Fiul Creator au fost strânse şi întotdeauna cordiale. Nicicând înainte de a-şi exalta propria sa minte, Lucifer nu şi-a exprimat aşa deschis nemulţumirile legate de administrarea universului. În ciuda tăcerii sale şi timp de peste o sută de ani ai timpului standard, Uniunile de Zile ale Salvingtonului informaseră Uversa, prin reflectivitate, că nu toate erau în ordine în mintea lui Lucifer. Această informaţie a fost, de asemenea, comunicată Fiului Creator şi Părinţilor Constelaţiei Norlatiadekului.

În toată această perioadă, Lucifer a început să critice, tot mai mult, întregul plan de administrare al universului, profesând în acelaşi timp o sinceră loialitate faţă de Şefii Supremi. El şi-a manifestat pe faţă prima sa infidelitate cu ocazia unei vizite a lui Gabriel pe Jerusem, cu câteva zile înainte de a proclama deschis Declaraţia Luciferiană de Liberate. Gabriel a fost atât de profund impresionat prin certitudinea unei revolte iminente, încât a plecat imediat pe Edentia pentru a discuta cu Părinţii Constelaţiei despre măsurile ce trebuiesc luate în caz de rebeliune deschisă.

Este foarte dificil să se citeze cauza sau cauzele exacte care au culminat în cele din urmă cu rebeliunea lui Lucifer. Noi nu suntem siguri decât de un lucru: că primele începuturi, indiferent cum au fost ele, şi-au avut originea în mintea lui Lucifer. Probabil a existat o mândrie de sine, care s-a nutrit pe sine până la a-l înşela pe Lucifer asupra sieşi, astfel încât el s-a convins cu adevărat, o anumită perioadă de timp, că rebeliunea sa proiectată ar fi acţionat efectiv pentru binele sistemului, şi poate chiar şi al universului. În momentul în care realizarea planurilor sale a fost dezvoltată până în punctul deziluzionării, el mersese deja prea departe pentru ca orgoliul său originar făcător de dezordine să-i mai permită să se oprească. Într-un anumit punct al acestei experienţe, el a încetat să fie sincer şi răul s-a transformat în păcat voluntar şi deliberat. Conduita ulterioară a acestui strălucitor administrator dovedeşte acest lucru. I s-au oferit multă vreme oportunităţi de a se căi, însă doar unii dintre subordonaţii săi au acceptat îndurarea arătată. La cererea Părinţilor Constelaţiei, Fidelul de Zile al Edentiei, în persoană, a prezentat planul de salvare al lui Mihail pentru aceşti rebeli impenitenţi, însă compasiunea Fiului Creator a fost întotdeauna respinsă şi chiar respinsă cu un dispreţ şi o lipsă de consideraţie tot mai mari.

## 3.MANIFESTUL LUI LUCIFER

Oricare ar fi fost motivele iniţiale de nelinişte din inima lui Lucifer şi din cea a lui Satan, revolta s-a concretizat sub forma Declaraţiei Luciferiene a Libertăţii. Cauza rebelilor a fost expusă în trei rubrici:

1.*Realitatea Tatălui Universal*. Lucifer pretindea că Tatăl Universal nu există cu adevărat, că gravitaţia fizică şi energia spaţiului erau inerente universului şi că Tatăl era un mit născocit de Fiii Paradisului pentru a le permite să păstreze puterea asupra universurilor lor în numele Tatălui. El a negat că personalitatea este un dar al Tatăl Universal. El a insinuat chiar că finalitarii erau înţeleşi cu Fiii Paradisului pentru a introduce frauda în întreaga creaţie, deoarece ei nu raportau niciodată o idee bine conturată asupra personalităţii actuale a Tatălui, aşa cum poate fi ea distinsă în Paradis. El trata respectul drept ignoranţă. Acuzaţia era categorică, teribilă şi blasfematorie. Fără nici o îndoială, acest atac învăluit contra finalitarilor a fost ceea ce i-a îndemnat pe cetăţenii ascendenţi, atunci prezenţi pe Jerusem, să rămână fermi şi să reziste cu fermitate tuturor acestor propuneri ale rebelilor.

2.*Guvernul universal al lui Mihail — Fiul Creator*. Lucifer susţinea că sistemele locale trebuie să fie autonome. El a protestat contra dreptului lui Mihail, Fiul Creator, de a-şi aroga suveranitatea Nebadonului în numele unui Tată Paradisiac ipotetic şi de a cere tuturor personalităţilor să-şi recunoască supunerea faţă de acest

Tată invizibil. El a afirmat că întregul plan de adorare era o stratagemă pentru a servi ambiţia Fiilor Paradisului. El era dispus să îl recunoască pe Mihail ca Tată al său Creator, însă nu ca Dumnezeu şi ca conducător al legitim.

El a atacat foarte violent dreptul Celor Îmbătrâniţi de Zile — "potentaţii străini" — de a se amesteca în treburile sistemelor locale şi ale universurilor. El i-a denunţat pe aceşti conducători ca fiind tirani şi uzurpatori. El i-a încurajat pe partizanii săi să creadă că nici unul dintre aceşti şefi nu ar putea face nimic pentru a se amesteca în jocul autonomiei complete, dacă oamenii şi îngerii ar avea curajul de a se afirma şi de a-şi reclama cu răbdare drepturile.

El pretindea că agenţii executivi ai Celor Îmbătrâniţi de Zile pot fi împiedicaţi să acţioneze în sistemele locale, doar prin simplul fapt că indigenii îşi vor afirma independenţa. El a susţinut că nemurirea era inerentă personalităţilor sistemului, că reînvierea era naturală şi automată, şi că toate fiinţele nu erau împiedicate să trăiască etern decât de către actele arbitrare şi injuste ale agenţilor executivi ai Celor Îmbătrâniţi de Zile.

3.*Atacul contra planului universal de instruire a muritorilor ascendenţi*. Lucifer susţinea că se consumă prea mult timp şi energie pentru a-i instrui atât de riguros pe muritorii ascendenţi în principiile administrării universului, principii pe care el le-a caracterizat ca fiind lipsite de etică şi nesănătoase. El a protestat contra programului obligatoriu de a pregăti timp de epoci întregi pe muritorii spaţiului în vederea vreunui destin necunoscut, şi a semnalat prezenţa pe Jerusem a corpurilor finalitarilor ca o dovadă că aceşti muritori au petrecut milenii de pregătire pentru un destin de pură ficţiune. El a remarcat cu derâdere că aceşti finalitari nu întâlniseră un destin mai glorios decât acela de a fi retrimişi pe umile sfere asemănătoare cu sfera lor de origine lor. El a sugerat că au fost corupţi de un exces de disciplină şi de o pregătire prea prelungită şi că, în realitate, ei îi trădau pe tovarăşii lor muritori, deoarece cooperau acum cu planul de aservire al întregii creaţii, făcând să se creadă în mitul unui destin etern pentru muritorii ascendenţi. El a susţinut că ascenderii trebuiau să se bucure de libertate şi de faptul de a-şi determina ei înşişi soarta. El a sfidat şi condamnat întregul plan de ascensiune al muritorilor prezentat de Fiii Paradisiaci ai lui Dumnezeu şi aprobat de Spiritul Infinit.

Şi aceasta a fost Declaraţia Libertăţii cu care Lucifer a declanşat orgia lui de tenebre şi de moarte.

## 4.IZBUCNIREA REBELIUNII

Manifestul lui Lucifer a fost proclamat la conclavul anual al Sataniei, pe marea de cristal, în prezenţa mulţimilor reunite ale Jerusemului în ultima zi a anului, în urmă cu aproximativ două sute de mii de ani ai timpului Urantiei. Satan proclama faptul că se puteau adora forţele universale — fizice, intelectuale şi spirituale — însă că nu trebuie să existe loialitate decât faţă de Lucifer, şeful actual prezent, "prieten al oamenilor şi al îngerilor" şi "Dumnezeul libertăţii".

Afirmarea de sine a fost strigătul de război al rebeliunii lui Lucifer. Unul dintre principalele argumente ale lui Lucifer a fost următorul: dacă un guvern autonom era bun şi drept pentru Melchizedeki şi pentru alte grupuri, el era, de asemenea, bun pentru toate ordinele de inteligenţe. El a început cu stăruinţă să recomande "egalitatea minţii" şi "fraternitatea inteligenţei". El a susţinut că orice guvern trebuia să se limiteze la planetele locale şi la confederaţia lor voluntară în sistemele locale. El a refuzat toate celelalte supravegheri. El a promis Prinţilor Planetari că vor guverna lumile lor în calitate de şefi supremi. El a recuzat sediul constelaţiei ca fiind locul de amplasare a activităţilor legislative şi denunţat capitala universului ca fiind centru director a problemelor judiciare. El a susţinut că toate aceste funcţiuni guvernamentale ar trebui să fie concentrate pe capitalele sistemelor şi a început să stabilească propria sa adunare legislativă şi a organizat propriile sale tribunale, sub jurisdicţia lui Satan, iar el a prescris ca prinţii lumilor apostate să facă la fel.

Întregul cabinet administrativ al lui Lucifer a trecut, în bloc, în tabăra sa; membrii săi au fost public delegaţi ca agenţi administrativi ai noului şef "al lumilor şi al sistemelor eliberate".

Au existat două rebeliuni anterioare în Nebadon, însă în constelaţii îndepărtate. Lucifer a susţinut că aceste insurecţii au eşuat deoarece majoritatea fiinţelor inteligente nu şi-au urmat şefii. El a afirmat că "majoritatea guvernează" şi că "mintea este infailibilă". Libertatea pe care i-o dădeau cârmuitorii universului a susţinut aparent numeroase din pretenţiile sale nefaste. El şi-a sfidat toţi superiorii şi, în acelaşi timp, ei nu au părut să-şi îndrepte atenţia asupra acestor acţiuni. El a fost liber să-şi urmeze planul său seducător fără nici o stavilă sau control.

Lucifer a indicat toate amânările pline de îndurare ale justiţiei ca o dovadă că guvernul Fiilor Paradisului era incapabil să oprească rebeliunea. El a început să sfideze deschis şi cu aroganţă pe Mihail, pe Emmanuel şi pe

Cei Îmbătrâniţi de Zile, apoi a prezentat absenţa lor de reacţie ca o dovadă pozitivă că guvernele universului şi ale suprauniversului erau neputincioase.

Gabriel era prezent, în persoană, în tot cursul acestor dezbateri neloiale, şi a anunţat pur şi simplu că în momentul oportun va vorbi pentru Mihail, că alegerea tuturor fiinţelor va fi liberă şi în nici un caz silită şi că "guvernul Fiilor pentru Tată nu dorea loialitate şi devotament decât dacă ele erau voluntare, dăruite din toată inima şi ferite de sofisme".

Lui Lucifer i s-a permis să stabilească guvernul său rebel şi să-l organizeze complet înainte ca Gabriel să facă cel mai mic efort de a contesta dreptul la secesiune sau pentru a contracara propaganda rebelă. Dimpotrivă, Părinţii Constelaţiilor au mărginit imediat la sistemul Sataniei acţiunea personalităţilor lipsite de loialitate. Această întârziere a fost, cu toate acestea, o perioadă de mari tribulaţii şi de încercări pentru fiinţele loiale ale întregii Satanii. Totul a fost haotic vreme de câţiva ani şi a domnit o mare confuzie pe lumile casă.

## 5.NATURA CONFLICTULUI

Atunci când rebeliunea Sataniei a izbucnit, Mihail s-a sfătuit cu fratele său Paradisiac, Emmanuel. Ca urmare a acestei importante convorbiri, Mihail a declarat că va urma politica care a caracterizat modalitatea sa de a trata aceste răscoale similare în trecut şi va adopta o atitudine de neamestec.

În epoca acestei rebeliuni, şi a celor două precedente, nu exista autoritate suverană şi personală în universul Nebadonului. Mihail conducea prin drept divin, ca locţiitor al Tatălui Universal, nu încă în virtutea propriului său drept personal. El nu împlinise încă cariera sa de consacrare; el nu fusese încă investit cu "întreaga putere din ceruri şi de pe pământ".

De la izbucnirea rebeliunii până în ziua urcării sale pe tron, ca cârmuitor suveran al Nebadonului, Mihail nu a intervenit niciodată contra forţelor rebele ale lui Lucifer. El le-a lăsat să se desfăşoare liber timp de aproape două sute de mii de ani ai timpului Urantiei. Cristos Mihail posedă acum ample puteri, precum şi autoritatea de a regla rapid, şi chiar sumar, astfel de izbucniri de neloialitate, însă noi ne îndoim că această autoritate supremă îl va incita să acţioneze diferit dacă s-ar mai produce o altă rebeliune asemănătoare.

Cum Mihail a ales să rămână la adăpost de războiul actual în rebeliunea lui Lucifer, Gabriel şi-a reunit statul său major personal pe Edentia. Apoi, în consiliu cu cei Preaînalţi, el a decis să preia comanda oştirilor loiale ale Sataniei. Când Mihail a rămas pe Salvington în timp ce Gabriel a plecat pe Jerusem şi s-a instalat pe sfera dedicată Tatălui — acelaşi Tată Universal căruia Lucifer şi Satan i-au pus la îndoială personalitatea — în prezenţa mulţimilor loiale reunite el a desfăşurat stindardul lui Mihail, emblema materială a guvernului Trinitar al întregii creaţii, cele trei cercuri concentrice albastre pe fond alb.

Emblema lui Lucifer era un stindard alb cu un cerc roşu în centrul căruia se găsea un disc negru.

"Şi a fost război în cer; locotenenţii lui Mihail şi îngerii săi au luptat împotriva dragonului (Lucifer, Satan şi prinţii apostaţi); iar dragonul şi îngerii lui rebeli au luptat însă nu au câştigat". Acest "război în cer" nu a fost o bătălie fizică, un conflict aşa cum se concepe pe Urantia. În primele timpuri ale luptei, Lucifer a ţinut în permanenţă discursuri în amfiteatrul planetar. Gabriel îşi stabilise cartierul său general în apropiere, şi de acolo a combătut fără încetare sofismele rebelilor. Diversele personalităţi prezente pe sferă şi care ezitau în luarea unei atitudini, oscilau înainte şi înapoi între aceste discuţii, până când au ajuns la o decizie definitivă.

Însă acest război în cer era teribil şi foarte real. El nu oferea vederii nici una dintre acţiunile barbare atât de caracteristice războiului fizic pe lumile fără maturitate, însă conflictul era mult mai implacabil; viaţa materială este cea care este ameninţată în conflictele materiale, însă războiul din ceruri avea legătură cu viaţa veşnică.

## 6.UN COMANDANT SERAFIC LOIAL

Numeroase personalităţi au realizat multe acţiuni nobile şi inspiratoare de devotament şi de loialitate pe parcursul intervalului dintre declanşarea ostilităţilor şi sosirea noului cârmuitor sistemic cu statul său major, însă cea mai îndrăzneaţă dintre aceste isprăvi de devotament a fost purtarea plină de curaj a lui Manotia, comandantul secund al serafimilor din cartierul general al Sataniei.

Când rebeliunea a izbucnit pe Jerusem, şeful oştirilor serafice a îmbrăţişat cauza lui Lucifer. Aceasta explică indubitabil de ce s-au rătăcit un număr atât de mare de serafimi de ordinul al patrulea, administratorii sistemici. Şeful serafic a fost orbit din punct de vedere spiritual de strălucitoarea personalitate a lui Lucifer, ale

cărui maniere încântătoare au fascinat creaturile celeste de ordine inferioare. Ele nu puteau pur şi simplu să înţeleagă că era posibil ca o personalitate atât de strălucitoare să apuce pe o cale strâmbă.

Nu demult, descriind experienţele asociate atacului rebeliunii lui Lucifer, Manotia spunea: "Clipele mele cele mai însufleţitoare au fost acelea ale emoţionantei aventuri legate de rebeliunea lui Lucifer când, în calitate de comandant secund al serafimilor, am refuzat să particip la proiectata insultare a lui Mihail. Puternicii rebeli încercau să mă distrugă prin intermediul forţelor de legătură pe care le realizaseră. Au existat răscoale formidabile pe Jerusem, însă nici un serafim loial nu a suferit."

"Superiorul meu imediat a căzut în greşeală, mi-a revenit mie sarcina de a prelua comanda legiunilor de îngeri ale Jerusemului ca director titular al problemelor serafice confuze ale sistemului. Am fost susţinut moral de Melchizedeki, ajutat cu pricepere de o majoritate de Fii Materiali, abandonat de un imens grup din propriul meu ordin, însă încurajat magnific de muritorii ascendenţi ai Jerusemului."

"Fiind automat întrerupţi de circuitele constelaţiei, prin secesiunea lui Lucifer, noi am depins de loialitatea corpului nostru de învăţături care lansau chemări de ajutor pe Edentia, din sistemul vecin, Rantulia. Noi am constatat că regatul ordinii, al loialităţii intelectuale şi al spiritului adevărului au triumfat, în mod inerent, rebeliunii, afirmării de sine şi pretinsei libertăţi personale. Noi am fost capabili să rezistăm până la sosirea noului Suveran Sistemic, valorosul succesor al lui Lucifer. Imediat după aceea, am fost ataşat corpului de administrare provizorie al Melchizedekilor de pe Urantia şi am preluat jurisdicţia asupra ordinelor serafice loiale ale planetei trădătorului Caligastia. Acesta îşi numise sfera ca membră a sistemului nou proiectat de lumi eliberate şi de personalităţi emancipate propus în infama Declaraţie a Libertăţii emisă de Lucifer în apelul său la "inteligenţele care iubesc libertatea, care gândesc liber şi sunt orientate către viitor în lumile greşit conduse şi rău administrate ale Sataniei".

Acest înger este încă în serviciu pe Urantia, unde funcţionează ca şef adjunct al serafimilor.

## 7.ISTORIA REBELIUNII

Rebeliunea lui Lucifer a avut loc la scară sistemică. Treizeci şi şapte de prinţi Planetari separatişti au făcut să treacă, într-o mare măsură, administrările lumilor lor de partea rebelilor. Doar pe Panoptia, Prinţul Planetar nu a reuşit să antreneze popoarele sale cu el. Pe această lume, şi sub direcţia Melchizedekilor, populaţia s-a aliat susţinerii lui Mihail. Elanora, o tânără femeie al acestui tărâm al muritorilor, a preluat conducerea raselor umane, şi nici un singur suflet al acestei lumi sfâşiate de conflict nu s-a înrolat sub stindardul lui Lucifer. Şi de atunci, aceşti panoptieni loiali au servit mereu pe a şaptea lume de tranziţie a Jerusemului în calitate de păzitori şi de constructori pe sfera Tatălui şi pe cele şapte lumi de detenţie care o înconjoară. Panoptienii nu acţionează doar ca veritabili păzitori ai acestor lumi ce execută, de asemenea, ordinele personale ale lui Mihail pentru înfrumuseţarea acestor sfere în vederea vreunei viitoare folosinţe necunoscute. Ei efectuează această muncă zăbovind pe drumul Edentiei.

Pe tot parcursul acestei perioade, Caligastia pleda cauza lui Lucifer pe Urantia. Melchizedekii s-au opus cu abilitate Prinţului Planetar apostat, însă sofismele unei libertăţi lipsite de orice limită şi iluziile afirmării de sine aveau toate şansele să înşele toate popoarele primitive ale unei lumi tinere şi puţin dezvoltate.

Rebelii nu puteau să-şi facă propaganda lor de secesiune decât prin eforturi personale, deoarece serviciul teledifuziunilor şi toate celelalte mijloace de comunicare interplanetare fuseseră întrerupte prin acţiunea supraveghetorilor sistemici ai circuitelor. Imediat ce insurecţia a izbucnit efectiv, întregul sistem al Sataniei a fost izolat atât de circuitele constelaţiei, cât şi de cele ale universului. În acest timp, agenţi serafici şi Mesageri Solitari au transmis toate mesajele primite sau expediate. Circuitele care ajungeau la lumile decăzute au fost, de asemenea, întrerupte, astfel încât Lucifer să nu le poată folosi pentru a propaga planul său nefast. Şi aceste circuite nu vor fi restabilite câtă vreme arhirebelul în Satania.

Aceasta a fost o rebeliune Lanonandek. Ordinele superioare de filiaţie ale universului local nu s-au raliat secesiunii lui Lucifer, un mic număr de Purtători ai Vieţii staţionaţi pe planetele rebele a fost însă influenţat de rebeliunea prinţilor neloiali. Nici unul dintre Fiii Trinitizaţi nu s-a abătut de la calea dreaptă; Melchizedekii, arhanghelii şi Strălucitoare Stele de Seară au rămas toţi loiali lui Mihail şi, cu ajutorul lui Gabriel, s-au luptat cu vitejie pentru voia Tatălui şi pentru domnia Fiului.

Nici una dintre fiinţele originare ale Paradisului nu a fost implicată în ceva neloial. Împreună cu Mesagerii Solitari, ele şi-au stabilit cartierul general pe lumea Spiritului şi au rămas sub comanda Fidelilor de Zile de pe

Edentia. Nici unul dintre consiliatori nu a apostat, şi nici măcar un singur Arhivar Celest nu s-a rătăcit, însă un puternic contingent de rebeli a fost detaşat dintre Însoţitorii Morontiei şi Învăţătorii Lumilor Palat.

Din ordinul suprem de serafimi, nici un înger nu a fost pierdut, însă din următorul, ordinul superior, un grup mare a fost înşelat şi prins în cursă. Câţiva membrii din ordinul al treilea, acela al îngerilor supraveghetori s-au abătut şi ei de la drumul drept. Tocmai în al patrulea grup, acela al îngerilor administratori, serafimii însărcinaţi în mod normal cu îndatoririle capitalelor sistemice, s-a produs cea mai teribilă ruptură. Manotia a salvat aproape două treimi din ei, însă ceva mai mult de o treime şi-a urmat şeful în rândul rebelilor. O treime din toţi heruvimii Jerusemului ataşaţi îngerilor administratori a fost pierdută împreună cu serafimii neloiali.

Dintre ajutoarele îngereşti planetare, cele care sunt afectate Fiilor Materiali, aproximativ o treime a fost amăgită, şi aproape zece la sută din slujitorii de tranziţie au fost prinşi în cursă. Ioan a avut o viziune simbolică a acestei scene atunci când a scris despre marele dragon roşu: "Şi coada sa va atrage un sfert din stelele cerului şi le va arunca în întuneric".

Pierderile cele mai mari au avut loc în rândurile îngerilor, însă cea mai mare parte a ordinelor inferioare de inteligenţe au fost implicate în lisa de loialitate. Dintre 681.217 de Fii Materiali pierduţi în Satania, optzeci şi cinci la sută au fost victime ale rebeliunii lui Lucifer. Pe planetele individuale ale căror Prinţi Planetari au fost aliaţi cauzei lui Lucifer, au fost pierdute un mare număr de creaturi mediene.

În multe privinţe, această răscoală a fost cea mai întinsă şi cea mai dezastruoasă dintre episoadele asemănătoare din Nebadon. În această insurecţie au fost implicate mai multe personalităţi decât în celelalte două luate la un loc. Şi va rămâne veşnic în dezonoarea emisarilor lui Lucifer şi ai lui Satan faptul de a nu fi cruţat şcolile de instruire ale copiiilor de pe planeta culturală a finalitarilor, ci de a fi căutat, mai degrabă, să corupă mintea în dezvoltare a micuţelor suflete salvate din lumile evolutive prin milostenie.

Ascenderii muritori erau vulnerabili, însă au rezistat mai bine decât spiritele inferioare la sofismele rebeliunii. Numeroase personalităţi ale primelor lumi palat, printre cele care nu au atins fuziunea definitivă cu Ajustorul lor, au decăzut. Însă nici un cetăţean ascendent al Sataniei, aflat cu statut permanent pe Jerusem, nu a participat la rebeliune, şi această absenţă se înscrie în gloria înţelepciunii planului de ascensiune.

Oră de oră şi zi de zi, staţiile de teledifuziune ale întregului Nebadon au fost invadate de observatori îngrijoraţi din toate clasele imaginabile de inteligenţe celeste, care citeau cu nesaţ buletinele rebeliunii Sataniei. Ei se bucurau pe măsură ce rapoartele se succedau pentru a descrie loialitatea de neînfrânt a ascendenţilor muritori care, sub direcţia Melchizedekilor lor, rezistau victorios la eforturile conjugate şi prelungite ale tuturor forţelor subtile rele care se reuneau atât de rapid sub stindardul secesiunii şi al păcatului.

S-au scurs mai mult de doi ani ai timpului sistemic între începutul "războiului în ceruri" şi instalarea succesorului lui Lucifer. Noul suveran a ajuns, în sfârşit, aterizând pe marea de sticlă cu statul său major. Făceam parte din rezervele mobilizate de Gabriel pe Edentia şi îmi amintesc bine primul mesaj a lui Lanaforge către Tatăl Constelaţiei Norlatiadekului. El spunea: "Nici un cetăţean al Jerusemului nu a fost pierdut. Toţi muritorii ascendenţi au supravieţuit ardentelor tribulaţii şi au ieşit triumfători şi, în întregime victorioşi din proba decisivă". Acest mesaj a fost trimis pe Salvington, pe Uversa şi în Paradis pentru a asigura că experienţa de supravieţuire a ascensiunii muritorilor constituia cea mai mare siguranţă împotriva rebeliunii şi cea mai bună protecţie contra păcatului. Nobila trupă a Jerusemului număra exact 187.432.811 muritori fideli.

Odată cu sosirea lui Lanaforge, arhirebelii au fost detronaţi şi văduviţi de orice putere de guvernare. Li s-a permis, cu toate acestea, să circule liber în Jerusem, pe sferele morontiale şi chiar pe planetele locuite individuale. Ei şi-au urmat eforturile înşelătoare şi seducătoare de a corupe şi rătăci mintea oamenilor şi a îngerilor, însă în ceea ce priveşte munca lor pe muntele administrativ al Jerusemului "locul lor nu a mai fost găsit".

Lucifer era privat de orice autoritate administrativă în Satania, însă nu exista atunci în universul local nici putere pentru a întemniţa acest viclean rebel, nici tribunal pentru a-l anihila. În acea epocă, Mihail nu era încă un domnitor suveran. Cei Îmbătrâniţi de Zile i-au susţinut Părinţii Constelaţiilor, care au preluat comanda guvernului sistemic, însă nu au comunicat nici o decizie ulterioară în numeroasele apeluri încă în curs, în ceea ce priveşte statutul prezent şi soarta viitoare a lui Lucifer, a lui Satan şi a asociaţilor lor.

În felul acesta au putut aceşti arhirebeli să cutreiere prin tot sistemul pentru a căuta să facă să pătrundă şi mai mult doctrinele lor de nemulţumire şi de afirmare de sine. Însă, vreme de peste două sute de mii de ani ai Urantiei, ei au fost incapabili să mai înşele vreo o altă lume. Nici o lume a Sataniei nu a fost pierdută de la căderea celor treizeci şi şapte, nici măcar printre lumile celor mai tinere popoare de după rebeliune.

## 8.FIUL OMULUI PE URANTIA

Lucifer şi Satan au cutreierat liber în sistemul Sataniei până la împlinirea misiunii de efuziune a lui Mihail pe Urantia. Ultima dată când s-au găsit împreună pe lumea voastră a fost în momentul asaltului lor conjugat împotriva Fiului Omului.

Înainte, atunci când Prinţii Planetari, "Fiii lui Dumnezeu", se reuneau periodic, "Satan venea şi el", pretinzând că el reprezintă toate lumile izolate ale Prinţilor Planetari decăzuţi. Însă această liberate pe Jerusem i-a fost refuzată de la manifestarea terminală a lui Mihail. Ca urmare a eforturilor lui Lucifer şi ale lui Satan de a-l corupe pe Mihail în timpul încarnării sale de consacrare, orice urmă de simpatie pentru ei a pierit în toată Satania, adică în afara lumilor păcătoase izolate.

Manifestarea lui Mihail a pus capăt rebeliunii lui Lucifer în întreaga Satanie, mai puţin pe planetele Prinţilor Planetari apostaţi. Aceasta a fost semnificaţia experienţei personale a lui Isus, chiar înainte de moartea sa trupească, atunci când a strigat, în prezenţa discipolilor săi: "Şi l-am văzut pe Satan căzând din cer ca un fulger". Satan venise cu Lucifer pe Urantia pentru ultima bătălie decisivă.

Fiul Omului avea încredere în reuşita sa şi ştia că triumful său pe lumea voastră va stabili pentru totdeauna statutul inamicilor săi seculari, nu numai în Satania, ci şi în celelalte două sisteme în intrase păcatul. Supravieţuirea muritorilor şi siguranţa îngerilor au fost restabilite atunci când Maestrul vostru, răspunzând propunerilor luciferiene, a replicat calm şi cu o siguranţă divină: "În urma mea, Satan". Acesta a fost, în principiu, adevăratul sfârşit al rebeliunii lui Lucifer. Este adevărat că tribunalele Uversei nu au luat încă o decizie executivă în ceea ce priveşte apelul lui Gabriel care solicita distrugerea rebelilor, însă nu există nici o îndoială că vor lua o hotărâre la timpul cuvenit, deoarece primele măsuri pentru audierea cazului au fost deja luate.

Câtva timp înainte de moartea sa, Fiul Omului îl recunoştea încă pe Caligastia ca fiind, tehnic, Prinţul Planetar al Urantiei. Isus a spus: "Acum are loc judecata acestei lumi, acum va fi dat jos prinţul acestei lumi". Mai târziu încă, înainte de a împlini opera vieţii sale, el a declarat: "Prinţul acestei lumi este judecat". Şi este acelaşi prinţ detronat şi discreditat care a fost cândva numit "Dumnezeul Urantiei".

Ultimul act a lui Mihail înainte de a părăsi Urantia a fost de a acorda iertarea sa lui Caligastia şi lui Daligastia, însă ei au refuzat această propunere delicată. Caligastia, Prinţul vostru Planetar apostat, este încă liber să îşi urmeze proiectele sale nefaste pe Urantia, însă nu are absolut deloc puterea de a pătrunde în mintea oamenilor, nici de a se apropia de sufletul lor pentru a-i ispiti şi corupe, dacă oamenii nu doresc cu adevărat să fie blestemaţi de reaua sa prezenţă.

Înainte de efuziunea lui Mihail, aceşti domnitori ai întunericului căutau să îşi păstreze autoritatea pe Urantia şi rezistau personalităţilor celeste minore şi subordonate, însă din ziua Învierii trădătorul Caligastia şi asociatul său la fel de demn de dispreţ, Daligastia, sunt servili în faţa maiestăţii divine a Ajustorilor Gândirii ai Paradisului şi ai Spiritului Adevărului protector, spiritul lui Mihail care a fost răspândit peste tot ceea ce este întrupat.

Chiar şi aşa, nici un spirit decăzut nu a avut niciodată puterea de a invada mintea şi de a nelinişti sufletul copiilor lui Dumnezeu; nici Satan, nici Caligastia nu au putut niciodată să se atingă sau să se apropie de Fiii lui Dumnezeu prin credinţă. Credinţa este o armură eficientă contra păcatului şi nedreptăţii. Este adevărat că "oricine este născut din Dumnezeu este propriul său păzitor şi cel rău nu îl atinge".

În general, atunci când muritori slabi şi desfrânaţi sunt presupuşi a fi sub influenţa diavolului şi a demonilor, ei sunt pur şi simplu dominaţi de propriile lor tendinţe mărunte şi sunt mânaţi de propriile lor proprietăţi naturale. I se atribuie diavolului numeroase rele care nu îi sunt imputabile lui. Caligastia a rămas relativ neputincios de la trecerea lui Christos.

## 9.STATUTUL PREZENT AL REBELIUNII

La începuturile rebeliunii lui Lucifer, salvarea a fost oferită de Mihail tuturor rebelilor. Tuturor celor care dovedeau o căinţă sinceră, în momentul dobândirii de către el a unei suveranităţi depline asupra universului său, le-a oferit iertarea şi reintegrarea într-un post oarecare de serviciu universal, suveranitatea completă asupra universului său. Nici unul dintre conducători nu a acceptat această ofertă milostivă, însă mii de îngeri şi de fiinţe celeste ale ordinelor inferioare, inclusiv sute de Fii şi Fiice Materiali, au acceptat milostenia proclamată de panoptieni şi au fost reabilitaţi în momentul reînvierii lui Isus acum o mie nouă sute de ani. De atunci, aceste fiinţe au fost transferate pe lumile jerusemice ale Tatălui unde este tehnic necesar ca ele să fie reţinute până când

tribunalele Uversei iau decizia asupra problemei lui Gabriel contra lui Lucifer. Însă nimeni nu se îndoieşte că aceste personalităţi, care se căiesc şi au fost salvate, vor fi excluse de la decretul de anihilare atunci când se va pronunţa verdictul. Aceste suflete în probaţie lucrează acum cu panoptienii pentru a avea grijă de lumea Tatălui.

Marele înşelător nu s-a mai întors niciodată pe Urantia din vremea în care a încercat să îl abată pe Mihail de la ţelul desăvârşirii manifestării care trebuia să îl stabilească în mod sigur şi definitiv ca stăpân absolut al Nebadonului. Când Mihail a devenit şeful confirmat al Nebadonului, Lucifer a fost dat în paza agenţilor Celor Îmbătrâniţi de Zile de pe Uversa şi de atunci a rămas prizonier pe satelitul numărul unu al grupului de sfere tranziţionale al Tatălui, care înconjoară Jerusemul. Şi acolo este locul în care şefii altor lumi şi sisteme pot să contemple sfârşitul suveranului lipsit de loialitate al Sataniei. Pavel cunoştea statutul de după contopirea lui Mihail al liderilor rebeli, deoarece el i-a descris pe şefii lui Caligastia ca "o oştire spirituală de răutate în locurile celeste".

Atunci când Mihail a preluat suveranitatea supremă a Nebadonului, el a cerut Celor Îmbătrâniţi de Zile dreptul de a interna toate personalităţile care au luat parte la rebeliunea lui Lucifer, aceasta aşteptând ordonanţele tribunalelor suprauniversale în cazul lui Gabriel *contra* lui Lucifer, care fusese înaintat curţii supreme a Uversei de aproape două sute de mii de ani, după cum măsuraţi voi timpul. În ceea ce priveşte grupul rebelilor capitalei sistemului, Cei Îmbătrâniţi de Zile au dat curs cererii lui Mihail, însă cu o singură excepţie: Satan avea permisiunea de a face vizite periodice prinţilor apostaţi ai lumilor decăzute, până când un alt Fiu al lui Dumnezeu a fost acceptat de aceste lumi apostate sau până când tribunalele Uversei vor începe să judece cazul lui Gabriel *contra* lui Lucifer.

Satan putea să vină pe Urantia, deoarece voi nu aveaţi nici un Fiu rezident având rangul necesar pentru a fi în frunte — nici Prinţ Planetar, nici Fiu Material. De atunci, Machiventa Melchizedek a fost proclamat Prinţ Planetar locţiitor al Urantiei, şi deschiderea procesului lui Gabriel contra lui Lucifer a dat semnalul pentru inaugurarea sistemelor planetare temporare pe toate lumile izolate. Este adevărat că Satan l-a vizitat periodic pe Caligastia şi alţi prinţi decăzuţi până în momentul prezentelor revelaţii, care coincide cu prima audienţă a procesului lui Gabriel pentru anihilarea arhirebelilor. Satan este acum deţinut necondiţionat pe lumile-închisori ale Jerusemului.

De la manifestarea finală a lui Mihail, nimeni în întreaga Satanie nu a dorit să meargă pe lumile-închisori pentru a-i ajuta rebelii internaţi. Şi nici o fiinţă n-a mai fost câştigată de partea cauzei înşelătorului. Timp de nouăsprezece secole, statutul acestor rebeli nu s-a schimbat.

Noi nu ne aşteptăm ca prezentele restricţii ale Sataniei să fie ridicate înainte ca Cei Îmbătrâniţi de Zile să fi dispus definitiv în privinţa arhirebelilor. Circuitele sistemice nu vor fi stabilite atâta timp cât Lucifer va rămâne în viaţă. Stând în aşteptare, acesta din urmă, este complet inactiv.

Pe Jerusem rebeliunea a luat sfârşit. Ea se sfârşeşte pe lumile decăzute de îndată ce sosesc Fiii divini. Noi credem că toţi rebelii care vor fi fost în stare să accepte îndurarea, au făcut-o deja. Noi aşteptăm mesajul fulgerător teledifuzat, care îi va priva pe aceşti trădători ai existenţei de personalitate. Noi prevedem că verdictul Uversei se va anunţa prin ordinul de execuţie teledifuzat care îi va anihila aceşti rebeli internaţi. Atunci veţi căuta locul lor, însă nu îi veţi găsi. "Şi cei care te-au cunoscut printre lumi vor fi uimiţi de tine; ai fost o teroare, însă tu nu vei mai exista." Acesta este modul în care toţi aceşti trădători nedemni "vor deveni ca şi cum nu ar fi fost niciodată". Toată lumea aşteaptă decretul Uversei.

Însă vreme de epoci, cele şapte lumi-închisori de întuneric spiritual din Satania au constituit un avertisment solemn pentru tot Nebadonul. Acest avertisment proclamă elocvent şi efectiv marele adevăr "că drumul celui care încalcă legea este greu"; "că în fiecare păcat se ascunde sămânţa propriei lui distrugeri"; că "răsplata păcatului este moartea".

[Prezentat de Manovandet Melchizedek, ataşat odinioară administraţiei provizorii a Urantiei.]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A II-A - UNIVERSUL LOCAL

## CAPITOLUL 54 - PROBLEMELE REBELIUNII LUI LUCIFER

Omului evolutiv îi vine greu să înţeleagă pe deplin semnificaţia răului, a greşelii, a păcatului şi a inechităţii şi să sesizeze sensul lor. Omului îi trebuie mult până percepe că un contrast dintre perfecţiune şi imperfecţiune produce răul potenţial, că un conflict dintre adevăr şi falsitate creează confuzia şi eroarea; că înzestrarea divină cu liber arbitru, care se exprimă prin alegere, duce la domenii divergente ale păcatului şi ale dreptăţii, iar căutarea perseverentă a divinităţii conduce la împărăţia lui Dumnezeu, în timp ce respingerea sa persistentă duce la domeniile inechităţii.

Nu Zeii sunt cei care creează răul sau permit păcatul şi rebeliunea. Răul potenţial există în timp şi într-un univers care îmbrăţişează nivele diferenţiate de semnificaţii şi de valori în ceea ce priveşte perfecţiunea. Păcatul este potenţial în toate domeniile în care fiinţe imperfecte sunt înzestrate cu facultatea de a alege între bine şi rău. Simpla prezenţă conflictuală a adevărului şi a contra-adevărului, a faptelor şi a falsităţii, constituie potenţialul erorii. Alegerea deliberată a răului constituie păcatul; refuzul voluntar al adevărului este eroarea; urmarea persistentă a păcatului şi a erorii constituie inechitatea.

### 1.ADEVĂRATA ŞI FALSA LIBERTATE

Dintre toate problemele tulburătoare provenite din rebeliunea lui Lucifer, nici una nu a ocazionat mai multe dificultăţi decât inaptitudinea muritorilor evolutivi imaturi de a distinge între adevărata libertate şi cea falsă.

Adevărata liberate este căutarea timpurilor şi răsplata progresului evolutiv. Falsa libertate este amăgirea subtilă a erorii timpului şi a răului spaţiului. Libertatea durabilă este fondată pe realitatea dreptăţii — a inteligenţei, a maturităţii, a fraternităţii şi a echităţii.

Libertatea este o tehnică autodistrugătoare a existenţei cosmice atunci când motivaţia ei este neinteligentă, necondiţionată şi necontrolată. Adevărata libertate se raportează progresiv la realitate şi rămâne întotdeauna plină de respect faţă de echitatea socială, de echitatea cosmică, de fraternitatea universală şi de obligaţiile divine.

Libertatea este o sinucidere când este separată de dreptatea materială, de justeţea intelectuală, de îngăduinţa socială, de datoria morală şi de valorile spirituale. Libertatea este inexistentă în afara realităţii cosmice, şi orice realitate a personalităţii este proporţională cu relaţiile ei cu divinitatea.

Voinţa autonomă, lipsită de limite, şi exprimarea de sine necontrolată echivalează cu un egoism pe care nu îl îmblânzeşte nimic, o culme a impietăţii. Libertatea neînsoţită de o victorie tot mai mare asupra sinelui este o fantezie a unei imaginaţii de muritor egoist. Libertatea motivată prin sine este o iluzie conceptuală, o crudă amăgire. Desfrâul deghizat sub veşmintele libertăţii este premergătorul unei servitudini abjecte.

Adevărata libertate este asociată cu un sincer respect de sine; libertatea falsă este consoarta admiraţiei de sine. Adevărata libertate este rodul stăpânirii de sine; falsa libertate este pretenţia de a te afirma pe tine însuţi. Stăpânirea de sine conduce la serviciul altruist; admiraţia de sine tinde să îl exploateze pe celălalt pentru a asigura avantaje personale individului aflat în greşeală, care este dispus să sacrifice înfăptuirea în dreptate în schimbul posedării unei puteri injuste asupra tovarăşilor săi.

Înţelepciunea însăşi nu este divină şi sigură decât dacă orizontul ei este cosmic şi motivaţia spirituală.

Nu există o eroare mai mare decât amăgirea de sine, care le face pe fiinţele inteligente să râvnească la exercitarea puterii asupra altor fiinţe, cu scopul de a le priva de libertăţile lor naturale.

Regula de aur a echităţii umane se ridică contra tuturor acestor fraude, inechităţi, fapte egoiste şi nedreptăţi. Doar o libertate autentică este veritabilă şi compatibilă cu tărâmul iubirii şi cu acordarea îndurării.

Cum ar putea creatura voluntară să îndrăznească să încalce drepturile tovarăşilor ei în numele libertăţii personale, în timp ce Cârmuitorii Supremi ai universului se retrag cu un respect îngăduitor din faţa prerogativelor voinţei şi a potenţialelor personalităţii! În exercitarea presupusei sale libertăţi personale, nici o fiinţă nu are dreptul de a priva o altă fiinţă de privilegiile existenţei care i-au fost conferite de Creatori şi care sunt respectate de toţi asociaţii lor, de subordonaţii lor şi de supuşilor lor loiali.

Se prea poate ca omul evolutiv să trebuiască să lupte pentru libertăţile sale materiale contra unor tirani şi asupritori pe o lume a păcatului şi a nedreptăţii sau în cursul primelor timpuri ale unei sfere primitive în evoluţie. Însă nu este astfel nici pe lumile morontiale, nici pe sferele spiritului. Războiul este moştenirea omului evolutiv primitiv, însă pe lumile în care civilizaţia progresează normal, bătălia fizică este discreditată de mult timp ca tehnică de rezolvare a neînţelegerilor rasiale.

## 2.ZBORUL LIBERTĂŢII

Cu Fiul şi în Spirit, Dumnezeu a proiectat eterna Havona, şi, de atunci, arhetipul etern de participare coordonată la creaţie — împărtăşirea — a prevalat întotdeauna. Acest arhetip al împărtăşirii este modelul esenţial de urmat de fiecare dintre Fiii şi Fiicele lui Dumnezeu care se duc în spaţiu pentru a încerca să copieze în timp universul central de perfecţiune eternă.

Orice creatură, din toate universurile în evoluţie, care aspiră să facă voinţa Tatălui, este destinată să devină partener a Creatorilor timpului-spaţiu în această magnifică aventură a dobândirii perfecţiunii experienţiale. Dacă acest lucru nu ar fi fost adevărat, Tatăl nu ar fi înzestrat niciodată aceste creaturi cu liber arbitru creativ, nu ar fi locuit în ele şi nu ar fi intrat efectiv în asociere cu ele prin mijlocirea propriului său spirit.

Nebunia lui Lucifer a fost de a încerca ceea ce nu se poate face, acea de a străbate timpul într-un univers experienţial. Crima lui Lucifer a fost încercarea sa de a priva de drepturile lor creative pe fiecare dintre personalităţile Sataniei, de a reduce în mod nechibzuit participarea personală a creaturilor — participarea lor liberă — voluntară la lunga luptă evolutivă de atingere a statutului de lumină şi de viaţă, atât individual, cât şi colectiv. Şi acţionând astfel, acest vechi suveran al sistemului vostru a opus direct proiectul temporal al propriei sale voinţe ţelului etern al voinţei lui Dumnezeu, aşa cum este el revelat prin dăruirea cu liber arbitru a tuturor creaturilor personale. Rebeliunea lui Lucifer ameninţa astfel să încalce la maxim liberul arbitru al ascenderilor şi al slujitorilor sistemului Sataniei. Exista pericolul de a priva pentru totdeauna pe fiecare dintre aceste fiinţe de o experienţă pasionantă, aceea de a aduce ceva personal şi unic monumentului de înţelepciune experienţială care se ridică lent şi care va exista într-o bună zi sub forma sistemului Sataniei, devenit perfect. Acesta este modul în care manifestul lui Lucifer, deghizându-se sub veşmântul libertăţii, se ridică în lumina clară a raţiunii ca un pericol monumental pentru a consuma zborul libertăţii personale şi aceasta la o scară care nu a mai fost încă întâlnită decât de două ori în toată istoria Nebadonului.

Pe scurt, Lucifer ar fi dorit să ia oamenilor şi îngerilor ceea ce le dăduse Dumnezeu, adică privilegiul divin de a participa la creaţia propriului lor destin şi la destinul acestui sistem local de lumi locuite.

Nici o fiinţă din întregul univers nu are justificată libertatea de a priva o altă fiinţă de adevărata libertate, de dreptul de a iubi şi de a fi iubită, de privilegiul de a-l adora pe Dumnezeu şi a-şi servi semenul.

## 3.ÎNTÂRZIEREA TEMPORALĂ A DREPTĂŢII

Creaturile morale ale lumilor evolutive sunt, întotdeauna, frământate de o anumită întrebare nechibzuită: de ce Creatorii infinit de înţelepţi permit răul şi păcatul. Ele nu înţeleg că răul şi păcatul sunt inevitabile în cazul în care creaturile trebuie să fie cu adevărat libere. Liberul arbitru al oamenilor în evoluţie şi al îngerilor aleşi nu este un simplu concept filozofic, un ideal simbolic. Aptitudinea oamenilor de a alege binele sau răul este o realitate a universului. Această libertate de alege prin sine este un dar al Conducătorilor Supremi, şi aceştia interzic oricărei fiinţe sau oricărui grup de fiinţe din vastul univers să priveze cea mai mică personalitate de libertatea care îi este dată prin putere divină, nici măcar pentru a satisface fiinţe rătăcite şi ignorante în bucuria a ceea ce ele numesc, în mod greşit, libertate personală.

Cu toate că identificarea conştientă şi deliberată cu răul (păcatul) este echivalentă cu nonexistenţa (anihilarea), trebuie întotdeauna să intervină o întârziere între momentul identificării personale cu păcatul şi execuţia pedepsei — care survine automat când fiinţa se îmbrăţişează de bună voie răul. Această întârziere reprezintă o perioadă de timp suficientă pentru a judeca statutul universal al păcătosului într-un mod pe deplin satisfăcător pentru toate personalităţile universului care au o legătură cu cazul, şi în acelaşi timp, într-un mod destul de echitabil şi just, pentru a putea câştiga aprobarea păcătosului însuşi.

Însă, dacă acest rebel al universului care merge împotriva realităţii, a bunătăţii şi a adevărului refuză să aprobe verdictul, şi dacă vinovatul cunoaşte în inima sa dreptatea condamnării sale însă refuză să o mărturisească, atunci trebuie ca execuţia sentinţei să fie întârziată conform convenienţelor Celor Îmbătrâniţi de Zile. Or, Cei Îmbătrâniţi de Zile refuză să nimicească o fiinţă înainte ca toate valorile morale şi realităţile spirituale să fie stinse atât în autorul răului, cât şi la toţi partizanii şi simpatizanţii săi posibili.

## 4.AMÂNAREA ÎNDURĂRII

O altă problemă, dificil de explicat în constelaţia Norlatiadekului, se referă la motivele pentru care i-a fost permis lui Lucifer, lui Satan şi prinţilor decăzuţi să semene atât de multă vreme discordia, înainte de a fi reţinuţi, internaţi şi judecaţi.

Părinţii care au născut şi crescut copii vor înţelege mai bine de ce Mihail, un Creator-tată, poate să întârzie atât de mult în a-i condamna şi a-i distruge pe proprii săi Fii. Istoria fiului rătăcitor, povestită de Isus, ilustrează bine cum un tată iubitor poate să aştepte mult timp căinţa unui copil rătăcitor.

Faptul însuşi că o creatură care făcătoare de rău poate efectiv să aleagă să facă ceva rău — să comită păcatul — demonstrează fapticitatea liberului arbitru şi justifică pe deplin toate lungile întârzieri în executarea dreptăţii, dat fiind faptul că această acordare a îndurării ar putea să conducă la căinţă şi la reabilitare.

Cea mai mare parte a libertăţilor căutate de Lucifer el le avea deja şi trebuia să primească altele în viitor. Toate aceste daruri preţioase au fost pierdute prin nerăbdarea sa şi prin cedarea la dorinţa de a poseda imediat ceea ce este dorit cu ardoare, de a poseda aceasta în dispreţul oricărei obligaţii de a respecta drepturile şi libertăţile tuturor celorlalte creaturi compunând universul universurilor. Obligaţiile etice sunt înnăscute, divine şi universale.

Noi cunoaştem numeroase motive pentru care Conducătorii Supremi nu îi distrug, nici nu îi internează imediat pe conducătorii rebeliunii lui Lucifer şi există, indubitabil, altele, poate mai bune, care ne sunt necunoscute. Întârzierea în executarea dreptăţii vădeşte trăsăturile unei mărinimii care au fost oferite personal de Mihail din Nebadon. Fără afecţiunea acestui Creator-tată pentru Fiii săi rătăciţi, ar fi intrat în acţiune dreptatea supremă a suprauniversului. Dacă un episod, cum ar fi rebeliunea lui Lucifer, s-ar fi produs în Nebadon, în timpul încarnării lui Mihail pe Urantia, instigatorii acestui rău ar fi putut fi, imediat şi absolut, anihilaţi.

Dreptatea supremă poate acţiona instantaneu atunci când ea nu este temperată de îndurarea divină. Acordarea îndurării copiilor timpului şi spaţiului prevede întotdeauna această întârziere, acest interval salutar între semănat şi recoltat. Dacă sămânţa semănată este bună, această întârziere permite punerea la încercare şi întărirea caracterului; dacă sămânţa semănată este rea, această întârziere îngăduitoare lasă timp pentru căinţă şi pentru îndreptare. Această întârziere în judecată şi în pedepsirea răufăcătorilor este inerentă acordării îndurării în cele şapte suprauniversuri. Această înfrânare a justiţiei prin îndurare dovedeşte că Dumnezeu este iubire, că

Dumnezeul iubirii domină universurile, şi că el controlează, prin îndurarea sa, destinul şi judecata tuturor creaturilor sale.

Întârzierile în timp datorate îndurării sunt acordate prin ordinul Creatorilor utilizând libertatea lor divină. Universul poate profita de tehnica răbdării folosită faţă de păcătoşii rebeli. Este cât se poate de adevărat că binele nu poate veni din rău pentru cel care proiectează şi împlineşte răul, însă este, de asemenea, adevărat că toate lucrurile (inclusiv răul, potenţial sau manifest) lucrează împreună pentru binele tuturor fiinţelor care îl cunosc pe Dumnezeu, se bucură să facă voinţa sa şi se ridică către Paradis conform planului său etern şi ţelului său divin.

Însă aceste întârzieri de compasiune nu sunt infinite. În ciuda lungii întârzieri (după socotirea timpului pe Urantia) în judecarea rebeliunii lui Lucifer, noi putem observa că în epoca prezentei revelaţii prima audienţă a procesului în curs a lui Gabriel contra lui Lucifer a fost ţinută pe Uversa, şi puţin după aceea o decizie a Celor Îmbătrâniţi de Zile a fost publicată, ordonând ca Satan să fie de acum închis împreună cu Lucifer într-o lume închisoare a acestuia din urmă. Acest fapt pune sfârşit posibilităţii pe care o avea Satan de a face noi vizite lumilor decăzute ale Sataniei. Într-un univers dominat de milostenie, dreptatea este poate înceată, însă ea este certă.

## 5.ÎNŢELEPCIUNEA ÎNTÂRZIERII

Dintre numeroasele motive pe care le cunosc şi pentru care Lucifer şi acoliţii săi nu au fost nici internaţi, nici judecaţi mai devreme, sunt autorizat să le expun pe următoarele:

1.Îndurarea cere ca orice răufăcător să aibă un timp suficient pentru a dezvolta o atitudine deliberată şi bine chibzuită în ceea ce priveşte gândurile sale rele şi acţiunile sale păcătoase.

2.Dreptatea supremă este dominată de o dragoste de Tată; şi de aceea dreptatea nu va distruge niciodată ceea ce poate salva îndurarea. Timpul necesar pentru a accepta salvarea este acordat oricărui răufăcător.

3.Nici un tată afectuos nu impune, niciodată, o pedeapsă pripită unui membru al familiei sale care s-a înşelat. Răbdarea nu poate funcţiona independent de timp.

4.Cu toate că facerea de rău este întotdeauna tristă pentru o familie, înţelepciunea şi iubirea cer copiilor integraţi să aibă răbdare cu un frate rătăcit pe parcursul întârzierii pe care tatăl afectuos o acordă pentru ca păcătosul să-şi dea seama de greşeala purtării sale şi să îmbrăţişeze calea salvării.

5.Independent de atitudinea lui Mihail faţă de Lucifer şi, cu toate că Mihail a fost Creatorul-tată al lui Lucifer, nu era de domeniul Fiului Creator să exercite o jurisdicţie sumară asupra Suveranului Sistemic apostat, deoarece Mihail nu realizase încă cariera de consacrare care trebuia să îl ducă la suveranitatea sa indiscutabilă asupra Nebadonului.

6.Cei Îmbătrâniţi de Zile ar fi putut să îi nimicească imediat pe rebeli, însă ei rareori îi execută pe răufăcători fără o audiere completă. În această situaţie, ei au refuzat să treacă peste deciziile lui Mihail.

7.Este evident că Emmanuel l-a sfătuit pe Mihail să se ţină la distanţă de rebeli şi să permită rebeliunii să îşi urmeze cursul natural de autodistrugere, iar înţelepciunea Uniunilor de Zile este reflectarea în timp a înţelepciunii unificate a Trinităţii Paradisului.

8.Pe Edentia, Fidelul de Zile a recomandat Părinţilor Constelaţiei să le lase rebelilor mâinile libere pentru a dezrădăcina cât mai repede întreaga simpatie pentru aceşti răufăcători din inima tuturor cetăţenilor prezenţi şi viitori ai Norlatiadekului, a oricărei creaturi muritoare morontiale sau spirituale.

9.Pe Jerusem, reprezentantul personal al Executivului Suprem al Orvontonului l-a sfătuit pe Gabriel să ofere oricărei creaturi vii ocazia deplină de a realiza o alegere deliberată în problemele referitoare la Declaraţia Libertăţii a lui Lucifer. Problemele rebeliunii fiind ridicate, consilierul Paradisului, trimis de urgenţă pe lângă Gabriel, a arătat că, dacă această facultate deplină şi liberă nu ar fi fost dată tuturor creaturilor Norlatiadekului, carantina Paradisului ar fi fost extinsă asupra întregii constelaţii, pentru a se proteja de prezenţa posibilă a unor creaturi nehotărâte sau cuprinse de îndoială. Pentru a lăsa porţile de ascensiune către Paradis deschise fiinţelor Norlatiadekului, era necesar să se prevadă deplina dezvoltare a rebeliunii şi să se asigure de completa determinare a atitudinii din partea tuturor fiinţelor pe care ea ar fi atins-o într-un mod oarecare.

10.Divina Slujitoare a Salvingtonului a emis o decizie care a constituit a treia sa proclamaţie independentă, ordonând să nu se facă pentru a se vindeca pe jumătate, a se suprima în mod laş sau a se masca în vreun alt fel chipul hidos al rebelilor şi al rebeliunii.Oştirile îngereşti au primit consemnul de a veghea ca această exprimare a păcatului să fie pe deplin revelată şi să primească prilejuri nelimitate de a se manifesta, aceasta fiind cea mai rapidă tehnică de ajungere la vindecarea perfectă şi definitivă a flagelului răului şi al păcatului.

11.Un comitet de urgenţă, format din foşti muritori, compus din Puternicii Mesageri, muritori glorificaţi care au avut experienţa personală a unor situaţii asemănătoare şi a colegilor lor, a fost organizat pe Jerusem. El l-a sfătuit pe Gabriel că, dacă s-ar recurge la metode de represiune arbitrare sau sumare, vor fi distruse cel puţin de trei ori mai multe fiinţe. Întregul corp al consilierilor Uversei a fost de acord să se recomande lui Gabriel să îi permită rebeliunii să îşi urmeze cursul ei deplin şi natural, chiar dacă s-ar cere după aceea un milion de ani pentru a-i lichida consecinţele.

12.Chiar şi într-un univers al timpului, timpul este relativ. Dacă un muritor urantian cu durată de viaţă medie ar comite o crimă transformând planeta într-un pandemoniu şi dacă ar fi prins, judecat şi executat în următoarele două sau trei zile după crima sa, vi s-ar părea oare lung acest interval? Şi totuşi, în raport cu durata de viaţă a lui Lucifer, comparaţia ar rămâne valabilă chiar dacă judecata sa care a început acum nu ar trebui să se termine înainte de a mai trece cinci sute de mii de ani ai timpului Urantiei. Din punctul de vedere al Uversei, unde litigiul este în suspensie, putem estima întârzierea spunând că dreptatea a fost înştiinţată de crima lui Lucifer la două secunde şi jumătate după ce aceasta a fost comisă. Din punctul de vedere al Paradisului, judecata este concomitentă cu acţiunea.

Voi aţi putea înţelege parţial la fel de multe motive valabile pentru a nu se opri arbitrar rebeliunea lui Lucifer, însă nu sunt autorizat să vi le dezvălui. Pot, cu toate acestea, să vă informez că pe Uversa noi propovăduim patruzeci şi opt de motive pentru a permite răului să urmeze deplinul curs al propriului lui eşec moral şi a anihilării lui spirituale. Nu mă îndoiesc că există tot atât de multe motive care îmi sunt necunoscute.

## 6.TRIUMFUL IUBIRII

Oricare ar fi dificultăţile întâlnite de muritorii evolutivi în eforturile lor de a înţelege rebeliunea lui Lucifer, ar trebui să fie clar pentru toţi gânditorii raţionali că tehnica folosită în ceea ce îi priveşte pe rebeli este o justificare a iubirii divine. Îndurarea plină de iubire acordată rebelilor pare a fi antrenat numeroase fiinţe inocente în mari încercări şi cazne, însă toate aceste persoane zdrobite pot să se încredinţeze în deplină siguranţă Judecătorilor infinit de înţelepţi pentru a se pronunţa asupra destinului lor cu îndurare şi cu justeţe.

În toate tratativele lor cu fiinţe inteligente, Fiul Creator şi Tatăl său Paradisiac sunt amândoi dominaţi de iubire. Numeroase faze ale purtării cârmuitorilor universului faţă de rebeli şi de rebeliune — păcătoşii şi păcatul — sunt de neînţeles dacă nu ne amintim că Dumnezeu, în calitate de Tată, are întâietate faşă de oricare dintre fazele manifestării Deităţii în toate raporturile dintre divinitate şi omenire. Trebuie să nu se uite nici faptul că actele Fiilor Creatori Paradisiaci sunt toate motivate de îndurare.

Dacă tatăl iubitor al unei mari familii ar alege să se arate îndurător faţă de unul dintre copiii săi vinovat de un grav delict se poate întâmpla ca acordarea îndurării acestui copil care se are o purtare greşită să impună temporar o greutate tuturor celorlalţi copii care au o purtare bună. Aceste eventualităţi sunt inevitabile; riscul este inseparabil de realitatea care constă în a avea un tată plin de afecţiune şi a fi membru al unui grup familial. Fiecare membru al familiei beneficiază de buna purtare a tuturor celorlalţi, şi tot astfel, trebuie ca fiecare membru să sufere imediat consecinţele temporale ale purtării greşite a tuturor celorlalţi. Familiile, grupurile, naţiunile, rasele, lumile, sistemele, constelaţiile şi universurile sunt asocieri de relaţii posedând o individualitate. De aceea orice membru al unui grup, mare sau mic, culege roadele faptelor bune şi suportă consecinţele faptelor rele ale tuturor celorlalţi membri ale grupului respectiv.

Însă este bine să se clarifice un lucru: dacă sunteţi făcuţi să suferiţi consecinţele deloc plăcute ale păcatului unui membru al familiei voastre, ale unui cetăţean, ale unui semen muritor sau chiar ale unei rebeliuni din cadrul sistemului sau din altă parte — indiferent care vor fi suferinţele voastre pricinuite de conduita greşită a asociaţilor voştri, ale tovarăşilor voştri sau ale superiorilor voştri — puteţi să vă încredinţaţi certitudinii eterne că aceste cazne nu sunt decât suferinţe temporare. Nici una dintre aceste consecinţe ale vieţii fraterne, îndepărtată de conduita membrilor grupului vostru, nu poate vreodată să compromită perspectivele voastre eterne, nici să vă priveze câtuşi de puţin de dreptul vostru divin de a urca în Paradis şi de a-l atinge pe Dumnezeu.

Şi există compensări pentru aceste încercări, întârzieri şi decepţii care însoţesc inevitabil păcatul rebeliunii. Dintre numeroasele repercusiuni folositoare ale rebeliunii lui Lucifer pe care le putem cita vă vom atrage atenţia doar asupra carierelor înnobilate ale ascenderilor muritori, cetăţeni ai Jerusemului, care prin rezistenţa lor la sofismele păcatului s-au plasat în poziţia de a deveni viitori Puternici Mesageri, însoţitori ai ordinului meu. Orice fiinţă care a trecut de proba acestui episod nefast a avansat instantaneu de la statutul său administrativ şi şi-a sporit valoarea spirituală.

La început, răscoala luciferiană a apărut ca o pură catastrofă pentru sistem şi pentru univers. Treptat, au început să se acumuleze şi avantajele ei. După douăzeci şi cinci de mii de ani ai timpului sistemic (douăzeci şi cinci de mii de ani ai Urantiei), Melchizedekii au început să propovăduiască că binele rezultat din nebunia lui Lucifer a ajuns să egaleze răul suferit. Suma răului a devenit atunci aproape staţionară, necontinuând să crească decât pe anumite lumi izolate, în timp ce repercusiunile binefăcătoare continuau să sporească şi să se extindă în univers şi în suprauniversuri, şi chiar şi până în Havona. Astăzi, Melchizedekii propovăduiesc că binele rezultat din rebeliunea Sataniei este cu o mie de ori mai mare decât suma întregului ei rău.

Însă, pentru a extrage din această acţiune rea o recoltă benefică atât de extraordinară este necesară atitudinea înţeleaptă, divină şi îndurătoare a tuturor superiorilor lui Lucifer, de la părinţii Constelaţiei de pe Edentia până la Tatăl Universal din Paradis. Trecerea timpului a amplificat bunele consecinţe care pot fi extrase din nebunia lui Lucifer. Şi cum răul de pedepsit a atins întreaga sa amploare într-un timp relativ scurt, este evident că şefii infinit de înţelepţi şi prevăzători ai universului vor acţiona în sensul prelungirii timpului, permiţându-le să recolteze rezultatele benefice crescătoare. Independent de multe alte motive pentru a-i prinde şi judeca pe rebelii Sataniei, acest singur câştig ar fi fost suficient să explice de ce aceşti păcătoşi nu au fost internaţi mai devreme, şi de ce nu au fost încă judecaţi şi distruşi.

Muritorii cu mintea îngustă şi îngrădită şi de timp, ar trebui să nu fie aşa pripiţi în critica amânărilor acordate de administratorii prevăzători şi infinit de înţelepţi ai treburilor universului.

Una dintre erorile gândirii umane cu privire la acest subiect constă în a crede că toţi muritorii evolutivi ai unei planete în evoluţie vor fi ales să intre în cariera Paradisului dacă lumea lor nu ar fi fost blestemată de păcat. Aptitudinea de a refuza supravieţuirea nu datează din epoca rebeliunii lui Lucifer. Oamenii au posedat întotdeauna darul liberului arbitru în ceea ce priveşte cariera Paradisului.

Pe măsură ce veţi urca în experienţa supravieţuirii, voi vă veţi lărgi conceptele asupra universului, vă veţi extinde orizontul semnificaţiilor şi al valorilor, şi veţi fi astfel mai în măsură să înţelegeţi de ce li se permite unor fiinţe ca Lucifer şi Satan să persiste în rebeliunea lor. Veţi sesiza, totodată, mai bine cum se poate extrage un bine ultim (dacă nu imediat) dintr-un rău limitat în timp. După ce veţi fi atins Paradisul veţi fi cu adevărat iluminaţi şi consolaţi, auzindu-i pe filozofii suprarafici discutând şi explicând aceste profunde probleme de ajustare universală. Însă, chiar şi atunci, mă îndoiesc că veţi fi în întregime satisfăcuţi în sinea voastră. Cel puţin, eu nu am fost, chiar şi atunci când am atins astfel apogeul filozofiei universului. Nu am ajuns să înţeleg pe deplin aceste complexităţi înainte de a fi fost afectat într-un post administrativ al suprauniversului. Acolo, printr-o experienţă efectivă, am dobândit o capacitate de a concepe suficient de mare pentru a înţelege, în echitate cosmică şi în filozofie spirituală, aceste probleme complexe. Pe când vă veţi îndrepta spre Paradis, veţi înţelege tot mai bine că nu putem înţelege numeroase aspecte problematice ale administrării universului decât după ce am dobândit o mai mare capacitate experienţială şi o clarviziune spirituală superioară. Pentru a înţelege situaţiile cosmice, înţelepciunea cosmică este esenţială.

[Prezentat de un Puternic Mesager care a avut experienţa de a fi supravieţuit primei rebeliuni sistemice a universului timpului, în prezent ataşat guvernului suprauniversului Orvontonului şi acţionând în această chestiune la cererea lui Gabriel din Salvington.]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A II-A - UNIVERSUL LOCAL

## CAPITOLUL 55 - SFERELE LUMINII ŞI ALE VIEŢII

Epoca luminii şi a vieţii este împlinirea evolutivă finală a unei lumi a timpului şi spaţiului. Din vremurile îndepărtate ale omului primitiv, o astfel de lume locuită a trecut prin seria epocilor planetare, epocile anterioare şi posterioare Prinţului Planetar, epoca postadamică, epoca posterioară Fiului Magistral, şi epoca posterioară Fiului de Manifestare. Această lume este atunci pregătită pentru împlinirea evolutivă culminantă, statutul stabilit al lumini şi vieţii, prin intermediul misiunilor planetare succesive ale Fiilor Învăţători ai Trinităţii cu revelaţiile lor tot mai avansate ale adevărului divin şi ale înţelepciunii cosmice. În eforturile lor de a stabili epoca planetară finală, Fiii Învăţători beneficiază întotdeauna de ajutorul Strălucitoarelor Stele de Seară şi, uneori, de acela al Melchizedekilor.

Această eră de lumină şi de viaţă, inaugurată de Fiii Învăţători la sfârşitul misiunii lor planetare terminale, continuă la nesfârşit pe lumile locuite. Acţiunile judecătoreşti ale Fiilor Magistrali pot diviza fiecare stadiu progresiv al statutului confirmat într-o succesiune de domnii divine, însă toate acestea acte judecătoreşti sunt pur tehnice, şi nu modifică cu nimic cursul evenimentelor planetare.

Doar planetele care iau fiinţă în circuitele principale ale suprauniversului sunt încredinţate de o supravieţuire perpetuă însă, după câte ştim noi, aceste lumi ancorate în lumină şi viaţă sunt destinate să îşi urmeze cursul în toate epocile eterne ale timpurilor viitoare.

Desfăşurarea erei luminii şi vieţii pe o lume evolutivă comportă şapte stadii, şi în această privinţă trebuie să notăm că lumile muritorilor care s-au contopit cu Spiritul evoluează de-a lungul unor linii identice cu cele ale seriilor de Ajustori. Iată cele şapte stadii ale luminii şi vieţii:

1.Primul stadiu sau stadiul planetar.
2.Al doilea stadiu sau stadiul sistemic.
3.Al treilea stadiu sau stadiul constelaţiei.
4.Al patrulea stadiu sau stadiul universului local.
5.Al cincilea stadiu sau stadiul sectorului minor.
6.Al şaselea stadiu sau stadiul sectorului major.
7.Al şaptelea stadiu sau stadiul suprauniversal.

La sfârşitul capitolului prezent, aceste stadii de dezvoltare progresivă sunt descrise după raporturile lor cu organizarea universului, însă valorile planetare ale oricărui stadiu pot fi atinse de orice lume, cu totul independent de dezvoltarea altor lumi sau a altor nivele supraplanetare de administrare ale universului.

### 1.TEMPLUL MORONTIAL

Prezenţa unui templu morontial pe capitala unei lumi locuite este certificarea admiterii acestei sfere la epocile confirmate de lumină şi de viaţă. Înainte ca Fiii Învăţători să părăsească o lume la sfârşitul misiunii lor terminale, ei inaugurează această epocă finală de împlinire evolutivă; ei prezidează în ziua în care "templul sfânt coboară pe pământ". Acest eveniment marchează începutul epocii luminii şi vieţii; el este întotdeauna onorat de prezenţa personală a Fiului Paradisiac de manifestare al planetei, care vine să asiste la această zi mare. În acest templu, de o frumuseţe fără egal, Fiul Paradisiac manifestare îl proclamă pe cel care a fost multă vreme Prinţul Planetar al sferei drept noul Suveran Planetar şi îi conferă acestui fidel Fiu Lanonandek noi puteri şi o autoritate extinsă asupra problemelor planetare. Suveranul Sistemului este şi el prezent şi ia cuvântul pentru a confirma aceste declaraţii.

Un templu morontial este împărţit în trei părţi: în centru se găseşte sanctuarul Fiului Paradisiac de consacrare; la dreapta se găseşte sediul vechiului Prinţ Planetar, de acum Suveran Planetar; şi când acest Fiu Lanonandek este prezent în templu, indivizii cei mai spiritualizaţi ai tărâmului pot să îl vadă; la stânga, se găseşte sediul conducătorului în exerciţiu al finalitarilor ataşaţi planetei.

Cu toate că s-a vorbit despre templele planetare ca "venind jos din cer" nici un material nu este de fapt adus din sediul sistemului. Arhitectura fiecărui templu este elaborată în miniatură pe capitala sistemică. Supraveghetorii Puterii Morontiale aduc apoi pe planetă aceste planuri aprobate şi acolo, în asociere cu Controlorii Fizici Principali, ei procedează la construirea templului morontial conform specificaţiilor.

Într-un templu morontial obişnuit pot să încapă aproximativ trei sute de mii de spectatori. Aceste edificii nu sunt utilizate nici pentru cult, nici pentru jocuri, nici pentru a primi transmisiuni; ele sunt consacrate ceremoniilor speciale ale planetei, cum ar fi comunicările cu Suveranul Sistemic sau cu cei Preaînalţi, ceremonii speciale de vizualizare destinate să reveleze prezenţa personală a fiinţelor spirituale şi contemplări cosmice tăcute. Aici este locul în care şcolile de filozofie cosmică organizează exerciţiile lor de gradare, şi tot aici fiinţele umane ale tărâmului primesc recunoştinţa planetară pentru mari servicii sociale şi pentru alte împliniri remarcabile.

Templul morontial serveşte, de asemenea, ca loc de reuniune pentru a se asista la transferul muritorilor vii la existenţa morontială. Datorită faptului că templul de transfer este construit din materiale morontiale, el nu este distrus de strălucirea orbitoare a focului consumator care nimiceşte atât de complet corpul fizic al muritorilor care suportă fuziunea definitivă cu Ajustorul lor divin. Pe o sferă mare, aceste fulgere de plecare sunt aproape continue, şi pe măsură ce numărul transferurilor creşte, se construiesc în diverse zone ale planetei sanctuare auxiliare ale vieţii morontiale. Nu demult, am locuit pe o planetă situată în nordul foarte îndepărtat unde erau în funcţiune optzeci şi cinci dintre aceste sanctuare morontiale.

Pe lumile care se pregătesc să fie ancorate, planete fără templu morontial, fulgerele de fuziune se produc, adesea, în atmosfera planetară în care corpul material al candidatului la transfer este ridicat de creaturile mediene şi de controlorii fizici.

## 2.MOARTEA ŞI TRANSFERUL

Moartea fizică naturală nu este inevitabilă pentru fiinţele umane. Majoritatea fiinţelor evolutive avansate, cetăţeni ai lumilor ajunse la stadiul final al luminii şi al vieţii nu mor; ele sunt transferate direct, de la viaţa în trup la existenţa morontială.

Această experienţă a transferului de la viaţa materială la starea morontială — contopirea sufletului nemuritor cu Ajustorul interior —se produce cu o frecvenţă care creşte proporţional cu progresul evolutiv al planetei. La început doar câţiva muritori ating, în cursul fiecărei epoci, nivelele de progres spiritual care să permită transferul, însă odată cu apropierea epocilor succesive inaugurate de Fiii Învăţători, se produc din ce în ce mai multe fuziuni cu Ajustorul, înainte de sfârşitul vieţii, din ce în ce mai lungă, a acestor muritori în progres, iar în epoca misiunii finale a Fiilor Învăţători, aproximativ un sfert dintre aceşti minunaţi muritori sunt scutiţi de moartea naturală.

Mai târziu încă, în era luminii şi a vieţii, creaturile mediene sau asociaţii lor simt apropierea stării în care un suflet se va uni probabil cu Ajustorul său. Ei semnalează acest fapt păzitorilor destinului care, la rândul lor, comunică informaţia grupului finalitar sub jurisdicţia căruia se află muritorul. Apoi Prinţul Planetar îl invită acest muritor să îşi dea demisia din toate funcţiile sale planetare, să îşi ia rămas bun de la lumea sa de origine şi să se prezinte în templul interior al Suveranului Planetar pentru a aştepta tranzitul morontial, fulgerul de transfer de la domeniul material al evoluţiei la nivelul morontial de progres spiritual.

Când familia, prietenii şi grupul de muncă al candidatului la fuziune s-au adunat în templul morontial, ei se aşează în jurul scenei centrale, unde candidaţii la fuziune se odihnesc, timp în care discută deschis cu prietenii lor reuniţi. Se creează un cerc intermediar de personalităţi celeste care să protejeze pe muritorii materiali de acţiunea energiilor care se manifestă în momentul în care ţâşneşte "fulgerul vieţii" eliberând de legăturile trupului muritor pe candidatul la ascensiune. Acest fulger operează asupra muritorului evolutiv toate transformările pe care moartea naturală le efectuează asupra celor pe care ea îi eliberează de trup.

Numeroşi candidaţi la fuziune pot fi reuniţi în acelaşi timp în templul spaţios. Ce minunat prilej este pentru muritori acela de a se aduna astfel ca să asiste la ascensiunea celor dragi lor în flăcările spirituale, şi ce contrast cu epocile anterioare, în care muritorii trebuiau să-i încredinţeze pe morţii lor în braţele elementelor pământeşti. Scenele de bocete şi vaiete care caracterizează epocile primitive ale evoluţiei umane sunt acum înlocuite de o bucurie extatică şi de un entuziasm sublim, în timp ce aceşti muritori, cunoscători de Dumnezeu, îşi iau rămas bun temporar de la cei dragi lor şi sunt descătuşaţi de legăturile lor materiale, folosind focul

spiritual al măreţiei înflăcărate şi al strălucirii ascendente. Pe lumile stabilizate în lumină şi viaţă "funeraliile" sunt prilej de bucurie supremă, de satisfacţie profundă, şi de speranţă inexprimabilă.

Sufletul acestor muritori în progres este tot mai plin de credinţă, de speranţă şi de încredinţare. Spiritul de care sunt pătrunşi spectatorii care înconjoară sanctuarul de tranziţie seamănă cu acela al prietenilor şi al părinţilor bucuroşi care ar asista la examenele de admitere ale candidatului grupului lor sau care s-ar aduna pentru a fi martori ai conferirii unor mari onoruri unuia dintre ei. În mod sigur ar fi de folos ca fiinţele umane mai puţin evoluate să înveţe să considere moartea naturală cu ceva din aceeaşi voioşie şi chiar bucurie.

După fulgerul de fuziune, observatorii muritori nu pot să mai vadă nimic din tovarăşii lor transferaţi. Sufletele transferate se duc direct, prin tranzitul Ajustorilor, în sala de reînviere a lumii corespunzătoare de educaţie morontială. Problemele legate de transferul muritorilor vii în lumea morontială sunt supravegheate de un arhanghel ataşat sferei în ziua în care aceasta a fost stabilizată în lumină şi în viaţă.

În epoca în care o lume atinge al patrulea stadiu al luminii şi vieţii, mai mult de jumătate dintre muritori părăsesc planeta prin transfer dintre cei vii. Scăderea numărului celor morţi se produce constant, însă nu cunosc nici un sistem ale cărui lumi locuite, chiar şi ancorate de mult timp în viaţă, să fi fost în întregime eliberate de moartea naturală, ca tehnică de scăpare din lanţurile trupului. Şi până când această stare superioară de evoluţie planetară va fi dobândită în mod uniform, trebuie ca lumile de pregătire morontială ale universului local să continue să servească ca sfere educative şi culturale pentru cei care progresează în domeniul morontial în evoluţie. Eliminarea morţii este teoretic posibilă, însă din câte am observat, ea nu s-a produs încă. Poate că acest statut este susceptibil de a fi atins în îndepărtatele etape viitoare ale epocilor succesive, marcând al şaptelea stadiu al ancorării în viaţa planetară.

Sufletele transferate în cursul epocilor de înflorire ale sferelor ancorate nu trec prin lumile palat. Ele nu călătoresc nici pe lumile morontiale ale sistemului sau ale constelaţiei pentru a studia. Ele nu trec prin nici una dintre fazele primitive ale vieţii morontiale. Aceşti ascendenţi muritori sunt singurii care aproape că scapă de tranziţia morontială de la existenţa materială la statutul semispiritual. Experienţa iniţială a acestor muritori *prinşi de Fii* în cariera lor ascendentă are loc în serviciile lumilor de progres din sediul universului local. Plecând astfel dintre aceste lumi de studiu ale Salvingtonului ei se întorc ca instructori pe lumile pe care le-au străbătut şi se îndreaptă apoi spre interior, către Paradis, pe calea stabilită de ascensiune a muritorilor.

Dacă aţi putea măcar să vizitaţi o planetă cu un stadiu avansat de dezvoltare, voi aţi înţelege repede motivele care determină o primire diferenţiată a muritorilor ascendenţi pe lumile palat şi pe lumile morontiale superioare. Aţi înţelege cu uşurinţă că fiinţele care părăsesc aceste sfere înalt evoluate sunt pregătite să-şi reia ascensiunea lor către Paradis cu mult înainte de majoritatea muritorilor sosind dintr-o lume dezordonată şi înapoiată, ca Urantia.

Oricare ar fi nivelul de înfăptuire planetară de pe care pleacă oamenii pentru a se ridica în lumile morontiale, cele şapte sfere palat le oferă ample oportunităţi de a dobândi prin experienţă, ca profesori-elevi, toate noţiunile care le lipsesc din cauza statutului avansat al planetei lor natale.

Universul nu întârzie niciodată să aplice tehnici de egalizare destinate să vegheze ca nici un ascender să nu fi privat de nimic esenţial experienţei sale de ascensiune.

## 3.EPOCILE DE AUR

Pe parcursul acestei epoci de lumină şi viaţă, lumea prosperă tot mai mult sub domnia părintească a Suveranului Planetar. În aceste epoci, lumile progresează cu forţa vie a unei singure limbi, a unei singure religii şi, pe sferele normale, a unei singure rase. Însă această epocă nu este perfectă. Aceste lumi au încă spitale bine instalate, clinici de îngrijire a bolnavilor. Rămân încă de rezolvat rănirile accidentale şi infirmităţile inevitabile care însoţesc decrepitudinea vârstei şi tulburările senilităţii. Boala nu a fost în întregime învinsă şi animalele terestre nu au fost pe deplin îmblânzite, însă aceste lumi seamănă cu Paradisul în comparaţie cu primele timpuri ale omului primitiv, înaintea epocii precedente celei a Prinţului Planetar. Dacă pe neaşteptate aţi putea fi transportaţi pe o planetă cu acest stadiu de dezvoltare, aţi descrie instinctiv acest tărâm drept împărăţia cerului pe pământ.

Un guvern uman pentru conducerea problemelor materiale continuă să funcţioneze pe parcursul acestei epoci de progres şi de perfecţiune relative. Pe o lume vizitată recent şi care era în primul stadiu al luminii şi al vieţii, activităţile publice erau finanţate prin tehnica dijmei. Fiecare muncitor adult — şi toţi cetăţenii valizi

lucrau ceva — plătea zece la sută din veniturile sale sau din plus-valorile lui trezoreriei publice care dispunea de această sumă în modul următor:

1.Trei la sută erau cheltuite pentru propagarea adevărului — ştiinţă, educaţie şi filozofie.

2.Trei la sută erau consacrate frumuseţii — jocuri, destinderi sociale şi arte.

3.Trei la sută erau consacrate bunătăţii — servicii sociale, altruism şi religie.

4.Unu la sută era afectat rezervelor de asigurare contra riscului de incapacitate de muncă cauzată de accidente, de boli, de bătrâneţe sau de dezastre implacabile.

Resursele naturale ale acestei planete erau administrate ca posesiuni sociale, proprietăţi ale comunităţii.

Pe această lume, cea mai mare onoare conferită unui cetăţean era ordinul "serviciului suprem", singurul titlu de recunoştinţă care era decernat în templul morontial. El era acordat celor care s-au distins vreme îndelungată într-o fază de descoperiri supramateriale sau de serviciu social planetar.

Cea mai mare parte a posturilor sociale şi administrative erau ocupate în comun de un bărbat şi o femeie. Cea mai mare parte a învăţăturii era, de asemenea, dată în comun, iar responsabilităţile judiciare erau toate preluate de cupluri asociate în acelaşi fel.

Pe aceste lumi superbe, perioada de fecunditate a femeilor nu este mult prelungită. Nu este de dorit să existe prea mari diferenţe de vârstă între copiii unei aceleiaşi familii. Când sunt apropiaţi ca vârstă, ei pot să contribuie mult mai bine la educaţia lor reciprocă. Pe aceste planete, ei sunt magnific educaţi de sistemele competitive de eforturi asidue în domeniile şi în departamentele avansate unde se realizează înfăptuiri diverse în controlul adevărului, al frumuseţii şi al bunătăţii. Nu vă temeţi însă, chiar şi aceste sfere slăvite prezintă o mare doză de rău, atât real, cât şi potenţial, fapt care stimulează alegerea dintre adevăr şi falsitate, dintre bine şi rău, dintre păcat şi justeţe.

Cu toate acestea, există o pedeapsă sigură şi inevitabilă ataşată existenţei muritoare de pe planetele evolutive avansate. Atunci când o lume stabilizată progresează până dincolo de al treilea stadiu al luminii şi al vieţii, toţi ascenderii sunt meniţi să primească, înainte de a atinge sectorul minor, o sarcină temporară de un fel sau altul, pe o planetă care trece prin stadiile primitive de evoluţie.

Fiecare eră succesivă reprezintă o înfăptuire mai elevată în toate fazele de împlinire planetară. În stadiul iniţial al luminii, revelaţia adevărului este lărgită până când îmbrăţişează mersul universului universurilor, în timp ce pe durata celei de-a doua epoci, studiul Deităţii tinde să aprofundeze conceptul protean asupra naturii, a misiunii, a serviciului, a asociaţiilor, a originii şi a destinului Fiilor Creatori, primul nivel al Dumnezeului Septuplu.

Când o planetă de dimensiunea Urantiei este destul de bine ancorată, ea dispune de o sută de subcentre administrative. Aceste centre subordonate sunt prezidate de un membru al următoarelor grupuri de administratori calificaţi:

1.Tinerii Fii şi Fiice Materiali aduşi din sediul sistemic pentru a lucra ca asistenţi ai Adamului şi al Evei domnitori.

2.Descendenţii statului major semimuritor al Prinţului Planetar, care au fost procreaţi pe anumite lumi în vederea acestei responsabilităţi şi a altor câtorva asemănătoare.

3.Urmaşii planetari direcţi a lui Adam şi Eva.

4.Creaturile mediene materializate şi umanizate.

5.Muritorii având statutul de fuziune cu Ajustorul lor şi care, la propria lor cerere şi la ordinul Ajustorului Personalizat şef al ordinului său în univers, sunt temporar scutiţi de transfer pentru a putea păstra pe planetă anumite posturi administrative importante.

6.Muritori special instruiţi ieşind din şcolile planetare de administrare, şi care au meritat ordinul supremului serviciu al templului morontial.

7.Anumite comisii alese, de câte trei cetăţeni bine calificaţi, uneori alese de comunitate sub conducerea Suveranului Planetar după aptitudinea lor specială de a îndeplini anumite sarcini care sunt necesare în acest sector planetar specific.

Marele handicap cu care se confruntă Urantia în încercarea ei de a atinge înaltul destin planetar al luminii şi al vieţii rezultă din problemele bolii, ale degenerării, ale războiului, ale raselor de diferite culori şi ale varietăţii limbilor vorbite.

Nici o lume evolutivă nu poate spera să progreseze dincolo de primul stadiu al ancorării în lumină fără a fi dobândit o singură limbă, o singură religie, o singură filozofie. Faptul de a nu aparţine decât unei singure rase

uşurează mult această înfăptuire, însă existenţa a numeroase popoare pe Urantia nu exclude ajungerea la stadii superioare.

## 4.AJUSTĂRI ADMINISTRATIVE

Pe parcursul stadiilor succesive ale existenţei stabilizate, lumile locuite fac minunate progrese sub administrarea înţeleaptă şi plină de înţelegere a voluntarilor corpului finalităţii, ascenderi care au ajuns în Paradis şi s-au reîntors pentru a-i ajuta pe fraţilor lor întrupaţi. Aceşti finalitari cooperează activ cu Fiii Învăţători ai Trinităţii, însă nu încep să participe real la problemele lumii înainte de apariţia pe pământ a templului morontial.

După ce s-a instalat în mod oficial serviciul planetar al Corpului Finalităţii, majoritatea legiunilor celeste se retrag, însă păzitorii serafici de destin îşi continuă slujirea personală pe lângă muritorii care progresează în lumină; în realitate, aceşti îngeri sosesc în număr tot mai mare de-a lungul epocilor stabilizate, deoarece grupuri tot mai largi de fiinţe umane ating în cursul vieţii lor pe planetă al treilea cerc cosmic de înfăptuire muritoare coordonată.

Aceasta nu este decât prima dintre ajustările administrative însoţind dezvoltarea epocilor succesive de împlinire tot mai strălucitoare pe lumile locuite, trecând de la primul la al şaptelea stadiu de existenţă stabilizată.

1.*Primul stadiu de lumină şi viaţă*. O lume aflată în acest stadiu iniţial de ancorare este administrată de trei conducători:

a.Suveranul Planetar care urmează să fie sfătuit de un Fiu Învăţător al Trinităţii, foarte probabil şeful ultimului corp al fiilor care au acţionat pe planetă.

b.Şeful corpului planetar al finalitarilor.

c.Adam şi Eva care împreună unifică dublul comandament al Prinţului Suveran şi al şefului finalitarilor.

Acţionând ca tălmăcitori pentru păzitorii serafici şi finalitari, se situează creaturile mediene înălţate şi eliberate. Una dintre ultimele acţiuni ale Fiilor Învăţători ai Trinităţii, în misiunea lor finală, constă în a elibera pe medienii tărâmului şi în a-i promova (sau a-i restabili) la statutul planetar avansat, numindu-i în posturi de răspundere în noua administraţie a sferei stabilizate. În câmpul viziunii umane au fost deja efectuate suficiente modificări cât să le permită muritorilor să îi recunoască pe aceşti veri ai regimului Adamic iniţial, până acum invizibil. Acest fapt este făcut posibil de ultimele descoperiri ale ştiinţei fizice în corelaţie cu funcţiunile planetare sporite ale Controlorilor Fizici Principali.

Suveranul Sistemic are autoritatea de a le elibera pe creaturile mediene în orice moment după primul stadiu de ancorare îngăduindu-le astfel să se umanizeze pe nivelele morontiale cu ajutorul Purtătorilor Vieţii şi al Controlorilor Fizici. Apoi, după ce au primit Ajustorii lor de Gândire, ele se vor putea porni în ascensiunea lor în Paradis.

Pe parcursul celui de al treilea stadiu, şi al celui următor, câţiva medieni activează încă în calitate de personalităţi de contact pentru finalitari însă, pe măsură ce se intră în stadiile succesive ale luminii şi ale vieţii, noi ordine de slujitori de legătură vin să înlocuiască cea mai mare parte a medienilor. Foarte puţini dintre ei mai rămân dincolo de cel de al patrulea stadiu al luminii. În al şaptelea stadiu se va asista la venirea din Paradis a primilor slujitori absoniţi care să servească în locul anumitor creaturi din univers.

2.*Al doilea stadiu al luminii şi vieţii*. Această epocă este marcată pe lumi de sosirea unui Purtător al Vieţii, care devine consultantul voluntar al conducătorilor planetari în ceea ce priveşte eforturile de făcut în continuare pentru purificarea şi stabilizarea rasei muritoare. Acesta este modul în care — fizic, social şi economic — Purtătorii Vieţii participă activ la procesul de evoluţie al rasei umane. Ei îşi extind atunci supravegherea pentru realizarea unei purificări şi mai mari a liniilor de muritori, eliminându-le drastic pe cele înapoiate şi care subzistă cu un potenţial inferior de natură intelectuală, filozofică, cosmică şi spirituală. Cei care pregătesc şi implantează viaţa pe o lume locuită sunt pe deplin calificaţi pentru a-i sfătui pe Fiicele şi pe Fiii Materiali, care au o autoritate completă şi indiscutabilă în purificarea rasei în evoluţie de toate influenţele dăunătoare.

De la al doilea stadiu, şi pe tot parcursul carierei unei planete stabilizate, Fiii Învăţători servesc în calitate de consilieri pe lângă finalitari. În cursul acestor misiuni, ei servesc de bunăvoie, iar nu însărcinaţi de altcineva; şi ei slujesc exclusiv alături de corpul finalitar; totuşi, cu consimţământul Suveranului Sistemic, ei le pot fi sfătuitori Adamului şi Evei Planetari.

3.*Al treilea stadiu al luminii şi vieţii*. În cursul acestei epoci, lumile locuite ajung la o nouă apreciere a Celor Îmbătrâniţi de Zile, cea de-a doua fază a Dumnezeului Septuplu, iar reprezentanţii acestor cârmuitori ai suprauniversului intră apoi în noi relaţii cu administrarea planetară.

În fiecare dintre epocile succesive ale existenţei stabilizate, finalitarii dobândesc în funcţiunea lor tot mai multe roluri. Există o strânsă relaţie de lucru între finalitari, Stele de Seară (supraîngerii) şi Fii Învăţători ai Trinităţii.

În cursul acestei epoci sau al celei următoare, un Fiu Învăţător, ajutat de consiliul său de spirite slujitoare, este ataşat şefului executiv uman ales, care devine asociatul Suveranului Planetar, ca administrator în comun al problemelor lumii. Aceşti şefi executivi muritori servesc douăzeci şi cinci de ani de timp planetar. Această nouă dezvoltare este ceea ce le permite Adamului şi Evei Planetari să se elibereze de-a lungul epocilor următoare de lumea căreia i-au fost ataşaţi un timp atât de îndelungat.

Consiliile de spirit slujitoare sunt compuse din: şeful serafic al sferei, consilierul secorafic suprauniversal, arhanghelul transferurilor şi omniafimul care acţionează ca reprezentant personal al Santinelei Ataşate staţionate în sediul sistemului. Însă aceşti consultanţi nu formulează niciodată un sfat decât atunci când li se cere.

4.*Al patrulea stadiu al luminii şi al vieţii*. Pe lumile locuite, Fiii Învăţători ai Trinităţii apar în noi roluri. Asistaţi de Fiii Trinitizaţi, creaturi asociate demult timp ordinului lor, ei vin acum pe lumi în calitate de consilieri şi consultanţi voluntari pe lângă Suveranul Planetar şi asociaţii săi. Aceste cupluri de Fii Trinitizaţi din Paradis-Havona şi de Fii Trinitizaţi prin ascenderi reprezintă puncte de vedere diferite asupra universului şi experienţe personale diverse, care le sunt extrem de utile şefilor planetari.

Oricând după acest al patrulea stadiu, Adamul şi Eva Planetari pot interveni pe lângă Fiul Creator Suveran pentru a obţine eliberarea de îndatoririle lor planetare, pentru a-şi putea începe ascensiunea către Paradis. Ei pot, de asemenea, rămâne pe planetă pentru a conduce ordinul nou apărut al unei societăţi tot mai spirituale, compuse din muritori avansaţi care se străduiesc să înţeleagă învăţăturile filozofice ale finalitarilor expuse de Strălucitoarele Stele de Seară, care acum sunt afectate acestor lumi, pentru a colabora în perechi cu seconafimii veniţi din sediul suprauniversului.

Finalitarii se ocupă, în principal, de inaugurarea activităţilor noi şi supramateriale ale societăţii — sociale, culturale, filozofice, cosmice şi spirituale. După cât ne putem noi da seama, ei vor continua cu acest serviciu până foarte târziu, în cea de-a şaptea epocă de stabilitate evolutivă. Este posibil ca ei să meargă apoi să îl exercite în spaţiul exterior şi, în acest caz, presupunem că ar putea fi înlocuiţi de fiinţe absonite venite din Paradis.

5.*Al cincilea stadiu al luminii şi vieţii*. Reajustările acestui stadiu de existenţă stabilizată ţine, aproape în întregime, de domeniul fizic şi sunt preocuparea primordială a şefului Controlorilor Fizici Principali.

6.*Al şaselea stadiu al luminii şi vieţii* este martorul dezvoltării noilor funcţiuni ale circuitelor mentale ale tărâmului. Înţelepciunea cosmică pare a deveni parte constitutivă a serviciului universal al minţii.

7.*Al şaptelea stadiu al luminii şi vieţii*. Deja, din a şaptea epocă, Învăţătorul Trinităţii care îl sfătuieşte pe Suveranul Planetar este însoţit de un consilier voluntar trimis de Cei Îmbătrâniţi de Zile şi, mai târziu, se va adăuga un al treilea consultant trimis de Executivul Suprem al suprauniversului.

La un moment dat al acestei epoci, şi dacă acest lucru nu a mai avut loc înainte, Adam şi Eva sunt întotdeauna eliberaţi de îndatoririle lor planetare. Dacă în corpul finalitar se găseşte şi un Fiu Material, acesta poate deveni asociat al Şefului Executiv muritor, şi, uneori, cel care se oferă pentru a lucra în această funcţie este un Melchizedek. Dacă există un median printre finalitari, toţi medienii care mai sunt încă pe planetă sunt eliberaţi îndată.

După ce au fost eliberaţi de misiunea lor milenară, un Adam şi o Evă Planetari pot alege dintre următoare cariere:

1.Ei pot obţine eliberarea lor planetară şi pleca imediat din sediul universului pentru cariera lor în Paradis, primind Ajustori ai Gândirii, după încheierea experienţei lor morontiale.

2.Foarte adesea, un Adam şi o Evă primesc Ajustori în timp ce servesc încă pe o lume stabilizată în lumină. Acest fapt coincide atunci cu primirea Ajustorului de unii dintre urmaşii lor direcţi, importaţi ca voluntari pentru un anumit termen în serviciul planetar. Ulterior, ei vor putea toţi să meargă în sediul universului şi să înceapă cariera către Paradis.

3.Un Adam şi o Evă Planetari pot alege, aşa cum fac Fiicele şi Fiii Materiali ai capitalei sistemice — să meargă direct în lumea midsonită pentru o scurtă şedere în cursul căreia îi vor primi pe Ajustorii lor.

4.Ei pot decide să se întoarcă în capitala sistemului pentru a ocupa acolo, pe o anumită perioadă de timp, sediile tribunalului suprem. După acest serviciu, ei vor primi Ajustori şi vor începe ascensiunea către Paradis.

5.Părăsind funcţiunile lor administrative, ei pot alege să se întoarcă în lumea lor natală pentru a servi în calitate de instructori pentru o anumită vreme. Un Ajustor va veni să locuiască în ei momentul transferării lor în sediul universului.

Pe toată durata acestor epoci, Fiicele şi Fiii Materiali importaţi ca asistenţi exercită o influenţă formidabilă asupra ordinelor sociale şi economice aflate în progres. Ei sunt potenţial nemuritori, cel puţin până în clipa când aleg să se umanizeze, să primească Ajustori, şi să plece către Paradis.

Pe lumile evolutive, trebuie ca fiinţele să se umanizeze pentru a putea primi un Ajustor al Gândirii. Toţi membrii ascendenţi ai corpului muritorilor finalitari, cu excepţia serafimilor, au fost locuiţi de câte un Ajustor şi s-au contopit cu el. Serafimii sunt locuiţi de un alt fel de spirit al Tatălui în momentul în care sunt înrolaţi în acest corp.

## 5.APOGEUL DEZVOLTĂRII MATERIALE

Creaturile muritoare care trăiesc pe o lume izolată, lovită de păcat, dominată de rău şi egoistă, cum este Urantia, nu prea pot concepe perfecţiunea fizică, împlinirea intelectuală, şi dezvoltarea spirituală, fapte care caracterizează epocile avansate ale evoluţiei pe o sferă lipsită de păcat.

Stadiile avansate ale unei lumi stabilizate în lumină şi viaţă reprezintă apogeul dezvoltării materiale evolutive. Pe aceste lumi culte, nemulţumirile şi fricţiunile epocilor primitive iniţiale au dispărut. Sărăcia şi inegalităţile sociale aproape că nu există, degenerarea a dispărut, delicvenţa se observă rar. Nebunia a încetat practic să existe, iar debilitatea mintală este o raritate.

Statutul economic, social şi administrativ al acestor lumi este de un ordin elevat şi perfecţionat. Ştiinţa, artele, şi industria înfloresc, societatea este un mecanism de înaltă realizare materială, intelectuală şi culturală, care funcţionează bine. Industria s-a orientat în mare parte spre a servi scopurilor mai înalte ale acestei civilizaţii superbe. Viaţa economică a acestei lumi a devenit etică.

Războiul este de acum o problemă a trecutului, nu mai există armate, nici forţe poliţieneşti. Guvernul este pe cale de dispariţie. Stăpânirea de sine face treptat ca legile stabilite de fiinţele umane să fie perimate. Într-o stare intermediară a civilizaţiei avansate, amploarea guvernului civil şi a reglementărilor obligatorii este invers proporţională cu moralitatea şi spiritualitatea totalităţii cetăţenilor.

Şcolile sunt considerabil perfecţionate, ele se consacră educării minţii şi expansiunii sufletului. Centrele de artă sunt distinse, iar organizaţiile muzicale superbe. Templele de cult şi şcolile lor asociate de filozofie şi de religie experienţială sunt creaţii pline de frumuseţe şi de măreţie. Arenele în aer liber, pentru adunările culturale sunt, de asemenea, sublime prin simplitatea amenajării lor artistice.

Aşezăminte pentru jocurile de competiţie, pentru umor şi pentru alte faze de înfăptuiri personale şi colective sunt ample şi corespunzătoare. O trăsătură specială a activităţilor de competiţie pe aceste lumi înalt cultivate se referă la eforturile indivizilor şi ale grupurilor de a excela în ştiinţele şi filozofiile cosmologiei. Literatura şi arta oratorică înfloresc, limbajul este perfecţionat până într-acolo încât să simbolizeze concepte, precum şi pentru a exprima idei. Viaţa este de o simplitate odihnitoare; oamenii au coordonat, în sfârşit, o stare înaltă de dezvoltare mecanică cu înfăptuiri intelectuale seducătoare; ei le-au dominat pe amândouă cu o reuşită spirituală deosebită. Urmărirea fericirii este o experienţă de bucurie şi de satisfacţie.

## 6.MURITORII INDIVIDUALI

Pe măsură ce lumile progresează în statutul confirmat al luminii şi vieţii, societatea devine tot mai paşnică. Individul rămâne la fel de independent şi de devotat familiei sale, însă a devenit mai altruist şi mai fratern.

Pe Urantia cu greu puteţi aprecia statutul avansat şi natura progresivă a raselor iluminate a acestor lumi perfecţionate. Locuitorii lor sunt înflorirea raselor revoluţionare, însă astfel de fiinţe sunt încă muritoare. Ele continuă să respire, să mănânce, să bea şi să doarmă. Această mare evoluţie nu este cerul, ci o prefigurare sublimă a lumilor divine care vor fi întâlnite în ascensiunea către Paradis.

Într-o lume normală, a trecut mult timp de când aptitudinea biologică a rasei a fost adusă la un nivel înalt în cursul epocilor postadamice; iar, acum, evoluţia oamenilor se continuă, din epocă în epocă, de-a lungul erelor

de ancorare. Câmpul viziunii şi al auzului se lărgeşte. Cifra populaţiei este staţionară. Reproducerea este reglementată după necesităţile planetare şi după înzestrările ereditare înnăscute. În cursul acestei epoci, locuitorii planetei se împart în grupuri, de la cinci până la zece, iar grupurile inferioare nu au dreptul să procreeze decât până la jumătate din numărul de copii permis grupurilor superioare. Ameliorarea constantă a unei rase atât de magnifice pe toată durata unei epoci de lumină şi viaţă este în mare măsură o problemă de reproducere selectivă a acelor viţe rasiale, care au arătat calităţi superioare de natură socială, filozofică, cosmică şi spirituală.

Ajustorii continuă să sosească, ca şi în stadiile evolutive anterioare, şi odată cu trecerea epocilor trec, aceşti muritori sunt tot mai capabili să comunice cu fragmentul interior al Tatălui. De-a lungul stadiilor de dezvoltare embrionară şi prespirituală, spiritele mentale adjutante mai lucrează încă. Sfântul Spirit şi serviciul îngerilor sunt şi mai eficiente, în măsura în care s-a trecut prin epocile succesive ale vieţii stabilizate. În al patrulea stadiu al luminii şi al vieţii, indivizii avansaţi par a trăi experienţa unui important contact conştient cu prezenţa spirituală a Spiritului Stăpân, a cărui jurisdicţie se întinde asupra suprauniversului lor, în timp ce filozofia lumii lor se canalizează în efortul de a înţelege noile revelaţii ale Dumnezeului Suprem. Pe planetele ce se bucură de acest statut avansat, mai mult de jumătate din locuitori trăiesc experienţa transferului la starea morontială plecând din domeniul celor vii. Este chiar aşa: "vechile lucruri pier şi, iată, toate lucrurile devin noi".

Noi socotim că evoluţia fizică atinge deplina ei dezvoltare la sfârşitul celei de a cincia epoci a erei luminii şi a vieţii. Noi constatăm că limitele superioare ale dezvoltării spirituale, asociate minţii umane în evoluţie, sunt determinate de fuziunea cu Ajustorul, la un nivel la care valorile morontiale şi semnificaţiile cosmice sunt îmbinate. Însă, în ceea ce priveşte înţelepciunea, deşi nu o ştim cu adevărat, noi credem că nu pot exista niciodată limite la evoluţia intelectuală şi la dobândirea înţelepciunii. Pe o lume aflată în cel de-al şaptelea stadiu, înţelepciunea poate epuiza potenţialele materiale, poate dobândi puterea de pătrundere a motei şi , în cele din urmă, poate chiar şi să guste mai dinainte din măreţia absonită.

Pe lumile înalt evoluate care sunt demult în al şaptelea stadiu noi constatăm că fiinţele umane învaţă bine limbajul universului local înainte de a fi transferate; şi chiar am vizitat câteva planete foarte vechi, unde abandonterii îi învăţau pe muritorii mai vârstnici limba suprauniversului. Şi am observat pe aceste lumi tehnica prin care personalităţile absonite revelează prezenţa finalitarilor în templul morontial.

Aceasta este istoria ţelului magnific al eforturilor muritorilor pe lumile evolutive, şi toate acestea au loc înainte chiar ca oamenii să se lanseze în cariera lor morontială. Toate această splendidă dezvoltare poate fi atinsă de muritori materiali pe lumile locuite pe tot parcursul primului lor stadiu al carierei lor eterne şi incomprehensibile de înălţare în Paradis şi de atingere a divinităţii.

Însă vă puteţi voi imagina cu vreun chip ce fel de muritori evolutivi sunt aceia care vin acum de pe lumi care erau deja de mult în cea de-a şaptea perioadă a ancorării în lumină şi viaţă? Fiinţe ca acestea sunt acelea care se duc pe lumile morontiale ale capitalei universului local pentru a începe aici cariera lor de ascensiune.

Dacă muritorii Urantiei, lume dezorientată, ar putea măcar să vadă una dintre aceste lumi mai avansate, stabilizate de mult timp în lumină şi viaţă, nu ar mai pune niciodată la îndoială înţelepciunea planului evolutiv al creaţiei. Chiar dacă progresul etern al creaturilor nu ar avea viitor, realizările evolutive superbe ale raselor umane de pe astfel de lumi bine stabilite de înfăptuiri desăvârşite ar justifica amplu crearea omului pe planetele timpului şi spaţiului.

Noi reflectăm adesea la aceasta: dacă marele univers ar fi stabilizat în lumină şi viaţă, distinşii ascendenţi muritori ar mai fi ei oare destinaţi Corpului Finalităţii? Însă nu ştim asta.

## 7.PRIMUL STADIU SAU STADIUL PLANETAR

Această epocă se întinde de la apariţia templului morontial în noul cartier general al planetei până în momentul în care întregul sistem este stabilizat în lumină şi viaţă. Această epocă este inaugurată de Fiii Învăţători ai Trinităţii la sfârşitul misiunilor lor succesive în lume, atunci când Prinţul Planetar este avansat la statutul de Suveran Planetar la ordinul Fiului Paradisiac de manifestare al acestei sfere şi în prezenţa sa personală. Finalitarii inaugurează în acelaşi timp participarea lor activă la problemele planetare.

După aparenţele exterioare şi vizibile, şefii sau directorii efectivi ai unei asemenea lumi stabilizate în lumină şi viaţă sunt Fiicele şi Fiii Materiali, Adamul şi Eva Planetari. Finalitarii sunt invizibili, la fel ca şi Prinţul Suveran, afară de cazul când el este în templul morontial. Adevăraţii şefi actuali ai regimului planetar sunt, aşadar, Fiicele şi Fiii Materiali. Cunoaşterea acestor dispoziţii este ceea ce a dat prestigiu ideii de regi şi regine pe toate tărâmurile universului. Regii şi reginele reprezintă o mare reuşită în aceste împrejurări ideale, când o

lume are la dispoziţie aceste înalte personalităţi pentru a acţiona în numele şefilor încă şi mai înalţi, însă invizibili.

Când această eră va fi atinsă pe planeta voastră, nu există nici o îndoială că Machiventa Melchizedek, în prezent Prinţ Planetar locţiitor al Urantiei, va ocupa sediul Suveranului Planetar; iar pe Jerusem, a trecut mult timp de când s-a decis că el va fi însoţit de un fiu şi o fiică a lui Adam şi a Evei pe Urantia, care sunt în prezent reţinuţi pe Edentia ca pupili ai Preaînalţilor Norlatiadekului. Aceşti copii ai lui Adam ar putea servi astfel pe Urantia în asociere cu Suveranul Melchizedek, căci ei au fost privaţi de puterea lor procreatoare aproape cu 37,000 de ani în urmă, atunci când şi-au părăsit corpul lor material de pe Urantia pentru a se pregăti pentru tranzitul lor pe Edentia.

Această epocă de ancorare continuă indefinit, până când toate planetele sistemului ating era stabilizării; şi atunci când lumea cea mai tânără — ultima care să se ancoreze în lumină şi viaţă — va fi avut experienţa acestei stabilităţi vreme de un mileniu al timpului sistemic, ansamblul sistemului dobândeşte statutul stabilizat, iar lumile individuale intră în epoca sistemică a erei luminii şi vieţii.

## 8.AL DOILEA STADIU SAU STADIUL SISTEMIC

Atunci când un întreg sistem se ancorează în viaţă, Se instaurează un nou ordin de guvernare. Suveranii Planetari devin membrii ai conclavului sistemului, şi acest nou corp administrativ, supus vetoului Părinţilor Constelaţiei, dispune de autoritatea supremă. Un astfel de sistem de lumi locuite devine practic autarhic. Ansamblul legislativ al sistemului este constituit de lumea-sediu, şi fiecare planetă şi-i trimite pe cei zece reprezentanţi ai ei. Tribunale sunt acum instalate pe capitalele sistemice, şi numai apelurile sunt trimise în faţa curţilor sediului universului.

odată cu ancorarea sistemului, Santinela Ataşată, reprezentantul Executivului Suprem al suprauniversului, devine consultant voluntar pe lângă curtea sistemică supremă şi preşedinte efectiv al noii adunări legislative.

După stabilizarea în lumină şi viaţă a unui întreg sistem Suveranii Sistemici nu se vor mai succede. Fiecare suveran va rămâne pe vecie în fruntea sistemului său. Suveranii asistenţi continuă să fie înlocuiţi ca pe parcursul epocilor precedente.

Pe parcursul acestei epoci de stabilizare, midsonitarii vin pentru prima dată din lumile-sedii ale universului unde locuiesc, pentru a acţiona în calitate de consilieri pe lângă adunările legislative, şi în calitate de consultanţi pe lângă tribunalele judecătoreşti. Aceşti midsonitari fac astfel eforturi de a insufla noi semnificaţii ale motei, având o valoare supremă, proiectelor de învăţământ pe care le susţin împreună cu finalitarii. Creaturile midsonite joacă atunci, pe lângă fiinţele umane unificate şi înălţate în domeniile aflate într-un continuu progres ale filozofiei şi ale gândirii spiritualizate, rolul pe care şi Fiii Materiali îl jucaseră, biologic, pentru rasele muritoare.

Pe lumile locuite, Fiii Învăţători devin colaboratorii voluntari ai finalitarilor; şi aceiaşi Fii Învăţători îi însoţesc, de asemenea, pe lumile palat, atunci când aceste sfere încetează să fie utilizate ca lumi receptoare diferenţiate după ancorarea întregului sistem în lumină şi viaţă. Cel puţin asta este adevărat în epoca în care întreaga constelaţie a evoluat astfel, însă nu există încă grupuri atât de avansate în Nebadon.

Noi nu suntem autorizaţi să revelăm natura lucrării finalitarilor care vor supraveghea aceste lumi palat consacrate din nou. Voi aţi fost, totuşi, informaţi că există, pretutindeni în universuri, felurite tipuri de creaturi inteligente care nu au fost descrise în aceste expuneri.

Şi acum, pe măsură ce sistemele se ancorează unul câte unul în lumină, în virtutea progresului lumilor care le compun, soseşte clipa în care ultimul sistem al unei anumite constelaţii atinge stabilizarea, administratorii universului —Fiul Maestru, Uniunea de Zile şi Strălucitoarea Stea de Dimineaţă — sosesc atunci pe capitala constelaţiei pentru a proclama că Preaînalţii sunt conducătorii incontestabili ai noii familii făcute perfecte a celor o sută de sisteme stabilizate de lumi locuite.

## 9.AL TREILEA STADIU SAU STADIUL CONSTELAŢIEI

Unificarea unei constelaţii întregi de sisteme stabilizate este însoţită de o nouă repartizare a autorităţii executive şi de remanieri suplimentare în administraţia universului. Această epocă este martora unor înfăptuiri avansate pe toate lumile locuite, însă ea este în mod deosebit caracterizată de ajustări în sediul constelaţiei cu notabile schimbări de relaţii, pe de-o parte cu supravegherea sistemică şi pe de altă parte cu guvernarea universului local. În cursul acestei epoci, numeroase activităţi ale constelaţiei şi ale universului sunt transferate

pe capitalele sistemelor. Reprezentanţii suprauniversului stabilesc relaţii noi şi mai strânse cu cârmuitorii planetelor, ai sistemelor şi ai universului. Concomitent cu stabilirea acestor noi asociaţii, anumiţi administratori ai suprauniversului se instalează în capitalele constelaţiilor în calitate de consultanţi voluntari pe lângă Părinţii Preaînalţi.

Atunci când o constelaţie este astfel stabilizată în lumină, organizarea legislativă ia sfârşit şi ansamblul Suveranilor Sistemici, prezidat de Preaînalţi, va lucra în locul ei. Acum, şi pentru prima dată, aceste adunări administrative tratează direct cu guvernul suprauniversului chestiuni care ţin de relaţiile cu Havona şi cu Paradisul. Dealtfel, constelaţia rămâne ataşată universului local ca şi înainte. Pe parcursul stadiilor succesive ale vieţii stabilizate, univitaţii continuă să administreze lumile morontiale ale constelaţiei.

Odată cu trecerea epocilor, Părinţii Constelaţiei preiau tot mai multe dintre funcţiile mai detaliate de administrare sau de supraveghere, alteori centralizate în sediul universului. Când al şaselea stadiu al stabilizării va fi atins, aceste constelaţii unificate vor fi dobândit o poziţie de autonomie aproape completă. La intrarea în al şaptelea stadiu de ancorare se vor vedea, fără nici o îndoială, conducătorii lor înălţaţi la adevărata demnitate pe care o semnifică numele lor, cei Preaînalţi. În toate privinţele, constelaţiile vor trata atunci direct cu şefii suprauniversului, în timp ce guvernul universului local se va extinde pentru a prelua responsabilităţile noilor obligaţii faţă de marele univers.

## 10.AL PATRULEA STADIU AL UNIVERSULUI LOCAL

Când un univers local se ancorează în lumină şi viaţă, intră îndată în circuitele stabilite ale suprauniversului. Cei Îmbătrâniţi de Zile proclamă atunci instituţia *consiliului suprem de autoritate nelimitată*. Acest nou corp guvernamental este compus dintr-o sută de Fideli ai Zilelor şi este prezidat de Uniunea Zilelor. Primul lui act constă în a recunoaşte că suveranitatea Fiului Creator Stăpân este menţinută.

Administrarea universului, în ceea ce îi priveşte pe Gabriel şi pe Tatăl Melchizedek, nu suportă nici o schimbare. Acest consiliu de autoritate nelimitată se ocupă, în principal, de noi probleme şi de noi condiţii ce se ivesc din statutul avansat al luminii şi vieţii.

Inspectorul Asociat mobilizează acum toate Santinele Ataşate pentru a constitui *corpul de stabilizare al universului local* şi cere Tatălui Melchizedek să împartă supravegherea cu el. Acum, şi pentru prima dată, un corp al Spiritului Inspirat al Trinităţii este ataşat serviciului Uniunii Zilelor.

Ancorarea unui întreg univers local în lumină şi viaţă iniţiază profunde remanieri în întregul plan administrativ, de la lumile locuite individuale până la sediul universului. Se stabilesc noi relaţii cu constelaţiile şi cu sistemele. Spiritul-Mamă al universului local trăieşte experienţa unor noi relaţii de legătură cu Spiritul Stăpân al suprauniversului. Gabriel stabileşte cu Cei Îmbătrâniţi de Zile un contact direct care îi permite să acţioneze în cazul în care Fiul Maestru ar lipsi din lumea sa sediu.

În cursul acestei epoci şi a celor următoare, Fiii Magistrali continuă să funcţioneze ca judecători ai guvernării divine, în timp ce o sută dintre aceşti Fii Avonali ai Paradisului formează un nou consiliu superior al Strălucitoarei Stele de Dimineaţă în capitala universului. Mai târziu, şi la cererea Suveranilor Sistemici, unul dintre aceşti Fii Magistrali va deveni consilierul suprem staţionat pe lumea-sediu a fiecărui sistem, până când va fi atins al şaptelea stadiu al unităţii.

Pe parcursul acestei epoci, nu numai Fiii Învăţători ai Trinităţii acţionează în calitate de consultanţi voluntari pe lângă Suveranii Planetari, ci tot aşa ei servesc, în grupuri de câte trei, şi pe lângă Părinţii Constelaţiei. Şi aceşti din urmă Fii îşi găsesc, în cele din urmă, locul lor în universul local, căci în momentul acela ei încetează să fie supuşi jurisdicţiei creaţiei locale şi sunt ataşaţi serviciului consiliului suprem cu autoritate nelimitată.

Atunci, şi pentru prima dată, corpul finalitarilor recunoaşte jurisdicţia unei autorităţi exterioare Paradisului, consiliul suprem. Până acum, finalitarii nu admiteau nici o supraveghere în partea aceasta a Paradisului.

Fiii Creatori ai acestui univers stabilizat petrec mult timp în Paradis şi pe lumile sale asociate şi, de asemenea, pentru a sfătui numeroasele grupuri finalitare servind în orice creaţie locală. În acest fel Mihail ca om se asociază frăţeşte, într-un mod mai deplin, cu muritorii finalitari înălţaţi.

Este cu totul inutil să se speculeze asupra funcţiunilor Fiilor Creatori faţă de universurile exterioare, în prezent în curs de asamblare preliminară, însă noi ne angajăm toţi, din când în când, în astfel de speculaţii. Cu prilejul atingerii celui de-al patrulea stadiu al dezvoltării, Fiul Creator devine administrativ liber. Divina

Slujitoare îşi îmbină tot mai mult serviciul ei cu cel al Spiritului Stăpân al suprauniversului său şi cu Spiritul Infinit. Se pare că se stabilesc noi şi sublime relaţii între Fiul Creator, Spiritul Creativ, Stelele de Seară, Fiii Învăţători şi corpul tot mai mare al finalitarilor.

Dacă Mihail ar trebui vreodată să părăsească Nebadonul, Gabriel ar deveni fără îndoială administratorul general împreună cu Tatăl Melchizedek ca asociat. În acelaşi timp, un nou statut ar fi conferit tuturor ordinelor de cetăţeni permanenţi, cum ar fi Fiii Materiali, univitaţii, midsonitarii, susaţii şi muritorii contopiţi cu Spiritul, însă atâta timp cât evoluţia va continua, serafimii şi îngerii vor fi necesari în administrarea universului.

Noi am dobândit, cu toate acestea, o convingere în ceea ce priveşte două dintre punctele speculaţiilor noastre: dacă Fiii Creatori sunt destinaţi să lucreze în universurile exterioare, Divinele Slujitoare îi vor însoţi cu siguranţă. Noi suntem, de asemenea, siguri că Melchizedekii vor rămâne în universurile lor de origine. Noi susţinem că ei sunt destinaţi să joace roluri comportând responsabilităţi tot mai mari în guvernarea şi în administrarea universului local.

## 11.STADIILE SECTOARELOR MINORE ŞI MAJORE

Sectoarele minore şi majore ale suprauniversului nu figurează direct în planul de ancorare în lumină şi viaţă. Acest progres evolutiv ţine în primul rând de universul local ca unitate, şi nu se referă la componentele lor. Un supraunivers este stabilizat în lumină şi viaţă imediat ce toate universurile locale care îl compun sunt astfel făcute perfecte, însă nici unul dintre cele şapte suprauniversuri nu a atins încă nivelul de progres care să îl apropie de această fază , nici măcar pe departe.

*Epoca sectoarelor minore*. Atât cât se poate pătrunde cu observarea, al cincilea stadiu de stabilizare, sau stadiul sectoarelor minore, se referă exclusiv la statutul fizic şi la ancorarea coordonată a celor o sută de universuri locale asociate în circuitele stabilite ale suprauniversului. Se pare că doar centrele de putere şi asociaţii lor vor fi atinşi de aceste realinieri ale creaţiei materiale.

*Epoca sectoarelor majore*. În ceea ce priveşte al şaselea stadiu, acela al stabilizării sectoarelor majore, noi nu putem decât să invocăm nişte ipoteze, deoarece nici unul dintre noi nu a asistat la un astfel de eveniment. Noi putem, cu toate acestea, să facem numeroase presupuneri în ceea ce priveşte remanierile administrative şi de alt gen care vor însoţi probabil un statut atât de avansat al lumilor locuite şi al grupărilor lor din univers.

Din moment ce statutul sectoarelor minore se referă la coordonarea echilibrului fizic, noi deducem că unificarea sectoarelor majore va interesa anumite noi nivele de împlinire intelectuală şi, poate, anumite înfăptuiri avansate în realizarea supremă a înţelepciunii cosmice.

Pentru a ajunge la concluzii privitoare la remanierile care vor însoţi probabil realizarea nivelelor de progres evolutive încă neatinse, noi ne bazăm pe rezultatele unor asemenea înfăptuiri omoloage din lumile individuale şi pe experienţele muritorilor individuali care locuiesc pe sfere vechi şi foarte dezvoltate.

Să fie clar că mecanismele administrative şi tehnicile guvernamentale ale universului şi ale unui suprauniverse nu pot în nici un fel limita, sau întârzia, dezvoltarea evolutivă sau progresul spiritual al unei planete individuale locuite sau a vreunui muritor de pe această sferă.

În unele dintre universurile mai vechi, noi găsim lumi stabilizate în al cincilea şi în al şaselea stadiu al vieţii — şi care chiar au intrat bine în ce-a de-a şaptea epocă — sistemele lor locale nu sunt încă stabilizate în lumină. Planetele mai tinere pot întârzia unificarea sistemului, însă acest fapt nu împiedică cu nimic progresul unei lumi mai vârstnice şi mai evoluate. Limitările datorate mediului nu pot nici ele, nici chiar pe o lume izolată, contracara împlinirea personală a individului muritor. Isus din Nazaret, ca om între oameni, a atins personal statutul luminii şi al vieţii pe Urantia cu peste o mie nouă sute de ani în urmă.

Observând ceea ce se întâmplă pe lumi stabilizate de foarte mult timp, noi ajungem la concluzii destul de valabile cu privire la ceea ce se va întâmpla când un suprauniverse întreg se va ancora în lumină, chiar dacă nu putem formula ipoteze bine întemeiate asupra stabilizării celor şapte suprauniversuri.

## 12.AL ŞAPTELEA STADIU SAU STADIUL SUPRAUNIVERSURILOR

Nu putem prevedea pozitiv ceea ce s-ar întâmpla dacă un suprauniverse s-ar ancora în lumină, deoarece un astfel de eveniment nu s-a produs niciodată. Conform învăţăturilor Melchizedekilor, care nu au fost niciodată contrazise, noi deducem că se vor efectua schimbări radicale în organizarea şi în administrarea fiecărei unităţi de creaţie a timpului şi spaţiului, de la lumile locuite până la cartierele generale ale suprauniversului.

Se crede, în general, că un mare număr de Fii Trinitizaţi de creaturi şi neavând alte sarcini speciale vor fi adunaţi în cartierele generale şi în capitalele divizionare ale suprauniversurilor stabilizate. Acest fapt ar putea servi la pregătirea din timp pentru primirea într-o bună zi a celor ce sosesc din spaţiul exterior, îndreptându-se către Havona şi Paradis. Însă, în realitate, noi nu ştim cu siguranţă acest lucru.

Dacă un suprauniversul s-ar ancora în lumină şi viaţă, noi credem că Supraveghetorii Necalificaţi ai Supremului, care sunt acum consilierii săi, ar devenii corpurile administrative superioare pe lumea-sediu a suprauniversului. Ei sunt personalităţile capabile să contacteze direct pe administratorii absoniţi, care ar deveni imediat activi în suprauniversul stabilizat. Cu toate că aceşti Supraveghetori Necalificaţi au lucrat mult timp în funcţia de consilieri şi de consultanţi în unităţi evolutive avansate ale creaţiei, ei nu şi-ar asuma responsabilităţi administrative înainte ca autoritatea Fiinţei Supreme să fi devenit suverană.

Supraveghetorii Necalificaţi ai Supremului care acţionează mai larg în această epocă nu sunt nici finiţi, nici absoniţi, nici ultimi, nici infiniţi: ei *sunt* supremaţia şi nu fac decât să îl reprezinte pe Dumnezeul Suprem. Ei personalizează supremaţia spaţiului-timp şi nu acţionează, deci, în Havona. Ei lucrează doar ca unificatori supremi. Poate că sunt implicaţi în tehnica reflexivităţii universale, însă noi nu suntem siguri de acest lucru.

Nici unul dintre noi nu are o idee satisfăcătoare despre ceea ce se va întâmpla când marele univers (grupul celor şapte suprauniversuri depinzând de Havona) va fi în întregime stabilizat în lumină şi viaţă. Este în afară de orice îndoială că acest eveniment va reprezenta în analele eternităţii evenimentul cel mai important de la apariţia universului central. Unii susţin că Fiinţa Supremă însăşi se va ridica din misterul Havonei care învăluie persoana sa spirituală şi îşi va stabilii reşedinţa în sediul celui de al şaptelea suprauniversul ca suveran atotputernic şi experienţial al creaţiilor făcute perfecte ale timpului şi spaţiului, însă, în realitate, nu ştim cu siguranţă acest lucru.

[Prezentat de un Puternic Mesager ataşat temporar Consiliului Arhanghelilor pe Urantia.]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A II-A - UNIVERSUL LOCAL

## CAPITOLUL 56 - UNITATE UNIVERSALĂ

Dumnezeu este unitate. Deitatea este coordonată universal. Universul universurilor este un vast mecanism integrat care este controlat în mod absolut de o singură minte infinită. Domeniul fizic, cel intelectual şi cel spiritual ale creaţiei universale sunt corelate prin putere divină. Perfectul şi imperfectul sunt într-adevăr în corelaţie, şi datorită acestui lucru, creatura finită evolutivă poate să se înalţe în Paradis respectând ordinul Tatălui Universal: " Fiţi perfecţi, aşa cum şi eu sunt perfect."

Diversele nivele ale creaţiei sunt toate unificate în planurile şi în administraţia Arhitecţilor Universului Principal. Pentru minţile încercuite ale muritorilor din timp-spaţiu universul poate prezenta multe probleme şi situaţii care aparent oferă un tablou de disarmonie şi indică absenţa unei coordonări efective; însă aceia dintre noi care sunt capabili să observe întinderi mai largi ale fenomenelor universale, şi care sunt experimentaţi în această artă de a sesiza unitatea fundamentală pe care se sprijină diversitatea creativă şi de a descoperi unicitatea divină răspândită în toată această funcţionare a pluralităţii, aceia percep mai bine ţelul divin şi unic expus în toate aceste numeroase manifestări ale energiei creatoare universale.

### 1.COORDONARE FIZICĂ

Creaţia fizică sau materială nu este infinită, însă ea este perfect coordonată. Există forţa, energia, şi puterea, însă toate au o singură origine. Cele şapte suprauniversuri sunt, în aparenţă, de o natură duală, universul central de o natură triunică, iar Paradisul de o constituţie unică. Paradisul este sursa actuală a tuturor universurilor materiale — trecute, prezente şi viitoare. Această derivaţie cosmică este însă un eveniment al *eternităţii*; în nici un moment din *timp* — trecut, prezent sau viitor — spaţiul sau cosmosul material nu provin din Insula nucleară de Lumină. Ca sursă cosmică, Paradisul funcţionează dinainte de spaţiu şi înainte de timp.

Derivaţiile sale ar părea a fi deci lipsite de origine în timp şi spaţiu, dacă ele nu ar apărea prin intermediul Absolutului Necalificat, depozitarul lor ultim în spaţiu, revelatorul şi regulatorul lor în timp.

Absolutul Necalificat susţine universul fizic, în timp ce Absolutul Deităţii motivează distinsul supracontrol al întregii realităţi materiale, iar ambele Absolute sunt unite în mod funcţional de Absolutul Universal. Această corelaţie coezivă a universului material este cel mai bine înţeleasă de toate personalităţile — materiale, morontiale, absonite şi spirituale — prin observarea faptului că toată realitatea materială autentică este sensibilă la gravitaţia care converge în Paradisul inferior.

Unificarea prin gravitaţie este universală şi invariantă; sensibilitatea faţă de energia pură fiind, de asemenea, universală şi ineluctabilă. Energia pură (forţa primordială) şi spiritul pur sunt pe deplin presensibile faţă de gravitaţie. Aceste forţe primordiale, inerente Absolutelor, sunt controlate personal de Tatăl Universal al purei energii şi al purului spirit în lăcaşul său supramaterial.

Energia pură este ancestrul tuturor realităţilor funcţionale relative, nespirituale, în timp ce spiritul pur este potenţialul supracontrolului divin conducător al tuturor sistemelor energetice fundamentale, iar aceste realităţi, a căror diversitate se manifestă în întregul spaţiu şi se observă în mişcările timpului, sunt ambele centrate în persoana Tatălui Paradisului. În el, ele sunt una — trebuie să fie unificate — deoarece Dumnezeu este unul. Personalitatea Tatălui este absolut unificată.

În natura infinită a lui Dumnezeu nu poate exista nici o dualitate a realităţii, adică o realitate fizică şi una spirituală; însă de îndată ce privim în afara nivelelor infinite şi de realitatea absolută a valorilor personale ale Tatălui Paradisiac, observăm existenţa acestor două realităţi şi recunoaştem că ele sunt pe deplin sensibile la prezenţa sa personală. În el subzistă toate lucrurile.

În momentul în care vă îndepărtaţi de conceptul necalificat al personalităţii infinite a Tatălui Paradisului, trebuie să admiteţi că MINTEA reprezintă tehnica inevitabilă de a unifica divergenţa tot mai accentuată a acestor manifestări universale duale ale personalităţii monotetice originare a Creatorului, Prima Sursă-Centru — EU SUNT-ul.

## 2.UNITATE INTELECTUALĂ

Tatăl-Gând realizează expresia spiritului în Fiul-Cuvânt şi obţine expansiunea realităţii în vastele universuri materiale. Expresiile spirituale ale Fiului Etern sunt corelate cu nivelele materiale ale creaţiei prin funcţiunile Spiritului Infinit. Aceasta stabileşte corelaţia dintre realităţile spirituale şi repercusiunile materiale ale Deităţii cu ajutorul minţii sensibile la spirit şi prin actele minţii care dirijează fizicul.

Mintea este înzestrarea funcţională a Spiritului Infinit, având prin urmare potenţial infinit şi răspândire universale. Gândul primordial al Tatălui Universal se eternizează într-o expresia duală: pe de o parte Insula Paradisului, şi pe de altă parte egalul ei în Deitate, Fiul Etern spiritual. O astfel de dualitate a realităţii eterne face ca Dumnezeul minte, Spiritul Infinit, să fie inevitabil. Mintea este cadrul de comunicare indispensabil între realităţile spirituale şi materiale. Creatura materială evolutivă poate concepe şi înţelege spiritul interior doar prin intermediul minţii.

Această minte infinită şi universală apare în universurile timpului şi spaţiului ca minte cosmică; şi, cu toate că se întinde de la serviciul primitiv al spiritelor adjutante până la mintea magnifică a conducătorului executiv al unui univers, chiar şi această minte cosmică este unificată în mod adecvat prin supravegherea celor Şapte Spirite Stăpân, care sunt la rândul lor coordonate de Mintea Supremă a timpului şi spaţiului, şi în perfectă corelare cu mintea Spiritului Infinit care înglobează totul.

## 3.UNIFICARE SPIRITUALĂ

Aşa cum gravitaţia universală a minţii este centrată în prezenţa personală a Spiritului Infinit în Paradis, tot aşa şi gravitaţia universală a spiritului se centrează în prezenţa personală a Fiului Etern în Paradis. Tatăl Universal este unul, însă pentru timp-spaţiu el este revelat în fenomenele duale ale energiei pure şi ale spiritului pur.

Realităţile spirituale ale paradisului sunt una toate; însă, în toate situaţiile şi relaţiile din timp-spaţiu acest spirit unic este revelat în fenomenele duale ale personalităţilor şi emanaţiilor spirituale ale Fiului Etern şi ale personalităţilor şi influenţelor spirituale ale Spiritului Infinit şi ale creaţiilor lui asociate; şi mai există o a treia manifestare — fragmentările spiritului pur — dăruirea de către Tată a Ajustorilor Gândirii şi altor entităţi spirituale care sunt prepersonale.

Oricare ar fi nivelul activităţilor universale la care aţi întâlni fenomene spirituale sau aţi lua legătura cu fiinţe spirituale, să ştiţi că ele derivă din Dumnezeu, care este spirit, prin intermediul Fiului Spirit şi al Spiritului Mental Infinit., iar acest vast spirit operează sub formă de fenomen pe lumile evolutive ale timpului în funcţie de indicaţiile venite din sediul universurilor locale. Din aceste capitale ale Fiilor Creatori vin Spiritul Sfânt şi Spiritul Adevărului, împreună cu serviciul spiritelor mentale adjutante, pe nivelele inferioare ale minţilor materiale aflate în evoluţie.

În timp ce mintea este mai unificată la nivelul Spiritelor Stăpân în asociere cu Fiinţa Cosmică şi în calitate de minte cosmică subordonată Minţii Absolute, serviciul spiritului pe lângă lumile aflate în evoluţie este mai direct unificat în personalităţile aflate în sediile universurilor locale şi în persoanele Slujitoarelor Divine care le cârmuiesc, acestea fiind la rândul lor în corelaţie aproape perfectă cu circuitul paradisiac de gravitaţie al Fiului Etern, în care se produce unificarea finală a tuturor manifestărilor spirituale din spaţiu-timp.

Existenţa ca creatură devenită perfectă poate fi atinsă, susţinută şi eternizată prin contopirea minţii conştiente de sine cu un fragment al înzestrării spirituale pre-Trinitare al uneia din persoanele Trinităţii Paradisului. Mintea muritoare este creaţia Fiilor şi Fiicelor Fiului Etern şi a Spiritului Infinit şi, atunci când este contopită cu Ajustorul Gândirii de la Tată, ea participă la înzestrarea spirituală trinitară a tărâmurilor evolutive. Aceste trei expresii spirituale devin însă perfect unificate în finalitari, aşa cum erau unificate în eternitate în Universalul EU SUNT înainte ca el să devină Tatăl Universal al Fiului Etern şi al Spiritului Infinit.

Întotdeauna şi în ultimă instanţă Spiritul trebuie să devină triplu în expresia sa şi unificat Trinitar în realizarea sa finală. Spiritul provine dintr-o singură sursă printr-o expresie triplă; iar în finalitate el trebuie să atingă şi atinge efectiv deplina sa realizare în unificarea divină care este experimentată găsindu-l pe Dumnezeu — unitatea cu divinitatea — în eternitate şi prin intermediul minţii cosmice a expresiei infinite a cuvântului etern al gândirii universale a Tatălui .

## 4.UNIFICARE A PERSONALITĂTII

Tatăl Universal este o personalitate unificată prin putere divină; prin urmare, toţi copiii săi ascendenţi vor fi la rândul lor personalităţi pe deplin unificate înainte de a atinge Havona, fiind purtaţi în Paradis de avântul forţei vii a Ajustorilor Gândirii, care au plecat din Paradis pentru a locui în muritorii materiali conformându-se mandatului Tatălui.

Personalitatea are aptitudinea inerentă de a-şi extinde raza de acţiune pentru a unifica toate realităţi care o constituie. Personalitatea Infinită a Primei Surse-Centru, Tatăl Universal, unifică cele şapte Absolute care formează Infinitatea; iar personalitatea omului muritor, fiind un dar exclusiv şi direct al Tatălui Universal, posedă la rândul ei potenţialul de a unifica factorii constituenţi ai creaturii muritoare. O astfel de creativitate unificatoare a oricărei personalităţi a creaturii este un semn din naştere al sursei sale înalte şi exclusive şi totodată o probă suplimentară a contactului ei neîntrerupt cu aceeaşi sursă prin circuitul personalităţii, prin intermediul căruia personalitatea creaturii menţine un contract direct şi susţinut cu Tatăl Paradisiac al tuturor personalităţilor.

Cu toate că Dumnezeu se manifestă pornind din domeniile Septuplului trecând prin ceea ce este suprem şi ultim, până la Dumnezeul Absolut, circuitul personalităţii, centrat în Paradis şi în persoana Dumnezeului Tată, oferă condiţii pentru unificarea completă şi perfectă a tuturor acestor expresii diverse ale personalităţii divine în ceea ce le priveşte pe toate personalităţile creaturilor, la toate nivelele de existenţă inteligentă şi în toate tărâmurile universurilor perfecte, devenite perfecte şi în curs de perfecţionare.

Pentru şi în universuri, Dumnezeu este într-adevăr tot ceea ce am descris; însă, pentru voi şi pentru toate celelalte creaturi care îl cunosc pe Dumnezeu, el este unul, Tatăl vostru şi al lor. Pentru o personalitate, Dumnezeu nu poate reprezenta o pluralitate. Dumnezeu este Tată pentru fiecare dintre creaturile sale, şi este literalmente imposibil ca vreun copil să aibă mai mult decât un tată.

Din punct de vedere filozofic, cosmic şi cu referire la nivelele diferenţiate şi la locurile de manifestare, puteţi şi trebuie să concepeţi funcţionarea Deităţilor plurale şi să postulaţi existenţa mai multor Trinităţi; cu toate acestea, de la un capăt la altul al universului stăpân, în experienţa adoraţiei, Dumnezeu este unul în contactul personal al fiecărei persoane care îl adoră; iar această Deitate personală şi unificată este părintele nostru din Paradis, Dumnezeu Tatăl, dăruitorul, ocrotitorul, şi Tatăl tuturor personalităţilor, de la oamenii muritori de pe lumile locuite până la Fiul Etern de pe Insula Centrală de Lumină.

## 5.UNITATE A DEITĂŢII

Unitatea, indivizibilitatea Deităţii Paradisului este existenţială şi absolută. Există trei personalizări eterne ale Deităţii — Tatăl Universal, Fiul Etern, şi Spiritul Infinit — însă în Trinitatea Paradisului ele sunt *realmente* o singură Deitate, nedivizată şi indivizibilă.

Începând cu nivelul originar Paradis-Havona al realităţii existenţiale, s-au diferenţiat două nivele subabsolute, pe care Tatăl, Fiul şi Spiritul au început să creeze numeroşi asociaţi şi subordonaţi personali. Şi cu toate că nu este nimerit, din acest punct de vedere, să luăm în considerare unificarea deităţii absonite pe nivelele transcendente ale ultimităţii, este posibil să se examineze câteva caracteristici ale funcţiunii unificatoare a diverselor personalităţi ale Deităţii în care divinitatea se manifestă funcţional în diversele sectoare ale creaţiei şi pentru diferite ordine de fiinţe inteligente.

Funcţionarea prezentă a divinităţii în suprauniversuri se manifestă activ în acţiunile Creatorilor Supremi — Fii şi Spirite Creatoare ale universurilor locale, Cei Îmbătrâniţi de Zile ai suprauniversurilor şi cele Şapte Spirite Stăpân ale Paradisului. Aceste fiinţe constituie primele trei nivele ale Dumnezeului cel Septuplu, conducând interior la Tatăl Universal, iar tot acest domeniu al Dumnezeului Septuplu se coordonează pe primul nivel al deităţii experienţiale în Fiinţa Supremă în evoluţie.

În Paradis şi în universul central, unitatea Deităţii este un fapt existenţial. În toate universurile care evoluează în timp şi spaţiu, unitatea Deităţii este ceva care se dobândeşte.

## 6.UNIFICARE A DEITĂŢII EVOLUŢIONARE

Când cele trei persoane eterne ale Deităţii funcţionează ca Deitate nedivizată în Trinitatea Paradisului, ele dobândesc unitatea perfectă. Tot astfel, atunci când ele creează, fie în asociere, fie separat, progenitura lor Paradisiacă arată unitatea caracteristică a divinităţii, iar această divinitate de intenţie, manifestată de Creatorii şi Conducătorii Supremi ai domeniilor spaţio-timpului, se traduce prin potenţialul de putere verificat al suveranităţii supremaţiei universale care, în prezenţa unităţii energiei impersonale a universului, constituie o tensiune a realităţii care poate fi rezolvată numai prin unificarea adecvată cu realităţile personalităţii experienţiale ale Deităţii experienţiale.

Realităţile de personalitate ale Fiinţei Supreme emană de la Deităţile Paradisului şi se unifică, pe lumea călăuză a circuitului exterior Havonei, cu prerogativele puterii Atotputernicului Suprem care provin de la divinităţile Creatoare ale marelui univers. Dumnezeu Supremul a existat ca persoană, în Havona, înainte de crearea celor şapte suprauniversuri, însă a funcţionat doar pe nivele spirituale. Evoluţia Atotputernicei puteri a Supremaţiei prin diverse sinteze de divinitate în universurile în evoluţie s-a tradus printr-o nouă prezenţă de putere a Deităţii, care s-a coordonat cu persoana spirituală a supremului în Havona prin intermediul Minţii Supreme, care a trecut în acelaşi timp de la potenţialul aflat în mintea infinită a Spiritului Infinit la mintea funcţional activă a Fiinţei Supreme.

Creaturile cu minte materială din lumile evolutive ale celor şapte suprauniversuri pot înţelege unitatea Deităţii numai urmărindu-i evoluţia în această sinteză putere-personalitate a Fiinţei Supreme. Oricare ar fi nivelul de existenţă, Dumnezeu nu poate depăşi capacitatea conceptuală a fiinţelor care trăiesc pe un asemenea nivel. Omul muritor trebuie, prin recunoaşterea adevărului, prin aprecierea frumuseţii şi prin adorarea bunătăţii, să dezvolte recunoaşterea unui Dumnezeu al iubirii şi să progreseze apoi prin nivele de deitate ascendentă, până la înţelegerea Supremului. După ce a fost astfel percepută ca unificată în putere, Deitatea poate fi apoi personalizată în spirit pentru a fi înţeleasă şi atinsă de creaturi.

Muritorii ascendenţi dobândesc înţelegerea puterii Atotputernicului în capitalele suprauniversului şi înţelegerea personalităţii Supremului pe circuitele Havonei; cu toate acestea, ei nu găsesc efectiv Fiinţa Supremă aşa cum sunt destinaţi să găsească Deităţile Paradisului. Nici chiar finalitarii, care sunt spirite de al şaselea stadiu, nu au găsit Fiinţa Supremă, şi nici nu au şansa de a o găsi până când nu au dobândit statutul de spirite aflate în al şaptelea stadiu, şi până când Supremul nu devine efectiv funcţional în activităţile universurilor viitoare exterioare.

În schimb, atunci când ascenderii găsesc Tatăl Universal ca al şaptelea nivel al Dumnezeului Septuplu, ei au atins personalitatea Primei Persoane a *tuturor* nivelelor de deitate de relaţii personale cu creaturile universale.

## 7.REPERCURSIUNI EVOLUŢIONARE UNIVERSALE

Progresul continuu al evoluţiei în universurile timpului-spaţiu este însoţit de revelaţii tot mai cuprinzătoare ale Deităţii pentru toate creaturile inteligente. Când apogeul progresului evolutiv este atins într-o lume, într-un sistem, într-o constelaţie, într-un univers, într-un suprauniversul, sau în marele univers, acesta reprezintă semnalul care corespunde extinderii funcţiunii deităţii pentru şi în aceste unităţi progresive ale creaţiei, iar fiecare dintre aceste intensificări ale realizării divine este însoţită de anumite repercusiuni bine definite ale unei manifestări lărgite a Deităţii în toate celelalte sectoare ale creaţiei. Extinzându-se din Paradis către exterior, fiecare nou domeniu al evoluţiei realizate şi dobândite constituie o revelaţie nouă şi lărgită a Deităţii experienţiale pentru universul universurilor.

Pe măsură ce componentele unui univers local sunt treptat stabilizate în lumină şi viaţă, Dumnezeu cel Septuplu este manifestat tot mai mult. Evoluţia în timp-spaţiu începe pe o planetă cu prima expresie a Dumnezeului Septuplu — asocierea Fiului Creator cu Spiritul Creativ — şi sub controlul lor. Odată cu stabilirea unui sistem în lumină, această legătură Fiu — Spirit atinge deplinătatea funcţiunii; iar când o întreagă constelaţie este astfel stabilită, o a doua fază a Dumnezeului Septuplu devine mai activă în tot acest ţinut. Împlinirea evoluţiei administrative a unui univers local este atinsă de servicii noi şi mai directe ale Spiritelor Stăpân ale suprauniversurilor; iar în acest punct începe şi acea revelare şi realizare din ce în ce mai profundă a Dumnezeului Suprem, care culminează în înţelegerea Fiinţei Supreme de către ascenderi atunci când trec prin lumile celui de-al şaselea circuit al Havonei.

Tatăl Universal, Fiul Etern şi Spiritul Infinit sunt manifestări ale deităţii existenţiale pentru creaturile inteligente ele nefiind, prin urmare, tot atât de extinse în relaţii de personalitate cu creaturile mentale şi spirituale ale întregii creaţii.

Ar trebui notat că muritorii ascendenţi pot experimenta prezenţa impersonală a nivelurilor succesive ale Deităţii cu mult înainte ca ei să devină îndeajuns de spiritualizaţi şi adecvat educaţi pentru a ajunge să recunoască personal şi experimental aceste Deităţi şi să ia contact cu ele în calitate de fiinţe personale.

Fiecare nouă împlinire evolutivă dintr-un sector al creaţiei, la fel ca orice nouă invazie a spaţiului de către manifestările deităţii, sunt însoţite de expansiuni simultane ale revelaţiei funcţionale a Deităţii în cadrul unităţilor întregii creaţii existând în acel moment şi organizate anterior. Această nouă invazie a muncii administrative a universurilor şi a unităţilor lor componente poate uneori să pară a nu fi executată întotdeauna în deplin acord cu tehnica anterior descrisă, deoarece se obişnuieşte să se trimită înainte grupuri de administratori pentru a pregăti calea pentru erele subsecvente şi succesive ale noului supercontrol administrativ. Chiar şi Dumnezeul Ultim lasă să se întrezărească supracontrolul său transcendental al universurilor pe parcursul stadiilor avansate ale unui univers local acordat în lumină şi în viaţă.

Este un fapt stabilit că pe măsură ce creaţiile timpului şi spaţiului sunt stabilizate progresiv în statutul evolutiv, se observă o funcţionare şi mai desăvârşită a Dumnezeului Suprem concomitent cu o retragere corespunzătoare a primelor trei manifestări ale Dumnezeului Septuplu. Dacă marele univers ar deveni stabilizat în lumină şi viaţă, care ar fi viitoarea funcţiune a manifestărilor Creatoare-Creative ale Dumnezeului Septuplu dacă Dumnezeul Suprem preia controlul direct al acestor creaţii ale timpului şi spaţiului? Va trebui oare ca aceşti organizatori şi pionieri ai universurilor spaţio-timpului să fie eliberaţi pentru activităţi similare şi în spaţiul exterior? Nu ştim, însă emitem o mulţime de ipoteze referitor la aceste probleme şi la altele legate de ele.

Cum frontierele Deităţii exponenţiale sunt extinse în afară în domeniile Necalificatului Absolut, noi ne imaginăm activitatea Dumnezeului Septuplu în cursul epocilor evolutive iniţiale ale acestor creaţii ale viitorului. Nu suntem cu toţii de acord în ceea ce priveşte statutul viitor al Celor Îmbătrâniţi de Zile şi al Spiritelor Stăpân ale suprauniversului. Nu ştim nici dacă Fiinţa Supremă va funcţiona sau nu ca în cele şapte suprauniversuri. Însă presupunem cu toţii că Mihailii, Fiii Creatori, sunt destinaţi să funcţioneze în aceste universuri exterioare. Unii susţin că epocile viitoare vor fi martorele unei forme de unire mai strânse dintre Fiii Creator şi Slujitoarele Divine asociate; este posibil chiar şi ca o asemenea uniune creatoare să se exteriorizeze într-o nouă expresie de identitate asociată-creatoare de natură ultimă. În realitate însă nu ştim nimic despre aceste posibilităţi ale viitorului nedezvăluit.

Cu toate acestea, ştim că în universurile timpului şi spaţiului, Dumnezeul Septuplu asigură o apropiere progresivă de Tatăl Universal, şi că această abordare evolutivă este unificată în mod exponenţial în Dumnezeul Suprem. Putem presupune că un astfel de plan trebuie să prevaleze în universuri exterioare; pe de altă parte, noile ordine de fiinţe care este posibil să locuiască în aceste universuri pot fi capabile să abordeze Deitatea pe nivele

ultime şi prin tehnici absonite. Pe scurt, nu avem nici cea mai vagă idee asupra tehnicii de abordare a deităţii care ar putea deveni operativă în universurile viitoare ale spaţiului exterior.

Cu toate acestea, estimăm că suprauniversurile devenite perfecte vor face într-un fel sau altul parte din cariera de ascensiune către Paradis a acelor fiinţe care ar putea locui aceste creaţii exterioare. Este pe deplin posibil ca în acea epocă viitoare să fim martorii apropierii locuitorilor spaţiului exterior de Havona prin cele şapte Suprauniversuri, administrate de Dumnezeu Supremul, cu sau fără colaborarea celor Şapte Spiritele Stăpân.

## 8.UNIFICATORUL SUPREM

Fiinţa Supremă are o funcţiune triplă în experienţa omului muritor. În primul rând, ea este unificatorul divinităţii temporal-spaţiale, Dumnezeul Septuplu. În al doilea rând, ea reprezintă maximul de Deitate pe care creaturile finite o pot efectiv înţelege. În al treilea rând, ea este singura cale pe care omul muritor poate aborda experienţa transcendentă de asociere cu mintea absonită, cu spiritul etern şi cu personalitatea Paradisiacă.

Finalitarii ascendenţi, care s-au născut în universurile locale, care au crescut în suprauniversuri şi care au fost educaţi în universul central, îmbrăţişează în experienţele lor personale potenţialul deplin de înţelegere a divinităţii temporal-spaţiale a Dumnezeului Septuplu, care se unifică în Suprem. Finalitarii servesc succesiv în universuri diferite de cele în care s-au născut, adunând astfel experienţă după experienţă până când diversitatea septuplă a experienţelor posibile pentru creaturi a fost înglobată în toată plenitudinea sa. Prin intermediul Ajustorilor interiori, finalitarii sunt capabili *să îl găsească* pe Tatăl Universal, însă prin acele tehnici ale experienţei ajung ei cu adevărat *să cunoască* Fiinţa Supremă, ei fiind meniţi serviciului şi *revelaţiei* acestei Deităţi Supreme în şi pentru universurile viitoare ale spaţiului exterior.

Amintiţi-vă de tot ceea ce Dumnezeu Tatăl şi Fiii săi din Paradis fac pentru noi; la rândul nostru, şi în spirit, avem ocazia să le facem pentru Fiinţa Supremă emergentă, şi în ea. În univers, experienţa iubirii, a bucuriei şi a slujirii este reciprocă. Dumnezeu Tatăl nu are nevoie ca fiii săi să îi ofere înapoi tot ceea ce el revarsă asupra lor; ei însă oferă (sau pot oferi) toate acestea semenilor lor şi Fiinţei Supreme aflate în evoluţie.

Toate fenomenele de creaţie reflectă activităţi spirituale creatoare anterioare. Isus a spus, şi este literalmente adevărat:"Fiul face doar acele lucruri pe care le vede făcute de Tată." La un moment dat, voi muritorii, puteţi începe să revelaţi supremul semenilor voştri şi puteţi lărgi treptat această revelaţie pe măsură ce vă înălţaţi către Paradis. În eternitate, veţi putea fi autorizaţi, în calitate de finalitari în al şaptelea stadiu, să faceţi revelaţii tot mai profunde ale acestui Dumnezeu al creaturilor evolutive pe nivele supreme — şi poate chiar ultime.

## 9.UNITATE UNIVERSALĂ ABSOLUTĂ

Absolutul Necalificat şi Absolutul Deităţii sunt unificate în Absolutul Universal. Absolutele sunt coordonate în Cel Ultim, condiţionate în Cel Suprem şi modificate spaţio-temporal în Dumnezeul Septuplu. Pe nivelele subinfinite există *trei* Absolute, însă în infinitate ele apar ca fiind *unul*. În Paradis există trei personalizări ale Deităţii, însă în Trinitate ele *sunt* una.

Problema filozofică majoră a universului principal este următoarea: Absolutul (cele trei Absolute considerate ca unul singur în infinitate) există de dinainte de Trinitate? Este oare Absolutul anterior Trinităţii sau Trinitatea precede Absolutul? Este Absolutul Necalificat o forţă-prezenţă independentă de Trinitate? Prezenţa Absolutului Deităţii implică funcţiunea nelimitată a Trinităţii? Şi reprezintă el, Absolutul Universal, funcţiunea finală a Trinităţii, sau chiar şi o Trinitate a Trinităţilor ?

La o primă abordare, un concept al Absolutului ca strămoş al tuturor lucrurilor — chiar şi al Trinităţii — pare să aducă o mulţumire provizorie care satisface logica şi unifică filozofia, însă orice concluzie de acest fel este invalidată de faptul că eternitatea Trinităţii Paradisului este actuală. Suntem învăţaţi şi credem că Tatăl Universal şi asociaţii săi Trinitari sunt eterni în natură şi existenţă. Există, prin urmare, o singură concluzie filozofică logică: pentru toate inteligenţele din univers, Absolutul este reacţia impersonală şi coordonată a Trinităţii (Trinităţilor) la toate situaţiile fundamentale şi primordiale ale spaţiului, în interiorul şi în exteriorul universului. Pentru toate personalităţile inteligente ale marelui univers, Trinitatea Paradisului rămâne mereu în finalitate, în eternitate, în supremaţie şi în ultimitate şi, în vederea tuturor scopurilor practice referitoare la înţelegerea personală şi la realizarea creaturilor, ea este absolută.

Modul în care mintea creaturilor poate aborda această problemă conduce la postulatul final care stabileşte Universalul EU SUNT ca fiind cauza primordială şi sursa necalificată atât a Trinităţii, cât şi a Absolutului. Prin urmare, atunci când dorim să ne formăm un concept personal asupra Absolutului, revenim la ideile şi la idealurile noastre ale Tatălui din Paradis. Când dorim să înlesnim înţelegerea sau să mărim percepţia acestui Absolut, altfel impersonal, ne întoarcem la faptul că Tatăl Universal este Tatăl existenţial al personalităţii absolute; Fiul Etern este Persoana Absolută, deşi în sens experienţial el nu este personalizarea Absolutului, iar apoi continuăm pe această linie, considerând că Trinităţile experienţiale culminează în personalizarea experienţială a Absolutului Deităţii. În acelaşi timp, noi concepem Absolutul Universal constituind, în univers şi în afara universului, fenomenele prezenţei manifeste a activităţilor impersonale a asocierilor coordonate şi verificate ale Deităţii, asocieri de supremaţie, de ultimitate şi de infinitate — Trinitatea Trinităţilor.

Dumnezeu Tatăl este perceptibil la toate nivelele de la finit la infinit şi, cu toate că creaturile sale, din Paradis până în lumile evolutive, l-au perceput diferit, numai Fiul Etern şi Spiritul Infinit îl cunosc ca infinitate.

Personalitatea spirituală este absolută numai în Paradis, iar conceptul de Absolut este necalificat numai în infinitate. Prezenţa Deităţii este absolută numai în Paradis, iar revelarea lui Dumnezeu trebuie să fie întotdeauna parţială, relativă, şi progresivă, până când puterea sa devine experienţial infinită în puterea spaţiului Absolutului Necalificat, în timp ce manifestarea personalităţii sale devine experienţial infinită în prezenţa manifestă a Absolutului Deităţii, iar aceste două potenţiale ale infinităţii devin unificate prin realitate în Absolutul Universal.

Dincolo de nivelele subfinite însă, cele trei Absolute *sunt* unul, şi acesta este modul în care infinitatea este realizată de Deitate, indiferent dacă vreun alt ordin al existenţei va realiza vreodată prin el însuşi conştiinţa infinităţii.

Statutul existenţial în eternitate implică o conştiinţă de sine existenţială a infinităţii, chiar dacă s-ar putea ca încă o eternitate să fie necesară pentru a experimenta realizarea de sine a potenţialităţilor experienţiale inerente unei eternităţi a infinităţii — o infinitate eternă.

Iar Dumnezeu Tatăl este sursa personală a tuturor manifestărilor Deităţii şi realităţii pentru toate creaturile inteligente şi pentru toate fiinţele spirituale din întregul univers al universurilor. Indiferent dacă atingeţi realizarea Dumnezeului Septuplu, dacă înţelegeţi Dumnezeul cel Suprem, dacă găsiţi pe Dumnezeul cel Ultim sau dacă încercaţi să realizaţi conceptul Dumnezeului Absolut, fie asta acum, fie în experienţele universale succesive ale eternului viitor, voi veţi descoperi, ca personalitate, spre satisfacţia voastră veşnică, că prin consumarea fiecărei aventuri l-aţi redescoperit, pe noi nivele experienţiale, pe Dumnezeul etern — Tatăl Paradisiac al tuturor personalităţilor universului.

Tatăl Universal este explicaţia unităţii universale aşa cum trebuie ea să fie realizată în mod suprem, chiar ultim, în unitatea postultimă a valorilor şi a semnificaţiilor absolute — Realitatea necalificată .

Maeştrii Organizatori ai Forţei ies în spaţiu şi îi mobilizează energiile pentru a-l face sensibil gravitaţional la atracţia paradisiacă a Tatălui Universal. Urmează apoi Fiii Creator, care organizează aceste forţe sensibile la gravitaţie în universuri locuite şi în ele evoluează creaturi inteligente, care primesc pentru ele însele spiritul Tatălui Paradisiac şi se ridică apoi către Tată pentru a deveni la fel ca el în toate atributele posibile ale divinităţii.

Înaintarea neîncetată şi în permanentă creştere a forţelor creative ale Paradisului prin spaţiu pare a prevesti întinderea neîncetată a domeniului de influenţă gravitaţională a Tatălui Universal şi nesfârşita înmulţire a diferitelor tipuri de creaturi inteligente care sunt capabile să îl iubească pe Dumnezeu şi să fie iubite de el şi care, devenind astfel cunoscătoare de Dumnezeu, pot alege să fie ca el, pot decide să atingă Paradisul şi să îl găsească pe Dumnezeu.

Universul universurilor este pe deplin unificat.Dumnezeu este unul în putere şi în personalitate. Toate nivelele energiei şi toate fazele personalităţii sunt coordonate. Din punct de vedere filozofic şi experienţial, în concept şi în realitate, toate lucrurile şi fiinţele sunt centrate în Tatăl Paradisului. Dumnezeu este totul şi în toate, şi nici un lucru sau fiinţă nu există fără el.

## 10.ADEVĂR, BUNĂTATE ŞI FRUMUSEŢE

Pe măsură ce lumile stabilite în viaţă şi lumină progresează de la etapa iniţială până la epoca a şaptea, ele caută succesiv să ajungă la realizarea realităţii Dumnezeului Septuplu, mergând de la adorarea Fiului Creator până la adorarea Tatălui său din Paradis. Pe parcursul celei de-a şaptea etape a istoriei unei astfel de lumi, muritorii aflaţi într-un permanent progres cresc în cunoaşterea Dumnezeului Suprem, în timp ce disting vag realitatea serviciului dominant al Dumnezeului Ultim.

Pe tot parcursul acestei epoci măreţe, căutarea principală a muritorilor aflaţi într-un permanent progres este aceea a unei mai depline înţelegeri şi a unei realizări mai depline a elementelor comprehensibile ale Deităţii — adevăr, frumuseţe şi bunătate. Acesta reprezintă efortul omului de a-l distinge pe Dumnezeu în minte, în materie şi în spirit. Şi, pe măsură ce muritorii urmează această căutare, ei se pomenesc din ce în ce mai absorbiţi în studiul experienţial al filozofiei, al cosmologiei şi al divinităţii.

Voi pricepeţi într-un oarecare măsură filozofia şi înţelegeţi divinitatea în adoraţie, în serviciul social şi în experienţa spirituală personală, însă limitaţi prea adesea căutarea frumuseţii — cosmologia — la studiul încercărilor artistice grosolane umane. Frumuseţea, arta, este în mare măsură o problemă de unificare a contrastelor. Frumuseţea supremă, apogeul artei finite, este drama unificării vastităţii extremelor cosmice ale Creatorului şi Creaturii. Omul îl găseşte pe Dumnezeu şi Dumnezeu îl găseşte pe om — creatura devine perfectă precum este Creatorul — aceasta este împlinirea celestă a frumuseţii supreme, atingerea culmii artei cosmice.

Materialismul, ateismul, reprezintă deci culmea urâţeniei, apogeul antitezei finite a frumosului. Cea mai înaltă frumuseţe constă în imaginea panoramică a unificării variaţiilor care s-au născut din realitatea armonioasă preexistentă.

Atingerea nivelelor cosmogonice ale gândirii include:

1.*Curiozitatea*. Foamea de armonie şi setea de frumuseţe. Încercări persistente de a descoperi noi nivele de relaţii cosmice armonioase.

2.*Aprecierea estetică*. Iubirea de frumos şi aprecierea tot mai mare a aspectului artistic care marchează toate manifestările creative pe toate nivelele de realitate.

3.*Sensibilitatea etică*. Prin realizarea adevărului, aprecierea frumuseţii conduce la sentimentul eternei justeţi a acestor lucruri, ajungând astfel la recunoaşterea divinei bunătăţi în relaţiile Deităţii cu toate fiinţele; iar astfel, chiar şi cosmogonia duce la căutarea valorilor divine ale realităţii — la conştiinţa de Dumnezeu.

Lumile stabilite în lumină şi viaţă sunt atât de preocupate de înţelegerea adevărului, a frumuseţii şi a bunătăţii pentru că aceste valori calitative îmbrăţişează revelaţia Deităţii pentru ţinuturile timpului şi spaţiului. Semnificaţiile adevărului etern exercită o atracţie combinată asupra naturii intelectuale şi spirituale a omului muritor. Frumuseţea universală îmbrăţişează relaţiile armonioase şi ritmurile creaţiei cosmice; ea constituie mai mult apelul intelectual şi conduce spre o înţelegere unificată şi sincronă a universului material. Bunătatea divină reprezintă revelaţia valorilor infinite minţii finite, pentru a fi percepute şi elevate până în pragul nivelului spiritual al înţelegerii umane.

Adevărul reprezintă fundamentul ştiinţei şi filozofiei, el fiind fundamentul intelectual al religiei. Frumuseţea susţine arta, muzica şi ritmurile semnificative ale oricărei experienţe umane. Bunătatea îmbrăţişează sensul etic, moralitatea şi religia — apetitul pentru perfecţiune experienţială.

Existenţa frumuseţii implică prezenţa unei minţi a creaturii care o apreciază, tot aşa cum, la fel de sigur, faptul evoluţiei progresive indică dominaţia Minţii Supreme. Frumuseţea este recunoaşterea intelectuală a sintezei spaţio-temporale armonioase a vastelor diversificări ale realităţii fenomenale, a cărei totalitate provine dintr-o unitate eternă preexistentă.

Bunătatea este recunoaşterea mentală a valorilor relative ale diverselor nivele de perfecţiune divină. Recunoaşterea bunătăţii implică o minte cu statut de muritor, o minte personală având capacitatea de a discerne între bine şi rău. Însă posesiunea bunătăţii, a măreţiei, este măsura unei reale ajungeri la divinitate.

Recunoaşterea *adevăratelor relaţii* implică existenţa unei minţi capabile să discearnă între adevăr şi eroare. Spiritul Adevărului dăruit care investeşte minţile umane de pe Urantia reacţionează infailibil la adevăr — relaţia spirituală vie a tuturor lucrurilor şi a tuturor fiinţelor aşa cum sunt ele coordonate în ascensiunea eternă către Dumnezeu.

Fiecare impuls al fiecărui electron, gând, sau spirit, reprezintă o unitate activă în întregul univers. Numai păcatul este izolat, iar răul rezistă gravitaţiei pe nivelele mentale şi spirituale. Universul este un întreg; nici un lucru sau fiinţă nu există şi nu trăieşte în izolare. Realizarea de sine este potenţial rea dacă este antisocială. Este literalmente adevărat: "Nici un om nu trăieşte prin sine." Socializarea cosmică constituie cea mai înaltă formă a unificării personalităţii, Isus a spus: "Cel care va voi să fie cel mai mare dintre voi, să devină slujitorul tuturor."

Chiar şi adevărul, frumuseţea şi bunătatea — abordarea intelectuală a oamenilor pentru a înţelege universul minţii, al materiei şi al spiritului — trebuie să fie combinate într-un concept unificat al unui *ideal* divin şi suprem. În măsura în care personalitatea muritoare unifică experienţa umană cu materia, cu mintea şi cu spiritul, acel ideal divin şi suprem devine unificat în putere în Supremaţie şi apoi personalizat ca un Dumnezeu al iubirii părinteşti.

Orice înţelegere intuitivă a relaţiei dintre părţi faţă de orice întreg dat necesită o pricepere inteligentă a relaţiilor tuturor părţilor cu acel întreg; iar în univers, aceasta înseamnă relaţia părţilor create cu Întregul Creativ. Deitatea devine astfel ţelul transcendental, chiar infinit, al realizării universale şi eterne.

Frumuseţea universală este recunoaşterea reflectării Insulei Paradisului în creaţia materială, în timp ce adevărul etern este ajutorul special al Fiilor Paradisului, care nu numai că se dăruiesc maselor muritoare, ci şi îşi răspândesc Spiritul Adevărului asupra tuturor oamenilor. Bunătatea divină este şi mai evidentă în serviciul plin de iubire al multiplelor personalităţi ale Spiritului Infinit. Însă iubirea, suma totală a acestor trei însuşiri, reprezintă perceperea de către om a lui Dumnezeu ca fiind Tată său Spiritual.

Materia fizică este umbra spaţio-temporală a strălucitoarei energii paradisiace a Deităţilor absolute. Semnificaţiile adevărului sunt repercusiunile în intelectul muritor ale cuvântului etern al Deităţii — înţelegerea spaţio-temporală a conceptelor supreme. Valorile bunătăţii divinităţii sunt serviciile pline de compasiune ale personalităţilor spirituale ale Universalului, ale Eternului şi ale Infinitului pe lângă creaturile finite temporal-spaţiale ale sferelor evolutive.

Aceste valori semnificative ale realităţii divinităţii sunt amestecate sub formă de iubire divină în relaţia Tatălui cu fiecare creatură personală. Ele sunt coordonate în Fiu şi în Fiii săi sub formă de compătimire divină. Ele îşi manifestă calităţile prin spirit şi prin copiii săi spirituali ca slujire divină, imagine a compătimirii divine a copiilor timpului. Aceste trei divinităţi sunt manifestate primordial cu Fiinţa Supremă, în calitate de sinteză a personalităţii-puterii. Ele sunt arătate în chip divers de Dumnezeul Septuplu în şapte asocieri diferite de semnificaţii şi de valori divine, pe şapte nivele ascendente.

Pentru omul limitat, adevărul, frumuseţea şi bunătatea îmbrăţişează deplina revelaţie a realităţii divine. Pe măsură ce această iubire-înţelegere a Deităţii îşi găseşte o expresie spirituală în vieţile muritorilor cunoscători de Dumnezeu, apar şi roadele divinităţii: pacea intelectuală, progresul social, satisfacţia morală, bucuria spirituală şi înţelepciunea cosmică. Muritorii avansaţi într-o lume aflată în al şaptelea stadiu al luminii şi vieţii au învăţat că iubirea este cel mai mare lucru din univers — şi ei ştiu că Dumnezeu este iubire.

Iubirea este dorinţa de a face bine altuia.

[Prezentat de un Puternic Mesager în vizită pe Urantia, la cererea Corpului Revelator din Nebadon şi în colaborare cu un anume Melchizedek, Prinţ Planetar locţiitor al Urantiei.]

*****

Acest capitol despre Unitatea Universală este al douăzeci şi cincilea dintr-o serie de expuneri făcute de feluriţi autori care au fost coordonaţi ca grup de către o comisie de personalităţi de pe Nebadon formată din doisprezece membri şi activând sub conducerea lui Mantutia Melchizedek. Am formulat aceste expuneri şi le-am transcris în limba engleză în anul 1934 al timpului de pe Urantia, folosind o tehnică autorizată de superiorii noştri.

# CARTEA URANTIA

**Aceste capitole au fost prezentate de un Corp de Personalităţi ale Universului Local acţionând prin autoritatea lui Gabriel din Salvington.**

# PARTEA A TREA

## ISTORIA URANTIEI

## CAPITOLUL 57 - ORIGINEA URANTIEI

La prezentarea extraselor din arhivele Jerusemului pentru înregistrările Urantiei cu privire la antecedentele şi la istoria ei timpurie, noi suntem îndrumaţi să calculăm timpul în termeni de uz curent — prezentul calendar de ani bisecţi de 365 de zile şi un sfert. De regulă, nu se va face nici o încercare de a se indica numărul exact de ani, deşi aceştia sunt cunoscuţi. Noi vom folosi cele mai apropiate numere întregi ca pe o metodă mai bună de prezentare a acestor fapte istorice.

Când se face referire la un eveniment vechi de acum unul sau două milioane de ani, noi intenţionăm să datăm o astfel de întâmplare ca petrecută cu acel număr de ani în urma, având ca punct de plecare primele decenii ale secolului al XX-lea al erei creştine. Vom descrie astfel derularea acestor evenimente mult îndepărtate ca având loc în perioade regulate de mii, de milioane şi de miliarde de ani.

### 1.NEBULOASA ANDRONOVER

Urantia îşi are originea în soarele vostru, iar soarele vostru este unul dintre diversele vlăstare ale nebuloasei Andronover, care a fost odată organizat ca o parte componentă a puterii fizice şi a substanţei materiale ale universului local al Nebadonului, şi însăşi această mare nebuloasă şi-a aflat originea în sarcina-forţă universală a spaţiului din suprauniversul Orvontonului, cu mult, mult timp în urmă.

În perioada de la începutul acestei relatări, Organizatorii Principali de Forţă Primară ai Paradisului avuseseră mult timp controlul deplin asupra energiilor spaţiale care au fost mai târziu organizate sub forma nebuloasei Andronover.

*În urmă cu 987 de miliarde de ani*, organizatorul de forţă asociat, îndeplinind atunci funcţiile inspectorului activ numărul 811.307 din seria Orvontonului, care călătorea în afara Uversei, a raportat Celor Îmbătrâniţi de Zile că toate condiţiile spaţiale erau favorabile iniţierii de fenomene de materializare într-un anumit sector al segmentului, la vremea aceea oriental, al Orvontonului.

*În urmă cu 900 de miliarde de ani*, după cum atestă arhivele Uversei, s-a înregistrat un permis dat de către Consiliul uversan al Echilibrului guvernului suprauniversului şi autorizând trimiterea unui personal şi a unui organizator de forţă în regiunea proiectată anterior de către inspectorul cu numărul 811.307. Autorităţile Orvontonului l-au împuternicit pe descoperitorul originar al acestui univers potenţial pentru a executa mandatul Celor Îmbătrâniţi de Zile, care prevedea organizarea unei noi creaţii materiale.

Înregistrarea acestei permisiuni semnifică faptul că personalul şi organizatorul de forţă plecaseră deja de pe Uversa în lunga călătorie către sectorul spaţial estic, unde urmau ca ulterior să se angajeze în acele activităţi prelungite încheiate cu ivirea unei noi creaţii fizice în Orvonton.

*În urmă cu 875 de miliarde de ani*, enorma nebuloasă Andronover, cu numărul 876.926, a fost iniţiată cum trebuie. S-a cerut numai prezenţa organizatorului de forţă şi a personalului de legătură pentru a se inaugura vârtejul de energie care s-a transformat până la urmă într-un vast ciclon spaţial. Ca urmare a iniţierii acestor mişcări de revoluţie nebulare, organizatorii de forţă vii se retrag pur şi simplu, perpendicular pe planul discului în rotaţie; apoi, calităţile inerente ale energiei asigură evoluţia progresivă şi ordonată a acestor noi sisteme fizice.

Cam prin această perioadă, expunerea trece la funcţionarea personalităţilor suprauniversului. În realitate, povestea are propriul ei început în punctul acesta - aproape în momentul în care organizatorii de forţă ai Paradisului se pregăteau să se retragă, după ce au făcut ca toate condiţiile de spaţiu-energie să fie gata pentru acţiunea directorilor de putere şi a controlorilor fizici ai suprauniversului Orvontonului.

### 2.STADIUL NEBULAR PRIMAR

Toate creaţiile materiale evolutive sunt născute din nebuloasele circulare gazoase, şi toate aceste nebuloase primare sunt circulare pe tot parcursul primei părţi a existenţei lor gazoase. Pe măsură ce îmbătrânesc, ele devin

de regulă spirale, iar atunci când funcţiunea lor de formaţiune solară şi-a terminat cursul, ele sfârşesc adesea ca roiuri stelare ori ca sori enormi, înconjuraţi de un număr variabil de planete, de sateliţi şi de mici grupuri de materie, asemănătoare în multe feluri propriului vostru minuscul sistem solar.

*În urmă cu 800 de miliarde de ani*, creaţia Andronover a fost bine statornicită ca fiind una dintre magnificele nebuloase primare ale Orvontonului. Când astronomii universurilor apropiate au privit în afară la acest fenomen al spaţiului, ei au văzut prea puţine lucruri care să le atragă atenţia. Estimările gravitaţiei făcute în creaţiile adiacente au indicat că materializările spaţiale aveau loc în regiunile andronoveriene, însă asta era tot.

*În urmă cu 700 de miliarde de ani,* sistemul Andronoverului a atins proporţii gigantice, şi au fost trimişi controlori fizici suplimentari pe nouă creaţii materiale înconjurătoare, pentru a oferi sprijin şi cooperare centrelor de putere ale acestui nou sistem material care evolua atât de rapid. La această dată îndepărtată, toate materialele lăsate moştenire creaţiilor ulterioare erau conţinute în limitele acestei gigantice roţi spaţiale, care a continuat să se rotească mereu şi, după ce a ajuns la diametrul ei maxim, să se rotească tot mai repede pe măsură ce a continuat să se contracte şi să se condenseze.

*În urmă cu 600 de miliarde de ani,* s-a ajuns la apogeul perioadei de mobilizare a energiei Andronoverului; nebuloasa a dobândit maximul masei ei. În această perioadă, ea era un gigantic nor circular de gaz într-o formă întrucâtva asemănătoare cu un sferoid turtit. Aceasta a fost perioada timpurie a formării diferenţiale a masei şi a variaţiei vitezei de rotaţie. Gravitaţia şi alte influenţe erau pe cale de a începe acţiunea lor de conversie a gazelor din spaţiu în materie organizată.

## 3.STADIUL NEBULAR SECUNDAR

Enorma nebuloasă a început atunci să capete forma spirală şi să devină clar vizibilă, chiar şi pentru astronomii universurilor îndepărtate. Aceasta este istoria naturală a majorităţii nebuloaselor; înainte de a începe să emane sori şi de a porni lucrarea de construcţie a universului, aceste nebuloase spaţiale secundare sunt observate de obicei sub aspectul *fenomenelor spirale*.

Observând această metamorfoză a nebuloasei Andronover, astronomii acestei ere îndepărtate au văzut exact ceea ce văd astronomii secolului al douăzecilea atunci când îşi îndreaptă telescoapele spre spaţiu şi privesc nebuloasele spirale din epoca prezentă a spaţiului extern adiacent.

Aproape în perioada în care s-a atins maximul masei, controlul gravitaţiei conţinutului de gaz a început să slăbească; a urmat stadiul scurgerilor de gaz - gazul ţâşnind ca două braţe gigantice distincte, care au plecat din două părţi opuse ale masei-mamă. Rotaţia rapidă ale acestui enorm nucleu central au dat curând o aparenţă de spirală celor doi curenţi de gaz care ţâşneau. Răcirea şi condensarea ulterioară a unor porţiuni dintre aceste braţe care s-au exteriorizat, au produs până la urmă un aspect noros. Aceste porţiuni mai dense erau vaste sisteme şi subsisteme de materie fizică, care se roteau prin spaţiu în mijlocul norului gazos al nebuloasei, totul fiind ţinut în siguranţă sub imperiul gravitaţiei roţii-mamă.

Însă nebuloasa începuse să se contracte, iar creşterea în viteză a mişcării de revoluţie a micşorat şi mai mult controlul gravitaţiei. În puţin timp, regiunile gazoase externe au început efectiv să scape de sub influenţa imediată a nucleului nebular, ieşind afară în spaţiu şi urmând nişte circuite cu contur neregulat, reîntorcându-se la regiunile nucleare pentru a închide circuitele, şi aşa mai departe. Dar acesta nu era decât un stadiu temporar al progresiei nebulare. Viteza mereu crescândă a rotirii urma ca în curând să lanseze în spaţiu sori enormi, pe circuite independente.

Şi iată ce s-a întâmplat pe Andronover cu epoci în urmă. Roata de energie a tot crescut, până când a ajuns la expansiunea ei maxima şi, apoi, când a început contracţia, ea s-a rotit tot mai repede până când, în cele din urmă, a fost atins stadiul centrifugal critic şi a început marea dezintegrare.

*În urmă cu 500 de miliarde de ani,* s-a născut primul soare andronoverian. Această rază arzândă s-a desprins de sub dominaţia gravitaţiei materne, şi a s-a lansat în spaţiu într-o aventură independentă în cosmosul creaţiei. Orbita ei a fost determinată de calea ei de ieşire. Aceşti sori tineri au devenit repede sferici, şi şi-au început lungile lor cariere pline de evenimente ca stele ale spaţiului. Exceptând nucleele nebulare terminale, marea majoritate a sorilor Orvontonului au avut o naştere similară. Aceşti sori expulzaţi trec prin diverse perioade de evoluţie şi de serviciu universal subsecvent.

*În urmă cu 400 de miliarde de ani,* nebuloasa Andronover a intrat în perioada sa de recaptare. Mulţi dintre sorii apropiaţi mai mici au fost capturaţi din nou ca rezultat al lărgirii treptate şi al condensării pe mai departe a

nucleului-mamă. Foarte curând, a fost inaugurată faza terminală de condensare nebulară, perioada care precede întotdeauna segregarea finală a acestor imense agregate spaţiale de energie şi materie.

Abia la un milion de ani după această epocă, Mihail din Nebadon, un Fiu Creator din Paradis, a ales această nebuloasă aflată în dezintegrare ca fiind locul aventurii lui în construirea universului. Aproape imediat, a început crearea lumilor arhitecturale ale Salvingtonului şi ale grupurilor planetare, cele o sută de sedii de constelaţie. A fost nevoie de aproape un milion de ani pentru a completa aceste îngrămădiri de lumi, în special lumi create. Planetele-sediu ale sistemului local au fost construite de-a lungul unei perioade care se întinde din vremea aceea, până în urmă cu cinci miliarde de ani.

*În urmă cu 300 de miliarde de ani*, circuitele solare andronoveriene erau bine stabilite, iar sistemul nebular trecea printr-o perioadă de tranziţie, de relativă stabilitate fizică. Cam în această perioadă, personalul lui Mihail a sosit pe Salvington, iar guvernul Uversei, capitala Orvontonului, şi-a extins recunoaşterea fizică până la universul local al Nebadonului.

*În urmă cu 200 de miliarde de ani*, contracţia şi condensarea Andronoverului au progresat cu o enormă generare de căldură în roiul lui central, sau în masa lui nucleară. Spaţiul relativ a apărut chiar şi în regiunile de lângă roata soarelui-mamă central. Regiunile externe deveneau mai stabile şi mai bine organizate; unele planete dezvoltându-se în jurul sorilor nou-născuţi, se răciseră suficient pentru a fi potrivite implantării de viaţă. Cele mai vechi planete locuite ale Nebadonului datează din vremurile acelea.

Acum, mecanismul universal terminat al universului Nebadonului începe pentru prima dată să funcţioneze, iar creaţia lui Mihail este înregistrată pe Uversa ca fiind univers de reşedinţă şi de ascensiune progresivă a muritorilor.

*În urmă cu 100 de miliarde de ani*, s-a ajuns la apogeul nebular al tensiunii condensării; a fost atins punctul de maximă tensiune a căldurii. Acest stadiu critic al luptei gravitaţie-căldură durează uneori aproape o veşnicie, dar, mai devreme sau mai târziu, căldura câştigă lupta cu gravitaţia, şi începe perioada spectaculoasă a dispersiei soarelui; aceasta marchează sfârşitul carierei secundare a unei nebuloase spaţiale.

## 4.STADIILE TERŢIAR ŞI CUATERNAR

Stadiul primar al nebuloasei este circular; cel secundar, spiral; stadiul terţiar este acela al primei dispersii a soarelui, în timp ce stadiul cuaternar îmbrăţişează al doilea şi cel din urmă ciclu al dispersiei soarelui, cu nucleul mamă sfârşind fie ca o îngrămădire globulară, fie ca un soare solitar care funcţionează ca centru al unui sistem solar terminal.

*În urmă cu 75 de miliarde de ani*, această nebuloasă atinsese culmea stadiului ei din familia solară. Acesta a fost apogeul primei perioade de pierderi de sori. Majoritatea acestor sori au luat de atunci în stăpânire sisteme extinse de planete, de sateliţi, de insule întunecate, de comete, de meteori, şi de nori de praf cosmici.

*În urmă cu 50 de miliarde de ani*, a fost încheiată această primă perioadă de dispersie solară; nebuloasa îşi încheia rapid ciclul ei terţiar de existenţă, în cursul căruia dădu-se naştere unui număr de 876.926 de sisteme solare.

*Perioada de acum 25 de miliarde de ani* a asistat la încheierea ciclului terţiar al vieţii nebuloasei, şi a adus cu sine organizarea şi relativa stabilizare a întinselor sisteme stelare provenite din nebuloasa-părinte. Însă procesul contracţiei fizice şi producerea sporită de căldură au continuat în masa centrală a rămăşiţei nebulare.

*În urmă cu 10 de miliarde de ani*, a început ciclul cuaternar al Andronoverului. Se atinsese maximul de temperatură al masei nucleare; punctul critic de condensare era tot mai aproape. Nucleul-mamă iniţial se convulsiona sub presiunea combinată a propriei lui tensiuni de condensare a căldurii interne şi a efectului de maree tot mai puternic al gravitaţiei sistemelor solare eliberate. Erupţiile nucleare care trebuiau să inaugureze doilea ciclu nebular de dispersie solară erau iminente. Ciclul cuaternar al existenţei nebulare era pe cale de a începe.

*Acum 8 de miliarde de ani*, a început teribila erupţie definitivă. Numai sistemele externe sunt în siguranţă în momentul unei asemenea prefaceri totale, iar acesta a fost începutul sfârşitului nebuloasei. Această revărsare finală a soarelui s-a desfăşurat pe durata unei perioade de aproape două miliarde de ani.

*Perioada de acum 7 miliarde de ani* a asistat la apogeul prăbuşirii finale a Andronoverului. Aceasta a fost perioada naşterii sorilor terminali mai mari şi, de asemenea, perioada apogeului perturbărilor fizice locale.

*Perioada de acum 6 miliarde de ani* marchează sfârşitul prăbuşirii definitive şi naşterea soarelui vostru, al cincizeci şi şaselea din ultima familie solară secundă a Andronoverului. Erupţia finală a nucleului nebular a dat

naştere la 136.702 de sori, majoritatea fiind corpuri cereşti solitare. Numărul total de sori şi de sisteme solare care îşi au originea în nebuloasa Andronover a fost 1.013.628. Numărul soarelui sistemului solar este 1.013.572.

Acum marea nebuloasă Andronover nu mai există, însă ea trăieşte mai departe în numeroşii sori şi în familiile lor planetare, care îşi au originea în acest nor-mamă spaţial. Rămăşiţa nucleară finală a acestei magnifice nebuloase încă arde cu o strălucire roşiatică, şi continuă să răspândească lumină şi căldură moderate peste rămăşiţele familiei ei planetare de o sută şi şaizeci şi cinci de lumi, care gravitează acum în jurul acestei venerabile mame a două puternice generaţii de monarhi ai luminii.

## 5.ORIGINEA MONMATIEI — SISTEMUL SOLAR AL URANTIEI

*În urmă cu 5 miliarde de ani*, soarele vostru era un glob ceresc incandescent, după ce adunase în el cea mai mare parte a materiei circulante din spaţiul apropiat, rămăşiţele recentei transformări care au însoţit propria lui naştere.

Astăzi, soarele vostru a atins o stabilitate relativă, dar ciclurile petelor solare de unsprezece ani şi jumătate amintesc de faptul că a fost o stea variabilă în tinereţea ei. În primele zile ale soarelui vostru, contracţia continuă şi creşterea gradată a temperaturii care a urmat, au iniţiat extraordinare convulsii pe suprafaţa lui. Aceste titanice înălţări şi coborâri ritmice au necesitat trei zile şi jumătate pentru a completa un ciclu de luminozitate variabilă.

Această stare variabilă, această pulsaţie periodică, au făcut ca soarele vostru să fie extrem de sensibil la anumite influenţe din afară, care urmau să fie întâlnite curând.

Astfel a fost scena spaţiului local pregătită pentru originea unică a *Monmatiei,* acesta fiind numele familiei planetare a soarelui vostru, sistemul solar căruia îi aparţine lumea voastră. Mai puţin de un procent din sistemele planetare ale Orvontonului au avut o origine similară.

*În urmă cu 4,5 miliarde de ani*, enormul sistem Angona a început să se apropie de acest soare solitar. Centrul acestui mare sistem era un întunecat gigant al spaţiului, solid, extrem de încărcat şi posedând o extraordinară atracţie gravitaţională.

Pe măsură ce Angona se apropia de soare, în momente de maximă expansiune din timpul pulsaţiilor solare, vapori de material gazos erau azvârliţi în spaţiu ca nişte gigantice limbi solare. La început, aceste limbi de gaz cuprinse de flăcări cădeau invariabil înapoi în soare, dar pe măsură ce Angona a venit din ce în ce mai aproape, atracţia gravitaţională a giganticului vizitator a devenit atât de mare, încât aceste limbi de gaz se frângeau în anumite puncte, rădăcina căzând înapoi în soare, în timp ce secţiunile exterioare se desprindeau pentru a forma corpuri independente de materie, de meteoriţi solari, care au început imediat să se învârtă în jurul soarelui pe propriile lor orbite eliptice.

Pe măsură ce sistemul Angona s-a apropiat, extruziunile solare au devenit tot mai importante, tot mai multă materie a fost atrasă din soare, pentru a se forma corpuri independente circulante în spaţiul înconjurător. Această situaţie s-a dezvoltat timp de aproape cinci sute de mii de ani, până când Angona s-a a ajuns la cea mai mare apropiere de soare; imediat după aceea, soarele, în conjuncţie cu una dintre convulsiile lui periodice, a suferit o dislocare parţială; din părţi opuse şi simultan, s-a revărsat un volum enorm de materie. Dinspre partea Angonei, a fost atrasă o vastă coloană de gaze solare, ambele ei capete erau mai degrabă subţiate şi centrul ei era mult bombat; ea a scăpat definitiv de sub controlul gravitaţional imediat al soarelui.

Această imensă coloană de gaze solare care a fost astfel separată de soare s-a dezvoltat ulterior în cele douăsprezece planete ale sistemului solar. Evacuarea reverberaţională de gaz din partea opusă a soarelui, într-un sincronism ciclic cu gigantica extruziune ancestrală a sistemului solar, s-a condensat de atunci în meteorii şi în praful spaţial din sistemul solar, deşi multă, foarte multă din această materie a fost ulterior recaptată de gravitaţia solară, pe măsură ce sistemul Angona s-a retras în spaţiul îndepărtat.

Deşi Angona a reuşit să îndepărteze materialul ancestral al planetelor sistemului solar şi al enormului volum de materie care circulă acum în jurul soarelui ca asteroizi şi meteori, ea nu şi-a asigurat pentru sine nimic din această materie solară. Sistemul vizitator nu a venit îndeajuns de aproape pentru a sustrage efectiv vreun pic din substanţa soarelui, dar s-a rotit suficient de aproape pentru a atrage în spaţiul intermediar tot materialul care cuprinde sistemul solar actual.

Cele cinci planete interne şi cel cinci externe formate curând în miniatură de nucleele pe cale de răcire şi de condensare de la extremităţile conice şi mai puţin voluminoase ale giganticei protuberanţe a gravitaţiei pe care a Angona a reuşit să le desprindă de soare, în vreme ce Saturn şi Jupiter s-au format din porţiunile centrale mai voluminoase şi mai proeminente. Puternica atracţie gravitaţională a lui Jupiter şi a lui Saturn a capturat de la

început aproape tot materialul sustras de la Angona, după cum atestă mişcarea retrogradă a unora dintre sateliţii lor.

Jupiter şi Saturn, fiind provenite din chiar centrul enormei coloane de gaze solare supraîncălzite, conţineau atât de mult material solar puternic încălzit, încât aveau o lumină strălucitoare şi emanau un volum enorm de căldură; ele au fost în realitate sori secundari pentru o perioadă scurtă după formarea lor ca corpuri separate ale spaţiului. Aceste două planete, cele mai mari ale sistemului solar, au rămas în mare parte gazoase până în ziua de azi, nefiind nici măcar răcite până la punctul de completă condensare sau solidificare.

Nucleele de contracţie gazoasă ale celorlalte zece planete au ajuns curând la stadiul de solidificare, şi astfel au început să atragă la ele cantităţi sporite de materie meteorică care circulă prin spaţiul apropiat. Lumile sistemului solar au avut astfel o dublă origine: nuclee de condensare gazoasă, crescute mai târziu de capturarea de enorme cantităţi de meteori. Într-adevăr, ele continuă încă să capteze meteori, dar în număr mult mai mic.

Planetele nu se învârt în jurul soarelui în planul ecuatorial al mamei lor solare, ceea ce ele ar fi făcut dacă ar fi fost respinse de mişcare de rotaţie a soarelui. Mai degrabă, ele călătoresc în planul protuberanţei solare cauzate de Angona, plan care forma un unghi accentuat cu cel al planului ecuatorului solar.

În timp ce Angona nu a putut capta nimic din masa solară, soarele a adăugat familiei voastre planetare care se metamorfoza ceva din materialul circulant din orbita sistemului vizitator. Datorită intensului câmp gravitaţional al Angonei, planetele tributare din familia ei au urmat orbite aflate la distanţă mare de întunecatul gigant; la puţin timp după extruziunea masei ancestrale a sistemului solar şi în timp ce Angona era încă în vecinătatea soarelui, trei dintre planetele majore ale sistemului Angonei s-au rotit atât de aproape de masivul ancestru al sistemului solar, încât atracţia lui gravitaţională, sporită de cea a soarelui, a fost suficientă ca să răstoarne echilibrul influenţa gravitaţiei Angonei şi să detaşeze permanent aceste trei tributare ale rătăcitorului celest.

Tot materialele sistemului solar provenite din soare au circulau originar pe orbite cu direcţie omogenă. Fără intruziunea acestor trei corpuri străine din spaţiu, toate materialele sistemului solar ar menţine încă aceeaşi direcţie de mişcare orbitală. Ca să zicem aşa, impactul celor trei tributare ale Angonei a injectat forţe direcţionale noi şi străine în sistemul solar emergent, de unde şi apariţia *mişcării retrograde*. Mişcarea retrogradă din orice sistem astronomic este întotdeauna accidentală şi apare întotdeauna ca rezultat al impactului colizional al corpurilor străine din spaţiu. Se poate ca asemenea coliziuni să nu producă întotdeauna o mişcare retrogradă, însă nici o mişcare retrogradă nu apare niciodată altfel decât într-un sistem care conţine mase care au origini diverse.

## 6.STADIUL SISTEMULUI SOLAR — ERA FORMĂRII PLANETELOR

Ulterior naşterii sistemului solar a urmat o perioadă de diminuare a revărsării solare. Pentru o altă perioadă de cinci sute de mii de ani, soarele a continuat să reverse un volum tot mai scăzut de materie în spaţiul înconjurător. Însă în cursul acestor timpuri ale orbitelor rătăcitoare, când corpurile din jur au avut cea mai mare apropiere de soare, părintele solar a fost în stare să recaptureze o mare parte din aceste materiale meteorice.

Planetele aflate cel mai aproape de soare au fost primele care au avut rotaţia încetinită de fricţiunea cauzată de efectele de maree. Asemenea influenţe gravitaţionale contribuie în egală măsură la stabilizarea orbitelor planetare, în timp ce acţionează ca o frână asupra ritmului de rotaţie al planetelor în jurul axei lor, făcând ca o planetă să se învârtă tot mai încet, până când rotaţia lor axială încetează, lăsând o emisferă a planetei întotdeauna întoarsă către soare sau către corpul mai mare, după cum o arată şi exemplele planetelor Mercur şi Luna, aceasta din urmă arătându-şi întotdeauna aceeaşi faţă către Urantia.

Când fricţiunile cauzate de efectele de maree ale Lunii şi ale Pământului se vor egaliza, Pământul va întoarce mereu aceeaşi emisferă către Lună, iar ziua şi luna vor fi analoge - de o durată de circa patruzeci şi şapte de zile terestre. Când este atinsă o asemenea stabilitate a orbitelor, fricţiunile mareice vor intra în acţiune inversă, nemaiîndepărtând Luna de Pământ, ci atrăgând treptat satelitul către planetă. Şi apoi, în acel viitor mult îndepărtat când Luna va intra în raza de aproximativ unsprezece mii de mile a Pământului, acţiunea gravitaţiei acestuia va face ca Luna să se sfărâme, şi această explozie a gravitaţiei mareice va împrăştia luna în mici particule, care s-ar putea strânge în jurul lumii ca nişte inele de materie asemănătoare cu acelea ale lui Saturn sau ar putea să fie treptat atrase către Pământ sub formă de meteori.

Dacă corpurile din spaţiu sunt similare în mărime şi în densitate, se pot produce coliziuni. Însă dacă două corpuri spaţiale de densitate similară sunt relativ inegale în mărime, atunci, dacă acela care este mai mic se apropie progresiv de acela mai mare, sfărâmarea corpului mai mic se va produce atunci când raza orbitei lui va

deveni de două ori şi jumătate mai mică decât raza corpului mai mare. Coliziunile dintre giganţii spaţiului sunt într-adevăr rare, dar aceste explozii produse de efectelor de maree gravitaţională ale corpurilor mai mici sunt destul de comune.

Stelele căzătoare se produc în roiuri, deoarece ele sunt fragmente ale unor corpuri de materie mai mari care au fost dislocate de gravitaţia mareică exercitată de corpurile spaţiale învecinate şi chiar mai mari. Inelele lui Saturn sunt fragmentele unui satelit dezintegrat. Una dintre lunile lui Jupiter se apropie acum periculos de mult de zona critică de dislocare produsă de efectul de maree şi, în câteva milioane de ani, ea va fi fie revendicată de planetă, fie va fi supusă unei dezintegrări de către gravitaţie din cauza efectelor de maree. A cincia planetă a sistemului solar, cu foarte mult timp în urmă, a parcurs o orbită neregulată, apropiindu-se periodic tot mai mult de Jupiter, până când a intrat în zona critică de dezintegrare gravitaţională cauzată de efectele de maree; ea a fost atunci rapid fragmentată, şi a devenit roiul actual de asteroizi.

*Perioada de acum 4 miliarde de ani* a asistat la organizarea sistemelor lui Jupiter şi al lui Saturn, sub o formă foarte asemănătoare celei de astăzi, în afară de lunile lor, care au continuat să crească în mărime timp de mai multe miliarde de ani. De fapt, toate planetele şi sateliţii sistemului solar sunt încă în creştere, ca rezultat al captărilor meteorice continue.

*Cu 3,5 miliarde de ani în urmă,* nucleele de condensare ale celorlalte zece planete erau bine formate, iar miezurile majorităţii lunilor erau intacte, deşi câţiva dintre sateliţii mai mici s-au îmbinat mai apoi pentru a forma lunile mai mari din ziua de azi. Această perioadă se poate considera ca fiind era asamblării planetare.

*Cu 3 miliarde de ani în urmă*, sistemul solar funcţiona cam tot aşa cum funcţionează astăzi. Mărimea membrilor lui a continuat să crească în mărime pe măsură ce meteorii din spaţiu au continuat să se reverse peste planete şi peste sateliţii lor la o viteză formidabilă.

Cam în această perioadă, sistemul vostru solar a fost înscris în registrul fizic al Nebadonului şi i s-a dat numele de Monmatia.

*Cu 3 miliarde de ani în urmă*, planetele crescuseră imens în mărime. Urantia era o sferă bine dezvoltată, având aproximativ o zecime din masa ei prezentă şi crescând rapid prin acumulare meteorică.

Toată această extraordinară activitate face în mod normal parte din edificarea unei lumi evolutive de ordinul Urantiei şi constituie preliminariile astronomice pentru pregătirea terenului pentru începerea evoluţiei fizice a unor asemenea lumi spaţiale în vederea aventurilor de viaţă din timp.

## 7.ERA METEORICĂ — ERA VULCANICĂ<br>ATMOSFERA PLANETARĂ PRIMITIVĂ

Pe tot parcursul acestei epoci primitive regiunile spaţiale ale sistemului solar mişunau de mici corpuri formate prin fragmentare şi condensare. În absenţa unei atmosfere de combustie protectoare asemenea corpuri s-au prăbuşit direct pe suprafaţa Urantiei. Aceste impacturi neîncetate au ţinut suprafaţa planetei mai mult sau mai puţin încălzită, şi aceasta, împreună cu acţiunea sporită a gravitaţiei pe măsură ce sfera s-a lărgit, a început să pună în mişcare acele influenţe care au făcut ca treptat elementele mai grele, cum este fierul, să se acumuleze tot mai mult către centrul planetei.

Cu *2.000.000.000* de ani în urmă pământul a început să devină net mai mare decât luna. Întotdeauna planeta fusese mai mare decât satelitul ei, însă nu a fost o diferenţă aşa de mare în mărime cam până prin timpul acesta, când enorme corpuri spaţiale au fost captate de pământ. Urantia avea atunci cam o cincime din mărimea ei prezentă şi devenise îndeajuns de mare ca să reţină atmosfera primitivă care începuse să apară ca rezultat al conflictului elemental intern dintre interiorul încălzit şi scoarţa pe cale de răcire.

Acţiunea vulcanică propriu-zisă datează din timpurile acelea. Căldura internă a pământului a continuat să fie sorită de tot mai adânca îngropare a elementelor mai grele sau radioactive aduse din spaţiu de către meteori. Studiul acestor elemente radioactive a revelat faptul că la suprafaţa ei Urantia are o vechime de peste un miliard de ani. Ceasul cu radium este ceasornicul vostru cel mai fiabil pentru a se evalua ştiinţific vârsta planetei, dar toate aceste estimări sunt prea slabe, deoarece materialele radioactive disponibile pentru cercetarea voastră provin toate din suprafaţa pământului şi, de aceea, ele reprezintă achiziţiile relativ recente ale Urantiei în acest domeniu.

Cu *1.500.000.000* de ani în urmă pământul avea două treimi din mărimea lui prezentă, în timp ce luna se apropia de masa ei actuală. Avansarea rapidă a pământului faţă de lună în ceea ce priveşte mărimea i-a permis să înceapă sustragerea lentă a puţinei atmosfere pe care a avut-o iniţial satelitul său.

Activitatea vulcanică este acum la apogeul ei. Întregul pământ este un veritabil infern în flăcări, suprafaţa fiind asemănătoare cu starea ei primitivă de fuziune de dinainte ca metalele mai grele să fi gravitat către centru. *Aceasta este era vulcanică*. Cu toate acestea, se formează treptat o scoarţă, constituită în principal din granit comparativ mai uşor. Se pregăteşte scena pentru o planetă care poate că într-o bună zi va putea susţine viaţa.

Atmosfera planetară primitivă se dezvoltă lent, conţinând acum ceva vapori de apă, monoxid de carbon, dioxid de carbon, şi clorură de hidrogen, dar este puţin sau chiar nici un pic de azot liber sau oxigen liber. Atmosfera unei lumi din era vulcanică prezintă un spectacol straniu. Pe lângă gazele enumerate ea este greu încărcată cu numeroase gaze vulcanice şi, pe măsura formării centurii de aer, cu produsele de combustie ale grelelor ploi meteorice care se abat pe suprafaţa planetei. Această combustie meteorică menţine oxigenul atmosferic la un nivel apropiat de epuizare, iar ritmul bombardamentului meteoric este încă formidabil.

În curând, atmosfera a devenit mai stabilă şi suficient de răcită pentru a declanşa precipitaţii de ploaie pe suprafaţa stâncoasă fierbinte a planetei. Timp de mii de ani Urantia a fost învăluită într-o singură vastă şi continuă pătură de vapori. În cursul acestor ere soarele n-a strălucit niciodată pe suprafaţa pământului.

O mare parte din carbonul atmosferei a fost extras din carbonaţii variatelor metale care abundau în straturile superficiale ale planetei. Mai târziu, cantităţi mult mai mari dintre aceste gaze de carbon au fost consumate de viaţa prolifică a primelor plante.

Chiar şi în cursul perioadelor ulterioare scurgerile persistente de lavă şi căderile de meteori au consumat aproape complet oxigenul din aer. Chiar şi primele depuneri din oceanul primitiv care avea să apară în curând nu conţineau nici pietre colorate, nici şisturi. O lungă perioadă de timp după apariţia oceanului, nu a existat practic nici un pic de oxigen liber în atmosferă; şi el n-a apărut în cantităţi semnificative până când n-a fost generat mai târziu de algele marine şi de alte forme de viaţă vegetală.

Atmosfera planetară primitivă a erei vulcanice oferă puţină protecţie împotriva impacturilor cauzate de coliziunile roiurilor meteorice. Milioane şi milioane de meteori pot să străpungă pătura de aer şi să se izbească de scoarţa planetară ca nişte corpuri solide. Dar odată cu trecerea timpului, sunt tot mai puţini meteori destul de mari pentru a rezista scutului fricţiunii atmosferic constant reîntărită prin îmbogăţirea cu oxigen a erelor de mai târziu.

## 8.STABILIZAREA SCOARŢEI
## EPOCA CUTREMURELOR DE PĂMÂNT
## OCEANUL LUMII ŞI PRIMUL CONTINENT

Perioada de *acum 1 miliard de ani* este data începutului efectiv al istoriei Urantiei. Planeta a atins cu aproximaţie mărimea ei actuală, iar în această perioadă, ea a fost înscrisă în registrele fizice ale Nebadonului şi i s-a dat numele *Urantia*.

Atmosfera, precum şi precipitaţiile neîncetată de umiditate, au facilitat răcirea scoarţei terestre. Acţiunea vulcanică a egalizat de la început presiunea căldurii interne şi contracţia scoarţei. Apoi vulcanii s-au diminuat rapid şi cutremurele şi-au făcut apariţia în timp ce această epocă de adaptare şi de răcire a scoarţei a progresat.

Istoria geologică reală a Urantiei începe în momentul când scoarţa terestră este suficient de rece ca să provoace formarea primului ocean. Condensarea de vapori de apă pe suprafaţa în răcire a Pământului, odată începută, a continuat până când a devenit practic completă. La sfârşitul acestei perioade, oceanul acoperea toată suprafaţa planetei, până la o adâncime medie de aproape doi kilometri. Mareele erau şi atunci, aşa cum sunt observate şi azi, dar acest ocean primitiv nu era sărat; el era practic un înveliş de apă dulce al lumii. În acele zile, cea mai mare parte a clorului era combinată cu diverse metale, dar a fost suficient ca, în combinaţie cu hidrogenul, să producă această apă uşor acidă.

La începutul acestei ere îndepărtate, Urantia ar trebui considerată ca o planetă înconjurată de apă. Mai târziu, scurgerile de lavă de origine mai adâncă, şi prin urmare mai dense, au ieşit la suprafaţă pe fundul prezentului Ocean Pacific, iar această parte a suprafeţei acoperite de apă s-a scufundat considerabil. Prima masă de sol continental a ieşit la iveală din oceanul lumii pentru a restabili echilibrul şi a compensa îngroşarea progresivă a scoarţei terestre.

*Cu 950 de milioane de ani în urmă* Urantia prezintă tabloul unui mare continent de pământ şi al unui întins corp de apă, Oceanul Pacific. Vulcanii sunt încă răspândiţi peste tot, iar cutremurele sunt şi frecvente şi severe.

Meteorii continuă să bombardeze pământul, dar ei se micşorează atât în frecvenţă, cât şi în mărime. Atmosfera se limpezeşte, dar cantitatea de dioxid de carbon continuă să fie importantă. Scoarţa pământului se stabilizează treptat.

Cam prin epoca aceasta a fost Urantia alipită sistemului Sataniei pentru administrarea ei planetară şi a fost înscrisă în registrul de viaţă al Norlatiadekului. Apoi a început recunoaşterea administrativă a măruntei şi insignifiantei sfere, care era destinată să fie planeta pe care Mihail se va angaja ulterior în formidabila sa acţiune de manifestare ca muritor şi va participa la acele experienţe care de atunci au făcut ca Urantia să devină cunoscută local sub numele de "lumea crucii."

Cu *900 de milioane de ani în urmă,* s-a asistat la sosirea pe Urantia a primului grup de cercetare al Sataniei trimis din Jerusem pentru a examina planeta şi a face un raport despre posibilităţile de adaptare ca staţiune experimentală a vieţii. Această comisie era constituită din douăzeci şi patru de membri, cuprinzând Purtătorii Vieţii, Fii Lanonandeki, Melchizedekii, serafimii, şi alte ordine de viaţă celestă care se ocupau de organizarea şi de administrarea iniţiale ale planetei.

După ce a făcut o examinare minuţioasă a planetei, această comisie s-a reîntors în Jerusem şi a făcut un raport favorabil Suveranului Sistemului, recomandând ca Urantia să fie înscrisă în registrul de experimentare a vieţii. Lumea voastră a fost corespunzător înregistrată în Jerusem ca o planetă zecimală, şi Purtătorii Vieţii au fost anunţaţi că primesc permisiunea de a institui noi modele de mobilizare mecanică, chimică şi electrică în momentul sosirii lor ulterioare cu ordinele de transplantare şi de implantare a vieţii.

La timpul cuvenit, măsurile luate pentru ocuparea planetei au fost luate de către comisia mixtă a celor doisprezece de pe Jerusem şi aprobată de către comisia planetară a celor şaptezeci de pe Edentia. Aceste planuri, propuse de către consilierii sfătuitori ai Purtătorilor Vieţii, au fost în final acceptate pe Salvington. Curând după aceea, transmisiunile Nebadonului au dat vestea că Urantia va deveni cadrul în care Purtătorii Vieţii vor executa în Satania al şaizecilea lor experiment destinat să amplifice şi să amelioreze tipul satanian de modele de viaţă a Nebadonului.

La scurt timp după ce Urantia a fost recunoscută prima dată în transmisiunile universului către tot Nebadonul, ei i s-a acordat statutul deplin al acestui univers. Curând după aceea, ea a fost înregistrată în arhivele planetelor sediu din sectorul major şi din cel minor ale suprauniversului; şi înainte ca această epocă să se termine, Urantia fusese deja înscrisă în registrul de viaţă planetară al Uversei.

Toată această epocă a fost caracterizată de furtuni violente şi frecvente. Scoarţa terestră primitivă era într-o stare de flux continuu. Răcirea suprafeţei a alternat cu imense scurgeri de lavă. Nicăieri pe suprafaţa lumii nu se poate găsi nici cea mai mică urmă din această scoarţă planetară originară. Ea a fost amestecată de prea multe ori cu lave ieşite de la mari adâncimi şi cu depuneri ulterioare din oceanul mondial primitiv.

Nicăieri pe suprafaţa lumii nu se vor găsi mai multe reziduuri modificate ale acestor străvechi roci preoceanice, decât în Canada nord-estică în jurul Golfului Hudson. Această vast platou granitic este compus din piatră care aparţinea erelor preoceanice. Aceste straturi de rocă au fost încălzite, curbate, răsucite, încreţite şi au trecut fără întrerupere prin aceste experienţe metamorfice deformante.

De-a lungul erelor oceanice, straturi enorme de piatră stratificată fără fosilă s-au depus pe acest fund ancestral al oceanului. (Calcarul se poate forma ca rezultat al unui precipitat chimic; nu toate calcarele mai vechi a fost produse prin sedimentarea vieţii marine.) În nici una dintre aceste străvechi formaţiuni de rocă nu se vor găsi urme de viaţă; ele nu conţin fosile decât dacă depunerile ulterioare, datând din epocile acvatice, nu s-au amestecat cumva, accidental, cu aceste straturi mai vechi, anterioare vieţii.

Scoarţa terestră primitivă a fost extrem de instabilă, dar munţii nu erau în curs de formare. Planeta s-a contractat sub presiunea gravitaţiei pe măsură ce se format. Munţii nu sunt rezultatul dislocării scoarţei în curs de răcire a unei sfere în contracţie; ei apar mai târziu sub acţiunea ploii, a gravitaţiei şi a eroziunii.

Masa continentală de pământ a acestei ere a crescut până a acoperit aproape zece procente din suprafaţa pământului. Cutremurele severe nu au început până când masa continentală de pământ nu s-a ridicat bine deasupra apei. De îndată ce au început, ele au sporit în frecvenţă şi în severitate de-a lungul vremurilor. În milioane şi milioane de ani cutremurele au ajuns să se domolească, dar Urantia tot mai are o medie de cincisprezece zilnic.

Acum *850 de milioane de ani*, a început prima epocă reală a stabilizării scoarţei pământului. Majoritatea metalelor mai grele s-au fixat către centrul globului; scoarţa în curs de răcire a încetat să se mai surpe la o scară aşa de extinsă ca epocile anterioare. S-a stabilit un echilibru mai bun între extruziunile de pământ şi fundul mai

dens al oceanului. Pe sub scoarţa terestră, fluxul de lavă s-a extins aproape în toată lumea, ceea ce a compensat şi a stabilizat fluctuaţiile cauzate de răcire, de contracţie şi de glisările. superficiale

Frecvenţa şi violenţa erupţiilor vulcanice şi a cutremurelor de pământ au continuat să se diminueze. Atmosfera se curăţa de gazele vulcanice şi de vaporii de apă, dar procentajul de dioxid de carbon era încă ridicat.

Perturbaţiile electrice din aer şi din pământ erau şi ele în descreştere. Scurgerile de lavă au adus la suprafaţă un amestec de elemente care au diversificat scoarţa şi au izolat mai bine planeta de anumite energii spaţiale. Şi toate astea au contat mult în facilitarea controlului asupra energiei terestre şi în regularizarea fluxului ei, aşa cum o revelează funcţionarea polilor magnetici.

Cu *850 de milioane de ani în urmă* s-a asistat la inaugurarea primei epoci a marelui pământ, perioada emergenţei continentale sporite.

De la condensarea hidrosferei pământului, mai întâi în oceanul mondial şi ulterior în Oceanul Pacific, această masă mai recent de apă ar trebui reprezentată ca acoperind atunci nouă zecimi din suprafaţa pământului. Meteorii care cădeau în mare s-au acumulat pe fundul oceanului, căci ei sunt în general compuşi din materiale dense. Cele care cădeau pe pământ au fost foarte oxidate, apoi uzate prin eroziune şi în cele din urmă înghiţite în bazinele oceanice. Astfel fundul oceanului a devenit tot mai greu, cu atât mai mult cu cât la aceasta s-a adăugat greutatea unei mase de apă care avea în anumite locuri o adâncime de şaisprezece kilometri.

Apăsarea crescândă care adâncea Oceanul Pacific a continuat să acţioneze pentru ridicarea maselor terestre continentale. Europa şi Africa au început să se înalţe din adâncurile Pacificului laolaltă cu acele mase numite acum Australia, America de Nord şi de Sud, şi continentul Antarcticii, în vreme ce albia Oceanului Pacific a continuat să se afunde pentru a compensa această mişcare. La sfârşitul acestei perioade, pământurile apărute constituiau aproape o treime din suprafaţa globului şi nu formau decât o singură masă continentală.

Odată cu această înălţare a pământurilor au apărut primele diferenţe climatice ale planetei. Înălţarea pământului, norii cosmici, şi influenţele oceanice sunt factorii principali în fluctuaţia climatică. Creasta masei de pământ asiatice a atins o înălţime de aproape cincisprezece mii de metri în timpul apogeului emergenţei solului. Dacă ar fi fost multă umezeală în aerul care plutea asupra acestor regiuni foarte ridicate, s-ar fi format pături enorme de gheaţă, iar epoca glaciară ar fi sosit mult mai devreme. S-au scurs mai multe sute de milioane de ani înainte ca mase continentale tot atât de mari să mai apară deasupra apei.

Cu *750 de milioane de ani în urmă* primele breşe în masa continentală au început să apară odată cu marea surpare nord-sud, care a fost mai târziu măturată de apele oceanului. Aceste breşe au pregătit calea pentru alunecarea lentă către vest a continentelor Americii de Nord şi de Sud, inclusiv a Groenlanda. Această lungă falie est-vest a separat Africa de Europa şi a detaşat de continentul asiatic masele de pământ ale Australiei, ale Insulelor Pacificului, şi ale Antarcticii.

Cu *700 de milioane de ani în urmă* Urantia se apropia de condiţiile de maturitate necesare pentru menţinerea vieţii. Deriva continentală se continua; oceanul a pătruns tot mai mult în pământuri sub forma unor lungi braţe de mare furnizând apele puţin adânci şi micile golfuri adăpostite care sunt atât de potrivite ca habitat pentru viaţa marină.

*Epoca* de acum *650 de milioane de ani* a asistat la o noua scindare a maselor de pământ şi, în consecinţă, la o nouă extindere a mărilor continentale. Aceste ape au atins rapid gradul de salinitate indispensabil vieţii de pe Urantia.

Aceste mări şi cele care le-au succedat sunt cele care au stabilit analele vieţii Urantiei, aşa cum s-au descoperit ulterior în pagini de piatră bine conservate, volum după volum, pe măsură ce erele se succedau erele şi odată cu scurgerea vremii. Aceste mări înconjurate de pământ din timpuri străvechi au fost adevăratul leagăn al evoluţiei.

[Prezentat de către un Purtător al Vieţii, membru al Corpurilor originare al Urantiei, în prezent observator locuitor permanent.]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A III-A - ISTORIA URANTIEI

## CAPITOLUL 58 - STABILIREA VIEŢII PE URANTIA

În întreaga Satanie se găsesc numai şaizeci şi una de lumi asemănătoare Urantiei — planete unde viaţa este modificată. Majoritatea lumilor locuite sunt populate urmând tehnicile stabilite; pe astfel de sfere, Purtătorii Vieţii nu prea se pot îndepărta de planurile lor de implantare a vieţii. Însă aproximativ o lume din zece este desemnată ca fiind o *planetă decimală* şi înscrisă în registrul special al Purtătorilor Vieţii; pe asemenea planete, ni se permite să întreprindem anumite experimente asupra vieţii pentru a încerca să modificăm, sau poate să ameliorăm tipurile curente de fiinţe vii ale universului nostru.

### 1.PREMISELE VIEŢII FIZICE

Cu *600.000.000* de ani în urmă, comisia Purtătorilor Vieţii trimisă din Jerusem a sosit pe Urantia şi a început să studieze condiţiile fizice pregătitoare pentru promovarea vieţii pe lumea numărul 606 din sistemul Sataniei. Aceasta urma să fie cea de-a şase sute şasea experienţă de inaugurarea modelelor de viaţă ale Nebadonului în Satania şi cea de-a şaizecea ocazie de a introduce schimbări şi de a institui modificări în tipurile de viaţă standard şi fundamentale ale universului local.

Ar trebui să se precizeze faptul că Purtătorii Vieţii nu pot promova viaţa până când o sferă nu este pregătită pentru inaugurarea ciclului evolutiv. De asemenea, noi nu putem provoca o dezvoltare mai rapidă a vieţii decât ceea ce poate fi susţinut şi asimilat prin progresul fizic al planetei.

Purtătorii Vieţii din Satania proiectaseră un model de viaţă cu clorură de sodiu; prin urmare, nu s-a putut face nici un pas în vederea implantării ei până când apele oceanului nu au devenit suficient de sărate. Tipul de protoplasmă al Urantiei poate funcţiona numai într-o soluţie convenabilă de sare. Întreaga viaţă ancestrală — vegetală şi animală — s-a dezvoltat într-un habitat de soluţie salină. Nici măcar animalele terestre cele mai organizate nu ar fi putut continua să trăiască, dacă această aceiaşi soluţie salină esenţială nu ar circula prin tot corpul lor în curentul sanguin care scaldă, care scufundă literalmente, fiecare minusculă celulă vie în această "mare amară".

Strămoşii voştri primitivi se deplasau liber prin oceanul sărat; astăzi, aceeaşi soluţie sărată ca aceea din ocean circulă liber prin corpurile voastre, scăldând fiecare celulă individuală într-un lichid chimic comparabil, sub toate punctele esenţiale, cu apa sărată care a stimulat primele reacţii protoplasmatice ale primelor celule vii care au funcţionat pe planetă.

Dar, în momentul în care începe această eră, Urantia evoluează pe toate căile către o stare favorabilă menţinerii formelor iniţiale de viaţă marină. Lent dar sigur, dezvoltările fizice de pe pământ şi din regiunile adiacente ale spaţiului pregătesc scena pentru încercările de mai târziu de a se stabili anumite forme de viaţă, acele în legătură cu care noi deciseserăm că ar fi cel mai bine adaptate mediului fizic care se dezvolta atât pe pământ, cât şi în spaţiu.

Ulterior comisia sataniană a Purtătorilor Vieţii s-a reîntors pe Jerusem, preferând să aştepte dislocarea în continuare a masei de pământ continentale, care va produce încă şi mai multe mări interioare şi golfuri adăpostite, înainte de a începe efectiv implantarea vieţii.

Pe o planetă unde viaţa are o origine marină, condiţiile ideale pentru implantarea vieţii sunt oferite de un mare număr de mări interioare, de un lung litoral de ape puţin adânci şi de golfuri adăpostite; şi acesta este modul în care apele de pe planeta voastră se repartizau rapid. Aceste străvechi mări interioare erau rareori de peste o sută cinci zeci sau două sute de metri adâncime, iar lumina soarelui putea să pătrundă în apa oceanului până dincolo de două sute de metri.

Iar de pe aceste ţărmuri, în climatele blânde şi regulate ale unei epoci ulterioare, viaţa primitivă vegetală a ajuns până la uscat. Acolo, gradul ridicat de carbon din atmosferă a oferit noilor varietăţi de viaţă terestră oportunitatea creşterii rapide şi luxuriante. Deşi această atmosferă era atunci ideală pentru creşterea plantelor, ea conţinea un grad atât de ridicat de dioxid de carbon, încât nici un animal, şi cu atât mai puţin omul, nu ar fi putut trăi pe faţa pământului.

## 2.ATMOSFERA URANTIEI

Atmosfera planetară filtrează direct până la pământ cam a două-miliarda parte din emanaţia luminoasă totală a soarelui. Dacă lumina care cade pe America de Nord s-ar plăti la o taxă de doi 'cenţi' pe kilowatt-oră, factura anuală a luminii ar depăşi 800 de milioane de miliarde de dolari. Factura luminii solare pentru Chicago s-ar ridica cu mult peste 100 de milioane de dolari pe zi. Şi ar trebui reamintit faptul că voi primiţi de la soare şi alte forme de energie — lumina nu este singura contribuţie solară care atinge atmosfera voastră. Vaste energii solare se revarsă peste Urantia, utilizând lungimi de undă care se extind atât deasupra, cât şi dedesubtul câmpului de percepţie al viziunii umane.

Atmosfera pământului este aproape opacă la multe din radiaţiile soarelui de la extremitatea ultravioletă a spectrului. Majoritatea acestor unde scurte sunt absorbite de un strat de atmosferic continuu care conţine ozon. Acest strat începe la circa şaisprezece kilometri deasupra suprafeţei pământului şi se întinde spre spaţiu alţi şaisprezece kilometri. Dacă ozonul aflat în suspensie în această regiune s-ar găsi la presiunea care domină pe suprafaţa pământului, el ar forma un strat de numai doi milimetri şi jumătate grosime; cu toate acestea, această cantitate de ozon relativ mică şi aparent insignifiantă îi protejează pe locuitorii Urantiei de excesul acestor radiaţii ultraviolete periculoase şi distructive, prezente în lumina soarelui. Dar, dacă acest strat de ozon ar fi fost doar cu puţin mai gros, atunci aţi fi fost privaţi de razele ultraviolete foarte importante şi însufleţitoare care ating actualmente suprafaţa pământului şi care sunt la originea uneia din vitaminele voastre cele mai esenţiale.

Cu toate acestea, unii dintre aceia mai puţin imaginativi dintre mecanicişti voştri muritori, se încăpăţânează să vadă materialul creaţiei şi evoluţia umană ca pe un accident. Medienii Urantiei au asamblat peste cincizeci de mii de fapte fizice şi chimice, pe care ei le socotesc a fi incompatibile cu legile hazardului şi care, susţin ei, demonstrează în mod irefutabil prezenţa unui plan inteligent în creaţia materială. Şi toate acestea nu ţin cont de catalogul lor de peste o sută de mii de constatări din afara domeniului fizicii şi chimiei, şi care, afirmă ei, dovedesc prezenţa minţii în planul, în creaţia şi în întreţinerea cosmosului material.

Soarele vostru revarsă un adevărat şuvoi de raze ucigătoare, şi viaţa voastră plăcută de pe Urantia se datorează influenţei "fortuite" a peste patruzeci de fenomene protectoare aparent accidentale şi asemănătoare acţiunii acestui strat de ozon foarte special.

Dacă nu ar fi existat efectul de "împăturire" al atmosferei pe timpul nopţii, căldura s-ar fi pierdut prin radiaţie atât de rapid, încât viaţa ar fi fost imposibil de menţinut altfel decât prin procedee artificiale.

Cei opt sau zece kilometri din partea de jos a atmosferei pământului reprezintă troposfera; aceasta este regiunea vânturilor şi a curenţilor de aer care produc fenomenele meteorologice. Deasupra acestei regiuni se găseşte ionosfera internă, şi imediat deasupra este stratosfera. Urcând de la suprafaţa pământului, temperatura scade constant pe distanţa de zece sau doisprezece kilometri, înălţime la care ea înregistrează 56° de centigrade sub zero. Această gamă a temperaturii de la 54° la 56° centigrade sub zero rămâne apoi neschimbată până mai sus cu şaizeci şi cinci de kilometri; această zonă de temperatură constantă este stratosfera. La o înălţime de

şaptezeci sau optzeci de kilometri, temperatura începe să se ridice, şi această creştere continuă până când, la nivelul manifestărilor aurorei boreale, este atinsă o temperatură de 650°, iar această căldură intensă este cea care ionizează oxigenul. Dar temperatura într-o atmosferă atât de rarefiată cu greu se poate compara cu evaluarea căldurii de la suprafaţa pământului. Amintiţi-vă că jumătate din toată atmosfera voastră se găseşte în primii cinci mii de metri. Grosimea atmosferei pământului este indicată de ce cele mai înalte mănunchiuri de raze luminoase ale aurorei boreale — în jur de şase sute cincizeci de kilometri.

Fenomenele aurorei boreale sunt direct legate de petele solare, acei cicloni solari care se rotesc în direcţii opuse deasupra şi dedesubtul ecuatorului solar, la fel ca uraganele tropicale terestre. Asemenea tulburări atmosferice se rotesc în direcţii opuse atunci când se petrec deasupra şi dedesubtul ecuatorului.

Puterea petelor solare de a modifica frecvenţele luminii, arată că aceste centre de furtuni solare funcţionează ca nişte magneţi enormi. Aceste câmpuri magnetice sunt în stare să arunce în afară particule încărcate din craterele petelor solare şi să le proiecteze prin spaţiu până la atmosfera exterioară a pământului, unde influenţa lor ionizatoare produce aceste manifestări spectaculoase ale aurorei boreale. Prin urmare, voi aveţi cele mai mari fenomene aurorale atunci când petele solare sunt la apogeul lor — ori curând după aceea — moment în care petele solare sunt în general situate mai aproape de ecuator.

Chiar şi acul busolei este sensibil la această influenţă solară de vreme ce el se înclină uşor către est pe măsură ce soarele răsare şi uşor către vest pe măsură ce soarele se apropie de apus. Aceasta se întâmplă în fiecare zi, dar în momentul apogeului ciclurilor petelor solare această variaţie a acului magnetic este de două ori mai mare. Aceste devieri diurne anormale ale busolei reprezintă un răspuns la ionizarea sporită a atmosferei superioare, care este produsă de lumina solară.

Ceea ce contează pentru transmisia pe distanţă lungă a emisiunilor voastre de radio pe unde scurte şi lungi este prezenţa a două nivele diferite de regiuni conducătoare electrificate în suprastratosferă. Transmisia voastră radio este uneori deranjată de formidabile furtuni care se dezlănţuie uneori în regiunile acestor ionosfere exterioare.

## 3.MEDIUL SPAŢIAL

În cursul primelor perioade ale materializării unui univers, regiunile spaţiului sunt presărate cu vaşti nori de hidrogen, foarte asemănători cu îngrămădirile astronomice de praf care caracterizează acum multe regiuni ale spaţiului îndepărtat. O mare parte din materia organizată pe care sorii aprinşi o dezagregă şi o dispersează sub formă de energie radiantă a fost la origine acumulată în aceşti nori spaţiali de hidrogen care au apărut la început. În anumite condiţii neobişnuite, are loc şi dezintegrarea atomilor în nucleul maselor mai mari de hidrogen. Şi toate aceste fenomene ale constituirii şi ale dezintegrării atomice, ca şi în nebuloasa extrem de încălzită, sunt însoţite de emisia unui flux de raze spaţiale de energie radiantă de scurtă lungime de undă. Aceste diverse radiaţii sunt însoţite de o formă de energie spaţială necunoscută pe Urantia.

Această încărcătură de energie de scurtă lungime de undă din spaţiul universal este de patru sute de ori mai mare decât toate celelalte forme de energie radiantă existente în domeniile organizate ale spaţiului. Emisia de raze spaţiale scurte, care provin de la nebuloasa înflăcărată, de la câmpurile electrice de înaltă tensiune, din spaţiul exterior sau din vaştii nori de praf de hidrogen, este modificată calitativ şi cantitativ de fluctuaţiile şi de schimbările bruşte ale temperaturii, ale gravitaţiei, şi ale presiunilor electronice.

Aceste variaţii în originea razelor spaţiale sunt determinate de multe incidente cosmice, precum şi de orbite de materie circulantă, care variază între forme aproape circulare şi elipse extrem de alungite. Condiţiile fizice pot, de asemenea, să fie în mare măsură modificate, deoarece electronii se rotesc uneori în sens invers materiei mai dense, chiar şi în interiorul aceleiaşi zone fizice.

Vaştii nori de hidrogen sunt veritabile laboratoare chimice cosmice, adăpostind toate fazele evoluţiei energiei şi ale metamorfozării materiei. Mari acţiuni energetice se petrec deopotrivă în gazele marginale ale marilor stele duble, care se suprapun atât de frecvent, şi de aceea se amestecă în mod extensiv. Dar nici una dintre aceste enorme şi vaste activităţi energetice ale spaţiului nu exercită nici cea mai mică influenţă asupra fenomenelor vieţii organizate — plasma germinativă a tot ceea ce este viu. Aceste condiţii energetice ale spaţiului sunt în raport cu mediul esenţial de stabilire a vieţii, dar ele nu sunt efective în modificarea ulterioară a factorilor transmisibili ai plasmei germinative, aşa cum sunt unele dintre razele cu mai mare lungime de undă energie radiantă. Viaţa implantată de Purtătorii Vieţii rezistă în întregime la toată această uimitoare revărsare de raze spaţiale de energie universală de scurtă lungime de undă.

Toate aceste condiţii cosmice esenţiale au trebuit să evolueze până la un statut favorabil înainte ca Purtătorii Vieţii să poată începe efectiv stabilirea vieţii pe Urantia.

## 4.ERA ZORILOR VIEŢII

Faptul că noi suntem numiţi Purtători ai Vieţii nu ar trebui să vă inducă în eroare. Noi putem să aducem viaţă pe planete, ceea ce şi facem, însă nu am adus viaţa pe Urantia. Viaţa de pe Urantia este unică, născută odată cu planeta. Această sferă este o lume modificatoare de viaţă; toată viaţa care apare pe ea a fost elaborată de noi chiar aici pe planetă; şi nu există nici o altă lume în toată Satania, nici chiar în tot Nebadonul, pe care să existe o viaţă întru totul asemănătoare cu aceea de pe Urantia.

Cu *550.000.000* de ani în urmă, corpurile de Purtători ai Vieţii au revenit pe Urantia. În cooperare cu puterile spirituale şi cu forţele suprafizice, noi am organizat şi am inaugurat modelele originale de viaţă ale acestei lumi şi le-am implantat în apele ospitaliere ale tărâmului. Toată viaţa planetară (în afară de personalităţile extraplanetare) care exista până în zilele lui Caligastia, Prinţul Planetar, şi-a avut originea în cele trei implanturi de viaţă marină originare, identice şi simultane. Aceste trei implanturi de viaţă au fost desemnate astfel: cea *centrală* sau Eurasiatică-Africană, cea orientală sau Australasiană, şi cea *occidentală*, înglobând Groenlanda şi America.

Cu *500.000.000* de ani în urmă, viaţa vegetală marină primitivă era bine stabilită pe Urantia. Groenlanda şi masa de pământ arctică, împreună cu America de Sud şi cea de Nord, îşi începeau lunga şi lenta lor derivă către vest. Africa s-a deplasat uşor către sud, creând o cuvetă Est-Vest, Bazinul Mediteranean, între ea însăşi şi continentul mamă. Antarctica, Australia şi pământul marcat de insulele Pacificului s-au desprins la sud şi la est, şi au deviat considerabil de atunci.

Noi, Purtătorii Vieţii, implantaserăm forma primitivă a vieţii marine în golfurile tropicale adăpostite ale mărilor centrale ale faliei est-vest produsă prin dislocarea masei de pământ continentale. Scopul nostru de a face trei implantări de viaţă marină a fost acela de a ne asigura că fiecare mare masă continentală va purta această viaţă cu ea, în apele ei marine calde, când, mai târziu, pământurile se vor fi separat. Noi prevedem că în cursul erei următoare a vieţii terestre vaste oceane de apă vor separa aceste mase de pământ continentale aflate în derivă.

## 5.DERIVA CONTINENTALĂ

Deriva continentală a continuat. Nucleul pământului a devenit la fel de dens şi de rigid ca şi oţelul, fiind supus la o presiune de aproape 3.500 tone pe centimetru pătrat, iar din pricina enormei presiuni a gravitaţiei, a fost şi încă este foarte fierbinte în adâncime. Temperatura creşte de la suprafaţă în jos până când, la centru, ea este puţin deasupra temperaturii de suprafaţă a soarelui.

În cei o mie şase sute de kilometri exteriori ai ei, masa pământului e constituită în principal din diferite feluri de roci. Dedesubt sunt elementele metalice mai dense şi mai grele. De-a lungul erelor preatmosferice primitive, datorită stării ei de fuziune şi de intensă căldură, lumea era aproape fluidă, încât metalele mai grele s-au scufundat adânc în interior. Cele care se găsesc astăzi la suprafaţă reprezintă extruziunile vulcanilor străvechi, importantele scurgeri de lavă ulterioare şi de depunerile meteorice mai recente. Scoarţa exterioară avea o grosime de circa şaizeci şi cinci de kilometri. Această crustă externă stătea direct pe un suport constituit dintr-o mare de bazalt în fuziune de grosime variabilă; acest strat mobil de lavă topită era ţinut la înaltă presiune, dar întotdeauna avea tendinţa de a curge încoace şi încolo pentru a echilibra deplasările presiunilor planetare, tinzând astfel să stabilizeze scoarţa terestră.

Chiar şi astăzi, continentele continuă să plutească pe perna necristalizată a acestei mări de bazalt topit. Dacă nu ar fi existat acest fenomen protector, cutremurele de pământ cele mai violente ar fi zguduit lumea, literalmente făcând-o bucăţele. Cutremurele sunt cauzate de alunecarea şi de deplasarea scoarţei exterioare solide, şi nu de vulcani.

Atunci când se răcesc, straturile de lavă ale scoarţei terestre formează granitul. Densitatea medie a Urantiei este puţin mai mare de cinci ori şi jumătate decât aceea a apei; densitatea granitului este de trei ori mai mică decât aceea a apei. Nucleul pământului este de doisprezece ori mai dens decât apa.

Fundurile marine sunt mai dense decât masele continentale, şi asta este ceea ce menţine continentele deasupra apei. Când fundurile marine sunt împinse afară deasupra nivelului mării, se va vedea că ele sunt

constituite în mare parte din bazalt, o formă de lavă cu mult mai grea decât granitul maselor continentale. Dealtfel, dacă continentele nu ar fi mai uşoare decât fundurile oceanelor, gravitaţia ar face ca marginea oceanelor să urce pe pământ, dar asemenea fenomene nu sunt observabile.

Greutatea oceanelor este şi ea un factor în creşterea presiunii exercitate asupra fundului mărilor. Fundurile oceanice mai joase, însă comparativ mai grele, plus greutatea apei care le acoperă, aproximează greutatea continentelor, mai înalte, dar mult mai uşoare. Dar toate continentele tind să alunece în oceane. Presiunea continentală de la nivelele fundurilor oceanice este de circa 1.300 kilograme pe centimetrul pătrat. Adică, aceasta ar fi presiunea unei mase continentale care stă la înălţimea de 5.000 de metri deasupra bazei oceanului. Presiunea apei de la baza oceanului este de numai circa 350 kilograme pe centimetrul pătrat. Aceste presiuni diferenţiale tind să facă continentele să alunece către albiile oceanelor.

Surparea fundului oceanului în cursul perioadelor anterioare vieţii deplasase ascendent o masă continentală solitară la o asemenea înălţime încât presiunea ei laterală a avut tendinţa de a face ca marginile sudice, vestice şi estice să alunece în jos, peste albiile de lavă semivâscoasă care o acopereau, în apele înconjurătoare ale Oceanului Pacific. Acest fenomen a compensat atât de perfect presiunea continentală, încât nu s-a produs o ruptură largă pe malul stâng al acestui continent Asiatic străvechi, însă de atunci acel litoral oriental a plutit deasupra prăpastiei adâncurilor lui oceanice învecinate, ameninţând să alunece într-un mormânt acvatic.

## 6.PERIOADA DE TRANZIŢIE

Cu *450.000.000* de ani în urmă, s-a produs *tranziţia de la viaţa vegetală la cea animală*. Aceste metamorfoze au avut loc în apele puţin adânci ale golfurilor şi ale lagunelor tropicale adăpostite situate pe lungile ţărmuri ale continentelor în curs de separare, iar această dezvoltare, în întregime inerentă modelelor de viaţă originare, s-a petrecut progresiv. Au fost multe stadii de tranziţie între formele de viaţă vegetale primitive şi organismele animale ulterioare bine definite. Chiar şi astăzi mai persistă încă amprentele mâloase de tranziţie, şi ele cu greu pot fi clasificate fie ca plante, fie ca animale.

Deşi evoluţia vieţii vegetale poate fi urmărită în viaţa animală, şi cu toate că s-au găsit serii gradate de plante şi de animale care conduc progresiv de la cele mai simple la cele mai complexe şi avansate organisme, voi nu veţi fi în stare să găsiţi aceste elemente de legătură dintre marile diviziuni ale regnului animal, nici dintre cele mai înalte tipuri de animale preumane şi oamenii de început ai raselor umane. Aceste aşa-zise "verigi lipsă", vor rămâne pentru totdeauna lipsă, pentru simplul motiv că ele nu au existat niciodată. De la eră la eră, se ivesc specii radical noi de viaţă animală. Ele nu evoluează ca rezultat al acumulării progresive de mici variaţii; ele apar ca ordine de viaţă noi pe deplin dezvoltate, şi apar *brusc*.

Apariţia bruscă de noi specii şi de ordine diversificate de organisme vii este în întregime biologică, strict naturală. Nu este nimic supranatural în legătură cu aceste mutaţii genetice.

Când oceanele au avut un grad corespunzător de salinitate, atunci viaţa animală a evoluat; şi a fost relativ simplu să se facă apele foarte sărate să circule prin corpurile animalelor vieţii marine. Dar când oceanele s-au contractat şi procentajul de sare a fost sporit considerabil, aceleaşi animale au dobândit prin evoluţie capacitatea de a reduce salinitatea fluidelor corpurilor lor, tot aşa cum acele organisme care au învăţat să trăiască în apă proaspătă au dobândit capacitatea de a menţine gradul corespunzător de clorură de sodiu în fluidele corpurilor lor prin tehnici ingenioase de conservare a sării.

Studiul fosilelor de viaţă marină încrustate în roci, revelează luptele ancestrale de adaptare ale acestor organisme primitive. Plantele şi animalele nu încetează niciodată să facă aceste experimente de adaptare. Mediul este în perpetuă modificare, şi întotdeauna sunt organisme vii care se străduiesc să se acomodeze cu aceste fluctuaţii care nu se sfârşesc niciodată.

Echipamentul fiziologic şi structura anatomică ale tuturor noilor ordine de viaţă corespund la acţiunea legii fizice, dar înzestrarea ulterioară cu minte este o dăruire a spiritelor-minte adjutante, în conformitate cu capacitatea înnăscută a creierului. Mintea, deşi nu este o evoluţie fizică, este în întregime dependentă de capacitatea creierului obţinută prin dezvoltări pur fizice şi evolutive.

Prin cicluri aproape nesfârşite de dobândiri şi de pierderi, de ajustări şi de reajustări, toate organismele vii pendulează înainte şi înapoi din eră în eră. Acelea care ating unitatea cosmică rămân, pe câtă vreme acelea care nu izbutesc să ajungă la acest ţel încetează să existe.

## 7.CARTEA ISTORIEI GEOLOGICE

Vastul ansamblu de sisteme de roci care au alcătuit scoarţa externă a lumii în cursul erei zorilor vieţii, ori al erei Proterozoice, nu apar acum decât în puţine puncte de pe suprafaţa pământului, iar atunci când ies la iveală de sub toate acumulările perioadelor ulterioare, vor fi găsite numai resturile de fosile ale vieţii vegetale şi ale vieţii animale primitive. Unele dintre aceste roci mai vechi sedimentate de apă sunt amestecate cu straturi mai recente, şi uneori ele prezintă resturi de fosile ale unora dintre formele anterioare de viaţă vegetală, în vreme ce pe straturile superioare pot fi găsite din când în când unele dintre formele străvechi de organisme animale ale vieţii marine primitive. În multe locuri se întâlnesc cele mai vechi straturi de rocă stratificată, care conţin fosilele vieţii marine primitive, atât animale, cât şi vegetale, direct deasupra pietrei mai vechi şi nediferenţiate.

Fosilele acestei ere cuprind alge, plante asemănătoare cu coralii, protozoare primitive şi organisme de tranziţie care seamănă cu bureţii. Dar absenţa unor asemenea fosile din straturile de rocă primitive nu dovedeşte în mod necesar că lucrurile vii nu au fost în existenţă altundeva în momentul depunerii lor. Viaţa a fost răspândită de-a lungul acestor timpuri primitive, şi numai în mod lent şi-a găsit drumul pe suprafaţa pământului.

Rocile acestor perioade străvechi sunt acum pe suprafaţa pământului, sau foarte aproape de suprafaţa lui, peste circa o optime din aria de pământ existentă. Grosimea medie a acestei pietre de tranziţie, care formează cele mai vechi pături de rocă stratificată, este de circa 2.500 de metri. În anumite puncte, aceste sisteme de rocă străvechi ating o grosime de 6.500 de metri, dar multe din straturile care au fost atribuite acestei ere aparţin perioadelor de mai târziu. În America de Nord, acest strat străvechi şi primitiv de piatră fosiliferă vine la suprafaţa regiunilor estice, centrale şi nordice ale Canadei. Există, de asemenea, o creastă intermitentă est-vest a acestei roci care se extinde din Pennsylvania şi din străvechii Munţi Adirondak spre vest prin Michigan, Wisconsin şi Minesota. Alte creste pornesc de la Newfoaundland până la Alabama şi de la Alaska până la Mexico. Rocile acestei ere sunt vizibile din loc în loc pe toată suprafaţa lumii, dar nici unele nu sunt atât de uşor supuse interpretării ca acelea din jurul Lacului Superior şi din Marele Canion din Colorado, unde aceste roci fosilifere primitive, existând în mai multe straturi, sunt dovada ridicărilor şi fluctuaţiilor de suprafaţă ale acelor vremuri îndepărtate. Acest strat de piatră, cel mai vechi strat fosilifer din scoarţa pământului, a fost ondulat, împăturit şi grotesc încreţit ca efect al transformărilor cutremurelor de pământ şi al vulcanilor primitivi. Scurgerile de lavă ale acestei perioade au adus mult fier, cupru, şi le-au dus în sus aproape de suprafaţa planetară. Există puţine locuri pe pământ unde asemenea activităţi sunt întipărite într-un mod mai grafic decât în valea St. Croix din Wisconsin. În regiune au avut loc o sută douăzeci şi şapte de scurgeri succesive de lavă pe pământ, care a fost apoi scufundat în apă şi acoperit de un depozit de rocă. Cu toate că o mare parte din sedimentarea de rocă superioară şi din scurgerile intermitente de lavă este absentă astăzi, şi deşi partea inferioară a acestui sistem este îngropat adânc în pământ, totuşi, circa şaizeci şi cinci sau şaptezeci dintre aceste arhive stratificate ale epocilor trecute sunt acum expuse vederii. În aceste perioade îndepărtate, nivelul unei mari părţi din pământ era aproape de nivelul mării, astfel încât câmpiile au fost succesiv scufundate şi descoperite de un mare număr de ori. Scoarţa pământului tocmai intra în perioada ei mai târzie de relativă stabilizare. Ondulaţiile, înălţările şi surpările, provocate de deriva continentală anterioară au contribuit la frecvenţa scufundării periodice a marilor mase continentale. În cursul acestor vremuri de viaţă marină primitivă, importante întinderi din ţărmul continental s-au cufundat sub mări, de la câţiva metri până la opt sute de metri. O mare parte din gresii şi din conglomeratele mai vechi reprezintă acumulările sedimentare ale acestor ţărmuri străvechi. Rocile sedimentare aparţinând acestei stratificări primitive stau direct pe acele straturi datând cu mult dinainte de originea vieţii şi care se pierd în trecut, cam până la prima apariţie a oceanului mondial. Unele dintre straturile superioare ale acestor depuneri de rocă de tranziţie conţin mici cantităţi de şisturi sau de ardezie de culori întunecate, indicând prezenţa de carbon organic şi atestând existenţa strămoşilor acelor forme de viaţă vegetală care au invadat pământul pe parcursul viitoarei ere Carbonifere sau a erei carbonului. O mare parte din cuprul din aceste straturi de rocă au fost depuse de ape. O parte se găseşte în fisurile rocilor mai vechi; el vine din concentraţia de apă mlăştinoasă stagnantă al vreunui străvechi ţărm adăpostite. Minele de fier ale Americii de Nord şi ale Europei sunt localizate în depuneri şi extruziuni care se află în parte în rocile nestratificate mai vechi şi în parte în acele roci stratificate mai recente ale perioadelor de tranziţie de formare a vieţii. Această eră asistă la răspândirea vieţii peste tot în apele lumii; viaţa marină a devenit bine stabilită pe Urantia. Fundurile adânci şi întinse ale mărilor interne sunt treptat invadate de o abundenţă de vegetaţie luxuriantă, în timp ce apele de la ţărm mişună de forme simple de viaţă animală. Toată această istorie este relatată grafic în paginile fosile ale vastei "cărţi de piatră" a arhivelor lumii. Şi paginile acestor gigantice arhive biogeologice vă spun în mod infailibil adevărul, cu condiţia ca voi să dobândiţi pricepere în interpretarea lor. Multe dintre aceste străvechi funduri marine sunt acum înălţate

cu mult deasupra nivelului mării, iar depunerile lor ne spun eră după eră povestea luptelor pentru viaţă din cursul acelor vremuri primitive. Aşa cum a zis poetul vostru, Este literalmente adevărat că "Ţărâna pe care păşim a fost odată vie."

[Prezentat de un membru al Corpului de Purtători ai Vieţii al Urantiei aflat acum pe planetă.]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A III-A - ISTORIA URANTIEI

## CAPITOLUL 59 - ERA VIEŢII MARINE PE URANTIA

Noi considerăm istoria Urantiei ca începând cu circa un miliard de ani în urmă şi extinzându-se de-a lungul a cinci ere majore:

1.*Era previeţii* cuprinde primii patru sute cincizeci de ani, aproape din vremea când planeta şi-a atins mărimea ei actuală până în vremea stabilirii vieţii. Savanţii voştri au desemnat aceasta perioadă ca *Arheozoic*.

2.*Era zorilor vieţii* se extinde apoi de-a lungul următorilor patru sute cincizeci de ani. Această epocă se plasează între perioada precedentă, perioada previeţii sau a cataclismelor, şi perioada care urmează vieţii marine mai înalt dezvoltate. Această eră e cunoscută cercetătorilor voştri sub numele de *Proterozoic*.

3.*Era vieţii marine* acoperă următoarele două sute cincizeci de ani şi vă este cel mai bine cunoscută sub numele de *Paleozoic*.

4.*Era vieţii terestre primitive* se extinde pe durata următoarei sute de milioane de ani, şi este cunoscută sub numele de *Mezozoic*.

5.*Era mamiferelor* ocupă ultimele cincizeci de milioane de ani. Această eră a timpurilor recente este cunoscuta sub numele de *Cenozoic*.

Era vieţii marine acoperă astfel circa un sfert din istoria voastră planetară. Ea poate fi subdivizată în şase lungi perioade, fiecare caracterizată de anumite dezvoltări bine definite atât în domeniile geologice, cât şi în cele biologice.

Pe măsură ce începe această eră, fundurile de mare, marile platforme continentale şi numeroasele bazine adânci de lângă ţărm sunt acoperite de o vegetaţie prolifică. Formele primitive mai simple de viaţă animală s-au dezvoltat deja din organismele vegetale precedente, iar primele organisme animale şi-au croit progresiv drumul de-a lungul ţărmurilor întinse ale diverselor mase continentale până când multele mări interioare mişună de viaţă marină primitivă. De vreme ce aşa de puţine dintre aceste prime organisme au avut cochilii, tot puţine au fost şi cele conservate ca fosile. Cu toate acestea, scena era pregătită pentru primele capitole ale marii "cărţi de piatră" consacrate păstrării analelor vieţii, pe care epocile următoare au redactat-o atât de metodic.

Continentul Americii de Nord posedă minunate bogăţii în depuneri fosilifere acoperind toată era vieţii marine. Cele dintâi şi cele mai vechi pături sunt separate de ultimele straturi ale perioadei precedente prin mari depuneri cauzate de eroziune care separă net aceste două stadii de dezvoltare planetară.

### 1.ERA MARINĂ PRIMITIVĂ ÎN MĂRILE PUŢIN ADÎNCI PERIOADA TRILOBIŢILOR

La începutul perioadei de relativ calm pe suprafaţa pământului, viaţa este închisă în diverse mări interioare şi de-a lungul ţărmului oceanic; pentru moment, nu a apărut încă nici o formă de organism terestru. Animalele marine primitive sunt bine stabilite şi sunt pregătite pentru următoarea dezvoltare evolutivă. Amibele sunt supravieţuitori tipici ai acestui stadiu iniţial al vieţii animale, după ce şi-au făcut apariţia către sfârşitul perioadei de tranziţie precedente.

Cu *400.000.000* de ani în urmă, viaţa marină, atât cea vegetală, cât şi cea animală, este destul de bine distribuită în întreaga lume. Climatul mondial se încălzeşte uşor şi devine mai regulat. Se produce o inundaţie generală a ţărmurilor diverselor continente, îndeosebi ale Americii de Nord şi de Sud. Apar noi oceane, şi corpurile mai vechi de apă se măresc considerabil.

Pentru prima dată, vegetaţia se târăşte afară pe uscat, şi în curând face un progres considerabil în adaptarea la un habitat nemarin.

*Subit*, şi fără gradaţie ancestrală, îşi fac apariţia primele animale multicelulare. Trilobiţii au apărut şi, în decursul epocilor, ei domină mările. Din punctul de vedere al vieţii marine aceasta este perioada trilobiţilor.

Către sfârşitul acestei perioade o mare parte din America de Nord şi din Europa a ieşit la iveală din mare. Scoarţa pământului era temporar stabilizată; munţii, ori mai degrabă ridicăturile înalte de pământ, s-au ridicat de-a lungul coastei Atlanticului şi Pacificului, în India de Vest şi în Europa sudică. Întreaga regiune a Caraibelor s-a înălţat considerabil.

Cu *390.000.000* de ani în urmă, pământul încă se înălţa. Se pot găsi, în anumite părţi ale Americii estice şi vestice şi ale Europei occidentale, straturi de piatră depuse în decursul acestor timpuri, şi acestea sunt cele mai vechi roci care conţin fosile trilobite. Aceste roci fosilifere s-au depus în lungile şi numeroaselor braţe de mare asemeni unor degete proiectându-se adânc în interiorul maselor continentale în care s-au depus aceste roci fosilifere.

În decursul câtorva milioane de ani, Oceanul Pacific a început să invadeze continentele americane. Scufundarea pământului a fost cauzată în principal de adaptarea scoarţei, deşi extinderea laterală a pământurilor, sau înaintarea continentală, a jucat şi ea rolul ei.

Cu *380.000.000* de ani în urmă, Asia se surpa, şi toate celelalte continente sufereau o emergenţă de scurtă durată. În cursul progresului acestei epoci, Oceanul Atlantic nou apărut a făcut mari incursiuni pe toate litoralurile adiacente. Atlanticul de Nord, sau mările arctice, au fost atunci legate de apele Golfului meridional. Când această mare sudică a intrat în cuveta Apalaşilor, valurile ei s-au spart, în est, de munţii la fel de înalţi ca şi Alpii; însă, în general, continentele erau formate din zone depresionare fără interes, total lipsite de frumuseţe naturală.

Depunerile sedimentare ale acestor perioade sunt de patru feluri:

1.Conglomeratele — materii depuse pe lângă ţărm;

2.Gresiile — depuneri formate în apă puţin adâncă, dar acolo unde valurile erau totuşi destul de puternice ca să împiedice fixarea nămolului.

3.Şisturile — depuneri în apele puţin adânci şi mai calme;

4.Calcarele — incluzând depunerile de cochilii de trilobiţi în apă adâncă.

Fosilele de trilobiţi din această epocă prezintă anumite uniformităţi de bază şi anumite variaţii bine marcate. Animalele primitive dezvoltându-se din cele trei implantări originare cu viaţă sunt caracteristice; acelea care apar în emisfera vestică erau uşor diferite de acelea ale grupului eurasian şi de cele de tipul australasian sau australian antarctic.

Cu *370.000.000* de ani în urmă, s-a produs marea inundaţie care a scufundat aproape toată America de Nord şi de Sud, urmată de scufundarea Africii şi a Australiei. Numai anumite părţi din America de Nord au rămas deasupra acestor mări cambriene puţin adânci. Cu cinci milioane de ani mai târziu, mările se retrăgeau din faţa pământului ce se ridica. Toate aceste fenomene de scufundare şi de ridicare de pământuri erau nespectaculoase, efectuându-se lent în cursul a milioane de ani.

Stratul fosilifer al acestei epoci, conţinând trilobiţi, a ieşit la suprafaţă din loc în loc pe întreg cuprinsul tuturor continentelor, cu excepţia Asiei. În multe regiuni, aceste roci sunt orizontale, dar în munţi sunt înclinate şi deformate din cauza presiunii şi îndoirii. Această presiune a schimbat, în multe locuri, caracterul originar al acestor depuneri. Gresia s-a transformat în cuarţ, şisturile au fost preschimbate în ardezie, şi calcarul a fost convertit în marmură.

Cu *360.000.000* de ani în urmă, pământul încă se ridica. America de Nord şi cea de Sud erau mult deasupra apei. Europa occidentală şi Insulele Britanice ieşeau la iveală, cu excepţia unor părţi din Ţara Galilor, care erau adânc scufundate. Nu au existat mari pături de gheaţă în cursul acestor epoci. Depunerile presupus glaciare, a căror apariţie avea legătură cu aceste straturi din Europa, Africa, China şi Australia sunt pricinuite de gheţarii de munte izolaţi sau de deplasările rămăşiţelor glaciare de origine mai recentă. Climatul mondial era oceanic, nu continental. Mările sudice erau atunci mai calde decât acum, şi s-au extins către nord peste America de Nord, în sus către regiunile polare. Golful Stream parcurgea partea centrală a Americii de Nord, fiind deviat către est pentru a scălda şi a încălzi ţărmurile Groenlandei, făcând din acel continent, care acum e acoperit de o manta de gheaţă, un veritabil paradis tropical.

Viaţa marină era aproape uniformă în ansamblul lumii, şi era constituită din alge, din organisme unicelulare, din bureţi simpli, din trilobiţi şi din alte crustacee — creveţi, crabi şi homari. Trei mii de varietăţi de brahiopode au apărut la sfârşitul acestei perioade, din care numai două sute au supravieţuit. Aceste animale reprezintă o varietate a vieţii primitive care s-a transmis până în epoca actuală practic neschimbată.

Însă trilobiţii erau creaturile vii dominante. Ei erau animale sexuate şi au existat în multe forme; fiind slabi înotători, au plutit domol pe apă ori s-au târât de-a lungul fundurilor de mare, încolăcindu-se ca să se protejeze

când erau atacaţi de duşmanii lor care au apărut mai târziu. Ei au crescut în lungime de la cinci la treizeci de centimetri şi s-au dezvoltat în patru grupe distincte: carnivorele, erbivorele, omnivorele şi "mâncătoarele de nămol". Facultatea pe care o aveau acestea din urmă de a se hrăni în mare parte cu materie anorganică — fiind ultimul animal pluricelular care a putut face acest lucru — explică înmulţirea lor, precum şi lunga lor supravieţuire.

Acesta a fost tabloul biogeologic al Urantiei la sfârşitul acelei lungi perioade din istoria lumii, cuprinzând cincizeci de milioane de ani, denumită *Cambrian* de către geologii voştri.

## 2.STADIUL PRIMEI INUNDĂRI CONTINENTALE PERIOADA ANIMALELOR NEVERTEBRATE

Fenomenele periodice de înălţare şi de scufundare a solului caracteristice acestei epoci se produceau toate progresiv şi fără nimic spectaculos, fiind însoţite concomitent de foarte puţină activitate vulcanică, dacă nu cumva deloc. De-a lungul tuturor acestor înălţări şi surpări de teren succesive, continentul mamă asiatic nu a împărtăşit pe deplin istoria celorlalte corpuri de pământ. El a suferit multe inundaţii, afundându-se mai întâi într-o direcţie, apoi într-alta, îndeosebi în istoria lui primitivă, dar el nu prezintă depunerile uniforme de rocă care pot fi descoperite pe alte continente. În perioadele recente, Asia a fost cea mai stabilă dintre toate masele continentale.

Cu *350.000.000* de ani în urmă, a început perioada marii inundaţii a tuturor continentelor, cu excepţia Asiei Centrale. Masele de pământ fuseseră în repetate rânduri reacoperite de apă; numai regiunile înalte de coastă au rămas deasupra acestor mări interioare oscilante puţin adânci, însă foarte întinse. Aceste inundaţii majore au caracterizat această perioadă, dar înainte ca ea să se fi terminat, continentele s-au înălţat din nou, emergenţa terestră totală fiind cu cincisprezece procente mai mare decât există acum. Regiunea Caraibelor era foarte ridicată. Această perioadă nu e bine delimitată în Europa, deoarece fluctuaţiile terestre erau mai mici, în vreme ce activitatea vulcanică era mai persistentă.

Cu *340.000.000* de ani în urmă, s-a produs o altă mare scufundare de pământuri, în afară de Asia şi de Australia. Apele oceanelor lumii erau în general amestecate. Aceasta a fost o mare epocă de depuneri calcaroase, o mare parte din piatra sa provenind din algele secretoare de var.

Cu câteva milioane de ani mai târziu, porţiuni întinse ale continentelor Americane şi ale Europei au început să se ivească din apă. În emisfera vestică, numai un braţ al Oceanului Pacific a rămas peste Mexico şi peste regiunile prezente ale Munţilor Stâncoşi, dar aproape de sfârşitul acestei epoci, Coastele Atlanticului şi ale Pacificului au început din nou să se cufunde.

Perioada de acum *330.000.000* de ani, marchează începutul unei perioade de calm relativ în întreaga lume, cu mult pământ aflat iarăşi deasupra apei. Singura excepţie faţă de această domnie de calm terestru a fost erupţia marelui vulcan nord american aflat la est de Kentuky, una dintre cele mai mari activităţi vulcanice izolate pe care le-a cunoscut lumea vreodată. Cenuşa acestui vulcan a acoperit o suprafaţă de o mie trei sute de kilometri pătraţi, pe o adâncime de la cinci la şase metri.

Cu *320.000.000* de ani în urmă, s-a produs a treia inundare majoră a acestei perioade. Apele acestei inundaţii au acoperit tot pământul scufundat de revărsarea precedentă, în timp ce se extindeau mai departe în multe direcţii peste tot în cele două Americi şi în Europa. America de Nord estică şi Europa occidentală se găseau sub apă, de la 3.000 până la 4.500 metri.

Cu *310.000.000* de ani în urmă, masele continentale se aflau iarăşi cu mult deasupra apei, cu excepţia părţilor sudice ale Americii de Nord. S-a ivit Mexicul, creându-se astfel Marea Golfului, care de atunci încoace şi-a menţinut identitatea.

Viaţa din această perioadă continuă să evolueze. Lumea este încă o dată calmă şi relativ paşnică; climatul rămâne blând şi regulat; plantele terestre migrează tot mai departe de ţărmurile mărilor. Modelele de viaţă sunt bine dezvoltate, deşi se găsesc foarte puţine fosile vegetale din această epocă.

Aceasta a fost marea epocă a evoluţiei organismelor animale individuale, deşi multe din schimbările de bază, cum ar fi tranziţia de la plantă la animal, s-au produs anterior. Fauna marină s-a dezvoltat până la punctul în care fiecare tip de viaţă inferior vertebratelor era reprezentat în fosilele acelor roci care s-au acumulat în cursul acestor timpuri. Dar toate aceste organisme animale erau organisme marine. Nici un animal terestru nu a apărut încă, cu excepţia câtorva tipuri de viermi care scormoneau de-a lungul ţărmurilor, dar nici plantele terestre nu năpădiseră încă continentele; era încă prea mult dioxid de carbon în aer pentru a permite existenţa respiratorilor

de aer. În principal, toate animalele în afară de unele dintre acelea mai primitive sunt direct sau indirect dependente de viaţa vegetală pentru existenţa lor.

Trilobiţii erau încă predominanţi. Aceste micuţe animale au existat în zeci de mii de tipuri şi au fost predecesoarele crustaceelor. Unii dintre trilobiţi aveau de la douăzeci şi cinci până la patru mii de ochişori minusculi; alţii au avut ochi rudimentari. La sfârşitul acestei perioade, trilobiţii au împărtăşit dominarea asupra mărilor cu multe alte forme de viaţă nevertebrată, dar care au pierit în totalitate la începutul perioadei următoare.

Algele secretoare de var erau larg răspândite. Existau mii de specii ale strămoşilor primitivi ai coralilor. Viermii de mare erau abundenţi şi existau multe varietăţi de meduze care de atunci au pierit încetul cu încetul. Coralii şi tipurile de mai târziu de bureţi au evoluat. Cefalopodele erau bine dezvoltate, şi supravieţuitorii lor erau modernii nautilus cu perle, caracatiţa, sepia şi calmarul.

Erau multe varietăţi de animale cu cochilie, dar cochiliile lor nu erau pe atunci atât de necesare pentru scopuri defensive ca în epocile ulterioare. Gastropodele erau prezente în apele mărilor străvechi, şi ele includeau univalvele sondori şi mai multe specii de melci. Gastropodele bivalve au traversat, practic fără schimbare, milioane de ani, aşa cum au existat ele atunci, şi cuprind muşchii, moluştele, stridiile şi scoicile. Organismele cu cochilie şi cu valvă au evoluat şi ele, şi acele brahiopode au trăit în acele ape străvechi aşa cum există ele astăzi; valvele lor sunt chiar înzestrate cu ligamente şi cu zimţi şi cu alte soiuri de dispozitive protectoare.

Aşa se termina istoria evoluţiei celei dea doua mari perioade a vieţii marine cunoscută de geologii voştri sub numele de *Ordovician*.

## 3.CEA DE-A DOUA MARE INUNDAŢIE
## PERIOADA CORALILOR — EPOCA BRAHIOPODELOR

Cu *300.000.000* de ani în urmă, a început o altă mare perioadă a submersiunii pământului. Revărsarea către nord şi către sud a străvechilor mări siluriene s-a pregătit să înghită majoritatea Europei şi a Americii de Nord. Pământul nu era înălţat cu mult deasupra mării, aşa încât nu s-a produs multă depunere în jurul liniilor de ţărm. Mările mişunau de animale cu cochilii calcaroase, şi căderea acestor cochilii pe fundul mării a provocat acumularea treptată a straturilor de calcar foarte groase. Acesta este prima depunere larg răspândită de piatră de var, şi acoperă practic toată Europa şi America de Nord, dar apare la suprafaţa pământului numai în câteva locuri. Grosimea acestei pături străvechi de rocă este de circa trei sute de metri, dar multe dintre aceste depuneri au fost de atunci considerabil deformate de răsturnări, de înălţări şi de dislocări, şi multe s-au schimbat în cuarţ, în şist şi în marmură.

Nici o rocă de foc sau de lavă nu se găsesc în straturile de piatră ale acestei perioade, în afară de acelea ale marilor vulcani ai Europei sudice şi ai Mainului estic, şi scurgerile de lavă ale Qebecului. Activitatea vulcanică este în mare măsură trecută. Acesta a fost apogeul marilor depozite marine; şi nu s-au format decât puţine lanţuri muntoase, sau chiar nici unul.

Cu *290.000.000* de ani în urmă, marea s-a retras în mare parte de pe continente, şi fundurile oceanelor înconjurătoare pluteau. Masele de pământ au fost puţin schimbate până când au fost iarăşi scufundate. Primele mişcări montane au început pe toate continentele, şi cea mai mare dintre aceste înălţări ale scoarţei au fost Munţii Himalaya în Asia şi marii Munţi Caledonieni, întinzându-se din Irlanda până pe Spitzberg prin Scoţia.

În depunerile acestei epoci se găseşte mult gaz, petrol, zinc şi plumb, gazul şi petrolul fiind provenite din enormele acumulări de materie animală şi vegetală care s-a depus în momentul precedentei scufundări de pământ, în vreme ce depunerile minerale reprezintă sedimentarea de corpuri stagnante de apă. Multe din depunerile de sare gemă aparţin acelei perioade.

Trilobiţii au decăzut rapid, iar centrul scenei a fost ocupat de moluştele mai mari, sau cefalopodele. Aceste animale au crescut până la cinci metri lungime şi treizeci şi trei de centimetri în diametru şi au devenit stăpânii mărilor. Aceste specii de animale au apărut brusc şi au preluat dominarea vieţii marine.

Marea activitate vulcanică a acestei epoci a avut loc în sectorul european. De milioane şi milioane de ani, nu s-au produs erupţii vulcanice atât de violente şi atât de extinse ca acelea care au avut loc în jurul Mediteranei prin şi în special în vecinătatea Insulelor Britanice. Această scurgere de lavă peste regiunea Insulelor Britanice de astăzi apare sub formă de straturi alternate de lavă şi rocă groase de opt mii de metri. Aceste roci s-au depus prin scurgeri intermitente de lavă care s-au împrăştiat peste o albie de mare puţin adâncă, astfel amestecând depunerile de rocă, şi toate acestea au fost ulterior înălţate la mare altitudine deasupra mării. Au avut loc cutremure de pământ violente în nordul Europei, îndeosebi în Scoţia.

Climatul oceanic a rămas moderat şi uniform, iar mările calde scăldau ţărmurile ţinuturilor polare. Brahiopodele şi alte fosile ale vieţii marine pot fi găsite în aceste depuneri până la Polul Nord. Gastropodele, brahiopodele, bureţii şi coralii producători de recifuri au continuat să se înmulţească.

La sfârşitul acestei perioade, se asistă la a doua înaintare a mărilor siluriene, cu un altă amestecare a apelor oceanelor sudice şi nordice. Cefalopodele domină viaţa marină, în timp ce formele de viaţă asociate se dezvoltă şi se diferenţiază progresiv.

Cu *280.000.000* de ani în urmă, continentele au ieşit în mare parte la suprafaţă din a doua inundaţie siluriană. Depunerile de rocă datând de la această scufundare sunt cunoscute în America de Nord sub numele de calcare de Niagara, deoarece acesta este stratul de rocă peste care curge acum Niagara. Acest strat de rocă se întinde de la munţii estici până la regiunea văii Mississippi-ului, dar nu mai departe spre vest, ci spre sud. Câteva straturi acoperă Canada, porţiuni din America de Sud, Australia şi majoritatea Europei, grosimea medie a seriei de straturi ale Niagarei fiind de circa două sute de metri. Chiar deasupra depunerilor de tip Niagara, în multe regiuni, poate fi găsită o acumulare de conglomerat, de şist şi de rocă gemă. Aceste acumulări sunt produse de surpări secundare. Această sare s-a fixat în mari lagune care au fost alternativ deschise la mare şi apoi izolate, astfel încât evaporarea s-a produs odată cu depunerea de sare împreună cu alte materii care erau în soluţie de apă. În unele regiuni, aceste zăcăminte de sare gemă sunt groase de douăzeci de metri.

Climatul este blând şi regulat, iar fosilele marine se depun în regiunile arctice. Dar la sfârşitul acestei epoci mările sunt atât de sărate încât puţină viaţă rămâne în ele.

Către sfârşitul submersiunii siluriene finale, echinodermele — crinii de piatră — se înmulţesc rapid aşa cum o atestă depunerile de calcar crinoid. Trilobiţii aproape că au dispărut, iar moluştele sunt în continuare monarhii mărilor; formaţia de recifuri coraliere creşte considerabil. În cursul acestei epoci, în locurile mai favorabile se dezvoltă pentru prima dată scorpionii de apă primitivi. Curând după aceea, şi *brusc*, îşi fac apariţia adevăraţii scorpioni, care respirau realmente aer.

Aceste dezvoltări încheie a treia perioadă a vieţii marine, care acoperă douăzeci şi cinci de milioane de ani şi e cunoscută cercetătorilor voştri sub numele de *Silurian*.

## 4.STADIUL MARII EMERGENŢE DE PĂMÂNTURI
## PERIOADA VIEŢII VEGETALE TERESTRE
## EPOCA PEŞTILOR

În cursul luptei seculare dintre pământ şi apă, timp de lungi perioade marea a fost relativ victorioasă, însă ceasul victoriei pământului este aproape. Derivele continentale nu s-au produs până acum, doar că, uneori, practic întregul pământ al lumii este reunit prin istmuri subţiri şi prin înguste punţi de pământ.

Când pământul iese la iveală după ultima inundaţie siluriană, ia sfârşit o perioadă importantă în dezvoltarea lumii şi a evoluţiei vieţii. Aceasta reprezintă zorii unei noi epoci pe pământ. Peisajul nud şi fără atracţie al timpurilor trecute începe să fie îmbrăcat cu o vegetaţie verde luxuriantă şi sunt pe punctul de a apărea primele mari păduri magnifice.

Viaţa marină a acestei epoci era foarte diversă datorită segregării primitive a speciilor, dar mai târziu a fost o liberă amestecare şi asociere a tuturor acestor tipuri diferite. Brahiopodele au ajuns rapid la apogeul lor, fiind urmate de artropode, iar barnaclele şi-au făcut prima apariţie. Dar evenimentul cel mai important dintre toate a fost apariţia *subită* a familiei peştilor. Aceasta a devenit epoca peştilor, acea perioadă a istoriei caracterizată prin tipul de animale *vertebrate*.

Cu *270.000.000* de ani în urmă, continentele erau deasupra apei. De milioane şi milioane de ani nu a fost în acelaşi timp atât de mult pământ deasupra apei; a fost una dintre cele mai mari epoci ale emergenţei de pământuri din toată istoria lumii.

Cu cinci milioane de ani mai târziu, regiunile de pământ ale Americii de Nord şi de Sud, ale Europei, ale Africii, ale Asiei nordice şi ale Australiei au fost inundate pe o perioadă scurtă, în America de Nord submersia fiind din când în când aproape completă; iar straturile de calcar rezultante au avut de la o sută cincizeci de metri la o mie cinci sute de metri grosime. Aceste variate mări devoniene s-au extins mai întâi într-o singură direcţie, iar apoi într-alta, astfel încât imensa mare interioară arctică a Americii de Nord a găsit o cale de vărsare în Oceanul Pacific prin nordul Californiei.

Cu *260.000.000* de ani în urmă, către sfârşitul acestei epoci de surpare terestră, America de Nord era parţial acoperită de mări care comunicau simultan cu apele Pacificului, ale Atlanticului, ale Oceanului Arctic şi

ale Golfului Mexicului. Depunerile acestor stadii mai recente ale primei inundaţii devoniene aveau o grosime medie de circa trei sute de metri. Recifurile de corali care caracterizau aceste perioade indică faptul că mările interioare erau limpezi şi puţin adânci. Aceste depuneri coraliere sunt expuse pe malurile fluviului Ohio lângă Louisville, Kentucky, şi sunt groase de circa treizeci de metri, cuprinzând peste două sute de varietăţi. Aceste formaţiuni de corali se extind prin Canada şi prin nordul Europei până la regiunile arctice.

După aceste submersiuni, multe din ţărmuri au fost considerabil înălţate, astfel încât depunerile primitive au fost acoperite de nămol şi de şist. Există, de asemenea, un strat de gresie roşie care caracterizează una dintre sedimentările devoniene; şi această pătură roşie se extinde pe o mare parte din suprafaţa pământului, fiind găsită în America de Nord şi de Sud, în Europa, în Rusia, în China, în Africa şi în Australia. Aceste depozite roşii evocau condiţii climatice aride şi semiaride, dar climatul acestei epoci era încă moderat şi regulat.

De-a lungul acestei întregi perioade, pământul situat la sud-estul Insulei Cinncinati a rămas cu mult deasupra apei. Cu toate acestea, o foarte mare parte din Europa occidentală, incluzând Insulele Britanice, a fost scufundată. În Ţara Galilor, în Germania şi în alte locuri din Europa, rocile devoniene au 6.000 de metri grosime.

Cu *250.000.000* de ani în urmă, se asistă la apariţia familiei peştilor, vertebratele, unul dintre cei mai importanţi paşi din evoluţia preumană.

Artropodele, sau crustaceele, au fost strămoşii primelor vertebrate. Predecesorii familiei peştilor au fost doi strămoşi modificaţi ai artropodelor; unul avea un corp lung care lega un cap de o coadă, pe când celălalt era un prepeşte fără osul dorsal şi fără fălci. Însă aceste tipuri preliminare au fost repede distruse atunci când peştii, primele vertebrate ale lumii animalelor, şi-au făcut *subita* lor apariţie dinspre nord.

Mulţi dintre cei mai mari peşti adevăraţi aparţin acestei epoci, unele dintre varietăţile cu dinţi având o lungime de la opt la zece metri; rechinii din ziua de azi sunt supravieţuitorii acestor peşti străvechi. Peştii înzestraţi cu plămâni şi înarmaţi au ajuns la apogeul lor evolutiv, şi înainte ca această epocă să se fi terminat, peştii se adaptaseră atât la apele dulci, cât şi la cele sărate.

Veritabile albii osoase de schelete şi de dinţi de peşte pot fi găsite în depunerile acumulate spre finalul acestei perioade, şi bogate pături de fosile sunt situate de-a lungul coastei Californiei, de vreme ce multe golfuri adăpostite ale Oceanului Pacific s-au extins până în pământurile acestei regiuni.

Pământul a fost rapid invadat de noi ordine de vegetaţie terestră. Înainte de aceasta, multe plante au crescut pe pământ, afară pe malul apei. Prolifica *familie de ferigi* a apărut atunci *subit* şi s-a răspândit repede pe suprafaţa pământului, care se înălţa rapid în toate părţile lumii. În curând, s-au dezvoltat trei tipuri de arbori, de şaizeci de centimetri în diametru şi de doisprezece metri înălţime; mai târziu, au evoluat frunzele, dar aceste varietăţi primitive aveau numai un foliaj rudimentar. Se găseau şi multe plante mai mici, însă fosilele lor nu pot fi găsite, deoarece au fost în general distruse de către bacterii, apărute anterior.

Pe măsură ce pământul s-a ridicat, America de Nord s-a legat de Europa prin punţi de pământ care se extindeau spre Groenlanda. Chiar şi astăzi, Groenlanda păstrează rămăşiţele acestor plante terestre primitive sub mantaua ei de gheaţă.

Cu *240.000.000* de ani în urmă, anumite părţi din pământurile Europei, cât şi din cele ale Americii de Nord şi de Sud, au început să se scufunde. Această surpare a marcat apariţia ultimei şi celei mai puţin întinse din inundaţiile devoniene. Mările arctice s-au deplasat din nou către sud peste o mare parte din America de Nord, Atlanticul a inundat o parte întinsă a Europei şi a vestului Asiei, în vreme ce sudul Pacificului acoperea cea mai mare parte a Indiei. Această inundaţie a avut o apariţie şi o retragere deopotrivă de lente. Munţii Catsckill, situaţi de-a lungul malului vestic al fluviului Hudson, sunt unul dintre cele mai întinse monumente geologice ale acestei epoci care se pot găsi la suprafaţa Americii de Nord.

Cu *230.000.000* de ani în urmă, mările îşi continuau retragerea. O mare parte din America de Nord este mult deasupra apei, şi s-a produs apoi o mare activitate vulcanică în regiunea St. Lawrence. Mont-Royal, din Montreal, este craterul erodat al unuia dintre aceşti vulcani. Depunerile acestei întregi epoci sunt bine ilustrate de Munţii Apalaşi ai Americii de Nord, unde râul Susquehanna a tăiat o vale care dezveleşte aceste straturi succesive, care au atins o grosime de peste 4.000 de metri.

Înălţarea continentelor a continuat, iar atmosfera se îmbogăţea cu oxigen. Pământul era acoperit de vaste păduri de ferigi înalte de treizeci de metri şi de copaci specifici acelor zile, păduri liniştite, în care nu se auzea nici un sunet, nici măcar foşnetul vreunei frunze, căci aceşti copaci nu aveau frunze.

Şi astfel se apropie de sfârşit una dintre cele mai lungi perioade de evoluţie a vieţii marine, *epoca peştilor*. Această perioadă a istoriei lumii a durat aproape cincizeci de milioane de ani; ea a devenit cunoscută cercetătorilor voştri sub numele de *Devonian*.

## 5.STADIUL DE DERIVĂ AL SCOARŢEI TERESTRE PERIOADA CARBONIFERĂ A PĂDURILOR DE FERIGĂ EPOCA BROAŞTELOR

Apariţia peştilor pe parcursul perioadei precedente marchează apogeul evoluţiei vieţii marine. Din acest moment înainte, evoluţia vieţii terestre devine tot mai importantă. Şi această perioadă se deschide cu scena aproape ideal pregătită pentru apariţia primelor animale terestre.

Cu *220.000.000* de ani în urmă, multe din zonele continentale, incluzând majoritatea Americii de Nord, erau deasupra apei. Pământul era năpădit de o vegetaţie luxuriantă; aceasta a fost într-adevăr *epoca ferigilor*. Dioxidul de carbon era încă prezent în atmosferă, dar într-o proporţie mai mică.

La scurtă vreme după aceea, porţiunea centrală a Americii de Nord a fost inundată, creându-se două vaste mări interioare. Regiunile înalte ale coastelor Atlanticului, cât şi ale Pacificului erau situate tocmai dincolo de ţărmurile actuale. Aceste două mări s-au unit curând, amestecând diferitele lor forme de viaţă. Uniunea faunei lor marine a marcat începutul declinului rapid, la nivel mondial, al vieţii marine şi începutul perioadei următoare a vieţii terestre.

Cu *210.000.000* de ani în urmă, mările arctice de apă caldă acopereau cea mai mare parte a Americii de Nord şi a Europei. Apele polare antarctice au inundat America de Sud şi Australia, în vreme ce şi Africa şi Asia erau înălţate considerabil.

Când mările au atins nivelul lor maxim, s-a produs *deodată* o nouă dezvoltare evolutivă. Brusc, au apărut primele animale terestre. Se găseau numeroase specii dintre aceste animale care puteau să trăiască pe pământ sau în apă. Aceşti amfibieni respiratori de aer s-au dezvoltat din artropode, ale căror băşici înotătoare evoluaseră devenind plămâni.

Din apele amare ale mărilor s-au târât afară pe pământ melci, scorpioni şi broaşte. Astăzi broaştele îşi depun încă ouăle în apă, iar puii lor există mai întâi sub formă de peşti minusculi, mormolocii. Această perioadă ar putea foarte bine să fie numită *epoca broaştelor*.

La foarte puţin timp după aceea, au apărut primele insecte, şi împreună cu păianjenii, cu scorpionii, cu gândacii, cu greierii şi cu lăcustele, au năpădit continentele lumii. Libelulele măsurau şaptezeci şi cinci de centimetri în anvergură. S-au dezvoltat o mie de specii de gândaci, din care unele au crescut până la o mărime de zece centimetri.

Grupurile echinodermelor s-au dezvoltat deosebit de mult, şi ele sunt în realitate fosilele ghid ale acestei epoci. Marii rechini care se hrăneau cu scoici au evoluat şi ei considerabil, şi au dominat oceanele vreme de peste cinci milioane de ani. Climatul era încă blând şi moderat; viaţa marină era prea puţin schimbată. Peştii de apă proaspătă erau în plină dezvoltare, iar trilobiţii erau pe cale de dispariţie. Coralii erau rari, şi o mare parte din piatra de var a fost produsă de crinoide. Calcarele cele mai bune pentru construcţii s-au depus pe parcursul acestei epoci.

Apele multora dintre mările interioare au fost atât de încărcate cu calcare şi cu alte minerale, încât au generat în mare măsură progresul şi dezvoltarea multor specii marine. În cele din urmă mările s-au limpezit ca urmare a unei mari depuneri de piatră, în unele locuri conţinând zinc şi plumb.

Depunerile acestei epoci carbonifere iniţiale au o grosime de la 150 la 600 de metri şi sunt constituite din gresie, şist şi piatră de calcar. Cel mai vechi strat conţine fosilele animalelor şi plantelor terestre şi marine, împreună cu mult prundiş şi sedimente. Puţin cărbune exploatabil se găseşte în aceste straturi mai vechi. Aceste depuneri de pe întregul cuprins al Europei sunt foarte asemănătoare celor din America de Nord.

Către sfârşitul acestei epoci, pământul Americii de Nord a început să se ridice. A urmat o scurtă întrerupere, şi marea s-a reîntors ca să acopere cam jumătate din albiile ei precedente. Aceasta a fost o scurtă inundaţie, şi cea mai mare parte a pământului s-a găsit curând cu mult deasupra apei. America de Sud era încă legată de Europa prin Africa.

Începutul formării Vosgilor, a Pădurii Negre şi a munţilor Urali datează din această epocă. Baze ale altor munţi mai vechi se găsesc în Marea Britanie şi în toată Europa.

Cu *200.000.000* de ani în urmă, au început stadiile cu adevărat active ale perioadei carbonifere. Cu douăzeci de milioane de ani înaintea acestei epoci, au început să se depună primele straturi de cărbune, dar activităţile formatoare de cărbune erau atunci active la o scară largă. Durata epocii propriu-zise a depunerilor de cărbune a depăşit cu puţin douăzeci şi cinci de milioane de ani.

Pământurile se ridicau şi coborau periodic din cauza variaţilor nivelului mării provocate de activităţile de pe fundurile oceanice. Această instabilitate a scoarţei — lăsarea şi ridicarea pământului — în corelaţie cu vegetaţia prolifică a terenurilor mâloase de coastă, a contribuit la formarea de depuneri imense de cărbune, care au făcut ca această perioadă să fie cunoscută sub numele de *Carbonifer*. Climatul era încă blând în întreaga lume.

Straturile de cărbune alternează cu şist, cu piatră şi cu conglomerat. Aceste zăcăminte de cărbune din centrul şi estul Statelor Unite variază în grosime de la doisprezece la cincisprezece metri. Însă multe dintre aceste depuneri au fost luate de apă pe parcursul înălţărilor de teren ulterioare. În unele părţi ale Americii de Nord şi ale Europei, stratul carbonifer avea 5.500 metri grosime.

Prezenţa rădăcinilor de copaci pe măsură ce au crescut în argila subiacentă zăcămintelor de cărbune prezente demonstrează că acel cărbune s-a format exact acolo unde se găseşte acum. El este constituit de aceste resturi ale vegetaţiei exuberante care creştea în mlaştini şi pe ţărmurile mocirloase ale acestei epoci îndepărtate. Aceste reziduuri au fost păstrate de apă şi modificate de presiune. Păturile de cărbune conţin adesea atât gaz, cât şi petrol. Zăcămintele de turbă, resturile unei vegetaţii trecute, ar fi convertite într-un tip de cărbune dacă ar fi supuse la o presiune si o căldură adecvate. Antracitul a fost supus unei mai mari presiuni şi călduri decât alţi cărbuni.

În America de Nord, păturile de cărbune din diverse zăcăminte indică de câte ori a scăzut şi s-a ridicat pământul, acest număr variind de la zece în Illinois la douăzeci în Pennsylvania, la treizeci şi cinci în Alabama şi la şaptezeci şi cinci în Canada. În zăcămintele de cărbune se găsesc atât fosilele de apă proaspătă, cât şi cele de apă sărată.

De-a lungul acestei epoci, munţii Americii de Nord şi de Sud erau activi, ridicându-se atât Anzii, cât şi străvechii Munţi Stâncoşi de Sud. Marile regiuni înalte de coastă ale Atlanticului şi Pacificului au început să se afunde, în cele din urmă erodându-se atât de tare şi afundându-se atât de mult, ţărmurile ambelor oceane se retrag aproape de poziţiile lor actuale. Depunerile acestei inundaţii au o grosime medie de trei sute de metri.

Cu *190.000.000* de ani în urmă, marea carboniferă a Americii de Nord s-a extins către vest; ea acoperă regiunea actuală a Munţilor Stâncoşi, care se vărsa în Oceanul Pacific prin California de Nord. Cărbunele a continuat să se acumuleze pe tot cuprinsul Americilor şi al Europei, strat după strat, pe măsură ce regiunile de coastă s-au ridicat şi s-au coborât în cursul acestor perioade de oscilaţii ale ţărmurilor.

Epoca de acum *180.000.000* milioane de ani, a pus capăt perioadei carbonifere în cursul căreia cărbunele s-a format peste tot în lume — în Europa, în India, în China, în Africa de Nord şi în Americi. La finalul perioadei de formare a cărbunelui, partea Americii de Nord situată la est de valea fluviului Mississippi s-a înălţat, iar partea majoră a acestei secţiuni a rămas de atunci deasupra nivelului mării. Această perioadă de înălţare de teren marchează începutul formării munţilor actuali ai Americii de Nord, atât în regiunile Apalaşilor, cât şi în vest. Vulcanii erau activi în Alaska, în California şi în regiunile Europei şi ale Asiei, unde munţii erau în curs formare. Estul Americii şi Vestul Europei erau legate prin continentul Groenlandei.

Înălţarea de teren a început să modifice climatul maritim al epocilor precedente şi să substituie prin urmare premisele climatului continental mai puţin blând şi mai variabil.

Plantele acestor timpuri erau purtătoare de spori, iar vântul putea să îi împrăştie în toate direcţiile. Trunchiurile copacilor carboniferi erau de obicei de doi metri în diametru şi adesea înalte de treizeci şi cinci de metri. Ferigile de astăzi sunt într-adevăr relicve ale acestor epoci trecute.

În general, acestea au fost epocile de dezvoltare pentru organismele de apă proaspătă; puţină schimbare s-a produs în viaţa marină anterioară. Însă caracteristica importantă a acestei perioade a fost apariţia *bruscă* a broaştelor şi a numeroşilor lor veri. Caracteristice vieţii epocii cărbunelui au fost *ferigile* şi *broaştele*.

## 6.STADIUL DE TRANZIŢIE CLIMATICĂ
## PERIOADA PLANTELOR CU SEMINŢE
## EPOCA FRĂMÂNTĂRILOR BIOLOGICE

Această perioadă marchează sfârşitul dezvoltării evolutive esenţiale a vieţii marine şi deschiderea perioadei de tranziţie care a condus la epocile ulterioare ale animalelor terestre.

În cursul acestei epoci, viaţa a fost în mare măsură sărăcită. Mii de specii marine au pierit, iar viaţa a fost cu greu restabilită pe pământ. Aceasta a fost o vreme de frământare biologică, epoca în care viaţa aproape că a dispărut de pe faţa pământului şi din adâncurile oceanelor. Către încheierea lungii ere de viaţă marină, pe pământ

se găseau peste o sută de mii de specii de organisme vii. La sfârşitul acestei perioade de tranziţie, au supravieţuit mai puţin de cinci sute.

Particularităţile acestei noi perioade nu se datorau atât de mult răcirii scoarţei terestre sau lungii absenţe a activităţii vulcanice, cât unei neobişnuite combinaţii de influenţe banale şi preexistente — restrângerea mărilor şi creşterea unor enorme mase continentale. Blândul climat maritim al timpurilor trecute era pe cale de dispariţie, iar tipul mai aspru de climat continental se dezvolta rapid.

Cu *170.000.000* de ani în urmă, mari adaptări şi mari schimbări evolutive aveau loc pe întreaga faţă a pământului. Continentele se înălţau pe tot globul, în vreme ce albiile oceanice se tot afundau. Au apărut lanţuri izolate de munţi. Partea estică a Americii de Nord s-a ridicat foarte mult deasupra mării; vestul se ridica lent. Continentele erau acoperite de mari şi mici lacuri sărate şi de numeroase mări interioare care erau legate de ocean prin strâmtori înguste. Începutul acestei perioade de tranziţie variază în grosime de la 300 la 2.100 metri.

În cursul acestor înălţări de teren, scoarţa terestră s-a încreţit pe vaste întinderi. Aceasta a fost o epocă de emergenţă continentală, cu toate că anumite punţi terestre au dispărut atunci, incluzând continentele care au unit atât de mult timp America de Sud cu Africa şi America de Nord cu Europa.

Treptat, mările şi lacurile interioare au secat în întreaga lume. Au început să apară munţi izolaţi şi gheţari regionali, în special în emisfera sudică, şi în multe regiuni depunerile glaciare ale acestor formaţiuni de gheaţă pot fi găsite chiar şi printre unele dintre straturile superioare de mai târziu ale depunerilor de cărbune. Au apărut doi noi factori climatici — glaciaţiunea şi ariditatea. Multe din regiunile mai înalte ale pământului deveniseră aride şi sterile.

De-a lungul acestor perioade de schimbare climatică, mari variaţiuni s-au produs şi în vegetaţia terestră. *Plantele cu seminţe* au apărut primele, şi ele au procurat o mai bună sursă de hrană pentru viaţa sporită ulterior a animalelor terestre. Insectele au suferit o schimbare radicală. *Stadiile lor de repaus* au evoluat pentru a se adapta exigenţelor perioadelor din cursul iernii şi al secetei când viaţa este în suspensie.

Dintre animalele terestre, broaştele, care au ajuns la apogeul lor în timpul epocii precedente, au decăzut rapid, dar ele au supravieţuit, deoarece puteau să trăiască mult timp chiar şi în băltoacele şi heleşteele în curs de secare din acele vremuri îndepărtate şi extrem de încercate. În cursul epocii de declin a broaştelor, în Africa, s-a produs primul pas în evoluţia broaştelor în reptile. Şi de vreme ce masele continentale erau încă legate, această creatură prereptiliană, un respirator de aer, s-a răspândit în toată lumea. În această epocă, atmosfera a fost atât de schimbată, încât a convenit admirabil la întreţinerea respiraţiei animale. Curând după sosirea acestor broaşte prereptiliene, s-a întâmplat ca America de Nord să fie temporar izolată, ruptă de Europa, de Asia şi de America de Sud.

Răcirea treptată a apelor oceanelor a contribuit mult la distrugerea vieţii oceanice. Animalele marine ale acestor epoci s-au refugiat temporar în trei locuri de retragere favorabile: regiunea actuală a Golfului Mexic, a Golfului Gangelui din India şi cea a Golfului Sicilian din bazinul mediteranean. Şi, din aceste trei regiuni s-au născut noi specii marine, născute să înfrunte adversitatea, să plece mai târziu pentru a repopula mările.

Cu *160.000.000* de ani în urmă, pământul era în mare măsură acoperit cu vegetaţie adaptată menţinerii vieţii animalelor terestre, iar atmosfera devenise ideală pentru respiraţia animală. Astfel se termină perioada de reducere a vieţii marine şi a acelor timpuri de încercări biologice adverse care au eliminat toate formele de viaţă, în afară de acelea care aveau o valoare de supravieţuire, şi care erau deci îndreptăţite să funcţioneze ca strămoşi ai vieţii mai înalt diferenţiate şi mai rapid dezvoltate a epocilor care urmează ale evoluţiei planetare.

Finalul acestei perioade de frământări biologice, cunoscută studenţilor voştri sub numele de *Permian*, marchează, de asemenea, sfârşitul lungii ere *paleozoice*, care acoperă un sfert din istoria planetară, două sute cincizeci de milioane de ani.

Vasta pepinieră oceanică a vieţii de pe Urantia şi-a îndeplinit rolul. Pe parcursul lungilor epoci când pământul era impropriu menţinerii vieţii, înainte ca atmosfera să conţină suficient oxigen pentru a susţine animalele terestre superioare, marea a dat naştere formelor de viaţă primitive ale uscatului şi le-a menţinut. Acum importanţa biologică a mării se diminuează progresiv, pe măsură ce pe pământ începe să se deruleze al doilea stadiu de evoluţie.

[Prezentat de un Purtător al Vieţii din Nebadon, aparţinând unuia dintre corpurilor originare ataşate Urantiei.]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A III-A - ISTORIA URANTIEI

## CAPITOLUL 60 - URANTIA PE PARCURSUL EREI VIEŢII TERESTRE PRIMITIVE

Era epohcii exclusiv marine se sfârşise. Ridicarea pământurilor, răcirea crustei şi a oceanelor, restrângerea mărilor şi adâncirea lor corelativă, precum şi marea creştere a suprafeţei terestre în latitudine septentrională, au contribuit toate considerabil la modificarea climatului lumii în toate regiunile îndepărtate de zona ecuatorială.

Epocile terminale ale erei precedente au fost, cu adevărat, epocile broaştelor, dar aceşti strămoşi ai vertebratelor terestre nu mai erau dominanţi, deoarece nu supravieţuiseră decât în număr redus. Foarte puţine tipuri au ieşit vii din riguroasele încercări ale perioadei precedente de tribulaţii biologice. Chiar şi plantele purtătoare de spori dispăruseră aproape complet.

### 1.EPOCA PRIMITIVĂ A REPTILELOR

Depozitele de eroziune ale acestei epoci erau mai ales conglomerate, şisturi şi gresii. Gipsul şi straturile roşii, în toate aceste sedimentări, în America ca şi în Europa, indică faptul că climatul celor două continente era arid. Aceste regiuni aride au fost supuse unei puternice eroziuni provocate de căderea trombelor de apă violente şi periodice peste înaltele pământuri înconjurătoare.

Se găsesc puţine fosile în aceste straturi, însă putem observa numeroase amprente de reptile terestre. În numeroase regiuni, depozitele pământurilor roşii, de trei sute de metri adâncime ale acestei epoci, nu conţineau nici o fosilă. Animalele terestre nu au trăit într-un mod continuu decât în anumite părţi ale Africii.

Grosimea acestor depuneri de eroziune variază între 900 şi 3.000 de metri şi atinge chiar şi 5.500 de metri pe coasta Pacificului. Lavele au forţat, mai târziu, drumul dintre aceste numeroase straturi. Palisadele fluviului Hudson au fost formate prin scufundarea lavelor bazaltice între aceste straturi triasice. Activitatea vulcanică era intensă în diferite părţi ale lumii.

Găsim depozite ale acestei perioade în Europa, în special în Germania şi în Rusia. Gresiile mozaicate din Anglia au apărut în această epocă. Calcarul s-a depus în Alpii meridionali ca urmare a unei invazii a mării. El se prezintă în această regiune sub forma specifică a zidurilor şi pilierilor de calcare dolomitice. Acest strat se regăseşte pe întreaga suprafaţă a Africii şi a Australiei. Marmura de Carrara provine din acest calcar modificat. Nu putem găsi nimic din această perioadă în regiunile meridionale ale Americii de Sud, din moment ce această parte a continentului a rămas scufundată şi, prin urmare, nu prezintă decât depozite de origine marină şi acvatică fără întrerupere a continuităţii cu epocile anterioare şi posterioare.

În urmă cu *150 milioane de ani* au început perioadele vieţii terestre primitive ale istoriei lumii. În general, viaţa nu mergea foarte bine, însă ea mergea mai bine decât în epocile fierbinţi şi ostile de la sfârşitul erei vieţii marine.

În momentul în care se deschide această eră, estul şi centrul Americii de Nord, jumătatea de nord a Americii de Sud, cea mai mare parte a Europei şi întreaga Asie sunt cu mult deasupra apelor. Pentru prima dată, America de Nord este geografic izolată, însă nu pentru mult timp, căci istmul Detroitului din Bering se ridică în curând din nou, legând continentul cu Asia.

S-au format mari cuvete în America de Nord în paralel cu coastele Atlanticului şi Pacificului. A apărut marea falie din Connecticutul oriental, una dintre coastele sale scufundându-se, în cele din urmă, cu trei kilometri. Numeroase cuvete nord americane şi numeroase bazine lacustre de apă dulce şi apă sărată ale regiunilor muntoase au fost umplute ulterior de depozitele de eroziune. Mai târziu, aceste depresiuni de teren umplute au fost ridicate la o mare înălţime de curgerile de lavă subterane. Pădurile pietrificate a numeroase regiuni datează din această epocă.

Coasta Pacifică nord americană, care a rămas în general deasupra apelor pe parcursul acestor submersii continentale, s-a cufundat, cu excepţia Californiei de Sud şi a unei mari insule care exista atunci în ceea ce este astăzi oceanul Pacific. Această mare californiană veche, bogată în viaţă marină, s-a întins către est şi a ajuns din nou la vechiul bazin maritim al regiunilor vestului mijlociu.

În urmă cu *140 milioane de ani*, după singurul indiciu al celor doi strămoşi prereptilieni care se dezvoltaseră în Africa pe parcursul epocii precedente, reptilele au apărut brusc, cu toate însuşirile lor. Ele s-au dezvoltat rapid dând naştere crocodililor, reptilelor şi în cele din urmă şerpilor de mare şi reptilelor zburătoare. Strămoşii lor de tranziţie au dispărut foarte repede.

Aceşti dinozauri reptilieni, în curs de evoluţie rapidă, au devenit în curând regii acestei epoci. Ei erau ovipari şi se distingeau de toate celelalte animale prin mărimea mică a creierului lor, acesta cântărind mai puţin de o livră şi trebuind să controleze un corp a cărui greutate a sfârşit prin a atinge patruzeci de tone. Însă primele reptile erau mai mici, carnivore şi păşeau pe micile lor labe din urmă în modul în care o fac cangurii. Ele aveau oase goale, ca păsările, şi până la urmă nu au avut decât trei degete la picioarele lor posterioare, astfel încât multe dintre amprentele lor fosile au fost atribuite, din greşeală, unor păsări gigantice. Mai târziu, dinozaurii erbivori au apărut prin evoluţie. Ei păşeau în patru labe şi, o ramură a acestui grup a dobândit puţin câte puţin o armură protectoare.

Cu mai multe milioane de ani mai târziu, au apărut primele mamifere. Ele nu aveau placentă, şi s-au dovedit rapid ca fiind un eşec; nici unul dintre ele nu a supravieţuit. Au reprezentat un efort experimental de ameliorare a tipurilor de mamifere, însă această încercare nu a avut succes pe Urantia.

Viaţa marină a acestei epoci era redusă, însă ea s-a amplificat rapid, datorită unei noi invazii a mărilor care a provocat, încă o dată, formarea unor lungi coaste litorale de ape puţin adânci. Aceste coaste joase se găseau mai mult în jurul Europei şi al Asiei, şi de aceea cele mai bogate straturi de fosile se găsesc pe lângă aceste continente. Dacă vreţi să studiaţi astăzi viaţa acestei epoci, examinaţi regiunile himalayene, siberiene şi mediteraneene, precum şi India şi insulele bazinului Pacificului de Sud. O trăsătură dominantă a vieţii marine era prezenţa unei multitudini de frumoşi amoniţi, ale căror fosile se regăsesc în întreaga lume.

În urmă cu *130 milioane de ani*, mările se schimbaseră destul de puţin. Siberia şi America de Nord erau legate de istmul Detroitului de la Strâmtoarea Bering. O viaţă marină bogată şi specială a apărut pe coasta californiană a Pacificului unde, peste o mie de specii de amoniţi s-au dezvoltat pe baza tipurilor superioare de cefalopode. Pe parcursul acestei perioade, modificările vieţii au fost desigur evolutive, în ciuda caracterului tranziţional şi treptat.

Această eră, care s-a întins pe mai mult de douăzeci şi cinci de milioane de ani, este cunoscută sub numele de *Triasic*.

## 2.NOUA FAZĂ A EPOCII REPTILELOR

În urmă cu *120 milioane de ani*. a început o nouă fază a epocii reptilelor. Marele eveniment al acestei perioade a fost evoluţia şi declinul dinozaurilor. Animalele terestre au atins atunci cea mai mare dezvoltare a lor din punctul de vedere al mărimii, şi aproape că dispăruseră de pe suprafaţa pământului la sfârşitul acestei ere. Dinozaurii de toate mărimile au evoluat, mergând de la o specie care măsura mai puţin de şaizeci de centimetri, până la enormii dinozauri necarnivori, de douăzeci şi doi de metri lungime, a căror masă nu a fost niciodată egalată de nici o creatură vie.

Cei mai mari dinozauri s-au născut în vestul Americii de Nord. Aceste monstruoase reptile sunt îngropate în întreaga regiune a Munţilor Stâncoşi, de-a lungul coastei atlantice a Americii de Nord, în Europa occidentală, în Africa de Sud, în India, însă nu şi în Australia.

Aceste creaturi masive şi-au pierdut forţa şi activitatea pe măsura creşterii constante a mărimii lor. Ele aveau nevoie de cantităţi de hrană atât de mari, încât invadaseră pământul până într-acolo încât mureau, literalmente, de foame, şi ele s-au stins, deoarece nu aveau inteligenţa necesară de a face faţă situaţiei.

În acea epocă, cea mai mare parte de est a Americii de Nord, care rămăsese multă vreme ridicată, fusese nivelată şi supusă eroziunii în oceanul Atlantic, a cărui coastă se întindea pe mai multe sute de kilometri, mai mult spre est decât astăzi. Partea occidentală a continentului era întotdeauna ridicată, însă chiar şi aceste regiuni au fost ulterior invadate atât de marea septentrională, cât şi de Pacific, care s-a întins către est până în regiunea Munţilor Negri din Dakota.

A fost o epocă a apei dulci, caracterizată de numeroase lacuri interioare, aşa cum o demonstrează abundenţa fosilelor de apă dulce acumulate în albiile numite Morrison din Colorado, din Montana şi din Wyoming. Grosimea acestor depozite combinate de apă dulce şi de apă sărată variază între şase sute şi o mie cinci sute de metri, însă aceste straturi cuprind foarte puţin calcar.

Aceeaşi mare polară care s-a întins atât de departe către sudul Americii de Nord a acoperit tot astfel întreaga Americă de Sud, cu excepţia Anzilor, care au apărut la început. Cea mai mare parte a Chinei şi a Rusiei era inundată, însă în Europa invazia apelor a fost cea mai importantă. Pe parcursul acestei submersiuni, s-a depus admirabila piatră litografică din Germaniei de Sud, ale cărei straturi s-au conservat, ca şi cum ar fi numai de ieri, fosile cum ar fi aripile cele mai delicate ale unor insecte străvechi.

Flora acestei epoci a semănat mult cu cea a epocii precedente. Pinii şi coniferele deveneau tot mai asemănătoare varietăţilor actuale. Încă se mai forma puţin cărbune, de-a lungul ţărmurilor septentrionale ale Mediteranei.

Revenirea mărilor a ameliorat climatul. Coralii s-au întins în apele europene, ceea ce demonstrează existenţa unui climat încă blând şi regulat, însă ei nu au apărut niciodată în apele polare, care s-au răcit lent. Viaţa marină a acestei epoci s-a ameliorat şi s-a dezvoltat mult, în special în apele europene. Coralii şi crinoidele au apărut temporar în număr mai mare decât înainte, însă amoniţii au fost cei care au dominat viaţa nevertebratelor oceanelor. Mărimea lor medie era de ordinul a şapte până la zece centimetri, cu toate că o specie a atins un diametru de doi metri cincizeci. Existau bureţi peste tot, în timp ce sepiile şi stridiile continuau să evolueze.

În urmă cu *110 milioane de ani*, potenţialele vieţii marine continuau să apară. Ariciul de mare a reprezentat una dintre mutaţiile cele mai remarcabile ale acelei epoci. Crabii, langustele, precum şi alte tipuri de crustacee moderne au atins deplina lor dezvoltare. Schimbări marcante s-au produs şi în familia peştilor, un tip de sturion făcându-şi apariţia pentru prima oară, însă ferocii şerpi de mare, proveniţi din reptilele terestre, împânzeau încă toate mările şi ameninţau să distrugă întreaga familie a peştilor.

Această epocă a rămas în mod esenţial aceea a dinozaurilor. Ei au invadat pământul într-o asemenea măsură încât, pe parcursul perioadei precedente invaziei mărilor, două specii s-au refugiat în apă pentru a supravieţui. Aceşti şerpi de mare reprezintă un regres în evoluţie. În timp ce anumite specii noi progresează, unele rămân staţionare, iar altele fac cale întoarsă, întorcându-se la o stare anterioară, iar acest lucru s-a întâmplat atunci când aceste două tipuri de reptile au abandonat pământul ferm.

Pe măsură ce timpul trecea, şerpii de mare au atins o astfel de dimensiune încât au devenit foarte leneşi, şi au sfârşit prin a pieri, din cauza faptului că nu aveau un creier destul de mare pentru a asigura protecţia imensului lor corp. Creierul lor cântărea mai puţin de şaizeci de grame, în ciuda faptului că aceşti enormi ihtiozauri atingeau uneori cincizeci de metri lungime, cea mai mare parte depăşind zece metri. Crocodilii marini au fost, de

asemenea, o rămăşiţă a unui tip terestru de reptilă însă, spre deosebire de şerpii de mare, aceste animale s-au întors întotdeauna pe pământ pentru a-şi depune ouăle.

La puţin timp după ce aceste două specii de dinozauri au migrat în apă în vederea unei vane încercări de autoconservare, două alte tipuri au fost împinse de aspra luptă pentru viaţa pe pământ, să îşi caute refugiul în aer. Însă aceşti pterosauri zburători nu au fost strămoşii adevăratelor păsări din epocile următoare. Ei au evoluat pe baza dinozaurilor săritori, cu oase goale, şi aripile lor erau asemănătoare acelora ale liliecilor, cu o anvergură de şase până la zece metri. Aceste străvechi reptile zburătoare au atins trei metri lungime. Ele aveau maxilare extensibile, foarte asemănătoare acelora ale şerpilor actuali. O vreme, aceste reptile zburătoare au părut a fi un succes, însă nu au reuşit să evolueze în aşa fel încât să poată supravieţui ca navigatori aerieni. Ei reprezintă neamurile stinse ale precursorilor păsărilor.

Broaştele ţestoase s-au înmulţit pe parcursul acestei perioade, şi şi-au făcut prima apariţie în America de Nord. Strămoşii lor veniseră din Asia, şi au urmat istmul nordului.

În urmă cu o sută de milioane de ani, era reptilelor a ajuns la sfârşit. Dinozaurii, în ciuda masei lor enorme, nu erau decât animale aproape fără creier, şi lipsite de inteligenţă suficientă pentru a putea furniza hrana necesară unor corpuri atât de mari. De aceea, aceste reptile terestre care păşteau, au pierit în număr tot mai mare. De acum, evoluţia va urma creşterea creierului şi nu a masei corporale. Dezvoltarea creierului a caracterizat fiecare epocă succesivă a evoluţiei animale şi a progresului planetar.

Această epocă, care cuprinde apogeul reptilelor, reprezintă începutul declinului lor, şi se întinde pe o perioadă aproape douăzeci şi cinci de milioane de ani. Ea este cunoscută sub numele de *Jurasic*.

## 3.STADIUL CRETACIC PERIOADA PLANTELOR CU FLORI - EPOCA PĂSĂRILOR

Marea perioadă cretacică îşi trage numele din predominanţa în mări de prolifice foraminifere producătoare de cretă. Această perioadă conduce Urantia aproape de sfârşitul lungii dominări a reptilelor şi asistă la apariţia pe pământ a plantelor cu flori şi a păsărilor. Este, de asemenea, epoca în care se termină deriva continentelor spre vest şi spre sud. Ea însoţeşte giganticele deformări ale scoarţei terestre, precum şi imensele scurgeri de lavă şi o mare activitate vulcanică.

Către sfârşitul perioadei geologice precedente, cea mai mare parte a maselor continentale era bine ridicată, cu toate că nu existau încă vârfuri de munţi. Continuând, deriva pământurilor continentale a întâlnit primul mare obstacol pe albia adâncă a Pacificului. Acest conflict al forţelor geologice a format întregul lanţ de munţi care se întinde într-o direcţie nord-sud, de la Alaska până în Capul Horn, trecând prin Mexic.

Această perioadă marchează astfel, în istoria geologică, *stadiul formării munţilor moderni*. Înainte de această epocă, piscurile muntoase erau rare. Ele nu aveau decât creste înalte de o mare lărgime. În această epocă, a început să se înalţe lanţul Pacificului, însă el era situat la o mie o sută de kilometri vest faţă de ţărmul actual. Sierra începea, de asemenea, să se formeze. Straturile lor de cuarţ aurifer au rezultat din curgerile de lavă din acea epocă. În estul Americii de Nord, presiunea Atlanticului lucra, de asemenea, pentru a provoca o ridicare a terenului.

În urmă cu *100 milioane de ani*, continentul Nord American şi o parte a Europei se aflau cu mult deasupra apei. Devierea continentelor Americane continua. S-au produs metamorfoze ale Anzilor sud-americani şi înălţarea progresivă a câmpiilor occidentale ale Americii de Nord. Cea mai mare parte a Mexicului s-a cufundat sub mare, iar Atlanticul de Sud a inundat coasta orientală a Americii de Sud atingând, în cele din urmă, litoralul actual. Oceanul Atlantic şi Oceanul Indian avuseseră atunci, în mod sensibil, aceeaşi configuraţie ca astăzi.

În urmă cu *95 milioane de ani*, masele continentale ale Americii şi ale Europei începeau să se scufunde. Mările sudului au început să invadeze America de Nord şi s-au întins progresiv către nord pentru a ajunge la Oceanul Arctic. Ca importanţă, aceasta a fost cea de-a doua dintre submersiunile continentale. Când această mare a sfârşit prin a se retrage, ea a lăsat continentul aproape aşa cum este acum. Înainte de sfârşitul acestei mari submersii, pământurile înalte din estul Appalaşilor fuseseră aproape complet erodate şi aduse la nivelul mării. Straturile de argilă pură, de numeroase culori, care sunt acum utilizate pentru a se fabrica oale, au fost depuse pe regiunile de coastă ale Atlanticului, pe parcursul acestei epoci. Grosimea lor medie se apropie de şase sute de metri.

O mare activitate vulcanică s-a manifestat în sudul Alpilor şi de-a lungul stratului muntos al Californiei actuale. Cele mai mari deformări ale scoarţei terestre care au avut loc timp de milioane şi milioane de ani s-au produs în Mexic. Mari schimbări au avut loc, de asemenea, în Europa, Rusia, Japonia, precum şi în partea meridională a Americii de Sud. Climatul a devenit tot mai diversificat.

În urmă cu *90 milioane de ani*, angiospermele au ieşit din aceste mări cretacee primitive, şi au invadat în curând continentele. Aceste plante terestre au apărut brusc, în acelaşi timp cu palmierii, cu magnoliile şi cu lalelele. Puţin mai târziu palmierii, arborii de pâine, precum şi o altă specie de palmieri, au acoperit Europa şi câmpiile occidentale ale Americii de Nord. Nu a apărut nici un animal terestru nou.

În urmă cu *85 milioane de ani,* Detroitul Beringului s-a închis, izolând apele în curs de răcire ale mărilor septentrionale. Până atunci, viaţa marină a apelor Golfului Mexic şi a Atlanticului fusese cu mult diferită de aceea a Oceanului Pacific, din pricina variaţiilor de temperatură dintre aceste două mase de apă; această diferenţă a dispărut atunci.

Depozitele de mâl amestecate cu gresii verzi au dat numele lor acestei perioade. Sedimentările acestei epoci sunt variate şi sunt constituite din şist, din gresie, din mici cantităţi de calcar, precum şi din carbon de calitate inferioară sau din lignit, iar în numeroase regiuni ele conţin petrol. Grosimea acestor straturi variază de la 60 de metri, în anumite locuri, până la 3.000 de metri în vestul Americii de Nord şi în multe locuri din Europa. Putem observa aceste depozite în părţile deformate ale contraforturilor orientale ale Munţilor Stâncoşi.

În lumea întreagă, straturile poroase semistâncoase sunt impregnate de cretă. Ele primesc apa în aflorimentele lor sinclinale, şi o dirijează în jos pentru a alimenta o mare parte a regiunilor actualmente aride ale pământului.

În urmă cu *80 milioane de ani,* s-au produs mari perturbaţii în scoarţa terestră. Deriva continentală către vest se apropia de sfârşitul ei, iar enorma energie datorate marii inerţii dobândite de masele continentale bulversa litoralul Pacific al celor două Americi. Ea a provocat un contracurent de profunde schimbări de-a lungul ţărmurilor asiatice ale Pacificului. Această înălţare circumpacifică a pământurilor, al cărei culme este reprezentată de lanţurile de munţii actuali, are peste patruzeci de mii de kilometri lungime. Ridicările care au însoţit naşterea sa au fost cele mai mari deformări de suprafaţă care au avut loc de la apariţia vieţii pe Urantia. Scurgerile de lavă, atât subterane, cât şi superficiale, au fost importante şi întinse.

Perioada de acum *75 milioane de ani* marchează sfârşitul derivei continentale. Din Alaska în Capul Horn, lungile straturi de coastă ale Pacificului erau realizate, însă ele nu comportau încă decât câteva vârfuri.

Contrapresiunea opririi derivei continentale a accentuat elevaţia câmpiilor occidentale ale Americii de Nord, în timp ce în est, Appalaşii regiunii litorale a Atlanticului, complet erodaţi, erau proiectaţi vertical în sus cu basculări slabe sau nule.

În urmă cu *70 milioane de ani,* s-au produs deformări ale scoarţei în raport cu înălţarea maximă a regiunii Munţilor Stâncoşi. Un larg segment de roci a încălecat pe douăzeci şi cinci de kilometri suprafaţa Columbiei Britanice; în acest loc, rocile cambriene au acoperit oblic stâncile cretacice. O altă încălecare spectaculoasă s-a produs pe versantul estic al Munţilor Stâncoşi, aproape de frontiera canadiană. Se găsesc aici straturi stâncoase dintr-o epocă anterioară vieţii, proiectate pe deasupra depozitelor cretacice atunci recente.

Pe parcursul acestei epoci, activitatea vulcanică care domnea în întreaga lume a făcut să apară numeroase mici conuri vulcanice izolate. Vulcani submarini au intrat în activitate în regiunea scufundată a Himalayei. Şi o mare parte a restului Asiei, inclusiv Siberia, se găsea încă sub apă.

În urmă cu *65 milioane de ani,* s-a produs una dintre cele mai mari scurgeri de lavă din toate timpurile. Straturile acumulate în urma acestor scurgeri şi precedentele se regăsesc în întreaga Americă, în Africa de Nord şi de Sud, în Australia şi în anumite părţi ale Europei.

Animalele terestre s-au schimbat puţin, însă datorită unei mari emergenţe continentale, în special în America de Nord, ele s-au înmulţit rapid. America de Nord a fost marele câmp de evoluţie a animalelor terestre din aceste timpuri, căci cea mai mare parte a Europei era atunci scufundată.

Climatul era încă cald şi uniform. Regiunile arctice au beneficiat de o vreme comparabilă cu cea a climatului actual al centrului şi al sudului Americii de Nord.

Avea loc în viaţa vegetală o mare evoluţie. Printre plantele terestre predominau angiospermele, şi şi-au făcut apariţia pentru prima dată mulţi dintre arborii actuali, incluzând aici fagul, mesteacănul, stejarul, nucul, sicomorul, arţarul şi palmierii actuali. Fructele, ierburile şi cerealele erau abundente, şi aceste ierburi ale acestor arbori purtători de seminţe au jucat, în lumea plantelor, acelaşi rol pe care strămoşii omului l-au jucat în lumea animală. Importanţa acestei etape în evoluţie nu este depăşită decât prin apariţia omului însuşi. Brusc şi fără nici

o tranziţie prealabilă, a apărut, prin mutaţii, mare familie a plantelor cu flori. Această nouă floră a acoperit în curând întreaga lume.

În urmă cu *60 milioane de ani*, cu toate că reptilele terestre au fost în declin, dinozaurii erau încă regii pământului, însă conducerea a fost preluată de tipurile mai agile şi mai active de dinozauri carnivori, aparţinând varietăţilor de săritoare de talie mică, gen cangur. Însă, cu ceva timp înainte, apăruseră noi tipuri de dinozauri erbivori, care s-au înmulţit rapid ca urmare a apariţiei plantelor terestre din familiei erbaceelor. Unul dintre aceşti noi dinozauri erbivori era un adevărat patruped, înzestrat cu două coarne. Tipul de broască ţestoasă de şase metri în diametru, a apărut, la fel cu crocodilii moderni şi adevăraţii şerpi din tipurile actuale. Mari schimbări s-au produs, de asemenea, în rândul peştilor şi al altor forme de viaţă marină.

Prepăsările epocilor anterioare nu reuşiseră să se adapteze la elementul aerian, nu mai mult decât dinozaurii zburători. Au existat şi specii efemere, care s-au stins rapid. Ele au împărtăşit destinul dinozaurilor; distrugerea prin insuficienţă de substanţă cerebrală în raport cu mărimea lor. Această a doua încercare de a crea animale capabile să navigheze în atmosferă a eşuat, la fel cu încercarea ratată de a produce mamifere în cursul acestei epoci şi al unei epoci precedente.

În urmă cu *55 milioane de ani*, mersul evoluţiei a fost *marcat* de apariţia bruscă a primei *păsări veritabile*, o mică creatură de gen porumbel care a fost strămoşul tuturor păsărilor. Ea a fost al treilea tip de creatură zburătoare care a apărut pe pământ. Ea s-a tras direct din grupul reptilelor, iar nu al dinozaurilor zburători contemporani, nici al tipurilor anterioare de păsări terestre cu dinţi. De aceea, această perioadă este cunoscută ca *epoca păsărilor* şi aceea a declinului reptilelor.

## 4.SFÂRŞITUL PERIOADEI CRETACICE

Lua sfârşit marea perioadă cretacică. Încheierea sa marchează sfârşitul marilor invazii ale continentelor de către mări. Acest lucru este adevărat mai ales pentru America de Nord, unde au existat douăzeci şi patru de mari inundaţii. Cu toate că submersiile de importanţă medie s-au produs mai târziu, nici una dintre acestea din urmă nu se poate compara cu vastele şi cu lungile invazii marine ale epocii Cretacice şi ale epocilor precedente. Aceste perioade în care când pământul, când marea au fost în avantaj s-au desfăşurat în cicluri de milioane de ani. Ridicările şi scufundările fundurilor oceanice şi ale maselor continentale s-au efectuat conform unui ritm multimilenar, şi tocmai aceste mişcări ritmice ale crustei terestre s-au perpetuat de-a lungul întregii istorii a pământului însă, cu o amplitudine şi cu o frecvenţă în constantă scădere. Această perioadă asistă, de asemenea, la sfârşitul derivei continentale şi la formarea munţilor moderni ai Urantiei. Cu toate acestea, presiunea maselor continentale şi blocarea forţei vii a derivei lor seculare nu sunt singurii factori de formare a munţilor. Factorul principal şi subiacent care determină amplasarea unui lanţ de munţi este existenţa prealabilă a unui pământ jos, sau a unei cuvete, care a fost umplută de depozite relativ mai uşoare ale eroziunii terestre şi de aluviunile marine ale epocilor precedente. Grosimea acestor zone de terenuri mai uşoare atinge uneori de la patru mii cinci sute de mii până la şase mii de metri. De aceea, atunci când scoarţa terestră este supusă unei presiuni de orice fel, aceste zone mai uşoare sunt primele care se cutează, care formează pliuri şi se înalţă pentru a forma o contrapondere forţelor şi a presiunilor antagonice care acţionează în scoarţa terestră sau dedesubt. Se întâmplă ca aceste ridicături de terenuri să se producă fără cutări însă, în ceea ce priveşte înălţarea Munţilor Stâncoşi, se produc cutări şi basculări importante dublate de enorme încălecări de diferite straturi, atât superficiale, cât şi subterane.

Cei mai vechi munţi ai lumii sunt situaţi în Asia, în Groenlanda şi în Europa septentrională, în mijlocul acelora din străvechile sisteme est-vest. Munţii de vârstă medie aparţin grupului circumpacific şi celui de-al doilea sistem de est-vest european care s-a născut, cam în aceeaşi epocă. Aceste gigantice ridicături, lungi de aproape şaisprezece mii de kilometri, se întind din Europa până la ridicăturile de teren din Antile. Munţii cei mai recenţi se găsesc în sistemul Munţilor Stâncoşi unde, pe parcursul epocilor, s-au produs ridicări de teren , însă ele au fost succesiv acoperite de ape, cu toate că anumite pământuri înalte au subzistat sub forma insulelor. După perioada de formare a munţilor de vârstă medie, s-au înălţat şi adevăratele ţinuturi muntoase înalte. Ele au devenit ulterior Munţii Stâncoşi actuali, după ce au fost sculptaţi de geniul artistic combinat al elementelor naturale.

Regiunea actuală a Munţilor Stâncoşi din America de Nord nu este aceea a ridicăturii de teren originare. Aceasta din urmă a fost, de mult timp, nivelată de eroziune, apoi ridicată din nou. Lanţul actual avansat este tot ceea ce rămâne din lanţul originar ridicat din nou. Pikes Peak şi Peak Longs sunt nişte exemple marcante a acestei activităţi orogenice care se desfăşoară cel puţin pe durata a două generaţii de viaţă ale munţilor. Aceste

două vârfuri şi-au păstrat partea superioară deasupra apei pe parcursul mai multor inundaţii anterioare. Atât pe plan biologic, cât şi pe plan geologic, această eră a fost activă şi zbuciumată pe pământ şi în ape. Animalele s-au înmulţit, în timp ce coralii şi crinoidele s-au împuţinat. Amoniţii, a căror influenţă a fost preponderentă în decursul unei ere precedente, au fost, de asemenea, într-un declin rapid. Pe pământ pădurile au fost, în mare parte, înlocuite de pini şi de alţi arbori actuali, între care şi giganticii seqoia. Către sfârşitul acestei perioade, mamiferele placentare nu apăruseră încă, însă cadrul biologic este perfect pregătit pentru apariţia într-o epocă ulterioară a strămoşilor primitivi, a viitoarelor tipuri de mamifere. Astfel se termină o lungă eră a evoluţiei lumii, întinzându-se de la prima apariţie a vieţii terestre până la timpurile mai recente ale strămoşilor imediaţi ai speciei umane şi a ramurilor colaterale. Această eră, numită *Cretacic*, acoperă cincizeci de milioane de ani. Ea încheie era premamiferă a vieţii terestre, cunoscută sub numele de *Mezozoic*, care se întinde pe o perioadă de o sută de milioane de ani.

[Prezentat de un Purtător al Vieţii al Nebadonului ataşat Sataniei şi în funcţie în prezent pe Urantia.]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A III-A - ISTORIA URANTIEI

## CAPITOLUL 61 - ERA MAMIFERELOR PE URANTIA

Era mamiferelor se întinde de la epoca primelor mamifere placentare până la sfârşitul vârstei glaciare şi acoperă aproape cincizeci de milioane de ani.

Pe parcursul acestei vârste cenozoice panorama lumii oferea un spectacol atrăgător — dealuri ondulate, văi largi, fluvii mari şi păduri vaste. Pe parcursul acestei perioade, istmul Panama s-a înălţat şi s-a scufundat de două ori, iar podul terestru al Strâmtorii Bering a făcut de trei ori acelaşi lucru. Tipurile de animale erau atât numeroase, cât şi variate. Arborii erau plini de păsări, şi lumea întreagă era un paradis pentru animale, în ciuda luptelor neîncetate pentru supremaţie a speciilor în evoluţie.

Depunerile acumulate pe parcursul celor cinci perioade ale acestei ere de cincizeci de milioane de ani conţin arhivele fosile ale dinastiilor succesive de mamifere şi conduc direct la perioada în care a apărut însuşi omul.

### 1.STADIUL NOILOR PĂMÂNTURI CONTINENTALE VÂRSTA PRIMELOR MAMIFERE

În urmă cu *50.000.000* de ani, zonele continentale ale lumii se găseau, în marea lor parte, deasupra apelor sau doar uşor scufundate. Formaţiunile şi depunerile acestor perioade sunt atât terestre, cât şi marine, însă în principal terestre. Pe parcursul unei perioade considerabile, pământurile s-au ridicat treptat, însă ele au fost, în acelaşi timp, erodate şi antrenate spre pământurile joase şi spre mări.

La începutul acestei perioade, mamiferele de tip placentar au apărut subit în America de Nord. Ele reprezentau etapa cea mai importantă a evoluţiei de până la epoca aceea. Ordinele de mamifere *neplacentare* existaseră înainte, însă acest tip nou a răsărit direct şi brusc din strămoşul reptilă preexistent, ai cărui descendenţi se perpetuaseră de-a lungul perioadei de declin a dinozaurilor. Părintele mamiferelor placentare au fost un mic dinozaur carnivor foarte activ, de tip săritor.

Instinctele fundamentale ale mamiferelor au început să se manifeste la aceste tipuri primitive. Pe lângă toate celelalte forme ale vieţii animale mamiferele posedă un imens avantaj în ceea ce priveşte supravieţuirea asupra tuturor prin aceea că ele pot:

1.Să dea naştere unor pui relativ evoluaţi şi bine dezvoltaţi.

2.Să îşi hrănească, să îşi crească şi să îşi protejeze puii cu o grijă plină de afecţiune.

3.Să folosească superioritatea puterii lor cerebrale pentru a se perpetua.

4.Să folosească agilitatea lor sporită pentru a scăpa de duşmanii lor.

5.Să aplice inteligenţa lor superioară în ajustarea şi adaptarea lor la mediu.

În urmă cu *45.000.000* de ani coloanele muntoase continentale s-au înălţat concomitent cu o scufundare generală a regiunilor de coastă. Rasele mamiferelor au evoluat rapid. Un mic mamifer reptilă, de tip ovipar, era tot mai bine dezvoltat, iar strămoşii viitorilor canguri cutreierau pământul Australiei. Curând şi-au făcut apariţia mici cai, rinoceri iuţi, tapiri cu trompă, porci primitivi, veveriţe, lemuri, oposumi, precum şi mai multe triburi de animale asemănătoare cu maimuţele. Toate erau mici, primitive şi, mai ales, adaptate la viaţa pădurilor din regiunile muntoase. O mare pasăre terestră, asemănătoare struţului, s-a dezvoltat până la o înălţime de trei metri

şi făcea ou de douăzeci şi trei de centimetri pe treizeci şi trei. Această specie de pasăre a fost ancestrul giganticelor păsări transportoare de mai târziu, care erau remarcabil de inteligente şi care odinioară purtau fiinţe umane prin aer .

Mamiferele de la începutul erei cenozoice trăiau pe pământ, sub apă, în aer şi în coroana arborilor. Ele aveau de la una până la unsprezece perechi de glande mamare şi erau acoperite cu o lână deasă. Spre deosebire de speciile care au apărut mai târziu, acestea dezvoltau două serii succesive de dinţi şi aveau un creier foarte mare în comparaţie cu corpul lor, însă nici una dintre aceste specii moderne nu se număra printre ele.

În urmă cu *40.000.000* de ani, zonele terestre ale emisferei nordice au început să se înalţe. Acest fenomen a fost urmat de noi şi vaste sedimentări, precum şi de alte activităţi terestre cum ar fi erupţiile de lavă, deformările, formaţiunile lacustre şi eroziunile.

În cursul ultimei părţi a acestei perioade, aproape întreaga Europă a fost scufundată. În urma unei uşoare înălţări a solului, continentul a fost acoperit de lacuri şi de golfuri. Oceanul Arctic a curs spre sud, prin depresiunea Uralului, pentru a se uni cu Mediterana, care era atunci mai la nord. Înaltele pământuri ale Alpilor, ale Carpaţilor, ale Apeninilor şi ale Pirineilor se ridicau ca nişte insule în mijlocul mării. Apăruse şi Istmul Panama; oceanele Atlantic şi Pacific erau separate; America de Nord era legată de Asia prin puntea terestră a Strâmtorii Beringului şi de Europa prin Groenlanda şi prin Islanda. Circuitul terestru continental al latitudinilor nordice nu era întrerupt decât de Strâmtoarea Uralului care lega mările arctice de Mediterana extinsă.

În apele europene se depuneau mari cantităţi de calcare foraminifere. Astăzi, aceeaşi rocă se regăseşte la o altitudine de 3.000 de metri în Alpi, la 5.000 de metri în Himalaya şi la 6.000 de metri în Tibet. Depozitele cretoase din perioada aceasta au apărut de-a lungul coastelor Africi şi ale Australiei, pe coasta de vest a Americii de Sud şi în regiunea Antilelor.

De-a lungul acestei perioade, numită *Eocen*, evoluţia mamiferelor şi a altor forme de viaţă a continuat aproape fără întrerupere. Pământul Americii de Nord era atunci legat de toate celelalte continente, exceptând Australia, iar lumea era treptat invadată de o faună mamiferă primitivă de diverse tipuri.

## 2.STADIUL RECENT DE INUNDAŢII
## EPOCA MAMIFERELOR EVOLUATE

Această perioadă a fost caracterizată de o nouă şi rapidă evoluţie a mamiferelor placentare, formele cele mai avansate de mamifere care s-au dezvoltat în decursul acelor vremuri.

Cu toate că mamiferele primitive au ieşit din strămoşi carnivori, au apărut foarte curând unele specii de erbivore şi, după multă vreme, au apărut şi familii de mamifere omnivore. Angiospermele constituiau hrana principală a acestor mamifere care se înmulţeau rapid, deoarece flora terestră, inclusiv majoritatea plantelor şi a arborilor actuali, apăruseră pe parcursul perioadelor anterioare.

În urmă cu *35.000.000* de ani a început epoca dominaţiei mondiale a mamiferelor placentare. Puntea terestră din sud era foarte largă, şi lega din nou imensul continent Antarctic de America de Sud, de Africa de Sud şi de Australia. În ciuda comasării de pământuri la înalte altitudini, climatul lumii rămânea relativ blând, deoarece suprafaţa mărilor tropicale se mărise, iar pământul nu era îndeajuns de ridicat pentru a se putea produce gheţari. Vaste scurgeri de lavă au avut loc în Groenlanda şi Islanda şi, între aceste straturi, s-a depus o anumită cantitate de cărbune .

În fauna planetei aveau loc schimbări pronunţate. Viaţa marină suferea modificări profunde. Cea mai mare parte a speciilor actuale de animale marine exista deja, iar foraminiferele continuau să joace un rol important. Insectele semănau mult cu cele din perioada precedentă. Depozitele fosile de Florissant din Colorado datează din ultimii ani ai acestor timpuri îndepărtate. Majoritatea familiilor de insecte existente atunci îşi au originea în acele perioade îndepărtate, însă multe din ele sunt acum dispărute, deşi fosilele lor subzistă.

Pe continente, această epocă a fost, prin excelenţă, aceea a reînnoirii şi a răspândirii mamiferelor. Peste o sută de specii de mamifere anterioare şi mai primitive s-au stins înainte de sfârşitul acestei perioade. Chiar şi mamiferele mari cu creier mic au pierit curând. Creierul şi agilitatea înlocuiseră carapacea şi mărimea în progresul supravieţuirii animalelor. Cum familia dinozaurilor era în declin, mamiferele au preluat, încetul cu încetul, dominaţia pământului distrugând rapid şi complet restul strămoşilor lor reptilieni.

În paralel cu dispariţia dinozaurilor, s-au produs şi alte schimbări importante în diversele ramuri ale familiei saurienilor. Membrii supravieţuitori ai familiilor primitive de reptile sunt broaştele ţestoase, şerpii şi

crocodilii, precum şi venerabilele broaşte, singurul grup rămas reprezentându-i pe strămoşii cei mai îndepărtaţi ai omului.

Diversele grupuri de mamifere îşi au originea într-un animal unic, acum dispărut. Această creatură carnivoră era ceva între pisică şi focă. Ea putea să trăiască pe pământ sau în apă, poseda o inteligenţă superioară şi era foarte activă. În Europa, în urma evoluţiei a apărut strămoşul familiei canine care a dat în curând naştere unor numeroase specii de mici câini. Cam în aceeaşi epocă au apărut rozătoarele, inclusiv castorii, veveriţele, popândăii, şoarecii şi iepurii, care au reprezentat curând o formă de viaţă importantă. Foarte puţine modificări s-au produs de atunci în această familie; ultimele depuneri din această perioadă conţin resturi fosile de câini, de pisici, de ratoni şi de nevăstuici într-o formă ancestrală.

În urmă cu *30.000.000* de ani au început să îşi facă apariţia tipurile moderne de mamifere. Până atunci mamiferele trăiseră, în majoritate, în munţi, căci aparţineau tipurilor montane. Subit, a început evoluţia tipului de copitate sau de şes, specia erbivoră diferenţiată de cea a carnivorelor cu gheare. Aceste animale descindeau dintr-un strămoş nediferenţiat, care avea cinci degete la picioare şi patruzeci şi patru de dinţi, şi care a dispărut înainte de sfârşitul acelei epoci. Evoluţia copitatelor nu a progresat dincolo de stadiul celor cu trei degete la picioare în decursul acestei perioade.

Calul, remarcabil exemplu de evoluţie, a trăit în acea epocă în America de Nord şi în Europa, însă nu şi-a încheiat în întregime dezvoltarea înainte de era glaciară ulterioară. Deşi familia rinocerilor a apărut la sfârşitul acestei perioade, ea nu a cunoscut cea mai mare expansiune a ei decât mai târziu. Şi-a făcut apariţia şi o mică creatură asemănătoare porcului, care a devenit strămoşul numeroaselor specii de porcine, de peccari şi de hipopotami. Cămilele şi lamele şi-au avut originea în America de Nord din mijlocul acestei perioade, şi au invadat câmpiile din vest. Mai târziu, lamele au emigrat către America de Sud, cămilele către Europa, şi curând ambele specii s-au stins în America de Nord, deşi unele soiuri cămile au supravieţuit până în epoca glaciară.

Un fapt important s-a produs către această epocă în vestul Americii de Nord; şi-au făcut apariţia pentru prima dată strămoşii primitivi ai străvechilor lemurieni. Deşi aceştia nu pot fi socotiţi veritabili lemurieni, venirea familiei lor a marcat stabilirea liniei din care s-au tras ulterior adevăraţii lemurieni.

Ca şi şerpii de uscat ai unei epoci anterioare, care s-au retras în apele mărilor, un întreg trib de mamifere placentare a părăsit atunci pământul, pentru a-şi stabili domiciliul în oceane. Ele au rămas, de atunci încoace, în mare, din ele dezvoltându-se balenele, delfinii marsuinii, focile şi otariile actuale.

Păsările au continuat să se dezvolte pe planetă, însă cu puţine schimbări evolutive importante. Majoritatea păsărilor timpurilor moderne existau deja, printre care se numărau pescăruşii, bâtlanii, flamingo, ulii şorecari, şoimii, vulturii, bufniţele, prepeliţele şi struţii.

Către sfârşitul acestei epoci, numite *Oligocen*, care cuprindea zece milioane de ani, viaţa vegetală, ca şi viaţa marină şi animalele terestre, evoluase foarte mult, şi se găsea prezentă pe planetă aproape ca astăzi. Ulterior au apărut specializări foarte extinse , însă formele ancestrale ale majorităţii fiinţelor vii existau şi atunci.

## 3.STADIUL MUNŢILOR MODERNI
## EPOCA ELEFANTULUI ŞI A CALULUI

Înălţarea pământurilor şi segregarea mărilor schimbau lent meteorologia lumii; vremea se răcea progresiv, însă climatul rămânea încă blând. Arborele Seqoia şi magnolia creşteau în Groenlanda, însă plantele subtropicale începeau să migreze către sud. La sfârşitul acestei perioade, plantele şi arborii din climatele calde dispăruseră în mare parte din latitudinile nordice. Locul lor a fost luat de plantele mai rezistente şi de arborii cu frunze căzătoare.

Numărul de varietăţi de ierburi a crescut considerabil, iar dinţii a numeroase specii de mamifere s-au modificat treptat, pentru a se apropia de tipul actual de dentiţie a erbivorelor care pasc.

În urmă cu *25.000.000* de ani, o uşoară afundare a pământurilor s-a produs după o lungă epocă de înălţare. Regiunea Munţilor Stâncoşi a rămas mult ridicată, astfel încât materialele de eroziune au continuat să se depună pe tot cuprinsul pământurilor joase din est. Munţii Sierra s-au reînălţat mult. În realitate, de atunci, ei se tot înalţă . Marea falie verticală californiană, de şase kilometri şi jumătate, datează din vremea aceea.

În urmă cu *20.000.000* de ani, mamiferele au cunoscut într-adevăr epoca lor de aur. Istmul Strâmtorii Beringului ieşise la iveală, ceea ce a permis multor grupuri de animale să migreze din Asia către America de Nord; ele cuprindeau mastodonţi cu patru colţi, rinoceri cu picioare scurte şi numeroase varietăţi de feline.

Au apărut şi primii cerbi , iar America de Nord a fost în curând invadată de rumegătoare — cerbi, boi, cămile, bizoni şi mai multe specii de rinoceri, însă specia porcilor giganţi, care avea mai mult de un metru optzeci în înălţime, s-a stins.

Marii elefanţi din perioada aceasta şi din următoarele aveau şi creierul şi corpul foarte mari; ei au invadat, în curând, întreaga lume, cu excepţia Australiei. Cel puţin de data aceasta, lumea a fost dominată de un animal imens, al cărui creier era suficient de mare pentru a-i permite să supravieţuiască. În faţa vieţii extrem de inteligente a acestei epoci, nici un animal de mărimea elefantului nu ar fi putut supravieţui dacă nu ar fi posedat un creier de mare dimensiune şi de calitate superioară. În ceea ce priveşte inteligenţa şi facultatea de adaptare calul este singurul care se apropie de elefant şi este depăşit doar de omul însuşi. Chiar şi aşa, din cele cincizeci de specii de elefanţi existenţi la începutul acelei perioade, au supravieţuit numai două.

În urmă cu *15.000.000* de ani, regiunile muntoase ale Eurasiei erau pe cale de a se înălţa. O oarecare activitate vulcanică se manifesta aproape peste tot în aceste regiuni, însă nimic nu se compara cu scurgerile de lavă din emisfera occidentală. Aceste condiţii instabile prevalau pe toată planeta.

Strâmtoarea Gibraltarului s-a închis, iar Spania s-a legat de Africa prin vechea punte terestră, în timp ce Mediterana se vărsa în Atlantic printr-un canal îngust care traversa Franţa, iar piscurile muntoase şi pământurile înalte apăreau ca nişte insule la suprafaţa acestei mări străvechi. Mai târziu, aceste mări europene au început să se retragă; iar şi mai târziu, Mediterana s-a legat de Oceanul Indian, în vreme ce la sfârşitul acestei epoci regiunea Suezului s-a înălţat astfel încât Mediterana a fost transformată, pentru o vreme, într-o mare interioară sărată.

Puntea terestră a Islandei a fost acoperită, iar apele arctice s-au amestecat cu cele ale Oceanului Atlantic. Coasta atlantică a Americii de Nord s-a răcit rapid, însă coasta Pacificului a rămas mai caldă decât în prezent. Marii curenţi oceanici circulau şi afectau climatul aproape ca astăzi.

Viaţa mamiferelor a continuat să evolueze. Imense herghelii de cai s-au alăturat cămilelor din câmpiile vestice ale Americii de Nord. Aceasta a fost într-adevăr epoca cailor şi a elefanţilor. În calitatea sa animală, creierul calului era alături de acela al elefantului, deşi într-o anumită privinţă era net inferior, căci calul nu a învins niciodată pe deplin tendinţa sale adânc înrădăcinate de a fugi atunci când se sperie. Calul nu are controlul emoţional al elefantului, în timp ce elefantul este foarte mult dezavantajat de talia şi lipsa lui de agilitate. În cursul acestei perioade a apărut, prin evoluţie, un animal care semăna şi cu calul şi cu elefantul, însă el a fost în curând distrus de familia felinelor care se înmulţea rapid.

În momentul în care Urantia intră în aşa-zisa "epocă fără cai", ar trebui să zăboviţi un pic şi să vă gândiţi la ceea ce a însemnat acest animal pentru strămoşii voştri. La început oamenii au folosit caii pentru a se hrăni, apoi pentru a călători şi, mai târziu, pentru agricultură şi război. Calul a servit omenirea mult timp şi a jucat un rol important în dezvoltarea civilizaţiei umane.

Dezvoltările biologice din această perioadă au contribuit mult la pregătirea terenului pentru apariţia ulterioară a omului. În Asia Centrală s-au dezvoltat adevăratele specii de maimuţe primitive şi de gorile , ambele tipuri provenind dintr-un strămoş comun, acum dispărut. Însă nici una dintre aceste specii nu este înrudită cu linia fiinţelor vii care aveau să devină, mai târziu, strămoşii rasei umane.

Familia caninelor era reprezentată de mai multe grupuri, în special de lupi şi de vulpi. Tribul felinelor era reprezentat de pantere şi de marii tigrii cu dinţi sabie, aceştia din urmă apărând mai întâi în America de Nord. Familiile feline şi canine moderne s-au înmulţit în întreaga lume. Nevăstuicilor, jderilor, vidrelor şi ratonilor le-a mers bine şi s-au dezvoltat pe toate latitudinile nordice.

Păsările au continuat să evolueze, deşi cu puţine schimbări însemnate. Reptilele semănau cu tipurile moderne — şerpi, crocodili şi broaşte ţestoase.

Aşa se apropia de sfârşitul ei o perioadă foarte interesantă şi bogată în evenimente din istoria lumii. Aceasta eră a elefantului şi a calului este cunoscută sub numele de *Miocen*.

## 4.STADIUL RECENT DE ÎNĂLŢARE CONTINENTALĂ ULTIMA MARE MIGRAŢIE A MAMIFERELOR

Această perioadă este marcată de înălţarea preglaciară a pământurilor din America de Nord, din Europa şi din Asia. Topografia pământului a fost mult modificată. Au luat naştere noi lanţuri de munţi, unele fluvii şi-au schimbat cursul şi în întreaga lume au apărut vulcani izolaţi.

În urmă cu *10.000.000* de ani, a început o epocă de depuneri terestre locale, răspândite pe bazele terestre ale continentelor, însă cea mai mare parte a acestor sedimentări au fost ulterior erodate. În această perioadă, o mare parte a Europei era încă scufundată, inclusiv anumite porţiuni ale Angliei, ale Belgiei şi ale Franţei. Marea Mediterana acoperea o mare parte a Africii de Nord. În America de Nord, depunerile se acumulau pe mari suprafeţe la baza munţilor, în lacuri şi în marile cuvete terestre. Aceste depozite au o grosime medie care nu depăşeşte şaizeci de metri; ele sunt mai mult sau mai puţin colorate, iar fosilele sunt rare. Au existat în vestul Americii de Nord două mari lacuri de apă dulce. Munţii Sierra se tot înălţau; Shasta, Hood şi Rainer au început să se prefacă în munţi; America de Nord a început deplasarea ei lentă către depresiunea atlantică, dar nu mai înainte de era glaciară următoare.

Pentru o perioadă scurtă, toate pământurile lumii s-au aflat din nou legate, cu excepţia Australiei, şi a avut loc ultima migraţiune animală la scară mondială. America de Nord era legată atât de America de Sud cât şi de Asia, şi schimbările se produceau liber în faună. Leneşul, tatuul, antilopa şi ursul din Asia au pătruns în America de Nord, în timp ce cămilele nord americane au trecut în China. Rinocerii au migrat în întreaga lume, cu excepţia Australiei şi a Americii de Sud, însă la sfârşitul acestei perioade rasa lor se stinsese în emisfera vestică.

În general, viaţa perioadei precedente a continuat să evolueze şi să se răspândească. Familia felinelor domina viaţa animală, iar viaţa marină era aproape staţionară. Mulţi dintre cai erau încă de tipul celor cu trei degete, însă diferitele rase moderne erau pe cale să apară. Lamele şi cămilele ce semănau cu girafa s-au amestecat cu caii pe câmpiile pe care păşteau. Girafa a apărut în Africa şi avea un gât la fel de lung ca acum. În America de Sud leneşul, tatuul, furnicarul şi tipurile sud-americane de maimuţele primitive au evoluat. Înainte de a se izola definitiv continentele, mastodonţii, aceste animale masive, au migrat peste tot, cu excepţia Australiei.

În urmă cu *5.000.000* de ani, calul a atins punctul lui de evoluţie actual şi a migrat din America de Nord în întreaga lume. Însă rasa cabalină se stinsese pe continentul ei de origine cu mult înainte de sosirea omului roşu.

Climatul se răcea progresiv, iar plantele terestre se deplasau lent către sud. Mai întâi frigul tot mai tare din regiunile nordice a fost cel care a oprit migraţiunile animale prin istmurile nordului. Mai târziu, punţile terestre ale Americii de Nord s-au surpat. Curând după aceea, legătura terestră dintre Africa şi America de Sud a fost definitiv scufundată, iar emisfera vestică s-a găsit izolată, aproape aşa cum este astăzi. Începând din această epocă, în emisfera orientală şi în emisfera occidentală au început să se dezvolte tipuri de viaţă distincte.

Aşa s-a încheiat această perioadă de aproape zece milioane de ani, iar strămoşul omului nu îşi făcuse încă apariţia. Această epocă este, în general, desemnată ca *Pliocen*.

## 5.ÎNCEPUTUL EREI GLACIARE

La sfârşitul perioadei precedente, pământurile din partea nord-estică a Americii de Nord şi a Europei nordice erau foarte ridicate pe mari suprafeţe. În America de Nord, vaste regiuni atingeau altitudini de până la nouă mii de metri şi chiar mai mult. Climatul blând dominase până acum în aceste regiuni nordice, şi toate apele arctice erau supuse evaporării. Ele au rămas fără gheţari până aproape de încheierea perioadei glaciare.

În acelaşi timp cu aceste înălţări de pământuri, curenţii oceanici s-au deplasat, iar vânturile sezoniere şi-au modificat direcţia. Aceste condiţii au provocat, în cele din urmă, pe pământurile nordice înalte, o precipitaţie de umiditate aproape constantă, ca urmare a mişcărilor de atmosferă puternic saturată. Ninsoarea a început să cadă peste aceste regiuni înălţate şi prin urmare reci, şi a continuat să cadă până când a atins o grosime de şase mii de metri. Zonele acoperite de cel mai gros strat de zăpadă , precum şi altitudinea, au determinat punctele centrale ale scurgerilor glaciare sub presiunea care s-a produs mai târziu. Era glaciară a persistat atâta timp cât aceste precipitaţii excesive au continuat să acopere înaltele pământuri nordice cu o enormă manta de zăpadă, care s-a prefăcut curând într-o gheaţă compactă, dar care se mişca.

Marile straturi glaciare ale acestei epoci erau toate situate pe pământurile înalte, nu în regiunile muntoase unde se găsesc ele astăzi. Jumătate din formaţiunile glaciare se situau în America de Nord, un sfert în Eurasia şi un sfert în restul lumii, în principal în Antartica. Africa era doar puţin atinsă de gheţuri, însă Australia era, aproape în întregime, acoperită de mantia de gheaţă a Antarcticii.

Regiunile nordice ale Urantiei au cunoscut şase invazii glaciare separate şi distincte, cu toate că s-au produs zeci de înaintări şi de retrageri asociate cu activitatea fiecărui strat de gheaţă individual. Gheţurile Americii de Nord s-au adunat în două centre şi, mai târziu, în trei. Groenlanda era acoperită de gheaţă şi Islanda a fost complet îngropată sub scurgere glaciară. În Europa, gheaţa a reacoperit în diverse epoci insulele britanice, cu excepţia coastei de sud a Angliei, şi s-a întins peste Europa occidentală, până în Franţa.

În urmă cu *2* milioane de ani, primul gheţar nord american şi-a început înaintarea către sud. Era glaciară era la începuturile ei, iar acestui gheţar i-au trebuit un milion de ani pentru a avansa, şi apoi pentru a se retrage către centrele de presiune ale nordului. Mantia de gheaţă centrală s-a întins către sudul Kansasului; centrele glaciare ale estului şi vestului nu erau atât de întinse.

În urmă cu *1.500.000* de ani, primul mare gheţar se retrăgea către nord. Între timp enorme cantităţi de zăpadă căzuseră peste Groenlanda şi nord-estul Americii de Nord. Această masă glaciară orientală nu a întârziat să curgă lent către sud. A fost a doua invazie glaciară.

Aceste două prime invazii ale gheţii nu au fost foarte întinse în Eurasia. În cursul acestor epoci primitive ale erei glaciare, America de Nord era invadată de mastodonţi, de mamuţii lânoşi, de cai, de cămile, de cerbi, de boii moscaţi, de bizoni, de leneşii de pământ, de castorii giganţi, de tigrii cu dinţi sabie, precum şi de numeroase grupuri de familii feline şi canine. Însă, începând din această epocă numărul lor a fost repede redus de frigul tot mai tare al perioadei glaciare. Către sfârşitul erei glaciare majoritatea acestor specii de animale s-au stins în America de Nord.

În afara regiunilor reacoperite de gheaţă, viaţa terestră şi acvatică a lumii a fost foarte puţin schimbată. Între invaziile glaciare climatul era aproape la fel de blând ca astăzi, poate puţin mai cald. În cele din urmă, gheţarii nu erau decât fenomene locale, cu toate că acoperiseră imense suprafeţe. Climatul de coastă a variat, în mare parte, între perioadele de inactivitate glaciară şi cele în care enorme aisberguri alunecau de pe coastele Maine în Atlantic, altele ieşeau prin Puget Sound către Pacific, sau se sfărâmau cu zgomot în fiordurile norvegiene deschise la Marea Nordului.

## 6.OMUL PRIMITIV DIN ERA GLACIARĂ

Marele eveniment al acestei perioade glaciare a fost apariţia evolutivă a omului primitiv. Către vestul Indiei, pe un pământ acum scufundat şi printre descendenţii vechilor lemuri ai Americii de Nord migraţi în Asia, au apărut *brusc* mamiferele precursoare ale oamenilor. Aceste mici animale se deplasau, în principal, *pe* labele de dinapoi; ele aveau un creier mare, proporţional cu mărimea lor şi comparabil cu creierul altor animale. În a şaptezecia generaţie a acestui ordin de viaţă, un grup nou şi superior de animale s-a diferenţiat *brusc*. Aceste noi mamifere intermediare — care aveau aproape de două ori talia strămoşilor lor şi posedau facultăţi cerebrale sporite proporţional — abia apucaseră să se stabilească mai bine, când primatele, reprezentând a treia mutaţie vitală, au apărut *brusc*. (În acelaşi moment, o dezvoltare retrogradă survenită în cadrul neamului mamiferelor intermediare a dat naştere strămoşilor rasei simiene; din acea zi şi până în timpurile prezente, ramura umană a progresat printr-o evoluţie treptată, în timp ce triburile simiene au rămas staţionare sau au retrogradat.)

În urmă cu *un milion* de ani, Urantia a fost înregistrată ca *lume locuită*. O mutaţie în interiorul viţei primatelor aflate în progres a produs *brusc* două fiinţe umane primitive, adevăraţii strămoşi ai omenirii.

Aceste eveniment a avut loc cam pe la începutul celei de-a treia înaintare glaciară; astfel se poate vedea că primii voştri strămoşi se nasc şi se formează într-un mediu dificil, tonifiant şi stimulator. Şi singurii supravieţuitori ai acestor aborigeni ai Urantiei, eschimoşii, preferă chiar şi acum să trăiască în climatele nordice foarte reci.

Fiinţe umane nu au locuit emisfera occidentală înainte de încheierea erei glaciare, însă pe parcursul epocilor interglaciare ele au trecut către vest, înconjurând Mediterana şi invadând, în curând, continentul european. În cavernele Europei occidentale găsim oseminte umane amestecate cu rămăşiţe de animale, atât arctice cât şi tropicale, ceea ce dovedeşte că oamenii au trăit în aceste regiuni de-a lungul ultimelor epoci de înaintare şi de retragere a gheţarilor.

## 7.URMAREA EREI GLACIARE

De-a lungul întregii perioade glaciare, au continuat să se exercite şi alte activităţi, însă acţiunea gheţurilor eclipsează toate celelalte fenomene ale latitudinilor nordice. Nici o altă activitate terestră nu lasă probe topografice atât de nete. Lespezile mari de stâncă caracteristice şi despicăturile suprafeţei, cum ar fi văgăunile,

lacurile, pietrele desprinse sau pulverizate, nu sunt legate de nici un alt fenomen din natură. Gheaţa este, de asemenea, răspunzătoare de uşoarele ondulaţiile de teren cunoscute sub numele de drumline. Mai mult, pe parcursul înaintării lui un gheţar deplasează malurile şi modifică complet suprafaţa pământului. Doar gheţarii lasă în urma lor, drept mărturie, morene mediane, laterale şi frontale. Aceste depuneri, în particular morenele mediane, se întind către nord şi est, pornind de la coasta orientală a Americii de Nord. Le găsim, de asemenea, în Europa şi în Siberia.

În urmă cu *750.000* de ani, al treilea strat de gheaţă format de unirea câmpurilor glaciare din centrul şi din estul Americii de Nord era deja departe pe drumul lui spre sud; la apogeul său, el a atins sudul Illinoisului şi s-a deplasat către Mississippi, optzeci de kilometri către vest, în timp ce partea orientală s-a extins către sud, până la fluviul Ohio şi la Pennsylvania centrală.

În Asia, stratul de gheaţă siberian a realizat invazia sa cea mai meridională, în timp ce în Europa gheaţa în progresie s-a oprit chiar înainte de bariera muntoasă a Alpilor.

În urmă cu *500.000* de ani, în cursul celei de-a cincia înaintare glaciară, un nou fenomen a accelerat cursul evoluţiei umane. *Brusc* şi într-o singură generaţie, cele şase rase de culoare au apărut prin mutaţie din ramura umană aborigenă. Această dată este de două ori importantă, de vreme ce ea a marcat şi sosirea Prinţului Planetar.

În America de Nord, cea de-a cincia înaintare glaciară a constat într-o invazie combinată pornind din trei centre glaciare. Cu toate acestea, lobul estic nu s-a extins decât foarte puţin înspre sudul văii St. Lawrence şi gheţarul vestic nu a avansat decât foarte puţin către sud. În schimb, lobul central s-a extins suficient de mult către sud încât să acopere aproape în întregime statul Iowa. În Europa, această invazie glaciară nu a fost atât de întinsă ca cea precedentă.

În urmă cu *250.000* de ani, începe a şasea şi ultima înaintare glaciară. În ciuda faptului că pământurile înalte nordice începuseră să se cufunde uşor, această perioadă a avut cele mai mari depuneri de zăpadă care s-au acumulat pe câmpiile de gheaţă nordice.

În cursul acestei invazii, cei trei mari gheţari s-au sudat într-o singură masă imensă, şi toţi munţii de la vest au participat la această activitate glaciară. A fost cea mai mare dintre toate invaziile glaciare din America de Nord; gheaţa s-a deplasat către sud, la peste două mii cinci sute de kilometri de centrele ei de presiune, iar America de Nord a cunoscut temperaturile cele mai joase din istoria ei.

Acum *200.000* de ani, pe durata avansării ultimului gheţar a avut loc un episod care a influenţat mult cursul evenimentelor pe Urantia — rebeliunea lui Lucifer.

Acum *150.000* de ani, a şasea şi cea din urmă invazie glaciară a atins punctele extreme ale înaintării ei către sud; partea occidentală depăşea puţin frontiera canadiană, partea centrală atingea Kansasul, Missouriul şi Illinoisul, iar cea orientală acoperea o mare parte din Pennsylvania şi din Ohio.

Acest gheţar a fost cel care a proiectat numeroasele protuberanţe sau limbi glaciare care au sculptat lacurile actuale, mari şi mici. Sistemul Marilor Lacuri nord americane a fost stabilit de acest gheţar pe parcursul retragerii lui. Geologii Urantiei au tras foarte exact diferitele stadii ale acestei evoluţii, şi au dedus corect că aceste mase de apă, în diferite perioade, s-au vărsat mai întâi în valea Mississippiului, apoi către est în valea Hudsonului şi, în cele din urmă, printr-o trecătoare nordică, în cea a St. Lawrence. Acum treizeci şi şapte de mii de ani, apele sistemului comunicant al Marilor Lacuri au început să se scurgă pe traseul actual al Niagarei.

În urmă cu *100.000* de ani, în cursul retragerii ultimului gheţar, au început să se formeze imensele întinderi de gheaţă polare, iar centrul de acumulare glaciară s-a deplasat considerabil spre nord. Atâta timp cât regiunile polare vor fi acoperite de gheaţă, va fi practic imposibil să mai survină vreo altă eră glaciară, indiferent de viitoarele ridicări de teren sau de modificările curenţilor oceanici.

Avansarea acestui ultim gheţar a durat o sută de mii de ani, şi a fost necesar un interval de timp egal pentru ca acesta să-şi încheie retragerea spre nord. Regiunile temperate sunt lipsite de gheţuri de peste cincizeci de mii de ani.

Rigorile perioadei glaciare au distrus multe specii animale şi le-au modificat radical pe numeroase altele. Numeroase specii au fost cumplit selecţionate pe parcursul migrărilor repetate făcute necesare de înaintarea şi de retragerea gheţurilor. Animalele care au urmărit deplasările alternate ale gheţarilor pe pământ au fost ursul, bizonul, renul, boul moscat, mamutul şi mastodontul.

Mamuţii căutau preriile deschise, iar mastodonţii preferau liziera adăpostită a regiunilor împădurite. Până la o dată recentă, mamuţii cutreierau din Mexic până în Canada; varietatea siberiană s-a acoperit de lână. Mastodonţii au continuat să trăiască în America de Nord până când oamenii roşii i-au exterminat, aproape tot aşa cum oamenii albi au masacrat mai târziu bizonii.

În cursul acestei ultime perioade glaciare, caii, lamele şi tigrii cu dinţi sabie au dispărut din America de Nord. Locul lor a fost luat de leneşi, de tatu, de rozătoare sau de porcii de apă, venite toate din America de Sud.

Migrările forţate ale vieţii din faţa înaintării glaciare au dus la extraordinare încrucişări de plante şi de animale. După retragerea ultimei invazii glaciare, numeroase specii arctice, atât animale cât şi vegetale, au rămas eşuate pe înălţimile anumitor creste muntoase, unde se refugiaseră pentru a scăpa de distrugerea de către gheţari. De aceea se găsesc astăzi aceste plante şi aceste animale disociate pe înălţimile Alpilor, în Europa şi chiar şi pe munţii Appalaşi, în America de Nord.

Era glaciară este ultima perioadă geologică încheiată. Ea se numeşte *Pleistocen* şi se întinde de-a lungul a peste două milioane de ani.

În urmă cu *35.000* de ani, s-a încheiat această mare eră glaciară, mai puţin pentru regiunile polare ale planetei. Această dată este de asemenea semnificativă, deoarece ea coincide cu sosirea unei Fiice şi a unui Fiu Materiali, începutul cârmuirii Adamice, momentul în care începe perioada holocenă sau postglaciară.

Această expunere se întinde de la apariţia mamiferelor până la retragerea glaciară şi până în timpurile istorice; ea acoperă o perioadă de aproape cincizeci de milioane de ani. Aceasta este ultima perioadă geologică - cea actuală. Cercetătorii voştri o cunosc sub numele de *Cenozoic*, sau era timpurilor recente.
[Garantat de un Purtător al Vieţii rezident.]

# CARTEA URANTIA
## PARTEA A III-A - ISTORIA URANTIEI
## CAPITOLUL 62 - RASELE LA AURORA OMULUI PRIMITIV

Cu circa un milion de ani în urmă, strămoşii imediaţi ai omenirii îşi făceau apariţia prin trei mutaţii succesive şi bruşte pornind de la ramura primitivă a tipului lemurian de mamifere placentare. Factorii dominanţi ai acestor lemuri primitivi provin din plasma vitală evolutivă a grupului american occidental sau recent. Dar, înainte de a da naştere unei linii directe de strămoşi ai omului, această rasă a fost întărită de aporturile implantării

centrale de viaţă care evoluase în Africa. Grupul oriental nu a adus decât o contribuţie neînsemnată la crearea efectivă a speciei umane.

## 1.TIPURILE PRIMITIVE DE LEMURI

Lemurii primitivi, având o legătură cu strămoşii speciei umane, nu se înrudeau direct cu triburile preexistente de giboni şi de maimuţe care trăiau pe atunci în Eurasia şi în Africa de Nord, şi a căror descendenţă a supravieţuit până în timpurile prezente. Ei nu erau nici urmaşii tipului modern de lemuri, deşi avuseseră un strămoş comun dispărut cu mult timp în urmă.

În vreme ce aceşti lemuri primitivi evoluau în emisfera vestică, mamiferele strămoşi direcţi ai omenirii se consolidau în Asia de Sud-vest, în zona originară de implantare centrală a vieţii, dar către frontiera est a acestei zone. Cu mai multe milioane de ani înainte, lemurii de tip nord-american migraseră spre vest prin puntea terestră a Beringului şi şi-au croit încet-încet drum către sud-vest de-a lungul coastei asiatice. Aceste triburi migratoare au atins în cele din urmă regiunile salubre aflate între Marea Mediterana, pe atunci mult mai vastă, şi regiunile muntoase aflate în curs de înălţare ale peninsulei Indiene. Pe aceste ţinuturi situate în vestul Indiei, ele s-au unit cu alte linii favorabile şi au stabilit astfel ascendenţa rasei umane.

De-a lungul timpului, litoralul Indiei situat în sud-estul munţilor s-a scufundat progresiv, iar viaţa din această regiune s-a găsit complet izolată. Această peninsulă mesopotamiană sau persană nu mai avea nici o cale de acces sau de scăpare, decât la nord, şi aceasta din urmă a fost ea însăşi tăiată în repetate rânduri de invaziile glaciare care se îndreptau către sud. În această regiune aproape paradisiacă, şi pornind de la descendenţii superiori ai acestui tip de mamifere lemuriene, ies la iveală două mari grupuri, triburile de maimuţe din timpurile moderne şi specia umană de astăzi.

## 2.MAMIFERELE PRECURSOARE ALE OMULUI

Cu ceva mai mult de un milion de ani în urmă, au apărut *subit* mamiferele precursoare mesopotamiene descinzând direct din tipul lemurian nord-american de mamifere placentare. Acestea erau mici creaturi active, înalte de aproape un metru. Ele nu mergeau de obicei pe labele lor din urmă, dar puteau cu uşurinţă să se ţină în poziţie verticală. Ele erau păroase şi agile şi flecăreau asemeni maimuţelor, însă, spre deosebire de triburile de maimuţe, ele erau carnivore. Ele aveau la mână un deget mare opozabil primitiv precum şi un deget gros apucător la picior, extrem de folositor. Începând din momentul acesta, degetul mare opozabil s-a dezvoltat la speciile preumane succesive, în vreme ce degetul lor gros de la picior îşi pierdea treptat puterea de apucare. Triburile ulterioare de maimuţe păstrează degetul gros apucător, dar nu au dobândit niciodată degetul mare al mâinii tipic omului.

Aceste mamifere precursoare ajungeau la talia lor adultă în jurul vârstei de trei sau patru ani, iar durata lor de viaţă posibilă era în medie de douăzeci de ani. De regulă, ele dădeau naştere unui singur pui o dată, cu toate că au fost din când în când şi gemeni.

Membrii acestei noi specii aveau un creier mai voluminos în raport cu talia lor decât toate celelalte animale care trăiseră până atunci pe pământ. Ei încercau multe feluri de emoţii şi posedau un mare număr de instincte care aveau să-i caracterizeze mai târziu pe oamenii primitivi. Ei erau extrem de curioşi şi dădeau dovadă de o mare bucurie atunci când le reuşea vreo întreprindere. Pofta de mâncare şi dorinţa sexuală erau bine dezvoltate. O selecţie sexuală se manifesta net sub forma unei curtări rudimentare şi a unei alegeri de tovarăşe sau tovarăşi de viaţă. Ei erau capabili să lupte cu ferocitate pentru a-şi apăra semenii. Foarte tandri în asocierile lor familiale, ei posedau un simţ al umilinţei care aproape că atingea ruşinea şi remuşcarea. Erau foarte afectuoşi şi de o fidelitate emoţionantă faţă de consoarta lor, dar, dacă împrejurările îi despărţeau, atunci îşi alegeau un nou partener.

Cum erau mici în talie, şi cum mintea lor ascuţită le îngăduia să înţeleagă bine primejdiile habitatului lor forestier, în ei s-a dezvoltat o frică extraordinară . Aceasta i-a determinat să ia înţelepte măsuri de precauţie, a căror importanţă a fost capitală pentru supravieţuirea lor: de exemplu, ei construiau, tocmai în vârful arborilor, adăposturi grosolane care îndepărtau multe dintre pericolele vieţii de la nivelul solului. Apariţia tendinţelor de a avea frică ale omenirii datează mai ales din vremurile acelea.

Aceste mamifere precursoare aveau spiritul de trib cel mai dezvoltat care fusese văzut vreodată. Ele erau desigur foarte gregare, dar se vădeau, în ciuda oricărui fapt, extrem de bătăioase dacă erau deranjate în vreun fel

de la cursul obişnuit al vieţii lor cotidiene, şi dădeau dovadă de un caracter impetuos când furia lor era la culme. Totuşi, natura lor belicoasă a servit unor scopuri favorabile; grupurile superioare n-au ezitat să intre în război cu vecinii lor inferiori, iar specia s-a ameliorat progresiv prin supravieţuirea selectivă a celor mai buni. Lemurii precursori au dominat de foarte timpuriu creaturile mai mici ale acestei regiuni, şi foarte puţine triburi de maimuţe străvechi necarnivore au reuşit să supravieţuiască.

Aceste mici animale agresive s-au înmulţit şi au invadat peninsula mesopotamiană în întregime timp de peste o mie de ani, în vreme ce tipul lor fizic şi inteligenţa lor generală se ameliora constant. Exact la şaptezeci de generaţii după ce tipul cel mai elevat de strămoşi lemurieni a dat naştere acestui nou trib, s-a produs un fapt nou care a marcat începutul unei noi epoci: diferenţierea *subită* a strămoşilor etapei vitale următoare din evoluţia fiinţelor umane de pe Urantia.

## 3.MAMIFERELE INTERMEDIARE

Către începutul evoluţiei mamiferelor precursoare, doi gemeni, un mascul şi o femelă, s-au născut în coroana unui arbore, în adăpostul unui cuplu al acestor creaturi agile. Ei aveau puţin păr pe corp, ceea ce nu constituia un inconvenient, căci trăiau într-un climat cald şi uniform.

Talia lor de adulţi depăşea un metru douăzeci. Ei erau sub toate aspectele mai mari decât părinţii lor, cu picioare mai lungi şi cu braţe mai scurte. Ei aveau la mână degetele mari opozabile aproape perfecte, aproape tot atât de bine adaptate la muncile cele mai variate ca şi degetul mare al oamenilor moderni. Aceştia mergeau în poziţie verticală, căci picioarele conveneau tot atât de bine mersului ca şi cele ale raselor umane ulterioare.

Creierul lor era inferior celui al fiinţelor umane, şi mai mic, dar mult superior celui al strămoşilor lor şi, comparativ, mult mai voluminos. Gemenii au manifestat foarte devreme o inteligenţă superioară şi au fost curând recunoscuţi ca şefi ai întregului trib de mamifere precursoare; ei au instituit realmente o formă primitivă de organizare socială şi de diviziune economică a muncii. Fratele şi sora s-au împreunat şi s-au bucurat curând de societatea a douăzeci şi unu de copii foarte asemănători cu ei înşişi, care aveau toţi peste un metru douăzeci înălţime şi care erau din toate punctele de vedere superiori speciei lor ancestrale. Noul grup a format nucleul mamiferelor intermediare.

Când numărul membrilor acestui grup nou şi superior a sporit mult, atunci a izbucnit războiul, un război implacabil contra precursorilor. După încheierea teribilului conflict, nici un individ al rasei ancestrale preexistente a primelor mamifere nu mai rămăsese în viaţă. Urmaşii speciei, mai puţin numeroşi, dar mai puternici şi mai inteligenţi, supravieţuiseră pe seama strămoşilor lor.

Ei au devenit atunci teroarea acestei părţi a lumii timp de aproape cincisprezece mii de ani (şase sute de generaţii). Toate marile animale feroce ale vremurilor apuse pieriseră. Marile fiare originare din aceste regiuni nu erau carnivore, iar marile feline, leii şi tigrii, nu invadaseră încă acest ungher deosebit de adăpostit al suprafeţei terestre. Graţie acelui fapt, aceste mamifere intermediare au căpătat curaj şi au subjugat tot sectorul lor de creaţie.

Comparate cu specia ancestrală, mamiferele intermediare reprezentau un progres sub toate aspectele. Chiar şi durata potenţială a vieţii lor era mai lungă, atingând douăzeci şi cinci de ani. Un anumit număr de trăsături umane rudimentare a apărut la această specie nouă. În plus faţă de înclinaţiile înnăscute pe care le arătau strămoşii lor, aceste mamifere intermediare erau capabile să îşi exprime dezgustul în anumite situaţii respingătoare. Ele posedau totodată un instinct bine definit de acumulare; îşi făceau provizii de hrană pentru nevoile lor ulterioare şi erau foarte înclinate să strângă pietre rotunde şi netede, precum şi anumite tipuri de pietre rotunde utilizabile ca proiectile defensive şi ofensive.

Aceste mamifere intermediare au fost primele care să manifeste o tendinţă netă de a construi, după cum o arată rivalităţile lor în construirea de colibe în coroana arborilor şi în construcţiile subterane străbătute de multe tuneluri; ele au fost prima specie de mamifere care a căutat securitatea atât în adăposturile din copaci, cât şi în cele de sub pământ. Renunţând în mare măsură la arbori ca loc de şedere, ele trăiau pe sol în timpul zilei şi se reîntorceau noaptea ca să doarmă în coroanele arborilor.

De-a lungul timpului, sporirea naturală a numărului lor a antrenat în cele din urmă o concurenţă severă pentru hrană şi o rivalitate sexuală care au culminat într-o serie de bătălii interne care au distrus aproape în întregime specia. Luptele au continuat până când nu a mai rămas în viaţă decât un singur grup care număra sub o sută de indivizi. Pacea a domnit din nou; acest unic trib supravieţuitor şi-a reclădit locurile de dormit în coroana arborilor şi şi-a reluat încă o dată cursul normal al unei existenţe semi-paşnice.

Cu greu vă puteţi imagina cât de mult s-au apropiat, în mai multe rânduri, strămoşii voştri preumani de autodistrugerea totală. Dacă broasca ancestrală a întregii omeniri ar fi sărit cinci centimetri mai puţin cu un anumit prilej, întregul curs al evoluţiei ar fi fost mult schimbat. Mama lemuriană imediată a speciei mamiferelor precursoare a fost la un pas de la moarte de cel puţin cinci ori până să dea naştere tatălui noului ordin de mamifere superioare. Cea din urmă situaţie extremă a fost atinsă atunci când trăsnetul a lovit copacul în care dormea viitoarea mamă a gemenilor Primate. Ambele mamifere intermediare părinţi au fost serios şocate şi arse grav, iar trei dintre cei şapte copii ai lor au fost omorâţi de această lovitură căzută din cer. Aceste animale în curs de evoluţie erau aproape superstiţioase. Cei doi membri ai cuplului al cărui habitat situat în coroana arborelui fusese trăsnit erau realmente conducătorii grupului cel mai avansat al speciei mamiferelor intermediare. Urmând exemplul lor, mai mult de jumătate din trib, cuprinzând familiile cele mai inteligente, s-a îndepărtat cu circa trei kilometri de acest loc; ei s-au apucat să construiască noi case în coroana copacilor şi noi adăposturi subterane — construcţiile lor temporare în caz de primejdie neaşteptată.

Curând după ce şi-a terminat de construit căminul, cuplul acesta, veterani ai atâtor lupte, au devenit cu mândrie tatăl şi mama gemenilor care erau animalele cele mai importante şi cele mai interesante apărute până atunci în această lume. Într-adevăr, primii reprezentanţi ai noii specii de *Primate* erau cei care au constituit etapa vitală următoare a evoluţiei preumane.

Concomitent cu naşterea acestor gemeni primate, un alt cuplu — un cuplu deosebit de înapoiat al tribului de mamifere intermediare al cărui mascul şi femelă erau inferiori atât din punct de vedere fizic, cât şi mental — au dat de asemenea naştere unor gemeni. Aceşti gemeni, un mascul şi o femelă, erau indiferenţi la cuceriri; ei se ocupau numai de găsirea hranei şi, cum nu voiau să mănânce carne, şi-au pierdut orice interes în căutarea prăzilor. Aceşti gemeni întârziaţi au fost întemeietorii triburilor de maimuţe moderne. Urmaşii lor au căutat climatele blânde şi abundenţa de fructe tropicale din regiunile meridionale mai calde; acolo ei s-au înmulţit fără nici o mare schimbare până în ziua de azi, cu excepţia ramurilor care s-au împreunat cu tipurile anterioare de giboni şi de maimuţe, şi care au degenerat în consecinţă.

Este deci uşor de văzut că singura înrudire a omului şi a maimuţei rezidă în faptul că ei descind ambii din mamiferele intermediare, trib în cadrul căruia s-a produs naşterea simultană şi segregarea subsecventă a celor două perechi de gemeni: perechea inferioară sortită să zămislească tipurile moderne de maimuţe, de babuini, de cimpanzei şi de gorile; şi perechea superioară destinată să continue linia ascendentă care a dat prin evoluţie omul însuşi.

Oamenii moderni şi maimuţele au provenit din acelaşi trib şi din aceiaşi specie, dar nu din aceiaşi părinţi. Strămoşii omului descind din neamul superior al viţei selecţionate a acestui trib mamifer intermediar, în vreme ce maimuţele moderne (cu excepţia anumitor tipuri preexistente de lemuri, de giboni, de maimuţe şi de alte creaturi de acelaşi gen) descind din cuplul inferior al acestui grup mamifer intermediar. Acest cuplu nu a supravieţuit decât ascunzându-se vreme de peste două săptămâni într-o construcţie subterană ce servea ca depozit de hrană în timpul celei din urmă bătălii îndârjite din tribul lor, şi nemaiieşind afară decât cu mult timp după sfârşitul ostilităţilor.

## 4.PRIMATELE

Să revenim la naşterea gemenilor superiori, un mascul şi o femelă, cei doi membrii conducători ai tribului de mamifere intermediare. Aceşti doi pui de animal aparţineau unui ordin neobişnuit; ei aveau şi mai puţin păr pe corp decât părinţii lor şi, din prima lor tinereţe, ei au stăruit a merge în poziţie verticală. Strămoşii lor învăţaseră întotdeauna să meargă pe membrele lor posterioare, dar aceşti gemeni primate au stat drepţi în mod spontan încă de la început. Ei au atins o înălţime de peste un metru cincizeci, iar capul lor a devenit comparativ mai voluminos decât cel al altor membri ai tribului. Ei au învăţat foarte devreme să comunice unul cu altul cu ajutorul semnelor şi al sunetelor, dar nu au reuşit niciodată să-i facă pe semenii lor să înţeleagă aceste noi simboluri.

Când au aveau în jur de patrusprezece ani, ei s-au făcut nevăzuţi din trib şi s-au îndreptat către vest pentru a-şi întemeia familia şi a stabili noua specie de primate. Iar aceste noi creaturi sunt numite pe bună dreptate *Primate*, de vreme ce ele au fost strămoşii animali direcţi şi imediaţi ai familiei umane însăşi.

În felul acesta, primatele au ajuns să ocupe o regiune situată pe coasta de vest a peninsulei mesopotamiene care înainta pe atunci în mările din sud, în timp ce triburile strâns înrudite şi mai puţin inteligente trăiau pe o parte a peninsulei de-a lungul coastei ei orientale.

Primatele erau mai umane şi mai puţin animale decât mamiferele intermediare care le-au precedat. Proporţiile scheletului acestei noi specii erau întru totul similare celor ale raselor umane primitive. Tipul uman de mâini şi de picioare era pe deplin dezvoltat, iar aceste creaturi puteau să meargă şi chiar să alerge tot atât de bine ca şi oricare dintre descendenţii lor umani ulteriori. Ele au abandonat aproape complet viaţa din arbori, deşi continuau să recurgă la coroana copacilor ca măsură de securitate pentru timpul nopţii, căci, asemeni strămoşilor lor, ele erau extrem de subjugate de frică. Folosirea sporită a mâinilor lor a contribuit mult la dezvoltarea puterii înnăscute a creierului lor, cu toate că ele nu posedau încă o minte care să poată fi calificată drept umană.

Natura emoţională a primatelor se deosebea prea puţin de cea a străbunilor lor, însă ele dădeau dovadă de o tendinţă mai umană în toate predispoziţiile lor. Acestea erau realmente animale splendide şi superioare; ele atingeau maturitatea către zece ani, iar durata vieţii lor naturale era în jur de patruzeci de ani. Aceasta înseamnă că ele ar fi putut trăi patruzeci de ani dacă ar fi avut o moarte naturală, dar, în aceste timpuri îndepărtate, foarte puţine animale mureau de moarte bună, căci lupta pentru viaţă era prea aprigă.

Aşadar, după o dezvoltare care acoperea aproape nouă sute de generaţii, adică aproape douăzeci şi unu de mii de ani de la apariţia mamiferelor precursoare, primatele au dat *subit* naştere la două creaturi remarcabile, primele fiinţe cu adevărat umane.

Aşa s-a făcut că mamiferele precursoare provenite din tipul nord-american al lemurilor au fost strămoşii mamiferelor intermediare, şi că acestea din urmă au dat la rândul lor naştere primatelor superioare, care au fost strămoşii imediaţi ai rasei umane primitive. Triburile de primate au fost ultima verigă vitală din evoluţia omului, dar, în mai puţin de cinci mii de ani, nu a mai rămas nici măcar o singură primată din aceste triburi extraordinare.

## 5.PRIMELE FIINŢE UMANE

Naşterea primelor două fiinţe umane s-a situat exact cu 993.419 ani înainte de anul 1934 al erei creştine.

Aceste două remarcabile creaturi erau veritabile fiinţe umane. Ele aveau la mână un deget mare perfect aşa cum au avut mulţi dintre strămoşii lor, în vreme ce aveau picioare tot atât de bine formate ca şi cele ale raselor umane de astăzi. Aceste fiinţe erau umblătoare şi alergătoare, nu căţărătoare; funcţia de apucare a degetului gros de la picior era absentă, complet absentă. Când primejdia îi mâna către coroana arborilor, ei se căţărau exact cum ar face-o oamenii de astăzi. Ei se căţărau de-a lungul trunchiurilor arborilor ca şi urşii, iar nu ca cimpanzeii sau ca gorilele, care se balansează din ramură în ramură.

Aceste prime fiinţe umane (şi descendenţii lor) deveneau pe deplin adulte la doisprezece ani, şi aveau o durată de viaţă potenţială de aproximativ şaptezeci şi cinci de ani.

Multe emoţii noi au apărut de timpuriu la cei doi gemeni umani. Ei încercau admiraţie atât pentru obiecte, cât şi pentru alte fiinţe, şi dădeau dovadă de o vanitate extremă. Dar progresul cel mai remarcabil din dezvoltarea lor emoţională a fost apariţia subită a unui nou grup de sentimente cu adevărat umane, sentimente de adorare cuprinzând smerenia, respectul, umilinţa şi chiar şi o formă primitivă de recunoştinţă. Frica, asociată cu ignoranţa în privinţa fenomenelor naturale, era pe punctul de a da naştere religiei primitive.

Nu s-au manifestat numai aceste sentimente umane, ci şi numeroase alte sentimente şi mai evoluate, care erau de asemenea prezente sub o formă rudimentară. Aceste fiinţe umane primitive aveau o oarecare conştiinţă a milei, a ruşinii şi a oprobriului, şi o conştiinţă foarte acută a dragostei, a urii şi a răzbunării; ele erau totodată susceptibile de a avea sentimente pronunţate de gelozie.

Primele două fiinţe umane — gemenii — au fost o mare încercare pentru părinţii lor primate. Ele erau atât de curioase şi atât de aventuroase, încât au fost cât pe ce să-şi piardă viaţa în mai multe rânduri înainte de a împlini vârsta de opt ani. Oricum ar fi, ele erau serios acoperite de cicatrice încă pe când aveau doisprezece ani.

Ele au învăţat foarte devreme să comunice verbal. La vârsta de zece ani, elaboraseră un limbaj mai perfecţionat de semne şi de cuvinte comportând aproape cincizeci de idei, şi amelioraseră foarte mult şi lărgiseră tehnicile rudimentare de comunicare ale strămoşilor lor. În ciuda eforturilor lor, ele nu i-au putut învăţa pe părinţii lor decât foarte puţine dintre semnele şi simbolurile lor noi.

Către al nouălea an al lor, ele se duseseră într-o bună zi de-a lungul ţărmului şi au avut o discuţie însemnată. Toate inteligenţele celeste staţionate pe Urantia, inclusiv eu însumi, eram prezente şi observam derularea acestei întâlniri de amiază. În cursul acelei zile memorabile, ei convenirӑ să trăiască unul cu celălalt şi unul pentru celălalt; şi această înţelegere a fost prima dintr-o serie de acorduri care culminaseră în hotărârea de a fugi de tovarăşii lor animale inferioare şi de a porni către nord, fără a şti bine că astfel aveau să întemeieze rasa umană.

Noi eram cu toţii foarte preocupaţi de proiectele acestor doi mici sălbatici, dar eram neputincioşi în a controla munca minţii lor. Noi n-am influenţat arbitrar deciziile lor, nu puteam face asta, dar, în limitele admisibile ale funcţiunilor noastre planetare, noi, Purtătorii Vieţii, în acord cu asociaţii noştri, am conspirat toţi în vederea orientării gemenilor umani către nord, departe de părinţii lor acoperiţi cu păr care trăiau parţial în arbori. Astfel, ca urmare a propriei lor alegeri inteligente, gemenii *au migrat* şi, datorită supravegherii noastre, ei au migrat *către nord*, spre o regiune retrasă, unde scăpaseră de posibilităţile de degradare biologică prin amestecul cu familiile inferioare ale tribului primatelor.

Cu puţin înainte de a-şi părăsi pădurea lor natală, ei şi-au pierdut mama în cursul unui atac condus de giboni. Deşi ea nu avea inteligenţa lor, era înzestrată, ca mamifer, cu o afecţiune admirabilă şi de înalt ordin pentru copiii ei, şi şi-a sacrificat cu curaj viaţa în încercarea de a salva minunata pereche. Sacrificiul ei nu a fost în zadar, căci ea a ţinut inamicul la distanţă până ce a sosit tatăl cu întăriri şi a pus invadatorii pe fugă.

La puţin după ce tânărul cuplu îi abandonă pe tovarăşii săi pentru a întemeia rasa umană, tatăl lor primat a devenit de neconsolat —inima îi era zdrobită. Refuza să mănânce, chiar şi atunci când hrana îi era adusă de ceilalţi copiii ai lui. După ce şi-a pierdut strălucitele sale vlăstare, viaţa nu i se mai părea demnă de trăit printre tovarăşii lui obişnuiţi; prin urmare el a plecat să rătăcească prin pădure, unde a fost atacat de gibonii ostili şi a murit sub loviturile lor.

## 6.EVOLUŢIA MINŢII UMANE

Noi, Purtătorii Vieţii de pe Urantia, a trăit lunga veghe de aşteptare vigilentă din ziua în care am implantat prima plasmă de viaţă în apele planetei. Apariţia primelor fiinţe realmente volitive şi inteligente ne-a procurat bineînţeles o mare bucurie şi o satisfacţie supremă.

Noi nu încetaserăm să urmărim dezvoltarea minţii gemenilor prin observarea operaţiunilor celor şapte spirite-minte adjutante ataşate Urantiei în momentul sosirii noastre pe planetă. În timpul lungii dezvoltări evolutive a vieţii planetare, aceşti neobosiţi slujitori ai minţii observaseră fără încetare propria lor aptitudine crescândă de a intra în contact cu facultăţile cerebrale ale animalelor, facultăţi care se amplificau pe măsură ce creaturile animale progresau.

La început, numai *spiritul intuiţiei* putea să acţioneze asupra comportamentului instinctiv şi supus reflexelor vieţii animale elementare. Când tipurile cele mai elevate s-au diferenţiat, *spiritul înţelegerii* a putut atribui acestor creaturi facultatea de a asocia spontan idei. Mai târziu, am văzut operând *spiritul curajului*; animalele în curs de evoluţie au dobândit realmente o formă rudimentară de conştiinţă protectoare. Ca urmare a apariţiei grupurilor de mamifere, noi am văzut *spiritul cunoaşterii* manifestându-se într-o măsură sporită. Apoi evoluţia mamiferelor superioare a permis funcţionarea *spiritului sfătuirii*, cu creşterea corespondentă a instinctului gregar şi cu începutul unei dezvoltări sociale primitive.

Noi observaserăm, cu o atenţie în creştere, serviciul sporit al primilor cinci adjutanţi pe durata întregii evoluţii a mamiferelor precursoare, a mamiferelor intermediare şi a primatelor. Cu toate acestea, ultimii doi adjutanţi, slujitorii superiori ai minţii, nu putuseră niciodată să funcţioneze pe tipul urantian de minte evolutivă.

Închipuiţi-vă bucuria noastră atunci când într-o zi — gemenii având aproape zece ani — *spiritul adorării* a intrat pentru prima dată în contact cu gândirea femelei, şi puţin după aceea cu cea a masculului. Noi ştiam că ceva intim legat de mintea umană ajunsese la apogeul său. Cam la un an mai târziu, când ei se hotărâră în cele din urmă, sub imperiul unei gândiri meditative şi al unei deliberări îndelung chibzuite, să fugă din căminul familial şi să se îndrepte către nord, *spiritul înţelepciunii* a început să funcţioneze pe Urantia şi în mintea acestor doi oameni de acum înainte recunoscuţi ca atare.

A avut loc imediat un nou ordin de mobilizare al celor şapte spirite-minte adjutante. Noi vibram plini de nădejde; ne dădeam seama că ceasul atât de mult aşteptat se apropia; ştiam că eram în pragul realizării efortului nostru prelungit de a face să se nască prin evoluţie creaturi volitive pe Urantia.

## 7.URANTIA RECUNOSCUTĂ CA LUME LOCUITĂ

Noi nu am avut mult de aşteptat. La amiază, a doua zi după fuga gemenilor, prima străfulgerare de încercare a semnalelor circuitului universului s-a produs în căminul receptor planetar al Urantiei. Noi eram fireşte cu toţii foarte înfierbântaţi de ideea că era iminent un mare eveniment; însă, dat fiind faptul că Urantia era o staţiune experimentală a vieţii, noi nu aveam nici cea mai mică idee a modului exact în care urma să fim

informaţi că viaţa inteligentă era recunoscută pe planetă. Nu am rămas prea multă vreme în aşteptare. A treia zi după fuga gemenilor, şi înainte de plecarea corpului Purtătorilor Vieţii, a sosit arhanghelul Nebadonului însărcinat cu consolidarea circuitelor planetare iniţiale.

A fost o zi memorabilă pe Urantia atunci când micul nostru grup s-a reunit în jurul polului planetar de comunicare spaţială şi a primit primul mesaj trimis de Salvington pe circuitul mental nou stabilit al planetei. Dictat de şeful corpului de arhangheli, acest prim mesaj spunea:

"Purtătorilor Vieţii de pe Urantia — Salutări! Transmitem asigurarea că a fost o mare bucurie pe Salvington, pe Edentia şi pe Ierusem când semnalul existenţei, pe Urantia, al unei minţi având demnitate volitivă a fost înregistrat în cartierul general al Nebadonului. Decizia dirijată a gemenilor de a fugi către nord şi de a-i separa pe urmaşii lor de strămoşii lor inferiori a fost înregistrată. Aceasta este prima decizie mentală — a unei minţi de tip uman — de pe Urantia, şi ea a stabilit automat circuitul de comunicare pe care este transmis acest mesaj iniţial de recunoaştere."

Apoi au sosit, prin acest nou circuit, salutările Preaînalţilor Edentiei, care conţineau instrucţiuni pentru Purtătorii Vieţii rezidenţi, interzicându-ne faptul de a interfera cu modelul vieţii pe care o stabiliseră. Am primit ordinul de a nu interveni în chestiunile progresului uman. Nu trebuie să se deducă că Purtătorii Vieţii interferează arbitrar şi mecanic cu realizarea naturală a planurilor evolutive ale planetei, căci nu facem acest lucru. Însă, până atunci, noi avuseserăm permisiunea de a acţiona asupra spaţiului ambiant şi de a proteja plasma vitală într-un mod special. Iar această supraveghere extraordinară, deşi perfect naturală, este cea care trebuia să ia sfârşit.

Abia încetaseră cei Preaînalţi de vorbit, că magnificul mesaj al lui Lucifer, pe atunci suveran al sistemului Sataniei, începu să se facă auzit pe planetă. Atunci, Purtătorii Vieţii au înţeles cuvintele de bun venit de la propriul lor conducător şi au primit permisiunea sa de a se reîntoarce pe Ierusem. Acest mesaj al lui Lucifer conţinea acceptarea oficială a lucrării Purtătorilor Vieţii de pe Urantia şi ne absolvea de orice critică viitoare a oricărora dintre eforturile noastre de a ameliora modelele de viaţă ale Nebadonului, după cum erau ele stabilite în sistemul Sataniei.

Aceste mesaje din Salvington, din Edentia şi din Ierusem au marcat oficial sfârşitul supravegherii seculare a planetei de către Purtătorii Vieţii. Noi fuseserăm la datorie multe epoci, asistaţi numai de cele şapte spirite mentale adjutante şi de Controlorii Fizici Principali. Voinţa, puterea de a alege adorarea şi ascensiunea, apăruse acum în creaturile evolutive ale planetei; noi am înţeles atunci că opera noastră fusese desăvârşită, iar grupul nostru s-a pregătit de plecare. Urantia fiind o lume modificatoare de viaţă, am primit permisiunea de a lăsa în urma noastră doi Purtători ai Vieţii seniori cu doisprezece asistenţi; eu am fost ales ca membru al acestui grup şi, încă de atunci, mă aflu mereu pe Urantia.

Exact acum 993.408 mii de ani (înainte de anul 1934 al erei creştine) Urantia a fost recunoscută oficial ca fiind o planetă de habitat uman din universul Nebadonului. Evoluţia biologică atinsese încă o dată nivelele umane de demnitate volitivă; omul apăruse pe planeta 606 a Sataniei.

[Garantat de un Purtător al Vieţii din Nebadon rezident pe Urantia]

# CARTEA URANTIA
## PARTEA A III-A - ISTORIA URANTIEI
## CAPITOLUL 63 - PRIMA FAMILIE UMANĂ

Urantia a fost înregistrată ca lume locuită atunci când primele două fiinţe umane — gemenii — aveau unsprezece ani şi înainte de a fi devenit părinţii primului născut din a doua generaţie a adevăratelor fiinţe umane. Mesajul arhanghelic trimis de pe Salvington cu această ocazie de recunoaştere planetară oficială, se încheia cu aceste cuvinte:

"Mintea umană a apărut pe a 606-a a Sataniei, iar părinţii acestei noi rase vor fi numiţi *Andon* şi *Fonta*. Toţi arhanghelii se roagă pentru ca aceste creaturi să poată fi rapid dotate cu prezenţa personală a darului spiritului Tatălui Universal."

Andon este numele nebadonian care înseamnă "prima creatură asemănătoare Tatălui şi vădind o sete de perfecţiune umană". Fonta înseamnă "prima creatură asemănătoare Fiului şi arătând o sete de perfecţiune umană". Andon şi Fonta nu au cunoscut aceste nume decât în momentul în care le-au fost atribuite, pe parcursul fuziunii lor cu Ajustorul lor de Gândire. Pe parcursul şederii lor de muritori pe Urantia, ei s-au numit reciproc Sonta-an şi Sonta-en, Sonta-an însemnând "iubit de mamă" şi Sonta-en "iubită de tată". Ei înşişi şi-au dat aceste nume a căror semnificaţie este o dovadă de respect şi afecţiune pe care le încercau unul pentru celălalt.

### 1.ANDON ŞI FONTA

În numeroase privinţe, Andon şi Fonta au format cuplul de fiinţe umane cel mai remarcabil care a trăit vreodată pe suprafaţa pământului. Aceste două fiinţe minunate, adevăraţii părinţi ai întregii umanităţi au fost, în toate privinţele, superioare descendenţilor lor imediaţi şi radical diferiţi de toţi strămoşii lor atât imediaţi, cât şi îndepărtaţi.

Părinţii acestui prim cuplu uman erau, aparent, puţin diferenţiaţi de media tribului lor, cu toate că au făcut parte dintre membrii cei mai inteligenţi ai grupului care a învăţat primul să lanseze pietre şi să folosească săgeţi în lupte. Ei foloseau, de asemenea, obiecte ascuţite din piatră, din silex şi din os.

Atunci când încă trăia împreună cu părinţii săi, Andon a fixat cu ajutorul unor tendoane din carnea unor animale o bucată de silex ascuţit la capătul unui băţ şi a folosit cel puţin de douăsprezece ori această armă pentru salvarea vieţii lui şi pe cea a surorii lui care, la fel de curioasă şi aventuroasă ca şi el, nu îl însoţea mereu în toate explorările sale.

Decizia luată de Andon şi Fonta de a părăsi tribul de primate implică o calitate a minţii aflate cu mult deasupra inteligenţei mai grosiere caracteristice atât descendenţilor de mai lor de mai târziu care s-au aplecat până într-acolo încât să se unească cu rubedeniile lor înapoiate din triburile simiene. Însă ei încercau sentimentul vag de a fi ceva mai mult decât nişte animale, căci aveau o personalitate. Acest sentiment era întărit de prezenţa interioară a Ajustorului Gândirii lor.

## 2.FUGA GEMENILOR

După ce Andon şi Fonta s-au hotărât să fugă către nord, pentru o vreme au fost apăsaţi de fel de fel de temeri, în special de teama de a nu fi pe placul tatălui lor şi al familiei lor imediate. Ei au avut în vedere eventualitatea de a fi asaltaţi de rude ostile şi au recunoscut, de asemenea, posibilitatea de a-şi afla moartea în mâinile membrilor tribului lor, care erau deja invidioşi pe ei. Când au fost mai tineri, gemenii şi-au petrecut cea mai mare parte a timpului unul în tovărăşia celuilalt, şi din acest motiv nu erau prea bine văzuţi de neamurile lor, animale ale tribului de Primate. Faptul de a fi construit în arbori un adăpost separat şi mult superior celorlalte nu a ameliorat poziţia lor în trib.

În acest nou cămin din frunzişul copacilor, după ce, într-o noapte, treziţi fiind de o furtună violentă şi stând ei cu teamă cuprinşi într-o tandră îmbrăţişare, au luat hotărârea fermă şi definitivă de a părăsi habitatul lor tribal şi căminul lor din coroana arborilor.

Ei îşi pregătiseră deja un adăpost rudimentar în coroana unui arbore, la o depărtare de jumătate de zi de mers spre nord. Aceasta a fost ascunzătoarea lor secretă şi sigură pentru prima zi pe care şi-au petrecut-o departe de pădurea lor natală. Cu toate că gemenii împărtăşeau frica de moarte a primatelor de a rămâne pe sol pe timp de noapte, ei au pornit spre nord la căderea nopţii. Ca să întreprindă această călătorie noaptea, fie ea şi cu lună plină, le-a trebuit un curaj formidabil, însă ei s-au gândit, cu temei, că era mai puţin probabil să li se observe lipsa şi să fie apoi urmăriţi de rudele şi de membrii tribului lor. Ei au ajuns cu bine, la puţin timp după miezul nopţii, la locul prestabilit dinainte.

Pe parcursul călătoriei lor către nord, ei au descoperit un depozit de silex sub cerul liber, conţinând multe pietre ale căror forme erau potrivite pentru diverse întrebuinţări; şi ei şi-au adunat câteva şi pentru viitor. Încercând să cioplească acest silex pentru a-i da o formă mai bine adaptată anumitor nevoi, Andon a descoperit că se produceau scântei, şi a venit ideea de a face foc. Însă această noţiune nu a prins rădăcini în mintea sa în momentul respectiv de vreme ce climatul era încă stabil şi nevoia de foc nu se făcea încă simţită.

Însă soarele de toamnă cobora mereu mai jos pe cer, iar nopţile deveneau din ce în ce mai reci, pe măsură ce gemenii înaintau spre nord. Ei se văzuseră deja nevoiţi să se folosească de piei şi blănuri de animale pentru a se încălzi. Înainte să se fi scurs o lună de la părăsirea de către ei a căminului familial Andon i-a dat de înţeles consoartei sale că el are impresia că poate să facă foc folosindu-se de cremene. Timp de două luni, ei au încercat fără succes să facă foc folosind scânteia produsă prin scăpărarea una de alta a pietrelor de cremene. În fiecare zi cuplul ciocnea pietrele de silex şi se străduia să dea foc unor bucăţi de lemn. În cele din urmă, într-o seară, pe la asfinţit, secretul tehnicii a fost descoperit atunci când Fonta a avut ideea de a se urca într-un copac din preajmă pentru a folosi un cuib de pasăre abandonat. Cuibul era uscat şi foarte inflamabil aşa că a luat foc de la o singură scăpărare, imediat ce a fost atins de o scânteie. Ei au fost atât de surprinşi şi surprinşi de reuşita lor încât aproape că lăsaseră focul să se stingă, dar au reuşit să-l ţină aprins adăugând un combustibil adecvat, şi atunci a început prima căutare după lemne de foc de către părinţii întregii omeniri.

Acela a fost unul dintre cele mai fericite momente ale vieţii lor scurte, însă plină de evenimente. Pe toată durata nopţii, ei au stat jos, privind cum arde focul lor, realizând foarte vag că descoperirea lor le permitea să înfrunte clima şi să fie astfel, pentru totdeauna, independenţi de rudele lor animale din ţinuturile sudice. După trei zile de odihnă şi de stat în jurul focului, ei au plecat mai departe.

Strămoşii primate ai lui Andon întreţinuseră adesea focuri aprinse de fulgere, însă până atunci nici o creatură terestră nu a posedat o metodă de aprins o flacără la voinţă. Cu toate acestea, a fost nevoie de mult timp pentru ca gemenii să înţeleagă că paiele uscate şi alte materiale sunt la fel de bune pentru aprinderea unui foc ca şi cuiburile păsărilor.

## 3.FAMILIA LUI ANDON

Trecuseră aproape doi ani de la noaptea în care gemenii îşi părăsiseră căminul când s-a născut primul lor copil. I-au dat numele Sontad; şi Sontad a fost prima creatură născută pe Urantia care a fost învelită în nişte veşminte protectoare după naşterea sa. Acesta a fost începutul rasei umane şi, odată cu această nouă evoluţie, a apărut instinctul de îngrijire cum se cuvine a noilor născuţi, care erau tot mai plăpânzi şi care trebuia să caracterizeze dezvoltarea progresivă a minţii fiinţelor de ordin intelectual, în contrast cu tipurile pur animale.

Andon şi Fonta au avut, de toţi, nouăsprezece copii, şi au trăit îndeajuns de mult încât să se vadă înconjuraţi de aproape cincisprezece nepoţi şi şase strănepoţi. Familia locuia în patru adăposturi stâncoase vecine, un fel de caverne, dintre care trei comunicau prin galerii săpate în calcarul moale cu ajutorul uneltelor de silex făcute de copiii lui Andon.

Aceşti primi andoniţi dădeau dovadă de un spirit de clan foarte pronunţat; ei vânau în grupuri şi nu se îndepărtau niciodată prea mult de locul în care se stabiliseră. păreau a-şi da seama că formează cu toţii un grup izolat şi unic de fiinţe vii şi că trebuie, prin urmare, să caute să nu se despartă. Acest sentiment de legătură familială intimă provenea, fără îndoială, dintr-o intensificare a ajutorului mental acordat de spiritele adjutante.

Andon şi Fonta au trudit neîncetat pentru hrănirea şi creşterea membrilor clanului lor. Ei au trăit până la vârsta de patruzeci şi doi de ani, şi au murit amândoi în timpul unui cutremur, zdrobiţi sub o stâncă care atârna undeva deasupra lor. Cinci dintre copiii lor şi unsprezece dintre strănepoţi au pierit odată cu ei, şi aproape douăzeci dintre urmaşii lor au suferit răniri severe.

La moartea părinţilor săi, Sontad, deşi era grav rănit la un picior, a preluat îndată conducerea clanului, ajutat cu iscusinţă de soaţa lui, care era şi cea mai mică dintre surorile lui. Primul lor obiectiv a fost acela de a rostogoli nişte bolovani sub care să-i îngroape bine pe toţi cei care muriseră atunci: părinţi, fraţi, surori şi copii. Nu trebuie acordată o însemnătate exagerată acestui act de înmormântare. Ideile lor despre eventuala supravieţuire după moarte erau foarte vagi şi neclare, căci ele proveneau în mare măsură din viaţa fantastică şi plină de variaţie conţinută în visele lor.

Această familie a lui Andon şi Fonta a rămas astfel unită până la a douăzecea generaţie, când lupta pentru hrană şi fricţiunile sociale au dus la începerea dispersării lor.

## 4.CLANURILE ANDONITE

Oamenii primitivi — andoniţii — aveau ochi negrii şi ten măsliniu, aduceau a încrucişare de rasă galbenă şi roşie. Melanina este o substanţă colorantă care se găseşte în epiderma tuturor fiinţelor umane. Este pigmentul originar al epidermei andonice. Prin înfăţişarea generală şi prin culoarea pielii, aceşti primi andoniţi semănau mai degrabă cu eschimoşii de azi decât cu orice alt tip de fiinţe umane vii. Ei au fost primele creaturi care au folosit blana de animale pentru a se apăra de frig; aveau ceva mai mult păr pe corp decât au umanii din ziua de azi.

Viaţa tribală a strămoşilor animale ai acestor oameni primitivi a lăsat să se întrevadă începuturile a numeroase convenţii sociale. Dezvoltarea emoţiilor şi creşterea puterii cerebrale a acestor fiinţe a antrenat o dezvoltare imediată a organizării sociale şi o nouă diviziune a muncii în cadrul clanului. Ei aveau un instinct al imitaţiei extrem de dezvoltat, însă instinctul jocului era doar uşor dezvoltat, iar simţul umorului lipsea aproape în întregime. Omul primitiv zâmbea uneori, însă nu se lăsa niciodată cuprins de un râs viguros. Umorul a reprezentat moştenirea ulterioară a omului de la rasa adamică. Aceste fiinţe umane primitive nu erau nici atât de sensibile la durere, nici atât de sensibile la situaţii neplăcute precum numeroşi muritori apăruţi mai târziu prin evoluţie. Naşterea nu a fost o încercare dureroasă sau chinuitoare pentru Fonta şi pentru progenitura ei.

Ei formau un trib minunat. Bărbaţii erau apţi să lupte eroic pentru siguranţa soaţelor şi urmaşilor lor; femeile se devotau cu afecţiune copiilor. Însă patriotismul lor era strict limitat la clanul imediat. Ei erau foarte loiali faţă de familia lor; erau gata să moară, fără ezitare, pentru a-şi apăra copiii, însă nu erau în stare să conceapă ideea de a încerca să facă lumea mai bună pentru nepoţii lor. Altruismul nu se născuse încă în inima omului, deşi toate emoţiile esenţiale naşterii religiei erau deja prezente în aceşti aborigeni de pe Urantia.

Aceşti oameni primitivi aveau o afecţiune vie pentru tovarăşilor lor şi aveau, cu siguranţă, o idee reală, deşi rudimentară, asupra prieteniei. Mai târziu a devenit ceva obişnuit ca, în cursul bătăliilor constant reluate cu triburile inferioare să fie văzuţi cum unii dintre aceşti oameni primitivi continuau să lupte cu curaj ajutându-se numai de o singură mână, pe când cu cealaltă încercau să protejeze şi să salveze un tovarăş de luptă rănit. Multe dintre trăsăturile de caracter cele mai nobile şi mai elevate care s-au afirmat pe parcursul evoluţiei ulterioare începeau deja să se contureze deja într-o manieră emoţionantă la aceste popoare primitive.

Clanul andonic originar a păstrat o linie de şefi neîntreruptă până la a douăzeci şi şaptea generaţie când, pentru că nu era nici un succesor din descendenţa directă a lui Sontad, doi pretendenţi rivali, membri ai clanului, au intrat în război pentru supremaţie.

Înainte de marea dispersare a clanurilor andonice, s-a format un limbaj bine dezvoltat ca urmare a primelor lor eforturi de a comunica între ei. Acest limbaj nu a încetat să se îmbogăţească, şi se făceau aproape zilnic noi adăugiri datorită unor invenţii noi şi unor adaptări la mediu ale acestui popor activ, neobosit şi curios. Acest limbaj a devenit limba vorbită pe Urantia, limba familiei umane primitive până la apariţia ulterioară a raselor de culoare.

Odată cu trecerea timpului, clanurile andonice sporeau la număr, şi contactul acestor familii în expansiune a provocat conflicte şi neînţelegeri. Doar două obiective ocupau gândirea acestor popoare: faptul de a vâna pentru a avea hrană şi acela de a lupta pentru a se răzbuna în urma vreunei nedreptăţi sau a vreunei insulte reale sau presupuse, adresată de vreun trib vecin.

Certurile dintre familii au luat amploare, între triburi au izbucnit războaiele şi cele mai bune elemente din grupurile cele mai capabile, şi mai avansate au suferit pierderi serioase. Unele dintre aceste pierderi au fost ireparabile, unele viţe înzestrate cu aptitudinile şi cu inteligenţele cele mai valoroase au fost pierdute pe vecie. Această primă rasă şi civilizaţia ei primitivă au fost ameninţate cu dispariţia de către aceste războaie neîncetate dintre clanuri.

Este imposibil să faci ca nişte fiinţe atât de primitive să trăiască mult timp în pace. Omul este descendentul unor animale combative; atunci când nişte oameni lipsiţi de cultură ajung să aibă legături mai apropiate unii cu alţii, ei se irită şi se jignesc reciproc. Purtătorii Vieţii cunosc această tendinţă a creaturilor evolutive, şi în consecinţă iau măsuri pentru divizarea, în cele din urmă, a fiinţelor umane pe cale de dezvoltare cel puţin în trei, şi mai ales în şase, rase distincte şi separate.

## 5.DISPERSARE ANDONIŢILOR

Primele rase care se trag din Andon nu au pătruns până foarte departe în Asia la început nu au intrat în Africa. Geografia acestor timpuri le orienta către nord, şi aceste popoare au călătorit tot mai spre nord, până când au fost împiedicate de lenta înaintare a celei de a treia glaciaţii.

Înainte ca acest imens strat de gheaţă să fi atins Franţa şi Insulele Britanice, descendenţii lui Andon şi ai Fontei înaintaseră spre est prin Europa, şi întemeiaseră peste o mie de localităţi separate de-a lungul marilor fluvii care duceau la Marea Nordului ale cărei ape erau pe vremea aceea calde.

Membrii acestor triburi andonice au fost primii locuitori instalaţi pe râurile şi pe fluviile Franţei. Ei au locuit de-a lungul Sommei vreme de zeci de mii de ani. Somma este singurul râu al cărui curs nu a fost modificat de glaciaţii. El curgea către mare în această perioadă, aproape la fel ca astăzi. De aceea, de-a lungul văii acestei ape se găsesc atât de numeroase urme ale descendenţilor lui Andon.

Aceşti aborigeni ai Urantiei nu locuiau în arbori, cu toate că păstraseră obiceiul de a se refugia în vârful lor în caz de pericol. Ei rămâneau în general la adăpostul falezelor care atârnau deasupra râurilor şi în grote, fapt care le asigura o bună vedere asupra căilor de acces şi îi ferea de fenomenele naturii. Ei se puteau bucura astfel de comodităţile focurilor lor fără a fi prea mult incomodaţi de fum. Nu erau cu adevărat nişte locuitori ai cavernelor, cu toate că, în cursul epocilor ulterioare gheţarii mai tardivi au înaintat mai departe spre sud, ceea ce i-a făcut pe descendenţii lor să se refugieze în caverne. Ei preferau să îşi aşeze taberele aproape de marginea unei păduri şi pe lângă un râu.

Ei au devenit foarte repede remarcabil de pricepuţi în camuflarea lăcaşurilor parţial adăpostite şi au dovedit o mare iscusinţă în construirea bordeielor de piatră în formă de domuri, încăperi care le serveau drept doc de dormit şi în care se băgau noaptea. Ei închideau intrarea bordeiului lor rostogolind în dreptul ei o piatră mare pe care au adus-o înăuntru întocmai pentru aşa ceva, iar asta mai înainte de a pune definitiv la loc pietrele acoperişului.

Andoniţii erau vânători cutezători şi îndemânatici şi, cu excepţia fructelor sălbatice şi ale anumitor arbori, ei se hrăneau exclusiv cu carne. La fel cum Andon a născocit toporul de piatră, descendenţii săi au descoperit de timpuriu năvodul şi harponul şi s-au folosit eficient de ele. În sfârşit, o minte capabilă de a crea unelte funcţiona în deplin acord cu o mână capabilă de a le utiliza. Aceşti primi oameni au devenit foarte iscusiţi în modelarea uneltelor din silex. Ei făceau lungi călătorii în căutarea silexului, la fel cum oamenii de astăzi merg la capătul pământului în căutarea de aur, de platină sau de diamante.

În numeroase alte domenii, aceste triburi andonice au dat dovadă de un grad de inteligenţă pe care descendenţii lor care regresau nu l-au atins într-o jumătate de milion de ani, cu toate că au redescoperit, în numeroase rânduri, diverse metode de aprindere a focului.

## 6.ONAGAR — PRIMUL PROPOVĂDUITOR AL ADEVĂRULUI

Paralel cu dispersarea tot mai mare a andoniţilor, nivelul cultural şi spiritual al clanurilor a mers înapoi pe parcursul unei perioade de aproape zece mii de ani, până în zilele lui Onagar, care a preluat conducerea acestor triburi, a adus pacea între ele şi, pentru prima dată, le-a făcut să îl adore pe "Cel care dă Suflu oamenilor şi animalelor".

Filozofia lui Andon a fost cât se poate de confuză; el cu greu putuse scăpa să nu devină un adorator al focului din pricina marelui confort dobândit din clipa descoperirii sale accidentale. Cu toate acestea raţiunea l-a împiedicat să adore focul şi l-a orientat către soare, sursa superioară şi impunătoare a căldurii şi a luminii, însă această sursă era prea îndepărtată, şi aşa că Andon nu a devenit un adorator al soarelui.

De la început, andoniţilor le-a fost teamă de fenomenele naturii — trăsnet, fulger, ploaie, ninsoare, grindină şi gheaţă. Însă foamea rămânea mobilul cel mai constant prezent al acestor timpuri primitive şi, cum andoniţii îşi extrăgeau cea mai mare parte a hranei lor din animale, ei s-au consacrat, până la urmă, unei forme de adoraţie a unor animale. Pentru Andon, cele mai mari animale comestibile erau simboluri de putere creativă şi de putere însufleţitoare. Din timp în timp, se stabilise obiceiul de a se desena unele dintre aceste mari animale ca reprezentând obiecte de adoraţie. În perioada de popularitate a vreunui animal, acestuia i se trasa un contur grosolan pe pereţii cavernelor. Mai târziu, pe măsură ce artele au continuat să facă progrese, aceşti zei animale au fost gravaţi pe diferite ornamente.

Foarte de timpuriu, popoarele andonice au căpătat obiceiul de a renunţa să mănânce carnea animalului venerat de tribul lor. Pentru a crea o impresie mai puternică asupra spiritului tinerilor, ele au stabilit curând un ceremonial de veneraţie în jurul corpului unuia dintre aceste animale venerate. Mai târziu încă, această celebrare primitivă s-a transformat la descendenţii lor în ceremonii sacrificiale mai complicate. Aceasta este originea introducerii sacrificiilor în cult. Această idee a fost elaborată de Moise, în ritualul evreu, şi conservată în principiul ei de Apostolul Paul sub forma doctrinei iertării păcatului prin "vărsarea de sânge".

Hrana avea o importanţă supremă în viaţa fiinţelor umane primitive, şi acest fapt este demonstrat de rugăciunea învăţată de aceşti oameni simpli de la Onagar, marele lor învăţător. Iată această rugăciune:

"O Suflare a Vieţii, dă-ne nouă astăzi hrana noastră cea de toate zilele, izbăveşte-ne de blestemul gheţii, salvează-ne de duşmanii noştri din păduri şi primeşte-ne cu îndurare în Marele Dincolo".

Onagar îşi avea cartierul general în Oban, colonie situată pe ţărmul nordic al Mediteranei vechi, în regiunea Mării Caspice actuale. Această localitate era un loc de şedere situat într-un punct în care traseul care ducea din Mesopotamia meridională către nord se întorcea către est. Din Oban, Onagar a trimis învăţători în locurile îndepărtate pentru a răspândi noua sa doctrină, a unei deităţi unice, şi conceptul său legat de viaţa viitoare, pe care a numit-o Marele Transcendent. Aceşti emisari ai lui Onagar au fost cei dintâi misionari din lume; ei au fost, de asemenea, primele fiinţe umane care au gătit carnea, primele care au utilizat focul pentru a pregăti hrana; ele găteau carnea înfigând-o în capătul unor beţe şi, de asemenea, o puneau pe pietre calde; mai târziu, ele au prăjit în foc bucăţi mari, însă descendenţii lor aproape au revenit la folosirea cărnii crude.

Onagar s-a născut cu 983.323 de ani înainte de anul 1934 al erei creştine, şi a trăit până la vârsta de şaizeci şi nouă de ani. Povestea acestor înfăptuiri ale acestui maestru gânditor şi şef spiritual al timpurilor care precedă sosirea Prinţului Planetar formează o mărturie pasionantă a organizării acestor popoare primitive într-o adevărată societate. Onagar a instituit un guvern tribal eficient, ceva ce generaţiile succesive nu au mai atins înainte de trecerea mai multor milenii. Până la sosirea Prinţului Planetar, nu a existat niciodată pe pământ o civilizaţie

având un atât de înalt grad spiritual. Aceşti oameni simpli aveau o religie reală, deşi primitivă, care a fost apoi pierdută de descendenţii lor a căror rasă a degenerat.

Cu toate că Andon şi Fonta au primit amândoi câte un Ajustor al Gândirii ca şi mulţi dintre urmaşii lor, numai începând cu epoca lui Onagar Ajustorii şi îngerii păzitori au venit în mare număr pe Urantia. Această epocă a fost, cu siguranţă, vârsta de aur a omului primitiv.

## 7.SUPRAVIEŢUIREA LUI ANDON ŞI FONTA

Andon şi Fonta, admirabilii întemeietori ai rasei umane, au primit recunoaşterea valorii lor în momentul judecării Urantiei, timpul sosirii Prinţului Planetar. Ei s-au ridicat, la vremea respectivă, din regimul lumilor palat cu statutul de cetăţeni ai Ierusemului. Cu toate că nu li s-a permis niciodată să se întoarcă pe Urantia, ei sunt la curent cu istoria rasei pe care au fondat-o. Ei au fost dezamăgiţi de trădarea lui Caligastia şi s-au întristat de eşecul lui Adam, însă s-au bucurat infinit de mult la vestea că Mihail a ales lumea lor ca scenă a consacrării sale finale.

Andon şi Fonta s-au contopit pe Ierusem cu Ajustorul Gândirii lor, aşa cum au făcut-o mai mulţi dintre copiii lor, dintre care şi Sontad, însă majoritatea urmaşilor lor, chiar şi cei imediaţi, nu au atins decât fuziunea cu Spiritul.

Puţin după sosirea lor pe Ierusem, Andon şi Fonta au primit de la Suveranul Sistemului permisiunea de a se întoarce pe prima lume palat, pentru a servi acolo în tovărăşia personalităţilor morontiale care primesc pelerinii timpului venind de pe Urantia şi mergând către sferele celeste. Ei au primit i această sarcină pentru o durată nedeterminată. Cu ocazia prezentelor revelaţii, ei au căutat să trimită urări pe Urantia, însă cererea lor a fost în mod înţelept respinsă.

Acesta este capitolul cel mai eroic şi cel mai pasionant al întregii istorii a Urantiei, povestea evoluţiei, a luptei pentru viaţă, a morţii şi a supravieţuirii eterne a părinţilor excepţionali ai întregii umanităţi.

[Prezentat de un Purtător al Vieţii rezident pe Urantia.]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A III-A - ISTORIA URANTIEI

## CAPITOLUL 64 - RASELE EVOLUTIVE DE CULOARE

Aceasta este istoria raselor evolutive de pe Urantia din zilele lui Andon şi Fonta, de acum aproape un milion de ani, trecând prin epoca Prinţului Planetar şi până la sfârşitul erei glaciare.

Rasa umană este veche de aproape un milion de ani. Prima jumătate a istoriei sale corespunde, în mare, epocii care a precedat sosirea Prinţului Planetar pe Urantia. A doua jumătate a istoriei omenirii începe în momentul sosirii Prinţului Planetar şi al apariţiei celor şase rase de culoare; ea corespunde, în mare, perioadei în general considerate ca Epoca Pietrei Cioplite.

### 1.ABORIGENII ANDONICI

Oamenii primitivi şi-au făcut apariţia evolutivă pe pământ în urmă cu aproape un milion de ani, şi au fost puşi la o grea încercare. Ei au căutat instinctiv să scape de pericolul vreunei eventuale încrucişări cu triburile simiene inferioare. Însă înaltele ţinuturi aride ale Tibetului, ajungând până la 9.000 de metri, au împiedicat migrările către est. Ei nu puteau nici să se îndrepte către sud sau către vest, căci Marea Mediterana era mult mai vastă decât astăzi şi înspre est se întindea până la Oceanul Indian; atunci când au mers spre nord, ei au întâlnit gheţurile care avansau. Însă chiar şi atunci când migrarea lor ulterioară a fost oprită de gheţuri, şi cu toate că triburile pe măsură ce se dispersau au devenit din ce în ce mai ostile, grupurile cele mai inteligente nu au nutrit câtuşi de puţin ideea de a merge înspre sud şi a trăi în mijlocul rubedeniilor lor păroase ce locuiau în coroana arborilor şi care aveau un nivel intelectual inferior.

Multe dintre emoţiile religioase cele mai vechi ale omului, s-au născut din sentimentul său de neputinţă în mediul ambiant închis al acestei situări geografice — munţi la dreapta, apă la stânga şi gheaţă în faţă; însă aceşti andoniţi puşi pe progres nu doreau să se mai întoarcă vreodată în sud la rudele lor inferioare care vieţuiau în arbori.

Contrar obiceiurilor neamurilor lor non-umane, andoniţii evitau pădurile. În păduri, omul a degenerat întotdeauna; evoluţia umană nu a progresat decât pe teren deschis şi sub latitudini ridicate. Frigul şi foamea care domneau în ţinuturile deschise stimulează activitatea, inventivitatea şi ingeniozitatea. În timp ce aceste triburi andonice produceau pionierii rasei umane actuale, în mijlocul grelelor încercări şi privaţiuni din asprele climate nordice, neamurile lor înapoiate se instalau comod în pădurile tropicale meridionale din ţinutul originii lor primitive comune.

Aceste evenimente se produc în vremea celei de a treia invazii glaciare, aceea pe care geologii voştri o numesc prima. Primele două au fost mai puţin întinse în Europa septentrională.

Pe parcursul celei mai mari părţi a perioadei glaciare Anglia comunica cu Franţa pe calea uscatului, la fel cum ulterior Africa s-a legat de Europa prin puntea terestră a Siciliei. În timpul migrărilor andonice, exista o cale terestră, care trecea prin Europa şi Asia, legând Anglia la vest cu Java la est; însă Australia a fost din nou izolată, ceea ce a accentuat şi mai mult dezvoltarea faunei sale particulare.

Acum *950.000* de ani, descendenţii lui Andon şi Fonta au emigrat foarte departe înspre est şi înspre vest. Spre vest, ei au traversat Europa şi au ajuns în Franţa şi în Anglia. La o dată ulterioară, ei au pătruns înspre est până în Java, unde s-au şi descoperit recent oasele lor — cele ale aşa numitului om din Java — şi apoi şi-au urmat drumul până în Tasmania.

Grupurile care s-au îndreptat către est au fost mai puţin contaminate de ramurile retrograde, de origine ancestrală, decât cele din est, care s-au amestecat atât de liber cu neamurile lor animale, rămase în urmă. Aceşti

indivizi neprogresişti s-au deplasat în sud şi s-au contopit, în curând, cu triburile inferioare. Mai târziu, un număr în creştere al descendenţilor lor înapoiaţi s-au întors spre nord şi s-au unit cu popoarele andonice care se răspândeau rapid. Aceste uniuni nefericite au făcut inevitabilă degenerarea rasei superioare. Grupurile primitive care menţineau cultul Celui care Dăruieşte Suflarea erau tot mai puţine. Această civilizaţie în zorile ei s-a pomenit ameninţată cu dispariţia.

Şi aşa a fost întotdeauna pe Urantia. Civilizaţii foarte promiţătoare au degenerat succesiv şi au sfârşit prin a se stinge din cauza nesocotinţei lor de a permite indivizilor superiori să procreeze în mod liber cu cei inferiori.

## 2.POPOARELE DIN FOXHALL

Acum *900.000* de ani, artele lui Andon şi ale Fontei şi cultura lui Onagar erau gata-gata să dispară de pe faţa pământului. Cultura, religia, şi chiar şi cioplirea silexului, se aflau în punctele lor cele mai joase.

În această epocă, grupurile corcite inferioare, care veneau din sudul Franţei, au sosit în mare număr în Anglia. Aceste triburi se încrucişaseră într-o aşa mare măsură cu creaturi asemănătoare maimuţelor şi care locuiau în păduri, încât mai erau foarte puţin umane. Ele nu aveau religie, însă prelucrau într-un mod rudimentar silexul şi aveau suficientă inteligenţă pentru a aprinde focul.

Ele au fost urmate în Europa de un popor prolific şi întrucâtva superior, ai cărui descendenţi s-au răspândit imediat pe tot cuprinsul continentului, de la gheţurile nordice până la Alpi şi în sud până la Mediterana. Aceste triburi formau aşa numita *rasă heidelberg*.

Pe parcursul acestei lungi perioade de decadenţă culturală, popoarele Foxhallului, în Anglia, şi triburile Badonanului, în nord vestul Indiei, au continuat să păstreze unele tradiţii ale lui Andon, precum şi nişte rămăşiţe ale culturii lui Onagar.

Popoarele Foxhallului erau cele mai occidentale, şi au reuşit să păstreze esenţialul culturii andonice. Ele au păstrat, de asemenea, cunoştinţele lor în ceea ce priveşte prelucrarea silexului şi le-au transmis descendenţilor lor, îndepărtaţii strămoşi ai eschimoşilor.

Cu toate că vestigiile popoarelor Foxhallului au fost ultimele care s-au descoperit în Anglia, aceşti andoniţi au fost în realitate primele fiinţe umane care au trăit în aceste regiuni. În aceea epocă, o punte terestră lega încă Franţa de Anglia; şi cum mai toate primele aşezări ale descendenţilor lui Andon erau situate de-a lungul fluviilor şi coastelor din timpurile vechi, ele se găsesc acum sub apele Canalului Mânecii şi sub cele ale Mării Nordului, cu excepţia a două sau trei care sunt încă la suprafaţă pe coasta engleză.

Multe dintre popoarele mai inteligente şi mai evoluate spiritual ale Foxhallului şi-au păstrat superioritatea lor rasială şi au perpetuat obiceiurile lor religioase primitive. Aceste popoare s-au aliat mai târziu cu linii mai recente şi au părăsit Anglia, îndreptându-se spre vest, ca urmare a unei invazii glaciare ulterioare. Ele au supravieţuit sub forma eschimoşilor de astăzi.

## 3.TRIBURILE DIN BADONAN

În afara popoarelor Foxhallului aflate la vest, un alt centru combativ de cultură a persistat în est. Acest grup trăia pe contraforturile înaltelor pământuri din nord-vestul Indiei, printre triburile lui Badonan, un stră-strănepot al lui Andon. Aceste popoare au fost singurele descendente din Andon care nu au practicat niciodată sacrificii umane.

Badoniţii din ţinuturile înalte au ocupat un vast platou înconjurat de păduri, străbătut de râuri şi cu vânat din abundenţă. La fel ca unele dintre neamurile lor din Tibet, ei trăiau în adăposturi de piatră rudimentare, în grote aflate pe coastă şi în galerii semisubterane.

În timp ce triburile nordului se temeau din ce în ce mai mult de gheaţă, cele care trăiau în apropierea ţării lor de origine erau speriate de apă. Ele au văzut peninsula Mesopotamiei scufundându-se treptat în ocean şi, cu toate că ea s-a înălţat de mai multe ori, tradiţiile acestor rase primitive s-au ridicat în jurul pericolelor mării şi a temerii unei scufundări periodice. Această teamă, adăugată experienţei lor cu inundaţiile fluviale, explică de ce au ales pământurile înalte ca loc de şedere sigur.

La estul ţinutului popoarelor lui Badonan, în munţii Siwalik din nordul Indiei, se găsesc fosile care se apropie, mai mult decât oriunde pe pământ, de tipurile de tranziţie dintre om şi diferitele grupuri preumane.

Acum *850.000* de ani, triburile evoluate ale lui Badonan au început un război de exterminare contra vecinilor lor inferiori cu tendinţe animale. În mai puţin de o mie de ani, cea mai mare parte a grupurilor animale

ale acestor regiuni au fost fie distruse, fie împinse în pădurile sudului. Această campanie întreprinsă pentru exterminarea fiinţelor inferioare a dus la o uşoară ameliorare în triburile din munţi din epoca respectivă. Descendenţii amestecaţi ai acestei ramuri badonite ameliorate au apărut pe scena de acţiune a lumii ca un popor aparent nou — *rasa Neanderthal.*

## 4.RASELE DIN NEANDERTHAL

Oamenii din Neanderthal erau nişte luptători excelenţi; ei călătoreau foarte mult. Plecând din ţinuturile înalte din nord vestul Indiei, ei s-au răspândit treptat la est în China şi la vest până în Franţa, şi au coborât chiar şi în Africa de nord. Ei au dominat lumea pe parcursul a aproape o jumătate de milion de ani, până în epoca migrării raselor evolutive de culoare.

Acum *800.000* de ani, păşunea era foarte bogată; numeroase specii de cerbi, precum şi elefanţi şi hipopotami cutreierau Europa. Cirezile de vite erau multe; caii şi lupii se întâlneau peste tot. Oamenii din Neanderthal erau mari vânători, iar triburile care trăiau în Franţa au fost primele care au adoptat practica constantă de a-i lăsa pe cei mai buni vânători să îşi aleagă soaţele.

Renul le-a fost extrem de util acestor popoare din Neanderthal. Ele s-au servit de el pentru hrană, pentru îmbrăcăminte şi pentru unelte, de vreme ce aveau diverse întrebuinţări pentru coarnele şi oasele sale. Ei erau foarte puţin cultivaţi, însă au adus multe îmbunătăţiri în prelucrarea silexului, şi în care s-au apropiat până aproape de nivelul atins în vremea lui Andon. Ei au reînceput să folosească mari bucăţi de silex prinse de mânere de lemn pentru a servi ca topoare şi târnăcoape.

Acum *750.000* de ani, al patrulea val glaciar înainta direct spre sud. Cu uneltele lor îmbunătăţite, oamenii Neanderthalului au făcut găuri în gheaţa care acoperea râurile nordice, putând astfel să prindă peştii care se ridicau până l aceste deschizături. Triburile s-au retras constant din faţa avansării gheţurilor, a căror invazie cea mai întinsă a avut loc atunci în Europa.

În vremurile acelea, gheţarul siberian a atins maximul înaintării lui înspre sud, obligându-i pe oamenii primitivi să se deplaseze în aceeaşi direcţie, către ţinuturile lor de origine. Specia umană se diferenţiase atunci atât de mult încât se redusese foarte mult riscul unei noi încrucişări cu neamurile lor maimuţe care erau incapabile să progreseze.

Acum *700.000* de ani, a patra invazie glaciară, cea mai mare care a fost cunoscută în Europa, era pe cale de retragere. Oamenii şi animalele se întorceau în nord; climatul era răcoros şi umed, iar oamenii primitivi au prosperat din nou în Europa şi în Asia occidentală. Pădurile s-au întins treptat înspre nord, pe pământurile pe care gheţurile le acoperiseră atât de recent.

Viaţa mamiferelor a fost prea puţin modificată de marea invazie glaciară. Animalele s-au înmulţit pe fâşia îngustă de pământ care se întindea între gheţuri şi Alpi, iar atunci când gheţarii s-au retras, ele s-au răspândit din nou rapid în toată Europa. Pe puntea terestră a Siciliei elefanţii cu colţi drepţi şi rinocerii cu botul lat, hienele şi leii au venit din Africa, şi aceşti noi veniţi au exterminat în mod virtual pe tigrii cu dinţii-sabie şi pe hipopotami.

Acum *650.000* de ani, climatul continua să fie blând. Către jumătatea perioadei interglaciare, el a devenit atât de cald încât Alpii s-au dezbrăcat aproape în întregime de gheaţa şi de zăpezile lor.

Acum *600.000* de ani, gheţurile atinseseră punctul extrem al retragerii lor spre nord. După o pauză de câteva mii de ani, ele au reînceput pentru a cincia oară să se deplaseze înspre sud. Vremea s-a modificat puţin pe parcursul a cincizeci de mii de ani. Oamenii şi animalele Europei s-au schimbat puţin; uşoara ariditate a perioadei precedente s-a atenuat, iar gheţarii alpini au coborât foarte jos în văile fluviilor.

Acum *550.000* de ani, avansarea gheţarilor a făcut ca oamenii să se îndrepte din nou spre sud. Însă, de această dată, oamenii aveau destul de mult loc pe fâşia larga de pământuri care pătrundea în nord-estul Asiei şi se întindea între pătura de gheaţă şi Marea Neagră, pe atunci o prelungire foarte întinsă a Mediteranei.

În epoca celei de-a patra şi a celei de-a cincia invazii glaciare, cultura rudimentară a raselor Neanderthalului a continuat să se răspândească, însă progresul ei era atât de slab, încât se părea într-adevăr că încercarea de a se produce un tip nou şi modificat de viaţă inteligentă pe Urantia era pe punctul de a eşua. Pe parcursul a aproape un sfert de milion de ani, aceste popoare primitive s-au hoinărit, vânând şi bătându-se, perfecţionându-se sporadic în anumite direcţii, însă în ansamblu regresând regulat în comparaţie cu strămoşii lor andoniţi superiori.

Pe parcursul acestor vârste de tenebre spirituale, omenirea superstiţioasă a atins nivelele sale de cultură cele mai joase. Religia oamenilor din Neanderthal nu era cu adevărat mai presus de aceea a unei superstiţii

ruşinoase. Exista o mare teamă de nori şi, în special, de pâclă şi de ceaţă. O religie primitivă a fricii de forţele naturale s-a dezvoltat treptat în ei, în timp ce venerarea animalelor a pierdut din intensitate, odată cu perfecţionarea uneltelor şi cu abundenţa de vânat, ceea ce permitea acestor popoare să trăiască cu mai puţină îngrijorare din pricina hranei lor. Recompensele sexuale acordate celor mai buni vânători au contribuit în mare măsură la ameliorarea tehnicii vânătorii. Această nouă religie, africii, a condus la încercări de împăcare a forţelor nevăzute ascunse în spatele elementelor naturale şi şi-a atins apoi apogeul cu sacrificiile umane menite să calmeze aceste forţe fizice invizibile şi necunoscute. Această teribilă practică a sacrificiilor umane s-a menţinut la popoarele cele mai înapoiate ale Urantiei până în secolul al douăzecilea al erei noastre.

Aceşti primi oameni din Neanderthal cu greu ar putea fi consideraţi adoratori ai soarelui. Ei trăiau mai degrabă cu teama de întuneric, şi se speriau de moarte la lăsarea nopţii. Atunci când luna strălucea cât de cât, ei reuşeau să-şi păstreze sângele rece, însă pe durata nopţilor fără lună erau cuprinşi de panică şi începeau să sacrifice cele mai bune specimene de bărbaţi şi de femei pentru a face luna să strălucească din nou. Ei au învăţat devreme că soarele reapărea ritmic, însă atribuiau întoarcerea lunii doar sacrificiilor membrilor tribului lor. Pe măsură ce rasa progresa, obiectul şi scopul sacrificiilor se schimba treptat, însă ofranda sacrificiilor umane, ca parte a ceremonialului religios, a supravieţuit mult timp.

## 5.ORIGINEA RASELOR DE CULOARE

Cu *500.000* de ani în urmă, triburile badonite din ţinuturile înalte din nord-vestul Indiei s-au pomenit implicate într-o altă mare luptă rasială. S-a iscat un război necruţător pe o durată de peste o sută de ani, iar la sfârşitul acestei lungi bătălii nu au rămas decât o sută de familii, însă aceşti supravieţuitori erau reprezentanţii cei mai inteligenţi şi cei mai de dorit dintre toţi descendenţii vii, pe atunci, ai lui Andon şi ai Fontei.

Un eveniment nou şi straniu s-a produs atunci la badoniţii din ţinuturile înalte. Un bărbat şi o femeie trăind în partea nord estică a acelor regiuni înalte, pe vremea aceea locuite, au început *deodată* să zămislească o familie de copii excepţional de inteligenţi. A fost *familia sangikă*, strămoşii celor şase rase de culoare ale Urantiei.

Aceşti copii sangiki, în număr de nouăsprezece, nu aveau doar o inteligenţă superioară celei a contemporanilor lor; pielea lor manifesta dealtfel o tendinţă extraordinară de a lua diferite culori când era expusă la lumina solară. Printre cei nouăsprezece copii, cinci erau roşi, doi portocalii, patru galbeni, doi verzi, patru albaştri şi doi indigo. Aceste culori deveneau tot mai pronunţate odată cu creşterea copiilor, iar când aceşti tineri s-au unit mai târziu cu membrii tribului lor, toţi urmaşii aveau tendinţa de a lua culoarea pielii părintelui lor sangik.

Întrerup acum această relatare cronologică pentru a vă atrage atenţia asupra sosirii Prinţului Planetar, care a avut loc cam prin vremea aceea şi pentru a vă permite să studiaţi separat cele şase rase sangike de pe Urantia.

## 6.CELE ŞASE RASE SANGIKE DE PE URANTIA

Pe o planetă evolutivă obişnuită, cele şase rase evolutive de culoare apar una după alta. Omul roşu se dezvoltă primul şi vreme de epoci el cutreieră lumea, înainte ca următoarele rase colorate să îşi facă apariţia. Apariţia simultană a acelor rase pe Urantia, *şi în sânul unei singure familii*, a fost cu totul excepţională.

Apariţia primilor andoniţi pe Urantia fusese, de asemenea, ceva nou în Satania. Pe nici o altă lume a sistemului local, o astfel de rasă de creaturi înzestrate cu voinţă nu a apăruse în avans faţă de rasele evolutive de culoare.

1.*Omul roşu*. Aceste popoare au fost remarcabile specimene ale rasei umane şi, în multe privinţe, superioare lui Andon şi Fontei. Ele au format un grup extrem de inteligent, şi au fost primii copii sangiki care au dezvoltat o civilizaţie şi un guvern tribale. Ei au fost întotdeauna monogami; chiar şi urmaşii lor de sânge amestecat au practicat rareori poligamia.

Ei au avut mai târziu dificultăţi serioase şi prelungite cu fraţii lor galbeni în Asia. Au fost ajutaţi de invenţia pe care au făcut-o foarte devreme a arcului şi a săgeţii, însă au moştenit, din nefericire, foarte mult din tendinţa strămoşilor lor de a se lupta între ei, ceea ce i-a slăbit până într-atâta încât triburile galbene au putut să îi alunge de pe continentul Asiatic.

În urmă cu aproximativ optzeci şi cinci de mii de ani, supravieţuitorii relativ puri ai rasei roşii au trecut în masă în America de Nord. Istmul Bering s-a scufundat puţin după aceea, ceea ce i-a izolat complet. Nici un om

roşu nu s-a mai întors vreodată în Asia, însă pretutindeni în Siberia, China, Asia Centrală, India şi Europa, ei au lăsat în urmă pe mulţi dintre descendenţii lor amestecaţi cu alte rase colorate.

Când oamenii roşii au trecut în America, ei au dus cu ei numeroase învăţături şi tradiţii ale primei lor origini. Strămoşii lor imediaţi fuseseră în legătură cu ultimele activităţi ale cartierului general mondial al Prinţului Planetar. Însă, la puţin timp după ajungerea în Americi, oamenii roşii au început să piardă din vedere aceste învăţături, iar cultura lor intelectuală şi spirituală a suportat un puternic declin. Foarte devreme, aceste popoare au reînceput să se bată atât de feroce între ele încât războaiele tribale au adus cu ele teama de o dispariţie rapidă a acestor rămăşiţe relativ pure ale rasei roşii.

Din cauza acestui mare regres, oamenii roşii păreau condamnaţi când, în urmă cu şaizeci şi cinci de mii de ani, a apărut un şef şi eliberator spiritual, Onamonalonton. El a adus o pace temporară printre oamenii roşii americani şi a reînviat cultul lor faţă de "Marele Spirit". Onamonalonton a trăit până la vârsta de optzeci şi şase de ani şi şi-a menţinut cartierul general în mijlocul marilor seqoia din California. Numeroşi dintre urmaşii săi au ajuns până în timpurile moderne, la Indienii Picioare Negre.

Cu timpul, învăţăturile lui Onamonalonton s-au transformat în nişte tradiţii obscure. Războaiele fraticide au început, şi niciodată de la epoca acestui mare educator încoace, nici un alt şef nu a reuşit să mai stabilească o pace universală între oamenii roşii. Treptat, elementele cele mai inteligente au pierit în luptele dintre triburi; altfel, o mare civilizaţie ar fi putut fi întemeiată pe continentul American de aceşti oameni roşi capabili şi inteligenţi.

De la trecerea lor din China în America, oamenii roşii nordici nu au intrat niciodată în contact cu alte influenţe mondiale (cu excepţia eschimoşilor) înainte de a fi descoperiţi mai târziu de oamenii albi. Este întru-totul regretabil că oamenii roşii au ratat aproape în întregime şansa lor de a fi regeneraţi printr-un amestec ulterior de sânge Adamic. Aşa cum se prezentau lucrurile, omul roşu nu putea să îl conducă pe omul alb şi nici nu putea să îl servească de bună voie. În astfel de împrejurări, dacă cele două rase nu se contopesc, una sau cealaltă este condamnată.

2.*Omul portocaliu*. Această rasă a fost esenţialmente caracterizată de o nevoie presantă de a construi, de a construi orice, chiar şi faptul de a strânge mari grămezi de pietre, fie şi numai pentru a vedea care trib le face grămada cea mai înaltă. Cu toate că nu erau un popor progresist, oamenii portocalii au profitat mult de şcolile Prinţului, şi au trimis acolo delegaţi pentru a se instrui.Rasa portocalie a fost prima care a urmat linia ţărmului Mediteranei spre sud, în direcţia Africii, atunci când această mare s-a retras către vest. Însă ei nu s-au asigurat niciodată de puncte de instalare favorabile în Africa, şi au fost exterminaţi cu prilejul sosirii ulterioare a rasei verzi.

Cu mult înainte de sfârşitul său, acest popor a pierdut o mare parte din bazele sale spirituale şi culturale; el a cunoscut în acelaşi timp o mare renaştere a unei vieţii mai elevate datorită înţeleptelor indicaţii ale marelui gânditor al acestei rase nefericite, Poshunta, care le-a slujit în epoca în care cartierul său general se găsea în Armagedon, în urmă cu aproape trei sute de mii de ani.

Ultima mare bătălie dintre oamenii portocalii şi oamenii verzi a fost dată în regiunea de jos a Văii Nilului, în Egipt. Acest război prelungit a durat aproape o sută de ani şi, atunci când a încetat, puţini reprezentanţi ai rasei portocalii au supravieţuit; rămăşiţele disparate ale acestui popor au fost absorbite de oamenii verzi, apoi de oamenii indigo sosiţi mai târziu, însă omul portocaliu a încetat să mai existe ca rasă din urmă cu aproximativ o sută de mii de ani.

3.*Omul galben*. Triburile galbene primitive au fost primele care au abandonat vânătoarea şi au întemeiat comunităţi stabile, dezvoltând o viaţă familială fondată pe agricultură. Ele erau doar puţin inferioare oamenilor roşii din punct de vedere intelectual, însă social şi colectiv ele s-au dovedit superioare tuturor celorlalte popoare sangike în promovarea unei civilizaţii rasiale. Deoarece diferitele triburi au dezvoltat un spirit fratern şi au învăţat să trăiască împreună într-o pace relativă, ele au fost capabile să gonească rasa roşie dinaintea lor pe măsură ce se răspândeau în Asia.

Ele s-au îndepărtat mult de influenţa centrului spiritual al lumii, şi s-au afundat într-o mare întunecime ca urmare a apostaziei lui Caligastia; cu toate acestea, ele au cunoscut o epocă strălucitoare în urmă cu aproximativ o sută de mii de ani, atunci când Singlangton a preluat conducerea acestor triburi şi a proclamat cultul "Adevărului Unic".

Numărul relativ mare de supravieţuitori ai rasei galbene se datorează spiritului pacifist care domnea între triburile lor. Din epoca Singlangtonului până în timpurile Chinei moderne, naţiunile de rasă galbenă au rămas

printre cele mai paşnice de pe Urantia. Această rasă a primit mai târziu o moştenire redusă, dar puternică, de linii adamice importate.

4.*Oamenii verzi*. Rasa verde a fost unul dintre grupurile de oameni primitivi cei mai puţin capabili, şi a fost şi mai slăbită de foarte multe migraţii în diferite direcţii. Înainte de risipirea lor, aceste triburi au cunoscut o mare renaştere culturală sub conducerea lui Fantad, în urmă cu aproximativ trei sute cincizeci de mii de ani.

Rasa verde s-a scindat în trei diviziuni majore: triburile din nord au fost subjugate, aservite şi absorbite de rasa galbenă şi de cea albastră. Grupul oriental s-a amestecat cu popoarele Indiei din această epocă, şi unele rămăşiţe rămân încă printre aceste popoare. Populaţia meridională a pătruns în Africa, unde le-a exterminat pe rubedeniile lor portocalii, aproape la fel de inferioare ca şi ea.

În multe privinţe ambele grupuri aveau aproape forţe egale în această luptă, din moment ce fiecare poseda linii ale ordinului giganţilor. Mulţi dintre şefii lor aveau o talie cuprinsă între doi metri patruzeci şi doi metri şaptezeci. Aceste specii gigante de oameni verzi au fost practic limitate la naţiunea meridională sau egipteană.

Supravieţuitorii victorioşi ai rasei verzi au fost, mai târziu, absorbiţi de rasa indigo, ultimul dintre popoarele de culoare care s-a dezvoltat şi a emigrat din centrul originar sangik de dispersare a raselor.

5.*Omul albastru*. Oamenii albaştri au fost un mare popor. Ei au inventat devreme suliţa şi au elaborat, mai târziu, rudimentele multora dintre artele civilizaţiei moderne. Omul albastru avea puterea cerebrală a omului roşu asociată cu sufletul şi cu sentimentele oamenilor galbeni. Descendenţii lui Adam îl preferau pe acesta înaintea supravieţuitorilor tuturor celorlalte rase colorate.

Primi oameni albaştri au fost atenţi şi sensibili la convingerile insuflate de către instructorilor statului major al Prinţului Caligastia. De asemenea, au fost aruncaţi într-o mare confuzie când trădarea conducătorilor a denaturat, mai târziu, aceste învăţături. La fel ca şi celelalte rase primitive, ei nu şi-au revenit niciodată complet după tumultul provocat de trădarea lui Caligastia şi nu au depăşit niciodată în întregime tendinţa lor înnăscută de a se lupta între ei.

La aproximativ cinci sute de ani după căderea lui Caligastia a avut loc o mare renaştere culturală şi religioasă de un tip primitiv — însă nu mai puţin reală şi benefică. Orlandof a devenit un mare învăţător al rasei albastre, şi a condus numeroase triburi la venerarea adevăratului Dumnezeu sub numele de "Şef Suprem". A fost cel mai mare progres realizat de oamenii albaştri până în perioada ulterioară în care aportul de sânge Adamic i-a regenerat puternic.

Explorările şi cercetările efectuate în Europa în ceea ce priveşte epoca pietrei cioplite, ele au constat în mare parte în dezgroparea de unelte, de oseminte şi de obiecte decorative ale acestor străvechi oameni albaştri, căci ei au rămas în Europa până la o dată recentă. Ceea ce voi numiţi *rasele albe* de pe Urantia reprezintă descendenţii oamenilor albaştri modificaţi mai întâi printr-un uşor amestec cu galbenii şi roşii, apoi puternic regeneraţi de asimilarea celei mai mari părţi a rasei violete.

6.*Rasa indigo*. În timp ce toţi oamenii roşi au fost cei mai avansaţi dintre toate popoarele sangike, oamenii negrii au fost cel mai puţin înclinaţi spre progres. Ei au fost ultimii care au emigrat din lăcaşurile lor din ţinuturile înalte. Ei au ajuns în Africa, au pus stăpânire pe continent şi de atunci au rămas mereu acolo, cu excepţia celor care au fost luaţi cu forţa, din vreme în vreme, pentru a deveni sclavi.

Izolate în Africa, popoarele indigo, la fel ca şi oamenii roşi, nu au profitat deloc, sau prea puţin, de înnobilarea rasială care ar fi putut fi dobândită printr-un aport de linii Adamice. Singură în Africa, rasa indigo a făcut puţine progrese până în zilele lui Orvonon, când ea a cunoscut o mare deşteptare spirituală. Oamenii indigo au uitat mai târziu aproape în întregime de "Dumnezeul Dumnezeilor" proclamat de Orvonon, însă nu au pierdut niciodată dorinţa de a adora Necunoscutul; cel puţin ei au menţinut o formă de cult care s-a stins doar de câteva milenii.

În ciuda înapoierii lor, popoarele indigo au exact acelaşi statut în faţa puterilor celeste ca oricare altă rasă terestră.

Acestea au fost epoci de lupte violente între diversele rase însă, în apropierea cartierului general al Prinţului Planetar, grupurile cele mai luminate şi cele mai recent instruite au trăit împreună într-o armonie relativă, cu toate că nu fusese încă înfăptuită nici o mare cucerire culturală a raselor mondiale până în momentul în care acest regim a fost serios zguduit de izbucnirea rebeliunii lui Lucifer.

Toate aceste diferite popoare au cunoscut din timp în timp renaşteri culturale şi spirituale. Mansant a fost un mare învăţător al epocii care a urmat aceleia a Prinţului Planetar. Însă noi îi menţionăm numai pe conducătorii şi pe învăţătorii reprezentativi, a căror influenţă a marcat şi a inspirat considerabil o rasă întreagă. Cu trecerea timpului, numeroşi învăţători mai puţin importanţi au apărut în diferite regiuni; în ansamblu, influenţa lor

salutară a contribuit mult la împiedicarea unei căderi complete a civilizaţiei culturale, îndeosebi pe parcursul îndelungatei şi întunecatei perioade dintre rebeliunea lui Caligastia şi sosirea lui Adam.

Există numeroase motive, valabile şi suficiente, pentru a face să evolueze fie trei, fie şase rase colorate pe lumile spaţiului. Deşi poate că muritorii Urantiei nu sunt încă în poziţia de a aprecia pe deplin toate aceste motive, noi le atragem atenţia asupra următoarelor puncte:

1.Varietatea este indispensabilă pentru a permite o largă funcţionare a selecţiei naturale, a supravieţuirii diferenţiale a liniilor superioare.

2.Se obţin rase mai bune şi mai puternice prin încrucişarea a diverse popoare atunci când aceste diferite rase sunt purtătoarele unor factori ereditari superiori. Rasele Urantiei au beneficiat încă de la început de o astfel de fuziune, dacă un popor astfel amalgamat a putut fi apoi efectiv regenerat de un profund amestec cu rasa adamică superioară. Orice încercare de a executa o astfel de experienţă pe Urantia în condiţiile rasiale actuale ar fi absolut dezastruoasă.

3.Diversificarea raselor favorizează o competiţie sănătoasă.

4.Diferenţele de statut între rase şi grupuri, în interiorul fiecărei rase, sunt esenţiale dezvoltării toleranţei şi altruismului umane.

5.Omogenitatea rasei umane nu este de dorit înainte ca popoarele unei lumi în evoluţie să fi atins nivele relativ elevate de dezvoltare spirituală.

## 7.DISPERSAREA RASELOR DE CULOARE

Când descendenţii de culoare ai familiei sangike au început să se înmulţească şi să caute posibilităţi de expansiune în teritoriile vecine, a cincia invazie glaciară, a treia după calculele geologilor, avansase mult în deplasarea ei sudică către Europa şi Asia. La originea lor, rasele colorate primitive au fost teribil de încercate de rigorile şi de privaţiunile erei glaciare. Acest gheţar a acoperit o porţiune atât de întinsă a Asiei, încât calea migrărilor către Asia orientală a fost întreruptă vreme de mii de ani. Atâta timp cât Marea Mediterana nu s-a retras ca urmare a înălţării Arabiei, le-a fost imposibil să ajungă Africa.

Aşa s-a făcut că pentru aproape o sută de mii de ani popoarele sangike s-au răspândit în jurul munţilor lor şi s-au amestecat, mai mult sau mai puţin, în ciuda antipatiilor specifice, însă naturale, care s-au manifestat de la început între diferitele rase.

Între epoca Prinţului Planetar şi cea a lui Adam, India a devenit domeniul populaţiei celei mai cosmopolite care a existat vreodată pe faţa pământului. Însă a fost un caz nefericit că acest amestec a conţinut atât de multe elemente ale rasei verzi, portocali şi indigo. Aceste popoare sangike secundare găseau existenţa mai uşoară sau mai agreabilă în ţinuturile din sud, şi multe dintre ele au migrat mai târziu în Africa. Popoarele sangike primare, rasele superioare, au evitat tropicele; oamenii roşii s-au îndreptat spre nord-est către Asia, urmaţi îndeaproape de oamenii galbeni, în timp ce rasa albastră avansa către nord-vest intrând în Europa.

Înaintând în urma gheţurilor în retragere, oamenii roşii au început foarte devreme să emigreze către nord-est, au înconjurat regiunile înalte ale Indiei şi au ocupat toată partea nord-estică a Asiei. Ei au fost urmaţi îndeaproape de triburile galbene, care i-au alungat apoi din Asia în America de Nord.

Când rămăşiţele relativ pure ale rasei roşii au abandonat Asia, ele au format unsprezece triburi, cu ceva mai mult de şapte mii de bărbaţi, femei şi copii. Aceste triburi erau însoţite de trei mici grupuri de origine mixtă, din care cel mai mare cuprindea un amestec de rase portocalie şi albastră. Aceste trei grupuri nu s-au înfrăţit niciodată total cu oamenii roşii, şi s-au mutat, curând după aceea, înspre sud, către Mexic şi America Centrală, unde li s-a alăturat mai târziu un mic grup de galbeni şi de roşii amestecaţi. Aceste elemente s-au căsătorit toate între ele şi au întemeiat o nouă rasă, amalgamată, mult mai puţin înclinată spre a se război decât oamenii roşii de rasă pură. În decurs de cinci mii de ani, acest sânge amestecat s-a scindat în trei grupuri care au stabilit civilizaţiile Mexicului, respectiv ale Americii Centrale şi ale Americii de Sud. Ramura sud-americană a primit o uşoară infuzie din sângele lui Adam.

Într-o oarecare măsură, oamenii primitivi galbeni şi roşii s-au amestecat în Asia. Descendenţii acestei împreunări s-au deplasat către est şi de-a lungul litoralului meridional. Până la urmă, ei au fost alungaţi pe peninsulele şi pe insulele mării din apropiere de către rasa galbenă care se înmulţea rapid. Ei sunt la originea oamenilor bruni de astăzi.

Rasa galbenă a continuat să ocupe regiunile centrale ale Asiei orientale. Printre cele şase rase de culoare, aceasta este cea care a supravieţuit în cel mai mare număr. Oamenii galbeni s-au antrenaţi, din timp în timp, în

războaie rasiale, dar nu au purtat războaie de exterminare interminabile şi implacabile aşa cum s-a întâmplat între oamenii roşii, verzi şi portocalii. Aceste trei rase s-au distrus virtual în întregime unele pe altele, înainte de a fi, în cele din urmă, aproape anihilate de duşmanii lor aparţinând altor rase.

Cea de a cincia perioadă glaciară din Europa nu s-a întins prea departe către sud. Calea migrărilor către nord-vest a rămas deci parţial deschisă acestor popoare sangike. Când gheţurile au început să se retragă, oamenii albaştri, însoţiţi de alte câteva mici grupuri rasiale, au migrat către vest, de-a lungul vechilor trasee ale triburilor andonice. Ei au invadat Europa în valuri succesive, şi au ocupat cea mai mare parte a continentului.

În Europa, ei i-au întâlnit în curând descendenţii neanderthalieni ai strămoşului lor primitiv comun, Andon. Aceşti europeni neanderthalieni, mai vechi, au fost îndepărtaţi de gheţari înspre sud şi înspre est, şi se găseau astfel în poziţia de a înfrunta şi a absorbi pe neamurile lor invadatoare din triburile sangike.

La început, triburile sangike erau, în general, mai inteligente decât descendenţii degeneraţi ai oamenilor andonici primitivi din câmpii şi le erau superioare în multe privinţe. Încrucişarea acestor triburi sangike cu popoarele din Neanderthal a ameliorat imediat rasa mai veche. Iar această infuzie de sânge sangik, mai ales din partea oamenilor albaştri, a fost lucrul care a produs la popoarele din Neanderthal acea ameliorare marcantă care s-a manifestat de valurile succesive ale triburilor, din ce în ce mai inteligente, care s-au răspândit în Europa venind dinspre est.

În cursul perioadei interglaciare următoare, această nouă rasă a Neanderthaului s-a extins din Anglia până în India. Ceea ce a mai rămas din rasa albastră s-a oprit în vechea peninsulă Persică şi se amestecă cu alte felurite elemente, în principal galbene. Amestecul care a rezultat, înnobilat apoi puţin de rasa violetă a lui Adam, a supravieţuit sub forma triburilor nomade de arabi moderni.

Toate eforturile de a identifica strămoşii sangiki ai popoarelor moderne trebuie să ţină seama de ameliorarea ulterioară a liniilor rasiale prin amestecul subsecvent al sângelui adamic.

Rasele superioare au căutat climatele nordice sau temperate, în timp ce rasele portocalii, verzi şi indigo au gravitat succesiv către Africa peste puntea terestră, recent înălţată, care separa de Oceanul Indian Marea Mediterana, aflată în retragere spre vest.

Ultimele popoare sangike care au emigrat din centrul de origine al raselor lor au fost oamenii indigo. Aproape de epoca în care omul verde extermina rasa portocalie în Egipt şi, totodată, făcând astfel, se slăbea şi pe sine, un mare exod negru a început către sud, de-a lungul coastei Palestinei. Mai târziu, când aceste popoare indigo, de o mare vigoare fizică, au invadat Egiptul, ele i-au eliminat total pe oamenii verzi prin forţa numărului lor. Aceste rase indigo au absorbit rămăşiţele rasei portocalii şi o mare parte a rasei verzi, astfel încât anumite triburi indigo au fost considerabil îmbogăţite de această amalgamare rasială.

Se pare astfel că Egiptul a fost dominat, mai întâi, de omul portocaliu, apoi de omul verde, apoi de omul indigo (negru), şi mai târziu de o rasă metisă, formată din oameni indigo şi albaştri, precum şi din oameni verzi modificaţi. Însă mult timp înainte de sosirea lui Adam, oamenii albaştri din Europa şi rasele amestecate ale Arabiei au îndepărtat rasa indigo din Egipt, departe către sudul continentului African.

Către sfârşitul migrărilor sangike, rasele portocalii şi verzi au dispărut, omul roşu ocupând America de Nord, omul galben Asia Centrală, omul albastru Europa şi rasa indigo gravitând către Africa. India este populată de un amestec de rase sangike secundare, iar omul brun, încrucişare a roşului şi galbenului, deţine insulele situate în largul coastei asiatice. O rasă amestecată, dotată cu un potenţial mai degrabă superior, ocupă pământurile înalte ale Americii de Sud. Andoniţii cei mai puri trăiesc în regiunile arctice ale Europei, în Islanda, în Groenlanda şi în nord-estul Americii de Nord.

În cursul perioadelor de maximă înaintare a gheţurilor, triburile andonice cele mai occidentale au fost foarte aproape de a fi împinse în mare. Ele au trăit mulţi ani pe o fâşie foarte îngustă de pământ din sud, în locul în care se găseşte Anglia în prezent. Iar amintirea tradiţională a acestor avansări glaciare repetate a fost cea care i-a îndemnat să se îndrepte către mare atunci când a şasea şi ultima perioadă glaciară a survenit în cele din urmă. Aceşti oameni au fost primii aventurieri ai mării. Ei au construit bărci şi au plecat în căutarea pământurilor noi cu speranţa că s-ar putea elibera de terifiantele invazii glaciare. Unii dintre ei au ajuns în Islanda, alţii în Groenlanda, însă marea majoritate au murit de foame şi de sete în plină mare.

În urmă cu aproape optzeci de mii de ani, la scurt timp după pătrunderea oamenilor roşii în America prin nord-vest, gerul mărilor nordice şi avansarea câmpurilor de gheaţă locale în Groenlanda i-au constrâns pe aceşti descendenţi eschimoşi ai aborigenilor Urantiei să caute un pământ mai bun, un nou cămin. Întreprinderea lor a fost încununată de succes; ei au traversat în siguranţă istmurile strâmte care separau pe atunci Groenlanda de masele continentale din nord-estul Americii de Nord. Ei au ajuns pe continent la aproape douăzeci şi una de

secole după sosirea oamenilor roşii în Alaska. Mai târziu, câteva elemente metise ale oamenilor albaştri au călătorit către vest şi s-au amestecat cu eschimoşii cei mai recenţi, şi această uniune a fost destul de benefică pentru triburile de eschimoşi.

În urmă cu aproximativ cinci mii de ani, un trib amerindian a întâlnit, din întâmplare, un grup eschimos izolat pe ţărmurile sud-estice ale Golfului Hudson. Celor două triburi le-a fost greu să comunice unul cu celălalt, însă s-au încheiat curând căsătorii între ele, şi aceşti eschimoşi au fost în cele din urmă absorbiţi de oamenii roşii mai numeroşi. Este singurul contact pe care oamenii roşii din America de Nord l-au avut cu o altă rasă umană, până acum o mie de ani, când albii au debarcat din întâmplare, pentru prima dată, pe coasta atlantică a Americii de Nord.

Luptele acestor epoci primitive au purtat pecetea curajului, a bravurii, şi chiar şi a eroismului. Noi regretăm cu toţii că numeroase trăsături de caracter pozitive ale primilor voştri strămoşi au fost pierdute pentru rasele mai recente. Deşi apreciem valoarea numeroaselor rafinamente ale civilizaţiei în progres, nouă ne este dor de regretăm totuşi absenţa magnificei hotărâri şi a superbului devotament ale primilor voştri strămoşi, calităţi care ating adesea grandoarea şi sublimul.

[Prezentat de un Purtător al Vieţii rezident pe Urantia.]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A III-A - ISTORIA URANTIEI

## CAPITOLUL 65 - SUPRACONTROLUL EVOLUŢIEI

Viaţa materială evolutivă de bază — viaţa prementală — este formulată de Controlorii Fizici Principali şi transmisă prin intermediul celor Şapte Spirite Maestru în conjuncţie cu serviciile active ale Purtătorilor Vieţii împuterniciţi. Ca urmare a funcţionării coordonate a acestei triple activităţi creatoare, se dezvoltă o capacitate fizică organică pentru funcţionarea minţii — mecanisme materiale destinate să reacţioneze inteligent la stimulii mediului extern şi, ulterior, la stimulii interni proveniţi din mintea însăşi a organismelor.

Există deci trei nivele distincte de producere şi de evoluţie a vieţii:

1.Domeniul fizico-energetic — producerea capacităţii mentale.

2.Serviciul minţii spiritelor adjutante —intervenind asupra capacităţii spiritului.

3.Înzestrarea spirituală a minţii muritoare — culminând cu acordarea de Ajustori ai Gândirii.

Nivelele de neînvăţat de reacţie maşinală a organismului la mediu sunt domeniile controlorilor fizici. Spiritele mentale adjutante activează şi acordează mintea de tip adaptabil sau neautomat şi care poate fi învăţată — aceste mecanisme de reacţie a organismelor capabile să înveţe prin experienţă. La fel cum spiritele adjutante manipulează potenţialele minţii, tot astfel Purtătorii Vieţii exercită un control discreţionar considerabil asupra aspectelor ambiante ale proceselor evolutive până în momentul în care apare voinţa umană, aptitudinea de a-l cunoaşte pe Dumnezeu şi de a putea alege să îl adore.

Cea care condiţionează cursul evoluţiei organice pe lumile locuite este funcţionarea integrată a Purtătorilor Vieţii, a controlorilor fizici şi a spiritelor adjutante. De aceea evoluţia — pe Urantia sau în orice altă parte — este întotdeauna intenţională, şi niciodată accidentală.

## 1.FUNCŢIILE PURTĂTORILOR VIEŢII

Purtătorii Vieţii sunt dotaţi cu potenţiale de metamorfozare a personalităţii pe care foarte puţine ordine de creaturi le posedă. Aceşti Fii ai universului local sunt capabili să opereze în trei faze diferite ale existenţei. Ei îşi împlinesc în general ţelurile în calitate de Fii ale fazei medii, ceea ce reprezintă starea lor originară. Însă un Purtător al Vieţii în acest stadiu de existenţă nu ar putea acţiona în domeniile electrochimice, ca transformator de energii fizice şi de particule materiale în unităţi de existenţe vii.

Purtătorii Vieţii sunt capabili să funcţioneze şi funcţionează efectiv pe următoarele trei nivele:

1.Nivelul fizic al electrochimiei.

2.Faza mediană obişnuită a existenţei cvasi-morontiale.

3.Nivelul semispiritual avansat.

Când Purtătorii Vieţii sunt pregătiţi să se angajeze în implantarea de viaţă şi au ales locurile nimerite pentru întreprinderea lor, ei convoacă comisia arhanghelică de transmutare a Purtătorilor Vieţii. Acest grup este format din zece ordine de personalităţi diverse, incluzându-i şi pe controlorii fizici şi pe asociaţii lor. Iar el este prezidat de şeful arhanghelilor care acţionează în această calitate prin mandatul lui Gabriel şi cu permisiunea Celor Îmbătrâniţi de Zile. Când aceste fiinţe sunt cum se cuvine puse în circuit, ele pot efectua asupra Purtătorilor Vieţii modificări de o astfel de natură încât le vor permite să opereze imediat pe nivelul fizic al electrochimiei.

După ce modelele de viaţă au fost formulate şi organizaţiile materiale au fost pe deplin completate, forţele supramateriale implicate în propagarea vieţii devin imediat active şi viaţa începe să existe. Purtătorii Vieţii sunt atunci, imediat, retrimişi în starea mediană normală a existenţei lor de personalităţi, stare în care ei pot manipula elementele vii şi manevra organismele în evoluţie, chiar dacă sunt lipsiţi de orice capacitate de a organiza, de a crea noi modele de materie vie.

După ce evoluţia organică a urmat un anumit curs, şi liberul arbitru de tip uman a apărut în organismele evolutive cele mai elevate, Purtătorii Vieţii trebuie fie să părăsească planeta, fie să facă legământ de renunţare; în acest sens, ei trebuie să îşi ia angajamentul că se vor abţine în viitor de orice încercare de a influenţa cursul evoluţiei organice. Când aceste legăminte sunt făcute de bună voie de Purtătorii Vieţii care aleg să rămână pe planetă pentru a-i sfătui în viitor pe cei care vor fi însărcinaţi cu protejarea creaturilor volitive nou evoluate, se face apel la o comisie din doisprezece membri, prezidată de şeful Stelelor de Seară, acţionând prin autoritatea Suveranului Sistemului şi cu permisiunea lui Gabriel. Purtătorii Vieţii sunt atunci imediat transmutaţi în a treia lor fază de existenţă a personalităţii, nivelul semispiritual de fiinţă. Iar eu am activat pe Urantia în această a treia fază de existenţă încă din vremea lui Andon şi a Fontei.

Noi ne bucurăm anticipat de momentul în care universul va fi ancorat în lumină şi viaţă, precum şi de un posibil al patrulea stadiu al existenţei în care noi vom fi total spirituali, însă tehnica prin care am putea atinge această stare de dorit şi superioară nu ne-a fost niciodată revelată.

## 2.PANORAMA EVOLUŢIEI

Istoria ascensiunii omului, de la starea de algă marină până la dominaţia creaţiei terestre, reprezintă cu adevărat o epopee de lupte biologice şi de supravieţuire mentală. Strămoşii primordiali ai omului au fost, literalmente, două plante de pe fundul oceanului depuse în golfurile, în lagunele calde şi relativ stagnante ale vastului litoral al anticelor mări interioare, chiar aceste ape în care Purtătorii Vieţii au stabilit cele trei implantări ale vieţii independente pe Urantia.

Printre tipurile primitive de plante marine care au participat la schimbările istorice rezultând în organisme care se apropie de limita vieţii animale, foarte puţine specii mai există şi astăzi. Bureţii sunt supravieţuitorii unuia dintre aceste tipuri intermediare primitive, aceste organisme prin care s-a făcut trecerea *treptată* de la vegetal la animal. Aceste prime forme tranzitorii nu erau identice cu bureţii moderni, însă erau foarte asemănătoare; erau adevărate organisme intermediare, nici vegetale, nici animale, care au dus, în cele din urmă, la dezvoltarea unor forme de viaţă cu adevărat animale.

Bacteriile, simple organisme vegetale de o natură foarte primitivă, s-au schimbat foarte puţin de la începuturile vieţii încoace. Ele chiar vădesc un anumit grad de regres în comportamentul lor parazitar. Multe dintre ciuperci reprezintă, de asemenea, o mişcare retrogradă a evoluţiei prin faptul că aceste plante au pierdut aptitudinea de a produce clorofilă şi au devenit mai mult sau mai puţin parazitare. Majoritatea bacteriilor provocatoare de boli şi corpurile lor auxiliare, viruşii, aparţin în realitate acestui grup de ciuperci deviate şi parazitare. În cursul epocilor scurse de atunci, întregul imens regn al vieţii vegetale a evoluat din aceiaşi strămoşi din care descind şi bacteriile.

În curând şi *subit*, a apărut tipul protozoar mai elevat al vieţii animale. Din aceste timpuri foarte îndepărtate, amiba, reprezentând însuşi tipul organismului animal monocelular, s-a perpetuat aproape fără nici modificare. Ea zburdă astăzi aproape tot aşa cum o făcea atunci când reprezenta cea mai recentă şi mai mare realizare a evoluţiei vieţii. Această creatură microscopică şi rubedeniile ei protozoare sunt pentru regnul animal ceea ce bacteriile sunt pentru regnul vegetal; ele reprezintă supravieţuirea primelor etape evolutive de diferenţiere a vieţii şi totodată *un eşec în dezvoltarea lor ulterioară*.

Animalele monocelulare de tip primitiv nu întârzie să se asocieze în colonii, mai întâi pe planul familiei volvocaceelor şi imediat, conform liniilor hidrei şi ale meduzei. Mai târziu, au apărut prin evoluţie steaua-de-mare, crinoidele, aricii de mare, holoturile, miriapodele, insectele, păianjenii, crustaceele, precum şi grupurile foarte apropiate de râme şi de lipitori, urmate curând de moluşte — stridiile, caracatiţele şi melcii. Au apărut şi au pierit sute şi sute de specii; le menţionăm doar pe acelea care au supravieţuit interminabilei lupte. Aceste specimene neînclinate spre progres, precum şi familia peştilor apărută mai târziu, reprezintă astăzi tipuri staţionare de animale primitive şi inferioare, ramuri ale arborelui vieţii care nu reuşesc să progreseze.

Scena era astfel pregătită pentru apariţia primelor animale vertebrate, peştii. Din această familie de peşti s-au ivit două modificări excepţionale, broasca şi salamandra. Broasca a fost cea care a inaugurat în viaţa animală seria diferenţierilor progresive care au culminat, în cele din urmă, în om.

Broasca este unul din cei mai vechi supravieţuitori dintre strămoşii rasei umane, însă ea nu reuşeşte să progreseze, iar aspectul ei de astăzi nu s-a schimbat mai deloc din acele timpuri trecute. Dintre rasele de la începuturile vieţii, broasca este unica specie ancestrală care trăieşte încă pe suprafaţa pământului. Dintre strămoşii rasei umane, toate speciile intermediare între broască şi eschimos au dispărut acum.

Broaştele au dat naştere reptilelor, o mare familie animală, virtual stinsă, dar care înainte de a dispărea a fost la originea întregii familii de păsări şi a numeroaselor ordine de mamifere.

Cel mai mare salt izolat din întreaga evoluţie preumană a fost probabil făcut atunci când o reptilă a devenit pasăre. Tipurile de păsări de astăzi descind toate din enorme reptile din timpuri preistorice.

Regnul reptilelor care descind din familia broaştelor este reprezentată astăzi de următoarele patru ramuri: două neaflate în progres, şerpii şi şopârlele, precum şi rubedeniile lor, crocodilii şi broaştele ţestoase; una parţial în progres, familia păsărilor; a patra reprezintă vechile mamifere şi linia descinzând direct până la specia umană. Cu toate că reptilele din trecut au dispărut de mult, masivitatea lor a găsit un ecou în elefant şi în mastodont, în timp ce formele lor particulare s-au perpetuat în cangurii săritori.

Pe Urantia, au apărut doar paisprezece regnuri, peştii formându-l pe ultimul şi nici o clasă nouă nu s-a dezvoltat din păsări şi mamifere.

Dintr-un un mic şi agil dinozaur reptilian cu obiceiuri carnivore însă dotat cu un creier relativ mare, au izvorât subit mamiferele placentare. Ele s-au dezvoltat rapid şi pe multe căi diferite. Nu numai că ele au dat naştere unor varietăţi comune moderne, însă ele au evoluat, de asemenea, către tipuri marine cum ar fi balenele şi focile, precum şi către navigatorii aerieni, precum familia liliecilor.

Omul a evoluat, deci, pornind de la mamiferele superioare derivate în principal din *implantarea occidentală* de viaţă efectuată în vechile mări adăpostite de orientare est-vest. *Grupul oriental şi grupul central* de organisme vii au progresat favorabil la început către nivelele preumane ale existenţei animale. Pe măsura trecerii epocilor, focarul oriental de amplasare a vieţii s-a dovedit incapabil să atingă un nivel satisfăcător al

statutului preuman de inteligenţă, trecând prin pierderi atât de repetate şi de iremediabile ale tipurilor mai elevate ale plasmei sale germinative, încât a fost definitiv privat de puterea de a reabilita potenţialele umane.

Cum calitatea capacităţii mentale care se dezvolta era foarte net inferioară în grupul oriental aceleia din celelalte două grupuri, Purtătorii Vieţii, cu asentimentul superiorilor lor, au manipulat mediul ambiant astfel încât să circumscrie şi mai mult liniile preumane inferioare ale vieţii evolutive. După toate aparenţe, eliminarea acestor grupe inferioare de creaturi a fost accidentală; în realitate însă, ea a fost pe deplin intenţională.

La o dată ulterioară de desfăşurare evolutivă a inteligenţei, strămoşii lemurieni ai speciei umane erau mult mai avansaţi în America de Nord şi în celelalte regiuni; de aceea, ei au fost făcuţi să migreze din aria de implantare a vieţii occidentale, trecând peste puntea terestră a Beringului şi în josul coastei vest a sud-estului Asiei, unde au continuat să evolueze şi au beneficiat de adăugarea anumitor linii ale grupului central al vieţii. Omul a evoluat astfel pe baza anumitor linii vitale din centru-est, dar în regiunile centrale şi apropiate de orient.

În felul acesta a evoluat viaţa implantată pe Urantia până în era glaciară, epocă în care omul însuşi a apărut pentru prima dată şi şi-a început cariera sa planetară plină de peripeţii. Apariţia omului primitiv pe pământ, în cursul epocii glaciare, nu a fost fortuită; ea a decurs după un plan. Rigorile şi severitatea climatică ale erei glaciare erau perfect adaptate scopului urmărit: încurajarea producerii unui tip robust de fiinţă umană, dotat cu o prodigioasă aptitudine de a supravieţui.

## 3.ÎNTREŢINEREA EVOLUŢIEI

Cu greu ar fi posibil să se explice minţii umane de astăzi multe dintre evenimente bizare şi aparent groteşti ale progresului evolutive primitive. În ciuda aparenţei lor stranii, toate aceste evoluţii de fiinţe vii au urmat un plan prestabilit, însă noi nu avem dreptul să intervenim arbitrar în dezvoltarea modelelor vieţii de îndată ce ele au început să funcţioneze.

Purtătorii Vieţii pot utiliza toate resursele naturale posibile şi se pot folosi de toate circumstanţele fortuite susceptibile de a grăbi progresul evolutiv al experimentului asupra vieţii, însă nu ne este permis să intervenim mecanic în evoluţia vegetală sau animală, nici să manipulăm arbitrar cursul său şi orientarea sa.

Voi aţi fost înştiinţaţi cum muritorii de pe Urantia s-au dezvoltat prin evoluţia unei broaşte primitive, şi că această linie ascendentă purtată în potenţialul unei singure broaşte abia a scăpat cândva de la distrugerea totală. Însă nu trebuie să deducem de aici că evoluţia umanităţii ar fi fost oprită printr-un accident în acest moment critic. Tot atunci, noi observam şi întreţineam mai puţin de o mie de linii de viaţă mutante, diferite şi foarte îndepărtate unele de altele care ar fi putut fi dirijate către diverse modele de dezvoltare preumană. Broasca ancestrală în chestiune reprezenta a treia noastră selecţie, primele două linii pierind în ciuda tuturor eforturilor noastre de a le conserva.

Nici chiar şi pierderea lui Andon şi a Fontei înainte ca ei să fi lăsat un urmaş, nu ar fi putut să împiedice evoluţia umană, deşi ar fi putut să o întârzie. După apariţia lui Andon şi a Fontei, şi înainte ca potenţialele de mutaţie umane ale vieţii animale să fie epuizate, s-au dezvoltat nu mai puţin de şapte mii de linii favorabile care ar fi putut să atingă anumite tipuri umane de dezvoltare. În rest, numeroase dintre aceste linii bune au fost asimilate mai târziu de diferitele ramuri ale speciei umane pe cale de expansiune.

Cu mult timp înaintea ca Fiicele şi Fiii Materiali, elevatorii biologici, să sosească pe o planetă, potenţialele umane ale speciei animale evolutive au fost epuizate. Acest stadiu biologic al vieţii animale este dezvăluit Purtătorilor Vieţii prin a treia fază a mobilizării spiritelor adjutante. Acest fenomen s-a produs automat în acelaşi timp în care întreaga viaţă animală şi-a epuizat capacitatea sa de a da naştere unor potenţiale mutante de indivizi preumani.

Pe Urantia, omenirea trebuie să rezolve problemele sale de dezvoltare muritoare cu ajutorul potenţialurilor umane pe care le posedă — nici o rasă nouă nu va mai evolua în viitor pe baza unor surse preumane. Însă acest fapt nu îndepărtează deloc posibilitatea de a atinge nivele mult mai elevate de dezvoltare umane, întreţinând inteligent potenţialele evolutive care există încă în rasele muritoare. Ceea ce noi, Purtătorii Vieţii, facem pentru a conserva şi promova liniile de viaţă până la apariţia voinţei umane, omul trebuie să o facă pentru el însuşi după acest eveniment, când noi ne-am retras din orice participare activă la evoluţie. Într-un mod general, destinul evolutiv al omului este pus în propriile sale mâini şi inteligenţa ştiinţifică trebuie, mai devreme sau mai târziu, să înlocuiască funcţionarea haotică a unei selecţii naturale necontrolate şi a unei supravieţuiri supuse hazardului.

În ceea ce priveşte întreţinerea evoluţiei, trebuie să subliniem că dacă vi se întâmplă într-un viitor îndepărtat să fiţi ataşaţi unui corp de Purtători ai Vieţii, veţi avea ample şi numeroase ocazii de a prezenta

sugestii şi de a duce tot felul de ameliorări posibile planurilor şi tehnicilor de conduită şi de transplantare a vieţii. Fiţi răbdători! Dacă aveţi idei bune, dacă imaginaţia voastră este fertilă în metode mai bune de administrare pentru orice parte a domeniilor universale veţi avea, cu siguranţă, ocazia de a le prezenta asociaţilor şi colegilor voştri administratori în epocile viitoare.

## 4.AVENTURA URANTIEI

Nu pierdeţi din vedere faptul că Urantia ne-a fost oferită ca lume pentru a experimenta viaţa. Noi am făcut pe această planetă a şaizecea încercare de a modifica şi ameliora, dacă este posibil, adaptarea la Satania a tipurilor de viaţă ale Nebadonului, şi este recunoscut faptul că noi am realizat numeroase schimbări benefice în modelele de viaţă standard. Pentru a fi mai precişi, noi am elaborat pe Urantia şi am demonstrat într-un mod satisfăcător, cel puţin douăzeci şi opt de particularităţi de modificare ale vieţii, care vor fi utile întregului Nebadon în toate timpurile viitoare.

Însă niciodată, pe nici o lume, stabilirea vieţii nu este experimentală în sensul de a încerca ceva necunoscut şi neverificat. Evoluţia vieţii este o tehnică întotdeauna progresivă, diferenţială şi variabilă, însă niciodată nu este folosită orbeşte, fără control, nefiind nici total experimentală, în sensul accidental.

Numeroase trăsături ale vieţii umane dovedesc din plin că fenomenul existenţei muritoare a fost conceput în mod inteligent, că evoluţia organică nu este un simplu accident cosmic. Când o celulă vie este rănită, ea este capabilă să emane anumite substanţe chimice care au puterea de a stimula şi activa celulele normale vecine astfel încât acestea să înceapă imediat să secrete alte substanţe care facilitează procesul de vindecare a rănii; în acelaşi timp, aceste celule normale intacte încep să prolifereze — încep să lucreze pentru a crea noi celule înlocuind celulele similare distruse de accident.

Această acţiune şi această reacţie chimică, în legătură cu vindecarea rănilor şi reproducerea celulelor reprezintă alegerea făcută de Purtătorii Vieţii a unei formule îmbrăţişând mai mult de o sută de mii de faze şi trăsături de reacţii chimice şi de repercusiuni biologice posibile. Mai mult de o jumătate de milion de experienţe specifice au fost efectuate de Purtătorii Vieţii în laboratoarele lor înainte ca ei să se oprească definitiv la această formulă de experimentare a vieţii pe Urantia.

Când savanţii de pe Urantia vor cunoaşte mai mult despre aceste substanţe chimice curative ei vor putea să vindece rănile în mod mai eficient. Indirect, ei vor şti mai bine să controleze anumite maladii grave.

De la stabilirea vieţii pe Urantia, Purtătorii Vieţii au ameliorat această tehnică curativă din moment ce ea fusese introdusă pe o altă lume a Sataniei. Ea îngăduie o mai mare uşurare de durere, şi exercită un mai bun control asupra capacităţii de proliferare a celulelor normale asociate.

Au existat numeroase particularităţi unice în experienţa vieţii Urantiei, însă cele două episoade, cele mai remarcabile, au fost apariţia rasei andonice înaintea evoluţiei celor şase popoare de culoare şi apariţia ulterioară şi simultană a mutanţilor sangiki în sânul unei singure familii. Urantia este prima lume de pe Satania unde cele şase rase de culoare au provenit din aceeaşi familie umană. Ele apar de obicei în linii diversificate ca urmare a unor mutaţii independente în interiorul speciei animale preumane şi apar de obicei pe pământ câte una o dată şi succesiv, pe parcursul unor lungi perioade, începând cu omul roşu şi trecând mai apoi prin diversele culori, terminându-se la indigo.

O altă mare variaţie de procedură a fost sosirea tardivă a Prinţului Planetar. În general, acest prinţ apare pe planetă cam prin momentul în care se dezvoltă voinţa, şi dacă acest plan ar fi fost urmat, Caligastia ar fi putut să vină pe Urantia atunci când Andon şi Fonta erau încă în viaţă, în loc să sosească aproape cu cinci sute de mii de ani mai târziu, odată cu apariţia celor şase rase sangike.

Pe o lume locuită obişnuită, un Prinţ Planetar ar fi fost acordat la cererea Purtătorilor Vieţii de la apariţia lui Andon şi a Fontei, sau la puţin timp după aceea. Însă, cum Urantia a fost desemnată ca planetă de modificare a vieţii, printr-un acord prealabil, s-a stabilit că melchizedekii observatori, în număr de doisprezece, au fost trimişi în calitate de consilieri pe lângă Purtătorii Vieţii şi ca supraveghetori ai planetei până la sosirea ulterioară a Prinţului Planetar. Aceşti melchizedeki au sosit în momentul în care Andon şi Fonta au luat deciziile care le-au permis acestor Ajustori ai Gândirii să locuiască în mintea lor umană.

Eforturile făcute pe Urantia de către Purtătorii Vieţii pentru a ameliora modelele vieţii Sataniei au avut în mod necesar ca efect producerea a numeroase forme de viaţă tranzitorii aparent inutile. Însă câştigurile care au decurs deja sunt suficiente pentru a justifica modificările proprii Urantiei ale tipurilor de viaţă standard.

Era în intenţia noastră de a produce de la început o manifestare a voinţei în viaţa evolutivă a Urantiei şi chiar am reuşit asta. De obicei voinţa nu se iveşte înainte ca rasele de culoare să fi existat vreme îndelungată. Ea apare în general mai întâi la tipurile superioare de oameni roşii. Lumea voastră este singura planetă a Sataniei în care tipul uman de voinţă a apărut într-o rasă anterioară raselor de culoare.

Însă în efortul de a ajunge la această conjugare şi asociere a factorilor ereditari care conduce, în cele din urmă la strămoşii mamifere ai rasei umane, noi ne-am găsit în faţa necesităţii de a permite punerea în aplicare a sute, chiar mii de alte combinaţii şi asocieri de factori de ereditate aparent inutile. Privirile voastre vor percepe, cu siguranţă, numeroase din aceste subproduse stranii ale eforturilor noastre când veţi scruta trecutul planetei şi veţi înţelege perfect cât de dilematice trebuie să fie unele dintre aceste lucruri din punctul de vedere limitat al oamenilor.

## 5.VICISITUDINILE EVOLUŢIEI VIEŢII

A fost o sursă de regrete pentru noi, Purtătorii Vieţii, faptul că toate eforturile noastre de a modifica viaţa inteligentă pe Urantia au fost în parte stingherite de tragicele devieri care ne-au scăpat de sub control: trădarea lui Caligastia şi greşeala adamică.

Însă, în toată această aventură biologică, cea mai mare dezamăgire a noastră a fost reîntoarcerea, la o scară la fel de vastă şi la fel de neaşteptată, a anumitor vieţi vegetale primitive la nivele preclorofiliene de bacterii parazitare. Acest eveniment în evoluţia vieţii plantelor a provocat numeroase boli dezolante la mamiferele superioare, şi mai ales la specia umană, cea mai vulnerabilă. Când ne-am pomenit în faţa acestei situaţii jalnice, nu am acordat o prea mare importanţă acestor dificultăţi, căci ştiam că aportul ulterior al plasmei vitale Adamice a întărit suficient de tare puterile de rezistenţă ale rasei amestecate rezultante încât să fie imunizată practic contra tuturor bolilor provocate de acest tip de organism vegetal. Însă speranţele noastre au fost spulberate de greşeala adamică.

Universul universurilor, inclusiv mica lume numită Urantia, nu este organizat numai pentru a fi adaptat la convenienţele noastre sau pentru a primi aprobarea noastră şi, încă şi mai puţin, pentru a răspunde la capriciile noastre sau pentru a satisface curiozitatea noastră. Fără îndoială, fiinţele înţelepte şi atotputernice care sunt răspunzătoare de dirijarea universului ştiu exact ceea ce fac; le convine deci Purtătorilor Vieţii şi este important pentru gânditorii muritori, să participe printr-o aşteptare răbdătoare şi printr-o cooperare sinceră la guvernarea înţelepciunii, la domnia puterii şi la mersul progresului.

Desigur, există anumite compensări la grelele încercări, cum ar fi manifestarea lui Mihail pe Urantia. Însă independent de toate aceste consideraţii, supraveghetorii cereşti cei mai recenţi ai planetei voastre îşi exprimă toată încrederea în triumful ultim al evoluţiei rasiale umane şi în justificarea finală a planurilor noastre şi a modelelor noastre de viaţă originare.

## 6.TEHNICILE EVOLUTIVE ALE VIEŢII

Este imposibil să se determine cu precizie şi simultan poziţia exactă şi viteza unui obiect în mişcare; orice încercare de a măsura vreuna antrenează inevitabil o modificare a celeilalte. Omul muritor se găseşte în faţa aceluiaşi gen de paradox atunci când face analiza chimică a protoplasmei. Chimistul poate determina compoziţia chimică a protoplasmei *moarte*, însă nu poate percepe nici organizarea fizică, nici funcţionarea dinamică a protoplasmei. Savantul se va apropia întotdeauna mai aproape de secretele vieţii, însă nu le va descoperi niciodată, şi asta numai şi numai pentru că trebuie ca mai întâi să ucidă protoplasma să o poată analiza. Protoplasma moartă are aceeaşi greutate ca şi protoplasma vie, însă nu este aceeaşi.

Există în fiinţele vii o înzestrare originară de adaptare . În fiecare structură vegetală sau animală *vie*, în fiecare organism *viu* material sau spiritual există o dorinţă nestăvilită de a atinge o tot mai mare perfecţiune de ajustare la mediul ambiant, de adaptare a organismului şi de realizare a vieţii crescute. Aceste eforturi interminabile ale tuturor creaturilor vii dovedesc existenţa unei căutări înnăscute a perfecţiunii.

Etapa cea mai importantă a evoluţiei vegetale a fost dezvoltarea aptitudinii de a produce clorofilă, iar a doua ca importanţă a fost transformarea evolutivă a sporului într-o sămânţă complexă. Ca agent reproducător, sporul este foarte eficient, însă îi lipsesc posibilitatea de variaţie şi versatilitatea inerente seminţei.

Unul dintre episoadele cele mai complexe şi mai utile ale evoluţiei tipurilor superioare de animale a constat în dezvoltarea aptitudinii fierului din celulele sângelui în circulaţie de a juca dublul rol de transportator

de oxigen şi de eliminator al gazului carbonic. Iar această realizare a celulelor roşii din sânge arată cum organismele în evoluţie pot adapta acţiunile lor la variaţiile şi schimbările mediului ambiant. Animalele superioare, inclusiv omul, îşi oxigenează ţesuturile datorită acţiunii fierului conţinut în celulele roşii ale sângelui, fier care transportă oxigenul către celulele vii şi elimină, la fel de eficient, gazul carbonic. Dar şi alte metale pot fi făcute să acţioneze în acelaşi scop. Alte două specii folosesc pentru această funcţiune metalul şi vanadiumul.

Continuarea acestor ajustări biologice este ilustrată prin evoluţia dentiţiei la mamiferele superioare de pe Urantia. Strămoşii îndepărtaţi ai omului au avut până la treizeci şi şase de dinţi, apoi a început o ajustare adaptativă către treizeci şi doi de dinţi ai omului primitiv şi ai neamurilor lui apropiate. Actualmente, specia umană tinde, în mod lent, să nu mai aibă decât douăzeci şi opt de dinţi. Procesul evolutiv este încă în progres, în mod activ şi adaptiv, pe această planetă.

Însă numeroase ajustări aparent misterioase ale organismelor vii sunt pur chimice, întru totul fizice. În orice clipă, peste 15.000.000 de reacţii chimice între secreţiile hormonale a doisprezece glande endocrine sunt susceptibile să se producă în fluxul sanguin al unei fiinţe umane.

Formele inferioare ale vieţii vegetale reacţionează total la mediul ambiant fizic, chimic şi electric. Pe măsură ce se ridică pe scara vieţii, ajutoarele date minţii de către cele şapte spirite adjutante intră în acţiune unul câte unul şi mintea începe, din ce în ce mai mult, să se ajusteze, să creeze, să coordoneze şi să domine. Aptitudinea animalelor de a se adapta la aer, la apă şi la pământ nu este un dar supranatural, ci o ajustare suprafizică.

Fizica şi chimia singure nu pot explica cum a evoluat fiinţa umană plecând de la protoplasma primordială a mărilor primitive. Facultatea de a învăţa, memoria şi reacţia diferenţială la mediul ambiant este specifică minţii. Legile fizicii nu sunt modificabile prin educaţie; ele sunt invariabile şi imuabile. Şi se întâmplă la fel cu reacţiile chimice; ele sunt uniforme şi fiabile. În afară de prezenţa Absolutului Necalificat, reacţiile chimice şi electronice sunt previzibile. Însă mintea poate să tragă foloase din experienţă şi să se instruiască prin obiceiurile reacţionale de comportament ca răspuns la repetarea de stimuli.

Organismele preinteligente reacţionează la stimulii mediului înconjurător, însă organismele sensibile la sprijinul minţii pot manipula şi ajusta mediul ambiant însuşi.

Creierul fizic şi sistemul nervos asociat posedă o capacitate de reacţie înnăscută la spijinul din partea minţii, întocmai cum mintea în evoluţie a unei personalităţi posedă o anumită capacitate înnăscută de receptivitate spirituală şi conţine, în consecinţă, potenţialele de progres şi de împlinire spirituale. Evoluţia intelectuală, socială, morală şi spirituală, depinde de ajutorul dat minţii de către cele şapte spirite adjutante şi de către asociaţii lor suprafizici.

## 7.NIVELELE EVOLUTIVE ALE MINŢII

Cele şapte spirite mentale adjutante sunt slujitoarele universale ale minţii pentru fiinţele inteligente inferioare ale unui univers local. Acest ordin de minte este administrat din sediul universului local sau de pe o lume cu care este în legătură, însă capitalele sistemice au o influenţă în conducerea funcţiilor minţii inferioare.

Pe o lume evolutivă, un foarte mare număr de lucruri depind de acţiunea acestor şapte adjutanţi. Însă aceste spirite sunt slujitoarele minţii; şi ele nu se ocupă de evoluţia fizică, domeniu al Purtătorilor Vieţii. Cu toate acestea, perfecta integrare a acestor înzestrări ale spiritului cu procesele naturale şi ordonate ale regimului instaurat de Purtătorii Vieţii şi în curs de desfăşurare, este răspunzător de incapacitatea muritorilor de a discerne în fenomenul minţii altceva decât acţiunea naturii şi influenţa a proceselor naturale, cu toate că voi sunteţi uneori puţin derutaţi când este să explicaţi totalitatea a ceea ce atinge reacţiile naturale ale minţii atunci când este asociată cu materia. În rest, dacă evoluţia Urantiei ar fi urmat mai îndeaproape planurile originare, aţi observa în fenomenul minţii şi mai puţine fapte susceptibile să vă reţină atenţia.

Cele şapte spirite adjutante seamănă mai mult cu nişte circuite decât cu nişte entităţi. Pe lumile obişnuite, ele sunt cuplate în circuit cu alte funcţii de adjutant în întregul univers local. Cu toate acestea, pe planetele în care se experimentează viaţa, ele sunt relativ izolate, iar pe Urantia, dată fiind natura particulară a modelelor de viaţă, adjutantele inferioare au avut mai multe dificultăţi în a intra în contact cu organismele evolutive decât a fost cazul cu tipurile vitale mai normalizate.

În plus, pe o lume evolutivă medie, cele şapte spirite adjutante sunt mult mai bine sincronizate cu stadiile progresive ale dezvoltării animale decât s-a făcut pe Urantia. Cu o singură excepţie, adjutantele au întâmpinat mai multe dificultăţi în a intra în contact cu mintea în evoluţie a organismelor de pe Urantia decât pe parcursul

tuturor operaţiunilor lor în tot universul Nebadonului. Pe această lume, s-au dezvoltat numeroase forme de fenomene limitate — combinaţii confuze de reacţii organice de tip mecanic care nu pot fi învăţate şi nemecanic care pot fi învăţate.

Cele şapte spirite adjutante nu intră în contact cu ordinele pur mecanice de reacţiei organică la mediul ambiant. Aceste reacţii preinteligente ale organismelor vii aparţin doar domeniilor energetice ale centrilor de putere ale controlorilor fizici şi ale asociaţilor lor.

Dobândirea potenţialului aptitudinii de a preda prin experienţă marchează intrarea în funcţiune a spiritelor adjutante, funcţiune care le exercită asupra minţii celei mai umile a fiinţelor primitive şi invizibile, şi până la tipurile cele mai elevate pe scara evolutivă de fiinţe umane. Ele sunt sursa şi modelul de comportament, care altfel ar fi mai mult sau mai puţin misterios, şi a reacţiilor rapide incomplet înţelese ale minţii faţă de mediul înconjurător material. Mult timp aceste influenţe loiale şi întotdeauna demne de încredere trebuie să continue în slujirea lor prealabilă până când mintea animală poate să atingă nivele umane de receptivitate spirituală.

Adjutanţii operează, exclusiv, în evoluţia minţii care experimentează până la nivelul celei de a şasea faze, spiritul adoraţiei. La acest nivel, se produce o inevitabilă suprapunere de ajutoare — fenomenul coborârii celui superior la inferior pentru a se coordona cu el în vederea atingerii ulterioare a unor nivele avansate de dezvoltare. O îndrumare spirituală, şi mai avansată, însoţeşte acţiunea celui de al şaptelea şi din urmă adjutant, spiritul înţelepciunii. Pe toată durata slujirii lumii spiritului, indivizii nu parcurg niciodată tranziţii abrupte în cooperarea lor spirituală; aceste schimbări sunt, întotdeauna, treptate şi reciproce.

Domeniile reacţiei fizice (electrochimice) şi ale răspunsului mental la stimulii mediului ambiant ar trebui întotdeauna să fie diferenţiate. La rândul lor ele trebuie recunoscute ca fenomene separate de activităţile spirituale. Domeniile gravitaţiei fizice, mentale şi spirituale sunt domenii distincte ale realităţii cosmice, în ciuda corelaţiilor lor intime.

## 8.EVOLUŢIA ÎN TIMP ŞI SPAŢIU

Timpul şi spaţiul sunt indisolubil legate; este o asociere înnăscută. Întârzierile timpului sunt inevitabile în prezenţa anumitor condiţii ale spaţiului.

Dacă vă nedumereşte faptul că este necesar atât de mult timp pentru a efectua schimbările evolutive de dezvoltare a vieţii, eu aş spune că noi nu putem face ca procesele vieţii să se desfăşoare mai repede decât permit metamorfozele fizice ale unei planete. Trebuie să atingem dezvoltarea fizică naturală a unei planete; noi nu avem absolut nici un control asupra evoluţiei geologice. Dacă condiţiile fizice ar permite, noi am putea să luăm măsurile noastre pentru a încheia evoluţia completă a vieţii în mult mai puţin de un milion de ani. Însă noi suntem toţi sub jurisdicţia Şefilor Supremi ai Paradisului, iar timpul este inexistent în Paradis.

Etalonul de măsură al timpului individului este durata vieţii sale. Toate creaturile sunt astfel condiţionate de timp, şi acesta este motivul pentru care ele consideră evoluţia ca un proces interminabil. Pentru aceia dintre noi a căror durată a vieţii nu este limitată la o existenţă temporală, evoluţia nu pare o operaţiune atât de prelungită. În Paradis, unde timpul nu există, toate lucrurile sunt *prezente* în mintea infinităţii şi în acţiunile Eternităţii.

La fel cum evoluţia minţii depinde de lenta dezvoltare a condiţiilor fizice care o întârzie, tot astfel progresul spiritual depinde de expansiunea mentală. Înapoierea intelectuală îl întârzie infailibil. Însă acest lucru nu înseamnă că evoluţia spirituală depinde de educaţie, de cultură sau de înţelepciune. Sufletul poate evolua independent de cultura mentală, însă nu în absenţa capacităţii mentale şi a dorinţei — a alegerii de a supravieţui şi a deciziei de a atinge o tot mai mare perfecţiune — de a face voia Tatălui din ceruri. Cu toate că supravieţuirea poate să nu depindă de posedarea de cunoaştere şi de înţelepciune, progresul cu siguranţă depinde de ele.

În laboratoarele evolutive cosmice, mintea domină întotdeauna materia, iar spiritul este întotdeauna în corelaţie cu mintea. Dacă aceste diferite înzestrări nu ajung să se sincronizeze şi să se coordoneze, se pot produce întârzieri. Însă dacă individul îl cunoaşte cu adevărat pe Dumnezeu şi doreşte cu adevărat să îl găsească şi să devină asemănător lui, atunci supravieţuirea sa este asigurată în ciuda obstacolelor timpului. Statutul fizic poate handicapa mintea, iar perversitatea mentală poate întârzia desăvârşirea spirituală. Însă dacă un om a ales, din tot sufletul său, nici unul din aceste obstacole nu poate înfrânge voinţa sa.

Când condiţiile fizice sunt pregătite, pot avea loc subite evoluţii mentale ; când statutul minţii este propice, se pot produce transformări spirituale *subite*; când valorile spirituale primesc consideraţia cuvenită, semnificaţiile

cosmice se pot atunci distinge, iar personalitatea se găseşte progresiv eliberată de neajunsurile timpului şi eliberată de limitările spaţiului.
[Garantat de un Purtător al Vieţii al Nebadonului rezident pe Urantia]

# CARTEA URANTIA
## PARTEA A III-A - ISTORIA URANTIEI
## CAPITOLUL 66 - PRINŢUL PLANETAR AL URANTIEI

Sosirea unui Fiu Lanonandek pe o lume medie semnifică faptul că voinţa, facultatea de a alege calea supravieţuirii eterne, s-a dezvoltat în mintea omului primitiv. Pe Urantia însă, Prinţul Planetar a sosit la aproape o jumătate de milion de ani după apariţia voinţei umane.

În urmă cu aproape cinci sute de mii de ani, şi odată cu apariţia celor şase rase de culoare, sau rase sangike, Caligastia, Prinţul Planetar a sosit pe Urantia. Pe pământ existau atunci aproape o jumătate de miliard de fiinţe umane primitive, mult risipite prin Europa, Asia şi Africa. Cartierul general al prinţului, stabilit în Mesopotamia, era aproape în centrul lumii locuite.

### 1.PRINŢUL CALIGASTIA

Caligastia era un Fiu Lanonandek, numărul 9.344 al ordinului secundar. El dobândise experienţă în administrarea problemelor universului local, în general, şi, de-a lungul epocilor celor mai recente, în conducerea sistemului local al Sataniei în special.

Anterior domniei lui Lucifer asupra Sataniei, Caligastia fusese ataşat comitetului consultativ al Purtătorilor Vieţii pe Ierusem. Lucifer l-a promovat pe Caligastia într-o poziţie în statul său major personal, şi el a îndeplinit destul de bine cinci misiuni succesive de onoare şi de încredere.

Caligastia a încercat să obţină un mandat de Prinţ Planetar, însă de mai multe ori, când solicitarea sa a fost prezentată spre aprobare consiliilor constelaţiei ea nu a obţinut asentimentul Părinţilor Constelaţiei. Caligastia părea deosebit de doritor, să fie trimis ca şef planetar pe o lume zecimală sau cu viaţă modificată. După mai multe respingeri ale cererii sale, el a fost în cele din urmă trimis pe Urantia.

Caligastia a părăsit Ierusemul pentru misiunea sa de conducător al unei planete, având o reputaţie de loialitate şi de devotament faţă de bunăstarea universului său de origine şi de reşedinţă, în ciuda unei instabilităţi caracteristice, dublată de o tendinţă de a dezaproba, în anumite probleme minore, ordinea stabilită.

Am fost prezent pe Ierusem atunci când strălucitorul Caligastia a părăsit capitala sistemului. Nici un Prinţ Planetar nu s-a aventurat niciodată într-o carieră de domnie pe o lume cu o experienţă pregătitoare mai bogată, nici cu perspective mai frumoase decât avea Caligastia în acea zi memorabilă, în urmă cu o jumătate de milion de ani. Un lucru este sigur: în timp ce îmi îndeplineam sarcina de a transmite relatarea acestui eveniment prin teledifuziunile universului local, nu credeam nici o clipă, câtuşi de puţin, în ideea că acest nobil Lanonandek va trăda atât de devreme misiunea sa sacră de conservator planetar şi va păta atât de oribil frumosul nume al ordinului său elevat de fii ai universului. Consider, cu adevărat, Urantia ca una dintre cele cinci sau şase planete cele mai favorizate din toată Satania datorită privilegiului de a avea un gânditor atât de experimentat, atât de

strălucitor şi original în guvernarea problemelor mondiale. Nu înţelegeam atunci că Caligastia era pe cale de a se îndrăgosti într-un mod atât de perfid de el însuşi; nu sesizam încă pe deplin subtilităţile orgoliului personal.

## 2.STATUL MAJOR AL PRINŢULUI

Prinţul Planetar al Urantiei nu a fost trimis singur pentru a-şi îndeplini misiunea, ci a fost însoţit de un corp obişnuit de ajutoare administrative şi de asistenţi.

În fruntea acestui grup se găsea Daligastia, adjunctul asociat al Prinţului Planetar. Daligastia era, de asemenea, un Fiu Lanonandek secundar, şi purta numărul 319.407 al acestui ordin. El avea rang de asistent în momentul desemnării lui ca asociat al lui Caligastia.

Statul major planetar conţinea un mare număr de cooperatori angelici şi o mulţime de alte fiinţe celeste care aveau misiunea de a face să promova interesele şi bunăstarea raselor umane. Însă, din punctul vostru de vedere, grupul cel mai interesant era acela al membrilor corporali al statului major al Prinţului, cei care sunt numiţi uneori *cei o sută ai lui Caligastia*.

Aceşti o sută de membri rematerializaţi ai statului major al prinţului au fost aleşi de Caligastia din peste 785.000 de cetăţeni ascendenţi ai Ierusemului care s-au oferit ca voluntari pentru a se lansa în aventura Urantiei. Fiecare dintre cei aleşi venea de pe o planetă diferită, nici unul de pe Urantia.

Aceşti voluntari ai Ierusemului au fost aduşi drept din capitala sistemului pe Urantia prin transport serafic. După sosirea lor, ei au fost menţinuţi înserafimaţi până când li s-au putut procura forme de personalitate de dublă natură, de serviciu planetar special, un adevărat corp fizic format din carne şi sânge, dar aflat, totodată, în rezonanţă cu circuitele vieţii sistemului.

La puţin timp după sosirea celor o sută de cetăţeni ai Ierusemului, cei doi Purtători ai Vieţii supraveghetori, care îşi aveau reşedinţa pe Urantia şi care îşi aveau deja planurile puse la punct, au cerut în Ierusem şi Edentia permisiunea de a transplanta plasma vitală a celor o sută de supravieţuitori selecţionaţi ai rasei lui Andon şi a Fontei în corpurile materiale prevăzute pentru membrii corporali ai statului major al prinţului. Cererea a fost înaintată pe Ierusem şi aprobată pe Edentia.

În consecinţă, Purtătorii Vieţii au ales din posteritatea lui Andon şi a Fontei cincizeci de bărbaţi şi cincizeci de femei, care reprezentau supravieţuirea celor mai bune linii din această rasă unică. Cu una sau două excepţii, aceşti andoniţi care au contribuit la progresul rasei, erau străini unii faţă de alţii. Plecând din locuri foarte îndepărtate, ei au fost reuniţi în pragul cartierului general al Prinţului datorită coordonării îndrumării Ajustorilor Gândirii cu guvernarea serafică. Aici, cei o sută de subiecţi umani au fost daţi în seama comisiei experte de voluntari veniţi din Avalon, care au condus extragerea materială a unei porţiuni a plasmei vitale a acestor descendenţi ai lui Andon. Acest material viu a fost apoi transferat în corpurile materiale construite pentru folosirea celor o sută de membrii ierusemiţi ai statului major al prinţului. Între timp, aceşti cetăţeni nou sosiţi din capitala sistemului erau menţinuţi în somnul transportului serafic.

Aceste operaţiuni, precum şi crearea efectivă a corpurilor speciale pentru cei o sută ai lui Caligastia, au dat naştere unor numeroase legende, dintre care multe au fost ulterior confundate cu tradiţiile mai recente referitoare la instalarea planetară a lui Adam şi a Evei.

Întreaga operaţiune de repersonalizare, de la sosirea transporturilor serafice, aducându-i pe cei o sută de voluntari ai Ierusemului, până în momentul în care ei şi-au reluat activitatea conştientă ca fiinţe ternare aletărâmului, a durat exact zece zile.

## 3.DALAMATIA — ORAŞUL PRINŢULUI

Cartierul general al Prinţului Planetar era situat în regiunea Golfului Persic de atunci, în regiunea corespunzând Mesopotamiei de astăzi.

Clima şi peisajul mesopotamiene din vremurile acelea erau foarte diferite de condiţiile care au prelevat de atunci. Ele conveneau în toate privinţele proiectului statului major al Prinţului şi al asistenţilor săi. Era necesar să fie un climat destul de favorabil ca parte din mediul înconjurător natural menit să îi încurajeze pe primitivii Urantiei să facă anumite progrese iniţiale în cultură şi în civilizaţie. Scopul esenţial al acestor epoci era de a transforma aceşti vânători în păstori, cu speranţa că vor evolua mai târziu în agricultori stabili şi paşnici.

Cartierul general al Prinţului Planetar pe Urantia era un exemplu tipic de acest gen de staţiuni pe o sferă tânără în curs de dezvoltare. Nucleul coloniei prinţului era un oraş foarte simplu, însă foarte frumos, împrejmuit

de un zid de douăzeci de metri înălţime. Acest centru mondial de cultură a fost numit Dalamatia, în onoarea lui Daligastia.

Oraşul cuprindea zece subdiviziuni cu clădirile cartierelor generale ale celor zece consilii ale statului major corporal situate în centrul fiecăreia dintre aceste subdiviziuni. În mijlocul oraşului, se ridica templul Tatălui nevăzut. Cartierul general administrativ al Prinţului şi al asociaţilor săi era repartizat în douăsprezece săli grupate în imediata apropiere a templului.

Clădirile Dalamatiei erau toate cu un singur etaj, cu excepţia cartierelor generale ale consiliilor, care aveau două etaje, şi a templului central al Tatălui tuturor, care era mic, însă compus din trei etaje.

Oraşul era clădit din cel mai bun material de construcţie din vremurile acelea îndepărtate — cărămida. Se folosise foarte puţin piatra sau lemnul. Construirea de locuinţe şi arhitectura satelor au fost foarte ameliorate la popoarele învecinate, după exemplul Dalamatiei.

Pe lângă cartierul general al Prinţului trăiau fiinţe umane de toate culorile şi de toate nivelele. Dintre aceste triburi vecine, au fost recrutaţi primii elevi ai şcolilor prinţului. Cu toate că primele şcoli ale Dalamatiei au fost rudimentare, ele făceau tot ceea ce se putea face pentru bărbaţii şi femeile acelei epoci primitive.

Statul major corporal al Prinţului atrăgea continuu în jurul lui pe indivizii superiori ai triburilor învecinate. După ce aceşti elevi erau formaţi şi instruiţi, ei erau trimişi din nou de unde veniseră, pentru a învăţa şi călăuzi grupurile lor etnice respective.

## 4.PRIMELE ZILE ALE CELOR O SUTĂ

Sosirea statului major al Prinţului a creat o impresie profundă. A fost nevoie de aproape o mie de ani pentru ca vestea să ajungă destul de departe, însă triburile vecine ale cartierului general mesopotamian au fost foarte mult influenţate de învăţăturile şi de conduita celor o sută de noi locuitori ai Urantiei. O mare parte a mitologiei voastre ulterioare îşi are izvorul în legendele alterate ale acestor timpuri străvechi, în care aceşti membri ai statului major al Prinţului au fost repersonalizaţi pe Urantia în calitate de supraoameni.

Marele obstacol ce stă în calea bunei influenţe a unor astfel de maeştri extraplanetari este tendinţa muritorilor de a-i considera zei; cu toate acestea, mai puţin în privinţa tehnicii apariţiei lor pe pământ, cei o sută ai lui Caligastia — cincizeci de bărbaţi şi cincizeci de femei — nu au recurs nici la metode supranaturale, nici la manipulări supraumane.

Statul major corporal nu era însă, în ciuda tuturor acestor lucruri, mai puţin suprauman. Membrii săi şi-au început misiunea pe Urantia ca fiinţe ternare şi extraordinare.

1.Ei erau corporali şi relativ umani, deoarece încorporaseră adevărata plasmă vie a uneia dintre rasele umane, aceea a rasei andonice a Urantiei.

Cei o sută de membri ai statului major al Prinţului erau împărţiţi în jumătate, după sex, şi repartizaţi conform stărilor muritoare anterioare. Fiecare persoană a grupului era capabilă să participe la naşterea unui nou ordin de fiinţe fizice, însă ei au fost cu grijă sfătuiţi să nu recurgă la procrearea de copii decât în anumite condiţii. Este un obicei pentru statul major corporal al Prinţului Planetar de a-şi zămisli succesorii, cu ceva timp înainte de a se retrage din serviciul planetar special. Această procreare are loc, în general, în momentul sosirii lui Adam şi a Evei

Planetari, sau la scurtă vreme după aceea.

Acesta este motivul pentru care aceste fiinţe speciale nu ştiau decât foarte puţin sau deloc ce tipuri de creaturi materiale s-ar putea naşte din uniunea lor sexuală. Şi ei nu au ştiut niciodată acest lucru, deoarece înainte de a fi ajuns la această etapă a lucrării lor mondiale, rebeliunea zdruncinase întregul regim, iar cei care au jucat mai târziu rolul de părinţi au fost izolaţi de curenţii de viaţă ai sistemului.

Aceşti membri materializaţi ai statului major al lui Caligastia aveau culoarea pielii şi limba rasei andonice. Ei se hrăneau la fel ca muritorii tărâmului, cu deosebirea că corpurile recreate ale acestui grup erau perfect satisfăcute cu o nutriţie lipsită de carne. Este una din consideraţiile care a fixat alegerea reşedinţei lor într-o regiune caldă, bogată în fructe şi în tot felul de nuci. Practica care a constat în a trăi cu un regim lipsit de carne subzistă până în timpurile celor o sută ai lui Caligastia, deoarece acest obicei s-a răspândit chiar şi la distanţă, şi a afectat modul de alimentaţie a numeroase triburi vecine, provenite din rasele evolutive care erau altă dată exclusiv carnivore.

2.Cei o sută erau fiinţe materiale, însă supraumane, datorită faptului că fuseseră reconstituiţi pe Urantia în ca bărbaţi şi femei unici ai unui ordin special şi elevat.

Bucurându-se de o cetăţenie provizorie pe Ierusem, membri acestui grup nu fuzionaseră încă cu Ajustorii Gândirii lor, iar atunci când s-au oferit voluntari şi au fost admişi în serviciul planetar, în legătură cu ordinele lor filiale descendente, Ajustorii lor au fost detaşaţi. Însă aceşti ierusemiţi erau fiinţe supraumane; ei posedau un suflet de creştere ascendentă. Pe durata vieţii de muritor în trup, sufletul este în stare embrionară; el se naşte (renaşte) în viaţa morontială, şi face experienţa creşterii în lumile morontiale succesive. Sufletele celor o sută ai lui Caligastia crescuseră astfel prin experimentarea progresivă a celor şapte lumi palat şi au dobândit statutul de cetăţenie pe Ierusem.

În conformitate cu instrucţiunilor lor, membrii statului major nu s-au angajat în reproducerea sexuală, însă au studiat minuţios constituţia lor personală şi au explorat cu grijă toate fazele imaginabile de legături intelectuale (ale minţii) şi morontiale (ale sufletului). Pe parcursul celui de-al treizeci şi treilea an al şederii lor în Dalamatia, cu mult timp înainte de terminarea zidului, numărul doi şi numărul şapte din grupul danit au descoperit, din întâmplare, un fenomen care însoţea legătura eului lor morontial (presupus nesexuală şi nematerială); rezultatul acestei aventuri s-a dovedit a fi prima dintre creaturile mediene primare. Noua fiinţă era perfect vizibilă pentru statul major planetar şi pentru asociaţii lui celeşti, însă rămânea invizibilă privirilor bărbaţilor şi ale femeilor diferitelor triburi umane. Sub autoritatea Prinţului Planetar, toţi membrii statului major corporal au început zămislirea de fiinţe similare, şi toţi au reuşit urmând instrucţiunile cuplului precursor danit. Iată cum a fost adus pe lume, în cele din urmă, de către statul major al Prinţului, ,corpul originar al celor 50.000 de medieni primari.

Aceste creaturi de tip median au fost foarte utile în executarea operaţiunilor cartierului general al lumii. Ele erau invizibile pentru fiinţele umane, însă existenţa acestor semispirite invizibile a fost făcută cunoscută primilor locuitori ai Dalamatiei şi, pe parcursul mai multor secole, ele au constituit totalitatea lumii spiritelor pentru aceşti muritori în evoluţie.

3.Cei o sută ai lui Caligastia erau personal nemuritori, sau nepieritori. Complementele folosit ca antidot al curenţilor de viaţă ai sistemului circulau prin formele lor materiale. Dacă rebeliunea nu i-ar fi făcut să piardă contactul cu circuitele vieţii, ei ar mai fi trăit o anumită perioadă de timp, până la sosirea ulterioară a vreunui Fiu de Dumnezeu, sau până în momentul în care ar fi fost eliberaţi din funcţiunile lor, pentru a-şi relua călătoria întreruptă către Havona şi Paradis.

Aceste complemente care lucrează ca antidot al curenţilor vieţii Sataniei proveneau din roadele arborelui vieţii, un arbore din Edentia, trimis pe Satania de Preaînalţii Norlatiadekului în momentul sosirii lui Caligastia. În epoca lui Dalamatia, acest arbore creştea în curtea centrală a templului Tatălui invizibil, iar fructul acestui arbore era cel care permitea fiinţelor materiale ale statului major al Prinţului, care altfel ar fi fost muritoare, să trăiască la nesfârşit atâta timp cât aveau acces la acesta.

Fără a avea valoare pentru rasele evolutive, această supraalimentare era întru totul suficientă pentru a conferi o viaţă continuă celor o sută ai lui Caligastia, precum şi celor o sută de andoniţi modificaţi care le erau asociaţi.

S-ar cuveni să explicăm în această privinţă că în momentul în care cei o sută de andoniţi au contribuit, printr-o fracţiune a plasmei lor germinative umane, la rematerializarea acestor membri ai statului major al Prinţului, Purtătorii Vieţii au introdus în corpul muritorilor acestor andoniţi complementul circuitelor sistemului. Acesta le-a permis să continue să trăiască în paralel cu statul major secol după secol, sfidând moartea fizică.

Cei o sută de andoniţi au fost, în cele din urmă, înştiinţaţi cu privire la contribuţia lor la noile forme ale superiorilor lor, şi aceeaşi o sută de copii ai triburilor lui Andon au fost menţinuţi în cartierul general, în funcţia de asistenţi personali ai membrilor corporali ai statului major al Prinţului.

## 5.ORGANIZAREA CELOR O SUTĂ

Cei o sută erau organizaţi cu serviciul lor în zece consilii autonome, de câte zece membri fiecare. Când cel puţin două consilii rămâneau în sesiune comună, aceste reuniuni de legătură erau prezidate de Daligastia. Aceste zece grupuri erau constituite după cum urmează:

1.*Consiliul alimentaţiei şi al bunăstării materiale*. Acest grup era prezidat de Ang. Hrana, apa, îmbrăcămintea şi progresul material al speciei umane, toate acestea erau stimulate de acest corp de experţi. Ei arătau cum să se sape puţuri, cum să se capteze izvoare şi să se facă irigarea terenurilor. Ei i-au învăţat pe oamenii veniţi din regiunile înalte şi din cele nordice să îşi îmbunătăţească metodele de a trata pielea animalelor pentru folosirea ei ca veşmânt. Profesorii de arte şi ştiinţe au introdus mai târziu arta ţesutului.

S-a avansat mult în metodele de conservare a hranei. Hrana a fost conservate prin preparare, prin uscare, şi la fum, devenind astfel prima formă de proprietate. Oamenii au învăţat să se aprovizioneze, ca să preîntâmpine astfel ravagiile foametei care decima periodic lumea.

2.*Grupul de domesticire şi de întrebuinţare a animalelor*. Acest consiliu avea drept scop selecţionarea şi creşterea animalelor celor mai adaptate pentru ajutarea fiinţelor umane la căratul poverilor şi la transportarea lor înşişi, pentru furnizarea hranei şi, mai târziu, pentru a servi la cultivarea solului. Acest grup priceput a fost condus de Bon.

Mai multe specii de animale folositoare , acum dispărute, au fost dresate, precum şi altele, care s-au înmulţit ca animale domestice până în epoca noastră. Omul avea deja de mult timp în preajma sa câinele, iar omul albastru reuşise deja să dreseze elefantul. Vacile au fost ameliorate printr-o creştere atentă, astfel încât să devină o valoroasă sursă de hrană; untul şi brânza au devenit elemente curente în alimentaţia omului. Oamenii au învăţat să utilizeze boii la căratul greutăţilor, însă calul nu a fost domesticit decât la o dată ulterioară. Membri acestui corp au fost primii care i-au învăţat pe oameni să folosească roata pentru uşurarea tracţiunii.

În această epocă, au fost folosiţi pentru prima dată porumbeii călători, ei fiind luaţi în călătoriile mai lungi pentru a servi la trimiterea de mesaje sau la chemarea în ajutor. Grupul lui Bon a reuşit să dreseze marii condori ca păsări transportatoare de călători, însă rasa lor s-a stins în urmă cu peste treizeci de mii de ani.

3.*Sfătuitorii în chestiunea răpunerii animalelor de pradă*. Nu era suficient ca omul primitiv să încerce să domesticească anumite animale, ci trebuia să înveţe şi să se protejeze contra distrugerii lui de către restul lumii animalelor ostile. Grupul acesta era comandat de Dan.

Rostul zidurilor vechilor cetăţi era atât acela de protecţie contra fiarelor sălbatice cât şi de prevenire a atacurilor prin surprindere lansate de unele fiinţe umane ostile. Cei care trăiau în afara zidurilor şi în pădure trebuiau să se bazeze pe locuinţele din arbori, pe bordeiele de piatră şi pe focurile ţinute aprinse pe toată durata nopţii. De aceea era foarte normal ca aceşti educatori să dedice mult timp instruirii elevilor lor în vederea îmbunătăţirii habitatului uman. Prin folosirea unor mai bune tehnici şi capcane, s-au făcut mari progrese în subjugarea lumii animale.

4.*Corpul însărcinat să propage şi să păstreze cunoaşterea*. Acest grup a organizat şi a dirijat eforturile pur educative ale acestor epoci primitive. El era dirijat de Fad. Metodele de predare ale lui Fad constau în supravegherea lucrătorilor însoţită de instruirea în tehnici de lucru îmbunătăţite. Fad a formulat primul alfabet şi a introdus un sistem de scriere. Alfabetul său conţinea douăzeci şi cinci de caractere. Aceste popoare primitive scriau încă pe scoarţe de copac, pe tablete de argilă, pe plăci de piatră, şi pe un fel de pergament făcut din piei prelucrate şi pe un material rudimentară asemănător cu hârtia, făcut din cuiburi de viespi. Biblioteca Dalamatiei, distrusă curând după revolta lui Caligastia, conţinea peste două milioane de manuscrise separate şi ea era denumită "casa lui Fad".

Oamenii albaştri aveau o predilecţie marcată pentru scrierea alfabetică. Ei sunt cei care au făcut cele mai mari progrese în această direcţie. Oamenii roşii preferau scrierea picturală, în timp ce rasele galbene s-au orientat către folosirea de simboluri pentru cuvinte şi idei, foarte asemănătoare celor pe le folosesc actualmente. Cu toate acestea, alfabetul şi numeroase alte lucruri importante au fost apoi pierdute pentru lume în perioada de confuzie care a însoţit rebeliunea. Dezertarea lui Caligastia a distrus speranţa lumii pentru o limbă universală, cel puţin pentru multe epoci.

5. *Comisia de industrie şi de comerţ*. Acest consiliu era însărcinat cu dezvoltarea industriei în cadrul triburilor şi cu promovarea comerţului între diverse grupuri paşnice. Conducătorul său era Nod. Toate formele de manufactură primitivă au fost încurajate de membrii acestui corp. Ei au contribuit direct la ridicarea nivelului de viaţă, furnizând numeroase produse noi, destinate să stimuleze imaginaţia oamenilor primitivi. Ei au extins enorm comerţul cu sare a ameliorată, produsă de consiliul ştiinţelor şi artelor.

Printre grupurile iluminate instruite în şcoala din Dalamatia s-a practicat pentru prima dată creditul comercial. De la o bursă centrală de credit se acordau jetoane simbolice, care erau acceptate în locul obiectelor de troc reale. Lumea nu a perfecţionat aceste metode de afaceri decât cu sute de mii de ani mai târziu.

6.*Corpul religiei revelate*. Acesta a avut o acţiune lentă. Civilizaţia Urantiei a fost literalmente călită între nicovala necesităţii şi ciocanul fricii. Acest grup făcuse, cu toate acestea, progrese considerabile în încercarea sa de a substitui teama de creator fricii de creatură (cultul fantomelor), atunci când lucrările sale au fost întrerupte de dezordinile ce însoţeau mişcarea separatistă de răzvrătire . Căpetenia acestui consiliu se numea Hap.

Nici un membru al statului major al Prinţului nu a vrut să prezinte revelaţii susceptibile să complice evoluţia. Ei şi-au prezentat revelaţia numai când au ajuns să epuizeze forţele evoluţiei, însă Hap a cedat dorinţei

locuitorilor oraşului de a stabili o formă de slujbă religioasă. Grupul său a dat Dalmatienilor şapte obiecte de cult, precum şi formula de rugăciune zilnică, apoi le-a învăţat, în cele din urmă, "Rugăciunea Tatălui", care era:

"Tată al tuturor, al cărui Fiu îl onorăm, priveşte-ne cu bunăvoinţă. Eliberează-ne de orice frică în afară de cea de Tine. Fă din noi o bucurie pentru maeştri noştri divini şi pune pentru totdeauna adevărul pe buzele noastre. Eliberează-ne de violenţă şi de mânie, dă-ne respectul faţă de semenii noştri şi faţă de ceea ce aparţine vecinilor noştri. Pentru a ne bucura inima, dă-ne acest anotimp de păşuni verzi şi de turme rodnice. Noi ne rugăm pentru a primi venirea celui care ne este făgăduit, şi care trebuie să ne înalţe, şi noi dorim să facem voia ta pe această lume aşa cum ceilalţi o fac pe alte lumi de dincolo de a noastră."

Cu toate că statul major al Prinţului a fost limitat la mijloacele naturale şi la metodele obişnuite de ameliorare a raselor, el a făcut promisiunea darului adamic al unei noi rase ca fiind scopul creşterii evolutive după ce dezvoltarea biologică şi-a atins apogeul.

7.*Păzitorii sănătăţii şi ai vieţii*. Acest consiliu s-a ocupat de introducerea unui sistem sanitar şi de încurajarea unei igiene primitive; el a fost condus de Lut.

Membrii săi au dat multe învăţături care au fost pierdute în confuzia epocilor care au urmat, şi care nu au fost niciodată redescoperite înainte de secolul al douăzecilea. Ei i-au învăţat pe oameni că gătitul, fierberea şi prăjitul erau o cale de a evita bolile; ei i-au mai învăţat şi că prepararea alimentelor diminua în mare parte mortalitatea infantilă şi înlesnea înţărcarea mai din vreme.

O mare parte din primele învăţături date de păzitorii sănătăţii din grupul lui Lut au fost păstrate printre triburile pământene până în epoca lui Moise, cu toate că mult denaturate şi foarte modificate.

Principalul obstacol în promovarea igienei la aceste popoare ignorante consta în faptul că factorii reali ai numeroaselor maladii erau prea mici pentru a fi văzuţi cu ochiul liber şi, de asemenea, în faptul că aceşti oameni aveau cu toţii un respect superstiţios pentru foc. A fost nevoie de mii de ani pentru a-i convinge să ardă deşeurile. Între timp, au fost presaţi foarte tare să îşi îngroape gunoaiele intrate în putrefacţie. Marele progres sanitar al acestei epoci provine din propagarea cunoaşterii referitoare la proprietăţile salubre şi antiseptice ale luminii solare.

Înainte de sosirea Prinţului, băile erau un ceremonial exclusiv religios. A fost, într-adevăr, foarte dificil să se convingă oamenii a-şi spăla corpul era o practică sănătoasă. În cele din urmă, Lut i-a îndemnat pe învăţătorii religioşi să includă stropirile cu apă în anumite ceremonii purificatoare care trebuiau să fie îndeplinite o dată pe săptămână în legătură odată cu slujbele de după-amiază, închinate Tatălui tuturor.

Aceşti păzitori ai sănătăţii au căutat, de asemenea, să înlocuiască cu ce au avut la îndemână schimbul de salivă sau băutul sângelui, care erau însemnul prieteniei personale şi garanţia loialităţii de grup, însă odată degajate de influenţa presantă a învăţăturilor şefilor lor superiori, aceste popoare primitive nu au întârziat să reia practicile lor vătămătoare de sănătate şi propagatoare de boli, născute din ignoranţă şi din superstiţie.

8.*Consiliul planetar al artelor şi al ştiinţelor*. Acest corp a contribuit mult la ameliorarea tehnicilor industriale ale oamenilor primitivi şi la rafinarea conceptului lor de frumuseţe. Şeful lui se numea Mek.

În toată lumea artele şi ştiinţele erau la un nivel foarte jos, însă rudimentele fizicii şi chimiei fuseseră predate dalamatienilor. Olăritul şi artele decorative au fost toate perfecţionate, iar idealurile frumuseţii umane au fost înnobilate, însă muzica nu a făcut nici un progres până la sosirea rasei violete.

În ciuda repetatelor îndemnuri ale învăţătorilor lor, aceşti oameni primitivi nu au consimţit să facă experienţe asupra energiei vaporilor. Ei nu au putut niciodată să îşi depăşească marea lor teamă de puterea explozivă a vaporilor dintr-un vas închis. Cu toate acestea, ei s-au lăsat, în cele din urmă, convinşi să prelucreze metalele la foc, cu toate că o bucată de metal înroşită în foc a fost pentru omul primitiv un obiect înfricoşător.

Mek a contribuit, de asemenea, la avansarea culturii andoniţilor şi la ameliorarea artelor oamenilor albaştri. O încrucişare a oamenilor albaştri cu rămăşiţele andonice a produs oameni foarte înzestraţi artistic, şi mulţi dintre ei au devenit meşteri sculptori. Ei nu lucrau nici în piatră, nici în marmură, însă operele lor din argilă întărită prin coacere decorau grădinile Dalamatiei.

Meşteşugurile au făcut mari progrese, din care cea mai mare parte au fost pierdute pe parcursul lungilor epoci ale rebeliunii, şi nu au ma fost regăsite până în timpurile moderne.

9.*Guvernatorii relaţiilor tribale superioare*. Era grupul însărcinat să ridice societatea umană la nivelul unui stat. Şeful său era Tut.

Aceşti conducători au contribuit mult la producerea unor căsătorii între membrii unor triburi diferite. Ei au încurajat fiinţele umane să îşi facă curte, şi să se căsătorească după o reflecţie îndelungată şi ample ocazii de a se cunoaşte reciproc. Dansurile pur războinice au fost rafinate şi puse în slujba unor scopuri sociale preţioase. Au

fost introduse numeroase jocuri de întrecere, însă vechile popoare erau austere. Simţul umorului nu înflorea deloc în aceste triburi primitive. Aceste practici nu au putut supravieţui, datorită dezordinilor cauzate de insurecţia planetară.

Tut şi asociaţii săi au lucrat la promovarea unor asocieri colective de natură pacifică, la reglementarea şi la umanizarea războiului, la coordonarea relaţiilor între triburi şi la perfecţionarea guvernelor tribale. O cultură mai avansată s-a dezvoltat în alte părţi ale Dalamatiei, şi această ameliorare a relaţiilor sociale a avut o influenţă foarte fericită asupra triburilor mai îndepărtate. Însă tipul de civilizaţie care prevala în cartierul general al Prinţului era în întregime diferit de societatea barbară care evolua oriunde altundeva, la fel cum în Capetown, în Africa de Sud, societatea contemporană este total diferită de cultura rudimentară a boşimanilor de mică înălţime, trăind mai la nord.

10.*Curtea supremă de coordonare tribală şi de cooperare rasială*. Acest consiliu suprem era dirijat de Van, şi servea drept curte de apel pentru celelalte nouă comisii speciale însărcinate să supravegheze treburile umane. Acest consiliu avea un vast câmp de acţiune, fiindu-i încredinţate toate chestiunile pământene care nu erau în mod specific date în sarcina celorlalte grupuri. Acest corp ales a primit din Edentia aprobarea Părinţilor Constelaţiei, înainte de a fi autorizat să preia funcţiile de la curte supremă a Urantiei.

## 6.DOMNIA PRINŢULUI

Gradul de cultură al unei planete se măsoară după moştenirea socială a fiinţelor ei autohtone. Rapiditatea expansiunii sale culturale este în întregime determinată de aptitudinea locuitorilor ei de a asimila idei noi şi avansate.

Respectarea tradiţiei produce stabilitatea şi cooperarea, legând într-un mod sentimental prezentul de trecut însă, în acelaşi timp, înăbuşă iniţiativa şi înrobeşte puterea creatoare a personalităţii. Lumea întreagă era prinsă într-un impas al tradiţiilor atunci când cei o sută ai lui Caligastia au sosit şi au început să proclame noua evanghelie a iniţiativei individuale în cadrul grupurilor sociale ale vremii. Această domnie benefică a fost însă atât de rapid întreruptă, încât rasele nu au fost niciodată în întregime eliberate de sclavia obiceiurilor. Moda continuă încă să domine indubitabil Urantia.

Cei o sută ai lui Caligastia — absolvenţi ai lumilor locuinţelor ale Sataniei — cunoşteau bine artele şi cultura Ierusemului, însă o astfel de cunoaştere este aproape lipsită de valoare pe o planetă barbară populată cu fiinţe umane primitive. Aceste fiinţe înţelepte erau prea chibzuite pentru a întreprinde transformarea *bruscă*, sau ridicarea în masă a raselor primitive ale acelui timp. Ele înţelegeau bine încetineala evoluţiei speciei umane, şi s-au abţinut cu înţelepciune de la orice încercare de a modifica radical modul de viaţă al oamenilor pe pământ.

Fiecare din cele zece comisii planetare a început *încetul cu încetul* şi în mod natural să promoveze interesele încredinţate lor. Planul lor consta în a-i atrage pe membrii triburilor învecinate, cu mintea cea mai bine dezvoltată, iar după ce i-a format, să îi trimită înapoi la popoarele lor ca emisari ai progresului social.

Emisarii străini nu au fost trimişi niciodată la o rasă, decât la cererea specifică a poporului respectiv. Cei care lucrau la evoluţia şi la progresul unui trib sau ale unei anumite rase erau întotdeauna băştinaşii acelui trib sau ai acelei rase. Cei o sută nu au încercat niciodată să impună unui trib obiceiurile şi moravurile unei alte rase, fie ea şi una superioară. Ei au lucrat întotdeauna cu răbdare la înnobilarea şi la avansarea, în fiecare rasă, a moravurilor care au trecut prin proba timpului. Popoarele simple de pe Urantia şi-au adus obiceiurile lor sociale în Dalamatia nu pentru a le schimba pe nişte practici noi şi mai bune, ci pentru ca ele să fie înnobilate prin contactul cu o cultură mai elevată şi în asociere cu oameni cu o minte superioară. Procesul era lent, însă foarte eficient.

Instructorii Dalamatiei au încercat să adauge o selecţie socială conştientă la selecţia pur naturală a evoluţiei biologice. Ei nu au dereglat societatea umană, însă au accelerat considerabil evoluţia ei normală şi naturală. Mobilul lor era progresul prin evoluţie, şi nu revoluţia prin revelaţie. Rasei umane i-au fost necesare epoci de-a rândul pentru a fi dobândit puţinul de religie şi de morală pe care îl poseda, iar aceşti supraoameni erau prea chibzuiţi pentru a răpi omenirii acest mic progres, aruncând-o în confuzia şi în nedumerirea care apar întotdeauna atunci când fiinţe luminate şi superioare încearcă să înalţe rasele înapoiate instruindu-le şi iluminându-le peste măsură.

Când misionarii creştini au pătruns în inima Africii, unde fiii şi fiicele sunt destinaţi să rămână sub autoritatea şi îndrumarea părinţilor pe toată durata vieţi acestora din urmă, ei nu au adus decât dezordine şi prăbuşirea întregii autorităţi atunci când au căutat, pe parcursul unei singure generaţii, să înlocuiască această

practică propovăduind că copii trebuie să fie eliberaţi de orice constrângere familială după vârsta de douăzeci şi unu de ani.

## 7.VIAŢA ÎN DALAMATIA

Cu toate că era de o frumuseţe deosebită şi concepută pentru a inspira respectul primitivilor acelei vârste, cartierul general al Prinţului era destul de modest. Clădirile nu erau deosebit de mari, din moment ce învăţătorii aduşi din afară aveau drept scop încurajarea dezvoltării eventuale a agriculturii prin introducerea creşterii animalelor. Suprafeţele de teren dintre zidurile cetăţii erau suficiente pentru ca păşunile şi grădinile să poată hrăni o populaţie de aproximativ douăzeci de mii de locuitori.

Interioarele templului cultural central şi clădirile celor zece grupuri de supraoameni supraveghetori erau, într-adevăr, frumoase opere de artă. Clădirile rezidenţiale erau modele de curăţenie şi de ordine, însă totul era foarte simplu şi cu totul primitiv în comparaţie cu dezvoltările ulterioare. În acest cartier general de cultură nu se foloseau decât metode care aparţineau prin natură Urantiei.

Membrii corporali ai statului major al Prinţului locuiau în aşezări simple, însă exemplare, pe care le întreţineau pe post de cămine familiale destinate să îi inspire şi să îi impresioneze favorabil pe ucenicii care călătoreau în centrul social şi în cartierul general educativ al lumii.

Ordinea definită a vieţii familiale şi gruparea unei singure familii într-un singur domiciliu, într-un loc relativ stabil, datează din vremea lui Dalamatia şi s-au datorat , în principal, exemplului şi învăţăturilor celor o sută şi ale elevilor lor.Ca unitate socială, căminul nu a fost niciodată o reuşită înainte ca suprabărbaţii şi suprafemeile Dalamatiei să le fi făcut pe fiinţele umane să îi iubească pe nepoţii şi pe copiii nepoţilor lor, şi să facă planuri de viitor pentru ei. Sălbaticul îşi iubeşte fiul, însă omul civilizat îşi iubeşte şi nepotul.

Membrii statului major al Prinţului trăiau în cupluri, ca taţi şi mame. Este adevărat că ei înşişi nu aveau copii, însă cele cincizeci de case model ale Dalamatiei nu adăposteau mai puţin de cinci sute de copii adoptaţi, din care mulţi orfani aleşi dintre familiile superioare ale raselor andonice şi sangike; aceşti copii beneficiau de disciplina şi de formarea acestor suprapărinţi şi apoi, după ce petreceau trei ani în şcolile Prinţului, (ei intrau între treisprezece şi cincisprezece ani) erau întru totul apţi să se căsătorească şi gata să primească mandatul lor de emisari ai Prinţului pe lângă triburi aflate în necesitate din rasele lor respective.

Fad patrona planul de învăţământ din Dalamatia, care era pus în aplicare sub forma unei şcoli industriale, în care elevii învăţau prin practică şi se formau pe ei înşişi, prin înfăptuirea zi de zi a tot ceea ce este de folos. Acest plan de învăţământ nu neglija locul gândirii şi al simţirii în dezvoltarea caracterului, însă punea pe primul plan formarea manuală. Instruirea era individuală şi colectivă. Învăţătura era dată atât de bărbaţi cât şi de femei, precum şi de amândoi acţionând laolaltă. Jumătate din această instrucţie colectivă se făcea separând elevii pe sexe, cealaltă jumătate în educaţie mixtă. Ucenicii erau învăţaţi individual dexteritatea manuală şi erau socializaţi în grupe sau clase. Ei erau instruiţi să fraternizeze cu grupuri mai tinere, cu grupuri mai vârstnice, şi cu adulţi, precum şi să lucreze în echipă cu cei de vârsta lor. Erau familiarizaţi, de asemenea, cu asocieri cum ar fi grupurile familiale, echipele de joc şi clasele de la şcoală.

Printre ultimii ucenici formaţi în Mesopotamia pentru a lucra cu rasele lor respective se găseau andoniţii din ţinuturile înalte ale Indiei occidentale, amestecaţi cu reprezentanţi ai oamenilor roşii şi ai oamenilor albaştri. Mai târziu, un mic număr de oameni galbeni a fost admis, de asemenea.

Hap a oferit raselor primitive o lege morală. Acest cod se numea "Calea Tatălui" şi consta din următoarele şapte porunci:

1.Nu te vei teme de nici un dumnezeu şi nici nu vei servi nimeni în afară de Tatăl tuturor.

2.Nu vei fi nesupus faţă de Fiul Tatălui, suveranul lumii, şi nu vei fi lipsit de respect faţă de asociaţii săi supraumani.

3.Nu vei minţi atunci când vei fi chemat în faţa judecătorilor oamenilor.

4.Nu vei ucide nici bărbat, nici femeie, nici copil.

5.Nu vei fura nici bunurile, nici vitele vecinului tău.

6.Nu te vei atinge de femeia prietenului tău.

7. Nu vei comite nici cea mai mică nepoliteţe faţă de părinţii tăi ori faşă bătrânii tribului.

Aceasta a rămas legea Dalamatiei pe parcursul unei perioade de aproape trei sute de mii de ani. Multe dintre pietrele pe care a fost gravată această lege zac acum pe fundul mării, în largul Mesopotamiei şi al Persiei.

S-a format obiceiul de a păstra în minte una dintre aceste porunci în fiecare zi a săptămânii, şi a o folosi ca salut şi ca mulţumire în timpul mesei.

În această epocă, măsura timpului era luna lunară, numărând douăzeci şi opt de zile. Cu excepţia zilei şi a nopţii, era singura unitate de timp cunoscută popoarelor primitive. Săptămâna de şapte zile a fost introdusă de instructorii Dalamatiei pentru simplul motiv că şapte este sfertul lui douăzeci şi opt. Semnificaţia cifrei şapte în supraunivers le-a oferit, fără îndoială, ocazia de a strecura un memento spiritual în calculul obişnuit al timpului, însă perioada lunară nu are origine naturală.

Regiunea rurală din jurul oraşului era foarte bine colonizată, pe o rază de o sută şaizeci de kilometri. În împrejurimile imediate, anumiţi vechi elevi ai şcolilor Prinţului se angajau în creşterea animalelor şi puneau şi altfel în practică instrucţia pe care o primiseră de la statul lor major şi de la mulţi dintre artizanii lui umani. Unii din ei s-au apucat de agricultură şi de horticultură.

Omenirea nu a fost constrânsă să practice munca dură a pământului drept pedeapsă a unui presupus păcat. "Vei mânca rodul pământului cu sudoarea frunţii tale", nu a fost o pedeapsă pronunţată contra omului pentru a fi participat la nebunia rebeliunii lui Lucifer, sub conducerea trădătorului Caligastia. Cultura solului este inerentă stabilirii unei civilizaţii progresive pe lumile evolutive, iar acest imperativ a fost centrul întregii învăţături a Prinţului Planetar şi a statului său major pe parcursul celor trei sute de mii de ani care au separat sosirea lor pe Urantia de zilele tragice în care Caligastia a luat partea rebelului Lucifer. Munca pământului nu era un blestem, ci era mai degrabă suprema binecuvântare pentru toţi cei care au putut astfel să participe la cea mai umană dintre toate activităţile omeneşti.

În momentul în care a izbucnit rebeliunea, Dalamatia avea o populaţie fixă de aproape şase mii de locuitori. Această cifră include ucenicii, însă nu ţine cont de vizitatori şi de observatori, al căror număr se ridica întotdeauna la peste o mie. Însă voi nu puteţi decât prea puţin, ori chiar deloc, să vă daţi seama de minunatele progrese ale acestor timpuri foarte îndepărtate. Admirabilele beneficii ale acestor epoci pentru omenire au fost practic şterse de oribila confuzie şi de abjectele tenebre spirituale care au urmat după catastrofa înşelăciunii şi răzvrătirii lui Caligastia.

## 8.NEMULŢUMIRILE LUI CALIGASTIA

Când studiem lunga carieră a lui Caligastia, noi nu găsim în conduita sa decât o singură trăsătură de caracter susceptibilă de a atrage atenţia; el era ultraindividualist. Avea tendinţa să le ţină parte aproape tuturor protestatarilor şi arăta, în general, simpatie sa celor care exprimau cu cumpătare critici implicite. Noi sesizăm faptul că această tendinţă de a nu suporta autoritatea, de a se ofensa uşor în caz de orice formă de control a apărut de la început la el. Deşi era uşor împotriva sfaturilor bătrânilor şi avea o reţinere faţă de autoritatea superioară, cu toate acestea, când a fost pus la încercare, el şi-a dovedit loialitatea sa către şefii universului şi supunerea faţă de ordinele Părinţilor Constelaţiei. Nici o greşeală reală nu a fost vreodată găsită în el, până în momentul ruşinoasei sale trădări pe Urantia.

Se cuvine să notăm că Lucifer şi Caligastia fuseseră amândoi instruiţi cu răbdare şi avizaţi cu afecţiune de tendinţa lor de a critica şi de dezvoltarea subtilă a trufiei lor, care avea drept corolar un simţ exagerat al importanţei de sine, însă toate aceste eforturi de a-i ajuta fuseseră interpretate în mod greşit, ca critici neîntemeiate şi interferenţe nejustificate cu libertatea lor personală. Caligastia şi Lucifer au socotit amândoi că sfaturile lor amicale erau animate de mobile puternic reprehensibile care începeau să domine propria lor gândire deformată şi propria lor concepţie eronată. Ei au judecat generoşii lor consilieri după evoluţia propriului lor egoism.

De la sosirea prinţului Caligastia, civilizaţia planetară a progresat într-o manieră destul de normală pe o durată de aproape trei sute de mii de ani. Pe lângă faptul că Urantia era o sferă de viaţă modificată, deci supusă unor numeroase neregularităţi şi unor episoade neobişnuite de fluctuaţie evolutivă, cariera planetei s-a petrecut într-un mod foarte satisfăcător până în momentul rebeliunii lui Lucifer şi a trădării simultane a lui Caligastia. Întreaga parte a istoriei care le este posterioară este iremediabil modificată de această eroare catastrofală, precum şi de eşecul ulterior al lui Adam şi al Evei în îndeplinirea misiunii lor planetare.

Prinţul Planetar a căzut în întuneric în momentul rebeliunii lui Lucifer, proiectând astfel planeta într-o lungă dezordine. El a fost apoi privat de autoritatea suverană prin acţiunea coordonată a şefilor constelaţiei şi a altor autorităţi ale universului. El a împărtăşit inevitabilele vicisitudini ale izolării Urantiei până în epoca şederii lui Adam pe planetă şi a făcut să eşueze planul de ridicare al raselor umane prin infuzia sângelui vital al noii rase

violete, descendenţii lui Adam şi ai Evei. Puterea pe care o avea Prinţul decăzut de a tulbura treburile umane a fost considerabil restrânsă de influenţa lui Machiventa Melchizedek care s-a întrupat în epoca lui Avraam. Ca urmare, în cursul întrupării lui Mihail, acest prinţ trădător a fost, în cele din urmă, lipsit de orice autoritate pe Urantia.

Doctrina unui demon persoană pe Urantia, cu toate că are o oarecare temelie în prezenţa planetară a trădătorului şi a nelegiuitului Caligastia, este totuşi fictivă atunci când propovăduieşte că "un astfel de demon" poate influenţa mintea omenească normală contra liberei sale alegeri naturale. Chiar înainte de coborârea lui Mihail pe Urantia nici Caligastia, nici Daligastia, nu au reuşit niciodată să îi asuprească complet pe muritori, nici să silească vreun individ normal să facă

vreun lucru împotriva voinţei sale umane. Liberul arbitru uman este suprem în materie de morală. Până şi Ajustorul Gândirii interior refuză să constrângă omul să gândească vreun gând sau să împlinească vreo acţiune contrare alegerii voinţei personale a omului.

Acum, acest rebel al împărăţiei, lipsit de orice putere de a face rău foştilor săi supuşi, aşteaptă ca Cei Îmbătrâniţi de Zile de pe Uversa să îi judece până la unul pe toţi cei care au participat la rebeliunea lui Lucifer.

[Prezentat de un Melchizedek al Nebadonului.]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A III-A - ISTORIA URANTIEI

## CAPITOLUL 67 - REBELIUNEA PLANETARĂ

Este imposibil a se înţelege problemele asociate existenţei omului pe Urantia fără a avea cunoştinţe despre marile epoci ale trecutului, mai ales referitoare la apariţia şi la consecinţele rebeliunii planetare. Cu toate că această ridicare nu a avut consecinţe grele asupra progresului evoluţiei organice, ea a modificat notabil cursul evoluţiei sociale şi dezvoltarea spirituală. Întreaga istorie suprafizică a planetei a fost profund influenţată de această calamitate devastatoare.

### 1.TRĂDAREA LUI CALIGASTIA

Lui Caligastia îi fusese încredinţată cu Urantia de trei sute de mii de ani, atunci când Satan, asistentul lui Lucifer, a făcut una din vizitele sale periodice de inspecţie. Când Satan a sosit pe planetă, înfăţişarea sa nu

semăna câtuşi de puţin cu caricaturile voastre ale infamei sale măreţii. El era, şi el este încă, un Fiu Lanonandek de o mare strălucire. "Şi nu-i de mirare, căci Satan însuşi este o strălucitoare creatură de lumină."

Pe parcursul acestei inspecţii, Satan l-a informat pe Caligastia asupra "Declaraţiei Libertăţii" pe care Lucifer îşi propunea să o facă şi, aşa cum o ştim acum, Prinţul a căzut de acord să trădeze planeta de îndată ce rebeliunea va fi anunţată. Personalităţile loiale ale universului îl privesc cu un soi de dispreţ pe Prinţul Caligastia, din pricina acestei trădări premeditate a misiunii sale. Fiul Creator şi-a exprimat această nemulţumire când a spus: "Tu eşti ca şi conducătorul tău, Lucifer, şi ai perpetuat inechitatea sa într-o manieră condamnabilă. El a fost un falsificator din clipa în care a început să se exalte pe sine, deoarece nu a rămas în adevăr".

În toată munca administrativă a unui univers local, nici o misiune importantă nu este considerată mai sacră decât aceea a unui Prinţ Planetar care îşi asumă responsabilitatea bunăstării şi conducerii muritorilor evolutivi pe o lume nou locuită. Din toate formele răului, nici una nu are un efect mai distrugător asupra statutului personalităţii decât trădarea unei misiuni şi lipsa de loialitate faţă de prietenii de încredere. Comiţând deliberat acest păcat, Caligastia şi-a denaturat atât de complet personalitatea, încât mintea lui nu a mai fost niciodată pe deplin capabilă să îşi recapete echilibrul.

Sunt multe moduri de luarea în considerare a păcatului, însă, din punct de vedere filozofic universal, păcatul este comportamentul unei personalităţi care rezistă cu bună ştiinţă la realitatea cosmică. Putem considera eroarea ca o falsă concepţie sau ca o deformare a realităţii. Răul este o realizare incompletă a realităţilor universale sau o ajustare defectuoasă la acestea din urmă, însă păcatul este o rezistenţă intenţionată la realitatea divină, o alegere conştientă de a se opune progresului spiritual, iar inechitatea constă în sfidarea făţişă şi persistentă a realităţii recunoscute; ea reprezintă un astfel de grad de dezintegrare a personalităţii, încât frizează demenţa cosmică.

Eroarea sugerează o lipsă de acuitate intelectuală; răul, o deficit de înţelepciune, iar păcatul o sărăcie spirituală abjectă; însă inechitatea denotă faptul că controlul personalităţii este pe cale de a dispărea.

Când păcatul a fost ales de atâtea ori şi repetata atât de adesea, el poate deveni un obicei. Păcătoşii obişnuiţi pot uşor deveni nelegiuiţi, şi se pot răscula din toată fiinţa lor contra universului şi tuturor realităţilor sale divine. În timp ce toate formele de păcat pot fi iertate, noi ne îndoim că o fiinţă nelegiuită confirmată ar mai putea vreodată încerca regrete sincere pentru faptele sale rele sau că ar mai putea accepta iertarea păcatelor sale.

## 2.ÎNCEPUTUL REBELIUNII

Puţin după inspecţia lui Satan şi în timp ce administrarea planetară era pe cale să realizeze importante lucruri pe Urantia, într-o zi de la mijlocul iernii continentelor nordice, Caligastia a avut o lungă întrevedere cu asociatul său Daligastia, în urma căreia acesta din urmă a convocat cele zece consilii ale Urantiei în sesiune extraordinară. Această adunare a fost deschisă prin declaraţia că Prinţul Caligastia era pe punctul de a se proclama suveran absolut al Urantiei, şi cerea ca toate grupările administrative să abdice, punând toate funcţiunile lor şi toate puterile lor în mâinile lui Daligastia, desemnat ca mandatar aşteptând reorganizarea guvernului planetar şi redistribuirea consecutivă a acestor sarcini de autoritate administrativă.

Prezentarea acestei exigenţe pripite a fost urmată de un magistral apel al lui Van, preşedintele consiliului suprem de coordonare. Acest distins administrator şi priceput jurist a stigmatizat propunerea lui Caligastia, denunţând-o ca pe un act frizând rebeliunea planetară. El şi-a conjurat colegii să se abţină de la orice participare până când nu se face apel la Lucifer, Suveranul Sistemului Sataniei, şi el a obţinut sprijinul întregului stat major. În consecinţă, s-a făcut un apel către Ierusem, de unde au venit imediat ordine desemnându-l pe Caligastia ca suveran suprem al Urantiei şi cerând o supunere absolută şi fără rezerve faţă de ordinele sale. Ca răspuns la acest mesaj stupefiant, nobilul Van a făcut faimosul său discurs de şapte ore în care îi acuza, în mod formal, pe Daligastia, Caligastia şi Lucifer de uzurparea suveranităţii universului Nebadonului. El a făcut atunci apel la Prea Înalţii Edentiei pentru susţinere şi confirmare.

Între timp, circuitele sistemului fuseseră întrerupte; Urantia era izolată. Toate grupurile de viaţă celestă prezente pe planetă s-au găsit brusc izolate, fără preînştiinţare, adică total private de orice sfat şi sfătuire din afară.

Daligastia l-a proclamat oficial pe Caligastia "Dumnezeu al Urantiei şi suprem peste toate". În faţa acestei proclamaţii, alternativa era clară; fiecare grup s-a retras şi şi-a început deliberările, discuţiile destinate, în cele din urmă, să determine soarta tuturor personalităţilor supraumane pe planetă.

Serafimii, heruvimii şi celelalte fiinţe celeste au fost implicate în deciziile acestei lupte amarnice, acest conflict îndelungat şi vicios. Numeroase grupuri supraumane care se găseau din întâmplare pe Urantia în momentul izolării ei au fost reţinute şi, la fel ca serafimii şi asociaţii lor —nevoite să aleagă între păcat şi calea dreaptă, între căile lui Lucifer şi voia Tatălui invizibil.

Această luptă a urmat mai mult de şapte ani. Cât timp fiecare personalitate vizată nu şi-a luat decizia definitivă, autorităţile Edentiei nu au vrut să intervină, şi nu au intervenit. Numai atunci, Van şi asociaţii săi loiali au primit justificarea lor şi au fost despovăraţi de îndelungata lor nelinişte şi de intolerabila lor incertitudine.

## 3.CEI ŞAPTE ANI DECISIVI

Vestea că rebeliunea izbucnise pe Ierusem, capitala Sataniei, a fost difuzată de consiliul melchizedekilor. Melchizedekii însărcinaţi cu problemele urgente au fost imediat trimişi pe Ierusem, iar Gabriel s-a oferit voluntar pentru a reprezenta pe Fiul Creator a cărui autoritate fusese sfidată. În acelaşi timp cu anunţarea stării de rebeliune în Satania, sistemul a fost pus în carantină, izolat de sistemele lui surori. A fost "război în cer", în cartierul general al Sataniei, şi el s-a întins până la toate planetele sistemului local.

Pe Urantia, patruzeci de membri ai statului major corporal al celor o sută (inclusiv Van) au refuzat să se alăture insurecţiei. Mulţi dintre asistenţii umani (modificaţi sau de altă natură) ai statului major au fost, de asemenea, nobili şi bravi apărători ai lui Mihail şi ai guvernului universului său. A existat o teribilă pierdere de personalităţi printre serafimi şi heruvimi. Aproape jumătate din serafimii administrativi şi din serafimii provizoriu ataşaţi planetei s-au alăturat căpeteniei lor şi lui Daligastia în apărarea cauzei lui Lucifer. Patruzeci de mii o sută douăzeci şi nouă de mediani primari s-au alăturat lui Caligastia, însă ceilalţi au rămas fideli misiunii lor.

Prinţul trădător a reunit medianii neloiali şi alte grupuri de personalităţi rebele, şi i-a organizat în vederea executării ordinelor sale, în timp ce Van a reunit pe medianii loiali şi celelalte grupuri fidele şi a început marea bătălie pentru a salva statul major planetar şi celelalte personalităţi celeste blocate pe Urantia.

Pe parcursul luptei, loialiştii s-au instalat într-un cartier general slab apărat şi lipsit de orice fortificaţie, situat la câţiva kilometri est de Dalamatia, însă locuitorii lor erau păziţi zi şi noapte de medianii loiali, mereu vigilenţi şi atenţi, şi aveau în posesia lor inestimabilul arbore al vieţii.

La izbucnirea rebeliunii, heruvimii şi serafimii loiali, ajutaţi de trei mediani fideli, au asigurat paza arborelui vieţii şi au permis doar unui număr de patruzeci de loialişti ai statului major şi asociaţilor lor umani modificaţi de a avea acces la fructele şi la frunzele acestei plante dătătoare de energie. Aceşti andoniţi modificaţi alăturaţi lui Van erau în număr de cincizeci şi şase, şaisprezece dintre asistenţii andoniţi ai statului major neloial refuzau să îşi urmeze stăpânii în rebeliune.

Pe tot parcursul celor şapte ani decisivi ai rebeliunii lui Caligastia, Van s-a consacrat total faptului de a avea grijă de armata sa loială de bărbaţi, de mediani şi de îngeri. Clarviziunea spirituală şi consecvenţa morală care i-au permis lui Van să păstreze această neclintită atitudine de loialitate faţă de guvernul universului erau produsul unei gândiri clare, al unui raţionament înţelept, al unei judecăţi logice, al unei motivaţii sincere, al unui scop dezinteresat, al unei loialităţi inteligente, al unei memorii experienţiale, al unui caracter disciplinat şi al unei personalităţi consacrate fără rezerve facerii voii Tatălui Paradisiac.

Aceşti şapte ani de aşteptare au fost o perioadă de cercetare a inimii şi de disciplină a sufletului. Crize asemănătoare în problemele universului demonstrează formidabila influenţă a minţii ca factor de alegere spirituală. Educaţia, formarea şi experienţa sunt factori care intră în cea mai mare parte a deciziilor vitale ale oricărei creaturi morale evolutive, însă este perfect posibil pentru spiritul interior să intre în contact direct cu puterile care determină deciziile personalităţii umane şi să permită astfel voinţei total consacrate a creaturii să îndeplinească uimitoare fapte de devoţiune loială faţă de voia şi de căile Tatălui Paradisiac. Este exact ceea ce s-a întâmplat în experienţa lui Amadon, asociat uman modificat al lui Van.

Amadon este eroul uman cel mai reprezentativ al rebeliunii lui Lucifer. Acest descendent bărbat al lui Andon şi al Fontei a fost unul dintre cei o sută de muritori care au adus plasma lor vie la statului major al Prinţului, şi el nu a încetat de la acest eveniment să fie alături de Van ca asociat şi asistent uman. Amadon a ales să rămână alături de conducătorul său pe tot parcursul acestei îndelungate lupte, pline de încercări; a fost un spectacol inspirator acela de a vedea pe acest copil al raselor evolutive rămânând neclintit la sofismele lui Daligastia, în vreme ce pe toată durata celor şapte ani de luptă el şi asociaţii săi loiali au rezistat cu o fermitate de nezdruncinat tuturor învăţăturilor amăgitoare ale strălucitorului Caligastia.

Caligastia, cu un maxim de inteligenţă şi o vastă experienţă în treburile universului, s-a abătut de la calea dreaptă — el a îmbrăţişat păcatul. Amadon, cu un minimum de inteligenţă şi cu o absenţă totală a experienţei universale, a rămas în serviciul universului şi fidel asociatului său. Van a folosit atât mintea, cât şi spiritul într-o magnifică şi eficientă îmbinare de hotărâre intelectuală şi clarviziune spirituală; el a atins astfel nivelul experienţial de realizare al personalităţii de ordinul cel mai înalt la care se poate ajunge. Când mintea şi spiritul sunt pe deplin unite, ele au potenţialul necesar pentru a crea valori supraumane, sau chiar şi realităţi morontiale.

Am putea istorisi la nesfârşit evenimentele tulburătore ale acestor zile tragice însă, până la urmă, şi ultima personalitate în joc a luat decizia sa definitivă şi atunci, numai atunci, un Preaînalt al Edentiei a sosit în compania melchizedekilor însărcinaţi cu problemele de urgenţă pentru a prelua autoritatea pe Urantia. Analele panoramice ale domniei lui Caligastia au fost şterse de pe Ierusem, şi perioada probatorie de reabilitare planetară a început.

## 4.CEI O SUTĂ AI LUI CALIGASTIA DUPĂ REBELIUNE

După ce s-a procedat la apelul nominal final, s-a constatat că membrii corporali ai statului major al Prinţului s-au repartizat după cum urmează: Van şi toţi membrii curţii sale de coordonare rămăseseră loiali. Ang şi trei membrii ai consiliului de alimentare supravieţuiseră. Întregul consiliu de domesticire a animalelor se alăturase rebeliunii, precum şi toţi consultanţii însărcinaţi cu protejarea de fiarele sălbatice. Fad şi cinci membri ai colegiilor de învăţământ au fost salvaţi. Nod şi întreaga comisie a industriei şi comerţului îl urmau pe Caligastia. Hap şi întrega şcoală de religie revelată au rămas loiali lui Van şi nobilului său grup. Lut şi întregul consiliu al sănătăţii au fost pierduţi. Consiliul artei şi ştiinţei a rămas loial în totalitatea sa, însă Tut şi toţi membri comisiei guvernelor tribale s-au rătăcit. Aşadar, dintr-o sută, patruzeci au fost salvaţi. Ei au fost transferaţi mai târziu pe Ierusem, de unde şi-au reluat periplul către Paradis.

Cei şaizeci de membri ai statului major planetar care au luat parte la rebeliune l-au ales pe Nod să le fie conducător. Ei au lucrat din toată inima pentru Prinţul rebel, însă şi-au dat seama în curând că erau privaţi de alimentarea de la circuitele vitale ale sistemului. Ei şi-au dat seama de faptul că au fost aduşi la statutul de fiinţe muritoare; ei erau desigur supraumani, însă în acelaşi timp materiali şi muritori. Într-un efort de a spori numărul lor, Daligastia a poruncit recurgerea imediată la reproducerea sexuată, ştiind perfect că cei şaizeci de membri originari ai statului major care îl urmaseră şi cei patruzeci şi patru de asociaţi andonici modificaţi erau condamnaţi să moară mai devreme sau mai târziu. După căderea lui Dalamatia, statul major neloial a migrat către nord şi către est. Descendenţii acestor membrii au fost cunoscuţi mult timp sub numele de nodiţi, iar locul lor de locuire, ca "ţara lui Nod".

Prezenţa acestor extraordinari suprabărbaţi şi suprafemei, abandonaţi ca urmare a rebeliunii şi a împreunării lor imediate cu fii şi fiicele pământului a dat uşor naştere poveştilor tradiţionale despre zeii care se coboară din cer pentru a se împreuna cu muritorii. Aşa au luat naştere cele o mie şi una de legende de natură mitică, însă întemeiate pe faptele consecutive rebeliunii, care au pătruns mai târziu în povestirile populare şi în tradiţiile folclorice ale diverselor popoare ale căror strămoşi au participat la aceste contacte cu nodiţii şi cu urmaşii lor.

Privaţi de subzistenţă spirituală, rebelii statului major au murit în final de moarte naturală. O mare parte a idolatriei ulterioare a raselor umane îşi are originea în dorinţa de a perpetua amintirea acestor fiinţe înalt onorate ale epocii lui Caligastia.

În momentul sosirii lor pe Urantia, cei o sută ai statului major fuseseră temporar detaşaţi de Ajustorii lor de Gândire. Imediat după sosirea administratorilor provizorii melchizedeki, personalităţile loiale, cu excepţia lui Van, au fost trimise în Ierusem şi reunite cu Ajustorii lor în aşteptare. Noi nu cunoaştem soarta celor şaizeci de rebeli ai statului major; Ajustorii lor se află încă pe Ierusem. Lucrurile rămân, fără îndoială, în stare în care se găsesc acum până când întreaga rebeliune a lui Lucifer va fi definitiv judecată şi se v-a pronunţa soarta tuturor participanţilor la ea.

Le venea greu unor fiinţe ca îngerii şi medianii să conceapă că strălucitorii conducători de încredere cum ar fi Caligastia şi Daligastia pot să se rătăcească, să comită un păcat perfid. Aceste fiinţe care au căzut în păcat nu au intrat în rebeliune deliberat sau premeditată, ci au fost păcălite de superiorii lor, amăgite de şefii în care aveau încredere. Era tot atât de uşor să se câştige şi susţinerea muritorilor evolutivi cu mentalitate primitivă.

În marea lor majoritate, fiinţele umane şi supraumane care au fost victime ale rebeliunii lui Lucifer pe Ierusem şi pe diferitele planete induse în eroare s-au căit mai de demult de nebunia lor. Noi credem cu adevărat că toţi aceşti penitenţi sinceri vor fi reabilitaţi într-un fel sau altul şi reintegraţi într-o fază determinată a

serviciului universului, atunci când Cei Îmbătrâniţi de Zile vor fi judecat în ultimă instanţă problemele rebeliunii Sataniei, ceea ce au şi început nu demult.

## 5.REZULTATELE IMEDIATE ALE REBELIUNII

O mare confuzie a domnit în Dalamatia şi în împrejurimi vreme de aproape cincizeci de ani după instigarea rebeliunii. A fost făcută o încercare de a reorganizare radicală şi completă a întregii lumi; revoluţia a luat locul evoluţiei ca politică de progres cultural şi de ameliorare rasială. Un progres brusc, de nivel cultural, s-a declanşat în rândurile locuitorilor superiori şi parţial instruiţi din Dalamatia sau din vecinătate; însă când s-a încercat aplicarea acestor metode noi şi radicale la popoarele îndepărtate, a rezultat imediat o dezordine de nedescris şi un tărăboi rasial. Libertatea a fost rapid transformată în libertinaj de oamenii primitivi semievoluaţi ai acestei epoci.

Foarte curând după rebeliune, întregul stat major al răzvrătirii s-a angajat într-o apărare energică a oraşului împotriva hoardelor pe jumătate sălbatice care îi asediau zidurile ca urmare a aplicării doctrinelor libertăţii care fuseseră prematur transmise. Cu nişte ani înainte ca magnificul cartier general să fie înghiţit de valurile mărilor sudului, triburile greşit îndrumate şi instruite ale ţării lui Dalamatia se abătuseră deja într-un asalt de semisălbatici asupra oraşului splendid, izgonind către nord statul major al secesiunii şi al asociaţilor săi.

Planul lui Caligastia de a reconstrui imediat societatea umană conform ideilor sale asupra libertăţilor individuale şi colective s-a revelat imediat a fi un eşec mai mult sau mai puţin complet. Societatea s-a prăbuşit repede la vechiul său nivel biologic şi lupta pentru progres a trebuit să reînceapă în întregime de la un punct un pic mai avansat decât la începerea regimului Caligastia, deoarece revolta lăsase lumea într-o jalnică stare de confuzie.

La o sută şaizeci şi doi de ani după rebeliune, un val uriaş a măturat Dalamatia. Cartierul general planetar s-a scufundat sub apele mării, iar acest pământ nu s-a mai înălţat până ce nu au dispărut aproape toate vestigiile nobilei culturi a acestor vârste splendide.

Când prima capitală a lumii a fost înghiţită de ape, ea nu adăpostea decât tipuri inferioare de rase sangike ale Urantiei, renegaţii care convertiseră deja templul Tatălui într-un sanctuar dedicat lui Nog, falsul zeu al luminii şi al focului.

## 6.VAN — CEL NECLINTIT

Partizanii lui Van s-au retras de la început în ţinuturile înalte din estul Indiei, unde s-au pus la adăpost de atacurile lansate de rasele aflate în plină confuzie din ţinuturile joase. În acest loc de retragere, ei s-au gândit să pregătească reabilitarea lumii aşa cum predecesorii lor antici, badoniţii, o realizaseră inconştient pentru bunăstarea omenirii cu puţin înainte de naşterea triburilor sangike.

Înainte de sosirea administratorilor provizorii melchizedeki, Van a încredinţat gestiunea problemelor umane la zece comisii de câte patru membri fiecare, comisii identice celor ale regimului Prinţului. Purtătorii Vieţii rezidenţi cei mai vechi au asigurat conducerea temporară a acestor consilii de câte patruzeci, care au activat pe perioada celor şapte ani de aşteptare. Grupuri asemănătoare de amadoniţi au preluat aceste responsabilităţi când cei treizeci şi nouă de membri loiali ai statului major s-au întors pe Ierusem.

Acest trib de *amadoniţi* descindeau din grupul celor 144 de andoniţi loiali căruia îi aparţinea Amadon, şi care au ajuns să fie cunoscuţi după numele lui. Acest grup conţinea treizeci şi nouă de bărbaţi şi o sută cinci femei. Din acest număr, cincizeci şi şase aveau un statut de nemurire şi, cu excepţia lui Amadon, fuseseră toţi transferaţi odată cu membrii loiali ai statului major. Elementele rămase ale acestui nou nobil grup au continuat lucrarea lor pe pământ până la sfârşitul vieţii lor de muritori sub îndrumarea lui Van şi a lui Amadon. Ei au format plămada biologică care s-a înmulţit şi a continuat să asigure conducerea lumii de-a lungul lungilor epoci întunecate care au urmat rebeliunii.

Van a fost lăsat pe Urantia până la sosirea lui Adam, şi a rămas şef în deplină putere al tuturor personalităţilor supraumane care activau pe planetă. El şi Amadon au fost susţinuţi timp de peste o sută cincizeci de mii de ani, prin tehnica arborelui vieţii, cu ajutorul specializat de viaţă venit din partea melchizedekilor.

Treburile Urantiei au fost mult timp administrate de un consiliu de administratori provizorii planetari, doisprezece melchizedeki confirmaţi de ordinul şefului constelaţiei, Preaînaltul Părinte al Norlatiadekului. Administratorii provizorii melchizedeki erau asistaţi de un comitet consultativ compus astfel: unul dintre

ajutoarele loiale ale Prinţului decăzut, doi Purtători ai Vieţii rezidenţi, un Fiu Trinitizat aflat în perioada de ucenicie, un Fiu Învăţător voluntar, o strălucitoare Stea de Seară din Avalon (care venea periodic), şefii serafimilor şi ai heruvimilor, consilierii veniţi de pe două planete vecine, directorul general al vieţii îngereşti subordonate şi Van — comandant şi şef al creaturilor mediane. Aşa a fost guvernată şi administrată Urantia până la sosirea lui Adam. Nu este surprinzător că i s-a asigurat şi loialului şi curajosului Van un loc în consiliul administratorilor provizorii planetari care a administrat mult timp treburile Urantiei.

Cei doisprezece administratori provizorii melchizedeki ai Urantiei au realizat o operă eroică. Ei au păstrat rămăşiţele civilizaţiei, iar politica lor planetară a fost fidel executată de Van. La Mai puţin de o mie de ani după rebeliune, Van răspândise deja peste trei sute cincizeci de grupuri avansate în lume. Aceste avanposturi ale civilizaţiei constau în mare parte în descendenţi ai andoniţilor loiali uşor amestecaţi cu rase sangike (în special oameni albaştri) şi cu nodiţi.

În ciuda teribilului regres provocat de rebeliune, rămâneau pe pământ numeroase linii biologice promiţătoare. Sub controlul superior al administratorilor provizorii melchizedeki, Van şi Amadon şi-au continuat lucrarea; ei au încurajat evoluţia naturală a rasei umane, au făcut să progreseze evoluţia fizică a oamenilor până în punctul culminant care justifica trimiterea unui Fiu Material şi a unei Fiice Materiale pe Urantia.

Van şi Amadon au rămas pe pământ până puţin după sosirea lui Adam şi Eva. La câţiva ani după aceea, ei au fost transferaţi pe Ierusem, unde Van a fost reunit cu ajustorul său care îl aştepta. Van serveşte acum în numele Urantiei aşteptând ordinul de a relua lungul drum către perfecţiunea Paradisului şi către destinul său nerevelat al Corpului Muritorilor Finalităţii pe cale de a se reuni.

Se cuvine să notăm că atunci când Van a făcut apel la Prea Înalţii Edentiei, după ce Lucifer l-a susţinut pe Caligastia pe Urantia, Părinţii Constelaţiei au trimis imediat o decizie care îl aproba pe Van în toate punctele luptei sale. Acest verdict nu a reuşit să ajungă la Van, deoarece circuitele planetare de comunicare au fost întrerupte în momentul transmisiei sale. Doar recent, această directivă efectivă a fost descoperită în posesia unui transmiţător releu de energie în care a fost blocată de la izolarea Urantiei. Fără această descoperire făcută ca urmare a cercetărilor medianilor Urantiei, transmisia acestei decizii ar fi trebuit să aştepte restabilirea Urantiei în circuitele constelaţiei. Acest accident aparent în comunicările interplanetare era posibil, deoarece transmiţătorii de energie pot primi şi trimite informaţie, însă nu pot lua iniţiativa comunicărilor.

Statutul tehnic al lui Van în analele juridice ale Sataniei nu a fost efectiv şi definitiv stabilit înainte de înregistrarea pe Ierusem a judecăţii Părinţilor Edentiei.

## 7.REPERCUSIUNILE ÎNDEPĂRTATE ALE PĂCATULUI

Consecinţele personale (centripete) ale refuzului voluntar şi persistent al luminii de către o creatură sunt atât inevitabile, cât şi individuale. Ele prezintă interes numai pentru Deitate şi pentru creatura cu pricina. Această recoltă a nelegiuirii vătămătoare de suflet este culegerea interioară a creaturii volitive nelegiuite.

Însă nu tot aşa este cu repercusiunile externe ale păcatului: Consecinţele impersonale (centrifuge) ale păcatului comis sunt inevitabile şi colective, şi ating toate creaturile care operează în zona afectată de aceste evenimente.

La cincizeci de mii de ani după prăbuşirea administraţiei planetare, treburile pământeşti erau atât de dezorganizate şi întârziate încât rasa câştigase foarte puţin la statutul evolutiv general care exista în momentul sosirii lui Caligastia, cu trei sute cincizeci de mii de ani în urmă. În anumite privinţe se făcuseră progrese; în alte direcţii fusese pierdut mult teren.

Păcatul nu este niciodată pur local în efectele sale. Puterile administrative ale universului sunt asemănătoare unor organisme; condiţia unei personalităţi trebuie într-o anumită măsură să fie împărtăşită de toţi. Păcatul, fiind o atitudine a persoanei faţă de realitate, este sortit să producă recolta lui negativistă pe toate nivelele întrepătrunse ale valorilor universale, însă deplinele consecinţe ale gândirii greşite, ale facerii de rău sau ale planurilor atinse de păcat sunt suportate doar la nivelul înfăptuirii propriu-zise. Încălcarea legii universului poate fi fatală în domeniul fizic, şi asta fără să se implice serios mintea sau să se aducă atingere experienţei spirituale. Păcatul nu este încărcat de consecinţe fatale pentru supravieţuirea personalităţii decât dacă prezintă atitudinea fiinţei întregi, alegerea minţii ei şi voinţa sufletului ei.

Răul şi păcatul au consecinţe în domeniile materiale şi sociale şi pot chiar şi întârzia, uneori, progresul spiritual pe anumite nivele de realitate universală, însă păcatul unei fiinţe oarecare nu lipseşte niciodată o altă

fiinţă de dreptul divin de a se bucura de supravieţuirea personalităţii. Supravieţuirea eternă nu poate fi pusă în pericol decât de deciziile minţii şi de alegerea sufletului individului însuşi.

Păcatul comis pe Urantia nu a întârziat aproape deloc evoluţia biologică, însă el a avut drept efect privarea raselor umane toate avantajele moştenirii adamice. Păcatul întârzie enorm dezvoltarea intelectuală, creşterea morală, progresul social şi împlinirea spirituală a maselor. Însă nu îl poate împiedica de a ajunge la împlinirea spirituală cea mai elevată pe individul care alege să îl cunoască pe Dumnezeu şi să facă sincer voia divină.

Caligastia s-a răsculat, Adam şi Eva au greşit, însă nici o persoană născută ulterior pe Urantia nu a suferit din pricina acestor erori în experienţa sa spirituală individuală. Toţi muritorii născuţi pe Urantia, de la rebeliunea lui Caligastia încoace au fost oarecum penalizaţi în privinţa timpului, însă bunăstarea viitoare a sufletului lor nu a fost niciodată, câtuşi de puţin, compromisă în eternitate. Nici unul dintre ei nu a suferit vreo privare spirituală esenţială din cauza păcatului altuia. Păcatul este pe deplin personal în ceea ce priveşte vinovăţia morală sau consecinţele spirituale, nemaivorbind de profundele sale repercusiuni în domeniul social, intelectual şi administrativ.

Cu toate că nu putem pătrunde înţelepciunea care permite astfel de catastrofe, noi putem întotdeauna discerne efectele benefice ale acestor tulburări locale atunci când ele se reflectă asupra întregului univers.

## 8.EROUL UMAN AL REBELIUNII

Deşi numeroase fiinţe curajoase s-au opus rebeliunii lui Lucifer pe diverse lumi ale Sataniei, analele Salvingtonului îl descriu pe Amadon ca fiind caracterul reprezentativ al întregului sistem, datorită glorioasei sale rezistenţe înaintea valului de nelegiuire şi datorită neclintului său devotament faţă de Van — ei au rămas, ambii, inflexibili în loialitatea lor faţă de supremaţia Tatălui nevăzut şi a Fiului său Mihail.

La data când s-au produs aceste evenimente memorabile, eu ocupam un post pe Edentia, şi este încă proaspătă în amintirea mea profunda bucurie pe care am încercat-o la aflarea veştilor Salvingtonului, care ne raportau, zi după zi, incredibila tărie, devotamentul transcendental şi minunata loialitate a acestui descendent, pe atunci pe jumătate sălbatic, al ramurii originare şi experimentale a rasei andonice.

De pe Edentia în sus prin tot Salvingtonul, şi până pe Uversa, vreme de şapte ani lungi, prima întrebare a tuturor fiinţelor celeste subordonate cu privire la rebeliunea Sataniei era încă aceasta: "Ce face Abadon de pe Urantia, este tot neclintit?"

Dacă rebeliunea lui Lucifer a handicapat sistemul local şi lumile sale decăzute, dacă pierderea acestui Fiu şi a acestor asociaţi rătăciţi a frânat temporar progresul constelaţiei Norlatiadekului, gândiţi-vă, în schimb, la efectul produs de imensa uşurare provocată de conduita inspiratoare a acestui unic copil al naturii şi a grupului său hotărât format din cei 143 de camarazi care au luptat cu dârzenie pentru conceptele cele mai elevate ale guvernării şi administrării universului contra formidabilei presiuni adverse exercitate de superiorii lor lipsiţi de loialitate. Permiteţi-mi să vă asigur că această realizare a făcut deja mult bine în universul Nebadonului şi în suprauniversul Orvontonului şi atârnă mult mai mult în balanţă decât tot răul şi toate lucrurilor rele create de rebeliunea lui Lucifer.

Toată această aventură este iluminarea emoţionant de frumoasă şi cât se poate de magnifică a înţelepciunii planului universal al Tatălui de mobilizare a Corpului Finalităţii Muritoare în Paradis şi de a recruta acest vast grup de misterioşi servitori ai viitorului preponderent din lutul comun al muritorilor în aflat în continuă ascensiune — şi anume muritori asemănători neclintitului Amadon.

[Prezentat de un Melchizedek al Nebadonului.]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A III-A - ISTORIA URANTIEI

## CAPITOLUL 68 - ÎNCEPUTUL CIVILIZAŢIEI

Acesta este începutul povestirii îndelungatei lupte a speciei umane care mergea înainte, plecând de la un statut ceva mai bun decât o existenţă animală şi trecând prin epocile intermediare, pentru a ajunge la timpurile mai recente în care o civilizaţie reală, deşi imperfectă, s-a dezvoltat printre rasele superioare ale omenirii.

Civilizaţia este o dobândire rasială; ea nu este inerentă biologicului; de aceea toţi copiii trebuie să fie crescuţi într-un mediu cultural, iar tineretul fiecărei generaţii succesive trebuie să îşi primească la rândul său educaţia. Calităţile superioare ale civilizaţiei — ştiinţifice, filozofice şi religioase — nu se transmit de la o generaţie la alta prin moştenire directă. Aceste realizări culturale nu sunt păstrate decât prin păstrarea chibzuită a patrimoniului social.

Evoluţia socială de ordin cooperativ a fost inaugurată de instructorii Dalamatiei. Timp de trei sute de mii de ani, omenirea a fost educată în spiritul ideii că trebuie să acţioneze colectiv. Omul albastru a profitat mai mult decât toţi ceilalţi de aceste prime învăţăminte, omul roşu a profitat într-o anumită măsură, iar omul negru cel mai puţin dintre toţi. În epoci mai recente, rasa galbenă şi cea albă au prezentat dezvoltarea socială cea mai avansată a Urantiei.

### 1.SOCIALIZARE PROTECTOARE

Când oamenii sunt aduşi foarte aproape unii de alţii, ei învaţă adesea să se iubească reciproc, însă oamenii primitivi nu nutreau în mod natural sentimente fraterne, nici de dorinţa de contacte sociale cu semenii lor. Rasele primitive au învăţat mai degrabă prin prisma unor experienţe amare că "în unire stă forţa"; şi tocmai această lipsă de atracţie fraternă naturală este ceea ce împiedică actualmente o realizare imediată a înfrăţirii oamenilor de pe Urantia.

Încă de timpuriu asocierea a devenit preţul supravieţuirii; omul izolat era neputincios dacă nu purta o marcă tribală, care să ateste apartenenţa sa la un grup, care s-ar fi răzbunat cu siguranţă în urma oricărui atac împotriva lui. Chiar şi în epoca lui Cain, era riscant să mergi de unul singur, fără a purta marca vreunui grup. Civilizaţia a devenit asigurarea omului contra unei morţi violente, iar primele sale sunt plătite prin supunerea la numeroasele exigenţe legale ale societăţii.

Societatea primitivă a fost astfel fondată pe necesităţile reciproce şi pe creşterea securităţii datorate asociaţiilor. Sub presiunea fricii de izolare şi datorită unei cooperări oarecum forţate, societatea umană a evoluat vreme de cicluri milenare.

Oamenii primitivi au învăţat de devreme că grupurile sunt mult mai mari şi mai puternice decât simpla sumă a indivizilor care le compun. O sută de oameni uniţi şi muncind la unison pot să mute un bloc mare de piatră; douăzeci de păzitori ai păcii, bine antrenaţi, pot să stăpânească o mulţime furioasă. Aşa s-a născut

societatea, iar nu dintr-o simplă asociere numerică ci, mai degrabă, datorită organizării unor cooperatori inteligenţi. Însă cooperarea nu este o caracteristică naturală a omului; acesta învaţă să coopereze mai întâi datorită fricii, iar mai târziu datorită descoperirii că este ceva cât se poate de util în întâmpinarea dificultăţilor timpului prezent şi pentru a se proteja contra presupuselor pericole ale eternităţii.

Popoarele care s-au organizat astfel de la început în societăţi primitive au obţinut cele mai bune rezultate atât în asalturile lor asupra naturii, cât şi în apărarea contra semenilor lor. Ele aveau cele mai mari posibilităţi de supravieţuire; civilizaţia a progresat deci constant pe Urantia, în ciuda numeroaselor sale regrese. Şi aceasta se datorează numai întăririi valorii supravieţuirii prin asociere, pe care nenumăratele mulţimi de oameni nu au reuşit până în prezent nici să o oprească, nici să o distrugă, civilizaţia umană.

Societatea culturală contemporană este un fenomen mai degrabă recent. Acest lucru este bine demonstrat de supravieţuirea, la ora actuală, a unor astfel de condiţii sociale primitive, cum sunt de pildă acelea care îi caracterizează pe aborigenii australieni, pe boşimanii şi pe pigmeii din Africa. La aceste popoare înapoiate se mai poate încă observa ceva din ostilitatea tribală, din suspiciunea personală şi din alte trăsături foarte antisociale atât de caracteristice tuturor raselor primitive. Aceste jalnice rămăşiţe de popoare antisociale ale trecutului sunt o mărturie elocventă a faptului că tendinţa individualistă naturală a omului nu se poate măsura cu succes cu organizările şi cu asocierilor de avansare socială, mai eficiente şi mai puternice. Aceste rase antisociale înapoiate şi suspicioase, ale căror dialecte sunt altele la fiecare şaizeci sau optzeci de kilometri, arată în ce lume aţi fi riscat să trăiţi dacă nu ar fi existat învăţăturile statului major corporal al Prinţului Planetar şi aporturile ulterioare ale grupului adamic de elevatori rasiali.

Expresia modernă "întoarcere la natură" este o iluzie a ignoranţei, o credinţă în realitatea unei străvechi "epoci de aur" imaginare. Legenda epocii de aur are drept singură bază faptul istoric al existenţei Dalamatiei şi al Edenului, însă aceste societăţi ameliorate erau departe de a realiza visele utopice.

## 2.FACTORII DE PROGRES SOCIAL

Societatea civilizată rezultă din eforturile iniţiale ale oamenilor de a-şi depăşi aversiunea lor faţă de izolare, ceea ce nu implică în mod necesar o afecţiune reciprocă, iar prezenta stare turbulentă a anumitor grupuri primitive ilustrează bine dificultăţile care au fost traversate de primele triburi. Cu toate că membrii unei civilizaţii pot să se rănească şi să se bată şi, cu toate că civilizaţia însăşi poate să apară ca o serie incoerentă de încercări şi de lupte, ea nu demonstrează mai puţin un efort susţinut împotriva monotoniei muritoare a stagnării.

Nivelul inteligenţei a contribuit mult la ritmul progresului cultural, însă societatea are drept scop esenţial diminuarea elementului risc în modul de viaţă individual. Ea a progresat exact în măsura în care a reuşit să diminueze suferinţa şi să sporească elementul plăcere în viaţă. Acesta este modul în care întreg corpul social avansează încet către ţelul destinului său — supravieţuirea sau dispariţia — în funcţie de scopul său, care poate fi autoconservarea sau autosatisfacerea. Autoconservarea face să se nască societatea, în timp ce excesul de autosatisfacere distruge civilizaţia.

O societate se preocupă de autoperpetuare, de autoconservare şi de autosatisfacere, însă realizarea de sine umană este demnă de a deveni obiectivul imediat al multor grupuri culturale.

Instinctul de turmă al omului natural nu prea este suficient pentru a explica dezvoltarea unor organizări sociale de felul celor care există în prezent pe Urantia. Cu toate că această tendinţă gregară înnăscută este la baza societăţii umane, o mare parte a sociabilităţii omului reprezintă ceva dobândit. Două mari influenţe care contribuie la asocierile primitive de fiinţe umane au fost foamea şi iubirea sexuală, nevoi instinctuale pe care oamenii le împărtăşesc cu lumea animală. Două alte sentimente care le-au apropiat pe fiinţele umane şi le-au ţinut laolaltă au fost vanitatea şi frica, în special frica de fantome.

Istoria nu este decât documentarul luptei milenare a oamenilor pentru hrana lor. *Omul primitiv nu gândea decât atunci când îi era foame*; faptul de a economisi hrană a fost prima sa renunţare, primul său act de autodisciplină. Odată cu dezvoltarea societăţii, foamea a încetat să fie singurul motiv de asociere; numeroase alte feluri de foame, dorinţa de a îndeplini nevoi diverse, au condus toate omenirea la asocierea şi mai strânsă. Însă societatea de astăzi este dezechilibrată de pe urma creşterii excesive a presupuselor nevoi umane. Civilizaţia occidentală a secolului al douăzecilea geme de epuizare sub apăsarea enormei greutăţi a luxului şi înmulţirii dezordonate a dorinţelor şi a poftelor umane. Societatea modernă suportă încordarea uneia dintre fazele ei cele mai periculoase de interasociere la scară mare şi de interdependenţă de un grad înalt de complexitate.

Presiunea socială a foamei, a vanităţii şi a fricii de fantome era continuă, însă cea a satisfacerii sexuale era temporară şi sporadică. Ea însăşi, dorinţa sexuală, nu constrângea pe bărbaţii şi pe femeile primitive să îşi asume sarcinile grele ale întreţinerii unui cămin. Căminul primitiv era fondat pe efervescenţa sexuală a masculului privat de satisfacţii frecvente, şi pe profunda dragoste maternă a femeii, iubirea pe care o împărtăşeşte într-o anumită măsură cu femelele tuturor animalelor superioare. Prezenţa unui copil lipsit de apărare a determinat prima diferenţiere între activităţile masculine şi feminine; femeia a trebuit să întreţină un domiciliu fix în care putea să cultive solul. Din timpurile cele mai îndepărtate locul în care se adăposteşte femeia a fost considerat întotdeauna ca fiind acasă.

Femeia a devenit deci, încă de la început, indispensabilă evoluţiei planului social însă, mai puţin din cauza unei efemere pasiuni sexuale decât ca urmare a unei *nevoi de hrană*. Ea era o parteneră esenţială autoconservării; ea era un furnizor de hrană, un animal de povară şi o tovarăşă capabilă să îndure mari abuzuri fără a avea resentimente violente; în plus, toate aceste trăsături dezirabile reprezentau un mijloc mereu prezent de satisfacere sexuală.

Aproape toate valorile durabile ale civilizaţiei îşi au rădăcinile în familie. Familia a fost primul grup paşnic încununat de succes, deoarece bărbatul şi femeia au învăţat să împace antagonismele lor, transmiţând în acelaşi timp ocupaţii paşnice copiilor lor.

Funcţiunea căsătoriei în evoluţie este de a asigura supravieţuirea rasei şi nu numai realizarea unei fericiri personale. Adevăratele obiective ale căminului constau în a se întreţine şi a se înmulţi. Satisfacţia egoistă este subiacentă; ea nu este esenţială decât ca stimulent asigurând asocierea sexuală. Natura cere supravieţuirea, însă artele civilizaţiei nu au încetat să mărească plăcerile căsătoriei şi satisfacţiile vieţii de familie.

Dacă am lărgi noţiunea de vanitate pentru a face să cuprindă orgoliul, ambiţia şi onoarea, am putea atunci să ne dăm seama nu numai de felul în care aceste tendinţe contribuie la formarea asocierilor umane, ci şi de modul în care ele îi menţin pe oamenii alături unii de alţii, deoarece aceste sentimente ar fi deşarte fără un public în faţa căruia să se afişeze. La vanitate s-au adăugat, în curând, alte sentimente şi alte impulsuri care au necesitat o arenă socială unde să se etaleze şi să se satisfacă. Acest grup de sentimente a dat naştere primelor manifestări ale tuturor artelor şi ceremoniilor, precum şi tuturor formelor de competiţii şi jocuri sportive.

Vanitatea a contribuit puternic la naşterea societăţii, însă în momentul în care sunt făcute aceste revelaţii, strădaniile întortocheate ale unei generaţii vanitoase ameninţă să invadeze şi să subjuge întreaga structură complexă a unei civilizaţii înalt specializate. Nevoia de plăcere a depăşit de mult timp foamea; obiectivele sociale legitime de autoconservare se transformă rapid în forme grosiere şi ameninţătoare de autosatisfacere. Autoconservarea edifică societatea, dezlănţuirea autosatisfacerii distruge infailibil civilizaţia.

## 3.INFLUENŢA SOCIALIZANTĂ A FRICII DE FANTOME

Dorinţele primitive au produs societatea originară, însă teama de fantome a asigurat coeziunea sa şi a imprimat existenţei sale un aspect extrauman. Teama obişnuită avea o origine fiziologică: teama de durere fizică, foamea nepotolită, sau vreo calamitate terestră, în timp ce teama de fantome a fost un fel de teroare nouă şi formidabilă.

Cel mai important factor individual din evoluţia societăţii umane a fost, probabil, faptul de a visa fantome. Cu toate că cea mai mare parte a viselor au tulburat profund mintea primitivă, fantomele apărute în vis i-au terorizat, literalmente, pe primii oameni, şi au determinat visătorii superstiţioşi să se arunce unii în braţele altora cu o voinţă sinceră de asociere pentru a se proteja reciproc contra pericolelor invizibile, vagi şi imaginare ale lumii spiritelor. Faptul de a visa fantome a fost una dintre diferenţele care au apărut cel mai devreme între mintea umană şi mintea animală. Animalele nu îşi imaginează supravieţuirea după moarte.

Pe lângă factorul constituit de fantome, toată această societate a fost întemeiată pe instincte biologice şi pe nevoi fundamentale, însă teama de fantome a introdus în civilizaţie un factor nou, o teamă care se îndepărtează şi merge dincolo de nevoile elementare ale individului, şi se ridică chiar mult deasupra luptelor de supravieţuire a colectivităţilor. Groaza de spiritele plecate ale celor morţi pune în lumină o nouă şi o uimitoare formă de frică, o teroare apăsătoare şi puternică, care a dat o lovitură de bici structurilor sociale destrămate ale primelor epoci şi a provocat formarea grupurilor primitive mai serios disciplinate şi mai bine controlate ale timpurilor străvechi. Prin teama superstiţioasă de ireal şi supranatural, această superstiţie lipsită de sens care subzistă încă în parte, a pregătit mintea oamenilor pentru o descoperire ulterioară, aceea a "fricii de Dumnezeu, care este începutul înţelepciunii". Fricile neîntemeiate ale evoluţiei sunt destinate să fie înlocuite de teama respectuoasă faţă de

Deitate insuflată de revelaţie. Cultul primitiv al fricii de fantome a devenit o legătură socială puternică şi, din acele zile îndepărtate, omenirea s-a străduit mai mult sau mai puţin să atingă spiritualitatea.

Foamea şi iubirea au apropiat oamenii. Vanitatea şi frica de fantome i-au ţinut laolaltă, însă aceste sentimente singure, fără influenţa revelaţiilor pacificatoare, nu au cum să îndure încordarea provocată de suspiciunile şi de iritările interasocierilor umane. Fără ajutorul surselor supraumane, coarda socială a ajuns să se ruptă atunci când a atins anumite limite. Iar aceste influenţe însăşi, ale mobilizării sociale — foame, iubire, vanitate şi frică — conspiră atunci la împingerea omenirii în război şi în vărsările de sânge.

Tendinţa la pace a rasei umane nu este un dar natural; ea derivă din învăţăturile religiei revelate, din experienţa acumulată a raselor aflate în progres şi, în special, din învăţăturilor lui Isus, Prinţul Păcii.

## 4.EVOLUŢIA OBICEIURILOR

Toate instituţiile sociale moderne izvorăsc din evoluţia obiceiurilor primitive ale strămoşilor voştri sălbatici; convenţiile de astăzi sunt obiceiurile de ieri lărgite şi modificate. Ceea ce este obişnuinţa pentru individ, este obiceiul pentru grup, iar obiceiurile grupurilor se transformă în uzanţe populare sau în tradiţii tribale, în convenţii de masă. Toate instituţiile societăţii umane contemporane îşi au originea lor modestă în aceste prime începuturi.

Trebuie să ne aducem aminte că obiceiurile s-au născut într-un efort de a adapta viaţa grupurilor la condiţiile de existenţă în masă. Obiceiurile au fost prima instituţie socială a omului. Toate aceste reacţii tribale au rezultat din eforul de a evita durerea şi umilirea, căutând în acelaşi timp să se bucure de plăceri şi de putere. Originea uzanţelor populare, ca şi aceea a limbilor este întotdeauna inconştientă şi neintenţională, şi de aceea întotdeauna învăluită în mister.

Teama de fantome l-a determinat pe omul primitiv să ia în considerare supranaturalul; ea a stabilit, de asemenea, baze solide pentru puternicele influenţe sociale ale eticii şi ale religiei, care la rândul lor au păstrat intacte, din generaţie în generaţie, obiceiurile şi moravurile societăţii. Singurul lucru care a stabilit şi cristalizat de timpuriu moravurile a fost credinţa că cei morţi se ţineau cu invidie de felul în care trăiseră şi muriseră. Se credea, deci, că ei i-ar pedepsi implacabil pe cei vii care îndrăzneau să trateze cu neglijenţă lipsită de respect regulile de viaţă pe care ei le-au respectat în timp ce erau, ei înşişi, trăitori în trup. Această doctrină este perfect ilustrată prin respectul pe care rasa galbenă îl poartă actualmente faţă de strămoşii ei. Religiile primitive care au apărut mai târziu au întărit puternic acţiunea fricii de fantome, stabilizând obiceiurile, însă dezvoltarea civilizaţiei a eliberat progresiv omenirea de legăturile fricii şi de temerile superstiţiei.

Înainte de eliberarea şi liberalizarea aduse de învăţătura maeştrilor din Dalamatia, omul era victima neputincioasă a ritualului moravurilor. Sălbaticul primitiv era prizonierul unui ceremonial fără sfârşit; tot ceea ce făcea, de dimineaţă, de la trezire, şi până în momentul în care se ducea la culcare seara în caverna sa, trebuia să fie îndeplinit cu minuţiozitate, într-un fel anume, conform uzanţelor populare ale tribului său. El era sclavul tiraniei obiceiurilor; viaţa sa nu comporta nimic liber, spontan sau original. Nici un progres natural nu îl ducea către o existenţă mentală, morală sau socială superioară.

Omul primitiv era prizonierul unei stări de obişnuinţă; sălbaticul era un veritabil sclav al uzanţelor însă, din timp în timp, au apărut tipuri variante de personalităţi care au îndrăznit să inaugureze noi moduri de gândire şi metode de viaţă ameliorate. Cu toate acestea, inerţia omului primitiv constituie frâna securităţii biologice contra grabei de a se lansa prea brusc în ajustările defectuoase şi dezastruoase care însoţeau o civilizaţie care progresează prea repede.

Cu toate acestea, aceste obiceiuri nu sunt un rău lipsit de contrapondere; evoluţia lor trebuia să continue. Este aproape fatal pentru menţinerea civilizaţiei să se dorească modificarea ei în mod global, printr-o revoluţie radicală. Obiceiul a reprezentat firul continuităţii civilizaţiei. Calea istoriei umane este jalonată de vestigii de obiceiuri abandonate şi de practici sociale perimate, însă nici o civilizaţie nu a supravieţuit abandonând obiceiurilor sale decât dacă a adoptat obiceiuri mai bune şi mai potrivite.

Supravieţuirea unei societăţi depinde, în principal, de evoluţia progresivă a obiceiurilor sale. Procesul evoluţiei obiceiurilor este fondat pe dorinţa de a experimenta; idei noi sunt afirmate, începe concurenţa. O civilizaţie în progres îmbrăţişează ideile avansate şi durează; timpul şi circumstanţele au ales în cele din urmă grupul cel mai apt să supravieţuiască. Acest lucru nu înseamnă că fiecare schimbare distinctă şi izolată, în compoziţia societăţii umane, a reprezentat un câştig. Nu, cu siguranţă nu, însă au existat nenumărate regrese în lunga luptă a civilizaţiei Urantiei către progres.

## 5.TEHNICILE PĂMÂNTULUI — MEŞTEŞUGURILE DE ÎNTREŢINERE

Pământul este teatrul societăţii; oamenii sunt actorii. Omul trebuie întotdeauna să îşi adapteze jocul pentru a se conforma situaţiei pământului. Evoluţia obiceiurilor depinde întotdeauna de raporturile oameni-sol. Acest lucru este adevărat, cu toate că e greu să se facă o distincţie. Tehnicile oamenilor de tratare a solului sau meşteşugurile gospodăreşti, plus standardele lor de viaţă formează totalul uzanţelor populare care constituiau obiceiurile, iar suma adaptărilor umane la exigenţele vieţii corespunde civilizaţiei lor culturale.

Primele culturi ale omului au apărut de-a lungul fluviilor emisferei orientale; pe de altă parte, au existat alte patru mari etape în mersul înainte al civilizaţiei:

1.*Stadiul culegerii*. Constrângerea alimentară, foamea, a condus la prima formă de organizare industrială, lanţurile primitive de strângere a hranei. Traseul străbătut de marşul foamei pe terenul recoltei în căutarea hranei se întindea uneori până la cincisprezece kilometri. A fost stadiul primitiv al culturii nomade, şi acesta este modul de viaţă al boşimanilor din Africa de astăzi.

2.*Stadiul vânătorii*. Invenţia armelor-unelte a permis oamenilor să devină vânători şi să se elibereze astfel de o mare parte a sclaviei hranei. Un andonit mai isteţ care şi-a rănit grav pumnul într-o luptă violentă a descoperit ideea de a utiliza în locul mâinii un băţ lung la capătul căruia legase cu tendoane de animale o bucată de cremene dură care să ţină loc de pumn. Numeroase triburi au făcut, fiecare la rândul lor, descoperiri de acest gen, şi aceste diverse forme de ciocane reprezentau unul din cei mai mari paşi înainte ai civilizaţiei umane. Anumiţi indigeni australieni nu au depăşit deloc acest stadiu la ora actuală.

Oamenii albaştri au devenit vânători şi experţi în punerea capcanelor; blocând râurile, ei prindeau mari cantităţi de peşte pe care le uscau pentru a le transforma în provizii de iarnă. Multe forme de laţuri şi de capcane ingenioase au fost folosite pentru a prinde animale, însă rasele cele mai primitive nu vânau animalele mari.

3.*Stadiul pastoral*. Această fază a civilizaţiei a fost făcută posibilă de domesticirea animalelor. Arabii şi băştinaşii din Africa au figurat printre popoarele pastorale cele mai recente.

Viaţa pastorală a permis o atenuare suplimentară la sclavia alimentară. Omul a învăţat să trăiască din dobânda capitalului său, din creşterea turmei sale. El a avut astfel mai multă tihnă pentru a se cultiva şi a se perfecţiona.

Societatea prepastorală fusese o societate de cooperare sexuală, însă extinderea creşterii a împins femeia în prăpastia a sclaviei sociale. În epocile primitive, bărbatul avea îndatorirea să asigure hrana animală, în timp ce femeia trebuia să furnizeze legumele comestibile. Demnitatea statutului feminin a scăzut deci considerabil imediat ce bărbatul a intrat în era pastorală a existenţei sale. Femeia a trebuit încă să lucreze pentru a produce alimentele vegetale necesare subzistenţei, în timp ce bărbatul nu a mai avut altceva de făcut decât să se bazeze pe turma sa pentru a asigura hrană animală din belşug. Bărbatul a devenit astfel relativ independent de femeie, iar statutul femeii a scăzut constant, pe toată durata epocii pastorale. Către sfârşitul acestei perioade, femeia nu era nimic mai mult decât un animal uman, constrânsă să muncească şi să poarte în pântecele ei vlăstarul bărbatului, la fel cum animalele turmelor de la care te aşteptai să muncească şi să se înmulţească. Bărbaţii epocii pastorale îşi iubeau mult vitele; este cu atât mai regretabil că nu au putut să dezvolte o afecţiune mai profundă pentru femeile lor.

4.*Stadiul agricol*. Această eră a fost determinată de cultivarea plantelor, care reprezintă tipul cel mai elevat al civilizaţiei materiale. Caligastia şi Adam s-au străduit, amândoi, să-i înveţe pe oameni horticultura şi agricultura. Adam şi Eva au fost grădinari şi nu păstori, deoarece în acea epocă grădinăritul era o formă avansată de cultură. Cultura plantelor exercită o influenţă înnobilatoare asupra tuturor raselor omenirii. Agricultura a făcut mai mult decât să împătrească raportul oameni-sol al lumii; ea se poate împleti cu ocupaţiile pastorale ale stadiului precedent. Când cele trei stadii se intersectează, bărbatul vânează, iar femeia cultivă solul.

Au existat întotdeauna fricţiuni între păstori şi lucrătorii pământului. Vânătorul şi păstorul sunt militanţi şi rebeli; agricultorul este mai pacific. Asocierea cu animalele sugerează lupta şi forţa; asocierea cu plantele insuflă răbdare, linişte şi pace. Agricultura şi industria sunt activităţile păcii, însă punctul lor slab comun, ca activităţi sociale pe plan mondial, este monotonia lor şi lipsa lor de aventură.

Societatea umană a evoluat plecând de la stadiul vânătorii şi a trecut prin acela al creşterii animalelor, pentru a atinge stadiul teritorial al agriculturii. Fiecare etapă a acestui progres al civilizaţiei a fost marcat de o diminuare constantă a nomadismului. Oamenii au început să trăiască din ce în ce mai mult în căminul lor.

Acum industria se adaugă agriculturii, odată cu o creştere corespunzătoare a urbanizării şi o înmulţire a grupurilor neagricole printre clasele de cetăţeni, însă o civilizaţie industrială nu poate spera să supravieţuiască decât dacă conducătorii ei îşi dau seama că dezvoltările sociale, chiar şi cele mai elevate, trebuie întotdeauna să se sprijine pe o bază agricolă sănătoasă.

## 6.EVOLUŢIA CULTURII

Omul este o făptură a solului, un copil al naturii; oricare ar fi eforturile lui de a scăpa de pământ, până la urmă este sortit să eşueze. "Ţărână eşti şi în ţărână te vei întoarce" este literalmente adevărat pentru întreaga omenire. Lupta fundamentală a omului a fost şi va fi întotdeauna pentru pământ. Primele grupări de fiinţe umane primitive au avut drept obiectiv câştigarea acestor bătălii pentru pământ. Raportul oameni-sol este subiacent oricărei civilizaţii sociale.

Inteligenţa omului, prin intermediul meşteşugurilor şi ştiinţelor, a mărit productivitatea pământului. În acelaşi timp, înmulţirea naturală a urmaşilor lui a fost pusă sub control, asigurându-se astfel mijloacele de trai şi timpul liber care să permită stabilirea unei civilizaţii culturale.

Societatea umană este controlată de o lege decretând că populaţia trebuie să difere în proporţie directă cu îndeletnicirile pământului şi în proporţie inversă cu un nivel de viaţă dat. De-a lungul acestor epoci primitive, ba chiar mai mult decât în prezent, legea ofertei şi a cererii, referitoare la om şi pământ, a determinat valoarea estimativă a unuia şi a celuilalt. Pe parcursul perioadelor în care erau multe pământuri libere — teritorii neocupate — nevoia oamenilor era mare, iar valoarea vieţii umane era, aşadar, puternic ridicată; pierderile de vieţi erau atunci considerate ca fiind cele mai groaznice lucruri. Pe parcursul perioadelor de împuţinare a pământurilor libere şi de suprapopularea care vine odată cu faptul acesta, viaţa umană reprezenta, comparativ, o valoare mai mică, astfel încât războiul, foametea şi epidemiile erau atunci considerate cu mai puţină preocupare.

Când productivitatea pământului scade, sau când populaţia creşte, inevitabila luptă este reluată, şi ies atunci la suprafaţă cele mai rele trăsături ale naturii umane. Creşterea randamentului pământului, răspândirea meşteşugurilor mecanice, precum şi reducerea populaţiei, tind toate să încurajeze cea mai bună parte a naturii umane.

Societatea de pionieri a produs mâna de lucru necalificată; artele frumoase şi adevăratul progres ştiinţific, precum şi cultura spirituală, au prosperat întotdeauna mai bine în marile centre de viaţă întreţinute de o populaţie agricolă şi industrială la care raportul oameni-sol este uşor mai mic. Oraşele amplifică întotdeauna potenţialul locuitorilor lor, atât în bine cât şi în rău.

Mărimea familiilor a fost mereu sub influenţa nivelului de trai; cu cât nivelul creşte cu atât numărul de copii descreşte, până în punctul în care familia se stabilizează sau se stinge treptat.

De-a lungul epocilor, nivelele de trai au determinat calitatea unei populaţii supravieţuitoare, în contrast cu simpla cantitate. Nivele de viaţă ale unei clase locale dau naştere unor noi caste sociale, unor noi obiceiuri. Când nivelele de viaţă devin prea complicate sau comportă un lux excesiv, ele se îndreaptă rapid către sinucidere. Castele rezultă direct din puternica presiune socială a unei concurenţe acerbe cauzată de densitatea populaţiei.

Rasele primitive au recurs adesea la practici menite să restrângă populaţia. Toate triburile primitive ucideau copiii cu malformaţii sau care erau bolnavi. Înaintea epocii în care soţiile erau cumpărate, fetiţele erau adesea ucise la naştere. Noii născuţi erau uneori strangulaţi, însă metoda cea mai răspândită era lăsarea în voia soartei. Un tată de gemeni insista, în general ca unul din doi să fie ucis, deoarece credea că naşterile multiple se datorau magiei sau infidelităţii. Cu toate acestea, gemenii de acelaşi sex erau, în general, cruţaţi. Cu toate că aceste tabuuri privitoare la gemeni fuseseră aproape universale, ele nu au făcut niciodată parte din obiceiurile andoniţilor. Aceste popoare considerau întotdeauna gemenii ca fiind prevestiri de noroc.

Numeroase rase au învăţat tehnica avortului, şi această practică a devenit foarte curentă după stabilirea tabuului asupra copiilor celibatarilor. Tinerele fete au avut mult timp obiceiul de a-şi omorî copilul , însă în grupurile mai civilizate aceşti copii nelegitimi au devenit protejaţii bunicilor după mamă. Numeroase clanuri primitive au fost virtual exterminate atât prin practicarea avortului, cât şi prin aceea a infanticidului. Cu toate

acestea, în ciuda tiraniei obiceiurilor, rareori vedeai ucişi copiii dacă apucau să ajungă la sân, căci iubirea maternă era prea puternică.

În secolul al douăzecilea rămân încă reminiscenţe ale acestor practici primitive de control al naşterilor. Într-un trib din Australia, mamele refuză să crească mai mult de doi sau trei copii. Nu cu foarte mult timp în urmă, membrii unui grup canibal îl mâncau pe fiecare al cincilea copil născut. În Madagascar, există unele triburi care îşi mai omoară încă toţi copiii născuţi în anumite zile nefaste, şi această practică provoacă moartea a aproximativ douăzeci şi cinci la sută din noii născuţi.

Din punct de vedere mondial, suprapopulaţia nu a provocat niciodată o problemă gravă în trecut însă, dacă războaiele se împuţinează şi ştiinţa reuşeşte să stăpânească treptat bolile umane, ea poate deveni o problemă serioasă într-un viitor apropiat. Într-un moment ca acesta se va prezenta marea probă a înţelepciunii în conducerea lumii. Vor avea ei oare, conducătorii Urantiei, clarviziunea şi curajul de a încuraja înmulţirea fiinţelor umane medii şi stabilizate sau o vor favoriza pe aceea a grupurilor extreme, de o parte aflându-se acelea care depăşesc normalul, şi de altă parte masa considerabil crescută de fiinţe inferioare normale? Omul normal ar trebui să fie încurajat, căci el este coloana vertebrală a civilizaţie şi sursa geniilor mutante ale rasei. Omul inferior normalului ar trebui să fie ţinut sub controlul societăţii. El nu ar trebui lăsat să se reproducă mai mult decât este necesar pentru munca de pe nivelele inferioare ale industriei, muncă care cere o inteligenţă ce depăşeşte nivelul animal, însă care impun activităţi de un nivel atât de scăzut, încât se dovedesc o adevărată sclavie şi o reală constrângere pentru tipurile superioare ale omenirii.

[Prezentat de un melchizedek staţionat anterior pe Urantia.]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A III-A - ISTORIA URANTIEI

## CAPITOLUL 69 - INSTITUŢIILE UMANE PRIMITIVE

Pe plan emoţional, omul îi transcende pe strămoşii săi animale prin aptitudinea sa de apreciere a umorului, a artei şi a religiei. Pe plan social, omul îşi arată superioritatea fabricând unelte, comunicându-şi gândurile şi întemeind instituţii.

Când fiinţele umane rămân mult timp grupate în societate, aceste colectivităţi antrenează întotdeauna crearea anumitor sfere de activitate care culminează în instituţii. Aproape toate instituţiile umane au făcut să apară o economie de muncă, contribuind în acelaşi timp, într-o anumită măsură, la creşterea securităţii colective.

Omul civilizat se mândreşte mult cu caracterul, cu stabilitatea şi cu permanenţa instituţiilor sale stabilite, însă toate instituţiile umane nu reprezintă decât moravurile dobândite ale trecutului, aşa cum au fost ele păstrate prin tabuuri şi învăluite în demnitate prin religie. Aceste baze au devenit tradiţii, şi tradiţiile s-au metamorfozat până la urmă în convenţii.

## 1.INSTITUŢIILE UMANE FUNDAMENTALE

Toate instituţiile umane răspund la o anumită nevoie socială trecută sau prezentă, cu toate că dezvoltarea lor excesivă scade infailibil valoarea proprie a individului, eclipsând personalitatea şi diminuând iniţiativele. Omul ar trebui să îşi controleze instituţiile, şi nu să se lase dominat de aceste creaţii ale unei civilizaţii în progres.

Instituţiile umane aparţin unor trei clase generale:

1.*Instituţiile autoconservării*. Aceste instituţii conţin practicile apărute sub influenţa foamei şi a instinctelor de conservare legate de aceasta. Ele includ industria, proprietatea, războiul de interese, precum şi întreaga maşinărie reglatoare a societăţii. Mai devreme sau mai târziu, instinctul fricii a condus la stabilirea acestor instituţii de supravieţuire prin modalitatea tabuurilor, a convenţiilor şi a sancţiunilor religioase, însă frica, ignoranţa şi superstiţia au jucat un rol predominant în crearea şi dezvoltarea ulterioară a tuturor instituţiilor umane.

2.*Instituţiile autoperpetuării*. Acestea sunt creaţiile societăţii născute din apetitul sexual, din instinctul matern şi din sentimentele afective superioare ale raselor. Ele cuprind ocrotirea socială a căminului şi a şcolii, a vieţii familiale, a educaţiei, a eticii şi a religiei. Ele conţin obiceiurile căsătoriei, războiul de apărare, precum şi edificarea căminului.

3.*Practicile satisfacerii de sine*. Sunt practicile născute din tendinţele spre vanitate şi din sentimentele de orgoliu. Aici intră unele obiceiuri de port şi de împodobire personală, uzanţe sociale, războaie de prestigiu, dans, distracţii, jocuri, precum şi alte forme de plăceri senzuale. Civilizaţia nu a produs însă niciodată instituţii speciale pentru satisfacerile personale.

Aceste trei grupuri de practici sociale sunt intim legate şi interdependente. Ele reprezintă pe Urantia o organizare complexă care funcţionează ca un singur mecanism social.

## 2.ÎNCEPUTUL INDUSTRIEI

Industria primitivă a luat lent formă ca asigurare contra terorilor foametei. De la începutul existenţei sale, omul a început să ia exemplu de la anumite animale care strângeau hrană în timpul perioadelor de supraabundenţă în vederea zilelor de penurie.

Înainte de apariţia frugalităţii incipiente şi a industriei primitive, triburile erau, în general, reduse la sărăcie şi la veritabile suferinţe. Omul primitiv trebuia să intre în competiţie cu toată lumea animală pentru a-şi găsi hrană. Greutatea competiţiei împinge întotdeauna omul spre nivelul animalului; sărăcia este starea sa naturală şi tiranică. Bogăţia nu este un dar al naturii, ea rezultă din muncă, din cunoaştere şi din organizare.

Omul primitiv şi-a dat rapid seama de avantajele asocierii; asocierea conduce la organizare, şi primul rezultat al organizării a fost diviziunea muncii, cu economia ei imediată de timp şi de materiale. Aceste specializări ale muncii s-au născut dintr-o adaptare la presiunile exterioare, urmând liniile celei mai mici rezistenţe. Sălbaticii primitivi nu s-au angajat niciodată în mod voluntar sau de la sine într-o muncă reală. Acest lucru a fost făcut prin constrângerea necesităţilor care i-a forţat să se adapteze.

Omului primitiv nu îi plăcea să muncească prea mult, şi nu se grăbea niciodată, decât dacă se găsea în faţa unui adevărat pericol. Timpul considerat ca element al muncii, ideea de a atinge un anumit scop într-un anumit termen, reprezintă noţiuni în întregime moderne. Strămoşii nu erau niciodată pripiţi; numai dubla exigenţă a unei lupte acerbe pentru existenţă şi progresul constant al nivelelor de viaţă au fost cele care au împins rasele primitive natural indolente pe căile industriei.

Munca şi eforturile de a concepe îl disting pe om de animal, ale cărui eforturi sunt esenţialmente instinctive. Necesitatea de a lucra este cea mai mare binecuvântare pentru om; toţi membrii statului major al Prinţului trudeau — ei se străduiau mult de să înnobileze munca fizică pe Urantia. Adam a fost un grădinar; Dumnezeul evreilor lucra — el era creatorul şi susţinătorul tuturor lucrurilor. Evreii au fost primul trib care au acordat o importanţă supremă industriei; ei au fost primul popor care şi-a dat seama că "acela care nu munceşte nu va mânca". Însă numeroase religii ale lumii s-au întors la idealul primitiv al trândăviei. Jupiter era un petrecăreţ, iar Buddha a devenit un cumpătat adept al tihnei.

Triburile sangice au fost destul de ingenioase când s-au aflat departe de tropice. Însă a fost o foarte lungă luptă între leneşii adepţi ai magiei şi apostolii muncii — cei prevăzători.

Prima măsură de prevedere umană a avut ca obiectiv conservarea focului, a apei şi a hranei. Însă omul primitiv era un aruncător de zaruri înnăscut; el dorea, întotdeauna, să aibă ceva pe degeaba, şi în acele timpuri străvechi succesele obţinute printr-o muncă asiduă au fost prea adesea atribuite magiei. Numai după multă vreme magia a cedat locul prevederii, abnegaţiei şi industriei.

## 3.SPECIALIZAREA MUNCII

În societatea primitivă, diviziunea muncii a fost determinată de circumstanţe, mai întâi naturale, apoi sociale. Ordinea primitivă a specializărilor a fost următoarea:

1.*Specializarea bazată pe sex*. Munca femeii s-a găsit determinată de prezenţa selectivă a copiilor; în mod firesc femeile îşi iubesc copiii mai mult decât o fac bărbaţii. Femeia a devenit astfel lucrătoarea de rutină, în timp ce bărbatul vâna şi se bătea, trecând prin perioade net marcate de muncă şi de odihnă.

De-a lungul timpurilor, tabuurile au contribuit la menţinerea strictă a femeii în propriul ei domeniu. Bărbatul a ales, într-o formă cât se poate de egoistă, munca cea mai agreabilă, lăsând femeii corvezile de zi cu zi. Bărbatului i-a fost, întotdeauna, ruşine să facă munca femeii, însă femeia nu a arătat niciodată vreo reţinere în realizarea muncii bărbatului. Să notăm totuşi un fapt ciudat: bărbatul şi femeia au lucrat întotdeauna împreună la construirea şi la mobilarea căminului.

2.*Modificările care rezultă din vârstă şi din boală*. Aceste diferenţe au determinat următoarea diviziune a muncii. Bărbaţii vârstnici şi infirmii au fost puşi încă de demult la confecţionarea uneltelor şi armelor. Li s-a încredinţat, mai târziu, construcţia reţelelor de irigaţii.

3.*Diferenţierile fondate pe religie*. Vracii vindecători au fost primele fiinţe umane care au fost scutite de muncă fizică; ei au constituit clasa precursoare profesiilor. Fierarii au format un mic grup aflat în concurenţă cu cel al vracilor vindecători, ca magicieni. Iscusinţa lor în a prelucra metalele i-au făcut pe oameni să se teamă de ei. "Fierarii albi" şi "fierarii negri" au dat naştere la credinţa primitivă în magia albă şi în magia neagră. Această credinţă s-a ataşat mai târziu superstiţiei privitoare la existenţa fantomelor bune şi rele şi a spiritelor bune şi rele.

Fierarii au fost primul grup nereligios care a beneficiat de privilegii speciale. Ei erau consideraţi neutri în vremurile de război şi acest răgaz a dus la transformarea lor, ca clasă, în politicienii societăţii primitive. Însă fierarii au abuzat în mod grosolan de privilegiile lor, şi au devenit ţinta unei uri universale pe care concurenţii lor, vracii şi vindecătorii, s-au grăbit să o aţâţe. În această primă probă de forţă dintre ştiinţă şi religie, religia, sau mai degrabă superstiţia, a ieşit triumfătoare. După ce au fost izgoniţi din sate, fierarii au ţinut primele hanuri, primele hoteluri de la marginea aşezărilor aglomerate.

4.*Stăpânii şi sclavii*. Relaţiile dintre învingători şi învinşi au produs o nouă diferenţiere a muncii care a semnificat începutul sclaviei umane.

5.*Diferenţierile fondate pe diverse înzestrări fizice şi psihice*. Diferenţierile ce ţin de firea oamenilor au favorizat şi alte diviziuni ale muncii, deoarece nu toate fiinţele umane se nasc egale.

Primii specialişti ai industriei au fost cioplitorii de cremene şi zidarii; pe urmă au venit fierarii. Ulterior s-au dezvoltat şi specializările colective; familiile şi clanurile întregi s-au dedicat anumitor tipuri de muncă. Originea uneia din cele mai vechi caste de preoţi, în afară de vrăjitorii tribali, a provenit din glorificarea superstiţioasă a unor familii de remarcabili fabricanţi de săbii.

Primii specialişti colectivi ai industriei au fost exportatorii de sare gemă şi de vase. Femeile fabricau oale simple, iar bărbaţii oalele ornate. În anumite triburi, secerele şi coasele erau făcute de femei, iar în altele de către bărbaţi.

Primii comercianţi au fost femeile. Ele erau folosite ca iscoade, iar comerţul lor era o activitate secundară. Comerţul s-a extins de la început, femeile servind ca intermediari — samsari. Apoi a apărut o clasă de neguţători,

care percepea un comision pentru serviciile ei. Creşterea trocului între grupuri a dat naştere comerţului, iar schimbul de mână de lucru specializată a urmat schimbului de obiecte.

## 4.ÎNCEPUTURILE COMERŢULUI

La fel cum căsătoria prin contract a urmat căsătoriei prin capturare, tot astfel, comerţul prin schimb a urmat luării cu forţa. Însă o lungă perioadă de piraterie a intervenit între practicile primitive ale trocului mut şi comerţul ulterior bazat pe metode de schimb moderne.

Primele trocuri au fost efectuate de comercianţi înarmaţi, care îşi lăsau bunurile pe un teren neutru. Femeile au ţinut primele pieţe; ele au fost negustorii cei mai vechi, deoarece ele erau cele care purtau poverile; bărbaţii erau războinici. Tejghelele folosite la vânzare au apărut foarte devreme, sub forma unui zid, suficient de lat încât să-i împiedice pe comercianţi de a se ajunge unii la alţii cu armele.

Se folosea un fetiş care să vegheze asupra bunurilor depuse pentru trocul mut. Aceste locuri de piaţă erau la adăpost de furt; nimic nu putea fi retras altfel decât prin troc sau prin vânzare; cu un idol de veghe, bunurile erau întotdeauna în siguranţă. Primii negustori erau scrupulos de cinstiţi în sânul propriilor lor triburi, însă găseau întru totul normal să-i înşele pe străinii de departe. Chiar şi primii evrei, respectau un cod etic diferit în afacerile lor cu gentilii.

Trocul tăcut s-a perpetuat de-a lungul epocilor înainte ca oamenii să accepte să se reunească fără arme pe locul sacru al pieţei. Aceleaşi locuri ale pieţelor au devenit primele amplasamente ale sanctuarelor, şi au fost cunoscute mai târziu, în anumite regiuni, ca "cetăţi de refugiu". Orice fugar care ajungea pe locul pieţei era în siguranţă, la ferit de orice atac.

Primele greutăţi utilizate au fost boabele de grâu şi de alte cereale. Prima monedă de schimb a fost un peşte sau o capră. Mai târziu, vaca a devenit o unitate de troc.

Scrierea modernă îşi are originea în primele registre comerciale. Prima literatură a omului a fost un document de promovare comercială, o reclamă pentru sare. Numeroase războaie primitive s-au dat pentru stăpânirea resurselor naturale, de exemplu de cremene, de sare sau metale. Primul tratat oficial semnat între triburi se referea la exploatarea în comun a unei ocne de sare. Aceste locuri de tratative au oferit unor triburi diverse prilejuri de a se amesteca şi de a schimba, în mod amical şi paşnic, idei.

Scrierea a progresat, trecând prin stadiile "băţului-mesaj", al funiilor cu noduri, al pictogramelor, al hieroglifelor şi al salbelor de scoici înainte de a ajungerea la alfabetele simbolice primitive. Transmiterea mesajelor a evoluat de la semnalele primitive cu ajutorul fumului, până la folosirea curierilor, a călăreţilor, a căilor ferate şi a avioanelor, precum şi pe calea telegrafiei, a telefoniei şi radiocomunicaţiilor.

Pretutindeni în lumea locuită, străvechii comercianţi aduceau cu ei idei noi şi metode mai bune. Comerţul, strâns legat de aventură, a condus la explorare şi la descoperiri; şi toate acestea au dat naştere mijloacelor de transport. Comerţul a fost marele factor civilizator prin promovarea fertilizarea încrucişată a culturilor.

## 5.ÎNCEPUTUL CAPITALULUI

Capitalul este o muncă comportând renunţarea la prezent în favoarea viitorului. Proviziile reprezintă o formă de asigurare pentru întreţinere şi supravieţuire. Depozitarea hranei a dezvoltat autonomia şi a creat primele probleme ce ţin de capital şi de muncă. Omul care deţinea provizii, în caz că putea să o ţină la adăpost de hoţi, avea un avantaj net asupra celuia care nu o avea.

Bancherul primitiv era omul cel mai înstărit al tribului. El ţinea în păstrare toate comorile depuse de grup, şi întregul clan era gata să apere coliba acestuia în eventualitatea vreunui atac. Astfel acumularea capitalurilor individuale şi a bogăţiilor colective a condus imediat la o formă de organizare militară. La origine, aceste măsuri de precauţie aveau în vedere apărarea proprietăţii contra atacurilor străine însă, de la început, s-a căpătat obiceiul de a menţine antrenamentul organizării militare, lansând atacuri asupra proprietăţilor şi bogăţiilor triburilor învecinate.

Mobilurile esenţiale ale acumulării de capital au fost:

1.*Foamea — însoţită cu prevederea*. Economia şi păstrarea hranei însemnau putere şi confort pentru cei care erau destul de prevăzători pentru a preîntâmpina astfel nevoile viitoare. Stocarea hranei era o bună asigurare contra riscurilor foametei şi dezastrului. Întregul corp de obiceiuri primitive era în realitate destinat să-i ajute pe oameni să subordoneze prezentul viitorului.

2.*Iubirea de familie* — dorinţa de a satisface nevoile membrilor ei. Capitalul reprezintă economisirea unui bun, în ciuda presiunilor necesităţilor zilei, în vederea asigurării contra exigenţelor viitorului. O parte a acestei nevoi viitoare are în vedere posteritatea celui care economiseşte.

3.*Vanitatea* — dorinţa de a face paradă de acumularea bunurilor tale. Posesiunea de haine de schimb a reprezentat una din primele mărci de distincţie. Vanitatea colecţionarului a flatat de la început orgoliul oamenilor.

4.*Rangul social* — dorinţa vie de a cumpăra un prestigiu social şi politic. O înnobilare comercializată a apărut foarte de timpuriu. Admisia în aceste ranguri depindea de unele servicii speciale făcute regalităţii, sau erau acordate în mod deschis contra unei sume de bani.

5.*Puterea* — dorinţa de a fi stăpân. Împrumutarea de valori era folosită ca mijloc de aservire deoarece în acele timpuri vechi dobânda era de o sută de procente pe an. Cei care împrumutau se făceau ei înşişi, regi şi îşi creau o armată permanentă de debitori. Servitorii sclavi s-au numărat astfel printre primele forme de proprietate care să fie acumulate. În antichitate, sclavia pentru datorii ajungea şi până şi la posesia corpului după moarte.

6.*Frica de fantome ale morţilor* — salariul plătit preoţilor pentru a fi protejat. Oamenii au început, de la început, să facă daruri funerare preoţilor, în ideea că o asemenea folosire a bunurilor lor va înlesni progresele lor în viaţa viitoare. Preoţii au devenit astfel foarte bogaţi; ei fost magnaţii capitalişti de altădată.

7.*Dorinţa sexuală* — dorinţa de a cumpăra una sau mai multe neveste. Prima formă de comerţ între oameni a fost schimbul de femei. El a precedat cu mult negoţul cu cai, însă trocul cu sclave pe motive sexuale nu a făcut să progreseze societatea. Un astfel de trafic a fost şi este, întotdeauna, o ruşine rasială, căci a împiedicat dezvoltarea vieţii familiale şi în acelaşi timp a poluat aptitudinile biologice ale popoarelor superioare.

8.*Numeroase forme de autosatisfacere*. Unii au căutat averea deoarece le conferea putere, alţii s-au străduit să dobândească bunuri deoarece acest fapt le făcea viaţa mai uşoară. Oamenii primitivi (şi alţii, mai târziu) aveau tendinţa de a-şi irosi rezervele pe traiul în lux. Băuturile alcoolice şi drogurile stârneau curiozitatea raselor primitive.

Pe măsură ce civilizaţia s-a dezvoltat, oamenii au avut noi motive de a economisi; la foamea originară sau adăugat noi nevoi. Sărăcia a ajuns atât de detestată încât se credea că numai bogaţii mergeau direct în cer atunci când aveau să moară. Proprietatea a devenit o valoare atât de respectată încât era suficient să se dea o petrecere pretenţioasă pentru a şterge dezonoarea unui nume.

Acumularea de bogăţii a devenit rapid însemnul distincţiei sociale. În anumite triburi, indivizii mergeau până într-acolo încât să acumuleze bunuri timp de mai mulţi ani doar pentru a face senzaţie arzându-le cu ocazia vreunei sărbători sau împărţindu-le cu generozitate membrilor tribului lor. Aceasta îi transforma în oameni mari. Chiar şi popoarele moderne se chefuiesc împărţind cu prisosinţă cadouri de Crăciun, în timp ce oamenii bogaţi dotează marile instituţii filantropice şi educative. Tehnicile omului variază, însă natura sa nu se schimbă deloc.

Este însă cât se poate de just să se amintească că numeroşi oameni bogaţi ai antichităţii au distribuit o mare parte a averii lor din teama de a fi ucişi de cei care le doreau comorile. Oamenii bogaţi au sacrificat în mod obişnuit zeci de sclavi pentru a arăta detaşarea lor de bogăţie.

Deşi capitalul a contribuit la eliberarea oamenilor, el a complicat enorm organizarea lor socială şi industrială. Folosirea sa abuzivă de către capitalişti necinstiţi nu infirmă faptul că capitalul este baza societăţii industriale moderne. Datorită lui şi invenţiilor, generaţia actuală se bucură de un grad de libertate care nu mai fusese atins până atunci pe pământ. Noi notăm acest lucru ca un fapt, şi nu pentru a justifica marele număr de întrebuinţări greşite ale capitalului de către persoanele egoiste şi nechibzuite care îl deţin.

## 6.IMPORTANŢA FOCULUI PENTRUCIVILIZAŢIE

Societatea primitivă, cu cele patru secţiuni ale sale — industrială, normativă, religioasă şi militară — s-a format folosind focul, animalele, sclavii şi proprietatea.

Aprinderea focului a separat dintr-o dată şi pentru totdeauna omul de animal. Este invenţia sau descoperirea umană fundamentală. Focul a permis omului să rămână pe sol pe durata nopţii, căci toate animalele se tem. Focul a încurajat relaţiile sociale în ceasurile înserării; nu numai că el apăra de frig şi de animalele

sălbatice însă el era, de asemenea, folosit ca protecţie contra fantomelor. S-a căutat mai întâi lumina lui mai degrabă decât căldura. Numeroase triburi înapoiate refuză încă şi astăzi să doarmă fără ca o flacără să ardă toată noaptea.

Focul a fost un mare factor civilizator, deoarece a furnizat omului prima modalitate de a fi altruist fără a pierde nimic. Un om putea să ofere jăratic vecinului său fără să rămână fără foc. În căminul familial, focul era întreţinut de mamă sau de fiica cea mare. El a fost primul învăţător, deoarece cerea vigilenţă şi obliga la încredere. Căminul primitiv nu era constituit dintr-o construcţie, ci însăşi de familia reunită în jurul focului, a altarului familial. Când un fiu întemeia un nou cămin, el ducea cu el ceva jăratic din altarul familial.

Cu toate că Andon, descoperitorul focului, a evitat să îl trateze ca pe un obiect de adoraţie, mulţi dintre descendenţii săi au considerat flacăra ca un fel de fetiş sau de spirit. Ei nu s-au gândit să utilizeze focul pentru igienă, căci refuzau să ardă deşeurile lor. Omul primitiv se temea de foc, şi căuta întotdeauna să îl păstreze într-o bună dispoziţie. De aici vine şi aprinderea de tămâie; în nici o împrejurare, oamenii de demult nu ar fi călcat vreun foc sau nu ar fi trecut între cineva şi un foc aprins. Omenirea primitivă considera drept sacre pirita de fier şi piatra de cremene folosite pentru aprinderea focului.

Era un păcat să stingi o flacără; dacă o colibă lua foc, ea era lăsată să ardă. Focurile templelor şi ale sanctuarelor erau sacre, şi nu trebuiau stinse niciodată. Se punea bază totuşi pe obiceiul de a aprinde noi focuri în fiecare an sau după vreun soi de calamitate. Femeile au fost alese ca preotese, deoarece ele întreţineau focurile familiale.

Primele mituri privitoare la focul coborât de la zei s-au născut din observarea incendiilor provocate de fulgere. Ideile despre originea supranaturală a focului au condus direct la adorarea sa, iar cultul focului a dat naştere obiceiului "trecerii prin flăcări", practică care a fost păstrată până în vremea lui Moise. Ideea că se trece prin foc după moarte persistă încă; mitul focului a reprezentat o mare legătură în epocile primitive, şi rămâne încă în simbolismul persanilor.

Focul a condus la coacerea alimentelor, "mâncă-crud" a devenit un termen de luare în derâdere. Gătitul a diminuat consumul de energie vitală necesară pentru a digera hrana, şi a lăsat astfel omului primitiv forţe pentru a se cultiva social. În acelaşi timp, creşterea animalelor domestice a redus efortul indispensabil de a se procura alimente, şi a lăsat mai mult timp pentru activităţi sociale.

Nu trebuie să uităm faptul că focul a deschis poarta metalurgiei, şi a condus mai apoi la descoperirea puterii aburului şi, în zilele noastre, la utilizarea electricităţii.

## 7.FOLOSIREA ANIMALELOR

La origine, întreaga lume animală era duşmanul omului; fiinţele umane au trebuit să înveţe să se apere de fiarele sălbatice. Omul a început prin a mânca animalele, însă a învăţat mai târziu să le domesticească şi să le dreseze pentru a-l servi.

Domesticirea animalelor a apărut accidental. Sălbaticii vânau turmele aproape la fel cum indienii americani vânau bizonul; încercuind turma, ei puteau păstra controlul asupra animalelor, şi să nu ucidă decât în măsura în care aveau nevoie de ele pentru a se hrăni. Ei au construit mai târziu ţarcuri şi au prins turme întregi.

A fost uşor să fie îmblânzite anumite animale, însă multe dintre ele, cum ar fi elefanţii, nu se reproduceau în captivitate. S-a descoperit imediat că anumite specii suportau prezenţa omului şi se reproduceau în captivitate. Domesticirea animalelor s-a instaurat astfel prin creşterea selectivă, artă care a făcut mari progrese din epoca Dalamatiei.

Câinele a fost primul animal care a fost domesticit; experienţa dificilă a îmblânzirii lui a început când un câine, după ce s-a ţinut pe urmele unui vânător toată ziua, s-dus realmente până la casa omului. Timp de generaţii, câinele a servit drept hrană, pentru vânătoare şi pentru transporturi, precum şi ca animal de companie. La origine, câinii nu ştiau decât să urle, însă mai târziu au învăţat să latre. Simţul acut al mirosului pe care îl avea câinele a dus la apariţia ideii că el era capabil să vadă spiritele, şi aşa a apărut cultul câinelui fetiş. Folosirea câinilor de pază a le-a permis pentru prima tuturor membrilor clanului să doarmă noaptea. S-a căpătat obiceiul de a se folosi câini de pază pentru a ocroti căminul de spirite, cât şi de duşmanii materiali. Când câinele lătra, acesta

era semn că se apropia vreun om sau vreun animal. Însă când urla, spiritele erau pe aproape. Chiar şi astăzi, mulţi oameni cred încă că urletul unui câine noaptea este un semn de moarte.

Cât timp bărbatul a fost un vânător, el a fost destul de blând cu femeia, însă după domesticirea animalelor, pe când domnea confuzia provocată de Caligastia, numeroase triburi şi-au tratat femeile într-un mod ruşinos, neavând mai mult respect pentru ele decât pentru animalele lor. Tratamentele brutale la care au fost supuse femeile de către bărbaţi constituie unul dintre capitolele cele mai sumbre ale istoriei umane.

## 8.SCLAVIA CA FACTOR DE CIVILIZARE

Omul primitiv nu a ezitat niciodată să îi înrobească pe semenii lui. Femeia a fost primul sclav, un sclav de familie. Popoarele pastorale au aservit femeile, făcând din ele partenere sexuale inferioare.Acest fel de sclavie sexuală a decurs direct din reducerea dependenţei bărbatului de femeie.

Nu demult, sclavia era soarta prizonierilor de război care refuzau religia învingătorilor lor. În timpurile străvechi, captivii erau mâncaţi, torturaţi până la moarte, siliţi să se bată între ei, sacrificaţi spiritelor, sau reduşi la statutul de sclavi. Sclavia a reprezentat un progres important în comparaţie cu masacrarea celor învinşi şi cu canibalismul.

Sclavia a fost un pas înainte spre un tratament mai plin de îndurare al prizonierilor de război. Ambuscada lui Ai, urmată de masacrarea în întregime a bărbaţilor, a femeilor şi a copiilor, doar regele fiind cruţat, pentru a satisface vanitatea învingătorului, este o ilustrare fidelă a masacrelor barbare la care se dedau chiar şi popoarele presupuse civilizate. Lovitura de stat contra lui Og, rege al Bashanului, a fost la fel de brutală şi radicală. Evreii "i-au distrus complet" pe rivalii lor şi le-au capturat toate bunurile, ca garanţie. Ei au impus un tribut tuturor oraşelor, sub ameninţarea cu "distrugerea tuturor bărbaţilor". Însă, multe dintre triburile din aceeaşi epocă acelea care manifestau mai puţin egoism tribal, îşi începuseră deja de mult timp să practice adopţia captivilor superiori.

Vânătorii, ca şi oamenii roşii americani, nu practicau sclavia. Ei fie îi adoptau pe captivi, fie îi ucideau. Sclavia nu era răspândită la popoarele pastorale, deoarece aveau nevoie de puţini lucrători. În timp de război, popoarele de păstori aveau obiceiul de a ucide toţi bărbaţii captivi şi de a nu înrobi decât femeile şi copiii. Codul lui Moise conţinea dispoziţii specifice pentru ca aceşti captive să devină soţii. Dacă nu le erau pe plac, evreii aveau dreptul să le alunge însă nu aveau dreptul să le vândă ca sclave pe soţiile lor alungate. A fost, cel puţin, un pas înainte în civilizare. Cu toate că standardele sociale ale evreilor erau grosolane, erau totuşi net superioare acelora ale triburilor învecinate.

Păstorii au fost primii capitalişti; turmele lor reprezentau un capital, şi ei trăiau din dobândă — creşterea naturală. Ei nu erau câtuşi de puţin tentaţi să încredinţeze aceste bogăţii sclavilor sau femeilor. Mai târziu, ei au făcut prizonieri bărbaţi pe care i-au obligat să cultive solul. Aceasta este adevărata origine a şerbiei — omul legat de pământ. Africanii puteau fi cu uşurinţă învăţaţi să lucreze pământul, şi de aceea au şi devenit marea rasă sclavă.

Sclavia a fost o verigă indispensabilă în lanţul civilizaţiei umane. Ea a constituit punctul în care societatea a trecut de la haos şi de la indolenţă la ordine şi la activităţile civilizaţiei. Ea a constrâns la muncă popoarele mai înapoiate şi mai leneşe, ceea ce a procurat superiorilor lor bogăţiile şi timpul liber care au favorizat progresul social.

Instituţia sclaviei a silit omul să inventeze mecanismele normative ale societăţii primitive; ea a dat naştere primelor forme de guvernare. Sclavia cere un sistem de reguli riguros. Ea a dispărut virtual pe parcursul evului mediu european, deoarece seniorii feudali nu puteau să îşi mai controleze sclavii. Triburile înapoiate din timpurile îndepărtate, la fel ca aborigenii australieni de astăzi, nu au avut niciodată sclavi.

Este adevărat că sclavia a fost asupritoare, însă la şcoala asupririi oamenii au învăţat industria. Sclavii împărtăşeau, până la urmă, binefacerile unei societăţi superioare, la construcţia căreia contribuiseră involuntar. Sclavia creează o oarecare organizare culturală şi unele realizări sociale, însă atacă insidios societatea din interiorul ei, şi se dovedeşte a fi cea mai grea dintre maladiile sociale distrugătoare.

Invenţiile mecanice moderne au făcut sclavia perimată. Sclavia, asemeni poligamiei, este pe cale de dispariţie, deoarece nu este compensată. Dimpotrivă, este întotdeauna dezastruos să se elibereze deodată un mare număr de sclavi; emanciparea lor treptată face loc unor mult mai puţine probleme.

La ora actuală, oamenii nu mai sunt sclavi sociali, însă mii de persoane permit ambiţiei să îi aservească prin datorii. Sclavia involuntară a cedat locul unei forme noi şi ameliorate de servitute industrială modificată.

Cu toate că idealul societăţii este libertatea universală, lenea nu ar trebui tolerată sub nici o formă. Orice persoană validă ar trebui să fie obligată să realizeze un anumit volum de muncă, cel puţin atâta cât să se poată întreţine.

Societatea modernă face un pas înapoi. Sclavia aproape că a dispărut, animalele domestice sunt pe cale de a face la fel, iar civilizaţia revine la foc — la lumea anorganică — pentru energia de care ea are nevoie. Omul a ieşit din starea sălbatică datorită focului, sclaviei şi animalelor. Astăzi el face cale întoarsă; el refuză sprijinul sclavilor şi ajutorul animalelor şi caută să smulgă rezervelor elementare ale naturii noi secrete şi noi surse de bogăţie şi putere.

## 9.PROPRIETATEA PRIVATĂ

Cu toate că societatea primitivă a fost virtual comunitară, oamenii primitivi nu au practicat doctrinele moderne ale comunismului. Comunismul acestor prime timpuri nu era nici pură teorie, nici o doctrină socială; el era o ajustare automată, simplă şi practică. Acest comunism împiedica sărăcia şi mizeria. Cerşitul şi prostituţia erau aproape necunoscute în aceste triburi vechi.

Comunismul primitiv nu a nivelat în mod special oamenii aducându-i la acelaşi numitor; nici nu a exaltat mediocritatea, însă a dat o lovitură trândăviei şi inerţiei, a sufocat industria şi a distrus ambiţia. Comunismul a fost eşafodajul indispensabil creşterii societăţii primitive, însă a cedat locul evoluţiei unui ordin social mai elevat, deoarece mergea împotriva a patru puternice înclinaţii umane:

1.*Familia*. Omul nu caută doar să acumuleze bunuri, el doreşte să pună în legătură capitalul său cu urmaşii săi, însă în societatea comunitară primitivă capitalul lăsat de un om în momentul morţii sale era fie consumat imediat fie împărţit între membrii grupului său. Proprietatea nu se putea moşteni; taxele succesorale erau de sută la sută. Obiceiul de mai târziu de a acumula capitalul şi de a transmite proprietatea prin moştenire a reprezentat un progres social foarte net, şi aceasta în ciuda grosolanelor abuzuri ulterioare, care au însoţit proasta folosire a capitalului.

2.*Tendinţele religioase*. Omul primitiv a vrut, de asemenea, să îşi constituie o proprietate ca punct de plecare pentru viaţa sa în existenţa următoare. Acest mobil explică de ce s-a păstrat o perioadă atât de îndelungată obiceiul de a îngropa bunurile personale ale unui defunct împreună cu el. Cei din vechime credeau că doar bogaţii supravieţuiesc morţii cu oarecare demnitate şi plăcere imediate. Cei care au propovăduit religiile revelate, şi în special învăţătorii creştini, au fost primii care au proclamat că săracii puteau obţine salvarea lor în aceleaşi condiţii ca şi cei bogaţi.

3.*Dorinţa de libertate şi de plăceri*. În primele timpuri ale evoluţiei sociale, monopolul grupului asupra veniturilor individuale era, practic, o formă de sclavie. Muncitorul devenea sclavul celui leneş. Slăbiciunea autodistructivă a acestui comunism a făcut ca persoanele neprevăzătoare să prindă obiceiul de a trăi pe spinarea celor econome. Însă, în timpurile moderne, persoanele lipsite de prevedere se bizuiau pe stat (pe contribuabilii economi) pentru a avea grijă de ei. Cei care nu au capitaluri, se aşteaptă întotdeauna să fie hrăniţi de cei care au.

4.*Nevoia de siguranţă şi de putere*. Comunismul a fost în cele din urmă eliminat de practicile înşelătoare ale indivizilor interesaţi să progreseze şi să prospere, care au recurs la diverse subterfugii pentru a evita să devină sclavii leneşilor din tribul lor. La început, orice acumulare de avere a fost secretă căci nesiguranţa timpurilor primitive a împiedicat strângerea vizibilă de capitaluri. Chiar şi mai târziu, a fost extrem de riscant să se strângă bogăţii prea mari. Era sigur că regele va născoci vreo acuzaţie pentru a confisca bunurile unui om bogat. Dealtfel, când un om bogat murea, înmormântarea era întârziată până când familia dăruia o mare sumă unei instituţii publice sau regelui, ceea ce reprezenta o formă de taxă succesorală.

În primele timpuri, femeile erau proprietatea comunităţii, iar mama domina familia. Şefii primitivi posedau toate pământurile, şi erau proprietarii tuturor femeilor. Nici o căsătorie nu putea să se încheie fără consimţământul şefului de trib. Când comunismul a dispărut, femeile au devenit proprietate individuală, iar tatăl familiei a preluat, puţin câte puţin, puterea domestică. Aşa a apărut căminul. Obiceiurile predominante ale poligamiei au fost progresiv înlocuite de monogamie (poligamia este supravieţuirea conceptului de sclavie a femeii în cadrul căsătoriei. Monogamia este idealul liber de orice sclavie al asocierii incomparabile a unui singur bărbat şi a unei singure femei, în minunata şi dificila încercare de edificare a unui cămin, de creştere a copiilor, de cultivare reciprocă şi de perfecţionare).

La origine, toate bunurile, inclusiv uneltele şi armele, erau proprietatea comună a tribului. Proprietatea privată a conţinut mai întâi toate lucrurile pe care un individ le-a atins personal; dacă un străin bea dintr-o cupă,

acea cupă era apoi a sa. Mai târziu, orice loc în care fusese vărsat sânge devenea proprietatea persoanei sau a grupului rănit.

Proprietatea privată a fost deci respectată la origine, deoarece era presupusă ca încărcată de o anumită parte a personalităţii posesorului său. Cinstea în ceea ce priveşte proprietatea se baza cu siguranţă pe această superstiţie. Nici o poliţie nu era necesară pentru protejarea bunurilor personale; nu existau furturi în interiorul grupului, însă oamenii nu ezitau să pună stăpânire pe bunurile altor triburi. Relaţiile de proprietate nu luau sfârşit odată cu moartea. De la început, obiectele personale au fost arse, apoi îngropate cu defunctul, iar mai târziu moştenite de familia supravieţuitoare sau de către trib.

Efectele personale de ordin decorativ şi-au avut originea din portul amuletelor. Vanitatea dublată de teama de fantome a îndemnat oamenii primitivi să reziste oricărei tentative de a lăsa amuletele lor favorite, cărora li se atribuiau mai multă valoare decât stricta necesitate.

Spaţiul destinat dormitului a fost una din primele proprietăţi ale omului. Mai târziu, locuinţele au fost acordate de şeful de trib care deţinea toată proprietate funciară în contul întregului grup. În curând, amplasarea focului a fost cea care a conferit proprietatea; iar şi mai târziu, o fântână a constituit un drept asupra terenurilor învecinate.

Gropile cu apă şi puţurile au figurat printre primele posesiuni private. Toate practicile fetişiste au fost folosite pentru a proteja fântânile, puţurile, arborii, recoltele şi mierea. Când credinţa în fetişuri a dispărut, au fost elaborate legi pentru a ocroti proprietatea privată. Însă legile vânatului, dreptul de a vâna, au precedat cu mult legile funciare; oamenii roşii americani nu au înţeles niciodată proprietatea privată a pământurilor. Ei nu puteau pricepe punctul de vedere al omului alb.

Proprietatea privată a purtat încă de la început insigna familiei, origine îndepărtată a emblemelor heraldice. Bunurile funciare puteau astfel să fie puse sub paza spiritelor. Preoţii "consacrau" un teren care intra apoi sub protecţia tabuurilor magice ridicate pe ele. Se spunea despre proprietarii acestui teren că aveau un "titlu de preot". Evreii purtau un mare respect pentru aceste pietre de hotar ale unei familii: "blestemat fie cel care mută piatra vecinului său". Aceste jaloane de piatră purtau iniţialele preotului. Până şi copacii deveneau proprietate privată atunci când erau marcaţi cu iniţiale.

În vremurile de demult, doar recoltele erau proprietăţi private, însă mai multe recolte succesive confereau un drept de proprietate. Agricultura a fost astfel geneza proprietăţii private a pământurilor. Indivizii nu au primit la început pământ decât pentru durata vieţii lor; la moartea lor, pământul revenea tribului. Primele drepturi funciare date indivizilor de către trib au fost mormintele — cimitirele familiale. Într-o epocă mai recentă, pământul a aparţinut aceluia care îl împrejmuia cu un gard, însă oraşele şi-au rezervat întotdeauna anumite pământuri pentru păşunile obşteşti şi pentru a servi în caz de asediu. Terenurile comunale sunt supravieţuirea formelor primitive de proprietate colectivă.

În cele din urmă, statul a fost cel care a acordat proprietatea individului, rezervându-şi dreptul de a impune taxe. Odată ce şi-au asigurat titlurile, proprietarii funciari puteau să perceapă chirii, iar pământul a devenit o sursă de venituri — un capital. În cele din urmă pământul a devenit cu adevărat negociabil, cu vânzări, transferuri, ipoteci şi stabilimente.

Proprietatea privată a sporit libertatea şi a întărit stabilitatea; însă proprietatea privată a pământului nu a primit sancţiune socială decât după eşecul controlului şi conducerii de către comunitate. Ea a fost imediat urmată de apariţia succesivă a sclavilor, a şerbilor şi a claselor sociale lipsite de pământuri; perfecţionarea mecanismului a eliberat însă progresiv omul de chinul muncilor de sclav.

Dreptul de proprietate nu este absolut; el este pur social, însă guvernele, legile, ordinea, drepturile civile, libertăţile sociale, convenţiile, pacea şi fericirea cunoscute de popoarele moderne s-au dezvoltat toate în jurul proprietăţii private a bunurilor.

Ordinea socială actuală nu este în mod necesar dreaptă — ea nu este nici divină, nici sacră — însă umanitatea ar face bine să progreseze lent pentru a proceda la modificări. Sistemul pe care l-aţi realizat este mult superior tuturor celor cunoscute de strămoşii voştri. Când veţi schimba ordinea socială, asiguraţi-vă că o veţi face pentru o ordine mai bună. Nu vă lăsaţi convinşi să experimentaţi cu formulele refuzate de cei care v-au precedat; mergeţi înainte, nu în urmă! Lăsaţi evoluţia să-şi urmeze cursul! Nu păşiţi înapoi.

[Prezentat de un Melchizedek al Nebadonului.]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A III-A - ISTORIA URANTIEI

## CAPITOLUL 70 - EVOLUŢIA GUVERNULUI UMAN

De cum a rezolvat omul, în mod parţial, problema supravieţuirii sale, el s-a fost confruntat cu reglementarea relaţiilor umane. Dezvoltarea industriei cerea legi, ordine, şi o adaptare socială; proprietatea privată necesita un guvern.

Pe o lume evolutivă, antagonismele sunt naturale; pacea nu se asigură decât printr-un sistem social reglator; reglementarea socială este inseparabilă de organizarea socială. O asociaţie implică o autoritate care controlează; guvernul obligă să se coordoneze antagonismele între triburi, clanuri, familii şi indivizi.

Guvernul este o dezvoltare inconştientă; el evoluează prin tatonări; el are valoare de supravieţuire şi, prin urmare, devine tradiţional. Anarhia a sporit sărăcia; de aceea, guvernele (legea şi ordinea relative) au început încet-încet să se ivească sau sunt în curs de apariţie. Exigenţele colective ale luptei pentru existenţă au împins literalmente rasa umană pe calea progresivă a civilizaţiei.

### 1.GENEZA RĂZBOIULUI

Războiul este starea naturală şi moştenirea omului în evoluţie; pacea este etalonul social ce măsoară dezvoltarea civilizaţiei. Înainte ca rasele în progres să fi fost parţial organizate din punct de vedere social, omul era foarte individualist, extrem de suspicios şi incredibil de certăreţ. Violenţa este legea naturii, ostilitatea este reacţia automată a copiilor naturii, în timp ce războiul nu reprezintă decât ceste aceleaşi activităţi înfăptuite colectiv. În toate împrejurările în care ţesătura din care este făcută civilizaţia este supusă unor tensiuni, din cauza complicaţiilor care decurg din progresul societăţii, se produce peste tot şi întotdeauna o revenire imediată şi nefastă la aceste metode iniţiale de ajustare prin violenţă a fricţiunilor care provin din relaţiile dintre fiinţele umane.

Războiul este o reacţie animală contra neînţelegerilor şi iritărilor; pacea însoţeşte soluţionarea civilizată a tuturor acestor probleme sau dificultăţi. Rasele sangice şi, mai târziu, adamiţii şi nodiţii degeneraţi, aveau o fire războinică. Andoniţii au învăţat de la început regula de aur; chiar şi astăzi, descendenţii lor eschimoşi trăiesc, în

principal, conform acestui cod. Obiceiurile sunt puternice în rândurile lor, şi sunt relativ feriţi de antagonisme violente.

Andon şi-a învăţat copiii să îşi rezolve litigiile făcându-i să lovească fiecare un arbore cu o bâtă şi, în acelaşi timp blestemând arborele. Primul al cărui baston se rupea era proclamat învingător. Mai târziu, andoniţii şi-au reglat diferendele organizând şedinţe publice, pe parcursul cărora adversarii se reuneau şi se ridiculizau reciproc, în timp ce auditorul desemna învingătorul prin ovaţii.

Însă fenomenul războiului nu putea să apară înainte ca societatea să fi evoluat suficient de mult încât să cunoască efectiv perioade de pace şi să sancţioneze practicile războinice. Însuşi conceptul de război implică un anumit grad de organizare.

După apariţia grupurilor sociale, iritările individuale au început să se topească în sentimentele colective, şi acest fapt a promovat calmul în interiorul triburilor, însă cu preţul păcii dintre triburi. Pacea a fost deci mai întâi prerogativa celor din cadrul grupului sau al tribului, care îi detesta şi îi ura întotdeauna pe cei din afara grupului, străinii. Omul primitiv privea ca pe o virtute vărsarea de sânge străin.

Însă nici măcar acest fapt nu a reuşit la început; când primii şefi au încercat să aplaneze neînţelegerile, ei s-au văzut adesea obligaţi să permită, cel puţin o dată pe an, lupta cu pietre în cadrul tribului. Membrii clanului se împărţeau în două grupuri şi se lansau într-o bătălie care dura toată ziua, fără nici un alt motiv decât acela de a se distra; le plăcea realmente să se bată.

Războiul subzistă deoarece omul este uman, deoarece se coboară din animal prin evoluţie, şi toate animalele sunt războinice. Printre primele cauze ale războiului putem enumera:

1.*Foamea*, care conduce la obţinerea hranei prin jaf. Raritatea pământurilor a dus întotdeauna la război, şi pe parcursul acestor lupte primele triburi pacifice au fost practic exterminate.

2.*Lipsa de femei* — o încercare de a suplimenta o insuficienţă de ajutor domestic. Răpirea femeilor a provocat întotdeauna războiul.

3.*Vanitatea* — dorinţa de a face paradă de actele de curaj ale tribului. Triburile superioare se luptau pentru a impune modul lor de viaţă popoarelor inferioare.

4.*Sclavii* — nevoia de recruţi pentru mâna de lucru.

5.*Răzbunarea* — constituia motivul de război când cei dintr-un trib credeau că un alt trib vecin a provocat moartea unuia dintre ai lor. Doliul se prelungea până când era adus acasă un cap de om. Războiul de răzbunare a fost considerat ca justificat până într-o epocă relativ modernă.

6.*Plictiseala* — războiul era considerat ca o recreaţie de către tinerii acelor vremuri îndepărtate. Când nu existau pretexte destul de bune şi suficiente pentru a se declanşa un război, când pacea devenea apăsătoare, triburile vecine aveau obiceiul să pornească o luptă oarecum amicală pentru a se lansa într-o incursiune de destindere şi a se bucura astfel de un simulacru de bătălie.

7.*Religia* — dorinţa de a se converti la un cult. Toate religiile primitive. sancţionau războiul. Doar recent, religia a început să îl dezaprobe. Din nefericire, clerul din vechime era, în general, aliat cu puterea militară. Una dintre cele mai mari mişcări de pace din toate epocile a fost încercarea de a separa Biserica de Stat.

Triburile străvechi se războiau întotdeauna la rugămintea zeilor lor, la ordinele şefilor lor sau ale vrăjitorilor lor. Evreii credeau într-un "Dumnezeu al luptelor"; povestea atacului lor asupra midianiţilor este o istorie tipică a cruditămii crunte a vechilor războaie dintre triburi. Acest atac, soldat cu masacrarea tuturor bărbaţilor şi cu uciderea după aceea a tuturor copiilor de sex masculin cât şi a tuturor femeilor care nu erau fecioare, ar fi onorat obiceiurile unui şef de trib de acum două sute de mii de ani. Şi toate acestea au fost îndeplinite în "numele Domnului Dumnezeu al Israelului".

Prezenta relatare descrie evoluţia societăţii — soluţionarea naturală a problemei raselor — omul croindu-şi propria soartă pe pământ. Astfel de atrocităţi nu sunt comise la îndemnul Deităţii, cu toată tendinţa oamenilor de a transfera responsabilitatea zeilor lor.

Îndurarea militară s-a manifestat târziu în sânul omenirii. Chiar şi atunci când o femeie, Deborah, domnea asupra evreilor, a persistat aceeaşi cruzime sistematică. În victoria avută asupra gentililor, comandantul trupelor lui Deborah "trecut toată armata prin foc şi sabie; şi nimeni nu a fost cruţat".

Foarte de timpuriu în istoria rasei, s-au folosit arme muiate în otravă. S-au practicat tot felul de mutilări; Saul nu a ezitat să pretindă o sută de prepuţuri de-ale filistenilor ca zestre dată de David pentru fiica sa Mical.

Primele războaie au avut loc între trib şi trib însă, mai târziu, când doi indivizi din două triburi diferite aveau o dispută, ei se băteau în duel în loc să antreneze cele două triburi într-o bătălie generală. S-a

împământenit, de asemenea, obiceiul ca două armate să mizeze totul pe rezultatul unei lupte dintre doi reprezentanţi aleşi de o parte şi de cealaltă, cum a fost cazul lui David şi Goliat.

Primul rafinament al războiului a constat în a face prizonieri; apoi femeile au fost scutite de ostilităţi, după care a venit recunoaşterea necombatanţilor. Castele militare şi armatele permanente s-au dezvoltat în curând, pentru a ţine pasul cu complexitatea crescătoare a luptei. De la început, li s-a interzis războinicilor să i-a alături de ei femei, şi acestea din urmă au încetat de mult timp să fie combatante, cu toate că ele au hrănit şi au îngrijit întotdeauna soldaţii şi i-au îndemnat să se bată.

Practica de a declara război a reprezentat un mare progres. Aceste declaraţii ale intenţiei de a se bate denotau începutul unui simţ al echităţii, care a fost urmat de dezvoltarea treptată a regulilor de război (civilizat). Foarte devreme, s-a stabilit uzanţa de a nu se da o bătălie aproape de locuri dedicate religiei, iar mai târziu, de a nu se da o bătălie în timpul anumitor zile sfinte. A venit apoi recunoaşterea generală a dreptului de azil; refugiaţii politici au primit o protecţie.

Războiul a evoluat astfel treptat, de la lupta primitivă a omului la sistemul mai ordonat al naţiunilor "civilizate" mai recente. Cu toate acestea, atitudinea socială prietenoasă nu o înlocuieşte decât foarte lent pe aceea neprietenoasă.

## 2.VALOAREA SOCIALĂ A RĂZBOIULUI

În epocile trecute, un război îndârjit provoca schimbări sociale şi favoriza adoptarea de noi idei, care în mod natural nu ar fi apărut, nici în zece mii de ani. Preţul teribil plătit pentru aceste dobândiri sigure consta în regrese temporare ale societăţii la starea sălbatică. Raţiunea civilizată era nevoită să abdice. Războiul este un remediu puternic foarte costisitor şi foarte periculos; el vindecă adesea anumite tulburări sociale însă, uneori, el ucide pacientul, distruge societatea.

Necesitatea constantă a apărării naţionale creează multe adaptări sociale noi şi progresive. În zilele noastre, societatea se bucură de avantajul unei lungi liste de inovaţii utile, care au fost la început întru totul militare. Ea datorează războiului chiar şi dansul, una din formele lui prime fiind un exerciţiu militar.

Războiul a avut o valoare socială pentru civilizaţiile trecutului deoarece el:

1.Impunea disciplină, obliga la cooperare.

2.Premia tăria şi curajul.

3.Încuraja şi întărea naţionalismul.

4.Distrugea popoarele slabe şi neadaptate.

5.Dizolva iluzia egalităţii primitive şi stratifica în mod selectiv societatea.

Războiul a avut o anumită valoare evolutivă şi selectivă însă, la fel cu sclavia, va trebui cândva abandonat în decursul lentelor progrese ale civilizaţiei; războaiele din trecut încurajau călătoriile şi relaţiile culturale; acum aceste scopuri sunt mai bine servite de metodele moderne de transport şi de comunicare. Războaiele din trecut fortificau naţiunile, însă luptele moderne destramă cultura civilizată. Războaiele vechi reuşeau să decimeze popoarele inferioare; rezultatul net al conflictelor moderne este distrugerea selectivă a celor mai bune speţe umane. Războaiele trecutului promovau organizarea şi eficienţa, însă acestea au devenit acum ţelurile industriei moderne. Pe parcursul timpurilor trecute, războiul era un ferment social care împingea societatea înainte. Acest rezultat se obţine acum mai bine prin ambiţie şi invenţie. Războaiele vechi susţineau conceptul unui Dumnezeu al bătăliilor, însă omului modern i s-a spus că Dumnezeu este iubire. Războiul a servit la atingerea multor scopuri utile în trecut. El a fost un eşafodaj indispensabil pentru construirea civilizaţiei, însă a ajuns rapid la falimentul lui cultural. El nu mai poate oferi beneficii sociale, dividende proporţionale cu pierderile teribile care îl însoţesc.

În trecut medicii credeau în scurgerea de sânge ca un leac de tratare a numeroase boli, însă de atunci au descoperit remedii mai eficiente pentru cea mai mare parte a acelor tulburări. Tot astfel, va trebui, cu siguranţă, ca vărsarea internaţională de sânge cauzată de război să facă loc descoperirii unor metode mai bune pentru a vindeca bolile naţiunilor.

Naţiunile Urantiei s-au angajat deja în uriaşa bătălie dintre militarismul naţionalist şi industrialism. În multe privinţe, acest conflict este analog luptei seculare dintre păstorii-vânători şi cultivatori. Însă, dacă industrialismul vrea să triumfe asupra militarismului, el trebuie să evite pericolele care îl asaltează. Pericolele industriei care se naşte pe Urantia sunt:

1.Puternica tendinţă către materialism, orbirea spirituală.

2.Adorarea puterii bogăţiei, denaturarea valorilor.
3.Viciile care vin odată cu luxul, lipsa de maturitate culturală.
4.Pericolele tot mai mari ale indolenţei, ale insensibilităţii la spiritul servirii.
5.Creşterea unei slăbiciuni rasiale de nedorit, degenerarea biologică.
6.Pericolul sclaviei industriale standardizate, stagnarea personalităţii. Munca înnobilează, însă corvezile monotone abrutizează.

Militarismul este autocratic şi crud — chiar sălbatic. El favorizează organizarea socială printre cuceritori, însă îi dezmembrează pe cei învinşi. Industrialismul este mai civilizat şi ar trebui să fie realizat astfel încât să încurajeze iniţiativa şi individualismul. Societatea ar trebui să promoveze originalitatea prin toate mijloacele posibile.

Nu faceţi greşeala de a glorifica războiul; luaţi seama mai degrabă la ceea ce a făcut el pentru societate, spre a vă putea reprezenta mai exact rolul înlocuitorilor lui în mersul înainte al civilizaţiei. Dacă nu vor fi găsite substitute adecvate, puteţi fi siguri că războiul va continua încă mult timp.

Oamenii nu vor accepta niciodată pacea ca mod normal de viaţă fiind convinşi pe deplin şi în numeroase rânduri, că pacea este ceea ce este mai bun pentru bunăstarea lor materială şi, de asemenea, înainte ca societatea să fi oferit, plină de înţelepciune, substitute paşnice pentru satisfacerea uneia dintre tendinţele înnăscute, aceea de a se da periodic frâu liber impulsului colectiv destinat să elibereze sentimentele şi energiile continuu acumulate şi provenite din reacţii ale instinctului uman de conservare.

Însă, chiar şi în treacăt, războiul ar trebui să fie onorat ca şcoală de experienţă care a constrâns o rasă de individualişti aroganţi să se supună unei autorităţi înalt concentrate, un şef executiv. Războiul de modă veche conducea la alegerea unui conducător dintre oamenii natural eminenţi; însă războiul modern nu mai face astfel. Pentru a descoperi conducători societatea trebuie acum să se întoarcă de partea cuceririlor paşnice: industria, ştiinţa şi realizările sociale.

## 3.ASOCIERILE UMANE PRIMITIVE

În societatea cea mai primitivă, hoarda este totul; chiar şi copiii sunt proprietatea ei comună. Familia în evoluţie a înlocuit hoarda în creşterea copiilor, în timp ce clanurile şi triburile apărute i-au luat locul unitate socială.

Imboldul sexual şi iubirea maternă au instaurat familia. Însă nici un guvern veritabil nu a apărut înainte de începerea formării grupurilor suprafamiliale. În timpurile prefamiliale, acelea ale hoardei, comanda era asigurată de indivizi aleşi fără formalităţi. Boşimanii africani nu au depăşit niciodată acest stadiu primitiv; hoardele lor nu au conducători.

Familiile s-au unit, prin legături de sânge, în clanuri, în grupări de rudenii, iar clanurile s-au transformat mai târziu în triburi, în comunităţi teritoriale. Războiul şi presiunea exterioară au forţat clanurile de înrudiţi să se organizeze în triburi, însă comerţul şi negoţul au fost cele care au asigurat coeziunea acestor grupuri primitive precum şi un anumit grad de pace internă.

Pacea pe Urantia va fi adusă mult mai mult de organizaţiile de comerţ internaţional decât de întreaga sofisticărie sentimentală a planurilor himerice de pace. Relaţiile comerciale au fost facilitate de dezvoltarea limbii şi de metodele perfecţionate de comunicare, precum şi de ameliorarea mijloacelor de transport.

Absenţa unei limbi comune a limitat întotdeauna înmulţirea grupurilor pacifiste, cu toate că banul a devenit limba universală a comerţului modern. Coeziunea societăţii moderne este, în mare parte, asigurată de piaţa industrială. Tentaţia câştigului este un important element civilizator atunci când i se adaugă dorinţa de a servi.

La început, fiecare trib era înconjurat de zone concentrice de teamă şi de bănuială tot mai mari, de unde şi străvechiul obicei de a ucide pe toţi străinii, şi mai târziu, de a-i aduce la statutul de sclavi. Vechea idee de prietenie semnifica adopţia în clan; se credea că apartenenţa la clan supravieţuia după moarte. A fost unul dintre primele concepte ale vieţii eterne.

Ceremonia de adopţie a constat în faptul de a bea sângele unul altuia. În anumite grupuri, se făcea schimb de salivă în loc de a se bea sânge. Aceasta a fost originea îmbrăţişării convenţionale, şi toate ceremoniile de asociere, indiferent că ele au fost de căsătorie sau de adopţie, s-au terminat întotdeauna prin petreceri.

Mai târziu s-a folosit sânge diluat în vin roşu şi, în cele din urmă, s-a băut doar vin pentru a se marca ceremonia de adopţie. Aceasta era confirmată prin ciocnirea cupelor de vin şi prin înghiţirea băuturii. Evreii au folosit o formă modificată a acestei ceremonii de adopţie; strămoşii lor arabi practicau jurământul, în timp ce mâna candidatului era ţinută pe organul genital al nativului tribului. Evreii îi tratau pe străinii adoptaţi cu bunăvoinţă şi cu fraternitate: "străinul care locuieşte printre voi va fi pentru voi ca unul născut printre voi şi îl veţi iubi ca pe voi înşivă".

"Curtoazia faţă de oaspete" era o relaţie de ospitalitate temporară; când invitaţii aflaţi în vizită plecau, se spărgea o farfurie în jumătate, din care una era dată prietenului care pleca pentru a-i servi ca o cuvenită introducere unei terţe persoane care putea să sosească mai târziu în vizită. Era o regulă pentru comeseni să plătească pentru găzduire spunând poveşti din călătoriile şi aventurile lor. Povestitorii din trecut au devenit atât de populari, încât moravurile au interzis în cele din urmă activitatea lor în sezoanele de vânătoare sau de recoltă.

Primele tratate de pace au fost "legăturile de sânge". Ambasadorii de pace a două triburi în război se întâlneau, îşi aduceau omagii, şi apoi îşi înţepau pielea până când începea să sângereze, după care îşi sugeau unul altuia sângele şi declarau pacea.

Primele misiuni de pace erau constituite din delegaţii de oameni aducând cele mai frumoase din tinerele lor pentru a satisface pofta sexuală a foştilor lor duşmani, combătându-se astfel tendinţele belicoase. Tribul astfel onorat mergea în vizită cu ofranda sa de tinere fete, după care pacea era ferm stabilită şi, în curând, au fost sancţionate şi căsătoriile dintre familii ale şefilor.

## 4.CLANURI ŞI TRIBURI

Primul grup pacific a fost familia; urmează apoi clanul, tribul şi, mai târziu, naţiunea, care devine, în cele din urmă, statul teritorial modern. Faptul că grupurile pacifice din zilele noastre s-au dezvoltat de mult timp dincolo de legăturile de sânge, pentru a cuprinde naţiuni, este deosebit de încurajator, în ciuda faptului că naţiunile de pe Urantia cheltuiesc încă sume imense pentru pregătiri de război.

Clanurile erau grupuri legate prin sânge în sânul tribului; ele îşi datorau existenţa anumitor interese comune, cum ar fi:

1.Filiaţia lor, mergând până la un strămoş comun.

2.Jurământul de credinţă faţă de un totem religios comun.

3.Vorbirea unui aceluiaşi dialect.

4.Împărtăşirea unui aceluiaşi loc de şedere.

5.Teama de aceiaşi duşmani.

6.Împărtăşirea unei experienţe militare comune.

Şefii de clanuri erau întotdeauna subordonaţi şefilor de trib. Primele guverne tribale au fost o slabă confederaţie de clanuri; aborigenii australieni nu au dezvoltat niciodată o formă tribală de guvernare.

Şefii pacifici de clanuri domneau, în general, prin linie maternă; şefii războinici ai triburilor au stabilit o linie paternă. Curtea şefilor de trib, a primilor regi, se compunea din şefi de clanuri. Datina cerea ca ei să fie invitaţi de mai multe ori pe an să se prezinte în faţa regelui, ceea ce îi permitea să îi supravegheze şi să se asigure mai bine de coordonarea lor. Clanurile au jucat un rol de mare folos în autarhiile locale, însă au întârziat considerabil creşterea naţiunilor mari şi puternice.

## 5.ÎNCEPUTURILE GUVERNULUI

Orice instituţie umană a avut un început, iar guvernul civil este un produs al evoluţiei progresive în aceeaşi măsură ca şi căsătoria, industria şi religia. Plecând de la primele clanuri şi triburi primitive s-au dezvoltat, progresiv, regimurile succesive de guvernare umană, care au apărut şi dispărut pentru a se ajunge, în cele din urmă, la formele de reglementare civilă şi socială care caracterizează a doua jumătate a secolului al douăzecilea.

Înainte de apariţia treptată a unităţilor familiale bazele guvernului au fost stabilite în organizarea clanului, grupările de familii de acelaşi sânge. Primul veritabil corp guvernamental a fost *sfatul bătrânilor*. Acest grup regulator se compunea din oameni în vârstă care s-au distins în chip deosebit. Înţelepciunea şi experienţa au fost apreciate de la început chiar şi de către omul barbar, şi a urmat o lungă perioadă de dominare de către cei în vârstă. Această domnie oligarhică a vârstei s-a transformat, încetul cu încetul, în ideea patriarhală.

Primele consilii ale bătrânilor conţineau potenţialul tuturor funcţiunilor guvernamentale: executivul, legislativul şi juridicul. Când consiliul interpreta obiceiurile curente, era un tribunal. Când stabilea noi moduri de

uzanţă socială, era o adunare legislativă. În măsura în care decretele şi promulgările erau puse în vigoare, era puterea executivă. Preşedintele consiliului bătrânilor a fost unul dintre precursorii şefului de trib de mai târziu.

Unele triburi aveau consilii femeieşti şi, din timp în timp, multe triburi au avut femei drept conducători. Anumite triburi de oameni roşii au păstrat învăţătura lui Onamonalonton urmând deciziile unanime ale "consiliului celor şapte".

I-a fost greu speciei umane să înveţe că nici pacea, nici războiul nu pot fi conduse de o adunare consultativă. "Palavrele" primitive au fost rareori de folos. Rasa a învăţat de la început că o armată condusă de un grup de şefi de clanuri nu avea nici o şansă împotriva unei armate puternice având un singur şef. Războiul a fost întotdeauna un făuritor de regi.

La început, şefii militari au fost aleşi doar pentru serviciul militar şi ei mai renunţat puţin la autoritatea lor pe durata perioadelor de pace, în care îndatoririle lor erau mai mult de ordin social. Însă, încetul cu încetul, ei au început să încalce perioadele de pace în speranţa de a continua domnia lor de la un război la următorul. Adesea, ei vegheau ca un război să nu urmeze la un interval de timp prea lung faţă de precedentul. Aceşti domnitori războinici primitivi nu iubeau deloc pacea.

Mai târziu, unii şefi au fost aleşi pentru alte rosturi decât pentru serviciul militar, şi selecţionaţi datorită calităţilor lor excepţionale fizice, sau datorită aptitudinilor lor remarcabile personale. Oamenii roşii aveau adesea două grupe de şefi — sachemii, sau şefii păcii, şi şefii militari ereditari. Şefii păcii erau, de asemenea, judecători şi învăţători.

Unele dintre primele comunităţi au fost conduse de vrăjitorii vindecători care acţionau adesea ca şefi. Un singur om exercita funcţiile de preot, doctor şi şef executiv. Primele însemne regale au început adesea prin a fi simboluri sau embleme ale veşmintelor sacerdotale.

Prin toate aceste etape, a luat efectiv fiinţă branşa executivă a guvernului. Consiliile clanurilor şi triburilor şi-au continuat activitatea în calitate de consultanţi şi în calitate de precursori ai departamentelor legislativ şi judiciar care au apărut mai târziu. În Africa din zilele noastre toate aceste forme de guvernare primitive există realmente printre diversele triburi.

## 6.GUVERNAREA MONARHICĂ

Un guvern de stat eficient nu a apărut decât odată cu venirea la conducere a unui şef având deplina autoritate executivă. Oamenii au descoperit că nu poate exista un guvern eficient decât conferind putere unei personalităţi, şi nu susţinând o idee.

Puterea suverană a luat naştere din ideea de autoritate sau de avere a familiei. Când un rege patriarhal a devenit un rege adevărat, el era numit, uneori, "tată al poporului său". Mai târziu s-a crezut că regii se trăgeau din eroi; şi mai târziu încă, puterea a devenit ereditară, deoarece se credea în originea divină a regilor.

Regalitatea ereditară evita anarhia care survenise între moartea unui rege şi alegerea succesorului său, şi a provocat catastrofe. Familia avea un şef biologic; iar clanul un şef natural selecţionat, însă tribul, şi mai târziu statul, nu aveau un şef natural; acesta a fost un motiv suplimentar pentru a face ereditare puterea regilor şefi. Ideea de familie regală şi de aristocraţie a fost, de asemenea, fondată pe obiceiul de a "avea un nume" în clanuri.

Succesiunea regilor a fost, în cele din urmă, considerată ca supranaturală; s-a crezut că sângele regal urca până în epoca statului major materializat al Prinţului Caligastia. Regii au devenit astfel personalităţi idol, şi au fost extrem de autoritari; o formă specială de limbaj a fost adoptată pentru uzul curţii. Încă nu demult se credea că atingerea regilor vindeca bolile, şi anumite popoare de pe Urantia încă consideră că suveranii lor au o origine divină.

Regele idol de altă dată, era adesea păstrat în izolare; el era considerat mult prea sacru pentru a fi văzut, mai puţin în timpul anumitor zile de sărbătoare sau de sfinţi. Se alegea, de obicei, un reprezentant care să îl personifice; aceasta este originea primilor-miniştri. Primul funcţionar ministerial a fost un administrator al alimentelor; alţii nu au întârziat să urmeze. Suveranii au numit, în curând, reprezentanţi însărcinaţi cu comerţul şi cu religia. Dezvoltarea cabinetelor ministeriale a fost măsura directă pentru a depersonaliza autoritatea executivă. Adjuncţii primilor regi au format nobilimea acceptată, iar soţia regelui a fost treptat ridicată la rangul de regină, în vreme ce femeile au devenit mai stimate.

Suverani fără scrupule au dobândit mari puteri prin descoperirea otrăvurilor. Magia practicată în primele curţi era diabolică; inamicii regelui mureau repede. Cu toate acestea tiranii, chiar cei mai despoţi erau supuşi anumitor restricţii; ei erau cel puţin înfrânaţi de teama, întotdeauna prezentă, de a fi asasinaţi. Medicii, vracii

vindecători şi preoţii au frânat întotdeauna mult regii. Prin urmare, aristocraţia proprietarilor funciari a exercitat o influenţă restrictivă şi, din timp în timp, clanurile şi triburile se ridicau pur şi simplu şi îi înlăturau pe despoţii şi pe tiranii lor. Când suveranii deposedaţi erau condamnaţi la moarte, li se acorda adesea alegerea de a se sinucide, de unde şi originea străvechii popularităţi a sinuciderii în anumite împrejurări.

## 7.CLUBURILE PRIMITIVE ŞI SOCIETĂŢILE SECRETE

Legăturile de sânge au determinat primele grupuri sociale; clanurile de rude s-au lărgit prin asociere. Căsătoriile intertribale au fost etapa următoare a creşterii grupului şi tribul complex rezultant a format primul veritabil corp politic. Progresul următor, în dezvoltarea socială, a fost evoluţia cultelor religioase şi a partidelor politice. Ele au apărut, în primul rând, ca societăţi secrete, în întregime religioase la origine; apoi ele au fixat reguli. La început, acestea au fost partide de bărbaţi; mai târziu, au apărut grupuri de femei. În curând, ele s-au divizat în două clase: cea politico-socială şi ce mistico-religioasă.

Aceste societăţi aveau numeroase motive pentru a rămâne secrete, cum ar fi:

1.Teama de a atrage persecuţia conducătorilor pentru a fi violat vreun tabu.

2.Dorinţa de a practica rituri religioase minoritare.

3.Intenţia de a păstra preţioase secrete "de spirite" sau de comerţ.

4.Posesia vreunui talisman sau cunoaşterea vreunei magii speciale.

Însuşi faptul secretului conferea tuturor membrilor acestor societăţi puterea misterului faţă de restul tribului. Secretul măguleşte, de asemenea, vanitatea; iniţiaţii formau aristocraţia socială a timpului lor. După iniţierea lor, tinerii vânau cu bărbaţii, în timp ce înainte culegeau legumele împreună cu femeile. Şi umilinţa supremă, dizgraţia în faţa tribului, consta în a eşua în probele pubertăţii, şi a fi astfel obligat de a rămâne în afara lăcaşului bărbaţilor, în compania femeilor şi copiilor şi a fi considerat drept efeminat. De altfel, neiniţiaţii, nu avea dreptul de a se căsători.

Popoarele primitive i-au învăţat de la început pe tinerii lor adolescenţi să îşi controleze impulsurile sexuale. S-a stabilit obiceiul de a-i despărţi pe băieţi de părinţii lor de la pubertate până la căsătorie şi de a conferi educaţia şi formarea lor societăţilor secrete de bărbaţi. Una din funcţiile principale ale acestor cercuri era de a se păstra un control asupra tinerilor adolescenţi pentru a evita naşterile nelegitime.

Prostituţia comercializată a început atunci când aceste cluburi de bărbaţi au plătit în bani dreptul de a dispune de femeile altor triburi; însă grupurile primitive erau departe de desfrânarea sexuală.

Ceremonia iniţierii pubertăţii se desfăşura, în general, pe o perioadă de cinci ani. Multe tăieturi dureroase şi torturi, la care tânărul se supunea de bună voie, făceau parte din aceste ceremonii. Circumcizia a fost practicată mai întâi ca un rit de iniţiere într-una din aceste fraternităţi secrete. Însemnele tribului erau trasate prin incizie în pielea corpului ca făcând parte din iniţierea pubertăţii. Tatuajul a fost, la origine, o emblemă de apartenenţă. Astfel de torturi, cât şi multiplele privaţiuni, aveau scopul de a-i căli pe aceşti tineri, de a le da o idee asupra realităţilor vieţii şi a necazurilor ei inevitabile. Acest rezultat este mai bine atins de jocurile atletice şi de probele fizice care au fost instaurate mai târziu.

Însă societăţile secrete căutau realmente să amelioreze moralitatea adolescenţilor. Unul dintre scopurile principale ale ceremoniilor pubertăţii era de a-i face pe tineri să înţeleagă că ei nu trebuiau să se atingă de soţiile altor bărbaţi.

După aceşti ani de disciplină, de antrenament riguros şi chiar înaintea căsătoriei lor, se lăsa, în general, tinerilor o scurtă perioadă de tihnă şi de libertate, după care ei reveneau pentru a se căsători, acceptând pentru restul vieţii lor aservirea faţă de tabuurile tribului lor. Acest vechi obicei a subzistat până în timpurile moderne în ideea stupidă de "a face nebunii".

Numeroase triburi au sancţionat ulterior formarea cluburilor secrete de femei, al căror scop era acela de a pregăti pe tinerele adolescente să devină soţii şi mame. După iniţierea lor, tinerele fete erau apte să se căsătorească şi primeau permisiunea de a participa la "prezentarea miresei", petrecerea de prezentare în societate din timpurile acelea. Ordinele feminine, cu legăminte de celibat, au apărut devreme în existenţă.

În curând şi-au făcut apariţia cluburile nesecrete, atunci când grupuri de bărbăteşti şi femeieşti de celibatari au format organizaţiile lor separate. În realitate, aceste asociaţii au fost primele şcoli. În timp ce şcolile de bărbaţi şi cluburile de femei se dedau adesea la persecuţii reciproce, anumite triburi mai evoluate, după contactul cu învăţătorii din Dalamatia, au experimentat învăţământul mixt, fondând şcoli cu internate pentru ambele sexe.

Societăţile secrete au contribuit la instaurarea castelor sociale, în principal din cauza caracterului misterios al iniţierilor lor. Membrii acestor societăţi au purtat, la început, măşti pentru a-i speria pe cei curioşi şi pentru a-i îndepărta de riturile lor de doliu — de cult al strămoşilor. Acest ritual s-a transformat, mai târziu, într-o pseudoşedinţă pe parcursul cărora se credea că apar fantome. Societăţile vechi ale "noii naşteri" utilizau semne şi foloseau un limbaj secret special. Ele interziceau, de asemenea, anumite alimente şi băuturi; ele jucau rolul de poliţie de noapte şi aveau, printre altele, o activitate foarte extinsă în domeniul social.

Toate asociaţiile secrete impuneau un jurământ celor care aderau la ele, prescriind încrederea şi propovăduind conservarea secretelor. Aceste ordine secrete impresionau mulţimile şi le controlau. Ele acţionau, de asemenea, ca societăţi de vigilenţă şi practicau astfel legea lui Lynch. Membrii lor au fost primii spioni ai triburilor aflate în război şi au format prima poliţie secretă pe timp de păcii; şi mai mult, ele i-au menţinut pe regii fără multe scrupule într-o stare de încordare. În chip de contrapondere, regii au întreţinut propria lor poliţie secretă.

Aceste societăţi au dat naştere primelor partide politice. Primul guvern de partid a fost acela al "celor puternici" contra "celor slabi". În timpurile de demult, o schimbare de administrare nu survenea decât după un război civil care dovedea din plin că cei slabi deveniseră puternici.

Aceste cluburi au fost folosite de negustori pentru a-şi încasa creanţele, şi de către suverani pentru a primi impozite. Taxarea fiscală a fost o luptă îndelungată, iar una dintre primele forme a fost dijma, o zecime din produsul vânătorii sau al recoltei. La origine, impozitele erau ridicate pentru a se menţine casa regală, însă s-a descoperit că era mai uşor să fie încasate deghizându-le sub forma unei ofrande ca contribuţie la slujbele templelor.

Încetul cu încetul, aceste asociaţii secrete au devenit primele organizaţii caritabile, apoi s-au dezvoltat în societăţi religioase primitive premergătoare bisericilor. În cele din urmă, unele dintre aceste societăţi au devenit comune mai multor triburi. Acestea au fost primele confrerii internaţionale.

## 8.CLASELE SOCIALE

Inegalitatea mentală şi fizică a fiinţelor umane provoacă apariţia claselor sociale. Singurele lumi fără clase sociale sunt cele mai primitive sau cele mai avansate. În zorile ei, o civilizaţie nu a început încă diferenţierea nivelelor sociale, în timp ce o lume ancorată în lumină şi viaţă a făcut, într-o mare măsură, să dispară aceste diviziuni ale omenirii, atât de caracteristice tuturor etapelor intermediare ale evoluţiei.

În măsura în care societatea a ieşit din sălbăticie pentru a intra în barbarie, componentele sale umane au avut tendinţa să se grupeze în clase, din următoarele motive:

1.*Naturale* — contact, înrudire şi căsătorie; primele distincţii sociale au fost bazate pe sex, pe vârstă şi pe sânge — legătura părintească cu şeful.

2.*Motive personale* — recunoaşterea aptitudinilor, a puterii de îndurare, a îndemânării şi a tăriei sufleteşti, urmată imediat de recunoaşterea stăpânirii limbii, a cunoştinţelor şi a inteligenţei generale.

3.*Motive de şansă* — războiul şi emigrarea au ajuns să separe grupurile umane. Evoluţia claselor a fost puternic influenţată de cuceriri, de raporturile dintre învingători şi învinşi, în timp ce sclavia a adus prima diviziune generală a societăţii în oameni liberi şi legaţi.

4.*Raţiuni economice* — bogaţi şi săraci. Averea şi posesia de sclavi a fost o bază care a generat una dintre clasele societăţii.

5.*Motive geografice* — clasele s-au format ca urmare a stabilirii unei populaţii în regiuni urbane sau rurale. Oraşele şi satele au contribuit deopotrivă la diferenţierea în crescători-cultivatori şi negustori-industriaşi, cu reacţiile şi cu punctele lor de vedere divergente.

6.*Motive sociale* — clasele s-au format treptat, conform aprecierii populare a valorii sociale a diferitelor grupuri. Printre primele diviziuni de genul acesta se găsesc demarcările între preoţi învăţători, şefi vindecători, capitalişti negustori, muncitori obişnuiţi şi sclavi. Sclavul nu putea niciodată să devină un capitalist, însă cel care avea un venit putea uneori să intre în rândurile capitaliştilor.

7.*Motive profesionale* — în măsura în care profesiunile s-au înmulţit, ele au avut tendinţa de a se stabili în caste şi în corporaţii. Lucrătorii s-au scindat în trei grupuri: profesioniştii, inclusiv vracii vindecători, apoi lucrătorii calificaţi şi, în cele din urmă, mâna de lucru necalificată.

8.*Motive religioase* — primele cluburi de cult au dat naştere propriilor lor clase în interiorul clanurilor şi triburilor; pietatea şi misticismul preoţimii a perpetuat-o mult timp ca grup social distinct.

9.*Motive rasiale* — Prezenţa a două sau mai multe rase într-o naţiune sau o unitate teritorială dată produce, în general, caste de culoare. Sistemul originar al castelor din India era bazat pe culoare, ca de altfel şi acela din vechiul Egipt.

10.*Motive de vârstă* — tinereţe şi maturitate. În triburi, băieţii rămâneau sub supravegherea tatălui lor atâta vreme cât acesta trăia, în timp ce fiicele erau lăsate în grija mamei lor până la căsătorie.

Clasele flexibile şi în mişcare sunt indispensabile unei civilizaţii în evoluţie, însă când *clasele* devin *caste,* când nivele sociale se pietrifică, creşterea stabilităţii este cumpărată cu o pierdere a iniţiativei personale. Casta socială rezolvă problema găsirii locului vostru în industrie, însă ea restrânge considerabil dezvoltarea individuală şi împiedică, practic, cooperarea socială.

Datorită faptului că clasele sociale s-au format în mod natural ele vor persista până când oamenii le vor face să dispară progresiv, plin evoluţie, mânuind cu inteligenţă resursele biologice, intelectuale şi spirituale ale unei civilizaţii în progres şi, mai ales, următoarele:

1.Reînnoirea biologică a rămăşiţelor rasiale — eliminarea selectivă a liniilor umane inferioare. Acest fapt va tinde să şteargă numeroase inegalităţi umane.

2.Antrenarea educativă a puterii cerebrale, sporită prin această ameliorare biologică.

3.Stimularea religioasă a sentimentelor de rudenie şi de fraternitate umană.

Însă aceste măsuri nu vor putea să de adevăratele lor roade decât în îndepărtatele milenii ale viitorului, cu toate că multe schimbări sociale în bine vor fi imediat urmate de manipularea inteligentă, înţeleaptă şi *răbdătoare* a acestor factori acceleratori ai progresului cultural. Religia este puternicul pârghia care ridică civilizaţia deasupra haosului, însă ea este neputincioasă, fără punctul de sprijin a unei minţi sănătoase şi normale, bazată ferm pe o ereditate la fel de sănătoasă şi normală.

## 9.DREPTURILE OMULUI

Natura nu conferă nici un drept omului, ea nu îi dă decât viaţa şi o lume în care să trăiască. Natura nu îi asigură nici măcar dreptul de a rămâne viu, aşa cum putem să ne dăm seama închipuindu-ne ceea ce s-ar întâmpla probabil dacă un om fără arme ar întâlni, faţă în faţă, un tigru înfometat într-o junglă. Primul dar pe care societatea îl face oamenilor este siguranţa.

Societatea a afirmat, treptat, drepturile sale care, la ora actuală, sunt următoarele:

1.Asigurarea unei aprovizionări.

2.Apărarea militară — siguranţa prin starea de pregătire.

3.Păstrarea păcii interne — prevenirea contra violenţelor personale şi dezordinilor sociale.

4.Controlul sexual — căsătoria, instituţia familiei.

5.Proprietatea — dreptul de a poseda.

6.Încurajarea concurenţei individuale şi colective.

7.Luarea de măsuri pentru educarea şi formarea tineretului.

8.Promovarea schimburilor şi a comerţului — dezvoltarea industrială.

9.Ameliorarea condiţiilor de plătire a lucrătorilor.

10.Garantarea libertăţii practicilor religioase cu scopul ca toate celelalte activităţi sociale să poată fi înălţate devenind spiritual motivate.

Când drepturile sunt atât de vechi încât nu se poate cunoaşte originea lor, ele sunt adesea numite *drepturi naturale*. Cu toate acestea, drepturile umane nu sunt cu adevărat naturale; ele sunt în întregime sociale. Ele sunt relative şi mereu schimbătoare, şi nu reprezintă nimic mai mult decât regulile jocului — o ajustare recunoscută a relaţiilor care guvernează fenomenele mereu schimbătoare ale concurenţei umane.

Ceea ce putem considera ca un drept într-o epocă dată nu trebuie socotit la fel într-o alta. Supravieţuirea unui mare număr de deficienţi şi de degeneraţi nu este datorată dreptului lor natural de a încurca astfel civilizaţia secolului al douăzecilea ci, pur şi simplu, faptului că societatea epocii, moravurile, au decretat astfel.

Europa Evului Mediu recunoştea puţine drepturi umane; fiecare om aparţinea atunci unui altuia, iar drepturile nu erau decât privilegii sau favoruri acordate de Stat sau de Biserică. Revolta contra acestei erori a fost tot o eroare, deoarece ea a făcut să se creadă că toţi oamenii se nasc egali.

Oamenii slabi şi inferiori au luptat întotdeauna pentru a avea drepturi egale; ei au insistat întotdeauna pentru ca statul să îi oblige pe cei care sunt puternici şi superiori să le suporte necesităţile şi să le compenseze şi altfel insuficienţele care mult prea adesea nu sunt altceva decât rezultatul natural al propriei lor indiferenţe şi indolenţe.

Însă acest ideal de egalitate este născut din civilizaţie; el nu se găseşte în natură. Chiar cultura demonstrează într-un mod practic inegalitatea naturală a oamenilor, scoţând în evidenţă capacităţile lor inegale de asimilare. Realizarea bruscă şi neevolutivă a unei pretinse egalităţi naturale ar face rapid să regreseze pe oamenii civilizaţi la uzanţele şi la obiceiurile grosolane ale epocilor primitive. Societatea nu poate oferi drepturi egale tuturor, însă ea poate promite să administreze în mod loial şi echitabil drepturile variabile ale fiecăruia. Societatea are responsabilitatea şi datoria de a oferi copiilor naturii o ocazie echitabilă şi paşnică de a-şi câştiga traiul, de a participa la reproducere şi de a se bucura, totodată, de unele satisfacţii personale, suma acestor trei factori constituind fericirea umană.

## 10.EVOLUŢIA JUSTIŢIEI

Justiţia naturală este o teorie elaborată de oameni; ea nu este o realitate. În natură, dreptatea este pur teoretică, total fictivă. Natura nu furnizează decât un singur fel de dreptate — conformarea inevitabilă a rezultatelor la cauze.

Justiţia, aşa cum este ea concepută de oameni, constă în obţinerea propriilor drepturi, şi de aceea ea este o problemă de evoluţie progresivă. Conceptul de justiţie poate să facă parte constitutivă dintr-o minte înzestrată cu spirit, însă justiţia de-a gata nu apare spontan în lumile spaţiului.

Omul primitiv atribuia toate fenomenele unei persoane. Când un sălbatic murea, el nu se întreba *ce* anume l-a făcut să piară, ci *cine* l-a ucis? Moartea accidentală nu era deci recunoscută şi, în pedepsirea unei crime mobilul inculpatului nu era, în nici un fel, luat în considerare; judecata era făcută după răul pricinuit.

În societăţile cele mai primitive, opinia publică acţiona direct; nu era nevoie de agenţi ai justiţiei. Viaţa primitivă nu cunoştea intimitatea; vecinii unui om erau responsabili de conduita sa; ei aveau deci dreptul de a se amesteca în problemele sale personale. Societatea era reglementată după teoria că comunitatea membrilor grupului trebuie să se intereseze de comportamentul fiecărui individ şi, într-o anumită măsură, să aibă controlul asupra lui.

S-a crezut de la început că spiritele împărţeau dreptatea prin intermediul vracilor vindecători şi al preoţilor. Aceasta a făcut din membrii acestor ordine primii detectivi şi agenţi ai legii. Metodele lor primitive de a descoperi crimele constau în supunerea celor bănuiţi la proba focului, a otrăvii şi a durerii. Aceste probe sălbatice nu erau altceva decât nişte tehnici rudimentare de arbitraj; ele nu reglau în mod necesar diferendele prin justiţie. De exemplu, când se administra otravă, acuzatul era considerat nevinovat dacă o vomita.

Vechiul Testament relatează una dintre aceste probe, un test de culpabilitate conjugală. Dacă un bărbat îşi bănuia soţia de a-i fi fost infidelă, o ducea la preot unde îşi exprima bănuielile, după care preotul pregătea o băutură compusă din apă sfinţită şi praf măturat de pe podeaua templului. După ceremonialul cuvenit, incluzând blesteme ameninţătoare, femeia acuzată era obligată să bea licoarea aceea dezgustătoare. Dacă ea era vinovată, "apa care cauzează blestemul va intra în ea şi va deveni amară, iar pântecele ei se va umfla, coapsele îi vor putrezi, iar femeia va fi blestemată printre oamenii poporului ei". Dacă, din întâmplare, o femeie putea să înghită această băutură murdară fără a arăta simptome de boală fizică, ea era achitată de acuzaţiile aduse de soţul ei gelos.

Aceste metode atroce de depistare a crimelor au fost practicate într-o epocă sau alta de aproape toate triburile în evoluţie. Duelul este o supravieţuire modernă a judecării prin probe.

Nu trebuie să ne mirăm că evreii, precum şi alte triburi semicivilizate, au practicat aceste tehnici primitive de administrare a dreptăţii cu peste trei mii de ani în urmă, însă este stupefiant faptul că nişte oameni raţionali au inserat ulterior aceste urme de barbarie în paginile unei culegeri de scrieri sacre. Gândirea raţională ar fi trebuit să facă clar că nici o fiinţă divină nu a dat niciodată muritorilor indicaţii atât de nedrepte în ceea ce priveşte detectarea şi judecarea presupuselor infidelităţi conjugale.

Societatea a adoptat încă de la început atitudinea de compensare prin represalii: ochi pentru ochi, viaţă pentru viaţă. Triburile în evoluţie au recunoscut, toate, dreptul de răzbunarea prin sânge. Răzbunarea a devenit ţelul vieţii primitive, însă de atunci religia a modificat mult aceste prime practici tribale; instructorii religiei revelate au proclamat întotdeauna: "A mea să fie răzbunarea, spune Domnul". În timpurile primitive, moartea prin răzbunare nu era diferită de cea care este comisă astăzi pe baza unei legi nescrise.

Sinuciderea era un mod curent de represalii; dacă un om nu era în stare să se răzbune în timpul vieţii, el murea nutrind credinţa că se putea ca el să vină înapoi ca fantomă şi să îşi verse furia asupra duşmanului său. Şi de vreme ce această credinţă era foarte generală, ameninţarea cu sinuciderea pe pragul unui duşman era, deci, de obicei, suficientă pentru a-l aduce la împăcare. Omului primitiv nu îi era foarte dragă viaţa; sinuciderea era obişnuită, însă învăţăturile dalamatienilor au rărit mult acest obicei şi, într-o epocă mai recentă, tihna, confortul, religia şi filozofia s-au aliat pentru a face viaţa mai blândă şi mai dezirabilă. Greva foamei prezintă, cu toate acestea o analogie modernă cu aceste vechi procedee de represalii.

Una dintre primele formulări ale progresului în legea tribală se referea la răzbunare ca la o chestiune de trib. Este totuşi ciudat să se constate că, chiar şi atunci, un bărbat putea să îşi ucidă soţia fără să fie pedepsit dacă a plătit în întregime preţul cumpărării ei. Cu toate acestea, încă şi astăzi, eschimoşii lasă familiei lezate dreptul de a decide şi a aplica pedeapsa unei crime, chiar dacă este vorba de una care a cauzat moartea.

Un alt progres a fost impunerea amenzilor pentru a fi încălcat un tabu, instituţia penalităţilor; aceste amenzi au constituit primele venituri publice. Practica de a plăti "banii de sânge" a ajuns, de asemenea, la modă ca un substitut al răzbunării sângelui. Daunele aferente erau, de obicei, plătite în femei sau în animale; a fost necesar mult timp pentru ca amenzi reale de compensări monetare să fie impuse ca pedeapsă pentru o crimă. Deoarece ideea de pedepsire a unei crime reprezenta, în mod esenţial, o compensaţie, toate lucrurile, inclusiv viaţa umană, au sfârşit prin a avea un preţ care putea fi plătit drept daune de interese. Evreii au fost primii care au abolit practica de a plăti banii de sânge. Moise i-a învăţat că nu trebuiau "deloc să dea o răscumpărare pentru viaţa unui ucigaş vinovat de a fi ucis; el va fi cu siguranţă condamnat la moarte".

Dreptatea a fost deci exercitată, mai întâi, de către familie, apoi de către clan, şi mai târziu de trib. Administrarea adevăratei dreptăţi datează din momentul în care revanşa le-a fost luată grupurilor private şi înrudite, pentru a fi încredinţată grupului social, statul.

Condamnarea unui vinovat la arderea de viu a reprezentat o practică curentă; ea era aprobată de mulţi guvernatori străvechi, inclusiv de Hamurabi şi de Moise; acesta din urmă a ordonat ca numeroase crime, în special crimele grave de natură sexuală, să fie pedepsite prin arderea celui vinovat pe un rug. Dacă "fiica unui preot" sau a oricărui alt cetăţean însemnat se deda public prostituţiei, evreii aveau obiceiul de a "o arde cu foc".

Trădarea —"vânzarea" sau a trădarea unui membru al tribului a fost prima crimă capitală. Furtul animalelor era universal pedepsit printr-o execuţie sumară şi, încă recent, furtul de cai a fost pedepsit la fel. Însă cu trecerea timpului, s-a propovăduit că pedepsirea crimei avea o mai mică valoare preventivă prin severitatea sa decât prin certitudinea şi rapiditatea sa.

Când societatea nu a reuşit să pedepsească crimele, ranchiuna grupului s-a afirmat, în general, sub formă de linşaj. Adăpostul sanctuarelor a fost o cale de a scăpa de aceste accese de mânie colectivă. Linşajul şi duelul reprezintă comportamentul indivizilor care refuză să cedeze statului redresarea privată.

## 11.LEGI ŞI TRIBUNALE

Este la fel de dificil să se facă distincţii clare între obiceiuri şi legi, ca faptul de a indica exact, când anume în zorii zilei era noaptea urmată de ziuă. Moravurile sunt legi şi reglementări poliţieneşti în formare. Când ele sunt stabilite de mult timp, obiceiurile nedefinite bine tind să se cristalizeze în legi precise, în reguli concrete şi în convenţii sociale bine precizate.

La început, legea este, întotdeauna, negativă şi prohibitivă; în civilizaţiile în progres ea devine din ce în ce mai pozitivă şi directoare. Societatea primitivă acţiona în mod negativ, ea acorda individului dreptul de a trăi, impunând tuturor celorlalţi porunca "tu nu vei ucide". Orice restricţie a drepturilor şi a libertăţilor unui individ implică o restricţie a libertăţii tuturor celorlalţi, iar aceasta este efectuat de tabu, legea primitivă. Ideea întreagă a tabuului este negativă prin natura ei, căci societatea primitivă era în întregime negativă în organizarea sa, şi administrarea primitivă a dreptăţii consta în impunerea tabuurilor. Însă, la origine, legile nu se aplicau decât membrilor tribului, aşa cum s-a văzut mai târziu într-un exemplu la evrei, care în confruntarea cu gentilii aveau un cod diferit de codul lor interior.

Jurământul a luat naştere în vremurile Dalamatiei, într-un efort de a face mărturiile mai veridice. Jurămintele constau atunci în pronunţarea unui blestem îndreptat asupra propriei persoane; înainte, nici un individ nu ar fi dorit să depună mărturie împotriva grupului său natal.

Crima consta într-un atac contra obiceiurilor tribului, păcatul era încălcarea tabuurilor beneficiind de aprobarea fantomelor, şi a existat o mare confuzie din pricina faptului că nu se reuşea să se separe crima de păcat.

Interesul personal a făcut să se instaureze tabuuri care interziceau să se ucidă, societatea le-a sanctificat sub forma obiceiurilor tradiţionale, în timp ce religia a consacrat obiceiul ca o lege morală. Astfel, cei trei factori au făcut, prin contribuţia lor la viaţa umană mai sigură şi mai sacră. În primele timpuri, societatea s-ar fi destrămat dacă drepturile nu ar fi avut aprobarea religiei. Superstiţia a fost poliţia morală şi socială a lungilor epoci evolutive. Anticii pretindeau că toate legile lor străvechi, tabuurile, au fost date strămoşilor lor de către zei.

Legea este o transcriere codificată a unei lungi experienţe umane, o opinie publică cristalizată şi legalizată. Obiceiurile au fost materia primă, experienţa acumulată pe baza căreia inteligenţele călăuzitoare de mai târziu au formulat legile scrise. Vechii judecători nu aveau legi; când luau o decizie, ei spuneau pur şi simplu: "aşa este datina".

Referinţa la precedente în deciziile tribunalelor reprezintă efortul judecătorilor de a adapta legile scrise la condiţiile schimbătoare ale societăţii. Ea permite adaptarea progresivă la condiţii sociale în evoluţie, conjugate cu solemnitatea condiţionării tradiţionale.

Diferendele asupra proprietăţii erau tranşate în multe feluri, cum ar fi:

1.Prin distrugerea proprietăţii disputate.

2.Prin forţă — contestatarii se decideau printr-o luptă.

3.Prin arbitraj —decizia era luată de o a treia parte.

4.Prin invocarea strămoşilor — şi, mai târziu, prin apelarea la tribunale.

Primele tribunale au fost întâlniri pugilistice reglementate, în care judecătorii erau pur şi simplu arbitrii. Ei vegheau ca lupta să aibă loc conform regulilor aprobate. Înainte de a se angaja într-o acţiune înaintea tribunalului, fiecare dintre luptători depunea o sumă în mâinile judecătorului, pentru a garanta plata taxelor şi a amenzii în cazul în care era învins, "forţa era încă dreptul". Mai târziu, argumentele verbale au înlocuit loviturile fizice.

Orice idee de justiţie primitivă nu consta atât de mult în faptul de a fi echitabil, cât în a regla conflictul şi a împiedica astfel dezordinile publice şi violenţa personală. Oamenii primitivi nu încercau deloc resentimente împotriva a ceea ce am considera astfel drept o nedreptate; era recunoscut faptul că aceia care dispuneau de putere, o foloseau în mod egoist. Cu toate acestea, se poate determina foarte exact statutul oricărei civilizaţii prin partea de seriozitate şi echitate a tribunalelor ei şi prin integritatea judecătorilor ei.

## 12.ACORDAREA AUTORITĂŢII CIVILE

Marea luptă în evoluţia guvernului s-a referit la concentrarea puterii. Administratorii universului au învăţat, din experienţă, că cel mai bun mod de a reglementa viaţa popoarelor evolutive pe lumile locuite este un guvern civil de tip reprezentativ unde echilibrul puterii este menţinut printr-o bună coordonare între ramurile executivă, legislativă şi judiciară.

În timp ce autoritatea primitivă era bazată pe forţă, pe puterea fizică, guvernul ideal este sistemul reprezentativ în care conducerea este fondată pe aptitudine însă, în aceste timpuri de barbarie, era prea mult război pentru a-i permite unui guvern reprezentativ să funcţioneze în mod eficient. În lunga luptă între diviziunea autorităţii şi unitatea conducerii, dictatorii au fost cei care au câştigat. Puterile iniţiale şi difuze ale consiliului primitiv al străvechilor s-au concentrat progresiv în persoana monarhului absolut. După instaurarea adevăraţilor regi, grupurile vechi au subzistat în calitate de corpuri consultative, cvasilegislative-judiciare. Mai târziu, legislaturile cu statut coordonat şi-au făcut apariţia şi, în cele din urmă, au fost stabilite în afara legislaturilor curţi supreme de judecată.

Regii făceau să se aplice moravurile, legea originară nescrisă. Mai târziu, ei au impus actele legislative, cristalizarea opiniei publice. Adunările populare, reprezentând expresia opiniei publice, au apărut foarte lent, însă au marcat un mare progres social.

Puterea primilor regi era mult limitată de obiceiuri, de tradiţie sau de opinia publică. Într-o epocă mai recentă, anumite naţiuni de pe Urantia au codificat aceste obiceiuri în documente formând o bază de guvernământ.

Muritorii de pe Urantia au dreptul la libertate; le revine crearea sistemelor lor guvernamentale, adoptarea constituţiilor lor sau a altor carte de autoritate civilă şi procedură administrativă. După ce au făcut acest lucru, ei ar trebui să îi aleagă ca şefi executivi pe semenii lor cei mai competenţi şi mai demni de laudă. Ei nu trebuie să aleagă drept reprezentanţi în ramura legislativă decât persoane calificate din punct de vedere intelectual şi moral pentru a-şi asuma responsabilităţi sacre, iar în calitate de judecători ai tribunalelor lor înalte şi supreme numai persoane înzestrate cu o abilitate naturală şi ajunse la înţelepciune printr-o profundă experienţă.

Dacă oamenii vor să-şi păstreze libertatea, le trebuie, după ce au ales carta lor de eliberare, să se aranjeze pentru ca ea să fie interpretată cu înţelepciune, cu inteligenţă şi fără teamă de a împiedica:

1.Uzurparea unei puteri nejustificate de ramura executivă sau de ramura legislativă.
2.Maşinaţiile agitatorilor ignoranţi şi superstiţioşi.
3.Întârzierea în progresele ştiinţifice.
4.Impasul dominării de mediocritate.
5.Dominarea de minorităţile corupte.
6.Controlul de către aspiranţi dictatori ambiţioşi şi abili.
7.Destrămările dezastruoase datorate panicii.
8.Exploatarea de oameni fără scrupule.
9.Transformarea cetăţenilor în sclavi fiscali ai statului.
10.Eşecul echităţii sociale şi economice.
11.Uniunea bisericii şi a statului.
12.Pierderea libertăţii personale.

Acestea sunt ţelurile şi scopurile tribunalelor constituţionale acţionând ca guvernatori asupra rotiţelor guvernului reprezentativ al unei lumi evolutive.

Strădania omenirii de a perfecţiona guvernare pe Urantia se referă la punerea la punct a canalelor administrative, la adaptarea lor la nevoile curente aflate în perpetuă schimbare, ameliorarea repartizării puterilor în interiorul guvernului, şi apoi selecţia şefilor administrativi cu adevărat înţelepţi. Există o formă de guvernare divină şi ideală, însă ea nu poate fi revelată; ea trebuie să fie lent şi laborios descoperită de bărbaţii şi de femeile fiecărei planete peste tot în universurile timpului şi ale spaţiului.

[Prezentat de un Melchizedek al Nebadonului.]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A III-A - ISTORIA URANTIEI

## CAPITOLUL 71 - DEZVOLTAREA STATULUI

Statul marchează o evoluţie utilă a civilizaţiei; el reprezintă câştigul net pe care societatea l-a extras din ravagiile şi suferinţele războiului. Chiar abilitatea politică, nu este decât o acumulare de tehnici pentru ajustarea rivalităţilor de forţe între triburile şi naţiunile în luptă.

Statul modern este instituţia care a supravieţuit în lunga bătălie pentru puterea colectivă. O putere superioară a prevalat în cele din urmă şi a produs o creatură de fapt — statul — cu mitul moral că cetăţeanul este absolut obligat să trăiască şi să moară pentru stat. Însă statul nu are o geneză divină; el nu a fost nici măcar fondat printr-o acţiune umană inteligentă voluntară; el este pur şi simplu o instituţie evolutivă, şi a luat naştere într-un mod în întregime automat.

## 1.STATUL EMBRIONAR

Statul este o organizare reglatoare teritorială şi socială, iar statul cel mai puternic, cel mai eficient şi cel mai durabil se compune dintr-o singură naţiune, a cărei populaţie posedă o limbă şi nişte obiceiuri şi instituţii comune.

Primele state erau mici şi au fost toate rezultatul cuceririlor. Ele nu s-au născut din asocieri voluntare. Multe din ele au fost întemeiate de nomazi cuceritori, care se abăteau asupra păstorilor liniştiţi sau asupra cultivatorilor aşezaţi pentru a-i subjuga şi a-i înrobi. Aceste state, rezultând din cuceriri, erau obligatoriu stratificate; clasele erau inevitabile, iar luptele de clasă au fost întotdeauna selective.

Triburile nordice de oameni roşii americani nu au reuşit niciodată să se organizeze cu adevărat într-un stat. Ele nu au progresat dincolo de o vagă confederaţie de triburi, o formă de stat foarte primitivă. Cea care s-a apropiat cel mai mult de un adevărat stat a fost federaţia Iroquois, însă acest grup de şase naţiuni nu a funcţionat niciodată realmente ca un stat şi nu a reuşit să supravieţuiască, căci îi lipseau anumite elemente esenţiale vieţii naţionale moderne cum ar fi:

1.Dobândirea şi moştenirea proprietăţii private.

2.Oraşe dublate de o industrie şi de o agricultură.

3.Animale domestice utile.

4.O organizare practică a familiei. Oamenii roşii se agăţau de familia materne şi de moştenirea de la unchi la nepot.

5.Un teritoriu definit.

6.Un şef executiv viguros.

7.Înrobirea prizonierilor —îi adoptau sau îi masacrau.

8.Cuceriri decisive.

Oamenii roşii erau prea democratici; ei aveau un guvern bun, însă care a eşuat. Ei ar fi dezvoltat, până la urmă, un stat, dacă nu ar fi întâlnit prematur civilizaţia mai avansată a oamenilor albi, care foloseau metodele guvernamentale ale grecilor şi ale romanilor.

Reuşita statului roman a fost bazată pe:

1.Familia paternă.

2.Agricultura şi domesticirea animalelor.

3.Concentrarea populaţiei — oraşele.

4.Proprietatea privată a obiectelor şi a pământului.

5.Sclavia — clasele de cetăţeni.

6.Cucerirea şi reorganizarea popoarelor slabe şi înapoiate.

7.Un teritoriu definit, cu drumuri.

8.Cârmuitori personali şi puternici.

Marea slăbiciune a civilizaţiei romane, precum şi unul dintre factorii de prăbuşire finală a imperiului, a fost luarea unor măsuri aşa-zis liberale şi progresiste pentru emanciparea băieţilor la douăzeci şi unu de ani şi pentru a elibera necondiţionat tinerele fete, lăsându-le posibilitatea de a se căsători cu un bărbat la libera lor alegere sau de a umbla prin ţară, dedându-se imoralităţii. Răul cauzat societăţii nu a provenit din aceste reforme în sine, ci din maniera bruscă şi generală în care ele au fost adoptate. Prăbuşirea Romei arată la ce ne putem aştepta atunci când un stat suportă o expansiune prea rapidă, însoţită de o degenerare internă.

Statul embrionar a fost făcut posibil prin declinul legăturilor de sânge faţă de legăturile teritoriale, şi aceste federaţii de triburi erau în general bine consolidate prin cuceriri. Un adevărat stat este caracterizat de o suveranitate care transcende toate disputele minore şi diferenţele între grupuri. În acelaşi timp, numeroase clase

şi caste subzistă în organizările de stat mai tardive ca vestigii ale tribului şi ale clanurilor din vremuri îndepărtate. Statele teritoriale mai mari şi ulterioare au dat o bătălie lungă şi dârză cu aceste grupuri de clanuri consanguine şi mai puţin numeroase, iar guvernarea tribală s-a revelat a fi fost o valoroasă tranziţie de la autoritatea familiei la aceea a statului. În cursul timpurilor mai recente, numeroase clanuri şi-au aflat originea în comerţ şi în alte asociaţii industriale.

Când statul nu reuşeşte să se integreze, rezultă un regres al tehnicilor guvernamentale la condiţiile anterioare. Un exemplu găsim în feudalismul evului mediu european. De-a lungul acestei epoci întunecate, statul teritorial s-a prăbuşit; s-a revenit la mici grupuri de castele-forturi şi la reapariţia clanurilor şi a stadiilor tribale de dezvoltare. Semistate asemănătoare există încă şi acum în Asia şi în Africa, însă ele nu reprezintă deloc regrese evolutive. Multe dintre ele formează nuclee embrionare ale statelor viitorului.

## 2.EVOLUŢIA GUVERNULUI REPREZENTATIV

Cu toate că democraţia este un ideal, ea este un produs al civilizaţiei şi nu al evoluţiei. Mergeţi încet! Alegeţi cu grijă! Căci iată care sunt pericolele democraţiei:

1.Preamărirea mediocrităţii.

2.Alegerea unor şefi ignoranţi şi neinstruiţi.

3.Incapacitatea de a recunoaşte faptele fundamentale ale evoluţiei sociale.

4.Pericolul sufragiului universal în mâinile majorităţilor inculte şi indolente.

5.Supunerea servilă la opinia publică; majoritatea nu are întotdeauna dreptate.

Opinia publică, opinia comună, a întârziat întotdeauna societatea; ea este cu toate acestea preţioasă, deoarece frânând evoluţia socială păstrează în acelaşi timp civilizaţia. Educarea opiniei publice este singura metodă sănătoasă şi sigură de accelerare a civilizaţiei. Forţa nu este decât un expedient temporar, iar creşterea culturală va fi cu atât mai accelerată cu cât gloanţele vor ceda locul buletinelor de vot. Opinia publică (obiceiurile) este energia fundamentală şi originară în evoluţia sociale şi a dezvoltării statului. Însă, pentru a avea o valoare pentru stat, trebuie ca exprimarea ei să fie lipsită de violenţă.

Măsura progresului unei societăţi este direct determinată de gradul în care opinia publică ajunge să controleze conduita personală şi reglementările statului fără a recurge la violenţă. Apariţia primului guvern cu adevărat civilizat va coincide cu momentul în care opinia publică îl va fi investit cu puteri de drept de vot personal. Alegerile populare nu decid întotdeauna lucrul corect care trebuie făcut, însă ele reprezintă calea dreaptă chiar şi când se comite o eroare. Evoluţia nu produce instantaneu o perfecţiune superlativă ci, mai degrabă, o ajustare comparativă cu progresele practice.

Evoluţia unei forme practice şi eficiente de guvernare reprezentative comportă următoarele zece etape sau stadii:

1.*Libertatea persoanelor*. Sclavia, şerbia, precum şi toate formele de servitute umană trebuie să dispară.

2.*Libertatea minţii*. Până când o populaţie liberă nu este educată, până când ea nu a învăţat să gândească inteligent şi să facă proiecte cu înţelepciune, libertatea face, în general, mai mult rău decât bine.

3.*Domnia legii*. Putem întotdeauna să ne bucurăm de libertate numai dacă voinţa şi capriciile conducătorilor umani sunt înlocuite de acte legislative conforme cu legea fundamental acceptată.

4.*Libertatea cuvântului*. Un guvern reprezentativ este de neconceput fără posibilitatea ca aspiraţiile şi opiniile umane să se exprime liber, sub toate formele.

5.*Securitatea proprietăţii*. Nici un guvern nu poate dura mult timp dacă nu reuşeşte să asigure dreptul de a se bucura de proprietatea privată într-o formă sau alta. Oamenii au dorinţa fierbinte de a se folosi bunurile lor personale, de a avea control asupra lor, de a le dărui, de a le vinde, de a le închiria sau de a le lăsa moştenire.

6.*Dreptul de petiţie*. Un guvern reprezentativ implică drepturi pentru cetăţeni de a fi auziţi. Privilegiul petiţiei este esenţial cetăţeniei libere.

7.*Dreptul de a guverna*. Nu ajunge faptul de a fi auzit; este nevoie ca puterea petiţiei să avanseze până la conducerea efectivă a guvernului.

8.*Sufragiu universal*. Guvernul reprezentativ presupune un electorat inteligent, eficient şi universal. Caracterul acestui guvern va fi întotdeauna determinat de caracterul şi de amploarea celor care îl compun. În măsura în care civilizaţia va progresa, sufragiul, care va rămâne universal pentru cele două sexe, va fi modificat în mod eficient, regrupat şi diferenţiat după alte criterii.

9.*Controlul funcţionarilor*. Nici un guvern civil nu va juca un rol util şi eficient decât dacă cetăţenii săi vor poseda şi folosi tehnici înţelepte de îndrumare şi de control a celor însărcinaţi cu lucrări publice şi a funcţionarilor.

10.*Reprezentanţi inteligenţi şi instruiţi*. Supravieţuirea democraţiei depinde de reuşita guvernelor reprezentative, şi această reuşită este condiţionată de practica numirii ca însărcinaţi publici doar a indivizilor pregătiţi tehnic, competenţi din punct de vedere intelectual, loiali din punct de vedere social şi demni din punct de vedere moral. Aceste dispoziţii sunt indispensabile pentru păstrarea guvernului poporului, cu poporul şi pentru popor.

## 3.IDEALURILE STATULUI

Forma politică sau administrativă a unui guvern are puţină importanţă, dat fiind faptul că ea oferă elementele esenţiale ale progresului civil: libertatea, securitatea, educaţia şi coordonarea socială. Cursul evoluţiei sociale este determinat prin ceea ce face statul şi nu prin ceea ce este el. În cele din urmă, nici un stat nu poate transcende valorile morale ale cetăţenilor săi, puse în evidenţă de şefii lor aleşi. Ignoranţa şi egoismul asigură căderea unui guvern chiar şi de tipul cel mai elevat.

Indiferent cât ar fi de regretabil, egoismul naţional a fost indispensabil supravieţuirii sociale; doctrina poporului ales a fost un factor primordial în contopirea triburilor şi în edificarea naţiunilor până în timpurile moderne, însă nici un stat nu poate atinge nivele ideale de funcţionare până ce nu sunt controlate toate formele de intoleranţă. Intoleranţa este inamicul etern al progresului uman; iar cea mai bună manieră de a o combate este faptul de a coordona ştiinţa, comerţul, divertismentul şi religia.

Statul ideal funcţionează sub presiunea a trei impulsuri puternice coordonate:

1.Loialitatea derivată din realizarea fraternităţii umane.

2.Patriotismul inteligent bazat pe idealuri înţelepte.

3.Clarviziunea cosmică interpretată în termenii faptelor, ai nevoilor şi ai scopurilor planetare.

Legile statului ideal sunt puţin numeroase. Ele au depăşit epoca negativă a tabuurilor, pentru a intra în era progresului pozitiv al libertăţii individuale, rezultând dintr-o mai bună stăpânire de sine. Numai un stat superior îşi obligă cetăţenii să lucreze, însă el îi îndeamnă să utilizeze în chip profitabil şi înălţător perioadele tot mai mari de tihnă de care se pot bucura în măsura în care progresul epocii maşinilor îi eliberează de corvezi. Timpul liber trebuie să contribuie atât la producţie, cât şi la consum.

Nici o societate nu a avansat foarte departe permiţând lenea şi tolerând mizeria. Pe de altă parte, este imposibil să se elimine sărăcia şi dependenţa atâta timp cât sunt susţinute în mod larg linii plăpânde şi degenerate, şi li se permite să se reproducă liber.

O societate liberă ar trebui să aibă în vedere păstrarea respectului de sine printre cetăţenii săi şi să ofere fiecărui individ normal şanse potrivite de a se autorealiza. Adoptarea acestui plan de împlinire socială ar da naştere unei societăţi culturale de un ordin mai elevat. Evoluţia socială ar trebui să fie încurajată de o supraveghere guvernamentală exercitând un minimum de control reglementar. Cel mai bun stat este cel care coordonează cel mai mult şi guvernează cel mai puţin.

Idealurile statului ar trebui să fie atinse prin evoluţie, prin creşterea lentă a conştiinţei civice, prin recunoaşterea că serviciul social este o obligaţie şi un privilegiu. După sfârşitul administrării de către jefuitorii politici, oamenii încep să îşi asume greutăţile guvernului ca o datorie însă, mai târziu, ei caută această slujire ca pe un privilegiu, ca unul dintre cele mai mari onoruri. Statutul unui nivel oarecare de civilizaţie este fidel descris de orizontul cetăţenilor, care se oferă voluntar să accepte responsabilităţile de stat.

Într-un stat democratic veritabil, guvernarea oraşelor şi a provinciilor este asigurată de experţi şi organizată exact ca orice altă formă de asociere de persoane în domeniile economice şi comerciale.

În statele evoluate se estimează că serviciul politic reprezintă cel mai înalt grad de dezvoltare al cetăţeanului. Cea mai mare ambiţie a cetăţenilor cei mai înţelepţi şi cei mai nobili este de a câştiga recunoaşterea civilă, de a fi aleşi sau numiţi într-un post guvernamental de încredere. Guvernele acestor state conferă cele mai înalte onoruri, recunoscând serviciile funcţionarilor lor civili şi sociali. Onoarea este apoi transmisă în ordinea următoare: filozofilor, educatorilor, savanţilor, industriaşilor şi militarilor. Părinţii sunt recompensaţi prin excelenţa copiilor lor. În ceea ce priveşte conducătorii pur religioşi, ei sunt ambasadorii unui tărâm spiritual şi primesc veritabila lor răsplată într-o altă lume.

## 4.CIVILIZAŢIA PROGRESIVĂ

Economia, societatea şi guvernul trebuie să evolueze dacă doresc să rămână. Condiţiile statice pe o lume evolutivă denotă decadenţa; persistă doar instituţiile care merg înainte odată cu curentul evoluţiei.

Programul progresiv al unei civilizaţii în expansiune înglobează:

1.Păstrarea libertăţilor individuale.
2.Ocrotirea căminului.
3.Promovarea securităţii economice.
4.Lupta preventivă contra bolilor.
5.Instruirea obligatorie.
6.Munca obligatorie.
7.Utilizarea profitabilă a timpului liber.
8.Grija acordată celor aflaţi la nevoie.
9.Ameliorarea rasei.
10.Promovarea ştiinţelor şi a artelor.
11.Promovarea filozofiei — înţelepciunea.
12.Creşterea clarviziunii cosmice — spiritualitatea.

Acest progres în artele civilizaţiei conduce direct la realizarea celor mai înalte scopuri umane şi divine căutate de muritori — împlinirea socială a fraternităţii oamenilor şi statutul personal de a fi conştient de Dumnezeu. Acest statut este revelat în dorinţa supremă a fiecărui individ de a face voia Tatălui din ceruri.

Apariţia unei fraternităţi autentice semnifică faptul că s-a ajuns la o ordinea socială în care toţi oamenii se bucură de purtarea poverilor unii altora şi doresc cu adevărat să practice regula de aur. Cu toate acestea, o astfel de societate ideală nu poate lua fiinţă atâta timp cât persoanele slabe şi rele nu încetează să profite de ocazii pentru a trage avantaje injuste de la cei care sunt în principal împinşi de devotamentul lor în slujba adevărului, a frumuseţii şi a bunătăţii. În această situaţie, nu există decât o singură linie de conduită practică de urmat. Adepţi regulii de aur pot stabili o societate progresistă în care ei vor trăi conform idealurilor lor, menţinând în acelaşi timp o apărare adecvată contra semenilor lor ignoranţi care ar putea fie să exploateze înclinaţia lor către pace fie să distrugă civilizaţia lor în progres.

Idealismul nu poate supravieţui niciodată pe o planetă în evoluţie dacă idealiştii fiecărei generaţii se lasă exterminaţi de ordinele umane inferioare. Marele test al idealismului este următorul: poate oare o societate evoluată să menţină o stare de pregătire militară care îi asigură securitatea contra oricărui atac din partea vecinilor săi iubitori de război, fără a ceda tentaţiei de a folosi această forţă militară în operaţii ofensive contra altor popoare în vederea unor câştiguri egoiste sau de creştere naţională? Supravieţuirea naţională cere o stare de pregătire, şi doar idealismul religios poate împiedica înjosirea pregătirii la stadiul de agresiune. Doar iubirea (fraternitatea) îi poate împiedica pe cei puternici să îi asuprească pe cei slabi.

## 5.EVOLUŢIA CONCURENŢEI

Concurenţa este indispensabilă progresului social, însă dacă ea este dezordonată, atunci dă naştere violenţei. În societatea actuală, competiţia este pe cale de a înlocui puţin câte puţin războiul, determinând locul fiecărui individ în industrie, hotărând în acelaşi timp chiar şi supravieţuirea industriilor. (Moartea şi războiul au statute diferite în faţa obiceiurilor; moartea a fost pusă în afara legii din primele zile ale societăţii, în timp ce războiul nu a fost niciodată proscris de către omenire în ansamblul ei.)

Un stat ideal nu caută să reglementeze conduita socială decât pentru a elimina violenţa în competiţia individuală şi pentru a împiedeca injustiţia în iniţiativa personală. Iată o mare problemă pentru oamenii de stat: cum se pot garanta pacea şi liniştea în industrie, plata impozitelor pentru susţinerea puterii statului şi, în acelaşi timp, a împiedica fiscalitatea să stânjenească industria şi statul de a deveni parazitar sau tiranic?

În epocile primitive ale tuturor lumilor, concurenţa este indispensabilă progresului civilizaţiei. Pe măsură ce evoluţia oamenilor progresează, cooperarea devine din ce în ce mai efectivă; în civilizaţiile avansate, ea este mai eficientă decât competiţia. Oamenii primitivi sunt stimulaţi de competiţie; evoluţia primitivă este caracterizată de supravieţuirea fiinţelor biologic valide, însă cea mai bună manieră de a promova civilizaţiile de mai târziu este cooperarea inteligentă, confreria înţelegătoare şi fraternitatea spirituală.

Este adevărat că concurenţa industrială conduce la risipă excesivă şi că ea este foarte ineficientă, însă nici o încercare de a elimina această pierdere de activitate economică nu ar trebui să fie încurajată dacă ajustările corespunzătoare implică cea mai uşoară atingere uneia din libertăţile individuale fundamentale.

## 6.MOBILUL PROFITULUI

Economia de astăzi, motivată de căutarea după profit, este condamnată dacă mobilurile servirii nu pot să se adauge mobilurilor profitului. Concurenţa necruţătoare, bazată pe interesul egoist, pe vederea îngustă, sfârşeşte prin a distruge însăşi lucrurile pe care caută să le menţină. Intenţia de a căuta exclusiv un profit pentru sine este incompatibilă cu idealurile creştine şi cu învăţăturile lui Isus.

În economie, căutarea profitului se situează faţă de căutarea serviciului în acelaşi loc relativ ca teama faţă de iubire în religie. Cu toate acestea, căutarea profitului nu trebuie să fie distrusă sau suprimată brusc; ea menţine asiduu munca a numeroşi muritori care altfel ar fi indolenţi. Ea stimulează energia socială, însă nu este necesar ca obiectivele sale să rămână pentru totdeauna egoiste.

Căutarea profitului în activităţile economice este total inutilă şi total nedemnă de ordinea socială avansată. Ea este, cu toate acestea, un factor indispensabil în fazele iniţiale ale civilizaţiei. Nu trebuie să le fie luat oamenilor mobilul profitului, înainte ca ei să fi încorporat ferm scopuri nelucrative în eforturile lor economice şi în serviciile lor sociale — nevoia transcendentă de o înţelepciune superlativă, de o fraternitate fascinantă şi de o perfecţiune în împlinirea spirituală.

## 7.EDUCAŢIA

Un stat durabil este fondat pe cultură, dominat de idealuri şi motivat de serviciu; scopul educaţiei ar trebui să constea în dobândirea priceperii, căutarea înţelepciunii, realizarea individualităţii şi atingerea valorilor spirituale.

În statul ideal, educaţia continuă de-a lungul întregii vieţii, iar filozofia devine uneori principiul vizat al cetăţenilor lui. Membrii unui astfel de stat democratic caută înţelepciunea pentru a-şi adânci clarviziunea în ceea ce priveşte sensul relaţiilor umane, semnificaţiile realităţii, nobleţea valorilor, scopurile vieţii şi gloriile destinului cosmic.

Urantienii trebuie să dobândească viziunea unei societăţi culturale noi, superioare. Educaţia va face un salt şi va atinge noi nivele de valoare, până la dispariţia sistemului economic bazat doar pe căutarea de profit. Educaţia a fost prea mult timp regionalistă şi militaristă, exaltând egoul şi căutând succesul personal. Trebuie ca ea să devină, în cele din urmă, mondială şi idealistă, permiţând indivizilor să se dezvolte şi să priceapă punctul de vedere cosmic.

Educaţia a ieşit recent de sub controlul clerical, pentru a trece sub acela al oamenilor legii şi al oamenilor de afaceri; în cele din urmă, ea va trebui să fie încredinţată filozofilor şi savanţilor; trebuie ca învăţătorii să fie nişte fiinţe libere, adevăraţi formatori de oameni, astfel ca filozofia, căutarea înţelepciunii, să poată deveni principalul scop al educaţiei.

Educaţia este o problemă a întregii vieţi; trebuie ca educaţia să continue pe tot parcursul vieţii, astfel încât omenirea să dobândească treptat experienţa nivelelor ascendente ale înţelepciunii umane, care sunt următoarele:

1.Cunoaşterea lucrurilor.
2.Realizarea semnificaţiilor.
3.Aprecierea valorilor.
4.Nobleţea muncii — datoria.
5.Motivaţia scopurilor — moralitatea.
6.Iubirea serviciului — caracterul.
7.Clarvederea cosmică — discernământul spiritual.

Apoi, ca urmare a acestor realizări numeroşi oameni se vor ridica la nivelul ultim pe care mintea muritoare îl poate atinge, conştiinţa lui Dumnezeu.

## 8.CARACTERUL STATULUI

Singurul caracter al oricărui guvern uman este diviziunea statului în trei domenii, acelea ale funcţiunii executive, legislative şi judiciare. Universul este administrat conform unui astfel de plan care separă funcţiunile şi autoritatea. Pe baza acestui concept divin de reglementare socială sau de guvern civil eficient nu contează prea mult forma de stat pe care un popor o alege, cu condiţia ca cetăţenii să progreseze întotdeauna către scopul unui mai bun control de sine şi către servicii sociale crescute. Acuitatea intelectuală, înţelepciunea economică, inteligenţa socială şi curajul moral al unui popor se reflectă fidel în aspectul statului.

Evoluţia statului antrenează o progresie de nivel după cum urmează:

1.Crearea unui guvern triplu având departamente executive, legislative şi judiciare.

2.Libertatea pentru cetăţeni de a exercita activităţi sociale, politice şi religioase.

3.Abolirea tuturor formelor de sclavie şi de servitute umană.

4.Capacitatea cetăţenilor de a reglementa stabilirea impozitelor.

5.Instaurarea unei educaţii universale — instrucţia din leagăn până în mormânt.

6.Ajustarea corespunzătoare între autorităţile locale şi guvernul naţional.

7.Încurajarea ştiinţei şi victoria asupra bolii.

8.Recunoaşterea corectă a egalităţii sexelor şi funcţiunea coordonată a bărbaţilor şi femeilor în cadrul căminului, al şcolii şi al bisericii, cu servicii feminine specializate în industrie şi guvern.

9.Eliminarea sclaviei de corvezi prin inventarea maşinilor şi prin controlul subsecvent al vârstei mecanice.

10.Victoria asupra dialectelor, triumful limbii universale.

11.Sfârşitul războaielor, arbitrajul internaţional al diferendelor rasiale şi naţionale prin curţile continentale ale naţiunilor controlate de un tribunal planetar suprem, recrutat automat dintre şefii curţilor continentale ieşiţi periodic la pensie. Deciziile tribunalelor continentale sunt executorii; rolul tribunalului mondial este consultativ — moral.

12.Tendinţa în lumea întreagă este de a căuta înţelepciunea, exaltarea filozofiei. Evoluţia unei religii mondiale, lăsând să se întrevadă intrarea planetei în fazele primitive de ancorare în lumină şi viaţă.

Acestea sunt condiţiile prealabile ale unui guvern de progres şi semnele distinctive ale unui stat ideal. Urantia este departe de realizarea acestor idealuri elevate, însă rasele civilizate şi-au făcut debutul — omenirea este pe calea destinului evolutiv mai înalt.

[Garantat de un Melchizedek al Nebadonului.]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A III-A - ISTORIA URANTIEI

## CAPITOLUL 72 - GUVERNUL PE O PLANETĂ VECINĂ

Cu permisia lui Lanaforge şi cu aprobarea Celor Preaînalţi de pe Edentia, eu sunt autorizat să vă descriu anumite aspecte ale vieţii sociale, morale şi politice ale celei mai evoluate rase umane, ale unei planete din apropiere, aparţinând sistemului Sataniei.

Dintre toate lumile Sataniei care au fost izolate pentru că au participat la rebeliunea lui Lucifer, această planetă are istoria cea mai asemănătoare cu aceea a Urantiei. Similitudinea celor două sfere explică indubitabil de ce a fost acordată permisiunea de a face această prezentare extraordinară, deoarece este deosebit de neobişnuit ca conducătorii sistemici să lase să se relateze pe o planetă problemele de pe alta.

Planeta în chestiune a fost rătăcită, la fel ca Urantia, de lipsa de loialitate a Prinţului ei planetar în legătură cu rebeliunea lui Lucifer. Ea a primit un Fiu Material la puţin timp după sosirea lui Adam pe Urantia, şi acest Fiu a greşit şi el la rândul său. Aceasta a lăsat această lume izolată, căci niciodată un Fiu Magistral nu a fost atribuit respectivelor rase muritoare.

### 1.NAŢIUNEA CONTINENTALĂ

În ciuda tuturor acestor neajunsuri, o civilizaţie superioară este pe cale de evoluţie, pe un continent izolat având aproape dimensiunile Australiei. Această naţiune numără aproximativ 140 de milioane de locuitori. Ei sunt de rasă mixtă, cu predominanţă de sânge albastru şi de sânge galben, cu o proporţie de sânge violet ceva mai ridicată decât la rasa numită albă de pe Urantia. Aceste diferite rase nu sunt pe deplin amestecate, însă ele fraternizează şi întreţin legături de prietenie una cu alta într-un mod acceptabil. Durata medie a vieţii umane pe acest continent este în prezent de nouăzeci de ani, adică cincisprezece la sută mai mult decât pentru oricare alt popor de pe această planetă.

Mecanismul industrial al acestei naţiuni beneficiază de marele avantaj datorat topografiei excepţionale a continentului lui. Munţii înalţi, asupra cărora cad ploi abundente timp de opt luni pe an sunt situaţi în chiar centrul ţării. Acest aranjament natural favorizează folosirea energiei hidraulice şi uşurează mult irigarea sfertului occidental, relativ arid, al continentului.

Aceste popoare sunt autarhice, adică ele pot trăi la nesfârşit fără să importe nimic de la naţiunile învecinate. Resursele lor naturale sunt supraabundente, şi ele au învăţat, prin tehnici ştiinţifice, modul de a compensa penuria de anumite produse indispensabile vieţii. Ele au un comerţ intern foarte activ, însă puţin comerţ exterior, din cauza ostilităţii universale a vecinilor lor mai puţin progresişti.

În linii mari, această naţiune continentală a urmat linia de evoluţie a planetei. Dezvoltarea sa între stadiul tribului şi apariţia puternicilor conducători şi regi a ocupat mii de ani. Monarhia absolută a fost urmată de multe ordine diferite de guverne: republici premature, state comunitare, precum şi dictatori, au apărut şi dispărut într-o înşiruire fără sfârşit. Această creştere a continuat până într-o perioadă situată cu cinci secole mai înainte de epoca actuală. În cursul unei perioade de frământare politică, unul din puternicii dictatori triumviri ai naţiunii şi-a schimbat intenţiile. El s-a oferit să abdice voluntar, cu condiţia ca unul din ceilalţi doi conducători, cel mai nedemn dintre cei doi care rămâneau, să renunţe, de asemenea, la dictatura sa. Suveranitatea continentului a fost deci plasată în mâinile unui singur conducător. Statul unificat a progresat sub o puternică lege monarhică, de-a lungul a peste o sută de ani, pe parcursul cărora a fost pusă la punct o magistrală cartă a libertăţii.

Tranziţia subsecventă între monarhie şi o formă reprezentativă de guvernare a fost gradată. Regii au rămas ca simpli figuranţi sociali sau sentimentali, şi au sfârşit prin a dispărea odată cu stingerea liniilor descendenţilor lor masculini. Republica rămasă în prezent are acum doar două sute de ani de existenţă, timp în care ea a progresat continuu către tehnicile guvernamentale pe care le vom descrie. Ultimele dezvoltări în domeniile industrial şi politic au fost efectuate pe parcursul celor zece ani care tocmai s-au scurs.

## 2.ORGANIZAREA POLITICĂ

Naţiunea continentală despre care vorbim are acum un guvern reprezentativ, cu o capitală naţională situată în centrul ţării. Guvernul central constă într-o confederaţie solidă, de o sută de state relativ libere; aceste state îşi aleg guvernatorii şi legislatorii pentru zece ani, şi nici unul din ei nu are dreptul de a fi reales. Judecătorii statului sunt numiţi pe viaţă de către guvernatori şi confirmaţi de legislaturile lor, care cuprind un câte reprezentant pentru fiecare sută de mii de cetăţeni.

Există cinci tipuri diferite de guverne urbane, potrivit cu dimensiunea oraşului, însă nici un oraş nu este autorizat să aibă mai mult de un milion de locuitori. În ansamblu, organizarea municipală este foarte simplă, directă şi economică. Rarele posturi de administrare urbană sunt căutate cu ardoare de către cetăţenii de tipul cel mai elevat.

Guvernul federal cuprinde trei departamente coordonate: executivul, legislativul şi judiciarul. Conducătorul executiv federal este ales la fiecare şase ani prin sufragiu teritorial universal. El nu poate fi reales decât la cererea a cel puţin şaptezeci de parlamente de stat, sprijinite de guvernatorii lor de stat respectivi şi, în acest caz, doar pentru un anumit termen. El este consiliat de un supracabinet compus din toţi ex-conducătorii executivi aflaţi încă în viaţă.

Departamentul legislativ conţine trei camere:

1.*Camera superioară* este aleasă de grupuri de lucrători ai industrie, ai profesiilor liberale, ai agriculturii şi ai altor meserii, votând conform funcţiei lor economice.

2.*Camera inferioară* este aleasă de anumite organizaţii ale societăţii, conţinând grupurile sociale, politice şi filozofice neincluse în industrie şi în alte meserii. Toţi cetăţenii onorabili cunoscuţi participă la alegerea a două

clase de reprezentanţi, însă ei sunt grupaţi diferit, după cum alegerea corespunde camerei superioare sau camerei inferioare.

3.*A treia cameră* — cei mai în vârstă oameni de stat — înglobează veteranii serviciului civic şi conţine numeroase persoane distinse, numite de şeful executiv, de administratorii regionali (subfederali), de şeful tribunalului suprem şi de preşedinţii fiecăreia din celelalte două camere legislative. Acest grup este limitat la o sută de membri, care sunt aleşi, în majoritate, de oameni de stat anteriori. Titularii sunt numiţi pe viaţă, iar dacă apare un post vacant, persoana figurând pe lista candidaţilor şi care a primit cel mai mare număr de voturi este, prin aceasta, cum se cuvine aleasă. Acest corp are o acţiune pur consultativă, însă este un mare regulator al opiniei publice şi exercită o puternică influenţă asupra tuturor ramurilor guvernului.

O parte importantă a muncii administrative este executată de cele zece autorităţi regionale (subfederale), fiecare fiind formată din asocieri de câte zece state. Aceste departamente regionale sunt, în întregime, executive şi administrative, fără funcţiuni legislative sau judiciare. Cei zece şefi executivi regionali sunt numiţi personal de şeful executiv federal pentru o durată egală cu cea a propriului său mandat — şase ani. Tribunalul federal suprem aprobă nominalizarea acestor zece administratori regionali. Cu toate că mandatul lor nu poate fi reînnoit, fiecare din cei care se retrag devine automat asociatul şi consilierul succesorului său. Dealtfel, şefii regionali îşi aleg propriul lor stat major de agenţi administrativi.

Acţiunea judiciară se exercită în cadrul naţiunii, prin două sisteme majore de tribunale — tribunalele civile şi tribunalele socio-economice. Tribunalele civile funcţionează la următoarele trei nivele:

1.*Curţile minore* de jurisdicţie municipală şi locală, ale căror decizii sunt susceptibile de apel pe lângă înaltele tribunale de stat.

2.*Curţile supreme ale statelor* — ale căror decizii sunt finale în toate problemele în care guvernul federal nu este implicat, şi în care drepturile şi libertăţile cetăţenilor nu sunt în pericol. Administratorii regionali au puterea de a supune imediat orice caz la bara tribunalului federal suprem.

3.*Curtea federală supremă* — înaltul tribunal pentru judecarea litigiilor naţionale şi a apelurilor venite de la tribunalele Statelor. Acest tribunal suprem se compune din doisprezece oameni cu o vârstă cuprinsă între patruzeci de ani şi şaptezeci şi cinci de ani, şi care au servit cel puţin doi ani într-un tribunal de stat. Ei sunt numiţi în această înaltă poziţie de şeful executiv, cu aprobarea majorităţii supracabinetului şi a celei de a treia camere a adunării legislative. Toate deciziile acestui corp judiciar suprem sunt luate cu o majoritate de cel puţi două treimi din voturi.

Tribunalele socio-economice funcţionează în următoarele trei diviziuni:

1.*Tribunalele familiilor*, asociate departamentelor legislativ şi executiv ale căminelor şi ale sistemului social.

2.*Tribunalele de învăţătură* — corpurile juridice legate de sistemele şcolare ale statelor şi regiunilor, şi asociate cu ramurile executive şi legislative ale mecanismului administrativ al educaţiei.

3.*Tribunalele industriei* — tribunalele jurisdicţionale investite cu deplină autoritate pentru a regla toate neînţelegerile economice.

Curtea federală supremă nu judecă cazurile socio-economice decât dacă a fost invitată de a treia ramură administrativă a guvernului naţional, camera veteranilor, votând cu o majoritate de trei pătrimi. Altfel, toate deciziile înaltelor tribunale familiale, educative şi industriale sunt fără drept de apel.

## 3.VIAŢA ÎN CADRUL CĂMINULUI

Pe continentul despre care vorbim legea interzice locuirea a două familii sub acelaşi acoperiş. Aşezămintele colective fiind proscrise, cea mai mare parte a clădirilor cu apartamente au fost demolate. În acelaşi timp, celibatarii trăiesc încă în cluburi, în hoteluri, sau în alte clădiri colective. Cel mai mic cămin familial autorizat trebuie să deţină o jumătate de hectar de pământ; toate pământurile şi toate clădirile folosite de cămine sunt scutite de taxe până la de zece ori minimul suprafeţei necesare unei familii.

Viaţa de familie a acestui popor s-a ameliorat mult în cursul ultimului secol. Este obligatoriu, atât pentru taţi cât şi pentru mame, să asiste la cursurile şcolilor pentru părinţi de creştere a copiilor. Chiar agricultorii care locuiesc în mici locuinţe de la ţară urmează aceste cursuri prin corespondenţă şi se deplasează în centrele vecine de instruire orală o dată la zece zile, adică la fiecare două săptămâni, de vreme ce săptămâna este de cinci zile.

Familiile au în medie cinci copii, care rămân pe deplin sub controlul părinţilor lor. În cazul decesului unuia dintre cei doi părinţi sau al amândurora, controlul este exercitat de persoanele desemnate de tribunalele

familiilor. Orice familie consideră ca o mare onoare faptul de a i se încredinţa tutela unui orfan de tată şi de mamă. Au loc concursuri între părinţi, iar orfanul este acordat căminului celor care au făcut dovada celor mai bune calităţi părinteşti.

Aceşti oameni consideră căminul ca fiind instituţia fundamentală a civilizaţiei lor. Ei cred că partea cea mai preţioasă a educării şi a formării caracterului unui copil va fi asigurată de părinţii săi şi în cadrul căminului. Taţii consacră aproape la fel de multă atenţie ca şi mamele formării copiilor.

Întreaga educaţie sexuală este dată acasă de părinţii sau de lucrătorii legali. Instruirea morală este oferită de instructori pe parcursul perioadelor de repaus, în atelierele şcoală, însă nu este la fel pentru educaţia religioasă. Se estimează că acesta este privilegiul exclusiv al părinţilor, căci religia este considerată ca făcând parte integrantă din viaţa de familie. Instrucţia religioasă nu este dată public decât în templele de filozofie, căci nici o instituţie exclusiv religioasă asemănătoare bisericilor de pe Urantia nu s-a dezvoltat în rândurile acestei populaţii. În filozofia lor, religia este efortul de a-l cunoaşte pe Dumnezeu şi de a manifesta iubire pentru semeni, servindu-i, însă acest fapt nu este deloc tipic statutului religios al altor naţiuni de pe acea planetă. La cea pe care o studiem noi, religia este atât de mult o problemă de familie, încât nu există locuri publice consacrate exclusiv adunărilor religioase. Pentru a folosi limbajul urantienilor, biserica şi statul sunt în întregime separate politic, însă există o stranie suprapunere a religiei şi a filozofiei.

Până acum douăzeci de ani, instructorii spirituali (asemănători pastorilor de pe Urantia) care vizitează periodic fiecare familie pentru a examina copiii şi a verifica că au fost instruiţi cum se cuvine de către părinţii lor, erau plasaţi sub supravegherea guvernului. Aceşti consilieri şi examinatori spirituali se găsesc acum sub îndrumarea Fundaţiei Progresului Spiritual, o instituţie nou creată şi susţinută prin contribuţii voluntare. Este posibil ca această instituţie să nu evolueze mai departe înainte de sosirea unui Fiu Magistral al Paradisului.

Copiii rămân legal supuşi părinţilor lor până la vârsta de cincisprezece ani, când primesc prima lor iniţiere în răspunderile civice. Apoi, la fiecare cinci ani şi pe parcursul a cinci perioade succesive, exerciţii similare au loc pentru grupele de aceeaşi vârstă. Obligaţiile faţă de părinţi sunt de fiecare dată diminuate, în timp ce sunt asumate noi responsabilităţi civice şi sociale faşă de stat. Dreptul de vot este conferit la douăzeci de ani, dreptul de a se căsători fără consimţământul părinţilor nu este acordat înainte de douăzeci şi cinci de ani, iar copiii trebuie să părăsească căminul lor când ating vârsta de treizeci de ani.

Legile căsătoriei şi ale divorţului sunt uniforme în întreaga naţiune. Căsătoria nu este permisă înainte de douăzeci de ani, vârsta de admitere la sufragiu. Permisiunea de a se căsători nu este acordată decât la un an după declaraţia de intenţie, şi după ce ambii logodnici au prezentat certificate că au fost bine instruiţi la şcoala părinţilor în ceea ce priveşte responsabilităţile vieţii conjugale.

Regulile de divorţ sunt destul de lejere, însă nu se poate obţine hotărârea de despărţire emisă de tribunalul familiilor înainte de a se fi scurs un an de la înregistrarea cererii, iar anii pe această planetă sunt ceva mai lungi decât pe Urantia. În ciuda legilor care fac divorţul uşor astăzi, proporţia de divorţuri nu atinge decât a zecea parte din aceea a raselor civilizate de pe Urantia.

## 4.SISTEMUL EDUCATIV

Sistemul educativ al acestei naţiuni este obligatoriu şi mixt, în şcoli pe care elevii le frecventează între cinci şi optsprezece ani, înainte de a merge la universitate. Aceste şcoli sunt extrem de diferite de cele de pe Urantia; nu există săli de clasă, nu se urmează decât un subiect o dată, iar după primii trei ani toţi elevii devin profesori asociaţi pentru a-i instrui pe cei care ştiu mai puţin decât ei. Nu se folosesc cărţi decât pentru a se furniza informaţii care ajută la rezolvarea problemelor ivite în atelierele şcoli sau în fermele şcoli. În aceste ateliere sunt produse o mare parte a mobilelor folosite pe continent, precum şi numeroase aparate mecanice — deoarece este o mare epocă de invenţie a maşinismului. Pe lângă fiecare atelier se găseşte o bibliotecă practică, în care elevii pot să consulte cărţile de referinţă necesare. Pe parcursul întregii perioade educative se învaţă, de asemenea, agricultura şi horticultura, în vastele ferme de pe lângă fiecare şcoală locală.

Debililor mentali nu li se predă decât agricultura şi creşterea animalelor, şi sunt trimişi pentru a trăi în colonii de supraveghere speciale, unde sunt separaţi pe sexe pentru a împiedica procreaţia, care este interzisă tuturor persoanelor anormale. Aceste măsuri restrictive sunt în vigoare de şaptezeci şi cinci de ani. Mandatele de internare sunt eliberate de tribunalele familiilor.

Toată lumea ia o lună de vacanţă în fiecare an. Anul are zece luni. Şcolile preuniversitare sunt deschise nouă luni; vacanţele sunt petrecute în călătorii împreună cu părinţii sau cu prietenii. Aceste călătorii fac parte din

programul de educaţie al adulţilor, şi continuă pe parcursul întregii vieţi. Fondurile necesare pentru a face faţă unor asemenea cheltuieli sunt acumulate prin aceleaşi metode ca fondurile de asigurare a bătrâneţii.

Un sfert din timpul petrecut la şcoală este consacrat jocurilor, competiţiilor atletice. Elevii progresează în aceste întreceri de la concursurile locale, apoi provinciale, apoi regionale, până la probele naţionale de îndemânare şi de forţă. Concursurile oratorice şi muzicale, precum şi probele de ştiinţă şi filozofie ocupă, de asemenea, atenţia elevilor, de la selecţiile locale minore până la probele răsplătite cu onoruri naţionale.

Conducerea şcolii este o replică a guvernului naţional, cu cele trei branşe corelate. Personalul de învăţământ operează cu titlu consultativ ca o a treia diviziune legislativă. Obiectul principal al educaţiei pe acest continent constă în a face din fiecare elev un cetăţean capabil să îşi câştige existenţa.

Toţi elevii care sunt absolvenţi ai sistemului şcolar preuniversitar la optsprezece ani sunt artizani iscusiţi; atunci încep studiul cărţilor şi cercetarea cunoştinţelor speciale fie în universităţi, fie în şcolile de adulţi. Când un elev eminent îşi încheie munca mai repede decât era planificat, i se acordă drept recompensă timpul şi mijloacele de a executa un proiect pe care îl doreşte şi care îi este drag. Întregul sistem educativ este destinat educării adecvate a individului.

## 5.ORGANIZAREA INDUSTRIALĂ

Situaţia industrială la acest popor este departe de idealurile sale. Capitalul şi munca au încă dificultăţile lor, însă ei tind să se conformeze unui plan de cooperare sinceră. Pe acest continent excepţional, lucrătorii devin din ce în ce mai mult acţionari în toate afacerile industriale; orice lucrător inteligent se transformă treptat într-un mic capitalist.

Antagonismele sociale se diminuează, iar bunăvoinţa sporeşte repede. Abolirea sclaviei (în urmă cu peste o sută de ani) nu a cauzat nici o problemă gravă, deoarece a fost efectuată treptat, eliberându-se câte doi la sută pe an din rândurile sclavilor. Dreptul de cetăţenie a fost acordat sclavilor care au trecut în chip satisfăcător probele morale, mentale şi fizice. Mulţi dintre aceşti sclavi superiori erau prizonieri de război sau copii ai acestor captivi. În urmă cu aproximativ cincizeci de ani, naţiunea a deportat restul sclavilor săi inferiori. Încă mai recent, ea a început acţiunea de reducere a numărului de indivizi aparţinând claselor degenerate şi vicioase.

Acest popor a dezvoltat recent noi tehnici de aplanare a neînţelegerilor industriale şi de corecţie a abuzurilor economice. Ele reprezintă o ameliorare marcantă a vechilor metode folosite în rezolvarea acestor probleme. Violenţa a fost proscrisă ca procedeu de reglare a diferendelor personale sau industriale. Salariile, profiturile, precum şi alte probleme industriale, nu sunt rigid reglementate. Însă ele sunt, în general, controlate de corpurile legislative industriale, în timp ce toate neînţelegerile provenite din industrie sunt judecate de tribunalele industriei.

Tribunalele industriei nu există decât de treizeci de ani, însă funcţionează foarte satisfăcător. Ultimele dispoziţii prevăd ca tribunalele industriei să recunoască dinainte că remuneraţiile legale sunt de trei feluri:

1.Nivelul legal de dobândă pe capitalul investit.

2.O salarizare corespunzătoare calificării puse în serviciul operaţiilor industriale.

3.Salarii juste şi echitabile pentru mâna de lucru.

Aceste obligaţii vor fi îndeplinite în acord cu contractele; dacă beneficiile s-au diminuat, cele trei clase suportă o reducere temporară proporţională. Apoi toate beneficiile depăşind aceste sarcini fixe sunt considerate ca dividende şi distribuite corespunzător fiecăreia dintre aceste trei diviziuni: capital, calificare şi mână de lucru.

La fiecare zece ani, conducătorii executivi regionali fixează şi decretează orele legale de muncă zilnică remunerată. Industria lucrează acum patru zile pe săptămână din cinci, a cincia zi fiind consacrată timpului liber. Aceşti oameni lucrează şase ore pe zi lucrătoare şi, la fel ca şi studenţii, nouă luni din cele zece ale anului. Vacanţele sunt, în general, folosite pentru călătorii. Recent au fost dezvoltate noi căi de transport, şi întreaga naţiune se gândeşte să călătorească. Clima este favorabilă deplasărilor, aproximativ opt luni din zece, iar locuitorii profită cât mai mult de ocaziile care le sunt oferite.

Acum două sute de ani, căutarea profitului domina complet industria, însă astăzi ea este rapid înlocuită de forţe călăuzitoare mai înalte. Concurenţa este activă pe acest continent, însă ea a fost transferată, în mare parte, de la industrie la jocuri, la îndemânare, la realizările ştiinţifice şi la reuşitele intelectuale. Ea este puternic prezentă în serviciile sociale şi în loialitatea faţă de guvern. La acest popor, serviciul public devine rapid obiectivul principal al ambiţiei. Omul cel mai bogat al continentului lucrează şase ore pe zi în biroul uzinei sale

de mecanică, după care se grăbeşte apoi să meargă la ramura locală a şcolii de administrare pentru oameni de stat, unde caută să se califice pentru serviciul public.

Mâna de lucru dobândeşte mai multă consideraţie pe acest continent. Toţi cetăţenii valizi în vârstă de peste optsprezece ani lucrează fie acasă sau în ferme, fie într-o industrie recunoscută, fie în muncile publice care absorb şomerii temporari, fie în corpurile de muncă obligatorii în mine.

Acest popor începe, de asemenea, să dezvolte o nouă formă de dezgust social, dezgustul faţă de lene, precum şi faţă de averea nemeritată. Încet, dar sigur, ei triumfă asupra maşinilor lor. La rândul lor, şi ei luptă pentru libertatea politică şi apoi pentru eliberarea economică; încep acum să se bucure de ambele şi, printre altele, să aprecieze timpul lor liber bine câştigat pe care îl pot consacra unei mai bune dezvoltări.

## 6.ASIGURAREA BĂTRÂNEŢILOR

Această naţiune face un efort hotărât de a înlocui tipul de caritate care distruge respectul de sine, cu garanţii de securitate pentru bătrâneţe, cu asigurări guvernamentale demne. Această naţiune oferă o educaţie tuturor copiilor şi o ocupaţie tuturor bărbaţilor; ea poate deci să realizeze cu succes un plan de asigurare pentru protecţia bătrânilor şi infirmilor.

La acest popor, toate persoanele trebuie să se retragă din funcţiunile lucrative la vârsta de şaizeci şi cinci de ani, afară de cazul în care primesc de la comisarul de stat însărcinat cu problemele de muncă un permis dându-le dreptul de lucru până la şaptezeci de ani. Această limită de vârstă nu este valabilă nici pentru funcţionari, nici pentru filozofi. Mutilaţii fizic sau invalizii permanenţi pot fi înscrişi la orice vârstă pe lista de pensionare, la un ordin al tribunalului contrasemnat de comisarul însărcinat cu pensiile al guvernului regional.

Fondurile pentru pensiile de bătrâneţe provin din patru surse:

1.Câştigul unei zile pe lună este rechiziţionat în acest scop de guvernul federal, iar în acea ţară toată lumea lucrează.

2.Legatele — numeroşi cetăţeni bogaţi lasă fonduri în acest scop.

3.Câştigurile din munca obligatorie în minele statului. După ce lucrătorii înrolaţi prin înscriere şi-au satisfăcut propriile lor nevoi şi au pus deoparte contribuţia lor pentru propria pensie, întregul excedent al beneficiului muncii lor este vărsat în aceste fonduri pentru pensii.

4.Venituri din resursele naturale. Toate bogăţiile naturale ale continentului sunt deţinute ca depozit social de guvernul federal, iar venitul pe care ele îl procură este folosit în scopuri sociale, cum ar fi lupta preventivă contra maladiilor, educarea geniilor şi întreţinerea elevilor foarte promiţători în şcolile de formare a oamenilor de stat. Jumătate din veniturile resurselor naturale este alocată fondurilor pentru pensiile de bătrâneţe.

Cu toate că fundaţiile provinciale şi regionale, bazate pe calculele actuale, acordă numeroase forme de asigurări protectoare, pensiile de bătrâneţe sunt exclusiv administrate de guvernul federal şi prin intermediul a zece departamente regionale.

Aceste fonduri guvernamentale sunt administrate cinstit de mult timp. După trădare şi omucidere, înşelarea încrederii publice este fapta pedepsită cu cea mai mare severitate de tribunale. Lipsa de loialitate socială şi politică este acum considerată ca fiind cea mai odioasă crimă.

## 7.IMPOZITELE

Guvernul federal nu este patern decât în administrarea pensiilor de bătrâneţe, precum şi în ajutorul adus geniului şi imaginaţiei creative. Guvernele locale sunt mult mai paterne sau socialiste. Oraşul (sau una din subdiviziunile sale) se ocupă de probleme cum ar fi sănătatea, igiena, urbanismul, înfrumuseţările, conductele de apă, iluminarea, încălzirea, recreaţiile, muzica şi comunicaţiile.

În orice industrie, prima preocupare este sănătatea; anumite faze ale bunăstării fizice sunt considerate ca prerogative ale industriei şi ale comunităţii, însă problemele de sănătate individuală şi familiară rămân doar probleme personale. În medicină, ca în toate problemele pur personale, planul guvernului constă din ce în ce mai mult în abţinerea de la orice amestec.

Oraşele nu au nici puterea de a percepe taxe, nici dreptul de a împrumuta; ele primesc de la trezoreria statului o alocaţie pe locuitor. Acest venit trebuie completat de beneficiul întreprinderilor lor socializate şi eliberând licenţe pentru exercitarea diverselor activităţi comerciale.

Facilităţile de tranzit rapid care permit o extindere considerabilă a graniţelor urbane sunt plasate sub control municipal. Departamentele urbane ale pompierilor sunt susţinute de fundaţiile de protecţie şi de asigurarea contra incendiilor. Toate clădirile oraşului sau de la ţară sunt protejate contra incendiului. Ele au fost astfel de şaptezeci şi cinci de ani.

Nu există gardieni de pace însărcinaţi de municipalităţi. Forţele poliţiei sunt întreţinute de guvernele statului. Bărbaţii din acest departament sunt recrutaţi aproape exclusiv din rândul celibatarilor cu vârsta între douăzeci şi cinci şi cincizeci de ani. Cea mai mare parte a statelor îi taxează destul de mult pe celibatarii, însă cei care intră în rangul poliţiei statului sunt scutiţi de acest impozit. În cea mai mare parte a statelor, forţele de poliţe nu ating decât a zecea parte din importanţa lor de acum cincizeci de ani.

Nu există deloc uniformitate în planurile fiscale ale celor o sută de state relativ libere şi suverane, deoarece condiţiile economice sau de altă natură variază mult în diferitele sectoare ale continentului. Constituţia fiecărui stat comportă zece clauze fundamentale, care nu pot fi modificate fără consimţământul curţii federale supreme, şi una din ele împiedică faptul de a stabili un impozit de mai mult de unu la sută pe an asupra valorii unui bun oarecare, domiciliile urbane sau rurale fiind total scutite.

Guvernul federal nu are dreptul de a se îndatora, şi este necesar un referendum cu o majoritate de trei pătrimi pentru a permite unui stat să se împrumute, în afară de cazul de război. Atunci, cum guvernul federal nu poate contacta datorii, consiliul naţional de apărare are puterea de a cere statelor o contribuţie în bani, cât şi în oameni şi în materiale, în funcţie de nevoi. Orice împrumut trebuie să fie rambursat în mai puţin de douăzeci şi cinci de ani.

Veniturile destinate să întreţină guvernul federal provin deci din următoarele cinci surse:

1.*Drepturile de import*. Toate importurile sunt supuse unui drept de vamă destinat să protejeze nivelul de trai, care este mult mai elevat pe acest continent decât la oricare altă naţiune a planetei. Tarifele vamale sunt fixate de cel mai înalt tribunal al industriei, după ce cele două camere ale parlamentului industrial au ratificat recomandările şefului executiv al problemelor economice, care este numit împreună cu aceste două corpuri legislative. Camera înaltă industrială este aleasă de muncitori, camera inferioară de capitalişti.

2.*Redevenţele*. Guvernul federal încurajează invenţiile şi creaţiile originare în cele zece laboratoare regionale. El ajută geniile de tot felul, artiştii, autorii şi savanţii, şi protejează brevetele lor. În schimb, el ia jumătate din beneficiile care provenind de pe urma tuturor invenţiilor şi creaţiilor lor, indiferent că ele se referă la maşini, cărţi, opere de artă, plante sau animale.

3.*Taxele succesorale*. Guvernul federal percepe o taxă succesorală progresivă, mergând de la unu la cincizeci la sută, în funcţie de importanţa succesiunii şi de anumite alte condiţii.

4.*Echipamentul militar*. Guvernul câştigă sume considerabile din locaţia echipamentelor militare şi navale pentru uzanţă comercială sau recreativă.

5.*Resursele naturale*. Veniturile din resursele naturale, când nu sunt în întregime afectate proiectelor specifice consemnate în carta statelor federale, sunt vărsate la trezoreria naţională.

Creditele bugetare federale, mai puţin fondurile de război evaluate de consiliul naţional al apărării, sunt propuse în înalta cameră legislativă, supuse acordului camerei inferioare, aprobate de şeful executiv şi, în cele din urmă, validate de comisia bugetului federal. Cei o sută de membri ai acestei comisii sunt numiţi de guvernatorii statelor, şi aleşi de corpurile legislative ale statelor pentru a servi timp de douăzeci şi patru de ani. Ei se reînnoiesc în proporţie de un sfert la fiecare şase ani. La fiecare şase ani, de asemenea, majoritatea a trei pătrimi a acestui corp alege un conducător în rândurile sale, şi acesta devine, prin urmare, directorul controlor al trezoreriei federale.

## 8.ŞCOLILE SPECIALE

În plus faţă de programul fundamental de instrucţie obligatorie între vârsta de cinci şi optsprezece ani, se întreţin următoarele şcoli speciale:

1.*Şcolile de administraţie*. Ele se împart în trei clase: naţionale, regionale şi de stat. Birourile publice ale naţiunii sunt grupate în patru diviziuni. Prima diviziune de responsabilitate publică ţine, în principal, de administrarea naţională. Toţi deţinătorii de posturi în acest grup trebuie să aibă diploma dublă a şcolilor de administrare regională şi naţională. În a doua diviziune, candidaţii pot să accepte un post politic, electoral sau prin numire, după ce şi-au obţinut diploma în una din cele zece şcoli regionale de administraţie. Misiunea lor conţine responsabilităţi în administrarea regională şi în guvernul statelor. A treia diviziune include

responsabilităţi în cadrul statelor, iar funcţionarilor ei să aibă gradul corespunzător administraţiei statelor. Funcţionarii din cea de a patra şi ultima diviziune nu au nevoie de nici o diplomă de administrare, toate posturile lor fiind atribuite prin numire. Ei reprezintă poziţii minore de asistenţi, secretari sau tehnicieni, ocupate de membri ai diferitelor profesii liberale care funcţionează cu capacitate administrativă guvernamentală.

Judecătorii tribunalelor minore şi ale tribunalelor statelor sunt absolvenţi ai şcolilor de administrare ale statelor. Judecătorii tribunalelor, care judecă problemele sociale, educative şi industriale, sunt absolvenţi ai şcolilor regionale. Judecătorii curţii supreme federale trebuie să aibă diplome de absolvire de la toate trei clasele de şcoli de administrare.

2.*Şcolile de filozofie*. Aceste şcoli sunt afiliate templelor de filozofie şi, mai mult sau mai puţin, asociate cu religia ca funcţie publică.

3.*Institutele ştiinţifice*. Aceste şcoli tehnice sunt coordonate cu industria mai degrabă decât cu sistemul educativ. Ele sunt administrate în cincisprezece diviziuni.

4.*Şcolile de formare profesională*. Aceste instituţii speciale procură formarea tehnică pentru diversele profesiuni liberale care sunt în număr de douăsprezece.

5.*Şcolile militare şi navale*. Aproape de cartierul general naţional, precum şi în cele douăzeci şi cinci de centre militare învecinate, se întreţin instituţiile consacrate instrucţiei militare a cetăţenilor voluntari, de vârstă cuprinsă de la optsprezece până la treizeci de ani. Pentru a fi admişi la aceste şcoli înainte de douăzeci şi cinci de ani, este necesar consimţământul părinţilor.

## 9.PLANUL SUFRAGIULUI UNIVERSAL

Cu toate că diploma uneia din şcolile de administrare provincială, regională sau federală a fost obligatorie pentru a candida la oricare din funcţiile publice, conducătorii iluminaţi ai acestei naţiuni au descoperit un serios defect în planul lor de sufragiu universal. În urmă cu aproximativ cincizeci de ani, ei au dat dispoziţii constituţionale de adoptare a unui sistem de votare modificat, comportând următoarele caracteristici:

1.Fiecare bărbat şi fiecare femeie având vârsta de la douăzeci de ani în sus dispune de un vot. Când ating această vârstă, toţi cetăţenii trebuie să accepte titlul de membri în două grupuri de electori. Ei se înscriu în primul, în funcţie de funcţiunea lor economică: industrială, liberală, agricolă sau comercială; şi intră în al doilea conform înclinaţiilor lor politice, filozofice şi sociale. Toţi lucrătorii aparţin astfel unui grup electoral economic. Spre deosebire de asociaţiile legale economice, aceste corporaţii au reglementări foarte asemănătoare celor ale guvernului naţional, cu tripla sa diviziune de puteri. Înscrierea într-un grup nu poate fi schimbată mai repede de doisprezece ani.

2.La propunerea guvernatorilor statelor sau a conducătorilor executivi regionali şi la confirmarea consiliilor regionale supreme, persoanele care au făcut mari servicii societăţii sau au făcut dovada unei înţelepciuni extraordinare în serviciul guvernului, pot primi un drept de vot suplimentar, însă nu mai mult de o dată la cinci ani, şi fără a depăşi nouă voturi adiţionale. Sufragiul maxim al unui elector cu vot multiplu este de zece voturi. Tot astfel, savanţii, inventatorii, educatorii, filozofii, precum şi conducătorii spirituali, sunt astfel recunoscuţi şi onoraţi cu o putere politică sporită. Aceste privilegii civice elevate sunt conferite de consiliile supreme ale statelor şi regiunilor, în chip foarte asemănător acordării diplomelor oferite de şcolile speciale. Beneficiarii sunt mândri de a adăuga aceste simboluri de recunoştinţă civică la celelalte diplome ale lor, la lista împlinirilor lor personale.

3.Toţi indivizii condamnaţi la muncă obligatorie în mine, precum şi toţi funcţionarii plătiţi prin veniturile din impozite îşi pierd dreptul de vot pe perioada în care execută aceste servicii. Această măsură nu se aplică persoanelor în vârstă, care primesc pensie după retragerea din activitate la şaizeci şi cinci de ani.

4.Există cinci categorii de sufragiu, traducând media impozitelor anuale plătite pe fiecare perioadă cincinală. Contribuabilii care au plătit mult primesc un drept de vot suplimentar, mergând până la cinci voturi. Această concesie este independentă de orice altă recunoştinţă însă, în nici un caz, un elector nu dispune de mai mult de zece voturi.

5.În momentul în care s-a adoptat acest plan electoral, metoda teritorială de vot a fost abandonată în favoarea sistemului funcţional sau economic. Toţi cetăţenii votează acum în calitate de membri ai grupurilor industriale, sociale sau profesionale, independent de reşedinţa lor. Corpul electoral este deci compus din grupuri consolidate, unificate şi inteligente, care îi aleg doar pe cei mai buni membri ai lor în posturile guvernamentale de încredere şi de responsabilitate. Acest plan de sufragiu funcţional sau colectiv comportă o excepţie: alegerea

unui conducător executiv federal la fiecare şase ani se efectuează printr-un vot naţional, în care nici un cetăţean nu dispune de mai mult de un vot.

Astfel, mai puţin în cazul alegerii şefului executiv, sufragiul este exercitat de grupări economice, profesionale, intelectuale şi sociale de cetăţeni. Statul ideal este organic, şi fiecare grup liber şi inteligent de locuitori reprezintă un organ vital şi funcţional în interiorul celui mai mare organism guvernamental.

Şcolile de administrare au puterea de a angaja o acţiune în faţa tribunalelor statului, pentru a face să se retragă dreptul de vot fiecărui individ vicios, leneş, nepăsător sau criminal. Aceşti oameni recunosc că dacă cincizeci la sută dintre elementele inferioare sau degenerate ale unei naţiuni posedă drept de vot, atunci ea este condamnată să piară. Ea crede că dominaţia mediocrităţii provoacă prăbuşirea oricărei naţiuni. Votul este obligatoriu, iar electorii care nu depun buletinul lor sunt pedepsiţi cu amenzi grele.

## 10.MĂSURI ÎN CEEA CE PRIVEŞTE CRIMA

Metodele acestui popor de a-i trata pe criminali, pe nebuni şi pe degeneraţi, deşi ar putea să placă în anumite privinţe, vor părea cu siguranţă şocante din alte puncte de vedere majorităţii urantienilor. Anormalii şi criminalii obişnuiţi sunt plasaţi, pe sexe, în diferite colonii agricole, unde fac mai mult decât să muncească pentru propriile lor nevoi. Criminalii cei mai înverşunaţi şi nebunii incurabili sunt condamnaţi de tribunale să moară în camere de gazare. Numeroase crime, altele decât uciderea — inclusiv trădarea încrederii guvernului — atrag, de asemenea, pedeapsa cu moartea, iar acţiunea justiţiei este sigură şi promptă.

Acest popor este pe cale de a ieşi din era negativă a legii pentru a intra în era pozitivă. Recent s-a mers până acolo încât să se încerce împiedicarea preventivă a crimelor, condamnând la detenţie pe viaţă, în colonii penitenciare, pe indivizii despre care se crede că sunt potenţial asasini sau mari criminali. Dacă aceşti condamnaţi vor demonstra ulterior că au devenit mai normali, ei vor putea fi eliberaţi pe cuvânt sau graţiaţi. Numărul omuciderilor pe acest continent nu atinge decât unu la sută din acela al altor naţiuni.

Eforturi pentru a împiedica reproducerea criminalilor şi a persoanelor degenerate sunt întreprinse de mai bine de o sută de ani încoace, şi au dat deja rezultate foarte satisfăcătoare. Nu există nici închisori, nici spitale pentru alienaţi; există pentru asta un motiv temeinic, acela că aceste grupuri sunt de zece ori mai puţin numeroase decât pe Urantia.

## 11.STAREA DE PREGĂTIRE MILITARĂ

Absolvenţii şcolilor militare federale pot fi promovaţi ca "păzitori ai civilizaţiei" în şapte grade, conform competenţei şi experienţei lor, de către preşedintele consiliului naţional al apărării. Acest consiliu este compus din douăzeci şi cinci de membri numiţi de tribunalele familiale, educative şi industriale cele mai elevate. El este confirmat de curtea federală supremă şi prezidat din oficiu de şeful statului major al treburilor miliare coordonate. Membrii săi servesc până la vârsta de şaptezeci de ani.

Cursurile urmate de aceşti ofiţeri durează patru ani, şi sunt invariabil legate de stăpânirea unei meserii sau a unei profesii. Instrucţia militară nu este niciodată dată fără a-i asocia această educaţie industrială, ştiinţifică sau profesională. Când instruirea militară este terminată, individul respectiv a primit pe parcursul celor patru ani de cursuri jumătate din educaţia dată în orice altă şcoală specială unde cursurile durează, de asemenea, patru ani. Se evită astfel formarea unei clase de militari de carieră, oferindu-se unui mare număr de bărbaţi ocazia de a-şi câştiga existenţa dobândind prima jumătate a unei pregătiri tehnice sau profesionale.

Serviciul militar pe timp de pace este pur voluntar. Iar înrolările în fiecare ramură a serviciului sunt pentru o perioadă de patru ani, pe parcursul cărora fiecare bărbat urmează studii într-o ramură specială în plus faţă de cele necesare însuşirii tacticii militare. Educaţia muzicală este una din principalele scopuri ale şcolilor militare centrale, şi douăzeci şi cinci de tabere de pregătire sunt repartizate la periferia continentului. Pe parcursul perioadei de scădere a ritmului în industrie, mii de şomeri sunt angajaţi automat la întărirea dispozitivelor de apărare militare ale continentului pe pământ, pe mare şi în aer.

Cu toate că aceşti oameni întreţin puternice efective de război pentru a se apăra contra invaziilor popoarelor ostile înconjurătoare, se poate înscrie în creditul lor faptul că, de peste o sută de ani, ei nu au folosit aceste resurse militare în vreun război ofensiv. Aceşti oameni s-au civilizat până într-atâta încât pot să apere cu

tărie civilizaţia, fără a ceda tentaţiei de a folosi potenţialul lor de război în agresiuni. Nu au mai avut războaie civile de la stabilirea statului continental unificat, însă în cursul ultimelor secole, au fost obligaţi să susţină nouă războaie defensive îndârjite, din care trei împotriva puternicelor confederaţii ale puterilor mondiale. Cu toate că această naţiune întreţine o apărare care să facă faţă oricărui atac din partea vecinilor ostili, ea acordă mult mai multă atenţie în pregătirea oamenilor de stat, a savanţilor şi filozofilor.

Când este în pace cu lumea, toate mecanismele mobile de apărare sunt folosite în întregime pentru afaceri, pentru comerţ şi pentru recreaţie. Când este decretată starea de război, întreaga naţiune este mobilizată. Pe durata ostilităţilor, toată industria îşi plăteşte personalul la tariful soldelor militare, iar şefii tuturor departamentelor militare devin membrii ai cabinetului şefului executiv.

## 12.CELELALTE NAŢIUNI

Cu toate că societatea şi guvernul acestui popor unic sunt, în multe privinţe, superioare celor ale naţiunilor Urantiei, trebuie să precizăm că pe alte continente (şi există unsprezece pe această planetă) guvernele sunt net inferioare celor ale naţiunilor cele mai evoluate de pe Urantia.

La ora actuală, acest guvern superior proiectează să stabilească relaţii de ambasade cu popoarele inferioare şi, pentru prima dată, a apărut un mare conducător religios care recomandă trimiterea misionarilor la naţiunile înconjurătoare. Ne este teamă că această naţiune este pe punctul de a face greşeala pe care atâtea altele au comis-o, încercând să impună o cultură şi o religie superioare altor rase. Ce rezultate minunate s-ar obţine pe această lume dacă această naţiune continentală de cultură avansată s-ar mulţumi să iasă din izolare pentru a-i aduce în cadrul ei pe oamenii de elită ai popoarelor vecine pentru ca apoi, după ce i-ar educa, să-i trimită ca emisari de cultură la fraţii lor cufundaţi în ignoranţă! Bineînţeles, dacă ar fi să vină cât de curând vreun Fiu Magistral la această naţiune evoluată, s-ar putea rapid produce un mare eveniment pe lumea aceasta.

Această relatare a problemelor unei planete vecine este făcută cu permisiunea specială în scopul de a face să progreseze civilizaţia şi să accelereze evoluţia guvernamentală pe Urantia. Am putea da numeroase alte detalii care, fără nici o îndoială, i-ar interesa şi i-ar surprinde pe urantieni, însă aceste dezvăluiri merg până la limita permisă de mandatul nostru.

Urantienii ar trebui, cu toate acestea, să ţină cont că sfera lor soră din familia Sataniei nu a beneficiat nici de misiuni magistrale, nici de misiuni de consacrare ale Fiilor Paradisului. Diversele popoare de pe Urantia nu sunt nici separate unele de altele prin disparităţi de cultură vădind un contrast ca al acestei naţiuni continentale cu alte naţiuni de pe aceeaşi planetă.

Revărsarea Spiritului Adevărului oferă baza spirituală pentru a realiza mari înfăptuiri în interesul rasei umane, al planetei de consacrare. Urantia este, deci, mult mai bine pregătită pentru a alcătui un guvern planetar cu legile lui, cu mecanismele lui, cu convenţiile lui, cu simbolurile lui şi cu limbajul lui care, toate, ar putea contribui cât se poate de puternic la stabilirea păcii mondiale sub egida legii, lăsând să se întrevadă începutul unei adevărate epoci de eforturi spirituale. O astfel de epocă este pragul spiritual conducând la epocile utopice ale luminii şi ale vieţii.

[Prezentat de un Melchizedek al Nebadonului.]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A III-A - ISTORIA URANTIEI

## CAPITOLUL 73 - GRĂDINA EDENULUI

Decadenţa culturală şi sărăcia spirituală rezultate din decăderea lui Caligastia, precum şi confuzia socială care a rezultat din aceasta, au avut prea puţin efect asupra statutului biologic sau fizic al popoarelor Urantiei. Evoluţia organică a continuat cu paşi mari, cu totul independent de regresul moral şi cultural care a urmat atât de rapid dizidenţei lui Caligastia şi a lui Daligastia. În urmă cu aproximativ patruzeci de mii de ani, a venit un moment în istoria planetară în care Purtătorii Vieţii în serviciu au băgat de seamă că, din punct de vedere pur biologic, progresele dezvoltării raselor Urantiei se apropiau de apogeul lor. Administratorii provizorii melchizedeki au împărtăşit această opinie, şi au acceptat de bună voie să se alăture Purtătorilor Vieţii, pentru a cere Preaînalţilor Edentiei să examineze Urantia pentru a autoriza trimiterea elevatorilor biologici, un Fiu şi o Fiică Materiali.

Această cerere a fost adresată Preaînalţilor Edentiei, deoarece ei exercitaseră o jurisdicţie directă asupra numeroaselor probleme ale Urantiei de la căderea lui Caligastia şi de la carenţa temporară de autoritate de pe Jerusem.

Tabamantia, supraveghetor suveran al seriilor lumilor decimale sau experimentale, a venit să inspecteze planeta. După examinarea progresului rasial, el a recomandat pe bună dreptate ca Fiii Materiali să fie acordaţi Urantiei. La ceva mai puţin de o sută de ani după inspecţia sa, Adam şi Eva, un Fiu şi o Fiică Materiali ai sistemului local au sosit şi au început dificila lor misiune. Trebuia să se încerce descâlcirea problemelor încurcate ale unei planete întârziate de rebeliune şi pedepsită prin izolare spirituală.

### 1.NODIŢII ŞI AMADONIŢII

Pe o planetă normală, sosirea Fiului Material anunţă în general apropierea unei mari epoci de invenţii, de progrese materiale şi de iluminare intelectuală. Era postadamică este o mare epocă ştiinţifică pe cea mai mare parte a lumilor, însă nu tot aşa a fost pe Urantia. Cu toate că planeta a fost populată de rase apte din punct de vedere fizic, triburile rămăseseră în adâncurile sălbăticiei şi ale stagnării morale.

La zece mii de ani după rebeliune, practic toate câştigurile administrării Prinţului fuseseră anulate; rasele lumii nu ar fi fost într-o situaţie cu mult mai bună dacă acest Fiu rătăcit nu ar fi venit niciodată pe Urantia. Tradiţiile din Dalamatia şi cultura Prinţului Planetar nu se păstraseră decât la nodiţi şi amadoniţi.

*Nodiţii* erau descendenţii membrilor rebeli ai statului major al Prinţului şi îşi trăgeau numele de la primul lor conducător, Nod, care prezidase odinioară comisia industriei şi comerţului în Dalamatia. *Amadoniţii* erau descendenţii andoniţilor care au ales să rămână loiali, alături Van şi Amadon. "Amadonit" este mai mult o denumire culturală şi religioasă decât un nume rasial; din punct de vedere rasial, amadoniţii erau în esenţă *andoniţi*. "Nodit" este un nume atât cultural, cât şi rasial, căci nodiţii înşişi constituiau a opta rasă a Urantiei.

Între nodiţi şi amadoniţi existau o ostilitate tradiţională. Această lipsă de prietenie revenea constant la suprafaţă de fiecare dacă când descendenţii celor două grupuri încercau să se angajeze în executarea unui proiect comun. Chiar şi mai târziu, în treburile Edenului, le-a fost extrem de dificil să lucreze împreună în pace.

Puţin după distrugerea Dalamatiei, partizanii lui Nod s-au împărţit în trei grupe. Grupul central a rămas în vecinătatea imediată a căminului lor originar, aproape de fundul Golfului Persic. Grupul oriental a migrat către platourile înalte ale Elamului, până în estul văii Eufratului. Grupul occidental a rămas pe ţărmul mediteranean nord-estic al Siriei, în teritoriul adiacent.

Aceşti nodiţi se căsătoriseră adesea cu rasele sangice şi lăsaseră nişte urmaşi capabili. Nişte descendenţi ai rebelilor dalamatieni s-au alăturat ulterior lui Van şi partizanilor săi loiali, în ţinuturile situate în nordul Mesopotamiei. Acolo, în vecinătatea lacului Van şi în regiunea de la sudul Mării Caspice, nodiţii s-au amestecat cu amadoniţii, şi s-au numărat printre "oamenii puternici de odinioară".

Înainte de sosirea lui Adam şi a Evei, aceste grupuri — nodiţii şi amadoniţii — erau rasele cele mai evoluate şi mai cultivate de pe pământ.

## 2.PLANIFICAREA GRĂDINII

Cu aproape o sută de ani înainte de inspecţia lui Tabamatia, Van şi asociaţii săi, operând din cartierul lor general de etică şi de cultură mondială situat pe pământurile înalte, predicaseră venirea unui Fiu promis al lui Dumnezeu, un înnobilator rasial, un învăţător al adevărului şi un succesor demn de încrederea al trădătorului Caligastia. Majoritatea locuitorilor lumii din zilele acelea arătau prea puţin interes, dacă nu chiar deloc, pentru aceste preziceri, însă cei care se găseau în contact imediat cu Van şi Amadon au abordat această învăţătură cu seriozitate, şi au început să facă planuri pentru a-i putea primi efectiv pe Fiii promisiunii.

Van a istorisit celor mai apropiaţi dintre colaboratorii săi povestea Fiilor Materiali de pe Jerusem, spunând ceea ce ştiuse despre ei înainte de a veni pe Urantia. El ştia că Fiii Adamici trăiau întotdeauna în lăcaşuri simple, dar fermecătoare, înconjurate de grădini. Cu optzeci şi trei de ani înainte de sosirea lui Adam şi a Evei, el a propus celor din preajma sa să se consacre proclamării venirii Fiilor Materiali, şi să pregătească un cămin grădină pentru primirea lor.

Din cartierul lor general din ţinuturile înalte, şi din şaizeci şi unu de lăcaşuri foarte risipite, Van şi Amadon au recrutat un corp de peste trei mii de muncitori entuziaşti şi binevoitori. Ei s-au reunit într-o adunare solemnă, în care s-au dedicat misiunii de pregătire a sosirii Fiului promis — sau cel puţin aşteptat.

Van i-a împărţit pe voluntarii săi într-o sută de companii, cu câte un căpitan pentru fiecare, şi un asociat care servea în statul său major personal ca ofiţer de legătură. El l-a ţinut pe Amadon ca asociat personal. Aceste comisii au început toate cu seriozitate lucrările lor preliminare, iar comisia răspunzătoare de amplasarea Grădinii a început să cutreiere pământul în căutarea locului ideal.

Deşi Caligastia şi Daligastia au fost privaţi de o mare parte a puterii lor de a face rău, ei au făcut tot ceea ce le-a stat în putinţă pentru a zădărnici şi stânjeni munca de pregătire a Grădinii. Însă uneltirile lor răutăcioase au fost în mare parte contrabalansate de activităţile loiale a aproape două mii de medieni, care au trudit neobosit la avansarea lucrării.

## 3.AMPLASAREA GRĂDINII

Comitetul de amplasare a lipsit timp de trei ani. Acesta a făcut un raport favorabil referitor la trei posibile amplasamente: primul era o insulă a Golfului Persic; al doilea era un amplasament fluvial care a servit mai târziu drept a doua Grădină; al treilea era o peninsulă lungă şi îngustă, aproape o insulă, care se găsea în vestul coastei orientale a Mediteranei.

Aproape în unanimitate comitetul prefera cea de-a treia soluţie. A fost ales acest loc, şi doi ani au fost ocupaţi cu transferarea cartierului general de cultură al lumii, inclusiv a arborelui vieţii, pe această peninsulă mediteraneană. Cu excepţia unui singur grup, toţi locuitorii peninsulei au evacuat liniştiţi locurile atunci când a sosit Van şi suita sa.

Această peninsulă mediteraneană avea un climat sănătos şi o temperatură constantă. Stabilitatea vremii se datora munţilor înconjurători, precum şi faptului că acest teritoriu era practic o insulă într-o mare interioară. Peste înaltele pământuri învecinate cădeau ploi abundente, însă rareori ploua cât trebuie în Eden. Însă, în fiecare noapte, dintr-o reţea foarte dezvoltată de canale de irigaţii, "se ridica o ceaţă" pentru a împrospăta vegetaţia Grădinii.

Malul peninsulei era foarte ridicat, iar puntea care îl lega de continent nu era mai lată de patruzeci şi trei de kilometri în punctul ei cel mai strâmt. Marele fluviu care scălda Grădina cobora din înaltele pământuri ale peninsulei, curgând către est până pe continent, prin istmul peninsulei, şi de acolo traversa pământurile joase ale Mesopotamiei, până la marea situată dincolo. El era în legătură cu patru afluenţi care îşi aveau izvorul în dealurile de pe coasta peninsulei edenice; erau cele "patru capete" ale fluviului care "ieşea din Eden" şi care au fost confundate mai târziu cu afluenţii fluviilor care înconjurau a doua Grădină.

Pietrele preţioase şi metalele se găseau din abundenţă în munţii din jurul Grădinii, însă nu li s-a acordat decât foarte puţină atenţie. Ideea dominantă era de a glorifica horticultura şi de a exalta agricultura.

Locul ales pentru Grădină era, probabil, cel mai frumos loc de felul acesta din toată lumea, iar climatul era la vremea aceea ideal. Nicăieri altundeva nu mai exista o aşezare care să se poată dovedi atât de perfectă pentru a se transforma într-un asemenea de Paradis de expresie botanică. Elita civilizaţiei Urantiei se reunea în acest loc de întâmpinare. În exterior şi dincolo, lumea trăia în tenebre, în ignoranţă şi în sălbăticie. Edenul era unicul punct luminos al Urantiei; prin natura lui, el era un vis de frumuseţe şi a devenit în curând un poem în care gloria peisajelor era distinsă şi aproape perfectă.

## 4.ÎNTEMEIEREA GRĂDINII

Când Fiii Materiali, elevatorii biologici, îşi încep şederea pe o lume evolutivă, lăcaşul lor este adesea numit Grădina Edenului, deoarece ea este caracterizată de frumuseţea florală şi de splendoarea botanică a Edentiei, capitala constelaţiei. Van cunoştea bine aceste obiceiuri, aşa că a vegheat ca întreaga peninsulă să fie dedicată Grădinii. Fuseseră proiectate locuri de păşunat şi de creştere a animalelor domestice pentru pământurile adiacente zonei continentale. Din regnul animal nu aveau să se găsească în parc decât păsări, precum şi felurite specii de animale domestice. Van decretase că Edenul urma să fie o grădină, şi numai o grădină. Niciodată nu s-a omorât vreun animal în incinta ei. Toată carnea mâncată de lucrătorii Grădinii, timp de ani de zile cât a durat construirea ei, provenea din turmele ţinute sub supraveghere pe continent.

Primul scop a fost acela de a construi un zid de cărămidă de-a curmezişul istmului peninsulei. Odată terminat, s-a putut începe adevărata muncă de înfrumuseţare a peisajului şi de construire nestingherită a locuinţelor .

O grădină zoologică a fost creată construind un zid mai mic dincolo de zidul principal. Spaţiul intermediar, ocupat de tot felul de animale sălbatice, servea drept apărare suplimentară contra atacurilor ostile. Această menajerie a fost organizată în douăsprezece mari diviziuni, cu căi încadrate de ziduri separând grupurile şi conducând la cele douăsprezece porţi ale grădinii. Fluviul şi păşunile adiacente ocupau zona centrală.Pentru pregătirea Grădinii s-au folosit doar voluntari; salariaţi nu au participat niciodată. Ei cultivau Grădina şi îşi îngrijeau turmele pentru a avea din ce trăi. Primeau, de asemenea, contribuţii în hrană din partea credincioşilor din vecinătate. Şi această mare întreprindere a fost dusă la bun sfârşit în ciuda dificultăţilor care au însoţit statutul confuz al lumii, pe parcursul acestor timpuri tulburi.

Neştiind cu ce întârziere pot veni Fiul şi Fiica aşteptaţi, s-a produs o mare dezamăgire când Van a sugerat că ar trebui, de asemenea, ca tinerele generaţii să se pregătească să continue planul lor în cazul în care sosirea lui Adam şi Eva ar fi întârziată. Această sugestie părea ca o recunoaştere a lipsei de credinţă din partea lui Van, şi a provocat o mare tulburare însoţită de numeroase retrageri. Însă Van a stăruit în planul său de pregătire şi a ocupat locurile lăsate goale de cei care au plecat cu voluntari mai tineri.

## 5.CĂMINUL GRĂDINII

În centrul peninsulei edenice, se găsea încântătorul templu de piatră al Tatălui Universal, sanctuarul sacru al Grădinii. Cartierul general administrativ a fost stabilit în nord, iar casele lucrătorilor şi ale familiilor lor au fost construite în sud. În vest s-au rezervat terenurile necesare şcolilor, care erau propuse spre construire pentru sistemul educativ al Fiului aşteptat, în timp ce "în estul Edenului" s-au construit domiciliile destinate Fiului promis şi urmaşilor săi în linie directă. Planurile arhitecturale ale Edenului prevedeau locuinţe şi pământuri din abundenţă pentru un milion de fiinţe umane.

În momentul sosirii lui Adam, Grădina nu era decât pe un sfert terminată, însă existau deja mii de kilometrii de canale de irigaţii şi peste douăzeci de mii de kilometri de drumuri şi cărări pietruite. Ceva mai mult de cinci mii de clădiri din cărămidă se înălţau în diverse sectoare, iar arborii şi plantele erau aproape fără de număr. Şapte era numărul maxim de case ce puteau constitui o grupare în parc. Cu toate că structurile grădinii erau simple, ele erau foarte artistice. Căile şi drumurile erau bine construite, iar peisagistica era distinsă.

Dispozitivele sanitare ale Grădinii erau mult avansate faţă de tot ceea ce se încercase până atunci pe Urantia. Apa potabilă a Edenului era menţinută curată prin stricta observare a regulilor de igienă destinate să îi păstreze puritatea. În aceste epoci primitive, neglijarea acestor reguli stârnea multă nelinişte, însă Van a insuflat

puţin câte puţin asociaţilor săi importanţa faptului că nu trebuie să fie lăsat să cadă nimic în rezervoarele de apă ale Grădinii.

Mai târziu a fost stabilită şi o reţea de canale de scurgere însă, până atunci, edeniţii au practicat îngroparea scrupuloasă a tuturor deşeurilor sau a materiilor în descompunere. Inspectorii lui Amadon îşi făceau rondul în fiecare zi, căutând orice posibilă cauză de boală. Urantienii nu căpătaseră încă conştiinţa importanţei luptei preventive contra bolilor umane înainte de sfârşitul secolului al nouăsprezecelea şi începutul secolului al douăzecilea al erei creştine. Înainte de destrămarea regimului adamic, se construise din cărămizi un sistem acoperit de canale care treceau pe sub zidurile Grădinii şi se vărsau în râul Edenului, la peste un kilometru în aval de zidul exterior.

În epoca sosirii lui Adam, în Eden creşteau specimene ale celor mai multe plante din această regiune a lumii. Se aduseseră deja Importante ameliorări fructelor, cerealelor şi nucilor. Aici au fost cultivate pentru prima dată multe legume şi cereale moderne , însă zeci de varietăţi de plante nutritive au dispărut ulterior de pe faţa lumii.

Aproximativ cinci la sută din Grădină era folosită pentru cultura artificială intensivă, cincisprezece la sută nefiind decât parţial exploatat, restul suprafeţei fiind lăsat mai mult sau mai puţin în stare naturală, aşteptând sosirea lui Adam, fiind totuşi de dorit să se desăvârşească parcul în acord cu ideilor sale.

Şi aşa a fost Grădina Edenului pregătită pentru primirea Adamului făgăduit, şi a sale, iar această grădină ar fi făcut onoare unei lumi în evoluţie, aflată sub o administraţie devenită perfectă şi sub un control normal. Adam şi Eva au fost foarte mulţumiţi de planul general al Edenului, deşi au adus şi ei numeroase schimbări amenajării locuinţei lor personale.

Cu toate că munca de înfrumuseţare era departe de a fi în întregime terminată în momentul sosirii lui Adam, locul era deja o bijuterie de splendoare botanică. Pe la începuturile şederii lui în Eden, întreaga grădină a luat o nouă formă şi a căpătat noi proporţii de frumuseţe şi de grandoare. Nici înainte, nici după această epocă, Urantia nu a adăpostit o expoziţie de horticultură şi agricultură atât de superbă şi atât de completă.

## 6.ARBORELE VIEŢII

În centrul templului Grădinii, Van a plantat arborele vieţii, pe care îl păzise atâta vreme, ale căror frunze erau pentru "vindecarea naţiunilor" şi ale cărui fructe îl susţinuseră atât de mult timp pe pământ. Van ştia bine că Adam şi Eva depindeau, de asemenea, de acest dar al Edentiei pentru a se menţine în viaţă odată ce se vor fi materializat pe Urantia.

Pe capitalele sistemelor, Fiii Materiali nu au nevoie de arborele vieţii pentru a subzista. Numai în repersonalizarea lor planetară ajung ei să depindă de acest auxiliar pentru nemurirea lor fizică.

Este posibil ca "arborele cunoaşterii binelui şi răului" să fie o figură de stil, o denumire simbolică acoperind o multitudine de experienţe umane, însă "arborele vieţii" nu era un mit; el era real, şi a fost mult timp prezent pe Urantia. Când Preaînalţii Edentiei au aprobat numirea lui Caligastia ca Prinţ Planetar al Urantiei şi a celor o sută de cetăţeni ai Jerusemului pentru statul lui major administrativ, ei au trimis pe planetă prin Melchizedeki şi un arbust de pe Edentia, care a crescut şi a devenit arborele vieţii de pe Urantia. Această formă de viaţă neinteligentă este proprie sferelor sediu ale constelaţiilor. Ea se găseşte, de asemenea, pe lumile sediu ale universurilor locale şi ale suprauniversului, precum şi pe sferele Havonei, dar nu şi în capitalele sistemice.

Această supraplantă înmagazina anumite energii ale spaţiului, antidoturi la elementele producând senescenţa în existenţa animală. Fructul copacului vieţii acţiona ca o baterie de acumulatori suprachimici, eliberând în mod misterios, atunci când era mâncat, forţa de prelungire a vieţii a universului. Această formă de susţinere le era complet inutilă muritorilor evolutivi ai Urantiei, însă le era deosebit de folositoare celor o sută de membri materializaţi ai statului major ai lui Caligastia şi celor o sută de andoniţi modificaţi care aduseseră o contribuţie plasmelor vitale ale statului major al Prinţului şi care, în schimb, primiseră cu titlu de proprietate deplină complementul vieţii care le dădea posibilitatea de a utiliza fructul arborelui vieţii pentru a prelungi la nesfârşit existenţa lor, care fără acesta ar fi fost o existenţă de muritori.

Pe durata domniei Prinţului, arborele plantat pe pământ creştea în curtea circulară centrală a templului Tatălui. Când a izbucnit rebeliunea, Van şi asociaţii săi l-au făcut să crească din nou, folosind miezul lui, în tabăra lor temporară. Acest arbust al Edentiei a fost apoi dus cu ei odată cu retragerea lor din ţinuturile înaltele, unde a fost folosit de Van şi de Amadon timp de peste o sută cincizeci de mii de ani.

Când Van şi asociaţii săi au pregătit Grădina pentru Adam şi Eva, ei au transportat arborele Edentiei în Grădina Edenului, unde a crescut, din nou, în curtea circulară centrală a unui templu al Tatălui. Adam şi Eva luau periodic o masă din fructele sale pentru a întreţine forma lor duală de viaţă fizică.

Când planurile Fiului Material au fost abătute de la calea dreaptă, Adam şi familia sa nu au primit permisiunea de a lua cu ei miezul arborelui din Grădină. Când nodiţii au invadat Edenul li s-a spus că vor deveni ca "zeii dacă vor mânca din fructul arborelui". Spre surpriza lor, ei l-au găsit nepăzit. Ei au mâncat din plin din fructul lui timp de ani de zile, însă lucrul acesta nu a produs asupra lor nici un efect. Ei erau toţi muritori materiali ai tărâmului, lipsiţi de factorul care acţionează ca un complement al fructului arborelui. Inaptitudinea lor de a beneficia de arborele vieţii i-a înfuriat şi, cu prilejul unuia din războaiele lor interne, au distrus templul şi arborele dându-le foc. Doar zidul de piatră a mai rămas, până la scufundarea ulterioară a Grădinii în apă. Acela a fost al doilea templu al Tatălui care a fost ruinat.

A trebuit apoi ca orice trup de carne de pe Urantia să urmeze cursul natural al vieţii şi al morţii. Adam şi Eva, copiii lor, copiii copiiilor lor şi asociaţii lor au pierit de-a lungul timpului, devenind astfel supuşi planului de ascensiune al universului local, în care reînvierea pe lumile palat urmează după moartea fizică.

## 7.SOARTA EDENULUI

După plecarea lui Adam, prima Grădină a fost ocupată, în diferite moduri de nodiţi, de cutiţi şi de suntiţi. Ea a devenit mai târziu spaţiul de locuit al nodiţilor din nord, care se opuneau cooperării cu adamiţii. Timp de aproape patru mii de ani, peninsula a fost invadată de aceşti nodiţi inferiori, când fundul oriental al mării Mediterane s-a scufundat, atrăgând sub ape întreaga peninsulă Edenică. Evenimentul a avut loc în conexiune cu o violentă activitate a vulcanilor din vecinătate şi cu inundarea istmului care lega Sicilia de Africa. Concomitent cu această vastă scufundare, coasta orientală a Mediteranei a fost considerabil ridicată. Acesta a fost sfârşitul celei mai frumoase creaţii naturale pe care a adăpostit-o Urantia vreodată. Scufundarea nu a fost bruscă; s-au scurs mai multe sute de ani până ce au ajuns cu totul sub ape întreaga peninsulă.

Noi nu putem considera nicidecum această dispariţie a Grădinii ca fiind rezultatul neîndeplinirii planurilor divine sau al greşelilor lui Adam şi Eva. Noi credem că scufundarea Grădinii nu a fost nimic altceva decât un eveniment natural, însă ni se pare că data scufundării Grădinii a fost fixată pentru a coincide aproape cu exactitate cu data la care rezervele rasei violete au fost suficiente pentru a se angaja în lucrarea de reabilitare a popoarelor lumii.

Melchizedekii îl sfătuiseră pe Adam să nu inaugureze programul de înnobilare şi de amalgamare al raselor înainte ca propria sa familie să numere o jumătate de milion de membri. Grădina nu a fost niciodată destinată să fie căminul permanent al adamiţilor. Aceştia trebuiau să fie emisarii unei noi vieţi pentru întreaga lume şi să se mobilizeze pentru o dedicare dezinteresată raselor pământului aflate la nevoie.

Instrucţiunile date lui Adam de către Melchizedeki implicau necesitatea stabilirii unor cartiere generale rasiale, continentale şi divizionare, dirijate de fiii şi fiicele lor imediaţi în timp ce el şi Eva îşi vor împărţi timpul între aceste diverse capitale mondiale în calitate de consilieri şi coordonatori ai serviciului mondial de înnobilare biologică, de progres intelectual şi de reabilitare morală.

[Prezentat de Solonia, "vocea serafică din Grădină".]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A III-A - ISTORIA URANTIEI

# CAPITOLUL 74 - ADAM ŞI EVA

Adam şi Eva au sosit pe Urantia cu 37.848 de ani înainte de anul 1934 al erei creştine, chiar la jumătatea anotimpului, în vremea când Grădina era la apogeul înfloririi ei. Drept în miezul zilei, şi fără a fi fost anunţate, cele două convoaie serafice, însoţite de personalul Ierusemului însărcinat cu transportarea de elevatori biologici pe Urantia, au aterizat încet pe suprafaţa planetei în rotaţie, în apropierea templului Tatălui Universal. Toată munca de rematerializare a corpului lui Adam şi celui al Evei, s-a executat în incinta acestui sanctuar nou creat. De la ora sosirii lor, au trecut zece zile până să fie re-creaţi în forma umană duală pentru a fi prezentaţi lumii ca reprezentând pe noii ei cârmuitori. Ei şi-au recăpătat cunoştinţa simultan. Fiicele şi Fiii Materiali slujesc întotdeauna împreună. Oriunde şi oricând, esenţa misiunii lor este de a nu se despărţi niciodată. Ei sunt meniţi să lucreze în cuplu, şi rareori se întâmplă ca ei să îşi îndeplinească funcţiile separat.

## 1.ADAM ŞI EVA PE JERUSEM

Adamii şi Evele planetari de pe Urantia erau membrii celui mai vechi corp al Fiilor Materiali de pe Jerusem, unde sunt înscrişi împreună sub numărul 14.311. Ei aparţineau celei de-a treia serii fizice, şi aveau o înălţime cu puţin peste doi metri şi cincizeci.

În momentul când Adam a fost ales ca să vină pe Urantia, el era angajat împreună cu tovarăşa lui în laboratoarele de testări şi probe fizice ale Jerusemului. Vreme de peste cincisprezece mii de ani, ei conduseseră departamentul de energie experimentală aplicată în modificarea formelor vii. Cu mult înainte de asta, ei fuseseră instructori în şcolile de cetăţenie pentru noii veniţi pe Jerusem. Toate astea trebuie avute în vedere în legătură cu istoria purtării lor ulterioare pe Urantia.

Când a fost emisă proclamaţia care chema voluntari pentru misiunea aventurii adamice pe Urantia, toţi Fiii şi Fiicele corpului senior de Fii Materiali s-au prezentat în postura de candidaţi. Examinatorii melchizedeki, cu aprobarea lui Lanaforge şi a celor Preaînalţi din Edentia, i-au ales în final pa Adam şi pe Eva, care au venit după aceea să îndeplinească funcţia de elevatori biologici pe Urantia.

Adam şi Eva au rămas loiali lui Mihail pe toată durata rebeliunii lui Lucifer; cu toate acestea, cuplul a fost chemat înaintea Suveranului Sistemului şi a întregului său cabinet pentru a fi supus unei examinări şi a primi instrucţiuni. Detaliile problemelor de pe Urantia le-au fost prezentate pe îndelete; ei au fost instruiţi în amănunt cu privire la planurile de urmat în acceptarea răspunderilor cârmuirii unei lumi atât de sfâşiate de lupte. Ei au fost puşi să presteze împreună jurământ de credinţă faţă de Preaînalţii Edentiei şi faţă de Mihail din Salvington. Ei au primit cuvenitul sfat de a se vedea ca pe nişte supuşi ai corpurilor urantiene de administratori provizorii melchizedeki, până la data când corpul guvernamental va fi în măsură să renunţe la conducerea lumii pe care a avut-o în sarcină.

Acest cuplu din Ierusem a lăsat în urma lui, în capitala Sataniei şi în alte părţi, o sută de descendenţi — cincizeci de fii şi cincizeci de fiice — creaturi magnifice care scăpaseră de căderile progresului, şi care erau toate angajare ca fideli servitori de încredere ai universului în perioada în care au plecat părinţii lor pe Urantia. Ei erau cu toţii prezenţi în frumosul templu al Fiilor Materiali pentru a asista la serbarea de bun rămas asociată cu ultimele ceremonii ale acceptării consacrării. Copiii i-au însoţit pe părinţii lor la sediul de dematerializare al ordinului lor, şi au fost ultimii care şi-au luat rămas bun şi le-au urat o reuşită deplină în vreme ce aceştia se cufundau în somnul pierderii cunoştinţei al personalităţii, prealabil pregătirii pentru transportul serafic. Copiii au petrecut o bucată de vreme împreună la acea întrunire a familiei, bucurându-se că părinţii lor urmau curând să devină conducătorii vizibili, în realitate singurii cârmuitori ai planetei 606 a sistemului Sataniei.

Aşa au părăsit Adam şi Eva Jerusemul, în mijlocul aclamaţiilor şi al urărilor de bine din partea cetăţenilor lui. Ei s-au dus să preia noile lor responsabilităţi dotaţi cum se cuvine şi pe deplin instruiţi cu privire la toate îndatoririle şi la toate pericolele de întâmpinat pe Urantia.

## 2.SOSIREA LUI ADAM ŞI A EVEI

Adam şi Eva au adormit pe Jerusem şi, când s-au trezit pe Urantia, în templul Tatălui, în prezenţa marii mulţimi adunate pentru întâmpinarea lor, s-au pomenit faţă în faţă cu două fiinţe de care auziseră vorbindu-se foarte mult, Van şi loialul său tovarăş, Amadon. Aceşti doi eroi ai secesiunii lui Caligastia au fost primii care le-au urat bun venit în noul lor cămin grădină.

Limba Edenului era un dialect andonic, la fel ca cel vorbit de Amadon. Van şi Amadon perfecţionaseră mult această limbă, creând un nou alfabet de douăzeci şi patru de litere; sperau să o vadă devenind limba Urantiei, în măsura în care cultura edenică s-ar fi răspândit în lume. Adam şi Eva stăpâneau pe deplin acest dialect uman dinainte de a fi plecat din Jerusem, astfel încât acest fiu andonit l-a auzit pe conducătorul superior al lumii sale adresându-i-se în propria sa limbă.

În ziua aceea, a fost mult freamăt şi mare bucurie în toată Grădina Edenului, în timp ce mesagerii se grăbeau la locul de întâlnire al porumbeilor voiajori adunaţi din apropiere şi din depărtări, şi strigau: "Daţi drumul păsărilor; lăsaţi-le să ducă vestea că Fiul făgăduit a venit." An de an, sute de colonii de credincioşi, au menţinut constant numărul dorit de porumbei crescuţi pe lângă casele lor anume pentru o asemenea ocazie.

Pe măsură ce vestea sosirii lui Adam s-a răspândit până departe, mii de membri din triburile învecinate au acceptat învăţăturile lui Van şi Amadon, iar vreme de mai multe luni de zile pelerinii au continuat să vină în Eden pentru a-i saluta pe Adam şi pe Eva şi pentru a aduce omagii Tatălui lor nevăzut.

Curând după trezirea lor, Adam şi Eva au fost escortaţi la locul de primire oficial aflat pe un deal mare situat la nord de templu. Această colină naturală a fost mărită şi amenajată pentru instalarea noilor conducători ai lumii. Aici, la amiază, comitetul de primire al Urantiei le-a urat bun-venit acestui Fiu şi acestei Fiice ai sistemului Sataniei. Amadon era preşedintele acestui comitet, care era compus din doisprezece membri, cuprinzând: un reprezentant al fiecăreia din cele şase rase sangice; şeful în exerciţiu al mediatorilor; Annan, o fiică loială purtătoare de cuvânt din partea nodiţilor; Noe, fiul arhitectului constructor al Grădinii şi înfăptuitor al planurilor tatălui său; şi cei doi Purtători ai Vieţii stabiliţi pe Urantia.

Actul următor a fost încredinţarea sarcinii de supraveghere a planetei lui Adam şi Evei de către seniorul melchizedek, şeful consiliului administratorilor provizorii de pe Urantia. Fiul şi Fiica Materiali au depus un jurământ de credinţă faţă de Preaînalţii Norlatiadekului şi faţă de Mihail al Nebadonului. Ei au fost proclamaţi suveranii Urantiei de către Van, care a predat astfel autoritatea nominală pe care o deţinuse timp de peste o sută cincizeci de mii de ani, în virtutea unei decizii a administratorilor provizorii melchizedeki.

Adam şi Eva au fost îmbrăcaţi cu robe regale cu această ocazie, momentul instalării lor oficiale la stăpânirea ai lumii. Nu toate meşteşugurile Dalamatiei au fost pierdute pe planetă; ţesutul era încă practicat pe vremea Edenului.

S-a auzit apoi proclamaţia arhanghelilor, iar vocea transmisă a lui Gabriel a decretat al doilea apel nominal al judecăţii pentru Urantia şi deşteptarea supravieţuitorilor adormiţi din cea de-a doua perioadă de acordare a graţiei şi a milei pe planeta 606 a Sataniei. Dominaţia Prinţului a trecut; perioada lui Adam, a treia epocă planetară, se deschide în mijlocul unor scene de o măreţie simplă; iar noii stăpâni ai Urantiei îşi inaugurează domnia în condiţii aparent favorabile, în pofida confuziei generale provocate de absenţa cooperării predecesorilor lor în autoritate pe planetă.

## 3.ADAM ŞI EVA FAC CUNOŞTINŢĂ CU PLANETA

Acum, după instalarea lor oficială, Adam şi Eva au devenit dureros de conştienţi de izolarea lor planetară. Tăcute erau transmisiunile familiare; şi absente erau toate circuitele de comunicare extraplanetară. Tovarăşii lor din Jerusem se duseseră pe planete unde totul se petrecea normal, cu un Prinţ Planetar bine stabilit şi cu un stat major experimentat, gata să-i primească şi să coopereze cu ei în cursul experienţelor lor iniţiale pe aceste lumi. Însă, pe Urantia, rebeliunea a schimbat totul. Aici, Prinţul Planetar era foarte des prezent şi, cu toate că era privat de cea mai mare parte din puterea lui de a face rău, el era încă capabil de a face dificilă, şi într-o oarecare măsură riscantă, sarcina lui Adam şi a Evei. În acea noapte, pe când se plimbau prin Grădină, sub clar de lună plină, discutând planurile zilei următoare, Fiul şi Fiica Jerusemului erau îngânduraţi şi deziluzionaţi.

Aşa s-a încheiat prima zi a lui Adam şi a Evei pe Urantia, planeta izolată şi tulburată din cauza trădării lui Caligastia. Ei s-au plimbat şi au vorbit până noaptea târziu, prima lor noapte pe pământ — şi s-au simţit foarte singuri.

A doua zi a lui Adam pe pământ s-a petrecut în şedinţă cu administratorii provizorii planetari şi cu consiliul consultativ. De la melchizedeki şi de la asociaţii lor, Adam şi Eva au aflat mai multe detalii despre rebeliunea lui Caligastia şi despre efectul acelei răscoale asupra progresului lumii. În ansamblu, această lungă relatare a proastei administrări a treburilor planetei este o istorie descurajantă. Ei au aflat toate faptele privitoare la năruirea totală a planului lui Caligastia de accelerare a procesului evoluţiei sociale. Ei au ajuns, de asemenea, la o înţelegere clară şi deplină a nebuniei încercării de a se ajunge la o civilizaţie planetară avansată fără a se ţine

seama de planul divin de înaintare. Şi astfel s-a terminat o zi tristă, dar foarte instructivă — cea de-a doua zi a lor pe Urantia.

A treia zi a fost consacrată unei cercetări a Grădinii. Instalaţi pe marile păsări transportoare — fandorii — Adam şi Eva au contemplat de la înălţime vastele întinderi ale Grădinii în timp ce erau purtaţi prin aer pe deasupra celui mai frumos loc de pe pământ. Această zi de vizită s-a sfârşit cu un mare banchet ţinut în cinstea tuturor celor care munciseră la crearea acestei grădini de o frumuseţe şi de o splendoare edenică. Din nou, până târziu în noaptea celei de-a treia zi a lor, Fiul şi tovarăşa lui s-au plimbat prin Grădină şi au vorbit despre amploarea problemelor lor.

În cea de-a patra zi, Adam şi Eva au ţinut un discurs în faţa adunării Grădinii. De la înălţimea dealului inaugural, ei le-au vorbit oamenilor despre planurile lor de reabilitare a lumii şi au pus accentul pe metodele prin care vor căuta să reînalţe cultura socială a Urantiei de la nivelele inferioare la care căzuse ca urmare a păcatului şi a rebeliunii. Aceasta a fost o zi mare; ea s-a încheiat cu un banchet pentru consiliul bărbaţilor şi al femeilor care fuseseră selectaţi pentru a primi sarcini în noua administrare a treburilor lumii. Luaţi seama! În acest grup se găseau şi femei şi bărbaţi, şi aceasta a fost prima dată când un astfel de eveniment s-a petrecut pe pământ de la epoca lui Dalamatiei încoace. A fost o schimbare uimitoare, aceea de a o vedea pe Eva, o femeie, împărtăşind, cu un bărbat, onorurile şi responsabilităţile treburilor lumii. Şi astfel s-a încheiat cea de-a patra lor zi pe pământ.

Ce-a de-a cincia zi a fost ocupată cu organizarea guvernului temporar, administraţia care urma să funcţioneze până când administratorii provizorii melchizedeki vor fi părăsit Urantia.

Ziua a şasea a fost consacrată inspectării numeroaselor tipuri de oameni şi de animale. De-a lungul zidurilor estice din Eden, Adam şi Eva au fost escortaţi toată ziua, observând viaţa animală a planetei şi ajungând la o mai bună înţelegere a ceea ce trebuie făcut pentru stabilirea ordinii în confuzia unei lumi populate de o asemenea varietate de creaturi vii.

Persoanele care l-au însoţit pe Adam în această deplasare au fost foarte surprinse să constate cât de deplin a înţeles Adam natura şi funcţia miilor de animale care i-au fost arătate. Era de ajuns să arunce o singură privire asupra vreunui animal, că şi indica natura şi comportamentul lui. Adam putea, la prima vedere, să dea tuturor creaturilor materiale pe care le vedea numele descriptiv al originii, al naturii şi al funcţiunii lor. Aceia care l-au condus în turul lui de inspecţie nu ştiau că noul conducător al lumii era unul din anatomiştii cei mai experţi din toată Satania, iar Eva era şi ea la fel de pricepută. Adam i-a uimit pe asociaţii lui prin descrierea unei mulţimi de creaturi vii prea mici pentru a fi văzute de ochiul omenesc.

Când s-a scurs cea de-a şasea zi a şederii lor pe pământ, Adam şi Eva s-au odihnit pentru prima dată în noul lor cămin "de la estul Edenului". Primele şase zile ale aventurii pe Urantia fuseseră foarte ocupate, ei aşteptând cu mare plăcere o zi de eliberare de toate activităţile.

Dar circumstanţele au dictat altfel. Experienţa zilei care tocmai trecuse, în care Adam discutase atât de inteligent şi de exhaustiv viaţa animală a Urantiei, combinată cu magistralul său discurs inaugural şi cu manierele lui fermecătoare, câştigaseră inima şi captivaseră gândirea locuitorilor Grădinii, astfel încât ei nu numai că erau dispuşi din toată inima să îi accepte drept conducători pe Fiul si pe Fiica nou sosiţi din Jerusem, însă majoritatea erau aproape gata-gata să le cadă în genunchi şi să-i adore ca pe nişte zei.

## 4.PRIMA ÎNĂLŢARE

În noaptea aceea, noaptea care a urmat zilei a şasea, în timp ce Adam şi Eva dormeau adânc, s-au petrecut lucruri ciudate în vecinătatea templului Tatălui, în sectorul central al Edenului. Acolo, sub lumina blândă a lunii, sute de femei şi de bărbaţi entuziasmaţi şi înfierbântaţi au ascultat timp de ore întregi argumentările pline de patimă ale conducătorilor lor. Ei aveau intenţii bune, dar pur şi simplu nu puteau înţelege simplitatea manierelor fraterne şi democratice ale noilor lor suverani. Cu mult timp înainte de revărsatul zorilor, noii administratori temporari ai treburilor lumii au ajuns la concluzia virtual unanimă că Adam şi consoarta lui erau mult prea modeşti şi simplii. Ei au decis că Divinitatea coborâse pe pământ sub înfăţişare trupească, şi că Adam şi Eva erau în realitate zei, sau ceva atât de aproape de o astfel de stare, încât erau demni de o veneraţie respectuoasă.

Uimitoarele evenimente ale primelor şase zile ale lui Adam şi ale Evei pe pământ au depăşit complet înţelegerea minţilor nepregătite, chiar şi pe ale celor mai buni oameni ai lumii. Erau cuprinşi de o stare de zăpăceală; ei s-au lăsat antrenaţi de propunerea de a aduce nobila pereche până sus la templul Tatălui, în miezul zilei, pentru ca toată lumea să se poată închina într-o adorare plină de respect şi să se prosterneze într-o supunere plină de umilinţă; locuitorii Grădinii erau realmente sinceri în toată purtarea lor.

Van protesta. Amadon lipsea, având în sarcina sa garda de onoare care veghease, peste noapte, asupra lui Adam şi Evei. Dar protestul lui Van a fost spulberat. I s-a spus că şi el era prea modest, prea cuminte; că nu era departe de a fi el însuşi un zeu; altfel cum ar fi trăit atât de mult pe pământ, şi cum ar fi determinat un eveniment atât de important ca venirea lui Adam? Edeniţii înfierbântaţi erau pe punctul de a-l lua pe sus şi a-l urca pe muntele de închinăciune, când Van a reuşit să-şi croiască drum afară din mulţime. Fiind capabil să comunice cu medianii, l-a trimis în mare grabă pe şeful lor la Adam.

Se apropiau zorii celei de-a şaptea zi a lui Adam şi a Evei pe pământ, când au auzit surprinzătoarea veste a propunerii acestor muritori bine intenţionaţi, dar necugetaţi; atunci, chiar în timp ce păsările transportoare zburau cât puteau de repede pentru a-i găsi şi aduce pe Adam şi pe Eva la templu, medianii, putând chiar şi ei să facă un astfel de lucru, i-au transportat ei înşişi la templul Tatălui. Era foarte devreme în dimineaţa acestei a şaptea zi, şi, de pe movila , unde fusese atât de recent primit, Adam a ţinut un discurs în care a explicat ordinele filiaţiei divine şi le-a făcut clar acestor minţi pământeşti că numai Tatăl şi aceia pe care îi desemnează el pot fi veneraţi. Adam a precizat că va accepta toate onorurile şi va primi tot respectul, dar va refuza întotdeauna să fie adorat!

A fost o zi memorabilă. Chiar înainte de amiază, aproape de clipa sosirii mesagerului serafic care aducea din Jerusem constatarea instalării conducătorilor lumii, Adam şi Eva, ieşind din mulţime, au arătat spre templul Tatălui şi au zis: "Mergeţi acum spre însemnul material al prezenţei nevăzute a Tatălui şi închinaţi-vă în semn de adorare înaintea celui care ne-a făcut pe toţi şi care ne ţine în viaţă. Şi fie ca acest act să reprezinte promisiunea sinceră că voi nu veţi mai fi niciodată tentaţi să veneraţi pe nimeni altul în afară de Dumnezeu." Toţi au făcut aşa cum le-a poruncit Adam. Fiul şi Fiica Materiali stăteau singuri pe deal, cu capetele înclinate, în vreme ce oamenii s-au prosternat în jurul templului.

Aceasta a fost originea tradiţiei zilei sabatului. În Eden, ziua a şaptea a fost întotdeauna consacrată adunării de la amiază din templu; obiceiul de a se consacra această zi cultivării personale a persistat mult timp. Dimineaţa era consacrată desăvârşirii fizice, ceasurile amiezii adorării spirituale, după amiaza cultivării minţii, în vreme ce seara se petrecea în serbări sociale. Aceasta n-a fost niciodată o lege în Eden, dar aşa a fost obiceiul câtă vreme administraţia adamică a deţinut puterea pe pământ.

## 5.ADMINISTRAREA LUI ADAM

Timp de aproape şapte ani de la sosirea lui Adam, administratorii provizorii au rămas la datorie, însă în cele din urmă a venit vremea când ei i-au transferat lui Adam administrarea treburilor lumii şi s-au întors pe Jerusem.

Salutul de bun-rămas al administratorilor provizorii a ocupat o zi întreagă, şi în cursul serii melchizedekii individuali le-au dat lui Adam şi Evei sfatul lor de despărţire şi le-au urat cele mai bune gânduri. Adam ceruse de mai multe ori consilierilor lui să rămână pe pământ cu el, dar aceste rugăminţi au fost respinse de fiecare dată. Venise vremea când Fiii Materiali trebuiau să-şi asume responsabilitatea deplină pentru conducerea treburilor lumii. Aşadar, la miezul nopţii, transportul serafic al Sataniei a părăsit planeta cu paisprezece fiinţe având destinaţia Jerusem, transferul lui Van şi al lui Amadon având loc simultan cu plecarea celor doisprezece melchizedeki.

O bună bucată de vreme totul a mers relativ bine pe Urantia, şi se părea că Adam ar fi, în cele din urmă, în stare să dezvolte un plan pentru promovarea extinderii treptate a civilizaţiei edenice. Conform sfaturilor melchizedekilor, el a început să încurajeze artele manufacturii, în ideea dezvoltării relaţiilor comerciale cu lumea exterioară. Atunci când Edenul fusese dezbinat, existau peste o sută de ateliere primitive de manufactură în funcţiune, şi se stabiliseră relaţii comerciale extinse cu triburile din vecinătate.

Epoci de-a rândul, Adam şi Eva fuseseră instruiţi în tehnica de perfecţionare a unei lumi în vederea pregătirii ei de a primi contribuţiile lor specializate la înaintarea civilizaţiei evolutive. Acum însă, ei se confruntau cu unele probleme presante, cum ar fi stabilirea legii şi a ordinii într-o lume de sălbatici, de barbari şi de fiinţe umane doar pe jumătate civilizate. În afară de elita populaţiei pământului, adunată acolo, în Grădină, numai câteva grupuri, de ici de colo, au fost câtuşi de puţin susceptibile să primească cultura Adamică.

Adam a făcut un efort eroic şi hotărât pentru a stabili un guvern mondial, însă a întâmpinat o rezistenţă încăpăţânată la fiecare cotitură. Adam pusese deja în funcţiune, în tot Edenul, un sistem de control colectiv, şi aliase toate aceste grupuri într-o ligă edenică. Însă de cum a ieşit din Grădină şi a căutat să aplice aceste idei altor triburi exterioare au şi apărut necazurile, nişte necazuri serioase. De îndată ce asociaţii lui Adam au început să lucreze în afara Grădinii, ei au întâlnit rezistenţa directă şi bine plănuită a lui Caligastia şi Daligastia. Prinţul

decăzut fusese destituit din poziţia de suveran al lumii, însă nu fusese îndepărtat de pe planetă. El era încă prezent pe pământ şi era capabil, cel puţin într-o anumită măsură, să reziste tuturor planurilor lui Adam pentru reabilitarea societăţii umane. Adam a încercat să pună rasele în gardă contra lui Caligastia, dar sarcina i-a fost îngreunată, căci cel mai mare duşman al lui era invizibil privirii muritorilor.

Chiar şi printre edeniţi se găseau unele minţi confuze care s-au aplecat spre învăţătura lui Caligastia referitoare la libertatea personală neînfrânată; ele i-au cauzat lui Adam un lanţ nesfârşit de greutăţi; ele îi răsturnau mereu cele mai bine întocmite planuri pentru înaintarea ordonată şi pentru dezvoltarea substanţială. Adam s-a văzut în cele din urmă nevoit să renunţe la programul de construcţie socială imediată, şi a revenit la metoda de organizare a lui Van, împărţindu-i pe edeniţi în companii de câte o sută, cu câte un căpitan pentru fiecare şi cu locotenenţi responsabili pentru fiecare grup de câte zece.

Adam şi Eva veniseră ca să instituie un guvern reprezentativ în locul unui guvern monarhic, însă, pe toată faţa pământului, ei n-au găsit nici un guvern demn de acest nume. Pentru moment, Adam a abandonat orice efort de a stabili un guvern reprezentativ, şi înainte de căderea regimului edenic, el a reuşit să întemeieze aproape o sută de centre comerciale şi sociale, unde indivizi puternici comandau în numele lui. Cea mai mare parte a acestor centre fusese organizată cândva de Van şi de Amadon.

Trimiterea ambasadorilor de la un trib la altul datează din timpurile lui Adam. Acesta a fost un mare pas înainte în evoluţia guvernului.

## 6.VIAŢA FAMILIARĂ A LUI ADAM ŞI A EVEI

Terenurile familiei adamice acopereau cu un pic mai mult de o mie trei sute de hectare. În imediata apropiere a acestui domeniu, se luaseră măsuri pentru instalarea a peste trei sute de mii dintre urmaşii lor de ereditate pură, dar nu s-a construit decât prima unitate a clădirilor proiectate. Înainte ca mărimea familiei adamice să depăşească această rezervă iniţială, întregul plan edenic se năruise şi grădina fusese evacuată.

Adamson a fost primul născut al rasei violete pe Urantia, fiind urmat de sora sa şi de Evason, al doilea fiu al lui Adam şi al Evei. Eva era mama a cinci copii înainte de plecarea melchizedekilor — trei fii şi două fiice. Următorii doi au fost gemeni. Înainte de marea greşeală, ea dăduse naştere la şaizeci şi trei de copii: treizeci şi două de fiice şi treizeci şi unu de fii. Când Adam şi Eva au părăsit Grădina, familia lor era constituită din patru generaţii, numărând 1.647 de descendenţi direcţi de ereditate pură. După plecarea lor din Grădină, ei au avut încă patruzeci şi doi de copii, în afară de cei doi urmaşi prin înrudire comună cu un neam muritor al Urantiei. Şi aceasta cifră nu include descendenţa adamică printre nodiţi şi alte rase evolutive.

Când copiii adamici au încetat să se mai hrănească de la sânul mamei lor, la vârsta de un an, ei n-au băut lapte de la animale. Eva avea acces la laptele unei mari varietăţi de nuci şi la sucul mai multor fructe, şi cunoscând perfect chimia şi energia acestor alimente, ea le-a combinat pentru hrănirea copiiilor ei până la apariţia dinţilor.

Gătitul mâncării era universal întrebuinţat în afara sectorului adamic propriu zis al Edenului, dar nu se gătea nimic în gospodăria lui Adam. Membrii familiei îşi găseau hrana — fructe, nuci şi cereale — gata pregătită pe măsură ce se cocea. Ei mâncau o dată pe zi, puţin după amiază. Adam şi Eva mai absorbeau de asemenea "lumină şi energie" direct de la anumite emanaţii spaţiale în combinaţie cu influenţa arborelui vieţii.

Corpul lui Adam şi acela al Evei emiteau o lumină difuză, dar ei se îmbrăcau întotdeauna potrivit obiceiurilor asociaţilor lor. Deşi purtau foarte puţine haine în cursul zilei, ei se înveleau, pe timpul serii, în mantale. Originea tradiţionalei aure care înconjura capul presupuşilor oameni pioşi şi sfinţi datează din timpurile lui Adam şi ale Evei. De vreme ce emanaţiile luminoase ale corpurilor lor erau în aşa mare măsură oprite de îmbrăcăminte, numai strălucirea radiantă a capului lor era perceptibilă. Descendenţii lui Adamson au descris întotdeauna în acest fel conceptul lor de indivizi a căror dezvoltare spirituală s-a presupus a fi extraordinară.

Adam şi Eva puteau comunica, unul cu altul şi cu copiii lor de prim grad, la o distanţă de circa optzeci de kilometri. Acest schimb de gânduri se efectua cu ajutorul delicatelor alveole cu gaz situate foarte aproape de structura lor cervicală. Prin acest mecanism, ei puteau trimite şi recepţiona vibraţii ale gândirii, însă această putere a fost instantaneu suspendată atunci când ei şi-au lăsat minte pradă discordiei şi destrămării răului.

Copiii adamici au frecventat propriile lor şcoli până la vârsta de şaisprezece ani, aceia mai tineri fiind învăţaţi de cei mai în vârstă. Cei mici îşi schimbau activităţile la fiecare treizeci de minute, cei mari la fiecare oră. Era cu certitudine un spectacol nou pe Urantia, acela de a-i observa pe aceşti copii ai lui Adam şi ai Evei desfăşurând o activitate voioasă şi însufleţitoare numai de dragul de a se juca. Jocul şi umorul raselor din ziua de

azi sunt în mare măsură provenite de la neamul adamic. Toţi adamiţii apreciau muzica şi aveau, de asemenea, un ascut simţ al umorului.

Vârsta medie a logodnei era de optsprezece ani, şi aceşti tineri frecventau apoi un curs de doi ani de instruire în vederea asumării responsabilităţilor conjugale. La douăzeci de ani, ei aveau dreptul de a se căsători; după căsătorie, îşi începeau munca vieţii sau intrau într-o pregătire specială în scopul acesta.

Practica ulterioară a unor naţiuni de a permite familiilor regale, care pretindeau a se trage din zei, să se căsătorească frate cu soră, datează din vremea tradiţiilor urmaşilor lui Adam, care erau obligaţi să se căsătorească între ei. Adam şi Eva oficiau întotdeauna ceremoniile de căsătorie ale primei şi ale celei de-a doua generaţii ale Grădinii.

## 7.VIAŢA ÎN GRĂDINĂ

În afara celor patru ani în care au frecventat şcolile din vest, copiii lui Adam au trăit şi au muncit în "estul Edenului." Până la vârsta de şaisprezece ani, ei primeau o educaţie intelectuală conformă cu metodele şcolilor Jerusemului. De la şaisprezece la douăzeci de ani, ei se instruiau în şcolile Urantiei de la celălalt capăt al Grădinii, unde serveau de asemenea ca profesori pentru clasele inferioare.

Sistemul de şcoli occidentale al Grădinii avea ca scop esenţial *socializarea*. Recreaţiile de dimineaţă erau consacrate practicii horticulturii şi agriculturii, iar cele de după amiază, jocului competitiv. Serile erau folosite pentru cultivarea relaţiilor sociale şi pentru cultivarea prieteniilor personale. Educaţia religioasă şi sexuală era considerată ca aparţinând căminului, îndatorirea părinţilor.

Învăţarea în aceste şcoli cuprindea instruirea privind:

1.Sănătatea şi îngrijirea corpului.

2.Regula de aur, etalonul raporturilor sociale.

3.Relaţia drepturilor individuale cu drepturile colective şi obligaţiile faţă de comunitate.

4.Istoria şi cultura diverselor rase pământene.

5.Metode de ameliorare şi de antrenare a progresului comerţului mondial.

6.Coordonarea conflictelor dintre îndatoriri şi sentimente.

7.Cultivarea jocului, a umorului şi a substitutelor sub forma competiţiei pentru înlocuirea luptei fizice.

Şcolile, şi de fapt toate activităţile Grădinii, erau întotdeauna deschise vizitatorilor. Observatori neînarmaţi erau uşor admişi în Eden pentru scurte vizite. Pentru a sta un timp în Grădină, un urantian trebuia să fie "adoptat." El primea instrucţiuni în munca de aplicare a planului şi a ţelului consacrării adamice; el îşi exprima intenţia lui de a adera la această misiune, şi făcea apoi declaraţia de loialitate faţă de regulamentele sociale instituite de Adam şi faţă de suveranitatea spirituală a Tatălui Universal.

Legile Grădinii erau întemeiate pe codurile mai vechi ale Dalamatiei şi promulgate sub şapte titluri:

1.Legile de sănătate şi igienă.

2.Regulile sociale ale Grădinii.

3. Codul schimburilor şi al comerţului.

4.Legile bunei credinţe şi ale concurenţei loiale.

5.Legile vieţii de familie.

6.Codurile civile ale regulii de aur.

7.Cele şapte porunci ale regulii morale supreme.

Legea morală a Edenului era puţin diferită de cele şapte porunci ale Dalamatiei. Dar adamiţii ofereau multe alte raţiuni spre justificarea acestor porunci; de pildă, privitor la imperativul ridicat contra crimei, prezenţa interioară a Ajustorilor Gândirii a fost prezentată ca un motiv în plus pentru a nu se distruge viaţa umană. Ei au arătat că "cel care varsă sânge de om, de om va avea propriul lui sânge vărsat, căci Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul său."

În Grădina Edenului, ora consacrată cultului public era la mijlocul zilei; apusul soarelui era ora cultului familial. Adam a făcut tot posibilul să descurajeze folosirea rugăciunilor standardizate, arătând că rugăciunea efectivă trebuie să fie în întregime individuală, că ea trebuie să fie "dorinţa sufletului"; însă edeniţii au continuat să folosească rugăciuni şi forme tradiţionale transmise din epoca Dalamatiei. Adam s-a străduit de asemenea să înlocuiască sacrificiile de sânge din ceremoniile religioase cu ofrandele de fructe ale pământului, dar nu a reuşit mare lucru în acest sens înainte de ruinarea Grădinii.

Adam s-a străduit să explice raselor egalitatea sexelor. Maniera în care Eva lucra alături de soţul ei i-a impresionat profund pe toţi locuitorii Grădinii. Adam i-a învăţat fără ocolişuri că femeia, asemenea bărbatului, contribuie la producerea acelor factori ai vieţii care se unesc pentru a forma o nouă fiinţă. Până la vremea respectivă, oamenii presupuseseră că toată procrearea pleacă "rinichii tatălui". Ei au considerat mama ca fiind doar un instrument pentru hrănirea copilului şi pentru naşterea şi îngrijirea nou-născutului.

Adam i-a învăţat pe contemporanii lui tot ce puteau să înţeleagă, însă, comparativ vorbind, asta n-a însemnat mare lucru. Totuşi, rasele mai inteligente ale pământului aşteptau cu nerăbdare vremea când li se va permite să se căsătorească cu copiii superiori ai rasei violete. Şi ce lume diferită ar fi devenit Urantia dacă acest mare plan de înnobilare a raselor ar fi fost dus la bun sfârşit! Chiar şi aşa cum s-au petrecut lucrurile, aportul redus de sânge pe care oamenii evolutivi l-au primit de la rasele importate a adus foloase inestimabile.

Şi astfel a lucrat Adam pentru bunăstarea şi înălţarea lumii de pe planeta lui de şedere, însă a fost o sarcină grea aceea de a conduce pe cea mai bună cale pe aceşti oameni amestecaţi şi corciţi.

## 8.LEGENDA CREAŢIEI

Povestea creării Urantiei în şase zile era întemeiată pe tradiţia că Adam şi Eva îşi petrecuseră exact şase zile în examinarea iniţială a Grădinii. Această împrejurare a adus o sancţiune aproape sacră perioadei de timp a săptămânii, care la origine fusese introdusă de către Dalamatieni. Faptul că Adam a petrecut şase zile cu inspectarea Grădinii şi cu formularea planurilor preliminare de organizare nu fusese prestabilit, ci a fost elaborat de la zi la zi. Alegerea celei de-a şaptea zi pentru închinare a fost cu totul întâmplătoare prin legătura lor cu faptele despre care tocmai am vorbit.

Legenda facerii lumii în şase zile a fost o gândire care a venit mai târziu, de fapt, cu treizeci de mii de ani mai târziu. E posibil ca un pasaj al povestirii, apariţia bruscă a soarelui şi a lunii, să-şi aibă originea în tradiţiile de altădată conform cărora lumea s-a ivit brusc dintr-un nor spaţial dens de praf cosmic care ascunsese mult timp soarele şi luna.

Povestea creării Evei din coasta lui Adam este un rezumat confuz al sosirii lui Adam şi al chirurgiei celeste legate de schimbul de substanţe vii asociat cu venirea statului major corporal al Prinţului Planetar, cu peste patru sute şi cincizeci de ani în urmă.

Majoritatea oamenilor lumii au fost influenţaţi de tradiţia că Adam şi Eva aveau forme fizice create pentru ei cu prilejul sosirii lor pe Urantia. Credinţa că omul a fost creat din lut a fost aproape universală în emisfera estică; această tradiţie poate fi regăsită în multe zone ale lumii, de la Insulele Filipine până în Africa. Şi multe grupuri etnice au acceptat această poveste a originii din lut a omului printr-o formă specială de creaţie, chiar dacă anterior ele au crezut în creaţia progresivă — evoluţia.

Independent de influenţele Dalamatiei şi ale Edenului, omenirea avea tendinţa să creadă în ascensiunea treptată a rasei umane. Faptul evoluţiei nu este o descoperire modernă; anticii au înţeles caracterul lent şi evolutiv al progresului uman. Grecii primitivi aveau idei clare despre aceasta, în ciuda apropierii lor de Mesopotamia. Deşi diversele rase umane s-au încurcat jalnic în noţiunile lor asupra evoluţiei, multe triburi primitive credeau şi îi învăţau pe oameni că ei se trăgeau din diverse animale. Oamenii primitivi au căpătat obiceiul de a-şi alege pentru "totemurile" lor animalele presupusei lor obârşii. Anumite triburi indiene nord-americane se credeau provenite din castori şi din coioţi. Unele triburi africane spun că ele descind din hienă, un trib malaiez din lemuri, iar un grup din Noua Guinee din papagal.

Babilonienii, dat fiind contactul lor imediat cu rămăşiţele civilizaţiei adamiţilor, au extins şi au împodobit povestea creării omului; ei pretindeau că el se cobora de-a dreptul dintre Zei, că rasa avea o origine aristocratică, care era incompatibilă chiar şi cu doctrina creaţiei din lut.

Povestea creaţiei din Vechiul Testament a apărut la mult timp după epoca lui Moise; el nu i-a învăţat niciodată pe evrei o istorie atât de denaturată. De fapt, el le-a oferit israeliţilor o povestire simplă şi concisă a creaţiei, sperând ca prin aceasta să dea importanţă chemării sale la venerarea Creatorului, Tatăl Universal, pe care el l-a numit Domnul Dumnezeu al Israelului.

În primele sale învăţături, Moise a evitat cu mare înţelepciune să se întoarcă la epoca lui Adam şi, întrucât Moise era învăţătorul suprem al evreilor, poveştile despre Adam au fost intim asociate cu acelea ale creaţiei. Tradiţiile străvechi au recunoscut o civilizaţie pre-adamică. Aceasta reiese clar din faptul că editorii de mai târziu, care au avut intenţia de a elimina orice referinţă la chestiuni umane anterioare epocii lui Adam, au omis din neglijenţă eliminarea relatării revelatoare a emigrării lui Cain către "ţinutul Nodului", unde şi-a luat o soţie.

Mult timp după instalarea lor în Palestina, evreii n-au avut nici o scriere de uz general. Ei au învăţat folosirea unui alfabet de la vecinii lor, filistenii, care erau refugiaţi politici din civilizaţia superioară a Cretei. Evreii au scris foarte puţin până la anul 900 înainte de Isus, şi neavând nici un limbaj scris până la această dată târzie, au circulat în rândurile lor câteva poveşti diferite asupra creaţiei, dar după captivitatea babiloniană au fost înclinaţi mai mult către acceptarea unei versiuni mesopotamiene modificate.

Tradiţia ebraică s-a cristalizat în jurul lui Moise şi, pentru că el s-a străduit să urmărească genealogia lui Abraham până înapoi la Adam, evreii au presupus că Adam a fost primul om din toată omenirea. Yahweh a fost creatorul şi, întrucât Adam este presupus ca fiind primul om, el trebuie să fi făcut lumea chiar înainte de a-l face pe Adam. Tradiţia celor şase zile ale lui Adam a fost apoi strecurată în poveste, cu rezultatul că la aproape o mie de ani după şederea lui Moise pe pământ, tradiţia creaţiei în şase zile a fost scrisă şi ulterior atribuită lui.

Când preoţii evrei s-au reîntors la Ierusalim, ei terminaseră deja scrierea povestirii lor despre începutul lucrurilor. Curând ei au pretins că această naraţiune este o istorie a creaţiei scrisă de Moise şi descoperită recent. Însă evreii contemporani din jurul anului 500 înainte de Isus nu considerau aceste scrieri ca revelaţii divine; ei le-au privit într-un mod foarte asemănător aceluia în care oamenii de mai târziu vor considera povestirile mitologice.

Acest document falsificat, presupus a reprezenta învăţăturile lui Moise, a fost adus în atenţia lui Ptolemeu, regele grec al Egiptului, care îl avusese tradus în greacă de către o comisie de şaptezeci de erudiţi, pentru noua bibliotecă din Alexandria. Această poveste îşi găseşte astfel locul ei printre acele scrieri care au devenit după aceea o parte a culegerilor ulterioare de "scrieri sacre" ale religiei ebraice şi creştine. Şi prin identificarea cu aceste sisteme teologice de mai târziu, aceste concepţii au influenţat profund un timp îndelungat filozofia multor oameni occidentali.

Învăţătorii creştini au perpetuat credinţa că rasa umană a fost creată printr-un act suveran. Toate acestea au condus direct la formarea de ipoteze a unei epoci de aur de altădată, a beatitudinii utopice, şi la teoria căderii omului sau supraomului, care a explicat condiţia societăţii care nu avea nimic utopic. Aceste perspective asupra vieţii şi locului omului în univers au fost, în cel mai bun caz, descurajante, întrucât ele se întemeiau pe o credinţă în regres mai degrabă decât în progres, şi care implica deopotrivă o Deitate răzbunătoare, care îşi vărsa mânia asupra rasei umane ca pedeapsă pentru erorile anumitor administratori planetari de odinioară.

"Epoca de aur" este un mit, dar Edenul a fost un fapt, şi Civilizaţia Grădinii a fost efectiv ruinată. Adam şi Eva erau stat în Grădină de o sută şaptesprezece ani când, prin nerăbdarea Evei şi prin erorile de judecată ale lui Adam, ei au îndrăznit să se abată de la calea ordonată, lucru care a atras rapid nenorocirea asupra lor şi întârzierea dezastruoasă în dezvoltarea progresivă a întregii Urantii.

[Relatat de Solonia, "vocea serafică din Grădină."]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A III-A - ISTORIA URANTIEI

## CAPITOLUL 75 - GREŞEALA LUI ADAM ŞI A EVEI

După mai bine de o sută de ani de efort pe Urantia, Adam n-a văzut decât foarte puţine progrese în afara Grădinii; lumea în general nu părea câtuşi de puţin să schimbe în mai bine. Producerea unei rase mai bune se arăta foarte îndepărtată, iar situaţia părea a fi disperată, încât aproape că se impunea un remediu neprevăzut în planurile originare. Cel puţin, asta a trecut adesea prin mintea lui Adam, şi aşa s-a şi exprimat el de multe ori către Eva. Adam şi consoarta sa erau loiali, însă erau foarte izolaţi de semenii lor şi foarte îndureraţi de starea jalnică a lumii lor.

### 1.PROBLEMA URANTIEI

Misiunea adamică pe Urantia, planetă experimentală, destrămată de rebeliune şi izolată, a fost încercare formidabilă. Fiicele şi Fiii Materiali nu au întârziat să devină conştienţi de dificultatea şi de complexitatea sarcinii lor planetare. Totuşi, ei s-au apucat cu curaj de rezolvarea multiplelor lor probleme; însă, atunci când s-au avântat în munca lor majoră de eliminare a fiinţelor degenerate şi pline de defecte din rândurile neamurilor omeneşti, ei au fost destul de descurajaţi. Ei nu vedeau nici o cale de ieşire din acea dilemă, şi nu se puteau sfătui nici cu superiorii lor de pe Jerusem, nici cu cei de pe Edentia. Ei au fost aici, izolaţi şi confruntaţi zi de zi cu vreo nouă şi complicată încurcătură, cu vreo problemă care să pară irezolvabilă.

În condiţii normale, prima sarcină a Adamului şi a Evei Planetari ar fi fost coordonarea şi amalgamarea raselor. Însă, pe Urantia, un asemenea proiect părea aproape lipsit de speranţă, căci rasele, deşi erau bine pregătite din punct de vedere biologic, nu au fost niciodată purificate de neamurile lor înapoiate şi nedesăvârşite.

Adam şi Eva s-au pomenit pe o sferă cu totul nepregătită pentru proclamarea fraternităţii oamenilor, o lume bâjbâind într-un cumplit întuneric spiritual şi într-o confuzie şi mai accentuată de eşecul misiunii administraţiei precedente. Gândirea şi morala erau la un nivel scăzut, şi în loc de a se dedica misiunii lor de unificare religioasă, ei trebuiau să înceapă într-un chip cu totul nou lucrarea lor de convertire a locuitorilor la cele mai simple forme de credinţă religioasă. În loc de a găsi un limbaj gata de adoptat, ei se confruntau cu confuzia

mondială a sute şi sute de dialecte locale. Nici un Adam al serviciului planetar n-a fost vreodată coborât pe o lume mai dificilă; obstacolele păreau de neînlăturat şi problemele irezolvabile pentru creaturi.

Ei erau izolaţi, şi extraordinarul sentiment de însingurare care s-a năpustit asupra lor era şi mai intensificat de plecarea destul de rapidă a administratorilor Melchizedeki. Numai indirect, cu ajutorul ordinelor angelice, puteau să comunice cu orice fiinţă exterioară planetei. Au pierdut puţin câte puţin din curajul şi din buna lor dispoziţie , iar credinţa lor era gata-gata să se clatine.

Aceasta este adevărata imagine a descumpănirii acestor două suflete nobile atunci când cugetau la sarcinile cu care se confruntau. Amândoi erau acut conştienţi de teribila încercare implicată de executarea misiunii lor planetare.

Nici un Fiu Material al Nebadonului n-a mai fost probabil pus vreodată în faţa unei sarcini atât de dificile, şi aparent lipsite de speranţă, aşa cum au fost puşi Adam şi Eva în faţa jalnicei situaţii a Urantiei. Uneori ar fi putut avea oarecare sorţi de izbândă, dar numai dacă ar fi fost mai prevăzători şi mai *răbdători*. Amândoi, îndeosebi Eva, erau într-adevăr prea nerăbdători; ei nu erau dispuşi să se înhame la lunga, lunga probă a îndurării. Ei au fost dornici să vadă nişte rezultate imediate, şi au văzut, dar rezultatele dobândite astfel s-au dovedit cât se poate de dezastruoase atât pentru ei cât şi pentru lumea lor.

## 2.COMPLOTUL LUI CALIGASTIA

Caligastia a făcut vizite frecvente în Grădină şi a avut multe întrevederi cu Adam şi Eva, însă ei erau neînduplecaţi în faţa sugestiilor lui de compromis şi de scurtături aventuroase. Ei au văzut deja suficiente rezultate ale rebeliunii pentru a fi bine imunizaţi contra tuturor acestor propuneri insinuante. Propunerile lui Daligastia au rămas fără ecou chiar şi acelea adresate urmaşilor tineri ai lui Adam. Bineînţeles, nici Caligastia nici asociatul lui nu aveau puterea de a influenţa nici un individ împotriva voinţei lui, cu atât mai puţin să-i convingă pe copiii lui Adam să facă vreun rău.

Trebuie reamintit faptul că Caligastia era încă Prinţul Planetar titular al Urantiei, un Fiu dezorientat, dar totuşi elevat, al universului local. El n-a fost definitiv destituit până în perioada trecerii lui Mihail Crist pe Urantia.

Prinţul căzut era însă stăruitor şi hotărât. El a renunţat în curând să acţioneze asupra lui Adam şi s-a decis să încerce un perfid atac lateral asupra Evei. Vicleanul a tras concluzia că singura speranţă de reuşită rezidă în angajarea pricepută de persoane calificate aparţinând păturii superioare a grupului Nodit, descendenţii asociaţilor de altădată ai statului său major corporal. Iar planurile au fost prin urmare întocmite pentru a o prinde în cursă pe mama rasei violete.

Eva n-a avut niciodată nici cea mai mică intenţie de a face ceva care să meargă contra planurilor lui Adam sau care să compromită misiunea lor planetară de încredere. Cunoscând tendinţa femeii de a căuta rezultate imediate mai degrabă decât de a face cu prevedere planuri cu efecte mai îndepărtate, Melchizedekii, înaintea plecării lor, au avertizat-o cu precădere pe Eva contra pericolelor specifice care ameninţă poziţia lor izolată pe planetă şi, în particular, i-au atras luare aminte ca niciodată să nu se desolidarizeze de soţul ei, adică, să nu încerce metode secrete sau personale pentru a face să progreseze întreprinderile lor comune. Cu foarte mare scrupulozitate, Eva a dus la îndeplinire aceste instrucţiuni timp de peste o sută de ani, şi nu i-a venit ideea că ar putea prezenta vreun pericol vizitele tot mai intime şi mai confidenţiale venite din partea unui conducător Nodit, numit Serapatatia. Întreaga acţiune s-a dezvoltat atât de gradat şi atât de natural, încât Eva a fost luată prin surprindere.

Locuitorii Grădinii fuseseră în contact cu nodiţii încă din zile de început ale Edenului. De la aceşti descendenţi amestecaţi ai membrilor nesocotiţi din statul major al lui Caligastia, ei au primit un ajutor foarte valoros şi o colaborare preţioasă, şi din vina lor regimul edenic era acum pe cale de ajunge la ruinarea lui completă şi la răsturnarea lui finală.

## 3.ISPITIREA EVEI

Adam îşi încheiase de curând primul său secol de şedere pe pământ când Serapatatia, la moartea tatălui său, a ajuns la conducerea confederaţiei occidentale sau siriene a triburilor nodite. Serapatatia era un om cu pielea brună, un descendent strălucit al şefului de odinioară al comisiei de sănătate din Dalamatia, care se căsătorise cu o femeie înzestrată cu o minte superioară, femeie care aparţinea rasei albastre a acelor vremuri

îndepărtate. De-a lungul generaţiilor, această linie deţinuse autoritatea şi exercitase o mare influenţă asupra triburilor nodite occidentale.

Serapatatia făcuse câteva vizite la Grădină şi devenise profund impresionat de spiritul de justeţe al cauzei lui Adam. La scurt timp după ce a preluat conducerea nodiţilor sirieni, el şi-a anunţat intenţia de a se afilia lucrării lui Adam şi a Evei în Grădină. Majoritatea oamenilor lui i s-au alăturat în acest program, şi Adam a fost încântat de vestea că cel mai puternic şi cel mai inteligent dintre toate triburile vecine s-au raliat aproape în bloc spre a veni în sprijinul programului de perfecţionare a lumii; acest fapt a fost categoric încurajator. La puţin timp după acest mare eveniment, Serapatatia şi noul lui stat major au fost primiţi de către Adam şi Eva în propria lor casă.

Serapatatia a devenit unul dintre locţiitorii lui Adam, cei mai capabili şi mai eficienţi. El era cât se poate de cinstit şi de-a dreptul sincer în toate activităţile lui; el n-a fost niciodată conştient, nici chiar mai târziu, că vicleanul Caligastia se servise de el ca de o unealtă de circumstanţă.

Curând Serapatatia a devenit vice-preşedintele comisiei edenice de relaţii tribale, şi multe planuri au fost pregătite pentru îndeplinirea mai viguroasă a lucrării de raliere a triburilor mai îndepărtate la cauza Grădinii.

El a avut multe întrevederi cu Adam şi cu Eva — în special cu Eva -prilejuri la care au discutat multe proiecte pentru îmbunătăţirea metodelor lor. Într-o zi, în cursul unei conversaţii cu Eva, Serapatatia a avut ideea că ar fi de foarte mare ajutor dacă, în vreme ce aştepta să poată recruta un mare număr de reprezentanţi ai rasei violete, s-ar putea face ceva pentru progresul imediat al triburilor rămase în urmă. Serapatatia a susţinut că, dacă nodiţii, ca fiind rasa cea mai progresistă şi mai cooperatistă, ar putea avea un conducător care să se nască la ei cu o parte de sânge violet, ar constitui o legătură puternică care i-ar lega mai strâns pe aceşti oameni de Grădină. Şi toate astea au fost sincer şi serios considerate ca benefice pentru lume, de vreme ce acest copil, care urma să fie crescut şi educat în Grădină, ar fi exercitat o mare influenţă benefică asupra oamenilor tatălui său.

Ar trebui subliniat din nou că Serapatatia era întru totul onest şi în întregime sincer în toate propunerile lui. Niciodată nu bănuise că el făcea jocul lui Caligastia şi al lui Daligastia. Serapatatia era pe deplin fidel planului de acumulare a unei puternice rezerve a rasei violete înainte de a încerca ridicarea la scară mondială a oamenilor confuzi de pe Urantia. Dar asta cerea să se împlinească sute de ani, iar el era nerăbdător; el a vrut să obţină nişte rezultate imediate — lucruri pe care să le poată vedea în timpul vieţii lui. El i-a explicat clar Evei că Adam era adesea descurajat de cât de puţin înfăptuise în munca de înălţare a lumii.

Timp de mai mult de cinci ani, aceste planuri s-au copt în taină. În cele din urmă, ele s-au dezvoltat până în punctul în care Eva a consimţit să aibă o întrevedere secretă cu Cano, cea mai strălucită minte şi cel mai activ conducător al coloniei de nodiţi simpatizanţi din apropiere. Cano a fost foarte bine intenţionat în ceea ce priveşte regimul adamic; de fapt, el a fost conducătorul spiritual sincer al acelor nodiţi din împrejurimi care a favorizat relaţii amicale cu Grădina.

Reuniunea fatală a avut loc în amurgul unei seri de toamnă, nu departe de casa lui Adam. Eva nu îl mai întâlnise niciodată pe frumosul şi entuziastul Cano — care era un magnific specimen al supravieţuirii structurii superioare fizice şi a intelectului remarcabil al strămoşilor lui îndepărtaţi ai statului major al Prinţului. Cano, de asemenea, a crezut cu toată fiinţa în justeţea proiectului lui Serapatatia. (În afara Grădinii, poligamia se practica în mod curent.)

Influenţată de măgulire, de entuziasm, şi de o mare forţă de persuasiune personală, Eva a consimţit pe loc să se aventureze în întreprinderea mult discutată şi să adauge propriul ei mic proiect de salvare a lumii la planul divin mai vast şi de mai mare amploare. Înainte să fi realizat întru totul ce se petrecea, pasul fatal fusese deja făcut. Faptul s-a consumat.

## 4.REALIZAREA GREŞELII

Fiinţele celeste care trăiau pe planetă erau neliniştite. Adam a recunoscut că ceva nu era bine, şi a chemat-o pe Eva cu el în Grădină. Şi acum, pentru prima dată, Adam a auzit întreaga poveste a îndelung nutritului plan vizând accelerarea progresului lumii prin acţiunea simultană în două direcţii: îndeplinirea planului divin concomitent cu executarea proiectului lui Serapatatia.

În timp ce Fiul şi Fiica Materiali au stat în intimitate de vorbă în Grădina luminată de lună, "vocea din Grădină" le-a reproşat neascultarea lor. Acea voce nu a fost a altuia decât a mea, pe când anunţam perechea edenică că încălcase pactul Grădinii, că nu dăduseră ascultare instrucţiunilor Melchizedekilor şi că dăduse greş în executarea jurămintelor lor de credinţă faţă de suveranul universului.

Eva consimţise să participe la practicarea binelui şi a răului. Binele este ducerea la îndeplinire a planurilor divine; păcatul este o încălcare deliberată a voinţei divine; răul este greşita adaptare a planurilor şi greşita ajustare a tehnicilor, tradus prin dizarmonia universului şi prin confuzia planetară.

De fiecare dată când cuplul Grădinii mâncase din fructul arborelui vieţii, el fusese prevenit de arhanghelul păzitor că trebuie să se abţină de la a ceda sugestiilor lui Caligastia de a îmbina binele şi răul. Ei fuseseră avertizaţi în termenii următori: "În ziua în care veţi împleti binele cu răul, veţi deveni cu siguranţă la fel cu muritorii tărâmului; veţi muri cu siguranţă."

Cu ocazia fatală a întâlnirii lor secrete, Eva i-a semnalat lui Cano acest avertisment des repetat, dar Cano, necunoscând importanţa sau semnificaţia acestor mustrări, o asigurase că bărbaţii şi femeile cu motive bune şi cu intenţii sincere nu ar putea face nici un rău, că ea sigur n-ar muri, ci mai curând ar trăi în chip nou în persoana copilului lor, care ar creşte pentru binecuvântarea şi stabilitatea lumii.

Chiar dacă acest proiect de modificare a planului divin fusese conceput şi executat cu toată sinceritatea şi numai cu cele mai înalte motive pentru bunăstarea lumii, el a constituit un rău pentru că a reprezentat calea greşită de a atinge scopuri juste, deoarece s-a îndepărtat de la calea dreaptă, planul divin.

E adevărat că Eva îl găsise pe Cano plăcut la înfăţişare, şi că ea a realizat tot ceea ce seducătorul ei i-a promis prin intermediul "unei cunoaşteri noi şi sporite a chestiunilor omeneşti şi al unei înţelegeri mai vii a firii omeneşti ca întărire a înţelegerii naturii adamice."

Eu am vorbit cu tatăl şi cu mama rasei violete în noaptea aceea, în Grădină, de vreme ce aceea era datoria mea în acele triste împrejurări. Am ascultat în întregime povestea a tot ceea ce a condus-o pe Mama Eva la comiterea greşelii, şi le-am dat amândurora sfaturi şi îndrumări cu privire la situaţia imediată. Unele au fost urmate, altele neluate în seamă. Această convorbire e descrisă în scrierile voastre astfel: "Domnul Dumnezeu ia chemat pe Adam şi pe Eva în Grădină şi i-a întrebat: 'Unde sunteţi?'". Generaţiile ulterioare aveau obiceiul de a atribui direct unei intervenţii personale a Zeilor tot ceea ce era neobişnuit şi extraordinar, fie de ordin fizic, fie de ordin spiritual.

## 5.REPERCURSIUNILE GREŞELII

Dezamăgirea Evei a fost întradevăr patetică. Adam şi-a dat seama de dificultatea întregii situaţii. În toate că era descurajat şi cu inima frântă, el n-a manifestat decât milă şi simpatie pentru consoarta lui căzută în greşeală.

Din disperarea pe care a adus-o realizarea eşecului s-a întâmplat că Adam, în ziua de după pasul greşit al Evei, a căutat-o pe Laotta, strălucita femeie nodită care conducea şcolile vestice ale Grădinii, şi a săvârşit cu bună ştiinţă aceiaşi nebunie ca şi Eve. Dar să nu înţelegeţi greşit; Adam n-a fost sedus; el ştia exact ce era pe cale să facă; el a ales de bună voie să împărtăşească soarta Evei. El şi-a iubit consoarta cu o afecţiune supraomenească, şi gândul posibilităţii unei vegheri solitare pe Urantia fără ea era mai mult decât se putea îndura.

Când au aflat ce i s-a întâmplat Evei, locuitorii cuprinşi de mânie ai Grădinii erau tot mai greu de stăpânit; ei au declarat război nodiţilor instalaţi în vecinătate. Ieşind pe porţile Edenului, ei s-au năpustit asupra acelei populaţii luate pe nepregătite, distrugând-o în totalitate — nici un bărbat, nici o femeie, nici un copil nu au fost cruţaţi, iar Cano, tatăl lui Cain încă nenăscut, a pierit şi el.

La realizarea a ceea ce se întâmplase, Serapatatia a fost cuprins de consternare; frica şi remuşcările l-au făcut să îşi piardă minţile. În ziua următoare, el s-a înecat în marele fluviu.

Copiii lui Adam au căutat să o consoleze pe mama lor abătută, în vreme ce tatăl lor a umblat de unul singur vreme de treizeci de zile. La sfârşitul acelei perioade, Adam şi-a revenit şi s-a reîntors la casa lui, începând să facă planuri pentru viitoarea linie de acţiune.

Consecinţele greşelilor făcute de părinţi induşi în eroare sunt foarte des împărtăşite şi de copiii lor nevinovaţi. Fiicele şi fiii integri şi nobili ai lui Adam şi ai Evei au fost copleşiţi de o inexplicabilă amărăciune a incredibilei tragedii care se abătuse atât de brusc şi de brutal asupra lor. Nici în cincizeci de ani, cei mari dintre copiii lor nu îşi revin din amărăciunea şi tristeţea acelor zile tragice, în special din teroarea acelei perioade de treizeci de zile în cursul căreia tatăl lor lipsea de acasă în vreme ce mama lor abătută era complet nepăsătoare de soarta ei şi tot ceea ce o înconjura.

Aceleaşi treizeci de zile au fost şi pentru Eva ca nişte ani lungi de amărăciune şi suferinţă. Acest suflet nobil nu s-a refăcut niciodată pe deplin de pe urma efectelor acelei perioade chinuitoare de suferinţă mentală şi

de amărăciune spirituală. Nici un aspect al privaţiunilor şi al greutăţilor lor materiale ulterioare n-a putut nici măcar să se compare în memoria Evei cu aceste teribile zile şi îngrozitoare nopţi de însingurare şi insuportabilă incertitudine. Ea a aflat de acţiunea pripită a lui Serapatatia fără să ştie dacă tovarăşul ei se omorâse din disperare sau fusese îndepărtat de pe pământ drept pedeapsă pentru pasul lui greşit. Şi, atunci când Adam s-a întors acasă, Eva a încercat o bucurie şi o recunoştinţă care n-au fost niciodată umbrite de serviciul anevoios al lungului şi dificilului lor parteneriat de o viaţă.

Timpul a trecut, dar Adam nu era sigur de natura faptei lor decât la şaptezeci de zile după greşeala Evei, când administratorii provizorii Melchizedeki s-au reîntors pe Urantia şi au preluat jurisdicţia asupra treburilor lumii. Şi atunci a ştiut că el şi Eva eşuaseră.

Însă se pregăteau încă şi mai multe necazuri. Vestea nimicirii coloniei nodite din vecinătatea Edenului n-a întârziat să ajungă la triburile lui Serapatatia din nord, şi o mare oaste a fost adunată pentru a mărşălui pe teritoriul Grădinii. Acesta a fost începutul unui război lung şi înverşunat între adamiţi şi nodiţi, căci aceste ostilităţi au continuat multă vreme după ce Adam şi partizanii lui au emigrat în a doua grădină, în valea Eufratului. A fost o intensă şi durabilă "duşmănie între bărbatul acesta şi femeie, între sămânţa unuia şi sămânţa celuilalt".

## 6.ADAM ŞI EVA PĂRĂSESC GRĂDINA

Când Adam a aflat că nodiţii erau în marş, el a căutat îndrumarea Melchizedekilor, dar ei au refuzat să-l sfătuiască, nespunându-i decât să facă cum credea el că e mai bine şi făgăduindu-i cooperarea lor prietenoasă, atât pe cât era posibil, indiferent de linie de acţiune pe care ar fi ales-o. Melchizedekilor li s-a interzis să se amestece în planurile personale ale lui Adam şi ale Evei.

Adam ştia că el şi Eva eşuaseră; prezenţa administratorilor provizorii Melchizedeki l-a făcut să-i de-a seama de asta; dar el încă nu ştia nimic despre statutul lor personal sau despre soarta lor viitoare. El a avut, toată noaptea, o întrunire cu o mie două sute de partizani loiali care s-au angajat să-l urmeze pe conducătorul lor, iar în ziua următoare la amiază, aceşti pelerini au plecat din Eden în căutarea de noi locuinţe. Adam nu avea nici o înclinaţie pentru război şi a ales, în consecinţă, să lase fără opoziţie prima grădină nodiţilor.

Caravana edenică a fost oprită în a treia zi de la ieşirea din Grădină de către sosirea transporturilor serafice din Jerusem. Şi, pentru prima dată, Adam şi Eva au fost informaţi de ceea ce urma să se aleagă de copiii lor. În timp ce transportoarele stăteau pregătite, acelor copii care au ajuns la vârsta alegerii (douăzeci de ani) l-i s-a dat posibilitatea să opteze pentru rămânerea pe Urantia cu părinţii lor sau pentru a deveni pupili ai Preaînalţilor Norlatiadekului. Două treimi au ales să meargă pe Edentia; cam o treime au decis să rămână cu părinţii lor. Toţi copiii care nu erau la vârsta alegerii au fost luaţi pe Edentia. Nimeni nu ar fi putut asista la dureroasa despărţire a acestui Fiu Material şi a acestei Fiice Materiale de copiii lor fără să realizeze că drumul celor ce încalcă legea este aspru. Descendenţii lui Adam şi ai Evei sunt acum prezenţi pe Edentia; nu ştim ce se va hotărî cu privire la ei.

Era o caravană tristă, foarte tristă, care se pregătea de continuarea călătoriei ei. Ce putea fi mai tragic! Să fi venit pe o lume cu astfel de speranţe, să fi fost atât de bine primiţi, şi apoi să plece din Eden în dizgraţie, iar pe deasupra să mai piardă şi peste trei sferturi din copiii lor chiar înaintea găsirii unui nou domiciliu!

## 7.DEGRADAREA LUI ADAM ŞI A EVEI

S-a întâmplat în vremea când caravana edenică a fost oprită, că Adam şi Eva au fost informaţi de natura încălcării lor şi sfătuiţi cu privire la soarta lor. Gabriel a apărut pentru a pronunţa judecata, şi iată verdictul: "Adam şi Eva Planetari ai Urantiei sunt găsiţi vinovaţi; ei au încălcat pactul misiunii lor de încredere ca şefi ai acestei lumi locuite."

Apăsaţi de sentimentul de vinovăţie, Adam şi Eva au fost mult întăriţi de anunţul că judecătorii lor de pe Salvington îi absolviseră de toate acuzaţiile de a fi adus o "ofensă la adresa guvernului universului". Ei n-au fost declaraţi vinovaţi de rebeliune.

Cuplul edenic a fost informat că ei fuseseră coborâţi la statutul de muritori ai regatului şi că trebuie de acum înainte să se conducă ca un bărbat şi o femeie ai Urantiei, privind viitorul raselor lumii ca fiind viitorul lor.

Cu mult timp înainte ca Adam şi Eva să fi părăsit Jerusemul, instructorii lor le explicaseră pe deplin consecinţele oricărei îndepărtări vitale de la planurile divine. Eu personal îi prevenisem în repetate rânduri, atât

înainte cât şi după ce au sosit pe Urantia, că reducerea la statutul de trup muritor ar fi rezultatul cert, pedeapsa sigură, care ar însoţi infailibil o carenţă în executarea misiunii lor planetare. Dar este esenţial a avea unele noţiuni ale statutului de nemurire al ordinului material al filiaţiei pentru o înţelegere clară a consecinţelor atrase de greşeala lui Adam şi a Evei.

1.Adam şi Eva, ca şi semenii lor de pe Jerusem, menţineau statutul lor de nemurire prin asocierea intelectuală cu circuitul de gravitaţie mentală a Spiritului. Când acest suport vital este întrerupt prin disjuncţiune mentală, atunci, indiferent de nivelul spiritual al existenţei creaturii, statutul nemuririi este pierdut. Statutul muritor urmat de disoluţia fizică a fost consecinţa inevitabilă a greşelii intelectuale a lui Adam şi a Evei.

2. Fiica şi Fiul Materiali ai Urantiei, fiind de asemenea personalizaţi sub înfăţişarea cărnii muritoare a acestei lumi, au fost în continuare dependenţi de menţinerea unui dublu sistem circulator, primul provenit din naturile lor fizice, iar al doilea din supraenergia înmagazinată în fructul arborelui vieţii. Arhanghelul ocrotitor al arborelui îi avertizase mereu pe Adam şi pe Eva că încălcarea jurământului de credinţă va culmina în degradarea statutului; accesul la această sursă de energie le-a fost refuzat în urma greşelii lor.

Caligastia a reuşit să-i atragă pe Adam şi pe Eva în cursă, dar el nu şi-a realizat proiectul său de a-i antrena într-o rebeliune deschisă contra guvernului universului. Ceea ce au făcut ei a fost într-adevăr rău, dar ei n-au fost niciodată vinovaţi de dispreţ faţă de adevăr, nici nu s-au angajat cu bună ştiinţă într-o rebeliune contra justei autorităţi a Tatălui Universal şi a Fiului său Creator.

## 8.AŞA-ZISA CĂDERE A OMULUI

Adam şi Eva au căzut într-adevăr din starea lor înaltă de filiaţie materială până la statutul umil de om muritor, însă nu aceasta a fost căderea omului. Rasa umană fusese înnobilată în ciuda consecinţelor imediate ale greşelii adamice. Deşi planul divin de a dărui rasa violetă oamenilor Urantiei a eşuat, rasele muritoare au profitat enorm de contribuţia limitată pe care Adam şi descendenţii lui au adus-o raselor Urantiei.

N-a fost nici o "cădere a omului". Istoria rasei umane este una de evoluţie progresivă, iar darul adamic a lăsat oamenii lumii mult mai buni în raport cu condiţia lor biologică anterioară. Rasele superioare ale Urantiei conţin acum factori ereditari proveniţi din cel puţin patru surse separate: adonită, sangică, nodită şi adamică.

Adam n-ar trebui să fie privit drept cauză a unui blestem căzut asupra rasei umane. Deşi el a eşuat în a duce la îndeplinire planul divin, deşi a încălcat pactul său cu Deitatea, deşi el şi tovarăşa lui au fost foarte sigur coborâţi la statutul de creatură, cu toate acestea, contribuţia lor la rasa umană a făcut să avanseze mult civilizaţia pe Urantia.

În estimarea rezultatelor misiunii adamice pe lumea voastră, justiţia cere recunoaşterea condiţiei planetei. Adam a fost confruntat cu o sarcină aproape lipsită de orice speranţă atunci când a fost transportat împreună cu frumoasa lui tovarăşă de pe Jerusem pe această planetă întunecată şi confuză. Însă, în cazul în care ar fi fost îndrumaţi de consiliul Melchizedekilor şi de asociaţii lor, şi *dacă ar fi fost mai răbdători*, ei ar fi avut până la urmă parte de succes. Dar Eva a ascultat propaganda insidioasă în favoarea libertăţii personale şi în favoarea libertăţii de a acţiona pe planetă. Ea a fost condusă spre a face o experienţă cu plasma vitală a ordinului material al filiaţiei, în sensul că ea a permis acestui viu depozit de încredere să se amestece prematur cu aceea a unui ordin care atunci era mixt; cel din urmă este acela al modelului originar al Purtătorilor Vieţii, care fusese anterior combinat cu acela al fiinţelor reproducătoare cândva ataşate statului major al Prinţului Planetar.

În cursul întregii voastre ascensiuni spre Paradis, voi în încercarea voastră nerăbdătoare de a vă sustrage planului divin prestabilit nu veţi câştiga niciodată nimic prin scurtături, prin invenţii personale sau prin alte procedee de perfecţionare a drumului perfecţiunii, spre perfecţiune şi pentru perfecţiunea eternă.

În definitiv, nu a existat, probabil, niciodată pe nici o planetă din tot Nebadonul, un eşec al înţelepciunii mai descurajant. Dar nu este surprinzător că aceşti paşi greşiţi s-au produs în treburile universurilor evolutive. Noi suntem o parte a unei creaţii gigantice, şi nu este ciudat că nu merg toate la perfecţie. Universul nostru n-a fost creat perfect; perfecţiunea este ţelul nostru etern, nu originea noastră.

Dacă acesta ar fi un univers mecanicist, dacă Prima Mare Sursă-Centru ar fi numai o forţă şi nu şi o personalitate, dacă toată creaţia ar fi un vast agregat de materie fizică dominat de legi precise caracterizate prin acţiuni energetice invariabile, atunci perfecţiunea ar putea prevala, chiar şi fără ca statutul universului să fie desăvârşit. N-ar exista nici un dezacord; n-ar fi nici o fricţiune. Însă, în universul nostru în evoluţie, de perfecţiune şi imperfecţiune relative, noi ne bucurăm că dezacordul şi neînţelegerea sunt posibile, căci prin aceasta este evidenţiat faptul şi actul personalităţii în univers. Dacă creaţia noastră este o existenţă dominată de

personalitate, atunci puteţi să fiţi siguri de posibilităţile supravieţuirii, de progres şi de realizarea personalităţii, noi putem avea încredere în creşterea, în experienţa şi în aventura personalităţii. Ce univers glorios, prin aceea că e personal şi progresiv, nu numai mecanic sau chiar în mod pasiv perfect!
[Prezentat de către Solonia "vocea serafică din Grădină".]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A III-A - ISTORIA URANTIEI

## CAPITOLUL 76 - A DOUA GRĂDINĂ

Când Adam a s-a hotărât să le lase, fără a se opune, prima grădină nodiţilor, el şi partizanii săi nu s-au putut îndrepta spre vest, căci edeniţii nu aveau corăbii potrivite pentru o asemenea aventură pe mare. Nu au putut merge nici spre nord; nodiţii din nord erau deja în drum spre Eden. Lor le-a fost teamă să meargă spre sud, căci dealurile acelei regiuni erau împânzite de triburi ostile. Singurul drum deschis era spre est, aşa că au călătorit spre est către plăcutele, pe vremea aceea, regiuni dintre fluviile Tigru şi Eufrat. Mulţi dintre cei care au fost lăsaţi în urmă au călătorit mai târziu spre est pentru a se alătura adamiţilor în noul lor cămin din vale.

Cain şi Sansa s-au născut amândoi până la oprirea caravanei adamice la destinaţia ei dintre fluvii, în Mesopotamia. Laotta, mama lui Sansa, a pierit la naşterea fiicei ei; Eva a avut o naştere grea, dar a supravieţuit, datorită vigorii ei superioare. Eva a luat-o pe Sansa, copilul Laottei, la pieptul ei, şi a crescut-o laolaltă cu Cain. Sansa a crescut şi a dat dovadă de mari aptitudini. Ea a devenit soţia lui Sargan, şeful raselor albastre nordice, şi a contribuit la progresul oamenilor albaştri din acele vremuri.

### 1.EDENIŢII INTRĂ ÎN MESOPOTAMIA

Caravanei lui Adam i-a trebuit aproape un an întreg ca să ajungă la Eufrat. Găsindu-i apele umflate, ei şi-au ridicat tabăra pe câmpiile din vestul fluviului, şi au rămas acolo timp de aproape şase săptămâni, înainte de a-l traversa ca să pătrundă în ţinutul situat între cele două fluvii, loc care a devenit cea de-a doua grădină.

Când locuitorii acelui teritoriu aflaseră că regele şi înaltul preot al Grădinii Edenului erau în drum spre ei, au fugit în mare grabă spre munţii din est. Când a sosit, Adam a descoperit că întreg teritoriul dorit fusese evacuat. Aici, în acest nou loc, Adam şi ajutoarele lui s-au apucat de lucru la construirea de noi locuinţe şi la întemeierea unui nou centru de cultură şi religie.

Locul îi era cunoscut lui Adam ca fiind unul dintre cele trei selecţionate iniţial de comitetul însărcinat cu alegerea de posibile amplasări ale Grădinii propuse de Van şi de Amadon. Înseşi cele două fluvii formau, la vremea aceea, o bună apărare naturală. Puţin mai la nord de cea de-a doua grădină, Eufratul şi Tigrul se apropiau mult unul de altul, astfel încât se putea construi un zid întinzându-se pe o distanţă de optzeci de kilometri pentru protejarea teritoriului la sud, între cele două fluvii.

După instalarea în noul Eden, a devenit necesară adoptarea unor mijloace de trai rudimentare; părea destul de adevărat că pământul fusese blestemat. Natura îşi urma încă o dată cursul ei liber. Adamiţii erau acum nevoiţi să obţină cu greu cele necesare traiului lor dintr-un sol nemailucrat şi să se confrunte cu realităţile vieţii din faţa ostilităţilor şi incompatibilităţilor naturale ale existenţei umane. Ei găsiseră prima grădină parţial pregătită pentru ei, dar a doua trebuia să fie creată cu truda mâinilor lor şi "cu sudoarea frunţii lor".

### 2.CAIN ŞI ABEL

La mai puţin de doi ani după naşterea lui Cain, a venit pe lume Abel, primul copil al lui Adam şi al Evei născut în cea de-a doua grădină. Când Abel a împlinit doisprezece ani, el a s-a hotărât să devină păstor; Cain a ales calea agriculturii.

Or, în acele vremuri, era obiceiul de a se aduce ofrande, lucruri aflate la îndemână, preoţimii. Păstorii îşi aduceau animalele turmelor lor, fermierii, fructele câmpiilor lor; potrivit acestui obicei, Cain şi Abel îşi aduceau de asemenea ofrandele lor periodice preoţilor. Cei doi băieţi discutaseră de multe ori despre meritele respective ale meseriilor, şi lui Abel nu i-a trebuit prea mult ca să îşi de-a seama că avea preferinţă pentru sacrificiile lui de animale. Degeaba făcea Cain apel la tradiţia primului Eden, la preferinţa de odinioară pentru fructele pământului. Abel nu a vrut să admită nimic, şi l-a luat în derâdere pe fratele său mai mare cuprins de nedumerire.

În zilele primului Eden, Adam căutase într-adevăr să descurajeze jertfirea de animale, astfel încât Cain a avut un precedent pentru a-şi justifica pretenţiile. A fost totuşi dificilă organizarea vieţii religioase a celui de-al doilea Eden. Adam era împovărat de o mie şi una de detalii legate de munca de construire, de apărare şi de agricultură. Fiind din punct de vedere spiritual foarte decepţionat, el a încredinţat organizarea cultului şi educaţiei colaboratorilor de viţă nodit care ocupaseră deja aceste funcţii în prima grădină; chiar şi într-un răstimp atât de scurt, preoţii nodiţi oficianţi au început să revină la normele şi la regulile timpurilor pre-adamice.

Cei doi băieţi nu s-au împăcat bine niciodată, şi această chestiune a sacrificiilor a contribuit şi mai mult la menţinerea vrajbei dintre ei. Abel ştia că era fiul lui Adam şi al Evei şi n-a uitat niciodată să-i amintească lui Cain, afectându-l profund, că Adam nu era tatăl lui. Cain nu era de rasă violetă pură, din moment ce tatăl său aparţinea rasei nodite încrucişate ulterior cu oamenii albaştrii şi roşii şi cu neamul andonic aborigen. Toate acestea, precum şi ereditatea lui naturală belicoasă, l-au făcut să nutrească o tot mai mare ură pentru fratele lui mai mic.

Băieţii aveau optsprezece, respectiv douăzeci de ani când încordarea dintre ei a fost rezolvată definitiv. Într-o zi, sarcasmele lui Abel l-au înfuriat atât de tare pe fratele său rival, încât Cain, în mânia lui, s-a năpustit asupra lui şi l-a omorât.

Observarea conduitei lui Abel a stabilit valoarea mediului înconjurător şi a educaţiei ca factori în dezvoltarea caracterului. Abel avea o moştenire ideală, şi ereditatea se află la rădăcina întregului său caracter; dar influenţa unui mediu inferior a neutralizat virtual această moştenire magnifică. Abel, mai ales în primii săi ani, a fost în mare măsură influenţat de mediul său defavorabil. El ar fi devenit o persoană cu totul diferită dacă ar fi trăit până la douăzeci şi cinci sau treizeci de ani; superba lui moştenire ar fi putut atunci să se arate. În timp ce un bun mediu nu poate contribui câtuşi de puţin la biruirea reală a defectelor de caracter rezultate dintr-o ereditate modestă, un mediu rău poate foarte bine să altereze o ereditate excelentă, cel puţin în primii ani ai vieţii. Un mediu social bun şi o educaţie adecvată formează un sol şi o atmosferă indispensabilă pentru a scoate cea mai bună parte a unei eredităţi sănătoase.

Moartea lui Abel a fost aflată de părinţii lui atunci când câinii au adus turmele acasă fără stăpânul lor. Pentru Adam şi Eva, Cain devenea rapid sinistra amintire a prostiei lor, şi l-au încurajat în decizia sa de a părăsi grădina.

Viaţa lui Cain în Mesopotamia nu a fost tocmai fericită, de vreme ce el simboliza greşeala într-un mod foarte izbitor. Nu că asociaţii lui ar fi fost răi cu el, dar acestuia nu îi scăpase faptul că, în subconştientul lor, aveau un resentiment faţă de el. Însă Cain ştia că, nepurtând nici o marcă tribală, el va fi ucis de primii oameni ai triburilor vecine pe care i-ar putea întâlni în calea sa. Frica şi unele remuşcări l-au făcut să se căiască. Cain nu fusese niciodată locuit de un Ajustor; el sfidase întotdeauna disciplina familială şi desconsiderase religia tatălui său. Dar acum s-a dus la Eva, mama lui, căreia i-a cerut ajutor şi îndrumări spirituale, şi, când el a căutat sincer ajutorul divin, un Ajustor a venit îndată să locuiască în el. Acest Ajustor, locuind în interior şi privind în exterior, i-a dat lui Cain un avantaj net, care l-a pus în aceiaşi categorie cu tribul lui Adam, care era foarte de temut.

Cain a plecat aşadar în câmpia lui Nod, la est de cea de-a doua grădină. El a devenit un mare conducător în mijlocul unuia dintre grupurile oamenilor tatălui său şi a împlinit, într-o anumită măsură, prezicerile lui Serapatatia, căci el a stabilit pacea tot timpul vieţii lui între divizia sa de nodiţi şi aceea de adamiţi. Cain s-a căsătorit cu Remona, vara sa îndepărtată, şi primul lor fiu, Enoe, a devenit căpetenia nodiţilor elamiţi. Şi, timp de sute de ani, elamiţii şi adamiţii au continuat să trăiască în pace.

## 3.VIAŢA ÎN MESOPOTAMIA

Odată cu trecerea timpului în cea de-a doua grădină, consecinţele greşelii au devenit din ce în ce mai evidente. Adam şi Eva sufereau mult de faptul că erau privaţi de fosta lor locuinţă de frumuseţe şi de linişte, precum şi de copiii lor care fuseseră deportaţi pe Edentia. Era într-adevăr patetic a observa acest magnific cuplu redus la statutul de încarnare obişnuită a tărâmului, însă ei au îndurat cu graţie şi curaj calitatea lor diminuată.

Adam a petrecut în mod înţelept cea mai mare parte din timpul său instruindu-i pe copiii lui şi pe asociaţii lor în administrarea civilă, în metodele educative şi în practicile religioase. Dacă nu ar fi existat această prevedere, un adevărat pandemoniu s-ar fi dezlănţuit la moartea sa. De fapt, moartea lui Adam a adus puţine schimbări în dirijarea treburilor oamenilor săi. Cu mult înaintea dispariţiei lor, Adam şi Eva au recunoscut că copiii lor şi partizanii lor învăţaseră treptat să uite zilele de glorie ale Edenului. Pentru majoritatea partizanilor

lor, era mai bine ca măreţia Edenului să fie dată uitării; în felul acesta, ei au avut mai puţine motive de a avea o insatisfacţie nejustificată în mediul lor mai puţin fericit.

Şefii civili ai adamiţilor se trăgeau ereditar din fiii primei grădini. Primul fiu al lui Adam, Adamson (Adam ben Adam), a fondat un centru secundar al rasei violet în nordul celei de-a doua grădini. Al doilea fiu al lui Adam, Evason, a devenit un conducător şi un administrator magistral; el a fost marele ajutor al tatălui său. Evason n-a trăit tot atât de mult ca şi Adam, şi fiul său mai mare, Jansad, a devenit succesorul lui Adam în calitate de căpetenie a triburilor adamite.

Conducătorii religioşi, ori preoţia, au început cu Seth, cel mai vârstnic dintre fiii supravieţuitori ai lui Adam şi ai Evei născuţi în a doua grădină. El s-a născut la o sută douăzeci şi nouă de ani după sosirea lui Adam pe Urantia. Seth a fost absorbit de munca de ameliorare a statutului spiritual al oamenilor tatălui său şi a devenit căpetenia noii preoţimi a celei de-a doua grădini. Fiul său, Enos, a venerat noul ordin de cult, şi nepotul său, Kenan, a instituit serviciul misionarilor pe lângă triburile din împrejurimi, atât apropiate, cât şi îndepărtate.

Preoţimea setit a fost o întreprindere triplă, care îmbrăţişa religia, sănătatea şi educaţia. Preoţii acestui ordin erau instruiţi să oficieze la ceremoniile religioase, să servească ca doctori şi ca inspectori sanitari şi să activeze ca profesori în şcolile grădinii.

Caravana lui Adam transportase seminţele şi bulbii a sute de plante, precum şi boabe de cereale până în ţinutul situat între cele două fluvii. Ei au mai adus turme vaste şi câteva specimene din toate animalele domesticite. Datorită acestui fapt, ei deţineau mari avantaje asupra triburilor din împrejurimi. Ei au profitat mult de pe urma culturii anterioare a Grădinii originare.

Până în momentul părăsirii primei grădini, Adam şi familia lui trăiseră întotdeauna cu fructe, cu cereale şi cu nuci. Pe drumul spre Mesopotamia, ei au mâncat pentru prima dată ierburi şi legume. Consumul de carne a fost practicat devreme în cea de-a doua grădină, dar Adam şi Eva nu l-au introdus-o niciodată în dieta lor regulată. Nici Adamson, nici Evason, şi nici ceilalţi copii ai primei generaţii ai primei grădini, nu au devenit consumatori de carne.

Adamiţii i-au depăşit considerabil pe oamenii din împrejurimi în realizările lor culturale şi în dezvoltarea lor intelectuală. Ei au produs cel de-al treilea alfabet, şi au pus multe temelii pentru precursorii artei, ai ştiinţei şi ai literaturii moderne. Aici, în ţinutul cuprins între Tigru şi Eufrat, ei au conservat artele scrisului, ale prelucrării metalelor, ale olăritului şi ale ţesutului. Ei au elaborat un nou tip de arhitectură, care nu a fost depăşit timp de mai multe mii de ani.

Viaţa de familie a oamenilor rasei violet era ideală pentru vremea şi pentru epoca lor. Copiii erau supuşi cursurilor de pregătire privind agricultura, artizanatul şi creşterea animalelor, iar alţii erau învăţaţi să ducă la îndeplinire tripla îndatorire a unui setit: să fie preot, doctor şi învăţător.

Când vă gândiţi la preoţii sethiţi, nu-i confundaţi pe acei nobili învăţători ai sănătăţii şi ai religiei, pe acei adevăraţi educatori cu gânduri elevate, cu clerul depravat şi mercantil al triburilor ulterioare ale naţiunilor învecinate. Conceptele lor religioase despre Deitate şi despre univers erau elevate, şi mai mult sau mai puţin exacte; regulile lor de igienă erau excelente pentru vremea lor, iar metodele lor de educaţie nu au mai fost depăşite de atunci încoace.

## 4.RASA VIOLET

Adam şi Eva au fost întemeietorii rasei violet, a noua rasă umană apărută pe Urantia. Adam şi urmaşii săi aveau ochii albaştri, şi oamenii rasei violet se distingeau prin tenul deschis şi prin părul blond (galben, roşcat şi castaniu).

Eva a născut fără dureri, asemenea femeilor raselor evolutive primitive. Numai femeile raselor mixte provenite din uniunea raselor evolutive cu nodiţii şi, mai târziu, cu adamiţii, au avut dureri violente la naşterea unui copil.

Adam şi Eva, ca şi semenii lor de pe Jerusem, îşi trăgeau energia dintr-o dublă nutriţie; ei absorbeau atât hrană cât şi lumină, la care se adăugau anumite energii suprafizice nedescoperite pe Urantia. Descendenţii lor pământeni nu au moştenit acea înzestrare părintească care era absorbţia energiei şi circulaţia luminii. Ei aveau o circulaţie simplă, de tip uman, întreţinută prin sânge. Era clar că ei sunt muritori, deşi aveau o viaţă lungă; dar, cu fiecare generaţie succesivă, longevitatea lor se diminua şi se apropia de normele umane.

Adam şi Eva, şi copiii lor din prima generaţie, nu foloseau carnea animalelor ca hrană. Ei trăiau în întregime cu "fructele arborilor". După prima generaţie, toţi urmaşii lui Adam au început să mănânce produse

lactate, însă mulţi dintre ei au continuat să urmeze un regim fără carne, cum practicau şi multe dintre triburile din sud, cu care s-au unit ulterior. Mai târziu, cea mai mare parte a acestor triburi au migrat spre est, şi au supravieţuit aşa cum sunt în prezent, amestecate cu popoarele Indiei.

Adam şi a Eva aveau o vedere fizică şi o viziune spirituală mult superioare celor avute de oamenii de astăzi. Simţurile lor speciale erau mult mai ascuţite, şi erau capabili să-i vadă pe medieni, precum şi armatele de îngeri, pe Melchizedeki şi pe Caligastia, Prinţul decăzut care a venit de câteva ori pentru a discuta cu nobilul lui succesor. Timp de peste o sută de ani după greşeală, ei şi-au conservat aptitudinea de a vedea aceste fiinţe celeste. Aceste simţuri speciale erau mai puţin ascuţite la copiii lor, şi tindeau să se diminueze cu fiecare generaţie succesivă.

Copiii adamici erau în general locuiţi de un Ajustor, căci ei posedau cu toţii o capacitate incontestabilă de supravieţuire. Aceşti descendenţi superiori nu erau atât de supuşi fricii ca şi copiii evoluţiei. În rasele umane de astăzi ale Urantiei persista atât de multă frică din cauză că străbunii voştri au primit foarte puţin din plasma vitală a lui Adam, precum şi din pricina eşecului rapid al planurilor de înnobilare fizică rasială.

Celulele corpului Fiilor Materiali şi al progeniturilor lor sunt mult mai rezistente la boală decât acelea ale fiinţelor evolutive native ale planetei. Celulele corporale ale raselor indigene sunt înrudite cu organismele vii microscopice şi ultramicroscopice patogene. Aceste fapte explică de ce oamenii Urantiei trebuie să facă atât de multe eforturi pe calea ştiinţei ca să reziste la atât de multe dezordini fizice. Voi aţi fi fost mult mai rezistenţi la boală dacă în venele raselor voastre ar fi curs mai mult sânge adamic.

După ce s-a stabilit în cea de-a doua grădină pe Eufrat, Adam s-a decis să lase în urma lui cât se poate de mult din cantitatea lui de plasmă vitală de care lumea să beneficieze după moartea lui. În consecinţă, Eva a fost pusă în fruntea unei comisii de douăsprezece persoane pentru ameliorarea rasei şi, înainte de moartea lui Adam, această comisie alesese 1.682 de femei de tipul cel mai evoluat de pe Urantia, care au fost toate fecundate cu plasma vitală adamică. Cu excepţia a 112 dintre copiii lor, ceilalţi au atins cu toţii vârsta adultă, astfel încât lumea a beneficiat astfel de un supliment de 1.570 de bărbaţi şi femei superioare. Cu toate că aceste candidate la maternitate au fost alese din toate triburile din împrejurimi şi au reprezentat majoritatea raselor de pe pământ, majoritatea descindeau din neamurile superioare ale nodiţilor, şi ele formau începutul puternicei rase andite. Aceşti copii au fost născuţi şi crescuţi în mediul tribal al respectivelor lor mame.

## 5.MOARTEA LUI ADAM ŞI A EVEI

Nu cu mult după întemeierea celei de-a doua grădini, Adam şi Eva au fost informaţi la timpul potrivit că pocăinţa lor era acceptabilă, şi că, în timp ce erau condamnaţi să îndure soarta muritorilor lumii lor, ei ar trebui cu siguranţă să fie admişi la rangul de supravieţuitori adormiţi ai Urantiei. Ei au crezut pe deplin în acea evanghelie a deşteptării şi a reabilitării pe care Melchizedekii le-o anunţaseră într-un mod atât de emoţionant. Nelegiuirea lor fusese o eroare de judecată, iar nu păcatul unei rebeliuni conştiente şi deliberate.

În calitate de cetăţeni ai Jerusemului, Adam şi Eva nu aveau Ajustori de Gândire, şi n-au avut nici pe Urantia în timpul şederii lor în prima Grădină. La puţină vreme după reducerea lor la statutul de muritori, ei au devenit conştienţi de o nouă prezenţă în ei, şi s-au trezit la realizarea faptului că statutul omenesc însoţit de o căinţă sinceră a făcut posibil ca Ajustorii să îi poată locui. Faptul că ei erau locuiţi de un Ajustor i-a încurajat mult pe Adam şi pe Eva pentru tot restul vieţii lor. Ei ştiau că eşuaseră ca Fiu şi Fiică Materiali ai Sataniei, dar mai ştiau şi că înaintea lor cariera Paradisului le stătea încă deschisă, în calitate de fii ascendenţi ai universului.

Adam ştia despre reînvierea dispensaţională, care a avut loc simultan cu sosirea lui pe planetă, şi credea că el şi tovarăşa lui vor fi probabil repersonalizaţi în raport cu sosirea următorului ordin de filiaţie. El nu a ştiut că Mihail, suveranul acestui univers, urma să apară atât de curând pe Urantia; el se aştepta ca următorul Fiu ce urma să vină să fie din ordinul avonalilor. Chiar şi aşa, a fost întotdeauna o consolare pentru Adam şi pentru Eva să mediteze la singurul mesaj personal pe care l-au primit vreodată de la Mihail, deşi a reprezentat pentru ei ceva greu de înţeles. Pe lângă alte manifestări de prietenie şi de încurajare, acest mesaj zicea: "Am luat în considerare circumstanţele greşelii voastre. Eu mi-am adus aminte de dorinţa inimii voastre de a fi întotdeauna fideli voinţei Tatălui meu. Veţi fi chemaţi din îmbrăţişarea somnului muritor când voi veni eu pe Urantia, dacă Fiii subordonaţi ai regatului meu nu au trimis după voi mai înainte".

Acesta a fost un mare mister pentru Adam şi Eva. Ei puteau pricepe, din acel mesaj, promisiunea vagă a unei posibile deşteptări speciale, ceea ce i-a încurajat foarte tare, dar nu puteau prinde înţelesul care a anunţat precizarea că ei puteau să se odihnească până la epoca unei deşteptări însoţite de apariţia personală a lui Mihail

pe Urantia. Cuplul edenic proclama deci întotdeauna că va sosi într-o bună zi un Fiu al Domnului. Ei le insuflau celor pe care îi iubeau credinţa, sau cel puţin speranţa fierbinte, că lumea greşelilor lor şi a amărăciunilor lor ar putea să fie regatul unde suveranul acestui univers va decide să se consacre ca Fiu Paradisiac de manifestare. Părea prea frumos ca să fie adevărat, dar Adam nutrea gândul că Urantia cea sfâşiată de lupte s-ar putea dovedi, la urma urmei, a fi cea mai fericită lume din sistemul Sataniei, planeta cea mai invidiată din tot Nebadonul.

Adam a trăit 530 ani; a murit de ceea ce s-ar putea numi bătrâneţe. Mecanismul lui fizic a sfârşit pur şi simplu prin a se uza; procesul de dezintegrare a câştigat treptat teren asupra procesului de refacere, şi inevitabilul sfârşit s-a produs. Eva a murit cu nouăsprezece ani mai înainte, având inima slăbită. Amândoi au fost îngropaţi în centrul templului serviciului divin, care fusese construit după planurile lor curând după ce zidul împrejmuitor al coloniei fusese terminat. Aceasta a fost originea obiceiului de îngropare sub dalele locurilor de cult a oamenilor pioşi însemnaţi, bărbaţi şi femei..

Sub conducerea Melchizedekilor, guvernul supramaterial al Urantiei a continuat, însă contactul fizic direct cu rasele evolutive fusese rupt. Din vremurile îndepărtate ale sosirii statului major corporal al Prinţului Planetar, trecând prin epoca lui Van şi a lui Amadon, şi până la sosirea lui Adam şi a Evei, reprezentanţii fizici ai guvernului universului fuseseră totdeauna staţionaţi pe planetă. Dar, cu greşeala adamică, acest regim a luat sfârşit după ce a durat mai mult de 450.000 ani. În sferele spirituale, ajutoarele îngereşti au continuat să lupte alături de Ajustorii de Gândire, ambele grupuri străduindu-se din răsputeri pentru salvarea individului; dar nici un plan detaliat şi complet pentru bunăstarea lumii pe termen lung n-a fost promulgat muritorilor pământului până la sosirea lui Machiventa Melchizedek, în epoca lui Avraam. Cu puterea, răbdarea şi autoritatea unui Fiu al Domnului, acesta a pus fundamentele unei noi ridicări şi a unei reabilitări spirituale a nefericitei Urantia.

Nenorocirea nu era totuşi singura soartă a Urantiei; această planetă a fost, de asemenea, cea mai fericită din universul local al Nebadonului. Erorile străbunilor urantienilor şi greşelile primilor conducători ai lumii au cufundat planeta într-o stare de confuzie disperată, cu atât mai intensificată de rău şi de păcat. Urantienii ar trebui să socotească ca fiind în întregime benefic faptul că însăşi acest fundal de întuneric a atras atât de puternic atenţia lui Mihail al Nebadonului, încât el a ales această lume ca arenă pentru a se revela personalitatea iubitoare a Tatălui din ceruri. Aceasta nu pentru că Urantia avea nevoie de un Fiu Creator ca să repună în ordine treburile ei încâlcite, ci mai degrabă pentru că răul şi păcatul pe Urantia i-au oferit Fiului Creator un fundal mai frapant pe care să se reveleze dragostea, mila şi răbdarea incomparabile ale Tatălui Paradisului.

## 6.SUPRAVIEŢUIREA LUI ADAM ŞI A EVEI

Adam şi Eva au intrat în repausul lor muritor cu o credinţă solidă în asigurările Melchizedekilor. Aceştia le-au promis că ei se vor trezi într-o bună zi din somnul morţii pentru a-şi relua viaţa pe lumile palat, lumi care le fuseseră atât de familiare înainte de misiunea lor în carnea fizică a rasei violete de pe Urantia.

Ei nu s-au odihnit mult timp în uitarea somnului inconştient al muritorilor regatului. În a treia zi după moartea lui Adam, a doua de după înmormântarea sa respectuoasă, Lanaforge a lansat un apel nominal special al remarcabililor supravieţuitori ai greşelii adamice de pe Urantia. Ordinele sale, confirmate de Preaînalţii Edentiei în funcţiune şi ratificate de Uniunea Zilelor de pe Salvington, acţionând în numele lui Mihail, au fost încredinţate lui Gabriel. În conformitate cu această poruncă de înviere specială purtând numărul 26 din seria Urantiei, Adam şi Eva au fost repersonalizaţi şi reconstituiţi în sălile de înviere ale lumilor palat de pe Satania în acelaşi timp cu 1.316 al tovarăşilor lor de experienţă ai primei grădini. Multe alte suflete loiale fuseseră deja transferate în momentul sosirii lui Adam pe Urantia, care a fost însoţit de o judecată dispersională a supravieţuitorilor adormiţi şi a ascenderilor vii calificaţi.

Adam şi Eva au trecut repede prin lumile de ascensiune progresivă, până când au atins dobândit Jerusemului. Ei au devenit astfel rezidenţi ai planetei lor de origine, dar de această dată asta ca membri ai unui ordin diferit de personalităţi ale universului. Ei au părăsit Jerusemul ca cetăţeni permanenţi — Fii de Dumnezeu; s-au reîntors ca cetăţeni ascendenţi — fii de om. Ei au fost imediat ataşaţi serviciului Urantiei de pe capitala sistemică, şi au fost, mai târziu, numiţi membri ai consiliului de douăzeci şi patru care constituie în prezent corpul de control consultativ al Urantiei.

Aşa se termină povestea lui Adam şi a Evei Planetari de pe Urantia, o poveste a încercărilor, a tragediei şi a triumfului, sau cel puţin a triumfului personal pentru Fiicele şi Fii voştri Materiali bine intenţionaţi, dar induşi în eroare. În final, aceasta va fi indubitabil şi o poveste a triumfului ultim pentru lumea lor şi pentru locuitorii ei zguduiţi de rebeliune şi hărţuiţi de rău. Dacă e să rezumăm, Adam şi Eva au contribuit puternic la accelerarea

civilizaţiei şi a progresului biologic al rasei umane. Ei au lăsat pe pământ o mare cultură, dar n-a fost posibil pentru o civilizaţie atât de avansată să supravieţuiască în faţa diluării premature şi a naufragiului final ale moştenirii adamice. Oamenii sunt cei care fac o civilizaţie; nu civilizaţia îi face pe oameni.
[Prezentat de Solonia, "vocea serafică din Grădină".]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A III-A - ISTORIA URANTIEI

## CAPITOLUL 77 - CREATURILE MEDIANE

Cea mai mare parte a lumilor locuite ale Nebadonului adăpostesc câte unul sau mai multe grupuri de fiinţe unice existente pe un nivel de funcţionare vital situat cam la jumătate drum, între cel al muritorilor regatului şi cel al ordinelor îngereşti; de aceea, ele sunt numite creaturi *mediane*. Ele par a fi un accident al timpului, dar sunt atât de răspândite, şi aduc un ajutor atât de preţios, încât noi le-am acceptat de mult ca pe unul dintre ordinele esenţiale ale serviciului nostru planetar conjugat.

Două ordine distincte de medieni acţionează pe Urantia: corpurile primare, sau cele senioare, care au venit în existenţă în zilele îndepărtate ale Dalamatiei, şi grupul secundar, sau mai tânăr, care datează din vremea lui Adam.

### 1.MEDIANII PRIMARI

Medianii primari şi-au avut geneza într-o combinaţie unică a materialului şi a spiritualului pe Urantia. Pe alte lumi şi în alte sisteme, noi ştim că există creaturi similare, dar ele au luat naştere prin tehnici diferite.

E bine ca întotdeauna să se aibă în vedere că manifestările succesive ale Fiilor lui Dumnezeu pe o planetă în evoluţie produc schimbări notabile în economia spirituală a domeniului. Ele modifică uneori jocul interasocierii agenţilor materiali şi al agenţilor spirituali de pe o planetă, cu scopul de a crea situaţii într-adevăr dificil de înţeles. Statutul celor o sută de membrii corporali ai statului major al Prinţului Caligastia ilustrează tocmai o interasociere unică de acest fel. În calitate de cetăţeni morontiali ascendenţi ai Jerusemului, ei erau creaturi supramateriale fără prerogative de reproducere. În calitate de slujitori planetari descendenţi pe Urantia ei erau creaturi materiale sexuate capabile să procreeze o descendenţă materială (aşa cum unii dintre ei au şi făcut mai târziu). Ceea ce nu putem explica într-o manieră satisfăcătoare, este modul în care aceste o sută de persoane au putut juca rolul de părinţi pe un nivel supramaterial, cu toate că aceasta este exact ceea ce s-a întâmplat. O legătură supramaterială (nesexuală) între un membru de sex masculin şi un membru de sex feminin ai statului major corporal al Prinţului a dus la apariţia primului născut al medianilor primari.

S-a descoperit imediat că o creatură de acest ordin, la jumătatea drumului între nivelul uman şi nivelul îngeresc, ar face mari servicii ocupându-se de treburile statului major al Prinţului. În consecinţă, fiecare cuplu al statului major corporal a primit permisiunea de a produce o fiinţă similară. Rezultatul acestui efort a fost primul grup de cincizeci de creaturi mediane.

După ce a observat, timp de un an, munca acestui grup unic, Prinţul Planetar a autorizat reproducerea medianilor fără nici o restricţie. Acest plan a fost dus la îndeplinire atâta timp cât a subzistat puterea de creaţie, şi aşa au luat naştere corpurile originale de 50.000 de mediani.

O perioadă de o jumătate de an a intervenit între producerea fiecărui median şi, când din fiecare cuplu erau născute o mie de asemenea fiinţe, altele nu se mai veneau niciodată. Noi nu avem nici o explicaţie în ceea ce priveşte raţiunea pentru care această putere era deja epuizată la apariţia descendentului direct cu numărul o mie. Toate experimentele ulterioare nu au produs decât eşecuri.

Aceste creaturi au constituit corpurile de informaţii ale administraţiei Prinţului. Ele se răspândeau peste tot, observând şi studiind rasele lumii, şi oferind şi alte servicii inestimabile Prinţului şi statului său major în lucrarea de influenţare a societăţii umane îndepărtate de cartierele generale planetare.

Acest regim a durat până în zilele tragice ale rebeliunii planetare, care a prins în cursă puţin mai mult de patru cincimi din medianii primari. Corpurile loiale au intrat în serviciul administratorilor provizorii Melchizedeki şi au activat sub comanda nominală a lui Van până în vremea lui Adam.

## 2.RASA NODITĂ

Deşi noi relatăm aici originea, natura şi funcţiunile creaturilor mediane ale Urantiei, înrudirea dintre cele două ordine — primar şi secundar — face necesar să se întrerupă povestea medianilor primari cu scopul de a urmări descendenţa membrilor rebeli ai statului major corporal al Prinţului Caligastia, de la rebeliunea planetară până la epoca lui Adam. Această linie ereditară a fost cea care, în primele perioade ale celei de-a doua grădini, a furnizat o jumătate din predecesorii ordinului secundar al creaturilor mediane.

Membrii corporali ai statului major al Prinţului fuseseră materializaţi sub formă de creaturi sexuate în vederea participării la planul de procreare a unei descendenţe încorporând calităţile conjugate ale ordinului lor special, unite cu acelea ale neamului selecţionat al triburilor lui Amadon; toate acestea erau destinate să anticipeze apariţia ulterioară a lui Adam. Purtătorii Vieţii proiectaseră naşterea unui nou tip de muritori înglobând uniunea descendenţilor strâns legaţi ai statului major al Prinţului cu prima generaţie de copii ai lui Adam şi Eva. Ei întocmiseră deci un plan ce prevedea un nou ordin de creaturi planetare care, se spera, vor deveni conducătorii-învăţători ai societăţii umane. Aceste fiinţe erau destinate suveranităţii sociale, nu celei civile. Dar, din moment ce acest proiect a eşuat aproape complet, noi nu vom şti niciodată de ce aristocraţie de conducători binevoitori, nici de ce cultură fără seamăn a fost privată Urantia. Într-adevăr, atunci când membrii statului major corporal s-au reprodus ulterior, aceasta s-a întâmplat în urma rebeliunii, şi după ce fuseseră privaţi de conexiunea lor cu curenţii vitali ai sistemului.

Era posterioară rebeliunii de pe Urantia a fost martora multor evenimente neobişnuite. O mare civilizaţie — cultura Dalamatiei — se destrăma. "Nefilimii (nodiţii) erau pe pământ în acele vremuri şi, când aceşti fii ai zeilor s-au dus la fiicele oamenilor şi ele au născut pentru ei, copiii lor au fost 'puternicii oameni de altădată',

'oamenii de renume'". Deşi erau prea puţini, "fiii zeilor", membrii statului major şi primii lor descendenţi erau consideraţi ca atare de către muritorii evolutivi ai acelor vremuri îndepărtate; până şi statura lor a ajuns să fie amplificată de către tradiţie. Aceasta este deci originea povestea folclorică aproape universală a zeilor care au coborât pe pământ, şi acolo s-au unit cu fiicele oamenilor pentru a zămisli o străveche rasă de eroi. Toată această legendă a devenit şi mai confuză odată cu amestecurile rasiale ale adamiţilor, care s-au născut ulterior în cea de-a doua grădină.

Cei o sută de membrii corporali ai statului major al Prinţului purtau plasma germinativă a filiaţiilor umane andonice. Dacă ei s-ar fi angajat în reproducerea sexuată, ar fi fost deci de aşteptat, în mod natural, ca progenitura lor să semene în întregime cu aceea a altor părinţi adoniţi. Însă, când cei şaizeci de rebeli ai statului major, partizanii lui Nod, s-au consacrat efectiv reproducerii sexuate, copiii lor s-au dovedit mult superiori, în aproape toate domeniile, atât popoarelor andonite, cât şi celor sangice. Această excelenţă neaşteptată a caracterizat nu numai calităţile fizice şi intelectuale, ci şi capacităţile spirituale.

Caracteristicile mutante apărute la prima generaţie nodită au rezultat din anumite schimbări operate în configuraţia şi în constituenţii chimici ai factorilor ereditari ai plasmei germinative andonice. Aceste modificări au fost cauzate de prezenţa în corpurile membrilor statului major a puternicelor circuite de menţinere a vieţii ale sistemului Sataniei. Aceste circuite vitale au determinat cromozomii de model specializat ai Urantiei să se restructureze mai mult după specializările normalizate pentru Satania ale manifestărilor vitale fixate pentru Nebadon. Tehnica acestei metamorfoze a plasmei germinative, prin acţiunea curenţilor vitali sistemici, prezintă anumite analogii cu procedeele prin care savanţii Urantiei modifică plasma germinativă a plantelor şi a animalelor prin utilizarea razelor X.

Tot astfel, nodiţii se nasc din anumite modificări particulare şi neaşteptate, care se produc în plasma vitală ce fusese transferată de către chirurgii Avalonului de la corpurile donatorilor adoniţi la acelea ale membrilor statului major corporal.

Trebuie amintit că cei o sută de adoniţi au contribuit la furnizarea de plasmă germinativă fiind, la rândul lor, puşi în posesia complementului organic al arborelui vieţii, astfel încât curenţii vitali ai Sataniei s-au răspândit în mod egal în corpurile lor. Cei patruzeci şi patru de adoniţi modificaţi care au urmat statul major în rebeliune, s-au căsătorit de asemenea între ei, şi au adus o mare contribuţie vlăstarelor mai bune ale oamenilor nodiţi.

Aceste două grupuri, cuprinzând 104 indivizi purtători de plasmă germinativă andonită modificată, constituie predecesorii nodiţilor, a opta rasă apărută pe Urantia. Această nouă trăsătură caracteristică a vieţii umane reprezintă o altă fază a execuţiei planului originar constând în utilizarea Urantiei ca lume de modificare a vieţii, fiind însă vorba despre o dezvoltare neprevăzută a acestui plan.

Nodiţii de sânge pur erau o rasă magnifică, însă ei s-au amestecat treptat cu oamenii evolutivi ai pământului, astfel încât nu a întârziat să se producă o mare degenerare. La zece mii de ani după rebeliune, ei au decăzut până în punctul în care durata medie a vieţii lor depăşea cu prea puţin pe aceea a raselor evolutive.

Când arheologii au dezgropat tabletele de argilă relatând istoria celor mai târzii sumerieni descendenţi ai nodiţilor, ei au descoperit nişte liste ale regilor sumerieni datând din urmă cu mai multe mii de ani. Pe măsură ce aceste arhive datau dintr-un trecut tot mai îndepărtat, durata domniei regilor anteriori se mărea de la douăzeci şi cinci sau treizeci de ani până la o sută cincizeci şi chiar mai mult. Această creştere a duratei domniei regilor străvechi semnifică faptul că unii dintre primii conducători nodiţi (descendenţi imediaţi ai statului major al Prinţului) au trăit efectiv mai mult timp decât succesorii lor. Tabletele denotă de asemenea un efort de a se urmări dinastiile înapoi în trecut, până la epoca Dalamatiei.

Longevitatea relatată în dosarele acestor personaje se datorează şi unei confuzii între luni şi ani ca unităţi de timp. Aceasta se poate observa în genealogia biblică a lui Abraham, precum şi în arhivele primitive ale chinezilor. Confuzia între lună, sau perioada de 28 de zile, şi anul de peste 350 de zile introdus mai târziu, este răspunzătoare pentru tradiţia acestor lungi vieţi umane. Se invocă cazul unui om care a trăit peste nouă sute de "ani". Această perioadă reprezintă cam şaptezeci de ani de-ai noştri; de-a lungul vremurilor, această durată a vieţii a fost considerată ca fiind foarte lungă, şi desemnată mai târziu prin "trei de douăzeci şi zece".

Calcularea timpului după luna de douăzeci şi opt de zile a persistat mult după epoca lui Adam. Dar, când egiptenii au început să reformeze calendarul, cu circa şapte mii de ani în urmă, ei au făcut-o cu mare precizie, introducând anul de 365 de zile.

## 3.TURNUL BABEL

După cufundarea Dalamatiei, nodiţii s-au îndreptat spre nord şi spre est, şi au întemeiat în curând oraşul Dilmun, care a devenit noul cartier general rasial şi cultural. La circa cincizeci de mii de ani după moartea lui Nod, urmaşii statului major al Prinţului deveniseră prea numeroşi ca să-şi găsească mijloacele de trai în ţinuturile din vecinătatea imediată a noului lor oraş Dilmun. După ce şi-au extins contactele către exterior, căsătorindu-se cu membrii ai triburilor andonite şi sangice care se învecinau cu graniţelor lor, conducătorii lor au înţeles că ar trebui să se facă ceva pentru menţinerea unităţii lor rasiale. Prin urmare, ei au convocat un consiliu al triburilor care, după multe deliberări, au adoptat planul lui Bablot, un descendent al lui Nod.

Bablot a propus să se ridice un templu pretenţios de glorificare rasială în centrul teritoriului ocupat pe atunci de nodiţi. Acest templu urma să aibă un turn cum nu se mai văzuse niciodată până atunci. El era destinat a fi un memorial monumental în amintirea măreţiei lor trecătoare. Un mare număr din descendenţii lui Nod doreau ca acest monument să fie ridicat în Dilmun, însă alţii au susţinut că un asemenea edificiu ar trebui să fie situat departe de pericolele mării; ei îşi reaminteau tradiţiile scufundării Dalamatiei, prima lor capitală.

Bablot a prevăzut ca noile clădiri să devină nucleele viitorului centru al culturii şi civilizaţiei nodite. Sfatul lui a prevalat în cele din urmă, şi s-a început construirea după planurile sale. Noul oraş urma să fie numit Bablot, după arhitectul şi constructorul turnului. Locul a purtat mai târziu numele de *Bablot*, şi în cele din urmă pe acela de Babel.

Dar nodiţii erau totuşi întrucâtva frământaţi în sentimentele lor în legătură cu planurile şi cu scopurile acestei întreprinderi. Conducătorii lor nu erau nici ei cu totul de acord asupra planurilor de construcţie, nici asupra folosirii clădirilor după terminarea lor. După patru ani şi jumătate de lucru, s-a ivit o mare dispută asupra obiectivului şi motivului ridicării turnului. Conflictele au devenit atât de înveninate încât s-a întrerupt orice lucrare. Purtătorii de hrană au răspândit vestea disensiunii, şi un mare număr de triburi au început să se adune la locul construcţiei. Trei puncte de vedere s-au înfruntat cu privire la rostul construirii turnului.

1.Cel mai mare grup, aproape o jumătate, dorea să vadă construirea turnului ca monument comemorativ al istoriei şi al superiorităţii rasiale a nodiţilor. Ei estimau că el ar trebui să fie un mare şi impunător edificiu care să stârnească admiraţia tuturor generaţiilor viitoare.

2.Fracţiunea următoare după ordinea importanţei a vrut ca turnul să fie destinat comemorării culturii Dilmunului. Partizanii ei nu prevedeau că Bablotul va deveni un mare centru al comerţului, al artei şi al manufacturii.

3.Contingentul cel mai redus estima că ridicarea turnului oferea o ocazie de reparare a nebuniei predecesorilor lor care au participat la rebeliunea lui Caligastia. Partizanii acestui grup susţineau că turnul ar trebui să fie consacrat adorării Tatălui tuturor, şi că toată raţiunea de a fi a noului oraş ar trebui să fie aceea de a se înlocui Dalamatia — în funcţionarea ei ca centru cultural şi religios pentru barbarii din împrejurimi.

Grupul religios a fost rapid învins la vot. Majoritatea a respins noţiunea că înaintaşii lor fuseseră vinovaţi de rebeliune; ei erau revoltaţi de acest stigmat rasial. După eliminarea unuia din cei trei factori ai disputei, şi după nereuşita în împăcarea prin tratative a celorlalte două, nodiţii au recurs la luptă. Cei religioşi, necombatanţii, au fugit acasă, în sud, în vreme ce tovarăşii lor au luptat până ce au fost aproape exterminaţi.

Cu circa douăsprezece mii de ani în urmă, s-a făcut o a doua încercare de ridicare a turnului Babel. Rasele amestecate ale andiţilor (nodiţi şi adamiţi) s-au apucat de înălţarea unui nou templu pe ruinele primului edificiu, dar proiectul nu a primit sprijin suficient; el s-a prăbuşit sub greutatea propriilor lui pretenţii. Această regiune a fost o lungă vreme cunoscută ca ţinutul Babelului.

## 4.CENTRELE DE CIVILIZAŢIE NODITE

Risipirea nodiţilor a fost un rezultat imediat al conflictului intern în legătură cu turnul Babel. Acest război interior a redus considerabil numărul nodiţilor de sânge mai pur şi a purtat, în multe privinţe, responsabilitatea pentru eşecul lor în întemeierea unei mari civilizaţii preadamice. Începând de la această dată, cultura nodită a decăzut de-a lungul a peste o sută douăzeci de mii de ani, până când a fost ridicată din nou printr-o infuzie de sânge adamic. Cu toate acestea, chiar şi în epoca lui Adam, nodiţii erau încă un popor capabil. Mulţi dintre descendenţii lor de sânge amestecat s-au numărat printre făuritorii Grădinii, şi câţiva căpitani din grupul lui Van au fost nodiţi. Unii dintre gânditorii cei mai capabili ai statului major aparţineau acestei rase.

Trei dintre cele patru mari centre nodite au fost întemeiate imediat după conflictul lui Bablot.

1.*Nodiţii occidentali sau sirieni*. Supravieţuitorii grupului naţionalist, partizanii memorialului rasial, s-au îndreptat spre nord şi s-au unit cu adoniţii pentru a fonda centrele nodite de mai târziu în nord-vestul

Mesopotamiei. Ei formau grupul cel mai numeros al nodiţilor care se risipeau, şi au contribuit mult la apariţia de mai târziu a neamului asirian.

2.*Nodiţii orientali sau elamiţii*. Partizanii culturii şi comerţului au emigrat în mare număr spre est, în Elam, şi acolo s-au unit cu triburile sangice amestecate. Elamiţii de acum treizeci sau patruzeci de mii de ani au dobândit în mare măsură natură sangică, cu toate că au continuat să menţină o civilizaţie superioară celei a barbarilor din împrejurimi.

După întemeierea celei de-a doua grădini, s-a dobândit obiceiul de a se numi "pământul lui Nod" această colonie nodită apropiată. În timpul lungii perioade de pace relativă dintre acest grup nodit şi adamiţi, cele două rase s-au încrucişat din plin, căci Fii lui Dumnezeu (adamiţii) au prins tot mai mult obiceiul de a le lua în căsătorie pe fiicele oamenilor (noditele).

3.*Nodiţii centrali sau presumerienii*. Un mic grup, la gura fluviilor Tigru şi Eufrat, şi-a conservat mai bine integritatea rasială. El a subzistat timp de milenii şi a furnizat, în cele din urmă, strămoşii nodiţi care s-au amestecat cu adamiţii pentru a întemeia popoarele sumeriene ale timpurilor istorice.

Toate acestea explică cum au apărut sumerienii atât de subit şi atât de misterios pe scena de acţiune din Mesopotamia. Cercetătorii nu vor putea niciodată să redescopere urma acestor triburi până la originea sumerienilor, care se situează cu două sute de mii de ani în urmă după scufundarea Dalamatiei. Fără a avea urme ale originii altundeva în lume, aceste triburi străvechi se întrevedeau deodată la orizontul civilizaţiei, cu o cultură matură şi superioară, cuprinzând templele, prelucrarea metalelor, agricultura, creşterea animalelor, olăritul, ţesutul, legile comerciale, un cod civil, un ceremonial religios şi un sistem străvechi de scriere. La începutul erei istorice, ele pierduseră de mult timp alfabetul Dalamatiei şi au adoptat sistemul specific de scriere care provenea din Dilmun. Deşi virtual pierdut pentru lume, limbajul sumerian nu era semitic; el avea numeroase elemente comune cu limbile aşa-numite ariene.

Documentele detaliate lăsate de sumerieni descriu poziţia unei colonii remarcabile situată în Golful Persic, lângă oraşul antic al Dilmunului. Egiptenii au numit acest oraş al gloriei antice Dilmat, în vreme ce, mai târziu, sumerienii adamizaţi au confundat atât primul cât şi al doilea oraş nodit cu Dalamatia, şi le-au desemnat pe toate trei sub numele de Dilmun. Arheologii au găsit deja aceste străvechi tablete sumeriene de argilă care vorbesc de acest paradis pământesc "unde zeii au binecuvântat, pentru prima dată, omenirea prin exemplul unei vieţi civilizate şi cultivate". Aceste table, care descriau Dilmunul, paradisul oamenilor şi al lui Dumnezeu, zac acum în tăcerea galeriilor prăfuite ale multor muzee.

Sumerienii ştiau bine de primul şi de al doilea Eden, însă, în ciuda marelui număr al căsătoriilor lor cu adamiţii, ei au continuat să-i considere pe locuitorii grădinii de nord ca pe o rasă străină. Mândri de cultura nodită mai antică, sumerienii au ignorat aceste noi perspective de glorie în favoarea grandorii şi a tradiţiilor paradisiace ale oraşului Dilmun.

4.*Nodiţii şi amadoniţii nordici — vaniţii*. Acest grup s-a ivit înaintea conflictului din Bablot. Aceşti nodiţi septentrionali erau descendenţi ai celor care încetaseră să se mai supună lui Nod şi succesorilor lui, pentru a se alătura lui Van şi lui Amadon.

Câţiva dintre primii asociaţi ai lui Van s-au instalat ulterior pe malurile lacului care îi poartă încă numele, şi tradiţiile lor s-au născut în jurul acestei localităţi. Araratul a devenit muntele lor sacru şi a căpătat, pentru vaniţii din vremurile ulterioare, o semnificaţie foarte analoagă celei a muntelui Sinai pentru evrei. Acum zece mii de ani, vaniţii străbuni ai asirienilor arătau că legea lor morală constituită din şapte porunci îi fusese dată lui Van de către Dumnezeu pe muntele Ararat. Ei erau ferm convinşi că Van şi asociatul său, Amadon, fuseseră luaţi vii de pe planetă în timp ce se închinau în semn de venerare sus pe munte.

Muntele Ararat era muntele sacru al Mosopotamiei de nord şi, cum o mare parte a tradiţiilor voastre din aceste vremuri antice a fost dobândită în strânsă legătură cu povestea babiloniană a potopului, nu este surprinzător că muntele Ararat şi regiunea sa au fost strecurate ulterior în istoria evreiască a lui Noe şi a potopului universal.

Cu circa 35.000 de ani înaintea erei creştine, Adamson a vizitat unul din centrele cele mai orientale ale vechilor colonii vanite pentru a fonda centrul lui de civilizaţie.

## 5.ADAMSON ŞI RATTA

După ce am trasat antecedentele nodite ale predecesorilor medianilor secundari, ar trebui să ne întoarcem acum atenţia spre jumătatea adamică a înaintaşilor lor, căci medianii secundari sunt de asemenea nepoţii lui Adamson, primul născut al rasei violete pe Urantia.

Adamson figura în grupul de copii ai lui Adam şi ai Evei care au ales să rămână pe pământ cu tatăl şi mama lor. Or, fiul cel mai mare al lui Adam i-a auzit adesea pe Van şi pe Amadon povestind istoria căminului lor din ţinuturile înalte din nord şi, la câtva timp după întemeierea celei de-a doua grădini, el s-a decis să pornească în căutarea acestui ţinut al visurilor tinereţii sale.

Adamson avea pe atunci 120 de ani, şi fusese tatăl celor treizeci şi doi de copii de pur sânge violet din prima grădină. El a vrut să rămână cu părinţii lui şi să-i ajute la întemeierea celei de-a doua grădini, dar a fost profund tulburat de pierderea soţiei sale şi a copiilor lor, care aleseseră toţi să se ducă pe Edentia, împreună cu ceilalţi copii adamici care au ales să devină pupili ai Preaînalţilor.

Adamson nu a vrut să îşi abandoneze părinţii pe Urantia şi nu era tentat să fugă de greutăţi şi de pericole, dar a găsit că ambianţa celei de-a doua grădini era prea puţin satisfăcătoare. El a contribuit mult la activităţile iniţiale de apărare şi de construire, dar a hotărât să pornească spre nord cu prima ocazie. Deşi despărţirea lor a fost cât se poate de cordială, Adam şi Eva au fost foarte îndureraţi de a-l pierde pe fiul lor mai mare, de a-l vedea aventurându-se într-o lume străină şi ostilă, de unde se temeau că nu va mai reveni niciodată.

O trupă de douăzeci şi şapte de tovarăşi l-a urmat pe Adamson spre nord în căutarea acestor oameni ai fantasmelor lui din copilărie. După ceva mai mult de trei ani, grupul lui Adamson a găsit realmente obiectivul aventurii sale şi, printre aceşti oameni, el a descoperit o minunată şi frumoasă femeie de douăzeci de ani, de care se zicea că ar fi ultimul descendent de sânge pur din statul major al Prinţului. Această femeie, numită Rata, spunea că strămoşii ei erau toţi descendenţii a doi membri ai statului major decăzut al Prinţului. Ea era ultima din rasa ei, neavând nici fraţi, nici surori în viaţă. Ea fusese pe punctul de a se decide să nu se căsătorească şi să trăiască fără a lăsa urmaşi, dar s-a îndrăgostit de maiestuosul Adamson. După ce a auzit istoria Edenului şi felul în care prezicerile lui Van şi ale lui Amadon fuseseră efectiv realizate, ascultând apoi povestea greşelii din Grădină, ea n-a mai avut decât o singură idee — să se căsătorească cu acest fiu şi urmaş al lui Adam. Ideea l-a atras rapid pe Adamson şi, în puţin mai mult de trei luni şi câteva zile, ei s-au şi căsătorit.

Adamson şi Rata au avut o familie de şaizeci şi şapte de copii. Ei au dat naştere unei mari filiaţii de conducători ai lumii, însă au făcut ceva mai mult de atât. Ar trebui reamintit că aceste două fiinţe erau realmente supraumane. Fiecare al patrulea copil care li se năştea era de un ordin excepţional. El era adesea invizibil. Niciodată, în istoria planetei, nu se mai produsese un asemenea lucru. Rata era foarte tulburată — a devenit chiar superstiţioasă — dar Adamson cunoştea bine existenţa medianilor primari, şi a tras concluzia că se petrecea un lucru asemănător sub ochii lui. Când a venit pe lume al doilea descendent al acestui ordin cu comportament ciudat, el a decis să-l căsătorească cu primul, căci unul era un băiat şi celălalt o fiică; aceasta a fost originea ordinului secundar al medianilor. Aproape două mii din ei au fost aduşi în existenţă cu mai puţin de un secol înainte ca acest fenomen să ia sfârşit.

Adamson a trăit 396 de ani. El s-a reîntors de multe ori să-i viziteze pe tatăl şi pe mama lui. La fiecare şapte ani, el pleca cu Rata spre sud, pentru a se duce în a doua grădină, iar între timp medianii îl ţineau la curent în ceea ce priveşte bunăstarea oamenilor lui. În cursul vieţii lui Adamson, ei au adus un mare serviciu la construirea unui centru mondial independent al adevărului şi al dreptăţii.

De-a lungul lungii lor vieţi, Adamson şi Rata au avut aşadar la dispoziţia lor aceste corpuri de asistenţi excelenţi, care trudeau împreună cu ei la propagarea adevărului superior şi la răspândirea normelor elevate ale vieţii spirituale, intelectuale şi fizice. Rezultatele acestui efort pentru îmbunătăţirea lumii nu au fost niciodată pe deplin eclipsate de regresele ulterioare.

Adamsoniţii au menţinut o înaltă cultură timp de aproape şapte mii de ani, începând din vremea lui Adamson şi a Ratei. Mai târziu, ei s-au amestecat cu nodiţii şi andoniţii din vecinătate, şi au fost de asemenea incluşi printre "puternicii oameni de altădată". Unele dintre progresele acelei epoci au subzistat, şi au devenit o parte latentă a potenţialului cultural care a înflorit mai târziu sub forma civilizaţiei europene.

Centrul lor de civilizaţie era situat în regiunea estică a extremităţii sudice a Mării Caspice, lângă Kopet Dag. La mică înălţime, pe contraforturile Turkestanului, se găsesc vestigiile a ceea ce a fost cândva cartierul general adamsonit al rasei violet. În aceste locuri de regiuni muntoase situate într-o străveche şi îngustă centură fertilă care se afla la poalele contraforturilor lanţului Kopetului, patru civilizaţii diferite menţinute de patru grupuri distincte de descendenţi ai lui Adamson au venit succesiv pe lume în diferite perioade. Al doilea dintre aceste grupuri este cel care a emigrat spre vest în Grecia şi în insulele Mediteraneenei. Restul descendenţilor lui

Adamson au emigrat spre nord şi spre vest, pentru a intra în Europa cu rasele mixte ale ultimului val al andiţilor care ieşeau din Mesopotamia. Ei se numărau de asemenea printre andiţii-arieni din India.

## 6.MEDIANII SECUNDARI

În timp ce medianii primari au avut o origine aproape supraumană, ordinul secundar sunt descendenţii de viţă pură ai lui Adam, uniţi cu un descendent umanizat al strămoşilor comuni cu cei ai corpurilor primare.

Printre copiii lui Adamson, s-au numărat exact şaisprezece dintre acei procreatori neobişnuiţi ai medianilor secundari. Aceşti copii excepţionali erau în mod egal divizaţi între cele două sexe, şi fiecare cuplu era capabil de a produce un median la fiecare şaptezeci de zile, printr-o tehnică combinată de legătură sexuală şi nesexuală. Un asemenea fenomen n-a fost niciodată posibil pe pământ înaintea acelei epoci, şi n-a mai fost niciodată produs de atunci.

Aceşti şaisprezece copii au trăit şi au murit ca muritori ai regatului (excepţie făceau trăsăturile lor specifice), dar descendenţii lor, stimulaţi prin electricitate, au trăit indefinit fără a fi supuşi limitărilor cărnii muritoare.

Fiecare din opt cupluri dădeau în cele din urmă naştere la 248 de mediani, şi tot aşa s-au constituit şi corpurile secundare originare de 1.984 de membri. Au existat opt subgrupuri de mediani secundari. Aceia din primul grup sunt desemnaţi drept a-b-c primul, al doilea, al treilea etc. Apoi sunt cei din al doilea grup d-e-f primul, al doilea, al treilea etc.; şi aşa mai departe pentru celelalte grupuri.

După greşeala lui Adam, medianii primari au reintrat în serviciul administratorilor provizorii Melchizedeki, în timp ce grupul secundar a fost ataşat centrului lui Adamson până la moartea acestuia din urmă. Treizeci şi trei dintre aceşti mediani secundari, şefii organizaţiei lor la moartea lui Adamson, s-au străduit să readucă în întregime ordinul în serviciul melchizedeckilor, efectuând astfel o legătură cu corpurile primare. Dar nereuşind să-şi înfăptuiască proiectul, ei i-au abandonat pe tovarăşii lor şi au trecut în bloc în serviciul administratorilor provizorii planetari.

După moartea lui Adamson, restul de mediani secundari au reprezentat o influenţă ciudată, neorganizată şi fără legături pe Urantia. Din vremea aceea, şi până în zilele lui Machiventa Melchizedek, ei au dus o existenţă neregulată şi dezorganizată. Ei au fost parţial preluaţi sub control de către acest Melchizedek, dar au rămas încă o mare sursă de necazuri până în vremea lui Crist Mihail. În cursul şederii lor pe pământ, ei au luat cu toţii decizii definitive asupra destinului lor viitor, şi majoritatea loială s-a înrolat, atunci, sub comanda medianilor primari.

## 7.MEDIANII REBELI

Majoritatea medianilor primari au căzut în păcat în vremea rebeliunii lui Lucifer. Când s-a făcut calculul stricăciunilor rebeliunii planetare, s-a descoperit, printre alte pierderi, că 40.119 de mediani primari din 50.000 orginari s-au alăturat atunci secesiunii lui Caligastia.

Numărul iniţial de mediani secundari a fost de 1.984. Dintre aceştia, 873 nu s-au supus conducerii lui Mihail şi au fost închişi pe drept în vederea judecăţii planetare a Urantiei în ziua Învierii. Nimeni nu putea prevedea viitorul acestor creaturi decăzute.

Ambele grupuri de mediani rebeli sunt acum deţinute în închisoare în aşteptarea judecăţii finale a proceselor rebeliunii sistemice, dar ele au săvârşit multe fapte ciudate pe pământ înainte de inaugurarea dispensei planetare actuale.

Medianii neloiali erau capabili să se dezvăluie ochilor muritorilor în anumite împrejurări, şi acesta era în special cazul şi pentru asociaţii lui Belzebut, conducătorul medianilor secundari apostaţi. Dar aceste creaturi unice nu trebuie să fie confundate cu unii dintre heruvimii şi serafimii rebeli, care au trăit şi ei pe pământ până în epoca morţii şi reînvierii lui Crist. Unii dintre scriitorii antichităţii le-au desemnat pe aceste creaturi mediane rebele cu numele de spirite rele şi demoni, şi pe serafimii apostaţi cu acela de îngeri răi.

Pe nici o lume, spiritele rele nu puteau poseda mintea nici unui muritor, după coborârea unui Fiu de manifestare al Paradisului. Dimpotrivă, înaintea şederii lui Crist Mihail pe Urantia — înaintea venirii universale a Ajustorilor de Gândire şi a revărsării spiritului Maestrului peste toată carnea — aceşti mediani rebeli erau efectiv capabili să influenţeze minţile anumitor muritori inferiori, şi întrucâtva să controleze acţiunile lor. Ei au reuşit să facă aceasta într-o manieră similară celei a medianilor loiali, atunci când aceştia serveau în mod eficient

la păstrarea contactului minţilor umane membre ale corpurilor de rezervă ale destinului urantian, pe când Ajustorul lor se detaşa, de fapt, de personalitatea lor pentru o perioadă de contact cu inteligenţe supraumane.

Nu este vorba de o simplă figură de stil atunci când analele voastre zic: "Şi ei I-au adus tot felul de bolnavi, aceia care erau posedaţi de demoni şi aceia care erau lunatici". Isus cunoştea şi a recunoştea diferenţa dintre nebunie şi posesiunea demonică, deşi aceste stări au fost în mare măsură confundate în minţile contemporanilor lui.

Nici chiar înainte de Rusalii, nici spirit rebel nu a putut domina o minte umană normală şi, din ziua aceea, chiar şi minţile slabe ale muritorilor inferiori a scăpat de această posibilitate. De la sosirea Spiritului Adevărului, când se pretinde alungarea demonilor, se confundă o credinţă în posesiunea demoniacă cu isteria, cu nebunia, şi cu debilitatea mentală. Manifestarea lui Mihail a eliberat definitiv toată mintea omenească de pe Urantia de riscul posedării demoniace, dar să nu vă închipuiţi că acest risc nu a existat în epocile anterioare.

Întregul grup de mediani rebeli este acum ţinut prizonier de ordinul celor Preaînalţi ai Edentiei. Ei nu mai bântuie lumea aceasta, pândind să comită fapte rele. Independent de prezenţa Ajustorilor de Gândire, revărsarea Spiritului Adevărului peste toată carnea a făcut pentru totdeauna imposibil spiritelor neloiale, de orice specie sau natură, de a mai invada, din nou, chiar şi mintea umană cea mai slabă. De la ziua Învierii încoace, nu a mai putut exista niciodată un asemenea lucru ca posesiunea demoniacă.

## 8.MEDIANII UNIŢI

La ultima judecată a acestei lumi, când Mihail a transferat supravieţuitorii adormiţi ai timpului, creaturile mediane au fost lăsate pe loc pentru a ajuta la lucrarea spirituală şi semi-spirituală de pe planetă. Ele operează acum ca un corp unic, înglobând ambele ordine şi numărând 10.992 de membrii. *Medianii Uniţi ai Urantiei* sunt acum guvernaţi alternativ de membrul senior al fiecărui ordin. Acest regim a prevalat de la contopirea lor într-un singur grup puţin după Înviere.

Membrii ordinului cel mai vechi, sau primar, sunt în general cunoscuţi după numere. Li se dau adesea nume cum ar fi 1-2-3 primul, 4-5-6 primul, şi aşa mai departe. Pe Urantia, medianii adamici sunt desemnaţi alfabetic cu scopul de a-i distinge de desemnarea numerică a medianilor primari.

Fiinţele ambelor ordine sunt imateriale în ce priveşte nutriţia şi absorbţia de energie, dar ele împărtăşesc multe trăsături omeneşti, şi sunt capabile să înţeleagă şi să se bucure de umorul vostru, şi tot atât de bine pot să participe la închinăciunile voastre. Când le sunt ataşate muritorilor, ele intră în spiritul muncii, al repausului şi al jocurilor omeneşti, însă medianii nu dorm şi nu posedă puteri de procreare. Într-un anumit sens, membrii grupului secundar sunt diferenţiaţi potrivit cu liniile masculine şi feminine, şi adesea se vorbeşte de ei ca despre "el" sau "ea". Cuplurile acestui ordin muncesc frecvent împreună.

Medianii nu sunt oameni, şi nici îngeri, dar medianii secundari sunt, prin natură, mai aproape de oameni decât de îngeri; ei aparţineau într-un anumit fel raselor voastre, şi sunt, deci, foarte înţelegători şi plini de compasiune în contactele lor cu fiinţele umane. Ei au adus un ajutor inestimabil serafimilor în lucrarea lor pentru şi împreună cu diversele rase ale omenirii. Ambele ordine sunt indispensabile serafimilor, care servesc în calitate de gardieni personali muritorilor.

Medianii Uniţi ai Urantiei sunt organizaţi pentru a servi împreună cu serafimul planetar, potrivit cu înzestrările lor înnăscute şi cu îndemânările lor dobândite, în următoarele grupuri:

1.*Mesagerii mediani*. Ei poartă nume; ei formează un grup puţin numeros şi sunt de mare ajutor, pe o lume evolutivă, în asigurarea comunicărilor personale şi rapide.

2.*Santinelele planetare*. Medianii sunt gardienii, santinelele lumilor spaţiului. Ei îndeplinesc importantele funcţii de observatori ai numeroaselor fenomene şi tipuri de comunicări care prezintă interes pentru fiinţele supranaturale ale tărâmului. Ei patrulează domeniul spiritual invizibil al planetei.

3.*Personalităţile de contact*. Medianii sunt întotdeauna angajaţi în stabilirea de contacte cu fiinţele muritoare ale lumilor materiale, cum ar fi şi cazul subiectului prin care au fost transmise prezentele comunicări. Ei sunt un factor esenţial al acestor legături dintre nivelul material şi nivelul spiritual.

4.*Ajutoarele de progres*. Acestea sunt creaturile mediane cele mai spiritualizate. Ele sunt repartizate ca asistenţi pe lângă diversele ordine ale serafimilor care operează în grupuri speciale pe planetă.

Medianii se deosebeau considerabil în aptitudinile lor la stabilirea contactelor cu serafimii aflaţi deasupra lor şi cu verii lor umani situaţi sub ei. De exemplu, le este extrem de dificil medianilor primari să stabilească un contact direct cu agenţii materiali. Ei sunt mult mai apropiaţi de fiinţele de tip îngeresc, şi sunt deci în mod

obişnuit trimişi să lucreze cu forţele spirituale prezente pe planetă, precum şi să slujească pe lângă ele. Ei acţionează ca însoţitori şi ca îndrumători pentru vizitatorii cereşti şi pentru oaspeţii studenţi, în timp ce creaturile secundare sunt aproape exclusiv trimise în slujba fiinţelor materiale ale tărâmului.

Cei 1.111 de mediani secundari loiali sunt angajaţi în importante misiuni pe pământ. În comparaţie cu asociaţii lor primari, ei sunt net materiali. Ei există puţin dincolo de câmpul de viziune uman, şi posedă o latitudine de adaptare suficientă pentru stabilirea la voinţă a unui contact fizic cu ceea ce oamenii denumesc "obiecte materiale". Aceste creaturi unice au anumite puteri definite asupra lucrurilor timpului şi spaţiului, inclusiv asupra animalelor tărâmului.

Multe fenomene fizice atribuite îngerilor au fost înfăptuite de creaturi mediane secundare. Când primii învăţători ai evangheliei lui Isus au fost azvârliţi în închisoare de către ignoranţii conducători religioşi din vremea aceea, un veritabil "înger al Domnului a deschis noaptea porţile închisorii şi i-a condus afară". În schimb, în cazul eliberării lui Petru după executarea lui Ioan la ordinul lui Irod, cel care a înfăptuit lucrarea atribuită unui înger a fost de fapt un median secundar.

Astăzi, munca lor principală este aceea de invizibili asociaţi de legătură personală ai acelor bărbaţi şi femei care constituie corpurile de rezervă planetară ale destinului. Opera acestui grup secundar, de obicei ajutat de câţiva membri ai corpurilor primare, a fost ceea ce a provocat, pe Urantia, coordonarea personalităţilor şi circumstanţelor, care au incitat în cele din urmă supraveghetorii planetari celeşti să ia iniţiativa în ceea ce priveşte anumite cereri; acestea au dus la admiterea mandatelor care făceau posibilă seria de revelaţii din care face parte prezentul capitol. Dar ar trebui să se precizeze clar că creaturile mediane nu sunt implicate în spectacolele jalnice care ne sunt date sub calificativul general de "spiritism". Toţi medianii aflaţi actualmente pe Urantia au un statut onorabil, şi nici unul nu are vreo legătură cu fenomenele aşa-zisei "mediumităţi". În general, ei nu permit fiinţelor umane să fie martorele activităţilor lor fizice uneori necesare sau ale altor contacte avute cu lumea materială, aşa cum sunt percepute de simţurile fiinţelor umane.

## 9.CETĂŢENII PERMANENŢI AI URANTIEI

Medianii pot fi consideraţi drept primul grup de locuitori permanenţi întâlniţi pe diversele feluri de lumi din univers, spre deosebire de ascendenţii evolutivi precum sunt creaturile umane şi armatele de îngeri. Se întâlnesc astfel de cetăţeni permanenţi în diverse puncte ale ascensiunii spre Paradis.

Spre deosebire de ordinele variate ale fiinţelor celeste trimise să *slujească* pe o planetă, medianii *trăiesc* pe o planetă locuită. Serafimii vin şi se duc, dar medianii rămân şi vor rămâne, deşi ei nu sunt mai puţin slujitori doar pentru că sunt născuţi pe planetă. Ei asigură unicul regim continuu care armonizează şi leagă administraţiile schimbătoare ale armatelor serafice.

În calitate de adevăraţi cetăţeni ai Urantiei, medianii poartă un interes părintesc faţă de destinul acestei sfere. Ei formează o societate hotărâtă, muncind cu stăruinţă pentru progresul planetei lor natale. Hotărârea lor reiese din deviza ordinului lor: "Ceea ce întreprind Medianii Uniţi, Medianii Uniţi înfăptuiesc".

Deşi aptitudinea lor de a traversa circuitele energetice face posibil oricărui median să părăsească planeta, ei s-au angajat individual să nu plece decât în ziua în care autorităţile universului îi vor elibera. Medianii sunt ancoraţi pe o planetă până la erele luminii şi ale vieţii. Cu excepţia lui 1-2-3 primul, nici un median loial nu a părăsit vreodată Urantia.

1-2-3 primul, seniorul ordinului primar, a fost eliberat de îndatoririle lui planetare imediate la puţin timp după Înviere. Acest nobil median a stat neclintit alături de Van şi de Amadon în timpul zilelor tragice ale rebeliunii planetare, iar conducerea lui neînfricată a contribuit la reducerea pierderilor şi accidentelor din ordinul său. El slujeşte în prezent pe Jerusem ca membru al consiliului de douăzeci şi patru, şi a ocupat deja o dată, de la Înviere, funcţia de guvernator general al Urantiei.

Medianii sunt legaţi de planetă; cu toate astea, după cum muritorii vorbesc cu călătorii veniţi de departe şi învaţă astfel despre locurile îndepărtate ale planetei, tot aşa şi medianii conversează cu călătorii celeşti ca să înveţe despre locurile îndepărtate ale universului. Ei devin astfel familiari cu acest sistem şi cu acest univers local, şi chiar şi cu Orvonton şi cu creaţiile lui surori, şi se pregătesc pentru condiţia de cetăţeni de pe nivelele superioare ale existenţei creaturilor.

Medianii sunt aduşi în existenţă pe deplin dezvoltaţi — fără a trece prin nici o perioadă de creştere sau de dezvoltare pornind de la imaturitate — însă ei nu au încetat niciodată să crească în înţelepciune şi în experienţă.

La fel ca şi muritorii, ei sunt creaturi evolutive şi posedă o cultură care este o înfăptuire evolutivă autentică. Există o mulţime de mari gânditori şi de puternice spirite printre medianii Urantiei.

Dintr-un punct de vedere mai larg, civilizaţia Urantiei este produsul comun al muritorilor şi al medianilor acestei planete, şi acesta rămâne adevărat în ciuda diferenţei existente, la ora actuală, între cele două nivele de cultură ale lor, o diferenţă care nu va fi compensată înainte de erele luminii şi ale vieţii.

Cultura mediană, fiind produsul unui grup de cetăţeni planetari nemuritori, este relativ imunizată contra vicisitudinilor temporale care asaltează civilizaţia umană. Generaţiile de oameni au uitat, însă corpurile de mediani îşi reamintesc, şi această memorie este comoara tradiţiilor de pe lumea voastră locuită. Iată de ce cultura unei planete rămâne întotdeauna prezentă pe acea planetă; în împrejurări adecvate, aceste preţioase înregistrări ale evenimentelor trecute sunt puse la dispoziţia oamenilor. Acesta este modul în care istoria vieţii şi a învăţăturilor lui Isus a fost dată de medianii Urantiei verilor lor încarnaţi.

Medianii sunt iscusiţii slujitorii care umplu golul apărut după moartea lui Adam şi a Evei între problemele materiale şi problemele spiritule ale Urantiei. Ei sunt în aceeaşi măsură fraţii voştri mai mari, camarazii voştri în lunga luptă de a atinge pe Urantia un statut stabil al luminii şi al vieţii. Medianii Uniţi formează un corp care este pus să reziste rebeliunii; ei îşi vor juca cu fidelitate rolul lor în evoluţia planetară, până ce lumea aceasta va atinge ţelul tuturor timpurilor, până în ziua îndepărtată în care, de fapt, pacea va domina pe pământ şi în care, într-adevăr, va exista bunăvoinţă în inimile oamenilor.

Din cauza preţioasei lucrări înfăptuite de aceşti mediani, noi am tras concluzia că ei formează o parte cu adevărat esenţială a economiei spirituale a împărăţiilor. Pe lumile unde rebeliunea nu a deteriorat treburile planetare, ei au oferit încă şi mai mari servicii serafimilor.

Toată organizarea spiritelor superioare, a armatelor îngereşti şi a însoţitorilor mediani, se consacră cu entuziasm realizării planului Paradisului pentru ascensiunea progresivă şi pentru atingerea perfecţiunii muritorilor evolutivi. Aceasta este una din muncile celeste ale universului — magnificul plan de supravieţuire constând în a-l face pe Dumnezeu să coboare până la om şi apoi, printr-un fel de asociere sublimă, a-l readuce pe om la Dumnezeu într-o eternitate a slujirii şi într-o divinitate a înfăptuirii — atât pentru muritori cât şi pentru mediani.

[Prezentat de un Arhanghel al Nebadonului.]

# CARTEA URANTIA
## PARTEA A III-A - ISTORIA URANTIEI
## CAPITOLUL 78 - RASA VIOLETĂ DUPĂ ZILELE LUI ADAM

Al doilea Eden a fost leagănul civilizaţiei timp de aproape treizeci de mii de ani. Popoarele adamice s-au menţinut aici, în Mesopotamia, şi şi-au trimis progenitura până la capătul pământului. Mai târziu, când s-au amestecat cu triburile nodite şi sangice, ei au fost cunoscuţi sub numele de andiţi. Din această regiune au plecat bărbaţii şi femeile care au iniţiat activităţile timpurilor istorice şi au accelerat enorm progresul cultural pe Urantia.

Acest capitol descrie istoria planetară a rasei violete, începând la puţin timp după greşeala lui Adam, cu circa 35.000 de ani înaintea erei creştine. Povestea continuă cu contopirea rasei violete cu rasele nodite şi sangice, spre anul 15.000 înaintea erei creştine, pentru a forma poporul andit, care a dispărut din patria lui mesopotamiană cu circa 2.000 de ani înaintea erei creştine.

### 1.REPARTIZAREA CULTURALĂ ŞI RASIALĂ

Deşi mintea şi morala raselor erau la un nivel destul de redus în momentul sosirii lui Adam, evoluţia lor fizică continuase fără a fi câtuşi de puţin afectată de criza rebeliunii lui Caligastia. Contribuţia lui Adam la statutul biologic al raselor, în ciuda eşecului parţial al întreprinderii lui, a înălţat enorm fiinţele umane ale Urantiei.

Adam şi Eva au adus, de asemenea, multe elemente preţioase progresului social, moral şi intelectual al umanităţii. Civilizaţia a fost enorm însufleţită de prezenţa descendenţilor lor. Dar, cu 35.000 de ani în urmă, lumea în ansamblu era foarte puţin cultivată. Anumite centre de civilizaţie existau din loc în loc, dar partea majoră a Urantiei zăcea în sălbăticie. Repartizarea rasială şi culturală era următoarea:

1.*Rasa violetă — adamiţii şi adamsoniţii*. Centrul adamit principal de cultură se găsea în cea de-a doua grădină, situată în triunghiul Tigrului şi al Eufratului; acesta a fost într-adevăr leagănul civilizaţiilor occidentale şi indiene. Centrul secundar sau nordic al rasei violet era cartierul general adamsonit, situat la estul ţărmului sudic al Mării Caspice, lângă Munţii Kopet. Începând din aceste două centre, s-a răspândit cultura şi plasma vitală care a însufleţit imediat toate rasele.

2.*Presumerienii şi alţi nodiţi*. Existau de asemenea în Mesopotamia, lângă gura fluviilor, rămăşiţele culturii străvechi a vremurilor Dalamatiei. Odată cu scurgerea mileniilor, acest grup s-a amestecat complet cu adamiţii din nord, dar ei nu şi-au pierdut niciodată tradiţiile lor nodite. Diverse alte grupuri nodite, care se instalaseră în Levant, au fost în general absorbite de rasa violet în cursul expansiunii ei ulterioare.

3.*Adoniţii* au menţinut cinci sau şase colonii destul de reprezentative în nordul şi în estul cartierului general al lui Adamson. Ceilalţi adoniţi erau răspândiţi pe tot cuprinsul Turkestanului, şi unele grupuri izolate ale acestora au subzistat în toată Eurasia, în special în regiunile muntoase. Aceşti aborigeni mai ocupă încă pământurile nordice ale continentului eurasiatic precum şi Islanda şi Groenlanda, însă ei fuseseră, de mult timp, alungaţi de pe câmpiile Europei de către oamenii albaştri, şi din văile fluviilor asiatice mai îndepărtate de către rasa galbenă în expansiune.

4.*Oamenii roşii* au ocupat Americile după ce au fost alungaţi din Asia cu peste de cincizeci de mii de ani înaintea venirii lui Adam.

5.*Rasa galbenă*. Popoarele chineze deţineau controlul asupra Asiei orientale. Coloniile lor cele mai avansate se găseau la nord-vestul Chinei moderne, în regiunile limitrofe ale Tibetului.

6.*Rasa albastră*. Oamenii albaştri erau risipiţi prin toată Europa, dar centrele lor culturale mai bune erau situate în văile pe atunci fertile ale bazinului mediteranean, şi în nord-vestul Europei. Absorbirea oamenilor

Neanderthalului întârziase în mare măsură cultura oamenilor albaştri, însă, pe de altă parte, ei erau cei mai dinamici, cei mai aventuroşi, şi cei mai exploratori, dintre popoarele evolutive ale Eurasiei.

7.*India predravidiană*. Amestecul complex al raselor din India — înglobând fiecare rasă de pe pământ, dar mai ales cea verde, cea portocalie şi cea neagră — au menţinut o cultură uşor superioară celei a regiunilor exterioare.

8.*Civilizaţia sahariană*. Elementele superioare ale rasei indigo au avut coloniile lor cele mai progresiste în ţinuturile care formează acum marele deşert al Saharei. Acest grup indigo-negru conţinea numeroase filiaţii ale raselor portocalii şi verzi dispărute.

9.*Bazinul mediteranean*. Rasa cea mai mixtă în afară de cea a Indiei a ocupat ceea ce este actualmente bazinul mediteranean. Oamenii albaştri din nord şi saharienii din sud s-au întâlnit şi s-au amestecat cu nodiţii şi cu adamiţii orientali.

Aceasta era imaginea lumii înainte de începerea marilor expansiuni ale rasei violete, cu circa douăzeci şi cinci de mii de ani în urmă. Speranţa civilizaţiei viitoare se afla în cea de-a doua grădină, între fluviile Mesopotamiei. Această regiune a Asiei de sud-vest conţinea potenţialul unei mari civilizaţii, posibilitatea de a răspândi în lume ideile şi idealurile care mai duraseră din zilele Dalamatiei şi din epoca Edenului.

Adam şi Eva lăsaseră în urma lor o progenitură limitată dar potentă, şi observatorii cereşti, pe Urantia, aşteptau cu îngrijorare să afle cum se vor comporta aceşti descendenţi ai Fiicelor şi Fiilor Materiali căzuţi în greşeală.

## 2.ADAMIŢII ÎN CEA DE-A DOUA GRĂDINĂ

Timp de mii de ani, fii lui Adam au trudit de-a lungul fluviilor Mesopotamiei, rezolvând spre sud problemele lor de irigare şi ţinere sub control al inundaţiilor, întărind fortificaţiile lor în nord, şi străduindu-se să păstreze tradiţiile lor de glorie ale primului Eden.

Eroismul pe care l-au dovedit în conducerea celei de-a doua grădini constituie una dintre epopeile cele mai uimitoare şi mai inspiratoare ale istoriei Urantiei. Aceste suflete splendide nu au pierdut niciodată în întregime din vedere obiectivele misiunii adamice; de aceea, adamiţii au combătut cu curaj influenţa triburilor înconjurătoare inferioare, în timp ce ei i-au trimis de bună voie pe fiii şi pe fiicele lor cei mai înzestraţi, într-un flux constant de emisari, pe lângă rasele pământului. Această expansiune le-a epuizat uneori propria cultură, dar acest popor superior a reuşit întotdeauna să se reabiliteze .

Civilizaţia, societatea şi statutul cultural al adamiţilor se situau cu mult deasupra nivelului general al raselor evolutive ale Urantiei. Nu exista o civilizaţie comparabilă decât printre vechile colonii ale lui Van şi ale lui Amadon şi la adamsoniţi. Însă civilizaţia celui de-al doilea Eden avea o structură artificială — *ea nu rezultase dintr-o evoluţie* — şi, în consecinţă, fusese condamnată să degenereze până a ajuns la un nivel evolutiv natural.

Adam a lăsat în urma lui o mare cultură intelectuală şi spirituală, dar ea era săracă în aplicaţii mecanice, căci fiecare civilizaţie este limitată de resursele naturale disponibile, de geniile înnăscute, şi de suficient de mult răgaz pentru a asigura punerea în aplicare invenţiilor. Civilizaţia rasei violet era fondată pe prezenţa lui Adam şi a tradiţiilor primului Eden. După moartea lui Adam, şi pe măsură ce trecerea mileniilor slăbea tradiţiile, nivelul cultural al adamiţilor nu a încetat să scadă, până când s-a atins o stare de echilibru între popoarele din împrejurimi şi evoluţia naturală a capacităţilor culturale ale rasei violete.

Cu toate acestea, către anul 19.000 dinaintea erei creştine, adamiţii formau o adevărată naţiune numărând 4.500.000 de locuitori, şi răspândiseră deja milioane din descendenţii lor printre popoarele din împrejurimi.

## 3.PRIMELE EXPANSIUNI ALE ADAMIŢILOR

Rasa violetă a păstrat , timp de multe milenii, tradiţiile pacifiste ale Edenului, ceea ce explică lunga întârziere a adamiţilor în făptuirea cuceririlor teritoriale. Când au suferit de suprapopulaţie, în loc de a porni războiul pentru a se asigura mai multe teritorii, ei au trimis surplusul de locuitori lor ca învăţători la alte rase. Efectul cultural al acestor prime migraţii nu a fost trainic, dar absorbirea educatorilor, a comercianţilor şi a exploratorilor adamiţi a fortificat biologic popoarele înconjurătoare.

Unii adamiţi s-au îndreptat de timpuriu spre vest, către valea Nilului; alţii s-au dus spre est şi au pătruns în Asia, însă nu formau decât o minoritate. Mişcările în masă ale epocilor mai târzii s-au orientat în mare parte spre

nord şi de acolo spre vest. În ansamblu, aceasta a fost o înaintare treptată, dar necontenită, spre nord, majoritatea emigranţilor îndreptându-se către nord, apoi ocolind Mare Caspică şi intrând în Europa.

Cu circa 25.000 de ani în urmă, o mare parte din neamurile mai pure ale adamiţilor erau deja pe drumul lor de migrare către nord şi, pe măsură ce înaintau în această direcţie, ei deveneau tot mai puţin adamici. În final, după ce ocupaseră Turkestanul, ei se amestecaseră complet cu celelalte rase, mai ales cu nodiţii. Elementele pure de rasă violetă nu au pătruns adânc în Europa şi în Asia decât într-un număr foarte mic.

Între anul 30.000 şi anul 10.000 înaintea erei creştine, amestecurile rasiale care făceau epocă aveau loc în toată Asia sud-vestică. Locuitorii regiunilor înalte ale Turkestanului erau un popor viril şi viguros. La nord-vest de India, a supravieţuit o bună parte a culturii vremurilor lui Van. Iar mai la nord de aceste colonii, se conservaseră cei mai buni adoniţi primitivi. Şi amândouă aceste rase superioare în cultură şi în caracter au fost absorbite de adamiţii care se deplasau spre nord. Această amalgamare a condus la adoptarea multor idei noi; ea a facilitat progresul civilizaţiei şi a făcut să avanseze considerabil toate fazele artei, ale ştiinţei şi ale culturii sociale.

Când perioada migraţiilor adamice primitive a luat sfârşit, către anul 15.000 înaintea erei creştine, existau deja mai mulţi descendenţi ai lui Adam în Europa şi în Asia centrală decât oriunde altundeva în lume, chiar şi decât în Mesopotamia. Rasele albastre europene fuseseră în mare măsură impregnate. Ţările care astăzi se numesc Rusia şi Turkestan erau ocupate în toate regiunile lor meridionale de către un mare rezervor de adamiţi amestecaţi cu nodiţi, cu adamsoniţi şi cu sangici roşii şi galbeni. Europa de sud şi liziera mediteraneană erau locuite de o rasă mixtă de adoniţi şi de sangici — portocalii, verzi şi indigo — cu o înfăţişare de neam adamit. Asia Minoră şi câmpiile din centrul estic al Europei erau ocupate de triburi de predominanţă adonită.

O rasă mixtă de culoare, în mare măsură întărită de venirile din Mesopotamia, se menţinea şi se pregătea să preia ştafeta culturii pe cale de dispariţie din valea Eufratului. Popoarele negre s-au deplasat spre sudul Africii; la fel ca rasa roşie, ei erau virtual izolaţi.

Civilizaţia sahariană fusese dezmembrată de secetă, iar aceea a bazinului mediteranean de inundaţii. Rasele albastre nu reuşiseră încă să dezvolte o cultură avansată. Adoniţii erau încă risipiţi prin regiunile Asiei centrale şi prin cele arctice. Rasa verde şi cea portocalie fuseseră exterminate ca rase. Rasa indigo s-a îndreptat înspre sudul Africii unde a început lenta şi lunga ei degenerare rasială care a continuat vreme îndelungată.

Popoarele Indiei au rămas stagnante, cu o civilizaţie care nu vroia să progreseze. Oamenii galbeni şi-au consolidat posesiunile deţinute în Asia centrală. Oamenii bruni nu inauguraseră încă civilizaţia lor din insulele Pacificului din apropierea Asiei.

Aceste repartizări rasiale, asociate cu schimbările climatului, pregăteau scena lumii pentru inaugurarea erei andite a civilizaţiei Urantiei. Aceste prime migraţii s-au desfăşurat pe o perioadă de zece milenii, între anul 25.000 şi anul 15.000 înaintea erei creştine. Migraţiile ulterioare sau andite au avut loc între anul 15.000 şi anul 6.000 înaintea erei creştine.

Le-a trebuit atât de mult timp primelor valuri de adamiţi să traverseze Eurasia, încât au pierdut, pe parcursul drumului, o mare parte din cultura lor. Doar andiţii veniţi mai târziu s-au deplasat cu o rapiditate suficientă pentru a conserva cultura lor edenică la mari distanţe de Mesopotamia.

## 4.ANDIŢII

Rasele andite erau amestecurile primare ale rasei violet în linie directă şi ale nodiţilor, adăugându-se totodată popoarele evolutive. În general, ar trebui să ne gândim la andiţi ca având un procentaj de sânge adamic mai ridicat decât rasele moderne. În ansamblu, se foloseşte termenul 'andit' pentru a desemna popoarele care posedau de la o optime până la o şesime de ereditate violetă. Urantienii moderni, chiar şi cei din rasele albe nordice, conţin un procentaj net inferior din sângele lui Adam.

Toate primele popoare andite şi-au avut originea în regiunile adiacente Mesopotamiei cu peste douăzeci şi cinci de mii de ani în urmă şi erau constituite dintr-un amestec de adamiţi şi nodiţi. Cea de-a doua grădină era înconjurată de cercuri concentrice, în care locuitorii aveau din ce în ce mai puţin sânge violet, şi aici, la periferia acestui creuzet rasial, s-a născut rasa andită. Mai târziu, când adamiţii şi nodiţii migratori au pătruns în regiunile fertile ale Turkestanului, s-au amestecat rapid cu locuitorii lor superiori, şi amestecul rasial care a rezultat a extins, către nord, tipul andit.

Andiţii au fost, din toate punctele de vedere, cea mai bună rasă umană apărută pe Urantia după epoca apariţiei neamurilor de rasă pur violetă. Ei înglobau cea mai mare parte a tipurilor superioare de rămăşiţe

supravieţuitoare ale raselor adamite şi nodite şi, mai târziu, unele dintre vlăstarele cele mai bune ale oamenilor galbeni, albaştri şi verzi.

Aceşti primi andiţi nu erau arieni, ci prearieni. Ei nu erau albi, ci 'pre-albi'. Ei nu erau un popor occidental, dar nici unul oriental; ereditatea andită este cea care dă amestecului poliglot de rase aşa-zise albe acea omogenitate generală care a fost numită caucazoidă.

Liniile cele mai pure ale rasei violet păstraseră tradiţia adamică de căutare a păcii, care explică de ce primele deplasări rasiale aveau mai degrabă natura migraţiilor pacifice. Însă, pe măsură ce adamiţii se uneau cu nodiţii, care erau pe atunci o rasă războinică, descendenţii lor andiţi deveneau, pentru epoca lor, militariştii cei mai îndemânatici şi mai înzestraţi care au trăit vreodată pe Urantia. Deplasările mesopotamienilor au căpătat de acum înainte tot mai mult un caracter militar şi s-au apropiat tot mai mult de adevăratele cuceriri.

Andiţii erau aventuroşi; ei aveau porniri de rătăcitori. O sporire a neamului sangic sau andit a tins să îi stabilizeze. Însă, chiar şi aşa, urmaşii lor nu s-au oprit până ce nu au înconjurat globul şi nu au descoperit ultimele continente îndepărtate.

## 5.MIGRAŢIILE ANDITE

Cultura celei de-a doua grădini a persistat timp de douăzeci de mii de ani, însă ea a suferit un declin continuu până în anul 13.000 înaintea erei creştine, în care regenerarea preoţiei setite şi conducerea lui Amosad au inaugurat o eră strălucită. Valurile masive de civilizaţie care s-au răspândit mai târziu pe suprafaţa Eurasiei au urmat imediat marea renaştere a Grădinii, consecutivă numeroaselor uniuni ale adamiţilor cu nodiţii amestecaţi din împrejurimi pentru a forma poporul andit.

Aceşti andiţi au făcut noi progrese în Eurasia şi în Africa de Nord. De la Mesopotamia până la Sinkiang inclusiv, cultura andită era dominantă, şi migraţiile continue spre Europa erau constant compensate de noi sosiri din Mesopotamia. Dar nu se poate vorbi despre andiţii din Mesopotamia ca despre o rasă propriu-zisă până aproape de începutul migraţiilor finale ale descendenţilor micşti ai lui Adam. În această epocă, chiar şi rasele celei de-a doua grădini, au fost atât de amestecate, încât nu mai puteau fi considerate ca adamite.

Civilizaţia Turkestanului era constant reînsufleţită şi reîmprospătată de noile sosiri din Mesopotamia, şi în special de cavalerii andiţi veniţi mai târziu. Limba maternă aşa-zisă ariană era în curs de formare în ţinuturile înalte ale Turkestanului; ea era un amestec al dialectului andonic din acea regiune cu limbajul adamsoniţilor şi al andiţilor ulteriori. Multe dintre limbile moderne provin din acest limbaj primitiv al triburilor Asiei Centrale care au cucerit Europa, India şi partea superioară a câmpiilor Mesopotamiei. Acest idiom antic a dat limbilor occidentale toată acea similitudine care este numită ariană.

Către anul 12.000 înaintea erei creştine, trei sferturi din rasele andite ale lumii îşi aveau reşedinţa în nordul şi în estul Europei şi, când a avut loc exodul ulterior şi final din Mesopotamia, şaizeci şi cinci la sută din aceste ultime valuri de emigraţie au pătruns în Europa.

Andiţii au emigrat nu numai spre Europa, ci şi spre China de nord şi spre India, în timp ce numeroase grupuri au mers până la capătul pământului ca misionari, ca învăţători şi ca comercianţi. Ei au adus o contribuţie considerabilă grupurilor nordice ale neamurilor sangice sahariene. Totuşi, numai un mic număr de învăţători şi de comercianţi au pătruns în Africa ceva mai la sud de cursul superior al Nilului. Mai târziu, andiţii micşti şi egiptenii au coborât de-a lungul coastelor de est şi de vest ale Africii mult mai jos de ecuator, dar fără a atinge Madagascarul.

Aceşti andiţi erau cuceritorii aşa-zişi dravidieni, şi mai târziu arieni, din India, şi prezenţa lor în Asia centrală i-a înnobilat considerabil pe strămoşii turanienilor. Numeroşi indivizi ai acestei rase s-au dus în China, atât prin Sinkiang, cât şi prin Tibet, şi au adăugat calităţi dezirabile neamurilor chineze ulterioare. Din când în când, mici grupuri ajungeau până în Japonia, în Formosa, în India orientală şi în China de sud, dar foarte puţine au pătruns în aceste ultime câmpii pe drumul de coastă.

O sută treizeci şi doi de membri din această rasă s-au îmbarcat în Japonia pe o flotă de vase mici şi au ajuns în cele din urmă în America de Sud. Prin căsătorii mixte cu nativii Anzilor, ei au dat naştere predecesorilor conducătorilor ulteriori ai incaşilor. Ei au traversat Pacificul în mici etape, zăbovind pe numeroasele insule întâlnite în calea lor. Insulele Polineziei erau mai numeroase şi mai mari decât astăzi, şi aceşti andiţi marini, împreună cu câţiva tovarăşi de călătorie, au modificat biologic grupurile indigene în cursul tranzitului lor. Ca urmare a pătrunderii andite, numeroase centre înfloritoare de civilizaţie s-au dezvoltat pe aceste pământuri astăzi scufundate. Insula Paştelui a fost mult timp centrul religios şi administrativ al unuia dintre aceste grupuri

dispărute. Cu toate acestea, printre andiţii care au navigat pe Pacificul acestor timpuri îndepărtate, cei o sută treizeci şi doi menţionaţi au fost singurii care au ajuns vreodată pe continentul Americilor.

Migraţiile cuceritoare ale andiţilor s-au continuat până la ultimele lor dispersări între anul 8.000 şi anul 6.000 înaintea erei creştine. Când s-au răspândit în afara Mesopotamiei, ei au epuizat constant rezervele biologice ale pământului lor natal, în vreme ce popoarele din împrejurimi se întăreau considerabil. În fiecare naţiune în care au pătruns, ei au adus o contribuţie de umor, de artă, de aventură, de muzică şi de manufactură. Ei se pricepeau la domesticirea animalelor şi erau iscusiţi în agricultură. Cel puţin în epoca aceasta, prezenţa lor a ameliorat în general credinţele religioase şi practicile morale ale raselor mai vechi. Astfel, cultura Mesopotamiei s-a răspândit uşor în Europa, în India, în China, în Africa de Nord şi în insulele Pacificului.

## 6.ULTIMELE DISPERSĂRI ANDITE

Ultimele trei valuri andite s-au revărsat din Mesopotamia între anii 8.000 şi 6.000 dinaintea erei creştine. Aceste trei mari valuri de cultură au fost împinse afară din Mesopotamia de presiunea exercitată de triburile muntene în est şi de hărţuirea oamenilor câmpiilor de vest. Locuitorii văii Eufratului şi ai teritoriilor adiacente au plecat, în exodul lor final, în mai multe direcţii:

Şaizeci şi cinci la sută au pătruns în Europa pe drumul Mării Caspice, pentru a cuceri rasele albe pe cale de apariţie (amestecul oamenilor albaştri şi ai primilor andiţi) şi s-au contopit cu ele.

Zece la sută, cuprinzând un mare grup de preoţi sethiţi, au traversat înaltele ţinuturi elamite spre est până la platoul Iranului şi la Turkestan. Mulţi dintre descendenţii lor au fost ulterior împinşi în India împreună cu fraţii lor arieni din regiunile mai nordice.

Zece la sută dintre mesopotamieni au emigrat spre nord îndreptându-se apoi spre est pentru a intra în Sinkiang, unde s-au amestecat cu andiţii galbeni care trăiau acolo. Majoritatea urmaşilor bine înzestraţi ai acestei uniuni au pătruns mai târziu în China şi au contribuit mult la ameliorarea imediată a fracţiunii nordice a rasei galbene.

Zece la sută dintre andiţi au traversat Arabia şi au intrat în Egipt.

Cinci la sută dintre andiţi, aparţinând celei mai înalte culturi din regiunea de coastă de la gura Tigrului şi a Eufratului, au evitat să se căsătorească cu indivizii inferiori ai triburilor vecine şi au refuzat să-şi părăsească căminele. Acest grup a reprezentat supravieţuirea a numeroase filiaţii nodite şi adamite superioare.

Andiţii evacuaseră aproape în întregime această regiune către anul 6.000 înaintea erei creştine, deşi descendenţii lor, în mare măsură amestecaţi cu rasele sangice înconjurătoare şi cu andoniţii Asiei Minore, au fost prezenţi pentru a da o bătălie cu invadatorii din nord şi din est la o dată mult mai târzie.

Epoca culturală a celei de-a doua grădini a luat sfârşit prin înfiltrarea în creştere a neamurilor inferioare din împrejurimi. Civilizaţia s-a deplasat spre vest în valea Nilului şi a insulelor Mediteranei, unde a continuat să progreseze mult timp după ce sursa ei de origine din Mesopotamia degenerase. Afluxul fără control al neamurilor inferioare a pregătit calea pentru cuceririle ulterioare ale întregii Mesopotamii de către barbarii nordici, care au izgonit ceea ce rămăsese din neamurile mai înzestrate. Chiar şi într-o epocă mai recentă, restul de elemente culte erau încă iritate de prezenţa acestor invadatori ignoranţi şi grosolani.

## 7.INUNDAŢIILE DIN MESOPOTAMIA

Locuitorii de pe malurile fluviilor erau obişnuiţi cu inundaţiile survenite în anumite anotimpuri. Aceste revărsări periodice de ape erau evenimentele anuale ale vieţii lor. Dar şi alte pericole ameninţau Mesopotamia ca urmare a schimbărilor geologice treptate din nord.

Timp de mii de ani după scufundarea primului Eden, munţii din jurul coastei estice a Mediteranei şi aceia din nord-vestul şi nord-estul Mesopotamiei au continuat să se înalţe. Această ridicare a ţinuturilor înalte s-a accelerat foarte mult către anul 5.000 înaintea erei creştine, iar acest factor, adăugându-se căderilor de zăpadă considerabil sporite de pe munţii nordici, a cauzat în fiecare primăvară inundaţii fără precedent în valea Eufratului. Aceste inundaţii de primăvară s-au înrăutăţit de la an la an, astfel încât locuitorii regiunilor riverane au fost izgoniţi către ţinuturile înalte orientale. Timp de aproape o mie de ani, zeci de oraşe au fost practic abandonate din cauza extinderii acestor potopuri.

Cu aproape cinci mii de ani mai târziu, preoţii evrei, aflaţi în captivitate în Babilon, au căutat să urmărească până înapoi la Adam originea poporului evreu, şi au încercat mari dificultăţi în încadrarea

fragmentelor istoriei lor. Unul dintre ei a avut ideea de a renunţa la efort, de a lăsa lumea întreagă să se înece în slăbiciunea ei pe vremea potopului lui Noe, şi de a se găsi astfel într-o mai bună postură pentru a-i atribui direct, ca predecesor al lui Abraham, pe unul dintre cei trei fii supravieţuitori ai lui Noe.

Tradiţiile care relatează o epocă în care apele acopereau toată suprafaţa pământului sunt universale. Povestea unei inundaţii mondiale într-o epocă a vremurilor trecute este comună multor rase. Povestea biblică a lui Noe, a arcei şi a potopului este o născocire a preoţiei ebraice pe parcursul captivităţii ei în Babilon. Nu a existat niciodată un potop universal de când viaţa a fost stabilită pe Urantia. Singura dată când suprafaţa pământului a fost în întregime acoperită de ape a avut loc în timpul erelor arheozoice, înainte ca pământul să fi început să apară.

Noe a trăit însă cu adevărat; el era un viticultor din Aram, colonie fluvială lângă Erec. Din an în an, el a păstrat notele scrise privitoare la umflarea fluviului. El s-a acoperit de ridicol pe când străbătea amontele şi avalul fluviului, recomandând construirea tuturor caselor în lemn şi în formă de vapor, şi de a se urca, în fiecare noapte, la bord, toate animalele familiei în preajma sezonului inundaţiilor. El se ducea în fiecare an în coloniile riverane din vecinătate şi a avertizat locuitorii cu privire la data la care se producea creşterea apei. A venit în cele din urmă un an în care inundaţia anuală a fost considerabil mărită de puternice ploi, astfel încât umflarea subită a apelor a luat la vale tot oraşul său. Numai Noe şi familia din jurul lui au fost salvaţi de casa lor plutitoare.

Aceste inundaţii au încheiat dezmembrarea civilizaţiei andite. La sfârşitul acestei perioade diluviene, cea de-a doua grădină încetase să mai existe. Numai în sud şi printre sumerieni a mai subzistat o urmă din străvechea ei strălucire.

Se puteau regăsi, în aceste regiuni ale Mesopotamiei, precum şi la nord-est şi nord-vest, rămăşiţele acestei civilizaţii care se numără printre cele mai vechi. Există încă vestigii anterioare epocii Dalamatiei sub apele Golfului Persic. Cât despre primul Eden, el zace înghiţit sub extremitatea orientală a Mării Mediterane.

## 8.SUMERIENII — CEI DIN URMĂ ANDIŢI

Când ultima dispersare andită a spart armura biologică a civilizaţiei mesopotamiene, o mică minoritate a acestei rase superioare a rămas pe câmpiile ei natale de lângă gura fluviilor. Aceştia erau sumerienii; către anul 6.000 înaintea erei creştine, neamul lor devenise în mare măsură andit, deşi caracterul culturii lor a fost mai degrabă nodit şi ei rămăseseră ataşaţi tradiţiilor antice ale Dalamatiei. Cu toate acestea, aceşti sumerieni ai regiunilor de coastă au fost ultimii andiţi din Mesopotamia; însă, la această dată târzie, rasele mesopotamiene erau deja în întregime amestecate, după cum atestă tipurile de cranii care s-au găsit în mormintele acelei epoci.

În cursul perioadei inundaţiilor, s-a întâmplat ca Susa să cunoască marea ei perioadă de prosperitate. Primul mare oraş, sau oraşul de jos, a fost inundat, astfel încât al doilea, oraşul de sus, l-a succedat în rolul de cartier general al meseriilor specifice acelor vremuri. Mai târziu, când inundaţiile s-au diminuat, Ur a devenit centrul industriei olăritului. Cu circa şapte mii de ani în urmă, Ur se găsea pe Golful Persic. De atunci, depunerile aluviunilor fluviilor au prelungit pământul până la limitele lui actuale. Coloniile din aval au suferit mai puţin de pe urma inundaţiilor decât cele din amonte, pentru că lucrările lor de protecţie erau mai bune, iar gurile fluviilor deveneau mai largi.

Paşnicii cultivatori de cereale ai văilor Tigrului şi Eufratului fuseseră mult timp hărţuiţi de incursiunile barbarilor din Turkestan şi din platoul iranian. În această epocă, o invazie coordonată a văii Eufratului a fost provocată de seceta crescândă a păşunilor de pe pământurile înalte. Această invazie a fost cu atât mai gravă cu cât vânătorii şi păstorii din vecinătate posedau un mare număr de cai dresaţi. Faptul că posedau cai este ceea ce le-a dat o imensă superioritate militară asupra vecinilor lor bogaţi din sud. Într-un timp scurt, ei au invadat Mesopotamia, expulzând ultimele valuri de cultură, care s-au răspândit în toată Europa, în Asia occidentală şi în Africa de Nord.

Cuceritorii Mesopotamiei numărau, în rândurile lor, un mare număr din filiaţiile andite mai bune ale raselor mixte nordice din Turkestan, incluzând unele neamuri ale adamsoniţilor. Aceste triburi din nord, mai puţin evoluate, dar mai viguroase, au asimilat rapid şi de bună voie rămăşiţele civilizaţiei Mesopotamiei. Ele au format curând popoarele amestecate care se găsesc în valea Eufratului la începutul timpurilor istorice. Ele au reînsufleţit repede multe faze ale civilizaţiei muribunde a Mesopotamiei, adoptând artele triburilor din vale, precum şi o mare parte a culturii sumerienilor. Ele au căutat chiar să construiască un al treilea turn al Babelului, şi au adoptat mai târziu acest nume pentru a desemna naţiunea lor.

Când aceşti cavaleri barbari din nord-est au invadat toată valea Eufratului, ei nu au triumfat asupra supravieţuitorilor andoniţi care locuiau aproape de gura fluviului în Golful Persic. Sumerienii erau capabili să se apere datorită inteligenţei lor superioare, armelor mai bune şi vastului sistem de canale militare care se adăuga la planul lor de irigare prin iazuri comunicante. Ei formau un popor unit, pentru că aveau o religie colectivă uniformă. Au putut astfel să îşi menţină integritatea rasială şi naţională mult după ce vecinii lor din nord-vest au fost divizaţi în oraşe-stat izolate. Nici unul dintre aceste grupuri urbane nu a fost capabil să îi învingă pe sumerienii uniţi.

Invadatorii din nord au învăţat curând să aibă încredere în aceşti iubitori de pace vecini, şi să aprecieze aptitudinile lor de învăţători şi de administratori. Sumerienii au fost foarte mult respectaţi şi căutaţi ca învăţători în arte şi în industrie, în calitate de conducători comerciali şi civili de către toate popoarele din nord şi, de asemenea, de la Egipt în vest până la India în est.

După dezmembrarea primei confederaţii sumeriene, oraşele-stat care au supravieţuit au fost guvernate de către descendenţii apostaţi ai preoţilor sethiţi. Aceşti preoţi nu au primit numele de regi decât după ce au cucerit oraşele vecine. Regii citadini ulteriori nu au reuşit să formeze puternice confederaţii înaintea epocii lui Sargon, pentru că erau invidioşi pe zeii lor. Fiecare oraş credea că zeul său municipal era superior tuturor celorlalţi zei şi, în consecinţă, locuitorii refuzau să se supună unui conducător comun.

Sargon, preotul Kishului, a pus capăt acestei lungi perioade de slabe guvernări din partea preoţilor urbani. El s-a proclamat rege şi a pornit la cucerirea întregii Mesopotamii şi a câmpiilor învecinate. Pe moment, acesta a pus capăt oraşelor-state comandate şi tiranizate de către preoţi, unde fiecare oraş avea propriul său zeu municipal şi practica propriul său ceremonial.

După ruptura acestei confederaţii a Kishului, între oraşele văii a urmat o lungă perioadă de războaie neîncetate pentru supremaţie. Guvernarea s-a tot schimbat, sediul ei oscilând între Sumer, Akad, Erec, Ur şi Susa.

Cu circa 2.500 de ani înaintea erei creştine, sumerienii au suferit grave înfrângeri din partea suiţilor şi a guiţilor din nord. Lagas, capitala sumeriană construită pe dâmburile aluvionare, s-a prăbuşit. Erecul s-a menţinut treizeci de ani după căderea Akadului. În epoca stabilirii domniei lui Hamurabi, sumerienii fuseseră absorbiţi în masa semiţilor din nord, iar andiţii Mesopotamiei au fost şterşi din paginile istoriei.

Între anul 2.500 şi anul 2.000 dinaintea erei creştine, nomazii au comis toate felurile de excese, de la Atlantic până la Pacific. Neriţii au constituit izbucnirea finală a grupului caspic al descendenţilor mesopotamieni ai raselor andonite şi andite amestecate. Ceea ce barbarii nu au putut să facă pentru ruinarea Mesopotamiei, au reuşit să o înfăptuiască schimbările ulterioare ale climatului.

Aceasta este istoria rasei violete după epoca lui Adam, şi a soartei pământului lor natal dintre Tigru şi Eufrat. Civilizaţia lor străveche a decăzut din cauza emigrării elementelor superioare şi a imigrării vecinilor lor inferiori. Însă, cu mult înainte de cucerirea văii de către cavalerii barbari, cultura Grădinii s-a răspândit în mare măsură în Asia, în Africa şi în Europa, pentru ca acolo să producă fermenţii care au dat civilizaţia urantiană a secolului al douăzecilea.

[Prezentat de un Arhanghel din Nebadon.]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A III-A - ISTORIA URANTIEI

## CAPITOLUL 79 - EXPANSIUNEA ANDITĂ ÎN ORIENT

Asia este leagănul rasei umane. Pe o insulă din sud a acestui continent s-a întâmplat să se nască Andon şi Fonta; în ţinuturile înalte a ceea ce este acum Afghanistanul, descendentul lor Badonan a întemeiat un centru primitiv de cultură care a durat peste jumătate de milion de ani. Aici, în acest cămin oriental al rasei umane, popoarele sangice s-au diferenţiat de neamurile andonice, iar Asia a fost primul lor cămin, primul lor teren de vânătoare, primul lor câmp de luptă. Asia de sud-vest a văzut trecând civilizaţiile succesive ale dalamatienilor, ale nodiţilor, ale adamiţilor şi ale andiţilor; potenţialul civilizaţiei moderne s-a răspândit în toată lumea pornind de la aceste regiuni.

## 1.ANDIŢII TURKESTANULUI

Timp de peste douăzeci şi cinci de mii de ani, aproape până în anul 2.000 înaintea erei creştine, andiţii au fost preponderenţi în inima Eurasiei, cu toate că influenţa lor se diminua. În ţinuturile joase ale Turkestanului, andiţii au făcut o întoarcere spre vest în jurul lacurilor interioare către Europa; ei s-au infiltrat şi spre est, pornind de la ţinuturile înalte ale acestei regiuni. Turkestanul oriental (Sinkiang) şi, într-o mai mică măsură, Tibetul, au fost porţile antice prin care aceste popoare ale Mesopotamiei au pătruns în munţii care conduceau către ţinuturile nordice ale oamenilor galbeni. Infiltrarea andită în India a plecat din platoul Turkestanului spre Punjab, şi din păşunile Iranului prin Belucistan. Aceste migraţii primitive nu erau nicidecum cuceriri; ele reprezentau mai degrabă curentul continuu al triburilor andite care se infiltrau în India occidentală şi în China.

Timp de aproape cincisprezece mii de ani, centre de cultură mixte andite au subzistat în bazinul fluviului Tarim din Sinkiang, şi în sud pe platourile Tibetului, unde andiţii şi andoniţii erau foarte amestecaţi. Valea Tarimului era postul estic cel mai avansat al adevăratei culturi a andiţilor. Ei şi-au pus bazele coloniilor lor şi au intrat în relaţii comerciale pe de o parte în est, cu chinezii progresişti, şi pe de altă parte în nord, cu andoniţii. În această epocă, regiunea Tarimului era fertilă, iar ploile erau abundente. În est, Gobi era o vastă păşune deschisă, unde crescătorii de turme se transformau treptat în agricultori. Această civilizaţie a pierit când vânturile de ploaie şi-au schimbat direcţia spre sud-est, însă, la vremea ei, ea rivaliza chiar şi cu aceea a Mesopotamiei.

Către anul 8.000 înaintea erei creştine, ariditatea în uşoară creştere a platourilor înalte ale Asiei centrale a început să îi alunge pe andiţi spre fundurile văilor şi coastelor maritime. Această secetă nu numai că i-a împins spre văile Nilului, ale Eufratului, ale Indului şi ale Fluviului Galben, însă ea a provocat şi o nouă dezvoltare a civilizaţiei andite. Comercianţii au apărut în mare număr, şi au format o nouă clasă de oameni.

Când condiţiile climaterice le-au făcut vânatul puţin profitabil, andiţii migratori n-au urmat cursul evolutiv al raselor antice prin a deveni păstori. Comerţul şi viaţa citadină şi-au făcut atunci apariţia. Din Egipt, din Mesopotamia şi din Turkestan, până la fluviile Chinei şi ale Indiei, triburile cele mai civilizate au început să se grupeze în oraşele consacrate manufacturii şi comerţului. Adonia, situată lângă oraşul actual al Askhabadului, a devenit metropola comercială a Asiei centrale. Pe calea uscatului şi pe calea apei, comerţul cu pietre, cu metale, cu lemn, precum şi olăritul, au fost accelerate.

Însă seceta mereu crescândă a provocat treptat marele exod andit din ţinuturile din sudul şi din estul Mării Caspice. Fluxul migraţiei spre nord s-a inversat spre sud, iar cavalerii Babilonului au început să invadeze Mesopotamia.

Ariditatea în creştere a Asiei centrale a acţionat la rândul ei pentru a reduce populaţia şi a o face să fie mai puţin războinică. Când diminuarea ploilor în nord i-a obligat pe andoniţii nomazi să se îndrepte către sud, andiţii au pornit din Turkestan într-un formidabil exod. Aceasta a fost pătrunderea finală a aşa zişilor arieni în Levant şi în India. Ea a marcat apogeul lungii dispersări a descendenţilor micşti ai lui Adam, pe parcursul căreia toate popoarele asiatice şi cea mai mare parte a populaţiilor insulare ale Pacificului au fost ameliorate, într-o oarecare măsură, de către aceste rase superioare.

Astfel, în timp ce se răspândeau pe emisfera orientală, andiţii au fost deposedaţi de pământurile lor natale din Mesopotamia şi din Turkestan, căci această vastă deplasare a andoniţilor către sud a fost aceea care a diminuat prezenţa adamiţilor în Asia centrală până într-acolo încât să îi facă să dispară.

Însă, chiar şi în secolul al douăzecilea după Crist, se găsesc urme de sânge andit printre turanieni şi tibetani, după cum o atestă tipurile blonde care se întâlnesc ocazional în aceste regiuni. Analele chineze primitive descriu prezenţa nomazilor cu păr roşcat în nordul coloniilor paşnice de la Fluviul Galben, şi se păstrează încă picturi care reprezintă cu fidelitate prezenţa ambelor tipuri andit-blond şi mongol-brun în bazinul Tarimului de odinioară.

Ultima manifestare a geniului militar, acum dispărut, al andiţilor din Asia centrală a avut loc în anul 1200 al erei creştine când mongolii, sub comanda lui Gingis Han, au început cucerirea părţii majore a continentului asiatic. Ca şi andiţii de odinioară, aceşti războinici au proclamat existenţa 'unui singur Dumnezeu în ceruri'. Destrămarea rapidă a imperiului lor a întârziat mult timp raporturile culturale dintre Occident şi Orient, şi a dăunat mult dezvoltării conceptului monoteist în Asia.

## 2.CUCERIREA INDIEI DE CĂTRE ANDIŢI

India este singurul loc în care toate rasele Urantiei se găsesc amestecate, invazia andită adăugând ultima linie. Rasele sangice au luat naştere în ţinuturile înalte din nord-vestul Indiei. Membrii fiecărei rase, fără excepţie, au pătruns, la începutul lor, în subcontinentul Indiei, lăsând în urma lor amestecul de rase cel mai eterogen care a existat vreodată pe Urantia. India antică a acţionat ca un bazin de captare pentru rasele care migrau. Baza peninsulei era ceva mai îngustă decât acum, căci o mare parte a deltelor Indului şi a Gangelui sunt formate în cursul ultimilor cincizeci de mii de ani.

Toate primele amestecuri de rase din India constau dintr-o fuziune a raselor migratoare roşii şi galbene cu aborigenii adoniţi. Mai târziu, acest grup a fost slăbit de absorbirea celei mai mari porţiuni a populaţiilor verzi orientale, acum stinse, precum şi a unui mare număr de indivizi ai rasei portocalii; el a fost apoi uşor ameliorat de o acceptare limitată de oameni albaştri, dar a suferit extrem de mult când a asimilat un mare număr de membri ai rasei violete. Dar aşa zişii aborigeni ai Indiei nu prea sunt reprezentativi pentru aceste popoare primitive; ei formează mai degrabă liziera cea mai inferioară din sud şi din est, care nu a fost niciodată complet absorbită de andiţii primitivi şi nici de verii lor arieni apăruţi mai târziu.

Către anul 20.000 dinaintea erei creştine, populaţia occidentală a Indiei s-a impregnat deja cu sânge adamic, şi niciodată, în istoria Urantiei, nici un alt popor nu a combinat atâtea rase diferite. Însă este un caz nefericit că filiaţiile sangice secundare au predominat, şi a fost o adevărată calamitate faptul că atât oamenii albaştri cât şi cei roşii au fost atât de puţin numeroşi în acest creuzet rasial al trecutului îndepărtat; dacă ar fi avut un plus de filiaţii sangice primare, aceasta ar fi contribuit mult la înălţarea unei civilizaţii care ar fi putut să fie încă şi mai mare. Situaţia s-a dezvoltat după cum urmează: oamenii roşii s-au distrus unii pe alţii în Americi, oamenii albaştri s-au răspândit în Europa, iar primii copii ai lui Adam (precum şi partea cea mai mare a descendenţilor lor) nu prea şi-au manifestat dorinţa să se unească cu popoarele de culoare mai închisă, fie ele din India, din Africa, sau din oricare altă parte.

Către anul 15.000 dinaintea erei creştine, presiunea populaţiei în creştere din tot Turkestanul şi din tot Iranul a provocat prima emigrare de mare anvergură a andiţilor spre India. Timp de peste cincisprezece secole, aceste popoare superioare s-au revărsat înăuntru, prin traversarea ţinuturilor înalte ale Belucistanului, răspândindu-se în văile Indului şi ale Gangelui, deplasându-se lent înspre sudul Decanului. Această presiune andită dinspre nord-vest a alungat multe dintre neamurile inferioare din sud şi din est în Birmania şi în China de sud, dar nu suficient pentru a salva invadatorii de o anihilare rasială.

India nu a reuşit să îşi instituie hegemonia asupra Eurasiei, iar eşecul ei a fost în mare măsură o chestiune de topografie. Presiunea populaţiilor care veneau din nord nu a făcut decât să înghesuie majoritatea locuitorilor spre sud, ceea ce a suprapopulat teritoriile din ce în ce mai strâmte ale Decanului, înconjurat din toate părţile de mare. Dacă ar fi avut pământuri vecine care să le ofere loc de emigrare, popoarele inferioare ar fi fost expulzate în toate direcţiile, iar neamurile superioare ar fi întemeiat o civilizaţie mai evoluată.

De fapt, cuceritorii andiţi primitivi au făcut o încercare disperată pentru a-şi păstra identitatea şi pentru a stăvili mareea înghiţirii rasiale prin stabilirea de restricţii rigide cu privire la căsătoriile mixte. Cu toate astea, către anul 10.000 înaintea erei creştine, andiţii erau deja absorbiţi, dar masa întreagă a populaţiei fusese considerabil ameliorată de această absorbire.

Amestecurile de rase sunt totdeauna avantajoase, în sensul că ele favorizează varietatea de talente culturale şi contribuie la progresul civilizaţiei, însă, dacă elementele inferioare ale neamurilor rasiale predomină, reuşita nu durează mult timp. Nu se poate păstra o cultură poliglotă decât dacă filiaţiile superioare se reproduc cu o marjă de siguranţă suficientă în raport cu cele inferioare. Dacă inferiorii se reproduc fără restricţie, în timp ce superiorii îşi limitează progenitura, aceasta conduce infailibil la sinuciderea civilizaţiei culturale.

Dacă cuceritorii andiţi ar fi fost de trei ori mai numeroşi decât au fost în realitate, sau dacă ar fi alungat sau ar fi nimicit treimea mai puţin dezirabilă a locuitorilor amestecaţi din portocaliu, din verde şi din indigo, India ar fi devenit unul din polii conducători mondiali ai civilizaţiei culturale; ea ar fi atras atunci o parte mai mare a valurilor de emigrare mesopotamiene ulterioare, care s-au revărsat în Turkestan şi s-au îndreptat de acolo spre Europa prin nord.

## 3.INDIA DRAVIDIANĂ

Amestecarea cuceritorilor andiţi ai Indiei cu indigenii a produs în cele din urmă popoarele mixte numite dravidiene. Primii dravidieni, care erau mai puri, posedau o pricepere în realizările culturale, dar această calitate a slăbit continuu pe măsură ca ereditatea lor andită s-a atenuat progresiv. Iar acest fapt este cel care a condamnat

civilizaţia indiană în curs de naştere, cu aproape doisprezece mii de ani în urmă; dar infuzia de sânge al lui Adam, chiar şi în mică cantitate, a provocat o accelerare notabilă a dezvoltării sociale. Această rasă compusă a produs imediat civilizaţia care conţinea indivizii cei mai înzestraţi din câţi mai existau atunci pe pământ.

Nu cu mult după cucerirea Indiei, andiţii dravidieni şi-au pierdut contactele lor rasiale şi culturale cu Mesopotamia, dar legăturile au fost restabilite prin deschiderea ulterioară a liniilor maritime şi a rutelor caravanelor. Pe durata ultimelor zece milenii, India nu a pierdut niciodată în întregime contactul în vest cu Mesopotamia şi în est cu China, cu toate că barierele muntoase au favorizat foarte mult relaţiile cu Occidentul.

Cultura superioară şi tendinţele religioase ale popoarelor Indiei datează din primele timpuri ale dominaţiei dravidiene; ele se datorează în parte unui mare număr de preoţi sethiţi care au pătruns în India, atât în cursul primelor invazii andite cât şi în timpul invaziilor ariene ulterioare. Firul conducător al monoteismului care traversează istoria religioasă a Indiei pleacă deci de la învăţăturile adamiţilor din cea de-a doua grădină.

Încă din anul 16.000 înaintea erei creştine, o companie de o sută de preoţi sethiţi a pătruns în India, şi aproape că a reuşit să cucerească din punct de vedere religios jumătatea occidentală a acestui popor poliglot, dar religia lor nu s-a menţinut. În intervalul a cinci mii de ani, doctrina lor asupra Trinităţii Paradisului degenerase, devenind simbolul triunic al zeului focului.

Cu toate acestea, timp de peste şapte mii de ani, până la sfârşitul migraţiilor andite, statutul religios al locuitorilor Indiei a fost cu mult deasupra celui al restului pământului. În această epocă, India promitea să producă civilizaţia culturală, religioasă, filozofică şi comercială cea mai avansată din lume. Dacă andiţii nu ar fi fost complet înghiţiţi de popoarele din sud, probabil că acest ţel s-ar fi realizat.

Centrele dravidiene de cultură erau situate în văile fluviilor, în principal în cea a Indului şi a Gangelui, şi în Decan, de-a lungul celor trei mari fluvii care curgeau prin Strâmtorile Orientale spre mare. Coloniile lor, de-a lungul coastei maritime a Strâmtorilor Occidentale, şi-au datorat importanţa relaţiilor pe calea mării cu Sumeria.

Dravidienii au fost printre primele popoare care aveau să construiască oraşe şi să se lanseze, la o scară mare, în afaceri de import şi de export, atât pe cale terestră cât şi pe cale maritimă. Încă din anul 7.000 înaintea erei creştine, importante caravane de cămile făceau regulat călătoria spre îndepărtata Mesopotamie. Vapoarele dravidiene avansau de-a lungul coastei traversând Marea Arabică până la porturile sumeriene din Golful Persic, şi se aventurau pe apele Golfului Bengalului până în India orientală. Marinarii şi negustorii au importat un alfabet, precum şi arta scrierii.

Aceste relaţii comerciale au contribuit în mare măsură la diversificarea încă şi mai pronunţată a unei culturi deja cosmopolite, şi au provocat foarte devreme apariţia numeroaselor rafinamente, şi chiar a obiectelor de lux ale vieţii citadine. Când arienii, apăruţi mai târziu, au intrat în India, ei nu au recunoscut, în dravidieni, pe neamurile lor andite absorbite de rasele sangice, însă au găsit o civilizaţie bine dezvoltată. În ciuda limitărilor biologice, dravidienii au întemeiat o civilizaţie superioară, care a fost în mare măsură propagată în toată India, şi care a supravieţuit în Decan până în timpurile moderne.

## 4.INVAZIA INDIEI DE CĂTRE ARIENI

A doua pătrundere andită în India a fost invazia arienilor; ea sa extins pe o perioadă de aproape cinci sute de ani, la jumătatea celui de-al treilea mileniu dinaintea lui Crist. Această migraţie a marcat exodul final al andiţilor în afara căminului lor din Turkestan.

Primele centre ariene erau împrăştiate pe jumătatea nordică a Indiei, mai ales în nord-est. Aceşti invadatori nu au terminat niciodată cucerirea ţării, iar neglijenţa le-a cauzat ulterior pieirea. Minoritatea lor numerică i-a făcut vulnerabili absorbirii de către dravidienii din sud, care au invadat mai târziu toată peninsula, cu excepţia provinciilor himalayene.

Arienii nu au exercitat decât o foarte slabă acţiune rasială în India, dar nu şi în provinciile din nord. În Decan, influenţa lor a fost mai degrabă culturală şi religioasă decât rasială. Persistenţa mai prelungită de sânge aşa zis arian în India de nord nu se datorează numai prezenţei arienilor în număr mai mare în aceste regiuni, ci şi faptului că ei au fost reîntăriţi ulterior de alţi cuceritori, comercianţi şi misionari. Până la primul secol de dinainte de Crist, a fost o infiltrare continuă de sânge arian în Punjab, ultimul influx care însoţea campaniile militare ale elenilor.

În câmpia Gangelui, arienii şi dravidienii au sfârşit prin a se contopi şi au zămislit o înaltă cultură; acest centru a fost ulterior întărit de aporturile din nord-est care veneau din China.

În India, numeroase tipuri de organizaţii sociale au înflorit din când în când, mergând de la sistemele semi-democratice ale arienilor până la formele despotice şi monarhice de guvernare. Dar trăsătura cea mai caracteristică a societăţii a fost persistenţa marilor caste sociale instituite de arieni, în efortul lor de a-şi perpetua identitatea rasială. Acest sistem minuţios de caste a fost păstrat până în zilele noastre.

Dintre cele patru mari caste, toate, în afară de prima, au fost stabilite într-un efort inutil de a împiedica amalgamarea rasială a cuceritorilor arieni cu supuşii lor inferiori. Însă casta majoră, aceea de preoţi-învăţători, provenea de la sethiţi. Brahmanii secolului al douăzecilea al erei creştine sunt descendenţii culturali, în linie directă, ai preoţilor celei de-a doua grădini, cu toate că învăţăturile lor se deosebeau considerabil de cele ale iluştrilor lor predecesori.

Când arienii au pătruns în India, au adus cu ei conceptele lor asupra Deităţii, aşa cum fuseseră păstrate în ceea ce s-a mai rămas din tradiţiile religiei celei de-a doua grădini. Dar preoţii brahmani nu au fost niciodată capabili de a rezista forţei vii păgâne stabilite prin contactul brusc cu religiile inferioare ale Decanului după dispariţia rasială a arienilor. Marea majoritate a populaţiei a căzut deci în sclavia superstiţiilor înrobitoare ale religiilor inferioare. Aşadar, India nu a reuşit să producă înalta civilizaţie pe care timpurile cele mai îndepărtate o lăsaseră să se întrevadă.

Trezirea spirituală a celui de-al şaselea secol de dinainte de Crist nu a persistat în India; ea s-a stins treptat chiar înainte de invazia musulmană. Cu toate acestea, se poate ca într-o bună zi să se ivească un Gautama şi mai mare, pentru a conduce India în căutarea Dumnezeului Viu. Atunci lumea va observa rodirea potenţialului cultural al unui popor înzestrat rămas mult timp inert sub influenţa amorţitoare a unei viziuni spirituale neprogresiste.

Cultura are un fundament solid în baza biologică, dar castele singure nu puteau perpetua cultura ariană, căci religia, adevărata religie, este sursa indispensabilă de energie superioară care îndeamnă oamenii la stabilirea unei civilizaţii superioare, fondată pe fraternitatea umană.

## 5.OAMENII ROŞII ŞI OAMENII GALBENI

În timp ce istoria Indiei este aceea a cuceririi ei de către andiţi şi a absorbirii lor finale de către popoarele evolutive mai vechi, istoria Asiei orientale este, într-un mod mai special, aceea a sangicilor primari şi, în particular, aceea a oamenilor roşii şi a oamenilor galbeni. Aceste două rase au scăpat în mare măsură de amestecul cu filiaţia umilă a Neanderthalului, care i-a întârziat atât de mult pe oamenii albaştri din Europa, păstrând astfel potenţialul superior de tip sangic primar.

Oamenii Neanderthalului erau răspândiţi pe toată lărgimea Eurasiei, dar aripa lor orientală era cea mai contaminată de filiaţiile animale degradate. Aceste tipuri subumane au fost împinse iarăşi către sud de către al cincilea gheţar, aceeaşi calotă glaciară care a blocat atât de mult timp migrarea sangicilor spre Asia orientală. Când oamenii roşii s-au îndreptat către nord-est înconjurând ţinuturile înalte ale Indiei, ei au găsit Asia de nord-est scăpată de aceste tipuri subumane. Filiaţiile inferioare ale Neanderthalului au fost distruse sau izgonite de pe continent de triburile galbene care au emigrat ulterior, dar oamenii roşii au domnit suprem în Asia orientală timp de aproape o sută de mii de ani înainte de sosirea triburilor galbene.

În urmă cu peste trei sute de mii de ani , masa principală de oameni galbeni intra în China venind din sud, prin migrare, de-a lungul coastei maritime. În fiecare mileniu, ei pătrundeau din ce în ce mai adânc în interiorul ţinuturilor, însă ei nu au stabilit nici un contact cu fraţii lor tibetani migratori decât într-o epoci relativ recente.

Presiunea unei populaţii în creştere a determinat rasa galbenă, care se deplasa spre nord, să pătrundă în terenurile de vânătoare ale oamenilor roşii. Această încălcare, dublată de un antagonism rasial natural, a dus la ostilităţi în creştere, şi astfel a început lupta crucială pentru stăpânirea terenurilor fertile ale îndepărtatei Asie.

Povestea acestei bătălii milenare dintre rasa galbenă şi cea roşie este o epopee a istoriei Urantiei. Timp de peste două sute de mii de ani, aceste două rase superioare au purtat un război înverşunat şi neîntrerupt. În cursul primelor bătălii, oamenii roşii au avut, în general, avantajul de partea lor; expediţiile lor au făcut ravagii printre coloniile galbene. Însă oamenii galbeni erau elevi iscusiţi în arta războiului şi manifestau de timpuriu multă pricepere în convieţuirea în pace cu compatrioţii lor. Chinezii au fost primii care aveau să înţeleagă că forţa lor era în uniune. Triburile roşii au continuat să se bată între ele, şi au început în curând să sufere înfrângeri repetate din partea implacabililor agresori chinezi, care îşi urmau marşul lor neabătut către nord.

Acum o sută de mii de ani, triburile decimate ale rasei roşii se luptau cu spatele la zidul ultimului gheţar în retragere. Încă de când s-a ivit posibilitatea de a trece spre est prin istmul Bering, aceste triburi nu au întârziat să

părăsească malurile neospitaliere ale continentului asiatic. Acum sunt 85.000 de ani de când ultimii oameni roşii de rasă pură sunt plecaţi din Asia, dar lunga lor luptă a lăsat amprenta ei genetică asupra rasei galbene victorioase. Chinezii din nord, precum şi siberienii andoniţi, au asimilat multe din elementele neamurilor roşii, şi au avut foarte mult de câştigat.

Indienii Americii de Nord nu au intrat niciodată în contact nici măcar cu descendenţii andiţi ai lui Adam şi ai Evei, căci ei fuseseră deposedaţi de pământurile lor natale din Asia cu circa cincizeci de mii de ani înainte de sosirea lui Adam. În cursul epocii migraţiilor andite, filiaţiile roşii pure s-au răspândit pe suprafaţa Americii de Nord sub forma triburilor nomade, a vânătorilor care practicau şi agricultura într-o oarecare măsură. Aceste rase şi grupuri culturale au rămas aproape complet izolate de restul lumii, de la sosirea lor în Americi până la sfârşitul primului mileniu al erei creştine, când au fost descoperite de rasele albe din Europa. Până în vremea aceea, triburile nordice de oameni roşii nu văzuseră niciodată oameni de culoare mai apropiată de alb decât erau eschimoşii.

Rasa galbenă şi rasa roşie sunt singurele care au atins un înalt grad de civilizaţie independent de influenţa andiţilor. Cel mai vechi centru de cultură al amerindienilor a fost acel al lui Onamonalonton în California, dar, în anul 35.000 înaintea erei creştine, el era dispărut de mult timp. În Mexic, în America centrală şi în munţii Americii de Sud, civilizaţiile mai târzii şi mai durabile au fost întemeiate de o rasă de predominanţă roşie, care conţinea însă un amestec considerabil de oameni galbeni, roşii şi albaştri.

Aceste civilizaţii au fost produsele evolutive ale sangicilor, cu toate că un slab aport de sânge andit a ajuns şi în Peru. Cu excepţia eschimoşilor din America de Nord şi a unor andiţi polinezieni din America de Sud, popoarele din emisfera occidentală nu au avut nici un contact cu restul lumii până la sfârşitul primului mileniu al erei creştine. În planul original al Melchizedekilor pentru ameliorarea raselor Urantiei, fusese prevăzut ca un milion de descendenţi în linie directă din Adam să se ducă în Americi pentru a înnobila rasa roşie.

## 6.ZORII CIVILIZAŢIEI CHINEZE

La câtva timp după alungarea oamenilor roşii în America de Nord, chinezii în expansiune i-au alungat pe andoniţi din văile fluviale ale Asiei orientale, împingându-i spre nord, în Siberia, şi spre vest, în Turkestan, unde au intrat curând în contact cu cultura superioară a andiţilor.

În Birmania şi în peninsula Indochinei, culturile Indiei şi ale Chinei s-au amestecat şi au dat naştere civilizaţiilor succesive ale acestor regiuni. Rasa verde dispărută a persistat aici într-o mai mare proporţie decât oriunde altundeva în lume.

Multe rase diferite locuiau pe insulele Pacificului. În general, insulele din sud, care erau pe atunci mai mari, erau ocupate de neamuri având un mare procentaj de sânge verde şi indigo. Insulele din nord au fost stăpânite de andoniţi şi, mai târziu, de rase care conţineau o mare proporţie de viţă galbenă şi roşie. Strămoşii poporului japonez nu au fost izgoniţi de pe continentul Asiatic înainte de anul 12.000 înaintea erei creştine; ei au fost alungaţi de o puternică presiune din partea triburilor chineze nordice, care coborau spre sud de-a lungul coastei. Exodul lor final nu a rezultat atât din presiunea populaţiei, cât din iniţiativa unui şef, pe care ei au sfârşit prin a-l considera un personaj divin.

Ca şi popoarele Indiei şi ale Levantului, triburile victorioase ale rasei galbene şi-au stabilit primele lor centre de-a lungul mării şi în susul fluviilor. Coloniile de coastă au avut după aceea dificultăţi cu traiul, căci inundaţiile în creştere şi albia schimbătoare a fluviilor au făcut de nelocuit oraşele pământurilor joase.

Acum douăzeci de mii de ani, strămoşii chinezilor construiseră o duzină de mari centre de învăţământ şi de cultură primitive, îndeosebi de-a lungul Fluviului Galben şi al Fluviului Yang-Tse. Aceste centre au fost curând reîntărite de un curent constant de popoare mixte superioare care veneau din Sinkiang şi din Tibet. Emigranţii din Tibet spre valea fluviului Yang-Tse nu au fost tot atât de numeroşi ca în nord, iar centrele tibetane nu erau tot atât de avansate ca cele din bazinul Tarim, dar ambele mişcări au adus o anumită doză de sânge andit spre est în coloniile fluviale.

Superioritatea străvechii rase galbene se datora următorilor patru mari factori:

1.*Factorul genetic*. Spre deosebire de rudele lor de culoare albastră din Europa, rasa galbenă şi cea roşie scăpaseră amândouă, într-o mare măsură, de amestecul cu liniile umane degradate. Chinezii din nord, deja întăriţi de micile aporturi ale filiaţiilor superioare roşii şi andonice, au devenit curând beneficiarii unui aflux considerabil de sânge andit. Chinezii din sud nu au fost tot atât de favorizaţi în această privinţă. Ei suferiseră mult timp din cauza absorbirii prea multora dintre elementele rasei verzi, şi mai târziu au fost slăbiţi şi de

infiltrarea de mulţimi de neamuri inferioare izgonite din India de invazia dravidiano-andită. Există astăzi, în China, o deosebire clară între rasele din nord şi cele din sud.

2.*Factorul social*. Rasa galbenă a aflat de timpuriu de valoarea păcii dintre compatrioţi. Caracterul ei pacific i-a permis să îşi mărească populaţia până într-acolo încât să asigure răspândirea civilizaţiei ei printre milioane de indivizi. Între anul 25.000 şi 5.000 înaintea erei creştine, masa de oameni cea mai înalt civilizată a Urantiei se găsea în centrul şi în nordul Chinei. Oamenii galbeni au fost primii care aveau să realizeze o solidaritate rasială — primii care aveau să atingă o civilizaţie culturală, socială şi politică la scară mare.

Chinezii anului 15.000 dinaintea erei creştine erau militarişti agresivi; ei nu fuseseră slăbiţi de un respect excesiv pentru trecut; ei formau un corp compact de mai puţin de douăsprezece milioane de oameni care vorbeau toţi aceeaşi limbă. În cursul acestei perioade, ei au clădit o adevărată naţiune, mult mai unită şi mai omogenă decât uniunile lor politice din timpurile istorice.

3.*Factorul spiritual*. Pe parcursul erei migraţiilor andite, chinezii se numărau printre popoarele cele mai spirituale ale pământului. Îndelungata lor aderare la cultul Adevărului Unic proclamat de Singlangton i-a menţinut în avangarda celei mai mari părţi a celorlalte rase. Impulsul unei religii progresive şi avansate este adesea un factor decisiv al dezvoltării culturale. În timp ce India lâncezea, China îşi făcea drum înainte sub tonicul însufleţitor al unei religii al cărei adevăr era păstrat cu sfinţenie ca Deitate supremă.

Această adorare a adevărului a stimulat căutarea şi explorarea neînfricată a legilor naturii şi a potenţialului umanităţii. Chiar şi acum şase mii de ani, chinezii studiau mereu cu ardoare, şi îşi urmau cu dinamism căutarea lor după adevăr.

4.*Factorul geografic*. China este protejată la vest de munţi şi la est de Oceanul Pacific. Numai la nord era deschisă atacurilor; or, de la epoca oamenilor roşii până la sosirea descendenţilor ulteriori ai andiţilor, nordul Chinei nu a fost niciodată ocupat de nici o rasă agresivă.

Fără barierele muntoase şi fără declinul ulterior al culturii ei spirituale, rasa galbenă ar fi atras indubitabil către ea partea majoră a andiţilor care emigrau din Turkestan, şi ar fi dominat incontestabil, cu rapiditate, civilizaţia lumii.

## 7.ANDIŢII PĂTRUND ÎN CHINA

Cu circa cincisprezece mii de ani în urmă, andiţii, într-un număr considerabil, traversau trecătoarea Ti Tao şi se răspândeau în valea superioară a Fluviului Galben printre coloniile chineze din Kansou. În curând, ei au pătruns la est în Honan, unde se găseau coloniile cele mai progresive. Această infiltrare care venea din vest era cam pe jumătate andonită şi pe jumătate andită.

Centrele nordice de cultură, de-a lungul Fluviului Galben, fuseseră totdeauna mai progresive decât centrele sudice de pe Yang-Tse. În câteva mii de ani, după sosirea oamenilor superiori, chiar şi puţin numeroşi, coloniile Fluviului Galben se distanţaseră de satele Yang-Tseului. În raport cu fraţii lor din sud, ele atinseseră o poziţie culturală avansată, pe care au conservat-o mereu de atunci.

Andiţii erau în număr relativ restrâns, iar cultura lor nu era atât de superioară, însă amalgamarea cu ei a produs o filiaţie cu . Chinezii din nord au primit exact atâta sânge andit cât pentru a aprinde curiozitatea exploratoare febrilă atât de caracteristică a raselor albe nordice. Acest influx mai limitat de ereditate andită a adus mai puţine necazuri stabilităţii înnăscute a tipului sangic.

Valurile ulterioare de andiţi au adus cu ele anumite progrese culturale ale Mesopotamiei; aceasta este adevărat în special pentru ultimele valuri ale emigraţiei care venea din vest. Ele au ameliorat foarte mult practicile economice şi educative ale chinezilor din nord. Influenţa lor asupra culturii religioase a rasei galbene a fost efemeră, dar descendenţii lor au contribuit mult la o trezire spirituală ulterioară. Cu toate acestea, tradiţiile frumuseţii Edenului şi a Dalamatiei au influenţat tradiţiile chineze; legendele chineze primitive situează 'tărâmul zeilor' în occident.

Poporul chinez n-a început să construiască oraşe şi să se lanseze în manufactură decât după anul 10.000 dinaintea erei creştine, ca urmare a schimbărilor climatice din Turkestan şi a sosirii ultimilor imigranţi andiţi. Infuzia din acest sânge nou nu s-a realizat atât în scopul de a adăuga mai mult la civilizaţia oamenilor galbeni, cât pentru a stimula o nouă şi rapidă dezvoltare a tendinţelor latente ale filiaţiilor chineze superioare. De la Honan până la Shansi, potenţialele unei civilizaţii avansate au ajuns la maturitate. Prelucrarea metalelor, precum şi toate artele şi manufacturile, datează din acea epocă.

Similitudinile dintre anumite metode ale chinezilor şi ale mesopotamienilor primitivi pentru calcularea timpului, pentru astronomia şi administrarea guvernamentală s-au datorat relaţiilor comerciale dintre aceste două centre mult îndepărtate. Chiar şi pe vremea sumerienilor, negustorii chinezi călătoreau pe drumurile terestre care traversau Turkestanul, pentru a ajunge până în Mesopotamia. Aceste schimburi nu au fost unilaterale — valea Eufratului a beneficiat considerabil, la fel ca şi popoarele din câmpia Gangelui. Dar schimbările de climat şi invaziile nomade, în al treilea mileniu dinaintea erei creştine, au redus considerabil volumul comerţului care mergea pe urmele caravanelor Asiei centrale.

## 8.URMĂTOAREA CIVILIZAŢIE CHINEZĂ

În timp ce oamenii roşii sufereau din pricina purtării prea multor războaie, nu e cu totul greşit a spune că dezvoltarea structurală a Statului printre chinezi a fost întârziată de amploarea cuceririi Asiei de către ei. Ei aveau un mare potenţial de solidaritate rasială, care nu a reuşit să se dezvolte, deoarece îi lipsea stimulentul continuu pe care îl reprezenta pericolul mereu prezent al unei agresiuni venite din exterior.

Odată cu înfăptuirea cuceririi Asiei orientale, anticul Stat militar se dezintegra progresiv, iar războaiele trecutului au fost uitate. Din bătălia epică împotriva rasei roşii nu au persistat decât tradiţiile nedesluşite ale unei lupte antice contra poporului de arcaşi. Chinezii s-au orientat devreme către agricultură, ceea ce le-a sporit tendinţele pacifiste; în acelaşi timp, raportul oameni-sol era mult inferior celui normal pentru o regiune agricolă, ceea ce a contribuit la viaţa din ce în ce mai paşnică a ţării.

Conştiinţa înfăptuirilor trecute (întrucâtva diminuate în prezent), conservatorismul unui popor în marea sa majoritate agricol, precum şi o viaţă de familie bine dezvoltată, au dat naştere unei venerări a strămoşilor, care a culminat în obiceiul de a-i onora pe oamenii trecutului până într-acolo încât să frizeze adorarea. Un comportament foarte asemănător a prevalat printre rasele albe ale Europei timp de vreo cinci sute de ani după dezmembrarea civilizaţiei greco-romane.

Credinţa şi cultul 'Adevărului Unic' aşa cum erau date ca învăţătură de Singlangton nu au dispărut niciodată complet; însă, odată cu trecerea timpului, căutarea adevărurilor noi şi superioare a fost dominată de o tendinţă crescândă de a venera starea de lucruri deja stabilită. Geniul rasei galbene s-a abătut lent de la căutarea necunoscutului la păstrarea cunoscutului. Aceasta este raţiunea pentru care civilizaţia care progresase cel mai rapid din lume a ajuns să stagneze.

Între anul 4.000 şi anul 500 dinaintea erei creştine, reunificarea politică a rasei galbene a fost încheiată, dar uniunea culturală a centrului Yang-Tseului şi a Fluviului Galben fusese deja efectuată mai înainte. Această reunificare politică a grupurilor tribale mai târzii nu a fost lipsită de conflicte, dar stima populară pentru război a rămas redusă. Cultul strămoşilor, înmulţirea dialectelor şi absenţa înrolării pentru acţiunile militare, timp de mii şi mii de ani, îi făcuseră pe aceşti oameni extrem de paşnici.

Deşi rasa galbenă a eşuat în promisiunile ei de a dezvolta rapid un Stat evoluat, ea a avansat progresiv în realizarea artelor civilizaţiei, în special în domeniul agriculturii şi al horticulturii. Problemele hidraulice cu care se confruntau agricultorii din Shansi şi din Honan impuneau o cooperare colectivă pentru a fi rezolvate. Dificultăţile de irigaţie şi de conservare a solului au contribuit în mare măsură la dezvoltarea interdependenţei, cu promovarea corespunzătoare a păcii printre grupurile de fermieri.

Dezvoltările scrierii, precum şi punerea la punct a şcolilor, au contribuit curând la difuzarea cunoştinţelor la o scară până atunci neegalată. Dar natura stânjenitoare a sistemului de scriere ideografică a limitat numărul claselor instruite, cu toate că tiparul a apărut devreme. Mai presus de toate, procesul de nivelare socială şi de dezvoltare dogmatică religio-filozofică a continuat în pas grăbit. Dezvoltarea religioasă a venerării strămoşilor s-a complicat şi mai mult, printr-un val de superstiţii, care implicau adorarea naturii, însă vestigiile unui veritabil concept de Dumnezeu au rămas păstrate în cultul imperial al lui Shang-Ti.

Marea slăbiciune a venerării strămoşilor este aceea că ea încurajează o filozofie orientată spre trecut. Oricât de înţeleaptă ar putea fi spicuirea înţelepciunii din trecut, e o nebunie să se privească trecutul ca pe o sursă exclusivă a adevărului. Adevărul este relativ şi se amplifică; el *trăieşte* mereu în prezent, ajungând la noi expresii în fiecare generaţie de oameni — şi chiar în fiecare viaţă umană.

Marea forţă a venerării strămoşilor este valoarea pe care această atitudine o atribuie familiei. Stabilitatea şi persistenţa uimitoare ale culturii chineze sunt o consecinţă a rolului major acordat familiei, căci civilizaţia depinde direct de funcţionarea eficientă a familiei. În China, familia a atins o importanţă socială, şi chiar o semnificaţie religioasă, de care s-au apropiat şi alte câteva popoare.

Devotamentul filial şi loialitatea familială, pretinse de cultul în creştere al strămoşilor, a asigurat stabilirea relaţiilor familiale superioare şi a grupurilor familiale durabile, care împreună au facilitat dezvoltarea factorilor următori în păstrarea civilizaţiei:

1.Conservarea bunurilor şi a bogăţiei.

2.Punerea în comun a experienţei mai multor generaţii.

3.Educarea eficientă a copiilor în artele şi în ştiinţele trecutului.

4.Dezvoltarea unui puternic simţ al datoriei, înălţarea moralităţii şi creşterea sensibilităţii etice.

Perioada formatoare a civilizaţiei chineze, debutând cu sosirea andiţilor, se întinde până la marea deşteptare etică, morală, şi semi-religioasă, a celui de-al şaselea secol înainte de Crist. Şi tradiţia chineză păstrează istoria vagă a trecutului lor evolutiv; tranziţia de la familia matriarhală la familia patriarhală, stabilirea agriculturii, dezvoltarea arhitecturii, instaurarea industriei — toate acestea sunt prezentate succesiv. Mai mult decât orice altă relatare asemănătoare, această istorie prezintă, cu cea mai mare precizie, imaginea magnificei ascensiuni a unui popor superior, pornind de la nivelul barbariei. În cursul acestor vremuri, chinezii au trecut de la o societate agricolă primitivă la un organizare socială superioară, înglobând urbanizarea, manufactura, prelucrarea metalelor, schimburile comerciale, un guvern, scrierea, matematica, artele, ştiinţele şi tiparul.

Aşa a persistat peste secole această civilizaţie antică a rasei galbene. Sunt aproape patruzeci de mii de ani de când s-au făcut primele progrese importante în cultura chineză. Cu toate că au existat numeroase recesiuni, civilizaţia fiilor Hanului este cel mai aproape de a prezenta o imagine neîntreruptă de progres continuu, până în epoca secolului al douăzecilea al erei creştine. Rasele albe au avut o dezvoltare mecanică şi religioasă de ordin elevat, dar ele nu i-au depăşit niciodată pe chinezi în loialitatea familială, în etica colectivă, şi nici în moralitatea personală.

Această cultură străveche a contribuit mult la fericirea oamenilor. Milioane de fiinţe umane au trăit şi au murit, binecuvântate de aceste înfăptuiri. Vreme de secole, această mare civilizaţie s-a odihnit pe laurii trecutului, însă astăzi ea se deşteaptă pentru a reconsidera ţelurile transcendente ale existenţei umane şi a relua lupta continuă pentru un progres fără sfârşit.

[Prezentat de un Arhanghel din Nebadon.]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A III-A - ISTORIA URANTIEI

## CAPITOLUL 80 - EXPANSIUNEA ANDITĂ ÎN OCCIDENT

Deşi oamenii europeni albaştri n-au înfăptuit de unii singuri o mare civilizaţie culturală, ei au furnizat o bază biologică conţinând filiaţii impregnate de sânge adamic. Când în cele din urmă s-au amestecat cu invadatorii andiţi de mai târziu, ei au produs una dintre cele mai puternice rase capabile să atingă civilizaţia dinamică care avea să apară vreodată pe Urantia de la epoca rasei violete şi de la cea a Andiţilor care au succedat-o.

Popoarele albe moderne au încorporat liniile supravieţuitoare ale neamurilor adamice, care s-au amestecat cu rasele sangice ce includeau unele elemente roşii şi galbene, dar mai ales oameni albaştri. Toate rasele albe conţineau un procentaj considerabil de neamuri adonite originale, precum şi mai multe linii primitive nodite.

### 1.ADAMIŢII PĂTRUND ÎN EUROPA

Înainte ca ultimii nodiţi să fi fost alungaţi din valea Eufratului, mulţi dintre fraţii lor pătrunseseră în Europa ca aventurieri, ca învăţători, ca negustori sau ca războinici. În cursul primelor vremuri ale rasei violet, bazinul Mediteranei era protejat de strâmtoarea Gibraltarului, precum şi de puntea terestră a Siciliei. Chiar la începuturile lui, o parte a comerţului maritim a fost stabilită pe aceste lacuri interioare, unde oamenii albaştri din nord şi saharienii din sud i-au întâlnit pe nodiţii şi pe adamiţii din est.

În bazinul oriental al Mediteranei, nodiţii îşi instalaseră unul dintre centrele lor cele mai vaste de cultură şi, de acolo, ei pătrunseseră puţin şi în Europa meridională, dar mai ales în Africa de Nord. Sirienii nodiţi-adoniţi brahicefali au introdus foarte devreme olăritul şi agricultura în coloniile lor din delta Nilului, care se înălţa puţin câte puţin. De asemenea, ei au importat oi, capre, vite şi alte animale domestice, precum şi metode foarte mult îmbunătăţite pentru prelucrarea metalelor, căci Siria era pe atunci centrul acestei industrii.

Timp de peste treizeci de mii de ani, Egiptul a primit un flux constant de mesopotamieni, care veneau cu arta şi cultura lor îmbogăţind-o pe aceea din valea Nilului. Dar intrarea unui mare număr de saharieni a deteriorat considerabil străvechea civilizaţie aşezată de-a lungul Nilului, astfel încât Egiptul atinsese cu vreo cincisprezece mii de ani în urmă cel mai scăzut nivel cultural al lui.

Totuşi, în epocile primitive, migraţia adamiţilor spre vest nu prea a avut de întâmpinat obstacole. Sahara era o pajişte deschisă împânzită de crescători de animale şi de fermieri. Locuitorii ei nu s-au lansat niciodată în manufactură; şi nici constructori de oraşe nu au fost. Saharienii erau un grup indigo-negru, care comportau mari aporturi ale raselor verzi şi portocalii, pe atunci stinse. Ei au primit totuşi un volum foarte limitat de ereditate violetă înainte ca ridicarea scoarţei terestre şi schimbarea direcţiei vânturilor umede să risipească rămăşiţele acestei civilizaţii prospere şi paşnice.

Sângele lui Adam a fost diluat în cea mai mare parte a raselor umane, dar unele au primit mai mult decât altele. Rasele amestecate ale Indiei şi popoarele mai închise la culoare ale Africii nu prezentau atracţie pentru adamiţi. Ei s-ar fi amestecat de bună voie cu oamenii roşii, dacă aceştia din urmă nu ar fi fost atât de îndepărtaţi în America, şi ei erau într-un mod amical înclinaţi către oamenii galbeni, aceştia fiind însă la fel de greu accesibili în îndepărtata lor Asie. De aceea, când adamiţii erau împinşi de aventură şi de altruism, sau alungaţi din valea Eufratului, ei alegeau cu totul natural uniunea cu rasele albastre ale Europei. Oamenii albaştri, pe atunci dominanţi în Europa, nu aveau practici religioase respingătoare pentru primii emigranţi adamiţi, şi exista o mare atracţie sexuală între rasa violetă şi rasa albastră. Cei mai buni dintre oamenii albaştri considerau ca fiind o mare onoare permisiunea de a se căsători cu adamiţii. Fiecare bărbat albastru nutrea ambiţia de a deveni destul de abil şi destul de înzestrat artistic pentru a câştiga afecţiunea unei femei adamite, iar cea mai înaltă aspiraţie a unei femei albastre superioare era aceea de a primi omagiile unui adamit.

Lent, aceşti fii migratori ai Edenului se uneau cu tipurile superioare ale rasei albastre şi însufleţeau practicile lor culturale, în timp ce exterminau fără milă ce mai rămăsese din filiaţiile neamurilor Neanderthalului. Această tehnică de încrucişare a raselor, combinată cu eliminarea filiaţiilor inferioare, a produs cel puţin o duzină de grupuri viguroase şi progresiste de oameni albaştri superiori, iar voi aţi desemnat unul dintre ele cu numele de cro-magnon.

Din aceste motive, şi din multe altele, dintre care cel mai mic nu erau traseele de migraţie mai favorabile, primele valuri de cultură mesopotamiană s-au îndreptat aproape exclusiv către Europa. Acestea sunt împrejurările care au determinat antecedentele civilizaţiei europene moderne.

## 2.SCHIMBĂRILE CLIMATICE ŞI GEOLOGICE

Expansiunea iniţială a rasei violete în Europa a fost întreruptă de anumite schimbări climatice şi geologice mai degrabă bruşte. Cu retragerea câmpurilor de gheaţă nordice, vânturile care aduceau ploile s-au întors de la vest la nord, şi au transformat treptat vastele regiuni de păşuni deschise din Sahara într-un deşert arid. Această secetă a dispersat locuitorii marelui platou saharian; aceştia erau de talie mică, bruneţi cu ochii negri, dar dolicocefali.

Elementele mai pure indigo s-au dus spre sud, în pădurile Africii centrale, unde au şi rămas de atunci încoace. Grupurile cele mai amestecate s-au împrăştiat în trei direcţii; triburile superioare de la vest au emigrat în Spania, şi de acolo în părţile adiacente ale Europei; ele formau nucleul raselor mediteraneene ulterioare de bruneţi dolicocefali. Diviziunea cel mai puţin progresivă din estul platoului saharian a emigrat în Arabia şi, de acolo, prin Mesopotamia de nord şi prin India, până la îndepărtata insulă a Ceylonului. Grupul central s-a îndreptat spre nord şi spre est, până la valea Nilului, şi a pătruns în Palestina.

Acest substrat sangic secundar este ceea ce a sugerat un anumit grad de înrudire cu popoarele moderne răspândite de la Decan, trecând prin Iran şi prin Mesopotamia, până de-a lungul celor două ţărmuri nord şi sud ale Mediteranei.

Cam în epoca acestor schimbări de climat în Africa, Anglia s-a separat de continent, iar Danemarca s-a înălţat din mare, în timp ce strâmtoarea Gibraltarului, care proteja bazinul occidental al Mediteranei, s-a prăbuşit ca urmare a unui cutremur de pământ, ceea ce a înălţat rapid nivelul acestui lac intern până la acela al Oceanului Atlantic.

Curând după aceea, puntea terestră siciliana s-a scufundat, ceea ce a făcut Mediterana o singură mare legată din nou de Oceanul Atlantic. Acest cataclism al naturii a înghiţit sute de colonii, şi a cauzat cea mai mare pierdere de vieţi omeneşti prin inundaţie pe care a cunoscut-o vreodată istoria lumii.

Această surpare a bazinului mediteranean a restrâns imediat deplasările adamiţilor spre occident, în timp ce marea afluenţă a saharienilor i-a condus la căutarea, în nordul şi estul Edenului, de supape pentru suprapopulaţia lor. Pe măsură ce descendenţii lui Adam părăseau văile Tigrului şi ale Eufratului călătorind spre nord, ei întâlneau bariere muntoase şi Marea Caspică, care era pe atunci mai întinsă decât astăzi. Timp de multe generaţii, adamiţii s-au dăruit vânatului, creşterii de animale domestice şi culturii din jurul coloniilor lor răspândite pe tot cuprinsul Turkestanului. Acest popor magnific şi-a extins lent teritoriul în Europa, dar acum adamiţii pătrund în Europa prin est şi acolo găsesc cultura oamenilor albaştri în urmă cu mii de ani faţă de cea a Asiei, căci această regiune nu a avut aproape nici un contact cu Mesopotamia.

## 3.OMUL ALBASTRU DE CRO-MAGNON

Centrele antice ale culturii oamenilor albaştri erau situate de-a lungul tuturor fluviilor Europei, dar Somme este singurul care curge încă în albia pe care o urma în epoca preglaciară.

Noi vorbim de oamenii albaştri ca ocupând continentul european, însă existau zeci de tipuri rasiale. Chiar şi acum treizeci şi cinci de mii de ani, rasele albastre din Europa erau deja un popor foarte amestecat, care conţinea eredităţi de sânge roşu şi galben, în timp ce, în regiunile de coastă ale Atlanticului şi în acelea ale Rusiei actuale, el absorbise o doză considerabilă de sânge andonit, şi, spre sud, el fusese în contact cu popoarele sahariene. Ar fi însă zadarnică încercarea de a se enumera numeroasele grupuri rasiale.

Civilizaţia europeană a acestei prime perioade posterioare lui Adam a fost un amestec unic de vigoare şi de artă a oamenilor albaştri, cu imaginaţia creativă a adamiţilor. Oamenii albaştri formau o rasă foarte viguroasă, dar ei au degradat considerabil statutul cultural şi spiritual al adamiţilor. Le-a fost foarte greu acestora din urmă să îşi lase amprenta religiei lor asupra cro-magnoizilor, pentru că erau atât de mulţi aceia dintre ei care aveau tendinţa de a amăgi şi a ademeni pe tinerele fecioare. Timp de zece mii de ani, religia în Europa a rămas la un nivel foarte scăzut în comparaţie cu dezvoltările ei în India şi în Egipt.

Oamenii albaştri erau perfect cinstiţi în toate afacerile lor, şi feriţi de viciile sexuale ale adamiţilor amestecaţi. Ei respectau fecioria, şi nu practicau poligamia decât dacă războiul pricinuia o criză de bărbaţi.

Popoarele de Cro-Magnon erau o rasă curajoasă şi prevăzătoare. Ele menţineau, pentru copii, un sistem de educaţie eficient, la care participau ambii părinţi, iar serviciile copiilor mai vârstnici erau utilizate din plin. Fiecare copil era cu grijă instruit în întreţinerea cavernelor, să practice artele şi să cioplească silexul. Încă din anii tinereţii lor, femeile aveau o bună experienţă a muncilor gospodăreşti şi a unei agriculturi rudimentare, în timp ce bărbaţii erau vânători iscusiţi şi războinici curajoşi.

Oamenii albaştri erau vânători, pescari, culegători de hrană şi pricepuţi constructori de bărci. Ei făceau topoare din piatră, tăiau arbori şi construiau colibe din bârne parţial îngropate în pământ, şi acoperite cu piei. Unele popoare construiesc încă colibe asemănătoare în Siberia. Popoarele de Cro-Magnon din sud au trăit în general în peşteri şi în grote.

Pe durata rigorilor iernii, nu era ceva ieşit din comun ca santinelele lor să moară de frig pe când asigurau garda de noapte la intrările peşterilor. Ei erau curajoşi, dar, mai presus de toate, erau artişti; amestecul de sânge adamit a accelerat brusc imaginaţia lor creativă. Apogeul artei oamenilor albaştri a fost cu aproximativ cincisprezece mii de ani în urmă, înainte de epoca în care rasele cu epidermă mai întunecată la culoare au venit din Africa înspre nord, prin Spania.

Cu circa cincisprezece mii de ani în urmă, pădurile alpine au năpădit puţin câte puţin întinderi considerabile. Vânătorii europeni erau împinşi spre văile fluviilor şi spre ţărmurile mărilor de aceleaşi constrângeri climatice care transformaseră fericitele terenuri de vânătoare ale lumii în deşerturi sterpe şi aride. În aceleaşi perioade în care vânturile de ploaie începeau să bată spre nord, vastele pajişti europene deschise s-au acoperit de păduri. Aceste ample şi relativ bruşte modificări de climat, au făcut rasele Europei, care practicau vânătoarea pe spaţii libere, să se transforme în crescători de animale şi, într-o oarecare măsură, în pescari şi lucrători ai pământului.

Deşi din aceste schimbări rezultau unele progrese culturale, se produceau totuşi şi anumite regrese biologice. În timpul precedentei ere de vânătoare, membrii triburilor superioare se căsătoriseră cu prizonierii de război de tipul cel mai evoluat, şi îi distruseseră invariabil pe aceia pe care îi socoteau inferiori. Însă, când au început să instaleze coloniile şi să se lanseze în agricultură şi în comerţ, ei au căutat să-i cruţe pe cei mai mulţi dintre captivi mediocri pentru a-i păstra ca sclavi. Iar urmaşii acestor sclavi au fost aceia care, mai târziu, au degradat atât de mult întregul tip cro-magnon. Cultura a continuat să regreseze până în momentul în care a primit un nou impuls din Orient, când invazia finală şi masivă a mesopotamienilor a măturat Europa, absorbind rapid cultura şi tipul cro-magnon şi inaugurând civilizaţia raselor albe.

## 4.INVAZIILE EUROPEI DE CĂTRE ANDIŢI

Un flux constant de andiţi s-a revărsat în Europa, însă au fost şapte invazii majore, ultimii invadatori venind călare în trei valuri mari. Unii au intrat în Europa prin insulele Mării Egee şi au urcat în sus pe lunca Dunării, dar majoritatea primelor filiaţii mai pure au emigrat în Europa nord-vestică pe ruta din nord, care traversa păşunile Volgăi şi ale Donului.

Între a treia şi a patra invazie, o hoardă de andoniţi a pătruns în Europa prin nord, după ce a venit din Siberia pe fluviile ruse şi pe marea Baltică. Ea a fost imediat asimilată de triburile andite din nord.

Expansiunile iniţiale ale rasei violete mai pure au fost mult mai pacifiste decât acelea ale descendenţilor ei andiţi ulteriori, care erau semi-militari şi adorau cuceririle. Adamiţii erau paşnici, iar nodiţii, belicoşi. Uniunea acestor neamuri, după cum s-au contopit mai târziu cu rasele sangice, a produs andiţii, popor capabil şi agresiv, care a făcut adevărate cuceriri militare.

Cu toate acestea, calul a fost factorul evolutiv care a determinat dominaţia andiţilor în Occident. Calul a dat andiţilor care se răspândeau avantajul până atunci inexistent al mobilităţii, ceea ce a permis ultimelor grupuri de cavaleri andiţi să înainteze rapid de jur împrejurul Mării Caspice, pentru a invada întreaga Europă. Toate valurile anterioare ale andiţilor se deplasaseră atât de lent, încât avuseseră tendinţa să se spulbere de îndată ce se îndepărtau de Mesopotamia. Însă valurile ulterioare au avansat atât de rapid, încât au ajuns în Europa în grupuri coerente, care conservau într-o anumită măsură cultura lor superioară.

De zece mii de ani, toată lumea locuită, în afară de China şi de regiunea Eufratului, nu făcuse decât progrese culturale foarte limitate, când neobosiţii cavaleri andiţi şi-au făcut apariţia în cel de-al şaptelea şi al şaselea mileniu de dinaintea lui Crist. În timp ce se deplasau spre vest prin câmpiile Rusiei, asimilând cele mai bune elemente ale oamenilor albaştri şi exterminându-le pe cele mai puţin bune, ei s-au amestecat formând un singur popor. Ei au fost strămoşii raselor aşa-zise nordice, neamurile populaţiilor scandinave, germanice şi anglo-saxone.

Filiaţiile superioare albastre nu au întârziat să fie în cu totul asimilate de andiţi în toată Europa de nord. Numai în Laponia (şi într-o anumită măsură în Bretania) străvechii andoniţi au păstrat o asemănare de identitate rasială.

## 5.CUCERIREA EUROPEI DE NORD DE CĂTRE ANDIŢI

Triburile din Europa de nord se simţeau continuu întărite de un curent regulat de mesopotamieni care emigrau prin Turkestan şi prin sudul Rusiei. Când ultimele valuri ale cavaleriei andite au trecut peste Europa, existau deja, în această regiune, mai mulţi oameni purtători de sânge andit decât în tot restul lumii.

Timp de trei mii de ani, cartierul general militar al andiţilor din nord s-au aflat în Danemarca. Din acest punct central, au pornit valurile succesive de cucerire, ale cărui elemente şi-au pierdut treptat caracterul lor andit, şi au devenit din ce în ce mai albe de-a lungul secolelor, pe măsură ce s-a produs amestecul final al cuceritorilor mesopotamieni cu popoarele cucerite.

În timp ce oamenii albaştri fuseseră asimilaţi în nord şi sfârşiseră prin a sucomba în faţa incursiunilor cavalerilor albi care pătrundeau prin sud, triburile invadatoare ale rasei albe amestecate au întâmpinat o rezistenţă dârză şi prelungită din partea oamenilor de Cro-Magnon; însă inteligenţa superioară a rasei albe, precum şi rezervele ei biologice în constantă creştere, i-au permis să nimicească complet rasa mai veche.

Luptele decisive dintre oamenii albi şi oamenii albaştri s-au desfăşurat în valea Sommei. Acolo, floarea rasei albastre s-a opus cu îndârjire andiţilor care înaintau spre sud. Timp de peste cinci sute de ani, oamenii de cro-magnon şi-au apărat teritoriile cu succes, înainte de a ceda în faţa strategiei militare superioare a invadatorilor albi. Thor, comandantul victorios al armatelor din nord în bătălia finală de la Somme, a devenit eroul triburilor nordice albe, şi a fost mai târziu respectat ca un zeu de unele dintre ele.

Fortăreţele oamenilor albaştri care au rezistat cel mai mult timp se găseau în sudul Franţei, dar ultima mare rezistenţă militară a fost biruită de-a lungul Sommei. Cucerirea ulterioară a avansat prin pătrunderea comercială, prin împingerea populaţiei în lungul fluviilor şi printr-o succesiune continuă de căsătorii cu elementele albastre superioare, însoţită de o exterminare nemiloasă a celor inferioare.

Când consiliul tribal andit al bătrânilor andiţi hotăra prin judecată că un captiv inferior era inapt, el era predat preoţilor şamani în urma unei ceremonii complicate, iar aceştia îl însoţeau la fluviu unde îi dădeau, conform riturilor, iniţierea către 'fericitele teritorii de vânătoare' — înecul. Pe această cale, invadatorii albi din Europa au exterminat toate popoarele pe care le-au întâlnit şi care n-au fost rapid asimilate în propriile lor rânduri; astfel şi-au găsit sfârşitul oamenii albaştri — şi acest lucru s-a produs cu rapiditate.

Oamenii albaştri cro-magnoizi au constituit fundamentul biologic al raselor europene moderne, dar ei n-au supravieţuit decât în măsura în care au fost absorbiţi de viguroşii cuceritori de mai târziu ai ţinuturilor lor natale. Filiaţiile albastre au adus multă robusteţe şi vigoare fizică raselor albe din Europa, dar umorul şi imaginaţia popoarelor europene contopite proveneau de la andiţi. Această uniune între andiţi şi oamenii albaştri, din care au

provenit rasele albe nordice, a provocat o cădere imediată a civilizaţiei andite, o întârziere de natură tranzitorie. În cele din urmă, superioritatea latentă a acestor barbari nordici s-a manifestat şi a culminat în civilizaţia europeană de astăzi.

Către anul 5.000 înaintea erei creştine, rasele albe în evoluţie dominau toată Europa nordică, inclusiv nordul Germaniei, nordul Franţei şi Insulele Britanice. Europa centrală a fost controlată pentru o vreme de oamenii albaştri şi de andoniţii cu cap rotund. Aceştia din urmă au locuit mai cu seamă în valea Dunării şi nu au fost niciodată în întregime mutaţi de către andiţi.

## 6.ANDIŢII AFLAŢI DE-A LUNGUL NILULUI

De la epoca migraţiilor andite finale, cultura a fost în declin în valea Eufratului, iar centrul imediat al civilizaţiei s-a mutat în valea Nilului. Egiptul venea imediat după Mesopotamia în calitate de cartier general al grupului cel mai evoluat de pe pământ.

Valea Nilului a început să sufere de inundaţii cu puţin înaintea văilor Mesopotamiei, ducând-o însă mult mai bine. Acest contratimp iniţial al populaţiei a fost mai mult decât compensat de afluenţa constantă de emigranţi andiţi, astfel încât cultura Egiptului, cu toate că provenea în realitate din valea Eufratului, părea să-şi facă drum înainte. În anul 5.000 înaintea erei creştine, în timpul perioadei inundaţiilor din Mesopotamia, existau în Egipt şapte grupuri distincte de fiinţe umane, şi toate, în afară de unul, veneau din Mesopotamia.

Când s-a produs ultimul exod din valea Eufratului, Egiptul a avut marele noroc îi să primească pe mulţi dintre artiştii şi artizanii cei mai iscusiţi. Aceşti artizani andiţi se simţeau în întregime totul acasă, în sensul că ei erau foarte obişnuiţi cu viaţa fluvială, cu inundaţiile, cu irigaţiile şi cu anotimpurile secetoase. Ei apreciau poziţia adăpostită din valea Nilului, unde erau mult mai puţin expuşi atacurilor şi incursiunilor ostile decât pe malurile Eufratului. Ei au contribuit foarte mult la tehnica egiptenilor de prelucrare a metalelor. Ei prelucrau aici minereurile de fier care proveneau din muntele Sinai, în loc de cele din regiunile Mării Negre.

Egiptenii au reunit, de foarte devreme, divinităţile lor locale într-un elaborat sistem naţional de zei. Ei au dezvoltat o vastă teologie, şi aveau o preoţime numeroasă, dar greu de întreţinut. Mai mulţi şefi diferiţi au căutat să reînvie vestigiile primelor învăţături religioase setite, dar aceste eforturi au fost de scurtă durată. Andiţii au construit primele edificii de piatră din Egipt. Prima şi cea mai frumoasă dintre piramide a fost ridicată de Imhotep, un geniu andit al arhitecturii, pe vremea în care slujea ca prim ministru. Construcţiile anterioare fuseseră construite din cărămidă, şi deşi mai fuseseră construite edificii din piatră în diferite părţi ale lumii, acesta a fost primul în Egipt. Însă arta construirii a decăzut constant începând din epoca acestui mare arhitect.

Această strălucită perioadă de cultură a fost brusc întreruptă de războaiele interne de-a lungul Nilului, şi ţara a fost curând invadată, aşa cum fusese şi Mesopotamia, de către triburile inferioare venite din Arabia neospitalieră şi de către negrii din sud. Acest fapt a produs un declin continuu al progresului social vreme de peste cinci sute de ani.

## 8. ANDIŢII INSULELE MEDITERANEI

În cursul declinului culturii în Mesopotamia, o civilizaţie superioară a persistat, un timp, pe insulele Mediteranei orientale.

Către anul 12.000 dinaintea erei creştine, un strălucit trib de andiţi a migrat în Creta. Aceasta a fost singura insulă colonizată atât de devreme de către un grup atât de superior, şi au trecut aproape două mii de ani înainte ca descendenţii acestor marinari să se răspândească prin insulele vecine. Acest grup era compus din andiţi, de statură mică şi cu cap îngust, care se căsătoriseră cu nodiţii nordici din ramura vanită. Ei măsurau mai puţin de un metru optzeci în înălţime, şi fuseseră literalmente izgoniţi de pe continent de către semenii lor mai mari, dar inferiori. Aceşti emigranţi în Creta erau extrem de iscusiţi în arta ţesutului, a prelucrării metalelor, a olăritului, a cositoritului şi a întrebuinţării pietrei ca material de construcţie. Ei au început să scrie şi au continuat ca crescători de animale şi ca agricultori.

La aproape două mii de ani după colonizarea Cretei, un grup de descendenţi ai lui Adamson, de statură înaltă, au ajuns în Grecia prin insulele nordice venind aproape direct din căminul lor din ţinuturile înalte din

nordul Mesopotamiei. Aceşti strămoşi ai grecilor au fost conduşi către occident de către Sato, un urmaş direct al lui Adamson şi al Ratei.

Grupul care în cele din urmă s-a stabilit în Grecia se compunea din trei sute şaptezeci şi cinci de persoane alese şi superioare, care alcătuiau sfârşitul celei de-a doua civilizaţii a adamsoniţilor. Aceşti descendenţi îndepărtaţi ai lui Adamson cuprindeau filiaţiile cele mai valoroase ale raselor albe care îşi făceau apariţia pe atunci. Inteligenţa lor era de un ordin elevat şi, din punct de vedere fizic, ei erau cele mai frumoase exemplare de oameni din epoca primului Eden.

Curând, Grecia şi insulele Mării Egee au urmat Mesopotamiei şi Egiptului ca centru occidental al comerţului, artei şi culturii. Dar, aşa cum a fost anterior în Egipt, toată arta şi toată ştiinţa lumii egeene proveneau din Mesopotamia, cu excepţia culturii adamsoniţilor precursori ai grecilor. Toată arta şi geniul acestor popoare ulterioare sunt o moştenire directă a posterităţii lui Adamson, primul fiu al lui Adam şi al Evei, şi al extraordinarei lui a doua soţii, Rata, o fiică descendentă în linie neîntreruptă a purului stat major nodit al prinţului Caligastia. Nu este deci deloc de mirare că grecii au avut tradiţii mitologice cum că ei se coborau direct din zei şi din fiinţe supraumane.

Regiunea egeeană a trecut prin cinci stadii diferite de cultură, fiecare mai puţin spiritual decât cel precedent. Curând, ultima epocă a gloriei artistice s-a năruit sub greutatea mediocrilor descendenţi, rapid înmulţiţi, ai sclavilor dunăreni aduşi de generaţiile ulterioare ale grecilor.

În Creta, pe parcursul acestei epoci, *cultul mamei* a atins, la descendenţii lui Cain, cea mai mare reputaţie a lui. Acest cult a glorificat-o pe Eva prin adorarea 'marii mame'. Peste tot putea fi văzute reprezentări ale Evei. Mii de sanctuare publice au fost ridicate pe tot cuprinsul Cretei şi Asiei Minore. Acest cult al mamei a persistat până în epoca lui Crist şi a fost, mai târziu, încorporat în religia creştină primitivă sub forma glorificării şi a venerării Mariei, mama pământeană a lui Isus.

Către anul 6.500 înaintea erei creştine, se produsese un mare declin în moştenirea spirituală a andiţilor. Descendenţii lui Adam erau extrem de risipiţi, şi fuseseră virtual înghiţiţi de către rasele umane mai vechi şi mai numeroase. Această decadenţă a civilizaţiei andite, precum şi dispariţia criteriilor lor religioase, au lăsat rasele spiritual sărăcite ale pământului într-o stare deplorabilă.

Către anul 5.000 înaintea erei creştine, cele trei filiaţii cele mai pure ale descendenţilor lui Adam se găseau în Sumeria, în Europa de Nord, şi în Grecia. Toată Mesopotamia s-a deteriorat lent prin curentul de rase amestecate şi mai întunecate care s-au infiltrat prin Arabia. Venirea acestor popoare inferioare a contribuit mai mult la împrăştierea în depărtare a rămăşiţelor biologice şi culturale ale andiţilor. Plecând din toate părţile semilunii fertile, populaţiile cele mai aventuroase au mers către vest şi au împânzit insulele. Aceşti emigranţi au cultivat cereale şi legume, şi au adus cu ei animale domestice.

Către anul 5.000 înaintea erei creştine, o puternică armată de mesopotamieni progresişti au ieşit din valea Eufratului şi s-au instalat în insula Ciprului; această civilizaţie a fost măturată cu vreo două mii de ani mai târziu de hoardele barbare venite din nord.

O altă mare colonie s-a instalat pe ţărmul Mediteranei lângă poziţia ulterioară a Cartaginei. Pornind din Africa de Nord, un mare număr de andiţi au intrat în Spania şi s-au contopit, mai târziu, în Elveţia, cu fraţii lor plecaţi anterior din Insulele Egeene pentru a locui în Italia.

Când Egiptul a urmat Mesopotamia în declinul ei cultural, multe dintre familiile cele mai capabile şi cele mai evoluate, au fugit în Creta, ceea ce a ridicat treptat civilizaţia cretană, deja foarte avansată. Când sosirea grupurilor inferioare care veneau din Egipt a ameninţat ulterior civilizaţia Cretei, familiile cele mai cultivate s-au dus către vest, în Grecia.

Grecii nu erau doar mari învăţători şi mari artişti, ci au fost şi cei mai mari comercianţi şi colonizatori ai lumii. Înainte de a sucomba sub valul de inferioritate care a sfârşit prin a înghiţi arta şi comerţul lor, ei au reuşit să implanteze, în Occident, atât de multe avanposturi de cultură, încât o mare parte a progreselor iniţiale ale civilizaţiei greceşti a persistat la popoarele ulterioare din Europa de sud, iar un mare număr de descendenţi amestecaţi ai acestor adamsoniţi au fost încorporaţi în triburile de pe pământurile continentale adiacente.

## 8.ANDONIŢII DUNĂRENI

Andiţii din valea Eufratului au emigrat spre nord, în Europa, pentru a se contopi cu oamenii albaştri, şi spre vest, în regiunile mediteraneene, pentru a se amesteca cu rămăşiţele, ele înseşi mixte, ale saharienilor şi ale

oamenilor albaştri din sud. Aceste două ramuri ale rasei albe au fost şi sunt încă separate de muntenii brahicefali supravieţuitori ai triburilor andonite, care locuiseră mult timp în aceste regiuni centrale.

Aceşti descendenţi ai lui Andon erau dispersaţi în cea mai mare parte a regiunilor muntoase ale Europei centrale şi sud-estice. Ei au fost adesea întăriţi de către cei sosiţi din Asia Minoră, regiunea pe care ei o ocupau în număr considerabil. Hitiţii antici proveneau direct din neamul andonit; epiderma lor palidă şi capul lor mare erau tipice pentru această rasă. Această filiaţie s-a perpetuat la strămoşii lui Avraam, şi a contribuit mult la înfăţişarea caracteristică a acestor descendenţi ulteriori evrei; aceştia, deşi aveau o cultură şi o religie provenite de la andiţi, vorbeau o limbă foarte diferită. Limba lor era în mod distinct andonită.

Triburile care locuiau în casele construite pe piloni de consolidare sau pe diguri de lemn pe lacurile Italiei, ale Elveţiei şi ale Europei meridionale erau avanposturile în expansiune ale migraţiilor africane, egeene şi mai ales dunărene.

Dunărenii erau andoniţi, fermieri şi crescători de animale, intraţi în Europa prin Peninsula Balcanică, şi se deplasau lent către nord pe traseul văii Dunării. Ei practicau olăritul şi cultivau pământul, preferând să trăiască în văi. Colonia cea mai nordică a Dunărenilor era în Liege, în Belgia. Aceste triburi s-au degradat rapid pe măsură ce s-au îndepărtat de centrul şi de izvorul culturii lor. Cele mai frumoase vase de lut ale lor au fost fabricate de primele colonii.

Dunărenii practicau cultul mamei ca urmare a influenţei misionarilor Cretei. Aceste triburi s-au contopit, mai târziu, cu grupul de marinari andoniţi care au venit pe vase de pe coasta Asiei Minore şi care erau, de asemenea, adoratori ai mamei. O mare parte a Europei centrale a fost astfel colonizată de timpuriu de către tipuri mixte de rase albe brahicefale, care practicau cultul mamei şi ritul religios al incinerării morţilor, căci adepţii cultului mamei aveau obiceiul să-şi ardă morţii în bordeie din piatră.

## 9.CELE TREI RASE ALBE

Amestecurile rasiale, în Europa, către sfârşitul migraţiilor andite, au alcătuit gruparea următoare de trei rase albe:

1.*Rasa albă din nord*. Această rasă aşa-zisă nordică era în esenţă compusă din oameni albaştri, la care se adăugau andiţii, dar care conţinea şi o cantitate considerabilă de sânge andonit, cu cantităţi mai mici de sânge roşu şi galben sangic. Rasa albă de nord îngloba astfel cele patru neamuri umane cele mai dezirabile, dar ereditatea ei majoră venea de la oamenii albaştri. Nordicul primitiv tipic era dolihocefal, mare şi blond; dar, cu mult timp în urmă, această rasă s-a contopit în întregime cu toate ramurile oamenilor albi.

Cultura primitivă a Europei găsită de invadatorii nordici era aceea a dunărenilor care regresau, contopiţi cu oamenii albaştri. Cultura nordic-daneză şi aceea a danubienilor andoniţi s-au întâlnit şi au fuzionat pe Rin, după cum atestă existenţa a două grupuri rasiale în Germania contemporană.

Nordicii au continuat comerţul cu chilimbar de pe coasta baltică, stabilind un mare negoţ cu brahicefalii văii Dunării prin Pasul Brener. Contactul extins cu dunărenii i-a făcut pe aceşti oameni din nord să practice cultul mamei, şi, timp de milenii, incinerarea morţilor a fost aproape universală în Scandinavia. Aceasta explică de ce nu s-au putut găsi oseminte ale albilor din rasa primitivă, deşi fuseseră îngropaţi prin toată Europa — nu se găseşte decât cenuşa lor în urne de piatră sau de argilă. Aceşti oameni au construit, de asemenea, locuinţe; ei nu au locuit niciodată în grote. Aceasta explică totodată raritatea dovezilor culturii primitive a albilor, cu toate că tipul cro-magnon mai vechi s-a conservat mai bine acolo unde a fost zidit ermetic, în siguranţă, în peşteri şi în grote. Oricare ar fi situaţia, se găseşte în Europa, la un moment dat, o cultură primitivă a dunărenilor care degenerau şi a oamenilor albaştri, şi apoi, fără tranziţie, a apărut omul alb, mult superior.

2.*Rasa albă centrală*. Cu toate că grupul conţine filiaţii albastre, galbene şi andite, el este predominant andonit. Aceste popoare sunt brahicefale; oamenii au tenul închis, sunt scunzi şi îndesaţi. Ei se găsesc între rasele nordice şi mediteraneene ca o pană a cărei bază se afla în Asia şi vârful pătrundea în estul Franţei.

Timp de aproape douăzeci de mii de ani, andoniţii fuseseră împinşi tot mai departe spre nordul Asiei centrale de către andiţi. Către anul 3.000 înaintea erei creştine, seceta în creştere i-a adus pe andoniţi înapoi în Turkestan. Această înaintare andonită spre sud a continuat timp de mai multe mii de ani, divizându-se în jurul Mării Caspice şi al Mării Negre, şi pătrunzând în Europa în acelaşi timp prin Balcani şi prin Ucraina. Această invazie includea grupurile rămase din descendenţii lui Adamson. În cursul ultimei jumătăţi a perioadei de invazie, ea a adus un număr considerabil de andiţi iranieni, precum şi numeroşi descendenţi ai preoţilor sethiţi.

Către anul 2.500 înaintea erei creştine, înaintarea andoniţilor spre occident a atins Europa. Această invadare a întregii Mesopotamii, a Asiei Minore şi a bazinului Dunării de către barbarii dealurilor Turkestanului a constituit cel mai grav şi cel mai durabil regres al culturii care a fost înregistrat până atunci. Aceşti invadatori au 'andonizat' net caracterul raselor Europei centrale, care, de atunci, au rămas mereu caracteristic alpine.

3.*Rasa albă de sud*. Această rasă mediteraneană brună era formată dintr-un amestec de andiţi şi oameni albaştri, cu mai puţine filiaţii andonite decât în nord. Acest grup a absorbit de asemenea, prin saharieni, o cantitate considerabilă de sânge sangic. Mai recent, această ramură meridională a rasei albe a primit aportul puternicelor elemente andite care veneau de la Mediterană orientală.

Regiunile de coastă ale Mediteranei nu au abandonat totuşi popoarele andiţilor înaintea epocii marilor invazii ale nomazilor, către anul 2.500 înaintea erei creştine. Transporturile şi comerţul pe calea uscatului au fost aproape întrerupte în timpul secolelor în care nomazii au invadat districtele Mării Mediterane orientale. Această interferenţă cu transporturile terestre a determinat marea expansiune a transporturilor şi a comerţului maritime. Negoţul mediteranean pe calea mării era în plină activitate cu circa patru mii cinci sute de ani în urmă. Această dezvoltare a traficului maritim a determinat expansiunea bruscă a descendenţilor andiţilor în toate teritoriile de coastă ale bazinului mediteranean.

Aceste amestecuri rasiale au pus fundamentele rasei sud-europene, cea mai amestecată dintre toate. Din această epocă, rasa a suferit încă noi încorporări, îndeosebi prin popoarele albastre-galbene-andite din Arabia. De fapt, rasa albă mediteraneană este atât de contopită cu popoarele din vecinătate, încât este practic de nedistins ca tip separat, însă, în general, membrii ei sunt mici, dolicocefali şi bruni.

În nord, andiţii i-au eliminat pe oamenii albaştri prin războaie şi prin căsătorii, dar aceştia au supravieţuit în mai mare număr în sud. Bascii şi berberii reprezentau supravieţuirea celor două ramuri ale acestei rase, dar chiar şi aceste popoare sunt cu totul amestecate cu saharienii.

Acesta era tabloul amestecului de rase prezentat de Europa centrală cu circa 3.000 de ani înaintea erei creştine. În ciuda greşelii adamice parţiale, încrucişările avuseseră totuşi loc între tipurile de oameni superiori.

Urma Epoca Bronzului, după aceea a Pietrei Cioplite. În Scandinavia, era deja Epoca Bronzului asociată cu cultul mamei. În Franţa meridională şi în Spania, era Epoca Pietrei Cioplite, asociată cu cultul Soarelui. Aceasta a fost epoca în care s-au construit templele soarelui circulare şi fără acoperiş. Rasele albe europene erau constructori energici, cărora le făcea plăcere să ridice mari pietre care serveau drept memoriale soarelui, aşa cum au făcut mai târziu descendenţii lor în Stonehenge. Obiceiul cultului soarelui marchează această epocă ca pe o mare perioadă a agriculturii în Europa meridională.

Superstiţiile acestei ere relativ recente ale adorării soarelui persistă încă şi astăzi în obiceiurile populare ale Bretaniei. Deşi sunt creştinaţi de peste 1.300 de ani, bretonii păstrează încă amulete ale Epocii Pietrei Cioplite pentru a îndepărta ochiul rău. Ei ţin încă 'pietre de trăsnet' în coşurile caselor lor pentru a se proteja de fulger. Bretonii nu s-au contopit niciodată cu nodiţii scandinavi. Ei sunt supravieţuitorii locuitorilor originali andoniţi ai Europei occidentale, contopiţi cu neamurile mediteraneene.

Este greşit să se încerce clasificarea popoarele albe în nordice, alpine şi mediteraneene. Au existat, în ansamblu, prea multe amestecuri pentru a permite asemenea grupări. La un moment dat, rasa albă s-a divizat destul de net în clase ale acestui ordin, dar amestecurile foarte extinse s-au produs de atunci, şi nu a mai fost posibil să se identifice clar demarcaţiile. Nici chiar în anul 3.000 înaintea erei creştine, grupurile sociale antice nu formau mai mult o rasă unică decât locuitorii actuali ai Americii de Nord.

Culturile europene au continuat, timp de 5.000 de ani, să crească precum şi, într-o anumită măsură, să se amestece, dar bariera limbajelor a împiedicat deplina reciprocitate a schimburilor dintre diversele naţiuni occidentale. În cursul secolului trecut, aceste culturi au avut cea mai bună ocazie de a se contopi în populaţia cosmopolită a Americii de Nord. Viitorul acestui continent va fi determinat de calitatea factorilor rasiali pe care evoluţia îi va lăsa introduşi în aceste populaţii prezente şi viitoare, şi de nivelul culturii sociale care se va menţine.

[Prezentat de un Arhanghel din Nebadon.]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A III-A - ISTORIA URANTIEI

## CAPITOLUL 81 - DEZVOLTAREA CIVILIZAŢIEI MODERNE

Independent de suişuri şi de coborâşuri în eşecul planurilor proiectate pentru ameliorarea lumii în misiunile lui Caligastia şi ale lui Adam, evoluţia organică fundamentală a speciei umane a continuat să antreneze rasele înainte pe scara progresului uman şi a dezvoltării rasiale. Este posibil să se întârzie evoluţia, dar nu să se şi oprească.

Membrii rasei violete au fost mai puţin numeroşi decât s-a prevăzut, dar influenţa lor, de la epoca lui Adam, a produs, în civilizaţie, un avans care a depăşit cu mult progresul pe care umanitatea l-a putut înfăptui în cursul întregii ei existenţe anterioare de aproape un milion de ani.

## 1.LEAGĂNUL CIVILIZAŢIEI

Timp de circa treizeci şi cinci de mii de ani după epoca lui Adam, leagănul civilizaţiei s-a aflat în Asia de sud-vest, extinzându-se către est şi uşor către nord, de la valea Nilului, prin Arabia de nord şi prin Mesopotamia, până în Turkestan inclusiv. *Climatul* a fost factorul decisiv al stabilirii civilizaţiei în această zonă.

Marile schimbări climatice şi geologice în Africa de Nord şi în Asia occidentală sunt cele care au pus capăt migraţiilor iniţiale ale adamiţilor, împiedicându-le trecerea către Europa, ca urmare a extinderii Mediteranei, şi abătând curentul migraţiei spre nord şi spre est în direcţia Turkestanului. În epoca în care se desăvârşesc aceste înălţări de terenuri şi schimbări climatice corespondente, cu circa 15.000 de ani înainte de Isus Crist, civilizaţia ajunsese, în întreaga lume, la un punct mort, în afară de fermenţii culturali şi de rezervele biologice ale Andiţilor. Aceştia se aflau închişi la est de către munţii Asiei şi la vest de către pădurile care se tot extindeau.

Evoluţia climatică este acum pe cale să reuşească acolo unde toate celelalte eforturi eşuaseră, adică, să îi constrângă pe eurasiatici să abandoneze vânătoarea în favoarea meseriei mai civilizate de creştere a animalelor şi a agriculturii. Evoluţia este poate lentă, dar ea este teribil de eficientă.

Primii agricultori foloseau în general sclavii, şi, în consecinţă, ţăranii au fost odinioară dispreţuiţi de către vânători şi de către crescătorii de animale. Timp de milenii, s-a considerat cultivarea solului ca pe o ocupaţie subalternă, de unde şi ideea că lucrul pământului este un blestem, deşi el este cea mai mare dintre toate binecuvântările. Chiar şi în epoca lui Cain şi a lui Abel, sacrificiile vieţii pastorale erau încă ţinute la mai mare respect decât ofrandele agriculturii.

Oamenii au evoluat, în general, de la starea de vânători la aceea de cultivatori, cu o eră de tranziţie a creşterii de turme, şi asta a fost la fel de adevărat la andiţi; s-a întâmplat însă şi mai adesea ca toate constrângerile evolutive ale schimbărilor climatice să determine triburi întregi să treacă direct de la starea de vânători la aceea de cultivatori prosperi. Totuşi, acest fenomen de trecere imediată de la vânătoare la agricultură nu s-a produs decât în regiunile unde amestecul rasial comporta o foarte puternică proporţie de sânge violet.

Observând încolţirea grăunţelor accidental umezite sau puse în morminte ca hrană pentru cei decedaţi, popoarele evolutive (mai ales chinezii) au învăţat devreme să planteze seminţele şi să strângă recoltele. Însă, în toată Asia de sud-vest, de-a lungul aluviunilor fluviale fertile şi al câmpiilor adiacente, andiţii au pus în aplicare tehnicile agricole ameliorate care fuseseră moştenite de la strămoşii lor, pentru care cultivarea pământului şi grădinăritul fuseseră principala ocupaţie în interiorul limitelor celei de-a doua grădini.

Timp de mii de ani, descendenţii lui Adam cultivaseră, în toate ţinuturile înalte ale bordurii superioare a Mesopotamiei, varietăţi de grâu şi de orz ameliorate în Grădină. Descendenţii lui Adam şi ai lui Adamson s-au întâlnit, au făcut comerţ şi s-au frecventat din punct de vedere social.

Aceste schimbări forţate în condiţiile de viaţă sunt cele care au determinat o atât de mare proporţie a rasei umane să practice un regim alimentar omnivor. Combinarea grâului, a orezului şi a legumelor cu carnea animalelor din turmele lor a marcat un mare pas înainte în sănătatea şi în vigoarea acestor popoare antice.

## 2.UNELTELE CIVILIZAŢIEI

Creşterea culturii umane este fondată pe dezvoltarea uneltelor civilizaţiei, iar uneltele pe care oamenii le utilizau pentru a ieşi din starea de sălbatici s-au dovedit eficiente exact în măsura în care eliberau mâna de lucru umană pentru sarcini mai elevate.

Voi care trăiţi astăzi într-un cadru modern de cultură care tocmai se naşte şi de început al progresului în treburile sociale, voi cei care dispuneţi chiar şi de ceva timp liber pentru a vă *gândi* la societate şi la civilizaţie, nu pierdeţi din vedere faptul că strămoşii voştri primitivi nu au avut decât foarte puţin sau chiar nici un pic de răgaz susceptibil de a fi consacrat reflectărilor gânditoare şi meditaţiilor sociale.

Primele patru mari progrese în civilizaţia umană au fost:

1.Cucerirea focului.

2.Domesticirea animalelor.

3.Punerea în sclavie a prizonierilor.

4.Proprietatea privată.

Focul, prima mare descoperire, a sfârşit prin a deschide porţile lumii ştiinţifice, însă, în această privinţă, el a avut puţină valoare pentru oamenii primitivi. Aceştia au refuzat să recunoască că fenomenele obişnuite puteau să se explice prin cauze naturale.

Când s-au întrebat de unde le venea focul, ei nu au întârziat să substituie, simplei istorii a lui Andon şi a silexului, legenda unui Prometeu şi a modului în care a furat focul din cer. Anticii au căutat o explicaţie supranaturală tuturor fenomenelor naturale care depăşeau limitele înţelegerii lor personale, şi mulţi moderni au continuat să facă la fel. Depersonalizarea fenomenelor aşa-zise naturale a necesitat secole, şi ea nu a fost încă desăvârşită. În schimb, căutarea onestă, sinceră şi temerară a adevăratelor cauze, a dat naştere ştiinţei moderne; ea a transformat astrologia în astronomie, alchimia în chimie şi magia în medicină.

În cursul epocii anterioare maşinilor, singura manieră în care omul putea să realizeze munca fără a o face el însuşi consta în utilizarea unui animal. Domesticirea animalelor a pus în mâinile lui uneltele vii, a căror folosire inteligentă a pregătit calea pentru agricultură şi pentru transporturi. Fără aceste animale, omul nu ar fi putut să se ridice din starea sa primitivă la nivelul civilizaţiei ulterioare.

Cea mai mare parte a animalelor care conveneau cel mai bine ca să fie domesticite se găseau în Asia, în special în regiunile din centru şi din sud-vest. Acesta a fost unul din motivele pentru care civilizaţia a progresat acolo mai rapid decât în alte părţi ale lumii. Multe dintre aceste animale fuseseră deja domesticite de două ori; în epoca andiţilor, ele au fost domesticite o dată mai mult. Câinele rămăsese însă mereu cu vânătorii, de la adoptarea lui de către oamenii albaştri cu mult, cu foarte mult timp înainte.

Andiţii din Turkestan au fost primii care să domesticească caii în mare număr, şi acesta este un nou motiv pentru care cultura lor a fost atât de mult timp predominantă. Către anul 5.000 înaintea erei creştine, fermierii Mesopotamiei, ai Turkestanului şi ai Chinei începuseră să crească oi, capre, vaci, cămile, cai, păsări de curte şi elefanţi. Ei foloseau ca animale de povară berbecul, cămila, calul şi yakul. Altădată, omul era el însuşi animalul de povară. Un şef al rasei albastre a avut cândva o colonie de purtători de povară de o sută de mii de oameni.

Sclavia şi proprietatea privată a pământului au fost instituite în chiar perioada în care apărea agricultura.Sclavia a ridicat nivelul de viaţă al stăpânilor, şi le-a procurat mai mult răgaz pentru a se cultiva din punct de vedere social.

Sălbaticii sunt sclavii naturii, dar civilizaţia ştiinţifică conferă lent umanităţii o libertate în creştere. Prin animale, prin foc, prin vânt, prin apă, şi prin electricitate, oamenii se eliberează de necesitatea de a munci fără pic de răgaz; ei vor continua pe această cale în descoperirea de noi surse de energie. Independent de necazurile trecătoare produse de invenţia prolifică a maşinilor, foloasele ultime pe care omul le trage din aceste invenţii mecanice sunt inestimabile. Civilizaţia nu poate niciodată să înflorească, şi cu atât mai puţin să se stabilească, până ce oamenii nu vor avea mai mult răgaz de gândire, pentru a face planuri şi a născoci metode noi şi mai bune pentru a face lucrurile.

La început, omul şi-a însuşit pur şi simplu adăpostul său, a trăit sub cornişele de roci sau în grote. Apoi, el a adaptat materialele naturale, atât lemnul cât şi piatra, creării de colibe pentru familia sa. În cele din urmă, el a intrat în stadiul creativ al construirii de case, şi a învăţat să fabrice cărămizi şi alte materiale de construcţie.

Popoarele platourilor înalte ale Turkestanului au fost primele, dintre rasele relativ moderne, care să-şi construiască locuinţele din lemn; casele lor se asemănau destul de mult cu colibele primitive din bârne ale pionierilor americani. În toate câmpiile, s-au ridicat locuinţe umane din cărămizi crude şi, mai târziu, din cărămizi arse.

Mai vechile rase fluviale şi-au construit colibele înfigând în pământ, în formă de cerc, stâlpi înalţi; se uneau apoi vârfurile stâlpilor, ceea ce forma o armătură pentru colibă care era împletită cu trestii transversale, iar ansamblul astfel creat se asemăna cu un imens coş pus cu susul în jos. Această structură putea apoi să fie acoperită cu un strat de argilă şi, după uscarea la soare, ea devenea o locuinţă etanşă foarte folositoare.

Pornind de la aceste colibe primitive, a luat naştere independent ideea ulterioară de a ţese tot felul de coşuri. Într-un trib, ideea de a face vase din lut s-a născut din observarea efectului produs prin spoirea cadrelor de lemn cu lut umezit. Practica de a întări olăria prin ardere a fost descoperită în urma incendiului accidental al uneia dintre aceste colibe primitive acoperite cu argilă. Artele antichităţii aveau adesea la origine împrejurări accidentale ale vieţii de zi cu zi ale popoarelor primitive. Cel puţin, acest fapt a fost aproape în întregime adevărat pentru progresul evolutiv al umanităţii până la sosirea lui Adam.

Olăritul fusese mai întâi introdus de statul major al Prinţului, cu circa cinci sute de ani în urmă, dar fabricarea vaselor de argilă încetase să fie practicată de peste o sută cincizeci de mii de ani. Numai nodiţii presumerieni de pe coasta golfului au continuat să facă vase de argilă. Arta de a face olărie a fost reînsufleţită în cursul epocii lui Adam. Propagarea acestei arte coincidea cu extinderea deşerturilor Africii, ale Arabiei şi ale Asiei centrale; ea s-a răspândit în emisfera orientală pornind din Mesopotamia prin valuri succesive de tehnici îmbunătăţite.

Aceste civilizaţii ale epocii andite nu pot ca întotdeauna să fie detectate după stadiile olăritului lor sau ale altor arte ale lor. Cursul normal al evoluţiei umane a fost teribil de complicat de două regimuri, acela al Dalamatiei şi acela al Edenului. Adesea se întâmplă ca vasele şi uneltele epocii mai târzii să fie inferioare în calitate faţă de produsele iniţiale ale popoarelor andite mai pure.

## 3.ORAŞELE, MANUFACTURA ŞI COMERŢUL

Distrugerea climatică a bogatelor savane de vânătoare şi de păşuni ale Turkestanului, începută de prin anul 12.000 înaintea erei creştine, i-a constrâns pe oamenii acestor regiuni să recurgă la noi forme de industrie şi de manufactură rudimentare. Unii s-au orientat către creşterea turmelor de animale domestice, alţii au devenit agricultori sau culegători de alimente de origine acvatică, dar andiţii inteligenţi de tip superior au ales să se apuce de comerţ şi de manufactură. A devenit chiar obişnuit ca triburi întregi să se consacre dezvoltării unei singure industrii. De la valea Nilului până la Hindu Kush şi de la Gange la Fluviul Galben, principala ocupaţie a triburilor superioare a devenit cultura solului, cu comerţul ca activitate secundară.

Înmulţirea schimburilor şi transformarea materiilor prime în diverse articole comerciale a contribuit direct la naşterea comunităţilor primitive şi semi-paşnice, care au avut atâta influenţă în răspândirea culturii şi a artelor civilizaţiei. Înaintea erei unui comerţ mondial extensiv, comunităţile sociale erau triburile — grupuri familiale mărite. Comerţul a determinat fiinţele umane de diferite feluri să se asocieze, ceea ce a permis prin încrucişare o hibridare mai rapidă a culturii.

Cu circa douăsprezece mii de ani în urmă, era oraşelor independente era la începuturile ei. Aceste oraşe primitive comerciante şi manufacturiere erau întotdeauna înconjurate de zone de agricultură şi de creştere a vitelor. Dacă este adevărat că industria a fost încurajată de ridicarea nivelului vieţii, nu ar trebui să existe idei greşite asupra rafinamentelor vieţii citadine la începuturile ei. Primele rase nu erau nici foarte îngrijite, nici foarte curate; prin simpla acumulare de murdărie şi de deşeuri pe sol, comunităţile primitive medii se ridicau de la treizeci la şaizeci de centimetri la fiecare douăzeci şi cinci de ani. Anumite oraşe antice s-au ridicat, de asemenea, rapid deasupra pământurilor înconjurătoare, deoarece colibele lor de argilă nearsă n-au dăinuit mult timp şi pentru că se avea obiceiul de a se construi noi locuinţe direct pe ruinele celor vechi.

Utilizarea generalizată a metalelor a fost o caracteristică a erei primelor oraşe industriale şi comerciale. Voi aţi descoperit deja, în Turkestan, o cultură din epoca bronzului datând de mai mult de 9.000 de ani înaintea erei creştine, iar andiţii au învăţat devreme să prelucreze deopotrivă fierul, aurul şi cuprul. Dar, la mari distanţe de centrele cele mai avansate ale civilizaţiei, condiţiile erau foarte diferite. Nu se regăsesc perioade distincte precum epocile Pietrei Cioplite, ale Bronzului şi ale Fierului; toate trei au existat simultan în localităţi diferite.

Aurul a fost primul metal căutat de către oameni; el era uşor de prelucrat, şi a fost în primul rând utilizat ca ornament. S-a folosit apoi cuprul, dar destul de puţin înainte de momentul în care el a fost amestecat cu staniul pentru a face bronzul mai dur. Descoperirea amestecului cupru-staniu a fost făcută de un adamsonit din Turkestan, a cărui mină de cupru s-a întâmplat să fie situată în ţinuturile înalte în vecinătatea unui zăcământ de staniu.

Odată cu apariţia unei manufacturi rudimentare şi a unei industrii aflată la începuturile ei, comerţul a devenit rapid intermediarul cel mai puternic pentru răspândirea civilizaţiei culturale. Deschiderea drumurilor comerciale terestre şi maritime a facilitat călătoriile şi amestecurile de culturi, precum şi fuziunea civilizaţiilor. Către anul 5.000 înaintea erei creştine, calul era folosit în general în toate ţările civilizate şi semi-civilizate. Aceste rase mai recente aveau nu numai cai domestici, ci şi diferite modele de şarete şi de căruţe. Roata era utilizată de secole, dar, pe atunci, vehiculele echipate cu roţi au fost universal folosite atât pentru comerţ, cât şi pentru război.

Negustorii ambulanţi şi exploratorii nomazi au făcut să progreseze civilizaţia istorică mai mult decât toate celelalte influenţe combinate. Cuceririle militare, colonizarea şi întreprinderile misionare întreţinute de religiile mai recente au fost, de asemenea, factorii de propagare a culturii, dar ei au fost secundari în ceea ce priveşte relaţiile comerciale, constant accelerate de arte şi de ştiinţele industriei care se dezvoltau rapid.

Nu numai că infuzia de sânge adamic în rasele umane a accelerat civilizaţia, ci a şi stimulat foarte mult predispoziţia lor la aventură şi la explorare, astfel încât partea majoră a Eurasiei şi a Africii de Nord a fost curând ocupată de descendenţii amestecaţi ai andiţilor, care se înmulţeau rapid.

## 4.RASELE AMESTECATE

În momentul în care ajungem în zorii timpurilor istorice, toată Eurasia, Africa de Nord şi Insulele Pacifice sunt populate de rase compuse ale omenirii, şi aceste rase moderne proveneau din amestecarea şi reamestecarea a cinci neamuri umane fundamentale ale Urantiei.

Fiecare din rasele Urantiei era identificată prin anumite caracteristici fizice distincte. Adamiţii şi nodiţii erau dolicocefali; andoniţii erau brahicefali. Rasele sangice aveau capete de mărime medie, ramurile lor galbene şi albastre tinzând spre a fi brahicefale. Rasele albastre, după amestecarea cu neamurile andonite, erau vădit brahicefale. Capul sangicilor secundari era de formă medie sau alungită.

Deşi dimensiunile craniene au fost de ajutor în descifrarea originilor rasiale, este mai sigur să se aibă încredere în totalitatea scheletului. În dezvoltarea iniţială a raselor Urantiei, existau, la origine, cinci tipuri distincte de structuri osoase, care au fost cele:

1.Ale andoniţilor, primii locuitori ai Urantiei.

2.Ale sangicilor primari, roşii, galbeni şi albaştri.

3.Ale sangicilor secundari, portocalii, verzi şi indigo.

4.Ale nodiţilor, descendenţii dalamatienilor.

5.Ale adamiţilor, rasa violetă.

În cursul acestor mari amestecări de grupuri rasiale, contopirile continue tindeau să atenueze tipul andonit printr-o predominanţă de ereditate sangică. Laponii şi eschimoşii sunt corcituri ale andoniţilor şi sangicilor rasei albastre. Structura scheletului lor este aceea care conservă cel mai bine tipul andonic original. Dar adamiţii şi nodiţii sunt atât de contopiţi cu alte rase, încât ei nu pot fi detectaţi decât sub un aspect de ansamblu zis caucazoid.

Când rămăşiţele umane ale ultimelor douăzeci de milenii vor fi dezgropate, va fi deci în general imposibil de a se distinge clar cele cinci tipuri originare. Studierea structurilor osoase va revela faptul că umanitatea se împarte actualmente în aproximativ trei clase:

1.Rasele caucazoide — amestecul andit al neamurilor adamite şi nodite, modificat apoi de un aport al sangicilor primari şi (de puţin) al celor secundari, şi de încrucişări considerabile cu andoniţii. Rasele albe occidentale, precum şi unele popoare hinduse şi turaniene sunt incluse în acest grup. Factorul unificator al acestei diviziuni este mai marea sau mai mica proporţie de ereditate andită.

2.Rasele mongoloide — sangicii de tip primar, cuprinzând rasele originare roşii, galbene şi albastre. Chinezii şi amerindienii aparţineau acestui grup. În Europa, tipul mongoloid a fost modificat de un amestec de sangici secundari şi de andoniţi, şi încă şi mai mult de un aport de andiţi. Malaiezienii şi alte popoare indoneziene sunt incluse în această clasificare, deşi sângele lor conţine un procentaj ridicat de ereditate sangică secundară.

3.Rasele negroide — sangici de tip secundar, incluzând la origine rasele portocalii, verzi şi indigo. Negrul a fost cel care a furnizat cel mai bun exemplu al acestui tip, care se regăseşte în Africa, în India şi în Indonezia, în toate locurile unde erau instalate rasele sangice secundare.

În China de Nord, exista un anumit amestec al tipurilor caucazoide şi mongoloide. În Levant, rasele caucazoide şi cele negroide sunt contopite; în India, precum şi în America de Sud, cele trei tipuri sunt reprezentate. Caracteristicile scheletului celor trei tipuri supravieţuitoare subzistă încă şi ajută la identificarea recenţilor strămoşi ai rasei umane de azi.

## 5.SOCIETATEA CULTURALĂ

Evoluţia biologică şi civilizaţia culturală nu sunt în mod necesar legate; în cursul unei epoci oarecare, evoluţia organică poate să-şi urmărească mai departe cursul ei fără obstacole, chiar în toiul unei decadenţe culturale. Însă, când se trec în revistă lungile perioade ale istoriei umane, se constată în cele din urmă că evoluţia şi cultura au avut o legătură de la cauză la efect. Evoluţia a putut progresa în absenţa culturii, dar civilizaţia culturală n-a înflorit fără un fundal adecvat progresului rasial anterior. Adam şi Eva nu au introdus nici o artă a civilizaţiei străină progresului societăţii umane, dar sângele adamic a sporit aptitudinile înnăscute ale raselor şi a accelerat dezvoltarea economică şi progresul industrial. Dăruirea lui Adam a ameliorat puterea cerebrală a raselor, ceea ce a grăbit considerabil procesele evoluţiei naturale.

Prin agricultură, prin domesticirea animalelor, şi printr-o mai bună arhitectură, omenirea a scăpat treptat de cele mai rele faze ale luptei neîncetate pentru viaţă, şi a început să caute modalitatea de a-şi îndulci traiul; acesta a fost debutul eforturilor ei pentru a parveni la un nivel din ce în ce mai ridicat de confort material. Prin manufactură şi prin industrie, oamenii amplifică treptat conţinutul de plăcere al vieţii de muritor.

Totuşi, societatea culturală nu este un mare club binefăcător al privilegiilor moştenite, în care toţi oamenii sunt născuţi membri fără drepturi de intrare, şi în întregime egali. Ea este mai degrabă o înaltă corporaţie, mereu în progres, de artizani pământeni, neadmiţând în rândurile ei decât pe cei mai nobili dintre lucrătorii care se străduiau să facă lumea un cadru mai bun, în care copiii lor şi copiii copiiilor lor să poată trăi şi progresa în cursul epocilor care vor veni. Şi această corporaţie a civilizaţiei pretinde drepturi de admitere costisitoare, impune discipline stricte şi riguroase, aplică sancţiuni grele tuturor dizidenţilor şi nonconformiştilor, în timp ce ea conferă puţine libertăţi sau privilegii personale, în afară de o securitate sporită contra pericolelor comune şi a primejdiilor rasiale.

Asocierea socială este o formă de asigurare pentru supravieţuire, şi oamenii au învăţat că ea era profitabilă; de aceea, cea mai mare parte a indivizilor sunt dispuşi să plătească acele prime de sacrificiu de sine şi de restricţii de libertăţi personale pe care societatea le cere membrilor ei ca preţ de răscumpărare al acestei protecţii colective mărite. Pe scurt, mecanismul social de azi este un plan de asigurare prin tatonări destinate să ofere un anumit grad de protecţie, împotriva unei reveniri la teribilele condiţii antisociale caracteristice primelor experienţe ale rasei umane.

Societatea a devenit astfel un plan de cooperare în vederea obţinerii eliberării civile prin instituţii, eliberarea economică prin capital şi prin invenţii, libertatea socială prin cultură, şi protecţia contra violenţelor prin regulamentele poliţiei.

*Forţa nu creează dreptul, dar ea face să fie respectate drepturile comun recunoscute ale fiecărei generaţii succesive*. Misiunea majoră a guvernului constă în a defini dreptul, reglementarea justă şi echitabilă a diferenţelor de clasă, şi obligaţia unei egalităţi de şansă în faţa legii. Fiecare drept uman este asociat cu o îndatorire socială; un privilegiu de grup este un mecanism de apărare care pretinde infailibil plata totală a datoriilor coercitive ale serviciului faţă de grup. Iar drepturile colective, la fel de bine ca şi cele individuale, trebuie să fie protejate, inclusiv reglementarea înclinaţiilor sexuale.

Libertatea supusă regulilor colective este ţelul legitim al evoluţiei sociale. Libertatea fără restricţii este visul himeric şi zadarnic al minţii oamenilor instabili şi superficiali.

## 6.MENŢINEREA CIVILIZAŢIEI

În timp ce evoluţia biologică a progresat constant spre mai bine, o mare parte a evoluţiei culturale a ieşit din valea Eufratului în valuri succesive care au slăbit cu timpul, până ce, în cele din urmă, totalitatea descendenţilor de pur sânge adamic s-a dus să îmbogăţească civilizaţiile Asiei şi ale Europei. Rasele nu s-au amalgamat complet, dar civilizaţiile lor s-au contopit într-o mare măsură. Cultura s-a răspândit lent prin lume. Ea a făcut ca această civilizaţie să fie menţinută şi încurajată, căci astăzi nu mai există noi surse de cultură, nici andiţi pentru a întări şi stimula lentul progres evolutiv al civilizaţiei.

Civilizaţia care evoluează acum pe Urantia este fondată pe următorii factori din care a provenit:

1.*Împrejurările naturale*. Natura şi întinderea unei civilizaţii materiale sunt determinate, într-o mare măsură, de resursele naturale disponibile. Climatul, timpul necesar, precum şi numeroase condiţii fizice, sunt factori în evoluţia culturii.

La debutul erei andite, în întreaga lume nu existau decât două zone întinse şi fertile care constituiau teritoriile de vânătoare deschise. Una se găsea în America de Nord şi a fost invadată de amerindieni; cealaltă se găsea în nordul Turkestanului şi a fost parţial ocupată de o rasă andonic-galbenă. Factorii esenţiali ai evoluţiei unei culturi superioare în sud-vestul Asiei au fost rasa şi climatul. Andiţii erau un mare popor, dar factorul decisiv care a determinat cursul civilizaţiei lor a fost ariditatea în creştere din Iran, din Turkestan şi din Sinkiang, care i-a *forţat* să inventeze şi să adopte metode noi şi să avanseze pentru a obţine cu greu mijloacele de existenţă din pământurile lor din ce în ce mai puţin fertile.

Configuraţia continentelor şi a altor dispuneri geografice au exersat o mare influenţă în determinarea păcii sau a războiului. Foarte puţini urantieni au putut beneficia de o ocazie atât de favorabilă pentru a se dezvolta cu continuitate, şi fără a fi molestaţi, ca aceea de care s-au bucurat popoarele Americii de Nord — protejate practic pe toate coastele de către vastele oceane.

2.*Mijloacele de producţie*. Cultura nu s-a dezvoltat niciodată în condiţii de sărăcie; răgazul este esenţial progresului civilizaţiei. Indivizii puteau dobândi, fără bogăţia materială, un caracter având o valoare morală şi spirituală, însă o civilizaţie culturală nu poate izvorî decât din condiţii de prosperitate materială care încurajează tihna combinată cu ambiţia.

Pe parcursul timpurilor primitive, viaţa pe Urantia era o problemă serioasă şi gravă. Pentru a scăpa de această luptă neîncetată şi de această trudă interminabilă, omenirea a tins constant să se lase purtată către climatele salubre ale tropicelor. Aceste zone mai calde de locuire au atenuat fără dubiu, într-o oarecare măsură, lupta îndârjită pentru existenţă, dar rasele şi triburile care căutau astfel facilitatea utilizau rar răgazul lor necâştigat prin muncă pentru a face civilizaţia să avanseze. Progresele sociale sunt invariabil provenite din ideile şi din proiectele raselor care, prin eforturile lor inteligente, au învăţat să îşi obţină cu greu din pământ mijloacele de trai cu mai puţine eforturi şi cu zile de muncă scurtate, ceea ce le-a permis să dispună de o marjă profitabilă de răgazuri binemeritate.

3.*Cunoştinţele ştiinţifice*. Aspectele materiale ale civilizaţiei trebuie întotdeauna să aştepte acumularea datelor ştiinţifice. După descoperirea arcului şi a săgeţii, şi după utilizarea animalelor ca forţă motrice, s-a scurs mult timp până ce oamenii au învăţat cum să pună în valoare puterea vântului şi a căderilor de apă, urmate de folosirea vaporilor şi a electricităţii. Totuşi, uneltele civilizaţiei s-au îmbunătăţit lent. Ţesutul, olăritul, domesticirea animalelor şi prelucrarea metalelor a fost urmată de o epocă a scrisului şi a tipăritului.

Cunoaşterea este putere. Invenţiile precedă întotdeauna accelerarea dezvoltării culturale la scară mondială. Ştiinţa şi invenţiile au fost cele mai mari beneficiare ale presei de tipărire, iar interacţiunea tuturor activităţilor culturale şi inventive au accelerat considerabil ritmul civilizaţiei.

Ştiinţa îi învaţă pe oameni să vorbească noul limbaj al matematicii, şi îi pregăteşte să gândească conform liniilor unei exigente precizii. Ştiinţa stabilizează de asemenea filozofia eliminând erorile, şi purifică în acelaşi timp religia distrugând superstiţiile.

4.*Resursele umane*. Mâna de lucru este indispensabilă în răspândirea civilizaţiei. Pe de altă parte, în condiţii egale, un popor numeros va domina civilizaţia unei rase mai reduse. În consecinţă, o naţiune care nu reuşeşte să sporească numărul cetăţenilor ei până la o anumită cifră, se găseşte împiedicată de la realizarea pe deplin a destinul ei naţional, dar, la un punct dat, întreaga creştere suplimentară a densităţii populaţiei devine o sinucidere.

Înmulţirea locuitorilor peste raportul normal oameni-sol conduce fie la scăderea nivelului de trai, fie la extinderea imediată a frontierelor teritoriale prin pătrundere paşnică sau prin cucerire militară — la ocuparea prin forţă.

Voi sunteţi uneori şocaţi de ravagiile războiului, însă ar trebui să recunoaşteţi necesitatea de a se da naştere unui mare număr de muritori pentru a furniza ample ocazii dezvoltării sociale şi morale; odată cu această fecunditate planetară a survenit însă curând grava problemă a suprapopulaţiei. Cea mai mare parte a lumilor locuite sunt mici. Urantia este la mijloc, poate puţin mai sus. Stabilizarea populaţiei naţionale la nivelul optim ridică cultura şi împiedică războiul. Şi înţeleaptă este naţiunea care cunoaşte momentul în care să se oprească din creştere.

Cu toate acestea, continentul cel mai bogat în depuneri naturale şi cel mai avansat în echipamente mecanice va face puţin progres dacă inteligenţa poporului său este în declin. Se poate obţine cunoaştere prin instruire, dar înţelepciunea, care este indispensabilă adevăratei culturi, se dobândeşte numai graţie experienţei, prin bărbaţii şi prin femeile inteligenţi din naştere. Oamenii acestui ordin sunt capabili să înveţe din experienţă şi să devină cu adevărat înţelepţi.

5.*Eficienţa resurselor materiale*. Deşi lucrurile depind de înţelepciunea manifestată în utilizarea resurselor naturale, a cunoştinţelor ştiinţifice, a mijloacelor de producţie şi a potenţialului uman, factorul principal al civilizaţiei primitive a fost *forţa* exercitată de înţelepţii conducători sociali. Oamenii primitivi s-au văzut literalmente cu civilizaţia impusă de către contemporanii lor superiori. Această lume a fost în mare măsură dominată de minorităţi superioare şi bine organizate.

Forţa nu creează dreptul, însă ea creează ceea ce există şi ceea ce a existat din punct de vedere istoric. Doar recent a atins Urantia punctul unde societatea este dispusă să pună în discuţie etica forţei şi a dreptului.

6.*Eficacitatea limbajului*. Civilizaţia a trebuit să aştepte limbajul pentru a se răspândi. Limbile care dăinuiau şi care se îmbogăţeau au asigurat expansiunea gândirii şi a proiectelor civilizate. În cursul epocilor primitive, au fost aduse importante progrese limbajului. Astăzi, există o mare nevoie de o dezvoltare lingvistică adiţională pentru facilitarea exprimării gândirii în evoluţie.

Limbajul a luat naştere în asocierile de grupuri, fiecare grup local stabilind propriul lui sistem al schimbului de cuvinte. Limbajul s-a dezvoltat prin gesturi, prin semne, prin strigăte, prin sunete imitative, prin intonaţii şi prin accente, şi a parvenit mai târziu la vocalizarea alfabetelor. Limbajul este cel mai mare şi cel mai util dintre instrumentele gândirii umane, dar el nu a înflorit niciodată înainte ca grupurile sociale să fi dobândit un oarecare răgaz. Tendinţa de a se juca cu limbajul a creat noi cuvinte — argourile. Dacă majoritatea adoptă argoul, atunci uzanţa constituie limbajul. Un exemplu de origine a dialectelor este obişnuinţa de 'a vorbi ca bebeluşii' într-un grup familial.

Diferenţele de limbaj au fost întotdeauna marele obstacol în extinderea păcii. Cucerirea dialectelor trebuie să preceadă răspândirea unei culturi într-o rasă, pe un continent sau în lumea întreagă. Un limbaj universal promovează pacea, asigură cultura şi sporeşte fericirea. E suficient chiar şi ca idiomurile unei lumi să fie reduse la un număr mic pentru ca stăpânirea lor, de către popoarele cultivate conducătoare, să influenţeze puternic realizarea păcii şi a prosperităţii mondiale.

Urantia a făcut foarte puţin progres în dezvoltarea unui limbaj internaţional, dar foarte mult s-a realizat prin stabilirea de schimburi comerciale internaţionale. Toate aceste relaţii internaţionale ar trebui să fie încurajate, fie că e vorba de limbaj, de comerţ, de artă, de ştiinţă, de jocuri competiţionale sau de religie.

7.*Eficienţa dispozitivelor mecanice*. Progresul civilizaţiei este direct legat în dezvoltarea şi în posedarea uneltelor, a maşinilor şi a canalelor de distribuire. Uneltele îmbunătăţite, maşinile ingenioase şi eficiente, determină supravieţuirea grupurilor rivale în cadrul civilizaţiei care progresează.

În timpurile primitive, singura energie folosită pentru cultivarea solului era mâna de lucru umană. A fost nevoie de o luptă îndelungată pentru înlocuirea oamenilor cu boii, căci aceasta a constrâns oamenii la şomaj. Mai recent, maşinile au început să înlocuiască oamenii, şi fiecare avansare în acest domeniu contribuie direct la progresul societăţii, deoarece ea eliberează mâna de lucru pentru sarcinile de valoare mai mare.

Ştiinţa, călăuzită de înţelepciune, poate deveni marea eliberatoare a oamenilor. O epocă a maşinismului nu poate să se transforme în dezastru decât pentru o naţiune al cărei nivel intelectual este prea slab pentru a descoperi metodele înţelepte şi tehnicile sănătoase care să-i permită să se adapteze cu succes la dificultăţile de tranziţie cauzate de pierderea subită a unui mare număr de locuri de muncă datorate intervenţiei prea rapide a noilor maşini economisind mâna de lucru.

8.*Caracterul de deschizători de drumuri*. Moştenirea socială permite oamenilor să stea pe umerii tuturor celor care i-au precedat şi care au contribuit întrucâtva la suma culturii şi a cunoaşterii. În această lucrare de transmitere a ştafetei culturale generaţiei următoare, căminul va rămâne mereu instituţia fundamentală. Jocul şi viaţa socială vin apoi, cu şcoala pe ultimul loc, dar de indispensabilă într-o societate complexă şi înalt organizată.

Insectele se nasc pe deplin educate şi înzestrate pentru viaţă — o existenţă într-adevăr foarte strâmtă şi pur instinctivă. Bebeluşul uman se naşte fără educaţie; oamenii posedă aşadar, prin controlul pregătirii educative a tinerei generaţii, puterea de a modifica considerabil cursul evolutiv al civilizaţiei.

În secolul al douăzecilea, cele mai mari influenţe care au contribuit la avansarea civilizaţiei şi la progresarea culturii sunt creşterea însemnată a călătoriilor în lume şi ameliorările fără precedent în mijloacele de comunicare. Progresul educaţiei nu a ţinut însă pasul cu expansiunea structurii sociale; aprecierea modernă a

eticii nu este nici ea dezvoltată în acord cu creşterea în domeniile pur intelectuale şi ştiinţifice. În plus, civilizaţia modernă se găseşte într-un punct mort în dezvoltarea ei spirituală şi în ocrotirea instituţiei căminului.

9.*Idealurile rasiale*. Idealurile unei generaţii sapă drumurile destinului pentru posteritatea ei imediată. *Calitatea* purtătorilor de torţă sociali va determina avansarea sau regresul civilizaţiei. Casele, bisericile şi şcolile unei generaţii predetermină tendinţa de caracter a celei următoare. Forţa vie morală şi spirituală a unei rase sau a unei naţiuni determină în mare măsură rapiditatea dezvoltării culturale a civilizaţiei ei.

Idealurile înalţă sursa curentului social. Nici un curent nu poate urca mai sus decât sursa sa, oricare ar fi tehnica de presiune sau controlul de direcţie folosit. Forţa propulsoare a aspectelor, chiar şi a celor mai materiale, ale unei civilizaţii culturale rezidă în înfăptuirile cel mai puţin materiale ale societăţii. Inteligenţa se poate să controleze mecanismul civilizaţiei, înţelepciunea se poate să-l dirijeze, dar idealismul spiritual este energia care înalţă realmente cultura umană şi o face să progreseze de la un nivel de înfăptuire la următorul.

La început, viaţa era o luptă pentru existenţă; astăzi, ea este o luptă pentru nivelul vieţii; mâine, aceasta va fi o competiţie pentru calitatea gândirii, viitorul ţel pământesc al existenţei umane.

10.*Coordonarea specialiştilor*. Diviziunea muncii efectuată devreme şi corolarul ei ulterior de specializare a făcut civilizaţia să avanseze enorm; aceasta depinde acum de cooperarea eficace a specialiştilor. Pe măsura expansiunii societăţii, trebuie să se găsească o metodă pentru regruparea diverşilor specialişti.

Specialiştii chestiunilor sociale, ai artei, ai tehnicii şi ai industriei continuă să se înmulţească şi să-şi mărească abilitatea şi dexteritatea. Această specializare a aptitudinilor şi această deosebire a ocupaţiilor va sfârşi prin a slăbi şi prin a dezintegra societatea umană, dacă nu se pun în aplicare mijloace eficiente de coordonare şi de cooperare. Inteligenţele capabile de o asemenea inventivitate şi de o asemenea specializare ar trebui să fie în întregime competente pentru a imagina metode adecvate de control şi de adaptare care să permită să se rezolve toate problemele provenite din dezvoltarea rapidă a invenţiilor şi din accelerarea expansiunii culturale.

11.*Procedeele de găsire a locuri de muncă*. Epoca viitoare de dezvoltare socială va fi concretizată de o mai bună cooperare şi de o coordonare mai eficientă a specializărilor în creştere şi în expansiune permanentă. Pe măsură ce munca se tot diversifica mult, a fost imaginată o tehnică pentru orientarea indivizilor către ocupaţii potrivite. Maşinismul nu este singura cauză a şomajului la popoarele civilizate ale Urantiei. Complexitatea economică şi creşterea regulată a specialiştilor industriali şi profesionali complică problemele de plasare a mâinii de lucru.

Nu este de ajuns să se înveţe oamenii să lucreze; o societate complexă trebuie, de asemenea, să furnizeze metode eficiente pentru a le găsi o ocupaţie. Înainte de a-i învăţa pe cetăţeni tehnici înalt specializate pentru ca ei să-şi câştige traiul, ar trebui să fie instruiţi într-una sau mai multe metode de lucru nespecializate de comerţ sau ocupaţii pe care ei le ar putea practica în perioada unui şomaj temporar în munca lor specializată. Nici o civilizaţie nu poate supravieţui menţinerii prelungite a marilor clase de şomeri. Cu timpul, acceptarea sprijinului din partea Bugetului public deformează mentalitatea cetăţenilor, chiar şi a celor mai buni, şi îi demoralizează. Caritatea privată însăşi devine pernicioasă dacă îi întreţine mult timp pe cetăţenii valizi.

O societate foarte specializată nu se va dedica de bună voie practicilor străvechi comunitare şi feudale ale popoarelor antichităţii. Este adevărat că multe servicii comune pot fi util şi profitabil socializate, dar cea mai bună manieră de guvernare a fiinţelor umane înalt instruite şi ultraspecializate este o tehnică de cooperare inteligentă. O coordonare modernizată şi o reglementare fraternă vor duce la o cooperare mai durabilă decât vechile şi primitivele metode ale comunismului sau ale instituţiilor reglementare dictatoriale bazate pe forţă.

12.*Deschiderea către cooperare*. Unul din marile obstacole în progresul societăţii umane este conflictul dintre interesele şi bunăstarea colectivităţilor umane cele mai numeroase şi cele mai socializate pe de o parte, şi grupările mai puţin numeroase ale opozanţilor asociali pe de altă parte, fără a socoti indivizii izolaţi cu mentalitate antisocială.

Nici o civilizaţie naţională nu durează un timp îndelungat, decât dacă metodele ei educative şi ideile ei religioase inspiră un patriotism inteligent şi un devotament naţional de tip elevat. Fără acest gen de patriotism inteligent şi de solidaritate culturală, toate naţiunile tind să se dezintegreze ca urmare a invidiilor regionale şi a meschinăriilor locale.

Pentru menţinerea unei civilizaţii mondiale, a fost nevoie ca fiinţele umane să înveţe să trăiască împreună în pace şi în fraternitate. Fără coordonarea eficientă, civilizaţia industrială este pusă în primejdie de pericolele ultraspecializării: monotonia, îngustimea, şi tendinţa de a nutri neîncredere şi invidie.

13.*Conducerea eficientă şi înţeleaptă*. Civilizaţia depinde, într-o mare, o foarte mare măsură, de starea de spirit constând în a se înhăma la treabă cu elan şi cu eficacitate. Zece oameni nu valorează cu mult mai mult

decât unul la ridicarea unei grele poveri, dacă ei nu o ridică împreună — toţi în acelaşi timp. Acest lucru în echipă — cooperarea socială — depinde de calitatea conducătorilor. Civilizaţiile culturale ale trecutului şi ale prezentului au fost întemeiate pe cooperarea inteligentă a cetăţenilor cu conducătorii înţelepţi şi progresivi. Până ca oamenii să atingă prin evoluţie nivele mai elevate, civilizaţia va continua să depindă de o conducere înţeleaptă şi viguroasă.

Înaltele civilizaţii se nasc dintr-o corelare inteligentă a bogăţiei materiale, a măreţiei intelectuale, a valorii morale, a abilităţii sociale şi a clarviziunii cosmice.

14.*Schimbările sociale*. Societatea nu este o instituţie divină; ea este un fenomen de evoluţie progresivă; o civilizaţie care progresează este mereu întârziată atunci când şefii ei întârzie să efectueze, în organizarea socială, schimbări esenţiale pentru a ţine pasul cu dezvoltările ştiinţifice ale epocii. Cu toate acestea, anumite lucruri nu trebuie dispreţuite pur şi simplu pentru că sunt vechi, nici nu trebuie îmbrăţişată fără rezerve o idee numai pentru faptul că este originală şi nouă.

Oamenilor nu ar trebui să le fie teamă să facă experimente cu mecanismele societăţii, dar aventurile adaptării culturale ar trebui întotdeauna controlate de către aceia care sunt pe deplin la curent cu istoria evoluţiei sociale; ar trebui întotdeauna ca inovatorii să fie sfătuiţi de înţelepciunea celor care au experienţă practică în domeniile tentativelor sociale luate în considerare. *Nici o mare schimbare socială sau economică nu ar trebui să fie încercată dintr-o dată*. Timpul este esenţial tuturor tipurilor de adaptări umane — fizice, sociale sau economice. Numai ajustările morale şi spirituale pot fi efectuate sub impulsul de moment, şi chiar şi acelea, au nevoie de timp pentru a pune pe deplin în aplicare repercusiunile lor materiale şi sociale. Acestea sunt idealurile rasei care servesc în principal drept sprijin şi asigurare în timpul perioadelor critice în care o civilizaţie se găseşte la tranziţia între două nivele consecutive.

15.*Măsurile preventive contra declinului brusc din perioadele de tranziţie*. Societatea este rezultatul a numeroase epoci de tatonări; ea reprezintă ceea ce a supravieţuit ajustărilor şi reajustărilor selective în stadiile succesive ale ascensiunii milenare a oamenilor de la nivelele animale până la nivelele umane de statut planetar. Marele pericol pentru toată civilizaţia — în orice moment — este ameninţarea declinului pe durata tranziţiei dintre metodele stabilite ale trecutului şi procedeele noi şi mai bune, dar neverificate, ale viitorului.

Calitatea conducătorilor este vitală pentru progres. Înţelepciunea, perspicacitatea şi prevederea sunt indispensabile naţiunilor pentru a dăinui. Civilizaţia nu este realmente niciodată în primejdie atâta timp cât conducătorii capabili nu încep să dispară. Numărul acestor şefi înţelepţi nu depăşeşte niciodată unu la sută din populaţie.

Prin aceste trepte ale scării evolutive, civilizaţia s-a înălţat la un nivel unde ar putea fi puse în aplicare puternicele influenţe care au culminat în cultura aflată în expansiune rapidă în cel de-al douăzecilea secol. Numai aderând la aceste principii esenţiale pot oamenii spera să menţină civilizaţiile lor actuale, în timp ce asigură dezvoltarea lor continuă şi supravieţuirea lor sigură.

Aceasta este esenţa îndelungatei lupte a popoarelor pământului pentru întemeierea civilizaţiei de la epoca lui Adam încoace. Cultura de astăzi este rezultatul acestei evoluţii asidue. Înaintea descoperirii tiparului, progresele erau relativ lente, deoarece oamenii unei generaţii nu puteau beneficia atât de rapid de înfăptuirile predecesorilor lor. Dar, în acest moment, societatea umană se năpusteşte înainte sub puterea forţei vii acumulate a tuturor epocilor în cursul cărora a luptat civilizaţia.

[Relatat de un Arhanghel din Nebadon]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A III-A - ISTORIA URANTIEI

## CAPITOLUL 82 - EVOLUŢIA CĂSĂTORIEI

Căsătoria — împerecherea — se naşte din bisexualitate. Căsătoria este reacţia umană de adaptare la această bisexualitate, în timp ce viaţa de familie este ansamblul care rezultă din toate aceste ajustări evolutive şi adaptative. Căsătoria este durabilă; ea nu este inerentă evoluţiei biologice, însă este la baza întregii evoluţii sociale şi, de aceea, continuitatea existenţei ei este asigurată într-o formă sau alta. Căsătoria i-a dat omenirii căminul, iar căminul este gloria care încununează întreaga lungă şi înverşunată luptă evolutivă.

Deşi instituţiile religioase, sociale şi educative sunt toate esenţiale supravieţuirii unei civilizaţii culturale, *familia este cea care joacă rolul civilizator major*. Un copil învaţă de la familia lui şi de la vecinii lui cea mai mare parte a lucrurilor esenţiale ale vieţii.

Omenirea vremurilor străvechi nu poseda o civilizaţie socială foarte bogată, dar ei o transmiteau fidel şi eficient generaţiilor următoare pe aceea pe care o aveau. Ar trebui recunoscut că cea mai mare parte a civilizaţiilor trecutului au continuat să evolueze cu un strict minim din alte influenţe instituţionale, deoarece căminele funcţionau efectiv. Astăzi, rasele umane deţin o bogată moştenire socială şi culturală, care ar trebui să fie cu înţelepciune şi cu utilitate transmisă generaţiilor următoare. Familia, în calitate de instituţie educativă, trebuie să fie menţinută.

### 1. INSTINCTUL ÎMPERECHERII

În ciuda prăpastiei care separă personalitatea bărbatului de aceea a femeii, nevoia sexuală este suficientă pentru a asigura împreunarea lor în vederea reproducerii speciei. Acest instinct opera eficient cu mult înainte ca fiinţele umane să înceapă să experimenteze ceea ce a fost numit, mai târziu, dragoste, devotament şi fidelitate conjugală. Împerecherea este o tendinţă înnăscută, iar căsătoria este repercusiunea socială evolutivă.

Interesul şi dorinţa sexuală nu erau pasiuni dominante la popoarele primitive; ei le considerau pur şi simplu normale. Toată experienţa reproducerii era lipsită de înfrumuseţări imaginative. Pasiunea sexuală absorbantă a popoarelor mai înalt civilizate se datorează în principal amestecurilor de rase, în special când natura

evolutivă a fost stimulată de imaginaţia asociativă şi de aprecierea frumuseţii inerente nodiţilor şi adamiţilor. Rasele evolutive nu au absorbit însă această ereditate andită decât într-o măsură atât de slabă, încât ea nu a reuşit să procure o suficientă stăpânire de sine pentru a ţine în frâu pasiunile animale astfel însufleţite şi stârnite de o conştiinţă mai acută a sexului şi de nevoi de împerechere mai imperioase. Dintre rasele evolutive, oamenii roşii sunt aceia care aveau codul sexual cel mai elevat.

Reglementarea sexuală relativă la căsătorie indică:

1.Progresul relativ al civilizaţiei. Din ce în ce mai mult, civilizaţia a pretins ca satisfacerea sexuală să fie canalizată în mod util şi în conformitate cu moravurile.

2.Proporţia de sânge andit la un popor oarecare. În aceste colectivităţi, sexul a devenit expresia când cea mai elevată, când cea mai vulgară a naturii fizice precum şi a naturii emoţionale.

Rasele sangice aveau patimi animale normale, dar ele manifestau puţină imaginaţie, şi nu apreciau mai deloc frumuseţea şi atracţia fizică a sexului opus. Chiar şi la rasele primitive de astăzi, ceea ce se denumeşte atracţie sexuală este ceva virtual absent; popoarele neamestecate au un instinct al împreunării definit, dar o atracţie sexuală insuficientă pentru a crea probleme serioase care să necesite un control social.

Instinctul împerecherii este una din forţele fizice dominante care mobilizează fiinţele umane; el este singura emoţie care, sub masca satisfacţiilor individuale, îi determină efectiv, prin şiretenie, pe oamenii egoişti să pună bunăstarea şi perpetuarea rasei mult deasupra tihnei individuale şi a libertăţii, care rezultă dintr-o absenţă a responsabilităţilor personale.

De la primele ei începuturi până în timpurile moderne, căsătoria ca instituţie zugrăveşte evoluţia socială a tendinţei biologice de a se perpetua. Perpetuarea speciei umane care evoluează este asigurată de prezenţa acestui impuls rasial de împerechere, un imbold care se numeşte vag atracţie sexuală. Această mare nevoie biologică devine pivotul motor al tuturor felurilor de instincte, de sentimente şi de deprinderi asociate — fizice, intelectuale, morale şi sociale.

La sălbatici, furnizarea alimentelor era motivul incitant, dar, când civilizaţia asigură o abundenţă de hrană, nevoia sexuală devine frecvent un impuls dominant şi, în consecinţă, are întotdeauna nevoie de o reglementare socială. La animale, periodicitatea instinctivă înfrânează înclinaţia spre a se împerechea, dar, la om, care este într-o mare măsură o fiinţă care se controlează pe sine, ea nu este cu totul periodică; devine deci necesar ca societatea să impună indivizilor stăpânirea de sine.

Nici o emoţie sau nici un instinct uman căruia omul i se abandonează fără măsură şi în exces nu poate provoca tot atât de multe rele şi amărăciuni ca această puternică nevoie sexuală. Subordonarea inteligentă a acestui impuls faţă de reglementarea socială este testul suprem al actualităţii unei civilizaţii. Stăpânirea de sine, tot mai multă stăpânire de sine, este cerinţa mereu crescândă a umanităţii care avansează. Secretul, lipsa de sinceritate şi ipocrizia, pot ascunde problemele sexuale, dar acestea nu oferă soluţii şi nu fac să progreseze etica.

## 2.TABUURILE RESTRICTIVE

Istoria evoluţiei căsătoriei este pur şi simplu istoria controlului sexual sub presiunea restricţiilor sociale, religioase şi civile. Natura nu recunoaşte mai deloc indivizii; ea nu ţine deloc cont de ceea ce se cheamă morală; ea se interesează în mod unic şi exclusiv de reproducerea speciei. Natura stăruie irezistibil asupra reproducerii, dar ea lasă cu indiferenţă societăţii grija rezolvării problemelor care rezultă, creând astfel, pentru omenirea în evoluţie, o problemă majoră şi întotdeauna de actualitate. Acest conflict social constă într-un război fără sfârşit între instinctele fundamentale şi etica în evoluţie.

La rasele primitive, relaţiile dintre sexe nu erau reglementate, ori erau prea puţin. Din cauza acestei libertăţi sexuale, prostituţia nu exista. Nici chiar astăzi, pigmeii şi alte triburi înapoiate, nu posedă instituţia matrimonială; studierea acestor popoare relevă simple obiceiuri de împreunare practicate de rasele primitive. Dar popoarele antice ar trebui să fie studiate şi judecate în lumina criteriilor morale ale moravurilor propriei lor epoci.

Totuşi, dragostea liberă nu a fost niciodată bine văzută la popoarele care depăşiseră sălbăticia. De când s-au format grupurile sociale, au apărut şi codurile matrimoniale şi restricţiile conjugale. Împerecherea a progresat astfel printr-o multitudine de tranziţii, de la o stare de licenţă sexuală aproape totală până la standardele morale ale secolului al douăzecilea, implicând o restricţie sexuală aproape completă.

În toate primele stadii de dezvoltare tribală, moravurile şi tabuurile restrictive erau foarte grosolane; ele au reuşit, cu toate acestea, să separe sexele, ceea ce a favorizat liniştea, ordinea şi industria; lunga evoluţie a

căsătoriei şi a căminului începuse. Obiceiurile sexuale privind îmbrăcămintea, podoabele şi practicile religioase şi-au avut originea în tabuurile primitive, care defineau câmpul libertăţilor sexuale şi sfârşeau astfel prin a crea conceptele de viciu, de crimă şi de păcat. Totuşi, obişnuinţa a domnit destul de multă vreme ca să suspende toate reglementările sexuale în timpul zilelor de mare sărbătoare, şi în special în ziua de Întâi Mai.

Femeile au fost întotdeauna supuse mai multor tabuuri restrictive decât bărbaţii. Moravurile primitive acordau femeilor nemăritate acelaşi grad de libertate sexuală ca şi bărbaţilor, dar întotdeauna li s-a pretins soţiilor ca ele să fie fidele soţilor lor. Căsătoria primitivă nu a restrâns mult libertăţile sexuale ale bărbatului, dar a făcut continuarea libertăţii sexuale tabu pentru femeie. Femeile măritate au purtat întotdeauna un anumit semn distinctiv care făcea din ele o clasă separată; să amintim aici coafura, îmbrăcămintea, vălul, izolarea, podoabele şi inelele.

## 3.MORAVURILE PRIMITIVE ALE CĂSĂTORIEI

Căsătoria este răspunsul instituţional al organismului social la tensiunea biologică mereu prezentă a nevoii necontenite a omului de a se reproduce — multiplicarea de sine. Împerecherea este universal naturală şi, pe măsură ce societatea a evoluat de la simplu la complex, ea a avut o evoluţie corespunzătoare a moravurilor de împerechere, geneza instituţiei matrimoniale. Când evoluţia socială a progresat până la stadiul în care sunt generate moravurile, căsătoria se găseşte peste tot ca o instituţie evoluată.

Întotdeauna au fost şi întotdeauna vor fi două domenii distincte ale căsătoriei: moravurile, legile care reglementau aspectele exterioare ale împreunării, şi relaţiile pe de altă parte secrete şi personale dintre bărbaţi şi femei. Indivizii sunt întotdeauna revoltaţi contra reglementărilor sexuale impuse de societate, şi aceasta este motivul acestei probleme sexuale milenare: autoconservarea este individuală, dar asigurată de colectivitate; autoperpetuarea este socială, dar asigurată de impulsurile individuale.

Moravurile, atunci când sunt respectate, au în mare măsură puterea de a restrânge şi de a controla nevoia sexuală, după cum s-a văzut la toate rasele. Criteriile căsătoriei au reflectat întotdeauna în mod veridic puterea curentă a moravurilor şi integritatea funcţională a guvernării civile. Dar moravurile primitive cu privire la sex şi la împreunare erau o masă de prescripţii confuze şi grosolane; părinţii, copiii, familia şi societatea aveau toţi interese opuse în reglementarea căsătoriei. Dar, în ciuda tuturor acestora, rasele care au exaltat şi au practicat căsătoria au evoluat natural la nivele mai elevate şi au supravieţuit în număr tot mai mare.

În epocile primitive, căsătoria era preţul rangului social; posedarea unei femei era un semn de distincţie. Sălbaticul privea ziua căsătoriei lui ca marcând inaugurarea responsabilităţii şi a virilităţii sale. Într-o anumită epocă, s-a considerat căsătoria ca o îndatorire socială; în alta, ca o obligaţie religioasă; încă într-o altă epocă, ca o necesitate politică pentru furnizarea de cetăţeni Statului.

Multe triburi primitive pretindeau ca un bărbat să fi săvârşit nişte răpiri pentru a fi demn de a se căsători. Acestor raiduri au fost substituite mai târziu cu luptele atletice şi jocurile de competiţie. Câştigătorii acestor probe primeau premiul întâi — dreptul de a alege dintre fecioarele de măritat. Printre vânătorii de capete, un tânăr bărbat nu putea să se căsătorească decât dacă poseda cel puţin un cap, deşi a fost cândva posibil să se cumpere craniile. Pe măsură ce cumpărarea femeilor era în declin, ele erau câştigate prin concursurile de enigme; această practică supravieţuieşte încă la numeroase grupuri de oameni negrii.

Odată cu progresul civilizaţiei, anumite triburi au încredinţat alegerii femeilor severele probe matrimoniale de îndurare masculină; femeile au putut astfel să favorizeze bărbaţii aleşi de ele. Aceste probe ale căsătoriei înglobau abilitatea la vânătoare şi în luptă şi aptitudinea de a întreţine o familie. Un timp îndelungat, se cerea ca pretendentul să locuiască în casa logodnicei vreme de cel puţin un an, pentru a munci şi a dovedi că este demn de femeia pe care o dorea.

Calificativele unei femei erau aptitudinea de a face munca grea şi de a da naştere copiiilor. Se pretindea ca ea să execute, într-un timp stabilit, o anumit muncă agricolă. Dacă dădea naştere unui copil înainte de căsătorie, ea avea cu atât mai multă valoare; fecunditatea ei era astfel asigurată.

Faptul că popoarele antichităţii considerau ca o ruşine, sau chiar ca un păcat, a nu fi căsătorit explică originea căsătoriilor între copii; din moment ce trebuia să fii căsătorit, cu cât mai devreme, cu atât mai bine. Se credea, de asemenea, în general, că celibatarii nu aveau acces pe tărâmul spiritelor, şi acesta a fost un motiv suplimentar pentru a căsători copiii, până şi la naşterea lor, iar uneori şi înainte, condiţionat de sexul lor. Anticii credeau că înseşi morţii trebuie să fie căsătoriţi. La origine, peţitorii erau angajaţi ca să negocieze căsătoriile

persoanelor decedate. Unul dintre părinţi dădea dispoziţii pentru ca aceşti intermediari să încheie căsătoria fiului decedat cu o fiică decedată a unei alte familii.

La popoarele mai puţin vechi, pubertatea era vârsta obişnuită de căsătorie, dar această vârstă a fost amânată în proporţie directă cu progresul civilizaţiei. În evoluţia socială s-au ivit ordine speciale de celibatari bărbaţi şi femei; aceste ordine au fost inaugurate şi întreţinute de către persoane mai mult sau mai puţin lipsite de nevoi sexuale normale.

Multe triburi permiteau bărbaţilor din grupul lor conducător să aibă raporturi sexuale cu logodnica chiar înainte ca ea să fie dată soţului ei. Fiecare dintre aceşti bărbaţi făcea atunci un cadou tinerei fecioare, şi aceasta a fost originea obiceiului de a se da cadouri de căsătorie. În unele grupuri, se considera că tânăra femeie îşi câştiga zestrea graţie darurilor primite ca răsplată pentru serviciile sale sexuale în sala de expunere a fetelor de măritat.

Anumite triburi îi căsătoreau pe tinerii bărbaţi cu văduvele şi cu femeile bătrâne, şi, când mai târziu ei deveneau văduvi, li se permitea să se căsătorească cu fete tinere. Se asigura astfel, potrivit cu expresia epocii, ca cei doi părinţi să nu facă prostii, cum se presupunea că ar fi fost cazul dacă s-ar fi permis uniunea a doi tineri. Alte triburi limitau împerecherile la grupuri de vârstă similară. Această limitare la grupurile de o vârstă determinată a fost prima care să dea naştere ideilor de incest. (În India, chiar şi în ziua de azi, căsătoriilor nu li se impune nici o restricţie de vârstă.)

Sub influenţa anumitor moravuri, văduvia femeilor era tare de temut, văduvele fiind fie omorâte, fie lăsate să se sinucidă pe mormintele bărbaţilor lor, căci se presupunea că ele trec în tărâmul spiritelor cu soţii lor. Văduva supravieţuitoare era invariabil învinuită de moartea bărbatului ei. Unele triburi le ardeau de vii. Dacă o văduvă continua să trăiască, ea ducea o viaţă de doliu continuu şi de restricţii sociale intolerabile, căci faptul de a se recăsători era, în general, dezaprobat.

Altădată erau încurajate numeroase practici astăzi considerate imorale. Nu era ceva rar ca femeile primitive să fie foarte mândre de iubirile bărbaţilor lor cu alte femei; castitatea la fete era un mare obstacol la căsătorie. Aducerea pe lume a unui copil înainte de căsătorie făcea fata mult mai dezirabilă ca femeie, căci bărbatul era sigur de a avea o tovarăşă fertilă.

Multe triburi primitive au sancţionat căsătoria de probă până ce femeia devenea gravidă, după care se înfăptuia ceremonia regulată a căsătoriei. La alte grupuri, nu se celebra căsătoria înaintea naşterii primului copil. Dacă o femeie era sterilă, părinţii ei trebuia să o răscumpere, iar căsătoria era anulată. Moravurile pretindeau ca fiecare cuplu să aibă copii.

Aceste căsătorii primitive de probă erau în întregime lipsite de orice asemănare de licenţă; ele erau pur şi simplu sincere probe de fecunditate. Cei interesaţi contractau o căsătorie de îndată ce fecunditatea era stabilită. Când cuplurile moderne se căsătoresc având în planul secund al minţii ideea de a divorţa comod dacă viaţa lor conjugală nu le mulţumeşte în întregime, ele contractează în realitate o căsătorie de încercare sub o formă mult inferioară onestelor aventuri ale strămoşilor lor mai puţin civilizaţi.

## 4.CĂSĂTORIA ŞI MORAVURILE CARE GUVERNEAZĂ PROPRIETATEA

Căsătoria a avut întotdeauna legături strânse cu proprietatea şi cu religia. Proprietatea a stabilizat căsătoria şi religia a moralizat-o.

Căsătoria primitivă era o investiţie, o speculaţie economică; ea era mai mult o chestiune de afaceri decât o problemă de flirt. Anticii se căsătoreau în beneficiul grupului şi pentru bunăstarea lui; de aceea, căsătoriile erau ocrotite şi aranjate de grup, de părinţii lor şi de bătrânii lor. Afirmaţia că moravurile care guvernau proprietatea au fost efective în stabilizarea instituţiei căsătoriei este coroborată de faptul că, la triburile primitive, căsătoria era mai durabilă decât la multe dintre popoarele moderne.

Pe măsură ce civilizaţia a progresat şi proprietatea privată a fost tot mai mult recunoscută de către moravuri, furtul a devenit cea mai marea crimă. Adulterul a fost considerat ca o formă de furt, o violare a drepturilor de proprietate ale soţului; de aceea, el nu este în mod special menţionat în moravurile şi codurile primitive. Femeia a început prin a fi proprietatea tatălui ei, care îşi transfera titlul soţului ei; toate relaţiile sexuale legalizate s-au născut din aceste drepturi de proprietate preexistente. Vechiul Testament vorbeşte despre femei ca de o formă de proprietate. Coranul prezintă ca învăţătură inferioritatea lor. Bărbatul avea dreptul de a-şi împrumuta soţia unui prieten sau unui invitat, şi acest obicei prevalează încă la anumite popoare.

Gelozia sexuală modernă nu este înnăscută; ea este un produs al moravurilor în evoluţie. Bărbatul primitiv nu era gelos pe soţia sa; el îşi apăra pur şi simplu proprietatea. Femeia era ţinută în obligaţii sexuale mai stricte

decât soţul, pentru că infidelitatea ei conjugală implica o descendenţă şi o moştenire. Foarte de timpuriu în marşul civilizaţiei, copilul nelegitim cădea în dizgraţie. La început numai femeia a fost pedepsită pentru adulter; mai târziu, moravurile au decretat şi sancţionarea partenerului ei. Timp de lungi perioade, soţul ofensat sau tatăl protector aveau pe deplin dreptul de a-l ucide pe intrusul masculin. Popoarele moderne conservau aceste moravuri care absolveau, sub o lege tacită, crimele aşa-zise de onoare.

Tabuul castităţii luând naştere ca o fază a moravurilor proprietăţii, se aplica la început femeilor căsătorite, dar nu şi tinerelor fete celibatare. În anii următori, castitatea a fost mai mult pretinsă de către tată decât de curtezan; o virgină era un activ comercial pentru tată — ea aducea un preţ mai ridicat. Pe măsură ce castitatea a fost căutată, practica a stabilit să se plătească tatălui onorariile de logodnă în semn de recunoaştere a serviciului de a fi crescut cum se cuvine o logodnică castă pentru viitorul soţ. Odată lansată, ideea castităţii feminine a avut o asemenea influenţă asupra raselor, încât a apărut practica de a se încuia literalmente fetele, de a le ţine realmente prizoniere timp de ani şi ani de zile, cu scopul de a se asigura virginitatea lor. Astfel încât, criteriile mai recente şi testele de virginitate au dat naştere claselor de prostituate profesioniste; ele erau logodnicele respinse, acele femei care nu erau recunoscute ca fecioare de mamele logodnicilor lor.

## 5.ENDOGAMIA ŞI EXOGAMIA

Sălbaticii au observat de foarte devreme că amestecurile rasiale ameliorau calitatea urmaşilor. Consangvinitatea nu era întotdeauna rea, însă exogamia a dat întotdeauna rezultate mai bune; moravurile tindeau deci să fixeze restricţiile raporturilor sexuale între părinţi apropiaţi. S-a recunoscut că exogamia a sporit considerabil alegerea ocaziilor pentru progresele şi pentru variaţiile evolutive. Indivizii născuţi din căsătorii exogame erau înzestraţi cu talente mai variate şi cu o mai mare aptitudine de supravieţuire într-o lume ostilă. Endogamii, precum şi moravurile lor, au dispărut treptat. Toate astea s-au produs lent; sălbaticii nu raţionau în mod conştient asupra acestor probleme. Dimpotrivă, popoarele progresive ulterioare au făcut-o, şi au observat de asemenea că rezulta uneori o debilitate generală dintr-o endogamie excesivă.

Deşi endogamia filiaţiilor bune se traducea uneori prin formarea de triburi puternice, cazurile spectaculoase de rezultate rele care proveneau din endogamia de eredităţi anormale au marcat mai tare mintea omului; a rezultat că moravurile în evoluţie formulau din ce în ce mai multe tabuuri contra tuturor căsătoriilor între părinţi apropiaţi.

Religia a format multă vreme un baraj eficient împotriva căsătoriilor în exterior; numeroase învăţături religioase au proscris căsătoria în afara credinţei. Femeile au favorizat în general practicarea endogamiei, iar bărbaţii pe aceea a exogamiei. Proprietatea a influenţat întotdeauna căsătoria. Uneori, într-un efort pentru conservarea proprietăţilor din interiorul unui clan, s-au ivit moravurile care forţau femeile să aleagă un soţ din tribul tatălui lor. Regulile de acest fel au dus la o mare înmulţire a căsătoriilor între veri. Endogamia a fost deopotrivă practicată într-un efort de a se păstra secretele meşteşugăreşti; meşteşugarii specializaţi căutau să conserve în familie cunoaşterea meseriei lor.

Când grupurile superioare erau izolate, ele reveneau întotdeauna la împerecherile consanguine. Timp de peste o sută cincizeci de ani, nodiţii au fost unul dintre marile grupuri endogame. Moravurile endogamiei mai recente au fost considerabil influenţate de tradiţiile rasei violete, în care, la început, împerecherile au avut în mod necesar loc între fraţi şi surori. Căsătoriile între un frate şi o soră erau comune în Egiptul primitiv, în Siria, în Mesopotamia, şi în toate ţările altădată ocupate de andiţi. Egiptenii au practicat multă vreme căsătoria între frate şi soră într-un efort pentru conservarea purităţii sângelui regesc, şi acest obicei a mai persistat încă un timp mai îndelungat în Persia. La mesopotamieni, înaintea epocii lui Avraam, căsătoriile între veri erau obligatorii; verii aveau drept de prioritate pentru a se căsători cu verişoarele lor. Avraam însuşi s-a căsătorit cu sora lui vitregă, dar, mai târziu, moravurile evreilor nu au mai permis aceste uniuni.

Primele măsuri pentru eliminarea căsătoriilor dintre frate şi soră au fost luate sub influenţa moravurilor poligame, deoarece soţia-soră căuta să domine cu aroganţă pe cealaltă soţie sau pe celelalte soţii. Moravurile unor triburi interziceau căsătoria cu văduva unui frate decedat, dar pretindeau ca fratele viu să procreeze copii în locul fratelui său răposat. Nu există nici un instinct biologic care să se opună cu vreun chip endogamiei; aceste restricţii sunt întru totul o chestiune de tabuuri.

Exogamia a sfârşit prin a domina, deoarece era favorizată de bărbaţi. Luând o soţie din exterior, ei erau asiguraţi de a fi mai liberi vizavi de familia lor vitregă. Familiaritatea provoacă dispreţul. În consecinţă, în

măsura în care factorul alegerii individuale a început să domine împreunarea, obiceiul a stabilit să fie aleşi parteneri din afara tribului.

Multe triburi au sfârşit prin a interzice căsătoriile din interiorul unui clan; altele le-au limitat la anumite caste. Tabuul contra căsătoriei cu o femeie care avea acelaşi totem ca şi partenerul ei, a dat naştere la obiceiul de a răpi femei din triburile vecine. Mai târziu, căsătoriile au fost reglementate mai mult după aşezarea teritorială decât după înrudire. Au fost multe etape în evoluţia căsătoriei, de la endogamie până la practicile moderne de exogamie. Chiar şi după instituirea tabuului asupra căsătoriilor endogame ale oamenilor de rând, regii şi conducătorii au fost autorizaţi să se căsătorească cu o rudă apropiată cu scopul de a conserva sângele regesc pur şi concentrat. Moravurile au permis în general şefilor suverani anumite libertăţi în materie sexuală.

Prezenţa popoarelor andite mai recente a contribuit mult la creşterea dorinţei raselor sangice de a se căsători în afara triburilor lor. Cu toate astea, nu i-a fost posibil exogamiei să prevaleze înainte ca grupurile să fi învăţat să trăiască relativ în pace cu vecinii lor.

Exogamia însăşi era o încurajare la pace; căsătoriile între triburi au restrâns ostilităţile. Exogamia a condus la coordonarea tribală şi la alianţele militare; ea a devenit predominantă, deoarece a procurat o sporire a forţelor; ea a fost o clăditoare de naţiuni. Exogamia a fost deopotrivă mult favorizată de contactele comerciale în creştere; aventurile şi explorările au contribuit la extinderea frontierelor împreunării şi au facilitat fecundarea încrucişată a culturilor rasiale.

Inconsecvenţele, de altfel inexplicabile, ale moravurilor matrimoniale ale rasei sunt în mare măsură datorate obiceiului exogamiei însoţit de răpirea şi de cumpărarea femeii de la triburile vecine, totul ajungând la un amalgam de diverse moravuri tribale. Tabuurile care respectau endogamia erau sociologice, dar nebiologice; faptul este bine ilustrat de tabuurile asupra căsătoriilor între cei înrudiţi; acestea înglobau numeroase grade de relaţii cu familiile vitrege, aceste cazuri necomportând nici cea mai slabă legătură de sânge.

## 6.AMESTECURILE RASIALE

Nu există rase pure în lumea de azi. Popoarele evolutive de culoare, primitive şi originare, nu au decât două rase reprezentative care au subzistat pe pământ, oamenii galbeni şi oamenii negri; şi chiar şi aceste două rase conţin mult sânge al popoarelor de culoare dispărute. Deşi rasa zisă albă descinde cu precădere din străvechii oameni albaştri, ea comportă mai mult sau mai puţin un amestec din toate celelalte rase, ca de altfel şi oamenii roşii din Americi.

Dintre cele şase rase sangice de culoare, trei erau primare şi trei secundare. Deşi rasele primare — albastră, roşie şi galbenă — au fost, în multe privinţe, superioare celor trei popoare secundare, nu ar trebui uitat că acestea din urmă posedau multe caracteristici dezirabile care ar fi ameliorat considerabil popoarele primare dacă ar fi putut integra cele mai bune filiaţii ale raselor secundare.

Prejudecata de astăzi contra celor de 'semi-sânge', contra 'hibrizilor' şi a 'bastarzilor' s-a înfiripat pentru că cea mai mare parte a fecundaţiilor încrucişate moderne se efectuau între filiaţii foarte mult inferioare ale raselor respective. Rezultatele sunt în aceeaşi măsură puţin satisfăcătoare când filiaţiile degenerate ale aceleiaşi rase se căsătoresc între ele.

Dacă rasele actuale ale Urantiei ar putea fi eliberate de blestemul care rezultă din clasele lor cele mai de jos de specimene degenerate, antisociale, debile din punct de vedere mental şi decăzute, ar fi puţine obiecţii faţă de o amalgamare rasială limitată. Şi, dacă aceste amestecuri rasiale ar putea să aibă loc între tipurile cu totul superioare din diverse rase, aceasta ar oferi şi mai puţine inconveniente.

Hibridarea neamurilor superioare şi diferite este secretul pentru a crea filiaţii noi şi mai viguroase, şi asta este adevărat tot atât de bine pentru plante şi animale cât şi pentru specia umană. Hibridarea creştea vigoarea şi mărea fecunditatea. Amestecurile rasiale ale claselor mijlocii sau superioare ale unor diverse popoare au mărit mult potenţialul *creativ*, cum o arată populaţia actuală a Statelor Unite ale Americii de Nord. Când aceste împreunări au loc între indivizi ai claselor inferioare, puterea creativă este diminuată, după cum se poate vedea astăzi la popoarele din India meridională.

Amestecul de rase contribuie mult la apariţia subită a caracteristicilor *noi*, şi, dacă această hibridare este uniunea filiaţiilor superioare, atunci aceste trăsături noi vor fi de asemenea caracteristici *superioare*.

Cât timp rasele actuale vor rămâne atât de aglomerate de filiaţii inferioare şi degenerate, amestecurile rasiale, la o mare scară, vor fi extrem de păgubitoare, dar cea mai mare parte a obiecţiilor faţă de această experienţă sunt întemeiate pe prejudiciile sociale şi culturale mai degrabă decât pe considerente biologice. Chiar

şi printre neamurile inferioare, hibrizii sunt adesea mai buni decât strămoşii lor. Hibridarea tinde să amelioreze specia, din cauza rolului *genelor dominante*. Amestecurile de rase sporesc probabilitatea ca un mai mare număr de *dominante* să fie prezente la hibrid.

În cursul ultimei sute de ani, s-au produs mai multe hibridări rasiale decât anterior, pe parcursul mai multor milenii. S-a exagerat în mare măsură pericolul de a se vedea dizarmonii grosolane ca rezultat al fecundaţiei încrucişate între neamuri umane. Principalele dificultăţi întâmpinate de metişi proveneau din prejudecăţi sociale.

Experienţa lui Pitcairn, constând în amestecarea rasei albe şi a rasei polineziene, a avut rezultate destul de bune, deoarece bărbaţii albi şi femeile polineziene proveneau din filiaţii rasiale relativ bune. Căsătoriile mixte între tipurile cele mai evoluate ale raselor albe, roşii şi galbene au adus imediat în existenţă numeroase caracteristici noi şi eficiente din punct de vedere biologic. Aceste trei popoare aparţineau raselor sangice primare. Încrucişările raselor albe şi negre nu sunt atât de dorit în ceea ce priveşte rezultatele lor imediate, dar mulatrii care proveneau din acestea nu sunt atât de nedoriţi pe cât vor prejudecăţile sociale şi rasiale să o creadă. Din punct de vedere fizic, hibrizii albi-negri sunt excelente specimene ale omenirii, în pofida uşoarei lor inferiorităţi în alte câteva privinţe.

Când o rasă sangică primară se amalgamează cu o rasă sangică secundară, a doua este considerabil ameliorată pe seama primei. Pe o scară mică — extinzându-se pe perioade lungi de timp — nu pot exista obiecţii serioase faţă de această contribuţie sacrificială a raselor primare la ameliorarea grupurilor secundare. Din punct de vedere biologic, sangicii secundari erau, în anumite privinţe, superiori raselor primare.

La urma urmei, adevărata primejdie, pentru specia umană, rezidă în proliferarea dezordonată a filiaţiilor inferioare şi degenerate ale unor diverse popoare civilizate, mai degrabă decât în pericolul presupus al încrucişării lor rasiale.

[Prezentat de Şeful Serafimi staţionaţi pe Urantia.]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A III-A - ISTORIA URANTIEI

## CAPITOLUL 83 - INSTITUŢIA CĂSĂTORIEI

Iată povestea primelor începuturi ale instituţiei căsătoriei. Ea a progresat constant de la împerecherile neorganizate în promiscuitatea hoardei, prin numeroase variaţii şi adaptări, până la apariţia criteriilor căsătoriilor care sfârşeau prin a culmina în realizarea perechilor, uniunea unui singur bărbat şi a unei singure femei, pentru a stabili un cămin de ordinul social cel mai elevat.

Căsătoria a fost de multe ori în pericol, iar moravurile sociale au făcut în mare măsură apel la sprijinul proprietăţii şi al religiei. Totuşi, adevărata influenţă care salvgardează pentru totdeauna căsătoria, şi familia care rezulta din ea, este faptul biologic simplu şi înnăscut că bărbaţii şi femeile nu se pot lipsi unii de alţii, fie că este vorba de sălbaticii cei mai primitivi, fie de muritorii cei mai cultivaţi.

Din cauza impulsiunilor sexuale omul egoist este antrenat în a se transforma în ceva mai bun decât un animal. Raporturile sexuale satisfac trupurile şi amorul propriu, dar implică cu certitudine consecinţele abnegaţiei; ele asigură acceptarea îndatoririlor altruiste şi a numeroaselor responsabilităţi familiale benefice pentru rasă. Din acest punct de vedere, sexul a reprezentat elementul civilizator nerecunoscut şi nebănuit al sălbaticilor, căci acest acelaşi impuls sexual *obligă* automat şi infailibil *fiinţa umană să gândească* şi, în cele din urmă, *o face să iubească*.

## 1.CĂSĂTORIA CA INSTITUŢIE SOCIALĂ

Căsătoria este mecanismul societăţii menit să orânduiască şi să controleze numeroasele relaţii umane ivite din faptul fizic al bisexualităţii. Ca instituţie, căsătoria funcţionează în două domenii:

1.În organizarea relaţiilor sexuale personale.

2.În organizarea descendenţei, a moştenirii, a succesiunii şi a ordinii sociale, aceasta fiind funcţia sa originară cea mai veche.

Familia, care rezultă din căsătorie, este ea însăşi stabilizatorul instituţiei căsătoriei, în aceeaşi măsură ca şi obiceiurile referitoare la proprietate. Alţi factori puternici ai stabilităţii căsătoriei sunt orgoliul, vanitatea, spiritul cavaleresc, datoria şi convingerile religioase. Însă, cu toate că pot fi aprobate sau dezaprobate în sferele superioare, căsătoriile nu sunt nicidecum încheiate în cer. Familia umană este categoric o instituţie umană, o dezvoltare evolutivă. Căsătoria este o instituţie a societăţii; ea nu aparţine domeniului Bisericii. Este adevărat că religia ar trebui să o influenţeze profund, dar ea nu ar trebui să încerce să fie singura care să o controleze şi să o reglementeze.

Căsătoria primitivă era esenţialmente industrială şi, chiar în timpurile moderne, ea este adesea o problemă legată de societate sau de interes. Sub influenţa amestecului de neamuri andite, şi ca o consecinţă a moravurilor unei civilizaţii în progres, căsătoria a devenit treptat reciprocă, romantică, părintească, poetică, afectuoasă, etică şi chiar idealistă. Totuşi, selecţia şi dragostea aşa zis romantică au jucat un rol minim în împerecherile primitive. În vremurile de demult, soţul şi soţia nu trăiau mult împreună; ei nici măcar nu mâncau foarte des împreună. La antici, afecţiunea personală nu era puternic legată de atracţia sexuală; afecţiunea s-a născut între soţi mai ales din cauza vieţii şi a muncii în comun.

## 2.CURTAREA ŞI LOGODNA

Căsătoriile primitive erau întotdeauna puse la cale de părinţii băiatului şi de cei ai tinerei fete. Stadiul de tranziţie dintre acest obicei şi epoca liberei alegeri a fost ocupat de mijlocitorii de căsătorii, sau de către peţitorii

profesionişti. Aceşti peţitori au fost la început bărbierii şi, mai târziu, preoţii. Căsătoria a fost, la origine, o chestiune de grup, apoi o chestiune de familie; ea a devenit o aventură individuală doar recent.

Constrângerea, iar nu atracţia, era calea de acces la căsătoria primitivă. În timpurile primitive, femeia nu avea un comportament sexual rezervat, ci doar un sentiment de inferioritate sexuală, care îi fusese insuflat de către moravuri. După cum invaziile au precedat comerţul, tot aşa şi căsătoria prin captură a precedat căsătoria prin contract. Unele femei erau complice la captură, cu scopul de a scăpa de dominarea bărbaţilor mai vârstnici din tribul lor; ele preferau să cadă în mâinile bărbaţilor de aceeaşi vârstă care aparţineau unui alt trib. Aceste pseudo-răpiri au fost stadiul de tranziţie dintre capturarea cu forţa şi curtarea prin fermecare.

Un tip primitiv de ceremonie de căsătorie era fuga simulată, un soi de repetare a răpirii, care a fost cândva practica curentă. Mai târziu, simulacrul capturii a făcut parte din ceremonia regulată de căsătorie. Aparenţa rezistenţei pe care o opunea 'capturării' o fată modernă, pretinsa sa reticenţă faţă de căsătorie, sunt relicvele obiceiurilor străvechi. Purtarea miresei peste prag este o reminiscenţă a mai multor practici străvechi, printre altele, acelea din epoca raptului femeilor.

Li s-a refuzat multă vreme femeilor dreptul de a dispune de ele însele în căsătorie, dar femeile cele mai viclene au ştiut întotdeauna să se sustragă acestei restricţii, exercitându-şi cu abilitate inteligenţa. Bărbatul e cel care a avut, în general, iniţiativa curtării, dar nu întotdeauna. Când oficial, când secret, femeia însăşi provoca uneori căsătoria. Pe măsură ce civilizaţia a progresat, femeile au jucat un rol tot mai mare în toate fazele curtării şi ale căsătoriei.

Dragostea tot mai mare, sporirea a romanescului şi a selecţiei personale în curtarea preconjugală, este un aport al andiţilor la rasele lumii. Relaţiile între sexe au evoluat favorabil; numeroase popoare în progres au înlocuit treptat acele mobiluri străvechi ale utilităţii şi ale proprietăţii cu concepţii întrucâtva idealizate ale atracţiei sexuale. Impulsurile sexuale şi sentimentele de afecţiune au început să înlocuiască calculele reci în alegerea partenerilor de viaţă.

La origine, logodna echivala cu căsătoria, şi, la popoarele primitive, raporturile sexuale erau convenţionale pe perioada angajării, a promisiunilor. Într-o epocă recentă, religia a stabilit un tabu sexual asupra perioadei cuprinse între logodnă şi căsătorie.

## 3.CUMPĂRAREA ŞI ZESTREA

Anticii nu aveau încredere în dragoste şi în făgăduinţe; ei socoteau că uniunile durabile trebuie să fie garantate de o siguranţă tangibilă — printr-o avere. Din acest motiv, preţul de cumpărare al unei femei era ca o învoire, o depunere, pe care soţul era nevoit să o piardă în caz de divorţ sau de abandon. De îndată ce preţul de cumpărare al unei tinere soţii era plătit, numeroase triburi îi permiteau soţului să o însemne cu fierul înroşit. Africanii îşi mai cumpără încă femeile. Ei compară o femeie care se căsătoreşte din dragoste, sau o femeie de bărbat alb, cu o pisică, deoarece nu costă nimic să o cumperi.

Expunerile femeilor de măritat erau ocazii de a îmbrăca şi de a împodobi fetele pentru a le arăta în public, cu speranţa ca cineva să le cumpere mai scump ca soţii. Totuşi, ele nu erau vândute ca vitele — în triburile mai evoluate, femeile astfel cumpărate nu erau transferabile. Achiziţia lor nici nu era întotdeauna o chestiune bănească încheiată cu sânge rece; serviciile echivalau cu banii în cumpărarea unei femei. Dacă un bărbat, altminteri dezirabil, nu putea plăti preţul femeii sale, el era susceptibil de a fi adoptat ca fiu de către tatăl tinerei fete, şi putea atunci să o ia în căsătorie. Dacă un bărbat sărac căuta o femeie şi nu putea face faţă unui preţ cerut de un tată lacom, bătrânii tribului exercitau adesea o presiune asupra tatălui pentru ca el să-şi modifice pretenţiile, ori altfel risca să-şi vadă fiica răpită.

Când civilizaţia a făcut progrese, taţilor nu le-a mai convenit să lase impresia că-şi vând fiicele; aşadar, în timp ce continuau să accepte preţul de cumpărare al miresei, ei au iniţiat obiceiul de a da unui cuplu un cadou de o valoare aproape echivalentă cu preţul de cumpărare.

Ideea de zestre era destinată să dea de înţeles că soţia era independentă, că era foarte îndepărtată de epoca femeilor sclave şi a soţiilor posedate ca orice altă proprietate. Un bărbat nu putea divorţa de o femeie cu zestre fără a restitui în întregime zestrea. În unele triburi, s-a stabilit reciproc, între părinţii logodnicei şi ai logodnicului, o depunere care rămânea de plătit familiei în caz de despărţire; acesta era în realitate o ţinere sub un control a căsătoriei. În cursul perioadei de tranziţie dintre obiceiul cumpărării şi obiceiul zestrei, copiii aparţineau tatălui dacă femeia fusese cumpărată; în caz contrar, ei aparţineau familiei femeii.

## 4.CEREMONIA CĂSĂTORIEI

Ceremonia căsătoriei s-a născut din faptul că aceasta era, la origine, o chestiune comunitară, şi nu pur şi simplu punctul culminant al unei decizii a două persoane. Împerecherea interesa grupul, dar era şi o chestiune de funcţiune personală.

Toată viaţa anticilor era înconjurată de magie, de rituri, de ceremonii, iar căsătoria nu făcea excepţie. Pe măsură ce civilizaţia progresa, iar căsătoria a fost luată mai în serios, ceremonia căsătoriei a devenit din ce în ce mai pretenţioasă. Căsătoriile primitive, jucau, cum joacă de altfel şi astăzi, un rol în dreptul de proprietate a bunurilor; ele necesitau deci o ceremonie legală, iar statutul social al copiilor care veneau pe lume necesita cea mai largă publicitate posibilă. Oamenii primitivi nu aveau registre; trebuiau să fie mulţi martori la ceremonia de căsătorie.

La început, ceremonia căsătoriei avea mai curând caracter de logodnă şi consta numai în notificarea publică a intenţiei de a trăi împreună; mai târziu, ea a constat într-o masă oficială luată în comun. În unele triburi, părinţii se limitau la a-şi conduce fata la soţul ei; în alte cazuri, singura ceremonie era schimbul oficial de cadouri, după care tatăl miresei o dădea mirelui. La multe popoare levantine, se avea obiceiul de a se dispensa de orice formalitate; căsătoria era încheiată prin raporturi sexuale. Oamenii roşii au fost primii care să instituie ceremonii de căsătorie mai complicate.

Exista o mare teamă de absenţa copiilor şi, cum sterilitatea era atribuită uneltirilor spiritelor, eforturile pentru asigurarea fecundităţii au condus, de asemenea, la acompanierea căsătoriei cu anumite rituri magice sau religioase. Se întrebuinţau numeroase amulete în acest efort de a se garanta o căsătorie fericită şi fecundă; se consultau chiar şi astrologii pentru a verifica horoscopul părţilor contractante. Într-o anumită epocă, sacrificiile umane au făcut regulat parte din toate căsătoriile între oameni bogaţi.

Se căutau zilele norocoase. Ziua de joi se considera ca cea mai favorabilă, şi se credea că căsătoriile celebrate când era lună plină erau excepţional de fericite. Numeroase popoare din Orientul Apropiat aveau obiceiul de a arunca grăunţe peste noii căsătoriţi; acesta era un rit magic presupus că ar asigura fecunditatea. Unele popoare orientale foloseau orezul în acest scop.

Focul şi apa au fost totdeauna considerate ca cele mai bune mijloace de a rezista fantomelor şi spiritelor rele. În consecinţă, s-au pus în general în evidenţă, la nunţi, focul de pe altare şi candelele iluminate, precum şi stropitul cu apă sfinţită. Un timp îndelungat, s-a avut obiceiul de a fixa o dată falsă a căsătoriei, şi apoi de a întârzia pe neaşteptate evenimentul, pentru a le deruta fantomele şi spiritele.

Tachinările făcute proaspeţilor căsătoriţi şi festele jucate cuplurilor în luna de miere sunt vestigii ale zilelor foarte îndepărtate în care se credea că era bine ca ei să apară ne amărâţi şi supăraţi înaintea spiritelor, pentru a nu le stârni cumva invidia. Portul vălului miresei se păstrează din epoca în care se socotea necesară deghizarea unei femei tinere pentru ca fantomele să nu poată să o recunoască, şi, de asemenea, pentru a ascunde frumuseţea ei de privirile spiritelor care ar fi putut deveni invidioase sau geloase. Nu trebuie niciodată ca picioarele miresei să atingă solul chiar înaintea ceremoniei. Chiar şi în al XX-lea secol şi sub moravurile creştine, a subzistat obiceiul de a se întinde covoare de la trăsură până la altar.

Una dintre cele mai vechi forme de ceremonie de căsătorie consta în a se face binecuvântarea patului conjugal de către un preot, pentru a se asigura astfel fecunditatea uniunii; aceasta se practica cu multă vreme înaintea stabilirii vreunui ritual oficial al căsătoriei. Pe durata acestei perioade din evoluţia moravurilor matrimoniale, se aştepta ca invitaţii la nuntă să treacă pe rând noaptea prin camera nupţială, devenind astfel martorii legali ai consumării căsătoriei.

Elementul şansă, care în ciuda tuturor probelor premaritale a făcut ca anumite căsătorii să sfârşească prost, i-a condus pe oamenii primitivi în căutarea unei asigurări pentru a se proteja de eşecurile matrimoniale recurgând la preoţi şi la magie. Această mişcare a atins în mod direct apogeul ei în căsătoriile moderne la biserică. Un timp îndelungat, s-a recunoscut în general căsătoria ca fiind constituită din hotărârile părinţilor contractanţi — şi mai târziu ale cuplului — în timp ce pe parcursul ultimelor cinci sute de ani, Biserica şi Statul şi-au asumat jurisdicţia şi pretind acum să confirme căsătoria.

# 5.CĂSĂTORIILE PLURALE

În istoria începuturilor căsătoriei, femeile nemăritate aparţineau bărbaţilor tribului. Mai târziu, femeile nu aveau decât un singur soţ o dată. Această practică, de a avea *câte-un-singur-bărbat-o-dată,* a fost primul pas de îndepărtare de hoardă. Deşi o femeie nu avea dreptul decât la un singur bărbat, soţul ei putea întrerupe la voinţă aceste relaţii temporare, dar aceste asocieri vag reglementate constituiau prima etapă către viaţa de cuplu, în contrast cu viaţa de hoardă. În cursul acestui stadiu de dezvoltare a căsătoriei, copiii aparţineau în general mamei lor.

Etapa următoare a evoluţiei împerecherii a fost *căsătoria colectivă*. A trebuit ca această fază comunitară a căsătoriei să intervină în dezvoltarea vieţii de familie, deoarece moravurile căsătoriei nu erau încă destul de puternice pentru a face permanente asocierile cuplurilor. Căsătoriile fraţilor şi ale surorilor aparţineau acestui grup; de exemplu, cinci fraţi ai unei familii se căsătoreau cu cinci surori ale unei alte familii. În lumea întreagă, formele vagi de căsătorie comunitară se transformau treptat în diverse tipuri de căsătorii colective. Aceste asocieri de grupuri erau în mare măsură guvernate de moravurile totemice. Viaţa de familie s-a dezvoltat lent şi sigur, deoarece reglementarea care viza sexualitatea şi căsătoria a favorizat supravieţuirea tribului însuşi prin asigurarea supravieţuirii unui mai mare număr de copii.

Căsătoriile colective au cedat treptat locul practicilor de poligamie care îşi făceau apariţia — poliginia şi poliandria — în rândurile triburilor cele mai evoluate. Poliandria nu a fost niciodată foarte răspândită. Ea s-a limitat de obicei la regine şi la femeile bogate; în plus, era în general o chestiune de familie, o singură soţie pentru mai mulţi fraţi. Restricţiile de castă şi de economie au obligat uneori mai mulţi bărbaţi să se mulţumească cu o singură soţie. Chiar şi atunci, femeia nu se căsătorea decât cu unul; ceilalţi erau vag toleraţi ca 'unchi' ai progeniturii comune.

Obiceiul evreiesc care cerea ca un bărbat să ia în căsătorie pe văduva fratelui său decedat în vederea "cultivării unei seminţe pentru fratele său"; acesta era practicat în mai mult de jumătate din lumea antichităţii. Era o supravieţuire a vremii în care căsătoria era mai degrabă o chestiune de familie decât o asociere individuală.

Instituţia poligamiei a recunoscut, în diverse epoci, patru tipuri de soţii:

1.Soţiile rituale sau legale.

2.Soţiile iubite şi permise.

3.Concubinele, soţiile contractuale.

4.Soţiile sclave.

Adevărata poligamie, în care toate soţiile au acelaşi statut şi în care copiii sunt egali, este foarte rară. De obicei, chiar şi în cazul căsătoriilor plurale, căminul era dominat de femeia principală, tovarăşa statutară. Doar ea fusese căsătorită după o ceremonie rituală, şi numai copiii acestei soţii cumpărate sau dăruită cu zestre, puteau să moştenească, în afară de cazul unui acord special cu ea.

Soţia statutară nu era în mod necesar soţia iubită; în timpurile primitive, ea nici nu era în general; soţia iubită, sau îndrăgostită, nu şi-a făcut apariţia înainte ca rasele să fi evoluat considerabil, mai ales după amestecarea triburilor evolutive cu nodiţii şi cu adamiţii.

Soţia tabu — unica soţie având statut legal — a creat moravurile concubinajului, după care bărbaţii nu puteau avea decât o singură nevastă, dar puteau să întreţină relaţii sexuale cu oricâte concubine. Concubinajul a fost trambulina monogamiei, primul pas care s-a îndepărtat de franca poligenie. Concubinele evreilor, ale romanilor şi ale chinezilor erau foarte frecvent servitoarele soţiilor lor. Mai târziu, ca şi la evrei, femeia legală a fost considerată ca mama tuturor copiilor procreaţi de către soţ.

Tabuurile străvechi care interziceau raporturile sexuale cu o femeie gravidă ori cu una care alăpta, tindeau mult să încurajeze poligenia. Femeile primitive îmbătrâneau foarte devreme, din cauza frecventelor lor sarcini, la care se mai adaugă şi o muncă foarte grea. (Aceste soţii extenuate nu reuşeau să se menţină în viaţă decât graţie faptului că erau izolate o săptămână pe lună, când ele nu erau gravide.) Aceste neveste oboseau adesea să mai aducă copii pe lume, şi le cereau bărbaţilor lor să ia o a doua nevastă mai tânără, capabilă de a participa la conceperea copiilor şi la treburile gospodăreşti. Noile femei erau deci în general întâmpinate cu bucurie de vechile neveste; nu a existat nimic care să se asemene cu gelozia sexuală.

Numărul de neveste nu era limitat decât de aptitudinea bărbatului de a le întreţine. Bărbaţii bogaţi şi capabili vroiau un mare număr de copii, şi, cum rata mortalităţii infantile era foarte ridicată, era nevoie de un

grup de neveste pentru a recruta o familie largă. Multe dintre aceste neveste plurale erau simple lucrătoare, femei sclave.

Obiceiurile umane evoluează, dar foarte lent. Scopul haremului era acela de a alcătui un grup viguros şi numeros de persoane de acelaşi sânge pentru a sprijini tronul. Un anumit şef a fost odinioară convins că el nu ar trebui să mai aibă harem, şi să se mulţumească cu o singură femeie; el le-a concediat deci prompt pe femeile haremului său, care se întorceau nemulţumite la casele lor; familiile ofensate au dat năvală înfuriate asupra şefului şi l-au omorât pe loc.

## 6.ADEVĂRATA MONOGAMIE — CĂSĂTORIA UNUI CUPLU

Monogamia este egală cu monopolul; monogamia este bună pentru aceia care atingeau această stare dezirabilă, dar ea tinde să impună o privare biologică celor care nu sunt atât de norocoşi. Întru totul independent de efectul ei asupra individului, monogamia este incontestabil cea mai bună formulă pentru copii.

Monogamia cea mai primitivă rezulta din forţa împrejurărilor, a sărăciei. Monogamia este culturală şi socială, artificială şi contra naturii, mai exact contrară naturii omului evolutiv. Ea era în întregime naturală la nodiţii şi la adamiţii cei mai puri, şi a fost de o mare valoare culturală pentru toate rasele evoluate.

Triburile caldeene recunoşteau unei femei dreptul de a impune soţului ei un angajament premarital de a nu lua nici o a doua soţie, nici o concubină. Grecii şi romanii favorizau căsătoriile monogame. Monogamia a fost întotdeauna încurajată de cultul strămoşilor, precum şi de eroarea creştină care consta în a considera căsătoria ca un sacrament. Chiar şi ridicarea nivelului de viaţă a militat constant împotriva pluralităţii nevestelor. În epoca venirii lui Mihail pe Urantia, practic toată lumea civilizată atinsese nivelul monogamiei teoretice; însă această monogamie pasivă nu a însemnat decât că umanitatea a devenit obişnuită cu practica adevăratelor căsătorii monogame.

În timp ce urmăreşte scopul monogamic al căsătoriei ideale de cupluri, care la urma urmei se apropie de o asociere sexuală monopolistă, societatea nu trebuie să neglijeze situaţia defavorizată a bărbaţilor şi femeilor nenorocoase, care nu au reuşit să îşi găsească un loc în noua ordine socială ameliorată, chiar dacă au făcut tot posibilul în a coopera şi a se conforma cerinţelor ei. Faptul de a nu reuşi să se găsească un partener în cadrul social al concurenţei poate să depindă de dificultăţile insurmontabile sau de restricţiile multiple impuse de moravurile curente. E adevărat că monogamia este ideală pentru aceia care se bucură de ea, dar ea impune inevitabil mari privaţiuni celor care sunt lăsaţi afară, în răceala existenţei solitare.

A trebuit întotdeauna ca o minoritate nefericită să sufere pentru ca majoritatea să poată progresa, sub imperiul moravurilor în curs de ameliorare ale societăţii care evolua; însă majoritatea favorizată ar trebui să-i privească întotdeauna cu bunătate şi cu consideraţie pe tovarăşii mai puţin fericiţi, care trebuie să plătească preţul pretins celor care nu au reuşit să devină membrii ai acestor asocieri sexuale ideale, care satisfăceau toate nevoile biologice sub sancţiunea moravurilor celor mai elevate ale evoluţiei sociale în progres.

Monogamia a fost întotdeauna scopul idealist al evoluţiei sexuale umane; ea mai este încă, şi va rămâne astfel. Acest ideal al adevăratei căsătorii a unui singur cuplu implică abnegaţie, şi de aceea căsătoria eşuează atât de des, pur şi simplu pentru că una din cele două părţi contractante, sau amândouă, sunt deficiente în cea mai mare dintre virtuţile umane, austera stăpânire de sine.

Monogamia este etalonul dup[ care se măsoară progresul civilizaţiei sociale, în opoziţie cu evoluţia pur biologică. Monogamia nu este în mod necesar biologică sau naturală, dar ea este indispensabilă în întreţinerea imediată şi în dezvoltarea ulterioară a civilizaţiei sociale. Ea a contribuit la o delicateţe a sentimentelor, la un rafinament al caracterului moral şi la o creştere spirituală care sunt absolut imposibile în poligamie. O femeie nu poate niciodată să devină o mamă ideală cât timp ea este constant obligată să intre în rivalitate pentru a păstra afecţiunea soţului ei.

Căsătoria unui cuplu favorizează şi încurajează înţelegerea intimă şi cooperarea eficientă, care sunt cele mai bune alegeri pentru fericirea părinţilor, pentru bunăstarea copiilor şi pentru utilitatea socială. Căsătoria, care a început printr-o constrângere grosolană, se dezvoltă treptat într-o magnifică instituţie a culturii de sine, a stăpânirii de sine, a exprimării de sine şi a perpetuării de sine.

## 7.DIZOLVAREA LEGĂTURII CONJUGALE

În evoluţia primitivă a moravurilor matrimoniale, căsătoria era o vagă uniune care putea lua sfârşit la voinţă, iar copiii îşi urmau întotdeauna mama; legătura dintre mamă şi copil este instinctivă şi funcţionează fără a ţine cont de stadiul de dezvoltare al moravurilor.

La popoarele primitive, numai aproximativ o jumătate dintre căsătorii s-au dovedit satisfăcătoare. Cauza cea mai frecventă a despărţirii era sterilitatea, a cărei vină se arunca întotdeauna asupra femeii; se credea că femeile fără copii urmau să devină şerpi în lumea spiritelor. Sub moravurile mai primitive, numai bărbatul avea facultatea de a obţine divorţul, şi această măsură a persistat, la unele popoare, până în secolul al douăzecilea.

Odată cu evoluţia moravurilor, anumite triburi au stabilit două forme de căsătorie; forma curentă, care permitea divorţul, şi căsătoria sacerdotală, care interzicea separarea. Inaugurarea cumpărării soţiilor şi zestrea soţiilor au contribuit mult la reducerea despărţirilor, introducând despăgubiri în bunuri materiale pentru eşecul căsătoriei. Într-adevăr, multe dintre uniuni sunt stabilizate de acest străvechi factor al proprietăţii.

Presiunea socială a statutului în comunitate şi a privilegiilor proprietăţii a fost întotdeauna puternică pentru a se menţine tabuurile şi moravurile căsătoriei. De-a lungul veacurilor, căsătoria a făcut progrese constante, şi se găseşte în avangardă în lumea modernă, cu toate că este asaltată într-o manieră ameninţătoare de o nemulţumire foarte răspândită la popoarele unde alegerea individuală — care este o nouă libertate — joacă un rol preponderent. Aceste tulburări de adaptare apar la rasele cele mai progresive ca o consecinţă a accelerării bruşte a evoluţiei sociale, dar, la popoarele mai puţin avansate, căsătoria continuă să prospere şi să se amelioreze lent sub guvernarea moravurilor mai vechi.

Substituirea nouă şi subită a mobilului dragostei mai ideale, dar extrem de individualiste, înlocuind vechiul motiv al proprietăţii stabilit de multă vreme, a provocat inevitabil o instabilitate temporară în instituţia căsătoriei. Mobilurile omului pentru a se căsători au depăşit întotdeauna cu mult morala matrimonială efectivă. În Occident, în cel de-al nouăsprezecelea şi al douăzecilea secol, idealul căsătoriei a depăşit deodată cu mult impulsiunile sexuale egocentrice, doar parţial controlate ale raselor. Prezenţa în societate a unui mare număr de persoane necăsătorite denotă o prăbuşire temporară sau o tranziţie a moravurilor.

De-a lungul secolelor, adevărata piatră de încercare a căsniciilor a fost intimitatea continuă ineluctabilă în toată viaţa de familie. Doi tineri alintaţi şi răsfăţaţi, educaţi să conteze pe toate indulgenţele şi pe deplina satisfacere a egoului şi a vanităţii lor, nu pot spera într-o mare reuşită în căsătorie şi în clădirea unui cămin — o asociere pentru toată viaţa de abnegaţie, de compromis, de devotament şi de consacrare generoasă creşterii copiilor.

Gradul înalt al imaginaţiei şi al romanescului fantastic etalate când se face curte sunt în mare măsură răspunzătoare de creşterea tendinţei la divorţ la popoarele occidentale moderne; tabloul este încă şi mai încurcat de mai marea libertate a femeilor şi de independenţa lor economică sporită. Divorţul uşor, atunci când provine dintr-o lipsă de stăpânire de sine sau dintr-un eşec de adaptare normală a personalităţii, duce direct la vechile stadii grosiere ale societăţii, din care oamenii s-au ridicat atât de recent, după atât de multe agonii personale şi suferinţe rasiale.

Cât timp societatea nu reuşeşte să îşi crească cum se cuvine copiii şi tinerii, cât timp ea nu procură o educaţie premaritală adecvată şi cât timp idealismul unei tinereţi lipsite de înţelepciune şi de maturitate nu va fi arbitrul de intrare într-o căsătorie, divorţul va continua să prevaleze. În măsura în care grupul social nu a ajuns să pregătească tinerii pentru căsătorie, trebuie ca divorţul să funcţioneze ca supapă de siguranţă pentru împiedicarea situaţiilor încă şi mai rele din cursul epocilor de dezvoltare rapidă a moravurilor în evoluţie.

Anticii par să fi considerat căsătoria cu aproape tot atâta seriozitate ca şi unele popoare de astăzi. Se pare că multe dintre căsătoriile pripite şi nereuşite ale timpurilor moderne nu reprezintă o ameliorare în ceea ce priveşte practicile antice care îi făceau apţi pe tinerii bărbaţi şi tinerele femei pentru a se uni. Marea inconsecvenţă a societăţii moderne constă în exaltarea dragostei şi în idealizarea căsătoriei, dezaprobând în acelaşi timp analiza aprofundată a dragostei şi a căsătoriei.

## 8.IDEALIZAREA CĂSĂTORIEI

Căsătoria care înfloreşte într-un cămin este, într-adevăr, cea mai sublimă instituţie umană, însă ea este esenţialmente umană; nu ar fi trebuit niciodată să se numească sacrament. Preoţii sethiţi au făcut din căsătorie un ritual religios, dar, timp de mii de ani după Eden, căsătoria s-a perpetuat ca o instituţie pur socială şi civilă.

Asemuirea asocierilor umane cu asocierile divine este cât se poate de nefericită. Uniunea soţului şi a soţiei în relaţia căsătoriei şi a căminului este o funcţiune materială a muritorilor lumilor evolutive. Este adevărat că multe progrese spirituale pot interveni ca o consecinţă a sincerelor eforturi omeneşti ale unui bărbat şi ale unei femei de a evolua, dar aceasta nu înseamnă că respectiva căsătorie este neapărat sacră. Progresul spiritual însoţeşte sârguinţa sincer manifestată în alte orientări ale efortului uman.

Căsătoria nu mai poate nici ea să fie cu adevărat comparată cu relaţiile Ajustorului cu omul, nici cu fraternitatea lui Crist Mihail cu fraţii săi umani. Aceste raporturi nu au aproape nici un punct comun comparabil cu asocierea soţului şi a soţiei. Este un fapt nefericit că concepţia umană eronată a acestor relaţii a provocat atâta confuzie asupra statutului căsătoriei.

Este la fel de neplăcut faptul că anumite grupuri de muritori şi-au imaginat consumarea căsătoriei printr-un act divin. Astfel de credinţe conduc direct la conceptul de indisolubilitate al legăturii conjugale fără a ţine cont de circumstanţele sau de dorinţele părţilor contractante. Însă chiar faptul că o căsătorie poate să fie dizolvată arată că Deitatea nu este parte indisolubilă la această uniune. Dacă Dumnezeu a unit o dată două lucruri sau două persoane, ele vor rămâne astfel legate până în clipa în care voinţa divină va decreta separarea lor. În ceea ce priveşte căsătoria, care este o instituţie umană, cine deci pretinde să emită o judecată pentru a se distinge uniunile susceptibile de a fi aprobate de supraveghetorii universului de acelea a căror natură şi origine sunt pur umane?

Cu toate acestea, există un ideal al căsătoriei în sferele superioare. Pe capitala fiecărui sistem local, Fiicele şi Fii Materiali ai lui Dumnezeu ilustrează efectiv înălţimea idealurilor de uniune a unui bărbat şi a unei femei prin legăturile de căsătorie, atunci când au intenţia de a procrea şi de a creşte nişte urmaşi. La urma urmei, căsătoria ideală a muritorilor este *omeneşte* sacră.

Căsătoria a fost întotdeauna şi rămâne încă visul uman suprem al idealului temporal. Deşi acest vis frumos este rar realizat în mod integral, el persistă ca un glorios ideal, atrăgând mereu omenirea care progresează către mai mari eforturi pentru fericirea oamenilor. Dar ar trebui să se dea tinerilor câteva noţiuni ale realităţilor căsătoriei înainte ca ei să fie aruncaţi în exigenţele stringente ale asocierilor vieţii de familie; idealizarea tinerilor ar trebui să fie temperată de un oarecare grad de deziluzionare premaritală.

Nu ar trebui totuşi să se descurajeze idealizarea juvenilă a căsătoriei; aceste vise sunt evocarea scopului viitor al vieţii de familie. Această atitudine este stimulatoare şi în acelaşi timp utilă, cu condiţia ca ea să nu devină insensibilă la realizarea necesităţilor practice şi obişnuite ale căsniciei şi ale vieţii de familie care avea să urmeze.

Idealurile căsătoriei au făcut recent mari progrese; la unele popoare, femeile se bucură de drepturi practic egale cu cele ale consoartei sale. Cel puţin în principiu, viaţa de familie a devenit un parteneriat loial pentru a creşte copiii, însoţit de fidelitatea sexuală. Totuşi, chiar şi această versiune mai nouă a căsătoriei, nu trebuie să pretindă a se merge la extrem, până într-atât încât să confere un monopol reciproc al întregii personalităţi şi al întregii individualităţi. Căsătoria nu este pur şi simplu un ideal individualist, ci este o asociere socială în evoluţie a unui bărbat şi a unei femei, existând şi funcţionând sub influenţa moravurilor curente, limitată de tabuuri şi sprijinită de legile şi de regulile societăţii.

Căsătoriile celui de-al douăzecilea secol sunt la un nivel înalt în comparaţie cu acelea ale epocilor trecute, deşi instituţia căsniciei este actualmente pusă la grea încercare. Ea trebuie să facă faţă problemelor atât de brusc impuse organizării sociale de sporirea precipitată a libertăţilor femeii, drepturi care i-au fost atât de multă vreme refuzate în cursul lentei evoluţii a moravurilor în generaţiile trecute.

[Prezentat de Şeful Serafimilor staţionaţi pe Urantia]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A III-A - ISTORIA URANTIEI

## CAPITOLUL 84 - CĂSĂTORIA ŞI VIAŢA FAMILIALĂ

Necesitatea materială a întemeiat căsătoria, apetitul sexual a împodobit-o, religia a sancţionat-o şi a exaltat-o, Statul a impus-o şi a reglementat-o. În cursul vremurilor recente, dragostea în evoluţie începe să justifice şi să glorifice căsătoria ca precursor şi creator al căminului, instituţia cea mai utilă şi cea mai sublimă a civilizaţiei. Edificarea căminelor ar trebui să fie centrul şi esenţa tuturor eforturilor educative.

Acuplarea este cu desăvârşire un act de perpetuare de sine, asociat cu diferite grade de satisfacere de sine. Căsătoria, edificarea unui cămin, reprezintă în mare măsură o chestiune de autoconservare, şi implică evoluţia societăţii. Societatea însăşi este o asamblare structurală a unităţilor familiale. Ca factori planetari, indivizii sunt foarte temporari — numai familiile reprezintă agenţii continuităţii în evoluţia socială. Familia este canalul prin care fluviul culturii şi al cunoaşterii curge de la o generaţie la următoarea.

Căminul este esenţialmente o instituţie sociologică. Căsătoria provine din cooperarea pentru a se întreţine şi din asocierea pentru a se perpetua, satisfacerea de sine fiind accesorie în ansamblu. Cu toate acestea, căminul înglobează cele trei funcţiuni esenţiale ale existenţei umane, în vreme ce propagarea vieţii îl transformă în instituţia umană fundamentală, iar relaţia sexuală îl distinge dintre toate celelalte activităţi sociale.

## 1.CUPLURILE PRIMITIVE

Căsătoria nu a fost întemeiată pe relaţii sexuale; ea nu a jucat decât un rol secundar. Omul primitiv, care dădea curs liber apetitului său sexual fără a se încurca cu responsabilităţile unui cămin, ale unei soţii şi ale unor copii, nu avea nevoie de căsătorie.

Din pricina ataşamentului ei fizic şi emoţional faţă de copiii ei, femeia depinde de cooperarea cu bărbatul, iar aceasta o împinge să caute adăpostul protector al căsătoriei. Dar nici o nevoie biologică nu l-a împins pe bărbat la căsătorie — cu atât mai puţin să îl reţină în cadrul ei. Nu dragostea este cea care a făcut căsătoria seducătoare pentru bărbat; foamea a fost cea care l-a atras în primul rând pe sălbatic către femeie şi către adăpostul primitiv pe care ea îl împărţea cu copiii ei.

Căsătoria nu a fost nici măcar realizarea conştientă a obligaţiilor care rezultă din relaţiile sexuale care determină căsătoria. Omul primitiv nu înţelege raportul dintre satisfacerea sexuală şi naşterea ulterioară a unui copil. Cândva, credinţa că o virgină putea deveni gravidă era universală. Sălbaticii au conceput, devreme, ideea că bebeluşii erau făcuţi pe tărâmul spiritelor; se credea că graviditatea rezulta din pătrunderea, într-o femeie, a unui spirit, a unei fantome în evoluţie. Se credea, de asemenea, că atât regimul alimentar cât şi deochiatul puteau fecunda o virgină sau o femeie nemăritată. Credinţele ulterioare au legat începuturile vieţii de respiraţie şi de lumina soarelui.

Multe popoare primitive asociau fantomele cu marea; aşa că s-au impus deci mari restricţii în practicile de îmbăiere ale virginelor; femeilor tinere le era mult mai multă teamă să facă baie în mare în timpul fluxului decât să aibă relaţii sexuale. Bebeluşii diformi sau prematuri erau consideraţi ca pui de animale, care îşi găsiseră o cale de a intra în corpul unei femei în urma băilor imprudente sau a activităţilor răuvoitoare ale spiritelor. Bineînţeles, sălbaticii nu au ataşat nici o importanţă faptului de a-i strangula pe aceşti bebeluşi la naştere.

Prima etapă clarificatoare a venit odată cu credinţa că raporturile sexuale îi deschideau fantomei fecundatoare drumul pentru a pătrunde în femeie. De atunci, oamenii au descoperit că tatăl şi mama contribuiau în mod egal la factorii ereditari vii care declanşau procesul unei naşteri. Totuşi, chiar şi în secolul al XX-lea al erei noastre, numeroşi părinţi se mai străduiesc încă să îi menţină pe copiii lor într-o doză mai mică sau mai mare de ignoranţă în legătură cu originea vieţii umane.

Un fel de familie simplă a fost s-a asigurat prin faptul că funcţiunea reproducătoare implică relaţia mamă-copil. Dragostea maternă este instinctivă; ea nu s-a tras, ca şi căsătoria, din moravuri. Dragostea maternă a tuturor mamiferelor este darul înnăscut al spiritelor-mentale adjutante ale universului local; tăria şi devotamentul acestei iubiri sunt întotdeauna direct proporţionale cu durata în care puii speciei nu pot să se lipsească de ajutorul părintesc.

Relaţia mamei cu copilul este naturală, puternică şi instinctivă, şi, în consecinţă, ea le-a constrâns pe mamele primitive să se supună multor condiţii ieşite din comun şi să îndure greutăţi de o severitate inexprimabilă. Această constrângere a iubirii materne este sentimentul care, din toate timpurile, a handicapat femeia şi a dezavantajat-o astfel în cursul tuturor luptelor ei cu bărbatul. În ciuda acelui fapt, instinctul matern la specia umană, nu este irezistibil; el poate fi contracarat de ambiţie, de egoism, precum şi de convingerile religioase.

Asocierea mamă-copil nu este nici căsnicie, nici cămin, dar ea este nucleul din care se dezvoltă ambele instituţii. Marele progres în evoluţia cuplurilor a survenit când asocierile temporare durau destul de multă vreme pentru a creşte progenitura care rezulta, căci în aceea constă crearea căminelor.

Independent de antagonismele dintre aceşti parteneri primitivi, în pofida caracterului inconsistent al asocierii lor, şansele de supravieţuire ale unui bărbat şi ale unei femei au fost considerabil sporite prin uniunea

lor. Chiar şi făcând abstracţie de familie şi de urmaşi, un bărbat şi o femeie care cooperează sunt, în cea mai mare parte a acţiunilor lor, mult superiori faţă de doi bărbaţi sau faţă de două femei. Formarea de perechi de sexe a sporit şansele de supravieţuire şi a reprezentat însăşi debutul societăţii umane. Diviziunea muncii între sexe a adus, de asemenea, un confort şi o fericire sporite.

## 2.MATRIARHATUL PRIMITIV

Hemoragiile periodice ale femeilor şi pierderile lor de sânge adiţionale de la naştere au făcut să se creadă, de timpuriu, că sângele era creatorul copilului (şi chiar şi lăcaşul sufletului); ele au dat naştere unui concept al legăturii de sânge în relaţiile umane. În epocile primitive, se număra toată genealogia în linie feminină, căci ea era singura parte de moştenire care a fost cât de cât sigură.

Familia primitivă, născută din legătura de sânge biologică instinctivă dintre mamă şi copil, era inevitabil un matriarhat, şi numeroasele triburi au conservat multă vreme acest aranjament. Matriarhatul era singura tranziţie posibilă între stadiul căsătoriei colective din hoardă şi stadiul ulterior, şi ameliora viaţa din cămine în familiile patriarhale poligame şi monogame. Matriarhatul era natural şi biologic; patriarhatul este social, economic şi politic. Persistenţa matriarhatului printre oamenii roşii din America de Nord a fost una din principalele motive pentru care irochezii, altminteri progresivi, nu au format niciodată un Stat veritabil.

Sub moravurile matriarhale, mama soţiei s-a bucurat, în cămin, de o autoritate practic supremă; chiar şi fraţii soţiei şi fiii lor au jucat în supravegherea familiei un rol mai activ decât soţii. Taţii primeau adesea un nume nou după acela al propriilor lor copii.

Rasele cele mai primitive acordau puţin credit tatălui şi considerau copilul ca provenind în întregime din mamă. Ele credeau că copiii lor semănau cu taţii din cauza asocierii, sau că erau 'marcaţi' în felul acela pentru că mama dorea această asemănare. Mai târziu, când s-a trecut de la matriarhat la patriarhat, tatăl a primit tot creditul pentru copil, şi numeroase tabuuri asupra femeii gravide au fost apoi extinse pentru a-l include şi pe soţul ei. Când ora travaliului se apropia, viitorul tată înceta să mai muncească. În momentul naşterii, el se ducea să se culce cu soţia lui şi rămânea de la trei până la opt zile ca să se odihnească. Soţia putea să se ridice a doua zi şi să reia muncile grele, dar soţul rămânea în pat pentru a primi felicitările. Toate acestea făceau parte din moravurile primitive menite să stabilească drepturile tatălui asupra copilului.

La început, obiceiul vroia ca bărbatul să se alăture familiei nevestei lui, dar, mai târziu, după ce un bărbat plătise în bani sau în muncă preţul soţiei, el a putut să îşi ia nevasta şi copiii în grupul său. Tranziţia de la matriarhat la patriarhat explică interdicţiile, de altfel lipsite de sens, contra unor tipuri de căsătorii între veri, în timp ce altele, comportând acelaşi grad de rudenie, sunt aprobate.

Odată cu dispariţia moravurilor vânătorilor, când creşterea animalelor a dat omului controlul asupra principalei surse de hrană, matriarhatul a luat rapid sfârşit. El a eşuat pur şi simplu pentru că nu a putut concura cu noua familie guvernată de către tată. Puterea deţinută de rudele apropiate masculine ale mamei nu putea domina puterea concentrată la soţul-tată. Femeia nu putea face faţă deodată sarcinilor de aducere pe lume a unor copii şi de exercitare a unei autorităţi continue şi a unei conduceri sporite în gospodărie. Practica răpirii femeilor şi, mai târziu, aceea a cumpărării soţiei, au grăbit dispariţia matriarhatului.

Trecerea de la matriarhat la patriarhat este una din schimbările de direcţie adaptative cele mai radicale şi mai ample pe care le-a realizat vreodată rasa umană. Schimbarea a produs imediat o înmulţire a expresiilor sociale şi a aventurilor familiale.

## 3.FAMILIA SUB DOMINAŢIA TATĂLUI

Se poate ca instinctul maternităţii să conducă femeia la căsătorie, dar forţa superioară a bărbatului asociată cu influenţa moravurilor au fost cele care au obligat-o practic să rămână căsătorită. Viaţa pastorală tindea să creeze un nou sistem de moravuri, tipul patriarhal al vieţii de familie; baza unităţii familiale, potrivit cu moravurile epocii păstoritului şi a agriculturii primitive, era autoritatea indiscutabilă şi arbitrară a tatălui. Orice societate, care a fost naţională sau familială, a trecut prin stadiul unei autorităţi aristocratice de ordin patriarhal.

Puţina curtoazie dovedită femeilor în cursul erei Vechiului Testament, reprezintă o reflectare adevărată a moravurilor păzitorilor de turme. Patriarhii evrei erau cu toţii păzitori de turme, precum se atestă prin maxima: 'Domnul este Păstorul meu'.

Totuşi, bărbatul nu merită să fie blamat, pentru lipsa sa de stimă faţă de femeie în cursul epocilor trecute, mai mult decât femeia însăşi. Ea nu a reuşit să obţină recunoaşterea socială în epocile primitive, deoarece ea nu acţiona în caz de urgenţă; ea nu făcea impresie şi nu era o eroină în caz de criză. Maternitatea era categoric un dezavantaj în lupta pentru viaţă; dragostea maternă handicapa femeile în apărarea tribului.

Femeile primitive s-au pus, de asemenea, sub dependenţa bărbaţilor, admirându-le şi aplaudându-le combativitatea şi virilitatea. Această exaltare a războinicului a înălţat egourile masculine şi, în aceeaşi măsură, le-a deprimat pe acelea ale femeilor, făcându-le şi mai dependente. O uniformă militară încă stârneşte puternic emoţiile feminine.

La rasele cele mai evoluate, femeile nu sunt nici atât de mari, nici atât de puternice precum bărbaţii. Fiind mai slabă, femeia a dobândit ceva mai mult tact; ea a învăţat devreme să se bucure de farmecele ei sexuale. Ea a devenit mai ageră şi mai conservatoare decât bărbatul, deşi întrucâtva mai puţin profundă. Bărbatul îi era superior femeii pe câmpul de bătălie şi la vânătoare, însă, acasă, femeii îi revenea în general comanda, chiar şi asupra bărbaţilor cei mai primitivi.

Păstorii contau pe turmele lor pentru a se întreţine, însă, în timpul tuturor acestor epoci pastorale, femeile mai trebuiau încă să asigure hrana vegetală. Bărbaţii primitivi se sustrăgeau de la lucrul pământului, care era mult prea paşnic şi lipsit de aventuri. O veche superstiţie avea grijă, de asemenea, ca femeile să crească plante mai bune decât bărbaţii; ele erau mame. În multe dintre triburile înapoiate de astăzi, bărbaţii gătesc carnea, iar femeile legumele. Când triburile primitive din Australia se deplasează, femeile nu atacă niciodată vânatul, iar un bărbat nu se apleacă niciodată ca să dezgroape o rădăcină.

Femeile au trebuit întotdeauna să muncească; ele au fost realii producători, cel puţin până în timpurile moderne. Bărbaţii au ales în general calea cea mai uşoară, şi această inegalitate s-a menţinut de-a lungul întregii istorii a rasei umane. Femeile au purtat întotdeauna poverile, transportând bunurile familiei şi ocupându-se de copii, ceea ce a le-a lăsat bărbaţilor mâinile libere pentru a se bate sau pentru a vâna.

Prima eliberare a femeii a survenit atunci când bărbatul a consimţit să lucreze pământul, a face ceea ce, până atunci, era considerat ca fiind munca femeii. S-a făcut un mare pas înainte atunci când s-a încetat a se mai ucide prizonierii bărbaţi, făcându-i sclavi agricultori. Aceasta a permis femeii să se elibereze, astfel încât să consacre mai mult timp edificării căminului şi educării copiilor.

Aprovizionarea cu lapte permite mamelor să înţarce de curând bebeluşii şi să aibă mai mulţi copii, deoarece perioadele lor de sterilitate temporară nu mai erau necesare. Folosirea laptelui de vacă şi a laptelui de capră a diminuat considerabil mortalitatea infantilă. Înaintea stadiului social al creşterii de animale, mamele aveau obiceiul de a-şi alăpta copiii până la vârsta de patru sau cinci ani. Reducerea numărului de războaie primitive a redus treptat inegalitatea dintre diviziunile muncii bazate pe sex, dar munca reală îi revenea încă femeii, în vreme ce bărbaţii îndeplineau datoria de santinele. Nici o tabără şi nici un sat nu puteau fi lăsate fără pază, zi şi noapte, însă chiar şi această sarcină a fost uşurată de domesticirea câinelui. În general, apariţia agriculturii a sporit prestigiul şi statutul social al femeii; cel puţin acest lucru a fost adevărat până în clipa în care bărbatul a devenit el însuşi agricultor. Când bărbatul s-a consacrat el însuşi cultivării pământului, au urmat imediat mari progrese în metodele agricole, progrese care erau urmărite în cursul a generaţii succesive. Câtă vreme vânase şi se războise, bărbatul învăţase valoarea organizării; el a introdus tehnicile în industrie şi, mai târziu, a preluat multe din ocupaţiile anterioare ale femeii, aducând mari ameliorări metodelor lor dezorganizate de muncă.

## 4.STATUTUL FEMEII ÎN SOCIETATEA PRIMITIVĂ

În general vorbind, statutul femeii într-o epocă oarecare este un bun criteriu al progresului evolutiv al căsătoriei ca instituţie socială, în vreme ce progresul căsătoriei însăşi măsoară destul de exact înaintarea civilizaţiei umane.

Statutul femeii a fost constant un paradox social; ea a ştiut întotdeauna să conducă cu pricepere bărbaţii; ea a cedat întotdeauna în faţa nevoilor sexuale mai imperioase ale bărbatului în favoarea propriilor ei interese şi a propriei ei înălţări. Punându-şi subtil în valoare farmecele ei sexuale, ea a fost adesea capabilă de a exercita o mare putere dominatoare asupra bărbatului, chiar şi când acesta o ţinea într-o sclavie înjositoare.

Femeia primitivă nu era un prieten pentru bărbat, o îndrăgostită, o amantă şi un partener, ci mai degrabă un obiect pe care el îl poseda, o servitoare sau o sclavă, şi, mai târziu, un asociat economic, o jucărie şi o făcătoare de copii. Cu toate acestea, raporturile sexuale convenabile şi satisfăcătoare au implicat întotdeauna elementul

alegere şi cooperare din partea femeii şi au avut întotdeauna o influenţă considerabilă asupra confortului ei personal şi imediat, independent de poziţia sa socială ca sex. Cu toate acestea, faptul că femeile au fost constant obligate să recurgă la subtilitate în eforturile lor pentru a-şi uşura robia, nu a contribuit mai deloc la spulberarea neîncrederii şi suspiciunii bărbaţilor.

Sexele au întâmpinat mari dificultăţi în a se înţelege. Bărbatul a găsit destul de greu să înţeleagă femeia, privind-o cu un curios amestec de ignoranţă neîncrezătoare şi de fascinaţie temătoare, dacă nu cu suspiciune şi cu dispreţ. Multe tradiţii tribale şi rasiale îi atribuie sursa greutăţilor Evei, Pandorei, sau vreunei alte reprezentante a feminităţii; aceste poveşti au fost întotdeauna deformate în aşa fel încât să reiasă că femeia a atras răul asupra bărbatului, ceea ce denotă că neîncrederea în femeie a fost cândva universală. Printre raţiunile citate pentru a susţine celibatul preoţilor, cea principală a fost josnicia femeii. Faptul că cea mai mare parte a presupuşilor vrăjitori erau femei nu a ameliorat străvechea reputaţie a acestui sex.

Bărbaţii au considerat mult timp femeile ca fiind bizare, şi chiar anormale. Ei au crezut chiar faptul că ele nu aveau suflet, şi, în, consecinţă, au refuzat să le dea un nume. În vremurile de demult, exista multă teamă de primul raport sexual cu o femeie, iar preoţii au luat obiceiul de a deflora ei înşişi virginele. Chiar şi umbra unei femei era considerată a fi periculoasă.

Cândva, se considera în general că graviditatea o făcea pe femeie impură şi periculoasă. La numeroase triburi, moravurile voiau ca o femeie să treacă prin lungi ceremonii de purificare după naşterea unui copil. Cu excepţia grupurilor în care soţul participa la naştere, rămânând întins în pat acasă, femeia însărcinată era evitată, lăsată singură. Anticii evitau chiar şi ca un copil să se nască în casă. În cele din urmă, femeile bătrâne au fost autorizate să se ocupe de mamă în timpul travaliului ei, şi această practică a fost la originea profesiei de moaşă. În timpul durerilor, se ziceau şi li se făceau o sumedenie de lucruri stupide pentru a facilita naşterea. Se avea obiceiul de a stropi nou născutul cu apă sfinţită, pentru a împiedica amestecul fantomelor.

La triburile de sânge pur, naşterea era relativ uşoară şi nu necesita decât două sau trei ore; este ceva rar ca ea să fie atât de facilă la rasele amestecate. Dacă o femeie murea la naştere, şi în special dacă ea dădea naştere la gemeni, se credea că era vinovată de adulter cu un spirit. Mai târziu, triburile superioare au considerat moartea în timpul naşterii ca fiind voia cerului, şi se socotea că aceste mame piereau pentru o cauză nobilă.

Aşa zisa modestie a femeilor în a se îmbrăca şi a evita să îşi arate corpul provenea din frica mortală că ele aveau să fie observate în timpul unei perioade menstruale. Lăsându-se descoperite în starea aceea, ele comiteau un păcat grav, ele violau un tabu. Moravurile timpurilor străvechi pretindeau ca fiecare femeie, de la pubertate până la menopauză, să fie supusă unei carantine familiale şi sociale complete timp de o săptămână pe lună. Toate obiectele pe care ea le atingea sau pe care stătea aşezată sau culcată erau 'murdărite'. S-a avut multă vreme obiceiul de a se bate cu brutalitate tinerele fete, după fiecare perioadă menstruală, pentru a încerca să se alunge din corpurile lor spiritul rău. Totuşi, când o femeie trecea peste menopauza sa, era tratată cu mai multă consideraţie, sau i se acordau mai multe drepturi şi privilegii. În raţiunea a tot ceea ce a precedat, nu era de mirare faptul că femeile erau privite cu dispreţ. Chiar şi grecii socoteau că femeia la menstruaţie era una dintre cele trei mari cauze ale murdăriei, celelalte două fiind carnea de porc şi usturoiul.

Oricât ar fi de stupide aceste noţiuni străvechi, ele au făcut ceva bun în acest sens, din moment ce au procurat fetelor şi femeilor surmenate, cel puţin în timpul tinereţii lor, o săptămână pe lună pentru un repaus binemeritat şi pentru reflecţii benefice. Femeile puteau astfel să-şi ascută inteligenţa în vederea raporturilor lor cu asociaţii lor masculini în restul timpului. Această carantină a femeilor proteja, de asemenea, bărbaţii contra exceselor sexuale, ceea ce contribuia indirect la restrângerea populaţiei şi la mărirea stăpânirii de sine.

Marele progres a fost efectuat când i s-a negat bărbatului dreptul de viaţă şi de moarte asupra soţiei lui. În acelaşi fel, a fost o etapă înainte atunci când o femeie a avut dreptul de a poseda cadourile ei de căsătorie. Mai târziu, ea a câştigat dreptul legal de a avea bunuri, de a le controla şi chiar de a dispune de ele, însă ea fost multă vreme privată de dreptul de a ocupa un post în Biserică sau în Stat. Femeia a fost întotdeauna tratată mai mult sau mai puţin ca o proprietate, condiţie care se perpetuează chiar şi în secolul al douăzecilea după Crist. Ea nu a reuşit încă să se elibereze, la scară mondială, de punerea sub tutela bărbatului. Chiar şi la popoarele evoluate, încercările bărbaţilor de a proteja femeile a reprezentat întotdeauna o afirmare tacită a superiorităţii.

Dar femeile primitive nu se autocompătimeau aşa cum au obiceiul să facă surorile lor mai recent eliberate. La urma urmei, ele erau destul de fericite şi satisfăcute, şi nu îndrăzneau să-şi imagineze un mod de existenţă mai bun sau diferit.

## 5.FEMEIA ŞI EVOLUŢIA MORAVURILOR

În perpetuarea de sine, femeia este egalul bărbatului, dar, în asocierea pentru a subzista, ea lucra cu un dezavantaj categoric. Handicapul maternităţii forţate nu poate să fie compensat decât prin moravurile iluminate ale unei civilizaţii în progres şi prin dobândirea crescândă, la bărbat, a simţului echităţii.

Pe măsură ce societatea evolua, criteriile în materie sexuală se ridicau printre femei, deoarece ele sufereau mai mult de consecinţele transgresiunii moravurilor sexuale. Criteriile sexuale ale bărbatului nu se ameliorează decât târziu, ca o consecinţă a simplului simţ al acestei echităţi pe care o pretinde civilizaţia. Natura nu cunoaşte echitatea — ea nu o face să îndure decât pe femeie durerile naşterii.

Ideea modernă a egalităţii sexelor este frumoasă, şi demnă de o civilizaţie în expansiune, dar ea nu se găseşte în natură. Când forţa creează dreptul, bărbatul îl impune asupra femeii; când justiţia şi echitatea prevalează, femeia iese treptat din sclavie şi din obscuritate. Poziţia socială a femeii a variat în general în direcţie opusă militarismului, în toate naţiunile şi în toate epocile.

Bărbatul nu a monopolizat însă în mod conştient şi intenţionat drepturile femeii, pentru a i le restitui apoi treptat cârtind. Toate astea au fost un episod involuntar şi nepremeditat al evoluţiei sociale. Când a sosit realmente clipa ca femeia să beneficieze de drepturi suplimentare, ea le-a obţinut, cu totul independent de comportamentul conştient al bărbatului. Încet dar sigur, moravurile se schimbă pentru a asigura adaptările sociale care fac parte din evoluţia continuă a civilizaţiei. Progresul moravurilor le-a procurat lent femeilor un tratament tot mai bun. Triburile care au persistat în cruzimea lor faţă de ele nu au subzistat.

Adamiţii şi nodiţii acordau femeilor o recunoaştere sporită, iar grupurile care au fost influenţate de migraţiile andiţilor tindeau să adopte unele învăţături edenice privind locul femeii în societate.

Chinezii primitivi şi grecii tratau femeile mai bine decât cea mai mare parte a popoarelor din preajmă, însă evreii erau extrem de neîncrezători în ele. În occident, ascensiunea femeii a fost îngreunată de doctrinele lui Paul, care au fost anexate la creştinism. Cu toate acestea, creştinismul a făcut să progreseze moravurile, impunând bărbaţilor obligaţii sexuale mai riguroase. La mahomedani, condiţia femeilor este aproape disperată, din cauza degradării specifice ataşate lor, şi ele sunt încă şi mai puţin bine tratate sub influenţa învăţăturilor altor diverse religii orientale.

Ştiinţa, iar nu religia, a fost cea care a emancipat realmente femeile; uzina modernă e cea care a degajat în mare măsură limitele căminului. Aptitudinile fizice ale bărbatului nu mai sunt un element esenţial în noul mecanism de întreţinere. Ştiinţa a schimbat condiţiile de viaţă în aşa fel încât forţa masculină a încetat să mai aibă o mare superioritate asupra forţei feminine.

Aceste schimbări tindeau să elibereze femeile de sclavia domestică; ele au determinat o asemenea schimbare în statutul ei, încât ea se bucură acum de o libertate personală şi de o putere de decizie, în materie sexuală, care o fac practic egalul bărbatului. Cândva, valoarea unei femei consta în aptitudinea ei de a procura alimente, însă invenţiile şi bunăstarea i-au permis să-şi creeze o nouă lume, în care poate să opereze — sferele graţiei şi ale farmecului. Industria a câştigat astfel o bătălie inconştientă şi neprevăzută pentru emanciparea socială şi economică a femeilor. Din nou, evoluţia a reuşit o înfăptuire acolo unde eşuase revelaţia însăşi.

Reacţia popoarelor iluminate contra moravurilor injuste care guvernau locul femeii în societate a oscilat, într-adevăr, ca un pendul între extreme. Printre rasele industrializate, femeia a primit aproape toate drepturile, şi ea a fost scutită de numeroase obligaţii, cum ar fi serviciul militar. Fiecare destindere a luptei pentru existenţă a contribuit la eliberarea femeilor, iar ele au profitat direct de toate progresele monogamiei. Cele mai slabe realizează încă dobândiri disproporţionate din fiecare ajustare a moravurilor la evoluţia progresivă a societăţii.

Cât despre idealurile de căsătorie ale unui cuplu, femeia a căpătat în cele din urmă recunoaştere, demnitate, independenţă, egalitate şi educaţie; dar oare se va dovedi ea demnă de această reuşită nouă şi fără precedent? Oare femeia modernă va răspunde acestei mari eliberări sociale prin trândăvie, prin indolenţă, prin sterilitate şi prin infidelitate? Astăzi, în secolul al douăzecilea, femeia trece printr-o încercare decisivă a lungii sale existenţe în lume!

Femeia este partenerul egal al bărbatului în reproducerea rasei; ea joacă deci un rol la fel de important ca şi el în desfăşurarea evoluţiei rasiale, şi de aceea evoluţia a lucrat din ce în ce mai mult către realizarea drepturilor femeii. Dar drepturile femeilor nu sunt nicidecum acelea ale bărbaţilor.

Fiecare sex are propria lui sferă de existenţă distinctă, cu propriile lui drepturi în această sferă. Dacă femeia aspiră literalmente să profite de toate drepturile bărbatului, atunci o concurenţă nemiloasă şi lipsită de simţăminte va înlocui desigur, mai devreme sau mai târziu, spiritul cavaleresc şi consideraţia specială de care multe femei beneficiază în prezent, şi pe care nu le-au obţinut de la bărbaţi decât foarte recent.

Civilizaţia nu va putea niciodată suprima prăpastia diferenţelor de comportament dintre sexe. Moravurile se schimbă de la epocă la epocă, instinctul însă niciodată. Afecţiunea maternă înnăscută nu va permite niciodată femeilor emancipate să rivalizeze în mod serios cu bărbaţii în industrie. Fiecare sex va rămâne mereu suprem în propriul lui domeniu, determinat de diferenţierea biologică şi de neasemănarea mentală.

Sferele speciale fiecărui sex vor subzista întotdeauna, încălcându-se din când în când una pe alta. Numai în domeniul social, bărbatul şi femeia se înfruntă la egalitate.

## 6.ASOCIEREA BĂRBATULUI ŞI A FEMEII

Nevoia de reproducere reuneşte infailibil bărbatul şi femeia pentru ca ei să se perpetueze, dar, luată ca atare, ea nu garantează că cuplul va rămâne unit într-o cooperare reciprocă — temelia unui cămin.

Fiecare instituţie umană încununată de succes conţine antagonisme de interese personale, care au fost armonios adaptate la munca practică; crearea căminului nu face excepţie. Căsătoria, baza edificării unui cămin, este cea mai înaltă manifestare de cooperare antagonistă care caracterizează atât de des contactele dintre natură şi societate. Conflictul este inevitabil, deoarece împerecherea este spontană şi naturală, în vreme ce căsătoria nu este biologică, ci sociologică. Patima face ca bărbatul şi femeia să se unească, dar instinctul părintesc, oarecum mai slab, şi moravurile sociale, sunt cele care menţin uniunea lor.

Consideraţi în practică, masculul şi femela sunt două varietăţi distincte ale aceleiaşi specii vii într-o strânsă şi intimă asociere. Punctele lor de vedere, precum şi toate reacţiile lor vitale sunt esenţialmente diferite; ei sunt în întregime incapabili să se înţeleagă pe deplin şi efectiv unul pe celălalt. Înţelegerea completă dintre sexe este imposibil de atins.

Femeile par să aibă mai multă intuiţie decât bărbaţii, dar ele apar de asemenea întrucâtva mai puţin logice. Totuşi, femeile au fost întotdeauna purtătorii de drapel ai moralei şi conducătoarele spirituale ale omenirii. Mâna care leagănă leagănul încă fraternizează şi astăzi cu destinul.

Diferenţele de natură, de reacţii, de puncte de vedere şi de gândire dintre bărbaţi şi femei, departe de a cauza griji, ar trebui mai degrabă să fie considerate ca deosebit de benefice pentru omenire, atât individual cât şi colectiv. Numeroasele ordine de creaturi ale universului sunt faze duale de manifestare a personalităţii. La muritori, la Fii Materiali, precum şi la midsonitari, diferenţa este desemnată ca mascul sau femelă. Printre serafimi, printre heruvimi, precum şi printre Însoţitorii Morontiei, ea a fost denumită pozitivă sau dinamică, şi negativă sau rezervată. Aceste asocieri de cupluri multiplică foarte mult varietatea de talente şi învinge limitările naturale, aşa cum o fac anumite asocieri triunice în sistemul Paradis-Havona.

Bărbaţii şi femeile au nevoie unii de alţii în cariera lor morontială şi spirituală, precum şi în cariera lor muritoare. Deosebirile de puncte de vedere masculine şi feminine persistă chiar şi după prima viaţă, şi în toată ascensiunea universului local şi a suprauniversurilor. Chiar şi în Havona, pelerinii care au fost cândva bărbaţi şi femei vor continua să se ajute reciproc la urcarea în Paradis. Chiar şi în Corpurile Finalităţii, metamorfoza creaturilor nu va merge niciodată până într-acolo încât să şteargă tendinţele personalităţii pe care fiinţele umane le numesc masculine şi feminine. Aceste două varietăţi fundamentale ale speciei umane vor continua să se intrige, să se stimuleze, să se încurajeze şi să se ajute reciproc. Ele vor rămâne întotdeauna interdependente de cooperarea lor pentru a rezolva problemele tulburătoare ale universului şi a învinge multiplele dificultăţi cosmice.

În timp ce sexele nu pot spera niciodată să se înţeleagă total unul pe celălalt, ele sunt efectiv complementare, şi cooperarea lor, cu toate că este adesea mai mult sau mai puţin antagonistă pe planul personal, este capabilă de a întreţine şi de a reproduce societatea. Căsătoria este o instituţie menită să adapteze deosebirile de sex, asigurând între timp continuitatea civilizaţiei şi reproducerea rasei.

Căsătoria este mama tuturor instituţiilor umane, căci ea conduce direct la întemeierea şi la întreţinerea căminului, care este baza structurală a societăţii. Familia este legată vital de mecanismul autoconservării. Ea constituie singura speranţă de a perpetua rasa sub moravurile civilizaţiei, în vreme ce, în acelaşi timp, ea procură anumite forme deosebit de satisfăcătoare ale mulţumirii de sine. Familia este cea mai mare înfăptuire pur umană, deoarece ea combină evoluţia relaţiilor biologice dintre bărbat şi femeie cu relaţiile sociale dintre soţ şi soţie.

## 7.IDEALURILE VIEŢII DE FAMILIE

Uniunea sexuală este instinctivă, copiii sunt rezultatul natural, şi automat se naşte familia. Aşa cum sunt familiile unei rase sau ale unei naţiuni, tot aşa este şi societatea ei. Dacă familiile sunt bune, societatea este tot atât de bună. Marea stabilitate culturală a poporul evreu şi a celui chinez rezidă în forţa grupurilor lor culturale.

Instinctul feminin de a iubi copiii şi de a avea grijă de ei a contribuit la a o face pe femeie partenerul interesat să promoveze căsătoria şi viaţa de familie primitivă. Numai presiunea moravurilor ulterioare şi a convenţiilor sociale a obligat bărbatul să se ocupe de edificarea căminului; el cu mare greutate a început a se interesa de stabilirea căsătoriei şi a căminului, deoarece pentru el actul sexual nu comportă consecinţe biologice.

Asocierea sexuală este naturală, dar căsătoria este socială şi a fost întotdeauna reglementată de moravuri. Moravurile (religioase, morale şi etice), precum şi proprietatea, orgoliul şi calităţile cavalereşti, stabilizează instituţia căsătoriei şi a familiei. Orice fluctuaţie în moravuri se repercutează asupra stabilităţii instituţiei căsătorie-cămin. Căsătoria iese acum din stadiul proprietăţii şi trece în era actului personal. Înainte, bărbatul proteja femeia deoarece ea era lucrul său, şi ea îi dădea ascultare din acelaşi motiv. Independent de meritele lui, acest sistem a asigurat realmente stabilitatea. Astăzi, femeia a încetat de a mai fi considerată ca un bun privat, şi apar noi moravuri pentru a stabiliza instituţia căsătorie-cămin:

1.Noul rol al religiei — învăţătura că experienţa părintească este esenţială. Ideea de a procrea cetăţeni cosmici, înţelegerea lărgită a privilegiului procreaţiei — dăruirea de fii Tatălui.

2.Noul rol al ştiinţei — procrearea devine din ce în ce mai voluntară, mai supusă controlului omului. Altădată, prin lipsa de înţelegere, apariţia copiilor era asigurată chiar şi în absenţa oricărei dorinţe de a-i avea.

3.Noua funcţiune de seducţie a plăcerii — aceasta a introdus un nou factor în supravieţuirea rasei; anticii îi lăsau să moară pe copiii nedoriţi; modernii refuză să-i aducă pe lume.

4.Consolidarea instinctului părintesc. Fiecare generaţie tinde acum să elimine din curentul reproducător al rasei indivizii la care instinctul părintesc este insuficient de puternic pentru a asigura procrearea de copii — părinţi în perspectivă pentru noua generaţie.

Totuşi, căminul ca instituţie — asocierea dintre un singur bărbat şi o singură femeie datează mai exact din vremea Dalamatiei, de acum 500.000 de ani. Obiceiurile monogame ale lui Andon şi ale descendenţilor săi imediaţi fuseseră abandonate cu multă vreme înainte. Cu toate astea, nu prea erau motive de a se mândri cu viaţa de familie înainte de epoca nodiţilor şi a ultimilor adamiţi. Adam şi Eva au exercitat o influenţă durabilă asupra întregii omeniri. Pentru prima dată în istoria lumii, s-au putut observa bărbaţii şi femeile muncind cot la cot în Grădină. Idealul edenic de o familie întreagă de grădinari era o idee nouă pe Urantia.

Familia primitivă îngloba un grup legat prin muncă, incluzând sclavele, şi locuia toată într-o singură locuinţă. Căsătoria nu a fost întotdeauna identificată cu viaţa de familie, dar ele au fost întotdeauna strâns asociate. Femeia a dorit totdeauna o familie individuală şi a sfârşit prin a obţine câştig de cauză.

Dragostea faţă de progenitură este aproape universală şi reprezintă categoric o valoare de supravieţuire. Anticii au sacrificat întotdeauna interesele mamei pentru bunăstarea copilului. Încă şi astăzi, la eschimoşi, mamele îşi ling bebeluşii în loc de a-i spăla. Şi totuşi mamele primitive nu-şi hrăneau şi nu-şi îngrijeau copiii decât în timpul primei lor tinereţi; în felul animalelor, ele îi îndepărtau de îndată ce creşteau mari. Asocierile umane durabile şi continue n-au fost niciodată întemeiate numai pe afecţiunea biologică. Animalele îşi iubesc puii; oamenii (civilizaţi) îi iubesc şi pe copiii copiilor lor. Cu cât civilizaţia este mai avansată, cu atât mai mult părinţii se bucură de progresele şi de reuşita copiilor; şi astfel s-a născut realizarea nouă şi superioară a mândriei de *nume*.

La popoarele antice, marile familii nu au rezultat în mod necesar din afecţiune. Mulţi copii au fost doriţi din următoarele motive.

1.Ei valorau mult ca lucrători.

2.Erau o asigurare pentru bătrâneţe.

3.Se puteau vinde fiicele.

4.Mândria familială pretindea extinderea numelui.

5.Fiii aduceau o pază şi o protecţie.

6.Frica de fantome a produs spaima de singurătate.

7.Anumite religii pretindeau nişte urmaşi.

Practicanţii cultului strămoşilor consideră absenţa fiilor ca o calamitate supremă în timp şi în eternitate. Ei doresc, înainte de toate, să aibă fii pentru a putea participa la slujbele ceremoniilor mortuare, pentru a oferi sacrificii care să permită fantomei să progreseze prin tărâmul spiritelor.

Printre sălbaticii antici, s-a început de foarte devreme să se disciplineze copiii, şi aceştia nu întârziau să realizeze că neascultarea însemna eşecul sau chiar moartea, întocmai ca şi pentru animale. Civilizaţia fereşte acum copiii de consecinţele naturale ale unei conduite nechibzuite şi care contribuie atât de mult la nesupunerea modernă.

Copiii eschimoşilor cresc bine cu foarte puţină disciplină şi corecţie, asta pur şi simplu pentru că sunt din fire nişte mici animale docile; copiii oamenilor roşii şi cei ai oamenilor galbeni sunt aproape la fel de facili. Dimpotrivă, la rasele care conţin o ereditate andită, copiii sunt mai puţin placizi; această tinereţe imaginativă şi aventuroasă are nevoie de mai multă educaţie şi disciplină. Problemele moderne de educaţie a copiilor sunt făcute din ce în ce mai dificile de către:

1.Gradul important de amestecuri rasiale.

2.Educaţia artificială şi superficială.

3.Inaptitudinea copiilor de a se cultiva prin imitarea părinţilor lor, care sunt absenţi de pe scena familială o parte atât de mare a timpului.

Ideile străvechi despre disciplina de familie erau biologice şi proveneau din realizarea faptului că părinţii erau creatorii existenţei copilului. Idealurile mai evoluate ale vieţii de familie conduc la conceptul că aducerea unui copil pe lume, departe de a conferi anumite drepturi părinţilor, implică responsabilitatea supremă a existenţei umane.

Civilizaţia consideră că părinţii trebuie să îşi asume toate sarcinile, iar copilul are toate drepturile. Respectul copilului pentru părinţii săi nu provine din aceea că el cunoaşte obligaţia implicată în procrearea părintească, ci sporeşte natural ca urmare a îngrijirilor, a educaţiei şi a afecţiunii care îi sunt arătate cu dragoste pentru a-l ajuta să câştige bătălia vieţii. Adevăraţii părinţi se angajează cu continuitate într-o funcţie de servire pe care copilul prudent sfârşeşte prin a o recunoaşte şi prin a o aprecia.

În era industrială şi urbană contemporană, instituţia căsătoriei evoluează potrivit cu noile linii economice. Viaţa de familie a devenit tot mai costisitoare, şi copiii, care erau altădată un activ, au devenit un pasiv economic. Dar siguranţa civilizaţiei însăşi se bazează încă pe îngăduinţa crescândă a fiecărei generaţii de a investi mijloacele ei în bunăstarea generaţiei viitoare şi a celor următoare. Orice tentativă de a transfera responsabilitatea parentală Statului sau Bisericii se va dovedi fatală pentru bunăstarea şi pentru progresul civilizaţiei.

Căsătoria, cu copiii şi cu viaţa de familie care urmează, stimulează cele mai înalte potenţiale ale naturii omeneşti şi oferă totodată canalul ideal pentru exprimarea acestor atribute însufleţite ale personalităţii de muritor. Familia asigură reproducerea biologică a speciei umane. Căminul este cadrul social natural în care copiii, crescând, pot înţelege bine etica fraternităţii de sânge. Familia este unitatea fundamentală a fraternităţii în care copiii şi părinţii învaţă lecţiile răbdării, ale altruismului, ale toleranţei şi ale bunăvoinţei, care sunt atât de esenţiale pentru a realiza fraternitatea între toţi oamenii.

Societatea omenească va fi foarte mult ameliorată dacă rasele civilizate vor vrea să revină, într-un mod mai general, la practica consiliului de familie a andiţilor. Ei nu au menţinut forma patriarhală sau autocratică de guvernământ familial. Ei erau foarte fraterni şi cooperativi, discutând franc şi liber toate treburile lor familiale. Toate consiliile lor de familie erau marcate de o atmosferă ideal fraternă. Într-o familie ideală, afecţiunea filială şi dragostea părintească sunt amândouă mărite de devotamentul fratern.

Viaţa de familie este leagănul adevăratei moralităţi, strămoşul fidelităţii conştiente faţă de datorie. Asocierile forţate ale vieţii de familie stabilizează personalitatea şi stimulează creşterea ei prin obligaţia indispensabilă de a se adapta la alte personalităţi diverse. Dar şi mai mult: o familie veritabilă — o familie bună — revelează părinţilor procreatori atitudinea Creatorului faţă de copiii săi, pe când în acelaşi timp, aceşti veritabili părinţi descriu copiilor lor cea dintâi dintr-o lungă serie ascendentă de divulgări privind iubirea Părintelui Paradisiac pentru toţi copiii universului.

## 8.PERICOLELE AUTOSATISFACERII

Marea ameninţare contra vieţii de familie este alarmantul flux al urmăririi satisfacerii de sine, mania modernă a plăcerilor. Altădată, raţiunea principală a căsătoriei era economică, iar atracţia sexuală, secundară. Căsătoria întemeiată pe conservarea de sine a condus la perpetuarea de sine şi a procurat în acelaşi timp una dintre formele cele mai dezirabile ale satisfacerii de sine. În societatea umană, ea este singura instituţie care înglobează cele trei mari raţiuni de a trăi.

La origine, proprietatea era instituţia fundamentală pentru autoîntreţinere, în vreme ce căsătoria funcţiona ca instituţie unică pentru autoperpetuare. Deşi satisfacţiile alimentare, jocurile şi umorul, precum şi raporturile sexuale periodice, erau mijloace de autosatisfacere, rămâne un fapt că evoluţia moravurilor n-a reuşit să clădească o instituţie distinctă pentru satisfacerea de sine. Din cauza acestui eşec în aplicarea unor tehnici specializate de distracţii agreabile, toate instituţiile omeneşti sunt complet impregnate de această căutare a plăcerii. Acumularea de bunuri devine un instrument pentru sporirea tuturor formelor de satisfacere de sine, în vreme ce căsătoria este văzută adesea ca fiind numai un mijloc de plăcere. Şi această desfrânare, această manie a plăcerii cultivată peste măsură, constituie cea mai mare ameninţare care a fost vreodată îndreptată contra instituţiei evolutive sociale a vieţii de familie, căminul.

Rasa violetă a introdus în experienţa omenirii o caracteristică nouă încă incomplet realizată — instinctul jocului dublat de un simţ al umorului. Acest instinct a existat, într-o anumită măsură, la sangici şi la andoniţi, dar filiaţia adamică a ridicat această înclinaţie primitivă la nivelul unui *potenţial al plăcerii*, formă nouă şi glorificată a satisfacerii de sine. În afară de potolirea foamei, tipul fundamental de autosatisfacere este satisfacerea sexuală; această formă de plăcere senzuală a fost considerabil sporită prin uniunea sangicilor şi a andiţilor.

Combinaţia de agitaţie, de curiozitate, de aventură şi de abandonare în plăcere caracteristică raselor posterioare andiţilor comportă un real pericol. Plăcerile fizice nu pot să satisfacă setea sufletului; urmărirea nesăbuită a plăcerii nu măreşte dragostea faţă de cămin şi de copii. Chiar şi epuizând resursele de artă, de culoare, de sunete, de ritm, de muzică, şi de podoabe, nu se poate întreţine în felul acesta speranţa de a înălţa sufletul sau de a hrăni spiritul. Vanitatea şi moda nu pot sluji nici la edificarea căminului, nici la cultivarea copiilor; orgoliul şi rivalitatea sunt neputincioase în reînsufleţirea calităţilor de supravieţuire ale generaţiilor succesive.

Toate fiinţele celeste care progresează se bucură de perioade de repaos şi de slujire a îndrumătorilor de retrospecţie. Toate eforturile de a se avea distracţii sănătoase şi de a practica jocuri care te dezvoltă sunt salubre; merită osteneala faptul de a se lăsa pradă unui somn de refacere, odihnei, recreaţiilor şi tuturor distracţiilor care împiedică monotonia ce face să se nască plictiseala. Întrecerile sportive, povestitul, şi chiar gustarea unei mâncări bune pot să servească drept forme de satisfacere de sine. (Când voi folosiţi sarea pentru a adăuga savoare alimentelor voastre, amintiţi-vă că, timp de aproape un milion de ani, oamenii nu au putut obţine sarea decât băgându-şi mâncarea în cenuşă.)

Fie ca oamenii să se bucure de viaţă; fie ca rasa umană să găsească plăcere într-o mie şi una de moduri; fie ca umanitatea evolutivă să exploreze toate formele legitime de satisfacere de sine, roadele lungii lupte biologice de înălţare. Omul a binemeritat unele dintre plăcerile şi bucuriile de azi. Dar uitaţi-vă la scopul destinului! Plăcerile sunt cu adevărat suicidale dacă ele ajung să distrugă proprietatea, care a devenit instituţia autoîntreţinerii; şi satisfacerea de sine ar costa într-adevăr un preţ fatal dacă ar provoca prăbuşirea căsătoriei, decadenţa vieţii de familie şi distrugerea căminului — dobândirea evolutivă supremă a oamenilor şi singura speranţă de supravieţuire a civilizaţiei.

[Prezentat de Şeful Serafimilor staţionaţi pe Urantia]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A III-A - ISTORIA URANTIEI

## CAPITOLUL 85 - ORIGINILE ADORAŢIEI

Religia primitivă a avut o origine biologică, o dezvoltare evolutivă naturală, făcând abstracţie de asocierile morale, şi în afară de orice influenţă spirituală. Animalele superioare au frici, dar nu şi iluzii, prin urmare n-au nici o religie. Oamenii creează religiile lor primitive cu temerile lor şi prin iluziile lor.

În evoluţia speciei umane, manifestările primitive de adorare apar cu mult înainte ca mintea omului să fie capabilă să formuleze concepţiile ei mai complexe de viaţă, în lumea aceasta şi în cea de dincolo, care merită numele de religie. Religia primitivă era de natură totalmente intelectuală şi în întregime întemeiată pe circumstanţe de asociere. Obiectele de cult erau cu totul sugestive; ele constau în lucruri ale naturii care erau la îndemână, sau care ocupau prim-planul experienţei obişnuite a urantienilor primitivi cu minte mai puţin dezvoltată.

Când religia a evoluat dincolo de adorarea naturii, ea a prins rădăcini de origine spirituală, dar a rămas totuşi întotdeauna condiţionată de mediul social. Pe măsură ce cultul naturii se dezvolta, conceptele omeneşti au proiectat o diviziune a muncii în lumea supramuritoare; existau spirite ale naturii pentru lacuri, pentru arbori, pentru cascade, pentru ploi şi pentru sute de alte fenomene terestre obişnuite.

Într-un moment sau altul, tot ceea ce exista pe faţa pământului a fost obiect de cult pentru om, inclusiv el însuşi. El a adorat, de asemenea, tot ceea ce se poate închipui în cer şi pe pământ. Oamenii primitivi se temeau de toate manifestările de putere; ei aduceau omagii tuturor fenomenelor naturale pe care nu le puteau înţelege. Observarea puternicelor forţe materiale, cum ar fi cutremurele de pământ, furtunile, inundaţiile, alunecările de teren, vulcanii, focul, căldura şi frigul, au impresionat foarte mult mintea în expansiune al oamenilor. Lucrurile inexplicabile ale vieţii sunt încă numite 'faptele lui Dumnezeu' şi 'manifestările misterioase ale providenţei'.

### 1.ADORAREA PIETRELOR ŞI A DEALURILOR

Primul lucru pe care l-au adorat oamenii care evoluau a fost o piatră. Astăzi, poporul Kateri din sudul Indiei, precum şi numeroase triburi din nordul Indiei, mai adoră încă pietrele. Iacob a dormit pe o piatră, deoarece o venera; el chiar a uns-o cu ulei. Rahela a ascuns mai multe pietre sacre sub cortul ei.

Pietrele au impresionat mai întâi pe oamenii primitivi ca ieşind din comun din cauza felului în care ele apăreau subit la suprafaţa unui câmp cultivat sau a unei pajişti. Oamenii nu ţineau seama nici de eroziune, nici de prăbuşirile solului. Pietrele au făcut, de asemenea, mare impresie asupra popoarelor primitive, pentru că ele se asemănau adesea cu animalele. Atenţia oamenilor civilizaţi este reţinută de numeroase formaţiuni de roci care, în munţi, semănau cu capetele de animale şi chiar cu chipurile omeneşti. Şi totuşi, pietrele meteorice sunt cele care au exercitat cea mai profundă influenţă; primitivii le-au văzut traversând atmosfera cu o strălucire grandioasă. Stelele căzătoare îl înspăimântau pe omul primitiv; el credea cu uşurinţă că traiectoriile lor strălucitoare marcau

trecerea unui spirit în drum spre Terra. Nu este de mirare că oamenii au ajuns să venereze asemenea fenomene, mai ales când, mai târziu, ei au descoperit meteoriţii. Iar acest lucru le-a inspirat un şi mai mare respect pentru toate celelalte pietre. În Bengal, un meteorit, care a căzut în 1880, are numeroşi admiratori.

Toate clanurile şi triburile antice aveau pietrele lor sacre, şi cea mai mare parte a popoarelor moderne manifestă un oarecare grad de veneraţie pentru anumite tipuri de pietre — bijuteriile lor. Un grup de cinci pietre era mult respectat în India; în Grecia, acesta era o grămadă de treizeci de pietre; la oamenii roşii, acesta era în general un cerc de pietre. Romanii aruncau întotdeauna o piatră în aer atunci când îl invocau pe Jupiter. În India, încă şi astăzi, o piatră poate servi de martor. În unele religii, se poate întrebuinţa o piatră ca talisman al legii şi, prin prestigiul ei, un ofensator poate fi dus la tribunal. Dar simplii muritori nu identifică întotdeauna Deitatea cu un obiect de ceremonie respectuoasă. De multe ori, aceste fetişuri nu sunt decât simboluri ale adevăratului obiect al adorării.

Anticii aveau o consideraţie specială pentru găurile din pietre. Se presupunea că rocile poroase sunt excepţional de eficace pentru a vindeca bolile. Urechile nu erau îngăurite pentru a atârna pietrele, ci pietrele erau puse în găuri pentru a le ţine deschise. Chiar şi în epoca noastră modernă, persoanele superstiţioase au făcut găuri în monezi. În Africa, indigenii au făcut mare tam-tam în jurul pietrelor lor fetişe. De fapt, triburile şi popoarele înapoiate au continuat să manifeste faţă de pietrele lor o veneraţie superstiţioasă. Încă şi astăzi, adorarea pietrelor este foarte răspândită în lume. Pietrele funerare sunt un simbol supravieţuitor al imaginilor şi al idolilor care erau sculptate în piatră în legătură cu credinţele în fantome şi în spiritele tovarăşilor răposaţi.

Adorarea dealurilor a urmat celei a pietrelor, şi primele dealuri venerate au fost mari formaţiuni stâncoase. S-a prins curând obiceiul de a se crede că zeii locuiau în munţi, astfel încât, din acest motiv suplimentar, s-au adorat înaltele ridicături de teren. Pe măsură ce s-a scurs timpul, anumiţi munţi au fost asociaţi cu anumiţi zei, şi prin urmare au devenit sfinţi. Aborigenii ignoranţi şi superstiţioşi credeau că grotele conduceau în lumea subterană, cu demonii şi cu spiritele ei rele, în contrast cu munţii, care erau identificaţi cu conceptele, evoluate ulterior, de spirite şi de deităţi bune.

## 2.ADORAREA PLANTELOR ŞI A ARBORILOR

Plantele au inspirat la început teamă, apoi au fost adorate, din pricina licorilor îmbătătoare care se extrăgeau din ele. Oamenii primitivi credeau că beţia vă făcea divini. Se presupunea că această experienţă comporta ceva neobişnuit şi sacru. Chiar şi în timpurile moderne, se dă numele de 'spirtoase' băuturilor alcoolice.

Primitivii priveau grăunţele pe cale de germinare cu o teamă şi cu un respect superstiţioase. Apostolul Paul nu a fost primul care să tragă învăţăminte spirituale profunde din grăunţele încolţite şi să întemeieze credinţe religioase pe ele.

Cultul adorării arborilor se găseşte la cele mai vechi grupuri religioase. Toate căsătoriile primitive erau celebrate sub arbori şi, atunci când femeile doreau copii, ele erau văzute uneori în pădure, îmbrăţişând afectuos vreun stejar mai mare. Mulţi arbori şi plante erau veneraţi datorită virtuţilor lor medicinale reale sau imaginare. Sălbaticii credeau că toate reacţiile chimice se datorau activităţii directe a forţelor supranaturale.

Ideile cu privire la spiritele arborilor au variat considerabil la diferite triburi şi rase. Unii arbori erau locuiţi de spirite favorabile, alţii adăposteau spirite amăgitoare şi crude. Finlandezii credeau că cea mai mare parte a arborilor adăposteau spirite binefăcătoare. Elveţienii sunt de multă vreme neîncrezători în arbori, crezând că aceştia conţineau spirite viclene. Locuitorii Indiei şi ai Rusiei orientale considerau spiritele arborilor ca fiind crude. Patagonienii mai adoră încă arborii, după cum au făcut-o şi semiţii primitivi. La multă vreme după ce evreii au încetat să mai adore arborii, ei au continuat să venereze diversele lor deităţi din crânguri. Cu excepţia Chinei, a existat cândva un cult universal al *arborelui vieţii*.

Credinţa că se poate găsi apă sau metale preţioase sub faţa pământului, cu ajutorul unei baghete divinatoare din lemn, este o relicvă a culturilor antice ale arborilor. Pomul de mai, pomul de Crăciun şi practica superstiţioasă de a atinge lemnul perpetuează anumite obiceiuri străvechi de adorare a arborilor şi de culturi mai recente ale arborilor.

Multe dintre aceste forme primitive de venerare a naturii s-au contopit cu tehnicile de adorare care au evoluat mai târziu, dar toate cele dintâi tipuri de adorare animate de un spirit-minte adjutant funcţionau cu mult înainte ca natura religioasă de curând trezită a omenirii să devină pe deplin sensibilă la stimularea prin influenţele spirituale.

## 3.ADORAREA ANIMALELOR

Omul primitiv purta un sentiment special de camaraderie pentru animalele superioare. Strămoşii lui trăiseră cu ele, şi chiar se împreunaseră cu ele. În Asia meridională, s-a crezut devreme că sufletele oamenilor reveneau pe pământ sub formă de animale. Această credinţă era o supravieţuire a practicii încă şi mai vechi a adorării animalelor.

Primitivii respectau animalele pentru puterea şi pentru şiretenia lor. Ei credeau că mirosul ascuţit şi vederea pătrunzătoare a anumitor creaturi denotau o guvernare a spiritelor. Animalele au fost toate adorate de o rasă sau de alta, când într-o epocă, când într-alta. Printre aceste obiecte de adoraţie, figurau creaturi considerate ca semi-umane şi semi-animale, cum ar fi centaurii şi sirenele.

Evreii au adorat şerpii până în epoca regelui Ezechiel, iar hinduşii încă mai întreţin relaţii prietenoase cu şerpii caselor lor. Adorarea dragonilor de către chinezi este o supravieţuire a cultului şerpilor. Înţelepciunea şarpelui era un simbol al medicinii greceşti, iar medicii moderni îl folosesc încă ca emblemă. Arta de a fermeca şerpii a fost transmisă de femeile şamane care practicau *cultul dragostei pentru şerpi*; acestea se lăsau muşcate zilnic de şerpi, ceea ce la imuniza contra veninului şi le făcea realmente toxicomane care nu se mai puteau lipsi de această otravă.

Adorarea insectelor şi a unor alte animale a rezultat dintr-o greşită înţelegere ulterioară a regulii de aur — faceţi altuia (tuturor formelor de viaţă) ceea ce voi aţi vrea să vi se facă. Anticii au crezut cândva că toate vânturile erau produse de aripile păsărilor; în consecinţă, ei s-au temut şi au adorat toate creaturile înaripate. Nordicii primitivi credeau că eclipsele erau cauzate de un lup care devora o porţiune din soare sau din lună. Hinduşii îl reprezentau adesea pe Vishnu cu un cap de cal. De multe ori, un simbol animal reprezintă vreun zeu uitat sau vreun cult dispărut. Devreme în religia evolutivă, mielul a devenit animalul de sacrificiu tipic, iar porumbelul, simbolul păcii şi al dragostei.

În religie, simbolismul este bun sau rău exact în măsura în care simbolul înlocuieşte sau nu ideea originară a adoraţiei. Simbolismul nu trebuie să fie confundat cu idolatria imediată, în care obiectul material este direct şi efectiv adorat.

## 4.ADORAREA ELEMENTELOR

Omenirea a adorat pământul, aerul, apa şi focul. Rasele primitive venerau izvoarele şi adorau fluviile. Chiar şi astăzi, a înflorit în Mongolia un cult al fluviilor care îşi exercită influenţa. Botezul a devenit un ceremonial religios în Babilon, iar grecii practicau baia rituală anuală. Le era uşor anticilor să-şi imagineze că spiritele locuiau în izvoarele efervescente, fântânile ţâşnitoare, râurile repezi şi torentele impetuoase. Apele curgătoare produceau o impresie vie asupra acestor fiinţe cu minte simplu, făcându-le să creadă în însufleţirea de către spirite şi în puterile supranaturale. Se refuza uneori să se ajute un om care se îneca, din teama de a nu ofensa vreun zeu al râului.

Un număr de factori şi de evenimente au acţionat pentru a stimula religia a diferite popoare în diverse epoci. Multe triburi muntene ale Indiei mai adoră încă curcubeul. În India şi în Africa, se crede că curcubeul este un gigantic şarpe celest. Evreii şi creştinii îl consideră drept 'arcul făgăduinţei'. În acelaşi fel, influenţele considerate ca fiind benefice într-o parte a lumii pot fi privite ca malefice altundeva. Vântul de est este un zeu în America de Sud, căci el aduce ploaie; în India, el este un demon, deoarece aduce praf şi provoacă secetă. Anticii beduini credeau că un spirit al naturii producea vârtejurile de nisip; chiar şi în epoca lui Moise, credinţa în spiritele naturii a fost destul de puternică pentru a asigura perpetuarea lor în teologia ebraică, sub forma îngerilor focului, ai apei şi ai aerului.

Norii, ploaia, grindina au fost întotdeauna de temut şi au fost adorate de numeroase triburi primitive şi în culturile iniţiale ale naturii. Vânturile de furtună cu tunete şi fulgere îi înspăimântau pe oamenii primitivi. Ei erau atât de impresionaţi de aceste tulburări ale elementelor, încât considerau tunetul ca fiind vocea unui zeu mânios. Adorarea focului şi frica de fulger erau legate şi foarte răspândite în multe grupuri primitive.

Focul era asociat cu magia în mintea muritorilor primitivi tiranizaţi de frică. Adepţii magiei îşi vor aminti cu precizie un rezultat pozitiv obţinut din întâmplare în practica formulelor lor magice, în timp ce vor uita cu nonşalanţă zeci de rezultate negative care constituiau eşecuri totale. Respectul pentru foc a atins apogeul în Persia, unde a subzistat un timp îndelungat. Câteva triburi adorau focul, luându-l drept deitatea însăşi; altele respectau profund simbolul înflăcărat al spiritului purificator şi curăţitor al deităţilor lor venerate. Fecioarele

vestale erau însărcinate cu supravegherea focurilor sacre şi, în secolul al douăzecilea, se mai ard încă lumânări ca parte a ritualului multor slujbe religioase.

## 5.ADORAREA CORPURILOR CELESTE

Adorarea stâncilor, a dealurilor, a arborilor şi a animalelor s-a transformat în mod natural în venerarea temătoare a elementelor, apoi în zeificarea solului, a lunii şi a stelelor. În India şi în alte locuri, stelele au fost considerate drept sufletele glorificate ale marilor oameni care părăsiseră viaţa din trup. Caldeenii adepţi ai cultului stelelor, socoteau că aveau cerul drept tată şi pământul drept mamă.

Adorarea lunii a precedat-o pe aceea a soarelui. Venerarea lunii a atins apogeul ei în cursul erei vânătorii, în timp ce adorarea soarelui a devenit principala ceremonie religioasă a epocilor agricole ulterioare. Adorarea solară s-a înrădăcinat mai întâi în India, şi acolo a persistat ea cea mai multă vreme. În Persia, venerarea soarelui a dat naştere cultului mithraic ulterior. Numeroase popoare considerau soarele ca fiind strămoşul regilor lor. Caldeenii îl plasau în centrul "celor şapte cercuri ale universului". Civilizaţiile mai tardive au cinstit solul, dând numele lui primei zi din săptămână.

Se presupunea că zeul solului era tatăl mistic al fiilor destinului născuţi de o fecioară, şi că aceştia se dăruiau din timp în timp raselor favorizate. Aceşti copii supranaturali erau întotdeauna lăsaţi să plutească pe vreun fluviu sacru, pentru a fi salvaţi în vreun chip extraordinar şi crescuţi apoi pentru a deveni personalităţi miraculoase şi eliberatori ai poporului lor.

## 6.ADORAREA OMULUI

După ce a adorat tot ceea ce există pe faţa pământului şi deasupra în ceruri, omul nu a ezitat să se onoreze cu o adoraţie asemănătoare. Sălbaticul cu mintea lui simplă nu face distincţie clară între fiare, oameni şi zei. Primitivii considerau toate persoanele neobişnuite ca fiind supraumane, şi ei se temeau atât de tare, încât manifestau cu privire la ele o teamă respectuoasă. Într-o oarecare măsură, ei le adorau literalmente. Chiar şi faptul de a avea gemeni era privit fie ca un mare noroc, fie ca un mare nenoroc. Lunaticii, epilepticii şi debilii mintali erau adesea adoraţi de tovarăşii lor normali la minte, care credeau că asemenea fiinţe anormale erau sălăşluite de zei. Erau adoraţi preoţii, regii şi profeţii; se socotea că oamenii sfinţi de altădată erau inspiraţi de deităţi. După ce murea, şefii tribali erau *zeificaţi*. Mai târziu, au fost *sanctificate* suflete remarcabile care treceau în lumea de dincolo. Fără ajutor, evoluţia nu a dat niciodată naştere unor zei care să fie superiori spiritelor glorificate, exaltate şi evoluate ale unor fiinţe umane decedate. În evoluţia ei primitivă, religia îşi creează proprii ei zei. În cursul revelaţiei, Dumnezeii formulează religia. Religia evolutivă îşi creează dumnezeii după chipul şi după asemănarea omului muritor; religia revelată caută să-i facă să evolueze pe muritori şi să îi transforme după chipul şi după asemănarea lui Dumnezeu.

Zeii fantome presupuşi de origine umană ar trebui să fie distinşi de zeii din natură, căci adorarea naturii a produs un panteon — spiritele naturii înălţate la rangul de zei. Cultele naturii au continuat să se dezvolte în acelaşi timp cu cultele fantomelor care au apărut mai târziu, şi fiecare dintre zei exercita o oarecare influenţă asupra celorlalţi. Numeroase sisteme religioase comportau un dublu concept al deităţii, zeii naturii şi zeii fantome; în unele teologii, aceste două concepte sunt inextricabil împletite, cum s-a văzut în exemplul lui Thor, eroul fantomă care era, de asemenea, stăpânul fulgerului. Dar adorarea omului de către oameni şi-a atins apogeul atunci când conducătorii temporali au ordonat supuşilor lor să îi venereze astfel, şi când, pentru a justifica această cerinţă, ei au pretins a fi de descendenţă divină.

## 7.ADJUTANŢII ADORĂRII ŞI AI ÎNŢELEPCIUNII

Adorarea naturii poate să pară a fi născută spontan şi natural în mintea bărbaţilor şi a femeilor primitivi, şi chiar aşa a şi fost; dar, în tot timpul acestei perioade, şi în mintea acestor aceiaşi primitivi, s-a exercitat acţiunea celui de-al şaselea spirit adjutant; el fusese dăruit acestor popoare ca influenţă îndrumătoare pentru această fază de evoluţie a speciei umane, şi acest spirit a stimulat constant imboldul de a adora al speciei umane, oricât de primitive ar fi putut să fie aceste prime manifestări. Spiritul adjutant al adorării dădea o origine precisă

impulsului omenesc de a tinde să adore, în pofida faptului că expresia lui primitivă a fost motivată de frica animală, şi că primele sale practici au fost centrate asupra lucrurilor naturii.

Trebuie să vă amintiţi că sentimentul, şi nu gândirea, este cel care a dirijat şi a controlat toată dezvoltarea evolutivă. Pentru mintea primitivă, există puţină deosebire între a se teme, a se sustrage, a onora şi a adora. Când îndemnul de a adora este animat şi dirijat de înţelepciune — de gândirea meditativă şi empirică — el începe atunci să devină fenomenul adevăratei religii. Când al şaptelea spirit-minte adjutant, spiritul înţelepciunii, ajunge să-şi exercite efectiv serviciul său divin, omul începe atunci să-şi întoarcă adoraţia lui faţă de natură şi de obiectele naturale, şi se îndreaptă către Dumnezeul naturii şi Creatorul etern al tuturor lucrurilor naturale.

[Prezentat de o Strălucitoare Stea de Seară din Nebadon]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A III-A - ISTORIA URANTIEI

## CAPITOLUL 86 - EVOLUŢIA PRIMITIVĂ A RELIGIEI

Evoluţia religiei de la imboldul primitiv de adorare precedentă nu depinde de revelaţie. Funcţionarea normală a minţii umane, sub influenţa celui de-al şaselea şi a celui de-al şaptelea adjutant minte de consacrare universală de spirit, este întru totul suficientă pentru a asigura această dezvoltare.

Cea dintâi frică prereligioasă pe care oamenii au avut-o faţă de forţele naturii devine progresiv religioasă pe măsură ce natura a fost treptat personalizată, spiritualizată şi în final deificată în conştiinţa omenească. Religiile de tip primitiv erau aşadar o consecinţă a minţii animal în evoluţie după ce conceptele supranaturalului au pătruns într-un asemenea minte.

### 1.HAZARDUL: ŞANSA ŞI NEŞANSA

Pe lângă nevoia naturală de adorare, religia evolutivă primitivă şi-a avut rădăcinile originare în experienţa umană a hazardului — ceea ce voi numiţi şansă, evenimentele obişnuite. Omul primitiv vâna pentru a se hrăni. Rezultatele vânătorii sunt în mod necesar variabile, şi aceasta dă naştere sigură experienţelor pe care oamenii le interpretează ca şansă şi ca neşansă. Neşansa era un factor important în viaţa bărbaţilor şi a femeilor care trăiau la limita nesigură a unei existenţe precare şi istovitoare.

Orizontul intelectual limitat al sălbaticilor concentrează în aşa fel atenţia lor asupra hazardului încât şansa devine un factor constant în viaţa lor. Urantienii primitivi luptau pentru a trăi, şi nu pentru un nivel de viaţă. Ei trăiau o viaţă plină de primejdii, în care hazardul juca un rol important. Teama constantă de o calamitate necunoscută şi invizibilă plana deasupra acestor sălbatici ca un nor de disperare care eclipsa toate plăcerile; ei trăiau cu spaima constantă de a nu comite vreo faptă care să poarte ghinion. Sălbaticii superstiţioşi se temeau întotdeauna de o serie de întâmplări fericite; ei considerau această soartă favorabilă ca anunţând unele dintre calamităţi.

Această groază mereu prezentă de neşansă era paralizantă. De ce să trudeşti din greu şi să recoltezi ghinioane — să dai ceva pe nimic — când ai putea să te laşi purtat şi să ai cumva-cumva parte de şansă — să obţii ceva pe nimic? Oamenii necugetaţi au uitat şansa bună — ei au considerat-o ca pe un dat — dar ei îşi amintesc cu durere de neşansele lor.

Oamenii primitivi trăiau în incertitudine şi în spaima constantă de hazard - de neşansă. Viaţa era un pasionant joc al hazardului; existenţa era o chestiune de şansă. Nu e de mirare faptul că oamenii parţial civilizaţi mai cred în şansă, şi manifestă un o reminiscenţă a predispoziţiei pentru jocurile de noroc. Oamenii primitivi oscilau între două puternice interese: patima de a obţine ceva pentru nimic, şi teama de a da ceva pe nimic. Iar acest joc al hazardului existenţei era interesul major şi fascinaţia supremă a minţii sălbaticului primitiv.

Mai târziu, crescătorii de turme au avut acelaşi punct de vedere asupra hazardului şi al şansei, în vreme ce, şi mai târziu, agricultorii au luat din ce în ce mai mult la cunoştinţă că recoltele sufereau influenţa imediată a unui mare număr de factori asupra cărora controlul omului era slab sau inexistent. Ţăranii se pomeneau victime ale secetei, ale inundaţiilor, ale grindinii, ale furtunilor, ale insectelor şi ale bolilor parazitare, precum şi ale căldurii şi frigului. Din moment ce toate aceste influenţe afectau prosperitatea individuală, ele erau considerate ca întâmplări favorabile sau nefavorabile.

Această noţiune a hazardului şi a şansei a impregnat puternic filozofiile tuturor popoarelor antichităţii. Chiar şi într-o epocă recentă, în Înţelepciunea lui Solomon se zice: "Am revenit şi am văzut că cursa nu este pentru cei sprinteni, nici bătălia pentru cei tari, nici pâinea pentru cei înţelepţi, nici bogăţia pentru cei înţelegători, nici favoarea pentru cei pricepuţi; pentru că destinul şi hazardul îi atinge pe toţi, căci omul nu-şi cunoaşte soarta; aşa cum peştii sunt prinşi în plasa rea şi păsările prinse într-un laţ, la fel şi oamenii sunt prinşi în laţul ceasului rău atunci când cade deodată peste ei".

## 2.PERSONIFICAREA HAZARDULUI

Neliniştea este starea naturală a minţii sălbaticului. Când bărbaţii şi femeile cad victime unei îngrijorări exagerate, ei revin pur şi simplu la starea naturală a strămoşilor lor îndepărtaţi. Când neliniştea devine realmente dureroasă, ea inhibă activitatea şi provoacă infailibil schimbări evolutive şi adaptări biologice. Durerea şi suferinţa sunt esenţiale evoluţiei progresive.

Lupta pentru viaţă este atât de dureroasă încât, chiar şi astăzi, anumite triburi înapoiate urlă şi se vaită la fiecare nou răsărit de soare. Omul primitiv se întreba constant: 'Cine mă chinuieşte?'. Negăsind o sursă materială acestor nenorociri, el şi-a fixat explicaţiile asupra spiritelor. Religia s-a născut astfel din frica de mister, din teama respectuoasă de invizibil şi din groaza de necunoscut. Frica de natură a devenit deci un factor în lupta pentru existenţă, mai întâi din cauza hazardului, şi apoi din cauza misterului.

Mintea primitivă era logică, dar conţinea puţine idei susceptibile de a se asocia în mod inteligent; mintea sălbaticului era necultivată şi în întregime deloc sofisticată. Dacă un eveniment urma după altul, sălbaticul le atribuia relaţia de la cauză la efect. Ceea ce omul civilizat consideră ca fiind superstiţie, la sălbatic nu era decât pură ignoranţă. Omenirea a fost lentă în a învăţa că nu există în mod necesar raporturi între proiecte şi rezultate. Fiinţele umane tocmai încep singure să înţeleagă că reacţiile existenţei apăreau între acţiuni şi consecinţele lor. Sălbaticul se străduieşte să personalizeze tot ceea ce este intangibil şi abstract; acesta este modul în care natura şi hazardul au fost amândouă personalizate în calitate de fantome (spirite), iar mai târziu în calitate de zei.

Oamenii au o tendinţă naturală de a crede în ceea ce ei socoteau preferabil pentru ei, în ceea ce reprezintă interesul lor imediat sau îndepărtat; interesul egoist întunecă în mare măsură logica. Ceea ce diferenţiază mintea sălbaticului de cel al omului civilizat priveşte mai mult conţinutul decât natura, mai mult gradul decât calitatea.

Dar a continua să se atribuie cauzelor supranaturale lucrurile greu de înţeles, nu reprezintă nimic mai mult decât o manieră leneşă şi comodă de a evita toate formele de muncă intelectuală obositoare. Norocul este pur şi simplu un termen născocit pentru a acoperi inexplicabilul în orice epocă a existenţei umane; el desemnează fenomenele pe care oamenii sunt incapabili sau puţin dornici să le pătrundă sensul. Hazardul este un cuvânt care semnifică că omul este prea ignorant sau prea indolent pentru a determina cauzele. Oamenii nu consideră un eveniment natural ca fiind un accident sau o nenorocire decât dacă ei sunt lipsiţi de curiozitate şi de imaginaţie, decât dacă rasei lor îi lipseşte iniţiativa şi spiritul de aventură. Explorarea fenomenelor vieţii distruge mai devreme sau mai târziu credinţa oamenilor în hazard, în şansă, în noroc şi în pretinsele accidente; ele substituie un univers al legii şi al ordinii, unde toate efectele sunt precedate de cauze definite. Frica de existenţă este astfel înlocuită de bucuria de a trăi.

Sălbaticii considerau toată natura ca fiind vie, ca fiind posedată de ceva. Civilizaţii încă mai dau o lovitură de picior obiectelor neînsufleţite care se pun în calea lor şi încă mai le blestemă pe cele de care se izbesc; oamenii primitivi nu considerau niciodată ceva ca accidental; pentru ei, totul era întotdeauna intenţional. Pentru primitivi, domeniul soartei, funcţiunea norocului, lumea spiritelor, erau toate la fel de neorganizate şi dirijate la nimereală ca şi societatea primitivă. Ei considerau norocul ca o reacţie a capriciului şi a fanteziilor lumii spiritelor, şi mai târziu ca o toană a zeilor.

Însă nu toate religiile s-au dezvoltat plecând de la animism. Şi alte concepte ale supranaturalului erau contemporane cu animismul, şi aceste credinţe au condus, de asemenea, la adoraţie. Naturalismul nu este o religie — el este născut din religie.

## 3.MOARTEA — INEXPLICABILUL

Moartea era pentru oamenii în evoluţie şocul suprem, cea mai tulburătoare combinaţie de hazard şi de mister. Nu sanctitatea vieţii, ci şocul morţii a inspirat frica şi a întreţinut astfel în mod eficient religia. La popoarele sălbatice, moartea se datora în general violenţei, astfel încât moartea neviolentă devenea tot mai mult

un mister. Moartea ca final natural şi aşteptat al vieţii nu era clară în conştiinţa oamenilor primitivi. Oamenilor le-au trebuit epoci de-a rândul pentru a înţelege că ea este inevitabilă.

Oamenii primitivi acceptau viaţa ca pe un fapt, în timp ce considerau moartea ca pe o calamitate. Toate rasele au legendele lor despre oameni care nu sunt morţi, tradiţie reziduală a comportamentului iniţial faţă de moarte. Exista deja, în mintea omenească, un concept nebulos al unei lumi a spiritelor vagi şi neorganizate, despre un domeniu de unde provenea tot ceea ce este inexplicabil în viaţa omenească; la lunga listă a fenomenelor neexplicate se adăuga şi moartea.

S-a crezut mai întâi că toate bolile omeneşti şi moartea naturală erau datorate influenţelor spiritelor. Chiar şi în epoca actuală, unele rase civilizate consideră că bolile au fost produse de către "inamic" şi contează pe ceremoniile religioase pentru a efectua vindecarea. Sistemele teologice mai recente şi mai complexe mai atribuie încă moartea acţiunii lumii spiritelor; tot acest ansamblu a condus la asemenea doctrine precum păcatul originar şi căderea omului.

Luarea la cunoştinţă a neputinţei lor înaintea puternicelor forţe ale naturii, precum şi recunoaşterea slăbiciunii umane în faţa calamităţilor bolii şi ale morţii, sunt cele care i-au împins pe sălbatici să caute ajutorul în apropierea lumii supramateriale, pe care ei o întrevedeau ca sursă a acestor misterioase vicisitudini ale vieţii.

## 4.CONCEPTUL DE SUPRAVIEŢUIRE DUPĂ MOARTE

Conceptul unei faze supramateriale a personalităţii muritoare s-a născut din asocierea inconştientă şi pur accidentală a evenimentelor vieţii cotidiene, la care s-a adăugat visarea fantomelor. Când mai mulţi membri ai tribului unui şef răposat îl visau simultan, acest lucru părea să constituie o dovadă convingătoare că vechiul şef a revenit realmente sub o anumită formă. Toate acestea erau foarte reale pentru sălbatici; după astfel de vise, ei se trezeau scăldaţi de sudoare, tremurând şi ţipând.

Originea onirică a credinţei într-o existenţă viitoare explică tendinţa dintotdeauna de a imagina lucruri invizibile în termeni de lucruri vizibile. Noul concept de viaţă viitoare ca fantomă de vis a început curând să servească ca leac eficient împotriva fricii de moarte, asociată instinctului biologic de conservare.

Oamenii primitivi erau mult preocupaţi şi de respiraţia lor, în special în climatele reci, unde ei observau un abur atunci când expirau. *Suflul vieţii* a fost considerat ca fiind unicul fenomen care diferenţia pe cei vii de cei morţi. Sălbaticul ştia că suflul său putea să-i părăsească corpul; visele, în care el făcea tot felul de lucruri bizare în timp ce era adormit, l-au convins că fiinţa umană comporta un element imaterial. Ideea cea mai primitivă privitoare la sufletul uman a fost fantoma, ea fiind provenită din sistemul de idei relativ la vise şi la respiraţie.

Sălbaticul a sfârşit prin a concepe că el era o fiinţă dublă — corp şi suflu. Suflul fără de trup era egal cu un spirit, cu o fantomă. Cu toate că spiritele sau fantomele au avut categoric o origine umană, ele erau considerate ca supraumane. Această credinţă în existenţa spiritelor neîntrupate părea să explice evenimentele neobişnuite, pe cele extraordinare, cele excepţionale şi cele inexplicabile.

Doctrina primitivă a supravieţuirii după moarte nu era în mod necesar o credinţă în nemurire. Fiinţele care nu ştiau să numere mai departe de douăzeci, ar putea concepe cu dificultate infinitul şi eternitatea; ele se gândeau mai degrabă la încarnări repetate.

Rasa portocalie era în special orientată către credinţe în transmigraţie şi în reîncarnare. Ideea de reîncarnare a luat naştere în observarea asemănărilor de ereditate şi de caractere dintre descendenţi şi predecesorii lor. Obiceiul de a-i numi pe copii după bunicii lor şi după alţi străbuni se datora credinţei în reîncarnare. Unele rase mai recente credeau că oamenii mureau de la trei până la şapte ori. Această credinţă (rămăşiţă a învăţăturilor lui Adam privitoare la lumile de locuinţe), precum şi multe alte vestigii de religie revelată, se pot regăsi printre doctrinele, de altfel absurde, ale barbarilor secolului al douăzecilea.

Oamenii primitivi nu nutreau nici o idee de infern, nici de pedepse viitoare. Sălbaticii îşi imaginau viaţa de după moarte exact ca şi viaţa prezentă, dar cu mai puţină neşansă. Mai târziu, s-a conceput un destin separat pentru fantomele bune şi pentru fantomele rele — cerul şi infernul. Membri multor rase primitive credeau că omul debuta în viaţa viitoare exact în starea în care părăsise viaţa prezentă; aceasta pentru că ideea de a deveni bătrâni şi ramoliţi nu le surâdea. Oamenii vârstnici preferau mai degrabă să fie omorâţi înainte de a deveni prea neputincioşi.

Aproape toate grupurile aveau idei diferite asupra destinului sufletului-fantomă. Grecii credeau că oamenii slabi trebuie să aibă suflete slabe; ei au inventat deci Hadesul ca loc potrivit pentru a primi aceste suflete plăpânde. Ei presupuneau şi că aceste specimene plăpânde aveau umbre mai mici. Primii andiţi au crezut că

fantomele lor se reîntorceau în ţinutul natal al strămoşilor lor. Chinezii şi egiptenii credeau cândva că sufletul şi trupul rămâneau legate. Aceasta i-a făcut pe egipteni să construiască cu grijă mormintele şi să se străduiască să conserve trupurile. Chiar şi popoarele moderne au căutat să evite descompunerea morţilor. Evreii au născocit că o fantomă, replica individului, cobora în Sheol, şi nu putea reveni în ţinuturile celor vii. Ei au făcut efectiv acest progres important în doctrina evoluţiei sufletului.

## 5.CONCEPTUL DE SUFLET FANTOMĂ

Partea nematerială a omului a fost variabil numită fantomă, spirit, umbră, spectru, şi mai recent, *suflet*. În visele omului primitiv, sufletul era dublul său; el se asemăna întocmai cu muritorul însuşi, doar că el nu era sensibil la atingere. Credinţa în dubluri, văzute în vis, a condus direct la noţiunea că toate lucrurile însufleţite şi neînsufleţite au un suflet ca şi oamenii. Acest concept a tins multă vreme să perpetueze credinţa în spiritele naturii. Eschimoşii încă îşi mai închipuie că toate lucrurile naturii au un spirit.

Sufletul fantomă putea să fie auzit şi văzut, dar nu şi să fie atins. Viaţa de vis a rasei a dezvoltat şi a extins treptat activităţile lumii evoluânde a spiritelor, până într-acolo încât moartea a fost în cele din urmă considerată ca fiind faptul de "a-şi da sufletul". Toate triburile primitive, în afară de cele care abia depăşeau animalele, au format concepte de suflet. Pe măsură ce civilizaţia avansează, aceste concepte superstiţioase sunt distruse, şi omul depinde în întregime de revelaţia şi de experienţa religioasă personală pentru a-şi face o nouă idee despre suflet în calitate de creaţie combinată a minţii uman cunoscător de Dumnezeu şi a spiritului divin care îl locuieşte, Ajustorul Gândirii.

Muritorii primitivi nu au reuşit în general să deosebească noţiunea de un spirit interior de aceea a unui suflet de natură evolutivă. Exista o mare confuzie, la sălbatici, asupra chestiunii de a şti dacă sufletul era născut în corp sau dacă era un agent exterior în posesiunea corpului. Absenţa gândirii raţionale în prezenţa perplexităţii explică inconsistenţele grosolane ale punctelor de vedere ale sălbaticilor asupra sufletelor, fantomelor şi spiritelor.

S-a crezut că sufletul era legat de corp la fel ca parfumul de floare. Anticii credeau că sufletul putea să părăsească corpul pe diferite căi:

1.Leşinul obişnuit sau temporar.
2.Somnul, visul natural.
3.Coma şi inconştienţa asociate cu bolile şi cu accidentele.
4.Moartea, dispariţia definitivă.

Sălbaticii considerau strănutul ca tentative eşuate ale sufletului de a scăpa din corp. Fiind treaz şi în gardă, corpul era apt să contracareze încercarea de scăpare a sufletului. Mai târziu, strănutul era însoţit întotdeauna de o formulă religioasă cum ar fi "Dumnezeu să vă binecuvânteze".

Devreme în evoluţie, s-a considerat somnul ca dovedind că sufletul fantomă putea să lipsească din corp, şi se credea că el putea fi rechemat zicând sau strigând numele celui ce dormea. În alte forme de inconştienţă, se credea că sufletul era mai departe, căutând poate să evadeze pentru totdeauna — moartea iminentă. Visele erau privite ca experienţe ale sufletului pe durata somnului, în timpul absenţei lui temporare din corp. Sălbaticii socoteau că visele lor sunt tot atât de reale ca şi orice altă parte a experienţei lor de veghe. Anticii au prins obiceiul de a-i trezi treptat pe cei ce dormeau, pentru a-i da sufletului timp să se reintegreze în corp.

De-a lungul timpurilor, oamenii au fost stăpâniţi de o teamă respectuoasă înaintea căderii nopţii, şi evreii nu făceau excepţie. Ei credeau sincer că Dumnezeu le vorbea în vise, în ciuda poruncilor lui Moise opuse acestei idei. Moise avea dreptate, căci visele obişnuite nu sunt metoda folosită de personalităţile lumii spirituale atunci când ele caută să comunice cu fiinţele materiale.

Anticii credeau că sufletele puteau să intre în animale sau chiar în obiecte neînsufleţite. Această credinţă în identificarea cu animalele a culminat în ideea de vârcolaci. O persoană putea să fie, ziua, un cetăţean respectabil, însă, când adormea, sufletul ei putea să intre într-un lup sau în vreun alt animal şi să hoinărească săvârşind jafuri nocturne.

Oamenii primitivi credeau că sufletul era legat de respiraţie şi că se puteau comunica sau transmite calităţile lui prin suflu. Un şef curajos obişnuia să sufle pe un copil nou născut pentru a-i conferi darul vitejiei. La creştinii primitivi, ceremonia dăruirii Duhului Sfânt era însoţită de un suflat asupra candidaţilor. Psalmistul a zis: "Cerurile au fost făcute de cuvântul Domnului, şi toată oastea lor de către suflarea gurii sale." Multă vreme, fiii cei mari au păstrat obiceiul, de a încerca să prindă ultima suflare a tatălui lor muribund.

Umbra a ajuns, mai târziu, să fie de temut şi respectată din acelaşi motiv ca şi în cazul suflării. Propria imagine reflectată în apă a fost, de asemenea, considerată uneori ca fiind dovada dualităţii fiinţei, iar oglinzile au fost privite cu o teamă superstiţioasă. Chiar şi astăzi, mulţi civilizaţi întorc oglinda cu faţa la perete în caz de deces. Câteva triburi înapoiate mai cred încă că portretele, desenele, modelele sau imaginile, îndepărtează sufletul sau o parte a sufletului, şi în consecinţă realizarea lor este interzisă.

S-a crezut în general că sufletul se identifica cu suflul, dar diverse popoare l-au situat şi în cap, în păr, în inimă, în ficat, în sânge şi în grăsime. "Sângele lui Abel strigând din pământ" exprimă credinţa de altădată în prezenţa sufletului-fantomă în sânge. Învăţăturile semiţilor ziceau că sufletul era localizat în grăsimea corpului, şi, la mulţi dintre ei, consumarea grăsimii animale era tabu. Vânătorii de capete, precum şi jupuitorii de scalpuri, căutau să captureze sufletul inamicilor lor. Mai recent, ochii au fost consideraţi ca fiind ferestrele sufletului.

Adepţii doctrinei conform căreia existau trei sau patru suflete credeau că pierderea unuia dintre ele însemna nelinişte, pierderea a două, boală şi pierderea a trei, moartea. După ei, un suflet trăia în suflare, unul în cap, unul în păr, şi unul în inimă. Ei îi sfătuiau pe bolnavi să se plimbe în aer liber, în speranţa de a-şi recăpăta sufletele lor rătăcite. Se presupunea că cei mai mari vraci schimbau sufletul bolnav al unei persoane bolnave cu un suflet nou, 'noua naştere'.

Copiii lui Badonan au dezvoltat o credinţă în două suflete, respiraţia şi umbra. Primele rase nodite socoteau că omul era constituit din două persoane, sufletul şi corpul. Această filozofie a existenţei umane s-a reflectat mai târziu în punctul de vedere grec. Grecii înşişi credeau în existenţa a trei suflete, cel vegetativ situat în stomac, cel animal în inimă şi cel intelectual în cap. Eschimoşii cred că omul este compus din trei părţi: corpul, sufletul şi numele.

## 6.MEDIUL SPIRITELOR FANTOME

Omul a moştenit un mediu înconjurător natural, a dobândit un mediu social, şi a imaginat un mediu spectral. Oamenii au reacţionat la mediul lor natural prin formarea Statelor, faţă de mediul lor social prin întemeierea căminelor, şi faţă de mediul lor iluzoriu de fantome prin instituirea Bisericilor.

Foarte devreme în istoria omenirii, credinţa în realităţile lumii imaginare a fantomelor şi a spiritelor a fost universală, şi această lume a spiritelor de curând imaginată a devenit o putere în societatea primitivă. Viaţa mentală şi morală a întregii omeniri a fost definitiv modificată de apariţia acestui factor nou în gândurile şi în faptele oamenilor.

Pe această bază majoră de ignoranţă şi de iluzie, frica omenească a acumulat toate superstiţiile şi religiile ulterioare ale popoarelor primitive. Aceasta a fost unica religie omenească până la epoca revelaţiei, şi numeroase rase din lumea de azi nu mai posedă decât această religie evolutivă sumară.

Pe măsură ce evoluţia a progresat, norocul a fost asociat cu spiritele bune, iar nenorocul cu spiritele rele. Disconfortul unei adaptări forţate la un mediu înconjurător schimbător a fost considerat ca o neşansă, o nemulţumire a spiritelor fantomă. Oamenii primitivi au dat lent naştere religiei din impulsul lor înnăscut de a adora, şi din greşita lor concepere a hazardului. Oamenii civilizaţi stabilesc planuri de asigurări pentru a învinge aceste întâmplări ale hazardului. Ştiinţa modernă înlocuieşte spiritele fictive şi zeii capricioşi printr-un actuar care realizează calcule matematice.

Fiecare generaţie care trece surâde înaintea superstiţiilor stupide ale predecesorilor ei, în vreme ce continuă să menţină sofismele gândirii şi ale adorării, care vor face să surâdă la rândul lor posteritatea mai iluminată.

Dar, în cele din urmă, mintea oamenilor primitivi a fost ocupat de idei care depăşeau toate impulsurile lor biologice naturale. Omul a fost, în final, pe punctul de a dezvolta o artă a trăirii bazată pe ceva mai mult decât reacţia la stimulii materiali. S-a asistat la debuturile unei politici de viaţă care comporta o filozofie primitivă. Un criteriu al vieţii supranaturale era pe punctul de a se ivi. Într-adevăr, dacă spiritul fantomă aducea ghinionul când era furios şi soarta bună când era mulţumit, acest lucru a dus la o reglementare subsecventă a conduitei umane. Conceptul de bine şi de rău a apărut în sfârşit prin evoluţie, şi toate acestea s-au întâmplat cu mult înaintea oricărei epoci a unei revelaţii pe pământ.

Odată cu ivirea acestor concepte, a început lupta lungă şi epuizantă pentru a domoli spiritele întotdeauna nemulţumite, sclavia servilă faţă de frica religioasă evolutivă, interminabila risipă de eforturi omeneşti pentru morminte, pentru temple, pentru sacrificii şi pentru preoţii. Preţul de plătit a fost înfricoşător şi teribil, însă a

meritat tot ceea ce a costat, deoarece, datorită lui, oamenii au atins o conştiinţă naturală a binelui şi a răului relative; etica omenească se născuse!

## 7.FUNCŢIA RELIGIEI PRIMITIVE

Sălbaticul avea nevoie de o asigurare; el a plătit deci de bună voie tributurile lui împovărătoare de frică, de superstiţie, de groază, şi de daruri către preoţi, pentru poliţa lui de asigurare magică contra ghinionului. Religia primitivă consta pur şi simplu în prime de asigurare contra pericolelor pădurii. Oamenii civilizaţi plăteau prime de asigurare contra accidentelor din industrie şi a riscurilor modului de viaţă modern.

Societatea contemporană îndepărtează chestiunile privitoare la asigurare de domeniul preoţilor şi al religiei, şi le plasează în domeniul economic. Religia se ocupă din ce în ce mai mult de asigurarea vieţii de dincolo de mormânt. Oamenii moderni, cel puţin aceia care gândesc, au încetat să mai plătească tributuri zadarnice în ideea de a controla şansa. Religia se înalţă încet-încet la nivele filozofice superioare, în contrast cu funcţiunea ei străveche de plan de asigurare împotriva neşansei.

Totuşi, aceste idei antice asupra religiei au împiedicat oamenii să devină fatalişti şi pesimişti fără speranţă; ei au crezut că puteau cel puţin să facă ceva pentru a influenţa destinul. Religia fricii de fantome a gravat în memoria oamenilor faptul că ei trebuie *să-şi pună în ordine conduita*, că exista o lume supramaterială care controla destinul uman.

Rasele civilizate moderne încep doar astăzi să iasă din frica care le-a făcut să explice şansa şi inegalităţile curente ale existenţei prin acţiunea fantomelor. Omenirea se emancipează de povara explicaţiei neşansei prin spiritele-fantomă. Dar, în acelaşi timp în care oamenii renunţă la doctrina eronată a vicisitudinilor vieţii cauzate de spirite, ei au dat dovadă de o surprinzătoare bunăvoinţă în a admite o învăţătură aproape tot atât de falsă, care îi invită să atribuie toate inegalităţile umane greşitelor adaptări politice, nedreptăţilor sociale şi concurenţei industriale. Totuşi, nişte legi noi, o filantropie sporită şi mai multă reorganizare industrială, oricât de bune ar fi în ele însele, nu vor remedia nici faptele naşterii, nici accidentele vieţii. Doar înţelegerea faptelor, precum şi înţeleapta lor manipulare în cadrul legilor naturale, vor permite oamenilor să obţină ceea ce vor şi să evite ceea ce nu vor. Cunoaşterea ştiinţifică, conducând la acţiunea ştiinţifică, este singurul antidot contra bolilor numite accidentale.

Industria, războiul, sclavia şi guvernarea civilă s-au ivit ca răspuns la evoluţia socială a omului în mediul său natural. Religia a apărut şi ea ca răspuns la mediul iluzoriu al lumii imaginare a spiritelor. Religia a fost o dezvoltare evolutivă a conservării de sine, şi a funcţionat, în ciuda lipsei ei totale de logică, precum şi a concepţiei eronate care i-a dat naştere.

Prin puternica şi prin impresionanta forţă a falsei frici, religia primitivă a pregătit mintea umană pentru manifestarea unei forţe spirituale autentice, de origine supranaturală, care este Ajustorul Gândirii. Şi, de atunci, Ajustorii divini au trudit mereu ca să transmute frica de Dumnezeu în iubire de Dumnezeu. Evoluţia este probabil lentă, însă ea este infailibil eficientă.
[Prezentat de o Stea de Seară din Nebadon.]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A III-A - ISTORIA URANTIEI

## CAPITOLUL 87 - CULTELE FANTOMELOR

Cultul fantomelor s-a dezvoltat ca o compensare la riscurile neşansei; practicile lui religioase primitive au rezultat din nelinişte în legătură cu neşansa şi din frica exagerată de cei morţi. Nici una dintre aceste religii primitive nu s-au ocupat prea mult de recunoaşterea Deităţii sau de respectarea a ceea ce este suprauman; riturile lor erau mai cu seamă negative şi destinate să evite, să expulzeze sau să constrângă fantomele. Cultul fantomelor nu era nici mai mult nici mai puţin decât o asigurare contra dezastrelor; el nu avea nici o legătură cu investiţia menită să procure venituri mai mari în viitor.

Omul a purtat împotriva cultului fantomelor o luptă lungă şi înverşunată. Nu se găseşte nimic în istoria umană care să stârnească mai mult mila decât acest tablou al supunerii abjecte a oamenilor faţă de frica de spiritele fantomă. Odată cu naşterea acestei temeri, omenirea a pornit pe drumul ascendent al evoluţiei religioase. Imaginaţia umană a părăsit ţărmurile eului, şi nu va mai găsi unde să arunce ancora înainte de a ajunge la conceptul unei adevărate Deităţi, al unui Dumnezeu real.

## 1.FRICA DE FANTOME

Moarea era de temut, deoarece acest lucru însemna că o nouă fantomă era liberă de corpul ei fizic. Anticii au făcut tot ce le-a stat în putere ca să împiedice moartea, pentru a evita necazul de a avea de luptat cu o fantomă suplimentară. Ei erau întotdeauna preocupaţi să determine fantoma să părăsească scena decesului şi să pornească în călătoria de pe tărâmul morţilor. Fantoma inspira un maximum de teamă în timpul perioadei de tranziţie presupuse între ivirea ei din clipa morţii şi plecarea ei ulterioară în ţinutul natal al fantomelor, concept vag şi primitiv al unui pseudo-cer.

Cu toate că sălbaticii atribuiseră fantomelor puteri supranaturale, ei nu şi le închipuiau deloc înzestrate cu o inteligenţă supranaturală. Se practicau numeroase stratageme şi şiretlicuri pentru a le trage pe sfoară şi a le înşela pe fantome. Oamenii civilizaţi se ataşează de multe ori de speranţa că o manifestare exterioară de pietate va înşela într-un fel sau altul o Deitate, chiar şi omniscientă.

Primitivilor le era frică de boală, deoarece observaseră că ea era adesea prevestitoare de moarte. Dacă vraciul tribului nu reuşea să vindece un om rănit, bolnavul era în general scos din coliba familială pentru a fi dus într-una mai mică sau pentru a fi lăsat sub cerul liber ca să moară singur. Casa în care se produsese un deces era de obicei distrusă; dacă nu, ea era ocolită întotdeauna, şi această frică îi împiedica pe primitivi să construiască locuinţe durabile. Ea a militat, de asemenea, contra întemeierii de oraşe şi de sate permanente.

Când murea un membru al clanului, sălbaticii vegheau toată noaptea, stând de vorbă; se temeau că ar muri şi ei, dacă ar adormi în apropierea unui cadavru. Contagiunea cadavrului justifica frica de morţi. Când într-o epocă, când într-alta, toate popoarele au practicat minuţioase ceremonii de purificare menite să purifice un individ după contactul cu cei morţi. Anticii credeau că trebuie să i se dea lumină unui cadavru. Nu era îngăduit niciodată ca un trup mort să rămână în întuneric. În secolul al douăzecilea, se mai ard încă lumânări în camerele mortuare, iar oamenii priveghează încă lângă cei morţi. Oamenii aşa zişi civilizaţi nu au eliminat încă complet din filozofia lor de viaţă frica de cei morţi.

Dar, în pofida acestei frici, oamenii căutau încă să păcălească. Dacă casa celui mort nu era dărâmată, se scotea cadavrul printr-o spărtură din zid, însă niciodată pe uşă. Se luau aceste măsuri în vederea derutării fantomelor, a împiedicării zăbovirii lor şi a asigurării contra reîntoarcerii lor. Cei îndoliaţi care mergeau la funeralii se înapoiau pe alt drum de teamă să nu-i urmărească fantomele. Se practica mersul de-a-ndărătelea, precum şi zeci de alte tactici, în vederea asigurării că fantoma nu se va mai întoarce din mormânt. Se schimbau adesea hainele între sexe pentru a se înşela fantoma. Veşmintele de doliu au fost mai întâi destinate să-i deghizeze pe supravieţuitori şi, mai târziu, să se arate respect pentru cei morţi în vederea potolirii fantomelor.

## 2.POTOLIREA FANTOMELOR

În religie, programul negativ de potolire a fantomelor a precedat cu mult programul pozitiv de constrângere şi de implorare a spiritelor. Primele acte umane de cult au fost fenomenele de apărare, şi nu de venerare. Omul modern socoteşte înţelept să se asigure contra incendiului; tot astfel, sălbaticii credeau că cea mai mare înţelepciune consta în a se asigura împotriva ghinionului purtat de fantome. Eforturile de a obţine această protecţie s-au aflat la originea tehnicilor şi a ritualurilor cultului fantomelor.

S-a crezut cândva că cea mai mare dorinţă a unei fantome era aceea de a fi 'îngropată' cât se poate de repede, pentru a i se permite să se ducă în ţinutul morţilor fără a fi deranjată. Orice eroare de execuţie, orice omisiune din partea celor vii în actele ritualului îngropării fantomei puteau cu siguranţă să întârzie mersul ei către tărâmul fantomelor. Se credea că acest lucru îi displăcea fantomei, şi se presupunea că o fantomă înfuriată era o sursă de calamităţi, de nenorociri şi de nefericiri.

Funeraliile s-au născut din eforturile oamenilor de a determina sufletul fantomă să plece spre viitorul lui domiciliu, iar predica funebră a fost la origine destinată să instruiască noua fantomă asupra căilor de a ajunge acolo. Se avea obiceiul de a se oferi hrană şi veşminte pentru călătoria fantomei, iar aceste obiecte erau puse în mormânt sau în apropiere. Sălbaticii credeau că era nevoie de trei zile din an pentru a se 'înhuma fantoma' — pentru a o îndepărta din vecinătate. Eschimoşii încă mai cred că sufletul rămâne ataşat corpului timp de trei zile.

Tăcerea şi doliul erau respectate după deces, cu scopul ca fantoma să nu fie tentată să revină acasă. Autotortura erau o formă curentă de manifestare a doliului. Mulţi dintre învăţătorii evoluaţi au încercat să pună capăt acestei practici, însă fără succes. Se credea că postul şi alte forme de renegare de sine le făceau plăcere fantomelor, şi că acestea se bucurau de indispoziţia celor vii pe perioada de tranziţie în care hoinăreau înainte de a pleca efectiv în ţinuturile celor morţi.

Lungile şi frecventele perioade de inactivitate din cauza doliului au reprezentat unul dintre marile obstacole în progresul civilizaţiei. Săptămâni, şi chiar luni din fiecare an, erau literalmente irosite în acest doliu neproductiv şi inutil. Faptul că se angajau bocitoare profesioniste cu ocazia funeraliilor arată că doliul era un rit, iar nu o dovadă de tristeţe. Se poate ca modernii să poarte doliul din respect faţă de morţi şi din cauza pierderii îndurate, însă anticii făceau aceste lucruri din *frică*.

Numele morţilor nu erau pronunţate niciodată. De fapt, ele erau adesea scoase din vorbire. Aceste nume deveneau tabuuri, şi, în felul acesta, limbile au fost constant sărăcite. Aceasta a dus în cele din urmă la o multitudine de cuvinte simbolice şi de expresii figurate, cum ar fi "numele sau ziua pe care nu le menţionezi niciodată".

Anticii erau atât de nerăbdători să se debaraseze de o fantomă încât îi ofereau tot ceea ce ea ar fi putut dori în cursul vieţii. Fantomele vroiau soţii şi servitori; un sălbatic înstărit se aştepta ca cel puţin o femeie sclavă să fie înhumată de vie la moartea sa. Mai târziu, obiceiul era ca văduva să se sinucidă pe mormântul soţului ei. Când murea un copil, se strangula adesea mama, o mătuşă sau bunica, pentru ca o fantomă adultă să poată însoţi fantoma copil şi să-i poarte de grijă. Aceia care renunţau astfel la viaţă o făceau în general de bună voie. Într-adevăr, de ar fi trăit ei încălcând datina, frica lor de mânia fantomei i-ar fi privat, în viaţa lor de rarele plăceri de care se puteau bucura primitivii.

Era ceva obişnuit să se trimită astfel un mare număr de supuşi pentru a însoţi un şef decedat; sclavele erau omorâte atunci când murea stăpânul lor, cu scopul de a-l putea servi pe tărâmul fantomelor. Indigenii din Borneo încă mai oferă unui mort un însoţitor mesager; se străpungea un sclav cu lancea pentru a face călătoria de fantomă cu stăpânul lui decedat. Se credea că fantomele persoanelor omorâte se bucurau să le aibă ca sclave pe fantomele ucigaşilor lor; această noţiune i-a determinat pe oameni să devină vânători de capete.

Se presupunea că fantomelor le plăcea mirosul mâncării; ofrandele de hrană la ospeţele funerare au fost cândva universale. Metoda primitivă pentru a mulţumi lui Dumnezeu consta în aruncarea unei bucăţi de hrană în foc înainte de masă în vederea potolirii spiritelor, în timp ce se murmura o formulă magică.

Se presupunea că cei morţi foloseau fantomele uneltelor şi ale armelor care le aparţinuseră când fuseseră în viaţă. A sparge unul dintre aceste obiecte însemna 'a-l omorî', ceea ce elibera fantoma lui pentru o slujbă pe tărâmul fantomelor. Se făceau de asemenea sacrificii de bunuri, prin arderea sau prin îngroparea lor. Risipa făcută în funeraliile antice era enormă. Rasele de mai târziu au fabricat modele pe hârtie şi au substituit aceste sacrificii mortuare cu desenele persoanelor şi obiectelor reale. Civilizaţia a făcut un mare progres când moştenirea de către familie a înlocuit incendierea şi înhumarea bunurilor. Indienii irochezi au realizat numeroase reforme în ceea ce priveşte risipa funerară, iar conservarea bunurilor le-a permis să devină cei mai puternici oameni roşii din Nord. Se presupune că oamenii moderni nu se tem de fantome, însă obiceiurile sunt puternice, şi se consumă încă multe bogăţii terestre în rituri funerare şi în ceremonii mortuare.

## 3.CULTUL STRĂMOŞILOR

Progresul cultului fantomelor a făcut inevitabil cultul strămoşilor, deoarece el a devenit elementul de legătură dintre fantomele de rând şi spiritele superioare, zeii în pregătire. Zeii primitivi erau pur şi simplu fiinţe umane răposate şi glorificate.

La originea sa, cultul strămoşilor s-a menţinut mai mult din frică decât din adorare, dar credinţele corespondente au contribuit categoric la răspândirea fricii de fantome şi a cultului lor. Adepţii cultului primitiv al strămoşilor-fantome se temeau chiar şi să caşte, de frică ca vreun spirit rău să nu profite de asta şi să intre în corpul lor.

Obiceiul de a adopta copiii era menit să asigure ca cineva să aducă ofrande după moartea părintelui adoptiv, pentru pacea şi progresul sufletului său. Sălbaticul trăia cu frica de fantomele semenilor lui, şi îşi petrecea timpul liber făcând planuri pentru obţinerea permisului de liberă trecere al fantomei lui după moarte.

Majoritatea triburilor au instituit un ospăţ al tuturor sufletelor cel puţin o dată pe an. Romanii aveau în fiecare an douăsprezece ospeţe de fantome cu ceremonii concomitente. Jumătate din zilele anului erau consacrate unor diverse ceremonii asociate cu cultele lor antice. Un împărat roman a încercat să reformeze aceste practici, reducând la 135 numărul zilelor de sărbătoare anuale.

Cultul fantomelor a fost în continuă evoluţie. Pe măsură ce fantomele erau închipuite ca trecând de la o fază incompletă la o fază superioară de existenţă, cultul lor a progresat până la adorarea spiritelor şi chiar şi a zeilor. Însă, independent de credinţele variabile în aceste spirite mai evoluate, toate triburile şi rasele au crezut cândva în fantome.

## 4.SPIRITELE FANTOMĂ BUNE ŞI RELE

Frica de fantome a fost izvorul principal al tuturor religiilor lumii. Timp de epoci de-a rândul, numeroase triburi au rămas ataşate de credinţa într-o singură categorie de fantome. Învăţăturile lor spuneau că omul avea noroc când fantoma era mulţumită şi ghinion atunci când era mâniată.

Pe măsură ce cultul fricii de fantome s-a răspândit, s-a ajuns la recunoaşterea tipurilor de spirite superioare, spirite care nu puteau fi identificate în mod categoric cu un individ uman. Ele erau fantome înzestrate şi strălucite, care avansaseră dincolo de domeniul fantomelor, pe tărâmurile superioare unde locuiau spiritele.

Noţiunea de două feluri de spirite fantomă şi-a făcut lent, dar sigur, drum în întreaga lume. Acest nou spiritualism al dualităţii nu a trebuit să se răspândească de la un trib la altul; el s-a ivit spontan peste tot. Puterea unei idei care influenţează mintea evolutivă în expansiune nu rezidă în caracterul ei real sau raţional, ci mai degrabă în strălucirea ei *vie* şi în uşurinţa şi simplitatea aplicabilităţii ei universale.

Încă şi mai târziu, imaginaţia oamenilor a luat în considerare conceptul de agenţi supranaturali buni şi răi; anumite fantome nu au evoluat niciodată până la nivelul spiritelor bune. Monospiritismul primitiv al fricii de fantome s-a transformat treptat într-un dublu spiritism, într-un nou concept de control invizibil al treburilor pământeşti. În cele din urmă, şansa şi neşansa au fost descrise ca având controlorii lor respectivi, şi s-a crezut că, dintre cele două categorii, grupul care aducea ghinionul era cel mai activ şi cel mai numeros.

Când doctrina spiritelor bune şi a celor rele a ajuns în cele din urmă la maturitate, ea a devenit cea mai răspândită şi cea mai persistentă dintre toate credinţele religioase. Acest dualism a reprezentat un considerabil progres filozofic şi religios, deoarece le-a permis oamenilor să îşi explice şansa şi neşansa, crezând în acelaşi timp în fiinţe supranaturale a căror conduită era întrucâtva logică. Se putea conta pe spirite ca fiind fie bune, fie rele, şi nu mai erau crezute complet temperamentale, aşa cum erau primele fantome din monospiritismul majorităţii religiilor primitive. Omul era în cele din urmă capabil să conceapă forţele supramuritoare ca având o conduită logică; aceasta a fost una dintre cele mai importante descoperiri ale adevărului din întreaga istorie a evoluţiei religiei şi în expansiunea filozofiei umane.

Religia evolutivă a plătit totuşi un preţ teribil pentru conceptul de spiritism dual. Filozofia primitivă a omului nu a putut împăca constanţa spiritelor cu vicisitudinile soartei temporale decât admiţând două feluri de spirite, unul bun şi unul rău. Această credinţă i-a permis realmente omului să împace variaţiile hazardului cu un concept de forţe supramuritoare neschimbătoare, dar, de atunci încoace, această doctrină le-a creat întotdeauna dificultăţi persoanelor religioase în conceperea unităţii cosmice. În general, zeii religiei evolutive au întâmpinat opoziţia forţelor întunericului.

Tragedia tuturor acestora rezidă în faptul că, în momentul în care aceste idei au prins contur în mintea primitivă a omului, în realitate nu existau nicăieri spirite rele sau nearmonioase. O astfel de situaţie neplăcută nu s-a dezvoltat decât după rebeliunea lui Caligastia, însă ea nu a durat decât până la Înviere. Chiar şi în secolul al

douăzecilea, concepţia asupra binelui şi a răului ca puteri cosmice de acelaşi rang rămâne foarte vie în filozofia umană. Majoritatea religiilor lumii poartă încă această marcă a naşterii culturale care datează din zilele îndepărtate în care a apărut cultul fantomelor.

## 5.PROGRESUL CULTULUI FANTOMELOR

Oamenii primitivi considerau spiritele şi fantomele ca având drepturi aproape nelimitate, însă nici o obligaţie. În ceea ce priveşte spiritele, se socotea că ele îi considerau pe oameni ca având multiple îndatoriri, dar nici un drept. Se credea că spiritele dispreţuiau oamenii, pentru că aceştia eşuau constant în îndeplinirea îndatoririlor lor spirituale. Omenirea credea pe atunci, în general, că fantomele impuneau un tribut continuu de servicii, ca preţ al neamestecului lor în treburile omeneşti. Activităţilor fantomelor li se atribuia cea mai mică neşansă. Fiinţele umane primitive se temeau atât de mult să nu uite vreo onoare de făcut zeilor încât, după ce făceau sacrificii pentru toate spiritele cunoscute, ei mai făceau şi o a doua serie pentru 'zeii necunoscuţi', pur şi simplu pentru a avea o marjă de siguranţă.

Cultul simplu al fantomelor a fost curând urmat de practica mai evoluată şi relativ complexă a cultului spiritelor-fantomă, constând în servirea şi în adorarea spiritelor superioare aşa cum evoluau în imaginaţia primitivă a oamenilor. Ceremonialul religios trebuie să ţină pasul cu evoluţia şi cu progresul spiritelor. Cultul extins nu era decât arta autoîntreţinerii practicată în legătură cu credinţa în fiinţe supranaturale, o adaptare la mediul înconjurător al spiritelor. Organizaţiile industriale şi militare erau adaptări la mediul înconjurător natural şi social. Aşa cum căsătoria a fost stabilită pentru a satisface exigenţele bisexualităţii, tot astfel, organizarea religioasă a evoluat ca răspuns la credinţa în forţele spiritelor şi în fiinţele spirituale superioare. Religia reprezintă adaptarea omului la iluziile lui asupra misterului hazardului. Frica de spirite şi, mai târziu, adorarea spiritelor, au fost adoptate ca asigurare contra nenorocirii, ca politică a prosperităţii.

Sălbaticii îşi imaginează că spiritele bune se ocupă de treburile lor, nepretinzând mare lucru fiinţelor umane. Fantomele rele şi spiritele rele sunt cele care trebuie să fie menţinute într-o bună dispoziţie. În consecinţă, popoarele primitive au dat mai multă atenţie fantomelor lor răuvoitoare decât spiritelor binevoitoare.

Ei credeau că prosperitatea umană provoca mai ales invidia spiritelor rele, şi că metoda lor de represalii consta în a riposta printr-un agent uman şi printr-o tehnică a *deochiului*. În timpul fazei în care cultul căuta să evite spiritele rele, exista o intensă preocupare referitoare la maşinaţiile deochiului, iar frica de deochi s-a extins aproape în întreaga lume. Femeile frumoase au fost acoperite cu văluri pentru a le proteja contra ochiului rău; ulterior, multe femei dornice de a fi considerate ca fiind frumoase au adoptat această practică. Din cauza fricii de spiritele rele, copiilor li se permitea rar să iasă afară după căderea nopţii. Rugăciunile primitive au inclus întotdeauna cererea: "Izbăveşte-ne de ochiul rău".

Coranul conţine un capitol întreg consacrat deochiului şi descântecelor magice. Iudeii credeau pe deplin în ele. Întregul cult falic s-a dezvoltat ca o apărare contra ochiului rău. Se credea că organele de reproducere erau singurul fetiş capabil să-l facă neputincios. Ochiul rău a dat naştere primelor superstiţii privind semnele prenatale ale copiilor, impresiile materne, iar la un moment dat, acest cult a fost aproape universal.

Invidia este o trăsătură umană bine înrădăcinată; de aceea, primitivii o atribuiau primilor lor zei. Din moment ce oamenii practicaseră deja înşelăciunea contra fantomelor, ei nu au întârziat să înşele şi spiritele. Ei ziceau: "De vreme ce spiritele sunt geloase pe frumuseţea noastră şi pe prosperitatea noastră, noi o să ne desfigurăm şi o să vorbim în mod uşuratic de succesul nostru." Umilinţa primitivă nu era deci o înjosire a egoului, ci mai degrabă o tentativă de a dejuca şi de a înşela spiritele invidioase.

Pentru a împiedica spiritele să devină invidioase pe prosperitatea umană, s-a adoptat metoda de a asalta cu injurii un obiect preferat sau o persoană care avea noroc. Obiceiul de a dispreţui orice remarci măgulitoare asupra propriei persoane sau asupra propriei familii a luat naştere în felul acesta, şi a sfârşit prin a se transforma în modestie, în rezervă şi în curtoazie, în cadrul civilizaţiei. Din acelaşi motiv, a devenit ceva la modă să pari urât. Frumuseţea stârnea invidia spiritelor; ele vădeau o trufie omenească reprobabilă. Sălbaticii căutau nume urâte. Această trăsătură a cultului a stingherit foarte mult progresul artelor şi a menţinut lumea sumbră şi urâtă un timp îndelungat.

Sub cultul spiritelor, viaţa era în cel mai bun caz un joc al hazardului, rezultatul controlului de către spirite. Viitorul vostru nu depindea de eforturilor voastre, de industria voastră sau de talentul vostru, decât în măsura în care puteau folosi la influenţarea spiritelor. Ceremoniile de împăcare a spiritelor constituiau o grea povară şi făceau viaţa obositoare, practic insuportabilă. De la o epocă la alta, şi din generaţie în generaţie, rasele au căutat

una după alta să îmbunătăţească această doctrină a suprafantomelor, însă, nici până astăzi, nici o generaţie nu a îndrăznit încă să o respingă complet.

Intenţiile şi voinţa spiritelor se studiau prin intermediul prevestirilor, al oracolelor şi semnelor, iar aceste mesaje ale spiritelor erau interpretate prin divinaţie, prin preziceri, prin magie, prin ordalii şi prin astrologie. Întregul cult era un plan destinat să potolească, să satisfacă şi să cumpere spiritele prin această corupţie deghizată.

Astfel s-a născut o filozofie mondială nouă şi mai extinsă bazată pe:

1.*Datorie* — lucrurile care trebuie făcute pentru a păstra spiritele în dispoziţii favorabile, sau cel puţin neutre.

2.*Bunuri* — conduita şi ceremoniile corecte destinate să atragă spiritele de partea intereselor voastre.

3.*Adevăr* — justa înţelegere a spiritelor şi atitudinea corectă faţă de ele, deci faţă de viaţă şi de moarte.

Anticii nu căutau să cunoască viitorul doar din curiozitate; ei doreau să ocolească neşansa. Divinaţia era pur şi simplu o tentativă de a evita dificultăţile. În aceste epoci, visele erau considerate ca profetice, iar tot ceea ce ieşea din comun era prevestire. Chiar şi astăzi, credinţa în prevestiri, însemne de recunoaştere , precum şi alte superstiţii remanente ale cultului străvechi al fantomelor este văzut ca un blestem pentru omenire. Oamenilor le vine greu, foarte greu să renunţe la acele metode prin care, treaptă cu treaptă şi cu trudă ,au urcat scara evolutivă a vieţii.

## 6.CONSTRÂNGEREA ŞI EXORCISMUL

Când oamenii nu credeau decât în fantome, ritualul religios era mai personal şi mai organizat. Recunoaşterea spiritelor mai elevate a necesitat folosirea de 'metode spirituale superioare' în purtarea faţă de ele. Această încercare de a ameliora şi de a aprofunda tehnica de îmblânzire a spiritelor a condus direct la crearea măsurilor de apărare contra lor. Într-adevăr, omul s-a simţit neputincios înaintea forţelor de necontrolat care acţionau în viaţa pământească; sentimentul lui de inferioritate l-a îndemnat să încerce să găsească o adaptare compensatoare, o tehnică pentru a egaliza şansele în această luptă unilaterală a omului contra cosmosului.

În primele perioade de cult, eforturile oamenilor de a influenţa activitatea fantomelor se limitau la îmbunare, la încercările de evitare a ghinionului prin mituire. Pe măsură ce cultul fantomelor a evoluat până la conceptul de spirite bune şi rele, aceste ceremonii s-au transformat în încercări de natură mai pozitivă, în eforturi de atragere a norocului. Religia omului nu a mai fost complet negativistă, iar el nici nu s-a oprit din eforturile lui de a obţine norocul; ea nu a întârziat să facă planuri care să îi permită să constrângă spiritele să coopereze. Adepţii religiei nu au mai rămas lipsiţi de apărare în faţa cerinţelor neîncetate ale fantasmelor spiritelor pe care ei înşişi le închipuiseră. Sălbaticul a început să inventeze arme care să-i permită să forţeze spiritele să acţioneze şi să le oblige să îl ajute.

Primele eforturi defensive ale oamenilor au fost dirijate contra fantomelor. Odată cu scurgerea veacurilor, cei vii au început să stabilească metode pentru a rezista celor morţi. Pentru a speria şi a alunga fantomele, ei au născocit numeroase tehnici, printre care se pot aminti următoarele:

1.Tăierea capului şi legarea corpului în mormânt.

2.Îngrădirea cu pietre a casei mortuare.

3.Castrarea cadavrului sau ruperea picioarelor lui.

4.Îngroparea sub pietre; aceasta a reprezentat una dintre originile pietrei de mormânt moderne.

5.Incinerarea; aceasta a fost o invenţie mai târzie pentru a împiedica fantoma să aducă necazuri.

6.Aruncarea corpului în mare.

7.Abandonarea corpului pentru a fi mâncat de fiarele sălbatice.

Se presupunea că fantomele erau deranjate şi speriate de zgomote, că ţipetele, clopotele şi tobele le îndepărtau de cei vii. Aceste metode străvechi mai sunt încă la modă în zilele noastre în 'priveghiurile' mortuare. Se utilizau decocturi cu miros fetid pentru a îndepărta spiritele inoportune. Se ciopleau statui hidoase ale spiritelor pentru ca ele să fugă în grabă la vederea propriilor lor imagini. Se credea în puterea câinilor de a simţi apropierea spiritelor şi de a avertiza oamenii prin urletele lor, precum şi a cocoşilor de a cânta atunci când spiritele erau pe aproape. Folosirea unui cocoş ca giruetă perpetuează această superstiţie.

Apa era considerată drept cea mai bună protecţie contra fantomelor, iar apa sfinţită ca fiind superioară tuturor celorlalte; aceasta era apa în care îşi spălaseră preoţii picioarele. Se credea că focul şi apa constituiau bariere de netrecut pentru fantome. Romanii făceau de trei ori înconjurul unui cadavru cu apă. În secolul al

douăzecilea, se mai stropesc încă sicriele cu apă sfinţită, iar spălarea mâinilor în cimitir face încă parte din ritualul iudeu. Botezul a fost o caracteristică a ritualului ulterior al apei; îmbăierile primitive erau o ceremonie religioasă. Numai într-o epocă recentă baia a devenit o practică de igienă.

Omul nu s-a oprit însă la constrângerea fantomelor. Prin riturile religioase şi prin alte formalităţi, el a încercat în curând să silească spiritele să acţioneze. Exorcismul consta în folosirea unui spirit pentru a controla un altul sau pentru a-l alunga, iar această tactică mai era utilizată şi pentru a se speria fantomele şi spiritele. Conceptul de dublu spiritism al forţelor bune şi al celor rele le-a oferit oamenilor ample ocazii de a opune un agent altuia; într-adevăr, dacă un om puternic îl putea birui pe unul mai slab, atunci un spirit puternic putea desigur să domine o fantomă inferioară. Blestematul primitiv era o practică coercitivă menită să intimideze spiritele minore. Mai târziu, acest obicei s-a dezvoltat, ajungându-se la rostirea de blesteme asupra inamicilor.

Multă vreme, s-a crezut că prin revenirea la folosirea moravurilor mai vechi se puteau sili spiritele şi semi-zeii să acţioneze într-un mod convenabil. Oamenii moderni folosesc în mod greşit acelaşi procedeu. Voi vă adresaţi unii altora în limbajul obişnuit de fiecare zi, însă atunci când vă rugaţi, recurgeţi la stilul antic al unei alte generaţii, stilul aşa zis solemn.

Această doctrină explică şi regresele religios-rituale de natură sexuală, precum prostituţia din temple. Aceste întoarceri la datinile primitive erau considerate ca protecţii sigure împotriva a numeroase calamităţi. La aceste populaţii necultivate, toate aceste stratageme erau în întregime ferite de ceea ce modernii ar numi promiscuitate.

A venit apoi practica jurămintelor rituale, urmată curând de angajamentele religioase şi de făgăduinţele sacre. Majoritatea acestor promisiuni erau însoţite de torturi şi de mutilări pe care omul şi le aplica lui însuşi, şi, mai târziu, de posturi şi de rugăciuni. Abnegaţia de sine a fost considerată ulterior ca o constrângere sigură; aceasta în special în ceea ce priveşte abstinenţa sexuală. Astfel, oamenii primitivi au dezvoltat devreme o austeritate hotărâtă în practicile lor religioase, o credinţă în eficienţa torturilor şi a renunţărilor pe care şi le aplicau, în calitate de rituri capabile să forţeze spiritele îndărătnice să reacţioneze favorabil faţă de asemenea suferinţe şi privaţiuni.

Oamenii moderni nu mai încearcă făţiş să constrângă spiritele, deşi ei mai trădează încă unele dispoziţii de a negocia cu Deitatea. Ei continuă să se jure, să bată în lemn, să încrucişeze degetele şi să pronunţe vreo o expresie trivială după ce expectorează; cândva, se folosea o formulă magică.

## 7.NATURA CULTULUI

Tipul de cult al organizării sociale a persistat, deoarece furniza un simbolism pentru menţinerea şi stimularea sentimentelor morale şi a fidelităţii religioase. Cultul s-a născut din tradiţiile 'vechilor familii' şi s-a perpetuat ca instituţie consacrată. Toate familiile au un cult de un fel sau altul. Fiecare ideal inspirator tinde să folosească un simbolism care să îl perpetueze — caută o tehnică pentru o manifestare culturală care îi va asigura supravieţuirea şi îi va spori realizarea. Cultul ajunge la acest rezultat prin stimularea şi satisfacerea emoţiei.

Din zorii civilizaţiei, orice mişcare interesantă, de cultură socială sau de progres religios, a dat naştere unui ritual, unui ceremonial simbolic. Cu cât acest ritual a devenit mai mult o creştere inconştientă, cu atât mai puternică i-a fost influenţa asupra fidelilor săi. Cultul a păstrat sentimentele şi a satisfăcut emoţiile, însă el a fost întotdeauna cel mai mare obstacol în reconstrucţia socială şi în progresul spiritual.

Deşi cultul a întârziat întotdeauna progresul social, este regretabil că atât de mulţi contemporani, care cred în criterii morale şi în idealuri spirituale, nu au un simbolism potrivit — nici un cult pentru a se susţine reciproc — nimic căruia ei să-i *aparţină*. Cu toate acestea, un cult religios nu ar putea fi fabricat; acesta trebuie să crească. Două grupuri diferite nu vor avea niciodată un cult identic, decât în cazul în care ritualurile lor ar fi arbitrar uniformizate pe cale autoritară.

Cultul creştin primitiv a fost cel mai eficient, cel mai atractiv şi cel mai durabil dintre toate ritualurile concepute sau imaginate vreodată, însă o mare parte din valoarea lui a fost distrusă în prezenta epocă ştiinţifică prin distrugerea a foarte multe dintre principiile lui originare subiacente. Cultul creştin a fost devitalizat prin pierderea multora dintre ideile fundamentale.

În trecut, adevărul a crescut rapid şi s-a răspândit cu uşurinţă atunci când cultul nu era rigid şi când simbolismul era extensibil. Adevărul răspândit cu prisosinţă şi un cult adaptabil au favorizat rapiditatea progresului social. Un cult lipsit de semnificaţie viciază religia atunci când încearcă să submineze filozofia pentru a-i lua locul şi să subjuge raţiunea. Un cult autentic creşte.

Oricare ar fi inconvenientele şi handicapurile, fiecare nouă revelaţie a adevărului a dat naştere la un nou cult, şi chiar şi reformarea religiei lui Isus trebuie să dezvolte un simbolism adecvat. Trebuie ca oamenii moderni să găsească un simbolism potrivit noilor lor idealuri, noilor lor idei şi obedienţe în continuă expansiune. Acest simbolism superior al unei mai înalte civilizaţii trebuie să se ivească din viaţa religioasă, din experienţa spirituală. Acest simbolism superior al unei civilizaţii mai înalte trebuie să se bazeze pe conceptul de Paternitate a lui Dumnezeu, şi să conţină puternicul ideal de fraternitate a oamenilor.

Vechile culte erau prea egocentrice. Noul cult trebuie să rezulte din punerea în aplicare a iubirii. Ca şi cele vechi, el trebuie să încurajeze sentimentele, să satisfacă emoţiile şi să promoveze fidelitatea, dar trebuie să facă şi mai mult. Trebuie ca el să faciliteze progresele spirituale, să reînsufleţească semnificaţiile cosmice, să ridice valorile morale, să încurajeze dezvoltarea socială şi să stimuleze un tip elevat de viaţă religioasă personală. Noul cult trebuie să ofere scopurile supreme ale vieţii care sunt atât temporale cât şi eterne — sociale şi spirituale.

Nici un cult nu poate să dureze şi să contribuie la progresul civilizaţiei colective şi la înfăptuirile spirituale individuale, decât dacă se bazează pe semnificaţia biologică, sociologică şi religioasă a *căminului*. Un cult care supravieţuieşte, trebuie să simbolizeze ceea ce rămâne permanent în faţa schimbărilor neîncetate, să glorifice ceea ce unifică curentul metamorfozelor sociale aflate într-o transformare constantă. Trebuie ca acesta să recunoască adevăratele semnificaţii, să exalte relaţiile frumoase şi să celebreze bunele valori ale adevăratei nobleţi.

Însă este foarte dificil să se găsească un simbolism nou şi satisfăcător, deoarece oamenii moderni, ca grup, aderă la o atitudine ştiinţifică, se feresc de superstiţii şi detestă ignoranţa; ca indivizi însă, ei sunt cu toţii însetaţi de mistere şi venerează necunoscutul. Nici un cult nu poate supravieţui decât dacă încorporează un mister magistral şi dacă ascunde un scop inaccesibil, demn de a fi atins. Mai mult, nu e de ajuns ca noul simbolism să fie semnificativ pentru grup; el trebuie, de asemenea, să aibă un sens pentru individ. Formele oricărui simbolism folositor ar trebui să fie acelea pe care individul poate să le pună în practică din propria sa iniţiativă şi de care el poate, de asemenea, să se bucure împreună cu semenii săi. Dacă noul cult ar putea fi dinamic în loc să fie static, ar aduce realmente o contribuţie notabilă la progresul omenirii, atât temporal, cât şi spiritual.

Totuşi, un cult — un simbolism al riturilor, al sloganelor sau al scopurilor — nu funcţionează dacă este prea complex. Şi trebuie ca el să comporte cerinţa devoţiunii, răspunsul loialităţii. Fiecare religie eficientă dezvoltă infailibil un simbolism valabil, iar adepţii ei ar face bine să împiedice ca acest ritual să nu se cristalizeze în ceremonii stereotipe înţepenitoare, deformatoare şi înăbuşitoare; acestea nu pot decât să îngreuieze şi să întârzie progresul social, moral şi spiritual. Nici un cult nu poate supravieţui dacă frânează creşterea morală şi nu reuşeşte să încurajeze progresul spiritual. Cultul este scheletul în jurul căruia se dezvoltă corpul viu şi dinamic al experienţei spirituale personale — adevărata religie.

[Prezentat de o Strălucitoare Stea de Seară din Nebadon]

# CARTEA URANTIA
## PARTEA A III-A - ISTORIA URANTIEI
## CAPITOLUL 88 - FETIŞURILE, FARMECELE ŞI MAGIA

Conceptul de pătrundere al unui spirit într-un obiect neînsufleţit, într-un animal sau într-o fiinţă umană este o credinţă foarte veche şi onorabilă, care a existat de la începutul evoluţiei religiei. Această doctrină a posedării de către un spirit nu e nici mai mult nici mai puţin decât *fetişismul*. Sălbaticul nu adoră în mod necesar fetişul; el adoră şi respectă într-un mod foarte logic spiritul care îl locuieşte.

La început, s-a crezut că spiritul unui fetiş era fantoma unui om decedat; mai târziu, s-a presupus că spiritele superioare rezidă în fetişuri. Cultul fetişurilor a sfârşit aşadar prin a încorpora toate ideile primitive despre fantome, despre suflete, despre spirite şi despre posedarea de către demoni.

### 1.CREDINŢA ÎN FETIŞURI

Oamenii primitivi au simţit întotdeauna nevoia de a transforma în fetişuri toate lucrurile extraordinare; hazardul a dat deci naştere multor fetişuri. Un om este bolnav, apoi se întâmplă ceva, şi brusc acesta îşi recapătă sănătatea. Acelaşi fenomen se verifică şi pentru reputaţia multor medicamente şi metode de tratament al bolilor la întâmplare. Obiectele legate de vise aveau cele mai mari şanse de a fi convertite în fetişuri. Vulcanii, dar nu şi munţii, cometele, dar nu şi stelele, au devenit fetişuri. Oamenii primitivi considerau stelele căzătoare şi meteorii ca indicând sosirea pe pământ a spiritelor vizitatoare speciale.

Primele fetişuri au fost pietricelele care aveau anumite însemne, şi, de atunci, oamenii au căutat întotdeauna 'pietre sacre'. Un colier era cândva o colecţie de pietre sacre, o salbă de farmece. Multe dintre triburi aveau pietre fetişuri, dar puţine dintre aceste fetişuri au supravieţuit, cum a făcut-o Kaaba şi Piatra din Scone.

Focul şi apa figurau şi ele printre primele fetişuri, iar adorarea focului şi credinţa în apa sfinţită mai supravieţuiesc încă şi azi.

Arborii fetişuri nu au apărut decât mai târziu, dar, la unele triburi, persistenţa adorării naturii a condus la credinţa în farmecele locuite de nişte spirite ale naturii. Când plantele şi fructele deveneau fetişuri, ele erau tabuuri ca hrană. Mărul a fost printre primele care s-au numărat în această categorie; popoarele levantine nu îl mâncau niciodată.

Dacă un animal se hrănea cu carne omenească, el devenea un fetiş. În acest fel, câinele a devenit animalul sacru al perşilor. Dacă fetişul este un animal şi dacă fantoma sălăşluieşte în el în permanenţă, atunci fetişismul poate să tindă spre reîncarnare. Sălbaticii invidiau animalele în multe privinţe; ei nu se simţeau superiori lor, şi primeau adesea numele fiarei lor favorite.

Când animalele au devenit fetişuri, a urmat un tabuu asupra consumului cărnii acestor animale. Din cauza asemănării lor cu oamenii, maimuţele au devenit devreme animale fetişuri; mai târziu, şerpii, păsările şi porcii au fost, de asemenea, considerate la fel. Într-o anumită epocă, vaca a fost un fetiş; laptele ei era tabu iar excrementele ei erau foarte respectate. Şarpele era venerat în Palestina, mai ales de către fenicienii care îl considerau, la fel ca şi iudeii, drept purtătorul de cuvânt al spiritelor rele. La numeroase popoare moderne, se crede încă în puterea de vrajă a reptilelor. Şarpele a fost venerat în Arabia, în toată India, şi chiar de către oamenii roşii, cu dansul şarpelui din tribul Moqui.

Anumite zile ale săptămânii erau fetişuri. Timp de veacuri, vinerea a fost considerată ca o zi cu ghinion, iar numărul treisprezece ca fiind aducător de rele. Numerele norocoase, trei şi şapte, au provenit din revelaţiile ulterioare. Patru era cifra şansei primitivilor, deoarece ei recunoscuseră devreme cele patru puncte cardinale. Ei considerau faptul de a număra vitele şi alte posesiuni ca purtând ghinion. Anticii s-au opus întotdeauna recenzării, 'recensământul populaţiei'.

Primitivii nu au transformat sexul într-un fetiş exagerat; ei nu acordau funcţiei de reproducere decât o atenţie limitată; sălbaticii aveau gânduri naturale; ele nu erau nici obscene, nici lascive.

Saliva era un puternic fetiş; se puteau alunga demonii dintr-o persoană scuipând pe ea. Cel mai mare compliment din partea celor bătrâni sau superiori era să vă scuipe. Unele părţi ale corpului omenesc au fost privite ca fetişuri potenţiale, în special părul şi unghiile. Unghiile lungi de la mâinile şefilor aveau o mare valoare, iar resturile tăiate constituiau puternice fetişuri. Credinţa în cranii ca fetişuri explică o mare parte a activităţii ulterioare a vânătorilor de capete. Cordoanele ombilicale erau fetişuri înalt apreciate, şi mai sunt încă şi astăzi, în Africa. Prima jucărie a omenirii a fost cordonul ombilical conservat. Ornat cu perle, cum se făcea adesea, el a fost primul colier al fiinţelor umane.

Copiii cocoşaţi sau infirmi erau consideraţi ca fetişuri. Se credea că lunaticii fuseseră loviţi de lună. Oamenii primitivi nu puteau distinge între geniu şi nebunie. Idioţii erau fie bătuţi de moarte, fie veneraţi ca nişte personalităţi fetişe. Isteria a confirmat din ce în ce mai mult credinţa populară în vrăjitorie; epilepticii erau adesea preoţi sau vraci. Beţia era privită ca o formă de posedare de către un spirit; când un sălbatic trăgea o beţie , el îşi punea o frunză în păr, pentru a tăgădui responsabilitatea actelor sale. Otrăvurile şi spirtoasele au devenit fetişuri; ele treceau drept lucruri posedate.

Multe persoane considerau geniile ca personalităţi fetişuri posedate de un spirit înţelept. Aceste fiinţe umane au învăţat curând să recurgă la fraude şi la stratageme pentru a-şi servi propriile lor interese. Se credea că un om fetiş era mai mult decât uman; el era divin, ba chiar infailibil. Şi astfel conducătorii, regii, preoţii, profeţii şi şefii Bisericii au sfârşit prin a dispune de o mare putere şi prin exercitarea unei autorităţi nelimitate.

## 2.EVOLUŢIA FETIŞISMULUI

Se presupunea că fantomele preferau să locuiască într-un obiect care le aparţinuse în timpul încarnării lor. Această credinţă explică eficacitatea multora dintre relicvele moderne. Anticii au venerat întotdeauna oasele comandanţilor lor, şi multe persoane mai privesc încă osemintele sfinţilor lor şi ale eroilor lor cu o teamă superstiţioasă. Chiar şi astăzi, se fac pelerinaje la mormintele marilor oameni.

Credinţa în relicve este remanenţă a cultului antic al fetişurilor. Relicvele religioase moderne reprezintă o încercare de a raţionaliza fetişurile sălbaticilor şi de a le înălţa pe un loc demn şi respectuos în sistemele religioase moderne. Se consideră ca fiind păgână credinţa în fetişuri şi în magie, dar se găseşte de cuviinţă să se accepte relicvele şi miracolele.

Căminul — locul focului — a devenit mai mult sau mai puţin un fetiş, un loc sacru. Sanctuarele şi templele au fost mai întâi locuri fetişe deoarece morţii erau îngropaţi acolo. Coliba fetiş a evreilor a fost ridicată, de Moise, la nivelul adăpostului unui suprafetiş, concept pe atunci existent al legii lui Dumnezeu. Dar israeliţii n-au abandonat niciodată credinţa specială a canaaniţilor în altarele de piatră: "Şi această piatră pe care eu am ridicat-o ca un stâlp va fi casa lui Dumnezeu". Ei credeau cu adevărat că spiritul Dumnezeului lor locuia în aceste altare de piatră, care erau în realitate fetişuri.

Primele chipuri au fost făcute pentru a conserva înfăţişarea şi amintirea morţilor iluştri; ele erau, de fapt, monumente. Idolii au fost o rafinare a fetişismului. Primitivii credeau că o ceremonie de consacrare determina spiritul să intre în statuie. Tot astfel, când anumite obiecte erau binecuvântate, ele deveneau farmece.

Adăugând a doua poruncă la străvechiul cod moral al Dalamatiei, Moise a făcut un efort de a controla adorarea fetişurilor în rândurile evreilor. El le-a recomandat cu prudenţă să nu-şi facă nici un soi de imagine care să poată fi consacrată ca fetiş. El s-a explicat fără echivoc: "Tu să nu faci chip cioplit- nici vreo reproducere a ceea ce este sus în ceruri, nici jos pe pământ, nici în apele pământului". Această poruncă a contribuit mult la întârzierea artei la iudei, dar ea a restrâns adorarea fetişurilor. Dar Moise era prea înţelept pentru a încerca să înlocuiască brusc străvechile fetişuri; el a consimţit deci să plaseze anumite relicve lângă tablele legii din chivot, care era combinarea unui altar al războiului şi a unei racle religioase.

Cuvintele au devenit în cele din urmă fetişuri, mai ales cele care erau considerate ca venite de la Dumnezeu; în felul acesta, cărţile sacre ale multor religii au devenit închisori fetişiste în care este întemniţată imaginaţia spirituală a oamenilor. Chiar efortul lui Moise împotriva fetişurilor a devenit un fetiş suprem; porunca lui a fost folosită pentru a denigra arta şi a întârzia bucuria şi adorarea frumuseţii.

În vremuri foarte îndepărtate, cuvântul fetiş al autorităţii era o *doctrină* inspiratoare de frică, cel mai teribil dintre toţi tiranii care aservesc oamenii. Un fetiş doctrinar îl făcea pe un om să se trădeze pe sine însuşi şi să cadă pradă bigotismului, fanatismului, superstiţiei, intoleranţei şi cruzimilor barbare cele mai atroce. Respectul modern faţă de înţelepciune şi faţă de adevăr denotă că omul abia începe să se elibereze de tendinţa de a instaura fetişurile până la nivelele superioare de gândire şi de raţionament. În ceea ce priveşte acumulările de scrieri fetişe pe care diverse religii le ţin drept *cărţi sacre*, nu numai că adepţii cred că tot ceea ce este în carte este adevărat, dar şi că cartea conţine tot adevărul. Dacă din întâmplare una dintre aceste cărţi sacre vorbeşte de pământ ca fiind plat, atunci, timp de lungi generaţii, bărbaţii şi femeile de altfel sănătoşi vor refuza să accepte dovezile pozitive că planeta este rotundă.

Practica de a deschide una dintre aceste cărţi sacre pentru a lăsa ochiul să cadă, la nimereală, pe o pagină a cărei punere în aplicare putea influenţa importante proiecte şi decizii vitale, nu reprezintă nici mai mult nici mai puţin decât un fetişism notoriu. A depune jurământ pe o 'carte sfântă', a jura pe vreun obiect suprem venerat, constituie o formă de fetişism rafinat.

Dimpotrivă, există un progres evolutiv real atunci când se trece de la frica fetişistă de resturile de unghii ale unui şef de sălbatici la adorarea unei superbe colecţii de scrisori, de legi, de legende, de alegorii, de mituri, de poeme şi de cronici; la urma urmei, aceasta reflectă o înţelepciune morală seculară cernută cel puţin până la epoca colecţionării lor sub forma unei 'cărţi sacre'.

Pentru a deveni fetişuri, cuvintele trebuie să fie considerate ca fiind inspirate. Invocarea scrierilor care erau presupuse de inspiraţie divină a condus direct la stabilirea *autorităţii* Bisericii, în vreme ce evoluţia formelor civile a condus la înflorirea *autorităţii* Statului.

## 3.TOTEMISMUL

Fetişismul se regăsea în toate cultele primitive de la cea mai veche credinţă în pietre sacre, trecând prin idolatrie, prin canibalism şi prin adorarea naturii, până la totemism.

Totemismul este o combinaţie de practici sociale şi religioase. La origine, se credea că se asigurau provizii de hrană prin respectarea animalului totem presupusa fi de origine biologică. Totemurile erau în acelaşi timp simbolurile grupurilor şi dumnezeul lor. Acest dumnezeu era clanul personificat. Totemismul a fost o fază de încercări de socializare a religiei, care altminteri era personală. Totemul a evoluat în cele din urmă pentru a deveni drapelul, sau simbolul naţional al unor diverse popoare moderne.

Un sac fetiş, un săculeţ de medicamente, era o pungă care conţinea un sortiment onorabil de articole impregnate de fantome. Vraciul de altădată nu-şi lăsa niciodată sacul, simbolul puterii lui, să atingă solul.

Popoarele civilizate ale celui de-al douăzecilea secol veghează ca drapelele lor, emblemele conştiinţei naţionale, să nu mai atingă solul.

Insignele funcţiilor sacerdotale şi regale au fost în cele din urmă considerate ca nişte fetişuri. Fetişul Statului suprem a trecut prin numeroase faze de dezvoltare, de la clan la trib, de la suzeranitate la suveranitate, de la totemuri la drapele. Regii fetişuri au domnit prin 'drept divin', şi au mai prevalat multe alte forme de guvernământ. Oamenii au făcut şi din democraţie un fetiş — exaltarea şi adorarea ideilor oamenilor de rând, atunci când ele sunt calificate colectiv 'opinie publică'. Opinia unui om luată izolat nu se consideră că are o mare valoare, însă, când mulţi oameni acţionează colectiv în democraţie, aceeaşi judecată mediocră este considerată ca fiind arbitrul justiţiei şi criteriul justeţei.

## 4.MAGIA

Oamenii civilizaţi atacă, pe calea ştiinţei, problemele unui mediu real. Sălbaticii încercau să rezolve, prin magie, problemele reale ale unui mediu iluzoriu de fantome. Magia era tehnica prin care se manipula mediul ipotetic al spiritelor, ale cărui maşinaţii explicau interminabil inexplicabilul; aceasta era arta de a obţine cooperarea voluntară a spiritelor şi de a le constrânge să-şi aducă ajutorul involuntar prin folosirea fetişurilor sau a altor spirite mai puternice.

Obiectivul magiei, al vrăjitoriei şi al necromanţiei era dublu:

1.Să penetreze viitorul prin clarviziune.

2.Să influenţeze favorabil mediul.

Scopurile ştiinţei sunt identice cu cele ale magiei. Omenirea progresează de la magie la ştiinţă, nu prin meditaţie şi prin raţiune, ci mai degrabă treptat şi dureros, printr-o îndelungă experienţă. Omul avansează cu spatele către adevăr; el începe în eroare, progresează în eroare şi atinge în cele din urmă pragul adevărului. Numai odată cu sosirea metodei ştiinţifice, omul a început să meargă privind înainte. Omul primitiv a trebuit însă să experimenteze sau să piară.

Fascinaţia superstiţiilor primitive a fost mama curiozităţii ştiinţifice ulterioare. A existat, în aceste superstiţii primitive, o emoţie dinamică progresistă — frica adăugată curiozităţii; magia străveche avea o forţă motrice progresistă. Aceste superstiţii reprezentau ivirea unei dorinţe omeneşti de a cunoaşte şi de a controla mediul planetar.

Dacă magia a avut o asemenea influenţă asupra sălbaticilor, este pentru că ei nu puteau să priceapă conceptul de moarte naturală. Ideea ulterioară a păcatului originar a ajutat mult la slăbirea influenţei magiei asupra rasei, deoarece ea explica moartea naturală. Într-o anumită epocă, nu era un lucru rar să fie văzute zece persoane nevinovate trimise la moarte pentru că li se atribuia responsabilitatea unei singure morţi naturale. Acesta este unul dintre motivele din care popoarele antice nu se înmulţeau mai rapid, şi asta este încă adevărat la unele triburi africane. Acuzatul îşi mărturisea în general vinovăţia, chiar dacă era ameninţat de moarte.

Magia e naturală pentru un sălbatic. S-a crezut că se putea efectiv omorî un inamic prin practici de vrăjitorie asupra părului său tuns sau asupra resturilor lui de unghii. Moartea pricinuită de muşcăturile de şerpi era atribuită magiei vrăjitorului. Faptul că oamenii puteau muri de frică a făcut dificilă combaterea magiei. Oamenii primitivi se temeau atât de tare de magie, încât ea avea realmente un efect mortal, şi acest rezultat era suficient pentru a justifica această credinţă eronată. În caz de eşec, se dădea întotdeauna o explicaţie plauzibilă; remediul la o magie defectuoasă era un supliment de magie.

## 5.FARMECELE MAGICE

Din moment ce fiecare obiect legat de corp era susceptibil de a deveni un fetiş, magia cea mai primitivă era preocupată de păr şi de unghii. Secretul care însoţea eliminările corporale s-a născut din teama că un inamic ar putea să pună stăpânire pe ceva provenit din corp şi să-l folosească pentru o magie vătămătoare. În consecinţă, orice excrement al corpului era îngropat cu grijă. Omul se abţinea de la scuipatul în public de teama de a lăsa să fie utilizată saliva într-o magie dăunătoare; scuipatul era întotdeauna acoperit. Chiar şi resturile de hrană, veştmintele şi ornamentele puteau deveni instrumente de magie. Sălbaticii nu lăsau niciodată resturile de mâncare pe masă; şi toate astea erau făcute din frica ca vreun inamic să nu le folosească în rituri magice, iar nu pentru că ei apreciau valoarea igienei acestei practici.

Farmecele magice erau compuse dintr-o mare varietate de lucruri: carnea umană, ghearele de tigru, colţii de crocodil, seminţele de plante otrăvitoare, veninul de şarpe, precum şi firele de păr uman. Oasele morţilor aveau însuşiri magice. Chiar şi praful de pe urmele de paşi putea fi utilizat în magie. Anticii credeau mult în farmecele dragostei. Sângele şi alte forme de secreţii corporale puteau să asigure influenţa magică a dragostei.

Se presupunea că imaginile erau eficace în magie. Se făceau efigii şi, când erau tratate bine sau rău, se credea că aceleaşi efecte o atingeau şi pe persoana reală. Când făceau cumpărături, persoanele superstiţioase mestecau o bucăţică de lemn tare pentru a înmuia inima vânzătorului.

Laptele unei vaci negre era extrem de magic, precum şi pisicile negre. Bastonul sau bagheta erau magice din acelaşi motiv ca şi tobele, clopotele şi articulaţiile degetelor. Toate obiectele antice erau farmece magice. Practicile unei civilizaţii noi sau superioare erau privite cu dezgust, din cauza presupusei lor naturi magice rele. Scrierile, tipăriturile şi portretele au fost multă vreme luate în considerare din unghiul acesta.

Oamenii primitivi credeau că trebuiau să trateze numele cu respect, în special numele de zei. Numele era considerat ca o entitate, o influenţă distinctă de personalitatea fizică; el era ţinut la mare stimă, în aceeaşi măsură ca sufletul şi ca umbra. Puteai să-ţi dai numele ca gaj pentru un împrumut; un om nu mai putea să-şi utilizeze numele înainte de a-l răscumpăra, înapoind împrumutul. Astăzi îţi semnezi numele pe o recunoaştere a datoriei. Numele persoanelor nu a întârziat să capete importanţă în magie. Sălbaticii aveau două nume; cel principal era considerat ca fiind prea sacru pentru a fi utilizat în ocazii obişnuite, de unde şi al doilea nume sau numele de fiecare zi — o poreclă. Un sălbatic nu-şi spunea niciodată numele străinilor. Orice experienţă de natură neobişnuită îl determina să-şi schimbe numele; uneori aceasta era un efort pentru a tămădui o boală sau pentru a opri ghinionul. El putea să obţină un nume nou, cumpărându-l de la şeful tribului; modernii încă mai investesc capital în titluri şi în grade. Dar, la triburile cele mai primitive, cum sunt boşimanii din Africa, numele individuale nu există.

## 6.PRACTICA MAGIEI

Magia a fost practicată prin folosirea baghetelor, a 'riturilor medicale' şi a incantaţiilor. Tămăduitorii aveau obiceiul să călătorească dezbrăcaţi. Printre magicienii primitivi, femeile erau mai numeroase decât bărbaţii. În magie, 'medicină' înseamnă mister, iar nu tratament. Sălbaticii nu se îngrijeau niciodată pe ei înşişi; ei nu luau niciodată medicamente altfel decât la sfatul specialiştilor în magie. Doctorii vrăjitori ai celui de-al douăzecilea secol reprezintă într-un anumit fel magicienii de altădată.

Magia avea o fază publică şi o fază privată. Ceea ce înfăptuia vraciul, şamanul sau preotul se presupunea ca fiind destinat pentru binele întregului trib. Vrăjitoarele, vrăjitorii şi magicienii executau magia privată, magia personală şi egoistă folosită ca metodă coercitivă pentru a atrage răul asupra rivalilor. Conceptul de spiritism dual, de spirite bune şi de spirite rele, a dat naştere credinţelor ulterioare în magia neagră. Pe măsură ce religia a evoluat, fiecare aplica termenul de magie operaţiilor spiritelor străine propriului său cult, şi se servea de el şi pentru a desemna credinţele mai vechi în fantome.

îmbinările de cuvinte, ritualul farmecelor şi al incantaţiilor, erau extrem de magice. Anumite incantaţii primitive s-au transformat, în cele din urmă, în rugăciuni. Magia imitativă a fost practicată de timpuriu; rugăciunile au fost exprimate prin nişte fapte; dansurile magice nu erau nimic altceva decât nişte rugăciuni puse în scenă. Rugăciunea a înlocuit treptat magia acompaniere a sacrificiilor.

Fiind mai vechi decât cuvintele, gesturile erau cu atât mai sacre şi mai magice, şi s-a crezut că mimetismul avea o mare putere magică. Oamenii roşii puneau adesea în scenă un dans al bizonului, în care unul dintre ei juca rolul unui bizon, se lăsa prins şi asigura astfel succesul vânătorii iminente. Serbările sexuale de Întâi Mai erau pur şi simplu o magie imitativă, un apel sugestiv la pasiunile sexuale ale lumii vegetale. Păpuşa a fost mai întâi folosită ca talisman magic de către soţiile suferinde de sterilitate.

Magia a fost ramura arborelui religios evolutiv care a purtat în cele din urmă roadele unei epoci ştiinţifice. Credinţa în astrologie a condus la dezvoltarea astronomiei; credinţa în piatra filozofală a condus la stăpânirea desăvârşită a metalelor, în vreme ce magia numerelor a fondat ştiinţa matematicilor.

Dar o lume atât de plină de farmece a contribuit mult la distrugerea oricărei ambiţii şi a oricărei iniţiative personale. Roadele muncii suplimentare sau sârguinţa erau privite ca magice. Dacă un om avea, pe câmpul său, mai multe grâne decât vecinul său, el putea fi târât înaintea şefului şi acuzat de a fi atras acest surplus de grâne din câmpul vecinului său mai leneş. Într-adevăr, în vremurile barbariei, era periculos să ştii prea mult; riscai întotdeauna să fi executat ca practicant al artei negre.

Treptat, ştiinţa înlătură din viaţă caracterul de joc al hazardului. Însă, dacă metodele moderne de educaţie ar eşua, s-ar produce o întoarcere aproape imediată la credinţele primitive în magie. Superstiţiile zăbovesc încă în mintea multora dintre persoanele aşa zis civilizate. Limbajul conţine numeroase expresii fosile care atestă că rasa s-a cufundat multă vreme în magia superstiţioasă, expresii precum: fermecat, născut în zodie rea, posedare, inspiraţie, a face să dispară ca prin farmec, ingeniozitate, încântare, încremenit, trăsnit, picat din cer şi împietrit. Există fiinţe umane inteligente care mai cred încă în noroc, în deochi şi în astrologie.

Magia antică a fost crisalida ştiinţei moderne, indispensabilă la vremea ei, dar de acum înainte inutilă. Şi astfel himerele superstiţiei ignorante au frământat mintea primitivă a oamenilor, până când s-au putut naşte conceptele ştiinţei. Astăzi, Urantia este la revărsatul zorilor acestei evoluţii intelectuale. Jumătate din lume este avidă după lumina adevărului şi după faptele descoperirii ştiinţifice, în timp ce cealaltă jumătate lâncezeşte sub imperiul superstiţiilor antice şi al unei magii cu greu deghizate.

[Prezentat de o Strălucitoare Stea de Seară din Nebadon]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A III-A - ISTORIA URANTIEI

## CAPITOLUL 89 - PĂCATUL, SACRIFICIUL ŞI ISPĂŞIREA

Omul primitiv se socotea dator faţă de spirite, ca având nevoie de izbăvire. Din punctul de vedere al sălbaticilor asupra dreptăţii, spiritele ar fi putut să le aducă mult mai mult ghinion. Odată cu scurgerea timpului, acest concept s-a transformat în doctrina păcatului şi a salvării. Sufletul era considerat ca venind pe lume cu o pierdere — păcatul originar. Era necesar să se răscumpere sufletul, să se găsească un ţap ispăşitor. Vânătorii de capete, pe lângă faptul că practicau cultul adorării craniilor, puteau găsi un înlocuitor pentru propria lor viaţă, un ţap ispăşitor.

Foarte devreme, sălbaticii au fost dominaţi de noţiunea potrivit căreia spiritele obţin o satisfacţie supremă la contemplarea mizeriei, a suferinţelor şi a umilinţelor omeneşti. La început, oamenii nu au acordat atenţie decât păcatului prin comitere, însă mai apoi, ei au fost preocupaţi şi de păcatul făcut prin omisiune. Întregul sistem subsecvent al sacrificiilor s-a dezvoltat în jurul acestor două idei. Acest nou sistem se baza pe respectarea ceremoniilor de îmbunare ale sacrificiului. Primitivii credeau că trebuie să se facă ceva special pentru câştigarea favorurilor zeilor; numai o civilizaţie evoluată recunoaşte un Dumnezeu îngăduitor şi cu o fire cumpătată. Îmbunarea era o asigurare contra neşansei imediate, mai degrabă decât o investiţie pentru o beatitudine viitoare. Riturile de evitare, de exorcism, de coerciţie şi de îmbunare se întemeiau toate unele pe altele.

### 1.TABUUL

Respectarea unui tabu era efortul omului de a ocoli neşansa abţinându-se de la ceva, pentru a evita astfel să ofenseze spiritele fantomă. La început, tabuurile nu au fost religioase, însă de demult au dobândit sancţiunea fantomelor şi a spiritelor; când au fost astfel întărite, ele au devenit legislatorii şi întemeietorii de instituţii. Tabuul este izvorul normelor ceremoniale şi strămoşul stăpânirii de sine primitive. El a fost prima formă de reglementare socială şi, un timp foarte îndelungat, singura formă; el încă mai este un factor fundamental al structurii sociale regulatoare.

Respectul pe care îl inspirau aceste interdicţii în mintea sălbaticilor era direct proporţional cu frica lor de puterile presupuse a impune aceste prohibiţii. Tabuurile s-au născut din experienţele nefericite cauzate de hazard; mai târziu, ele au fost propuse de şefi şi de şamani — oamenii fetişuri despre care se credea că sunt dirijaţi de un spirit fantomă, sau chiar de un zeu. Frica de pedeapsă din partea spiritelor este atât de vie în mintea primitivilor,

încât aceştia au murit uneori de spaimă atunci când au încălcat un tabuu; aceste episoade dramatice au întărit enorm influenţa tabuului asupra minţii supravieţuitorilor.

Printre primele interdicţii se găseau restricţiile asupra apropierii de femei şi de alte bunuri. Pe măsură ce religia joacă un rol sporit în evoluţia tabuului, articolul lovit de interdicţie a fost considerat ca impur, apoi ca nelegiuit. Analele evreilor sunt pline de menţiuni cu privire la lucrurile pure şi impure, sfinte şi nelegiuite, dar credinţele evreilor în acest sens erau mult mai puţin stânjenitoare şi mai extinse decât la nenumărate alte popoare.

Cele şapte porunci ale Dalamatiei şi ale Edenului, precum şi cele zece porunci ale evreilor, erau tabuuri precise, toate exprimate în aceeaşi formă negativă, la fel ca majoritatea prohibiţiilor antice; aceste coduri noi aveau însă o veritabilă valoare de emancipare, în sensul că ele înlocuiau mii de tabuuri preexistente. Mai mult încă, aceste porunci mai tardive promiteau categoric ceva în schimbul ascultării.

Tabuurile primitive asupra hranei s-au născut din fetişism şi din totemism. Porcul era sacru pentru fenicieni, vaca pentru hinduşi. Tabuul egiptean asupra cărnii de porc a fost perpetuat de credinţa ebraică şi de cea islamică. O variantă a tabuului asupra hranei era credinţa că o femeie gravidă se putea gândi atât de mult la un anumit aliment încât copilul, de la naşterea sa, va fi reflectarea acestui aliment, care va fi atunci tabu pentru el.

Modurile de a mânca au devenit tabu încă din vremuri îndepărtate, de unde şi eticheta mesei antice şi moderne. Sistemele de caste şi nivelele sociale sunt vestigiile străvechilor interdicţii. Tabuurile au fost foarte eficace în organizarea societăţii, dar erau teribil de împovărătoare; sistemul de interdicţie negativ menţinea nu numai regulile utile şi constructive, ci şi tabuurile perimate, desuete şi inutile.

Nu ar exista totuşi nici o societate civilizată care să îl poată judece pe omul primitiv, fără aceste tabuuri numeroase şi variate, iar tabuurile nu ar fi persistat niciodată dacă nu ar fi fost susţinute de aprobarea şi de sancţiunea religiei primitive. Mulţi dintre factorii esenţiali în evoluţia umană au fost extrem de costisitori, au costat imense comori de eforturi, de sacrificii şi de renunţări; dar aceste înfăptuiri ale stăpânirii de sine au fost adevăratele trepte pe care omul a urcat scara ascendentă a civilizaţiei.

## 2.CONCEPTUL DE PĂCAT

Frica de hazard şi spaima de neşansă i-a împins literalmente pe oameni să inventeze religia primitivă ca o asigurare presupusă contra acestor calamităţi. Plecând de la magie şi de la fantome, şi trecând prin spirite şi prin fetişuri, religia a evoluat până la tabuuri. Fiecare trib avea pomul fructului oprit, literalmente mărul, dar, la figurat, constând dintr-o mie de ramuri atârnând grele de tot felul de tabuuri. Arborele oprit zicea întotdeauna: "să nu faceţi cutare şi cutare lucru."

Când mintea sălbaticului a evoluat până într-acolo încât să îşi poată imagina atât spiritele bune, cât şi cele rele, şi când tabuul a primit sancţiunea solemnă a religiei în evoluţie, scena a fost în întregime pregătită pentru apariţia noului concept, acela al *păcatului*. Ideea de păcat era universal stabilită în lume cu mult înainte de pătrunderea religiei revelate. Numai conceptul de păcat a permis morţii naturale să devină logică pentru mintea primitivă. Păcatul era încălcarea tabuului, iar moartea era sancţiunea păcatului.

Păcatul era ritual, iar nu raţional; o faptă, şi nu un gând. Şi acest întreg concept de păcat era întreţinut de ceea ce a persistat din tradiţiile Dilmunului şi din epoca unui mic paradis pe pământ. Tradiţia lui Adam şi a Grădinii Edenului a dat substanţă visului unei străvechi 'epoci de aur' în zorii raselor. Toate acestea au confirmat ideile care s-au exprimat mai târziu în credinţa că omul îşi avea originea într-o creaţie specială, că el debutase perfect în cariera sa, şi că încălcarea tabuurilor — păcatul - l-a coborât la jalnica sa soartă ulterioară.

Obiceiul de a încălca un tabuu a devenit un viciu; legea primitivă a făcut din viciu o crimă; religia l-a făcut un păcat. La triburile primitive, violarea unui tabuu reprezenta o crimă şi un păcat conjugate. O calamitate care atingea comunitatea era întotdeauna considerată ca o pedeapsă pentru un păcat al tribului. Pentru cei care credeau că prosperitatea merge mână în mână cu dreptatea, prosperitatea aparentă a celor răi a cauzat atât de multă îngrijorare încât a devenit necesară născocirea infernurilor pentru a pedepsi violatorii tabuurilor. Numărul acestor locuri de pedepse viitoare a variat de la unu la cinci.

Ideea de spovedanie şi de iertare a apărut devreme în religia primitivă. Oamenii cereau iertare într-o adunare publică pentru păcatele pe care aveau intenţia să la comită în săptămâna următoare. Mărturisirea era pur şi simplu un rit de iertare, şi, de asemenea, o notificare publică a murdăriei, un ritual pentru a striga: 'impur, impur!'. Au urmat apoi toate formele rituale de purificare. Toate popoarele antichităţii practicau aceste ceremonii lipsite de sens. Multe obiceiuri, aparent igienice, ale triburilor primitive, erau mai cu seamă ceremoniale.

## 3.RENUNŢAREA ŞI UMILIREA

Renunţarea a fost etapa următoare a evoluţiei religioase; se practica curent postul; curând s-a stabilit obiceiul de abţinere de la numeroase forme de plăcere fizică, mai cu seamă la cele de natură sexuală. Ritualul postului era adânc înrădăcinat în multe religii antice; şi el a fost transmis practic tuturor sistemelor moderne de gândire teologică.

Tocmai în epoca în care barbarii începeau să renunţe la risipa ce consta în arderea şi îngroparea bunurilor împreună cu cei morţi, în momentul în care structura economică a raselor a început să prindă contur, şi-a făcut apariţia această nouă doctrină religioasă a renunţării, şi zeci de mii de suflete serioase au început să candideze la sărăcie. Bunurile au fost considerate ca un obstacol spiritual. Această noţiune de pericole spirituale care însoţea posesiunea bunurilor materiale a fost în mare măsură întreţinută în epoca lui Filon şi a lui Pavel, şi, de atunci, ea a influenţat mult filozofia europeană.

Sărăcia era pur şi simplu o parte a ritualului de mortificare a cărnii, care, din nefericire, se încorpora în scrierile şi în învăţăturile multor religii, mai ales în aceea a creştinismului. Penitenţa este forma negativă a acestui ritual, adesea prostesc, al renunţării. Toate acestea l-au învăţat însă pe primitiv *stăpânirea de sine*, şi acesta a fost un progres cu adevărat valabil în evoluţia rasială. Negarea de sine şi stăpânirea de sine se numărau printre cele mai mari dobândiri sociale care provin din religia evolutivă primitivă. Stăpânirea de sine a adus omului o nouă filozofie a vieţii; ea l-a învăţat arta de a-şi spori fracţiunea sa de viaţă diminuând numitorul comun al cerinţelor personale, în loc de a încerca întotdeauna să mărească numărătorul satisfacţiilor egoiste.

Aceste idei antice de autodisciplină includeau autoflagelarea şi multe alte feluri de toruri fizice. Preoţii cultului mamei erau cu precădere activi pentru a oferi ca învăţătură virtutea suferinţelor fizice; ei dădeau exemplul supunându-se castrării. Evreii, hinduşii şi budiştii erau adepţi zeloşi ai acestei doctrine a umilirii fizice.

De-a lungul întregii antichităţi, oamenii au căutat, pe această cale, să beneficieze, pe marele registru al negării de sine ţinut de zeii lor, de un supliment de credit datorat renunţării. A fost cândva ceva uzual, pe când se încercau unele tensiuni de ordin emoţional, să se facă jurământul de renunţare de sine şi de autotortură. Cu timpul, aceste juraminte au luat forma de contracte cu zeii. În acest sens, ele reprezentau un adevărat progres evolutiv, căci se presupunea că zeii făceau ceva în semn de răsplată pentru această tortură şi pentru această mortificare a cărnii. Jurămintele erau atât negative, cât şi pozitive. Făgăduieli de natură atât de extremă şi de vătămătoare sunt cel mai bine respectate astăzi la anumite grupuri din India.

Era foarte natural ca acest cult al renunţării şi al umilirii să acorde atenţie satisfacerilor sexuale. Cultul abstinenţei a luat naştere ca un rit printre soldaţii care intenţionau să se angajeze în luptă; mai târziu, el a devenit practica 'sfinţilor'. Cultul a tolerat căsătoria considerând-o ca un rău mai mic decât adulterul. Multe dintre marile religii ale lumii au fost defavorabil influenţate de acest cult antic, dar nici una într-un mod atât de pronunţat ca creştinismul. Apostolul Pavel era un adept al acestui cult, şi jurămintele lui personale s-au reflectat în învăţăturile pe care le-a introdus în teologia creştină: "E bine pentru un bărbat să nu se atingă de femeie". "Aş vrea ca toţi bărbaţii să fie ca mine însumi". "Eu zic deci celibatarilor şi văduvelor să rămână întocmai ca mine". Pavel ştia bine că aceste învăţături nu făceau parte din evanghelia lui Isus, şi el recunoştea acest lucru, spunând: "Eu zic asta cu încuviinţare, iar nu la poruncă". Acest cult l-a făcut însă pe Pavel să dispreţuiască femeile. Nenorocirea este că părerile lui personale au influenţat timp îndelungat învăţăturile unei mari religii a lumii. Dacă sfatul învăţătorului reparator de corturi era literalmente şi universal urmat, rasa umană ar fi luat sfârşit într-un mod brusc şi puţin glorios. Ba mai mult, faptul de a amesteca o religie cu cultele antice ale continenţei conduce direct la un război împotriva căsătoriei şi a căminului, care sunt veritabilele fundaţii ale societăţii şi instituţiile de bază ale progresului uman. Nu este deloc de mirare faptul că aceste credinţe favorizaseră formarea preoţilor care practicau celibatul în numeroase religii ale anumitor popoare.

Într-o bună zi, omul va trebui să înveţe să se bucure de libertate fără desfrâu, de hrană fără îmbuibare, şi de plăcere fără dezmăţ. Stăpânirea de sine este o politică umană mai bună pentru a pune în ordine propria conduită decât extrema renegare de sine. Isus nu a oferit dealtfel niciodată discipolilor lui ca învăţătură aceste puncte de vedere nesăbuite.

## 4.ORIGINILE SACRIFICIULUI

Sacrificiul în calitate de parte a devoţiunilor religioase, ca multe alte rituri de adorare, nu a avut o origine simplă şi unică. Tendinţa de a se închina în faţa puterii şi de a se înclina în semn de adorare în prezenţa unui mister este prefigurată de câinele care se lungeşte înaintea stăpânului său. Între impulsul de a adora şi actul sacrificiu nu este decât un pas. Omul primitiv măsura valoarea sacrificiului său prin durerea pe care o simţea. Când ideea de sacrificiu s-a ataşat pentru prima dată ceremonialului religios, nu se mai admiteau ofrande care să nu fie însoţite de suferinţe. Primele sacrificii au fost nişte acte aidoma celui de a-şi smulge părul, de a-şi tăia carnea, de a se mutila, de a-şi sparge dinţii şi a-şi tăia degetele. Odată cu înaintarea civilizaţiei, aceste concepte grosolane ale sacrificiului au fost ridicate la nivelul riturilor abnegării de sine, ale ascetismului, ale postului, ale privaţiunilor şi, mai târziu, ale doctrinei creştine a sacrificării prin amărăciuni, prin suferinţe şi prin mortificarea cărnii.

De timpuriu în evoluţia religiei, existau două concepţii ale sacrificiului: ideea de a sacrifica ofrande, care implica atitudinea aducerii de mulţumiri, şi sacrificiul pentru datorie, care îngloba ideea de izbăvire. Noţiunea de substituire s-a dezvoltat mai târziu.

Încă şi mai târziu, omul şi-a închipuit că sacrificiul său, oricare i-ar fi fost natura, putea servi ca mesager pe lângă zei; el putea să aibă efectul unui miros agreabil în nările zeităţilor. Aceasta a adus cu sine uzul tămâiei şi al altor particularităţi estetice ale riturilor de sacrificiu; acestea s-au transformat cu timpul în sărbători sacrificiale care au devenit tot mai minuţioase şi mai sofisticate.

Odată cu evoluţia religiei, riturile sacrificiale de împăcare şi de îmbunare au înlocuit metodele străvechi de evitare, de potolire şi de exorcism.

Ideea iniţială de sacrificiu a fost aceea de un impozit de neutralitate perceput de spiritele ancestrale; ideea de ispăşire nu se dezvoltă decât mai târziu. Pe măsură ce oamenii se îndepărtau de noţiunea unei origini evolutive a rasei, pe măsură ce tradiţiile epocii Prinţului Planetar şi ale şederii lui Adam erau filtrate de timp, conceptul de păcat şi de păcat originar a ajuns să se răspândească tot mai mult. Aşadar, sacrificiul pentru un păcat accidental şi personal s-a transformat prin evoluţie în doctrina sacrificiului pentru ispăşirea păcatului rasei. Ispăşirea sacrificială era un expedient de asigurare generală care acoperea totul, chiar şi ranchiuna şi gelozia unui zeu necunoscut.

Înconjurat de atât de multe spirite supărăcioase şi de zei rapace, omul primitiv era în faţa unei asemenea mari armate de zeităţi, astfel încât a fost nevoie de toţi preoţii, de ritualurile şi de sacrificiile din timpul întregii vieţi pentru a-l scoate din datoriile lui spirituale. Doctrina păcatului originar, sau a vinovăţiei rasiale, a făcut ca fiecare persoană să înceapă cu o datorie serioasă faţă de puterile spirituale.

Oamenii primeau dări şi mită, dar, când acestea sunt oferite zeilor, ele sunt descrise ca fiind consacrate, făcute sacre, ori sunt numite sacrificii. Renunţarea era forma negativă de îmbunare; sacrificiul devenea forma pozitivă. Actul de îmbunare includea elogierea, glorificarea, măgulirea, şi chiar şi divertismentul. Relicvele acestor practici pozitive de cult străvechi de îmbunare sunt cele ce constituie formele moderne de adorare divină. Acestea reprezintă pur şi simplu transformarea în rituri a tehnicilor sacrificiale antice de îmbunare pozitive.

Un sacrificiu de animale avea, pentru oamenii primitivi, o semnificaţie mai profundă decât ar fi putut-o avea vreodată pentru rasele moderne. Aceşti barbari considerau animalele ca fiind rudele lor apropiate efective. Cu trecerea timpului, omul a devenit viclean în sacrificiile lui, şi a încetat să îşi ofere animalele de muncă. La început, el a sacrificat *ce este mai bun* din toate, inclusiv animalele lui domestice.

Un anumit suveran egiptean nu se fălea atunci când afirma că a sacrificat 113.433 sclavi, 493.386 capete de vite, 88 bărci, 2.756 statuete de aur, 331.702 urcioare de miere şi de ulei, 228.380 urcioare de vin, 680.714 gâşte, 6.744.428 pâini rotunde şi 5.740.352 saci de monezi. Pentru a ajunge acolo, a fost nevoie ca el să le impună impozite crude supuşilor lui, care au trudit din greu.

Simpla necesitate i-a făcut în cele din urmă pe aceşti semi-sălbatici să mănânce partea materială a creaturilor sacrificate, zeii beneficiind de sufletul lor. Această datină şi-a găsit justificarea sub pretextul anticei mese sacre, o slujbă de comuniune după uzanţele moderne.

## 5.SACRIFICIILE ŞI CANIBALISMUL

Ideile moderne despre canibalismul primitiv sunt cu totul greşite; canibalismul făcea parte din moravurile societăţii primitive. În timp ce canibalismul este din punct de vedere tradiţional oribil pentru civilizaţia modernă, el era un element de structură socială şi religioasă al societăţii primitive. Interesele colective au dictat practica

canibalismului. Acesta s-a dezvoltat sub presiunea necesităţii şi a persistat pentru că oamenii erau sclavii superstiţiei şi ai ignoranţei. El era un obicei social, economic, religios şi militar.

Omul primitiv era un canibal; lui îi plăcea carnea umană, şi de aceea o oferea ca un dar de hrană spiritelor şi zeilor lui primitivi. Din moment ce spiritele fantomă erau pur şi simplu oameni modificaţi, şi din moment ce hrana era principala nevoie a omului, hrana trebuia să fie şi cea mai mare nevoie a unui spirit.

Canibalismul a fost cândva aproape universal printre rasele în evoluţie. Sangicii erau toţi canibali, însă, la origine, andoniţii, nodiţii şi adamiţii nu erau; nici andiţii nu au fost, până când nu s-au amestecat în mod excesiv cu rasele evolutive.

Gustul pentru carnea omenească a crescut. Iniţiat de foame, de amiciţie, de răzbunare sau de ritualul religios, consumul de carne omenească a devenit canibalism ordinar. El s-a născut ca urmare a penuriei de hrană, deşi această penurie a fost rareori motivul imediat. Totuşi, eschimoşii şi primii andiţi s-au dedat rareori canibalismului, făcând excepţie în perioadele de foamete. Oamenii roşii, mai ales în America Centrală, erau canibali. Mamele primitive au avut cândva obiceiul general de a-şi omorî şi de a-şi mânca proprii lor copii, cu scopul de a reînnoi forţa pe care o pierduseră la naştere. În Queensland, se întâmplă încă adesea ca primul născut să fie omorât şi devorat. Într-o epocă recentă, numeroase triburi africane au recurs deliberat la canibalism ca procedură de război, un soi de atrocitate pentru a-i teroriza pe vecinii lor.

Un anumit canibalism a rezultat din degenerarea filiaţiilor cândva superioare, dar el a prevalat mai ales printre rasele evolutive. Obiceiul de a se mânca oameni s-a născut într-o epocă în care oamenii încercau sentimente intense şi aprige faţă de duşmanii lor. Faptul de a mânca carne umană a făcut parte dintr-o ceremonie solemnă de răzbunare. Se credea că, în felul acesta, fantoma unui duşman putea fi distrusă sau încorporată în cea a mâncătorului. Ideea că magicienii îşi obţineau puterile mâncând carne omenească a fost cândva o credinţă foarte răspândită.

Anumite grupuri de mâncători de oameni nu vroiau să consume decât membrii ai propriului lor trib; această consanguinitate pseudo-spirituală se presupunea că accentuează solidaritatea tribului. Aceleaşi grupuri mâncau şi duşmani pentru a se răzbuna, cu ideea de a-şi însuşi forţa lor. Se considera o onoare pentru sufletul unui prieten sau pentru un tovarăş al unui trib să se mănânce corpul lui, în vreme ce devorând un duşman nu se făcea decât să i se aplice o pedeapsă justă. Mintea sălbaticului nu avea nici o pretenţie de a fi consecventă.

La unele triburi, părinţii vârstnici căutau să fie mâncaţi de copiii lor. La altele, tradiţia cerea să te abţii de la a mânca rude apropiate; corpurile lor erau vândute sau erau schimbate contra corpurilor străinilor. Exista un comerţ considerabil de femei şi de copii îngrăşaţi pentru a fi măcelăriţi. Când boala sau războiul nu reuşeau să limiteze populaţia, surplusul era mâncat fără multă ceremonie.

Canibalismul a ajuns treptat să dispară sub următoarele influenţe:

1.El a devenit uneori o ceremonie comunitară, asumarea răspunderii colective în aplicarea pedeapsa cu moartea vreunui membru al tribului. Vinovăţia de sânge încetează să mai fie o crimă atunci când toţi participau la ea, când societatea însăşi lua parte la ea. Ultima practică de canibalism din Asia a fost mâncatul criminalilor executaţi.

2.Canibalismul a devenit foarte devreme un rit religios, dar sporirea fricii de fantome nu a avut întotdeauna efectul de a-l reduce.

3.În cele din urmă, el a progresat până într-acolo încât nu se mai mâncau decât anumite părţi ale corpului, părţile care se presupuneau a conţine sufletul sau porţiuni din spirit. Băutul de sânge a devenit ceva comun, şi se obişnuia să se amestece părţile 'comestibile' ale corpului cu unele droguri.

4.El s-a limitat la bărbaţi; s-a interzis femeilor să mănânce carne umană.

5.S-a limitat apoi la preoţi, la conducători şi la şamani.

6.El a devenit apoi tabuu printre triburile superioare. Tabuul asupra canibalismului şi-a avut originea în Dalamatia şi s-a răspândit apoi lent în lume. Nodiţii încurajau arderea ca mijloc de combatere a canibalismului, căci a fost cândva la modă practica dezgropării cadavrelor pentru a fi mâncate.

7.Sacrificiile umane vesteau moartea canibalismului. Carnea umană devenise hrana oamenilor superiori, a şefilor. S-a sfârşit prin a o rezerva spiritelor şi mai superioare, şi astfel că ofranda de sacrificii umane a pus eficace capăt canibalismului, făcând excepţie la triburile mult inferioare. Când practica sacrificiilor umane a fost pe deplin stabilită, canibalismul a devenit tabuu; carnea umană nu mai era o hrană decât pentru zei; oamenii nu aveau dreptul să mănânce decât o bucăţică ceremonial, un sacrament.

În cele din urmă, practica de a se recurge la animale a devenit de uz general pentru scopuri sacrificiale. Chiar şi printre triburile cele mai înapoiate, s-a ajuns la mâncatul câinilor, ceea ce a redus treptat canibalismul. Câinele a fost primul animal domestic, şi era ţinut la mare stimă, atât ca animal domestic, cât şi ca hrană.

## 6.EVOLUŢIA SACRIFICIILOR UMANE

Sacrificiile umane au rezultat indirect din canibalism şi au fost, totodată, tratamentul lui. Faptul de a furniza o escortă de spirite în lumea spiritelor a condus în mare măsură la diminuarea canibalismului, căci nu s-a avut niciodată obiceiul de a se mânca morţii astfel sacrificaţi. Nici o rasă nu a fost în întregime liberă de practica sacrificiilor umane sub o anumită formă şi într-o anumită epocă, chiar şi dacă andoniţii, nodiţii şi adamiţii au fost cei care s-au dedat cel mai puţin canibalismului.

Sacrificiile umane au fost practic universale; ele s-au menţinut în obiceiurile religioase ale chinezilor, ale hinduşilor, ale egiptenilor, ale evreilor, ale mesopotamienilor, ale grecilor, ale romanilor şi ale multor alte popoare; ele se regăsesc mai recent şi printre triburile înapoiate din Africa şi din Australia. Indienii de mai târziu din America aveau o civilizaţie care se ridica din canibalism şi se găsea deci într-un exces de sacrificii umane, mai ales în America Centrală şi în America de Sud. Caldeenii au fost primii care să abandoneze sacrificiile umane în împrejurări obişnuite şi să le înlocuiască cu animalele. Cu circa două mii de ani în urmă, un împărat japonez mai bun la suflet a introdus statuetele de argilă pentru a înlocui sacrificiile umane, dar numai cu mai puţin de o mie de ani în urmă practica acestor sacrificii s-a extins în Europa de Nord. Printre anumite triburi înapoiate, sacrificiile umane mai sunt încă practicate de voluntari, ca o formă de sinucidere religioasă sau rituală. Un şaman ordona altădată să fie sacrificat un om bătrân foarte respectat dintr-un anumit trib. Populaţia s-a revoltat şi a refuzat să asculte, la care bătrânul a fost trimis pe lumea cealaltă de propriul lui fiu; anticii aveau realmente încredere în acest obicei.

Printre povestirile ilustrând luptele care sfâşiau inimile, lupte între anticele obiceiuri religioase onorate de timp şi cerinţele contrare ale civilizaţiei în progres, istoria ebraică nu relatează nimic mai tragic şi mai patetic decât pe aceea a lui Iefte şi a unicei lui fiice. Potrivit cu datina curentă, acest om bine intenţionat făcuse un jurământ stupid, o înţelegere cu 'zeul bătăliilor', acceptând să plătească un anumit preţ pentru victoria asupra inamicilor. Acest preţ consta în a face un sacrificiu al celui care ar ieşi primul din casa lui ca să îl întâlnească când s-ar întoarce acasă. Iefte s-a gândit că unul dintre fidelii lui sclavi va veni astfel să îl salute, dar s-a întâmplat ca fiica sa, unicul lui copil, să îi vină în întâmpinare pentru a-i ura bun venit. Astfel, chiar şi la această dată târzie, la un popor presupus civilizat, această frumoasă fecioară, după două luni de doliu după soarta ei, a fost efectiv oferită ca sacrificiu de tatăl ei, cu aprobarea oamenilor tribului său. Toate astea s-au făcut împotriva strictelor dispoziţii ale lui Moise referitoare la jertfele omeneşti. Bărbaţii şi femeile s-au încăpăţânat însă să facă jurăminte stupide şi inutile, iar oamenii antichităţii se ţineau de aceste angajamente ca fiind de o înaltă sacralitate.

Altădată, când se începea construirea unui edificiu de o oarecare importanţă, tradiţia vroia să se trimită la moarte o fiinţă umană ca 'sacrificiu de temelie'. Prin aceasta se oferea un spirit fantomă care să vegheze asupra edificiului şi să îl protejeze. Atunci când chinezii erau pregătiţi să toarne un clopot, datina ordona sacrificiul a cel puţin o fecioară pentru a îndulci timbrul clopotului; fata aleasă era aruncată de vie în metalul aflat în plină topire.

Numeroase grupuri au urmat multă vreme practica de a zidi de vii sclavi în zidurile mai mari. Mai târziu, triburile din nordul Europei s-au mulţumit să zidească umbra unui trecător pentru a înlocui obiceiul de a se înmormânta persoanele vii în pereţii noilor clădiri. Chinezii îi înmormântau într-un zid pe muncitorii care mureau la ridicarea lui. În construirea zidurilor din Ierihon, un mic rege al Palestinei "a pus temeliile pe Abiram, fiul prim-născut, şi a pus porţile pe Segub, fiul lui mai tânăr". La această dată târzie, nu numai că acest tată i-a pus pe doi din fiii lui vii în gropile de temelie ale porţilor oraşului, dar actul său a fost transcris ca fiind înfăptuit "potrivit cu cuvântul Domnului". Moise interzisese aceste sacrificii de temelie, dar israeliţii au revenit la ele curând după moartea lui. Ceremoniile celui de-al douăzecilea secol constând în depunerea de bibelouri şi de suvenire în piatra de temelie a unui edificiu nou sunt o reminiscenţă a acelor sacrificii primitive.

Multe popoare au avut multă vreme obiceiul de a dedica spiritelor primele roade. Aceste datini, acum mai mult sau mai puţin simbolice, sunt toate supravieţuiri ale ceremoniilor primitive care implicau jertfe omeneşti.

Ideea de a jertfi primul născut ca ofrandă era foarte răspândită printre antici, cu precădere la fenicieni, care au fost ultimii care să renunţe la această formă de sacrificiu. În clipa săvârşirii sacrificiului, era obiceiul de a se rosti: 'viaţă pentru viaţă'. Acum, la un deces, voi ziceţi: 'ţărâna se întoarce la ţărână'.

Cu toate că este destul de şocant pentru sensibilitatea civilizată, spectacolul lui Avraam nevoit să-l sacrifice pe fiul său Isaac nu era o idee nouă sau străină pentru oamenii acestei epoci. A prevalat un timp îndelungat la taţi, în momente de mare tensiune emotivă, practica de sacrificare a fiilor lor născuţi primii. Numeroase popoare au o tradiţie similară acestei povestiri, căci a existat cândva o credinţă universală şi profundă în necesitatea de a oferi un sacrificiu uman atunci când se întâmpla ceva extraordinar sau neobişnuit.

## 7.MODIFICĂRILE ŞI SACRIFICIILE UMANE

Moise a încercat să pună capăt sacrificiilor omeneşti prin inaugurarea răscumpărării ca substitut. El a stabilit un barem sistematic care permitea oamenilor să scape de cele mai rele rezultate ale jurămintelor lor temerare şi prosteşti. Se puteau răscumpăra pământurile, bunurile şi copiii în schimbul onorariilor stabilite, plătibile preoţilor. Grupurile care au încetat să-şi mai sacrifice primii născuţi au posedat curând mari avantaje asupra vecinilor lor mai puţin evoluaţi, care continuau aceste atrocităţi. Nu numai că multe triburi înapoiate au fost slăbite de această pierdere de fii, dar chiar şi transmiterea succesorală a poruncii a fost adesea întreruptă.

Un derivat al sacrificiului desuet al copiilor a fost obiceiul de a spoi cu sânge tocurile uşilor casei pentru a-i proteja pe primii născuţi. Se făcea adesea aceasta în legătură cu una din sărbătorile sacre ale anului, şi această ceremonie a prevalat cândva în cea mai mare parte a lumii, din Mexic până în Egipt.

Chiar şi după ce majoritatea grupurilor renunţaseră la uciderea rituală a copiilor, ele au păstrat obiceiul de a abandona un copil în deşert sau pe apă într-o bărcuţă. În cazul în care copilul supravieţuia, se considera că zeii interveniseră pentru a-l proteja, după cum relatează tradiţia pentru Sargon, pentru Moise, pentru Cyrus şi pentru Romulus. A venit apoi practica de a se dedica fii prim-născuţi ca sacri sau de sacrificiu; ei erau lăsaţi să crească, după care erau alungaţi în loc de a fi trimişi la moarte; aceasta a fost originea colonizării. Romanii aderau la acest obicei în planurile lor de colonizare.

Multe dintre asocierile speciale dintre desfrâul sexual şi cultul primitiv au luat naştere în legătură cu sacrificiile omeneşti. În timpuri străvechi, dacă o femeie întâlnea vânători de capete, ea putea să-şi răscumpere viaţa printr-o predare sexuală. Mai târziu, o fecioară consacrată ca sacrificiu zeilor putea să aleagă să-şi răscumpere viaţa prin dedicarea definitivă a corpului ei unui serviciu sacru al templului; în felul acesta, ea putea să îşi câştige banii izbăvirii ei. Anticii considerau deosebit de nobil faptul de a avea raporturi sexuale cu o femeie astfel angajată în a-şi răscumpăra viaţa. Frecventarea acestor fete sacre era o ceremonie religioasă, şi întregul rit furniza în plus o scuză acceptabilă pentru satisfacţiile obişnuite. Aceasta reprezenta o manieră subtilă desamăgire de sine, iar fetele şi partenerii lor găseau plăcere în a o practica. Moravurile sunt întotdeauna în urmă faţă de progresul evolutiv al civilizaţiei; ele sancţionează astfel practicile sexuale mai primitive şi mai sălbatice ale raselor în evoluţie.

Prostituţia în temple s-a extins în cele din urmă în toată Europa de Sud şi în toată Asia. Banii câştigaţi de prostituatele din temple au fost consideraţi ca fiind sacri de către toate popoarele — un dar de mare valoare care să fie oferit zeilor. Femeile de tipul cel mai evoluat umpleau târgurile sexuale ale templului şi îşi consacrau câştigurile tuturor felurilor de servicii sacre şi de lucrări de interes public. Numeroase femei din clasele mai înstărite îşi strângeau zestrea printr-un serviciu sexual temporar în temple, iar majoritatea bărbaţilor preferau să aibă de neveste astfel de femei.

## 8.ISPĂŞIREA ŞI ALIANŢELE

Ispăşirea sacrificială şi prostituţia din temple erau în realitate modificări ale sacrificiului uman. A venit apoi simulacrul sacrificiului fiicelor. Această ceremonie consta într-o pierdere de sânge însoţită de o consacrare virginităţii pe viaţă; aceasta a fost o reacţie morală contra vechii prostituţii din temple. Într-o epocă mai recentă, virginele se consacrau serviciului de întreţinere a focurilor sacre din temple.

Oamenii au sfârşit prin a concepe ideea că oferirea unei părţi a corpului putea înlocui sacrificiul uman total de altădată. Mutilările fizice au fost de asemenea considerate ca substitute acceptabile. Părul, unghiile, sângele, şi chiar şi degetele de la mâini şi de la picioare, au fost sacrificate. Ritul antic ulterior şi aproape universal al

circumciziei a provenit din cultul sacrificiului parţial; el era pur sacrificial; nu îi era ataşat nici un gând la igienă. Bărbaţii au fost circumcişi, femeile au avut urechile perforate.

Ulterior, s-a dobândit obiceiul de a ataşa degetele laolaltă, în loc de a le reteza. Raderea şi tăierea părului erau forme asemănătoare de devoţiune religioasă. Castrarea a fost mi întâi o modificare a ideii de sacrificii omeneşti. Perforarea nasului şi a buzelor se mai practică încă în Africa, iar tatuajul este o evoluţie artistică a provocării de cicatrice grosolane care se făceau la început pe corp.

Ca urmare a învăţăturilor mai elevate, obiceiul sacrificiului a ajuns să fie asociat cu ideea de alianţă. În cele din urmă, zeii au fost concepuţi ca făcând reale acorduri cu oamenii, şi aceasta a reprezentat o etapă majoră în stabilizarea religiei. Legea, o alianţă, înlocuia şansa, frica şi superstiţia.

Oamenii nu puteau nici măcar să viseze să stabilească vreun contract cu Deitatea înainte ca propriul lor concept de Dumnezeu să fi progresat la nivelul în care ei luau în considerare posibilitatea ca controlorii universului să fie demni de încredere. Primitivii îşi făceau despre Dumnezeu o idee atât de antropomorfă, încât au fost incapabili să conceapă o Deitate demnă de încredere înainte de a fi devenit ei înşişi relativ demni de încredere, morali şi etici.

Ideea de a încheia o alianţă cu zeii a ajuns totuşi să se manifeste. *Omul evolutiv a dobândit în cele din urmă o demnitate morală suficientă pentru a îndrăzni să trateze cu zeii lui.* Astfel încât traficul de ofrande de sacrificiu s-a transformat treptat pentru a deveni tocmeala filozofică a omului cu Dumnezeu. Toate acestea reprezentau un nou expedient pentru asigurarea contra ghinionului, sau mai degrabă o tehnică mai bună de cumpărare mai hotărâtă a prosperităţii. Să nu nutriţi ideea falsă că sacrificiile primitive erau daruri liber oferite zeilor, ofrande spontane de recunoştinţă sau acţiuni de mulţumire; ele nu erau expresii de adevărată adorare.

Formele primitive de rugăciune nu erau nici mai mult nici mai puţin decât tocmeli cu spiritele, o sfadă cu zeii. Ele reprezentau un soi de troc, în care se substituiau pledoaria şi persuasiunea cu ceva mai tangibil şi mai costisitor. Expansiunea comerţului între rase insuflase simţul negoţului şi dezvoltase priceperea în trocuri; aceste caracteristici au început apoi să apară în metodele umane de cult. La fel cum unii oameni erau mai buni comercianţi decât alţii, tot astfel unii au fost consideraţi ca făcând rugăciuni mai bune decât alţii. Rugăciunea unui om drept era foarte mult respectată. Cel drept era cel care îşi plătea spiritelor toate datoriile, care îşi îndeplinea complet toate obligaţiile rituale faţă de zei.

Rugăciunea primitivă nu era deloc o adorare; ea era o cerşetorie cu tocmeală pentru a căpăta sănătate, bogăţie şi viaţă. În multe privinţe, rugăciunile nu s-au schimbat mult cu trecerea veacurilor. Se practică încă citirea lor cu voce tare din cărţi, recitarea lor la slujbe şi scrierea lor pentru a fi puse pe morişti care să fie atârnate în arbori, unde bătaia vântului îi scăpa pe oameni de necazul de a-şi consuma propria lor suflare.

## 9.SACRIFICIILE ŞI SACRAMENTELE

În cursul evoluţiei ritualurilor Urantiei, sacrificiile umane au progresat de la sângeroasele procedee canibalice până la nivele superioare şi mai simbolice. Riturile primitive de sacrificiu au dat naştere ceremoniilor ulterioare ale sacramentelor. Într-o epocă mai recentă, doar preotul lua o bucăţică din sacrificiul canibal sau o picătură de sânge uman, iar apoi toată asistenţa mânca animalul substituit. Aceste idei primitive de răscumpărare, de mântuire şi de alianţă au evoluat pentru a deveni slujbele sacramentale moderne. Şi toată această evoluţie ceremonială a exercitat o puternică influenţă socializatoare.

În legătură cu cultul Mamei lui Dumnezeu, în Mexic şi în altă parte, s-a utilizat în cele din urmă un sacrament al prăjiturilor şi al vinului în locul cărnii şi al sângelui străvechilor sacrificii umane. Evreii au practicat multă vreme acest ritual ca parte a ceremoniilor lor de Paşte, şi din acest ceremonial a luat naştere versiunea creştină ulterioară a sacramentului.

Confreriile sociale antice erau bazate pe ritul care consta din băutul sângelui; fraternitatea iudaică primitivă era o legătură de sânge sacrificial. Pavel a inaugurat un nou cult creştin clădit pe 'sânge de alianţă veşnică'. Cu toate că încurcase inutil creştinismul cu învăţături asupra sângelui şi asupra sacrificiului, el a reuşit să pună capăt o dată pentru totdeauna doctrinelor mântuirii prin sacrificii, de oameni sau de animale. Compromisurile lui teologice au arătat că revelaţia însăşi trebuie să se supună controlului gradat al evoluţiei. După spusele lui Pavel, Crist a devenit sacrificiul uman ultim şi atot-suficient; Judecătorul divin este acum pe deplin şi definitiv satisfăcut.

Şi astfel, după lungi epoci, cultul sacrificiului s-a dezvoltat în cultul sacramentului. Sacramentele religiilor moderne sunt deci succesorii legitimi ai şocantelor ceremonii primitive de sacrificii umane şi de ritualuri

canibalice încă şi mai primitive. Multe persoane se bizuiesc încă pe sânge pentru ispăşire, dar sângele a devenit cel puţin emblematic, simbolic şi mistic.

## 10.IERTAREA PĂCATELOR

Numai prin sacrificii obţineau anticii conştiinţa de a se bucura de favoarea lui Dumnezeu. Modernii trebuie să dezvolte noi tehnici pentru a atinge conştiinţa interioară a izbăvirii. Conştiinţa păcatului persistă în mintea muritorilor, dar modelele mentale ale izbăvirii de păcat sunt acum perimate şi demodate. Realitatea nevoii spirituale subzistă, dar progresul intelectual a distrus modalităţile străvechi de a obţine pacea şi consolarea pentru minte şi suflet.

*Păcatul trebuie redefinit ca o infidelitate deliberată faţă de Dumnezeu.* Infidelitatea comportă anumite grade: fidelitatea parţială cauzată de nehotărâre , fidelitatea divizată cauzată de vreun conflict, fidelitatea evanescentă provocată de indiferenţă, şi moartea fidelităţii ca o consecinţă a aderării la nişte idealuri nelegiuite.

Simţul sau sentimentul de vinovăţie este conştiinţa de a fi contravenit moravurilor; acesta nu este în mod necesar un păcat. Nu există realmente nici un păcat în absenţa unei infidelităţi conştiente faţă de Deitate.

Posibilitatea de a recunoaşte simţul de vinovăţie este un semn de distincţie transcendentă pentru omenire. El nu clasează omul ca pe un nenorocit, ci îl situează mai degrabă aparte ca o creaţie de măreţie potenţială şi de glorie mereu ascendentă. Un astfel de sentiment de nedemnitate este îndemnul iniţial care ar trebui, rapid şi sigur, să conducă la aceste cuceriri ale credinţei, care transferă mintea muritorului pe măreţele nivele de nobleţe morală, de clarviziune cosmică şi de viaţă spirituală. Toate semnificaţiile existenţei sunt atunci transferate din planul temporal în planul etern, şi toate valorile sunt înălţate din planul uman la planul divin.

Mărturisirea păcatului este o repudiere virilă a infidelităţii, dar ea nu atenuează în nici un fel consecinţele din spaţiu-timp ale acestei infidelităţi. Dar mărturisirea — recunoaşterea sinceră a naturii păcatului — este totuşi esenţială pentru creşterea religioasă şi pentru progresul spiritual.

Iertarea păcatelor de către Deitate este reînnoirea relaţiilor de fidelitate care urmează unei perioade de conştiinţă în care omul este lipsit de aceste relaţii ca o consecinţă a unei rebeliuni conştiente. Iertarea nu trebuie să fie căutată, ci doar primită sub forma conştiinţei restabilirii relaţiilor de fidelitate dintre creatură şi Creator. Şi toţi fiii loiali ai lui Dumnezeu sunt fericiţi, iubind să slujească şi progresând constant în ascensiunea lor spre Paradis.

[Prezentat de o Strălucitoare Stea de Seară din Nebadon]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A III-A - ISTORIA URANTIEI

## CAPITOLUL 90 - ŞAMANISMUL — VRACIUL ŞI PREOŢII

Evoluţia practicilor religioase a progresat de la liniştire, evitare, exorcism, coerciţie, împăcare şi îmbunare, până la sacrificiu, ispăşire şi izbăvire. Tehnica ritualului religios a trecut de la formele primitive de cult la fetişuri, apoi la magie şi la miracole. Pe măsură ce ritualul a devenit mai complicat ca răspuns la conceptele din ce în ce mai complexe pe care omul şi le forma despre tărâmurile spirituale, el a fost inevitabil dominat de vraci, de şamani şi de preoţi.

Odată cu progresul conceptelor lui, omul primitiv a sfârşit prin a considera lumea spiritelor ca insensibilă faţă de muritorii de rând. Numai fiinţele umane excepţionale se puteau bucura de atenţia zeilor; numai bărbatul extraordinar sau femeia extraordinară vor fi ascultaţi de spirite. Religia intră aşadar într-o nouă fază, un stadiu în care ea recurge treptat la intermediari; un vraci, un şaman sau un preot interveneau întotdeauna între persoana religioasă şi obiectul adorării lor. Astăzi, majoritatea sistemelor urantiene de credinţe religioase organizate trec prin acest nivel de dezvoltare evolutivă.

Religia evolutivă s-a născut dintr-o teamă simplă şi atotputernică, frica care a survenit în mintea umană confruntată cu necunoscutul, cu inexplicabilul şi cu incomprehensibilul. Religia ajunge în cele din urmă la realizarea extrem de simplă a unei iubiri atotputernice, iubirea care a copleşit irezistibil sufletul uman atunci când a descoperit conceptul de afecţiune nelimitată a Tatălui Universal pentru fiii universului. Dar între începerea şi încheierea evoluţiei religioase intervin lungile epoci ale şamanilor, care pretind că stau între om şi Dumnezeu ca intermediari, ca interpreţi şi ca mijlocitori.

## 1.PRIMII ŞAMANI — VRACII

Şamanul era vraciul cel mai eminent, omul fetiş al ceremoniilor şi personalitatea centrală pentru toate practicile religiei evolutive. În multe grupuri, şamanul era ierarhic superior comandantului de oaste, ceea ce marchează începutul dominării Statului de către Biserică. Şamanul activa uneori ca preot sau chiar şi ca preot-rege. Mai târziu, unele triburi au avut simultan şamani-vraci (proroci) de tip primitiv şi şamani-preoţi de tip apărut ulterior.

Din moment ce în timpurile străvechi orice caracter anormal era atribuit posedării de către un spirit, orice anomalie şocantă, mentală sau fizică, constituia o îndreptăţire pentru a fi vraci. Mulţi bărbaţi de soiul acesta erau epileptici şi multe femei erau isterice; aceste două tipuri explică o bună parte din inspiraţia antică precum şi posedarea de către spirite şi de către demoni. Un mare număr dintre aceşti preoţi, întru totul primitivi, aparţineau unei categorii care este de atunci denumită paranoică.

Şamanii se poate să fi practicat înşelăciunea în problemele lor minore, însă, în marea lor majoritate, ei credeau că sunt posedaţi de spirite. Femeile capabile să cadă în transă sau într-o stare cataleptică au devenit puternice şamane; mai târziu, aceste femei au fost profetese şi spirite-medium.. Transele lor cataleptice implicau în general pretinse comunicări cu spiritele morţilor. Multe femei şaman erau şi dansatoare profesioniste.

Însă nu toţi şamanii se autoamăgeau; mulţi erau escroci şireţi şi abili. Când profesiunea lor s-a dezvoltat, novicilor li se pretindea o ucenicie de zece ani de aspre încercări şi de renunţare pentru a se califica ca vraci. Şamanii instaurau un fel specifică de îmbrăcăminte şi afectau o conduită misterioasă. Ei întrebuinţau frecvent droguri pentru a provoca anumite stări fizice destinate să-i impresioneze şi să-i inducă în eroare pe membrii tribului lor. Prestidigitaţia a fost considerată ca supranaturală de oamenii de rând, iar unii preoţi vicleni au fost primii care au folosit ventrilocismul, vorbirea din abdomen. Mulţi dintre şamanii antici descopereau din întâmplare hipnotismul; alţii provocau autohipnoza privindu-şi fix buricul perioade prelungite de timp.

Cu toate că mulţi dintre ei recurseseră la aceste şiretlicuri şi înşelăciuni, reputaţia lor, în calitate de clasă socială, contribuia până la urmă la aparenta lor reuşită. Când un şaman eşua în ceea ce întreprindea, dacă nu putea prezenta un alibi plauzibil, el era demis sau omorât. Astfel, şamanii oneşti au pierit curând; numai comedianţii şireţi au supravieţuit.

Şamanismul a fost cel care a luat din mâinile celor bătrâni şi ale celor tari conducerea treburilor tribului şi a încredinţat-o celor şireţi, celor isteţi şi abili.

## 2.PRACTICILE ŞAMANICE

Conjurarea spiritelor era o procedură foarte riguroasă şi extrem de complicată, comparabilă cu ritualurile ecleziastice de astăzi, conduse într-o limbă arhaică. Rasa umană a căutat de timpuriu ajutorul suprauman, *revelaţia*; iar oamenii credeau că şamanii aveau efectiv revelaţii. Şamanii utilizau în munca lor marea putere a

sugestiei, dar aceasta era invariabil o sugestie negativă; tehnica sugestiei pozitive nu a fost folosită decât foarte recent. La începutul dezvoltării profesiunii lor, şamanii au început să se specializeze în domenii cum ar fi provocarea ploii, vindecarea bolilor şi detectarea criminalilor. Cu toate acestea, vraciul şaman nu avea ca funcţie principală să tămăduiască bolile, ci mai degrabă să cunoască şi să controleze riscurile vieţii.

Străvechea magie neagră, atât religioasă cât şi laică, era numită magie albă atunci când era practicată de preoţi, de proroci, de şamani sau de vraci. Adepţii magiei negre erau calificaţi drept vrăjitori, vrăjitoare, magi, magicieni, fermecători, descântători, necromanţi, exorcişti şi ghicitori. Cu timpul, toate aceste pretinse contacte cu lumea supranaturală au fost clasificate fie ca vrăjitorie fie ca şamanism.

Vrăjitoria îngloba *magia* făcută de spiritele primitive, dezordonate şi nerecunoscute. Şamanismul se referea la *miracolele* făcute de spiritele ordonate şi de zeii recunoscuţi de trib. Mai târziu, vrăjitorii au fost asociaţi diavolului, şi scena era astfel pregătită pentru multe manifestări relativ recente de intoleranţă religioasă. Vrăjitoria era o religie pentru multe triburi primitive.

Şamanii credeau profund în misiunea hazardului pentru a revela voinţa spiritelor; ei trăgeau frecvent la sorţi pentru a ajunge la o decizie. Exemplele de supravieţuiri moderne ale acestei predispoziţii pentru tragerile la sorţi se regăsesc nu numai în numeroasele jocuri de noroc, ci şi în binecunoscutele 'numărători' rimate la jocuri. Cândva, persoana eliminată prin numărare trebuia să moară; astăzi ea e pur şi simplu cea care "*va fi*" în jocurile copilăreşti. Ceea ce era o problemă serioasă pentru primitivi, a supravieţuit ca joacă pentru copiii moderni.

Vracii aveau mare încredere în semne şi în prevestiri precum: "Dacă auzi un fâşâit în vârful duzilor, atunci să te grăbeşti să acţionezi". Foarte de timpuriu în istoria rasei, şamanii şi-au întors atenţia către stele. În lumea întreagă s-a crezut în astrologia primitivă, şi ea a fost practicată. Interpretarea viselor a fost şi ea răspândită. Toate astea au fost curând urmate de apariţia şamanelor temperamentale care se declarau capabile de a comunica cu spiritele celor morţi.

Cu toate că originea lor este antică, aducătorii de ploaie, şamanii vremii, au subzistat până astăzi de-a lungul vremurilor. O secetă severă semnifica moartea pentru agricultorii primitivi; magia antică s-a ocupat mult de controlul vremii. Oamenii vremii mai fac încă din ploaie şi din vremea bună tema comună a conversaţiilor. Populaţiile antice credeau toate în puterea şamanului de a aduce ploaia, dar ele aveau obiceiul de a-l ucide dacă nu reuşea, dacă nu venea cu o scuză plauzibilă pentru a da socoteală de eşecul său.

Astrologii au fost de nenumărate ori surghiuniţi de Cezari, dar ei au revenit invariabil din cauza credinţei populare în puterile lor. Ei nu puteau fi izgoniţi şi, chiar şi în cel de-al şaisprezecelea secol al erei creştine, administratorii Bisericilor şi ai Statelor occidentale protejau astrologia. Mii de persoane presupuse inteligente încă mai cred că se poate să te naşti sub dominaţia unei stele cu noroc sau cu ghinion, şi că juxtapunerea corpurilor cereşti determină rezultatul a diverse aventuri terestre. Prezicătorii de noroc mai au încă o clientelă de creduli.

Grecii credeau în eficacitatea sfatului oracolelor, chinezii întrebuinţau magia pentru a se proteja de demoni, iar şamanismul a înflorit în India şi încă mai persistă deschis în Asia centrală. Într-o mare parte a lumii, practica lui nu a fost abandonată decât foarte recent.

Din când în când, îşi fac apariţia adevăraţi profeţi şi învăţători care să denunţe şi să demaşte şamanismul. Chiar şi oamenii roşii pe cale de dispariţie au avut un om de acest ordin în cursul secolului din urmă, Tenskwatawa shawnianul, care a prezis eclipsa de soare din 1808 şi a denunţat viciile oamenilor albi. Mulţi adevăraţi învăţători s-au ivit printre diversele triburi şi rase în cursul lungilor epoci ale istoriei evolutive. Ei vor continua mereu să apară pentru a-i provoca pe şamanii şi pe preoţii oricărei epoci, care se opun educaţiei generale şi care încearcă să contracareze progresul ştiinţific.

În multe feluri şi prin diferite metode sinuoase, şamanii de altădată şi-au stabilit reputaţia de voci ale lui Dumnezeu şi de ocrotitori ai providenţei. Ei stropeau cu apă pe nou-născuţi şi le confereau nume; ei făceau circumcizia masculilor. Ei prezidau toate ceremoniile de înhumare şi anunţau cum se cuvine sosirea cu bine a celor morţi pe tărâmul spiritelor.

Preoţii şi vracii şamani deveneau adesea foarte bogaţi prin cumulul diverselor lor onorarii care, în aparenţă, erau ofrande pentru spirite. Nu era rar ca un şaman să acapareze practic toată averea materială a tribului său. La moartea unui om bogat, se avea obiceiul de a se diviza moştenirea sa în părţi egale: una pentru şaman şi alta pentru vreun proiect public sau pentru vreo operă de caritate. Această practică mai prevalează încă în unele părţi ale Tibetului, unde jumătate din populaţia masculină aparţine acestei clase de neproducători.

Şamanii se îmbrăcau bine şi aveau în general un anumit număr de neveste. Ei au fost aristocraţia originară, scutită de toate restricţiile tribale. Mintea şi morala lor erau adesea de rang inferior. Ei îşi suprimau adesea rivalii

prin denunţarea lor ca vrăjitori sau magicieni şi se ridicau la asemenea poziţii de influenţă şi de putere încât puteau frecvent să-i domine pe şefi şi pe regi.

Oamenii primitivi considerau şamanul ca un rău necesar; ei se temeau de el, fără a-l iubi câtuşi de puţin. Ei respectau ştiinţa; ei onorau şi recompensau înţelepciunea. Şamanii erau adesea şarlatani, dar venerarea şamanismului ilustrează bine prima acordată înţelepciunii în evoluţia rasei.

## 3.TEORIA ŞAMANICĂ A BOLII ŞI A MORŢII

Din moment ce omul antichităţii considera că el însuşi şi mediul său înconjurător material erau direct sensibile la capriciile fantomelor şi la fanteziile spiritelor, este foarte natural ca religia sa să fie atât de exclusiv ocupată cu treburile materiale. Omul modern atacă direct problemele sale materiale; el recunoaşte că materia este docilă faţă de manipulările inteligente ale minţii. Omul primitiv dorea de asemenea să modifice, şi chiar să controleze, viaţa şi energiile domeniilor fizice, dar comprehensiunea lui limitată a cosmosului l-a determinat să creadă că fantomele, spiritele şi zeii se ocupau personal şi imediat cu controlul detaliat al vieţii şi al materiei. El îşi orienta deci logic eforturile de a câştiga favoarea şi sprijinul acestor agenţi supraumani.

Văzută în această lumină, o mare parte a elementelor inexplicabile şi iraţionale ale cultelor antice devin comprehensibile. Ceremoniile de cult erau tentativele oamenilor primitivi pentru a controla lumea materială în care se găseau. Iar o bună parte din eforturile lor căuta să prelungească viaţa şi să asigure sănătatea. Or, toate bolile şi moartea însăşi au fost la origine considerate ca fenomene cauzate de către spirite; era deci inevitabil ca şamanii, în timp ce activau ca vraci şi ca preoţi, să fi lucrat, de asemenea, ca medici şi ca chirurgi.

Mintea primitivă se poate să fie handicapată de lipsa de fapte constante, dar, în ciuda a toate astea, ea rămâne logică. Când oamenii chibzuiţi observă boala şi moartea, ei încearcă să determine cauzele acestor calamităţi, şi, conform cu înţelegerea lor, şamanii şi savanţii au propus următoarele teorii în legătură cu nenorocirile lor:

1.*Fantomele — influenţe directe ale spiritelor*. Prima ipoteză avansată pentru a explica boala şi moartea a fost că spiritele cauzau bolile, atrăgând sufletul afară din trup; dacă sufletul nu reuşea să revină, rezulta moartea. Anticii se temeau atât de mult de acţiunea răuvoitoare a fantomelor aducătoare de boli, încât îi abandonau adesea pe indivizii purtători de boală, fără ca măcar să le lase de mâncat şi de băut. Independent de premisele lor eronate, aceste credinţe izolau în mod eficient indivizii bolnavi şi împiedicau răspândirea bolilor contagioase.

2.*Violenţa — cauze evidente*. Cauzele unor accidente şi decese erau atât de uşor de identificat încât au fost devreme înlăturate din categoria activităţilor fantomelor. Rezultatele fatale şi rănile care veneau cu războiul, luptele cu animalele şi alţi factori uşor de identificat, au fost considerate ca evenimente naturale. Cu toate acestea, s-a crezut multă vreme că spiritele rămâneau responsabile de întârzierile în vindecări şi de infectările rănilor chiar şi datorate unor cauze 'naturale'. Dacă nu se putea descoperi nici un agent observabil, spiritele fantomă erau încă făcute responsabile de boală sau de moarte.

Astăzi, în Africa şi în alte locuri, se pot găsi popoare primitive care ucid pe cineva de fiecare dată când se produce o moarte neviolentă. Vracii lor îi indicau pe cei vinovaţi. Dacă o mamă murea când năştea, copilul era imediat strangulat — o viaţă pentru o viaţă.

3.*Magia — influenţa duşmanilor*. Se credea despre multe boli că erau cauzate de vrăji, de acţiunea deochiului şi de arcul cu săgeată magică. Într-o anumită epocă, era realmente riscant să arăţi pe cineva cu degetul; încă se consideră a fi un gest necuviincios. În cazurile de boală şi de moarte obscure, anticii făceau o anchetă oficială, disecau corpul, se opreau la o oarecare descoperire şi decideau că ea era cauza morţii; altminteri, ea s-ar fi atribuit vrăjitoriei şi ar fi trebuit astfel executată vrăjitoarea răspunzătoare. Aceste străvechi anchete judiciare au salvat viaţa multora dintre presupusele vrăjitoare. În unele triburi, se credea că un om putea muri ca rezultat al propriei lui vrăjitorii, caz în care nu era acuzat nimenea.

4.*Păcatul — pedeapsa pentru a fi violat un tabu*. Într-o epocă relativ recentă, s-a crezut că boala era o sancţionare a păcatului, personal sau rasial. La popoarele care traversează acest nivel de evoluţie, prevalează teoria că nimeni nu poate fi lovit de boală decât dacă a violat un tabuu. O formă tipică a acestei credinţe constă în a considera boala şi suferinţa ca fiind "săgeţile Atot-Puternicului din interiorul lor". Chinezii şi mesopotamienii au considerat multă vreme bolile ca rezultat al activităţii demonilor răi, deşi caldeenii, la rândul lor, priviseră stelele ca pe o cauză a suferinţei. Această teorie a bolii ca o consecinţă a mâniei divine prevalează încă printre numeroase colectivităţi urantiene civilizate reputate.

5.*Cauzele naturale*. Omenirii ia trebuit mult timp până să înveţe secretele materiale ale relaţiilor de la cauză la efect în domeniile fizice ale energiei, ale materiei şi ale vieţii. Grecii antici, după ce au păstrat tradiţiile învăţăturilor lui Adamson, au fost printre primii care să recunoască că orice boală rezulta din cauze naturale. Încet, dar sigur, dezvoltarea unei ere ştiinţifice a distrus teoriile milenare ale oamenilor asupra bolii şi ale morţii. Febra a fost una dintre primele indispoziţii scoase din categoria dezordinilor supranaturale; era ştiinţei a sfărâmat progresiv cătuşele ignoranţei care au încătuşat atâta vreme mintea omenească. Înţelegerea bătrâneţii şi a contagiunii a înlăturat treptat din mintea oamenilor frica de fantome, de spirite şi de zei, socotiţi ca autori ai mizeriei umane şi a suferinţelor muritorilor.

Evoluţia ajunge infailibil la sfârşiturile ei: ea impregnează omul cu frica superstiţioasă de necunoscut şi cu teama de invizibil, care reprezintă eşafodajul pentru atingerea conceptului de Dumnezeu. Apoi, după ce s-a constatat naşterea unei comprehensiuni elevate a Deităţii prin acţiunea coordonată a revelaţiei, aceeaşi tehnică de evoluţie a pus inevitabil în mişcare forţele gândirii, care vor distruge inexorabil eşafodajul a cărui misiune este îndeplinită.

## 4.MEDICINA ÎN TIMPUL ŞAMANILOR

Întreaga viaţă a anticilor era axată pe profilaxie; religia lor era, într-o mare măsură, o tehnică de prevenire a bolilor. Şi indiferent de eroarea teoriilor lor, ei erau sinceri în punerea lor în aplicare. Ei aveau o credinţă nelimitată în metodele lor de tratament, iar acest unic factor este deja, prin el însuşi, un puternic remediu.

Credinţa cerută pentru a te reface cu ajutorul îngrijirilor prosteşti ale unuia dintre aceşti antici şamani nu era, la urma urmei, diferită din punct de vedere material de aceea de care este nevoie astăzi pentru a se face o vindecare de către unul dintre succesorii lor lansat în tratamentul neştiinţific al bolilor.

Triburile cele mai primitive se temeau mult de boli; timp de îndelungate epoci, ele au fost evitate cu prudenţă, neglijate în mod ruşinos. Umanitarismul a făcut un mare pas înainte atunci când evoluţia profesiunii de şaman a produs preoţi şi vraci care să consimtă să trateze bolile. A devenit pe atunci ceva obişnuit faptul ca întregul clan să se îmbulzească în camera bolnavului, pentru a ajuta şamanul să alunge, prin urlete, fantoma bolii. Nu era rar ca şamanul care punea diagnosticul să fie o femeie, în timp ce un bărbat administra tratamentul. Metoda obişnuită de a diagnostica bolile consta în examinarea măruntaielor unui animal.

Boala se trata prin incantaţii, prin ţipete, prin pase cu mâinile, prin suflare asupra pacient, precum şi prin utilizarea a numeroase alte tehnici. Mai târziu, s-a recurs la dormitul în temple, pe durata căruia se presupunea că avea loc vindecarea, şi acest obicei s-a generalizat. Vracii au sfârşit prin a încerca veritabile operaţii chirurgicale pe durata somnului în templu. Trepanaţia cu un soi de burghiu, pentru a permite fuga unui spirit care pricinuia durerea de cap, a fost una dintre primele operaţii. Şamanii au învăţat să trateze fracturile şi luxaţiile, să deschidă furunculii şi abcesele; şamanele au devenit moaşe pricepute.

O metodă curentă de tratament constă în a freca ceva magic de un punct infectat sau pătat de pe corp, în a arunca farmecul, şi în a presupune că s-a obţinut o vindecare. Dacă din întâmplare cineva lua farmecul aruncat, se credea că acela dobândea imediat infecţia sau pata. A fost nevoie de mult timp pentru a se introduce plantele medicinale şi alte medicamente adevărate. Masajul s-a dezvoltat, în asociere cu incantaţiile, pentru a alunga spiritul din corp prin frecare; el a fost precedat de eforturi de a introduce medicamentele prin fricţionare, asemănătoare tentativelor moderne de a se face să pătrundă linimentele. S-a crezut că aplicând ventuze, sugând părţile afectate şi practicând luarea de sânge, se contribuia în mod util la debarasarea de un spirit generator de boli.

Apa era un puternic fetiş; ea a fost prin urmare folosită în tratarea unui mare număr de boli. Multă vreme s-a crezut că spiritul care cauza boala putea fi eliminat prin transpiraţie. Se acorda mult credit băilor de aburi. Staţiunile de tratament primitive au înflorit în jurul izvoarelor termale naturale. Primitivii au descoperit rolul căldurii în alinarea suferinţei; ei utilizau razele de soare, organele de animale proaspăt ucise, argila caldă, pietrele încălzite; multe dintre aceste metode mai sunt încă folosite astăzi. Omul s-a străduit să influenţeze spiritele practicând ritmurile; tam-tamurile au fost universal folosite.

La anumite popoare, s-a crezut că boala era o conspiraţie răutăcioasă între spirite şi animale. Aceasta a dat naştere credinţei că exista un remediu vegetal binefăcător pentru fiecare boală cauzată de un animal. Oamenii roşii erau cu precădere devotaţi teoriei plantelor ca remedii universale; ei lăsau întotdeauna să cadă o picătură de sânge în gaura lăsată de rădăcini atunci când se smulgea planta.

Se utilizau adesea postul, regimurile şi revulsivii ca măsuri curative. Secreţiile umane, fiind clar magice, se bucurau de o înaltă consideraţie; sângele şi urina figurau aşadar printre primele medicamente, şi li s-au adăugat în curând rădăcini şi diverse săruri. Şamanii credeau că spiritele de boală puteau fi alungate de medicamente cu mirosuri respingătoare şi cu gusturi greţoase. Purgaţia a devenit foarte devreme un tratament obişnuit, iar valoarea unor substanţe cum ar fi cacaoa şi chinina brute a reprezentat una din primele descoperiri farmaceutice.

Grecii au fost primii care să stabilească nişte metode cu adevărat raţionale pentru îngrijirea bolnavilor. Grecii şi egiptenii îşi extrăgeau cunoştinţele lor medicale de la locuitorii văii Eufratului. Uleiul şi vinul au fost folosite foarte de timpuriu pentru pansarea rănilor. Sumerienii utilizau uleiul de ricin şi opiumul. Multe dintre aceste remedii secrete străvechi şi eficace şi-au pierdut virtutea când au fost cunoscute; secretul a fost întotdeauna esenţial pentru practicarea cu succes a fraudei şi a superstiţiei. Numai faptele şi adevărul caută lumina deplină a înţelegerii şi se bucură de claritatea şi de iluminarea aduse de cercetarea ştiinţifică.

## 5.PREOŢII ŞI RITUALURILE

Esenţa ritualului este perfecţiunea îndeplinirii lui; printre sălbatici, el a trebuit să fie practicat cu o precizie perfectă. Ceremonia nu are putere coercitivă asupra spiritelor decât dacă a fost celebrată corect. Dacă ritualul este defectuos, el nu face decât să stârnească mânia şi resentimentul zeilor. Deci, din moment ce mintea evolua lent, oamenii şi-au închipuit că *tehnica ritualului* era factorul decisiv al eficienţei lui, era inevitabil ca şamanii primitivi să se transforme mai devreme sau mai târziu într-o preoţie pregătită să dirijeze practica meticuloasă a ritualului. Şi astfel, timp de zeci de mii de ani, interminabilele ritualuri au devenit nişte piedici pentru societate şi un blestem pentru civilizaţie, o povară intolerabilă pentru toate faptele vieţii, pentru toate întreprinderile rasiale.

Ritualul este tehnica de sanctificare a obiceiului; ritualul creează şi perpetuează miturile şi contribuie, de asemenea, la păstrarea obiceiurilor sociale şi religioase. Mai mult, ritualul însuşi a fost creat de mituri. Ritualurile începeau adesea prin a fi sociale, devenind apoi economice şi sfârşind prin a dobândi sanctitatea şi demnitatea ceremoniilor religioase. Practica ritualului poate fi personală sau colectivă — sau de ambele feluri — după cum s-a văzut ca exemplu în rugăciune, în dans şi în reprezentaţiile dramatice.

Cuvintele au devenit parte din ritual, după cum o arată uzul de termeni precum amin şi selah. Obiceiul de a înjura, de a blestema, reprezintă o degradare a străvechii repetări rituale de nume sacre. Pelerinajele la sanctuare sunt un ritual foarte vechi. Ritualurile au devenit apoi un ceremonial riguros de purificare, de curăţare şi de sanctificare. Ceremoniile de iniţiere din societăţile secrete ale triburilor primitive erau în realitate un rit religios grosolan. Tehnica de adorare a cultelor antice de mistere era pur şi simplu o lungă executare de ritualuri religioase acumulate. Ritualul a sfârşit prin a conduce tipurile moderne de ceremonii sociale şi de culte religioase, slujbele înglobând rugăciuni, cântece, versete şi alte devoţiuni spirituale individuale şi colective.

Preoţii au evoluat de la şamani, trecând prin stadiile de oracole, de ghicitori, de cântăreţi, de dansatori, de aducători de ploaie şi de vreme bună, de păzitori de relicve, de îngrijitori de temple şi de prezicători de evenimente, pentru a ajunge la statutul de administratori efectivi de cult religios. Sarcina lor a devenit în cele din urmă ereditară, şi s-a creat o castă ecleziastică permanentă.

Pe măsură ce religia a evoluat, preoţii au început să se specializeze conform talentelor lor înnăscute sau înclinaţiilor lor speciale. Unii deveneau cântăreţi, alţii rostitori de rugăciuni, iar alţii sacrificatori; mai târziu, au apărut oratorii — predicatorii. Când religia a devenit o instituţie, aceşti preoţi au pretins că 'deţin cheile cerurilor'.

Preoţii au căutat întotdeauna să impresioneze oamenii din popor şi să le inspire o teamă respectuoasă, conducând ritualul religios într-o limbă moartă şi făcând diverse pase magice pentru a-i deruta pe cei fideli, astfel încât să-şi pună în valoare propria lor pietate şi autoritate. Marea primejdie, în toate acestea, este că ritualul tinde să devină un substitut al religiei.

Preoţimea a contribuit întotdeauna la întârzierea dezvoltării ştiinţei şi la împiedicarea progresului spiritual, dar ele au contribuit la stabilizarea civilizaţiei şi la înălţarea anumitor aspecte ale culturii. Însă mulţi preoţi moderni au încetat să mai activeze ca conducători ai ritualului de adorare a lui Dumnezeu şi şi-au îndreptat atenţia spre teologie —încercarea de a-l defini pe Dumnezeu.

Nu se poate tăgădui faptul că preoţii au fost o piatră de moară atârnată de gâtul raselor, dar adevăraţii conducători religioşi au avut o valoare inestimabilă în indicarea căii spre realităţile mai înalte şi mai bune.

[Prezentat de un Melchizedek din Nebadon]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A III-A - ISTORIA URANTIEI

## CAPITOLUL 91 - EVOLUŢIA RUGĂCIUNII

Rugăciunea, ca act religios, a luat naştere în expresiile anterioare nereligioase ale monologului şi ale dialogului. Când oamenii primitivi au dobândit conştiinţa de sine, s-a produs inevitabilul corolar al conştiinţei de celălalt, dublul potenţial al sensibilităţii sociale şi al recunoaşterii lui Dumnezeu.

Nici una dintre primele forme de rugăciune nu erau adresate Deităţii. Aceste expresii semănau mult cu ceea ce i-aţi spune voi unui prieten când v-aţi angaja în vreo înfăptuire importantă: 'Urează-mi noroc'. Primitivii erau sclavii magiei; norocul sau ghinionul pătrundea în toate domeniile şi chestiunile vieţii. La început, aceste cereri de noroc au fost monologuri — pur şi simplu un mod de gândire cu voce tare pentru slujitorii magiei. Apoi, aceşti credincioşi în noroc i-au înrolat pe prietenii lor şi pe membrii familiei lor pentru a-i susţine, şi curând au fost îndeplinite anumite forme de ceremonii care includeau tot clanul sau tot tribul.

Când conceptul de fantome şi de spirite a evoluat, aceste cereri au fost adresate entităţilor supraomeneşti; iar când oamenii au devenit conştienţi de zei, aceste expresii au atins nivelul rugăciunilor autentice. De exemplu, la anumite triburi din Australia, rugăciunile religioase primitive au precedat credinţa în spirite şi în personalităţi supraumane.

În India, tribul Toda respectă practica rugăciunilor neadresate cuiva anume, întocmai cum au făcut-o popoarele religioase înainte de epoca conştiinţei religioase. Numai că, la membrii tribului Toda, această practică reprezintă un regres al religiei lor, care degenerează la acest nivel primitiv. Ritualurile de astăzi la preoţii lăptari ai tribului Toda nu reprezintă o ceremonie religioasă, deoarece rugăciunile impersonale nu contribuie cu nimic la conservarea sau la înălţarea unor valori sociale, morale sau spirituale.

Rugăciunea prereligioasă a făcut parte din practicile mana ale melanezienilor, din credinţele udah ale pigmeilor africani şi din superstiţiile manitu ale indienilor Americii de Nord. Triburile Baganda din Africa nu s-

au ridicat decât recent de la nivelul mana al rugăciunii. În această confuzie evolutivă primitivă, oamenii îşi adresează rugăciunile către zei — locali sau naţionali — către fetişuri, amulete, fantome, şefi, idoli, precum şi către oamenii de rând.

## 1.RUGĂCIUNEA PRIMITIVĂ

Rolul religiei evolutive primitive este de a păstra şi de a spori valorile sociale, morale şi spirituale esenţiale care iau încetul cu încetul formă. Această misiune a religiei nu este respectată conştient de omenire, însă ea este în principal îndeplinită de funcţiunea rugăciunii. Practica rugăciunii reprezintă efortul involuntar, dar totuşi personal şi colectiv, al unui grup de a asigura conservarea valorilor spirituale. Fără salvgardarea rugăciunii, toate zilele de sărbătoare religioasă ar reveni rapid la statutul de simple zile de concediu.

Religia şi actele ei, din care cel principal este rugăciunea, nu sunt aliate decât cu valorile care se bucură de o recunoaştere socială generală, de o aprobare colectivă. De aceea, când un om primitiv încerca să-şi satisfacă sentimentele lui mai puţin nobile sau ambiţiile lui pur egoiste, el era privat de sprijinul religiei şi de ajutorul rugăciunii. Dacă vreun individ avea de gând să facă ceva antisocial, el era silit să caute ajutorul magiei nereligioase, să recurgă la vrăjitori şi, prin urmare, să fie privat de ajutorul rugăciunii. Rugăciunea a devenit deci, de foarte devreme, un puternic promotor al evoluţiei sociale, al progresului mintal şi al realizării spirituale.

Totuşi, mintea primitivă nu era nici logică, nici coerentă. Oamenii primitivi nu sesizau faptul că lucrurile materiale nu erau de domeniul rugăciunii. Aceste suflete simple au constatat că hrana, adăpostul, ploaia, vânatul şi alte bunuri materiale sporeau bunăstarea socială; de aceea, ele au început să se roage pentru aceste binecuvântări fizice. Deşi acest lucru a constituit o pervertire a rugăciunii, el a încurajat efortul de a atinge aceste obiective materiale prin acţiuni etice şi sociale. Degradând valorile spirituale ale unui popor, această înjosire a rugăciunii avea totuşi drept efect direct înălţarea moravurilor lui economice, sociale şi etice.

Rugăciunea este un monolog numai în tipul cel mai primitiv de minte. Ea a devenit devreme un dialog, şi s-a amplificat rapid la nivelul unui cult colectiv. Rugăciunea semnifică faptul că incantaţiile premagice ale religiei primitive au atins, prin evoluţie, nivelul la care mintea umană recunoaşte realitatea puterilor sau a fiinţelor binefăcătoare capabile să reînsufleţească valorile sociale şi să ocrotească idealurile morale; pe de altă parte, el recunoaşte că aceste influenţe sunt supraomeneşti şi distincte de egoul uman conştient de sine şi de semenii lui muritori. Prin urmare, adevărata rugăciune nu apare până când acţiunea de slujire religioasă nu este privită ca *personală*.

Rugăciunea are puţine legături cu animismul, dar astfel de credinţe pot să existe în paralel cu sentimentele religioase care apar. În multe cazuri, religia şi animismul au avut origini cu totul separate.

La muritorii care nu au fost eliberaţi de legăturile primitive ale fricii, există un serios pericol ca toate rugăciunile să conducă la un simţ morbid al păcatului, la o convingere nejustificată de vinovăţie, reală sau imaginară. Totuşi, în epoca modernă, este puţin probabil ca un mare număr de persoane să consacre atât de mult timp rugăciunii încât să ajungă la aceste reflecţii dăunătoare în ceea ce priveşte lipsa lor de demnitate sau culpabilitatea lor. Pericolele care însoţeau deformarea şi pervertirea rugăciunii constau în ignoranţă, superstiţie, cristalizare, devitalizare, materialism şi fanatism.

## 2.EVOLUŢIA RUGĂCIUNII

Primele rugăciuni au fost pur şi simplu urări exprimate în cuvinte, expresia unor dorinţe sincere. Rugăciunea a devenit apoi o tehnică de obţinere a cooperării spiritelor. Apoi, ea a atins funcţia superioară de ajutor al religiei la păstrarea tuturor valorilor demne de a fi păstrate.

Rugăciunea şi magia au survenit amândouă ca rezultat al reacţiilor umane de ajustare la mediul urantian; însă, în afară de această relaţie generală, ele au puţine puncte comune. Rugăciunea a indicat întotdeauna o acţiune pozitivă din partea egoului care o rostea; ea a fost întotdeauna psihică şi uneori spirituală. Magia a însemnat în general o tentativă de a manipula realitatea fără a afecta egoul manipulatorului, al practicantului magiei. În ciuda originilor lor independente, magia şi rugăciunea au fost adesea legate în stadiile lor ulterioare de dezvoltare. Plecând de la formule şi trecând prin ritualuri şi incantaţii, magia este uneori ridicată, prin înălţarea scopurilor ei, până în pragul adevăratei rugăciuni. Rugăciunea a devenit uneori atât de materialistă încât a degenerat într-o tehnică pseudomagică pentru a evita cheltuiala de efort cuvenită rezolvării problemelor Urantiei.

Când omul a învăţat că rugăciunea nu putea constrânge zeii, el i-a dat mai mult caracterul de rugă, de căutare a unei graţii. Dar rugăciunea autentică este în realitate o comuniune între om şi Făuritorul său.

Apariţia ideii de sacrificiu într-o religie a diminuat ineluctabil eficienţa superioară a adevăratei rugăciuni, în sensul că oamenii caută să substituie ofrandele de bunuri materiale cu acelea ale consacrării propriei lor voinţe facerii voii lui Dumnezeu.

Când religia este privată de un Dumnezeu personal, rugăciunile ei sunt transpuse la nivelul teologiei şi al filozofiei. Când, într-o religie, conceptul cel mai elevat de Dumnezeu este acela al unei Deităţi impersonale, ca în idealismul panteist, acest concept furnizează clar o bază pentru anumite forme de comuniune mistică, însă el este fatal pentru forţa adevăratei rugăciuni, care reprezintă întotdeauna comuniunea omului cu o fiinţă personală şi superioară.

În primele perioade ale evoluţiei rasiale, şi chiar şi astăzi în experienţa cotidiană a muritorilor de rând, rugăciunea este, într-o mare măsură, un fenomen al raporturilor dintre om şi subconştientul său. Există însă şi un domeniu al rugăciunii în care indivizi capabili din punct de vedere intelectual şi progresivi din punct de vedere spiritual ajung mai mult sau mai puţin la un contact cu nivelele supraconştiente ale minţii uman, domeniul Ajustorului Interior al Gândirii. În plus, există o fază spirituală definită a adevăratei rugăciuni în ceea ce priveşte receptarea şi recunoaşterea ei de către forţele spirituale ale universului; această fază este cu totul distinctă de toate asocierile umane şi intelectuale.

Rugăciunea contribuie treptat la dezvoltarea sentimentului religios al unei minţi umane în evoluţie. Ea exercită o puternică influenţă în împiedicarea izolării personalităţii.

Rugăciunea reprezintă una dintre tehnicile asociate cu religiile naturale din evoluţia rasială, care face în aceeaşi măsură parte din valorile bazate pe experienţă ale religiilor superioare excelente din punct de vedere etic — religiile de revelaţie.

## 3.RUGĂCIUNEA ŞI ALTER-EGOUL

Când copiii învaţă pentru prima dată să se servească de limbaj, ei sunt înclinaţi să gândească cu voce tare, să îşi exprime gândurile în cuvinte, chiar dacă nimeni nu este acolo pentru a-i auzi. Odată cu începuturile imaginaţiei lor creative, ei vădesc o tendinţă de a conversa cu tovarăşi imaginari. În felul acesta, un ego care începe să înflorească caută să se menţină în comuniune cu un *alter ego* fictiv. Prin această tehnică, copilul învaţă devreme să convertească monologurile lui în pseudodialoguri, în care acest alter ego dă răspunsuri la gândurile lui exprimate cu voce tare şi la exprimarea urărilor sale. O bună parte a reflectărilor adulţilor se desfăşoară mintal sub formă de conversaţii.

Forma primitivă a rugăciunii semăna mult cu recitările semimagice ale tribului Toda din zilele noastre, rugăciuni care nu erau adresate nimănui anume. Prin apariţia ideii unui alter ego, astfel de tehnici de rugăciune tind să se transforme în comunicări de tip dialog. Cu timpul, conceptul de alter ego este înălţat la statutul superior de demnitate divină, iar rugăciunea ca act religios îşi face apariţia. Acest tip primitiv de rugăciune e menit să evolueze prin numeroase faze şi în cursul a lungi perioade de timp înainte de a atinge nivelul de rugăciune inteligentă şi cu adevărat etică.

Concepţia de alter ego pe care au avut-o generaţiile succesive de muritori care practicau rugăciunea evoluează trecând prin concepte legate de fantome, fetişuri şi spirite, până la zeii politeişti şi, în cele din urmă, până la Dumnezeul Unic, o fiinţă divină care întrupa idealurile cele mai înalte şi aspiraţiile cele mai sublime ale egoului în rugăciune. Acesta este modul în care rugăciunea funcţionează ca cel mai puternic act religios, pentru a conserva valorile şi idealurile superioare ale celor care se roagă. Din clipa în care omul a conceput un alter ego, şi până la apariţia conceptului unui divin Tată celest, rugăciunea este întotdeauna o practică care vă face mai sociabili, mai morali şi mai spiritualizaţi.

Simpla rugăciune de credinţă evidenţiază în experienţa omenească o puternică evoluţie prin care vechile conversaţii cu simbolul fictiv al alter egoului din religia primitivă au fost înălţate la nivelul de comuniune cu spiritul Infinitului, la nivelul unei sincere conştiinţe de realitatea Dumnezeului etern şi a Tatălui Paradisiac al oricărei creaţii inteligente.

În afară de ceea ce se referă la sinele superior din experienţa rugăciunii, ar trebui reamintit că rugăciunea etică este o cale extraordinară de înălţare a egoului şi de întărire a sinelui pentru o viaţă mai bună, o viaţă de înfăptuiri mai elevate. Rugăciunea îndeamnă egoul uman să caute ajutorul în cele două direcţii: pentru ajutorul material luând din rezervorul subconştient al experienţei de muritor, iar pentru inspiraţie şi călăuzire ducându-se la frontierele supraconştientului, unde materialul ia contact cu spiritualul, cu Veghetorul de Mister.

Rugăciunea iluminată trebuie să recunoască nu numai un Dumnezeu exterior şi personal, ci şi o Divinitate interioară şi impersonală, Ajustorul care vă locuieşte. Când un om se roagă, este întru totul just ca el să se străduiască să înţeleagă conceptul de Tată Universal al Paradisului. Cu toate acestea, pentru majoritatea scopurilor practice, o tehnică mai eficientă ar consta în revenirea la conceptul unui alter ego apropiat, întocmai cum avea obiceiul să o facă mintea primitivă, recunoscându-se apoi că ideea acestui alter ego era la începuturi o simplă ficţiune, devenită apoi, prin evoluţie, adevărul că Dumnezeu locuieşte în omul muritor prin prezenţa efectivă a Ajustorului. Astfel, omul poate să vorbească, cum s-ar zice, faţă în faţă, cu un alter ego divin real şi autentic, care îl locuieşte şi care este însăşi esenţa şi prezenţa Dumnezeului viu, Tatăl Universal.

## 4.RUGĂCIUNEA ETICĂ

Nici o rugăciune nu poate fi etică dacă imploratorul caută un avantaj egoist asupra semenilor lui. Rugăciunea egoistă şi materialistă este incompatibilă cu religiile etice care sunt întemeiate pe iubirea divină şi dezinteresată. O asemenea rugăciune atât de lipsită de etică se reîntoarce la nivelurile primitive ale pseudomagiei, ea fiind nedemnă de civilizaţii în evoluţie şi de religii iluminate. Rugăciunea egoistă violează spiritul tuturor eticilor întemeiate pe o justeţe plină de iubire.

Rugăciunea nu trebuie niciodată să fie înjosită până într-acolo încât să devină un substitut pentru acţiune. Orice rugăciune etică este un stimulent pentru acţiune şi un ghid pentru eforturile progresive către scopurile idealiste de realizare în sinele superior.

În toate rugăciunile voastre, fiţi *nepărtinitori*. Nu vă aşteptaţi ca Dumnezeu să fie părtinitor, ca el să vă iubească mai mult decât pe ceilalţi copii ai lui, prietenii voştri, vecinii voştri, chiar şi duşmanii voştri. Însă rugăciunea religiilor naturale sau evoluate nu începe prin a fi etică, aşa cum este ea în religiile revelate ulterioare. Orice rugăciune, fie că este individuală fie comunitară, poate fi sau egoistă sau altruistă. Adică, rugăciunea se poate focaliza asupra sinelui sau asupra altora. Când rugăciunea nu caută nimic pentru cel care se roagă sau pentru tovarăşii lui, atunci o asemenea atitudine a sufletului tinde către nivelele veritabilei adoraţii. Rugăciunile egoiste implică confesiuni şi rugăminţi, şi constau adesea în cereri de favoruri materiale. Rugăciunea este ceva mai etică atunci când ea se ocupă de iertare şi caută înţelepciunea pentru a mări stăpânirea de sine.

Rugăciunea lipsită de egoism întăreşte şi consolează, în timp ce rugăciunea materialistă este sortită să-i dezamăgească şi să-i deziluzioneze pe autorii ei pe măsură ce progresul descoperirilor ştiinţifice demonstrează că omul trăieşte într-un univers fizic al legii şi al ordinii. Copilăria unui individ sau a unei rase este caracterizată prin rugăciunile primitive egoiste şi materialiste. Şi, într-o anumită măsură, toate aceste rugăminţi sunt eficiente în sensul că ele conduc invariabil la eforturi care contribuie la obţinerea de răspunsuri la asemenea rugăciuni. Adevărata rugăciune de credinţă contribuie întotdeauna la progresul tehnicii vieţii, chiar dacă asemenea cereri nu sunt demne de recunoaştere spirituală. Dar persoanele spirituale evoluate ar trebui să fie extrem de precaute atunci când încearcă să-i descurajeze pe gânditorii primitivi, sau lipsiţi de maturitate, de a formula acest gen de rugăciuni.

Amintiţi-vă că, chiar dacă rugăciunea nu îl schimbă pe Dumnezeu, ea efectuează adesea schimbări importante şi durabile în cei care se roagă cu credinţă şi cu o speranţă plină de încredere. Rugăciunea a generat multă pace a minţii, veselie, calm, curaj, stăpânire de sine şi echitate în bărbaţii şi în femeile raselor în evoluţie.

## 5.REPERCUSIUNILE SOCIALE ALE RUGĂCIUNII

În cultele strămoşilor, rugăciunea conduce la cultivarea idealurilor strămoşeşti. Însă, ca aspect de cult al Deităţii, rugăciunea transcende toate practicile de acest ordin, deoarece ea conduce la cultivarea idealurilor divine. Aşa cum conceptul de alter ego al rugăciunii devine suprem şi divin, tot astfel şi idealurile umane se înalţă în consecinţă de la nivelul pur omenesc către nivelele celeste şi divine, iar rezultatul tuturor acestor rugăciuni este întărirea caracterului uman şi profunda unificare a personalităţii umane.

Însă nu este necesar ca rugăciunea să fie întotdeauna individuală. Rugăciunea în grup sau în adunare este foarte eficientă, în sensul că efectele ei sporesc mult sociabilitatea. Când o colectivitate se adună la o rugăciune în comun pentru înălţare morală şi pentru înnobilare spirituală, aceste devoţiuni acţionează asupra indivizilor care compun grupul; participarea lor îi face pe toţi mai buni. Chiar şi un întreg oraş sau o întreagă naţiune pot fi ajutate de aceste rugăciuni devoţionale. Mărturisirea, căinţa şi rugăciunea au condus indivizi, oraşe, naţiuni, şi rase întregi la puternice eforturi de reformă şi la acţiuni înfăptuite cu curaj.

Dacă doriţi cu adevărat să învingeţi obişnuinţa de a critica un prieten, modul cel mai rapid şi cel mai sigur de a efectua această schimbare de atitudine constă în dobândirea obişnuinţei de a vă ruga pentru această persoană în fiecare zi a vieţii voastre. Repercusiunile sociale ale acestor rugăciuni depind însă foarte mult de două condiţii:

1.Persoana pentru care se roagă cineva trebuie să ştie că se roagă cineva pentru ea.

2.Persoana care se roagă ar trebui să intre în contact social strâns cu persoana pentru care se roagă.

Rugăciunea este tehnica prin care orice religie devine mai devreme sau mai târziu o instituţie. Cu timpul, rugăciunea se asociază cu numeroşi factori secundari dintre care unii sunt utili, iar alţii vădit vătămători, cum ar fi preoţii, cărţile sacre, ritualurile de adorare, şi ceremoniile.

Dar oamenii cu minte mai iluminată din punct de vedere spiritual ar trebui să fie răbdători şi toleranţi faţă de intelectele mai puţin bine înzestrate, care doresc cu patimă un simbolism pentru a mobiliza clarviziunea lor spirituală restrânsă. Cei puternici nu trebuie să îi privească pe cei slabi cu dispreţ. Cei care sunt conştienţi de Dumnezeu în absenţa unui simbolism, nu trebuie să nege funcţia de graţie a simbolurilor pentru cei cărora le este greu să adore Deitatea şi să respecte, fără forme şi fără rituri, adevărul, frumuseţea şi bunătatea. În rugăciunea de adorare, majoritatea muritorilor îşi imaginează un simbol oarecare al obiectului-scop al devoţiunilor lor.

## 6.DOMENIUL RUGĂCIUNII

Dacă nu este în legătură cu voinţa şi cu actele forţelor spirituale personale şi ale supraveghetorilor materiali ai unui tărâm, rugăciunea nu poate avea efect direct asupra mediului vostru fizic. Domeniul cererilor prin rugăciune posedă limite bine definite, dar aceste limite nu se aplică în acelaşi fel *credinţei* celor care se roagă.

Rugăciunea nu este o tehnică de vindecare pentru bolile reale şi organice, dar ea a contribuit enorm la stabilirea unei sănătăţi debordante şi la tămăduirea unor numeroase tulburări mentale, emoţionale şi nervoase. Chiar şi în cazul bolilor bacteriene reale, rugăciunea a sporit adesea cu mult eficacitatea altor remedii aplicate. Rugăciunea i-a făcut mulţi invalizi irascibili şi nemulţumiţi în monumente de răbdare şi i-a transformat în surse de inspiraţie pentru toate celelalte fiinţe umane suferinde.

Oricât de dificilă ar fi reconcilierea îndoielilor ştiinţifice cu privire la eficacitatea rugăciunii cu nevoia mereu prezentă de a căuta ajutorul şi călăuzirea pe lângă sursele divine, nu uitaţi niciodată că rugăciunea sinceră de credinţă este o forţă puternică în promovarea fericirii personale, a stăpânirii de sine individuale, a armoniei sociale, a progresului moral şi a realizării spirituale.

Chiar şi ca practică pur omenească, ca dialog cu alter egoul vostru, rugăciunea constituie o tehnică de abordare dintre cele mai eficiente pentru a pune în aplicare puterile naturii umane, ale cărei rezerve sunt acumulate şi conservate în domeniile inconştiente ale minţii umane. Rugăciunea este o practică psihologică sănătoasă, lăsând de-o parte implicaţiile religioase şi de semnificaţia ei spirituală. Este un fapt de experienţă umană că majoritatea persoanelor, dacă sunt supuse unei presiuni considerabile, vor adresa într-un anumit fel rugăciuni unei oarecare surse de asistenţă.

Nu fiţi atât de trândavi până într-atât încât să îi cereţi lui Dumnezeu să vă rezolve dificultăţile, însă nu ezitaţi niciodată să îi cereţi înţelepciune şi forţă spirituală pentru a vă călăuzi şi a vă susţine în vreme ce atacaţi cu hotărâre şi cu curaj problemele cu care trebuiesc rezolvate.

Rugăciunea a fost un factor indispensabil în progresul şi în păstrarea civilizaţiei religioase, şi ei îi rămâne încă să aducă puternice contribuţii pentru a întări şi a spiritualiza societatea, cu condiţia ca aceia care se roagă să o facă în lumina faptelor ştiinţifice, a înţelepciunii filozofice, a sincerităţii intelectuale şi a credinţei spirituale. Rugaţi-vă aşa cum i-a învăţat Isus pe discipolii lui — cu onestitate, cu generozitate, cu echitate şi fără îndoială.

Dar eficienţa rugăciunii, în experienţa spirituală personală a celui care se roagă, nu depinde în nici un fel de comprehensiunea intelectuală a adoratorului, nici de rafinamentul lui filozofic, nici de nivelul lui social, nici de statutul său cultural sau de alte achiziţii umane. Însoţitoarele psihice şi spirituale ale rugăciunii de credinţă sunt imediate, personale şi experimentale. Nu există nici o altă tehnică care să permită vreunui om, independent de toate celelalte realizări terestre, să se apropie atât de bine şi atât de aproape de tărâmul unde poate comunica cu Autorul lui, unde creatura ia contact cu realitatea Creatorului, cu Ajustorul Gândirii interior.

## 7.MISTICISM, EXTAZ ŞI INSPIRAŢIE

Ca tehnică de cultivare a conştiinţei de prezenţa lui Dumnezeu, misticismul este cu totul demn de laudă, dar, dacă practica sa conduce la izolare socială şi culminează în fanatism religios, el este întru totul reprobabil. Mult prea adesea, ideile pe care mistica depăşită le socoteşte a fi de inspiraţie divină nu sunt decât exaltări venite

din adâncurile propriului minte. Contactul minţii umane cu Ajustorul ei interior, deşi este frecvent favorizat de o meditaţie ferventă, este mult mai adesea înlesnit de serviciile sincere şi iubitoare ale unei slujiri dezinteresate pe lângă semenii săi.

Marii învăţători religioşi şi profeţii vremurilor apuse nu erau mistici excesivi. Ei erau bărbaţi şi femei cunoscători de Dumnezeu, şi care îl serveau pe Dumnezeul lor cât puteau de bine, prin slujirea dezinteresată pe lângă semenii lor. Isus i-a luat adesea pe apostolii lui deoparte, pentru scurte perioade, pentru a medita şi a se ruga, dar, în cea mai mare parte a timpului, el îi menţinea în contact de serviciu cu mulţimile. Sufletul oamenilor are nevoie de exerciţiu spiritual precum şi de hrană spirituală.

Extazul religios este admisibil atunci când rezultă din antecedente sănătoase, dar această experienţă reprezintă mai adesea consecinţa influenţelor pur emotive decât manifestarea unui caracter spiritual profund. Persoanele religioase nu trebuie să considere fiecare presentiment psihologic însufleţit şi fiecare experienţă emoţională intensă ca pe o revelaţie divină sau ca pe o comunicare spirituală. Extazul spiritual autentic este în general asociat cu un mare calm exterior şi cu un control emotiv aproape perfect. Însă adevărata viziune profetică este un presentiment parapsihologic. Încercările de acest gen nu sunt nici pseudohalucinaţii, nici extaze asemănătoare transelor.

Mintea omenească poate acţiona ca răspuns la o aşa-zisă inspiraţie atunci când este sensibilă fie la exaltările subconştientului fie la stimulii supraconştientului. În ambele cazuri, aceste creşteri ale conţinutului conştiinţei îi apar individului mai mult sau mai puţin străine. Entuziasmul mistic netemperat şi extazul religios neînfrânat nu sunt scrisori de acreditare ale inspiraţiei, scrisori de acreditare aşa-zis divine.

Proba practică a tuturor acestor stranii experienţe religioase de misticism, de extaz şi de inspiraţie consta în a observa dacă aceste fenomene îl fac pe individ interesat de:

1.A se bucura de o sănătate fizică mai bună şi mai completă.

2.A acţiona mai practic şi mai eficient în viaţa sa mentală.

3.A face socială experienţa sa religioasă cu mai multă plenitudine şi bucurie.

4.A spiritualiza mai complet viaţa sa cotidiană în timp ce îşi îndeplineşte îndatoririle curente ale existenţei de muritor obişnuit.

5.A spori dragostea şi aprecierea sa faţă de adevăr, de frumuseţe şi de bunătate.

6.A conserva valorile sociale, morale, etice şi spirituale recunoscute curent.

7.A dezvolta clarviziunea spirituală — conştiinţa sa de Dumnezeu.

Rugăciunea nu are însă legătură reală cu aceste experienţe religioase excepţionale. Când rugăciunea devine prea estetică, când ea constă aproape exclusiv dintr-o admirabilă şi preafericită contemplare a divinităţii paradisiace, ea pierde mult din influenţa ei socializantă şi tinde spre misticism şi spre izolarea adepţilor ei. Un exces de rugăciune solitară prezintă un anumit pericol care este corijat şi înlăturat prin rugăciunea în grup, prin devoţiunile colective.

## 8.RUGĂCIUNEA CA EXPERIENŢĂ PERSONALĂ

Rugăciunea comportă un aspect cu adevărat spontan, deoarece omul primitiv a început să se roage cu mult înainte de a avea vreun concept clar asupra lui Dumnezeu. Primii oameni aveau obiceiul de a se ruga în două împrejurări diferite: când se găseau în mare nevoie, ei simţeau un imbold de a întinde mâna după un ajutor; şi, când jubilau, ei se lăsau duşi de exprimarea impulsivă a bucuriei lor.

Rugăciunea nu este o evoluţie a magiei; cele două au survenit independent una de alta. Magia a fost o tentativă de a adapta Deitatea la circumstanţe; rugăciunea este efortul de a adapta personalitatea la voinţa Deităţii. Adevărata credinţă este atât morală cât şi religioasă; magia nu este nici una nici alta.

Rugăciunea poate deveni un obicei stabilit. Multe persoane se roagă deoarece o fac şi alţii. Iar altele se roagă pentru că se tem să nu li se întâmple ceva îngrozitor dacă nu îşi prezintă regulat rugăminţile.

Pentru unii indivizi, rugăciunea este o calmă exprimarea unei recunoştinţe, pentru alţii, o expresie colectivă de proslăvire, o devoţiune socială. Ea este uneori imitarea religiei altuia, în timp ce adevărata rugăciune este comunicarea sinceră şi încrezătoare între natura spirituală a creaturii şi omniprezenţa spiritului Creatorului.

Rugăciunea poate fi o expresie spontană a conştiinţei de Dumnezeu sau o recitare lipsită de sens de formule teologice. Ea poate să fie proslăvirea extatică a unui suflet cunoscător de Dumnezeu sau obedienţa servilă a unui muritor obsedat de frică. Ea este uneori expresia patetică a unei mari dorinţe spirituale şi alteori strigatul ascuţit al unor expresii pioase. Rugăciunea poate fi o proslăvire bucuroasă sau un umil apel la iertare.

Rugăciunea poate fi cererea copilăroasă a imposibilului sau rugămintea omului matur pentru creştere morală şi pentru putere spirituală. O rugăminte poate consta în a cere pâinea zilnică sau poate încorpora o dorinţă sinceră de a-l găsi pe Dumnezeu şi de a face voia sa. Ea poate să fie o cerere în întregime egoistă sau un gest sincer şi magnific către realizarea unei fraternităţi dezinteresate.

Rugăciunea poate fi un plâns de mânie pentru a obţine răzbunare sau o intervenţie miloasă pentru duşmani. Ea poate să fie expresia unei speranţe de a-l schimba pe Dumnezeu sau puternica tehnică de schimbare de sine. Ea poate să fie pledoaria slugarnică a unui păcătos pierdut înaintea unui Judecător presupus sever sau expresia bucuroasă a unui fiu liber, fiu al Tatălui celest viu şi milos.

Oamenii moderni sunt tulburaţi la ideea de a vorbi despre problemele lor cu Dumnezeu într-o manieră pur personală. Mulţi au abandonat rugăciunea regulată; ei nu se roagă decât sub imperiul unei presiuni neobişnuite — în caz de urgenţă. Omului nu ar trebui să îi fie frică să-i vorbească lui Dumnezeu, dar va fi ceva copilăresc din punct de vedere spiritual să se apuce să-l convingă pe Dumnezeu sau să pretindă să-l schimbe.

Adevărata rugăciune atinge însă realitatea. Chiar şi atunci când curenţii de aer sunt ascendenţi, nici o pasăre nu-şi poate lua zborul fără a-şi deschide aripile. Rugăciunea înalţă omul, deoarece ea este o tehnică de progres prin utilizarea curenţilor spirituali ascendenţi ai universului.

Rugăciunea autentică contribuie la creşterea spirituală, modifică atitudinile şi procură satisfacţia care provine din comuniunea cu divinitatea. Ea este o revărsare spontană a conştiinţei de Dumnezeu.

Dumnezeu răspunde rugăciunii omului prin a-i da o revelaţie sporită a adevărului, o apreciere reînsufleţită a frumuseţii şi un concept mai larg asupra bunătăţii. Rugăciunea este un gest subiectiv, dar ea stabileşte contactul cu puternice realităţi obiective pe nivelele spirituale ale experienţei umane; ea este o încercare semnificativă a fiinţei umane de a atinge valorile supraumane. Ea este cel mai puternic stimulent al creşterii spirituale.

Cuvintele nu au importanţă în rugăciune; ele sunt pur şi simplu canalul intelectual în care se întâmplă să curgă râul rugilor spirituale. Valoarea verbală a unei rugăciuni este pur autosugestivă în devoţiunile individuale, şi sociosugestivă în devoţiunile colective. Dumnezeu răspunde atitudinii sufletului, iar nu vorbelor.

Rugăciunea nu este o tehnică de evitare a conflictelor, ci mai degrabă un stimulent de a creşte în faţa conflictului. Rugaţi-vă doar pentru valori, nu pentru lucruri; pentru creştere, şi nu pentru satisfacere.

## 9.CONDIŢIILE RUGĂCIUNII EFICIENTE

Dacă vreţi să vă angajaţi în rugăciune eficient, trebuie să aveţi prezente în minte legile cerinţelor către care este îndreptată:

1.Trebuie să vă calificaţi ca rugător eficient prin înfruntarea sinceră şi curajoasă a problemelor realităţii universale. Trebuie să aveţi vigoare cosmică.

2.Trebuie să fi epuizat cu onestitate toate posibilităţile omeneşti de ajustare. Trebuie să fiţi iscusiţi.

3.Trebuie să abandonaţi toate dorinţele minţii şi toate poftele sufletului în îmbrăţişarea transformatoare a creşterii spirituale. Trebuie ca voi să fi experimentat o reînsufleţire a semnificaţiilor şi o înnobilare a valorilor.

4.Trebuie să alegeţi din toată inima voinţa divină. Trebuie nimicit centrul inert al nehotărârii.

5.Nu doar să recunoaşteţi voia Tatălui şi să alegeţi să o faceţi, ci şi să vă consacraţi fără rezervă şi să vă dedicaţi dinamic înfăptuirii efective a acestei voinţe.

6.Rugăciunea voastră va căuta exclusiv să obţină înţelepciunea divină care să-i permită să rezolve problemele omeneşti specifice întâlnite în cursul ascensiunii spre Paradis — realizarea perfecţiunii divine.

7. Şi trebuie să aveţi credinţă — o credinţă vie.

[Prezentat de Şeful Medianilor Urantiei.]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A III-A - ISTORIA URANTIEI

## CAPITOLUL 92 - EVOLUŢIA ULTERIOARĂ A RELIGIEI

Cu multă vreme înaintea aportului revelaţiilor sistematice de pe Urantia, oamenii aveau o religie de origine naturală care făcea parte din experienţa lor evolutivă; dar această religie de origine *naturală* era, în ea însăşi, produsul înzestrărilor supraanimale din om. Religia evolutivă a luat încet formă, în cursul mileniilor carierei bazate pe experienţă a omenirii, prin intermediul următoarelor influenţe care operează în interior şi au efect asupra sălbaticului, a barbarului şi a civilizatului:

1.*Adjutantul adoraţiei* — apariţia în conştiinţa animală a potenţialelor supraanimale pentru a percepe realitatea. Acesta se poate numi instinctul uman primordial de căutare a Deităţii.

2.*Adjutantul înţelepciunii* — manifestarea, într-o minte adoratoare, a tendinţei de a-şi dirija adorarea în canale superioare de expresie şi în concepte mereu mai extinse asupra realităţii Deităţii.

3.*Duhul-Sfânt* — acesta este prima înzestrare supramentală, şi el apare infailibil în toate personalităţile umane de bună credinţă. Slujirea lui pe lângă o minte înfometată de adorare şi însetată de înţelepciune creează capacitatea de a înţelege prin sine însuşi postulatul supravieţuirii umane, atât ca concept teologic, cât şi ca experienţă personală actuală şi factuală.

Funcţionarea coordonată a acestor trei servicii divine este întru totul suficientă pentru a declanşa şi a urmări credinţa religiei evolutive. Aceste influenţe sunt sporite mai târziu prin Ajustorii Gândirii, prin serafimi şi prin Spiritul Adevărului, care accelerează orice cadenţă a dezvoltării religioase. Aceşti agenţi au funcţionat un timp îndelungat pe Urantia, şi ei vor continua atâta timp cât această planetă va rămâne o sferă locuită. O mare parte a potenţialului acestor agenţi divini nu a avut încă niciodată ocazia să se exprime; multe dintre revelaţii vor fi făcute în cursul epocilor viitoare, pe măsură ce religia muritorilor se va înălţa, nivel după nivel, până la înălţimile celeste ale valorii morontiale şi ale adevărului spiritual.

### 1.NATURA EVOLUTIVĂ A RELIGIEI

Evoluţia religiei a fost urmărită în trecut de la frica primitivă şi de la credinţa în fantome, prin numeroase stadii succesive de dezvoltare, incluzând eforturile, mai întâi pentru a constrânge spiritele şi apoi pentru a le îmbuna. Fetişurile triburilor au devenit totemuri şi zei tribali; formulele magice au devenit rugăciuni moderne. Circumcizia, care a fost mai întâi un sacrificiu, a devenit un procedeu igienic.

În cursul copilăriei sălbatice a raselor, religia a progresat de la adorarea naturii la fetişism, trecând prin cultul fantomelor. În zorile civilizaţiei, rasa umană a îmbrăţişat credinţele mai mistice şi mai simbolice, în timp ce astăzi, în pragul maturităţii ei, omenirea se pregăteşte să aprecieze adevărata religie şi chiar un început de revelaţie a adevărului însuşi.

Religia se naşte ca reacţie biologică a minţii la credinţele spirituale şi la mediul înconjurător; ea este ultimul lucru care să piară sau să se schimbe dintr-o rasă. Religia este adaptarea societăţii, într-o anumită epocă, la ceea ce este misterios. Ca instituţie socială, ea cuprinde rituri, simboluri, culte, scrieri, altare, sanctuare şi temple. Apa sfinţită, relicvele, fetişurile, farmecele, podoabele sacerdotale, clopotele, tobele şi preoţimea sunt comune tuturor religiilor. Şi este imposibil să se separe complet religia, care rezultă exclusiv din evoluţie, de magie sau de vrăjitorie.

Misterul şi puterea au stimulat întotdeauna sentimentele şi temerile religioase, în timp ce emoţia a funcţionat continuu ca un puternic factor condiţionant al dezvoltării lor. Frica a fost întotdeauna stimulul religios fundamental. Frica dă o formă zeilor religiei evolutive şi motivează ritualul religios al credinţelor primitive. Pe măsură ce civilizaţia progresează, frica este modificată prin venerare, prin admiraţie, prin respect şi prin simpatie, apoi condiţionarea ei continuă prin remuşcări şi prin căinţă.

Un popor asiatic spunea prin învăţăturile sale că "Dumnezeu este o mare teamă"; acesta este rezultatul religiei exclusiv evolutive. Isus, revelaţia de tipul cel mai elevat din viaţa religioasă, proclama că "Dumnezeu este iubire".

## 2.RELIGIA ŞI MORAVURILE

Religia este cea mai rigidă şi cea mai inflexibilă dintre toate instituţiile umane, dar ea se adaptează cu întârziere schimbărilor sociale. În cele din urmă, religia evolutivă reflectă bine moravurile schimbătoare care, la rândul lor, pot fi afectate de religia revelată. Lent, sigur, dar fără plăcere, religia (cultul) merge în urma înţelepciunii — cunoaşterea dirijată de raţiunea bazată pe experienţă şi iluminată de revelaţia divină. Religia se agaţă de moravuri; ceea ce *era* este străvechi şi presupus sacru. Din acest motiv, şi numai din acesta, s-a făcut că uneltele de piatră au persistat multă vreme în epoca bronzului şi a fierului. Arhivele voastre conţin următorul pasaj: "Iar dacă îmi faci un templu de piatră, să nu îl clădeşti din piatră cioplită, căci dacă foloseşti uneltele tale pentru a-l face, l-ai profanat". Chiar şi astăzi, hinduşii îşi aprind focul folosind prin frecare un fel de sfredel primitiv. În cursul religiei evolutive, orice inovaţie a fost întotdeauna considerată ca un sacrilegiu. Sacramentul nu trebuia să fie compus din alimente noi şi manufacturate, ci din alimente mai primitive: "Carnea friptă în foc şi pâinea fără plămadă servite cu ierburi amare." Uzanţele sociale de toate tipurile, şi chiar şi procedurile legale, se agaţă de formele vechi.

Când oamenii moderni se miră că Scripturile a diferite religii prezintă atât de multe pasaje care pot fi socotite drept obscene, ei ar trebui să reflecteze şi să observe că generaţiilor care au trecut le-a fost teamă să elimine ceea ce strămoşii lor socotiseră drept sfânt şi sacru. O generaţie poate să considere ca obscene multe dintre lucrurile pe care generaţiile precedente le-au acceptat ca făcând parte din moravurile admise, şi chiar din ritualurile religioase aprobate. Un mare număr de controverse religioase au fost ocazionate de nesfârşite încercări de a concilia practicile străvechi, dar reprobabile, cu noile progrese ale raţiunii, de a găsi teorii plauzibile care să justifice crezurile care perpetuează obiceiurile vetuste şi desuete.

Însă este ceva cât se poate de prostesc să vrei să accelerezi prea brusc creşterea religioasă. O rasă sau o naţiune nu pot să asimileze, dintr-o religie avansată, decât părţi rezonabil de coerente şi de compatibile cu statutul ei evolutiv curent, şi care ţin cont de geniul ei de adaptare. Condiţiile sociale, climatice, politice şi economice exercită toate o influenţă în determinarea cursului şi progresului evoluţiei religioase. Moralitatea socială nu e determinată de religie, nici măcar de religia evolutivă; acestea sunt mai degrabă forme de religie care sunt dictate de moralitatea rasială.

Rasele de oameni nu acceptă decât superficial o religie nouă şi străină; de fapt, ei o adaptează la moravurile lor şi la modurile lor vechi de a crede. Se găseşte un bun exemplu la un trib din Noua Zeelandă ai cărui preoţi, după ce au acceptat nominal creştinismul, au declarat apoi că ar fi primit direct de la Gabriel revelaţiile care dădeau asigurarea că acest acelaşi trib devenise poporul ales al lui Dumnezeu, şi porunceau ca să li se îngăduie membrilor lui să se dedea liber la relaţii sexuale desfrânate şi la multe altele dintre obiceiurile lor străvechi şi reprehensibile. Toţi creştinii nou-botezaţi au aderat imediat la această versiune nouă şi mai puţin constrângătoare a creştinismului.

Într-o vreme sau alta, religia a sancţionat toate felurile de comportamente contradictorii şi nelogice; ea practic a aprobat, într-o epocă dată, tot ceea ce se consideră acum ca imoral sau nelegiuit. Conştiinţa, neînvăţată de experienţă şi neajutată de raţiune, nu a fost niciodată şi nici nu va putea vreodată să fie un ghid sigur şi infailibil pentru conduita umană. Conştiinţa nu este o voce divină care vorbeşte sufletului omenesc; ea este numai suma totală a conţinutului moral şi etic al moravurilor dintr-un oarecare stadiu curent de existenţă; ea reprezintă pur şi simplu concepţia umană de reacţie ideală într-un concurs de împrejurări dat.

## 3.NATURA RELIGIEI EVOLUTIVE

Studiul religiei omeneşti este examinarea straturilor sociale fosilifere ale epocilor trecute. Moravurile zeilor antropomorfi reflectă fidel morala oamenilor care au fost primii în a concepe aceste deităţi. Religiile antice şi mitologia descriu cu fidelitate credinţele şi tradiţiile popoarelor pierdute de multă vreme în obscuritate. Aceste străvechi practici culturale persistă alături de obiceiurile economice şi de evoluţiile sociale noi şi, bineînţeles, ele par în mod grosolan nelogice. Rămăşiţele cultului oferă o bună imagine a religiilor rasiale din trecut. Reamintiţi-vă mereu că cultele nu sunt formate pentru a descoperi adevărul, ci mai degrabă pentru a promulga crezul lor.

Religia a fost întotdeauna o chestiune de rituri, de ritualuri, de practici, de ceremonii şi de dogme. În general, ea a fost pângărită de o eroare care provoacă discordii persistente, iluzia poporului ales. Ideile religioase cardinale — incantaţia, inspiraţia, revelaţia, potolirea, căinţa, ispăşirea, intervenţia, sacrificiul, rugăciunea,

spovedania, adoraţia, supravieţuirea după moarte, sacramentul, ritualul, preţul de răscumpărare, salutul, izbăvirea, alianţa, impuritatea, purificarea, profeţia, păcatul original — urcă toate până în timpurile foarte îndepărtate ale fricii primordiale de fantome.

Religia primitivă nu este nici mai mult nici mai puţin decât o prelungire a luptei pentru existenţa materială, înglobând existenţa de dincolo de mormânt. Practicile acestui crez reprezintă extinderea luptei pentru subzistenţă în domeniul unei lumi imaginare a spiritelor fantomă. Dar, dacă voi sunteţi tentaţi să criticaţi religia evolutivă, atunci luaţi seama. Reamintiţi-vă că ea reprezintă ceea ce *s-a întâmplat*; acesta este un fapt istoric. Amintiţi-vă şi că puterea unei idei nu rezidă în certitudinea sau în adevărul ei, ci mai degrabă în forţa ei de seducţie asupra oamenilor.

Religia evolutivă nu ia măsuri pentru a asigura schimbări sau revizuiri; contrar ştiinţei, ea nu se îngrijeşte de propria sa corecţie progresivă. Religia evoluată impune respect pentru că adepţii ei cred că ea este *Adevărul*. "Credinţa transmisă sfinţilor odată pentru totdeauna" trebuie, în teorie, să fie în acelaşi timp definitivă şi infailibilă. Cultul se opune dezvoltării pentru că progresul adevărat ar modifica sau ar distruge cultul însuşi; de aceea, revizuirea trebuie să îi fie întotdeauna impusă.

Numai două influenţe pot modifica şi înălţa dogmele religiei naturale; presiunea moravurilor în lent progres, şi iluminarea periodică a revelaţiilor epocii. Nu este surprinzător că progresul fusese lent; în timpurile străvechi, dacă cineva era progresist sau inventiv, el era trimis la moarte ca un vrăjitor. Cultul evoluează lent prin generaţii istorice şi prin cicluri milenare, dar progresează. Credinţa evolutivă în fantome a pus bazele unei filozofii a religiei revelată care a distrus, în cele din urmă, superstiţia care i-a dat naştere.

Religia a frânat dezvoltarea socială în multe feluri, însă, fără religie, nu ar fi fost nici moralitate, nici etică durabile, nici civilizaţie demnă de acest nume. Religia a fost mama multor culturi nereligioase; sculptura îşi are originea în cioplirea de idoli, arhitectura în construcţia de temple, poezia în incantaţii, muzica în cântecele de adorare, teatrul în acţiunea de îndrumare a spiritului, iar dansul în festivalurile sezoniere de adorare.

Dar, în vreme ce atragem atenţia asupra faptului că religia a fost esenţială pentru dezvoltarea şi prezervarea civilizaţiei, trebuie notat că religia naturală a contribuit, de asemenea, în mare măsură, la paralizarea şi la schilodirea civilizaţiei înseşi, pe care altminteri a încurajat-o şi a întreţinut-o. Religia a perturbat activităţile industriale şi dezvoltarea economică; ea a risipit muncă şi a delapidat capitaluri; nu i-a fost întotdeauna de ajutor familiei; nu a favorizat cum trebuie pacea şi bunăvoinţa; ea uneori a neglijat educaţia şi a întârziat ştiinţa; a sărăcit pe nedrept viaţa sub pretextul de a îmbogăţi moartea. Religia evolutivă, religia umană, a fost într-adevăr vinovată de toate aceste greşeli, erori şi gafe, şi de multe altele; ea a reuşit totuşi să menţină o etică culturală, o civilizaţie morală şi o coeziune socială, şi i-a permis religiei revelate ulterioare să compenseze aceste numeroase imperfecţiuni evolutive.

Religia evolutivă a fost instituţia umană cea mai costisitoare, dar eficienţa ei a fost incomparabilă. Religia umană nu se justifică decât în lumina civilizaţiei evolutive. Dacă omul nu era produsul ascendent al evoluţiei animale, atunci acest curs de dezvoltare a religiei ar fi rămas fără justificare.

Religia a facilitat acumularea de capitaluri; ea a încurajat anumite tipuri de muncă; răgazul preoţilor a promovat arta şi cunoaşterea; în cele din urmă, rasa a câştigat mult ca urmare a tuturor acestor erori iniţiale în tehnica etică. Şamanii, cinstiţi şi necinstiţi, au fost teribil de costisitori, însă valoarea lor era pe deplin reflectată în costul lor. Profesiunile savante şi ştiinţa însăşi au ieşit la iveală din preoţimea parazitară. Religia a încurajat civilizaţia şi a asigurat continuitatea societăţii; ea a fost forţa de poliţie morală a tuturor timpurilor. Religia a procurat disciplina umană şi stăpânirea de sine, care au făcut posibilă *înţelepciunea*. Religia este biciul eficient al evoluţiei, care mână fără milă umanitatea indolentă şi suferindă pentru a ieşi din starea ei naturală de inerţie intelectuală şi a se înălţa la nivelele superioare ale raţiunii şi ale înţelepciunii.

Religia evolutivă, această moştenire sacră de ascensiune animală, trebuie mereu să continue să fie rafinată şi înnobilată prin cenzura constantă a religiei revelate şi prin cuptorul fierbinte al ştiinţei autentice.

## 4.DARUL REVELAŢIEI

Revelaţia este evolutivă, dar întotdeauna progresivă. De-a lungul epocilor istoriei unei lumi, revelaţiile succesive sunt întotdeauna în expansiune şi mai luminătoare. Misiunea revelaţiei constă în a selecţiona şi a cenzura religiile evolutive în succesiunea lor; dar, dacă revelaţia urmează să exalte şi să înalţe pe etape religiile de evoluţie, trebuie ca aceste vizite divine să descrie învăţături care nu sunt prea îndepărtate de ideile şi de reacţiile epocii în care sunt prezentate. Revelaţia trebuie să păstreze deci întotdeauna contactul cu evoluţia, şi chiar face acest lucru. Religia revelaţiei se vede întotdeauna limitată de capacitatea oamenilor de a o recepta.

Dar, independent de relaţiile lor sau de derivaţiile lor aparente, religiile revelaţiei sunt întotdeauna caracterizate printr-o credinţă într-o Deitate de valoare finală şi într-un concept de supravieţuire a identităţii personalităţii după moarte.

Religia evolutivă este sentimentală, nu logică. Ea este reacţia oamenilor la credinţa într-o lume ipotetică a spiritelor fantomă — reflexul uman al credinţei stârnit de realizarea necunoscutului şi de frica de el. Religia revelată este propusă de adevărata lume spirituală; ea este răspunsul cosmosului supraintelectual la setea pe care o au muritorii de a crede în Deităţi universale şi de a depinde de ele. Religia evolutivă descrie tatonările omenirii care se învârte în cerc în căutarea adevărului; religia revelată *este* chiar acest adevăr.

Religia revelaţiei a comportat numeroase evenimente, dintre care numai cinci au marcat o epocă. Acestea au fost următoarele:

1.*Învăţăturile dalamaţiene*. Adevăratul concept de Primă Sursă-Centru a fost promulgat, pentru prima dată pe Urantia, de către cei o sută de membri corporali ai statului major al Prinţului Caligastia. Această revelaţie în creştere a Deităţii s-a continuat timp de peste trei sute de mii de ani, până în clipa în care ea a fost brusc întreruptă de secesiunea planetară şi de dezmembrarea regimului educativ. În afară de lucrarea lui Van, influenţa revelaţiei dalamaţiene a fost practic pierdută pentru întreaga lume. Chiar şi nodiţii uitaseră adevărurile în epoca sosirii lui Adam. Printre toţi cei care au primit învăţăturile celor o sută, oamenii roşii au fost cei care le-au conservat cel mai îndelungat timp, dar, în religia amerindiană, ideea de Mare Spirit nu era decât un concept vag până când contactul cu creştinismul l-a clarificat şi întărit considerabil.

2.*Învăţăturile edenice*. Adam şi Eva descriu din nou conceptul de Tată al tuturor la popoarele evolutive. Dezmembrarea primului Eden a oprit cursul revelaţiei adamice înainte ca ea să-şi fi luat cu adevărat zborul, dar învăţăturile rămase de la Adam au fost preluate de preoţii setiţi, iar unele dintre aceste adevăruri nu au fost niciodată în întregime pierdute pentru lume. Întreaga tendinţă a evoluţiei religioase levantine a fost modificată de învăţăturile setiţilor, însă, către anul 2.500 înaintea erei creştine, umanitatea pierduse în mare măsură din vedere ceea ce oferiseră prezentatorii revelaţiei în epoca Edenului.

3.*Melchizedek din Salem*. Acest fiu din Nebadon trimis în ajutorul planetei a inaugurat cea de-a treia revelaţie a adevărului pe Urantia. Preceptele cardinale ale acestor învăţături erau *încrederea* şi *credinţa*. El dădea ca învăţătură încrederea în omnipotenţa binefacerii lui Dumnezeu şi proclama credinţa ca fiind actul prin care oamenii căpătau graţia lui Dumnezeu. Aceste învăţături s-au amestecat treptat cu credinţele şi cu practicile a diverse religii evolutive şi au dat în cele din urmă naştere sistemelor teologice prezente pe Urantia la începutul primului mileniu de după Crist.

4.*Isus din Nazaret*. Crist Mihail a prezentat, pentru a patra oară Urantiei conceptul de Dumnezeu ca Tată Universal, şi, în general, această învăţătură era *iubirea* şi *servirea*, adorarea plină de afecţiune pe care un fiu creat o dă de bună voie în recunoaşterea slujirii afectuoase a lui Dumnezeu, Tatăl său, şi ca răspuns la această slujire; acesta este serviciul pe care fiii creaţi îl oferă din toată inima fraţilor lor bucurându-se să realizeze că, prin acest serviciu, ei îl servesc în egală măsură pe Dumnezeu Tatăl.

5.*Capitolele Urantiei*. Aceste expuneri, din care face parte capitolul prezent, constituie cea mai recentă prezentare a adevărului înaintea muritorilor Urantiei. Ele se deosebesc de toate revelaţiile anterioare, căci ele nu reprezintă lucrarea unei singure personalităţi din univers, ci o prezentare compusă de numeroase fiinţe. Totuşi, niciodată nici o revelaţie nu poate fi completă înainte de realizarea Tatălui Universal. Toate celelalte slujiri celeste nu sunt decât parţiale, trecătoare şi practic adaptate la condiţiile locale de timp şi de spaţiu. Este posibil ca admiţând acest lucru, să se micşoreze forţa şi autoritatea imediate ale tuturor revelaţiilor, dar pe Urantia a venit vremea în care este oportun să se facă aceste declaraţii deschise, chiar şi cu riscul de a slăbi influenţa şi autoritatea prezentei opere, care reprezintă revelaţia cea mai recentă a adevărului raselor muritoare ale Urantiei.

## 5.MARII CONDUCĂTORI RELIGIOŞI

În religia evolutivă, zeii sunt concepuţi ca existând sub înfăţişarea oamenilor. În religia revelată, oamenii sunt învăţaţi că ei sunt fiii lui Dumnezeu — şi chiar modelaţi sub imaginea finită a divinităţii. În credinţele care sintetizează învăţăturile revelaţiei şi produsele evoluţiei, conceptul de Dumnezeu este un amestec:

1.De idei preexistente ale cultelor evolutive.

2.De idei sublime ale religiei revelate.

3.De puncte de vedere personale ale marilor şefi religioşi, ale profeţiilor şi ale învăţătorilor omenirii.

Cea mai mare parte a marilor epoci religioase au fost inaugurate de viaţa şi de învăţăturile unei personalităţi ieşite din comun. Majoritatea mişcărilor morale istorice demne de menţionat şi-au avut originea în îndrumările unui conducător. Oamenii au avut întotdeauna tendinţa de a-l venera pe acest conducător, chiar şi în pofida învăţăturilor sale, de a respecta personalitatea sa, chiar pierzând din vedere adevărurile pe care le proclama aceasta. Acest lucru nu este lipsit de motiv: inima omului evolutiv conţine dorinţa instinctivă de a primi ajutorul de sus şi de dincolo. Această dorinţă arzătoare este menită să anticipeze apariţia pe Terra a Prinţului Planetar şi a Fiilor Materiali ulteriori. Pe Urantia, oamenii au fost privaţi de aceşti şefi şi conducători supraumani; de aceea, ei caută constant să compenseze această pierdere, înconjurându-i pe şefii lor umani cu legende care vădesc origini supranaturale şi cariere miraculoase.

Multe rase şi-au închipuit că şefii lor erau născuţi de fecioare; carierele lor sunt bine presărate cu episoade miraculoase, iar întoarcerea lor este întotdeauna aşteptată de grupurile lor respective. Oamenii din triburile Asiei centrale aşteaptă încă întoarcerea lui Gingis Han; în Tibet, în China şi în India, cel aşteptat este Buddha, iar în cadrul Islamului, Mahomed; la amerindieni, acesta era Onamonalonton; la evrei era, în general, întoarcerea lui Adam ca şef întrupat. În Babilon, zeul Marduk era o perpetuare a legendei lui Adam, ideea de fiu-de-Dumnezeu, veriga care pune în legătură omul cu Dumnezeu. Ca urmare a apariţiei lui Adam pe pământ, aşa-zişii fii ai lui Dumnezeu erau ceva obişnuit printre rasele lumii.

Dar, independent de teama superstiţioasă pe care cineva o încerca adesea faţă de ei, fapt este că aceşti învăţători au fost personalităţi temporale servind ca puncte de sprijin pârghiilor adevărului revelat, pentru a face să progreseze moralitatea, filozofia şi religia omenirii.

Pe parcursul unui milion de ani de istorie umană a Urantiei au existat sute şi sute de şefi religioşi, de la Onagar până la Guru Nanak. În acest timp, s-au produs multe fluxuri şi refluxuri ale mareei adevărului religios şi ale credinţei spirituale şi, în trecut, fiecare renaştere a religiei pe Urantia a fost identificată cu viaţa şi cu învăţăturile vreunui şef religios. Studiind învăţătorii timpurilor recente, se poate dovedi utilă gruparea lor pe şapte epoci religioase majore de istorie a Urantiei după Adam.

1.*Perioada setită*. Preoţii setiţi, regeneraţi sub conducerea lui Amosad, au devenit marii învăţători postadamici. Ei au activat în toate ţinuturile andiţilor, iar influenţa lor în timp a persistat cel mai mult la greci, la sumerieni şi la hinduşi. La cei din urmă, ei au existat până în epoca actuală, ca brahmani ai credinţei hinduse. Setiţii şi fidelii lor nu au pierdut niciodată în întregime conceptul de Trinitate revelat de Adam.

2.*Era misionarilor melchizedeki*. Într-o mare măsură, religia Urantiei a fost regenerată de eforturile învăţătorilor însărcinaţi de Machiventa Melchizedek în epoca în care el trăia şi îşi răspândea învăţătura în Salem, aproape cu două mii de ani înaintea lui Crist. Aceşti misionari proclamau credinţa ca preţ pentru graţia lui Dumnezeu; învăţăturile lor nu au provocat apariţia imediată a religiilor, dar au format totuşi bazele pe care învăţătorii ulteriori ai adevărului trebuiau să clădească religiile Urantiei.

3.*Era posterioară lui Melchizedek*. Amenemope şi Ikhnaton îşi răspândeau amândoi învăţătura în cursul acestei perioade, dar geniul religios cel mai remarcabil al erei posterioare lui Melchizedek a fost şeful unui grup de beduini levantini, fondatorul religiei ebraice — Moise. Moise a predicat monoteismul. El a zis: "Ascultă, O, Israele, Domnul nostru Dumnezeu este un singur Dumnezeu". "Domnul, el este Dumnezeu, şi nu mai există nimeni altul ca el". El a căutat cu stăruinţă să dezrădăcineze, la poporul său, vestigiile cultului fantomelor, mergând chiar până la a prescrie pedeapsa cu moartea pentru cel care îl practica. Monoteismul lui Moise a fost modificat de succesorii săi, dar mai târziu ei au revenit la multe dintre învăţăturile lui. Măreţia lui Moise rezidă în înţelepciunea şi în pătrunderea sa. Au fost oameni care au avut concepte şi mai mari asupra lui Dumnezeu, dar nici unul nu a reuşit vreodată atât de bine să facă să se adopte credinţe atât de avansate de către un număr atât de mare de persoane.

4.*Cel de-al şaselea secol de dinaintea lui Crist*. Acesta a fost unul dintre cele mai mari secole de trezire religioasă la care fusese vreodată martoră Urantia. Numeroase personalităţi s-au ridicat ca să proclame adevărul, şi printre ele se pot invoca Gautama, Confucius, Lao-Tse, Zoroastru şi învăţătorii jainişti. Învăţăturile lui Gautama sunt foarte larg răspândite în Asia; milioane de oameni îl respectă în calitate de Buddha. Confucius a

jucat pentru moralitatea chineză acelaşi rol ca şi Platon pentru filozofia greacă; învăţăturile lor au avut fără îndoială repercusiuni religioase, dar, strict vorbind, nici unul dintre cei doi nu era un învăţător religios. Lao-Tse a avut o viziune mai largă asupra lui Dumnezeu în Tao decât Confucius în omenire sau decât Platon în idealism. Zoroastru, deşi foarte influenţat de conceptul predominant al dualismului spiritual, binele şi răul, exalta categoric, în acelaşi timp, ideea unei Deităţi eterne şi de victorie ultimă a luminii asupra întunericului.

5.*Primul secol al erei creştine*. Ca învăţător religios, Isus din Nazaret a pornit de la cultul stabilit de Ioan Botezătorul şi s-a îndepărtat atât cât a putut de posturi şi de forme. În afară de Isus, Paul din Tars şi Filon din Alexandria au fost cei mai mari învăţători religioşi ai acestei epoci. Conceptele lor asupra religiei au jucat un rol dominant în evoluţia credinţei care poartă numele lui Crist.

6.*Cel de-al şaselea secol al erei creştine*. Această perioadă comportă două mişcări religioase: dezmembrarea unităţii creştinismului în Occident şi sinteza unei noi religii în Orient. În Europa, creştinismul devenit o instituţie atinsese un grad de scleroză care a făcut continuarea creşterii sale incompatibilă cu unitatea. În Orient, învăţăturile conjugate ale Islamului, ale hinduismului şi ale budismului au fost sintetizate de Nanak şi de fidelii lui în sikism, una dintre religiile cele mai evoluate ale Asiei.

Viitorul Urantiei va fi indubitabil caracterizat de apariţia învăţătorilor adevărului religios — Paternitatea lui Dumnezeu şi fraternitatea tuturor creaturilor. Dar trebuie sperat că eforturile înflăcărate şi sincere ale acestor viitori profeţi vor fi mai puţin îndreptate către întărirea barierelor dintre religii, şi mai mult către creşterea unei fraternităţi religioase de adorare spirituală printre numeroşi fideli ai teologiilor intelectuale diferite, atât de caracteristice planetei Urantia din Satania.

## 6.RELIGIILE COMPOZITE

Religiile Urantiei din secolul al douăzecilea oferă un tablou interesant al evoluţiei sociale a tendinţei umane către adorare. Multe credinţe au progresat foarte puţin de la epoca cultului fantomelor. Ca grup, pigmeii din Africa nu au reacţii religioase, deşi unii dintre ei cred puţin într-un mediu înconjurător alcătuit de spirite. Ei sunt astăzi exact în punctul unde se găseau oamenii primitivi la începutul evoluţiei religiei. Credinţa fundamentală a religiei primitive era în supravieţuirea după moarte. Ideea de a adora un Dumnezeu personal denotă o dezvoltare evolutivă avansată, şi chiar şi primul stadiu de revelaţie. Dyakşii nu au instituit decât practicile religioase cele mai primitive. Eschimoşii şi amerindienii încă nu aveau, până mai recent, decât concepte foarte sărace despre Dumnezeu; ei credeau în fantome, şi aveau o vagă idee despre un fel de supravieţuire după moarte. Aborigenii australieni de astăzi au doar o frică de fantome, groază de singurătate, şi o adorare rudimentară a strămoşilor. Zuluşii tocmai sunt pe cale de a elabora o religie a sacrificiilor şi a fricii de fantome. Numeroase triburi africane nu au depăşit încă stadiul fetişismului evoluţiei religioase, exceptând cazul când ele au suferit influenţa misionarilor creştini şi musulmani. Totuşi, câteva grupuri sunt ataşate de multă vreme de ideea de monoteism, asemeni tracilor de altădată care credeau de asemenea în nemurire.

Pe Urantia, religia evolutivă şi religia revelată progresează cot la cot, în timp ce se amestecă şi fuzionează în diverse sisteme teologice care sunt recunoscute în lume în epoca redactării capitolelor prezente. Aceste religii, cele ale secolului al douăzecilea al Urantiei, pot fi enumerate după cum urmează:

1.Hinduismul — cea mai veche.
2.Religia ebraică.
3.Budismul.
4.Învăţăturile lui Confucius.
5.Credinţele taoiste.
6.Zoroastrismul.
7.Şintoismul.
8.Creştinismul.
9.Islamul.
10.Sikismul — cea mai recentă.

Religiile cele mai evoluate ale antichităţii erau iudaismul şi hinduismul, şi au exercitat fiecare în parte o mare influenţă asupra cursului dezvoltării religioase în Occident şi în Orient. Hinduşii şi evreii credeau că religiile lor erau inspirate şi revelate, şi că toate celelalte erau forme decadente al unicei credinţe adevărate.

India este divizată între religiile hindusă, sikhă, musulmană şi jainistă, dintre care fiecare îl descrie pe Dumnezeu, pe om şi universul conform propriilor ei concepţii. China urmează învăţăturile taoiste şi ale lui Confucius. Şinto este respectată în Japonia.

Religia ebraică înglobează tranziţia filozofică dintre politeism şi monoteism; ea este o verigă evolutivă dintre religiile de evoluţie şi religiile de revelaţie. Evreii au fost singurul popor occidental care să urmeze evoluţia zeilor lor primitivi până la capăt, până la Dumnezeul revelaţiei, dar acest adevăr nu a fost niciodată larg acceptat înaintea epocii lui Isaia, care a predicat din nou ideea mixtă de o Deitate rasială conjugată cu un Creator Universal: "O Domn al Oştilor, Dumnezeu al Israelului, tu eşti Dumnezeu, chiar tu; tu ai creat cerul şi pământul". La un moment dat, speranţa supravieţuirii civilizaţiei occidentale a rezidat în sublimul concept ebraic de bunătate şi în conceptul grecesc avansat de frumuseţe.

Religia creştină este religia care tratează despre viaţa şi învăţăturile lui Crist; ea este bazată pe teologia iudaismului, modificată de asimilarea anumitor învăţături ale lui Zoroastru şi de filozofia greacă, şi formulată în principal de trei personalităţi: Filon, Petru şi Pavel. Ea a trecut prin numeroase faze de evoluţie de la Pavel, şi este atât de occidentalizată, încât multe popoare neeuropene consideră cu totul natural creştinismul ca revelaţia străină a unui Dumnezeu străin, şi ca fiind destinată străinilor.

Islamul este legătura religo-culturală dintre Africa de Nord, Levant şi Asia de sud-est. Aceasta a fost teologia iudaică, în legătură cu învăţăturile creştine ulterioare, care au făcut Islamul monoteist. Discipolii lui Mahomed s-au poticnit de învăţăturile avansate ale Trinităţii; ei nu puteau înţelege doctrina celor trei personalităţi divine şi a unei singure Deităţi. Este întotdeauna dificil să se determine mintea evolutivă să accepte *deodată* un adevăr superior revelat. Omul este o creatură evolutivă şi, în ansamblu, trebuie ca el să-şi dobândească religia sa prin tehnici evolutive.

Cultul strămoşilor a constituit, într-o anumită epocă, un progres incontestabil în evoluţia religioasă, dar este în acelaşi timp uimitor şi regretabil că acest concept primitiv persistă în China, în Japonia şi în India printre atât de multe idei relativ mai avansate precum budismul şi hinduismul. În Occident, cultul strămoşilor a devenit venerarea zeilor naţionali şi respectul pentru eroii rasei. În secolul al douăzecilea, această religie naţionalistă de venerare a eroilor şi-a făcut apariţia în diverse laicisme radicale şi naţionaliste care caracterizează multe rase şi naţiuni occidentale. Această atitudine se regăseşte, de asemenea, în mare parte în marile universităţi şi în importantele comunităţi industriale ale popoarelor de limbă engleză. Ideea că religia nu este decât "căutarea în comun a vieţii de sfinţenie" nu diferă mult de aceste concepte. 'Religiile naţionale' nu reprezintă nimic mai mult decât o întoarcere la adorarea primitivă a împăratului la romani, iar la shintoişti — adorarea Statului în familia imperială japoneză.

## 7.EVOLUŢIA ULTERIOARĂ A RELIGIEI

Religia nu poate niciodată să devină un fapt ştiinţific. Filozofia poate, într-adevăr, să stea pe o bază ştiinţifică, însă religia rămâne întotdeauna fie evolutivă, fie revelată, fie o combinaţie eventuală a celor două, cum este cazul în lumea de azi.

Noile religii nu pot fi născocite; ele sunt fie provenite dintr-o evoluţie fie *revelate deodată*. Toate religiile evolutive sunt pur şi simplu expresii progresive ale credinţelor vechi, ale noilor adaptări, ale noilor ajustări. Vechiul nu încetează să existe; el este întemeiat pe ceea ce este nou, la fel ca şi în cazul sikhismului care a înmugurit, a înflorit şi şi-a înfipt rădăcinile în solul şi în formele hinduismului, ale budismului, ale islamismului şi ale altor culte contemporane. Religia primitivă era foarte democratică; sălbaticii luau şi dădeau cu împrumut cu uşurinţă. Numai odată cu religia revelată s-a întâmplat să apară egoismele teologice autocratice şi intolerante.

Numeroase religii ale Urantiei sunt toate bune în măsura în care îl aduc pe om la Dumnezeu, şi în măsura în care îi aduc omului realizarea Tatălui. Este o eroare, pentru un grup religios oarecare, să îşi imagineze că propriul său crez este *Adevărul*; această atitudine denotă mai multă aroganţă teologică decât certitudine în credinţă. Toate religiile Urantiei fără excepţie ar profita din faptul de a studia şi a asimila cel mai bun dintre adevărurile conţinute în toate celelalte, căci ele conţin toate adevărurile. Oamenii religioşi ar face mai bine să ia cu împrumut ceea ce este cel mai bun în credinţa spirituală vie a vecinilor lor, decât să denunţe ceea ce este mai rău în superstiţiile lor remanente şi în ritualurile lor desuete.

Toate aceste religii au apărut ca rezultat al reacţiei intelectuale variabile a oamenilor la îndrumări spirituale identice. Ei ar trebui să abandoneze orice speranţă de a ajunge la o uniformitate a crezului, a dogmelor şi a riturilor — căci acestea sunt intelectuale; însă ei pot, şi vor ajunge într-o zi, să realizeze o unitate în adorarea

sinceră a Tatălui tuturor, pentru că acest lucru este spiritual, şi este veşnic adevărat că în spirit toţi oamenii sunt egali.

Religia primitivă era în mare măsură o conştiinţă a valorilor materiale, dar civilizaţia înalţă valorile religioase, căci adevărata religie este consacrarea de sine servirii valorilor semnificative şi supreme. Pe măsură ce religia evoluează, etica devine filozofia moralei, iar moralitatea devine autodisciplina prin criteriile semnificaţiilor superioare şi ale valorilor supreme — idealurile divine şi spirituale. Religia devine astfel o devoţiune spontană şi emoţionantă, experienţa vie a fidelităţii iubirii.

Calitatea unei religii se apreciază după:

1.Valorile nivelului ei — loialităţile.

2.Profunzimea semnificaţiilor ei — sensibilizarea indivizilor la aprecierea idealistă a acestor valori superioare.

3.Intensitatea consacrării — gradul de devoţiune faţă de aceste valori divine.

4.Progresul fără piedici al personalităţii pe această cale cosmică de viaţă spirituală idealistă, realizarea filiaţiei cu Dumnezeu şi a cetăţeniei indefinit progresive în univers.

Semnificaţiile religioase progresează în conştiinţa de sine atunci când copilul transferă de la părinţii lui la Dumnezeu ideile lui asupra omnipotenţei. Toată experienţa religioasă a unui asemenea copil depinde foarte mult de faptul că relaţiile lui cu părinţii au fost dominate de frică sau de dragoste. Sclavii au încercat întotdeauna mari dificultăţi în transformarea fricii de stăpânii lor în concepte de dragoste de Dumnezeu. Civilizaţia, ştiinţa şi religiile superioare trebuie să elibereze lumea de aceste frici născute din spaima de fenomenele naturale. O mai mare iluminare ar trebui astfel să îi scape pe muritorii educaţi de a depinde de un intermediar oarecare pentru a comunica cu Dumnezeu.

Stadiile intermediare ale ezitării idolatre pentru transferarea venerării lucrurilor omeneşti şi vizibile către lucrurile divine şi invizibile sunt inevitabile, dar aceste stadii ar trebui să fie scurtate de conştiinţa de înlesnirile aduse de slujirea spiritului divin superior. Totuşi, oamenii au fost profund influenţaţi nu numai de conceptele lor de Deitate, ci şi de caracterul de eroi pe care ei au ales să-i onoreze. E ceva foarte nefericit ca aceia care au ajuns să venereze Cristul divin şi să-l reînvie neglijaseră omul — viteazul şi curajosul erou — Ioşua ben Iosif.

Oamenii moderni au în ei înşişi o conştiinţă suficientă a religiei, dar obiceiurile lor de adorare sunt făcute confuze şi sunt discreditate de metamorfozarea lor accelerată şi de dezvoltarea lor ştiinţifică fără precedent. Bărbaţii şi femeile care gândesc vor ca religia să fie definită din nou, şi această cerinţă va obliga religia să se reevalueze.

Omul modern este confruntat cu sarcina de a face într-o singură generaţie mai multe reajustări în valorile umane decât au fost făcute în două mii de ani. Iar toate astea influenţează atitudinea socială faţă de religie, căci religia este un mod de a trăi precum şi o tehnică de a gândi.

Adevărata religie trebuie mereu să fie simultan eternul fundament şi steaua călăuzitoare a tuturor civilizaţiilor durabile.

[Prezentat de un Melchizedek din Nebadon]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A III-A - ISTORIA URANTIEI

## CAPITOLUL 93 - MACHIVENTA MELCHIZEDEK

Melchizedekii sunt larg cunoscuţi ca Fii de intervenţie, căci ei se angajează într-o uimitoare serie de activităţi în lumile unui univers local. Când se pune o problemă extraordinară sau când trebuie să se încerce ceva neobişnuit, foarte adesea un Melchizedek este cel care acceptă misiunea. Aptitudinea Fiilor Melchizedeki de a opera în caz de urgenţă şi pe nivele foarte diversificate ale universului, chiar şi pe nivelul fizic de manifestare a personalităţii, este specifică ordinului lor. Numai Purtătorii Vieţii împărtăşesc, într-o oarecare măsură, această extindere metamorfică a funcţiunilor personalităţii.

Ordinul Melchizedek de filiaţie universală a fost extrem de activ pe Urantia. Un corp de doisprezece dintre ei a servit în legătură cu Purtătorii Vieţii. Un corp ulterior de doisprezece a asigurat administrarea provizorie a

lumii voastre la puţin timp după secesiunea lui Caligastia, şi şi-a păstrat autoritatea până la epoca lui Adam şi a Evei. Aceşti doisprezece Melchizedeki au revenit pe Urantia după greşeala lui Adam şi a Evei, şi au continuat apoi ca administratori provizorii ai planetei, până în ziua în care Isus din Nazaret, în calitate de Fiu al Omului, a devenit Prinţul Planetar titular al Urantiei.

## 1.ÎNCARNAREA LUI MACHIVENTA

Adevărul revelat a fost ameninţat cu dispariţia în cursul mileniilor care au urmat eşuării misiunii lui Adam de pe Urantia. Din punct de vedere intelectual, rasele umane făceau progrese, dar, din punct de vedere spiritual, ele pierdeau lent teren. Către anul 3000 înaintea erei creştine, conceptul de Dumnezeu devenise foarte vag în mintea oamenilor.

Cei doisprezece administratori provizorii melchizedeki erau la curent cu proiectul de manifestare al lui Mihail pe planeta lor, dar nu ştiau cât de curând se va produce acest lucru. De aceea, ei s-au reunit în consiliu solemn şi au cerut celor Preaînalţi ai Edentiei să fie luate dispoziţii pentru a se menţine lumina adevărului pe Urantia. Această cerere a fost respinsă, cu menţiunea că "conducerea treburilor pe 606 a Sataniei este în întregime în mâinile conservatorilor Melchizedeki". Aceştia au apelat atunci la ajutorul Tatălui Melchizedek, dar au primit numai notificarea că ei trebuie să continue să susţină adevărul în maniera pe care ar fi ales-o ei înşişi "până la sosirea unui Fiu de consacrare", care "va salva de la decădere şi incertitudine titlurile planetare".

Ca o consecinţă a reducerii complete a celor doisprezece administratori provizorii ai planetei la propriile lor resurse, unul dintre ei, Machiventa Melchizedek, a candidat voluntar pentru a face ceea ce nu fusese făcut decât de şase ori în toată istoria Nebadonului: să se întruchipeze temporar pe pământ ca un om al tărâmului, să se dăruiască ca un Fiu de intervenţie pentru a sluji lumea. Autorităţile Salvingtonului au acordat permisiunea de a se întreprinde această aventură, şi încarnarea efectivă a lui Machiventa Melchizedek a fost consumată aproape de locul care avea să devină oraşul Salemului, în Palestina. Întreaga operaţie de materializare a acestui Fiu Melchizedek a fost înfăptuită de administratorii planetari provizorii cu cooperarea Purtătorilor Vieţii, a anumitor Controlori Fizici Principali şi a altor personalităţi celeste rezidente pe Urantia.

## 2.ÎNŢELEPTUL DIN SALEM

Era cu 1973 de ani înainte de naşterea lui Isus când Machiventa s-a coborât la rasele umane ale Urantiei. Venirea lui a avut loc fără fast; nici un ochi omenesc nu a fost martor la materializarea sa. Prima dată când l-a observat un muritor a fost ziua memorabilă în care a intrat în cortul lui Amdon, un crescător de animale caldeean de origine sumeriană. Proclamarea misiunii sale a fost încorporată în simpla declaraţie pe care el a făcut-o acestui păstor: "Eu sunt Melchizedek, preot al El Elyonului, Cel Prea-înalt, singurul şi unicul Dumnezeu".

După ce păstorul şi-a revenit din uluirea lui şi l-a asaltat pe acest străin cu numeroase întrebări, el i-a cerut lui Melchizedek să cineze cu el. Aceasta a fost prima oară, în lunga sa carieră universală, când Machiventa a mâncat alimente materiale, hrana care urma să-l susţină pe durata celor nouăzeci şi patru de ani ai vieţii sale ca fiinţă materială.

În noaptea aceea, în timp ce conversau sub cerul înstelat, Melchizedek a inaugurat misiunea sa de revelare a adevărului realităţii lui Dumnezeu când, cu o mişcare circulară a braţului, el s-a întors către Amdon zicându-i: "El Elyon, cel Preaînalt, este creatorul divin al stelelor şi al cerului, şi chiar şi al acestui pământ pe care trăim, şi el este, de asemenea, Dumnezeul suprem al cerului".

În câţiva ani, Melchizedek adunase în jurul lui un grup de elevi, de discipoli şi de credincioşi, care au format nucleul comunităţii ulterioare a Salemului. El era binecunoscut în toată Palestina ca fiind preotul lui El Elyon, cel Preaînalt, şi ca înţelept al Salemului. La anumite triburi din împrejurimi, el era adesea numit şeicul sau regele Salemului. Salemul era locul care, după dispariţia lui Melchizedek, a devenit oraşul lui Iebus, care a primit mai târziu numele de Ierusalem.

În aparenţa sa personală, Melchizedek semăna cu un membru al popoarelor sumeriene şi nodite pe atunci contopite; el avea aproape un metru şi optzeci de centimetri înălţime şi o ţinută impunătoare. El vorbea caldeeana şi o jumate de duzină de alte limbi. Se îmbrăca asemenea preoţilor din Canaan, doar că, pe pieptul său, el purta o emblemă din trei cercuri concentrice, simbolul Trinităţii Paradisului aflat în uz în Satania. În cursul funcţiei sale, această insignă din trei cercuri concentrice a fost considerată de către discipolii săi ca fiind atât de sacră încât nu

au îndrăznit niciodată să se servească de ea, iar după trecerea câtorva generaţii, această emblemă a fost repede uitată.

Cu toate că Machiventa a trăit în felul oamenilor ţinutului, el nu s-a căsătorit niciodată şi nici n-ar fi putut lăsa urmaşi pe pământ. Corpul să fizic, deşi semăna cu acela al unui om, era în realitate de un ordin particular, acela al corpurilor special construite folosite de cei o sută de membrii materializaţi ai statului major al Prinţului Caligastia, numai că el nu purta plasma vitală a nici unei rase umane. Arborele vieţii nici nu mai era disponibil pe Urantia. Dacă Machiventa ar fi rămas pe pământ pentru o perioadă lungă, mecanismul său fizic s-ar fi deteriorat treptat. Indiferent de situaţie, el şi-a încheiat misiunea de manifestare la nouăzeci şi patru de ani, cu mult înainte ca trupul său material să fi început să se dezintegreze.

Acest Melchizedek încarnat a primit un Ajustor al Gândirii care a locuit în personalitatea sa umană ca sfetnic al timpului şi ca mentor al cărnii. Acest spirit al Tatălui a dobândit astfel experienţa şi introducerea practică în problemele Urantiei, precum şi în tehnica de locuire într-un Fiu încarnat. Graţie acestui fapt a putut el să acţioneze cu atâta curaj în mintea umană a Fiului lui Dumnezeu care a venit mai târziu, când Mihail a apărut pe pământ sub înfăţişarea unui trup muritor. Acesta este unicul Ajustor al Gândirii care a activat vreodată de două ori într-o minte de pe Urantia, dar în ambele cazuri, acest lucru a fost atât divin, cât şi uman.

Pe durata încarnării sale, Machiventa a rămas într-un contact continuu cu cei unsprezece tovarăşi ai lui din corpul de conservatori planetari, dar el nu putea comunica cu alte ordine de personalităţi celeste. În afară de administratorii provizorii Melchizedeki, el nu avea mai mult contact cu inteligenţe supraumane decât o fiinţă umană obişnuită.

## 3.ÎNVĂŢĂTURILE LUI MELCHIZEDEK

După un deceniu, Melchizedek a organizat şcolile sale din Salem modelându-le după sistemul antic dezvoltat de primii preoţi setiţi ai celui de-al doilea Eden. Chiar şi ideea de dijmă, care a fost introdusă de cel pe care l-a convertit mai târziu, Avraam, a provenit, de asemenea, din tradiţii ambigue privind metodele setiţilor antici.

Melchizedek propovăduia conceptul unui Dumnezeu unic, al unei Zeităţi universale, dar el a îngăduit poporului să confunde acest Dumnezeu cu Tatăl Constelaţiei Norlatiadekului, pe care l-a denumit El Elyon — cel Preaînalt. Melchizedek a păstrat tăcerea aproape totală cu privire la statutul lui Lucifer şi al stării de lucruri de pe Ierusem. Lanaforge, Suveranul Sistemului, a avut foarte puţin de-a face cu Urantia înainte ca Mihail să-şi fi desăvârşit consacrarea. Pentru majoritatea ucenicilor Salemului, Edentia era cerul, şi cel Preaînalt era Dumnezeu.

Simbolul celor trei cercuri concentrice, pe care Melchizedek l-a adoptat ca insignă a consacrării sale, a fost interpretat de majoritatea oamenilor ca reprezentând cele trei ţinuturi: al oamenilor, al îngerilor şi al lui Dumnezeu. Melchizedek i-a lăsat să persiste în această credinţă; foarte puţini dintre discipolii lui au ştiut vreodată că aceste trei cercuri erau emblematice pentru infinitul, pentru eternitatea şi pentru universalitatea Trinităţii Paradisului, care întreţine universul şi îl dirijează în mod divin. Chiar şi Avraam a privit acest simbol ca reprezentându-i mai degrabă pe cei Trei Preaînalţi ai Edentiei, căci el a fost învăţat că cei trei Părinţi ai Constelaţiei acţionau ca o fiinţă unică. În măsura în care Melchizedek predica conceptul Trinităţii simbolizat de insigna sa, el îl asocia în general cu cei trei şefi vorondadeki ai constelaţiei Norlatiadekului.

Pentru grupul partizanilor săi, el nu a făcut nici un efort de a prezenta învăţături depăşind subiectul guvernării celor Trei Preaînalţi ai Edentiei — Zeii Urantiei. Melchizedek le propovăduia totuşi anumitor fideli adevărurile superioare, care includeau conducerea şi organizarea universului local. Dar, strălucitului său discipol Nordan Kenitul şi grupului său de ucenici serioşi, el le destăinuia adevărurile suprauniversului şi chiar şi pe cele ale Havonei.

Membrii familiei lui Katro, la care Melchizedek a locuit timp de peste treizeci de ani, cunoşteau multe dintre aceste adevăruri superioare şi le-au perpetuat multă vreme în familiile lor, chiar şi până în epoca ilustrului lor descendent Moise. Acesta s-a aflat astfel în posesia unei tradiţii autoritare din vremea lui Melchizedek, căci ea îi fusese transmisă prin ramura paternă a strămoşilor lui şi de asemenea prin alte surse ce ţineau de ramura sa maternă.

Melchizedek îi învăţa pe discipolii lui tot ceea ce erau în stare să absoarbă şi să asimileze. Multe idei religioase moderne privitoare la cer şi la pământ, la om, la Dumnezeu şi la îngeri nu sunt foarte îndepărtate de aceste învăţături ale lui Melchizedek. Dar acest mare învăţător a subordonat totul doctrinei unui Dumnezeu unic, o Zeitate universală, un Creator celest, un Tată divin. El a insistat asupra acestei învăţături pentru a face apel la

adorarea umană şi pentru a pregăti drumul pentru apariţia ulterioară a lui Mihail în calitate de Fiu al aceluiaşi Tată Universal.

Melchizedek propovăduia că la un moment dat în viitor, un alt Fiu al lui Dumnezeu va veni să se încarneze asemeni lui, dar care se va naşte dintr-o femeie; de aceea, numeroşi învăţători de mai târziu au susţinut că Isus era un preot, sau un pastor, "pentru totdeauna după ordinul lui Melchizedek".

Şi astfel Melchizedek a pregătit calea şi a stabilit stadiul monoteist al tendinţei lumii pentru manifestarea unui Fiu Paradisiac actual al acestui Dumnezeu unic, pe care îl descria într-un mod atât de viu ca fiind Tatăl tuturor, şi pe care îl reprezenta lui Avraam ca pe un Dumnezeu care acceptă oamenii sub simpla condiţie a unei credinţe personale. Când Mihail a apărut pe pământ, el a confirmat tot ceea ce arătase Melchizedek cu privire la Tatăl Paradisului.

## 4.RELIGIA SALEMULUI

Ceremoniile de cult din Salem erau foarte simple. Orice persoană care semna pe tabletele de lut ale listelor bisericii melchizedeke sau punea pe ele vreun însemn, învăţa pe de rost crezul următor, la care şi subscria:

1.Eu cred în El Elyon, Dumnezeul Preaînalt, singurul Tată Universal şi Creator al tuturor lucrurilor.

2.Eu accept alianţa lui Melchizedek cu cel Preaînalt, după care graţia lui Dumnezeu este acordată credinţei mele, iar nu sacrificiilor şi ofrandelor arse.

3.Eu făgăduiesc să dau ascultare celor şapte porunci ale lui Melchizedek şi să anunţ tuturor oamenilor vestea bună a acestei alianţe cu Cel Preaînalt.

Crezul coloniei Salemului s-a limitat la aceasta, dar chiar şi această simplă şi scurtă declaraţie de credinţă era prea mult şi prea avansată pentru oamenii respectivei epoci. Ei nu erau încă în stare să priceapă ideea că graţia divină se obţine gratuit — prin credinţă. Ei erau prea adânc înrădăcinaţi în credinţa că oamenii sunt născuţi decăzuţi în raport cu zeii. Ei făcuseră prea multă vreme şi cu prea multă convingere daruri preoţilor şi sacrificii zeilor pentru a fi capabili să înţeleagă vestea bună că mântuirea, graţia divină, era acordată gratuit tuturor celor care vroiau să creadă în alianţa lui Melchizedek. Dar Avraam a crezut în aceasta cu timiditate, şi chiar acest lucru i-a fost "imputat în faţa dreptăţii".

Cele şapte porunci promulgate de Melchizedek erau modelate pe străvechea lege supremă a Dalamatiei şi semănau mult cu cele care fuseseră predicate în primul şi în cel de-al doilea Eden. Aceste porunci din religia Salemului erau următoarele:

1.Să nu serveşti nici alt Dumnezeu în afară de Preaînaltul Creator al cerului şi al pământului.

2.Să nu te îndoieşti că credinţa este singura condiţie cerută pentru mântuirea eternă.

3.Să nu depui mărturie falsă.

4.Să nu ucizi.

5.Să nu furi.

6.Să nu comiţi adulter.

7.Să nu arăţi lipsă de consideraţie pentru părinţii tăi şi pentru aceia mai vârstnici.

Nici un sacrificiu nu era autorizat în cadrul coloniei, dar Melchizedek ştia cât e de dificil să dezrădăcineze brusc obiceiurile stabilite de multă vreme; în consecinţă, el oferise cu înţelepciune acestor oameni să substituie un sacrament al pâinii şi al vinului sacrificiului mai vechi al cărnii şi al sângelui. Scripturile voastre spun că "Melchizedek, regele Salemului, a adus pâine şi vin". Dar nici măcar această prudentă inovaţie nu a fost în întregime încununată de succes; diversele triburi au întreţinut toate, în împrejurimile Salemului, centre auxiliare unde ofereau sacrificii şi ardeau ofrande. Avraam însuşi a recurs la această practică barbară după victoria sa asupra Kedorlaomerului; pur şi simplu, el nu s-a simţit întru totul satisfăcut înainte de a fi oferit un sacrificiu clasic. Melchizedek n-a reuşit de fapt niciodată să extirpe în totalitate această tendinţă la sacrificii din practicile religioase ale discipolilor lui, nici măcar în Avraam.

Ca şi Isus, Melchizedek s-a străduit cu stricteţe să îndeplinească misiunea coborârii sale. El nu a încercat să reformeze moravurile, să schimbe obiceiurile lumii şi nici măcar să promulge practicile de igienă avansate sau adevărurile ştiinţifice. El a venit să îndeplinească două sarcini: să păstreze pe pământ viu adevărul lui Dumnezeu cel unic şi să pregătească drumul pentru manifestarea ulterioară în calitate de muritor a unui Fiu Paradisiac al acestui Tată Universal.

Melchizedek propovăduia în Salem elemente ale adevărului revelat, şi asta timp de nouăzeci şi patru de ani în timpul cărora Avraam a frecventat şcoala din Salem în trei perioade diferite. Avraam s-a convertit în cele din

urmă la învăţăturile Salemului şi a devenit unul dintre cei mai străluciţi elevi şi unul dintre principalii susţinători ai lui Melchizedek.

## 5.ALEGEREA LUI AVRAAM

Cu toate că poate fi greşit să vorbim de un "popor ales", nu e o greşeală să-l numim pe Avraam un "ales". De fapt, Melchizedek i-a încredinţat lui Avraam responsabilitatea de a menţine viu adevărul unui Dumnezeu unic în contrast cu credinţa predominantă a zeităţilor multiple.

Alegerea Palestinei ca sediu al activităţilor lui Machiventa a fost în parte întemeiată pe dorinţa de a stabili contactul cu o familie omenească care încorporează potenţialul calităţilor de conducător. În epoca încarnării lui Melchizedek, multe familii pământene erau la fel de pregătite ca şi aceea a lui Avraam ca să primească doctrina Salemului. Existau familii tot atât de înzestrate printre oamenii roşii, printre oamenii galbeni şi printre urmaşii andiţilor din vest şi din nord. Însă, încă o dată, nici unul dintre locurile lor de şedere nu era atât de bine situat ca malul estic al Mării Mediterane pentru apariţia ulterioară a lui Mihail pe pământ. Misiunea lui Melchizedek în Palestina şi venirea subsecventă a lui Mihail la poporul evreu au fost în mare parte determinate de poziţia geografică, de faptul că Palestina ocupa un amplasament central în raport cu comerţul, cu rutele de călătorie şi cu civilizaţia existentă atunci pe planetă.

Pentru o vreme, administratorii provizorii Melchizedeki îi observaseră pe strămoşii lui Avraam şi ei contau cu încredere pe faptul că, într-o anumită generaţie, se va naşte un urmaş caracterizat prin inteligenţă, prin iniţiativă, prin sagacitate şi prin sinceritate. Copiii lui Terah, tatăl lui Avraam, răspundeau din toate punctele de vedere acestor aşteptări. Posibilitatea de contact cu aceşti copii ai lui Terah care erau înzestraţi cu multe aptitudini a jucat un rol considerabil în apariţia lui Machiventa în Salem mai degrabă decât în Egipt, în China, în India sau printre triburile din nord.

Terah şi întreaga lui familie erau convertiţi fără tragere de inimă la religia Salemului, care fusese predicată în Caldeea. Ei au auzit vorbindu-se de Melchizedek prin predicile lui Ovidiu, un învăţător fenician care a proclamat doctrinele Salemului în Ur. Familia lui Terah a părăsit Urul cu intenţia de a se duce direct în Salem, dar Nahor, fratele lui Avraam, nevăzându-l pe Melchizedek, nu era prea entuziast şi i-a convins să se oprească la Haran. A fost nevoie de mult timp, după sosirea lor în Palestina, pentru ca ei să se decidă să-i distrugă pe *toţi* zeii protectori pe care îi aduseseră cu ei; ei cu greu au renunţat la numeroşii zei ai Mesopotamiei în favoarea Dumnezeului unic al Salemului.

La câteva săptămâni după moartea lui Terah, tatăl lui Avraam, Melchizedek l-a trimis pe unul dintre ucenicii lui, Jaram Hititul, ca să le ducă lui Avraam şi lui Nahor următoarea invitaţie: "Veniţi în Salem unde veţi auzi învăţăturile noastre asupra adevărului Creatorului etern, şi lumea întreagă va fi binecuvântată de urmaşii iluminaţi ai celor doi fraţi care sunteţi voi". Nahor nu acceptase însă în întregime evanghelia lui Melchizedek; el a rămas în urmă şi a clădit un puternic oraş-stat care a purtat numele său; dar Lot, nepotul lui Avraam, s-a decis să-l însoţească pe unchiul său la Salem.

La sosirea în Salem, Avraam şi Lot au ales o fortăreaţă de pe un deal de lângă oraş, unde puteau să se apere contra numeroaselor atacuri prin surprindere ale jefuitorilor din nord. În această epocă, hitiţii, asirienii, filistenii şi alte grupuri jefuiau constant triburile din centrul şi din sudul Palestinei. De la adăpostul lor fortificat dintre dealuri, Avraam şi Lot au făcut pelerinaje frecvente la Salem.

Nu cu mult după ce se stabiliseră în Salem, Avraam şi Lot s-au dus în valea Nilului pentru a obţine provizii de hrană, căci pe atunci în Palestina bântuia o secetă. În cursul scurtei sale şederi în Egipt, Avraam a găsit o rudă îndepărtată pe tronul ţării şi a slujit în calitate de comandant în două expediţii militare foarte reuşite pentru acest rege. În cursul ultimei părţi a şederii sale pe malurile Nilului, Avraam şi soţia lui Sarah au locuit la curte. Înainte ca Avraam să părăsească Egiptul, el a primit o parte din prada campaniilor lui militare.

I-a trebuit o mare hotărâre pentru a se decide să renunţe la onorurile curţii egiptene şi să reia munca mai spirituală susţinută de Machiventa. Dar Melchizedek era respectat chiar şi în Egipt şi, când toată povestea i-a fost explicată Faraonului, acesta din urmă l-a îndemnat cu promptitudine pe Avraam să se reîntoarcă să îşi îndeplinească jurămintele în favoarea cauzei Salemului.

Avraam avea ambiţii de rege; pe drumul de întoarcere din Egipt, el i-a expus lui Lot planul său de a subjuga tot Canaanul şi de a aduce poporul sub autoritatea Salemului. Lot se interesa mai mult de afaceri, până într-acolo încât după un dezacord ulterior, el s-a dus în Sodoma şi s-a lansat în comerţ şi în creşterea animalelor. Lui Lot nu-i plăcea nici viaţa militară, nici viaţa de păzitor de turme.

După ce s-a reîntors cu familia sa la Salem, Avraam a început să-şi facă planurile sale militare. El a fost curând recunoscut ca şef civil al teritoriului Salemului; el reunise într-o confederaţie şapte triburi din vecinătate sub comanda sa. Într-adevăr, a fost foarte dificil pentru Melchizedek să-l potolească pe Avraam, care era plin de zel şi voia să adune cu forţa laolaltă toate triburile din vecine pentru a le face să cunoască astfel mai repede adevărurile Salemului.

Melchizedek a întreţinut relaţii paşnice cu toate triburile din împrejurimi, el nefiind niciodată militarist şi nefiind niciodată atacat de nici una dintre armatele lor în cursul mişcărilor lor de înaintare şi de retragere. El era întru totul de acord ca Avraam să formuleze o politică defensivă pentru Salem, după cum a fost pusă în aplicare ulterior, dar el nu a aprobat ambiţioasele proiecte de cucerire ale ucenicului său. Ei s-au despărţit deci prin bună înţelegere, iar Avraam s-a dus în Hebron pentru a-şi stabili acolo capitala sa militară.

Din cauza raporturilor lui strânse cu ilustrul Melchizedek, Avraam poseda un mare avantaj asupra micilor regi din împrejurimi; ei îi respectau pe toţi melchizedekii şi se temeau pe nedrept de Avraam. Avraam cunoştea această frică şi nu făcea decât să aştepte o ocazie favorabilă pentru a-i ataca pe vecinii lui; pretextul s-a prezentat când anumiţi şefi au avut ambiţia de a prăda bunurile nepotului său Lot care se afla în Sodoma. La această veste, Avraam, în fruntea celor şapte triburi reunite într-o confederaţie, s-a avântat asupra inamicului. Propria s-a gardă de corp, alcătuită din 318 oameni, forma cadrele armatei de peste 4.000 de războinici care au lansat atacul cu această ocazie.

Când Melchizedek a aflat că Avraam declarase război, el a plecat ca să-l abată de la hotărârea lui, dar nu l-a ajuns din urmă decât în clipa în care vechiul său discipol revenea victorios de la bătălie. Avraam afirma cu insistenţă că Dumnezeul Salemului îi adusese victoria asupra inamicilor lui şi stăruia să dea o zecime din prada sa vistieriei Salemului. Cât despre celelalte nouă zecimi, el le-a adus în capitala sa la Hebron.

După această bătălie de la Siddim, Avraam a devenit şeful unei a doua confederaţii de unsprezece triburi, şi nu numai că a plătit dijmă lui Melchizedek, ci a şi vegheat de asemenea ca toată lumea din vecinătate să facă la fel. Negocierile lui diplomatice cu regele Sodomei, precum şi frica pe care o inspira el în general, au avut ca rezultat faptul că regele Sodomei şi alţii s-au alăturat confederaţiei militare din Hebron; Avraam era realmente pe cale de a stabili un puternic Stat în Palestina.

## 6.ALIANŢA LUI MELCHIZEDEK CU AVRAAM

Avraam avea intenţia să cucerească tot Canaanul, şi hotărârea sa era slăbită numai de faptul că Melchizedek nu voia să sancţioneze această întreprindere. Dar Avraam aproape că se decisese să se angajeze în acţiunea lui, când gândul că el nu avea fii care să-l succedă ca şef al regatului pe care îl prevăzuse a început să-l tracaseze. El a aranjat o nouă întâlnire cu Melchizedek, şi în cursul acestei întrevederi s-a întâmplat că preotul Salemului, acest Fiu vizibil al lui Dumnezeu, l-a convins pe Avraam să abandoneze planul său de cuceriri materiale şi de suveranitate temporară în favoarea conceptului spiritual de regat al cerurilor.

Melchizedek i-a explicat lui Avraam inutilitatea de a lupta contra confederaţiei amoriţilor, dar l-a făcut şi să priceapă că aceste clanuri înapoiate se sinucideau cu siguranţă prin practicile lor stupide; după câteva generaţii, ele vor fi atât de slăbite încât descendenţii lui Avraam, al căror număr va fi treptat sporit între timp, vor putea cu uşurinţă să le învingă.

Melchizedek a încheiat atunci cu el o alianţă formală în Salem. El i-a zis lui Avraam: "Priveşte acum cerurile şi numără stelele dacă vei putea; sământa ta va fi tot atât de numeroasă ca şi ele." Avraam l-a crezut pe Melchizedek, "şi lucrul acela i-a fost imputat în justiţie". Apoi, Melchizedek i-a spus lui Avraam povestea viitoarei ocupaţii a Canaanului de către urmaşii lui după şederea lor în Egipt.

Alianţa lui Melchizedek cu Avraam reprezintă marele acord urantian dintre divinitate şi umanitate, conform căruia Dumnezeu acceptă să facă *totul*, omul acceptând numai să *creadă* în promisiunile lui Dumnezeu şi să urmeze instrucţiunile sale. Înainte, se credea că mântuirea nu putea să fie asigurată decât prin lucrări — sacrificii şi ofrande. Acum, Melchizedek a adus din nou pe Urantia buna vestire că mântuirea, graţia lui Dumnezeu, trebuie să fie dobândită prin *credinţă*. Dar această evanghelie a simplei credinţe în Dumnezeu era prea avansată; oamenii triburilor semitice preferau ulterior să revină la sacrificiile străvechi şi la ispăşirea păcatelor prin vărsare de sânge.

Cu puţin timp după stabilirea acestei alianţe, Isaac, fiul lui Avraam, s-a născut conform promisiunii lui Melchizedek. După naşterea lui Isaac, Avraam a luat foarte în serios alianţa sa cu Melchizedek şi s-a dus la

Salem pentru a o confirma prin scris. La această acceptare publică şi oficială a alianţei, el şi-a schimbat aici numele de Avram cu acela de Avraam.

Mai toate credinţele Salemului aveau practica circumciziei, cu toate că ea nu a fost niciodată făcută obligatorie de Melchizedek. Avraam s-a opus întotdeauna atât de mult circumciziei încât cu această ocazie el s-a decis să sărbătorească evenimentul acceptând în mod solemn acest rit ca dovadă a ratificării alianţei Salemului.

Ca urmare a acestui abandon real şi public al ambiţiilor personale în favoarea planurilor mai vaste ale lui Melchizedek, s-a întâmplat ca trei fiinţe celeste să îi apară lui Avraam pe câmpia de Mamre. Ele au apărut efectiv, în ciuda asocierii lor cu poveştile ulterioare, în întregime născocite, relative la distrugerea naturală a Sodomei şi a Gomorei. Iar aceste legende ale evenimentelor din aceste vremuri indică cât erau de înapoiate morala şi etica, chiar şi în această epocă relativ recentă.

După consumarea acestei alianţe solemne, reconcilierea dintre Avraam şi Melchizedek a fost completă. Avraam a preluat conducerea civilă şi militară a coloniei Salemului. La apogeul dezvoltării acestei colonii, listele fraternităţii melchizedeke cuprindeau peste o sută de mii de nume de persoane care plăteau dijma. Avraam a îmbunătăţit foarte mult templul Salemului şi a furnizat corturi noi pentru toată şcoala. Nu numai că a extins sistemul dijmei, dar el a instituit, de asemenea, multe metode mai bune pentru a conduce treburile şcolii; mai mult, el a contribuit foarte mult la dirijarea mai bună a departamentului de propagandă misionară. El a adus şi o importantă contribuţie la ameliorare vitelor şi la reorganizarea proiectelor Salemului privitoare la produsele lactate. Avraam era un om de afaceri perspicace şi eficient, un om bogat pentru epoca sa; el nu era exagerat de pios, dar era cu desăvârşire sincer şi credea cu adevărat în Machiventa Melchizedek.

## 7.MISIONARII LUI MELCHISEDEK

Melchizedek a continuat timp de câţiva ani să-i instruiască pe studenţii săi şi să-i pregătească pe misionarii din Salem. Aceştia au pătruns în toate triburile înconjurătoare, cu precădere în Egipt, în Mesopotamia şi în Asia Mică. Pe măsură ce se scurgeau deceniile, aceşti învăţători atingeau puncte din ce în ce mai îndepărtate de Salem, ducând cu ei evanghelia credinţei şi a încrederii în Dumnezeu propovăduită de Machiventa.

Descendenţii lui Adamson, grupaţi în jurul malurilor lacului lui Van, îi ascultau de bună voie pe învăţătorii hitiţi ai cultului din Salem. Din acest centru cândva andit, erau trimişi instructori în regiunile îndepărtate ale Europei şi ale Asiei. Misionarii Salemului au pătruns în toată Europa, inclusiv în Insulele Britanice. Un grup a trecut prin Insulele Feroe pentru a ajunge la andoniţii din Islanda, în timp ce un alt grup a traversat China şi a ajuns la japonezii din insulele orientale. Viaţa şi experienţele acestor bărbaţi şi femei care s-au aventurat plecând din Salem, din Mesopotamia şi de la lacul lui Van pentru a aduce lumină în problemele emisferei orientale, reprezintă un capitol eroic în analele rasei umane.

Dar sarcina era atât de grea, iar triburile erau atât de înapoiate, încât rezultatele au fost vagi şi imprecise. De la o generaţie la alta, evanghelia Salemului şi-a găsit locul pe ici, pe colo, dar, exceptând Palestina, niciodată ideea unui Dumnezeu unic nu a putut să pretindă loialitatea continuă a unui trib sau a unei rase întregi. Cu mult timp înainte de venirea lui Isus, învăţăturile primilor misionari din Salem fuseseră în general înecate în superstiţiile străvechi şi în credinţele mai răspândite. Evanghelia originară a lui Melchizedek fusese aproape în întregime înăbuşită de credinţele în Marea Mamă, în Soare şi în alte culte antice.

Voi care beneficiaţi azi de avantajele tiparului, nu înţelegeţi cât de greu era să perpetuezi adevărul în antichitate, şi cât de uşor era pierdută din vedere o doctrină nouă între o generaţie şi următoarea. Doctrina nouă tindea întotdeauna să fie asimilată de corpul antic al învăţăturilor religioase şi al practicilor magice.

## 8.PLECAREA LUI MELCHIZEDEK

A fost aproape de distrugerea Sodomei şi a Gomorei când Machiventa s-a decis să pună capăt misiunii sale de intervenţie pe Urantia. Decizia lui Melchizedek de a-şi termina şederea în trup a fost influenţată de mulţi factori, dintre care cel principal era tendinţa crescândă a triburilor înconjurătoare, şi chiar şi a asociaţilor lui imediaţi, de a-l privi ca pe un semi-zeu, de a-l considera ca pe o fiinţă supranaturală, ceea ce şi era de altfel. Dar au început a-l respecta exagerat şi cu o teamă extrem de superstiţioasă. Pe lângă aceste motive, Melchizedek voia să părăsească cadrul acestor activităţi pământeşti cu suficient de multă vreme înainte de moartea lui Avraam pentru a se asigura că adevărul unui singur şi unic Dumnezeu se va stabili în mintea discipolilor lui. În consecinţă, Machiventa s-a retras într-o seară sub cortul său din Salem după ce urase noapte bună tovarăşilor lui

oameni, şi, când aceştia au venit s-l cheme în dimineaţa zilei următoare, el nu mai era acolo, căci semenii lui îl luaseră.

## 9.DUPĂ PLECAREA LUI MELCHIZEDEK

Dispariţia atât de bruscă a lui Melchizedek a fost o mare încercare pentru Avraam. Cu toate că Machiventa i-a avertizat pe deplin pe discipolii lui că va trebui într-o bună zi să plece aşa cum venise, ei nu erau resemnaţi după pierderea minunatului lor şef. Marea organizaţie clădită în Salem a dispărut aproape în întregime, deşi Moise s-a întemeiat pe tradiţiile acestei epoci pentru a-i conduce pe sclavii evrei în afara Egiptului.

Pierderea lui Melchizedek a lăsat în inima lui Avraam o tristeţe pe care n-a biruit-o niciodată complet. El abandonase Hebronul când renunţase la ambiţia lui de a clădi o împărăţie materială. Acum, după ce îşi pierduse asociatul în edificarea împărăţiei spirituale, el a părăsit Salemul, îndreptându-se spre sud pentru a locui în apropierea intereselor lui din Gerar.

Imediat după dispariţia lui Melchizedek, Avraam a devenit temător şi timorat. El şi-a tăinuit identitatea la sosirea în Gerar, astfel încât Abimelech i-a luat soţia. (La puţină vreme după căsătoria lui cu Sarah, Avraam surprinsese, într-o noapte, un complot pentru a-l asasina şi a pune mâna pe strălucita sa soţie. Această teamă a devenit groază pentru acest şef altminteri brav şi îndrăzneţ; toată viaţa sa, el s-a temut că cineva îl va ucide pe ascuns pentru a i-o lua pe Sarah. Aceasta explică de ce, în trei ocazii diferite, acest om curajos a făcut dovada unei reale laşităţi.)

Dar Avraam nu trebuia să fie multă vreme abătut de la misiunea sa ca succesor al lui Melchizedek. El a făcut curând convertiri la filistini şi la poporul lui Abimelech, apoi a semnat un tratat cu ei. La rândul lui, el a fost contaminat de multe dintre superstiţiile lor, în special de practica lor de a sacrifica fiul mai vârstnic al fiecărei familii. Aşadar, Avraam a redevenit un mare şef în Palestina. Toate grupurile îl respectau şi toţi regii îl onorau. El era conducătorul spiritual al tuturor triburilor înconjurătoare, iar influenţa lui a persistat ceva timp după moartea sa. În ultimii săi ani din viaţa, el s-a mai întors o dată în Hebron, cadrul primelor lui activităţi şi locul unde călătorise însoţit de Melchizedek. Ultimul act al lui Avraam a fost acela de a-i trimite pe fidelii lui servitori în oraşul fratelui său, Nahor, la frontiera Mesopotamiei, pentru a se asigura de o fată din propriul său popor ca soţie pentru fiul său Isaac. Membrii grupului lui Avraam aveau, de multă vreme, obiceiul de a se căsători între veri, şi Avraam a murit încrezător în acea credinţă în Dumnezeu, pe care o învăţase de la Melchizedek în şcolile dispărute ale Salemului.

Generaţiei următoare i-a fost greu să priceapă istoria lui Melchizedek. În mai puţin de cinci sute de ani, mulţi au considerat povestea ca pe un mit. Isaac a rămas destul de aproape de învăţăturile tatălui său, şi a menţinut evanghelia coloniei Salemului, dar i-a fost mai greu lui Iacob să priceapă semnificaţia acestor tradiţii. Iosif credea cu fermitate în Melchizedek, şi asta a fost în mare măsură motivul din care fraţii săi îl considerau un visător. Onorurile conferite lui Iosif în Egipt se datorau în principal amintirii străbunicului său Avraam. Lui Iosif i s-a oferit comanda militară a armatelor egiptene, dar, având în vedere hotărârea cu care credea în tradiţiile lui Melchizedek şi în învăţăturile ulterioare ale lui Avraam şi ale lui Isaac, el a ales să servească ca administrator civil, socotind că va putea astfel să muncească mai bine la progresul împărăţiei cerurilor.

Învăţătura lui Melchizedek a fost completă şi bogată, dar povestirile acestei epoci li s-au părut imposibile şi fantastice preoţilor evrei de mai târziu, deşi mulţi dintre ei înţeleseseră întrucâtva aceste evenimente, cel puţin până în epoca în care analele Vechiului Testament au fost modificate masiv în Babilon.

Ceea ce povestirile Vechiului Testament descriu ca fiind convorbirile dintre Avraam şi Dumnezeu erau în realitate întâlnirile dintre Avraam şi Melchizedek. Scribii au luat mai târziu cuvântul Melchizedek ca pe un sinonim al lui Dumnezeu. Istoria multiplelor contacte ale lui Avraam şi ale soţiei lui, Sarah, cu "îngerul Domnului" se referă la numeroasele lor întâlniri cu Melchizedek.

Povestirile ebraice despre Isaac, despre Iacob şi despre Iosif sunt mult mai demne de crezare decât acelea privitoare la Avraam, cu toate că şi ei s-au îndepărtat adesea de fapte. Alterările au fost efectuate când intenţionat, când neintenţionat, în epoca compilării acestor istorii de către preoţii evrei în timpul captivităţii din Babilon. Ketura n-a fost o soţie a lui Avraam; ea era doar o concubină, ca şi Agor. Toate bunurile lui Avraam au fost cuvenite de drept lui Isaac, fiul lui Sarah, soţia sa statutară. Avraam nu era atât de bătrân pe cât indică povestea, iar soţia lui era mult mai tânără decât el. Vârstele lor au fost cu bună ştiinţă schimbate pentru a se potrivi cu pretinsa naştere miraculoasă ulterioară a lui Isaac.

Egoul naţional al iudeilor a fost teribil de înjosit de captivitatea din Babilon. În reacţia lor contra inferiorităţii lor naţionale, ei au căzut în cealaltă extremă a egotismului naţional şi rasial; ei şi-au denaturat şi şi-au deformat tradiţiile pentru a se înălţa deasupra tuturor raselor în calitate de popor ales al lui Dumnezeu; în consecinţă, ei au modificat cu înţelepciune toate documentele lor cu scopul de a-l ridica pe Avraam şi pe alţi conducători cu mult mai presus de toţi ceilalţi, fără a-l omite aici pe Melchizedek însuşi. Scribii evrei au distrus deci toate scrierile pe care le-au putut găsi în această epocă memorabilă, nepăstrând decât povestirea întâlnirii lui Avraam cu Melchizedek după bătălia de la Siddim care, după ei, a făcut să se răsfrângă o mare onoare asupra lui Avraam.

Astfel, pierzându-l din vedere pe Melchizedek, scribii au pierdut de asemenea din vedere învăţătura acestui Fiu de intervenţie cu privire la misiunea spirituală a Fiului de consacrare promis. Natura acestei misiuni a căzut atât de complet în uitare încât foarte puţini dintre descendenţii lor au fost capabili sau dornici să-l recunoască şi să-l accepte pe Mihail când a apărut încarnat pe pământ, aşa cum îl anunţase Machiventa.

Dar cel puţin unul dintre scriitorii Cărţii Evreilor a înţeles misiunea lui Melchizedek, căci este scris: "Acest Melchizedek, preot al celui Preaînalt, era şi rege al păcii; fără tată, fără mamă, fără genealogie, neavând nici început de zilele nici sfârşit de viaţă, dar creat asemenea unui Fiu de Dumnezeu, el rămâne preot pe vecie". Acest scriitor l-a desemnat pe Melchizedek ca pe un model al consacrării ulterioare a lui Mihail, afirmând că Isus era "un slujitor pentru totdeauna după ordinul lui Melchizedek". Cu toate că această comparaţie nu este tocmai potrivită, este literalmente adevărat că Crist a primit un titlu provizoriu de Prinţ Planetar al Urantiei, "după ordinele celor doisprezece administratori provizorii Melchizedeki" în funcţiune în epoca coborârii sale pe această planetă.

## 10.STATUTUL PREZENT AL LUI MACHIVENTA MELCHIZEDEK

În cursul anilor încarnării lui Melchizedek, melchizedekii administratori provizorii ai Urantiei au fost în număr de unsprezece. Când Machiventa a socotit că misiunea sa de Fiu de ajutor a fost terminată, el a semnalat faptul acesta celor unsprezece asociaţi ai lui, care au pregătit imediat tehnica prin care el va fi degajat din carne şi restabilit cu siguranţă în statutul său original de Melchizedek. A treia zi după dispariţia sa din Salem, el a apărut printre cei unsprezece colegi ai lui în misiune pe Urantia, şi şi-a reluat cariera întreruptă ca unul dintre administratorii provizorii planetari de pe 606 din Satania.

Machiventa şi-a încheiat misiunea sa în calitate de creatură de carne şi de sânge tot atât de subit şi de discret pe cât o începuse. Nici apariţia lui şi nici plecarea lui n-au fost însoţite de vreun anunţ special sau de vreun fel de demonstraţie; nici un apel nominal al reînvierii nici finalul distribuirii planetare nu au marcat apariţia lui pe Urantia; e vorba de o misiune de intervenţie. Cu toate acestea, Machiventa nu a pus capăt încarnării lui umane înainte de a fi cum se cuvine eliberat de Tatăl Melchizedek şi informat că executarea misiunii sale de intervenţie fusese aprobată de şeful executiv al Nebadonului, Gabriel din Salvington.

Machiventa Melchizedek a continuat să manifeste un mare interes în treburile descendenţilor oamenilor care crezuseră în învăţăturile sale în timpul încarnării lui. Dar urmaşii lui Avraam prin Isaac, în linia în care ei s-au căsătorit cu keniţii, au fost singurii care să continue să întreţină multă vreme o anumită concentrare clară a învăţăturilor Salemului.

În cursul celor nouăsprezece secole următoare, tot acest Melchizedek a colaborat continuu cu numeroşi profeţi şi vizionari, străduindu-se astfel să păstreze vii adevărurile Salemului până la împlinirea timpului pentru apariţia lui Mihail pe pământ.

Machiventa şi-a continuat activităţile de administrator provizoriu planetar până în epoca triumfului lui Mihail pe Urantia. Ca urmare, el a fost ataşat serviciului Urantiei, pe Ierusem, ca unul dintre cei douăzeci şi patru de administratori, şi a ajuns foarte recent să fie înălţat la poziţia de ambasador personal al Fiului Creator de pe Ierusem, cu titlul de Prinţ Planetar Locţiitor al Urantiei. Noi credem că, atâta timp cât Urantia va rămâne o planetă locuită, Machiventa Melchizedek nu va fi invitat să-şi reia în întregime îndatoririle ordinului său de filiaţie, ci va rămâne întotdeauna, vorbind în termeni de timp, un slujitor planetar care îl reprezintă pe Crist Mihail.

Din moment ce misiunea sa pe Urantia era o misiune de intervenţie, analele nu fac să iasă în relief ceea ce ar putea fi viitorul lui Machiventa. S-ar putea ca întregului corp al Melchizedekilor din Nebadon să îi fi fost definitiv amputat unul din membri. Ordonanţe recente, transmise de cei Preaînalţi ai Edentiei şi confirmate apoi de Cei Îmbătrâniţi de Zile din Uversa, au dat clar de înţeles că manifestarea lui Melchizedek este destinată să ia

locul lui Caligastia, Prinţul Planetar decăzut. Dacă ipotezele noastre cu privire la acest subiect sunt corecte, este întru totul posibil ca Machiventa Melchizedek să reapară în persoană pe Urantia şi să-şi reia într-o manieră modificată rolul de Prinţ Planetar detronat; sau altfel el va veni pe pământ pentru a activa ca Prinţ Planetar locţiitor reprezentându-l pe Crist Mihail, care deţine actualmente titlul de Prinţ Planetar al Urantiei. Cu toate că suntem departe de a vedea clar care ar putea fi destinul lui Machiventa, evenimentele survenite recent sugerează la modul serios că supoziţiile formulate nu sunt probabil foarte departe de adevăr.

Noi înţelegem bine cum, prin triumful său pe Urantia, Mihail a devenit în acelaşi timp şi succesorul lui Caligastia şi al lui Adam, Prinţul Planetar al Păcii şi al doilea Adam. Acum, noi căutăm să-i conferim lui Machiventa titlul de Prinţ Planetar Locţiitor al Urantiei. Va fi el numit şi Fiul Material Locţiitor al Urantiei? Sau există oare vreo posibilitate să aibă loc vreun eveniment neaşteptat şi fără precedent, precum reîntoarcerea pe planetă, într-o clipă sau în alta, a lui Adam şi a Evei sau a unora dintre descendenţii lor ca reprezentanţi ai lui Mihail cu titlul de locţiitori ai celui de-al doilea Adam al Urantiei?

Toate aceste speculaţii asociate cu certitudinea că Fii Magistrali şi Fii Învăţători ai Trinităţii vor apărea în viitor, în legătură cu promisiunea explicită a Fiului Creator de a reveni într-o bună zi, fac din Urantia o planetă cu un viitor nesigur şi o fac să devină una dintre sferele cele mai interesante şi cele mai misterioase din universul Nebadonului. Este întru totul posibil ca, într-o epocă viitoare în care Urantia se va apropia de era luminii şi a vieţii, după ce problemele rebeliunii lui Lucifer şi ale secesiunii lui Caligastia vor fi fost definitiv judecate, să putem să observăm prezenţa simultană a lui Machiventa, a lui Adam şi a Evei, a lui Crist Mihail, precum şi a unui Fiu Magistral sau chiar şi a Fiilor Învăţători ai Trinităţii.

A prevalat multă vreme în ordinul nostru opinia că prezenţa lui Machiventa în corpul administratorilor Urantiei pentru Ierusem, printre cei douăzeci şi patru de consilieri, este o dovadă suficientă pentru a justifica credinţa că Machiventa este menit să-i urmărească pe muritorii Urantiei prin tot planul universal de progres şi de ascensiune, chiar şi până la Corpul Finalităţii din Paradis. Noi ştim că Adam şi Eva sunt astfel meniţi să-i însoţească pe tovarăşii lor pământeni în aventura Paradisului când Urantia se va stabili în lumină şi în viaţă.

Cu mai puţin de o mie de ani în urmă, acelaşi Machiventa Melchizedek, înţeleptul de odinioară al Salemului, a fost prezent sub formă invizibilă pe Urantia pe o perioadă de o sută de ani, activând ca guvernator general rezident al planetei. Dacă prezentul sistem de conducere a treburilor planetare se perpetuează, Machiventa trebuie să revină cu puţin peste o mie de ani şi să-şi reia această funcţie.

Aceasta este povestea lui Machiventa Melchizedek, unul dintre cele mai extraordinare personaje care au fost vreodată legate de istoria Urantiei, şi o personalitate care poate fi destinată să joace un rol important în experienţa viitoare a lumii voastre anormale şi puţin obişnuite.

[Prezentat de un Melchizedek din Nebadon.]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A III-A - ISTORIA URANTIEI

## CAPITOLUL 94 - ÎNVĂŢĂTURILE LUI MELCHIZEDEK ÎN ORIENT

Primii învăţători ai religiei Salemului au pătruns până la triburile cele mai îndepărtate din Africa şi din Eurasia, predicând întotdeauna evanghelia lui Melchizedek, care prezenta încrederea şi credinţa omului în unicul Dumnezeu universal ca fiind singurul preţ de plătit pentru a obţine graţia divină. Alianţa lui Melchizedek cu Avraam a servit ca model pentru toată propaganda iniţială care emana din Salem şi din alte centre. Urantia nu a avut niciodată misionari religioşi mai entuziaşti şi mai dinamici decât aceşti nobili bărbaţi şi femei care au dus învăţăturile lui Melchizedek în toată emisfera orientală. Aceşti misionari au fost recrutaţi dintre numeroase popoare şi rase, şi şi-au răspândit în mare parte învăţăturile prin intermediul indigenilor convertiţi. Ei au stabilit centre de educaţie în diferite părţi ale lumii, în care îi învăţau religia Salemului pe indigeni, şi apoi i-au însărcinat pe elevii lor să îşi instruiască propriul lor popor.

### 1. ÎNVĂŢĂTURILE SALEMULUI ÎN INDIA VEDICĂ

În epoca lui Melchizedek, India era o ţară cosmopolită recent căzută sub dominaţia politică şi religioasă a invadatorilor arieni-andiţi veniţi din nord şi din vest. La această dată, numai în porţiuni din nordul şi din vestul peninsulei se infiltraseră mulţi arieni. Aceşti noi sosiţi vedici aduseseră cu ei numeroase zeităţi tribale. Formele religioase ale cultului lor au urmat îndeaproape practicile ceremoniale ale Celor Îmbătrâniţi lor predecesori andiţi, în sensul că tatăl activa încă în calitate de preot iar mama ca preoteasă, şi că vatra familiei servea încă drept altar.

Cultul vedic era atunci în creştere şi metamorfoză sub conducerea castei brahmane; aceşti preoţi-învăţători preluau treptat controlul ritualului de adorare, care se dezvolta. Amalgamul de treizeci şi trei de zeităţi ariene de altădată era în plină desfăşurare atunci când misionarii din Salem au pătruns în nordul Indiei.

Politeismul arienilor reprezenta o degenerare a monoteismului lor primitiv, cauzat de separarea lor în unităţi tribale, fiecare trib venerându-şi propriul zeu. Această descentralizare a monoteismului şi a trinitarismului originare ale Mesopotamiei andite a suferit o sinteză nouă pe parcursul primelor secole ale celui de-al doilea mileniu dinainte de Crist. Mulţimea de zei a fost organizată într-un panteon sub conducerea trinitară a lui Dyaus pitarul, domnul cerului, a lui Indra, domnul impetuos al atmosferei, şi a lui Agni, zeul cu trei capete al focului, domnul pământului şi vestigiul simbolic al unui străvechi concept de Trinitate.

Dezvoltările categoric henoteiste pregăteau calea unui monoteism evoluat. Agni, zeitatea cea mai antică, era adesea exaltat ca părinte-şef al întregului panteon. Principiul de zeitate-părinte, numit uneori Prajapati, alteori Brahma, a fost cufundat în bătălia teologică pe care preoţii brahmani au dus-o mai târziu cu învăţătorii din Salem. Principiul energiei-divinitate care însufleţea tot panteonul vedic a fost numit *Brahmanul*.

Misionarii din Salem predicau Dumnezeul unic al lui Melchizedek, cel Preaînalt din cer. Acest portret nu era în întregime în dezacord cu conceptul pe cale de apariţie de Brahma-Tatăl ca sursă a tuturor zeilor, însă doctrina Salemului nu comporta rituri; ea mergea deci direct împotriva dogmelor, a tradiţiilor şi a învăţăturilor preoţimii brahmane. Preoţii brahmani nu au vrut niciodată să accepte doctrina Salemului, care învăţa mântuirea prin credinţă, graţia lui Dumnezeu obţinută fără a ţine seama de practicile rituale şi de sacrificiile ceremoniale.

Respingerea evangheliei lui Melchizedek cu privire la încrederea în Dumnezeu şi la mântuirea prin credinţă a marcat o schimbare capitală pentru India. Misionarii din Salem contribuiseră mult la pierderea credinţei în străvechii zei vedici, dar conducătorii, preoţii vedismului, au refuzat să accepte doctrina lui Melchizedek care propovăduia un singur Dumnezeu şi o credinţă unică şi simplă.

Brahmanii au extras fragmente din cărţile sacre ale vremii lor într-un efort de a-i combate pe învăţătorii Salemului. Culegerea lor, după cum a fost revizuită mai târziu, a ajuns în timpurile moderne sub forma Rig-Vedei, una dintre cărţile sacre cele mai vechi. A doua, a treia şi a patra Veda au urmat pe măsură ce brahmanii căutau să cristalizeze, să formalizeze şi să fixeze riturile lor de adorare şi de sacrificii, şi să le impună oamenilor

din epoca lor. În ceea ce au ele mai bun, aceste scrieri reprezintă echivalentul a orice alt corpus de caracter asemănător, în ceea ce priveşte frumuseţea conceptului şi adevărul discernământului. Dar, pe măsură ce această religie superioară a fost coruptă de miile de superstiţii, de culte şi de rituri ale Indiei meridionale, ea a devenit progresiv, prin metamorfoză, sistemul teologic cel mai pestriţ pe care l-au întemeiat vreodată oamenii. Studiul Vedelor va duce la descoperirea unor concepte asupra Deităţii dintre cele mai elevate şi a unora dintre cele mai degradate care fuseseră concepute vreodată.

## 2. BRAHMANISMUL

Pe măsură ce misionarii din Salem pătrundeau mai mult în sudul Deccanului dravidian, ei întâlneau un sistem de caste din ce în ce mai consolidat; acest sistem fusese imaginea prin care arienii căutaseră să îşi păstreze identitatea rasială în faţa unui flux în continuă creştere de popoare sangice secundare. Casta sacerdotală brahmană era chiar esenţa sistemului; acest ordin social întârzia considerabil progresul instructorilor din Salem. Acest sistem de caste nu a reuşit să salveze rasa ariană, dar a reuşit să perpetueze brahmanii, care la rândul lor şi-au menţinut hegemonia religioasă asupra Indiei până în epoca actuală.

Apoi, odată cu slăbirea vedismului prin respingerea adevărului superior, cultul arienilor a fost supus incursiunilor în creştere care veneau din Deccan. Într-un efort disperat pentru a stăvili fluxul de extincţie rasială şi de nimicire religioasă, casta brahmanilor a căutat să se înalţe deasupra tuturor. Brahmanii propovăduiau că sacrificiul faţă de zeitate era în el însuşi în întregime eficient, că puterea sa exercita asupra ei o constrângere totală. Ei proclamau că, din cele două principii divine esenţiale ale universului, unul era zeitatea brahmană, iar celălalt preoţimea brahmanică. La nici un alt popor al Urantiei, preoţii nu au pretins să se înalţe deasupra zeilor lor înşişi, şi să-şi acorde onorurile datorate zeilor lor. Ei au mers însă atât de absurd de departe cu aceste revendicări arogante, încât tot acest sistem şubred s-a năruit în calea cultelor înjositoare care dădeau năvală dinspre civilizaţiile mai puţin avansate din vecinătate. Însăşi imensa preoţimea vedică s-a împotmolit şi a fost înghiţită de curentul negru al inerţiei şi al pesimismului cu care propria ei îngâmfare egoistă şi nesocotită inundase India.

Concentrarea neobişnuită asupra sinelui a condus infailibil la teama de perpetuarea non-evolutivă a sinelui într-un ciclu fără sfârşit de încarnări succesive ca om, ca animal sau ca plantă. Dintre toate credinţele contaminante susceptibile de a fi ataşate la ceea ce ar fi putut fi un monoteism în plină apariţie, nici una nu a fost mai năucitoare decât credinţa în transmigraţie — doctrina reîncarnării sufletului — care provenea din Deccanul dravidian. Această credinţă într-un ciclu fastidios şi monoton de transmigraţii repetate i-a lipsit pe muritorii luptători de speranţa lor, nutrită multă vreme, de a găsi în moarte izbăvirea şi avansarea spirituală care făcuse parte din credinţa vedică primitivă.

Această învăţătură filozofic paralizantă a fost curând urmată de născocirea doctrinei în care fugi veşnic de sinele tău prin scufundarea în repausul şi în pacea universale ale unei uniuni absolute cu Brahman, suprasufletul întregii creaţii. Dorinţele materiale şi ambiţiile omeneşti le-au fost eficient răpite oamenilor şi practic distruse. Timp de peste două mii de ani, cei mai buni gânditori ai Indiei au căutat să scape de orice dorinţă, iar poarta a fost astfel larg deschisă pentru intrarea cultelor şi a învăţăturilor ulterioare, care au încătuşat practic sufletele unui mare număr de popoare hinduse în lanţurile risipirii spirituale. Dintre toate civilizaţiile, cea vedico-ariană a fost cea care a plătit preţul cel mai teribil pentru a fi respins evanghelia Salemului.

Prin ele însele, castele nu puteau să perpetueze sistemul religio-cultural arian şi, pe măsură ce religiile inferioare ale Deccanului se infiltrau în nord, s-a dezvoltat o epocă de descurajare şi de disperare. În cursul acestei epoci sumbre, s-a întâmplat să se nască cultul care consta în a nu lua viaţa nici unei creaturi, şi acest cult a subzistat mereu de atunci înainte. Un mare număr de culte noi erau sincer atee, proclamând că nici o mântuire oarecum accesibilă nu putea fi dobândită decât prin propriile eforturi ale omului, fără ajutor din afară. Cu toate astea, dincolo de o bună parte a acestei filozofii nefericite, se pot găsi vestigiile deformate ale învăţăturilor lui Melchizedek, şi chiar şi ale lui Adam.

Aceasta a fost epoca compilării ultimelor Scripturi ale credinţei hinduse, ale brahmanilor şi ale Upanişadelor. După ce a respins doctrina care propovăduia religia personală prin experienţa credinţei personale cu un Dumnezeu unic, şi după ce a fost coruptă de fluxul de culte şi de credinţe înjositoare şi debilitante ale Deccanului, cu antropomorfismele şi cu reîncarnările lor, preoţimea brahmanică a manifestat o reacţie violentă contra credinţelor pline de corupţie; a fost un efort categoric orientat spre căutarea şi găsirea *adevăratei realităţi*. Brahmanii au început să dezantropomorfizeze conceptul indian de deitate, însă, făcând acest lucru, ei au căzut în

grava eroare de a depersonaliza conceptul de Dumnezeu. Ei au ieşit din această încercare, nu cu un ideal sublim şi spiritual al Tatălui Paradisiac, ci cu o idee distantă şi metafizică a unui Absolut care îngloba totul.

În eforturile lor de autoperpetuare, brahmanii respinseseră Dumnezeul unic al lui Melchizedek, iar acum ei se găseau cu ipoteza de Brahman, acel sine imprecis şi iluzoriu, acest *acela* impersonal şi neputincios, care a lăsat viaţa spirituală a Indiei descumpănită şi abătută, din această perioadă nefericită şi până în cel de-al douăzecilea secol.

În epoca în care se scriau Upanişadele în India s-a ivit budismul, dar, în ciuda unui succes milenar, el nu a putut concura cu faza din urmă a hinduimului. În ciuda moralităţii sale superioare, descrierea sa iniţială a lui Dumnezeu era şi mai puţin categorică decât cea a hinduismului, care oferea deităţi secundare şi personale. În cele din urmă, budismul a cedat în India de nord în faţa atacurilor unui islam care milita cu conceptul său al unui bine definit de Allah ca Dumnezeu suprem al universului.

## 3.FILOZOFIA BRAHMANĂ

Deşi faza superioară a brahmanismului era prea puţin o religie, ea a fost cu adevărat una dintre cele mai nobile încercări ale minţii muritorilor de a pătrunde în domeniile filozofiei şi ale metafizicii. După ce a pornit ca să descopere realitatea finală, mintea indiană nu s-a oprit înainte de a fi speculat asupra aproape a tuturor aspectele teologiei, mai puţin asupra conceptului esenţial şi dublu al religiei: existenţa Tatălui Universal al tuturor creaturilor universului, şi faptul experienţei ascendente, în univers, al înseşi acestor creaturi care caută să ajungă la Tatăl veşnic care le-a poruncit să fie perfecte, după cum el însuşi este perfect.

În conceptul de Brahman, spiritul acestei epoci ştia într-adevăr de ideea unui fel de Absolut care impregnează totul, căci se identifica simultan acest postulat cu energia creativă şi cu reacţia cosmică. Brahman era conceput ca fiind transcendent oricărei definiţii şi ca susceptibil de a fi cuprins numai prin negarea succesivă a tuturor calităţilor finite. Era categoric o credinţă într-o fiinţă absolută, şi chiar infinită, dar acest concept era în foarte mare măsură privat de atributele personalităţii, şi nu era deci experimentabil de către persoane religioase individuale.

Brahman-Narayana a fost conceput ca fiind Absolutul, ca fiind infinitul ACELA ESTE, ca fiind forţa creatoare primordială a cosmosului potenţial, ca fiind Sinele Universal care există în stare statică şi potenţială de-a lungul întregii eternităţi. Dacă filozofii epocii ar fi fost capabili de a trece de etapa următoare în concepţia deităţii, dacă l-ar fi putut concepe pe Brahman ca asociativ şi creativ, ca o personalitate abordabilă de către fiinţele create aflate în evoluţie, atunci, învăţătura lor ar fi putut deveni prezentarea cea mai avansată a Deităţii pe Urantia, căci ea ar fi înglobat primele cinci nivele ale funcţiunii totale a deităţii, şi ar fi putut lua în considerare ultimele două.

În cursul anumitor faze, conceptul de Suprasuflet Universal Unic, în calitate de totalitate a însumării existenţelor tuturor creaturilor, i-a condus pe filozofii hinduşi foarte aproape de adevărul Fiinţei Supreme; dar acest adevăr nu le-a servit la nimic, deoarece ei nu au reuşit să dezvolte nici o metodă de apropiere personală rezonabilă sau raţională pentru a atinge scopul lor monoteist teoretic de Brahman-Narayana.

Principiul karmic al continuităţii cauzale este foarte aproape de adevărul că toate acţiunile din spaţiu-timp se repercutează într-o sinteză în prezenţa de Deitate a Supremului; însă acest postulat nu a permis niciodată realizarea personală coordonată a Deităţii de către persoanele religioase individuale; aceasta nu a condus decât la înghiţirea ultimă a oricărei personalităţi în Suprasufletul Universal.

Filozofia brahmanismului a ajuns, de asemenea, foarte aproape de realizarea locuirii de către Ajustorii Gândirii, dar ea s-a lăsat pervertită de o falsă concepţie asupra adevărului. Învăţătura că sufletul este locuinţa lui Brahman ar fi pregătit drumul unei religii avansate, dacă acest concept nu ar fi fost complet viciat de credinţa că nu există individualitate umană în afară de această prezenţă a Unului Universal.

În doctrina în care sufletul individual se contopeşte cu Suprasufletul, teologii Indiei nu au reuşit să asigure supravieţuirea a ceva uman, ceva nou şi unic, ceva născut din uniunea voinţei omului şi a voinţei lui Dumnezeu. Învăţătura reîntoarcerii sufletului la Brahman este îndeaproape paralelă cu adevărul reîntoarcerii Ajustorului în sânul Tatălui Universal, dar există ceva distinct de Ajustor care supravieţuieşte de asemenea, şi anume contraponderea morontială a personalităţii de muritor. Or, acest concept vital era în mod fatal absent din filozofia brahmanică.

Filozofia brahmanică a ajuns la o aproximare a multor fapte ale universului şi s-a apropiat de numeroase adevăruri cosmice, dar ea a căzut mult prea adesea victimă erorilor, a greşelii din diferenţierea diverselor nivele

ale realităţii, precum nivelul absolut, cel transcendental şi cel finit. Ea nu a reuşit să ia în considerare că un aspect dat, susceptibil de a fi finit şi iluzoriu pe nivelul absolut, poate fi absolut real pe nivelul finit. Ea nu a luat act nici de personalitatea esenţială a Tatălui Universal, cu care se poate lua personal contact pe toate nivelele, de la experienţa limitată a creaturilor evolutive cu Dumnezeu, până la experienţa nelimitată a Fiului Etern cu Tatăl Paradisului.

## 3. RELIGIA HINDUSĂ

În India, pe parcursul secolelor, poporul a revenit, într-o anumită măsură, la anticele ritualuri ale Vedelor, aşa cum fuseseră ele modificate de învăţăturile misionarilor lui Melchizedek şi cristalizate de preoţimea brahmanică ulterioară. Această religie, cea mai veche şi cea mai cosmopolită din lume, a suferit din nou unele schimbări ca răspuns la budism, la jainism, precum şi la influenţele mai recente ale mahomedanismului şi ale creştinismului. Dar, când învăţăturile lui Isus au ajuns în India, ele fuseseră deja occidentalizate până într-atât încât să fie o "religie a oamenilor albi", deci ciudată şi străină pentru mintea hindusă.

Teologia hindusă a timpului prezent descrie patru nivele descendente ale deităţii şi ale divinităţii:

1.*Brahman,* Absolutul, Unul Infinit, ACELA ESTE.

2.*Trimurti*, trinitatea supremă a hinduismului. Primul membru al acestei asociaţii, *Brahma,* se concepe ca fiind creat de el însuşi din Brahmanul-infinit. Dacă nu ar fi aproape identificat cu Unul Infinit panteist, Brahma ar constitui fundamentul conceptului de Tată Universal. Brahma este deopotrivă identificat cu destinul.

Adorarea lui Shiva şi a lui Vishnu, al doilea şi al treilea membru din Trimurti, a apărut în primul mileniu după Crist. *Shiva* este domnul vieţii şi al morţii, zeul fecundităţii şi maestrul distrugerii. *Vishnu* este extrem de popular datorită credinţei în încarnarea sa periodică sub formă umană. În felul acesta, Vishnu a devenit real şi viu în închipuirea hinduşilor. Unii i-au considerat pe Shiva şi pe Vishnu ca supremi peste toate.

3.*Deităţile vedice şi postvedice*. Mulţi zei antici ai arienilor, precum Agni, Indra şi Soma, au subzistat ca secundari faţă de cei trei membri ai Trimurti. Numeroşi alţi zei s-au ivit de la începuturile Indiei vedice, şi ei au fost, la rândul lor, încorporaţi în panteonul hindus.

4.*Demi-zeii*: supraoamenii, semizeii, eroii, demonii, fantomele, spiritele rele, spiriduşii, monştrii, drăcuşorii şi sfinţii cultelor mai recente.

De mult timp, hinduismul nu a reuşit să înviorize poporul indian, dar, în acelaşi timp, el a fost în general o religie tolerantă. Această mare forţă rezidă în faptul că el se dovedeşte a fi religia cea mai flexibilă şi cea mai vagă care a fost să apară pe Urantia. El este capabil de schimbări aproape nelimitate, şi posedă un câmp neobişnuit de adaptări suple, de la speculaţiile elevate şi semi-monoteiste ale brahmanilor intelectuali, până la fetişismul notoriu şi la practicile culturale primitive ale claselor degradate şi demoralizate de credincioşi ignoranţi.

Hinduismul a supravieţuit pentru că el este în esenţă o parte integrantă a ţesăturii sociale din India. El nu comportă nici o mare ierarhie care să poată fi tulburată sau distrusă; el este suprapus pe modelul vieţii poporului. El posedă o adaptabilitate la condiţii schimbătoare care o depăşeşte pe aceea a oricărui alt cult, şi ia o atitudine tolerantă de adopţie faţă de multe alte religii, pretinzând că Gautama Buddha, precum şi Crist însuşi, erau încarnări ale lui Vishnu.

Astăzi, India are mai mult ca oricând nevoie de o prezentare a evangheliei lui Isus — Paternitatea lui Dumnezeu şi filiaţia tuturor oamenilor, cu fraternitatea care urmează şi care se realizează personal printr-o slujire iubitoare şi printr-un serviciu social. În India, cadrul filozofic există, structura de cult e prezentă; îi lipseşte numai scânteia însufleţitoare a iubirii dinamice zugrăvită în evanghelia originară a Fiului Omului, despuiată de doctrinele şi de dogmele occidentale care au avut tendinţa să facă din viaţa de consacrare a lui Mihail o religie a oamenilor albi.

## 5.LUPTA PENTRU ADEVĂR DIN CHINA

În vreme ce misionarii Salemului cutreierau Asia răspândind doctrina Dumnezeului cel Preaînalt şi a mântuirii prin credinţă, ei se impregnau mult cu filozofia şi cu gândirea religioasă a diverselor ţări traversate. Cu toate acestea, învăţătorii însărcinaţi de Melchizedek şi de succesorii lui, nu au eşuat în misiunea lor; ei au pătruns la toate popoarele continentului eurasiatic, şi au sosit în China numai pe la mijlocul celui de-al doilea mileniu

dinaintea lui Crist. Timp de peste o sută de ani, salemiţii şi-au menţinut cartierul lor general în Si Fouch, unde i-au pregătit pe învăţătorii chinezi care au dus învăţătura tuturor popoarelor rasei galbene.

A fost ca o consecinţă directă a acestei învăţături faptul că cea dintâi formă a taoismului a apărut în China; aceasta era o religie extrem de diferită de cea care poartă acest nume astăzi. Taoismul primitiv sau prototaoismul erau compuse din următorii factori:

1.Rămăşiţele învăţăturilor din Singlangton, care au persistat în conceptul de Shang-ti, Dumnezeul Cerului. În epoca Singlangtonului, poporul chinez a devenit virtual monoteist; el şi-a concentrat adoraţia asupra Adevărului Unic, cunoscut mai târziu sub numele de Spirit al Cerului, şef al universului. Rasa galbenă nu a pierdut niciodată întru totul acest concept iniţial de Deitate, în ciuda faptului că, în cursul secolelor ulterioare, numeroase deităţi şi spirite subordonate au fost strecurate în religia sa.

2.Religia din Salem a Unei Preaînalte Deităţi Creatoare pregătite să acorde graţia sa omenirii, ca răspuns la credinţa oamenilor. Dar, în epoca în care misionarii lui Melchizedek pătrundeau în ţinuturile rasei galbene, este din nefericire prea adevărat că mesajul lor se îndepărtase considerabil de simpla doctrină a Salemului din timpul lui Machiventa.

3.Conceptul de Brahman-Absolut al filozofilor hinduşi dublat de dorinţa de a scăpa de toate relele. Cea mai mare influenţă asupra expansiunii către est a religiei Salemului a fost poate aceea a învăţătorilor hinduşi ai credinţei vedice, care au introdus concepţia lor de Brahman — a Absolutului — în gândirea salvatoare a salemiţilor.

Această credinţă complexă s-a răspândit în ţinuturile raselor galbene şi brune ca o influenţă subiacentă din gândirea filozofico-religioasă. În Japonia, acest prototaoism a fost cunoscut sub numele de şinto, şi popoarele acestei ţări, foarte îndepărtate de Salem în Palestina, au ştiut de încarnarea lui Machiventa Melchizedek care a locuit pe pământ pentru ca omenirea să nu uite numele lui Dumnezeu.

În China, toate aceste credinţe au fost ulterior confundate, şi contopite cu cultul mereu în creştere al strămoşilor. Dar, din epoca lui Singlangton, chinezii nu au mai căzut niciodată în mod deplorabil sclavi ai unei preoţimi. Rasa galbenă a fost prima care să se ridice din servitutea barbară şi să intre într-o civilizaţie a ordinii, deoarece ea a fost prima care să se dezbare, într-o anumită măsură, de înjositoarea frică de zei; ea nu s-a temut nici măcar de fantomele celor morţi, aşa cum s-au temut alte rase. China şi-a găsit înfrângerea pentru că nu a reuşit niciodată să înainteze dincolo de emanciparea ei iniţială faţă de preoţi; ea a căzut într-o eroare aproape la fel de vătămătoare, aceea a cultului strămoşilor.

Totuşi, salemiţii nu au călătorit degeaba. Pe temeliile evangheliei lor şi-au clădit învăţăturile marii filozofi ai Chinei celui de-al şaselea secol de dinaintea lui Cristos. Atmosfera morală şi sentimentele spirituale ale epocii lui Lao-Tse şi ale lui Confucius proveneau din învăţăturile misionarilor Salemului date în cursul unei epoci anterioare.

## 6.LAO-TSE ŞI CONFUCIUS

Cu aproximativ şase sute de mii de ani înainte de venirea lui Mihail, Melchizedek, pe atunci neîntrupat deja de multă vreme, a avut impresia că puritatea învăţăturii sale pe pământ era prea expusă pericolului prin resorbţia generală în credinţele mai vechi ale Urantiei. S-a părut, pentru o vreme, că misiunea sa ca precursor al lui Mihail risca să eşueze. Atunci, în cel de-al şaselea secol dinaintea lui Crist, printr-o coordonare excepţională a factorilor spirituali din care nu toţi sunt înţeleşi, nici chiar de supraveghetorii planetari, Urantia a asistat la o prezentare cât se poate de neobişnuită a adevărului religios sub forme multiple. Prin intermediul a diverşi învăţători umani, evanghelia Salemului a fost reformulată şi reînsufleţită; ea a subzistat apoi în mare parte, aşa cum a fost atunci prezentă, până în epoca prezentelor scrieri.

Acest secol excepţional de progres spiritual a fost caracterizat prin apariţia marilor învăţători religioşi, morali şi filozofi în toată lumea civilizată. În China, cei doi maeştri cei mai remarcabili au fost Lao-Tse şi Confucius.

*Lao-Tse* a clădit direct pe conceptele din tradiţiile Salemului, declarând că Tao era Unica Cauză Primă a întregii creaţii. Lao-Tse avea o viziune spirituală largă. Învăţătura lui spunea că: "destinul etern al omului era uniunea perpetuă cu Tao, Dumnezeul Suprem şi Regele Universal". El distingea clar cauza ultimă, căci a scris: "Unitatea se naşte din Tao cel Absolut; din această Unitate a apărut Dualitatea cosmică, apoi, din această Dualitate, Trinitatea a ţâşnit în existenţă, iar Trinitatea este sursa primordială a întregii realităţi". "Orice realitate

este mereu în echilibru între potenţialele şi actualele cosmosului, şi acestea sunt veşnic armonizate de către spiritul divinităţii".

Lao-Tse a fost şi unul dintre primii care au prezentat doctrina constând în a răspunde răului făcând binele: "Bunătatea dă naştere la bunătate, dar, pentru cel care este cu adevărat bun, şi răul generează bunătate".

El le propovăduia oamenilor reîntoarcerea creaturii la Creator şi descria viaţa ca fiind ieşirea la iveală a unei personalităţi din potenţialele cosmice, în timp ce moartea semăna cu o reîntoarcere acasă a acestei personalităţi create. Conceptul său de credinţă veritabilă era neobişnuit, şi el l-a asemănat, de asemenea, cu "atitudinea unui copilaş".

Înţelegerea sa în ceea ce priveşte ţelul etern al lui Dumnezeu era clară, căci a zis: "Deitatea Absolută nu face eforturi, însă ea este întotdeauna victorioasă; ea nu constrânge oamenii, dar este întotdeauna gata să răspundă dorinţelor lor sincere; voinţa lui Dumnezeu este veşnic răbdătoare, şi expresia ei este inevitabilă în eternitate". Exprimând adevărul că este mai binecuvântat să dai decât să primeşti, Lao-Tse a spus, de asemenea, când vorbea despre omul sincer religios: "Omul bun nu caută să păstreze adevărul pentru el însuşi, ci mai degrabă să-i reverse bogăţiile asupra semenilor lui, căci aceasta este realizarea adevărului. Voia lui Dumnezeu cel Absolut este întotdeauna benefică şi niciodată distructivă; intenţia adevăratului credincios este să acţioneze întotdeauna, dar niciodată să constrângă".

Lao propovăduia non-rezistenţa şi distincţia dintre *acţiune* şi *constrângere*, dar aceste noţiuni s-au deformat şi au devenit mai târziu credinţa că nu trebuie "văzut, făcut şi gândit" nimic. Dar Lao nu a profesat niciodată o astfel de eroare, deşi prezentarea sa a non-rezistenţei a fost un factor în dezvoltarea predilecţiei popoarelor chineze pentru pace.

Taoismul popular al celui de-al douăzecilea secol al Urantiei nu mai are prea multe în comun cu sentimentele sublime şi cu concepţiile cosmice ale bătrânului filozof, care propovăduia adevărul aşa cum îl percepea, mai exact — credinţa în Dumnezeul Absolut este sursa energiei divine care recreează lumea, şi prin care omul se înalţă la uniunea spirituală cu Tao, Deitatea Eternă şi Creatorul Absolut al universurilor.

*Confucius* (Kong Fou-tse) era un tânăr contemporan al lui Lao în China celui de-al şaselea secol dinaintea lui I.C. Confucius şi-a întemeiat doctrinele pe cele mai bune tradiţii morale ale lungii istorii a rasei galbene; el a fost întrucâtva influenţat de ceea ce a persistat din tradiţiile misionarilor din Salem. Principala lui lucrare consta din a compila din dictoanele înţelepte ale filozofilor antici. El a fost respins ca învăţător pe durata vieţii sale, însă, de atunci, scrierile şi învăţăturile lui au exercitat mereu o mare influenţă în China şi în Japonia. Confucius i-a reorientat pe şamani, în sensul că a înlocuit magia cu moralitatea. Dar el a construit prea bine; el a făcut din *ordine* un nou fetiş şi a instituit un respect al conduitei strămoşilor, care sunt încă veneraţi de chinezii din epoca prezentei expuneri.

Confucius predica moralitatea bazându-se pe teoria că drumul pământesc este umbra deformată a căii celeste, că modelul veritabil al civilizaţiei temporale este imaginea reflectată a ordinii din ceruri. Conceptul potenţial de Dumnezeu din confucianism a fost aproape complet subordonat accentului pus pe Calea Cerului, arhetipul cosmosului.

Învăţăturile lui Lao au fost pierdute pentru toţi, mai puţin o minoritate din Orient, dar scrierile lui Confucius au constituit mereu, de la propagarea lor, baza contexturii morale a culturii pentru aproape o treime dintre urantieni. Aceste precepte ale lui Confucius, perpetuând tot ce este mai bun din trecut, erau oarecum împotriva spiritului de investigaţie chinez, care ajunsese la înfăptuiri atât de venerate. Influenţa acestor doctrine a fost combătută fără succes atât de eforturile împăratului Chin Shin Huang Ti, cât şi de învăţăturile lui Mo Ti. Al doilea a proclamat o fraternitate bazată pe iubirea faţă de Dumnezeu şi nu pe datoria etică; el a căutat să reanime căutarea antică a noilor adevăruri, dar învăţăturile lui au eşuat înaintea viguroasei opoziţii a discipolilor lui Confucius.

Ca şi mulţi alţi învăţători spirituali şi morali, Confucius şi Lao-Tse au sfârşit prin a fi deificaţi de către discipolii lor în cursul epocilor de tenebre care au intervenit în China între declinul şi pervertirea credinţei taoiste, şi sosirea misionarilor budişti care veneau din India. În timpul acestor secole de decadenţă spirituală, religia rasei galbene a degenerat într-o teologie jalnică, în care mişunau diavolii, dragonii şi spiritele rele, vădind pentru toţi reîntoarcerea fricilor minţii uman neluminate. Atunci China, cândva în fruntea societăţii umane datorită religiei ei avansate, a rămas în urmă din cauza neputinţei ei temporare de a progresa pe veritabila cărare a dezvoltării conştiinţei de Dumnezeu; aceasta este indispensabilă pentru adevăratul progres, nu numai muritorilor individuali, ci şi civilizaţiilor încâlcite şi complexe care caracterizau înaintarea culturii şi a societăţii pe o planetă evolutivă a timpului şi a spaţiului.

## 7.GAUTAMA SIDDHARTA

Contemporan cu Lao-Tse şi cu Confucius din China, în India s-a ivit un alt mare învăţător al adevărului. Gautama Siddharta s-a născut în al şaselea secol dinaintea lui Crist în provincia Nepal, în nordul Indiei. Discipolii lui îl prezintă, mai târziu, ca pe fiul unui conducător fabulos de bogat, însă, în realitate, el era succesorul prezumtiv al unui neînsemnat şef de clan care domnea prin consimţământ tacit peste o mică vale muntoasă izolată, din sudul Munţilor Himalaya.

După ce a practicat yoga în van timp de şase ani, Gautama a formulat teoriile care au devenit filozofia budismului. Siddharta s-a angajat într-o luptă hotărâtă, dar lipsită de rezultat contra sistemului, în continuă creştere, al castelor. În jurul acestui tânăr prinţ profet, a domnit o atmosferă de sinceritate sublimă şi de generozitate extraordinară, care a sedus numeroşi oameni ai acelor vremuri. El s-a abătut de la practica care consta în a căuta mântuirea individuală prin dureri fizice şi prin suferinţe personale, şi i-a îndemnat pe discipolii lui să ducă evanghelia lui în întreaga lume.

În toiul confuziei şi al practicilor de cult excesive din India, învăţăturile mai sănătoase şi mai moderate ale lui Gautama au venit ca o uşurare aducătoare de prospeţime. El denunţa zeii, preoţii şi sacrificiile lor, însă nici el nu a reuşit să perceapă *personalitatea* Unului Universal. Necrezând în existenţa sufletelor individuale, Gautama a luptat, bineînţeles cu curaj, contra credinţei în transmigraţia sufletelor, onorată de multe secole. El a făcut un nobil efort pentru a-i elibera pe oameni de frică, pentru a-i face să se simtă comod şi la ei acasă în marele univers, însă nu a reuşit să le arate cărarea care conduce la veritabilul cămin celest al muritorilor ascendenţi — Paradisul — şi la serviciul crescând al existenţei eterne.

Gautama era un adevărat profet şi, dacă ar fi dat atenţie instrucţiunilor ermitului Godad, el ar fi putut să ridice toată India prin inspiraţia care ar fi adus o reînnoire a evangheliei din Salem care proslăvea mântuirea prin credinţă. Godad se trăgea dintr-o familie care nu pierduse niciodată tradiţiile misionarilor lui Melchizedek.

Gautama şi-a fondat şcoala în Benares, şi s-a întâmplat în al doilea an al ei că un elev, Bautan, a comunicat maestrului său tradiţiile misionarilor Salemului cu privire la alianţa lui Melchizedek cu Avraam. Cu toate că Siddharta nu a avut o concepţie clară despre Tatăl Universal, el a luat o poziţie avansată asupra mântuiri prin credinţă — simpla credinţă. Aşa a declarat el în faţa discipolilor lui, şi a început să îi trimită pe elevii lui în afară, în grupuri de şaizeci, pentru a proclama popoarelor Indiei "vestea bună a mântuirii gratuite: faptul că toţi oamenii, umili sau elevaţi, pot atinge fericirea prin credinţa în dreptate şi în justiţie".

Soţia lui Gautama credea în evanghelia soţului ei, şi ea a fost fondatoarea unui ordin de călugăriţe. Fiul lui i-a devenit succesor, şi a extins mult cultul; el cunoştea bine ideea nouă de salvare prin credinţă, însă a şovăit mai târziu referitor la chestiunea graţiei divine obţinută prin credinţa singură, după cum l-a învăţat evanghelia din Salem. La bătrâneţe, cuvintele pe care le-a pronunţat înainte de a muri au fost următoarele: "Fiţi făuritorii propriei voastre eliberări".

În ceea ce avea mai bun, evanghelia salvării universale, proclamată de Gautama şi lipsită de sacrificii, de torturi, de rituri şi de preoţi, era o doctrină revolutivă şi stupefiantă pentru epoca sa. A fost surprinzător de aproape de a constitui o renaştere a evangheliei Salemului. Ea a adus sprijin pentru milioane de suflete disperate şi, în ciuda alterărilor ei ridicole din cursul secolelor ulterioare, această evanghelie subzistă încă ca speranţă a milioane de fiinţe umane.

Siddharta a propovăduit mult mai multe adevăruri decât au supravieţuit în cultele moderne care îi poartă numele. Budismul modern nu reprezintă mai mult învăţăturile lui Gautama Siddharta decât reprezintă creştinismul învăţăturile lui Isus din Nazaret.

## 8.CREDINŢA BUDISTĂ

Pentru a deveni budist, nu trebuia decât să faci o declaraţie publică de credinţă recitând Refugiul: "Eu îmi găsesc refugiu în Buddha; îmi găsesc refugiu în doctrina sa; îmi găsesc refugiul în Fraternitate".

Budismul a luat naştere dintr-o personalitate istorică, iar nu dintr-un mit. Fidelii lui Gautama l-au numit Sasta, ceea ce înseamnă maestru sau învăţător. Cu toate că el nu a emis pretenţii supraumane nici pentru el nici pentru învăţăturile sale, discipolii lui au început devreme să îl numească *cel iluminat*, Buddha, iar mai târziu Sakyamuni Buddha.

Evanghelia originală a lui Gautama era întemeiată pe cele patru adevăruri nobile:

1.Adevărurile nobile ale suferinţei.
2.Originile suferinţei.
3.Distrugerea suferinţei.
4.Calea de a distruge suferinţa.

Strâns legată de doctrina suferinţei şi de mijloacele de scăpare, se situa filozofia Căii Octuple: puncte de vedere juste, aspiraţii juste, cuvinte juste, conduită justă, mijloace juste de trai, efort just, atenţie justă şi contemplare justă. Gautama nu avusese intenţia de a încerca să distrugă orice efort, orice dorinţă şi orice afecţiune scăpând de suferinţă; învăţătura lui era mai degrabă menită să descrie muritorilor inutilitatea de a-şi plasa în întregime speranţele şi aspiraţiile în scopuri temporale şi în obiective materiale. Nu era vorba atât de mult de evitarea iubirii semenilor, cât de a-l face, de asemenea, pe adevăratul credincios să privească, dincolo de asocierile lumii materiale, la realităţile viitorului etern.

Poruncile morale ale predicilor lui Gautama erau în număr de cinci:

1.Să nu ucizi.
2.Să nu furi.
3.Să nu fii desfrânat.
4.Să nu minţi.
5.Să nu bei băuturi îmbătătoare.

Mai existau câteva porunci suplimentare sau secundare ale căror respectare era facultativă pentru credincioşi.

Siddharta nu credea deloc în nemurirea personalităţii umane; filozofia sa nu aducea decât un fel de continuitate funcţională. El nu a definit niciodată cu claritate ceea ce a intenţionat să includă în doctrina Nirvanei. Faptul că se putea face din punct de vedere teoretic experienţa nirvanei pe parcursul existenţei terestre indica faptul că aceasta nu era considerată ca o stare de anihilare completă. Aceasta implica o condiţie de iluminare supremă şi de fericire celestă, în care toate lanţurile care ţineau omul în lumea materială au fost sfărâmate; era o eliberare faţă de dorinţele vieţii de muritor şi o scăpare de orice pericol de a trebui să faci experienţa unei noi încarnări.

Conform învăţăturilor originare ale lui Gautama, mântuirea se obţine prin efort uman, neţinând seama de ajutorul divin; nu este loc nici pentru credinţa eliberatoare, nici pentru rugăciuni adresate puterilor supraumane. În tentativa sa de a minimiza superstiţiile Indiei, Gautama s-a străduit să abată oamenii de la pretenţiile zgomotoase ale mântuirii prin magie. Dar, făcând acest efort, el le-a lăsat succesorilor o poartă larg deschisă care le-a permis să interpreteze greşit învăţătura sa şi să declare că toate eforturile omeneşti pentru a se realiza sunt dezagreabile şi dureroase. Discipoli lui au neglijat faptul că fericirea supremă este legată de urmărirea entuziastă şi inteligentă a scopurilor meritorii, şi că aceste înfăptuiri constituie adevăratul progres în realizarea cosmică de sine.

Marele adevăr al învăţăturii lui Siddharta a fost proclamarea unui univers al justiţiei absolute. El propovăduia cea mai bună filozofie atee care a fost vreodată inventată de un muritor; ea era umanismul ideal şi a distrus cât se poate de eficient orice temelie pentru superstiţii, pentru rituri magice şi pentru frica de fantome şi de demoni.

Marea slăbiciune a evangheliei originare a budismului a fost că el nu a creat o religie a serviciului social dezinteresat. Timp îndelungat, fraternitatea budistă nu a fost o confrerie de credincioşi, ci mai degrabă o comunitate de discipoli-învăţători. Gautama le-a interzis să poarte bani şi a căutat, pe această cale, să împiedice creşterea tendinţelor ierarhice. Gautama însuşi era extrem de social şi, într-adevăr, viaţa sa a fost mai măreaţă decât predicile lui.

## 9.PROPAGAREA BUDISMULUI

Budismul a prosperat pentru că oferea salvarea prin credinţa în Buddha, iluminatul. Acesta reprezenta adevărurile lui Melchizedek mai mult decât orice alt sistem religios practicat în Asia orientală. Dar budismul nu s-a răspândit larg ca religie până în ziua când, un monarh de castă inferioară, Asoka, l-a adoptat pentru propria sa protecţie; după Ikhnaton din Egipt, Asoka a fost unul dintre cei mai remarcabili şefi civili dintre epoca lui Melchizedek şi cea a lui Mihail. El a clădit un mare imperiu indian graţie propagandei misionarilor lui budişti. În cursul unei perioade de douăzeci şi cinci de ani, el a instruit peste şaptesprezece mii de misionari, pe care i-a trimis până la cele mai îndepărtate frontiere ale lumii cunoscute. Într-o singură generaţie, el a făcut din budism

religia dominantă peste jumătate din pământ. Ea s-a stabilit curând în Tibet, în Kashmir, în Ceylon, în Birmania, în Java, în Siam, în Coreea, în China şi în Japonia. În general vorbind, aceasta a fost o religie considerabil superioară celor pe care le-a înlăturat sau pe care le-a înălţat.

Propagarea budismului în toată Asia pornind din căminul său din India este una dintre cele mai palpitante istorii de consacrare spirituală şi de perseverenţă misionară a oamenilor sincer îndrăgostiţi de religie. Nu numai că cei care propovăduiau evanghelia lui Gautama înfruntau cu curaj primejdiile drumurilor terestre ale caravanelor, ci ei făceau faţă şi pericolelor mărilor Chinei, în timp ce îşi continuau misiunea pe continentul asiatic, aducând tuturor popoarelor mesajul credinţei lor. Cu toate astea, budismul nu mai era doctrina simplă a lui Gautama; evanghelia făcută miraculoasă e cea care a făcut din el un zeu. Cu cât s-a îndepărtat budismul mai mult de leagănul lui din ţinuturile înalte ale Indiei, cu atât mai diferit a devenit el faţă de învăţăturile lui Gautama, şi cu atât s-a asemănat mai mult cu religiile pe care le înlăturase.

Mai târziu, budismul a fost foarte influenţat de taoism în China, de shinto în Japonia, şi de creştinism în Tibet. În India, după un mileniu, budismul n-a făcut decât să se ofilească şi să moară. El s-a brahmanizat şi, mai târziu, s-a predat cu laşitate înaintea islamului; în acelaşi timp, într-o mare parte a restului Orientului, el a degenerat într-un ritual pe care Gautama Siddharta nu l-ar fi recunoscut niciodată.

În sud, stereotipul fundamentalist al învăţăturilor lui Siddharta a persistat în Ceylon, în Birmania şi în peninsula Indochinei. Este vorba de ramura hinayana a budismului, care s-a ataşat de doctrina sa primitivă sau asocială.

Dar, chiar şi înainte de prăbuşirea budismului în India, grupurile de discipoli ale lui Gautama din China şi din nordul Indiei începuseră să dezvolte învăţătura mahayana a "Căii Largi" către mântuire, în opoziţie cu puriştii din sud care se ţineau de hinayana sau "Calea Îngustă". Aceşti mahayanişti s-au rupt de limitările sociale inerente doctrinei budiste şi, de atunci, această ramură nordică a budismului şi-a continuat evoluţia în China şi în Japonia.

Budismul este azi o religie vie şi în creştere, deoarece a reuşit să păstreze multe dintre cele mai înalte valori morale ale aderenţilor lui. El facilitează calmul şi controlul de sine, sporeşte seninătatea şi fericirea, şi contribuie mult la împiedicarea amărăciunii şi a doliului. Cei care cred în această filozofie îşi trăiesc vieţile mai bine decât cei care nu cred în ea.

## 10.RELIGIA ÎN TIBET

În Tibet, se găseşte cea mai ciudată asociere a învăţăturilor lui Melchizedek combinate cu budismul, cu hinduismul, cu taoismul şi cu creştinismul. Când misionarii budişti au intrat în Tibet, ei au întâlnit o stare de sălbăticie primitivă foarte asemănătoare celei pe care au găsit-o primii misionari creştini la triburile nordice din Europa.

Candidaţii tibetani n-au vrut să abandoneze în întregime antica lor magie şi farmecele lor. Studiul ceremonialului religios al riturilor tibetane din epoca prezentă relevă existenţa unei confrerii exagerat de numeroase de preoţi cu capete rase, care practică un ritual minuţios comportând clopote, incantaţii, tămâie, procesiuni, rozare, imagini, farmece, imagini, apă sfinţită, haine somptuoase şi coruri complicate. Ei au dogme rigide şi credinţe cristalizate, rituri mistice şi posturi speciale. Ierarhia lor cuprinde călugări, călugăriţe, abaţi, precum şi pe Marele Lama. Ei adresează rugăciuni îngerilor, sfinţilor, unei Mame Sfinte şi zeilor. Ei practică confesiunea şi cred în purgatoriu. Mănăstirile lor sunt foarte mari şi catedralele lor sunt magnifice. Ei menţin o nesfârşită repetare a riturilor sacre, şi cred că acest ceremonial le procură mântuirea. Ei ataşează rugăciunile unei roţi, şi cred că rotaţia ei face rugile lor eficiente. La nici un alt popor din timpurile moderne, nu se pot găsi atât de multe practici care provin de la atât de multe religii; este inevitabil ca această liturghie cumulativă să sfârşească prin a deveni plictisitoare peste măsură şi intolerabil de apăsătoare.

Tibetanii posedă ceva din toate religiile principale ale lumii, afară de simplele învăţături ale evangheliei lui Isus: filiaţia cu Dumnezeu, fraternitatea oamenilor şi cetăţenia mereu ascendentă din universul etern.

## 11.FILOZOFIA BUDISTĂ

Budismul a pătruns în China în primul mileniu după Crist şi se încadrează bine în datinile religioase ale rasei galbene. În cultul strămoşilor, chinezii adresaseră multă vreme rugăciuni morţilor; acum, ei pot să se şi roage pentru ei. Budismul s-a amestecat curând cu practicile rituale vagi ale taoismului în dezintegrare. Această

nouă religie sintetică, cu templele ei de cult şi cu ceremonialul ei religios precis, nu a întârziat să devină cultul general acceptat de către popoarele din China, din Coreea şi din Japonia.

În anumite privinţe, este regretabil că budismul nu a fost răspândit înainte ca discipolii săi să fi pervertit tradiţiile şi învăţăturile cultului până într-atâta încât să facă din Gautama o fiinţă divină. Totuşi, mitul vieţii sale umane, împodobit cum a fost cu o mulţime de miracole, se vădeşte foarte atractiv pentru auditorii evangheliei nordice, sau ai Mahayanei, din budism.

Unii dintre discipolii lui ulteriori îi învaţă pe oameni că spiritul lui Sakyamuni Buddha revine periodic pe pământ ca un Buddha viu, deschizând astfel calea unei perpetuări indefinite de imagini ale lui Buddha, de temple, de ritualuri şi de falşi "Buddha în viaţă". Astfel că religia marelui protestatar indian a sfârşit prin a se găsi înlănţuită în chiar aceste practici ceremoniale şi incantaţii rituale pe care le combătuse precis cu atât de multă cutezanţă şi le denunţase cu atât de mult curaj.

Marele progres adus de filozofia budistă constă în înţelegerea că orice adevăr este relativ. Prin mecanismul acestei ipoteze, budiştii au putut împăca şi pune în corelaţie divergenţele interioare ale propriilor lor scripturi religioase, precum şi divergenţele dintre aceştia şi mulţi alţii. S-a propovăduit că micile adevăruri erau fapte pentru o minte îngustă, iar marile adevăruri pentru o minte largă.

Această învăţătură afirma de asemenea că natura (divină) a lui Buddha există la toţi oamenii; că prin propriile sale eforturi omul poate ajunge să realizeze această divinitate interioară. Această învăţătură este una dintre cele mai clare prezentări ale adevărului în legătură cu Ajustorii Gândirii care a fost făcută vreodată de o religie a Urantiei.

Evanghelia originară a lui Siddharta, aşa cum o interpretau discipolii lui, comporta o mare limitare, întrucât ea încerca să elibereze complet sinele uman de toate restricţiile naturii muritoare prin tehnica care consta în izolarea acestui sine faţă de realitatea obiectivă. Or, veritabila înflorire cosmică a sinelui rezultată din identificarea sinelui cu realitatea cosmică şi cu cosmosul finit al energiei, al minţii şi al spiritului, limitat de spaţiu şi condiţionat de timp.

Ceremoniile şi practicile exterioare ale budismului au fost grosolan contaminate de acelea ale ţinuturilor în care a pătruns, dar această degenerare nu a avut în întregime loc în viaţa filozofică a marilor gânditori care, din când în când, au îmbrăţişat acest sistem de gândire şi de credinţă. Timp de peste două mii de ani, mulţi dintre cei mai buni gânditori din Asia au fost concentraţi asupra problemei adevărului absolut şi a adevărului Absolutului.

Evoluţia unui concept elevat al Absolutului a fost înfăptuită prin numeroase canale de gândire şi de căi întortocheate de raţionament. Mişcarea ascendentă a acestei doctrine a infinităţii nu era la fel de clar definită ca evoluţia conceptului de Dumnezeu din teologia ebraică. Cu toate astea, gânditorii budişti au atins anumite nivele largi, s-au oprit acolo şi le-au depăşit, continuându-şi drumul lor spre evocarea Sursei Primordiale a universurilor.

1.*Legenda lui Gautama*. La baza conceptului se găseşte faptul istoric al vieţii şi al învăţăturilor lui Siddharta, prinţul profet al Indiei. Această legendă s-a transformat într-un mit în cursul trecerii ei seculare prin vastele ţinuturi ale Asiei; ea a sfârşit fără să depăşească statutul de idee a lui Gautama ca iluminat, şi a început să se împodobească cu atribute suplimentare.

2.*Mulţimea de Buddha*. S-a susţinut raţionamentul că, dacă Gautama venise spre popoarele Indiei, rasele omenirii trebuie să fi fost binecuvântate în trecutul îndepărtat prin venirea altor învăţători ai adevărului, şi vor fi fără îndoială şi în viitorul îndepărtat. Acest lucru a dat naştere învăţăturii că existau un număr nelimitat şi infinit de Buddha, şi chiar şi că oricine putea aspira să devină unul — putea aspira să atingă divinitatea unui Buddha.

3.*Buddha Absolutul*. Când s-a ajuns la creşterea la un număr aproape infinit de Buddha, a devenit necesar pentru mintea epocii să reunifice acest concept greu de mânuit. În consecinţă, s-a început să se propovăduiască că toţi Buddha nu erau decât manifestarea unei esenţe superioare, a unui Unul Etern având o existenţă infinită şi necondiţionată, a unei Surse Absolute a întregii realităţi. Pornind de acolo, conceptul budist al Deităţii, sub forma sa cea mai rafinată, a devenit distinct de persoana umană a lui Gautama Siddharta şi a respins limitările antropomorfe care îl ţinuseră în frâu. Această concepţie finală a unui Buddha Etern poate chiar să se identifice cu Absolutul, şi uneori chiar şi cu infinitul EU SUNT.

Cu toate că această idee a Deităţii Absolute nu prea se bucurase de favoarea popoarelor Asiei, ea le-a dat intelectualilor din aceste ţinuturi posibilitatea de a-şi unifica filozofia şi de a-şi armoniza cosmologia. Conceptul de Buddha Absolut este când cvasipersonal, când în întregime impersonal — uneori chiar şi o forţă creatoare infinită. Aceste concepte sunt utile din punct de vedere filozofic, dar nu sunt esenţiale dezvoltării religioase.

Chiar şi un Yahweh antropomorf are o valoare religioasă mai mare decât Absolutul îndepărtat la infinit al budismului sau al brahmanismului.

S-a crezut, în anumite momente, că Absolutul era conţinut în infinitul EU SUNT. Dar aceste speculaţii nu au adus decât o consolare îngheţată mulţimilor înfometate care-şi doreau cu ardoare să audă cuvintele promise, să asculte evanghelia simplă a Salemului care anunţa credinţa în Dumnezeu, care asigura graţia divină şi supravieţuirea eternă.

## 12.CONCEPTUL DE DUMNEZEU ÎN BUDISM

Cosmologia budismului avea două mari puncte slabe: pe de o parte ea era denaturată de numeroase superstiţii ale Indiei şi ale Chinei, iar pe de alta ea îl sublima pe Gautama, mai întâi în calitate de iluminat, şi apoi în calitate de Buddha Etern. Întocmai cum creştinismul a suferit pentru faptul că a absorbit multă filozofie umană eronată, tot aşa şi budismul îşi poartă marca sa umană de la naştere. Dar învăţăturile lui Gautama au continuat să evolueze în cursul ultimelor douăzeci şi cinci de secole. Pentru un budist iluminat, conceptul de Buddha, nu reprezintă mai mult personalitatea umană a lui Gautama după cum, pentru un creştin iluminat, conceptul de Iehova nu este identic cu spiritul demonic al lui Horeb. Sărăcia terminologiei, precum şi conservarea sentimentală a unei nomenclaturi străvechi, împiedică adesea înţelegerea adevăratei semnificaţii a evoluţiei conceptelor religioase.

Conceptul de Dumnezeu în contrast cu Absolutul a început treptat să iasă la iveală în budism. Sursa sa datează din primele vremuri în care discipolii Micului Drum (hinayana) se diferenţiază de aceia ai Marelui Drum (mahayana). În această a doua ramură a budismului dubla concepţie de Dumnezeu şi de Absolut a ajuns în cele din urmă la maturitate. Pas cu pas, secol după secol, conceptul de Dumnezeu a evoluat până a dat până la urmă roade în credinţa în Amida Buddha, graţie învăţăturilor lui Ryonin, ale lui Honen Shonin şi ale lui Shinran în Japonia.

La aceşti credincioşi, se învăţa că sufletul, după ce ar fi trecut prin moarte, poate să aleagă să se bucure de o şedere în Paradis înainte de a intre în Nirvana, starea ultimă a existenţei. Se proclamă că această nouă mântuire este obţinută prin credinţa în milosteniile divine şi în grijile iubitoare ale lui Amida, Dumnezeul Paradisului în Occident. În filozofia lor, adepţii lui Amida se ataşau de o Realitate Infinită situată dincolo de orice înţelegere umană finită. În religia lor, ei aderau la credinţa în Amida, milostiv la infinit care iubeşte lumea până într-atâta încât nu poate suferi ca vreun singur muritor, care-l cheamă pe numele cu o credinţă sinceră şi cu o inimă curată, să eşueze în obţinerea fericirii supreme din Paradis.

Marea forţă a budismului vine din aceea că toţi aderenţii lui sunt liberi să aleagă adevărul din toate religiile; rar se întâmplă ca o asemenea libertate de alegere să caracterizeze o doctrină religioasă a Urantiei. În această privinţă, secta Shin din Japonia a devenit unul din grupurile religioase cele mai progresiste din lume; ea a reînsufleţit străvechiul spirit misionar al discipolilor lui Gautama şi a început să trimită învăţători şi la alte popoare. Această dispoziţie de a adopta adevărul, oricare ar fi sursa din care provine, este într-adevăr o tendinţă recomandabilă care apare printre credincioşii religioşi în timpul primei jumătăţi a celui de-al douăzecilea secol după Crist.

Budismul însuşi trece printr-o renaştere în cel de-al douăzecilea secol. Aspectele sale sociale au fost treptat îmbunătăţite prin contactele cu creştinismul. Dorinţa de a învăţa a fost reaprinsă în inima călugărilor preoţi ai confreriei, şi propagarea educaţiei în această comunitate de credinţă va provoca cu siguranţă noi progrese în evoluţia religioasă.

La data prezentei expuneri, o mare parte din Asia îşi pune speranţele în budism. Această nobilă credinţă, care a traversat cu atâta curaj epocile întunecate ale trecutului, va primi ea din nou adevărul realităţilor cosmice amplificate aşa cum odată discipolii marelui învăţător al Indiei ascultau proclamaţia sa referitoare la un adevăr nou? Această străveche credinţă va răspunde oare, încă o dată, la stimularea însufleţitoare a unor noi concepte de Dumnezeu şi de Absolut care o vor prezenta şi pe care le caută de atât de multă vreme?

Toată Urantia aşteaptă proclamarea mesajului înălţător al lui Mihail, dezbărat de dogmele şi de doctrinele acumulate în decursul celor nouăsprezece secole de contact cu religiile de origine evolutivă. A sunat ceasul pentru a prezenta budismului, creştinismului, hinduismului şi chiar şi popoarelor de orice credinţă, nu evanghelia despre Isus, ci realitatea vie şi spirituală a evangheliei lui Isus.

[Prezentat de un Melchizedek al Nebadonului.]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A III-A - ISTORIA URANTIEI

## CAPITOLUL 95 - ÎNVĂŢĂTURILE LUI MELCHIZEDEK ÎN LEVANT

Tot astfel cum India a dat naştere la multe dintre religiile şi filozofiile din Asia orientală, aşa şi Levantul a fost patria credinţelor din Occident. Misionarii din Salem s-au răspândit în toată Asia de sud-vest, prin Palestina, Mesopotamia, Egipt, Iran şi prin Arabia, proclamând peste tot vestea bună a evangheliei lui Machiventa Melchizedek. În unele dintre aceste ţinuturi, învăţăturile lor au dat roade; în altele, misionarii au reuşit mai mult sau mai puţin. Eşecurile proveneau când dintr-o lipsă de înţelepciune, când din împrejurări care scăpau controlului lor.

### 1.RELIGIA SALEMULUI ÎN MESOPOTAMIA

Către anul 2.000 înaintea erei creştine, religiile Mesopotamiei pierduseră aproape în întregime învăţăturile setiţilor şi se găseau într-o mare măsură sub influenţa credinţelor primitive ale celor două grupuri invadatoare: beduinii semiţi care se infiltraseră venind din deşertul occidental şi cavalerii barbari care coborâseră dinspre nord.

Dar datina pe care o aveau primele popoare de a onora cea de-a şaptea zi a săptămânii nu a dispărut niciodată complet din Mesopotamia. Doar că, în cursul erei lui Melchizedek, cea de-a şaptea zi a fost considerată ca fiind cea mai nenorocoasă. Ea era dominată de tabuuri; în timpul acestei funeste zile a şaptea, era contrar legii a pleca într-o călătorie, a pregăti mâncare sau a face focul. Iudeii au readus în Palestina un mare număr de tabuuri mesopotamiene pe care le găsiseră în Babilon şi care erau fondate pe respectarea zilei a şaptea, sabatul.

Cu toate că educatorii din Salem au contribuit mult la rafinarea şi la înălţarea religiilor Mesopotamiei, ei nu au reuşit să obţină de la diversele popoare recunoaşterea permanentă a unui Dumnezeu unic. Această învăţătură a deţinut supremaţia timp de peste o sută cincizeci de ani, apoi s-a dat treptat la o parte din faţa credinţei mai vechi într-o multitudine de zeităţi.

Educatorii din Salem au redus considerabil numărul de zei ai Mesopotamiei şi au readus, la un moment dat, principalele zeităţi la şapte: Bel, Shamash, Nabu, Anu, Ea, Marduk şi Sin. La apogeul noii învăţături, ei înălţau trei dintre aceşti zei până la supremaţia asupra tuturor celorlalţi; aceasta a fost triada babiloniană: Bel, Ea şi Anu, zeii pământului, ai mării şi ai cerului. Alte triade se nasc în diferite localităţi; ele erau toate o reminiscenţă a învăţăturilor trinitare ale andiţilor şi ale sumerienilor, şi se bazau pe credinţa salemiţilor în emblema celor trei cercuri ale lui Melchizedek.

Învăţătorii Salemului nu au triumfat niciodată complet asupra popularităţii lui Ishtar, mama zeilor şi spiritul fecundităţii sexuale. Ei au contribuit mult la rafinarea adorării acestei zeiţe, însă babilonienii şi vecinii lor nu au transcens niciodată complet formele lor deghizate de adorare a sexului. Devenise o practică universală, pe tot cuprinsul Mesopotamiei, ca toate femeile să se supună, cel puţin o dată în tinereţea lor, îmbrăţişării unui străin; se socotea că aceasta era o devoţiune pretinsă de Ishtar, şi se credea că fecunditatea depindea în mare măsură de acest sacrificiu sexual.

Primele progrese ale învăţăturii lui Melchizedek au fost deosebit de satisfăcătoare, până în clipa în care Nabodad, şeful şcolii din Kish, s-a decis să lanseze un atac dirijat contra practicilor curente de prostituţie din temple. Însă misionarii din Salem au eşuat în efortul lor de a adopta această reformă socială şi, în acest eşec, toate învăţăturile lor spirituale şi filozofice mai importante au căzut înfrânte.

Această înfrângere a evangheliei din Salem a fost imediat urmată de o mare dezvoltare a cultului lui Ishtar, un ritual care invadase deja Palestina sub numele de Ashtoreth, Egiptul sub acela de Isis, Grecia sub acela de Afrodita şi triburile din nord sub acela de Astarte. Şi în legătură cu această reînnoire a adorării lui Ishtar s-a făcut că preoţii din Babilon au revenit la observarea stelelor; astrologia a trecut prin ultima sa mare reînnoire în Mesopotamia; prezicătorii au fost la modă şi, în cursul secolelor, preoţimea a degenerat tot mai mult.

Melchizedek recomandase discipolilor săi să propovăduiască doctrina unui Dumnezeu unic, Tatăl şi Autorul a tot, şi să nu predice decât evanghelia graţiei divine obţinute prin simpla credinţă. Însă marea greşeală a învăţătorilor unui adevăr nou este adesea aceea de a vrea să facă prea mult, de a încerca să înlocuiască evoluţia lentă printr-o revoluţie bruscă. Misionarii lui Melchizedek din Mesopotamia propuneau un nivel moral prea elevat pentru popor; ei vroiau să facă prea mult, iar cauzele lor nobile au căzut învinse. Însărcinarea lor era de a predica o evanghelie precisă, de a proclama adevărul că Tatăl Universal este real, dar ei s-au încurcat, optând pentru cauza aparent valabilă de reformare a moravurilor. Marea lor misiune a fost abătută de la obiectivul ei şi s-a pierdut practic în eşec şi în uitare.

Într-o singură generaţie, cartierul general salemit din Kish a încetat orice activitate, iar propaganda credinţei într-un Dumnezeu unic a fost practic oprită în toată Mesopotamia. Totuşi, rămăşiţe ale şcolilor din Salem au persistat. Mici grupuri împrăştiate pe ici, pe colo, au continuat să creadă în Creatorul unic şi să lupte contra idolatriei şi a imoralităţii preoţilor mesopotamieni.

Misionarii din Salem ai perioadei care a urmat respingerii învăţăturii lor au fost cei care au scris mulţi dintre Psalmii Vechiului Testament. Ei îi gravau pe pietre, unde preoţii evrei i-au găsit ulterior în cursul captivităţii şi i-au încorporat prin urmare în seria de imnuri atribuite unor autori iudei. Aceşti frumoşi psalmi din Babilon nu au fost scrişi în templele lui Bel-Marduk; ei au fost opera descendenţilor primilor misionari din Salem şi au format un contrast frapant cu conglomeratele magice ale preoţilor babilonieni. Cartea lui Iov reflectă destul de bine învăţăturile şcolii salemite din Kish şi din toată Mesopotamia.

O mare parte a culturii religioase mesopotamiene a fost încorporată în literatura şi în liturghia iudee pe când a trecut prin Egipt, graţie muncii lui Amenemope şi a lui Ikhanaton. Egiptenii au păstrat remarcabil de bine învăţăturile provenite de la primii mesopotamieni andiţi cu privire la obligaţiile sociale, învăţături care au fost într-o mare măsură pierdute de către babilonienii care au ocupat, mai târziu, valea Eufratului.

## 2.RELIGIA EGIPTEANĂ PRIMITIVĂ

În Egipt s-au înrădăcinat cel mai adânc învăţăturile lui Melchizedek, şi de acolo s-au răspândit apoi în Europa. Religia evolutivă din valea Nilului s-a dezvoltat periodic prin sosirea neamurilor superioare de nodiţi, de adamiţi şi, mai târziu, de andiţi care veneau din valea Eufratului. În anumite perioade, un mare număr de administratori civili ai Egiptului au fost sumerieni. Tot astfel cum India adăpostea, în aceste vremuri, amestecul cel mai complet de rase din lume, aşa şi Egiptul a întreţinut tipul de filozofie religioasă cel mai mult amestecată care se poate găsi pe Urantia, şi apoi, din valea Nilului, această filozofie s-a răspândit în numeroase părţi ale

lumii. Iudeii au preluat de la babilonieni o mare parte din ideile lor despre crearea lumii, însă ei au luat de la egipteni conceptul lor de Providenţă divină.

Mai degrabă tendinţele politice şi cele morale, decât înclinările filozofice sau religioase, au fost cele care au făcut Egiptul mai favorabil faţă de învăţăturile Salemului decât Mesopotamia. Fiecare şef de trib din Egipt, după ce s-a bătut ca să ajungă la tron, a căutat să perpetueze dinastia sa, proclamând că zeul său tribal era Deitatea originară şi creatorul tuturor celorlalţi zei. În felul acesta, egiptenii s-au obişnuit treptat cu ideea unui suprazeu; aceasta era o trambulină spre doctrina ulterioară a unei Deităţi creatoare universale. De-a lungul multor secole, ideea de monoteism a trecut prin Egipt dintr-o parte în alta; credinţa într-un Dumnezeu unic a câştigat întotdeauna teren, dar nu a dominat niciodată întru totul peste conceptele în evoluţie ale politeismului.

Timp de epoci de-a rândul, egiptenii se consacraseră adorării zeilor naturii. În particular, fiecare dintre cele patruzeci şi ceva de triburi separate aveau un zeu special pentru grupul său; unul adorând taurul, un altul leul, un al treilea berbecul, şi aşa mai departe. Mai înainte, ele fuseseră triburi cu totemuri, foarte asemănătoare cu cele ale amerindienilor.

Cu timpul, egiptenii au remarcat că cadavrele aşezate în morminte fără cărămizi erau conservate — îmbălsămate — prin acţiunea nisipului impregnat de sodă, în vreme ce cadavrele înhumate în cavouri de cărămizi putrezeau. Aceste observaţii au condus la experienţe care au dus mai târziu la îmbălsămarea morţilor. Egiptenii credeau că prin conservarea corpului se facilita traversarea vieţii viitoare. Pentru ca persoana să fie adecvat identificată în viitorul îndepărtat, după disoluţia corpului, ei puneau o statuie funerară în mormânt alături de cadavru şi sculptau un portret al celui mort pe sicriu. Confecţionarea acestor statui funerare a avut drept efect mari progrese în arta egipteană.

Timp de secole, egiptenii şi-au pus încrederea în morminte pentru a proteja corpurile şi pentru a garanta supravieţuirea agreabilă care rezulta după moarte. Evoluţia ulterioară a practicilor magice, deşi ele au fost împovărătoare din leagăn până în mormânt, i-a eliberat eficient de religia mormintelor. Preoţii gravau pe sicrie formule magice de care se credea că protejau un om împotriva riscului "de a-şi vedea luată inima în lumea inferioară". Curând, s-au adunat un sortiment variat dintre aceste texte magice şi s-au conservat sub forma Cărţii Morţilor. Însă, în Valea Nilului, ritualul magic a fost introdus devreme în domeniile conştiinţei şi ale caracterului, într-un grad arareori atins de riturile acestei epoci. Ulterior, s-a contat mai mult, pentru salvare, pe aceste idealuri etice şi morale decât pe morminte complicate.

Superstiţiile acestei epoci sunt bine ilustrate de credinţa generală în eficacitatea salivei ca agent de tămăduire; această idee a luat naştere în Egipt, şi s-a răspândit de acolo în Arabia şi în Mesopotamia. În bătălia legendară a lui Horus contra lui Seth, tânărul zeu a pierdut un ochi, dar după înfrângerea lui Seth, ochiul a fost restaurat de către înţeleptul zeu Thoth care a scuipat pe rană şi a tămăduit-o.

Egiptenii au crezut multă vreme că strălucirea stelelor pe cerul nocturn reprezenta supravieţuirea sufletelor morţilor merituoşi; ei se gândeau că alţii dintre supravieţuitori erau absorbiţi de soare. Într-o anumită perioadă, venerarea solară a devenit o specie de cult al strămoşilor. Trecerea înclinată de la intrarea în marea piramidă era orientată direct către Steaua Polară pentru ca sufletul regelui, atunci când ieşea din mormânt, să poată merge drept în constelaţiile staţionare şi stabilite ale stelelor fixate, care se presupuneau a fi locuinţa regilor.

Când se observau razele oblice ale soarelui pătrunzând spre pământ printr-o deschidere din nori, se credea că ele indicau coborârea unei scări celeste prin care regele şi alte suflete drepte aveau posibilitatea să urce. "Regele Pepi şi-a coborât radiaţia ca pe o scară sub picioarele lui pentru a permite urcarea până la mama sa."

În vremea în care s-a întrupat Melchizedek, egiptenii aveau o religie mult superioară celei a popoarelor înconjurătoare. Ei credeau că un suflet separat de corpul fizic, dacă ar fi bine înarmat cu formule magice, ar putea să evite spiritele rele intermediare, şi ar ajunge în sala de judecată a lui Osiris, unde, dacă nu ar fi vinovat "de ucidere, de tâlhărie, de falsitate, de adulter, de furt şi de egoism", ar fi admis pe tărâmurile fericirii. Dacă sufletul era cântărit în balanţă şi era găsit în greşeală, atunci era consemnat în infern, era dat Devoratorilor. Acesta era un concept de viaţă viitoare relativ avansat în comparaţie cu credinţele multor popoare vecine.

Conceptul de judecată în lumea de dincolo pentru păcatele dintr-o viaţă întrupată de pe pământ, care a fost introdus în teologia evreilor, provenea din Egipt. Cuvântul judecată nu a apărut decât o singură dată în cuprinsul întregii cărţi evreieşti a Psalmilor, şi psalmul respectiv a fost scris de un egiptean.

## 3.EVOLUŢIA CONCEPTELOR MORALE

Deşi cultura şi religia Egiptului proveneau în principal de la andiţii din Mesopotamia şi fuseseră larg transmise civilizaţiilor subsecvente de către evrei şi de către greci, o mare, o foarte mare parte a idealismului etic şi social al egiptenilor s-a născut ca o dezvoltare pur evolutivă în valea Nilului. În pofida importării în mare cantitate a adevărurilor şi a culturii de origine andită, s-a dezvoltat în Egipt o cultură morală într-o manieră pur umană. Înainte de coborârea lui Mihail, tehnici naturale similare nu făcuseră să apară o cultură echivalentă în nici o altă zonă circumscrisă a lumii.

Evoluţia morală nu depinde în întregime de revelaţie. Omul poate să extragă din propria sa experienţă concepte morale elevate. Omul poate chiar şi să facă să apară valori spirituale şi să obţină o clarviziune cosmică a experienţei sale de viaţă personală, deoarece în el sălăşluieşte un spirit divin. Aceste evoluţii naturale ale conştiinţei şi ale caracterului au fost accelerate de sosirea periodică de învăţători ai adevărului veniţi din al doilea Eden din îndepărtata antichitate şi, mai târziu, din cartierul general al lui Melchizedek din Salem.

Cu mii de ani înainte ca evanghelia din Salem să fi pătruns în Egipt, conducătorii ei morali au propovăduit acolo că trebuie să fii echitabil şi just, şi, de asemenea, să eviţi avariţia. Cu trei mii de ani înainte de redactarea Scripturilor ebraice, egiptenii aveau drept deviză: "Întărit este omul care ia dreptatea ca model şi care merge potrivit căilor ei". Ei propovăduiau blândeţea, cumpătarea şi discreţia. Unul dintre marii învăţători ai acestei epoci a avut ca mesaj: "Fiţi nepărtinitori şi purtaţi-vă just cu fiecare". Triada egipteană a acestei epoci era Adevărul — Justiţia — Dreptatea. Dintre toate religiile pur umane ale Urantiei, nici una nu a depăşit idealurile sociale şi măreţia morală a acestui umanism de altădată din valea Nilului.

Doctrinele supravieţuitoare ale religiei Salemului au înflorit pe terenul acestor idei etice şi al acestor idealuri morale în evoluţie. Conceptele de bine şi de rău găsesc un răspuns prompt în inima unui popor care credea că "viaţa este dată celor paşnici, iar moartea celor vinovaţi", că "cel paşnic este cel care face ceea ce se iubeşte; cel vinovat este cel care face ceea ce se detestă". În cursul secolelor, locuitorii văii Nilului trăiseră conform acestor criterii etice şi sociale care s-au ivit înainte ca ei să fi întreţinut vreodată conceptele ulterioare ale justului şi ale falsului — ale binelui şi ale răului.

Egiptul era intelectual şi moral, dar destul de puţin spiritual. În şase mii de ani, numai patru mari profeţi s-au ridicat dintre egipteni: Amenemope, Okhban, Ikhnaton şi Moise. Egiptenii l-au urmat pe primul o vreme, l-au asasinat pe al doilea, l-au acceptat pe al treilea fără entuziasm pentru o scurtă generaţie, şi l-au respins pe al patrulea. Din nou, mai degrabă au fost împrejurările politice decât cele religioase acelea care i-au permis lui Avraam, şi mai târziu, lui Iosif, să exercite o mare influenţă în tot Egiptul în favoarea învăţăturii salemite referitoare la un Dumnezeu unic. Dar, când misionarii Salemului au intrat pentru prima dată în Egipt, au găsit această cultură evolutivă în cel mai înalt grad etică, amestecată cu criteriile modificate ale imigranţilor Mesopotamiei. Aceşti antici învăţători din valea Nilului au fost primii care să proclame că conştiinţa era porunca lui Dumnezeu, vocea Deităţii.

## 4.ÎNVĂŢĂTURILE LUI AMENEMOPE

La timpul cuvenit, în Egipt s-a ridicat un învăţător pe care mulţi l-au numit "fiul omului", iar alţii Amenemope. Acest vizionar a exaltat conştiinţa până într-atât încât să o facă arbitrul superior al justului şi al falsului; el a propovăduit că păcatele vor fi pedepsite şi a proclamat mântuirea prin invocarea zeităţii solare.

Amenemope îi învăţa pe oameni că bogăţiile şi soarta erau daruri de la Dumnezeu, şi acest concept a colorat în întregime filozofia ebraică apărută mai târziu. Acest nobil învăţător credea că conştiinţa de Dumnezeu era factorul determinant al oricărei conduite, că fiecare clipă ar trebui trăită fiind conştienţi de prezenţa lui Dumnezeu şi de responsabilitatea noastră faţă de el. Prin urmare, învăţăturile acestui înţelept au fost traduse în ebraică şi au devenit cartea sacră a poporului cu mult înainte să se fi scris Vechiul Testament. Principala predică a acestui om de bine privea instruirea fiului său în ceea ce priveşte corectitudinea şi onestitatea în respectarea posturilor de încredere guvernamentale; aceste nobile sentimente dintr-un trecut îndepărtat ar onora pe orice om de stat modern.

Acest înţelept de la Nil îi învăţa pe toţi că "bogăţiile dobândesc aripi şi îşi iau zborul" — că toate lucrurile pământeşti sunt evanescente. Marea lui rugăciune era: "de a fi descătuşat de frică". El îi îndemna pe toţi să se abată de la "cuvintele oamenilor" pentru a se întoarce către "faptele lui Dumnezeu". În substanţă, el zicea că omul propune, dar că Dumnezeu dispune. Traduse în ebraică, învăţăturile sale au determinat filozofia Cărţii Proverbelor din Noul Testament. Traduse în greacă, ele au dat culoare întregii filozofii religioase elene subsecvente. Filon, filozoful ulterior din Alexandria, poseda un exemplar al Cărţii Înţelepciunii.

Amenemope s-a consacrat conservării etice a evoluţiei şi a moralei revelaţiei, şi, în scrierile sale, el le-a transmis atât evreilor, cât şi grecilor. El nu a fost cel mai mare învăţător religios din această epocă, însă a fost cel mai influent, în sensul că a colorat gândirea ulterioară a două verigi esenţiale ale credinţei civilizaţiei occidentale — evreii, în rândurile cărora credinţa occidentală s-a dezvoltat până la apogeul ei, şi grecii, care au dezvoltat gândirea pur filozofică până la cele mai înalte culmi europene.

În Cartea Proverbelor ebraică, capitolele XV, XVII, XX şi capitolul XXII de la versetul 17 până la capitolul XXIV versetul 22 sunt luate aproape cuvânt cu cuvânt din Cartea Înţelepciunii a lui Amenemope. Psalmul I din Cartea ebraică a Psalmilor a fost scris de către Amenemope şi a format miezul învăţăturilor lui Ikhnaton.

## 5.REMARCABILUL IKHNATON

Învăţăturile lui Amenemope îşi pierdeau lent impactul asupra minţii egiptean când, sub influenţa unui medic salemit egiptean, o femeie din familia regală a adoptat învăţăturile lui Melchizedek. Această femeie l-a convins pe fiul ei Ikhnaton, faraonul Egiptului, să accepte această doctrină a unui Dumnezeu Unic.

De la sfârşitul încarnării lui Melchizedek, nici o altă fiinţă umană nu mai posedase din religia revelată a Salemului un concept de o claritate atât de uimitoare ca acela al lui Ikhnaton. În anumite privinţe, acest tânăr rege egiptean este una dintre persoanele cele mai remarcabile din istoria umanităţii. În cursul acestei epoci de deprimare spirituală crescândă din Mesopotamia, el a păstrat vie în Egipt doctrina lui El Elyon, Dumnezeul Unic. El a menţinut astfel deschis canalul filozofiei monoteiste, esenţiale fundalului religios al viitoarei manifestări a lui Mihail. Printre alte motive, ca o recunoaştere a acestui lucru, copilul Isus a fost dus în Egipt, unde anumiţi succesori spirituali ai lui Ikhnaton l-au văzut şi au înţeles întrucâtva anumite faze ale misiunii lui divine pe Urantia.

Moise, cel mai mare personaj apărut între Melchizedek şi Isus, a fost dăruit concomitent lumii de către rasa ebraică şi de către familia regală egipteană. Dacă Ikhnaton ar fi fost înzestrat cu varietatea de talente şi cu aptitudinile lui Moise, dacă ar fi manifestat un geniu politic comparabil cu surprinzătoarea sa autoritate religioasă, atunci Egiptul ar fi devenit marea naţiune monoteistă a acestei epoci. Şi, dacă acest lucru s-ar fi întâmplat, ar fi fost întru totul posibil ca Isus să fi trăit în Egipt cea mai mare parte a vieţii lui de muritor.

Niciodată în întreaga istorie, un rege nu s-a străduit atât de metodic ca acest extraordinar Ikhnaton pentru a face o naţiune întreagă să treacă brusc de la politeism la monoteism. Cu o hotărâre stupefiantă, acest tânăr suveran a rupt legătura cu trecutul, şi-a schimbat numele, şi-a abandonat capitala, a construit un oraş în întregime nou şi a creat o literatură şi o artă noi pentru un întreg popor. Dar el a mers prea repede şi a construit prea mult, mai mult decât putea subzista după plecarea sa. Mai mult, el nu a asigurat stabilitatea şi prosperitatea materială a supuşilor lui, şi aceştia au reacţionat cu toţii defavorabil la învăţăturile lui religioase când fluxurile ulterioare de adversitate şi de oprimare au măturat Egiptul.

Dacă acest om uluitor de clarvăzător şi extraordinar de concentrat asupra unui scop unic ar fi avut abilitatea politică a lui Moise, el ar fi schimbat toată istoria evolutivă a religiei şi a revelaţiei adevărului în lumea occidentală. În cursul vieţii lui, el a fost capabil de a înfrâna activităţile preoţilor, pe care în general îi discredita; aceştia au menţinut însă în secret cultele lor şi s-au aruncat în acţiune de îndată ce tânărul rege a încetat să-şi mai exercite puterea; lor nu le-a luat prea mult ca să atribuie toate dificultăţile subsecvente ale Egiptului instaurării monoteismului din cursul domniei lui.

Cu multă înţelepciune, Ikhnaton a căutat să stabilească doctrina unui Dumnezeu unic sub înfăţişarea zeului-soare. Această decizie de a se apropia de adorarea Tatălui universal prin absorbirea tuturor zeilor în adorarea soarelui se datora sfatului medicului salemit. Existau pe atunci nişte doctrine de credinţă atonă, cu privire la paternitatea şi la maternitatea Deităţii; Ikhnaton a preluat doctrinele răspândite şi a creat o religie care recunoştea o relaţie intimă de adorare dintre om şi Dumnezeu.

Ikhnaton a fost destul de înţelept pentru a menţine cultul exterior al lui Aton, zeul soarelui, în vreme ce îşi conducea anturajul la cultul deghizat al Dumnezeului Unic, creator al lui Aton şi Tată suprem al tuturor. Acest tânăr învăţător-rege a fost un scriitor prolific, autorul expunerii intitulate "Dumnezeul Unic", o carte de treizeci şi unu de capitole, pe care preoţii au distrus-o complet atunci când au preluat puterea. Ikhnaton a scris şi o sută treizeci şi şapte de imnuri, dintre care douăsprezece sunt actualmente conservate în Cartea Psalmilor din Vechiul Testament şi atribuite unor autori evrei.

Cuvântul suprem al lui Ikhnaton în religia vieţii cotidiene era "justeţe"; el a amplificat rapid conceptul de acţiune justă până la a-l include în etica internaţională precum şi în etica naţională. Aceasta a fost o generaţie care avea o pietate personală uimitoare caracterizată printr-o aspiraţie autentică, la bărbaţii şi la femeile cei mai inteligenţi, de a-l găsi pe Dumnezeu şi de a-l cunoaşte. În această epocă, nici un egiptean nu putea să obţină vreun avantaj în faţa legii din poziţia sa socială sau din bogăţia sa. Viaţa de familie din Egipt a contribuit mult la păstrarea şi la dezvoltarea culturii morale; ea a inspirat mai târziu minunata viaţă de familie a iudeilor din Palestina.

Slăbiciunea fatală a evangheliei lui Ikhnaton a fost cel mai mare adevăr, învăţătura că Aton era nu numai creatorul Egiptului, ci şi "al lumii întregi, al oamenilor şi al fiarelor, şi al tuturor ţinuturilor străine, chiar şi al Siriei şi al Kishului, în plus faţă de acest ţinut al Egiptului. El le pune pe toate la locul lor şi răspunde nevoilor tuturor". Aceste concepte ale Deităţii erau elevate şi superioare, dar nu naţionaliste. Un astfel de sentiment de internaţionalism în materie de religie nu a reuşit să ridice moralul armatei egiptene pe câmpul de bătălie, şi, în acelaşi timp, el le-a furnizat preoţilor arme eficiente contra tânărului rege şi a noii lui religii. Conceptul său de Deitate era mult superior aceluia al evreilor de mai târziu, dar prea avansat pentru a corespunde destinaţiei unui întemeietor de naţiune.

Idealul monoteist a suferit de la dispariţia lui Ikhnaton, dar ideea unui Dumnezeu unic a persistat în mintea multor grupuri. Ginerele lui Ikhnaton se declara de partea preoţilor; el a revenit la adorarea vechilor zei şi şi-a schimbat numele în acela de Tutankhamon. Teba a redevenit capitala; preoţii s-au înmulţit în ţinutul acesta şi au sfârşit prin a poseda o şeptime din întregul Egipt. Un membru al aceluiaşi ordin de preoţi a avut curând îndrăzneala de a pune mâna pe coroană.

Totuşi, preoţii nu au putut să învingă pe deplin valul monoteist. Ei au fost progresiv constrânşi să-i contopească pe zeii lor şi să le dea nume compuse: familia zeilor s-a restrâns tot mai mult. Ikhnaton asociase discul înflăcărat din ceruri cu Dumnezeul creator, şi această idee a continuat să ardă în inima oamenilor, chiar şi în cea a preoţilor, multă vreme după decesul tânărului reformator. Conceptul monoteismului nu a murit niciodată în inima egiptenilor şi a restului lumii. El a persistat până la sosirea Fiului Creator al aceluiaşi Tată divin, Dumnezeul Unic pe care Ikhnaton îl proclamase cu atât de mult zel pentru a fi adorat de către tot Egiptul.

Slăbiciunea doctrinei lui Ikhnaton rezidă în faptul că el propunea o religie atât de evoluată, încât numai egiptenii învăţaţi puteau să îi înţeleagă pe deplin învăţăturile. Lucrătorii agricoli de rând nu au priceput niciodată cu adevărat evanghelia lui şi, în consecinţă, erau gata să revină, odată cu preoţii, la adorarea străveche a lui Isis şi a consoartei ei Osiris; se presupunea că acesta din urmă era miraculos reînviat dintr-o moarte crudă provocată de Seth, zeul întunericului şi al răului.

Învăţătura că toţi oamenii puteau atinge nemurirea era prea înaintată pentru egipteni. Reînvierea nu le era promisă decât regilor şi bogaţilor; de aceea s-au străduit ei atât de mult să îmbălsămeze şi să păstreze corpurile în morminte cu gândul la ziua judecăţii. Totuşi, democraţia mântuirii şi a reînvierii, aşa cum a propovăduit-o Ikhnaton a sfârşit prin a prevala, chiar şi până într-acolo încât egiptenii au crezut mai târziu în supravieţuirea animalelor.

Cu toate că efortul acestui suveran egiptean de a-i impune poporului său adorarea unui Dumnezeu unic păruse să fi eşuat, ar trebui notat că repercusiunile lucrării sale s-au făcut simţite timp de secole în Palestina şi în Grecia, şi că Egiptul a devenit astfel agentul care a transmis tuturor popoarelor occidentale ulterioare combinarea culturii de la Nil şi a religiei revelate de la Eufrat.

Gloria acestei mari ere de dezvoltare morală şi de creştere spirituală din valea Nilului era pe cale de dispariţie rapidă în epoca în care a început viaţa naţională a evreilor. Ca urmare a şederii lor în Egipt, aceşti beduini au adus cu ei multe dintre aceste învăţături şi au perpetuat numeroase doctrine ale lui Ikhnaton în religia lor rasială.

## 6.DOCTRINELE SALEMULUI ÎN IRAN

Din Palestina, câţiva misionari ai lui Melchizedek s-au dus pe marele platou iranian trecând prin Mesopotamia. Timp de peste cinci sute de ani, învăţătorii Salemului au înaintat în Iran. Toată naţiunea se orienta către religia lui Melchizedek, când o schimbare de conducători a precipitat o implacabilă persecuţie care a pus practic capăt învăţăturilor monoteiste ale cultului din Salem. Doctrina alianţei cu Avraam practic dispăruse din Persia când, în al şaselea secol dinaintea lui Crist, acest mare secol de renaştere morală, Zoroastru a apărut pentru a reanima flacăra aproape stinsă a evangheliei din Salem.

Acest fondator al unei noi religii era un tânăr voinic şi aventuros. În cursul primului său pelerinaj la Ur în Mesopotamia, el aflase de tradiţiile rebeliunii lui Caligastia şi a lui Lucifer — în acelaşi timp cu multe alte tradiţii — care seduseseră toate cu putere natura sa religioasă. În funcţie de lucrul acesta, ca urmare a unui vis pe care l-a avut în Ur, el şi-a stabilit programul de reîntoarcere în nord, în căminul lui, şi de a întreprinde remanierea religiei poporului său. El asimilase ideea ebraică a unui Dumnezeu al justiţiei, conceptul mozaic de divinitate. Ideea unui Dumnezeu suprem era clară în mintea lui; el i-a coborât pe toţi ceilalţi zei la rangul de diavoli şi i-a socotit printre demonii de care auzise vorbindu-se în Mesopotamia. El aflase povestea celor Şapte Spirite Stăpân aşa cum dăinuise ea tradiţia în Ur, şi, în consecinţă, a creat o galaxie de şapte zei supremi în care domina Ahura-Mazda. El a asociat aceşti zei idealizaţi cu idealizarea Justei Legi, a Bunei Gândiri, a Nobilei Guvernări, a Sfântului Caracter, a Sănătăţii şi a Nemuririi.

Este vorba de o nouă religie de acţiune — de lucru — şi nu de rugăciuni şi de rituri. Dumnezeul ei era o fiinţă suprem înţeleaptă şi protectoare a civilizaţiei. Aceasta era o filozofie religioasă militantă care cuteza să combată răul, incantaţia şi indolenţa.

Zoroastru n-a propovăduit adorarea focului, dar a căutat să utilizeze flacăra ca simbol al purului şi al sfântului Spirit al dominaţiei universale şi supreme. (Este din nefericire adevărat că discipolii lui ulteriori au respectat şi au adorat acest foc simbolic.) În cele din urmă, după convertirea unui prinţ iranian, această nouă religie a fost răspândită prin sabie, şi Zoroastru a murit eroic în bătălia pentru ceea ce credea el a fi "adevărul Domnului luminii".

Zoroastrismul este singurul crez urantian care perpetuează învăţăturile Dalamatiei şi ale Edenului cu privire la Cei Şapte Maeştri Spirite. El nu a reuşit să dezvolte conceptul de Trinitate, însă, în anumite privinţe, el s-a apropiat de acela de Dumnezeu cel Septuplu. Zoroastrismul original nu era un dualism pur; este adevărat că răul era descris de învăţăturile iniţiale ca fiind coordonat al bunătăţii în timp, dar în eternitate el era categoric cufundat în realitatea ultimă a binelui. Doar mai târziu s-a dat atenţie credinţei că binele şi răul luptau la egalitate.

Tradiţiile iudee ale cerului şi ale infernului şi doctrina demonilor, după cum le consemnează Scripturile ebraice, găseau o bază în ceea ce a rămas din tradiţiile lui Lucifer şi ale lui Caligastia, dar ele proveneau în principal de la zoroastrienii din epoca în care iudeii se găseau sub dominaţia politică şi culturală a persanilor. Asemenea egiptenilor, Zoroastru a propovăduit "ziua judecăţii", dar el a legat acest eveniment de sfârşitul lumii.

Chiar şi religia care a succedat zoroastrismului din Persia era mult influenţată de el. Când preoţii iranieni au căutat să ruineze învăţăturile lui Zoroastru, el a reînviat anticul cult al lui Mitra. Mitraismul s-a răspândit în Levant şi în bazinul Mediteranei; pentru o vreme, el a fost contemporan şi cu iudaismul şi cu creştinismul. Învăţăturile lui Zoroastru şi-au lăsat deci succesiv amprenta pe trei mari religii: pe iudaism, pe creştinism şi, prin ele, pe mahomedanism.

Dar există o mare distanţă între învăţăturile elevate şi de la nobilii psalmi ai lui Zoroastru, până la pervertirile moderne ale evangheliei sale de către perşi, cu marea lor frică de morţi dublată de menţinerea credinţei în sofismele pe care Zoroastru nu s-a înjosit niciodată să le sancţioneze.

Acest mare om a fost una dintre personalităţile grupului extraordinar care s-a ivit în al şaselea secol dinaintea lui Crist pentru a împiedica stingerea finală şi definitivă a luminii Salemului care ardea atât de slab pentru a arăta oamenilor, în lumea lor întunecată, cărarea luminoasă care conduce la viaţa eternă.

## 7.ÎNVĂŢĂTURILE SALEMULUI ÎN ARABIA

Învăţăturile lui Melchizedek despre Dumnezeul unic nu s-au afirmat în deşertul Arabiei decât la o dată relativ recentă. La fel ca şi în Grecia, misionarii din Salem au eşuat în Arabia pentru că înţeleseseră greşit instrucţiunile lui Machiventa cu privire la excesul de organizare. Însă ei n-au fost stânjeniţi de interpretarea lor cu privire la exortaţia lui contra tuturor eforturilor de a răspândi evanghelia prin forţa militară sau prin constrângerea civilă.

În nici o parte, nici măcar în China sau la Roma, învăţăturile lui Melchizedek nu au eşuat mai complet decât în această regiune de deşert atât de apropiată de Salemul însuşi. La mult timp după ce popoarele Orientului şi ale Occidentului deveniseră în majoritate budiste, respectiv creştine, cele din deşertul Arabiei au continuat să trăiască aşa cum făcuseră vreme de milenii. Fiecare trib îşi adora străvechiul său fetiş, şi multe dintre familii îşi aveau zeii lor protectori individuali. Lupta a continuat timp îndelungat între Ishtar al babilonienilor şi Yahweh al

evreilor, Ahura al iranienilor şi Tatăl creştin al Domnului Isus Crist. Niciodată un concept unic nu a reuşit să le înlocuiască în întregime p toate celelalte.

Pe ici, pe colo, prin toată Arabia, unele familii şi unele clanuri nu au abandonat idee vagă a unui Dumnezeu unic. Aceste grupuri au preţuit tradiţiile lui Melchizedek, ale lui Avraam, ale lui Moise şi ale lui Zoroastru. Numeroase centre ar fi putut răspunde evangheliei lui Iisus, dar misionarii creştini din ţinuturile de deşert formau un grup auster şi rigid, care contrasta cu misionarii inovatori ai regiunilor mediteraneene, care s-au pretat la compromisuri. Dacă discipolii lui Isus ar fi luat mai în serios îndemnul lui Isus "de a se duce în lumea întreagă pentru a predica evanghelia" şi dacă ei ar fi fost mai îngăduitori în predicarea ei, mai puţin stricţi în exigenţele sociale colaterale născocite de ei înşişi, atunci multe ţinuturi, care includeau şi Arabia, ar fi primit cu bucurie evanghelia simplă a fiului de tâmplar.

În ciuda faptului că marile sisteme monoteiste din Levant nu reuşiseră să prindă rădăcini în Arabia, acest pământ pustiu a putut da naştere unei credinţe, fără îndoială mai puţin severă în exigenţele ei sociale, dar totuşi monoteistă.

Credinţele primitive şi neorganizate din deşert nu comportau decât un singur factor comun de natură tribală, rasială sau naţională: acesta era respectul particular şi general pe care aproape toate triburile arabe acceptau să-l manifeste faţă de o anumită piatră neagră fetiş dintr-un anumit templu din Mecca. Acest punct comun de contact şi de venerare a condus ulterior la stabilirea religiei islamice. Rugăciunea Kaabei a devenit pentru arabi echivalentul a ceea ce reprezenta Yahweh, spiritul vulcanului, pentru verii lor, iudeii semiţi.

Forţa islamului s-a aflat în prezentarea lui bine desluşită şi bine precizată a lui Allah ca singura şi unica Zeitate. Slăbiciunea lui a fost aceea de a asocia forţa militară cu această promulgare, şi, de asemenea, de a desconsidera femeile. Însă islamul a menţinut cu fermitate prezentarea sa referitoare la Unica Deitate Universală a tuturor "celor care cunosc vizibilul şi invizibilul. Ea este miloasă şi plină de compasiune". "Într-adevăr, Dumnezeu împarte cu generozitate bunătatea sa tuturor oamenilor". "Şi, când eu sunt bolnav, el e cel care mă tămăduieşte". "Acolo unde cel puţin trei persoane vorbesc împreună, Dumnezeu este prezent ca o a patra", căci nu-i el oare "cel dintâi şi cel din urmă, şi, de asemenea, cel văzut şi cel ascuns?"

[Prezentat de un Melchizedek din Nebadon]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A III-A - ISTORIA URANTIEI

## CAPITOLUL 96 - YAHWEH— DUMNEZEUL EVREILOR

Făcându-şi o concepţie asupra Zeităţii, omul a început prin a include în toţi zeii; apoi, el a subordonat toţi zeii străini deităţii sale tribale, şi, în cele din urmă, el i-a exclus pe toţi, în afară de Dumnezeul unic de valoare finală şi supremă. Evreii au sintetizat toţi zeii în conceptul lor mai sublim al Domnului Dumnezeu al Israelului. Tot astfel au combinat şi hinduşii mulţimea lor zeităţi în "spiritualitatea unică a zeilor" descrisă în Rig Veda, în timp ce mesopotamienii şi-au redus zeii lor la conceptul mai centralizat de Bel-Marduk. Aceste idei monoteiste s-au maturizat în lumea întreagă la destul de puţină vreme după apariţia lui Machiventa Melchizedek în Salem, în Palestina. Dar conceptul de Deitate proslăvit de Melchizedek nu semăna cu acela al filozofiei evolutive de includere, de subordonare şi de excludere; el era bazat exclusiv pe puterea creatoare şi a influenţat foarte rapid conceptele cele mai elevate ale deităţii în Mesopotamia, în India şi în Egipt.

Religia din Salem a fost respectată ca o tradiţie de către keniţi şi de către diverse alte triburi canaanite. Unul dintre scopurile încarnării lui Machiventa Melchizedek era de a dezvolta o religie a unui Dumnezeu unic, astfel încât să pregătească calea pentru încarnarea unui Fiu al acestui Dumnezeu unic. Mihail nu putea veni pe Urantia înainte ca acolo să existe un popor care să creadă în Tatăl Universal, şi în cadrul căruia putea să apară acest Fiu.

Religia Salemului a persistat la keniţii din Palestina ca un crez, iar această religie, aşa cum au adoptat-o mai târziu evreii, a fost influenţată în primul rând de învăţăturile morale egiptene, apoi de gândirea teologică babiloniană şi, în final, de concepţiile iraniene cu privire la bine şi la rău. De fapt, religia ebraică este fundamentată pe alianţa dintre Avraam şi Machiventa Melchizedek, dar, din punct de vedere evolutiv, ea este consecinţa a numeroase circumstanţe datorate unor situaţii excepţionale; şi, din punct de vedere cultural, ea a făcut împrumutat foarte mult din religia, din moralitatea şi din filozofia întregului Levant. Religia ebraică este cea prin care s-au transmis popoarelor occidentale o mare parte a moralităţii şi a gândirii religioase din Egipt, din Mesopotamia şi din Iran.

### 1.CONCEPTELE DEITĂŢII LA SEMIŢI

Primii semiţi considerau fiecare lucru ca fiind locuit de un spirit. Existau spirite ale lumii animale şi ale lumii vegetale; spiritele anotimpurilor, stăpânul progeniturii; spiritul focului, acela al apei şi acela al aerului; în sfârşit, un veritabil panteon de spirite de temut şi de adorat. Învăţăturile lui Melchizedek cu privire la Creatorul Universal nu au distrus niciodată complet credinţa în aceste spirite subordonate sau în zeii naturii.

Progresul evreilor, începând prin politeism, continuând prin henoteism şi ajungând la monoteism, nu a fost o dezvoltare conceptuală neîntreruptă şi continuă. Ei au suferit multe regrese în evoluţia conceptelor lor despre Deitate, iar pe de altă parte, în toate epocile, au existat idei variabile despre Dumnezeu la diferite grupuri de credincioşi semiţi. Ei aplicau uneori numeroase denumiri conceptelor lor de Dumnezeu, şi, pentru a evita confuzia, trebuie să definim aceste diverse nume ale Deităţii aşa cum se raportează ele la evoluţia teologiei iudee:

1.*Yahweh* era dumnezeul triburilor palestiniene din sud, care au asociat acest concept al zeităţii cu muntele Horeb, vulcanul din Sinai. Yahweh era pur şi simplu unul dintre sutele şi chiar miile de zei ai naturii care captau atenţia triburilor şi a popoarelor semite, care pretindeau adorarea lor.

2.*El Elyon*. Timp de secole după trecerea lui Melchizedek prin Salem, doctrina Deităţii a persistat sub diferite versiuni, dar se folosea în general termenul El Elyon, Preaînaltul Dumnezeu al cerului. Mulţi semiţi, inclusiv descendenţii imediaţi ai lui Avraam, l-au venerat simultan pe Yahweh şi pe El Elyon în diverse epoci.

3.*El Shaddai*. Este dificil de explicat ceea ce reprezenta El Shaddai. Această idee de Dumnezeu era un derivat complex al învăţăturilor Cărţii Înţelepciunii a lui Amenemope, modificată de doctrina lui Anton prezentată de Ikhnaton, şi influenţată mai departe de învăţăturile lui Melchizedek încorporate în conceptul de El Elyon. Pe măsură ce conceptul de El Shaddai impregna gândirea ebraică, el s-a colorat în întregime după credinţele care domneau în deşert cu privire la Yahweh.

Una dintre ideile dominante ale religiei acestei epoci a fost conceptul egiptean al Providenţei divine, care învăţa că prosperitatea materială este o răsplată pentru a-l fi slujit pe El Shaddai.

4.*El*. În toată această confuzie de terminologie şi această imprecizie a conceptului, numeroşi credincioşi zeloşi s-au străduit cu sinceritate să adore toate aceste idei în evoluţie despre divinitate, şi s-a stabilit practica de a se da numele de El acestei Deităţi complexe. Iar această expresie mai includea şi alţi zei ai naturii adoraţi de către beduini.

5.*Elohim*. În Kish şi în Ur, s-au păstrat multă vreme grupuri sumerian-caldeene care propovăduiau un concept de Dumnezeu trei-într-unul, întemeiat pe tradiţiile din vremea lui Adam şi a lui Melchizedek. Această doctrină a fost propagată în Egipt, unde această Trinitate a fost adorată sub numele de Elohim, sau de Eloah la singular. Cercurile filozofice din Egipt şi, mai târziu, învăţătorii alexandrini de origine ebraică, propovăduiau această unitate a zeilor plurali. În epoca exodului, mulţi consilieri ai lui Moise credeau în această Trinitate. Cu toate acestea, conceptul de Elohim trinitar nu a făcut niciodată cu adevărat parte din teologia ebraică înainte de momentul în care iudeii au trecut sub influenţa politică a babilonienilor.

6.*Nume diverse*. Semiţilor nu le plăcea să pronunţe numele Deităţii lor. Ei au recurs deci, din când în când, la numeroase apelative precum: Spiritul lui Dumnezeu, Domnul, Îngerul Domnului, Atotputernicul, Sfântul, Preaînaltul, Adonai, Cel Îmbătrânit de Zile, Domnul Dumnezeu al Israelului, Creatorul Cerului şi al Pământului, Kyrios, Iah, Domnul Oştirilor Tatălui care este în ceruri.

*Iehova* este o expresie recent folosită pentru a desemna conceptul desăvârşit de Yahweh, care a apărut în cele din urmă prin evoluţia din cursul îndelungatei experienţe a evreilor. Dar numele de Iehova nu a fost utilizat decât cu o mie cinci sute de ani după epoca lui Isus.

Până către anul 2.000 dinaintea erei creştine, muntele Sinai era un vulcan activ cu intermitenţe; s-au produs erupţii ocazionale până în epoca şederii israeliţilor în această regiune. Focul şi fumul, precum şi tunetele exploziilor care însoţeau erupţiile acestui munte vulcanic, inspirau un respect temător beduinilor din regiunile învecinate; acestea îi impresionau puternic şi le provoca o mare teamă de Yahweh. Acest spirit al muntelui Horeb a devenit mai târziu Dumnezeul semiţilor evrei, şi ei au sfârşit prin a crede în supremaţia sa asupra tuturor celorlalţi zei.

Canaaniţii îl respectaseră multă vreme pe Yahweh, însă, printre ei, mulţi keniţi credeau mai mult sau mai puţin în El Elyon, suprazeul religiei Salemului; totuşi, majoritatea canaaniţilor rămâneau vag ataşaţi de adorarea Celor Îmbătrâniţi zeităţi tribale. Ei nu erau prea dornici să-şi abandoneze zeităţile lor naţionale în favoarea unui Dumnezeu internaţional, ca să nu spunem interplanetar. Mintea lor nu era deschisă unei deităţi universale, şi aceasta pentru că aceste triburi au continuat să adore deităţile lor tribale, cuprinzându-i şi pe Yahweh şi pe viţeii de argint şi de aur simbolizând conceptul pe care păstorii beduini şi-l făceau despre spiritul vulcanului Sinai.

Sirienii, în vreme ce îi adorau pe zeii lor, credeau şi în Yahweh al evreilor, căci profeţii lui au spus regelui Siriei: "Zeii lor sunt zeii dealurilor; ei au fost deci mai tari decât noi; dar haideţi să luptăm cu ei pe câmpie şi vom fi cu siguranţă mai tari decât ei."

Pe măsură ce cultura lor a progresat, oamenii i-au subordonat pe zeii lor minori unei zeităţi supreme; expresia "pe Jupiter" nu persistă decât ca o exclamaţie. Monoteiştii îi păstrează pe zeii lor subordonaţi ca spirite, demoni, Parce, Nereide, zâne, gnomi, pitici, zâne care prevestesc moartea, şi ochiul rău. Evreii au trecut prin henoteism şi au crezut multă vreme în existenţa altor zei decât Yahweh, dar ei socoteau, din ce în ce mai mult, că aceste zeităţi străine erau subordonate lui Yahweh. Ei admiteau existenţa lui Kemoch, zeul amoriţilor, dar susţineau subordonarea sa lui Yahweh.

Printre teoriile umane despre Dumnezeu, ideea de Yahweh este cea care a suferit dezvoltarea cea mai extinsă. Nu se poate compara evoluţia ei progresivă decât cu metamorfoza conceptului de Buddha din Asia, care a condus la conceptul de Absolut Universal, după cum conceptul de Yahweh a condus în cele din urmă la conceptul de Tată Universal. Ar trebui înţeles acest fapt istoric: iudeii şi-au schimbat astfel punctul lor de vedere

asupra Deităţii de la zeul tribal al Muntelui Horeb până la Tatăl Creator iubitor şi îndurător al epocii ulterioare, dar nu i-au schimbat şi numele; de-a lungul întregii lor istorii, ei au continuat să numească Yahweh acest concept în evoluţie al Deităţii.

## 2.POPOARELE SEMITICE

Semiţii din est erau cavaleri bine organizaţi şi bine conduşi, care au invadat regiunile orientale ale fecundei semiluni fertile şi s-au unit cu babilonienii. Caldeenii, lângă Ur, se numărau printre semiţii orientali cei mai evoluaţi. Fenicienii erau un grup superior şi bine organizat de semiţi de sânge amestecat, care ocupa sectorul vestic al Palestinei, de-a lungul coastei mediteraneene. Din punct de vedere rasial, semiţii figurau printre popoarele Urantiei cele mai amestecate; sângele lor conţinea factori ereditari de la aproape toate cele nouă rase ale lumii.

De nenumărate ori, semiţii arabi şi-au făcut drum spre nordul Pământului Făgăduinţei, ţinuturile în care "curgeau pâraie de lapte şi de miere", dar ei au fost de fiecare dată expulzaţi de acolo de semiţii şi de hitiţii din nord mai bine organizaţi şi mult mai civilizaţi. Mai târziu, în cursul unei perioade de foamete neobişnuit de gravă, aceşti beduini au intrat în mare număr în Egipt ca lucrători contractuali pentru muncile publice egiptene. Ei nu puteau decât să îndure experienţa amară a înrobirii în truda de zi cu zi a muncitorilor asupriţi din valea Nilului.

Numai după epoca lui Machiventa Melchizedek şi a lui Avraam, anumite triburi ale semiţilor, avându-se în vedere credinţele lor religioase particulare, au fost numite copiii Israelului, iar mai târziu evrei, iudei, şi "poporul ales". Avraam nu era Tatăl rasial al tuturor evreilor; el nu era nici chiar strămoşul tuturor beduinilor semiţi care au fost ţinuţi captivi în Egipt. Este adevărat că descendenţa sa, la ieşirea ei din Egipt, a format nucleul poporului iudeu ulterior, dar vasta majoritate a bărbaţilor şi a femeilor care au fost încorporaţi în clanurile Israelului nu stătuseră niciodată în Egipt. Ea era formată numai din însoţitori nomazi, care s-au decis să-l urmeze pe Moise ca şef, în timp ce copiii Israelului şi asociaţii lor semiţi din Egipt traversau nordul Arabiei.

Învăţătura lui Melchizedek privitoare la El Elyon, cel Preaînalt, şi alianţa graţiei divine prin credinţă fuseseră în mare măsură uitate în epoca aservirii de către egipteni a popoarelor semite, care aveau ca în curând să formeze naţiunea ebraică. Însă, pe toată durata captivităţii lor, aceşti nomazi arabi au păstrat o vagă credinţă tradiţională în Yahweh cu titlu de deitate rasială.

Yahweh a fost adorat de peste o sută de triburi arabe separate. În afară de o nuanţă a conceptului de El Elyon al lui Melchizedek, care a persistat la clasele învăţate din Egipt, incluzând şi viţele amestecate ale evreilor şi ale egiptenilor, religia masei sclavilor evrei captivi era o versiune modificată a ritualului antic al de magie şi de sacrificiu al lui Yahweh.

## 3.NEASEMUITUL MOISE

Începutul evoluţiei conceptelor şi a ideilor ebraice cu privire la un Creator Suprem datează de la plecarea din Egipt a semiţilor sub conducerea lui Moise, acest mare şef, mare învăţător şi mare organizator. Mama sa aparţinea familiei regale a Egiptului; tatăl său era un semit, ofiţer de legătură dintre guvern şi beduinii captivi. Moise poseda aşadar calităţi provenite din surse rasiale superioare; strămoşii lui erau de sânge atât de amestecat, încât este imposibil a-l clasa într-un anume grup rasial. Dacă nu ar fi fost de acest tip mixt, el nu ar fi dat niciodată dovadă de o înzestrare şi de o adaptabilitate atât de neobişnuite, care i-au permis să stăpânească hoarda diversificată care a sfârşit prin a se asocia beduinilor semiţi care fugeau din Egipt către deşertul Arabiei sub conducerea lui.

În ciuda seducţiei culturii regatului Nilului, Moise s-a hotărât să împărtăşească soarta poporului tatălui său. În epoca în care acest mare organizator punea la punct planurile sale de eliberare în vremea lui a poporului tatălui său, beduinii captivi nu prea aveau nici o religie demnă de acest nume; ei erau practic privaţi de un concept autentic despre Dumnezeu şi erau fără speranţă în lume.

Nici un şef nu s-a apucat vreodată să reformeze şi să înalţe un grup de fiinţe umane mai vrednice de milă, mai deprimate, mai descurajate şi mai ignorante. Dar aceşti sclavi purtau posibilităţi latente de dezvoltare în liniile lor ereditare, şi Moise pregătise un număr suficient de cadre instruite pentru a constitui un corp de organizatori eficient în perspectiva zilei revoltei şi a loviturii de forţă pentru dobândirea libertăţii. Aceşti oameni

superiori fuseseră folosiţi ca supraveghetori indigeni ai semenilor lor şi primiseră o anumită educaţie mulţumită influenţei lui Moise pe lângă conducătorii egipteni.

Moise s-a străduit să negocieze diplomatic libertatea tovarăşilor lui semiţi. El şi fratele său au făcut, împreună cu regele Egiptului, un pact prin care au obţinut permisiunea de a pleca în pace din valea Nilului în deşertul Arabiei. Ei trebuia să primească o plată în bani şi în bunuri ca simbrie a îndelungatului lor serviciu din Egipt. Dinspre partea lor, evreii se angajau să menţină relaţii de prietenie cu Faraonul şi să nu facă parte din nici o alianţă contra Egiptului. Dar, după aceea, regele a socotit oportun să repudieze tratatul pe motiv că spionii lui descoperiseră neloialitate la sclavii beduini. El a susţinut că aceştia căutau libertatea pentru a se duce în deşert ca să îi organizeze pe nomazi împotriva Egiptului.

Dar Moise nu s-a descurajat; el aştepta vremea sa. La mai puţin de un an, în vreme ce forţele militare egiptene erau în întregime ocupate cu rezistenţa lor în faţa asalturilor simultane ale unei puternice presiuni libiene care venea din sud şi ale unei invazii navale greceşti în nord, acest organizator cutezător şi-a condus compatrioţii în afara Egiptului, în decursul unei fugi nocturne spectaculare. Această evadare a fost cu grijă pregătită şi cu pricepere executată. Iar operaţiunea a reuşit, în ciuda unei aprige urmăriri de către Faraon, cu o mică trupă de egipteni. Aceasta a fost decimată de defensiva fugarilor, cărora le-a şi lăsat în urmă multă pradă, şi mai sporită de jaful la care se dedau mulţimile de sclavi îndreptându-se către căminul lor ancestral din deşert.

## 4.PROCLAMAREA LUI YAHWEH

Evoluţia şi rafinarea învăţăturii lui Moise au influenţat aproape jumătate din lume, şi continuă încă să o influenţeze chiar şi în secolul al douăzecilea. Moise înţelegea filozofia religioasă egipteană cea mai avansată, dar beduinii sclavi nu cunoşteau aproape nimic din aceste învăţături; dimpotrivă, ei nu uitaseră niciodată în întregime zeul muntelui Horeb, pe care strămoşii lor îl numiseră Yahweh.

Moise auzise vorbindu-se de învăţăturile lui Machiventa Melchizedek atât de la tatăl său cât şi de la mama sa; comunitatea lor de credinţă religioasă explica căsătoria îndrăzneaţă a unei femei de sânge regal şi a unui bărbat dintr-o rasă captivă. Socrul lui Moise era un kenit adorator al lui El Elyon, dar părinţii emancipatorului credeau în El Shaddai. Moise a fost deci crescut ca un el-shaddaist; sub influenţa socrului său, el a devenit un El Elyonist; şi, în epoca staţionării evreilor în jurul muntelui Sinai după exodul din Egipt, el formulase un nou concept lărgit despre Deitate provenit din toate credinţele lui anterioare. El s-a decis cu înţelepciune să-l proclame poporului său ca pe un concept lărgit despre Yahweh, zeul lor tribal de odinioară.

Moise se străduise să propovăduiască ideea de El Elyon acestor beduini, însă, înainte de a părăsi Egiptul, el dobândise convingerea că ei nu ar înţelege niciodată întru totul această doctrină. El s-a oprit deci la un compromis care consta în adoptarea zeului lor tribal al deşertului ca singur şi unic zeu al celor care îl urmaseră. Moise nu a propovăduit în mod explicit că diversele popoare şi naţiuni nu trebuie să aibă alţi zei, dar el a susţinut cu hotărâre, şi mai ales pe lângă evrei, că Yahweh îi domina pe toţi ceilalţi. Însă Moise a fost întotdeauna stânjenit de situaţia supărătoare de a trebui să prezinte acestor sclavi ignoranţi noua sa idee superioară de Deitate sub deghizarea străvechii denumiri de Yahweh, care fusese întotdeauna simbolizată de viţelul de aur al triburilor beduine.

Faptul că Yahweh era zeul evreilor care fugeau explică de ce s-au oprit ei atâta timp înaintea muntelui sfânt din Sinai şi de ce acolo s-a întâmplat ca ei să primească cele Zece Porunci pe care Moise le-a promulgat în numele lui Yahweh zeul lui Horeb.

În timpul acestei lungi şederi înaintea muntelui Sinai, ceremonialul religios al noului cult evreu în evoluţie a fost mai bine pus la punct.

Moise nu pare a fi reuşit vreodată să stabilească ceremonialul lui cultural oarecum mai evoluat, nici să păstreze intact grupul fidelilor săi timp de un sfert de secol, fără violenta erupţie a lui Horeb, care s-a produs în cursul celei de-a treia săptămâni a şederii lor de adorare de la baza sa. "Muntele lui Yahweh era consumat în foc, şi fumul arăta ca acela al unui cuptor, şi tot muntele se cutremura foarte tare." La vederea acestui cataclism, nu este surprinzător că Moise a putut grava, în memoria fraţilor lui, învăţătura că Dumnezeul lor era "puternic şi teribil, un foc devorator, redutabil şi atotputernic".

Moise a proclamat că Yahweh era Domnul Dumnezeu al Israelului, care selectase evreii ca fiind poporul lui ales. Clădind o nouă naţiune, el a naţionalizat cu înţelepciune învăţăturile lui religioase, spunând partizanilor lui că Yahweh era un adevărat tiran, un "dumnezeu gelos". El căuta totuşi să lărgească concepţia lor de divinitate, învăţându-i că Yahweh era un "Dumnezeu al spiritelor de orice carne" şi zicându-le: "Dumnezeul

etern este refugiul tău, şi dedesubtul tău sunt braţele eterne." Moise propovăduia că Yahweh era un Dumnezeu care respecta alianţa lor; că el "nu vă va abandona, nu vă va distruge şi nu va uita alianţa părinţilor voştri, deoarece Domnul vă iubeşte şi nu uită jurământul pe care l-a făcut părinţilor voştri."

Moise a făcut un efort eroic pentru a-l înălţa pe Yahweh la demnitatea unei Deităţi supreme, până când l-a prezentat ca pe "Dumnezeul adevărului, imparţial, just şi drept, în toate căile sale." Cu toate acestea, în ciuda acestei învăţături elevate, înţelegerea limitată a partizanilor săi a făcut necesar să se vorbească de Dumnezeu ca fiind o imagine a omului, supus crizelor de mânie, de furie şi de severitate, şi chiar răzbunător şi uşor influenţabil de către conduita oamenilor.

Graţie învăţăturilor lui Moise, Yahweh, acest zeu tribal al naturii, a devenit Domnul Dumnezeu al Israelului care i-a urmat pe evrei în deşert, şi chiar şi în exil, unde a fost curând conceput ca Dumnezeul tuturor popoarelor. Captivitatea ulterioară care i-a aservit pe iudei Babilonului a eliberat definitiv conceptul, aflat în evoluţie, de Yahweh şi l-a făcut să îşi asume rolul monoteist de Dumnezeu al tuturor naţiunilor.

Trăsătura extraordinară şi remarcabilă a istoriei religioase a evreilor priveşte această evoluţie continuă a conceptului de Deitate plecând de la zeul primitiv al muntelui Horeb. Prin învăţăturile îndrumătorilor lor spirituali succesivi, ei au atins înaltul grad de dezvoltare descris în doctrinele divine ale celor doi Isaia, care au proclamat conceptul magnific de Tată Creator iubitor şi îndurător.

## 5.ÎNVĂŢĂTURILE LUI MOISE

Moise a întruchipat în chip extraordinar calităţile de şef militar, de organizator social şi de învăţător religios. Cu titlu individual, el a fost instructorul şi conducătorul cel mai important din lume, între epoca lui Machiventa şi cea a lui Isus. Moise a încercat să introducă în Israel multe reforme, dintre care nu rămâne nici o urmă scrisă. În decursul unei singure vieţi umane, el a făcut să iasă din sclavie şi dintr-o hoinăreală necivilizată hoarda poliglotă care se numeşte evrei, în vreme ce a pus temelia pentru naşterea ulterioară a unei naţiuni şi pentru perpetuarea unei rase.

Există foarte puţine consemnări ale marii lucrări a lui Moise, deoarece evreii nu aveau nici un limbaj scris în vremea exodului. Arhivele epocii şi faptele lui Moise au provenit din tradiţiile care străbătuseră peste o mie de ani după moartea marelui conducător.

Un mare număr de progrese pe care le-a adus Moise, depăşind religia egiptenilor şi a triburilor levantine din împrejurimi, s-au datorat tradiţiilor kenite din epoca lui Melchizedek. Fără învăţătura dată de Machiventa lui Avraam şi contemporanilor lui, evreii ar fi ieşit din Egipt într-o ignoranţă jalnică. Moise şi socrul său Jetro au reunit vestigiile tradiţiilor din vremea lui Melchizedek, şi aceste învăţături, alăturate ştiinţei egiptenilor, l-au călăuzit pe Moise în crearea religiei şi a ritualului îmbunătăţit al israeliţilor. Moise era un organizator; el a ales ceea ce era cel mai bun din religia şi din moravurile Egiptului şi ale Palestinei, şi, asociind aceste practici tradiţiilor învăţăturilor lui Melchizedek, el a organizat sistemul ceremonial ebraic de adorare.

Moise credea în Providenţă; el se lăsase complet câştigat de doctrinele Egiptului privitoare la controlul supranatural al Nilului şi al altor elemente ale naturii. El avea o mare viziune asupra lui Dumnezeu, şi era cu desăvârşire sincer atunci când îi învăţa pe evrei că, dacă ar accepta să-i dea ascultare lui Dumnezeu, "el vă va iubi, vă va binecuvânta şi vă va înmulţi; el va înmulţi rodul pântecelor voastre şi rodul pământurilor voastre — grâul, vinul, uleiul şi turmele voastre. Voi veţi prospera deasupra tuturor popoarelor, şi Domnul vostru Dumnezeu va lua toate bolile voastre şi nu vă va pricinui nici una din rănile foarte grave ale Egiptului." Moise a zis chiar şi: "Amintiţi-vă de Domnul vostru Dumnezeu, căci ele este cel care dă puterea de a obţine bogăţia." "Voi veţi da cu împrumut multor naţiuni, însă nu veţi lua cu împrumut. Voi veţi domina peste multe naţiuni, dar ele nu vor domina peste voi."

Însă era cu adevărat trist să îl observi pe Moise, acest mare gânditor, încercând să adapteze sublimul lui concept de El Elyon, cel Preaînalt, la înţelegerea evreilor ignoranţi şi inculţi. În adunarea statului său major, el a zis cu o voce tunătoare: "Domnul vostru Dumnezeu este un singur Dumnezeu; nu este nici unul în afară de el", în timp ce mulţimii amestecate el i-a pus întrebarea: "Cine dintre toţi zeii este asemeni Dumnezeului vostru?" Moise s-a ridicat cu curaj şi cu un succes parţial împotriva fetişurilor şi a idolatriei; el a declarat: "Voi nu aţi văzut nici un chip în ziua când Dumnezeu v-a vorbit la Horeb în mijlocul focului." El a interzis, de asemenea, să se reproducă orice fel de imagini.

Moise se temea să proclame îndurarea lui Yahweh; el prefera să inspire poporului său frica de justiţia lui Dumnezeu, proclamând: "Domnul vostru Dumnezeu este Dumnezeul Dumnezeilor, Domnul Domnilor, un mare

Dumnezeu, un Dumnezeu puternic şi teribil care nu este prea îngăduitor cu oamenii." Mai mult, el căutat să domine clanurile turbulente atunci când a declarat: "Dumnezeul vostru ucide atunci când nu îi daţi ascultare; el vindecă şi dă viaţă atunci când îl ascultaţi". Dar Moise propovăduia acestor triburi că vor deveni poporul ales al lui Dumnezeu cu singura condiţie ca ele să "păstreze toate poruncile şi să se supună tuturor poveţelor sale."

În timpul acestor timpuri îndepărtate, nu prea li s-a vorbit evreilor despre îndurarea lui Dumnezeu. Ei au auzit vorbindu-se de Dumnezeu ca "Atotputernicul; Domnul este un războinic, Dumnezeul bătăliilor, glorios în putere, care îi taie în bucăţele pe inamicii lui". "Domnul vostru Dumnezeu merge în mijlocul taberei voastre pentru a vă izbăvi." Israeliţii credeau că Dumnezeul lor îi iubea, dar şi că a "împietrit inima Faraonului" şi i-a "blestemat pe duşmanii lor".

Deşi Moise a prezentat copiilor Israelului fulgerătoare vederi de ansamblu ale unei Deităţi universale şi binevoitoare, conceptul lor, de zi cu zi, de Yahweh era în ansamblu acela de un Dumnezeu aproape cu nimic mai bun decât zeii tribali ai popoarelor din vecinătate. Conceptul lor de Dumnezeu era grosolan, primitiv şi antropomorfic. După moartea lui Moise, aceste triburi beduine au revenit rapid la ideile semi-barbare ale Celor Îmbătrâniţi lor zei de la muntele Horeb şi din deşert. Viziunea lărgită şi sublimă asupra lui Dumnezeu pe care Moise a prezentat-o ocazional cadrelor sale subordonate a fost curând pierdută din vedere, în timp ce majoritatea populaţiei revenea la adorarea viţeilor lor de aur care îl simbolizau pe Yahweh pentru păstorii din Palestina.

Când Moise a i-a predat conducerea evreilor lui Ioşua, el reunise deja mii de descendenţi colaterali ai lui Avraam, ai lui Nahor, ai lui Lot şi ai altor triburi înrudite, şi le adunase într-o singură naţiune de războinici pastorali, capabile să se întreţină prin propriile lor mijloace şi să se guverneze parţial prin ele însele.

## 6.CONCEPTUL DE DUMNEZEU DUPĂ MOARTEA LUI MOISE

După moartea lui Moise, conceptul său sublim de Yahweh a degenerat rapid; Ioşua şi conducătorii Israelului au păstrat tradiţiile mozaice ale Dumnezeului infinit de înţelept, binevoitor şi atotputernic, dar oamenii de rând au revenit curând la străvechea idee de Yahweh, care se formase în deşert. Această întoarcere în urmă a conceptului Deităţii s-a accelerat sub domnia succesivă a mai multor şeici tribali aşa-zişi Judecători.

Ascendentul extraordinarei personalităţi a lui Moise păstrase vie în inima partizanilor săi inspiraţia unui concept tot mai vast despre Dumnezeu; dar, de îndată ce ei au ajuns la pământurile fertile ale Palestinei, aceşti păstori nomazi s-au transformat rapid în fermieri stabili şi destul de paşnici. Această evoluţie a practicilor de viaţă şi această schimbare a punctului de vedere religios a impus o transformare mai mult sau mai puţin completă a caracterului pe care ei îl atribuiau naturii Dumnezeului lor Yahweh. În epoca în care austerul, rudimentarul, exigentul şi furtunosul Dumnezeu al deşertului din Sinai a început transmutarea care trebuia să-l facă mai târziu un Dumnezeu al iubirii, al justiţiei şi al îndurării, evreii au pierdut aproape complet din vedere sublimele învăţături ale lui Moise. Ei au fost foarte aproape de a pierde concepţia de monoteism şi şansa lor de a deveni poporul care trebuia să servească ca verigă esenţială în evoluţia spirituală a Urantiei, grupul care va conserva învăţătura lui Melchizedek despre un Dumnezeu unic până în epoca încarnării unui Fiu de consacrare al acestui Tată a toate şi al tuturor.

Ioşua a căutat cu disperare să menţină, în mintea oamenilor tribului, conceptul unui Yahweh suprem pe care îl făcea să proclame: "Aşa cum am fost cu Moise, aşa voi fi şi cu voi; nu vă voi uita şi nu vă voi părăsi". Ioşua a găsit necesar să predice o evanghelie severă poporului său necredincios, mult prea dispus să creadă în vechea religie autohtonă, dar puţin dornic să progreseze într-o religie a credinţei şi a dreptăţii. Substanţa impusă de învăţătura lui Ioşua a devenit: "Yahweh este un Dumnezeu sfânt; el este un Dumnezeu gelos; el nu iartă nici încălcările voastre de lege nici păcatele voastre." Conceptul cel mai elevat al acestei epoci îl descria pe Yahweh ca pe un "Dumnezeu al puterii, al judecăţii şi al justiţiei."

Însă, chiar şi în cursul acestei epoci întunecate, învăţători solitari apăreau din timp în timp şi proclamau conceptul mozaic de divinitate: "Voi, copii ai slăbiciunii, nu puteţi sluji Domnul, căci el este un Dumnezeu sfânt." "Omul muritor să fie oare mai just decât Dumnezeu? Un om să fie oare mai pur decât creatorul său?" "Puteţi voi să-l găsiţi pe Dumnezeu căutându-l? Puteţi voi descoperi la perfecţie Atotputernicul? Iată, Dumnezeu este mare, şi noi nu îl cunoaştem. Şi Atotputernicul, nu îl putem descoperi."

## 7.PSALMII ŞI CARTEA LUI IOV

Sub îndrumarea şeicilor şi ai preoţilor lor, evreii s-au răspândit în Palestina. Ei au alunecat înapoi în credinţele lor ignorante din deşert, şi s-au lăsat corupţi de practicile religioase mai puţin evoluate ale canaaniţilor. Ei au devenit idolatri şi desfrânaţi. Ideea lor de Dumnezeu cădea cu mult sub conceptele egiptene şi mesopotamiene de Dumnezeu, care erau susţinute de unele grupuri salemite supravieţuitoare, şi care sunt menţionate în câţiva dintre Psalmii din cartea lui Iov.

Psalmii sunt opera a cel puţin douăzeci de autori. Mulţi dintre aceşti psalmi au fost scrişi de învăţători din Egipt şi din Mesopotamia. În epoca în care Levantul venera zeii naturii, a rămas un număr destul de mare de persoane care credeau în supremaţia lui El Elyon, Preaînaltul.

Nici o culegere de scrieri religioase nu exprimă o bogăţie de devoţiune şi de idei inspirate despre Dumnezeu egală aceleia a Cărţii Psalmilor. Citind cu atenţie această minunată compilaţie de literatură pioasă, ar fi de mare folos să se studieze sursa şi cronologia particulară a fiecărui imn de slavă şi de adoraţie, având în vedere că nici o altă culegere de scrieri nu acoperă o atât de lungă perioadă de timp. Cartea Psalmilor este culegerea a diverse concepte de Dumnezeu întreţinute de credinţele religiei din Salem în tot Levantul, şi ea îmbrăţişează toată perioada ţinând de la Amenemope la Isaia. În psalmi, Dumnezeu este descris sub toate fazele concepţiei, de la ideea rudimentară a unei zeităţi tribale până la ideea mult amplificată a celor din urmă evrei, în care Yahweh este zugrăvit ca un şef iubitor şi un Tată îndurător.

Văzut sub acest unghi, grupul de Psalmi constituie culegerea cea mai preţioasă şi cea mai utilă de sentimente de devoţiune pe care o adunaseră oamenii dinainte de secolul al douăzecilea. Spiritul de adorare al aceste culegeri de imnuri îl transcende pe acela al tuturor celorlalte cărţi sacre ale lumii.

Ideea împestriţată a Zeităţii prezente în Cartea lui Iov a fost elaborată de mai mult de douăzeci de învăţători religioşi din Mesopotamia în cursul unei perioade trei sute de ani. Citind conceptul sublim al divinităţii din această compilaţie de credinţe mesopotamiene, se poate recunoaşte că în vecinătatea Urului din Caldeea s-a păstrat cel mai bine ideea unui Dumnezeu real în cursul vremurilor întunecate din Palestina.

Palestinienii pricepeau adesea înţelepciunea şi puterea de pătrundere universală a lui Dumnezeu, însă rareori iubirea şi îndurarea lui. Yahweh al acestei epoci "trimite spiritele rele ca să domine sufletul inamicilor lui"; el îi face să prospere pe proprii lui copii atunci când ei îi dau ascultare, în timp ce îi blestemă pe toţi ceilalţi şi le pricinuieşte dezastre. "El dezamăgeşte proiectele celor vicleni; el îi prinde pe cei deştepţi în propriile lor înşelăciuni."

Numai în Ur s-a ridicat o voce pentru a implora îndurarea lui Dumnezeu zicând: "El se va ruga lui Dumnezeu şi va găsi graţia sa şi va vedea chipul său cu bucurie, căci Dumnezeu va da omului spiritul dreptăţii divine." Aşadar, din Ur s-a predicat, în aceşti termeni, mântuirea, graţia divină prin credinţă: "El este îngăduitor cu cel care se căieşte şi zice: salvează-l de la căderea în groapă, căci am găsit o ispăşire. Dacă cineva zice: am păcătuit şi am pervertit ceea ce era drept, şi asta nu mi-a folosit, Dumnezeu va izbăvi sufletul său de căderea în prăpastie, el va vedea lumina." Niciodată, de la epoca lui Melchizedek, lumea levantină nu mai auzise un mesaj de salvare umană atât de vibrant şi încurajator ca această extraordinară învăţătură a lui Elihu, profet al Urului şi pastor al credincioşilor salemiţi, adică restul vechii colonii a lui Melchizedek din Mesopotamia.

Acesta est modul în care restul de misionari ai Salemului din Mesopotamia au menţinut lumina adevărului în cursul perioadei de dezorganizare a popoarelor ebraice până la apariţia primei şi lungii serii neîntrerupte de învăţători ai Israelului. Concept după concept, ei au clădit până când au ajuns la realizarea idealului de Tată Universal şi de Tată Creator a toate şi al tuturor, apogeul evoluţiei conceptului de Yahweh.

[Prezentat de un Melchizedek al Nebadonului]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A III-A - ISTORIA URANTIEI

## CAPITOLUL 97 - EVOLUŢIA CONCEPTULUI DE DUMNEZEU LA EVREI

Conducătorii spirituali ai evreilor au înfăptuit ceea ce nimeni înaintea lor nu reuşise să facă — ei "dezantropomorfizaseră" conceptul lor de Dumnezeu fără a-l converti într-o abstracţie a Deităţii, inteligibilă doar pentru filozofi. Sub acest concept matur, chiar şi oamenii obişnuiţi au fost capabili să-l considere pe Yahweh ca pe un Tată, dacă nu al individului, cel puţin al rasei.

Conceptul de personalitate a lui Dumnezeu fusese clar propovăduit în Salem în epoca lui Melchizedek, în vreme ce el era vag şi confuz în vremea exodului din Egipt, şi nu a evoluat decât treptat, din generaţie în

generaţie, în mintea evreilor, ca răspuns la învăţăturile conducătorilor spirituali. Percepţia personalităţii lui Yahweh a urmat o evoluţie mult mai constantă decât aceea a multor alte atribute ale Zeităţii. De la Moise până la Maleahi, ideaţia personalităţii lui Dumnezeu a suferit o creştere aproape neîntreruptă în mintea ebraică, şi, în cele din urmă, acest concept a fost exaltat şi glorificat de învăţăturile lui Isus despre Tatăl care este în ceruri.

## 1.SAMUEL — PRIMUL DINTRE PROFEŢII EVREI

Presiunea ostilă a popoarelor înconjurătoare în Palestina i-a învăţat curând pe şeicii evrei că nu puteau spera să supravieţuiască fără a-şi uni într-o organizaţiile lor tribale într-o confederaţie, formând astfel un guvern centralizat. Această centralizare a autorităţii administrative i-a oferit lui Samuel o mai bună ocazie de a activa ca învăţător şi ca reformator.

Samuel se trăgea dintr-o lungă linie de învăţători ai Salemului care stăruise în menţinerea adevărurilor lui Melchizedek ca o parte a formelor lor de cult. Acest învăţător era un om viguros şi hotărât. Numai marea lui devoţiune, dublată de extraordinara lui determinare, i-au permis să reziste opoziţiei aproape universale pe care a întâmpinat-o la începutul eforturilor sale de a readuce Israelul la adorarea supremului Yahweh al epocii lui Moise. Chiar şi atunci, el nu a obţinut decât un succes parţial; el nu a câştigat de partea conceptului superior al lui Yahweh decât jumătatea cea mai inteligentă a evreilor; cealaltă jumătate a continuat cu adorarea zeilor tribali ai ţării şi cu concepţiile vulgare despre Yahweh.

Samuel era un tip de om grosolan însă energic, un reformator practic care era în stare să iasă într-o zi cu tovarăşii săi şi să demoleze douăzeci de locuri rezervate lui Baal. Progresul pe care la făcut s-a produs pur şi simplu prin forţa constrângerii; el nu a predicat decât puţin, a instruit şi mai puţin, însă a acţionat. Într-o zi, el îşi bătea joc de un preotul al lui Baal, în ziua următoare tăia în bucăţi vreun rege captiv. El credea cu devoţiune în Dumnezeul unic şi avea o concepţie clară despre acest Dumnezeu ca fiind creator al cerului şi al pământului: "Coloanele pământului aparţin Domnului, şi pe ele a pus el lumea".

Însă marea contribuţie pe care a adus-o Samuel dezvoltării conceptului Deităţii a fost anunţul său răsunător cum că Yahweh era *neschimbător*, că întruchipa pentru totdeauna aceeaşi perfecţiune şi aceeaşi divinitate infailibile. În această epocă, se credea că Yahweh era un Dumnezeu cu o dispoziţie schimbătoare, care avea accese de gelozie, care se căia mereu de a fi făcut una sau alta. Însă, acum, pentru prima dată de când ieşiseră din Egipt, evreii au auzit aceste cuvinte impresionante: "Forţa Israelului nu minte şi nu se căieşte, căci ea nu este un om ca să se căiască." Stabilitatea în relaţiile cu Divinitatea erau proclamată. Samuel a repetat alianţa lui Melchizedek cu Abraham şi a declarat că Domnul Dumnezeu al Israelului era sursa întregului adevăr, a oricărei permanenţe şi a oricărei constanţe. Evrei îl consideraseră întotdeauna pe Dumnezeul lor ca pe un om, un supraom, un spirit elevat de origine necunoscută, dar, acum, ei auzeau spiritul lui Horeb de odinioară exaltat ca un Dumnezeu imuabil în perfecţiunea sa de creator. Samuel a ajutat la înălţarea conceptului în evoluţie al lui Dumnezeu deasupra stării schimbătoare a minţii umane şi a vicisitudinilor existenţei de muritor. Sub influenţa învăţăturilor sale, Dumnezeul evreilor şi-a început ascensiunea, pornind de la o idee privitoare la ierarhia zeilor tribali pentru a ajunge la idealul unui Creator atotputernic şi imuabil, *Supraveghetor* al întregii creaţii.

Din nou, el a predicat povestea sincerităţii lui Dumnezeu şi a încrederii care se putea pune în el pentru a se menţine alianţa. Samuel a zis: "Domnul nu va abandona poporul său." "El a stabilit cu noi o alianţă eternă, bine ordonată în toate privinţele, şi sigură." Astfel răsuna, în toată Palestina, chemarea la reîntoarcerea la adorarea lui Yahweh cel suprem. Energicul învăţător proclama mereu: "Tu eşti mare, o Doamne Dumnezeule, căci nu există nimeni asemeni ţie, şi nu există nici un alt Dumnezeu în afară de tine."

Până atunci, evreii consideraseră în principal favoarea lui Yahweh în termeni de prosperitate materială. Proclamaţia următoare pe care Samuel a îndrăznit să o facă a reprezentat un mare şoc pentru Israel şi a fost cât pe ce să îl coste viaţa pe autorul său: "Domnul îmbogăţeşte şi sărăceşte; el înalţă şi el coboară. El îi ridică pe săraci din praf şi el înalţă cerşetori la rangul de prinţi pentru a-i face să moştenească tronul de glorie." Niciodată, de la Moise, nu mai fuseseră proclamate făgăduinţe atât de încurajatoare pentru cei umili şi cei mai puţin norocoşi; miile de disperaţi dintre cei săraci au început să spere că ar putea să-şi îmbunătăţească statutul lor spiritual.

Însă Samuel nu a avansat prea departe de conceptul unui zeu tribal. El a proclamat un Yahweh creator al tuturor oamenilor, dar s-a interesat în principal de evrei, poporul său ales. Chiar şi atunci, ca şi pe vremea lui Moise, conceptul de Dumnezeu zugrăvea o Deitate sfântă şi integră: "Nimeni nu este sfânt ca Domnul. Cine poate să se compare cu acest sfânt care este Domnul Dumnezeu?"

Cu trecerea anilor, bătrânul conducător care începuse să încărunţească a progresat în înţelegerea lui Dumnezeu, căci el a declarat: "Domnul este un Dumnezeu al cunoaşterii, şi de el sunt cântărite acţiunile. Domnul va judeca hotarele pământului, arătând îndurare celor îndurători, şi va fi, de asemenea, drept cu omul drept." Chiar aici se află începutul îndurării, deşi ea se limitează la cei care o practică. Mai târziu, Samuel a făcut încă un pas înainte atunci când şi-a îndemnat poporul aflat în adversitate: "Să ne punem acum din nou în mâinile Domnului, căci binefacerile lui sunt mari." "Nimic nu-l împiedică pe Domnul să salveze oameni, fie mulţi, fie puţini."

Iar această dezvoltare treptată a conceptului caracterului lui Yahweh a continuat sub călăuzirea succesorilor lui Samuel. El a încercat să-l prezinte pe Yahweh ca un Dumnezeu care îşi păstra alianţa, însă ei au reuşit cu greu să păstreze pacea stabilită de Samuel; ei nu au reuşit să dezvolte ideea îndurării divine aşa cum ajunsese Samuel să o conceapă. S-a produs o abatere regulată înapoi către recunoaşterea altor zei, în ciuda afirmaţiei că Yahweh era deasupra tuturor. "Regatul este al tău, o Doamne, şi tu eşti înălţat ca un conducător peste toţi."

Accentul în această epocă se punea pe puterea divină; profeţii de atunci predicau o religie menită să menţină regele pe tronul evreu: "Ţie, Doamne, îţi aparţine măreţia, putinţa, gloria, victoria şi maiestatea. Mâna ta deţine puterea şi putinţa, şi tu poţi să măreşti şi să întăreşti toate lucrurile." Aşa era statutul conceptului de Dumnezeu în epoca lui Samuel şi a succesorilor lui imediaţi.

## 2.ILIE ŞI ELISEI

În cel de-al douăzecilea secol dinaintea lui Cristos, naţiunea ebraică s-a divizat în două regate. În aceste două diviziuni politice, numeroşi învăţători ai adevărului s-au străduit să stăvilească fluxul reacţionar al decadenţei spirituale care începuse, şi care a continuat dezastruos după războiul de separare. Însă aceste eforturi de a face religia ebraică să progreseze nu au dat roade înainte ca Ilie, campionul hotărât şi neînfricat al dreptăţii, să înceapă propovăduirea învăţăturilor sale. Ilie a restaurat, în regatul din nord, un concept despre Dumnezeu comparabil cu cel care exista în timpul lui Samuel. Ilie a avut puţine ocazii de a prezenta un concept evoluat al lui Dumnezeu; el era prea ocupat, asemenea lui Samuel dinaintea lui, cu răsturnarea altarelor lui Baal şi cu demolarea idolilor falşilor zei. El şi-a dus mai departe reformele înfruntând opoziţia unui monarh idolatru. Sarcina sa a fost chiar mai uriaşă şi mai dificilă decât aceea la care făcuse faţă Samuel.

Când lui Ilie i s-a spus să părăsească ţara, Elisei, fidelul său tovarăş, a reluat opera sa şi a menţinut lumina adevărului vie în Palestina cu ajutorul nepreţuit al lui Micah, un profet puţin cunoscut.

Însă aceasta nu a fost o epocă de progres în conceptul de Deitate. Evreii nu se înălţaseră încă nici măcar până la înălţimea idealului lui Moise. Epoca lui Ilie şi a lui Elisei s-a încheiat prin reîntoarcerea claselor mai bune ale evreilor la adorarea supremului Yahweh şi a asistat la revenirea ideii de Creator Universal aproape de punctul în care o lăsase Samuel.

## 3.YAHWEH ŞI BAAL

Interminabila controversă dintre fidelii lui Yahweh şi partizanii lui Baal a fost un conflict socio-economic de ideologii mai degrabă decât un dezacord de credinţe religioase.

Locuitorii Palestinei aveau atitudini diferite cu privire la proprietatea privată a pământului. Triburile meridionale sau rătăcitoare din Arabia (yahwiştii) considerau pământul ca fiind inalienabil — ca pe un dar făcut clanului de către Deitate. Ele socoteau că pământul nu trebuia să fie nici vândut, nici ipotecat. "Yahweh a vorbit şi a spus: pământul nu va fi vândut, căci pământul este al meu."

Canaaniţii din nord (baaliţii) mai stabili cumpărau, vindeau şi ipotecau pământurile lor fără nici o restricţie. Cuvântul Baal înseamnă proprietate. Cultul lui Baal era întemeiat pe două doctrine principale: în primul rând, validitatea schimburilor de bunuri, a contractelor şi a pactelor — dreptul de a cumpăra şi de a vinde pământuri; în al doilea rând, se presupunea că Baal trimitea ploaia — el era un zeu al fertilităţii solului. Recoltele bune depindeau de bunăvoinţa lui Baal. Cultul se preocupa în mare măsură de *pământuri*, de proprietatea lor şi de fertilitatea lor.

În general, baaliţii posedau pământuri, case şi sclavi. Ei erau aristocraţi moşieri şi trăiau în oraşe. Fiecare Baal avea locul său sacru, preoţimea sa şi "femeile sale sfinte", prostituatele rituale.

Din această divergenţă fundamentală a punctelor de vedere asupra pământurilor se năşteau implacabile antagonisme de atitudini sociale, economice, morale şi religioase manifestate de canaaniţi şi de evrei. Această controversă socio-economică nu a devenit o chestiune vădit religioasă înainte de epoca lui Ilie. Plecând de la intervenţia acestui profet agresiv, lupta s-a derulat pe un plan mai strict religios — Yahweh contra lui Baal — şi s-a încheiat prin victoria lui Yahweh şi prin împingerea subsecventă către monoteism.

Ilie a trecut controversa Yahweh-Baal de la aspectul funciar la aspectul religios al ideologiilor ebraice şi canaanite. Când Achab l-a asasinat pe Naboth şi pe familia sa în urma intrigii de a pune stăpânire pe pământul lor, Ilie a atacat străvechile moravuri funciare; el le-a transformat într-o chestiune morală şi şi-a lansat viguroasa lui campanie contra baaliţilor. Aceasta a fost, de asemenea, şi o luptă a oamenilor de la ţară împotriva dominaţiei celor de la oraş. În principal, sub influenţa lui Ilie s-a ajuns ca Yahweh să devină Elohim. Profetul a început ca reformator agrar şi a terminat prin a exalta Deitatea. Zeii Baal erau numeroşi, în timp ce Yahweh era *unic* — monoteismul triumfa asupra politeismului.

## 4.AMOS ŞI OSEA

O mare etapă a fost parcursă de Amos în tranziţia dintre zeul tribal — zeul care fusese atât de mult timp servit prin sacrifici şi prin ceremonii, Yahweh al primilor evrei — şi un Dumnezeu care pedepsea crima şi imoralitatea chiar şi la propriul său popor. A apărut Amos, care venea dinspre colinele din sud, pentru a denunţa criminalitatea, patima beţiei, opresiunea şi imoralitatea triburilor din nord. Niciodată, de la epoca lui Moise, în Palestina nu mai fuseseră proclamate adevăruri atât de răsunătoare.

Amos nu s-a limitat numai să restaureze sau să aplice reforme; el a descoperit, de asemenea, noi concepte ale Deităţii. El a repetat cu privire la Dumnezeu multe proclamaţii făcute deja de predecesorii lui, şi a atacat cu curaj credinţa într-o Fiinţă Divină care îngăduia păcatul la propriul său popor aşa-zis ales. Pentru prima oară de la epoca lui Melchizedek, urechile umane auzeau denunţarea dublului criteriu al justiţiei şi al moralităţii naţionale. Pentru prima oară în istoria lor, evrei au auzit cu urechile lor că propriul lor Dumnezeu Yahweh nu tolera crima şi păcatul în viaţa lor mai mult decât în cea a membrilor oricăror alte popoare. Amos a avut viziunea Dumnezeului sever şi just al lui Samuel şi al lui Ilie, dar el a văzut şi un Dumnezeu care nu făcea nici o distincţie între evrei şi orice altă naţiune atunci când venea să pedepsească nelegiuirea. Acesta era un atac direct împotriva doctrinei egoiste a "poporului ales", şi mulţi evrei din epocă au fost profund ofensaţi.

Amos a zis: "Căutaţi-l pe cel care a format munţii şi a făcut să bată vântul, cel care a format Pleiadele şi Orionul, care preschimbă dimineaţa umbra nopţii şi face ziua la fel de întunecată ca şi noaptea". Denunţându-i pe contemporanii lui oportunişti, religioşi doar pe jumătate, şi uneori imorali, el a căutat să descrie justiţia inexorabilă a unui Yahweh neschimbător zicând despre răufăcători: "Chiar dacă ei pătrund până în infern, de acolo mâna mea îi va lua, şi chiar dacă urcă în ceruri, de acolo eu îi voi face să cadă". " Şi chiar dacă ei ajung în captivitate înaintea inamicilor lor, acolo eu voi impune sabia justiţiei, şi ea îi va tăia." Amos şi-a înfricoşat şi mai mult auditorii îndreptând spre ei un deget reprobator şi acuzator, şi declarând în numele lui Yahweh: "Cu siguranţă nu voi uita niciodată nici una dintre lucrările voastre". "Eu voi cerne casa Israelului printre toate naţiunile, aşa cum se strecoară făina printr-o sită".

Amos a proclamat că Yahweh era "Dumnezeul tuturor naţiunilor" şi i-a avertizat pe israeliţi că ritualul nu trebuia să ia locul dreptăţii. Înainte ca acest curajos învăţător să fie ucis cu pietre, el răspândise destul sâmbure de adevăr pentru a salva doctrina supremului Yahweh; el asigurase continuarea evoluţiei revelaţiei lui Melchizedek.

Osea l-a urmat pe Amos şi doctrina sa a unui Dumnezeu universal al justiţiei, reînviind conceptul mozaic al unui Dumnezeu al iubirii. Osea a predicat iertarea prin căinţă, iar nu prin sacrificiu. El a proclamat o evanghelie a bunăvoinţei afectuoase şi a îndurării divine zicând: "Eu vă voi logodi cu mine pentru totdeauna, da, eu vă voi logodi cu mine în dreptate şi în judecată şi în bunăvoinţă afectuoasă şi în îndurare. Vă voi logodi cu mine chiar şi în fidelitate." "Îi voi iubi nestânjenit, căci mânia mea este potolită."

Osea a continuat cu fidelitate avertismentele morale ale lui Amos spunând despre Dumnezeu: "Eu îi voi mustra după voia mea." Dar israeliţii au considerat ca pe o cruzime care friza trădarea cuvintele pe care le-a pronunţat el: "Le voi zice celor care nu erau poporul meu: voi sunteţi poporul meu; iar ei vor zice: tu eşti Dumnezeul nostru." El a continuat să predice căinţa şi iertarea zicând: "Eu voi vindeca recăderea lor în greşeală. Îi voi iubi sincer, căci mânia mea a fost abătută." Osea a proclamat constant speranţa şi iertarea. Substanţa

mesajului său a fost întotdeauna: "Eu voi avea îndurare faţă de poporul meu. Ei nu vor cunoaşte alt Dumnezeu decât pe mine, căci nu există alt mântuitor în afară de mine."

Amos a însufleţit conştiinţa naţională a evreilor, făcându-i să recunoască că Yahweh nu va ierta crima şi păcatul printre ei sub pretextul că ei erau presupuşi a fi poporul ales. În acelaşi timp, a făcut să răsune notele uverturii acordurilor îndurătoare ulterioare ale compasiunii divine şi ale bunăvoinţei afectuoase, care au fost atât de fermecător cântate de Isaia şi de tovarăşii lui.

## 5.PRIMUL ISAIA

Aceasta a fost o epocă în care unii proclamau ameninţări cu pedeapsa pentru păcatele personale şi pentru crimele naţionale ale clanurilor din nord, în timp ce alţii preziceau calamităţile ca pedeapsă a nelegiuirilor regatului din sud. În urma acestei treziri a conştiinţei şi a actului de conştiinţă ale celor două naţiuni ebraice, şi-a făcut apariţia primul Isaia.

Isaia a continuat să predice natura eternă a lui Dumnezeu, înţelepciunea sa infinită, perfecţiunea imuabilă cu care te puteai bizui pe el. El îl reprezenta pe Dumnezeul Israelului ca zicând: "Eu voi potrivi cu exactitate judecata şi voi alinia dreptatea după firul de plumb." "Domnul vă va uşura de amărăciunile voastre, de frica voastre şi de dura servitute în care a fost făcut omul să servească." "Urechile voastre vor auzi un cuvânt pronunţat înapoia voastră şi care va zice: iată calea, mergi pe ea." "Iată, Dumnezeu este salvarea mea; voi avea încredere şi nu voi fi înfricoşat, căci Domnul este forţa mea şi cântecul meu." "Veniţi la mine şi să ne gândim împreună, zice Domnul: dacă păcatele voastre sunt stacojii, ele vor deveni albe ca neaua; dacă sunt roşii ca şi cârmâzul, ele vor fi ca lâna."

Vorbind sufletelor înfometate ale evreilor chinuiţi de frică, acest profet a spus: "Ridică-te şi străluceşte, căci lumina ta a venit şi gloria Domnului s-a ridicat deasupra ta." "Spiritul Domnului este deasupra mea pentru că el m-a uns ca să aduc veştile bune celor blajini; el m-a trimis să-i alin pe cei care au inima sfărâmată, ca să le proclam libertatea celor captivi, şi deschiderea închisorii celor care sunt încătuşaţi." "Eu mă voi bucura enorm în Domnul, sufletul meu va fi voios în Dumnezeul meu, căci el m-a îmbrăcat cu veştmintele mântuirii şi m-a acoperit cu roba sa de dreptate." "În toate durerile lor, el a fost îndurerat, iar îngerul prezenţei sale i-a salvat. În iubirea sa şi în mila sa, el i-a izbăvit."

Acest Isaia a fost urmat pe Micah şi pe Obadiah, care au confirmat şi au înfrumuseţat evanghelia lui care satisfăcea sufletul. Aceşti doi bravi mesageri au denunţat cu îndrăzneală ritualul practicat de evreii de sub dominaţia preoţilor, şi a atacat cu neînfricare toate sistemele sacrificiale.

Micah i-a criticat pe "şefii care judecau pentru plocoane, pe preoţii care îşi ofereau învăţătura pentru un venit şi pe profeţii care făceau profeţii pentru bani." El propovăduia venirea unei zile în care fiinţele vor fi libere de superstiţii şi de obscurantism clerical, zicând: "Fiecare om se va aşeza sub propria sa viţă şi nimic nu îl va speria, căci fiecare va trăi după înţelegerea pe care o are despre Dumnezeu."

Substanţa mesajului lui Micah a fost mereu: "Să vin eu înaintea lui Dumnezeu cu ofrande arse? Va vrea Domnul să primească o mie de berbeci sau zece mii de râuri de ulei? Să-mi dau eu primul meu născut pentru nelegiuirea mea, rodul corpului meu pentru păcatul sufletului meu? El mi-a arătat, o omule, ceea ce este bun. Şi ce pretinde Domnul din partea ta decât ca tu să acţionezi cu justeţe, să iubeşti îndurarea şi să mergi umil cu Dumnezeul tău." Aceasta a fost într-adevăr o mare epocă; acestea au fost cu adevărat vremuri pasionante în decursul cărora muritorii au înţeles, şi unii au ajuns până şi la a crede, aceste mesaje emancipatoare de cu peste două mii cinci sute de ani în urmă. Fără rezistenţa îndârjită a preoţilor, aceşti învăţători ar fi abolit tot ceremonialul sângeros al ritualului evreu de adorare.

## 6.IEREMIA NEÎNFRICATUL

Mai mulţi învăţători continuau să expună evanghelia lui Isaia, dar i-a revenit lui Ieremia să depăşească cu îndrăzneală etapa următoare de internaţionalizare a lui Yahweh, Dumnezeul evreilor.

Ieremia a declarat cu cutezanţă că Yahweh nu era de partea evreilor în războaiele lor militare contra altor naţiuni. El a afirmat că Yahweh era Dumnezeul întregului pământ, al tuturor naţiunilor şi al tuturor popoarelor. Învăţătura lui Ieremia a fost un crescendo al fluxului pentru internaţionalizarea Dumnezeului Israelului. Acest predicator neînfricat a proclamat o dată pentru totdeauna că Yahweh era Dumnezeul tuturor naţiunilor, şi că nu exista nici un Osiris pentru egipteni, nici Bel pentru babilonieni, nici Assur pentru asirieni, nici Dagon pentru

filisteni. În această epocă şi mai târziu, religia evreilor a participat astfel la renaşterea monoteismului în toată lumea; în sfârşit, conceptul de Yahweh se ridicase la un nivel al Deităţii de demnitate planetară şi chiar şi cosmică. Totuşi, mulţi tovarăşi ai lui Ieremia au găsit dificil să-l conceapă pe Yahweh independent de naţiunea ebraică.

Ieremia a făcut şi predici despre Dumnezeul just şi iubitor descris de Isaia; el a declarat: "Da, eu v-am iubit cu o dragoste eternă; de aceea v-am arătat o bunăvoinţă afectuoasă." "Căci el nu le aduce necazuri de bunăvoie copiilor oamenilor."

Acest profet cutezător a mai zis: "Domnul nostru este drept, mare în sfaturile lui, şi puternic în lucrările lui. Ochii lui sunt deschişi peste toate căile tuturor fiilor oamenilor pentru a-i da fiecăruia după căile sale şi după rodul acţiunilor sale." Dar cuvintele următoare, pronunţate în cursul asediului Ierusalimului, au fost considerate ca o trădare, ca o blasfemie: "Şi, acum, eu am lăsat aceste ţinuturi în mâinile lui Nabucodnosor, regele Babilonului, servitorul meu." Când Ieremia a recomandat predarea oraşului, preoţii şi conducătorii civili l-au azvârlit în noroiul unui sumbru fund de temniţă subterană.

## 7.AL DOILEA ISAIA

Distrugerea naţiunii lor şi captivitatea evreilor în Mesopotamia s-ar fi dovedit de mare folos în teologia lor în expansiune dacă nu ar fi existat acţiunea fermă a preoţilor lor. Naţiunea ebraică sucombase înaintea armatelor Babilonului, şi acel Yahweh naţionalist al ei suferise de pe urma predicilor internaţionaliste ale conducătorilor spirituali. Resentimentul cauzat de pierderea zeului lor naţional a fost ceea ce i-a determinat pe preoţi să meargă atât de departe în născocirea fabulelor şi în multiplicarea evenimentelor de aparenţă miraculoasă în istoria ebraică; ei s-au străduit să-i restabilească pe iudei ca popor ales chiar şi sub aspectul ideii noi şi mai vaste al unui Dumnezeu al cărui internaţionalizare s-a extins la toate naţiunile.

În cursul captivităţii lor, iudeii au fost foarte influenţaţi de tradiţiile şi de legendele babiloniene. Trebuie totuşi remarcat că ei au îmbunătăţit sistematic tonul moral şi semnificaţia spirituală a istoriei caldeene pe care au adoptat-o, deşi ei deformaseră invariabil aceste legende pentru a le face să se răsfrângă onoarea şi gloria asupra ascendenţei şi istoriei Israelului.

Preoţii şi scribii evrei nu aveau în minte decât o singură idee, şi anume aceea de a reabilita naţiunea iudee, de a glorifica tradiţiile ebraice şi de a exalta istoria lor rasială. Dacă încearcă cineva vreun resentiment înaintea faptului că aceşti preoţi au insuflat ideile lor eronate într-o atât de mare parte a lumii occidentale, trebuie reamintit faptul că ei nu au făcut-o în mod intenţionat. Ei nu pretindeau nici că ar scrie dintr-o inspiraţie nici că ar redacta o carte sacră. Ei pregăteau pur şi simplu un manual destinat să reanime curajul care slăbea al tovarăşilor lor din captivitate. Ei aveau categoric drept scop îmbunătăţirea spiritului naţional şi ridicarea moralului compatrioţilor lor. Oamenilor de mai târziu le-a revenit sarcina de a reuni aceste scrieri, precum şi altele, într-o carte ghid ale cărei învăţături erau presupuse infailibile.

Preoţii iudei utilizau cu degajare aceste scrieri după întoarcerea lor din captivitate, dar influenţa lor asupra tovarăşilor din captivitate a fost foarte mult împiedicată de prezenţa unui tânăr şi de neîmblânzit profet, Isaia al doilea, care era pe deplin convertit la Dumnezeul justiţiei, al iubirii, al dreptăţii şi al îndurării al lui Isaia dinainte de ei. El credea, de asemenea, ca şi Ieremia, că Yahweh devenise Dumnezeul tuturor naţiunilor. El a predicat aceste teorii despre natura lui Dumnezeu cu un succes atât de însemnat, încât el a realizat la fel de multe convertiri printre iudei cât şi printre cei care îi deportaseră. Acest tânăr predicator a lăsat în scris învăţăturile sale pe care preoţii ostili şi neîndurători au căutat să le disocieze complet de el; totuşi, din respectul pur şi simplu pentru frumuseţea şi măreţia lor, învăţăturile celui de-al doilea Isaia au fost încorporate în scrierile primului Isaia. Ele formează acum capitolele de la 40 la 55 incluse în cartea care poartă acest numele.

De la Machiventa până la epoca lui Isus, nici un profet sau învăţător religios nu a atins înaltul concept de Dumnezeu pe care al doilea Isaia l-a proclamat în cursul perioadei de captivitate. Pentru acest conducător spiritual, nu era vorba de un Dumnezeu meschin, antropomorf, creat de oameni: "Iată, eu adun insulele ca pe firele de praf." "Aşa cum cerurile sunt mai înalte decât pământul, căile mele sunt mai înalte decât căile voastre, şi gândurile mele sunt mai înalte decât gândurile voastre."

Machiventa Melchizedek putea în sfârşit să-i vadă pe învăţătorii umani proclamând muritorilor un Dumnezeu autentic. La fel ca primul Isaia, acest conducător a predicat un Dumnezeu care ar fi creat universul şi care continuă să-l menţină. "Eu am creat pământul, eu am pus omul pe el. Eu nu l-am creat degeaba, ci l-am format ca să fie locuit." "Eu sunt cel dintâi şi cel din urmă; nu este nici un Dumnezeu în afară de mine." Vorbind

în numele Domnului Dumnezeu al Israelului, acest nou profet a zis: "Cerurile pot să dispară şi pământul să îmbătrânească, dar dreptatea mea va subzista întotdeauna şi salvarea mea va dăinui din generaţie în generaţie." "Nu-ţi fie teamă, căci eu sunt cu tine; să nu ai frică, căci eu sunt Dumnezeul tău." "Nu este nici un Dumnezeu în afară de mine — un Dumnezeu just şi un Salvator."

Captivii evrei au fost îmbărbătaţi, la fel ca alte milioane şi milioane de alţi oameni de atunci, atunci când auzeau cuvinte precum: "Astfel a zis Domnul, eu te-am creat, eu te-am izbăvit, eu te-am numit cu numele tău, tu eşti al meu." "Atunci când vei trece prin ape, eu voi fi cu tine, căci tu eşti preţios vederii mele." "O femeie poate ea să-şi uite copilaşul ei de ţâţă şi să nu aibă milă pentru fiul ei? Da, ea poate să uite, însă, eu nu-mi voi uita copiii, căci iată, eu am gravat numele lor pe palma mâinilor mele, şi chiar i-am acoperit cu umbra mâinilor mele." "Cel rău să-şi abandoneze căile, iar omul nedrept gândurile sale, şi să se reîntoarcă la Domnul, căci el îi va arăta mila sa; să revină la Domnul nostru, căci el iartă din plin."

Ascultaţi din nou evanghelia acestei noi revelaţii a Dumnezeului Salemului: "El îşi va paşte turma ca un cioban; el va aduna mieii în braţele sale şi îi va purta în sânul său. El dă tărie celor slabi şi sporeşte forţa celor neputincioşi. Celor care îl aşteaptă, Domnul le va reînnoi vigoarea; ei se vor înălţa în zbor, asemeni vulturilor; ei vor alerga şi nu vor fi slăbiţi."

Acest Isaia a condus o vastă propagandă evanghelică în favoarea conceptului lărgit al unui Yahweh suprem. El a rivalizat cu Moise prin elocvenţa cu care el l-a descris pe Domnul Dumnezeu al Israelului ca fiind Creatorul Universal. El a făcut o descriere poetică a atributelor infinite ale Tatălui Universal. Nu mai fusese niciodată formulată o declaraţie mai frumoasă cu privire la Tatăl celest. Pentru acelaşi motiv ca şi Psalmii, scrierile lui Isaia se numără printre prezentările cele mai sublime şi cele mai veridice ale conceptului spiritual de Dumnezeu care ajunsese vreodată la urechile muritorilor înainte de venirea lui Mihail pe Urantia. Ascultaţi portretul pe care îl face el Deităţii: "Eu sunt înaltul şi sublimul care locuieşte în eternitate." "Eu sunt cel dintâi şi cel din urmă, şi nu mai există nici un alt Dumnezeu în afară de mine." "Iar mâna Domnului nu este atât de scurtă încât să nu poată salva, nici urechea sa atât de astupată încât să-l împiedice să audă." Şi a existat o nouă doctrină pentru populaţiile iudee, aceea de a-l auzi pe acest profet blajin, dar plin de autoritate, stăruind în predicarea lui despre constanţa divină, fidelitatea lui Dumnezeu. El a declarat că "Dumnezeu nu ar uita şi nu ar abandona."

Acest îndrăzneţ învăţător a proclamat că omul avea o relaţie apropiată cu Dumnezeu. "Eu creez pentru gloria mea pe fiecare dintre cei care se numesc cu numele meu, şi care proclamă slava mea. Sunt eu, da, eu, cel care şterge nelegiuirile lor, care au ţinut seama de mine, şi nu-mi voi aminti de păcatele lor."

Ascultaţi-l pe acest mare evreu demolând conceptul unui Dumnezeu naţional, pe când în glorie el proclamă divinitatea Tatălui universal despre care zice: "Cerurile sunt tronul meu, şi pământul este scăunelul pe care îmi ţin picioarele." Şi Dumnezeul lui Isaia nu era mai puţin sfânt, just, maiestuos sau insondabil. Conceptul unui Yahweh mânios, răzbunător şi gelos al beduinilor din deşert aproape că a dispărut. Un nou concept al lui Yahweh suprem şi universal a apărut în mintea muritorilor, pentru a nu mai fi niciodată pierdut din vedere de omenire. Realizarea justiţiei divine începuse distrugerea magiei primitive şi a fricii biologice. Omul este în sfârşit introdus într-un univers al legii şi al ordinii, şi este prezentat unui Dumnezeu universal care posedă atribute fiabile şi finale.

Iar acest predicator al unui Dumnezeu celest nu a încetat niciodată să proclame acest *Dumnezeu al iubirii*. "Eu locuiesc în înaltul şi sfântul loc, şi, de asemenea, împreună cu cel al cărui spirit este pocăit şi umil." Acest mare învăţător a mai adresat contemporanilor săi şi alte cuvinte de încurajare: "Şi Domnul te va călăuzi continuu şi îţi va satisface sufletul. Tu vei fi asemeni unei grădini irigate, asemeni unui izvor din care apa nu lipseşte. Dacă inamicul vine peste tine ca o inundaţie, spiritul Domnului va ridica un zid de apărare împotriva lui." O dată mai mult, evanghelia lui Melchizedek, distrugătoarea fricii, şi religia Salemului, generând încrederea, a strălucit pentru binecuvântarea omenirii.

Clarvăzătorul şi curajosul Isaia l-a eclipsat cu eficacitate pe acel Yahweh naţionalist, prin portretizarea sa sublimă a maiestăţii şi a omnipotenţei universale a supremului Yahweh, Dumnezeul iubirii, suveranul universului şi Tatăl afectuos al întregii omeniri.

De la aceste zile memorabile, conceptul superior de Dumnezeu în Occident a înglobat mereu justiţia universală, îndurarea divină şi dreptatea eternă. Într-un limbaj superb şi cu o graţie incomparabilă, acest mare învăţător l-a descris pe Creatorul atotputernic ca pe un Tată care iubeşte pe toată lumea.

Acest profet din vremea captivităţii a predicat compatrioţilor lui şi străinilor multor naţiuni care îl ascultau pe marginea fluviului în Babilon. Şi acest al doilea Isaia a contribuit mult la neutralizarea a numeroase concepţii false şi egoiste din punct de vedere rasial ale misiunii lui Mesia cel făgăduit, dar el nu a reuşit în întregime în

eforturile sale. Dacă preoţii nu s-ar fi adunat să clădească un naţionalism rău conceput, învăţăturile celor doi Isaia ar fi pregătit calea pentru recunoaşterea şi pentru primirea lui Mesia cel aşteptat.

## 8.ISTORIA SFÂNTĂ ŞI ISTORIA PROFANĂ

Obişnuinţa de a considera relatarea experienţelor evreilor ca fiind istoria sfântă, iar operaţiunile restului lumii ca fiind istoria profană este răspunzătoare pentru o mare parte a confuziei care există în mintea umană cu privire la interpretarea istoriei. Această dificultate se iveşte pentru că nu există nici o istorie laică a iudeilor. În cursul exilului în Babilon, preoţii au început să-şi pregătească noua poveste a raporturilor, presupuse miraculoase, ale lui Dumnezeu cu evreii — istoria sfântă a Israelului aşa cum este ea relatată în Vechiul Testament. După aceea, ei au distrus cu meticulozitate şi cu desăvârşire arhivele existente ale treburilor ebraice — cărţi cum ar fi "Faptele Regilor Israelului", "Faptele Regilor lui Iuda", precum şi diverse documente mai mult sau mai puţin exacte de istorie a evreilor.

Pentru a înţelege în ce măsură presiunea zdrobitoare şi constrângerea irezistibilă a istoriei laice îi teroriza pe iudeii captivi şi guvernaţi de străini, astfel încât ei au încercat să rescrie şi să refacă complet istoria lor, este bine să se treacă pe scurt în revistă darea de seamă a tulburătoarei lor experienţe naţionale. Trebuie amintit că iudeii nu au reuşit să elaboreze o filozofie de viaţă adecvată şi neteologică. Ei s-au luptat cu concepţia lor originară şi egipteană a răsplăţii divine pentru dreptate şi a pedepselor severe pentru păcat. Dramatica istorie a lui Iov a fost oarecum un protest contra acestei filozofii eronate. Pesimismul franc al Ecleziastului a fost o înţeleaptă reacţie pământeană contra acestor credinţe prea optimiste în Providenţă.

Cinci sute de ani de suzeranitate a conducătorilor străini depăşeau însă măsura chiar şi pentru iudeii răbdători şi îndurători. Profeţii şi preoţii au început să strige: "Până când, Doamne, până când?" Când un iudeu onest cercetează Scripturile, confuzia din gândurile sale se agravează şi mai mult. Un vechi vizionar făgăduise că Dumnezeu îşi va proteja şi îşi va dezrobi "Poporul ales". Amos formulase ameninţarea că Dumnezeu va abandona Israelul dacă acest popor nu îşi va restabili criteriile dreptăţii naţionale. Scribul Deuteronomului descrisese Marea Alegere — dintre bine şi rău, dintre binecuvântare şi blestem. Primul Isaia predicase un binefăcător rege-eliberator. Ieremia proclamase o eră a spiritului dreptăţii interioare — alianţa scrisă pe tăbliţele inimii. Al doilea Isaia vorbise de mântuirea prin sacrificiu şi prin răscumpărare. Ezechiel proclamase izbăvirea prin serviciul devoţional, iar Ezra promisese prosperitatea prin adeziunea la lege. Dar, cu toate acestea, iudeii se târau în sclavie, iar dezrobirea lor era amânată. Daniel a prezentat atunci drama "crizei" iminente — sfărâmarea marii statui şi stabilirea imediată a domniei dreptăţii, regatul mesianic.

Toate aceste false speranţe i-au adus pe evrei la un astfel de grad de decepţie şi de frustrare rasială, încât conducătorii lor au fost tulburaţi până la a nu mai recunoaşte şi a nu accepta misiunea şi slujirea unui Fiu divin al Paradisului atunci când el a venit curând spre ei sub înfăţişarea cărnii muritoare — încarnat în calitate de Fiu al Omului.

Toate religiile moderne au comis greşeli grave în încercarea de a interpreta în mod miraculos anumite epoci ale istoriei umane. Dacă este adevărat că Dumnezeu a întins de nenumărate ori o mână paternă intervenind providenţial în mersul treburilor umane, este fals a se considera dogmele teologice şi superstiţiile religioase ca fiind o sedimentare supranaturală care apare printr-o acţiune miraculoasă în mersul istoriei umane. Faptul că cei "Trei Preaînalţi guvernează în regatele oamenilor" n-a convertit istoria laică într-o istorie aşazisă sfântă.

Autorii Noului Testament şi scriitorii creştini ulteriori au complicat şi mai mult deformarea istoriei ebraice prin încercările lor bine intenţionate de a-i prezenta pe profeţii iudei ca transcendenţi. Istoria ebraică a fost astfel dezastruos exploatată de scriitorii atât iudei cât şi creştini. Istoria laică a evreilor a fost complet dogmatizată. Ea a fost convertită într-o ficţiune de istorie sfântă şi a devenit inextricabil legată de concepţiile morale şi de învăţăturile religioase ale naţiunilor aşa-zise creştine.

O scurtă expunere a punctelor proeminente ale istoriei ebraice va ilustra modul în care faptele conţinute în arhive au fost deformate în Babilon de către preoţii iudei, pe punctul de a transforma istoria laică cotidiană a poporului lor într-o istorie fictivă şi sfântă.

## 9.ISTORIA EVREILOR

N-au existat niciodată doisprezece triburi de israeliţi — în Palestina s-au stabilit numai trei sau patru triburi. Naţiunea ebraică a luat formă ca urmare a uniunii aşa-zişilor israeliţi şi a canaaniţilor. "Şi copiii Israelului

au locuit printre canaaniţi. Ei le-au luat fiicele de soţii şi le-au dat fiice şi fii de canaaniţi." Evreii nu i-au izgonit niciodată pe canaaniţii din Palestina, în ciuda cronicilor stabilite referitoare la această chestiune de către preoţii care au afirmat, fără ezitare, această expulzare.

Conştiinţa israeliană şi-a avut originea în ţara muntoasă a Efraimului; conştiinţa iudee ulterioară s-a născut în clanul meridional al lui Iuda. Iudeii (iudeii) au căutat întotdeauna să defăimeze şi să ponegrească istoria israeliţilor din nord (efraimiţii).

Pretenţioasa istorie a evreilor începe cu Saul, care grupa clanurile din nord pentru a rezista unui atac al amoniţilor contra oamenilor dintr-un trib asemănător — gileadiţii — în estul Iordanului. Cu o armată puţin mai mare de trei mii de oameni, el a învins inamicul, iar această ispravă este ceea ce le-a determinat pe triburile colinelor să-l facă regele lor. Când preoţii exilaţi au rescris această poveste, ei au ridicat la 330.000 numărul de soldaţi ai lui Saul şi au adăugat şi "Iuda" la lista triburilor care participaseră la bătălie.

Imediat după înfrângerea amoniţilor, Saul a devenit rege printr-o alegere populară făcută de trupele sale. Nici un preot ori profet nu a participat la aceasta. Însă preoţii au înscris mai târziu în cronici că Saul fusese încoronat rege de către profetul Samuel în conformitate cu ordinele divine. Ei au acţionat astfel cu scopul de a stabili o "linie divină de descendenţă" pentru regalitatea iudaică a lui David.

Printre alterări istoriei iudee, cea mai mare îl priveşte pe David. După victoria lui Saul asupra amoniţilor (victorie pe care el o atribuie lui Yahweh), filistenii s-au alarmat şi au început să atace clanurile din nord. David şi Saul nu au putut niciodată să se înţeleagă. David, împreună cu şase sute de oameni, a încheiat o alianţă cu filistenii şi au urcat pe coastă până la Esdraelon. În Gath, filistenii i-au ordonat lui David să părăsească câmpul de bătălie. Ei se temeau ca el să nu se alăture lui Saul. David s-a retras; filistenii s-au retras şi l-au bătut pe Saul. Ei nu ar fi reuşit niciodată dacă David ar fi fost loial Israelului. Oastea lui David era o adunătură poliglotă de nemulţumiţi, compusă în majoritate din neadaptaţi sociali şi din delicvenţi care fugeau de justiţie.

Înfrângerea tragică a lui Saul la Gilboa de către filisteni a depreciat mult statutul lui Yahweh printre zei în ochii canaaniţilor din vecinătate. În mod obişnuit, înfrângerea lui Saul ar fi fost atribuită unei apostazii faţă de Yahweh, dar de data aceasta, editorii iudei au atribuit-o erorilor de ritual. Ei avuseseră nevoie de tradiţia lui Saul şi a lui Samuel ca fundal pentru domnia lui David.

David, cu mica sa oaste, şi-a stabilit cartierul general în Hebron, oraş care nu era ebraic. Compatrioţii lui nu au întârziat să-l proclame rege al noului regat al lui Iuda. Iuda era în principal compus din elemente neebraice — keniţi, calebiţi, iebusiţi, precum şi alţi canaaniţi. Ei erau nomazi — pastori — deci partizani ai ideii ebraice despre proprietatea pământului. Ei erau ataşaţi de ideologiile clanurilor din deşert.

Diferenţa dintre istoria sfântă şi istoria profană este bine ilustrată prin cele două povestiri diferite referitoare la încoronarea lui David ca rege, aşa cum au fost găsite în Vechiul Testament. O parte a istoriei profane cu privire la felul în care partizanii imediaţi (oastea sa) l-au numit rege a fost lăsată, din inadvertenţă, în arhive de către preoţii care au pregătit ulterior lunga şi prozaica versiune a istoriei sfinte. Aceasta descrie cum, prin călăuzire divină, profetul Samuel l-a ales pe David printre tovarăşii săi şi a procedat apoi oficial, prin ceremonii complicate şi solemne, la ungerea sa ca rege al evreilor şi apoi la proclamarea sa ca succesor al lui Saul.

Acesta este felul în care, de multe ori, după ce şi-au pregătit povestirile lor fictive ale intervenţiilor miraculoase ale lui Dumnezeu pe lângă Israel, preoţii au omis să distrugă complet ideile fundamentale clare şi pozitive deja incluse în anale.

David a căutat să creeze o situaţie politică căsătorindu-se mai întâi cu fiica lui Saul, apoi cu văduva lui Nabal, bogatul edomit, şi după aceea cu fiica lui Talmai, regele Gueshurului. El a luat şase soţii dintre femeile lui Iebus, fără a o mai socoti şi pe Batşeba, soţia hititului. Prin aceste metode şi cu aceste personaje a elaborat David ficţiunea unui regat divin al Iudei, care succeda la moştenirea şi la tradiţiile regatului din nord format de Israelul Efraimului, atunci pe cale de dispariţie. Tribul cosmopolit al lui David, al lui Iuda, se compunea mai mult din gentili decât din iudei; mai vârstnicii Efraimului, deşi oprimaţi, au coborât totuşi din munţii lor şi "l-au uns rege al Israelului". După o ameninţare militară, David a făcut un pact cu iebusiţii şi a instalat capitala regatului unit la Iebus (Ierusalem), care era un oraş bine fortificat la jumătatea drumului dintre Iuda şi Israel. Filistenii au fost iritaţi de acest lucru şi nu au întârziat să-l atace pe David. După o bătălie crâncenă, ei au fost învinşi, şi Yahweh a fost stabilit încă o dată ca "Domnul Dumnezeu al Oştilor".

Dar trebuia cu orice preţ ca Yahweh să-şi împărtăşească o parte din gloria sa cu zeii canaaniţi, căci grosul armatei lui David nu era evreu. De aceea s-a văzut apărând în Scripturile voastre o indicaţie revelatoare căreia

editorii iudei nu i-au acordat atenţie: "Yahweh a făcut o breşă în mijlocul inamicilor dinaintea mea. De aceea s-a pus acestui loc numele Baal Perasim." Asta a avut loc pentru că optzeci la sută dintre soldaţii lui erau baaliţi.

David a explicat înfrângerea lui Saul la Gilboa remarcând că Saul atacase un oraş canaanit, Gibeon, a cărui populaţie avea un tratat de pace cu efraimiţii. De aceea îl abandonase Dumnezeu. În acelaşi timp cu Saul, David apărase oraşul canaanit al Keilahului contra filistenilor, apoi a ales drept capitală un oraş canaanit. Fidel politicii sale de compromis cu canaaniţii, David le-a predat gibeoniţilor pe şapte dintre urmaşii lui Saul pentru a fi spânzuraţi.

După înfrângerea filistinilor, David a luat în posesie "arcul lui Yahweh", l-a adus la Ierusalem, şi a făcut oficial cultul lui Yahweh în regatul său. El a impus apoi un greu tribut popoarelor din apropiere — edomiţii, moabiţii, ammoniţii şi sirienii.

Organizarea politică coruptă a partidului lui David a început să ia personal în posesie pământurile din nord, violând moravurile ebraice, şi apoi a pus curând stăpânire pe taxele impuse caravanelor percepute anterior de filistini. Au urmat apoi o serie de atrocităţi care au culminat cu moartea lui Urie. Toate apelurile judiciare erau judecate în Ierusalem; "cei vechi" nu mai puteau să împartă ei dreptatea. Nu este de mirare că s-a dezlănţuit revolta. Astăzi, Absalon ar fi calificat drept demagog; mama sa era o canaanită. Exista o jumătate de duzină de pretendenţi la tron în afară de Solomon, fiul lui Batşeba.

După moartea lui David, Solomon a cenzurat organizaţia politică de orice influenţă nordică, dar nu a abandonat nimic din tirania şi din taxele regimului tatălui său. Solomon a ruinat naţiunea cu fastul curţii sale, precum şi prin programul său complicat de construcţii, care cuprindea casa Libanului, palatul fiului faraonului, templul lui Yahweh, palatul regelui şi restaurarea zidurilor a numeroase cetăţi. Solomon a creat o vastă flotă ebraică, care funcţiona cu marinari sirieni şi care făcea comerţ cu lumea întreagă. Existau aproape o mie de femei în haremul său.

În această epocă, templul lui Yahweh din Silo a fost discreditat, şi tot cultul naţiunii a fost concentrat în Iebus, în fastuoasa capelă regală. Regatul din nord s-a întors mai mult către adorarea lui Elohim. El beneficia de favoarea faraonilor care au aservit ulterior Iuda, supunând regatul din sud unui tribut.

Au existat suişuri şi coborâşuri — războaie între Israel şi Iuda. După patru ani de război civil şi trei dinastii, Israelul a căzut pe mâna despoţilor orăşeni care au început să facă comerţ cu pământuri. Chiar şi regele Omri a încercat să dobândească domeniul Shemerului. Dar sfârşitul s-a apropiat rapid atunci când Salmansar III s-a decis să controleze coasta mediteraneeană. Achab, regele Efraimului, a adunat alte zece grupuri şi a rezistat la Karkar; bătălia a rămas indecisă. Înaintarea asirianului a fost oprită, dar aliaţii au fost decimaţi. Această mare bătălie nu este nici măcar menţionată în Vechiul Testament.

Au apărut noi dificultăţi atunci când regele Achab a încercat să cumpere pământuri de la Naboth. Soţia lui feniciană a imitat semnătura lui Achab pe documentele care ordonau confiscarea pământului lui Naboth acuzat că ar fi rostit o blasfemie la adresa numelor " lui Elohim şi al regelui". Naboth şi fiii săi au fost rapid executaţi. Energicul Ilie a apărut pe scenă acuzândul pa Achab de moartea lui Naboth. Astfel că Ilie, unul dintre cei mai mari profeţi, şi-a început învăţătura ca apărător al vechilor moravuri referitoare la pământuri, în opoziţie cu comportamentul vânzătorilor de pământuri din Baalim şi cu tentativa oraşelor de a domina ţara. Dar reforma nu a reuşit până când marele proprietar de terenuri, Iehu, nu şi-a alăturat forţele celor ale micului rege nomad Ionadab pentru a-i distruge pe profeţii (agenţii imobiliari) ai Baalului în Samaria.

O reînvigorare a vieţii a apărut atunci când Ioas şi fiul său Ieroboam au scăpat Israelul de duşmanii săi. Însă, în această epocă, Samaria era guvernată de o feudalitate a tâlharilor ale cărei jafuri rivalizau cu acelea ale vechii dinastii a lui David. Statul şi Biserica aveau o strânsă cooperare. Tentativele lor de a suprima libertatea cuvântului i-au determinat pe Ilie, pe Amos şi pe Osea să scrie în secret, şi acesta a fost adevăratul început al Bibliilor iudee şi creştine.

Însă regatul din nord nu a fost şters din istorie înainte de momentul în care regele Israelului a conspirat cu regele Egiptului şi a refuzat să continue să plătească tribut Asiriei. Atunci a început un asediu de trei ani, urmat de dispersarea totală a regatului din nord. Aşa a dispărut Efraim (Israelul). Iuda — iudeii, "restul Israelului" — începuse să concentreze pământurile în mâinile unui număr mic, "acumulând casă după casă şi câmpie după câmpie", după cum zicea Isaia. A existat curând, în Ierusalem, un templu al Baalului alături de templul lui Yahweh. Această domnie a terorii s-a terminat printr-o revoltă monoteistă condusă de foarte tânărul rege Ioas care a dus apoi o cruciadă timp de treizeci şi cinci de ani în favoarea lui Yahweh.

Amatsia, regele următor, a avut dificultăţi cu contribuabilii edomiţi în revoltă şi cu vecinii lor. După o victorie strălucită, el s-a apucat să-i atace pe vecinii săi din nord şi a suferit o înfrângere tot atât de răsunătoare.

Apoi, oamenii de la sate s-au revoltat; ei l-au asasinat pe rege şi l-au pus pe tron pe fiul său de şaisprezece ani, Azaria, numit Uzza de către Isaia. După Uzza, lucrurile au mers din rău în mai rău, iar Iuda a trăit timp de o sută de ani plătind tribut regilor Asiriei. Primul Isaia le-a zis că Ierusalemul, fiind oraşul lui Yahweh, nu va cădea niciodată, dar Ieremia nu a ezitat să-i proclame căderea.

Adevărata ruină suferită de Iuda a fost adusă de o bandă de bogaţi politicieni corupţi, sub guvernarea regelui-copil Manase. Economia schimbătoare a favorizat reîntoarcerea la adorarea lui Baal, ale cărui operaţiuni private privitoare la pământuri erau contrare ideologiei lui Yahweh. Căderea Asiriei şi ascensiunea Egiptului au adus, pentru o vreme, eliberarea Iudei, iar oamenii de la ţară au reluat puterea. Sub Iosias, ei au distrus banda de politicieni corupţi a Ierusalemului.

Dar această eră a luat sfârşit tragic atunci când Iosias a pretins să iasă pentru a intercepta puternica armată a lui Necho care urca coasta venind din Egipt pentru a ajuta Asiria contra Babilonului. Iosias a fost măturat, iar Iuda a trebuit să plătească tribut Egiptului. Partidul politic al lui Baal a revenit la putere în Ierusalem, şi atunci s-a întâmplat să înceapă *veritabila* sclavie egipteană. A urmat apoi o perioadă în decursul căreia politicienii lui Baal au controlat atât tribunalele cât şi preoţimea. Cultul lui Baal era un sistem economic şi social privind drepturile de proprietate precum şi fertilitatea solului. Atunci când Nabucodonosor l-a răsturnat pe Necho, Iuda a căzut sub suzeranitatea Babilonului şi a primit zece ani de graţie, dar nu a întârziat să se revolte. Nabucodonosor a pornit împotriva lor, iudeii au inaugurat atunci nişte reforme sociale, cum ar fi dezrobirea sclavilor, pentru a-l influenţa pe Yahweh. Oastea babiloniană s-a retras temporar, iar evreii s-au bucurat de ceea ce le dăduse virtutea magică a reformei lor. În timpul acestei perioade le-a anunţat Ieremia soarta fatală care îi aştepta, şi curând Nabucodonosor a revenit.

Astfel încât, sfârşitul Iudei a survenit brusc. Oraşul a fost distrus, iar oamenii aduşi în Babilon. Lupta Yahweh-Baal s-a terminat în captivitate, iar şocul captivităţii a adus restul Israelului la monoteism.

În Babilon, iudeii au ajuns la concluzia că nu puteau subzista în Palestina ca mic grup avându-şi propriile obiceiuri economice şi sociale, şi că, dacă ideologiile lor trebuiau să prevaleze, ei ar trebui să-i convertească pe gentili. Astfel a luat naştere noul lor concept al destinului — ideea că iudeii trebuiau să devină slujitorii aleşi ai lui Yahweh. Religia iudee a Vechiului Testament a evoluat realmente în Babilon în cursul captivităţii.

Doctrina nemuririi a luat formă tot în Babilon. Iudeii crezuseră că ideea de viaţă viitoare abătea atenţia de la evanghelia lor a justiţiei sociale. Acum, pentru prima dată, teologia a înlocuit sociologia şi economia. Religia s-a conturat ca sistem de gândire umană şi de conduită tot mai separată de politică, de sociologie şi de economie.

Şi astfel că adevărul cu privire la poporul iudeu revelează că multe evenimente, considerate ca aparţinând istoriei sfinte, nu prea reprezintă mai mult decât o cronică a istoriei profane obişnuite. Iudaismul a fost terenul pe care a crescut creştinismul, dar iudeii nu au fost un popor miraculos.

## 10.RELIGIA EBRAICĂ

Conducătorii lor îi învăţaseră pe israeliţi că ei erau un popor ales, nu din cauza unei îngăduinţe speciale şi a unui monopol al favorii divine, ci din cauza misiunii lor particulare de a aduce tuturor naţiunilor adevărul unui Dumnezeu unic şi suprem. Ei le promiseseră iudeilor că, dacă împlineau acest destin, ei vor deveni conducătorii spirituali ai tuturor popoarelor, şi că Mesia cel aşteptat va domni peste ei şi peste lumea întreagă ca Prinţ al Păcii.

Când iudeii au fost eliberaţi de perşi, ei nu au revenit în Palestina decât pentru a recădea în robia propriilor lor preoţi, cu codul lor de legi, de sacrificii şi de ritualuri. Aşa cum clanurile evreieşti au respins minunata poveste a lui Dumnezeu prezentată în discursul de adio al lui Moise în favoarea riturilor de sacrificiu şi de penitenţă, tot astfel rămăşiţele naţiunii ebraice au respins magnificul concept al celui de-al doilea Isaia în favoarea legilor, a regulilor şi a riturilor preoţimii lor în dezvoltare.

Egotismul naţional, falsa încredere într-un Mesia promis şi greşit înţeles, precum şi servitutea şi tirania crescânde ale preoţimii, au redus definitiv la tăcere vocile conducătorilor spirituali (cu excepţia lui Daniel, a lui Ezechiel, a lui Agge şi a lui Malachi). De la această epocă până la aceea a lui Ioan Botezătorul, tot Israelul a suferit un regres spiritual constant. Cu toate acestea, iudeii nu au pierdut niciodată conceptul Tatălui Universal; chiar şi până în secolul al douăzecilea după Crist, ei au menţinut această concepţie despre Deitate.

De la Moise până la Ioan Botezătorul se întinde o linie neîntreruptă de învăţători fideli care au transmis, din generaţie în generaţie, torţa luminii monoteiste, în timp ce ei îi mustrau fără încetare pe conducătorii fără scrupule, denunţându-i pe preoţii care făceau comerţ şi îndemnând mereu populaţiile să se ralieze adorării supremului Yahweh, Domnul Dumnezeu al Israelului.

Ca naţiune, iudeii au sfârşit prin a-şi pierde identitatea politică, însă religia ebraică a credinţei sincere într-un Dumnezeu unic şi universal a continuat să trăiască în inima exilaţilor disperaţi. Această religie a supravieţuit pentru că a funcţionat eficient pentru conservarea celor mai înalte valori ale partizanilor ei. Religia iudaică a reuşit foarte bine să păstreze idealurile unui popor, dar nu şi să întreţină progresul şi să încurajeze descoperirea filozofică creativă în domeniile adevărului. Religia iudaică avea multe defecte — ea era deficientă în filozofie şi aproape lipsită de calităţi estetice — dar ea a conservat valorile morale, şi de aceea a şi subzistat. Comparat cu alte concepte ale Deităţii, supremul Yahweh era foarte clar, viu, personal şi moral.

Iudeii iubeau justiţia, înţelepciunea, adevărul şi dreptatea cum puţine popoare au făcut-o, dar ei au contribuit mai puţin decât toate celelalte popoare la înţelegerea intelectuală şi spirituală a acestor calităţi divine. Cu toate că teologia ebraică refuzase să se lărgească, ea a jucat un rol important în dezvoltarea a două alte religii mondiale, creştinismul şi mahomedanismul.

Religia iudaică a persistat şi datorită instituţiilor ei. Îi este greu unei religii să supravieţuiască ca practică personală a unor indivizi izolaţi. Conducătorii religioşi au comis mereu următoarea eroare: observând relele religiei instituţionale, ei au căutat să distrugă tehnica de funcţionare colectivă. În loc să distrugă orice ritual, ar face mai bine să îl reformeze. Sub acest raport, Ezechiel a fost mai înţelept decât contemporanii lui. El s-a alăturat lor pentru a insista pe responsabilitatea morală personală, însă s-a apucat şi să stabilească practicarea şi respectarea fidelă a unui ritual superior şi purificat.

Iar astfel, învăţătorii succesivi ai Israelului au efectuat în evoluţia religioasă cea mai mare realizare care a avut loc pe Urantia: transformarea treptată, dar continuă, a conceptului barbar al sălbaticului demon Yahweh, gelosul şi crudul zeu-spirit al clocotitorului vulcan al muntelui Sinai, într-un concept ulterior, exaltat şi celest, al unui Yahweh suprem, creator al tuturor lucrurilor şi părinte iubitor şi îndurător al întregii omenirii. Acest concept ebraic despre Dumnezeu a fost evocarea umană cea mai elevată a Tatălui universal până în momentul în care a fost şi mai mult lărgit şi amplificat cu rafinament de învăţăturile personale şi de exemplul de viaţă al Fiului său, Mihail din Nebadon.

[Prezentat de un Melchizedek al Nebadonului]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A III-A - ISTORIA URANTIEI

## CAPITOLUL 98 - ÎNVĂŢĂTURILE LUI MELCHIZEDEK ÎN OCCIDENT

Învăţăturile lui Melchizedek au pătruns în Europa pe multe căi, dar în principal prin Egipt. Ele au fost încorporate în filozofia occidentală după ce au fost complet elenizate şi, mai târziu, creştinate. Idealurile lumii occidentale erau esenţialmente socratice. Filozofia religioasă ulterioară a devenit aceea a lui Isus, cu modificările şi cu compromisurile care au rezultat din contactul cu filozofia şi cu religia occidentale în evoluţie. Totul a culminat în Biserica creştină.

În Europa, misionarii din Salem şi-au continuat multă vreme activităţile, şi au fost treptat absorbiţi de numeroasele grupuri culturale şi rituale care apăreau periodic. Dintre cei care au menţinut învăţăturile din Salem în forma lor cea mai pură, trebuie menţionaţi cinicii. Aceşti predicatori ai credinţei şi ai încrederii în Dumnezeu activau încă în Europa romană din primul secol de după Crist. Ei au fost ulterior încorporaţi în religia creştină aflată în formare.

O mare parte a doctrinei Salemului a fost răspândită în Europa de către soldaţii mercenari iudei, care au luat parte la luptele militare din Occident. În timpurile antice, iudeii erau renumiţi atât pentru valoarea lor militară cât şi pentru particularităţile lor teologice.

Doctrinele fundamentale ale filozofiei greceşti, teologia iudaică şi morala creştină au fost esenţialmente repercusiunile învăţăturilor lui Melchizedek.

### 1.RELIGIA SALEMULUI LA GRECI

Misionarii din Salem ar fi putut edifica o mare structură religioasă la greci dacă nu ar fi interpretat cu stricteţe jurământul lor de hirotonisire potrivit cu angajamentele impuse de Machiventa, care interzicea să se organizeze congregaţii exclusive pentru cult, şi a smuls de la fiecare învăţător promisiunea de a nu exersa niciodată funcţia de preot sau de a nu primi, pentru o slujbă religioasă, nici o altă compensaţie în afară de hrană, de veşminte şi de un adăpost. Când învăţătorii Melchizedeki au pătruns în Grecia preelenică, ei au găsit acolo un popor care încă întreţinea tradiţiile lui Adamson şi cele din vremea andiţilor, însă aceste învăţături fuseseră puternic alterate de noţiunile şi de credinţele hoardelor de sclavi inferiori care fuseseră aduşi în cantităţi sporite pe malurile grecilor. Această alterare a provocat o întoarcere la animismul grosolan, cu rituri sângeroase, în care clasele inferioare mergeau până la transformarea în ceremonii a execuţiilor criminalilor condamnaţi.

Influenţa esenţială a învăţătorilor Salemului a fost aproape distrusă de invazia aşa-zisă ariană care venea din Europa meridională şi din Orient. Aceşti invadatori eleni au adus cu ei concepte antropomorfice despre Dumnezeu, asemănătoare cu acelea pe care însoţitorii lor arieni le introduseseră în India.

Această importare a inaugurat evoluţia familiei greceşti de zei şi de zeiţe. Această nouă religie era întemeiată în parte pe cultele invadatorilor eleni barbari, însă încorpora şi miturile vechilor locuitori ai Greciei.

Grecii eleni au găsit lumea mediteraneeană larg dominată de cultul mamei, iar ei le-au impus acestor popoare pe zeul-om pe care îl aveau, Diaus-Zeus care, ca şi Yahweh printre semiţii henoteişti, devenise deja capul întregului panteon grecesc de zei subordonaţi. Grecii ar fi sfârşit prin a realiza un adevărat monoteism prin conceptul de Zeus dacă nu ar fi reţinut supracontrolul Destinului. Un Dumnezeu de valoare finală trebuie să fie el însuşi arbitrul sorţii şi creatorul destinului.

Ca o consecinţă a acestor factori din evoluţia religioasă, curând s-a dezvoltat credinţa populară în zeii nepăsători ai muntelui Olimp. Aceştia erau zei mai mult umani decât divini, iar grecii inteligenţi nu i-au luat niciodată prea în serios. Ei nici nu îi iubeau prea mult şi nici nu se temeau foarte tare de zeii pe care ei înşişi îi creaseră. Ei încercau un sentiment patriotic şi rasial pentru Zeus şi pentru familia sa de semi-oameni şi de seim-zei, însă nu îi respectau şi nu îi adorau mai deloc.

Elenii au devenit atât de pătrunşi de doctrinele anticlericale ale învăţătorilor primitivi ai Salemului, încât în Grecia nu a apărut niciodată vreo preoţime de cine ştie ce importanţă. Chiar şi confecţionarea de idoli pentru zei a devenit mai mult o lucrare artistică decât o treabă de cult.

Zeii olimpici au ilustrat antropomorfismul tipic oamenilor. Mitologia greacă era însă mai mult estetică decât etică. Religia greacă a fost de mare ajutor prin descrierea ei a unui univers guvernat de un grup de zeităţi, dar curând morala, etica şi filozofia greceşti au avansat mult dincolo de conceptul teist. Acest dezechilibru dintre dezvoltarea intelectuală şi progresul spiritual a fost tot atât de primejdios pentru greci pe cât fusese pentru India.

## 2.GÂNDIREA FILOZOFICĂ GREACĂ

O religie superficială şi tratată cu prea multă uşurinţă nu poate dăinui, mai ales atunci când ea nu are o preoţime pentru a-i întreţine formele şi pentru a umple de temeri şi de respect inimile fidelilor. Religia olimpiană nu promitea mântuirea şi nu potolea setea spirituală a credincioşilor ei; prin urmare, ea era sortită pierii. La mai puţin de un mileniu după începutul ei, ea aproape că dispăruse, iar grecii s-au pomenit fără religie naţională, zeii Olimpului pierzând influenţa lor asupra celor mai buni gânditori.

Aceasta era situaţia până în secolul al şaselea dinaintea erei creştine; în Orient şi în Levant s-au produs o renaştere a conştiinţei spirituale şi o trezire a recunoaşterii monoteismului. Occidentul nu a participat însă la această nouă dezvoltare; nici Europa nici Africa de Nord nu au jucat un mare rol în această renaştere religioasă. Cât despre greci, ei s-au angajat într-un magnific progres intelectual. Ei începuseră să domine frica şi nu mai căutau religia ca antidot, nepercepând însă că adevărata religie potoleşte setea sufletului şi vindecă neliniştea spirituală şi disperarea morală. Ei au căutat să consoleze sufletele prin gândirea profundă — filozofia şi metafizica. Ei s-au abătut de la contemplarea conservării de sine — mântuirea — şi s-au întors către realizarea de sine şi către cunoaşterea de sine.

Prin rigoarea gândirii, grecii au încercat să atingă o conştiinţă a siguranţei care le servea ca substitut pentru credinţa aflată în supravieţuire, însă ei au eşuat complet. Numai indivizii cei mai inteligenţi din clasele superioare ale popoarelor elene puteau pricepe această nouă învăţătură. Masa de descendenţi ai sclavilor din generaţiile precedente nu avea nici o capacitate de a primi acest nou substitut al religiei.

Filozofii au dispreţuit toate formele de cult şi, cu toate acestea, ei au rămas practic cu toţii slab legaţi de un fundal de credinţă în doctrinele Salemului referitoare la "Inteligenţa universului", la "ideea de Dumnezeu" şi la "Marea Sursă". În măsura în care filozofii greci recunoşteau divinul şi suprafinitul, ei erau în mod sincer monoteişti şi nu aveau mai deloc recunoştinţă faţă de tot ansamblul de zei şi de zeiţe al Olimpului.

Poeţii greci din secolele al şaselea şi al cincilea dinaintea lui I.-C., şi mai cu seamă Pindar, au încercat să reformeze religia greacă. Ei i-au înălţat idealurile, însă au fost mai degrabă artişti decât persoane religioase; ei nu au reuşit să stabilească o tehnică pentru dezvoltarea şi conservarea valorilor supreme.

Xenofon a propovăduit doctrina unui Dumnezeu unic, dar conceptul său despre Deitate era prea panteist pentru a reprezenta pentru oamenii muritori un părinte personal. Anaxagora era un mecanicist, numai că el recunoştea o Cauză Primă, o Minte Iniţială. Socrate şi succesorii lui, Platon şi Aristotel, au propovăduit că virtutea este cunoaştere, că bunătatea este sănătatea sufletului, că ar fi mai bine să suferi de o nedreptate decât să fi vinovat de ea, că este greşit să faci rău pentru rău şi că zeii sunt înţelepţi şi buni. Virtuţile lor cardinale erau înţelepciunea, curajul, cumpătarea şi justeţea.

Evoluţia filozofiei religioase la popoarele elene şi la evrei a oferit, prin contrast, un exemplu de funcţiune a Bisericii ca instituţie pentru modelarea progresului cultural. În Palestina gândirea umană era atât de controlată de preoţi şi atât de dirijată de Scripturi încât filozofia şi estetica erau cu totul scufundate în religie şi în moralitate. În Grecia, absenţa aproape completă a preoţilor şi a "sfintelor Scripturi" a lăsat mintea umană liberă şi fără piedici, astfel încât profunzimea gândirii s-a dezvoltat într-o manieră surprinzătoare; însă religia, ca experienţă personală, nu a reuşit să ţină pasul cu sondările intelectuale în natura şi în realitatea cosmosului.

În Grecia, credinţa era subordonată gândirii. În Palestina, gândirea era menţinută aservită credinţei. Forţa creştinismului s-a datorat, în mare parte, faptului că el a făcut mari împrumuturi de la moralitatea ebraică precum şi de la gândirea greacă.

În Palestina, dogmatismul religios s-a cristalizat, fiind pe punctul de a compromite toată dezvoltarea ulterioară. În Grecia, gândirea umană a devenit atât de abstractă, încât conceptul de Dumnezeu s-a transformat într-o pâclă vaporoasă de speculaţii panteiste, apropiindu-se mult de Infinitul impersonal al filozofilor brahmanici.

Însă oamenii de rând ai acestor timpuri nu puteau să priceapă filozofia greacă a realizării de sine şi a unei deităţi abstracte. Ei nu erau, de altfel, foarte interesaţi de aceasta şi căutau mai degrabă promisiunile mântuirii, dublate de un Dumnezeu personal susceptibil de a le asculta rugăciunile. Ei i-au exilat pe filozofi şi i-au persecutat pe ultimii fideli ai cultului Salemului, cele două doctrine fiind atunci mult amestecate. Ei s-au pregătit pentru teribila scufundare orgiacă în nebuniile cultului de mistere, care invada pe atunci ţările mediteraneene. Misterele de la Eleusis au crescut în interiorul panteonului olimpic ca versiune greacă a cultului fecundităţii. Cultul dionisiac al naturii a înflorit în egală măsură. Cultul de cel mai bun gust era fraternitatea orfeică, ale cărei predici morale şi promisiuni de mântuire prezentau o mare atracţie pentru multe persoane.

Toată Grecia s-a lansat în aceste noi metode de atingere a mântuirii prin acest ceremonial emoţional şi înflăcărat. Nici o naţiune nu atinsese vreodată, în atât de puţin timp, asemenea înălţimi ale filozofiei artistice şi nici nu a creat, practic fără Deitate şi fără nici cea mai mică promisiune de mântuire umană, un sistem moral atât de avansat. Nici o naţiune nu s-a afundat atât de rapid, de adânc şi de violent într-un hău de stagnare intelectuală, de depravare morală şi de carenţă spirituală ca aceste aceleaşi popoare greceşti pe când s-au lansat în turbilonul intens al cultului de mistere.

Religiile au dăinuit mult timp fără suport filozofic, dar puţine filozofii, ca atare, s-au perpetuat un timp îndelungat fără o oarecare identificare cu religia. Filozofia este în religie ceea ce concepţia este în acţiune. Dar starea umană ideală este aceea în care filozofia, religia şi ştiinţa sunt sudate într-o unitate plină de sens prin acţiunea conjugată a înţelepciunii , a credinţei şi a experienţei.

## 3.ÎNVĂŢĂTURILE LUI MELCHIZEDEK LA ROMA

Plecând de la formele primitive de adorare a zeilor de familie, religia ulterioară a latinilor a devenit o venerare a tribului pentru Marte, zeul războiului. Aşadar era natural ca ea să semene mai mult cu o respectare politică a normelor religioase decât cu sistemele intelectuale ale grecilor şi ale brahmanilor sau decât cu religiile mai spirituale ale altor diverse popoare.

În cursul marii renaşteri monoteiste a evangheliei lui Melchizedek în timpul celui de-al şaselea secol dinainte de Crist, misionarii Salemului au fost prea puţin numeroşi ca să pătrundă în Italia. Cei care s-au dus acolo au fost incapabili să învingă influenţa preoţimii etrusce în expansiune rapidă, cu noile ei mulţimi de zei ai templelor, care au fost cu toţii încorporaţi în religia Statului roman. Această religie a triburilor latine nu era nici trivială şi venală ca aceea a grecilor, nici austeră şi tiranică ca a evreilor. Ea consta în cea mai mare parte în simpla respectarea a formelor, a legămintelor şi a tabuurilor.

Religia romană a fost treptat influenţată de mari importuri culturale din Grecia. În cele din urmă, majoritatea zeilor olimpieni au fost transplantaţi şi încorporaţi în panteonul latin. Grecii au adorat un timp îndelungat focul vetrei familiale — Hestia era zeiţa virgină a vetrei. Vesta era zeiţa romană a căminului. Zeus a devenit Jupiter, Afrodita a devenit Venus, şi aşa mai departe, pentru numeroasele zeităţi ale Olimpului.

Iniţierea religioasă a tinerilor romani era ocazia consacrării lor solemne pentru slujirea Statului. Jurămintele şi admiterile la cetăţenie erau în realitate ceremonii religioase. Popoarele latine întreţineau temple, altare şi sanctuare; şi, în caz de criză, ei consultau oracolele. Ele conservau osemintele eroilor, şi tot astfel au făcut, mai târziu, cu cele ale sfinţilor creştini.

Această formă oficială şi rece de patriotism pseudoreligios era sortită să dispară, aşa cum adorarea înalt spirituală şi artistică s-a prăbuşit înaintea adorării fervente şi profund emotive a cultelor de mistere. Cel mai mare dintre aceste culte devastatoare era religia de mister a sectei Mamei lui Dumnezeu, care avea pe atunci sediul în tocmai pe locul actualei biserici Sfântul Petru din Roma.

Statul roman care se ivea a fost cuceritor, din punct de vedere politic, dar a fost la rândul lui cucerit de cultele, de ritualurile, de misterele şi de conceptele de dumnezeu ale Egiptului, ale Greciei şi ale Levantului. Aceste culte importate au continuat să înflorească în tot statul roman până la epoca lui August. Din raţiuni pur

politice şi civile, acesta din urmă a făcut un efort eroic şi parţial încununat de succes de a distruge misterele şi de a reînsufleţi mai vechea religie politică.

Un preot al religiei Statului i-a relatat lui August încercările anterioare ale învăţătorilor din Salem de a răspândi doctrina unui Dumnezeu unic, a unei Zeităţi finale care domina toate fiinţele supranaturale. Această idee s-a implantat atât de ferm în împărat, încât acesta a construit numeroase temple, le-a ticsit din abundenţă cu frumoase statuete, a reorganizat preoţia Statului, a restabilit religia de Stat, s-a numit el însuşi în funcţia de mare preot şi, în calitate de împărat, nu a ezitat să se proclame el însuşi zeu suprem.

Această nouă religie de cult a lui August a prosperat şi a fost respectată în tot imperiul pe durata vieţii sale, afară de Palestina, căminul iudeilor. Această epocă a zeilor romani s-a prelungit până într-acolo încât cultul oficial roman a avut o listă de peste patruzeci de zeităţi umane care se înălţaseră ele însele la această demnitate, toate pretinzând naşteri miraculoase şi alte însuşiri supraumane.

Grupul de credincioşi ai Salemului se micşora tot mai mult; o serioasă grupare de predicatori, de cinici, a avut o ultimă tresărire de rezistenţă. Ei i-au îndemnat pe romani să-şi abandoneze riturile religioase sălbatice şi fără sens, şi să revină la o formă de cult care să încorporeze evanghelia lui Melchizedek, aşa cum fusese ea modificată şi alterată prin contactul cu filozofia grecilor. Însă, în ansamblul lui, poporul i-a respins pe cinici şi a preferat să se avânte în ritualuri de mistere, care nu numai că îi ofereau speranţa salvării personale, ci îi şi satisfăceau dorinţa de diversiune, de stimulare şi de distracţie.

## 4.CULTELE MISTERELOR

Pierzându-şi religiile primitive de familie şi de stat, şi negăsindu-se nici capabili, nici dornici să priceapă sensul filozofiei greceşti, majoritatea locuitorilor lumii greco-romane şi-au îndreptat atenţia către cultele spectaculare şi emoţionale ale misterelor din Egipt şi din Levant. Oamenii din popor căutau cu ardoare promisiuni de mântuire — o consolare religioasă pentru ziua de azi şi asigurările unei speranţe de nemurire pentru după moarte.

Cele trei culte de mistere care au devenit cele mai populare au fost următoarele:

1.Cultul frigian al lui Cybele şi al fiului ei Attis.

2.Cultul egiptean al lui Osiris şi al mamei sale Isis.

3.Cultul iranian de adorare a lui Mitra ca salvator şi mântuitor al omenirii păcătoase.

Misterele frigiene şi egiptene propovăduiau că fiul divin (respectiv Attis şi Osiris) trecuse prin moarte şi fusese reînviat de puterea divină, şi, mai mult, că toţi cei care fuseseră în mod adecvat iniţiaţi în mister, şi care sărbătoreau aniversările morţii şi reînvierii zeului, participau, prin aceasta, la natura sa divină şi la nemurirea sa.

Ceremoniile frigiene erau impozante, dar degradante. Sărbătorile lor sângeroase au arătat cât au devenit de degradate şi de primitive misterele levantine. Ziua cea mai sfântă era Vineri Negru, "ziua de sânge", care comemora moartea voluntară a lui Attis. După cele trei zile în care se sărbătorea sacrificiul şi moartea lui Attis, sărbătoarea se transforma în bucurie în onoarea reînvierii sale.

Riturile cultului lui Isis şi ale cultului lui Osiris erau mai rafinate şi mai impresionante decât acelea ale cultului frigian. Acest ritual egiptean era clădit în jurul legendei străvechiului zeu al Nilului, un zeu care a murit şi a fost reînviat. Acest concept provenea din observarea faptului că creşterea plantelor se întrerupea după un ritm anual recurent, urmată primăvara de regenerarea întregii vegetaţii vii. Frenezia în celebrarea acestor culte de mistere şi orgiile ceremoniilor lor, care erau presupuse a duce la "entuziasmul" realizării divinităţii, erau uneori cât se poate de revoltătoare.

## 5.CULTUL LUI MITHRA

Misterele frigiene şi egiptene s-au dat în cele din urmă l-a o parte din calea celui mai mare cult de mistere, adorarea lui Mitra. Cultul mitraic atrăgea un larg evantai de temperamente umane şi îi înlocuia treptat pe zeii săi predecesori. Mitraismul s-a răspândit în imperiul roman prin propaganda legiunilor romane recrutate în Levant, unde această religie era la modă, căci soldaţii duceau această credinţă peste tot pe unde mergeau. Acest nou ritual religios a fost un mare progres peste cultele anterioare de mistere.

Cultul lui Mitra s-a născut în Iran şi a subzistat multă vreme în ţinutul său de origine, în ciuda opoziţiei militante a discipolilor lui Zoroastru. Însă, în epoca în care mitraismul a ajuns în Roma, el fusese treptat

ameliorat prin asimilarea a numeroase învăţături ale lui Zoroastru. În principal prin cultul mitraic a exercitat religia lui Zoroastru o influenţă asupra creştinismului apărut mai târziu.

Cultul mitraic descria un zeu militant care îşi avea originea într-o mare stâncă, care se avânta în brave isprăvi şi făcea să ţâşnească apa dintr-o stâncă izbită de săgeţile sale. A fost o inundaţie din care a scăpat un singur om, într-o barcă special construită, şi o ultimă cină pe care Mitra a celebrat cu zeul-soare înainte de a se ridica la cer. Acest zeu-soare, Sol Invictus, era o degenerare a lui Ahura-Mazda, conceptul de zeitate al zoroastrismului. Mitra era conceput ca fiind campionul supravieţuitor al zeului-soare în lupta sa cu zeul întunericului. Ca recunoştinţă pentru a fi omorât taurul mitic sacru, Mitra a fost făcut nemuritor şi înălţat la postul de mijlocitor pentru rasa umană printre zeii cerului.

Aderenţii acestui cult îl practicau în caverne şi în alte locuri în care cântau imnuri, murmurau cuvinte magice, mâncau carnea animalelor sacrificate şi le beau sângele. Ei se închinau de trei ori pe zi, cu ceremonii săptămânale speciale în ziua zeului-soare, iar celebrarea cea mai minuţioasă dintre toate avea loc la sărbătorirea anuală a lui Mitra, 25 decembrie. Exista credinţa că participarea la sacrament asigura viaţa eternă, trecerea imediată, după moarte, în sânul lui Mitra, pentru a sălăşlui acolo în fericire până la ziua judecăţii; în acea zi, cheile mitraice ale cerului vor deschide porţile Paradisului pentru a-i primii acolo pe fideli, după care toţi cei nebotezaţi dintre cei vii şi cei morţi erau nimiciţi la reîntoarcerea lui Mitra pe pământ. Se spunea că după moartea sa, un om mergea înaintea lui Mitra pentru a fi judecat, şi că la sfârşitul lumii, Mitra va face să iasă toţi morţii din mormântul lor pentru judecata de pe urmă. Cei răi vor fi distruşi prin foc, iar cei buni vor domni cu Mitra pentru totdeauna.

La început, aceasta era o religie numai pentru oameni; credincioşii puteau fi iniţiaţi succesiv în şapte ordine diferite. Mai târziu, soţiile şi fiicele credincioşilor au fost admise în templele Marii Mame care erau contigue templelor mitraice. Cultul feminin era un amestec de ritual mitraic şi de ceremonii de cult frigian al lui Cybele, mama lui Attis.

## 6.MITHRACISMUL ŞI CREŞTINISMUL

Înaintea apariţiei cultelor de mistere şi a creştinismului în ţinuturile civilizate din Africa de nord şi din Europa, religia personală se dezvoltase prea puţin ca instituţie independentă; ea era mai degrabă o chestiune de familie, de oraş-stat, de politică şi de imperiu. Grecii eleni nu au instituit niciodată un sistem de cult centralizat; ritualul era local; ei nu aveau nici preoţime nici "carte sacră". Ca şi la romani, instituţiilor lor religioase le lipsea un puternic agent motor pentru a conserva valorile morale şi spirituale superioare. Este adevărat că, dacă se face din religie o instituţie, se pătează în general calitatea sa spirituală, însă trebuie bine constatat şi faptul că nici o religie nu a reuşit până aici să supravieţuiască fără ajutorul unei organizaţii instituţionale mai mult sau mai puţin extinse.

Aşadar, religia Occidentului a lâncezit până în zilele scepticilor, ale cinicilor, ale epicurienilor şi ale stoicilor, dar şi mai important, până la epoca marii controverse dintre mitraism şi noua religie creştină a lui Pavel.

În cursul celui de-al treilea secol de după Cristos, Bisericile mitraice şi creştine s-au asemănat mult în ceea ce priveşte aspectul exterior şi caracterul ritualului lor. Locurile lor de cult erau majoritatea subterane şi conţineau, în ambele cazuri, altare ale căror fundale zugrăveau în mod variat suferinţele mântuitorului care adusese mântuirea unei rase umane blestemate de păcat.

Intrând în templu, adoratorii mitraici avuseseră întotdeauna obiceiul de a-şi muia degetele în apă sfinţită. Şi, întrucât în unele ţinuturi se găseau persoane care, la un moment dat, aparţineau ambelor religii, ele au adus această datină în majoritatea Bisericilor creştine din vecinătatea Romei. Cele două religii foloseau botezul şi participau la sacramentul pâinii şi al vinului. În afară de caracterul lui Mitra şi al lui Isus, singura mare diferenţă dintre religiile mitraică şi creştină era aceea că prima încuraja militarismul, în vreme ce a doua era ultrapacifică. Toleranţa ei faţă de alte religii (exceptând creştinismul mai recent) a condus mitraismul la pierderea sa finală, dar factorul decisiv al luptei dintre cele două a fost admiterea femeilor ca membri deplini ai comunităţii de credinţă creştină.

Credinţa creştină după nume a sfârşit prin a domina Occidentul. Filozofia greacă a oferitt conceptele de valori etice, mitraismul a adus riturile de respectare a cultului, iar creştinismul ca atare a dat tehnica de păstrare a valorilor morale şi sociale.

## 7.RELIGIA CREŞTINĂ

Nu pentru împăcarea unui Dumnezeu mânios se face ca un Fiu Creator să se încarneze sub înfăţişarea unei cărni muritoare şi se revarsă peste umanitatea Urantiei; este mai degrabă pentru a câştiga de la toţi oamenii recunoaşterea iubirii Tatălui şi realizarea filiaţiei lor cu Dumnezeu. La urma urmei, chiar şi marele avocat al doctrinei ispăşirii a înţeles întrucâtva acest adevăr, căci el a proclamat că "Dumnezeu, care era în Cristos, împăca lumea cu el însuşi". Prezentul capitol nu caută să analizeze originea şi propagarea religiei creştine. Este suficient să se spună că ea este clădită în jurul persoanei lui Isus din Nazaret, Fiul Mihail din Nebadon întrupat ca om, cunoscut pe Urantia ca fiind Cristul, unsul Domnului. Creştinismul a fost răspândit în tot Levantul şi în tot Occidentul de către discipolii acestui galileean. Zelul lor misionar îl egala pe cel al iluştrilor lor predecesori, setiţii şi salemiţii, precum şi pe cel al sincerilor lor contemporani asiatici, învăţătorii budişti. Ca sistem de credinţă urantian, religia creştină a crescut prin amalgamarea învăţăturilor, a influenţelor, a credinţelor, a cultelor şi a atitudinilor individuale personale următoare:

1.Învăţăturile lui Melchizedek, factorul fundamental din toate religiile Orientului şi ale Occidentului care au luat formă în ultimii patru mii de ani.

2.Sistemul ebraic de moralitate, de etică, de teologie şi de credinţă simultane în Providenţă şi în Yahweh cel suprem.

3.Concepţia zoroastriană a luptei dintre binele cosmic şi răul cosmic, concepţie care îşi lăsase deja amprenta asupra iudaismului şi mitraismului. Printr-un contact prelungit care însoţea luptele dintre mitraism şi creştinism, doctrinele profetului iranian au devenit un factor puternic în punerea în formă a structurii teologice şi filozofice a dogmelor, a doctrinelor şi a cosmologiei versiunilor elenizate şi latinizate ale învăţăturilor lui Isus.

4.Cultele misterelor, cu precădere mitraismul, dar şi adorarea Marii Mame din cultul frigian. Chiar şi legendele cu privire la naşterea lui Isus pe Urantia au fost viciate de versiunea romană a naşterii miraculoase a salvatorului-erou iranian Mitra, a cărui venire pe pământ se presupunea a nu fi avut de martori decât un mic grup de păstori purtători de daruri, care fuseseră informaţi despre iminentul eveniment de către îngeri.

5.Faptul istoric al vieţii umane a lui Ioşua ben Iosif, realitatea lui Isus din Nazaret ca Crist glorificat, Fiul lui Dumnezeu.

6.Punctul de vedere personal al lui Pavel din Tars. Şi trebuie notat că mitraismul era religia dominantă în Tars în timpul adolescenţei lui. Pavel nici nu visa că scrisorile lui bine intenţionate către convertiţii lui vor fi mai târziu considerate de către creştini ca fiind 'cuvântul lui Dumnezeu". Învăţătorii binevoitori ca el nu trebuie consideraţi răspunzători de modul cum au uzat de scrierile lui succesorii veniţi mult mai târziu.

7.Gândirea filozofică a eleniştilor de la Alexandria şi Antiohia, trecând prin Grecia, până la Siracusa şi Roma. Filozofia greacă era mai mult în armonie cu versiunea pauliană a creştinismului decât cu orice alt sistem religios curent. Ea a devenit un factor important al succesului creştinismului în Occident. Filozofia greacă, dublată de teologia lui Pavel, încă formează baza şi etica europeană.

Pe măsură ce învăţăturile originale ale lui Isus au pătruns în Occident, ele au fost occidentalizate şi, pe măsură ce au fost occidentalizate, ele au început să îşi piardă potenţialul lor de atracţie universală pentru toate rasele şi pentru toate soiurile de oameni. Astăzi, creştinismul a devenit o religie bine adaptată la moravurile sociale, economice şi politice ale raselor albe. El a încetat de multă vreme, să mai fie religia lui Isus, deşi le zugrăveşte întotdeauna cu îndrăzneală o religie frumoasă despre Isus persoanelor care caută sincer să urmeze calea învăţăturii sale. Creştinismul l-a glorificat pe Isus în calitate de Cristos, unsul mesianic la lui Dumnezeu, însă el a uitat în mare măsură evanghelia personală a Maestrului: Paternitatea lui Dumnezeu şi fraternitatea universală a tuturor oamenilor.

Aceasta este lunga istorie a învăţăturilor lui Machiventa Melchizedek pe Urantia. Se împlinesc curând patru mii de ani de când acest Fiu din Nebadon a fost trimis de urgenţă pe Urantia şi acolo s-a dăruit pe sine. În cursul acestor milenii, învăţăturile preotului lui El Elyon, Preaînaltul Dumnezeu, au pătruns la toate rasele şi la toate popoarele. Machiventa îşi atinsese ţelul maifestării sale extraordinare. El reuşise să facă conceptul de Dumnezeu prezent în inima bărbaţilor şi a femeilor în momentul în care Mihail se pregătea să apară pe Urantia. Acest acelaşi concept a aruncat mereu noi flăcări în experienţa spirituală vie a multor copii ai Tatălui Universal, în vreme ce ei îşi trăiesc misterioasa lor viaţă temporală pe planetele ce se învârt în spaţiu.

[Prezentat de un Melchizedek din Nebadon]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A III-A - ISTORIA URANTIEI

# CAPITOLUL 99 - PROBLEMELE SOCIALE ALE RELIGIEI

Numai atunci când religia are cele mai puţine legături cu instituţiile laice poate să îşi îndeplinească maximul serviciului ei social. În epocile trecute, reformele sociale erau limitate mai cu seamă la domeniul moral; prin urmare religia, nu era obligată să-şi ajusteze atitudinea la schimbările importante din sistemele economice şi politice. Principala problemă a religiei era tendinţa ei de a înlocui răul prin bine în interiorul ordinii sociale a culturii economice şi politice a epocii. Aşadar, religia a tins indirect la perpetuarea ordinii stabilite a societăţii, la încurajarea menţinerii tipului de civilizaţie existent.

Însă religia nu ar trebui să se ocupe direct nici de crearea de noi ordini sociale, nici de păstrarea celor vechi. Adevărata religie se opune de fapt violenţei ca tehnică de evoluţie socială, dar nu se opune eforturilor inteligente ale societăţii pentru adaptarea uzanţelor ei şi pentru ajustarea instituţiilor ei la condiţiile economice şi la cerinţele culturale noi.

Religia a aprobat incidental reformele sociale ale veacurilor trecute, însă, în secolul al douăzecilea, ea este în mod necesar pusă în poziţia de a se ajusta la o reconstrucţie socială extinsă şi continuă. Condiţiile de viaţă se schimbă atât de rapid, încât trebuie treptat accelerate modificările instituţionale. Trebuie deci ca religia să se grăbească să se adapteze ordinii sociale noi şi mereu în mişcare.

## 1.RELIGIA ŞI RECONSTRUCŢIA SOCIALĂ

Invenţiile mecanice şi răspândirea cunoştinţelor modifică civilizaţia. Se impun anumite ajustări economice şi schimbări sociale dacă se vrea evitarea unui dezastru cultural. Această nouă ordine socială care se apropie nu se va instala în pace vreme de un mileniu. Rasa umană trebuie să se adapteze la o serie de modificări, de ajustări şi de reajustări. Omenirea se îndreaptă către un nou destin planetar nerevelat.

Religia trebuie să devină o puternică influenţă în favoarea stabilităţii morale şi a progresului spiritual; ea trebuie să funcţioneze dinamic în mijlocul condiţiilor schimbătoare şi a ajustărilor economice fără sfârşit.

Societatea Urantiei nu poate spera niciodată să se stabilizeze ca în epocile trecute. Vasul social a ieşit din micile porturi adăpostite ale tradiţiei stabilite; el şi-a început croaziera pe înaltele mări ale destinului evolutiv; mai mult ca oricând în istoria lumii, sufletul omului are nevoie să scruteze cu grijă hărţile moralităţii şi să respecte cu minuţiozitate busola călăuzirii religioase. Suprema misiune a religiei, ca influenţă socială, constă în stabilizarea idealurilor umanităţii pe durata acestor primejdioase perioade de tranziţie de la o fază de civilizaţie la alta, de la un nivel de cultură la altul.

Religia nu are noi îndatoriri de îndeplinit, dar ea este urgent solicitată să acţioneze ca ghid prudent şi consilier experimentat în toate noile situaţii umane care se schimbă atât de rapid. Societatea devine mai mecanică, mai compactă, mai complexă şi mai primejdios de interdependentă. Religia trebuie să se manifeste pentru a împiedica ca aceste noi şi apropiate asocieri să genereze regrese sau chiar să se distrugă reciproc. Religia trebuie să acţioneze ca şi sarea cosmică, împiedicând fermenţii progresului să anihileze savoarea culturală a civilizaţiei. Aceste noi relaţii sociale şi prefaceri economice pot să ducă la o fraternitate durabilă.

Omeneşte vorbind, un umanitarism fără dumnezeu este un gest nobil, dar adevărata religie este singura putere susceptibilă să sporească într-o manieră permanentă sensibilitatea unui grup social la nevoile şi la suferinţele altor grupuri. În trecut, religia instituţională putea să rămână pasivă în vreme ce clasele superioare ale societăţii rămâneau surde la suferinţele şi la oprimarea claselor inferioare lipsite de apărare, însă, în timpurile moderne, ordinele sociale inferioare nu mai sunt scufundate într-o ignoranţă atât de abjectă sau atât de neputincioasă din punct de vedere politic.

Religia nu trebuie să se implice organic în munca laică de reconstrucţie socială şi de reorganizare economică, dar ea trebuie să ţină activ pasul cu înaintarea civilizaţiei în reafirmarea cu hotărâre şi cu vigoare a imperativelor morale şi a preceptelor spirituale, filozofia sa progresivă de viaţă umană şi de supravieţuire transcendentă. Spiritul religiei este etern, dar forma expresiei sale trebuie să fie pusă din nou la punct la fiecare revizuire a dicţionarului limbii umane.

## 2.SLĂBICIUNEA RELIGIEI INSTITUŢIONALE

Religia instituţională este neputincioasă în procurarea inspiraţiei şi în darea directivelor pentru reconstrucţia socială şi pentru reorganizarea economică iminente la scară mondială, deoarece ea a devenit din

nefericire mai mult sau mai puţin o parte organică a ordinii sociale şi a sistemului economic care sunt menite să fie reconstruite. Numai adevărata religie a experienţei spirituale personale poate să funcţioneze util şi creativ în prezenta criză a civilizaţiei.

Religia instituţională este prinsă acum în impasul unui cerc vicios. Ea nu poate reconstrui societatea decât reconstruindu-se mai întâi pe sine şi, datorită faptului că ea face în mare măsură parte integrantă din ordinea stabilită, ea nu poate să se reconstruiască înainte ca societatea să se fi reclădit radical.

Persoanele religioase trebuie să muncească în societate, în industrie şi în politică în calitate de indivizi, iar nu ca grupuri, ca partide sau ca instituţii. Un grup religios care-şi permite să acţioneze ca atare în afara activităţilor lui religioase, devine imediat un partid politic, o organizaţie economică sau o instituţie socială. Colectivismul religios trebuie să-şi limiteze eforturile la promovarea cauzelor religioase.

Persoanele religioase nu au mai multă valoare decât persoanele nereligioase în sarcinile de reconstrucţie socială, afară de cazul în care religia lor le-a conferit o mai mare clarviziune cosmică şi le-a înzestrat cu o înţelepciune socială superioară născută din dorinţa sinceră de a-l iubi în mod suprem pe Dumnezeu şi de a-i iubi pe toţi oamenii ca fraţi în împărăţia cerurilor. Ordinea socială ideală este cea în care fiecare om îşi iubeşte vecinul aşa cum se iubeşte pe sine.

Biserica instituţionalizată poate să dea aparenţa că ar fi servit societatea în trecut prin glorificarea ordinii politice şi economice stabilite, însă, dacă vrea să supravieţuiască, ea trebuie să înceteze rapid orice activitate de acest gen. Singura sa atitudine potrivită constă propovăduirea non-violenţei, doctrina evoluţiei paşnice, în locul revoluţiei violente — pacea pe pământ şi bunăvoinţa printre oameni.

Dacă religia modernă găseşte dificil să-şi adapteze atitudinea la rapidele schimbări sociale, este aşa numai pentru că ea şi-a îngăduit să devină complet tradiţională, dogmatică şi instituţională. Religia experienţei vii nu încearcă nici o dificultate în anticiparea cu privire la dezvoltările sociale şi la prefacerile economice, în mijlocul cărora operează mereu ca stabilizator moral, ca ghid social şi ca o călăuză spirituală. Adevărata religie duce de la o epocă la alta cultura valabilă şi înţelepciunea născută din experienţa cunoaşterii lui Dumnezeu şi din strădania de a-i semăna.

## 3.RELIGIA ŞI PERSOANELE RELIGIOASE

Creştinismul primitiv era cu desăvârşire liber de amestecurile civile, de angajamentele sociale şi de alianţele economice. Doar mai târziu a devenit creştinismul instituţionalizat o parte organică a structurii politice şi sociale a civilizaţiei occidentale.

Împărăţia cerurilor nu este nici ordine socială, nici ordine economică; ea este o fraternitate exclusiv spirituală de indivizi cunoscători de Dumnezeu. Nu este mai puţin adevărat că această fraternitate constituie prin ea însăşi un fenomen social nou şi uimitor, însoţit de repercusiuni economice şi sociale stupefiante.

Persoanele religioase nu sunt nici indiferente la suferinţele sociale, nici neatente la nedreptăţile civile, nici izolate de gândirea economică, nici insensibile la tirania politică. Religia influenţează direct reconstrucţia socială, deoarece îl spiritualizează şi îl idealizează pe fiecare cetăţean individual. Indirect, civilizaţia culturală este influenţată de atitudinea acestor credincioşi individuali pe măsură ce ei devin membrii activi şi influenţi ai unor diverse grupuri sociale, morale, economice şi politice.

Pentru a atinge o înaltă civilizaţie culturală, se cere, în primul rând, tipul ideal de cetăţean, şi, apoi, mecanisme sociale ideale şi adecvate care să permită acestor cetăţeni să controleze instituţiile economice şi politice ale acestei societăţi umane evoluate.

În urma unui exces de falsă sentimentalitate, Biserica şi-a oferit multă vreme serviciul celor defavorizaţi şi nenorociţi, şi aceasta era întru totul bine, dar aceeaşi sentimentalitate a condus la perpetuarea imprudentă a neamurilor rasial degenerate care au întârziat enorm progresul civilizaţiei.

Mulţi reconstructori sociali individuali, în vreme ce repudiază cu vehemenţă religia instituţională, sunt la urma urmei religioşi zeloşi în propagarea reformelor lor sociale. Acesta este modul în care o motivaţie religioasă personală şi mai mult sau mai puţin recunoscută joacă un mare rol în programul de reconstrucţie socială din zilele noastre.

Marea slăbiciune a tuturor acestor tipuri de activităţi religioase nerecunoscute şi inconştiente rezidă în incapacitatea lor de a beneficia de critica religioasă deschisă şi de a atinge, pe această cale, nivele profitabile de autocorectare. Este un fapt că religia nu se dezvoltă decât dacă este disciplinată printr-o critică constructivă, amplificată de filozofie, purificată de ştiinţă şi hrănită de o camaraderie loială.

Religia este întotdeauna ameninţată de marea primejdie de a se deforma şi de a se denatura în urmărirea ţelurilor ei false, cum este cazul în vreme de război, unde fiecare naţiune aflată în luptă îşi prostituează religia pentru a o transforma în propagandă militară. Zelul fără dragoste este întotdeauna dăunător religiei, şi persecuţiile abat activităţile religioase spre înfăptuirea unor imbolduri sociologice ori teologice.

Religia nu poate rămâne liberă de alianţele seculare profane decât prin următoarele mijloace:

1.O filozofie corectivă prin critică.

2.Independenţa de orice alianţă socială, economică şi politică.

3.Comunităţile creative, care încurajează şi dezvoltă iubirea.

4.Înflorirea progresivă a clarviziunii spirituale şi aprecierea valorilor cosmice.

5.Prevenirea fanatismului echilibrându-l printr-o atitudine mentală ştiinţifică.

Ca grup, persoanele religioase nu trebuie niciodată să se ocupe de altceva decât de *religie*, deşi cu titlu individual, oricare dintre ele poate să devină conducătorul eminent al unei mişcări de reconstrucţie socială, economică sau politică.

Rolul religiei este de a crea, de a susţine şi de a inspira la fiecare cetăţean loialitatea cosmică care îl va orienta către reuşita în progresul tuturor serviciilor sociale dificile, dar dezirabile.

## 4.DIFICULTĂŢI DE TRANZIŢIE

Religia autentică dă unei persoane religioase o aureolă socială precum şi cunoştinţe intime cu privire la comunitatea umană; cu toate acestea, formalizarea grupurilor religioase a distrus foarte adesea chiar valorile pentru care aceste grupuri fuseseră organizate. Prietenia umană şi religia divină se întrajutorează şi se iluminează reciproc într-o manieră semnificativă, cu condiţia ca ele să crească ambele în echilibru şi în armonie. Religia a introdus noi semnificaţii în toate asocierile de grup — familii, şcoli şi cercuri. Ea aduce noi valori în joc şi exaltă umorul veritabil.

Funcţiunea de dirijare socială este transformată de clarviziunea spirituală; religia împiedică toate mişcările colective de la pierderea din vedere a adevăratelor lor obiective. Împreună cu copiii, religia este marele factor de unificare a vieţii de familie, cu condiţia ca ea să fie o credinţă vie şi în creştere. Nu poate exista viaţă de familie fără copii; nu poţi trăi o viaţă fără religie, însă acest handicap a înmulţit enorm dificultăţile acestei intime asocieri umane. În primele decenii ale celui de-al douăzecilea secol, viaţa de familie este cea care, după religia personală, are cel mai mult de suferit de pe urma decadenţei care rezultă din tranziţia de la vechile obedienţe religioase la noile semnificaţii şi valori care se ivesc.

Adevărata religie este un mod plin de înţeles de a trăi în mod dinamic faţă în faţă cu realităţile obişnuite ale vieţii de fiecare zi. Însă, dacă religia trebuie să stimuleze dezvoltarea individuală a caracterului şi să mărească integrarea personalităţii, ea nu trebuie să fie uniformizată. Dacă ea trebuie să stimuleze aprecierea experienţei şi să servească ca valoare de atracţie, nu trebuie să fie stereotipă. Dacă religia trebuie să promoveze loialităţi supreme, atunci nu trebuie să fie formalizată.

Puţin contează prefacerile care pot însoţi creşterea economică şi socială a civilizaţiei; religia este autentică şi valabilă dacă întreţine în individ o experienţă în care prevalează suveranitatea adevărului, a frumuseţii şi a bunătăţii, căci acela este adevăratul concept spiritual al realităţii supreme. Prin iubire şi prin adorare, ea devine plină de sens în calitate de comuniune cu oamenii şi de filiaţie cu Dumnezeu.

La urma urmei, mai degrabă ceea ce crezi decât ceea ce cunoşti este ceea ce determină conduita şi domină realizările personale. Cunoaşterea pur faptică exercită foarte puţină influenţă asupra omului obişnuit, dacă ea nu este stimulată emoţional. Dar stimularea religiei este supraemoţională; ea unifică toată experienţa umană pe nivele transcendente prin contact cu energiile spirituale din viaţa muritoare, precum şi prin eliberarea acestora.

De-a lungul timpurilor tulburi din punct de vedere psihologic ale secolului al douăzecilea, printre prefacerile economice, contra-curentele morale şi frământările sociologice periodice care însoţeau tranziţiile vijelioase ale unei ere ştiinţifice, mii şi mii de bărbaţi şi de femei au devenit marionete; ei sunt îngrijoraţi, agitaţi, temători, nesiguri şi instabili. Mai mult ca oricând în istoria lumii, ei au nevoie de consolarea şi de stabilitatea unei religii sfinte. În faţa realizărilor ştiinţifice şi a dezvoltărilor mecanice fără precedent, se constată o stagnare spirituală şi un haos filozofic.

Nu este ceva primejdios ca religia să devină tot mai mult o chestiune privată — o experienţă personală — numai să nu piardă din vedere motivaţia sa de servire socială dezinteresată şi iubitoare. Religia a suferit multe

influenţe secundare: amestecurile subite de culturi, întrepătrunderile de credinţe, diminuarea autorităţii ecleziastice, modificarea vieţii de familie, precum şi urbanizarea şi mecanizarea.

Cel mai mare pericol spiritual pentru oameni este progresul parţial, situaţia deplorabilă a unei credinţe neîmplinite: abandonarea religiilor evolutive ale fricii fără a pricepe imediat religia revelatoare a iubirii. Ştiinţa modernă, şi mai cu seamă psihologia, n-au slăbit decât religiile dependente esenţialmente de frică, de superstiţii şi de emoţii.

O tranziţie este întotdeauna însoţită de confuzie. Lumea religioasă se va bucura prea puţin de linişte dinaintea marii lupte dintre cele trei filozofii ale religiei care şi-au disputat supremaţia:

1.Credinţa spiritistă (într-un Dumnezeu providenţial) a multor religii.

2.Credinţele umaniste şi idealiste ale multor filozofii.

3.Concepţiile mecaniciste şi naturaliste ale multor ştiinţe.

Aceste trei abordări parţiale ale realităţii cosmosului trebuie să sfârşească prin a se armoniza graţie prezentării revelatoare a religiei, a filozofiei şi a cosmologiei care descriu existenţa triunică a spiritului, a minţii şi a energiei ca provenind de la Trinitatea Paradisului şi atingând unificarea temporal-spaţială în Deitatea Supremului.

## 5.ASPECTELE SOCIALE ALE RELIGIEI

Religia este exclusiv o experienţă spirituală personală — cunoaşterea lui Dumnezeu ca Tată — dar corolarul acestei experienţe — cunoaşterea omului ca frate al tău — atrage după sine ajustarea "sine"-lui la alţi "sine", ceea ce implică aspectul social sau colectiv al vieţii religioase. Religia este mai întâi o ajustare interioară şi personală; ea devine apoi o chestiune de servire socială sau de ajustare la un grup. Formarea grupurilor religioase decurge forţat din caracterul gregar al oamenilor, iar soarta acestor grupuri religioase depinde mult de inteligenţa conducătorilor lor. În societatea primitivă, gruparea religioasă nu este totdeauna foarte diferită de grupările economice şi politice. Religia a fost întotdeauna o conservatoare a moralei şi o stabilizatoare a societăţii. Acest lucru rămâne adevărat, cu toate că numeroşi socialişti şi umanişti moderni propovăduiesc contrariul.

Nu uitaţi niciodată aceasta: adevărata religie constă în a-l cunoaşte pe Dumnezeu ca fiind Tatăl vostru şi pe om ca fiind fratele vostru. Religia nu constă în a crede orbeşte în ameninţările cu pedeapsa sau în promisiunile magice de recompense mistice viitoare.

Religia lui Isus este influenţa cea mai dinamică care a stimulat vreodată rasa umană. Isus a spulberat tradiţiile, a distrus dogmele şi a chemat omenirea la realizarea celor mai înalte idealuri ale ei din timp şi din eternitate — să fie perfectă aşa cum Tatăl care este în ceruri este perfect.

Religia are puţine şanse să îşi joace rolul înainte ca grupul religios să se separe de toate celelalte grupuri şi să formeze asocierea socială a membrilor spirituali ai împărăţiei din ceruri.

Doctrina depravării totale a omului a distrus o mare parte a potenţialului de care dispunea religia pentru a produce repercusiuni sociale înălţătoare prin natura lor şi inspiratoare prin valoarea lor. Isus a căutat să restabilească demnitatea omului proclamând că toţi oamenii sunt copiii lui Dumnezeu.

Orice credinţă religioasă care reuşeşte să-l spiritualizeze pe credincios are în mod sigur o repercusiune puternică în viaţa socială a acestui credincios. Experienţa religioasă produce infailibil "roadele spiritului" în viaţa cotidiană a muritorului călăuzit de spirit.

Tot atât de sigur pe cât oamenii îşi împărtăşesc credinţele lor religioase, ei creează un fel de grupare religioasă, care creează în cele din urmă ţeluri comune. Într-o bună zi, persoanele religioase se vor reuni şi vor începe să coopereze realmente pe baza unităţii de idealuri şi de ţeluri, mai degrabă decât să ajungă acolo bazându-se pe opinii psihologice şi pe credinţe teologice. Ţelurile mai degrabă decât crezurile sunt cele care ar trebui să reunească persoanele religioase. Din moment ce adevărata religie este o chestiune de experienţă spirituală personală, este inevitabil ca, în mod individual, fiecare persoană religioasă să aibă propria sa interpretare personală a modului de realizare a acestei experienţe spirituale. Cuvântul "credinţă" ar trebui să reprezinte relaţia individului cu Dumnezeu, mai degrabă decât o formulă a unui crez după care un grup de muritori a ajuns să se acorde în calitate de atitudine religioasă comună. "Aveţi voi credinţă? Atunci aveţi-o pentru voi înşivă."

Credinţa nu se ocupă decât cu priceperea valorilor ideale; aceasta este pusă în evidenţă în definiţia Noului Testament care declară că credinţa este substanţa lucrurilor la care se speră şi demonstrarea celor care nu se văd.

Omul primitiv a făcut puţine eforturi pentru a exprima în cuvinte convingerile sale religioase. El mai mult şi-a dansat religia decât şi-a exprimat-o în gândire. Oamenii moderni au conceput multe credinţe şi au creat multe criterii ale credinţei religioase. Viitoarele persoane religioase trebuie să-şi trăiască religia, să se consacre cu toată inima slujirii fraternităţii umane. Este de mult timpul ca oamenii să aibă o experienţă religioasă atât de personală şi atât de sublimă cum nu se poate concepe şi manifesta decât prin "sentimente prea profunde pentru a se exprima prin cuvinte".

Isus nu cerea discipolilor săi să se reunească periodic pentru a recita combinaţii de cuvinte care să indice credinţele lor comune. El le-a cerut doar să se reunească pentru *a face efectiv ceva* — să ia parte la cina comună în amintirea vieţii sale de consacrare pe Urantia.

Ce greşeală au făcut creştinii care, în vreme ce-l prezintă pe Cristos ca ideal suprem de călăuză spirituală, îndrăznesc să le ceară bărbaţilor şi femeilor conştienţi de Dumnezeu să respingă conducerea istorică a oamenilor cunoscători de Dumnezeu care au contribuit la iluminarea naţiunii lor sau a rasei lor particulare de-a lungul epocilor trecute.

## 6.RELIGIA INSTITUŢIONALĂ

Sectarismul este o boală a religiei instituţionale, iar dogmatismul este o înrobire a naturii spirituale. Este mult mai bine să ai o religie fără Biserică decât o Biserică fără religie. Tumultul religios al celui de-al douăzecilea secol nu este în sine şi prin sine însuşi un indice al decadenţei spirituale. Confuzia apare atât înaintea creşterii cât şi înaintea distrugerii.

Există un scop real în socializarea religiei. Activităţile religioase colective au ca scop punerea în scenă a fidelităţii faţă de religie; ridicarea în slăvi a seducţiilor adevărului, ale frumuseţii şi ale bunătăţii; întreţinerea atracţiei valorilor supreme; amplificarea serviciului fraternităţii dezinteresate; glorificarea potenţialurilor vieţii de familie; promovarea educaţiei religioase; darea de sfaturi înţelepte şi de îndrumări spirituale şi încurajarea adorării în grup. Toate religiile vii încurajează prietenia umană, păstrează moralitatea, favorizează bunăstarea vecinătăţii şi facilitează difuzarea evangheliei esenţiale a mesajelor lor respective de mântuire eternă.

Însă, pe măsură ce religia se conformează instituţiilor, puterea ei de a face bine se reduce, în timp ce posibilităţile de a face rău sporesc considerabil. Pericolele religiei formaliste sunt următoarele: fixarea credinţelor şi cristalizarea sentimentelor; acumularea de drepturi dobândite odată cu creşterile secularizării; tendinţa de a uniformiza şi de a fosiliza adevărul; religia abătută de la slujirea lui Dumnezeu către slujirea Bisericii; înclinaţia conducătorilor de a deveni administratori în loc de slujitori; tendinţa de a forma secte şi diviziuni în concurenţă; stabilirea unei autorităţi ecleziastice opresive; naşterea stării de spirit aristocratice de "popor ales"; întreţinerea ideilor false şi exagerate cu privire la sacru; religia făcută cu rutină şi pietrificarea adorării; tendinţa de a venera trecutul ignorând nevoile prezente; inaptitudinea de a da o interpretare modernă religiei; amestecarea în funcţiile din instituţiile laice; mai mult, religia formalistă creează penibila discriminare a castelor religioase, devine un judecător intolerant al ortodoxiei, nu reuşeşte să reţină interesul tineretului aventuros şi pierde treptat mesajul salvator al evangheliei mântuirii eterne.

Religia oficială împiedică oamenii în activităţile lor spirituale personale în loc de a-i elibera pentru o servire mai elevată a clăditorilor împărăţiei.

## 7.CONTRIBUŢIA RELIGIEI

Biserica şi toate celelalte grupări religioase ar trebui să se ţină deoparte de la orice activitate laică, însă, în acelaşi timp, religia nu trebuie să facă nimic pentru a stânjeni sau a întârzia coordonarea socială a instituţiilor umane. Viaţa trebuie să continue să crească în semnificaţie; omul trebuie să îşi continue reforma filozofiei şi clarificarea religiei.

Ştiinţa politică trebuie să reconstruiască economia şi industria prin tehnici pe care le învaţă de la ştiinţele sociale şi prin clarviziunea şi motivele oferite de viaţa religioasă. În orice reconstrucţie socială, religia aduce o fidelitate stabilizatoare faţă de un obiect transcendent, un ţel echilibrant situat dincolo şi mai presus de obiectivul temporal imediat. În mijlocul confuziilor unui mediu înconjurător care se schimbă rapid, omul muritor are nevoie să fie susţinut de o vastă perspectivă cosmică.

Religia inspiră omului curajul şi bucuria de a trăi pe pământ; ea uneşte răbdarea cu pasiunea, clarviziunea cu zelul, simpatia cu puterea şi idealurile cu energia.

Un om nu poate lua niciodată o decizie înţeleaptă cu privire la chestiunile temporale, nici nu poate transcende egoismul intereselor personale decât dacă meditează în prezenţa suveranităţii lui Dumnezeu şi dacă ia în consideraţie realităţile semnificaţiilor divine şi ale valorilor spirituale.

Interdependenţa economică şi fraternizarea socială vor conduce în cele din urmă la fraternitate. Omul este prin natură un visător, dar ştiinţa îl trezeşte din reverie şi îi permite religiei să-l însufleţească riscând atunci mult mai puţin să stârnească reacţii fanatice. Necesităţile economice leagă omul de realitate, iar experienţa religioasă personală îl aduce pe acelaşi om faţă în faţă cu realităţile eterne ale unei cetăţenii cosmice aflate într-o expansiune şi într-un progres constante.

[Prezentat de un Melchizedek din Nebadon]

# CARTEA URANTIA

## PARTEA A III-A - ISTORIA URANTIEI

## CAPITOLUL 100 - RELIGIA ÎN EXPERIENŢA UMANĂ

Experienţa unei vieţi religioase dinamice transformă un individ mediocru într-o personalitate înzestrată cu o putere idealistă. Religia contribuie la progresul tuturor, încurajând fiecare individ, iar progresul fiecăruia este mărit prin înfăptuirea tuturor.

Creşterea spirituală este stimulată reciproc prin asocierea intimă cu alte persoane religioase. Iubirea oferă terenul de dezvoltare religioasă — o atracţie obiectivă în locul unei satisfacţii subiective — şi, totuşi, ea dă satisfacţia subiectivă supremă. Religia înnobilează corvezile banale ale vieţii cotidiene.

### 1.CREŞTEREA RELIGIOASĂ

Religia produce creşterea semnificaţiilor şi înălţarea valorilor, însă, dacă cineva îşi permite să atribuie un caracter absolut evaluărilor pur personale, acest lucru va avea întotdeauna ca rezultat un rău. Un copil evaluează experienţa după plăcerea pe care ea i-o procură. Omul este matur în măsura în care el substituie semnificaţiile superioare plăcerii personale, mergând până la loialitatea faţă de concepte mai înalte ale situaţiilor de viaţă diversificate şi ale relaţiilor cosmice.

Unele persoane sunt prea ocupate pentru a creşte, şi se găsesc aşadar în serioasa primejdie a imobilităţii spirituale. Trebuie luate măsuri pentru creşterea semnificaţiilor cu ocazia diferenţierii epocilor în culturile succesive, precum şi în stadiile pasagere ale civilizaţiilor progresive. Principalii factori inhibitori ai creşterii sunt prejudecăţile şi ignoranţa.

Daţi fiecărui copil care se dezvoltă o şansă de a-şi dezvolta propria experienţă, şi nu îi impuneţi o experienţă adultă gata făcută. Amintiţi-vă că trecerea, an de an, prin clasele succesive ale unui regim de instruire stabilit, nu înseamnă în mod necesar că există progres intelectual, şi cu atât mai puţin o creştere spirituală. Lărgirea vocabularului nu înseamnă dezvoltarea caracterului. Creşterea nu se recunoaşte cu adevărat în simple rezultate, ci mai degrabă în progresele efectuate. Veritabila dezvoltare educativă decurge din înălţarea idealurilor, din aprecierea sporită a valorilor, din noi înţelesuri atribuite valorilor şi dintr-o fidelitate mai mare faţă de valorile supreme.

Copiii nu sunt impresionaţi într-un mod permanent decât de loialitatea tovarăşilor lor adulţi; preceptele, şi chiar exemplul, nu au influenţă durabilă. Persoanele loiale sunt persoane în curs de creştere, iar creşterea este o realitate impresionantă şi inspiratoare. Trăiţi în mod loial astăzi — creşteţi — şi ziua de mâine va avea grijă de ea însăşi. Maniera cea mai rapidă ca un mormoloc să devină o broască este să trăiască în mod loial fiecare clipă ca un mormoloc.

Terenul esenţial pentru creşterea religioasă presupune o viaţă progresivă de realizare de sine, coordonarea tendinţelor naturale, exerciţiul curiozităţii şi plăcerea aventurilor rezonabile, faptul de a încerca sentimente de satisfacţie, funcţionarea fricii pentru a stimula atenţia şi conştiinţa, atracţia miraculosului şi umilinţa, adică o conştiinţă normală a micimii noastre. Creşterea este deopotrivă bazată pe descoperirea de sine însoţită de autocritică — de conştiinţă — căci conştiinţa este realmente critica de sine prin propria noastră scară de valori, prin idealurile noastre personale.

Experienţa religioasă este mult influenţată de sănătatea fizică, de temperamentul moştenit, precum şi de mediul social. Însă aceste condiţii temporare nu împiedică progresul spiritual interior al unui suflet consacrat facerii voinţei Tatălui care este în ceruri. Există, la toţi muritorii normali, anumite tendinţe înnăscute către creştere şi către realizarea de sine, care acţionează dacă nu sunt în mod specific inhibate. Tehnica infailibilă pentru stimularea acestei dotări constitutive a potenţialului de creştere spirituală este aceea de a menţine o atitudine de sincer devotament faţă de valorile supreme.

Religia nu poate fi nici conferită, nici primită, nici pregătită, nici învăţată, nici pierdută. Ea este o experienţă personală care sporeşte proporţional cu căutarea crescândă a valorilor finale. Creşterea cosmică însoţeşte astfel acumularea de semnificaţii şi înălţarea mereu mai extinsă a valorilor. Dar nobleţea în ea însăşi este întotdeauna o creştere inconştientă.

Obiceiurile religioase de gândire şi de acţiune contribuie la economia creşterii spirituale. Se pot dezvolta predispoziţii religioase care vor conduce la reacţia favorabilă faţă de stimulii spirituali, un fel de reflex condiţionat. Obişnuinţele care favorizează creşterea religioasă înglobează cultura sensibilităţii faţă de valorile divine, recunoaşterea vieţii religioase la alţii, meditaţia chibzuită asupra semnificaţiilor cosmice, un zel fervent aplicat rezolvării unor probleme, împărtăşirea vieţii voastre spirituale cu aceea a tovarăşilor voştri, faptul de a evita egoismul, refuzul de a conta pe îndurarea divină, precum şi obiceiul de a trăi ca şi cum te-ai găsi în prezenţa lui Dumnezeu. Factorii creşterii religioase pot fi intenţionali, dar creşterea însăşi este invariabil inconştientă.

Natura inconştientă a creşterii religioase nu semnifică totuşi că ea este o activitate care funcţionează în presupusele domenii subconştiente ale intelectului uman; ea denotă mai degrabă activităţi creative la nivelele supraconştiente ale minţii muritoare. Experienţa realizării realităţii creşterii religioase inconştiente este singura dovadă pozitivă a existenţei funcţionale a supraconştiinţei.

## 2.CREŞTEREA SPIRITUALĂ

Dezvoltarea spirituală depinde, în primul rând, de menţinerea unei legături spirituale vii cu adevărate forţe spirituale, şi, în al doilea rând, de producerea continuă de roade spirituale prin transmitere, la tovarăşii voştri, a ajutorului pe care l-aţi primit de la binefăcătorii voştri spirituali. Progresul spiritual se întemeiază pe

recunoaşterea intelectuală a sărăciei spirituale, dublată de conştiinţa personală a setei de perfecţiune, a dorinţei de a-l cunoaşte pe Dumnezeu şi de a fi asemenea lui, a intenţiei sincere de a face voia Tatălui care este în ceruri.

Creşterea spirituală este mai întâi o trezire faţă de nevoi, apoi o discernere a semnificaţiilor şi, în cele din urmă, o descoperire a valorilor. Dovada adevăratei dezvoltări spirituale constă în manifestarea unei personalităţi umane motivate de iubire, animate de un spirit de servire dezinteresată, şi dominate de adorarea sinceră a idealurilor de perfecţiune ale divinităţii. Totalitatea acestei experienţe constituie realitatea religiei, în contrast cu simplele credinţe teologice.

Religia poate progresa până la nivelul experienţei la care ea devine o tehnică iluminată şi înţeleaptă de a reacţiona în chip spiritual faţă de univers. Această religie glorificată poate opera pe trei nivele ale personalităţii umane: cel intelectual, cel morontial şi cel spiritual; asupra minţii, în sufletul aflat în evoluţie, şi cu spiritul lăuntric.

Spiritualitatea indică imediat apropierea voastră de Dumnezeu şi măsura utilităţii voastre pentru tovarăşii voştri. Spiritualitatea întăreşte aptitudinea de a descoperi frumuseţea în lucruri, de a recunoaşte adevărul din semnificaţii şi de a găsi bunătatea în valori. Dezvoltarea spirituală este determinată de această capacitate şi este direct proporţională cu eliminarea aspectelor egoiste ale dragostei.

Statutul spiritual efectiv este măsura de realizare a Deităţii, armonizarea cu Ajustorul. Împlinirea finalităţii spiritualităţii este egală cu atingerea culmii realităţii, maximum de asemănare cu Dumnezeu. Viaţa eternă este căutarea perpetuă a valorilor infinite.

Pentru om, ţelul realizării de sine ar trebui să fie spiritual şi nu material. Singurele realităţi care merită efortul sunt divine, spirituale şi eterne. Omul muritor are dreptul la desfătarea plăcerilor fizice şi la satisfacerea sentimentelor de afecţiune umane; el este avantajat de fidelitatea sa faţă de asocierile umane şi faţă de instituţiile temporare; însă nu acestea sunt fundamentele eterne pe care trebuie clădită personalitatea nemuritoare, care trebuie să transcendeze spaţiul, să învingă timpul, şi să împlinească destinul etern al perfecţiunii divine şi al serviciului finalitar.

Isus a descris siguranţa profundă a omului cunoscător de Dumnezeu zicând: "Pentru cel care îl cunoaşte pe Dumnezeu şi crede în împărăţie, ce importanţă are dacă toate lucrurile pământeşti se sfărâmă?" Siguranţa temporară este vulnerabilă, în timp ce siguranţa spirituală este invulnerabilă. Atunci când mareele adversităţii umane, ale egoismului, ale cruzimii, ale urii, ale răutăţii şi ale geloziei dau târcoale sufletului muritor, vă puteţi bizui pe asigurarea că există un bastion interior, citadela spiritului, care este absolut inatacabilă; cel puţin acest lucru este adevărat pentru orice fiinţă umană care şi-a încredinţat paza sufletului spiritului interior al Dumnezeului etern.

După această înfăptuire spirituală asigurată fie printr-o creştere treptată, fie printr-o criză specifică, se produce o reorientare a personalităţii, însoţită de dezvoltarea unei noi scări de valori. Asemenea indivizi născuţi din spirit au motivaţii de viaţă atât de reînnoite încât ei pot asista cu calm la moartea ambiţiilor lor cele mai dragi şi la distrugerea speranţelor lor cele mai înflăcărate. Ei ştiu categoric că aceste catastrofe sunt pur şi simplu cataclisme rectificatoare care năruie creaţiile lor temporare, preliminare construirii de realităţi mai nobile şi mai durabile, ale unui nivel atât nou şi sublim de înfăptuire universală.

## 3.CONCEPTE DE VALOARE SUPREMĂ

Religia nu este o tehnică pentru a obţine o pace mentală statică şi senină; aceasta este un impuls menit să organizeze sufletul pentru o servire dinamică. Ea este înrolarea totalităţii individualităţii într-o obligaţie de fidelitate faţă de iubirea de Dumnezeu şi faţă de servirea oamenilor. Religia plăteşte orice preţ care este esenţial pentru a atinge ţelul suprem, răsplata eternă. Există o plenitudine a consacrării în fidelitatea religioasă care este minunat de sublimă, iar această fidelitate este eficientă din punct de vedere social şi progresivă din punct de vedere spiritual.

Pentru o persoană religioasă, cuvântul Dumnezeu devine un simbol care semnifică apropierea de realitatea supremă şi de recunoaşterea valorii divine. Nici preferinţele, nici aversiunile umane nu sunt cele care determină binele şi răul; valorile morale nu rezultă din împlinirea dorinţelor sau din frustrarea emoţională.

Meditând asupra valorilor, trebuie să se distingă între ceea ce *este* o valoare şi ceea ce *are* o valoare. Trebuie să se recunoască relaţia dintre activităţile agreabile, integrarea lor semnificativă şi realizarea înălţată pe nivele de experienţă umană în mod constant şi progresiv mai elevate.

Semnificaţia este ceva ce experienţa adaugă la valoare; ea este conştiinţa aprecierii valorilor. O plăcere izolată şi pur personală poate să comporte o devalorizare virtuală a semnificaţiilor, o desfătare lipsită de sens, şi care frizează răul relativ. Valorile sunt empirice atunci când realităţile sunt semnificative şi asociate mental, când astfel de relaţii sunt recunoscute şi apreciate de către minte.

Valorile nu pot fi niciodată statice; realitatea semnifică schimbare, creştere. Schimbarea fără creştere, fără expansiunea semnificaţiei şi fără exaltarea valorii, este lipsită de valoare — este un rău potenţial. Cu cât este mai mare calitatea sa de adaptare cosmică, cu atât mai multă semnificaţie posedă o experienţă. Valorile nu sunt iluzii conceptuale; ele sunt reale, dar depind întotdeauna de faptul existenţei relaţiilor. Valorile sunt întotdeauna atât actuale cât şi potenţiale — ele nu reprezintă ceea ce era, ci ceea ce este şi ceea ce va fi.

Asocierea actualelor şi potenţialelor este egală cu creşterea, cu realizarea experimentală a valorilor. Însă creşterea nu este pur şi simplu progres. Progresul este întotdeauna semnificativ, însă, în lipsa creşterii, el este relativ lipsit de valoare. Valoarea supremă a vieţii umane constă în creşterea valorilor, în progresul relativ la semnificaţii şi în realizarea corelaţiei cosmice intime dintre aceste două experienţe. Iar o astfel de experienţă este echivalentă cu faptul de a fi conştienţi de Dumnezeu. Un astfel de muritor, deşi nefiind supranatural, devine cu adevărat suprauman; un suflet nemuritor este în evoluţie.

Omul nu poate provoca creşterea, dar el îi poate furniza condiţii favorabile. Creşterea este întotdeauna inconştientă, fie ea fizică, intelectuală ori spirituală. În felul acesta creşte iubirea; ea nu se poate nici crea, nici fabrica, nici cumpăra; trebuie ca ea să crească. Evoluţia este o tehnică cosmică de creştere. Creşterea socială nu poate fi asigurată prin legislaţie, nici creşterea morală printr-o mai bună administraţie. Omul poate construi o maşină, dar valoarea ei reală trebuie să provină din cultura umană şi dintr-o apreciere personală. Unica contribuţie a omului la creştere este mobilizarea totalităţii puterilor personalităţii sale — credinţa sa vie.

## 4.PROBLEMELE CREŞTERII

O viaţă religioasă este o viaţă devotată, iar o viaţă devotată este o viaţă creativă, originală şi spontană. Noi vederi religioase de ansamblu ies la iveală din conflictele care declanşează alegerea de noi şi mai bune obiceiuri de a reacţiona, pentru a înlocui modelele vechi şi inferioare de reacţie. Numai din conflicte se ivesc noi înţelesuri, iar un conflict nu persistă decât dacă se refuză adoptarea valorilor superioare implicate în semnificaţii mai elevate.

Perplexitatea este inevitabilă în religie; nu poate să fie creştere fără conflicte psihice şi fără agitaţie spirituală. Organizarea unei norme de viaţă filozofică atrage după sine comoţii considerabile în domeniul filozofic al minţii. Fidelitatea faţă de ceea ce este mare, bun, adevărat şi nobil nu se exercită prin luptă. Clarificarea viziunii spirituale şi întărirea perspicacităţii cosmice este însoţită de eforturi, iar intelectul uman protestează atunci când este privat de hrana pe care i-o procură energiile nespirituale ale existenţei temporare. Mintea animală indolentă se revoltă în faţa efortului cerut de lupta pentru rezolvarea problemelor cosmice.

Cu toate acestea, marea problemă a vieţii religioase constă în unificarea puterilor sufleteşti ale personalităţii prin dominarea IUBIRII. Sănătatea, eficienţa mentală şi fericirea rezultă din unificarea sistemelor fizice, a sistemelor mentale şi a sistemelor spirituale. Omul înţelege multe lucruri cu privire la sănătatea fizică şi la sănătatea mentală, dar despre fericire el are idei într-adevăr foarte puţin clare. Cea mai mare fericire este indisolubil legată de progresul spiritual. Creşterea spirituală procură o bucurie durabilă, o pace care depăşeşte orice înţelegere.

În viaţa fizică, simţurile revelează existenţa, iar mintea descoperă realitatea semnificaţiilor; experienţa spirituală este însă cea care revelează indivizilor adevăratele valori ale vieţii. Se ating aceste nivele superioare de viaţă în iubirea supremă faţă de Dumnezeu şi în iubirea dezinteresată faţă de oameni. Dacă vă iubiţi tovarăşii, este astfel pentru că aţi descoperit valoarea lor. Dacă cineva vă irită şi provoacă în voi resentimente, trebuie să căutaţi cu simpatie să discerneţi punctul său de vedere, motivele conduitei sale dezagreabile. Din clipa în care îl înţelegeţi pe vecinul vostru, deveniţi toleranţi, şi această toleranţă se va transforma, va creşte în prietenie şi va muri în iubire.

Încercaţi să vedeţi cu ochiul minţii imaginea unuia din strămoşii voştri primitivi din epoca cavernelor — o persoană greoaie, scundă, prost clădită, nespălată, arţăgoasă, stând cu picioarele răscrăcănate, cu bâta ridicată, respirând ură şi animozitate în vreme ce priveşte cu ferocitate drept înaintea sa. O astfel de imagine nu descrie mai deloc divina demnitate a omului; lărgiţi însă imaginea. Înaintea acestui om animat stă să sară un tigru cu colţii sabie. În spatele lui stau o femeie şi doi copii. Voi recunoaşteţi imediat că imaginea reprezintă începuturile

multor frumoase şi nobile caractere ale rasei umane, şi totuşi omul este acelaşi în amândouă tablourile. Numai că, în al doilea, voi sunteţi favorizaţi de o lărgire a orizontului; voi discerneţi mobilul acestui muritor în evoluţie. Atitudinea lui devine demnă de laudă, deoarece îl înţelegeţi. Dacă aţi putea să sondaţi motivele tovarăşilor voştri, cât de mult i-aţi înţelege mai bine! Dacă aţi putea numai să-i cunoaşteţi pe semenii voştri, voi v-aţi pomeni în cele din urmă îndrăgostiţi de ei.

Voi nu îi puteţi iubi cu adevărat pe tovarăşii voştri printr-un simplu act de voinţă. Iubirea se naşte numai dintr-o comprehensiune aprofundată şi desăvârşită a mobilurilor şi a simţămintelor aproapelui vostru. Este mai puţin important să îi iubiţi pe toţi oamenii astăzi decât să învăţaţi în fiecare zi să iubiţi o fiinţă umană tot mai mult. Dacă, în fiecare zi sau în fiecare săptămână, voi ajungeţi să-l înţelegeţi şi mai mult pe un tovarăş, şi dacă aceasta este limita capacităţilor voastre, atunci sunteţi cu siguranţă pe cale de a vă face personalitatea socială, şi cu adevărat spirituală. Iubirea este contagioasă; iar atunci când devoţiunea umană este inteligentă şi înţeleaptă, iubirea are mai multă influenţă decât ura. Însă numai iubirea autentică şi dezinteresată este contagioasă. Numai dacă fiecare muritor ar putea deveni un focar de afecţiune dinamică, virusul benign al iubirii ar impregna curând curentul emoţional sentimental al umanităţii într-o asemenea măsură încât întreaga civilizaţie ar fi învăluită în iubire, şi aceasta ar fi realizarea fraternităţii umane.

## 5.CONVERTIREA ŞI MISTICISMUL

Lumea este plină de suflete pierdute, nu pierdute în sensul teologic, ci care şi-au pierdut direcţia, rătăcind în confuzia din mijlocul teoriilor "ismelor" şi a cultelor unei ere frustrate filozofic. Aceste suflete au învăţat prea puţin să stabilească o filozofie de viaţă care să înlocuiască autoritatea religioasă. (Simbolurile religiei socializate nu trebuie să fie dispreţuite în calitate de canale de creştere, cu toate că albia râului nu este râul.)

Progresul creşterii religioase conduce, prin conflict, de la stagnare la coordonare, de la nesiguranţă la credinţa neclintită, de la confuzia conştiinţei cosmice la unificarea personalităţii, de la obiectivul temporar la obiectivul etern, de la robia fricii la libertatea filiaţiei divine.

Trebuie precizat că profesiunile de credinţă faţă de idealurile supreme — percepţia psihică, emotivă şi spirituală a celui care este conştient de Dumnezeu — pot să provină dintr-o creştere naturală şi treptată, sau uneori pot să fie încercate în anumite conjuncturi, cum ar fi o criză. Apostolul Pavel a suferit tocmai o astfel de convertire subită şi spontană de acest ordin într-o zi memorabilă pe drumul Damascului. Gautama Siddharta a trecut printr-o experienţă în noaptea în care, solitar, el s-a aşezat şi a căutat să pătrundă misterul adevărului final. Mulţi alţi oameni au avut experienţe asemănătoare; totuşi, un mare număr de adevăraţi credincioşi au progresat în spirit fără o convertire subită.

Majoritatea fenomenelor spectaculoase asociate cu convertirile aşa-zise religioase sunt în întregime de natură psihologică, dar din când în când, survin experienţe care au, de asemenea, o origine spirituală. Când mobilizarea mentală este absolut totală pe un nivel psihic oarecare al expansiunii către realizarea spirituală, atunci când mobilurile umane de fidelitate faţă de ideea divină sunt perfecte, se întâmplă foarte adesea ca spiritul lăuntric să coboare pentru a înţelege scopul concentrat şi consacrat al minţii supraconştiente a muritorului credincios pentru a se sincroniza cu el. Aceste experienţe de unificare a fenomenelor intelectuale şi spirituale sunt ceea ce constituie convertirea, care constă în factori ce depăşesc implicaţiile pur psihologice.

Emoţia singură reprezintă o falsă convertire; trebuie să ai atât credinţă cât şi senzaţie. În măsura în care mobilizarea psihică este parţială, şi în care mobilurile fidelităţii umane sunt incomplete, experienţa convertirii va fi în aceeaşi măsură o realitate mixtă, intelectuală, emoţională şi spirituală.

Dacă cineva este dispus să admită, ca ipoteză practică de lucru, existenţa unei minţi teoretice subconştiente în viaţa intelectuală care altminteri este unificată, atunci, pentru a fi logic, ar trebui să presupună existenţa unui domeniu asemănător şi corespondent de activitate intelectuală ascendentă, ca nivel supraconştient, zona de contact imediat cu entitatea spirituală interioară, Ajustorul Gândirii. Marea primejdie a tuturor acestor speculaţii psihice este că viziunile şi alte experienţe aşa-zise mistice, precum şi visele extraordinare, pot fi luate de către mintea umană drept comunicări divine. În trecut, fiinţele divine s-au arătat anumitor persoane cunoscătoare de Dumnezeu, nu din cauza transelor lor mistice sau a viziunilor lor morbide, ci în ciuda tuturor acestor fenomene.

În contrast cu căutarea convertirii, cel mai bun mod de apropiere de zonele morontiale de contact posibil cu Ajustorul Gândirii va fi credinţa vie şi adorarea sinceră, rugăciunea fervent şi dezinteresată. În ansamblu, o mult prea mare parte a ridicării subite a amintirilor provenind din nivele inconştiente ale minţii umane a fost considerată pe nedrept ca revelaţie divină şi directivă spirituală.

Practica obişnuită a reveriei religioase este însoţită de mari primejdii; misticismul poate deveni o tehnică pentru a scăpa de realitate, deşi el a fost uneori un mijloc de comunicare spirituală autentică. Scurtele perioade în care te retragi de pe scena activă a vieţii nu pot prezenta primejdii serioase, însă izolarea prelungită a personalităţii este cât se poate de nedorit. Starea de conştiinţă vizionară de gen transă nu trebuie să se cultive în nici un caz ca fiind o experienţă religioasă.

Starea mistică este caracterizată printr-o conştiinţă difuză, cu insuliţe vii de atenţie focalizată, care operează asupra unui intelect relativ pasiv. Toate astea fac conştiinţa să graviteze către subconştient mai degrabă decât în direcţia zonelor de contact spiritual către supraconştient. Mulţi mistici şi-au împins disocierea mentală până la nivelul manifestărilor mentale anormale.

Atitudinea cea mai sănătoasă de meditaţie spirituală se găseşte în adorarea chibzuită şi în rugăciunea acţiunilor de recunoştinţă. Comuniunea directă cu Ajustorul Gândirii, aşa cum s-a produs ea în ultimii ani ai vieţii întrupate a lui Isus, nu ar trebui să fie confundată cu experienţele aşa-zise mistice. Factorii care contribuie la declanşarea comuniunii mistice denotă pericolul acestor stări psihice. Starea mistică este favorizată de factori ca oboseala fizică, postul, disocierea psihică, experienţele estetice profunde, impulsurile sexuale vivace, frica, îngrijorarea, furia şi dansurile nebuneşti. Multe dintre fenomenele care rezultă din această pregătire preliminară îşi au originea în mintea subconştientă.

Oricât de favorabile ar fi putut fi condiţiile de moment pentru fenomenele mistice, trebuie să fie bine înţeles faptul că Isus din Nazaret nu ar fi recurs niciodată la astfel de metode pentru a comunica cu Tatăl său din Paradis. Isus nu avusese nici halucinaţii subconştiente nici iluzii supraconştiente.

## 6.SEMNELE UNEI VIEŢI RELIGIOASE

Religiile de evoluţie şi religiile de revelaţie se pot deosebi considerabil în metodele lor, însă ele prezintă mari similitudini în intenţiile lor. Religia nu este o funcţie specifică vieţii, ci mai degrabă un mod de viaţă. Adevărata religie este un devotament sincer faţă de o realitate pe care persoana religioasă o socoteşte ca fiind de o valoare supremă pentru sine însăşi şi pentru toată omenirea. Caracteristicile marcante ale tuturor religiilor sunt o fidelitate totală şi un devotament sincer faţă de valorile supreme. Această devoţiune religioasă faţă de valorile supreme apare în relaţia unei mame, aşa-zisă nereligioasă, cu copilul ei, şi în loialismul fervent al unor persoane nereligioase faţă de cauza pe care au îmbrăţişat-o.

Valoarea supremă acceptată de persoanele religioase poate fi nedemnă sau chiar şi falsă, însă ea nu este mai puţin religioasă. O religie este autentică exact în măsura în care valoarea pe care ea o consideră supremă este o realitate cosmică de valoare spirituală autentică.

Semnele reacţiei umane la impusul religios cuprind calităţile de nobleţe şi de măreţie. O persoană religioasă sinceră este conştientă de a fi un cetăţean al universului, şi îşi dă seama că ea stabileşte un contact cu surse de putere supraumană. Ea este exaltată şi stimulată prin asigurarea că aparţine unei fraternităţi superioare şi înnobilate a fiilor lui Dumnezeu. Conştiinţa propriei valori este mărită de stimulul căutării obiectivelor universale cele mai elevate — ţelurile supreme.

Sinele este abandonat misteriosului imbold al unui mobil care înglobează totul, care impune o autodisciplină sporită, atenuează conflictele emotive şi face viaţa umană cu adevărat demnă de a fi trăită. Recunoaşterea morbidă a limitărilor umane se transformă într-o conştiinţă naturală a imperfecţiunilor omeneşti, care este însoţită de hotărârea morală şi de aspiraţia spirituală de a atinge ţelurile cele mai elevate ale universului şi ale suprauniversului. Acest efort intens pentru atingerea unor idealuri supramuritoare este întotdeauna caracterizat printr-o creştere a răbdării, a îndurării, a dârzeniei şi a toleranţei.

Dar adevărata religie este o iubire vie, o viaţă de slujire. Detaşarea persoanei religioase de mulţimea de lucruri pur temporare şi neînsemnate, nu conduce niciodată la izolarea socială, şi acest lucru nu ar trebui să distrugă simţul umorului. Religia autentică nu îi ia nimic existenţei umane, ci, dimpotrivă, ea adaugă noi înţelesuri întregului vieţii. Ea generează noi tipuri de entuziasm, de zel şi de curaj, putând merge chiar şi până la spiritul de cruciadă; acesta din urmă este mai mult decât primejdios dacă nu este controlat de o clarviziune spirituală şi de un devotament sincer faţă de obligaţiile sociale ordinare ale loialităţii umane.

Unul dintre semnele cele mai remarcabile ale vieţii religioase este o pace dinamică şi sublimă, acea pace care depăşeşte orice înţelegere umană, acel echilibru cosmic care denotă absenţa oricărei îndoieli şi a oricărei agitaţii. Aceste nivele de stabilitate spirituală sunt imunizate contra decepţiilor. Asemenea persoane religioase seamănă cu apostolul Pavel, care zicea: "Eu sunt convins că nici moartea, nici viaţa, nici îngerii, nici principiile,

nici puterile, nici lucrurile prezente, nici lucrurile din viitor, nici înălţimea, nici adâncimea, nici nimic altceva, nu va putea vreodată să ne separe de iubirea lui Dumnezeu."

Un sentiment de siguranţă însoţit de realizarea unei glorii triumfătoare sălăşluieşte în conştiinţa persoanei religioase care a înţeles realitatea Supremului şi care urmăreşte ţelul Celui Ultim.

Chiar şi religia evolutivă are toate aceste aspecte ale fidelităţii şi ale măreţiei, deoarece ea este o experienţă autentică, însă religia revelată este atât *excelentă* cât şi autentică. Noile loialităţi datorate unei viziuni spirituale lărgite creează noi nivele de iubire şi de devotament, de servire şi de solidaritate; şi toate aceste perspective sociale înălţate măresc conştiinţa faţă de Paternitatea lui Dumnezeu şi faţă de fraternitatea oamenilor.

Diferenţa caracteristică dintre religia evolutivă şi religia revelată constă într-o nouă calitate a înţelepciunii divine care se adaugă înţelepciunii umane pur empirice. Totuşi, experienţa avută în şi cu religiile umane este cea care sporeşte capacitatea de primire ulterioară a darurilor sporite de înţelepciune divină şi de clarviziune cosmică.

## 7.APOGEUL VIEŢII RELIGIOASE

Cu toate că un muritor de rând al Urantiei nu poate spera să atingă înalta perfecţiune de caracter dobândită de Isus în cursul întrupării sale, oricărui credincios muritor îi este întru totul posibil să dezvolte o puternică personalitate unificată după liniile devenite perfecte ale personalităţii lui Isus din Nazaret. Trăsătura excepţională a personalităţii Maestrului nu era atât perfecţiunea sa, pe cât era armonia sa, distinsa sa unificare echilibrată. Întruchiparea cea mai eficientă a lui Isus constă în urmarea exemplului celui care a zis, făcând un gest către Maestrul care stătea înaintea acuzatorilor săi: "Iată omul".

Constanta bunăvoinţă a lui Isus atingea inima oamenilor, însă fermitatea tăriei sale de caracter îi stupefia pe cei care îl urmau. El era cu adevărat sincer; nu avea nimic de ipocrit în el. Era degajat de orice afectare; era întotdeauna franc într-un mod cât se poate de agreabil. El nu se înjosea niciodată la a se preface, şi nu a recurs niciodată la simulare. El trăia adevărul, întocmai aşa cum îl propovăduia. El era adevărul. El era forţa de proclamare a adevărului salvator pentru generaţia sa, chiar dacă sinceritatea sa cauza adesea durere. Loialitatea sa faţă de orice adevăr era fără rezervă.

Maestrul era totuşi cât se poate de rezonabil, de accesibil şi de practic în orice serviciu al său; toate planurile erau marcate de mult bun simţ sanctificat. El era degajat de orice tendinţă fantezistă, eratică sau excentrică. El nu era niciodată capricios, fantezist sau isteric. Toate învăţăturile sale şi tot ceea ce făcea era marcat de o perfectă discriminare însoţită de un simţ extraordinar al corectitudinii.

Fiul Omului a fost întotdeauna o personalitate bine echilibrată. Chiar şi duşmanii lui îi arătau un respect salutar; ei se temeau chiar şi de prezenţa lui. Isus era netemător. El deborda de entuziasm divin, însă nu devenea niciodată fanatic. El era activ din punct de vedere emoţional, dar niciodată instabil. Avea imaginaţie, dar era întotdeauna practic. El făcea în mod franc faţă realităţilor vieţii, dar nu era niciodată plicticos sau posac. Era curajos, dar niciodată temerar; prudent, dar niciodată laş. Era compătimitor, dar nu sentimental; excepţional, dar nu excentric. Era pios, dar nu bigot. El era atât de bine echilibrat întrucât era atât de perfect unificat.

Originalitatea lui Isus nu era înăbuşită în nici un fel. El nu era nici legat de tradiţie, nici handicapat de supunerea la îngustele practici convenţionale. El vorbea cu o încredere infailibilă şi îşi expunea învăţătura cu o autoritate absolută. Însă magnifica sa originalitate nu îl făcea să neglijeze perlele de adevăr conţinute în învăţăturile predecesorilor sau ale contemporanilor săi. Iar cea mai originală dintre învăţături era accentul pus pe iubire şi pe îndurare, şi nu pe frică şi pe sacrificiu.

Isus avea vederi foarte largi. El îi îndemna pe cei care îl urmau să predice evanghelia tuturor popoarelor. El era ferit de orice îngustime de gândire. Inima sa plină de compasiune îmbrăţişa toată omenirea, şi chiar universul. Invitaţia sa era întotdeauna: "Dacă cineva doreşte să vină, atunci să vină".

S-a zis pe bună dreptate despre Isus că "el avea încredere în Dumnezeu". Ca om printre oameni, el manifesta cea mai sublimă încredere faţă de Tatăl care este în ceruri. El avea încredere în Tatăl său, aşa cum un copilaş are încredere în părinţii lui pământeni. Credinţa sa era perfectă, dar niciodată arogantă. Indiferent de cât de crudă sau nepăsătoare putea să pară natura faţă de bunăstarea oamenilor de pe pământ, Isus nu se clătina niciodată în credinţa sa. El era imunizat contra decepţiilor şi insensibil la persecuţii. Eşecurile aparente nu îl atingeau.

El îi iubea pe oameni ca fraţi şi recunoştea în acelaşi timp cât erau de diferite darurile lor înnăscute şi calităţile lor dobândite. "El mergea pe calea lui, făcând bine."

Isus era o persoană neobişnuit de jovială, fără a fi de un optimism orb sau nerezonabil. El îndemna zicând constant: "Să aveţi o bună dispoziţie". El a putut menţine această atitudine încrezătoare datorită credinţei lui neclintite în Dumnezeu şi datorită încrederii lui neabătute în oameni. El manifesta întotdeauna o consideraţie emoţionantă faţă de toţi oamenii, deoarece îi iubea şi credea în ei, însă el rămânea întotdeauna fidel convingerilor lui şi extraordinar de ferm în devotamentul lui în facerea voii Tatălui său.

Maestrul era întotdeauna generos. El nu obosea niciodată să tot spună că "mai mult valorează să dai decât să primeşti" şi "voi aţi primit cu dărnicie, daţi cu dărnicie". Şi totuşi, în ciuda generozităţii sale nelimitate, el nu risipea niciodată şi nu făcea lucruri extravagante. El propovăduia că trebuie să creşteţi pentru a primi mântuirea. "Căci oricine va căuta va găsi."

El era direct, dar întotdeauna amabil. El zicea: "De n-ar fi fost astfel, eu v-aş fi spus". El era franc, dar întotdeauna prietenos. El îşi exprima clar iubirea faţă de păcătoşi şi ura sa faţă de păcat, însă, în toată această uimitoare francheţe, el era în mod infailibil *echitabil*.

Isus era întotdeauna bine dispus, cu toate că uneori băuse din plin din cupa durerilor omeneşti. El înfrunta cu neînfricare realităţile existenţei şi, totuşi, era plin de entuziasm pentru evanghelia împărăţiei. El îşi controla însă entuziasmul, nefiind niciodată dominat de el. El era consacrat fără rezervă "treburilor Tatălui". Acest entuziasm divin i-a determinat pe fraţii săi nespirituali să creadă că el nu era în toate minţile, însă universul care îl observa îl aprecia ca model de sănătate mentală şi model de suprem devotament de muritor faţă de înaltele standarde ale vieţii spirituale. Entuziasmul său controlat era contagios, şi îi obliga pe tovarăşii săi să împărtăşească optimismul său divin.

Acest om din Galileea nu era un om al amărăciunilor; el avea un suflet voios. El nu contenea să zică: "Bucuraţi-vă şi fiţi plini de veselie". Însă, când datoria o cerea, el accepta să traverseze cu curaj "valea din umbra morţii". El era fericit şi în acelaşi timp umil.

Curajul său nu era egalat decât de răbdarea sa. Atunci când era presat să acţioneze prematur, el se limita la a răspunde: "Încă nu mi-a sosit ceasul". El nu era niciodată grăbit; calmul lui era sublim, dar se indigna adesea contra răului şi nu tolera păcatul. El a fost adesea împins să reziste energic tendinţelor contrare bunăstării copiilor lui pământeni, însă indignarea sa contra păcatului nu l-a dus niciodată la furie împotriva păcătoşilor.

Curajul lui era magnific, dar nu mergea niciodată până la temeritate. Parola sa era: "Nu vă temeţi". Bravura sa era măreaţă şi curajul său era adesea eroic, dar curajul său era marcat de discernământ şi controlat de raţiune. Acesta era curajul născut din credinţă, şi nu temeritatea unei îngâmfări oarbe. El era cu adevărat brav, însă nu îşi asuma niciodată riscuri inutile.

Maestrul era un model de deferenţă. Încă din tinereţea sa, rugăciunea lui începea prin: "Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele tău". El respecta chiar şi cultul eronat al tovarăşilor lui, dar acest lucru nu îl împiedica să atace tradiţiile religioase sau să pornească asaltul contra erorilor credinţelor umane. El respecta adevărata sfinţenie, dar putea să se adreseze cu justeţe tovarăşilor lui zicându-le: "Care dintre voi mă acuză de păcat?"

Isus era mare pentru că era bun şi, totuşi, el fraterniza cu copiii. El era blând şi modest în viaţa sa personală şi, totuşi, el era omul făcut perfect al unui univers. Tovarăşii săi îl numeau Maestrul, fără a li se cere asta.

Isus era personalitatea umană perfect unificată. Şi, astăzi, ca odinioară în Galileea, el continuă să unifice experienţa muritoare şi să coordoneze eforturile omeneşti. El unifică viaţa, înnobilează caracterul şi simplifică experienţa. El pătrunde în mintea umană pentru a o înălţa, a o transforma şi transfigura. Este literalmente adevărat că, "dacă un om îl are pe Cristos în el, el este o nouă făptură; vechile lucruri tocmai se duc şi iată, toate lucrurile devin noi".

[Prezentat de un Melchizedek din Nebadon]